Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Nordstjernen

Illustreret Ugeblad. Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn. Redigeret af Jul. Schiøtt (senere Vilhelm Østergaard).

Udkom 1885-97.

Mere om tidsskriftet og indeksering af skønlitterært indhold på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p84623.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

NORDSTJERNEN.

ILLUSTRERET UGEBLAD.

REDIGERET AF

CAND. MAG. JUL. SCHIØTT.

AARGANG 1895–96.

KJØBENHAVN.

NORDSTJERNENS HOVEDEKSPEDITION.

UDGIVET AF OG TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1896.

INDHOLDSFORTEGNELSE.

(Det med * betegnede Stof indeholdes i Tillæget.)

BILLEDER:

Nr.

Portræter.

F. O. Andersen 2
*Skuespillerinde Fru Julie Hansen . 3
*Skuespillerinde Fru Emma Berg. . 4
Prinsesse Maud og Prins Carl . . . 7
*Abdul Hamid II 10
Billeder af A. F. Tscherning og Familie 11
*Anton Melbye 12
*Axel Henriques 12
*Axel Thiess 12
*Alfred Schmidt 12
Den danske Rigsdags Folketing (114 Portræter) 13
*Præsident Krüger. 18
*Dr. Jameson 18
*Professor Röntgen 22
*Kong Menelik af Abessinien . . . 25
*General Barattieri 25
*Dronningen af Abessinien 25
*Trafikminister H. P. Ingerslev . . 31
*Henry George 31
*Stud. polyt. Viggo Jensen 32
Afholdsfolk (16 Portræter) 38
*Præsten Fr. Naumann 41
*Carl Hagenbeck og hans Fader . . 42
*Niels Ekholm. 43
*Niels Strindberg 43
*S. A. Andrée 43
August Abrahamson 43
Otto Salomon 43
*Michael Flürscheim 43
Carit Etlar 44
Buster af Augusta Brosbøll-Etlar og J. C. C. Brosbøll 44
*Tømrermester Carl Cortsen 47
*L. J. Oldau 50
Peder Hjort Lorenzen 51
Uve Jens Lornsen 51
Fridtjof Nansen 52
Zakarias Nielsen. 52
Prins Fred. Aug. Emil. 52
Nis Lorenzen 52
Kong Kristian VIII 52

Genrebilleder.

C. Brozik: Miltons Besøg hos Delorme. 1
F. Brütt: Bedstefa'rs Fødselsdag . . 2
N. Langenmantel: Spildt Ulejlighed. 2
K. Falkenberg: Hendes Yndlingsplads 3
Georg Bleibtreu: Napoleon ved Waterloo 3
C. Fuentès: Spanierinde 4
Paul Thumann: Havfrue-Tale . . . 4
A. Seifert: Ikke rigtig fornøjet . . . 5
A. Lenoir: Fordybet 5
Kockzialski: Hjemvendt fra Sibirien. 5
A. Montemezzo: Den lille Gaasepige. 6
Cilius Andersen: En Barnebegravelse paa Vestre Kirkegaard. 6
H. Kaulbach: En Plejemoder . . . 7
H. Klempner: Under Permission . . 7
L. Scaffai: Den lille Lystfisker . . 8
K. Hansen-Reistrup: Biskop Gunners Besøg hos Saxo Grammaticus . . 8
E. Blaas: Venetiansk Vandbærerske. 8
Edith Scannel: Fristende. 9
J. Kowalewski: Forstyrret Middagslur. 9
W. Menzler: Roser 10
Paa Lykkens Baad. 10
Adolf Hering: Sveget 10
A. F. Seifert: En Fødselsdagskurv . 11
J. R. Wehle: Enkens Jul 12
August Dieffenbacher: En sørgelig Julekvæld 12
C. Carlsen: I Guldstol 13
*C. Bergen: Hvad Søster Ane fik til Jul 14
Toby E. Rosenthal: Paa en Gang baade Far og Mor. 14
E. I. Poynter: Jøderne i ægyptisk Trældom 14
Vilhelm Arnesen: Stormkuling paa Atlanterhavet 14
Hugo Oehmichen: Modellen 15
B. Stuckenberg: Gamle Mester. . . 15
Fr. Techt: En Kurmager 16
H. Koch: Det afgørende Øjeblik . . 16
O. Becker: Skovfogedens Datter . . 16
Emil Brack: I Garnet 17
Emil Stuchlik: Hendes Yndling . . 19
E. Alarcon: Spansk Hyldest 19
J. Kleinschmidt: Et Vidunder . . . 20
M. Nonnenbruch: I Tanker 20

Nr.
H. Kaulbach: Et barnligt Offer. . . 20
Ad. Echtler: To Uvenner 21
A. Zewy: Kufferten pakkes. 21
J. Brandt: Kosakkernes Sanger . . 22
Pram Henningsen: Han elsker af Hjerte med Smerte 23
Henry Danger: „Børnlille, elsker hverandre!“ 23
K. Raup: Fred 24
Clara Walther: Gamle Melodier . . 25
B. Stuckenberg: En gammel Kone . 25
Th. Ernst: Den første Sommerfugl . 26
P. Montegazza: Prins Paris' Dom . 26
A. Høflinger: En Luthspillerske . . 27
W. Menzler: I Parken 28
R. Ottenfeld: Efter Slaget 28
W. Geetz: Belurede 29
M. Wunsch: Det første Forsøg . . 30
B. Stuckenberg: Gammel Bonde . . 33
Th. Tschermakoff: Studiehoved . . . 34
Hans Dahl: Et farligt Skyggebillede. 35
B. Stuckenberg: Gammel Mand fra „Almindeligheden“. 36
O. Kirberg: Minder fra Havet . . . 38
Jean van Beers: „Titit“ 39
P. Massani: Gammel Kærlighed ruster ikke 40
Hugo Kauffmann: Spaakonen . . . 41
J. R. Wehle: I Forsommeren . . . 41
Kaulbach: „Sidde stille, Hansemand!“ 41
F. Schmitzler: Paa Blomstertorvet . 42
Underofficerer af det ægyptiske Kamelkorps i Sudan 42
En Buket til Bedstemo'er 43
Joh. Ekenæs: Søndagsfiskere i Norge. 43
W. Menzler: Skulde han mon komme? 45
Fritz Fleischer: Nød 45
Franz Holz: En sjælden Gæst . . . 46
B. Stuckenberg: Min kære Onkel Johan. 46
E. Niczky: Sommer 46
Rauecker: Et Drama udenfor Klosterporten 47
Emma v. Müller: En ung Kvinde fra Bern 48
Thomas Smith: Den sidste Levende. 48
Toby E. Rosenthal: De sidste Øjeblikke. 49
F. Ortlieb: Kærlighedsbudskab paa „Almen“ 50
T. Margitay: En Skandale 50
Batteriet Jessen ved Nybbøl 28. Maj 1848. 51
Julius v. Payer: Aldrig tilbage! . . 51

Landskabsbilleder, Bygninger, Skulptur osv.

A. C. Poulsen: En Engel 2
Domkirken i Antwerpen 29
Athen, set fra Akropolis 32
Kunstakademiet i Athen 32
Professor Schliemanns Hus i Athen. 32
Akropolis i Athen 34
Bosporus ved Konstantinopel . . . 34
Sultan Ahmeds Moské i Konstantinopel 34
Fra Haven ved Dolmar Bakdje, Sultanens Palads 34
Fra Konstantinopel (3 Billeder) . . 35
Det rumænske Athenæum 40

Dyrebilleder.

Carl Zimmermann: Paa Post. . . . 1
*Fra Zoologisk Have (2 Illust.). . . 2
En god Fangst 18
J. Schmitzberger: Den første Sneppe. 22
A. Müller: Et Øjeblik for sent . . . 24
A. Fink: Sne i Skoven. 24
Juul Møller: Fra Zoologisk Have . 25
Minna Stocks: Et Frierbesøg . . . 27
K. Hansen-Reistrup: En Bjørn, som drikker. 27
A. Reiffenstein: Et magert Bytte . . 30
Ch. Kröner: Foraar i Skoven . . . 31
Juul Møller: Fra Zoologisk Have . 37
„Ernst“ 46
K. Hansen-Reistrup: Et Løvepar paa Rov 52

Aktuelle Billeder.

Fra Kongostaten: Major Lothaire paa Hjemvejen med Slaver og Menneskekød 9

Nr.
*Hjørring i Sne . . . .
Samoanernes Danse 17
Optrin af Blodbadet paa Armenierne i Trapezunt 18
Gravemaskinen i Virksomhed ved Østervold 21
Udstillingsbygninger ved Ungarns 1000-Aars Fest . . . . . . 20—21
Fra Malmøudstillingen 1896 31
Optrin af Slaget ved Adua mellem Italienerne og Abessinierne . . . 32
Da Kæmpehjulet i London var gaaet i Staa 38
Seeths Løve-Karussel i Cirkus Schumann 39
Juul-Møller: Teltlejren paa Øster Fælled 40
Axel Danielsen: Fra de Smaas store Udvandring 42
Juul-Møller: Fra Handelsforeningens Fest i Kongens Have 43
Fra den danske Afdeling paa Malmøudstillingen (2 Bill.) 47
Fra Tivolis Nordpolsfester 47
Parti af Vesterbrogade i København under Asfalteringen 49
Juul-Møller: Provinsbørn i Kjøbenhavn 49
Fra Konstantinopel 52

Smaabilleder og Illustrationer.

*Avispostkontoret i København . . 1
*En Knappenaalsspids under Mikroskopet m. m. 3
*Fru Julie Hansen som Madam Krøyer. 4
*Fire Slægtled. 5
*Fra Frelsens Hær 6
*Et „Genreportræt“ 8
*Typer af selvbevægelige Vogne . . 9
*Hagenbecks Dyregruppe 11
*Sørensen holder Statsmaskineriet i Gang 13
*En Sparkstøtting-Løber 14
*En Kæmpeblok fra Kalifornien . . 15
Hofverud-Slusen 15
Laxsjøen 15
Länger-Slusen 15
*Pløjescene paa en Hvedefarm . . . 16
*Selvbindere i Virksomhed 16
*Hvedehøstning ved „Headers“ i Nord-Dacota. 16
*Fra Samoa-Truppen i Cirkussalen . 17
*Hølæsning ved „Hayleader“ i Iowa. 17
*Tærskescene paa en Hvedefarm i Nord-Dacota 17
*Forskellige Farmer for „Høgaflen“. 17
*Aflæsning af Hø ved Hjælp af „Høgaffelapparatet“ i Iowa. 17
Vinterhaven i „Folkets Palads“. . . 17
Læsesalen i „Folkets Palads“. . . . 17
Folkets Palads i London. 17
*Fra Udstillingen af Reklame-Plakater. 19
Parti af „Glenely River“ i Avstralien. 19
Indgangen til en af Narrecoortes-Hulerne 19
En avstralsk Faareejers Bolig i den avstralske „bush“ 19
*Billeder af Befordringsvæsenet i Nordamerika . . . . 20—21
*Eksperimenter med de Röntgenske X-Straaler. 22
Fra Kunstindustrimuseet. 22
*Et Tog, væltet af en Hvirvelstorm. 23
*Den selskabelige Bicykle 24
*Illustrationer til „Husflid“. 24
*Den nyeste Flyvemaskine 25
*En Undervandsbaad . . . . . . 26—27
*Faldskærmsbolden 26
*En mærkelig Cyklebane (2 Bill.) . 28
*Herberg for Hjemløse (6 Bill.). . . 29
Fra Antwerpens Mælkeforsyning . . 29
*Badehotellet „Løkken“ (2 Bill.) . . 30
Fra Badestedet „Løkken“ (4 Bill.) . 30
*Cyklebefordring paa en elektrisk Sporvogn 32
*6 Illustrationer til »Krebsdamme“. 33
5 Illustrationer til „En Pinsetur til Furesøen“. 33
*6 Illustrationer til „Hvorledes Fugle dresseres“ 34
*Illustrationer til „Et Kig bag Dagspressens Kulisser“ . . . . . 35—45
Fra Odense Svineslagteri (7 Bill.) . 36
Fra Bornholm (3 Bill.). 37
*Klampenborg Badehotel 38

Nr.
Axel Danielsen: St. Hans Aften paa Dyrehavsbakken 39
*Hvorledes en Gemse bliver til (6 Bill.) 40
Kirkebø By 41
Domkirke-Ruinen i Kirkebø 41
*Andrées Ballon. 43
Fra Nääs Seminarium 43
*To Illustrationer til „En Svømmeeksamen for unge Piger“. . . . 44
3 Billeder fra Carit Etlars Hjem . . 44
*En Vandvelocipede fra Begyndelsen af Aarhundredet. 45
Livet i en Vanddraabe 45
*Fra Malmøudstillingen 47
*I Kapucinerklostrets Dødningekapel i Rom 48
*5 Illustrationer til „Hvorledes en Statue bliver til“ 49
*En cyklende Hund (2 Bill.) 50
*Mærkelige Hellige 51

Humoristiske Billeder.

Nyeste Slags Bortførelse (5 Bill.) . . 1
Panser for Tindebestigere (3 Bill.) . 1
De slemme Drenge (4 Bill.) 2
Nød gør opfindsom (4 Bill.) 2
Luftskipper mod sin Vilje (3 Bill.) . 2
Klownen og hans Elefantunge (10 Bill.) 3
Et Forstørrelsesglas som Redningsmand (3 Bill.) 3
Da Vandrøret sprang (3 Bill.) . . . 4
Forsynlig (1 Bill.) 4
Fra de gode, gamle Dage (1 Bill.) . 4
De slemme Drenge (4 Bill.) 4
Hvo, som graver en Grav (4 Bill.) . 5
Hvorfor Tigeren er stribet (2 Bill.) . 5
En levende Karussel (2 Bill.) 5
Abekatten og Skomagerdrengen (16 Bill.) 6
En snild Vandledning (1 Bill.) . . . 7
Den uheldige Turist (3 Bill.) 7
Hvorledes man pløjer i Afrika (1 Bill.). 8
De slemme Drenge (5 Bill.) 8
Held i Uheld (5 Bill.) 9
De snedige Gemser (1 Bill.) 9
Ej blot til Lyst (1 Bill.) 9
Vanskeligt Valg (1 Bill.) 9
Søndagsjægeren ved Nilen (2 Bill.) . 10
Hvordan Rødhuderne spiser tyske Klumper (4 Bill.) 10
Hvorledes man fanger Strudse i Sudan (2 Bill.) 11
Fra de gode gamle Dage (5 Bill.) .
Et probat Middel (6 Bill.) 12
Hvorledes Græsset holdt Flyttedag (4 Bill.) 12
Pølsen som Redningsmand (6 Bill.) . 13
Bankierens sikre Pengeskab (2 Bill.) 13
Det levende Eiffeltaarn (1 Billed). . 13
Et vellykket Amatørfotografi (2 Bill.). 14
Den Rejsendes List (4 Bill.) 14
Strudsægget (4 Bill.) 14
Medbejlerens Hævn (4 Bill.) 15
Hr. Jensens mærkelige Frisure (2 Bill.) 15
En afrikansk Omnibus (1 Bill.) . . . 15
Fra Forsøgslaboratoriet (1 Bill.) . . 16
En ny Leg (1 Bill.) 16
Et skæbnesvangert Kys (2 Bill.) . . 16
Klaus (48 Bill.) . . . . 17—20
En ubehagelig Forvandling (7 Bill.). 20
Familieliv i Ørkenen (1 Bill.). . . . 21
Amerikansk Reklame (1 Bill.) . . . 21
*Dressurens Vidundere (3 Bill.) . . 21
Bedstefars Skæg (4 Bill.). 22
Den mislykkede Vandkur (8 Bill.) . 23
En stærk Patient (2 Bill.) 24
En mislykket Hvalfangst (2 Bill.). . 24
Hovmod staar for Fald (5 Bill.). . . 25
Forstyrret Ligevægt (3 Bill.). . . . 25
Praktisk Opfindelse (2 Bill.) 26
Kattejomfruens forstyrrede Spaseretur (2 Bill.) 26
Den praktiske Hattemagerdreng (2 Bill.) 26
En ny Patent-Færge (2 Bill.) 26
En Gaade (2 Bill.) 27
Den kloge Ami (4 Bill.) 27
En Dyreklinik i Afrika (1 Bill.) . . 27
Klownen og Elefanten (4 Bill.) . . . 28
Kautschukmanden i det private Liv (5 Bill.) 28
Sabelslugeren i Afrika 29
En levende Vippe 29
Naar Pengene veksles (6 Bill.) . . . 30

En ondskabsfuld Model (2 Bill.) 30
Den uheldige Advokat (7 Bill.) 31
Bestandig i Rollen (5 Bill.) 31
Følgerne af Nærsynethed (3 Bill.) 32
En uventet Virkning (2 Bill.) 32
Hvorledes Stamherren blev levende igen (6 Bill.) 32
De slemme Drenge (6 Bill.) 33
Ny Patent-Havestol for Elskende (3 Bill.) 33
Gale Katte faa revet Skind (4 Bill.) 34
En provisorisk Faldskærm (1 Bill.) 34
Et mislykket Vidunderbarn (2 Bill.) 34
Blomstergødningens Vidunderværker (8 Bill.) 35
Da Snap brændte sig (4 Bill.) 35
De frygtelige Tigerunger (6 Bill.) 36
Kun i Orkestret (1 Bill.) 37
Kondolencevisiten (3 Bill.) 37
Distraktion (1 Bill.) 38
Hvorledes Jim gik glip af Fangsten (5 Bill.) 38
Sugeslangerne (3 Bill.) 39
Et Fremtidsbillede 39
Hvorledes Lærer Kaspersen — (1 Bill.) 39
Den Sidste paa Skansen (1 Bill.) 40
Fru Sørensens praktiske Hat (1 Bill.) 40
Hr. Professoren i Forlegenhed (3 Bill.) 41
Den forkerte Vej (3 Bill.) 41
Sportslivets Glæder og Dagen derpaa (9 Bill.) 42
Ørken-Idyl (5 Bill.) 43
Fakiren (4 Bill.) 43
De dresserede Grise (12 Bill.) 44
Morgenbitterens Virkninger (6 Bill.) 45
Reserven indkaldes (1 Bill.) 46
En Overraskelse (3 Bill.) 46
I Junglekrattet (2 Bill.) 47
Naturkræfterne i Virksomhed (4 Bill.) 47
Cirkus-Duellen (5 Bill.) 48
Ølbakterierne (1 Bill.) 49
Den nye Margarineko (1 Bill.) 49
Fra Klampenborgtoget (1 Bill.) 50
De gamle Borgere som Lystfiskere (3 Bill.) 50
Axel Danielsen: Fra Gaden 51

TEKST:

Biografier (se Portræter).

Digte.

J. P. Johnsen: Den sidste Hilsen 3
*Hermann Henrichsen: Smaa Sandheder 4
Edvard Søderberg: Nattesyn 7
Razý: Fredløs 8
Joh. Fred. Madsen: For aldrig mere at mødes 11
Ingeborg Raunkiær: Aften 15
— Ved Sengetid 19
Hanne Bering: Ved Stærens Komme. 25
Ingeborg Raunkiær: Paa Kirkegaarden 27
Henrik Strandvold: Fra Slaget 28
— Skovblomster 29
Eusebius Licht: Haabet 30
Henrik Strandvold: Lyse Nætter 37
— Fjeldblomster 38
Mylius-Erichsen: Og det var en Vinter 42
*Henrik Strandvold: Sidste Slag 44
* — Høst 46
Rasmus Lund: Arbejderen og Maskinen 47
*D. W.: To Digte 48
Mac Eyre: Jeg ridser dit Navn 49
Carl E. Simonsen: Naar Sol staar op. 50
Henrik Strandvold: Aldrig tilbage! 51

Større Romaner og Fortællinger.

E. Braddon: Nora 1—52
*Allen Upward: De gaadefulde Passagerer 1—13
*Quiller Couch: Den gyldne Spore. 1—13
*A. Conan Doyle: Oberst Dumonts Bedrifter 14—41
*Octave Feuillet: En fattig ung Mands Eventyr 14—30
*Henry Savage: Prinsessen af Aljaska 26—50
*Q.: Den Dødes Klippe 31—52
N. P. Jensen: Den første slesvigske Krig 1848—49—50 51—52
Kappel Böcker: Kristine Ilum 51—52
*Paa Skæbnens Veje 51—52

Mindre Fortællinger og Skitser.

A. Originale:

Box: Penge 1—3
Sigurd: Af Hr. Petersens Huspostille 1
Rosalie Salomon: Brevet 3
Joh. Fred. Madsen: Det var Peters Skyld det hele 4
Johan Keller: Fattigdom 5
Rigmor Steenberg: Enkestand 7
l. n.: En Rejseerindring 8
Holger F.: Ravhjertet 9
Ingeborg Raunkiær: Pedersen fortæller 10
Henrik Strandvold: Jul i Klitten 12
Adolf Skramstad: Jul i Smaabyen 12
Carl Muusmann: Sølvarmbaandet 12
Harald Harboe: En Julerejse 13
V. Ohlsson: Stine 14—15
Johan Keller: En Eneboer 14
Reiffenstein-Hansen: Peter Uheldig 15
Joh. Fred. Madsen: Det, den Gamle vandt 18
Rigmor Steenberg: Det gamle Bladbud 18
Carl E. Simonsen: Nogle Spøgelseshistorier 20—21
Laurits Petersen: Op og ned! 23
Ellen Reumert: Hr. Svendsens Aftensang 23
Hermann Henrichsen: Fra den lille By 24
*Pax: Fjolsa-Korset 25
Pax: En Privatfornøjelse 25
Chr. Lundgaard: Liden Tue 26
Vilh. Ohlsson: Skoven 26
Rigmor Steenberg: Den røde Frakke. 27
Ingeborg Raunkiær: Barberens Historie 28
Asta: I Hvedebrødsdagene 29
Johan Keller: Else 31
Anna Petersen: Fra Hønsegaarden 35
*Hvad Publikum ikke ser. Cumbona Venia: Et Kig bag Dagspressens Kulisser 35—45
Henrik Strandvold: Midsommernatten 39
Pax: En St. Hans Nat paa Bakken. 39
Henrik Strandvold: Da Jens Klit skulde i Skole 40
P.: To i Kupéen 41
Chr. Lundgaard: Lotterigevinsten 44
Hedevig Winther: Overlistet 45
Pax: Min kære Onkel Johan 46
Vilh. Ohlsson: Fritz 46—47
*Pax: Den i sin Art Enestaaende 47
*Hildur Johnson: En Ven 47
Pax: Nordpolen er funden! 48
Charlotte Eilersgaard: Vaskerpigen 49
En Skandale 50
O. T. R.: Sverre 50
Pax: Den mystiske Fremmede 51
Herman Bang: Artisterne fortæller. 51—52

B. Oversatte.

Ved J. F.: Gaaet i Fælden 1
Oskar Klausmann: Støvet som Forræder 4
E. M. Vacano: Den smukke Limonadejomfru 5—9
*W. L. Alden: Skilsmisseprocessen i Montana 6
*B. L.: Hvem? 9
Bret Harte: Postbestyrerinden i Laurel Run 10—11
Robert Barr: Julebilledet 11
*V. L.: Onkel Vilhelms Gave 13
Philip Berges: Et Eksperiment 16
Reinhold Winther: Nellys Medgift 20
*Tyverierne paa Lenton Croft 20—23
Maxime Willemer: I Maaneskin 22
Mandens smaa Ejendommeligheder 24
Q.: Det kæreste Besøg 26
Reinhold Winter: Buketterne 28
Enken fra Pipers Odde 30
Q.: Min Bedstefader, Hendry Watty. 31
Bret Harte: En Ingenue fra det vestlige Amerika 32—34
Et Liv 35
Mehalapsi-Diamanten 36—41
*Grant Allen: Millionæren 42—45
Maarten Maartens: Sir Geoffrey's Teori 42—45
F. Ottmer: Den Blinde 45—46
*W. L. Alden: Obersten fortæller 49
*Jannita 51—52
*Den sidste Prøve 51—52

Rejsebeskrivelser o. lign.

*V. S.: Kina 13
P. Koch: Brev fra Avstralien 19
B. Tortrix: Skildringer af Pesten i London 1665 18—19
Chr. R.: Skuddagen 21
B. Tortrix: Skildringer af Pesten i London 1665 25
Carl Berg: Billeder fra London 25
Vestmannaøerne 27
C.: Med Orientbaaden 29—42
En Pinsetur til Furesøen 33
Hermann Henrichsen: Bornholm 37
Pax: I Teltlejren 40
K. K.: Kirkebø-Ruinen 41
*A. David: Skitser fra Kalifornien. 45, 49
* — En Banket fra Kulisserne 46
Fred: I Malmø 47
*A. David: »Den svenske Nattergal“. 48

Fra Samfundets Kroge.

F. O. Andersen: Stiftelsen 2
— Efter Eksamen 8
Henrik Strandvold: Et Par Støvler 9
F. C. Andersen: En Nytaarshistorie 13
— Søskende 17
— Fra Kontoret 19
Henrik Strandvold: Ene med Minderne 21
P. Ch. Hansen: Fra Landet. Tjenestedrengen 28
F. O. Andersen: En eftertænksom Familie 32
Joh. Fred. Madsen: Han har faaet Arbejde 33
Joh. Fred. Madsen: Liget i Gyden 34
F. O. Andersen: „Mellem Anemoner“. 35
— „Tante Goe“ 41
Joh. Fred. Madsen: De Smaas store Udvandring 42
Johan Keller: Sorg 43
M.: Nød 45
Henrik Strandvold: Lille Jørgen 47
F. O. Andersen: „En ejendommelig Historie“ 48

Populærvidenskabelige Artikler.

Tuberkulose 2

Mindre Artikler.

A. Originale.

*Avispostkontoret 1
*Om Cyklen 1
*Louis Pasteur 2
*Viktor Rydberg 2
*Fra Zoologisk Have 2
Et Jubilæum 2
*Fru Julie Hansen 3
*Næsen 3
*Natur og Kunst under Mikroskopet. 3
J. Gr. Pinholt: Egnens sidste Brændevinstøj 3
Carl Berg: Billeder fra London 4, 5
Hvorledes Hunden kom i Menneskets Tjeneste 5
*Frelsens Hær 6
Frilandsekspeditionens Undergang 6
*Haandskrift og Karakter 7
*Slaget paa Jalufloden 7
*Genreportræter 8
*Adolf Langsted: Om Silkeavl 8
*Fremtidens Vogne 9
*Sultanen og hans Harem 10
*Julemarkedet 10
*Hagenbecks Dyregruppe 11
*Vore Humorister 12
Folketinget 13
*Uhre 14
J. Gr. Pinholt: Et vestjysk Bryllup. 14
*En Kæmpeblok 15
*N. Heyman: Om amerikansk Landbrug 15—19
E. K.: En Tur gennem Dalslands Kanal 15
*Billig Dørlukker 16
L.: Grundtræk af de danske Skoves Historie 16
Samoa-Karavanen 17
Andr. Sch. Steenberg: Folkets Palads i London 17
J. Gr. Pinholt: Fra Vesterhavet 17
*Plakater 19
*Engelske Pengesedler 19
*Alfred Lütken: Befordringsvæsenet i Nordamerika 20—22
Et Folk i Fest 20
*Johnson: Dynamiten 22
Det danske Kunstindustrimuseum 22
*En selskabelig Cykle 24
*Husflid 24
*Ingeniør: Mere Dynamit 24
J. Gr. Pinholt: „Dømmerne“ 24
*Fra Abessinien 25
*D.: Hvornaar kan vi begynde at flyve? 25
Fra Zoologisk Have 25
*En Undervandsbaad 26—27
*Et nyt Legetøj 26
*En mærkelig Cyklebane 28
*Anton Verner: Herberg for Hjemløse 29
*En Sejr for Myggene 29
*G. Sinding: Moralisten Emanuel Balling 30
*Dgls.: Lydfænomener i Naturen 30
A. V.: Et Vesterhavsbad 30
—v.—g.: Rudimentære Organer 31
*Cyklebefordring i Amerika 32
*Krebsdamme 33
*Uddrag af Opfindelsernes Historie og disses tilfældige Aarsager 35
Sympati-Midler 35
*A. V.: Kaninhold 36
Pax: Det nye, store Slagteri i Odense. 36
— Zoologisk Have 37
*Klampenborg 38
*Lynet som Fotograf 39
*Rundt omkring Jorden 39
*Hvorledes en Gemse bliver til 40
*Feriebørn 41
*P. C. L. Christiansen-Skødstrop: Nordpolsfarten pr. Luftballon 43
Nääs Sløjdseminarium 43
*En Svømmeeksamen for unge Piger. 44
Joh. Fred. Madsen: Et Besøg hos „Gøngehøvdingens“ Forfatter 44
*En Vandvelocipede 45
*En Chimpanse 46
*Malmøudstillingen 47
*I Dødningekapellet 48
Nordvestpassagen 48
*Hvorledes en Statue bliver til 49
M: Asfalt 49
Fred: Vore smaa Gæster fra Landet. 49
*En cyklende Hund 50
*Fred: Landpostbude 50

B. Oversatte.

*Dr. Hugo Toeppen: Hvirvelstormene i de forenede Stater 23—24
*C. Kreusner: Nye Fremskridt i Lægekunsten 27—28
*Et Brev fra Leo Tolstoi 31
*Hvorledes Fugle dresseres 34
Billig Silke 38
H. G. Bønnelycke: En Franskmands Besøg i Helsingør Anno 1634. 46—47

Allevegnefra.*

2, 3, 13, 15, 19, 20, 21, 24, 25, 26, 31, 32, 38, 40, 48.

Kemisk-teknisk Afdeling.*

2, 3, 4, 5, 19, 24, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 39, 40, 42, 44, 45, 48, 50.

Gode Raad.*

12, 15, 25.

Kunstbilag.

Medfulgte Nr. 12: „Julemorgen i Skoven“. Efter Maleri af M. Müller.
— Nr. 38: „Fjeldblomster“. Efter Maleri af M. Wunsch.
— Nr. 44: „Sidste Slag“. Efter Akvarel af Aug. Mandlick.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 1 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 6. Oktober. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

Paa Post. Efter Maleri af Carl Zimmermann.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

Maanen var nylig staaet op; en sen og kold Oktober-Maane, en bleg Sølvstribe, som netop kunde skimtes over de mørke, knejsende Graner i Tykningen, gennem hvilken Roderick Vawdry kom gaaende med Geværet over Skulderen efter en kort Dags Jagt. Det var ikke den nærmeste Vej hjem, men han holdt af den store Lysning inde i Granskoven, som i det svindende Dagslys gjorde et næsten spøgelseagtigt Indtryk, og hvor der var saa ensomt og stille, at man fo'r forskrækket sammen, naar et Egern sprang fra den ene Gren til den anden. Hist og her laa et ungt, afbarket Egetræ henkastet mellem Bregnerne, hist og her laa et Træ fældet og spærrede Stien, ventende paa det Øjeblik, da ogsaa det skulde berøves sin Bark. Jorden var blød og elastisk, slibrig af fugtige, visne Blade og ikke fri for at være sumpet; men denne Jordbund havde Roderick Vawdry kendt hele sit Liv, og den forekom ham mere naturlig end nogen anden Plet paa hele den vide Jord.

Ved Udkanten af Skoven var der en bred Grøft, som indeholdt mere Mudder end Vand, og hvori de mange nys nedfaldne Blade havde fundet sig et blødt Leje; paa den anden Side af denne Grøft laa det Hegn, som omgav Squire Tempest's Ejendom — en gammel Herregaard midt inde i Nyskoven. Før Reformationen havde den været et Abbedi, og den gik for det meste endnu under dette Navn.

»Jeg gad vide, om hun skulde komme her forbi,« tænkte Roderick, idet han flyttede sit Gevær fra den ene Skulder til den anden, »jeg kunde nok lide at træffe hende.«

Foran Lysningen var der et stort Led og paa den anden Side af dette et lille Husmandshus. Et enligt Lys inde i Stuen kastede et sparsomt Skær ud i Dæmringen, medens Roderick stod og betænkte sig ved Leddet.

»Jeg vil spørge mig for derinde,« tænkte han, »jeg vil dog gerne sige Farvel til hende, før jeg rejser tilbage til Oxford.«

Paa den anden Side af Leddet legede nogle Børn.

»Har nogen af jer set, om Miss Tempest er redet ud i Eftermiddag?« spurgte han.

»Ja—a,« svarede det største af Børnene.

»Og hun er ikke kommen tilbage endnu?«

»Nej—j.«

Roderick støttede Geværet mod Leddet og indtog en afventende Holdning. Det var sent for en lille Dame at være ude, men Gud og Hvermand vidste, at hun var en egensindig lille Person, som, skønt hun kun var femten Aar gammel, havde en udpræget Tilbøjelighed til at følge sine egne Lyster, uden i mindste Maade at tænke paa, hvilke Følger dette kunde drage efter sig.

Mr. Vawdry havde næppe ventet i ti Minutter, før han hørte Hovslag paa den bløde Jord, og samtidig skimtede han en Rytter et Stykke borte; han saa noget graat, som fo'r af Sted, uden at ændse de Grene, som af og til spærrede Vejen; lidt efter hørte han et højt, advarende Raab, Børnene fløj til Side som opskræmte Høns, en graa Ponny stod paa Bagbenene foran Leddet, et Sæt — og den var nede paa den anden Side af dette som en ny Slags Aabenbaring.

»Du staar jo som du havde tabt baade Næse og Mund, Roric?« raabte den velklingende Stemme, som tilhørte den dristige Rytterske. »Synes du ikke at Titmouse forstaar sine Ting?«

»Jeg er som lammet af Skræk, Nora; du maa ikke gøre det oftere, det vil en skøn Dag tage en Ende med Forskrækkelse.«

»Hvad bryder jeg mig om Forskrækkelsen, naar jeg blot har haft Fornøjelsen,« svarede Nora overmodig og rystede sine Lokker.

Hun var st slankt, lille Pigebarn i en mørkegrøn Ridekjole. Hendes Ansigt var lille og blegt, om end Øjeblikkets Spænding for en Stund havde farvet hendes Kinder; de brune Øjne lyste af Glæde og Livsmod, og ned ad Ryggen vældede en bølgende Mængde kastaniebrunt Haar, hvorpaa der sad en fiks lille Filthat.

»Har din Moder ikke ofte forbudt dig at sætte over Leddet, Nora!« sagde Roderick, idet han aabnede det og kom nærmere.

»Jo, det har hun rigtignok, sagde den gamle Staldknægt, som kom travende bagefter paa et sindigt, brunt Dyr. »Det er lige stik imod Mrs. Tempest's Befaling, men hun vil ikke andet end som hvad hun vil. Det er et stort Ansvar man har ved at ride med Miss Nora.«

»Du mener, at det er Ponnyen, som ikke vil andet, end hvad den vil,« raabte Nora. »Det er da ikke mig, som sætter over Leddet, ved jeg. Kan jeg gøre for, at Fader har foræret mig en Ponny med et livligt Temperament. Hvis jeg ikke lod Titmouse springe, naar han er i Humør dertil, saa vilde han sparke ud og vende mig en Kolbøtte. Det er ligefrem Selvopholdelsesdriften, der leder mig, naar han faar Lov at springe. Og ved du hvad,« vedblev Nora, idet hun fortrolig henvendte sig til Roderick, »hvis min kære, lille Moder fik Lov til at raade, saa vilde hun pakke mig ind i Bomuld og lægge mig i en Æske, for at jeg ikke skulde komme noget til. Men jeg følger min Papas Eksempel, Roderick, og det falder mig lige saa naturligt at sætte over Ledene, som det falder dig at lade være dermed. Der, Bates,« vedblev hun, idet hun sprang af Hesten og gav Tømmerne til Tjeneren, »rid nu hjem med Titmouse, jeg skal straks være hjemme og traktere ham med Æbler og Sukker, fordi han har været saadan en kær, lille Ponny.«

Da hun var færdig med denne Lovtale, klappede hun kærligt Dyrets bløde Mule og gik fortroligt hen og tog Rodericks Arm for at følges med ham hjem.

»Jeg kan virkelig ikke, Nora, de venter mig hjemme, men jeg kunde dog ikke rejse, uden at have sagt Farvel til mit lille Nor.«

»Og i Oxford venter man dig ogsaa, ikke sandt?« sagde Nora leende. »Du bliver altid ventet et eller andet Sted — det er i Grunden mærkværdigt. Men hvad enten du bliver ventet eller ej, saa maa du gaa med hjem og give Titmouse hans Æbler og spise til Aften med os den sidste Aften, før du rejser. Det forlanger jeg — det forlanger vi alle sammen.«

»Men Moder vil blive saa vred som . . .«

»Som en Tysker,« afbrød Nora ham; »gid jeg kunde se hende.«

»Saadan maa en ung Dame ikke tale.«

»Det er jo dig selv, som har lært mig det. Du skulde høre Mrs. Mac Croke præke for mig, nogle Taler — saa lange,« her udstrakte Miss Eleonor sine Arme saa langt som muligt, »men jeg tror, de vilde gøre lige saa meget Indtryk paa Titmouse som paa mig. Hun er nu alligevel en rar gammel en, og jeg holder meget af hende.«

»Jeg vilde ikke være Mrs. Mac. Croke for mange Penge. Hun maa have et ordentligt Læs at trække med dig.«

»Det har hun ogsaa,« svarede Nora oprigtig, »det har hun ogsaa; jeg har sikkert mange af hendes graa Haar paa min Samvittighed. Men kom nu, Titmouse bliver rasende, hvis han skal vente paa sine Æbler.«

Hun stak sin lille Haand med Ridehandsken frem og gav Roderick et let Slag over Armen. Han stod endnu ubestemt ved Ledet; i Grunden havde han mest Lyst til at gaa med den unge Pige til Abbediet, men Pligten bød ham at gaa hjem til sin Moder, som var Enke og boede i Biarwood.

»Det er den sidste Aften, før jeg rejser, Nora,« sagde han, »det er min Pligt at tilbringe den hos min Moder.«

»Ja vist saa, det er din Pligt at gaa hjem til din Moder, og derfor gaar du naturligvis hjem med mig. Jeg ved rigtignok ikke, hvad vi har at traktere dig med, men vi vil haabe, at Huset er nogenlunde velforsynet; du ved, Fader holder af god Mad. Han er svag overfor Bordets Glæder.«

»Dog mest svag overfor dig, Nora.«

»Tror du virkelig, at Fader holder lige saa meget af mig som af sin Middag?«

»Ja, det tør jeg rolig paastaa.«

»Saa maa han holde grumme meget af mig,« sagde den unge Pige med Overbevisning. »Naa, kom saa og lad os gaa!«

Hvor var det muligt at modstaa den muntre og fristende Opfordring og Berøringen af den bløde lille Haand! Roric besluttede at bære sin Moders Vrede, saa længe det skulde være, for nu at gøre det, hvortil han ubetinget havde mest Lyst. Han bød Nora Armen og travede hen i Retning af Abbediet.

Vejen førte gennem et Vildnis, som vilde have forekommet enhver fremmed uigennemtrængeligt, men de to Legekammerater kendte hver Sti. Terrainet var noget bakket, og snart gik Vejen gennem store Busketter af Rhododendron, snart snoede den sig gennem en grøn Dal.

Huset, mod hvilket de styrede deres Gang, laa lunt nede i Dalen og var en langagtig, noget forfalden Bygning, som der var udbedret og forandret saa meget paa i de henrundne Tidsaldre, at den var bleven til et helt mærkværdigt Stykke Arkitektur. Huset var sammensat af en Mængde Gavle, Skorstene, Karnapper og efeubedækkede Mure, hvori sad smaa Vinduer, der tittede frem under den brede Gesims som aarvaagne Øjne. Staldene sagdes at være byggede paa Dronning Elisabeths Tid, da Abbediet, efter at Munkene vare udjagne fra deres idylliske Kvarter, blev skænket til en af Tudorernes Yndlinge. Staldene laa i en Firkant omkring en brolagt Gaard, i hvis Midte stod et Marmorbassin, som efter Sigende skulde være en Oldtidslevning af stor Interesse. Mange professionelle Oldgranskere havde været forhippede nok paa at underkaste det et grundigt Eftersyn; dette vilde imidlertid være umuligt, saa overgroet som det var med Mos og vildtvoksende Slyngplanter, og Squiren vægrede sig haardnakket ved at lade det underkaste en Renselsesproces, af Frygt for, at man, naar man rigtig fik Øjnene op for dets Værd, skulde berøve ham hans gamle Bassin.

I Staldene hang Lygter hist og her omkring paa Væggene og i dette dæmpede, usikre Lys viste sig omsider i Stalddøren Nora, der ikke havde glemt sit Løfte til Titmouse. Ponnyens Stald var bedre oplyst end de andre; den stod derinde og havde endnu Sadlen paa Ryggen. Nora løb ind i Baasen og tog Bidselet af Dyret, der blidt sænkede Hovedet, som om den forstod, at den skulde klædes af. Hun tog ogsaa selv, ikke uden Anstrengelse og adskillig Trækken i Remme og Spænder og tilsvarende Grimacer med Ansigtet, Dyrets Saddel af.

»Jeg vil helst selv sørge for det kære Dyr,« sagde hun til Roric, som iagttog hende, »jeg vilde helst selv strigle ham, hvis jeg blot kunde faa Lov til det.«

Hun tog Bidslet og Sadlen og hængte det op paa deres Plads, derpaa løb hun hen til en stor Foderkiste, hvor hun hentede en halv Snes Æbler, som hun i sit Skørt bar hen til Baasen; og nu gav hun sig til at belønne Titmouse, medens Roderick, lænet til Skillerummet i den tilstødende Baas, iagttog den muntre Scene. Hans Moder og hans sønlige Pligter vare fuldstændig gledne ud af hans Bevidsthed, han levede kun i Nuet og iagttog den nydelige Parforcerytterske med drømmende Tilfredshed.

Hvorledes saa Eleonor Tempest, med Kælenavnet Nora, ud hin Oktoberaften akkurat tre Maaneder før hun fyldte sit femtende Aar? Ganske vist gjorde hun et tiltalende Indtryk, som hun stod der i det dæmpede Lys og opførte en skælmsk Leg med Hesten, men egentlig smuk var hun aldeles ikke. Hendes i øvrigt skære, hvide Hud vansiredes af en vel rigelig Mængde Fregner; hendes Haar var saa kastaniebrunt, at der var dem, der sagde, at det faldt vel meget i det rødlige. Øjnene vare fuldkommen smukke, store og klare og fulde af Udtryk. Munden kunde ogsaa kaldes smuk, men den var ingenlunde lille; dog naar hun aabnede den, viste hun de to smukkeste Rækker Tænder i Hampshire. Næsen var kort og lige med et lille utaalmodigt Sving opefter. Den kraftige Hage og Hals syntes at antyde, at Nora, naar hun voksede op, vilde blive en kraftig Kvinde og ikke en pyntesyg, æterisk Skønhed.

»Jeg er bange for, at Nora bliver en frygtelig stor og klodset Pige,« sagde Mrs. Tempest ofte, medens Barnet voksede op og udviklede sig. Moderen var nemlig en æterisk Skønhed og ansaa ydermere sig selv som et Mønster paa, hvorledes en Dame bør være. Hvorledes kunde hun vel andet, da hun altid som ung Pige gik under Navnet: den smukke Miss Calthorpe.

»Det er meget morsomt,« sagde Roderick til Nora, som just gav Titmouse et lille Dask over Snuden, fordi den snappede efter et Æble, »men det kan ikke blive saaledes ved, tænk paa, at du snart bliver voksen, hvad saa?«

»Saa vil jeg have en Hest i Stedet for en Ponny,« svarede Nora rask. »Jeg kan ikke forstaa, hvorfor der skulde være anden Forskel. Jeg bliver for tung for Titmouse, det er den eneste Ulykke. Jeg vil altid holde af Papa, af Jagt og af Mama — saa meget som hun vil tillade mig. Og jeg vil altid have en Plads i mit Hjerte til gamle Miss Mac Croke, og maaske,« tilføjede hun polisk, »ogsaa en til dig.«

»Men naar du bliver voksen, maa du ud i Verden, Nora. Du vil komme til London i Sæsonen, komme paa Baller og blive præsenteret i de fornemme Kredse. Du vil gøre et stort Parti og komme til at figurere i Statskalenderen.«

»Nej — jeg tager ikke til London!« udbrød Nora ivrigt, »jeg hader London og det gør Fader ogsaa. Nej, naar jeg bliver voksen, saa vil Fader og jeg rejse en Tur rundt omkring i Europa, og saa vil vi se alle de kedsommelige Steder, jeg har læst om i Geografien. Og saa vil jeg sige til dem alle: Saadan ser du altsaa ud. Det er meget morsomt, men du har kedet mig grusomt paa Kortet. Ser du, saadan vil vi bære os ad, og naar jeg saa kommer hjem — saa har jeg glemt hele min Lærdom!«

»Det skulde du fortælle Miss Mac Croke!«

»Det har hun hørt saa tit. Det er utroligt, alt hvad jeg propper hende med. Men jeg holder alligevel saa meget af hende.«

En Klokke kimede i dette Øjeblik saa heftigt, at det rungede i Staldene. »Nu ringer det første Gang. Saa maa jeg op at klæde mig om. Vil du ikke gaa op i Stuen imens og hilse paa Mama.«

»Men, kære Nora, jeg kan da ikke gaa til Bords i denne Dragt,« indvendte Roric, idet han saa ned ad sin brune Jagtdragt, Lædergamascherne og de vældige Støvler, som vare aldeles tilsølede af Dynd. »Det er ganske umuligt.«

»Aa, Snak,« sagde Nora i en Tone, som skulde afskære al videre Diskussion, »hvad skulde der være i Vejen for det? Papa pynter sig saamænd aldrig til Bordet. Og du er da kun en Dreng — om Forladelse — et ungt Menneske. Kom nu!«

»Men jeg er virkelig ganske skamfuld, Nora.«

»Jeg inviterer dig til Middag, og du har at tage derimod,« udbrød Nora, idet hun greb ham i Frakkeskødet og trak ham ud af Stalddøren.

(Fortsættes).

Penge.

Provinsbilleder.

Af

Box.

I.

Det var i Begyndelsen af Marts, en Tøvejrsdag med straalende Solskin, høj, blaa Himmel og Spurvekvidder. Snevandet dryppede fra Tagene, og dets ustandselige Tik-Tak var den eneste Lyd, som Snedkersvenden hørte, medens han sad paa Høvlebænken i det varme Værksted og spiste sin Frokost.

Han sad og daskede med Benene og saa paa det velsignede Sollys, der faldt som en bred Stribe ind over Gulvet, og imens bed han med synligt Velbehag den ene store Halvcirkel efter den anden af sin Mad, der bestod af overskaarne, tykke Rundtenom'er med Smør og Ost og Rullepølse, og med Svinefedt med Salt. Det var en beskeden Frokost, men han var en Fyr med sund Appetit og beskedne Vaner, og han tænkte aldrig paa, om Maden kunde være anderledes end den, hans Mesters Kone gav ham. Naar han var i Færd med at spise det sidste Stykke, viste Madammen sig regelmæssig hver Dag i Værkstedsdøren med en stor Skaal dampende Kaffe og en Skive hjemmebagt Sigtebrød, som han lige saa regelmæssig hver Dag nød som en stor Delikatesse.

Madammen holdt meget af Brink. Han gjorde aldrig Vrøvl. Han var flittig og paalidelig ved sit Arbejde, og om han end var langsom, saa overkom han dog meget. Hvor havde de dog ikke haft mange Svende, som vare hurtige og dygtige, naar de bestilte noget, men som paa Grund af blaa Mandag, Tømmermænd efter Nattesviren og Sladder og Kommers med hvem som helst ikke fik bestilt noget, men som ikke desmindre gjorde Vrøvl om alt muligt, om Lønnen, om Logiet og om Maden, som de sendte hende tilbage som »uspiselig« — hendes gode, solide, ordentlige Mad! Der var dem, som havde forlangt Kalvesteg og Asie, Scweizer-Ost — ja, en gik endog saa vidt, at han krævede Limburger-Ost og Sardiner til Frokost. Gud fri og bevare os — Limburger og Sardiner . . . det var Ting, som hun aldrig havde smagt, og hun var dog Madammen! Nej, Brink var rigtignok den bedste af dem allesammen, og dette var hendes Mand enig med hende i, som han for Resten var enig med hende i de fleste Ting.

Brink havde været hos Snedker Nielsen i to Aar. Han var et Menneske, som kun begærede at leve sundt og ordentligt og i Fred med sine Medmennesker. Han var af en rolig og lidenskabsløs Natur, som lod hver Dag have nok i sin Plage, og som ikke krævede andre Nydelser end en Pibe om Aftenen og en Spadseretur og en Cigar Søndag Eftermiddag.

Hans nærmeste Familie var uddød, og dette var vel Grunden til, at han følte sig som en fremmed i Verden. Han kunde aldrig rigtig »komme i« med andre Mennesker, og han havde end aldrig været forlovet trods sine seks og tyve Aar. Madam Nielsen havde straks, da de fik ham, taget ham under sin Vinge. Hun havde instinktmæssig følt, at han trængte til hendes Moderlighed, og hun hjalp ham godmodig til Rette med hans Indkøb og med Forvaltningen af hans Penge, ligesom hun ogsaa overtog hans Vask og Vedligeholdelsen af hans Klæder. Hun var i det hele taget mageløs god imod ham, og han satte til Gengæld stor Pris paa hende.

Saa hændte det hin foraarslune Formiddag i Marts, da Brink var færdig med sin Frokost og atter havde taget Pudshøvlen for at give den Bordplade, han arbejdede paa, den sidste Overhaling — at Madammen kom over med et Brev til ham. Der kom ellers aldrig Brev til Brink, men nu pludselig kom Postbudet med et, med et stort, rødt Segl bagpaa . . . og naturligvis var Madammen nysgerrig. Brink saa paa Brevet og paa Madammen, og hun saa paa Brink og paa Brevet, og saa lukkede han det op.

Det var fra Skifteretten i hans Fødeby og meddelte ham, at han var Arving til ca. tyve tusinde Kroner efter en fjern Slægtning.

Brink kom ellers ikke let i Affekt, men da han havde læst Brevet og hans tungt bevægelige Aand havde fattet dets Indhold, følte han sig greben af en forunderlig Mathed og lod sig glide ned paa en Stabel Brædder. Han blev siddende en Stund som bedøvet. Saa tog han sig med skælvende Hænder over sin af Sindsbevægelse klamme Pande, missede med Øjnene som for at overbevise sig om, at han var vaagen, men sagde ikke et Ord. Madam Nielsen var for sit Vedkommende ikke mindre bestyrtet. Hun stod i nogen Tid og stirrede paa Brink og stak saa pludselig i at græde. Hvad hun græd for, er ikke godt at vide, men græd gjorde hun. Hendes Rørelse satte sig dog snart, og da han ikke talte til hende, men atter tog Brevet og læste det paa ny, fjernede hun sig for at finde Nielsen og fortælle ham den storartede Nyhed.

Da hun var forsvunden, og Brink havde overstaaet den første overvældende Sindsbevægelse, rejste han sig op. Han tænkte paa atter at tage fat paa Arbejdet, og han tog virkelig igen Pudshøvlen og begyndte, men det vilde slet ikke gaa for ham. Han følte en besynderlig Usikkerhed og Slappelse i Hænderne, en sær Kejtethed, som han end ikke havde kendt, da han for mange Aar siden for første Gang skulde bruge en Høvl. Han kunde heller ikke holde Tankerne ved Arbejdet. Hans Tanker, der ellers aldrig fløj ud over den Dag, han levede, eller den Egn, han kendte, hans Tanker, der ellers vare saa rolige og fordringsløse, saa lige ud ad Landevejen, som hans Arbejde var det — hans Tanker vare pludselig befængte med en Uro, som han aldrig før havde følt, og en Mængde uklare Forestillinger om rige Folks Liv og om Nydelser og Overdaadighed pressede sig frem i hans Bevidsthed og gjorde ham saa fortumlet, at han uvilkaarlig greb sig om Hovedet for ligesom at tvinge sin Hjerne ind i dens gamle Folder. Men dette gik ikke saa let. Bevidstheden om de tyve tusinde Kroner laa som en hed Klump i hans Baghoved og sendte en sydende, sitrende Uro ind igennem hans Hoved og ned igennem hans Krop og Lemmer. Han maatte lade Arbejdet fare, i det mindste for den Dag. Saa gik han op i sit Kammer og klædte sig paa, langsomt og med skælvende Hænder, og da Madam Nielsen kom hjem igen, var han gaaet.

Han gik som i Drømme ud af Porten, og der var en saadan Forvirring i hans Sanser, at det forekom ham, at Brolægningen bølgede svagt under ham. Han saa sky til Folk, som han mødte, og havde en Fornemmelse, som om hver en Rude i Gaden var et Ansigt, der stirrede paa ham, og al denne indbildte Opmærksomhed pinte ham, der var vant til altid at være saa ubemærket — saa ubemærket, at han paa Haandværkerballer, som Madam Nielsen havde faaet ham med til, forblev uændset, idet ingen talte til ham men over ham, forbi ham og næsten igennem ham, som om han ikke var til. Han vilde gaa ud af Byen, men han vidste ikke hvorhen. Han vilde nyde noget, men han vidste ikke hvad. Jo, en Cigar . . . en fin Cigar. Han vilde dog vide, hvad det var at ryge en rigtig fin Cigar, nu da han havde Raad til det, og desuden følte han en underlig Trang til at give noget ud, til at bruge af sin Overflod af Penge.

Han gik ind til Købmand Mamsen og bad om en Cigar . . . han vilde have sagt en dyr, fin Cigar, men da det kom til Stykket, generede han sig og turde ikke. Svenden bød ham en almindelig Radekop til fire Øre, og spurgte nedladende vittig, om han holdt blaa Mandag. »Blaa Mandag,« gentog han forvirret, og da han havde faaet tændt, vilde han gaa uden at betale.

»De glemmer Pengene,« sagde Svenden, »op med Mønten, Kressian!«

Brink blev blussende rød. Han tog Pungen frem og famlede i den som en blind. Endelig fik han betalt og gik.

»Det er tidlig paa Dagen, at han har faaet en Gnist,« sagde Svenden til Mamsen, da Brink havde lukket Døren efter sig.

Brink vilde gaa ud af Byen, og jo nærmere han kom Udkanten, desto hurtigere gik han. Han følte som om han gik Spidsrod, og at alle, som saa ham, tænkte: »Sikken Drivert«, og han skyndte sig bort med en ond Samvittighed; men da han var kommen udenfor Byen, ud, hvor han ingen Mennesker saa, forsvandt denne Følelse, og han tænkte blot paa sine tyve tusinde Kroner. Han følte, at hans Stilling i Verden pludselig var bleven en anden, og at en Mand med tyve tusinde Kroner maatte leve anderledes end Snedkersvend Peter Brink hidtil havde levet, men hvorledes? Hvad skulde han gøre med sine tyve tusinde Kroner? Han var som et Barn, der har faaet en Skilling, og som absolut ikke kan gemme den. Det vil købe hele Verden for den og føler sig først lettet, naar det er kommen af med den. Peter Brinks tyve tusinde Kroner brændte ham i Lommen allerede før han havde faaet dem.

Han, der ellers var saa omhyggelig for sit Tøj, ænsede i Dag slet ikke, hvor han traadte. Han traskede af Sted igennem Snesjap og Søle, til Vandet svuppede i hans Sko og hans Bukser vare vaade højt op paa Benene. Han gik ind i Skoven, hvor Sneen endnu laa høj og ubetraadt og forholdsvis lidt paavirket af den varme Martssol, hvis fleste Straaler opfangedes af Træernes af Væde glinsende Grene. Han travede af Sted uden Maal og Med, besat og forfulgt af den Tanke: »Mine tyve tusinde Kroner. Hvad skal jeg gøre med mine tyve tusinde Kroner?«

Hen ad Aften vendte han tilbage til Byen, træt paa Legeme og Sjæl. Han luskede genert og skamfuld igennem Gaderne — genert over at være Ejer af tyve tusinde Kroner og skamfuld over at være gaaet fra Værkstedet paa en Hverdag midt under Arbejdet.

I Møllegade mødte han Skræddermester Bruns tre Sønner, der tror sig Byens Løver, og hvis Ydre præsenterer os den mest vidtdrevne, snollede Forfængelighed. Han vilde gaa forbi dem, men de standsede foran ham, løftede sirligt paa deres skinnende Silkehatte og rakte ham deres behandskede Hænder, idet de venskabelig sagde: »God Aften, Brink! Maa vi lykønske Dem til den store Arv. Hvilken Lykke! Nu kan De ikke undslaa Dem for at deltage i Fornøjelserne, vi har her i Byen. De maa more Dem, medens De er ung, og hvorfor skal man ikke, naar man kan?«

Brink mumlede noget, som ingen forstod, men de elskværdige Herrer Brun bar over med ham.

»Kom hen og besøg os!« sagde den ældste. »Kom og drik en Toddy med os i Aften; vi har længe tænkt paa at invitere Dem, og i Aften kommer Fick, som er hos Svendsen, og Mamsens Kommis, og vi skal synge . . . Klokken halv ni venter vi Dem.«

Brink stammede en forvirret Tak, og de tre Brun'er forlode ham efter atter at have trykket hans Haand og atter lettet deres Silkehatte til en sirlig Hilsen.

De tre Brun'er havde tidligere aldrig set til den Side, hvor Brink var. De havde ingen Sinde før hverken talt med ham eller hilst paa ham, og han havde ikke forundret sig derover, thi i sin Uvidenhed og Beskedenhed ansaa han disse pyntede Kavalerer for at være ham langt overlegne i, hvad han troede var Dannelse; og desuden vare de Sønner af en bekendt Haandværksmester i Byen og selv Næringsdrivende, medens han ikke var andet end en tarvelig Snedkersvend, og alene af denne Grund var Afstanden imellem dem givet. Det smigrede ham nu, at de henvendte sig til ham, skønt han sagde sig selv, at de aldrig vilde have gjort det, hvis han ikke havde arvet. Og det gik op for ham, at han nu paa ét Punkt var dem overlegen, og Bevidstheden herom gengav ham nogen Selvtillid og lidt af hans sædvanlige Ligevægt.

Da han kom hjem, blev han modtaget som et rigtigt Fødselsdagsbarn. Mesteren gav ham et trofast Haandslag og ønskede ham til Lykke. Nej, nu havde han aldrig kendt Mage, sagde han. At deres egen lille, flinke Brink var saadan en svineheldig Kantøffel! »Se, saadan kan det gaa,« sagde han. »Pengene kommer da undertiden paa det rette Sted. Jeg tror, at jeg ikke vilde have været gladere, om det var mig selv, der havde vundet i Lotteriet.«

Og Madammen. Ogsaa hun var kisteglad. Hun gjorde ligefrem en Festdag ud af Dagen. Hun havde nok tænkt sig, at Brink kom hjem til Aften — hvad ellers? — og saa skulde de have noget godt! Hun havde købt en Ribbensteg og fyldt den med Svedsker og Æbler, og den lifligste Stegeduft trængte fra Køkkenet ind i Stuen og vakte den forkomne Brinks Appetit.

Han gik over i Kammeret og klædte sig om. Snart syntes han, at han drømte, og snart, at det var Juleaften. Som i Drømme satte han sig ved Madammens festlig dækkede Bord og spiste Ribbenssteg med Rødkaal og Syltetøj, og drak Bajer, som Mester spenderede: »Thi hvornaar skal man drikke Bajer, om ikke det skulde være paa saadan en Dag,« sagde han.

Da de havde spist, sagde Brink, at han havde mødt Brun'erne, og at de havde indbudt ham til Punch Klokken halv ni.

»Det er Pengene,« sagde Nielsen eftertænksom. »Naar man har Penge, saa har man ogsaa Venner. Men det er nu lige meget. Det er rimeligt, at De morer Dem. De har saagu' haft det altfor stille hidtil.«

Miltons Besøg hos Marion Del

orme. Efter Maleri af C. Brozik.

II.

De tre Brødre Brun klæde sig med Pernittengrynsagtig Lapsethed og vise sig i Almindelighed ikke med anden Hovedbedækning end skinnende Silkehat. I Brystlommen sidder bestandig et kunstfærdig anbragt Pyntelommetørklæde, og deres behandskede Hænder føre Stokkene og Cigarerne med en komisk Affektation, som de tro er Elegance. Om Sommeren gaa de med lakerede Sko og i det lyseste Toilette. Om Efteraaret vise de to af dem sig paa Helligdagene i Jagtkostume, med pelskantet Jakke, elegante Gamascher og kvik Jagthat med kæktsiddende Fjer. Jagttaske og Gevær fuldstændiggør Udstyringen. De ere vældige Jægere for Herren, og kommer altid hjem med Agerhøns og undertiden med en Hare, ja det hænder endog at de har tamme Høns i Tasken — altsammen skudt med Kroner og Ører; thi anden Munition have de ikke. Om Vinteren promenere de i Pels og Galosker. Der er Folk, som le af dem, men hvad er der at le af? Det er nu deres Fornøjelse at gaa paa Maskerade, og da denne Fornøjelse almindelig kun forekommer en Gang eller to i Fasten, kan man ikke fortænke de passionerede i at de etablere den til Stadighed, hvis det er dem muligt. At gi'e Greven er Brun'ernes store Tilfredsstillelse, og de gi'er derfor Greven Aaret rundt. Paa Maskerader anlægge de hver især mindst tre Kostumer, og vi finde dem hvert Aar bl. a. altid som prunkende Riddersmænd.

De have alle tre valgt Naalen til Værktøj: Den ene er Skrædder, den anden Skomager, og den tredje Bundtmager. Skrædderen, som hedder Hans, er i Kompagni med Faderen. Skomageren og Bundtmageren have deres respektive Værksted og Butik hver paa sin Side af Skrædderbutiken. De bo altsaa sammen og viser sig altid sammen. Til kvindelig Gerning ere de ikke uerfarne. Sofus, som er Bundtmageren, er især flink til Vask og fransk Strygning, hvilket man ser paa hans og Brødrenes stive, skinnende og blændende hvide Lintøj, som det tilfalder ham at holde i Orden. Han er ikke ukendt med Madlavning og hjælper sin Moder om Formiddagen i Køkkenet. Peter, som er Skomager, laver Fodtøjet inklusive Strømper. Hans bærer Æren for Habitterne.

Da Brink om Aftenen Klokken halv ni traadte ind i Skrædder Brun's Butik, blev han modtaget af Hans, som førte ham op ovenpaa i Brødrenes fælles Stue, der er et stort Loftkammer med tapetserede Skraavægge og Vinduer i Taget. Der var lunt og hyggeligt. Ilden brændte lystig i Kakkelovnen, og en stor Lampe paa Bordet kastede et kraftigt Lys ud over Stuen. Sofus var beskæftiget med at støve Kommoden og dens Nipsgenstande af med en Klud. Han hilste paa Brink med største Venskabelighed og bød ham til Sæde i Gyngestolen. Han bragte ham Album'et til Tidsfordriv, og Hans satte sig paa Puffen ved Siden af Brink og forklarede ham, hvem Fotografierne forestillede, og imedens han var beskæftiget hermed kom Peter, sammen med Fick og Mamsens Kommis, som hedder Poulsen.

De sidste gratulerede naturligvis den lykkelige Arving til tyve tusinde Kroner, og Fick sagde mere end én Gang: »Bare det var mig, der havde faaet dem!« Poulsen, som om Formiddagen havde spurgt Brink om han holdt blaa Mandag, og opfordret ham til at komme »op med Mønten, Kressian« var i Aften knapt saa vittig.

Sofus satte en Kedel Vand i Kakkelovnen og dækkede op paa Bordet med Flasker, Glas og Sukker. De tre Brun'er nød aldrig andet end Rødvinstoddy. Kognak'en var forbeholdt Gæsterne. Da Kedlen kogte, satte Sofus en Kande dampende Vand hen paa Bordet og enhver lavede sig nu en Toddy efter Smag.

Brink var i Begyndelsen slet ikke vel til Mode. Alle henvendte sig til ham og gjorde ham Spørgsmaal, som generede ham. Fick spurgte, om han holdt meget af at spille Billard, og han skammede sig ved at bekende, at han slet ikke kendte det, thi han havde en Fornemmelse af, at han nu umulig kunde være bekendt ikke at kunne spille Billard. Poulsen, der er Sportsmand om en Hals, sagde, at Brink maatte anskaffe sig en Cykle snarest mulig, thi det hørte med til almindelig Dannelse at køre paa Cykle. Han tilraadede ham øjeblikkelig en Humber Pneumatic. Skrædderen, Hans Brun, sagde, at Brink straks burde anskaffe sig en Habit efter nyeste Mode og høj Hat, thi som en Mand med Formue kunde han selvfølgelig ikke være bekendt ikke at være anstændig klædt. De tre Brødre Brun tilbøde derpaa enstemmig at ville være ham behjælpelige med en standsmæssig Udstyring, og de snakkede og snakkede, indtil Brink følte, at han maatte være lykkelig over, at disse unge Herrer vilde tage sig af hans Opdragelse og Udseende saaledes, at han kunde komme til at opføre sig og se ud som det passer sig for en Mand, der ejer tyve tusinde Kroner. Han havde i Begyndelsen følt sig som en Hund i et Spil Kegler, men efterhaanden som Indholdet i hans Glas formindskedes, blev han mere og mere hjemme blandt sine nye Venner, og da de begyndte at synge, sad han og lyttede med vidt opspilede Øjne og et stort Smil over sit skikkelige Ansigt. Især morede han sig over et Par Erik Bøgh'ske Viser, og da Sofus paa det latterligste fynske foredrog: »Jæ ha'e mej en Kæreste — som andre Pi'er har«, brast han i Latter — i den stærke, lidt umaadelige Latter, der er ejendommelig for Folk, som sjælden ler, og dermed var hans Genert-hed forbi . . . i alt Fald for den Aften.

(Fortsættes).

Af
Hr. Petersens Huspostille.

Af **Sigurd.**

Suppen var for salt.

God Dag, god Dag, lille Ven! Naa rend nu ikke saadan lige der, hvor jeg skal sætte mine Ben, I Unger! Hvis jeg ikke saa mig for, kunde jeg let træde en halv Snes Stykker af Jer ned. Om Fruentimmer hører man af og til, at de kvæler deres Børn, men aldrig om en Far, der har trampet paa Smaakravlet, naar det rendte imellem Benene paa ham. Og hvorfor ikke? Jo, fordi vi har Tankerne med os.

Se saa, nu staar de saa stive som Pinde og hænge med Næbet, og ser ud, som om de led Uret, og som om jeg var den største Tyran i Verden. Det var da virkelig ikke for meget, om man, naar man har slidt og slæbt for Jer allesammen og saa kommer hjem for at hugge en Bid i sig, saa fik glade Ansigter at se og blev lidt opmuntret.

Naa, hæng nu ikke med Næbet, Dreng, men se glad ud! Her skal være Fred og Venlighed, Glæde og Munterhed, naar Far kommer hjem, ellers skal I min sandten faa andet at fornemme!

Er de bange for mig? — Naa, jeg er altsaa skrækindjagende, at du finder det i sin Orden, at der bliver almindelig Forstemthed, saa saare jeg træder ind ad Døren. Du er vel ogsaa angst for mig, Klara? Ja selvfølgelig; jeg fortjener ligefrem at modtages som en fuld Sjover, der kommer ravende hjem en Lørdag Aften og slaar i Bordet. Det er i de senere Aar, at du er blevet saa bange af dig, Klara. I Begyndelsen af vort Bekendtskab var du Pinedød ikke saa angst i alt Fald ikke for mig. Kan du huske, den første Sommer i Ronneby? Selv om det tordnede saadan, at man skulde tro, at alle Fjeldknoldene skulde smuldres til Sandskorn, saa stod du alligevel oppe paa Bakken og kiggede ud under Paraplyen og løb saa Skam ikke din Vej, naar du saa Jeremias Petersen komme anstigende. Og i hele Ronneby var der ikke den elendige Pram, som du ikke med Glæde vilde være gaaet til Havs i sammen med mig.

Naa, nu til Bords, til den flotte Diner!

Kraasesuppe paa denne Aarsens Tid — det var dog mærkeligt.

Er det min Yndlingsret? Ja, det har du skam Ret i; det forekommer mig blot lidt mistænkeligt at se den paradere paa denne Tid. Der er da ingen, der slagter Gæs nu i August Maaned. Men det er vel en eskaavedt Bondetamp, som har sat Rottegift i sine Kornstakke og derved er kommen til at forgive sine Gæs med det samme. Naa, øs bare op; ingen undgaar sin Skæbne, og Liv og Død staar ikke i vor Haand!

Men fy for en Ulykke, Klara, Suppen smager jo, som om man fik en femten Aar gammel Spegesild i Munden. Hvor mange Skæpper Salt har du rørt ud i den Suppegryde? Jeg kan finde mig i at krepere, for Himlen skal vide, at jeg har det ikke saa morsomt i denne Verden; men jeg vil min sandten ikke levende nedsaltes eller forvandles til en Saltstøtte saadan som Loths nysgerrige Hustru.

Ja men Suppen er . . . ja, jeg kan Pinedød nok selv mærke, hvad den er; spoleret, umulig at faa ned. Hør, min bedste, det er da ikke muligt, at en enkelt af denne Ravnekrogs Butiker har kunnet præstere saa meget Salt. Hvor mange Købmænd har Stine maatte hjemsøge, før I fik den store Saltsø der i Terrinen lavet saadan til? Naa, det kan ogsaa være det samme; Regningerne kommer nok en Dag, for det er da ikke rimeligt, at Husholdningspengene har kunnet slaa til, til saa store Indkøb.

Ja men Suppen er . . . . . javel saa, Kraasesuppe er min Livret, det er rigtigt nok. Det behøver du ikke at gentage; men al Ting beror paa, hvordan Maden laves til, min lille Ven. Fisk holder jeg ogsaa meget af, men derfor vil jeg alligevel ikke stille mig op i et Menageri og lade Folk kaste Hvalfiskekødstumper, dyppede i Levertran, ned i Halsen paa mig. Der var ogsaa en Periode af mit Liv, hvor jeg havde en Svaghed for Kvindfolk, men Vartovskoner har jeg dog endnu aldrig søgt at rende væk med. Paa samme Maade holder jeg meget af Kraasesuppe, men jeg er for gammel en Rotte, til at I kan narre Sildelage i mig, selv om I spæder den op med Eddike og Sukker.

Ja men Suppen er . . . . ja, jeg skal sige dig, hvad den er, min Pige. Den er skabt til at jage en Mand ud af hans eget Hus og Hjem. Sig det hellere rent ud, Klara, at Meningen er at blive mig kvit? I saa Fald kan det godt lade sig arrangere uden et ligefrem Forsøg paa Giftblanderi. Du kan komme af med mig uden at betynge din Samvittighed med saa hæslig en Ting. Ja, jeg ved saa Skam ikke ret, hvad jeg skal tro; du spiser jo ikke selv en eneste Skefuld. Det Traktement var altsaa bestemt alene for mig?

Har jeg ikke bidraget til at give dig Appetit? Naa, jeg skulde oven i Købet finde det morsomt? Der foresvæver dig aabenbart en Erindring om den gamle Sokrates, som leende tømte Giftbægeret. Nej, min Ven, saa stor Sjælsstyrke havde han vistnok haft, hvis man havde fyldt Bægeret med den Kraasesuppe der. Saa var hans Filosofi vistnok sluppet op, saa at han havde kastet Indholdet i Hovedet paa sin Xantippe.

Ser vi det! Jeg giver dig ikke Appetit, siger du? Ja, saaledes er Lykkens Goder ulige fordelte her i Verden; nogle Mænd kan ikke skaffe deres Koner Mad nok til deres Appetit, og jeg kan nu ikke skaffe min Kone Appetit til hendes udmærkede Mad. Ak ja! Du skulde have haft ganske andre Omgivelser, stakkels Klara, end dem, jeg har evnet at skaffe dig — Spisesal med Gobelins Tapeter, Manden i Kjole hver Middag — undskyld til hver *Diner*, og en liberiklædt Tjener bag hver Stol. Det kunde have givet dig Appetit, ikke sandt? Naa, jeg for min Part skulde heller ikke have haft noget derimod; for saa havde vi vel ogsaa haft en Kokkepige, som ikke havde trakteret os med hele Byens Saltoplag til eneste Middag.

Suppen er . . . . Ja, om jeg begriber, hvad du vil sige med dine evindelige »Suppen er . . . . Suppen er« . . . . Ja, den er ikke skikket til Afholdsfolk, saa meget er vist. De faa Skefulde, som jeg har nydt, de har skaffet mig en saa brændende Tørst paa Halsen, at jeg tror, at jeg kunde drikke hele Venern ud og tage Mælaren med ovenpaa. Men siden en ældre Herre som jeg nu sædvanligvis ikke drikker det bare Vand, maa du undskylde, at jeg i Dag begiver mig over i Caféen. Din saakaldte Kraasesuppe kunde have gjort en hel Afholdsloge til Fyldebøtter i Løbet af fjorten Dage. I Sammenligning med den er Slavekognak ligefrem en Sundhedsdrik og det værste Fusel at regne for sød Mælk.

Ja men Suppen er . . . . Ja, den er Pinedød ikke saadan som den, man faar i »Hotel Prinsen«. Der kan de lave Kraasesuppe. Den Suppe er min Livret. Ja, naar jeg tænker paa den dejlige Kraasesuppe, der lige som gør én til et bedre Menneske for hver eneste Skefuld, man nyder, — og saa denne modbydelige Sildelage . . . .

Det bliver ganske vist ikke billigt — men det er ligemeget; jeg inviterer dig til, længere hen paa Aaret, naar Gæssene ikke er selvdøde, at gaa med til Hotel Prinsen og spise Kraasesuppe. Saa kan du vel i alt Fald faa en Anelse om, hvorledes man laver den, og at den Ret ikke skal smage, som om den i Aaringer havde været Begravelsesplads for et Par Millioner overgemte Ansjoser.

Hvad siger du? Er Suppen hentet paa Hotel Prinsen, for at jeg kunde faa den akkurat, som jeg vilde ha' den? Nej men, Klara . . . . Hm . . . . ja, jeg har ikke været rigtig vel i de sidste Par Dage; jeg har haft en nederdrægtig væmmelig Smag i Munden . . . .

Ja saa, Suppen er altsaa købt færdig tillavet i Hotellet. Ja vi leve ganske vist i Opfindelsernes Tid; men at en Husmoder, der vil anses for økono-

misk, henter sine daglige Retter fra Byens dyreste Restauration, det er alligevel lidt for mærkværdigt, synes du ikke selv, Klara?

Naa saa giv mig da endnu en Talerken af den elen .... af den mærkelige Suppe!

Gaaet i Fælden.

Efter det Engelske ved **J. S.**

Et halvt Aars Strafarbejde,« forkyndte Dommeren. Den anklagede vendte sig for at begive sig tilbage til sin Celle og mumlede til Aktor i det samme: »Vi to mødes igen!«

Thi Thomas Smith følte sig krænket. Denne Prokurator Robert Phelps (Thomas skrev sig Navnet bag Øret og svor ikke at ville glemme det) havde for Retten talt med en Iver, som syntes at grænse til Inspiration, ellers var Toms Forklaring over sin Nærværelse inden fremmede Døre ved Midnatstid nok blevet antagen for gyldig.

Hr. Phelps hørte Fangens Ord. Han saa ogsaa det Blik, som ledsagede dem. Det var ikke noget videre opmuntrende Blik. Om man mødte det i Følgeskab med en Blændlygte ved Midnatstide! Puha! Hr. Phelps gyste.

»Han er den dygtigste Indbrudstyv, der eksisterer!« udbrød den vagthavende Betjent med et næsten beundrende Tonefald. »Elektriske Ringeapparater og alle den Slags Legetøj generer ikke den Fyr; han kan komme igennem en Jernskodde, som om det var Karduspapir!«

Hr. Phelps følte sig mindre sikker end nogen Sinde. Ved at sørge for denne Vovehals' Indespærring havde han gjort sin Pligt, men han begyndte at overlægge, om man ikke kan gøre sin Pligt for nøjagtigt imellem Stunder. Han overtænkte, hvor udsat hans Hus dog var, hvor Havemuren var let overstigelig, hvor lavt ved Jorden Altanerne vare, hvor skrøbelig Sikkerhedskæden og hvor usikre Vinduskrogene vare! En Trøst havde han dog: han havde et halvt Aars Forspring for Tom Smith.

Naar man betænker, hvor indigneret Hr. Phelps havde været for faa Uger siden over at erfare, at den patrouillerende Politibetjent en skønne Dag var truffen paa fersk Gerning, kyssende hans kønne Stuepige, maatte man sandelig forbavses over den overdrevne Høflighed og Elskværdighed, han nu viste nævnte Lovens Haandhæver. Men det halve Aar randt heller ikke saa hurtigt for Tom Smith som for Hr. Phelps!

Mod Arbejde i Almindelighed havde Tom en vis Aversion — og mod Strafarbejde i Særdeleshed. Alligevel havde han rigelig Tid og Lejlighed til at overveje, hvad han kaldte Hr. Phelps' hævngerrige Ondskabsfuldhed og Midlerne til at gengælde samme.

Skønt han var en formelig Kunstner i sit Fag, havde han dog til Hensigt endog at overgaa sig selv i sin Hævn. Han vilde dog ikke forhaste sig, men tage den med Ro, thi Lejligheden kommer nok til den, der venter, og han vilde vente . . . paa Phelps.

Til sidst slog Timen, da han igen viste sig paa Skuepladsen som fri Mand — i alt Fald for en Tid. Han begyndte at se sig om efter Beskæftigelse, ikke efter Arbejde; nej, Tak! han havde allerede haft hele seks Maaneder af den Slags — og om han end ogsaa havde brudt sig om ærligt Arbejde uden for Fængslets Mure, havde det været vanskeligt at finde for en Mand af hans Slags.

En to, tre Maaneder vare forløbne, siden Tom Smiths Straffetid var udløben, og Hr. Phelps begyndte allerede at indbilde sig, at han havde glemt sin Trusel, og at sove rolig om Natten. Ja, han vovede endog at hjemtage Værdipapirer og større Summer og atter at fæste Lid til den gamle Historie om, at »en Englænders Hus er hans Borg«. —

Men en Nat, medens han blidelig slumrede, glitrede en tynd Stribe hvidt Lys for et Øjeblik langs hans Baghave; Pasop, som sov med det ene Øje aabent, syntes, at noget usædvanligt maatte være paa Færde, og ytrede et dybt, advarende Bjæf. Til sin store Overraskelse saa den imidlertid som ved Trylleri et lifligt Stykke Hestekød, netop tilstrækkeligt tilberedt for en saa lækkersulten Epikuræers Gane, dumpe ned næppe en Alen fra sin Næse! Med det snøftende Bjæf, den sædvanligvis gav fra sig som Tegn paa Glæde, rejste Buldoggen sig og lugtede til det; saa slikkede den det, og det smagte endog endnu herligere, end det duftede.

Pasop fik snart Bugt med det, og da han ikke saa flere Stumper ligge omkring sig, vendte han sig atter mod sit Hundehus. Men før han kunde naa det, stivnedes hans Lemmer, og med et kvalt Brøl rullede han sig paa Jorden — stendød.

Et Minut senere var et fortræffeligt Spidsbor i Begreb med at gennemarbejde Hr. Phelps' Jern-Vindusskodder, og det varede heller ikke længe, før Tom Smith sad bekvemt i Spisestuen, gennem hvis øde Rum hans Blændlygte sendte sin skarpe Lysstraale.

Lysstraalen standsede ved et lille Skab, hvis Laas Tom snart havde opdirket:

»Husholdningsregninger,« mumlede han, »alle sammen kvitterede; sikken Ødeland den Fyr dog maa være; smider sine Syle bort til at betale Regninger med. Der gi'es Folk, der aldrig kender til Værdien af Penge — men han tjener osse sine lettere end jeg.«

Hans Filtsko gjorde ikke den ringeste Støj, og han begav sig nu ind i et Værelse, som tjente Hr. Phelps som et Slags Hjemme-Kontor.

»Dette hersens er bedre,« lo Tom, da han i et Hjørne opdagede et Pengeskab, og Spidsboret maatte nu atter holde for. Men det var et slemt Slid, og Fil og Brækjern maatte kaldes til Hjælp, saa at Toms Pande var fugtig, inden Døren viste Tegn til at ville give efter.

»Havde jeg blot den Ka'l, der har lavet dette fordømte Skab, saa skulde han ikke lave flere fra i Dag af. Saadanne Tossestreger at holde den Slags Møbler i et Hus — de holder dem bare for at irritere Folk og skaffe dem unødvendigt Bryderi!«

Til sidst gav imidlertid Hængslerne efter for de kraftige, men lydløse Angreb med Brækjernet, hvor Filen i Forvejen havde gnavet, og Tom fik derefter hurtig Bugt med de indre Skuffer, hvorpaa han lod sin Blændlygte skinne paa deres Indhold.

»Hm!« sagde han med en Ed, »lutter gamle, raadne Papirer, ikke et Suk værd,« og harmfuld vendte han op og ned paa Dokumenterne, som imidlertid repræsenterede Tusinder af Pund Sterling.

Men da den sidste Skuffe gav efter, undslap der ham et Glædeskluk. Dér laa et helt Bundt splinternye Banknoter, som Hr. Phelps havde modtaget som et Depositum fra en Klient efter Kontortiden og saaledes for sent til at faa indleveret i Banken.

Tom stoppede Banknoterne i Lommen, og idet han samlede sit Værktøj sammen, gjorde han sig færdig til at forlade Huset — da han til sin store Fryd bemærkede en Flaske Portvin og et Glas staaende paa Bordet.

»Næh, hvor omhyggeligt,« filosoferede han, »at sørge for Forfriskninger og Fornøjelse paa en Gang! Han kunde for min Skyld ellers li'esaa gerne ha'e stillet Vinen til mig i en Terrin — jeg holder ikke af at nippe til et Glas. La' vos li'egodt prøve, hvad han har gemt for vos!«

Under denne Enetale havde han taget Flasken i Haanden, førte den nu til Munden og drak — drak — til han havde tømt den til sidste Draabe.

Idet han satte Flasken fra sig, sænkede han paa ny Værktøjet op; — han følte sig ligesom lidt træt oven paa alle sine Anstrengelser, hvad han ikke havde bemærket saa tydelig før i dette Øjeblik. Han satte sig hen for et Øjebliks Hvile i en Lænestol. Han følte sig komplet søvnig — ja, hvis der havde været mere end en halv Flaske Portvin, saa vilde han have troet sig fuld. —

»Nej, dette hersens gaar ikke an — jeg maa væk igen — hva' ka—n det væ—re — saa — saa søvnig! Ah! — oh!« Og han gabede højt.

Han forsøgte at rejse sig, men kunde ikke. Et Øjeblik følte han sig lidt ængstelig, men denne Følelse druknede i en dyb og dødlignende Søvn. Hans Arme sank ned paa Bordet, og Hovedet lagde sig blidelig til Hvile paa disse.

* * *

Og dér fandt Hr. Phelps ham fem Timer senere, da han kom ned, indhyllet i sin magelige Slaabrok. Det gav først et Spræt i ham, men saa sagde han:

»Min Ven er ellers en ordholdende Mand. Jeg tænkte nok, han var — skønt jeg allerede havde begyndt at opgive ham. Saa hjalp dog ikke alle Jernspidserne paa Havemuren, Buldoggen med samt de elektriske Allarmapparater og Jernskodderne for Vinduerne. Men min egen Idé, Flasken med Sovedrikken, som jeg nu har haft staaende i dette Værelse, lige siden han kom paa fri Fod igen, den har gjort sin Pligt vidunderligt!«

Og Hr. Phelps traskede af Sted efter den nye Patent-Allarm-Pibe, hvormed han vækkede alle Nabolagets Syvsovere undtagen vor Ven Tom Smith, som sov videre endnu adskillige Timer og ved sin Opvaagnen fandt sig siddende paa den haarde Briks i en Politistations Varetægtscelle.

Han har lige paabegyndt Afsoningen af en Dom paa tolv Aars Strafarbejde og har faaet den bestemte Overbevisning, at »alt dette kommer af at have med disse Prokuratorer at gøre.«

TIL BILLEDERNE

Carl Zimmermann: Paa Post. Et prægtigt Efteraarsbillede, hvor Taagedisen slører de fjerne Højder og Skove, medens Forgrundens Træer og Dyr tegne sig skarpt mod det lyse Landskab. Forrest staar Kronhjorten og ser betænksomt ud mod det fjerne, medens de to Hinde bagved har lagt de lange Ører frem for at opfatte den mistænkelige Lyd, som et Øjeblik har faaet dem til at afbryde Græsningen.

* * *

C. Brozik: Miltons Besøg hos Marion Delorme. Det er to interessante historiske Personligheder, hvis Møde den fremragende Kunstner her har søgt at skildre. John Milton er en af Englands berømteste Digtere, hvis Række han indleder som den ældste. Han fødtes i London 1608. Han skulde have været Præst, men turde ikke aflægge Præste-Eden. Hans Liv var strengt og religiøst ligesom hans Digtning. Som en begejstret Republikaner fulgte han Cromwells Parti. 1652 mistede han Synet, fordi han havde overanstrengt det ved at læse og skrive. Ved Kongedømmets Genoprettelse led han en Tid stor Forfølgelse og Fattigdom. Midt under denne digtede han sit berømte store Digt »Det tabte Paradis. Paa en længere Rejse, han foretog i 30 Aars Alderen besøgte han bl. a. den for sin Skønhed og sit Letsind men ogsaa for sin Aandrighed og Smag berømte franske Dame Marion Delorme. Det er dette Besøg, som Billedet fremstiller. Midtpunktet dannes af den unge begejstrede Digterskikkelse med den fine Profil, omgivet af Tilhørerne, som lytte til hans Deklamationer. Mest opmærksom er aabenbart Husets Herskerinde, den unge skønne Marion.

Opgaver.

Logogrif.

1—6.

Af seks Bogstaver jeg bestaar,
af dem et Herskernavn du faar,
naar rigtig du dem skriver.
Og bytter du en Smule om,
saa Tallene saaledes kom

1. 3. 5. 2. 4.

Et andet stort det bliver,
der er endnu et Herskernavn,
hans Rige taget blev i Favn,
af Havet allevegne.

1. 2. 5. 4.

Og i hans Rige yndes det,
som her du læse maa adræt
og ej for længe regne.
Find mig nu rask de tvende Mænd,
jeg siger ej, de lever end,
hvis det paa Gled dig bringer,
jeg har desuden ikke sagt,
jeg mente verdslig Herskermagt —
nu ved jeg, du den tvinger.

Hermed følger et Tillæg.

Nyeste Slags Bortførelse.

1) Frk. Laura vil flygte med sin Elskede.

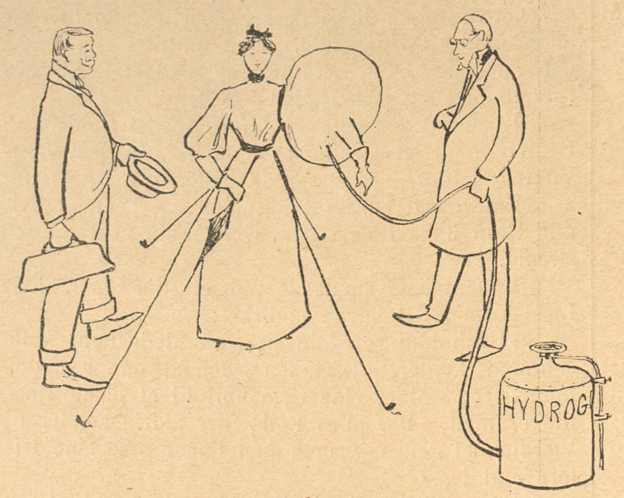

2) Hendes Ærmer fyldes med Brintgas.

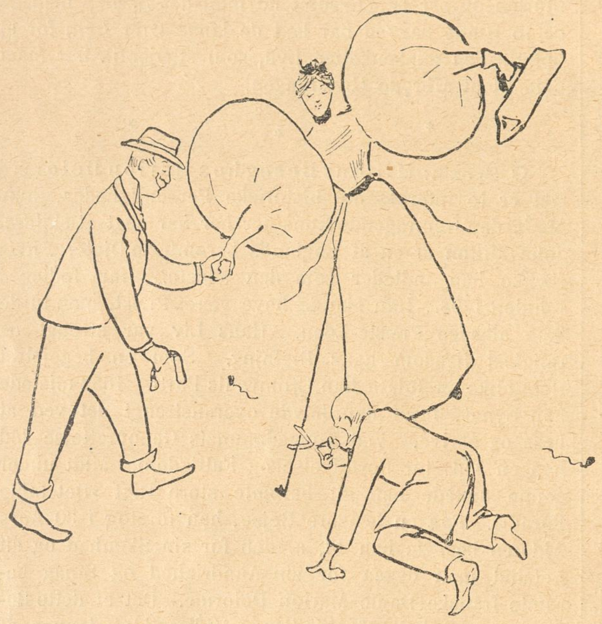

3) Det sidste Tov klippes over,

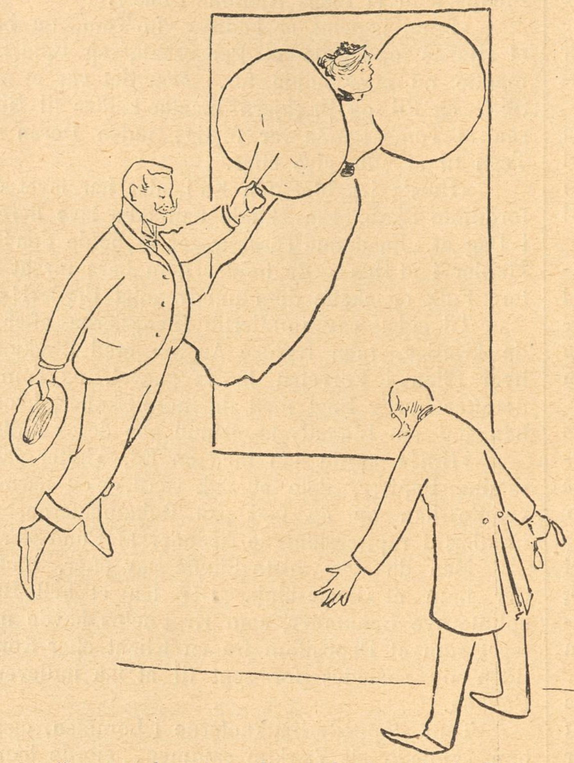

4) og rask svæver Laura bort med sin Peter.

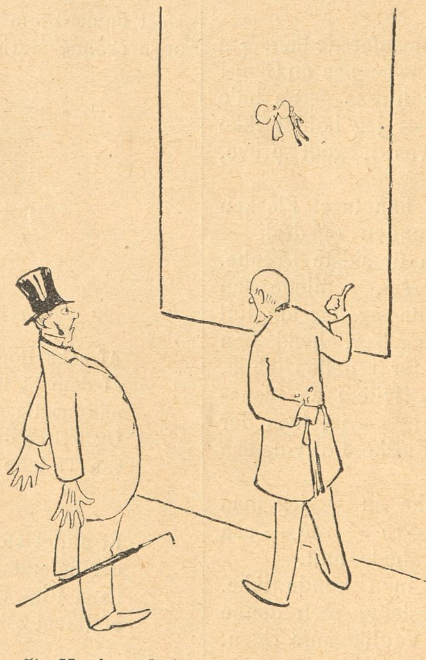

5) Nu kan Svigerfar kigge efter Parret.

Panser for Tindebestigere.

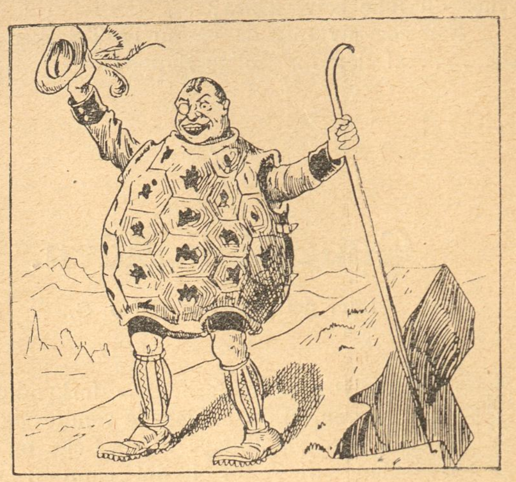

.1

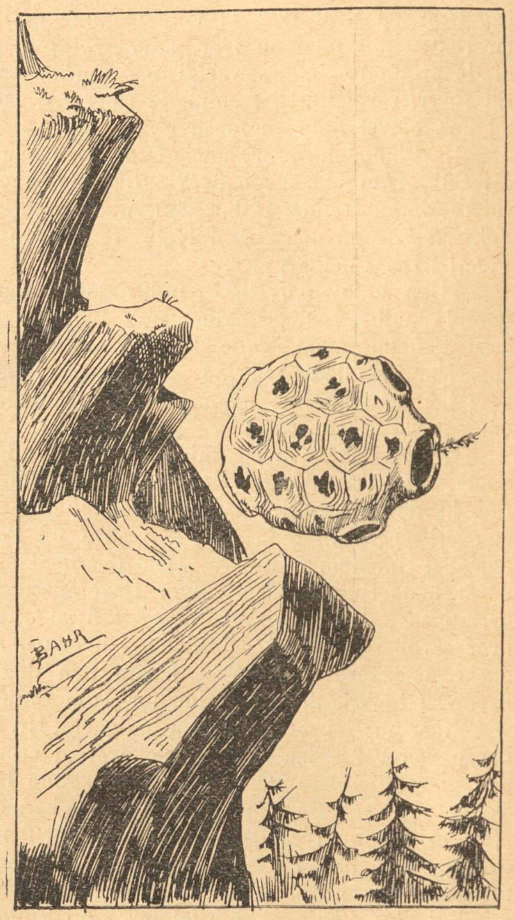

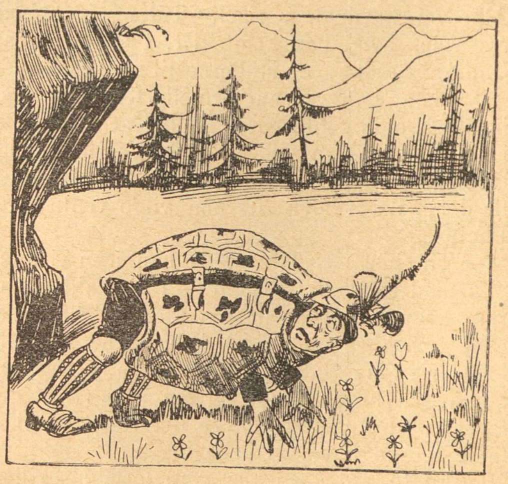

3.

Skæmt.

En distræt Professor spaserede en Dag ned ad Gaden med den ene Fod i Rendestenen og den anden paa Fliserne, da en Bekendt mødte ham og hilste paa ham.

»Godaften, Hr. Professor, hvorledes har De det?«

»Jo Tak, ellers meget godt,« svarede den lærde Mand, »men jeg begriber for Resten ikke, hvad der nu er i Vejen med mig; jeg har gaaet og haltet i den sidste halve Time.«

De stakkels Læger! Hvis de helbreder deres Patienter, mister de dem, og hvis Patienterne dør, mister de dem ogsaa.

Lille Henning: »Mo'r, du kunde gerne være lige saa venlig mod lille Hennemand som mod de fremmede, der kommer her.«

»Nu, hvad skulde jeg da gøre, lille Dreng.«

»Du skulde ogsaa spørge mig, om jeg ikke vilde sidde ned og drikke en Kop Chokolade.«

Christian: »Du fik nok Klø i Dag i Skolen?«

»Poul: »Ja men det var af den gamle Lærer, saa det gjorde ikke ondt.«

Christian: »Men hvorfor brølede du saa?«

»Aa, det var bare for at gøre det gamle Skind en Smule Fornøjelse.«

Opgaver.

Et Tostavelsesord.

Mit første trives ikke i mit andet,
og i mit andet ikke ses det hele;
det andet mangler nemlig ofte Vandel,
og det er netop en af tvende Dele,
som bruges til det hele op at bygge
(husk her, det nævnes med et gammelt Ord,
i Skolen har du lært det — vist jeg tror).
Prøv om du til at gætte det har Lykke.

Folkegaader.

Hvem har Øjne og ser ikke?

Hvidt kaster jeg det op paa Taget, gult kommer det ned igen?

Hvilken er den stærkeste Drik?

Hvilke Haar har Kongens Hest?

Gaade.

Det er dødt, men kan dog røre sig, det har Vinger, men kan ikke flyve, det har ingen Vaaben, men har dog en Gang besejret en Ridder. Hvad er det?

Indhold.

Billeder: Carl Zimmermann: Paa Post. — C. Brozik: Digteren Miltons Besøg hos Mariane Delorme — Nyeste Slags Bortførelse (5 Billeder). — Panser for Tindebestigere (3 Billeder). — I Avispostkontoret — Illustr. til Romantillæget.
Tekst: Nora, Roman af E. Braddon. — Penge. Af Box. — Af Hr. Petersens Huspostille. Af Sigurd. — Gaaet i Fælden. Ved J. S. — Til Billederne. — Skæmt. — Opgaver. — I Avispostkontoret. — Allevegnefra. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskjellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedexpeditionen, **Industriudstillingsbygningen.** Kjøbenhavn. **V.**

Kjøbenhavn. — Udgivet og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 2 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 13. Oktober. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Han syntes at finde Behag i Noras Paafund, thi han lod sig trække hele Vejen over Gaarden, helt ind i en prægtig, gammel, hvælvet Hal, hvor et Baal brændte i Kaminen og kastede et rødt, fantastisk Skær over de ophængte Jagttrofæer, over de blanke Spyd og Kyradser fra gammel Tid. Væggene bestode af mørkt Egepanel, som dog paa de Steder, hvor Dørene vare anbragte, oplivedes af brogede Forhæng. I den ene Ende stod en stor, middelalderlig Kamin med Squirens Vaaben ovenover. Paa hver Side af den stod en Figur i fuld Rustning; foran Kaminen stod en stor, magelig Lænestol med forgyldt Læderbetræk; det var Squirens Yndlingsplads om Efteraaret og om Vinteren. For Øjeblikket var Stolen tom, men foran denne laa »Fox«, en mægtig, mørkegul Jagthund og Squirens stadige Ledsager, udstrakt i hele sin Længde; ved Siden af laa Noras Mynde, Argus, ligeledes hensunken i sløv Magelighed. Begge Hundene spidsede Øren ved Lyden af de sig nærmende Fodtrin og indtoge en afventende Stilling, men næppe kom Nora til Syne i Døren, før Mynden sprang hen imod hende og nær havde væltet hende om af lutter Henrykkelse.

»Moder,« udbrød Nora, idet hun slog Forhænget til Side og fo'r ind i Dagligstuen, »her er Roderic, han vil gerne spise til Middag med os. Han er saa flov over, at han er i Jagtdragt; du tager ham det vel ikke ilde op?«

»Nej, jeg gør ikke, Nora,« sagde en fin Stemme. »Det glæder mig naturligvis at se Hr. Vawdry, naar din Fader har indbudt ham. Hvor har De truffet Squiren, Roderick?«

»Ja, jeg skammer mig virkelig over at møde i Deres Hus i denne Dragt, Mrs. Tempest,« stammede Roderick, idet han tog Mod til sig og gik frem i Stuen. »Jeg har været paa Jagt hele Dagen og ser alt andet end præsentabel ud. Det var for Resten ikke Squiren, som indbød mig; det var Nora.«

Han saa hen til den Side, hvor hun stod, og bemærkede i det flakkende Lys, at hun var i Færd med at skære nogle frygtelige Grimacer hen imod ham, medens hun i sin Misfornøjelse slog et lille Smæld med Pisken.

»Men, kære Nora, du har virkelig nogle uheldige Manerer,« sagde Mrs. Tempest, idet hun udstødte et Suk. »Miss Mac Croke, De burde se at rette lidt paa hendes Væsen.«

Først nu opdagede Roderick, at der sad en trivelig Dame i en tærnet Kjole, flittigt strikkende, paa den anden Side af Kaminen. Han hørte de flittige Strikkepinde klirre imod hverandre, medens Damen mumlede noget om, at hun rettede paa Miss Nora hver eneste Dag, men det nyttede ikke noget

»Moder, det er den sidste Aften, Roric er hjemme,« vedblev Nora ufortrøden, »og jeg vidste, at du og Fader gerne vilde se ham, før han rejser; derfor bad jeg ham gaa med hjem og ikke bryde

En Engel. Statue af A. C. Poulsen.

sig om sin Paaklædning, skønt, Gud skal vide, Rideknægten ser bedre ud end han; han har da ogsaa faaet sit Skæg, men Roric gaar endnu og venter paa sit.«

Med disse Ord drejede hun sig om paa Hælen og forlod Værelset, idet hun overlod til Roderick saa godt som muligt at komme ud af det med de to eneste Damer, han kendte, som han havde svært ved at tale med.

Brændeknuderne slog nu ud i store Flammer og kastede et stærkere Lys end hidtil ud i Værelset. Det var et smukt Værelse, den store Dagligstue med det hvælvede Loft. Selv Roric følte dette, skønt han ikke var hyggelig til Mode ved at være indespærret paa ubestemt Tid med disse to ceremonielle Kvinder.

Mrs. Tempest var en Dame paa fem og tredive Aar, som endnu havde bevaret meget af den Skønhed, som beundredes saa meget hos Miss Calthorpe, og som forskaffede hende hendes Tilnavn. Hun var lille og fin og havde, som de fleste engelske Damer, en udmærket smuk Hud; tillige lagde hun en ualmindelig Smag for Dagen i sin Klædedragt. Valget af denne kostede hende ikke saa lidt Hovedbrud. At klæde sig elegant og give Squiren hans Livretter, det var Mrs. Tempests to Hovedopgaver. I den Tid, som hun fik tilovers herfra, læste hun moderne Poesi eller franske Romaner, som »ikke vare smittede af Tidsaanden«. Hun kunde desuden brodere lidt, spille de mest smægtende af Mendelsohns Lieder og synge tre franske Romancer, som behagede Squiren; for Resten sove og drikke The. Med Hensyn til det sidste var Mrs. Tempest ikke maadeholden. Hun mente ligefrem ikke, hun kunde holde Livet oppe uden dette stimulerende Middel, og hun forlangte flere Kopper af denne Drik i Løbet af Dagen.

»Jeg tror, jeg vil drikke en Kop The,« var Mrs. Tempests uundgaaelige Bemærkning naar som helst hun befandt sig i en vanskelig Situation.

»De tager altsaa nu tilbage til Oxford, Roderick?« begyndte Husets Frue med en Slags træt Venlighed.

»Ja,« svarede Roric med et Suk, »i Morgen tager jeg derop.«

»Hvorfor derop?« spurgte Miss Croke, mens Strikkepindene stadig fo'r ud og ind, »det er ikke op paa Kortet.«

Mrs. Tempest havde vistnok aldrig været uvenlig mod nogen. Hun viste sine Medskabninger en mild Overbærenhed. Det var nu en Gang nødvendigt, at der eksisterede flere Mennesker i Verden end hun og hendes, og hun fandt sig i det uundgaaelige. Men hun var aldrig traadt i Hengivenhedsforhold til noget andet Menneske end Squiren; ham tilbad hun. Han havde taget alle Livets Byrder fra hende og skænket hende alt godt. Hun havde været fattig, og ved ham var hun bleven rig; hun havde været et Nul, og han havde gjort hende til noget. Hun elskede ham med sand Trofasthed og med Overbevisningen om, at hele Verden begyndte og endte i hans Person.

»Jeg haaber, De vil faa en udmærket Eksamen,« fortsatte Mrs. Tempest i en mild, forsonlig Tone.

»Ja,« lød Svaret, »for Moders Skyld vil jeg ogsaa ønske, at jeg maa udmærke mig i en eller anden Retning, skønt jeg ikke indser, hvad Gavn jeg skulde have deraf; men hun tillægger alt saadant stor Betydning. Det vil dog næppe have den Indvirkning paa mig, at jeg styrer min Gaard bedre, eller at bedre forstaar at jage — eller er mere pligtopfyldende overfor mine Bønder.«

»Opdragelse,« bemærkede Miss Mac Croke, med alvorlig løftet Pegefinger, »er et uvurderligt Gode, og vi kunne ikke tilstrækkeligt paaskønne dens Indflydelse paa . . .«

»Naturligvis,« skyndte Roric sig at indskyde; han vidste af Erfaring, at naar Miss Mac Croke først begyndte, var det ikke let at faa standset hendes Veltalenheds Sluser, »er man først nødt til at gaa fra Hus og Gaard, saa er det jo altid godt at have den Udvej, at gaa hen i en Skole og tjene et halvt Hundrede Pund om Aaret ved at banke Verber ind i Hovedet paa en Bunke Drenge. Men jeg er saa fortrøstningsfuld ikke at anlægge Kapitaler i Videnskaben af den Grund. Skulde Hus og Land gaa fra mig, saa gaar jeg ganske simpelt med — jeg udvandrer og rejser til Kanada for at handle med Træ.«

»Hvilket horribelt Indfald,« sagde Mrs. Tempest, »men det var da heller ikke godt, det skulde gaa saa galt. Miste Briarwood! Saadan en nydelig Ejendom.«

»Efter min Mening er der ikke megen Stads ved den, men Jorderne hører vel nok til de bedste i Grevskabet.«

Roderick skønnede, at Klokken nu snart maatte være syv. Ventetiden var dog gaaet bedre, end han havde ventet. Mrs. Tempest gjorde et Forsøg paa at skjule en Gaben bag sin sorte Vifte; Roderick kunde godt have gabet med, men pludselig gik der et Lys op for ham og viste ham en Vej, ad hvilken han kunde undfly.

»Jeg tror, jeg vil gaa lidt ind i Herreværelset og gøre mig i Stand, før det ringer anden Gang,« sagde han.

»Ja, vær saa god,« sagde Mrs. Tempest, idet hun fik et nyt Anfald af Gaben, hvorpaa den unge Mand fjernede sig med et galant Buk for Damerne.

Han fik dog kun Tid til at gøre et meget overfladisk Toilette og stod netop i Tvivl om, hvorvidt han burde skille sit Haar midt foran eller paa Siden, da Klokkens fornøjelige Lyd lod sig høre for anden Gang. Han maatte nu tage en hastig Beslutning, og idet han forlod Værelset, hørte han Squirens høje, joviale Stemme i Forhallen.

Han stod og purrede op i Noras brune Haar. Hun havde aabenbart gjort sig Umage med sit Toilette, og Resultatet var overmaade nydeligt. Det tog sig helt malerisk ud, som de stod der ved Kaminen, medens Ilden oplyste Squirens Jagtdragt og den unge Pige i den brune Fløjls Kjole med et skarlagenrødt Skjærf om Livet, medens Haaret bølgede frit ned over Skuldrene, kun sammenholdt af et rødt Baand.

»En prægtig Tur, Roric!« udbrød Squiren, »efter at vi havde drevet om i hele fire Timer, og var lige ved at opgive Jagten for i Dag, var vi saa heldige, lige i Skumringen at faa drevet en Hjort op paa denne Side Picketts Post og lige over til Ringwood. Gaa og hent din Moder, Nora. Naa, der kommer hun,« vedblev han, idet Portièren blev taget til Side af en hvid, diamantbesat Haand, »du maa undskylde, at jeg ikke klæder mig om, Pamela, men jeg er kommen lige i dette Øjeblik og jeg trænger svært til at faa lidt at spise.«

»Du ved, jeg vil altid helst, at du skal have det, som du ønsker det,« sagde den føjelige Hustru, »men du er vel ikke altfor snavset?«

»Det kan jeg s'gu ikke indestaa for; men jeg har da ikke siddet i en Muddergrøft op til Halsen. Det er da altid en Trøst.«

Roderick bød nu Mrs. Tempest Armen, og de gik alle ind til Bordet, fulgt af Miss Mac Croke.

Spisesalen var det forhenværende Abbedis gamle Refektorium og kunde godt bruges som Balsal. Derfor plejede ogsaa Familien til daglig at spise i Biblioteket, og herind var det ogsaa, at det lille Selskab nu begav sig.

Det var et smukt, firkantet Værelse, som kun meget uegentlig kunde kaldes et Bibliotek. Bøger saa man nemlig ikke meget til; derimod var Væggene oven over det mørke Egepanel dækkede af gamle Familieportræter; i en Krog ved Kaminen stod et Klaver og foran Ildstedet to Lænestole, en stor og rummelig til Squiren, og en lavere, hvor Mrs. Tempest plejede at gøre sig det mageligt efter Middagen. Værelsets Pragtstykke var dog en prægtig Buffet fra Dronning Elisabeths Tid, og den dannede et smukt Relief for den Masse Sølvbægere og Drikkekander, som var opstillede derpaa. En Del af disse Ting sagdes at være fra Oliver Cromwells Tid, og deres Udseende kunde ogsaa nok tyde paa, at de havde været brugte en Del, thi de vare baade bulede og plettede.

Man kunde ikke andet end befinde sig vel herinde i denne gammeldags Hygge. Brændeknuderne flammede lystigt i Kaminen, og et Par store Bronce-Armstager oplyste Bord og Buffet. Husets Frue bød venligt sin Gæst at tage Plads ved Bordet, hvor Squiren ikke havde tøvet med at anbringe sin trivelige Person og nu lod de velsmagende Retter vederfares fuld Retfærdighed, medens Nora, som paa unge Pigers Vis kun interesserede sig meget lidt for Mad, mest havde sin Opmærksomhed henvendt paa Hundene. Disse vare imidlertid saa velopdragne, at det ikke faldt dem ind at tigge ved Bordet; de nøjedes med at følge de spisendes Bevægelser opmærksomt med deres store, kloge Øjne, vel vidende, at de ogsaa vilde faa deres Part.

»Jeg haaber ikke, jeg har gjort noget galt,« sagde Nora forklarende, »men da jeg traf Roric nede ved Leddet, bad jeg ham gaa med hjem og spise hos os, det er sidste Aften, han er her. Han rejser i Morgen.«

»Roric ved, at han er altid velkommen. Tag et Stykke Agerhøne til, min Ven, den er ualmindelig god.«

Men Roderick var heller ikke stærkt spisende; han var altfor optaget af at se paa Nora og Hundene. Fox, Jagthunden, var nemlig i Færd med at udføre et af sine berømte Kunststykker. Med stift udstrakte Forben og stolt hævet Hoved forestillede den en Hund af Marmor og hvis man ikke havde hørt Halens kraftige Slag mod det persiske Gulvtæppe, vilde Illusionen have været fuldkommen.«

»Se, Fader, er han ikke dejlig,« sagde Nora fuld af Stolthed. »Og forleden gik jeg ud af Stuen da Fox sad og var Statue, og jeg sagde til ham, at han maatte ikke røre sig af Pletten. Jeg blev med Vilje borte i hele 5 Minutter og da jeg saa listede mig ind for at se paa ham, sad han ligesom nu, som om han var hugget i Sten. Han er lige saa klog som et Menneske.«

»Ja netop!« sagde Squiren leende. »Den har naturligvis taget sig et lille Hvil, medens du var borte, og skyndt sig at indtage sin Stilliug igen, da den hørte, du tog i Døren. Hvad er dette, Pamela,« vedblev han, da Tjeneren præsenterede ham et nyt Fad; »ah, Aal i Gelé, du husker altid min Smag, Pamela.«

Roderick tog mekanisk noget, da Fadet kom til ham, men hans Opmærksomhed var stadig hos Nora og Hundene.

Det var, som om hendes Ros over Fox havde tændt Skinsygens Flamme i Argus's Bryst og den søgte at henlede sin Herskerindes Opmærksomhed paa sig ved med Heftighed at bore sin fugtige Snude ind i hendes Fløjels Kjole og gnide sig op ad hende.

»Argus er jaloux,« sagde Roderick.

»Han er et rigtigt lille Fæ, han ved godt, jeg kunde gaa i Ilden for ham.«

»Ja, og slaas med store Drenge,« sagde Squiren, idet han rigtig gottede sig og kastede sig tilbage i Stolen med en hjertelig Latter.

Blodet steg Nora til Hovedet ved denne Hentydning.

»Fader,« sagde hun, »du skal lade være at fortælle saadan noget — jeg var jo kun et Barn den Gang.«

»Du har da hørt den Historie, Roric,« blev Squiren ved, med Munden fuld af Mad.

Roderick havde hørt den over ti Gange, men han lod, som han intet vidste og anstillede sig yderst spændt.

»Hvad, har du aldrig hørt, hvordan Nora fik Argus? Jo, hun har saamænd reddet den fra den visse Død, og hun var den Gang ikke mere end ti Aar gammel. Det var da hun en Gang red igennem Landsbyen, at hun saa en Mængde Børn i Færd med at mishandle en Hundehvalp og anstrenge sig for at faa den druknet; de havde nok bundet den en Kedel om Halsen, men den har ikke været tung nok, for det stakkels Dyr gjorde mange Gange Forsøg paa at klatre op ad Skrænten, men lige saa tit stødte de smaa Barbarer den ud igen. I et Nu var Nora af Hesten og hun brugte nu Pisken saa godt, at de smaa Dyrplagere tog Flugten og overlod hende og Hvalpen Valpladsen. Den værste af Drengene gav hun saadan et Knubs at han gik baglæns ud i Dammen. Men Stubbs, Rideknægten, kom nu til Undsætning, saa der ingen videre Ulykke skete, og Nora kunde forlade Kamppladsen som Sejrherre og med den drivvaade Hvalp i sine Arme.«

»Det er kedeligt, Fader, at du ikke kan lade være at fortælle den gamle Historle. Det er næsten syv Aar siden, og Doktoren siger, at — hvad er det nu det hedder — at et Menneskes Cellevæv bliver fornyet hvert syvende Aar. Ser, du, jeg er slet ikke den samme nu som for syv Aar siden, da jeg kastede Drengen ud i Dammen.«

Saaledes forløb Middagen under munter Skæmt fra Squirens Side, af og til afbrudt af et mildt bebrejdende Ord af Mrs. Tempest, eller et Par Visdomsord af Miss Mac Croke, naar Samtalen forekom hende at tage en utilstedelig Vending. Da man var naaet til Desserten, og denne var baaret rundt, kom Tjeneren ind med et Brev paa en Bakke, som han højtideligt præsenterede Mr. Vawdry.

Denne saa op med et Blik, som om han havde mødt en Gæst fra en anden Verden.

»Fra Moder,« stammede han, idet han tog Brevet, et stort, smukt Brev med et stort, rødt Segl.

Efter at have udbedt sig sin Værts og Værtindes Samtykke, brækkede Roderick noget febrilsk Seglet.

»Kære Roderick«, læste han, »jeg havde saa sikkert ventet, at du havde tilbragt den sidste Aften, inden du rejser, i dit Hjem, og jeg synes ikke, det er smukt og hensynsfuldt af dig, at du har ladet din Moder vente forgæves. Jeg er temmelig sikker paa, at mit Brev vil træffe dig i Abbediet, og jeg sender derfor Vognen med. Vil du være saa god

at følge med straks. Dovedales er her og vil gerne se dig, inden du tager til Oxford. Det undrer mig at Mr. og Mrs. Tempest ikke kunde sige dig, hvad der er din Pligt, naar du selv ikke vidste det.

Din Moder
Jane Vawdry.

Roderick krammede Brevet med en Vrede, han ikke kunde skjule. Aagrebet paa Familien Tempest krænkede ham dybt. Hvorfor var hans Moder altid saa tilbøjelig til at finde Fejl hos disse hans bedste Venner?

»Er der noget i Vejen, Roric?« spurgte Squiren.

»Nej — ikke andet end at Dovedales er i Besøg hos Moder i Dag, og at jeg skal med Vognen hjem.«

»Undskyld, Madame, Pigen er her for at hente den lille Roric Vawdry,« sagde Nora, idet hun efterlignede Tjenestepigens Stemme. »Det er da ogsaa ærgerligt, jeg havde tænkt, jeg skulde vinde et Parti Billard fra dig. Men du har naturligvis intet imod at træffe sammen med din smukke Kusine, inden du forlader Hampshire.«

Roric saa dog alt andet end fornøjet ud, da han, efter at have taget Afsked med sine Venner, rullede hen ad Vejen i sin Moders Vogn.

Andet Kapitel.

Rask rullede Vognen hen ad den lige, vel vedligeholdte Chaussée, men Roderick kunde ikke lide at køre i lukket Vogn; det ærgrede ham at sidde indespærret som i en Æske. Men Vinduerne havde han slaaet ned, og den kolde Aftenvind føg gennem Vognen og jog Røgen af hans Cigar paa Flugt. Og det var saare heldigt. Det var nemlig en ligefrem Forbrydelse at røge Tobak i Moderens Vogn, men Roderick var i slet Humør og fandt en bitter Glæde i at være ulydig.

Biarwood var et stort, hvidt Hus omgivet af en lille Park. I Modsætning til Abbediet var dette en fuldkommen moderne Bygning. Den indvendige Udstyrelse var et underligt Sammensurium af Genstande i alle Stilarter og fra alle Tidsaldre, Møblementet var gammeldags, uden at være antikt. De forgyldte Møbler i Dagligstueu var fra Tiden omkring det første franske Kejserdømme. Briarwood var, kort sagt, ret almindeligt; men hvad der bødede herpaa, var Haven og Drivhusene. Lady Jane Vawdry var nemlig en ivrig Havedyrker, og Tilvejebringelsen af Kaktus og ny sjældne Planter slugte en stor Del af hendes Indtægter. Af denne Grund var Briarwood alligevel en af Egnens Seværdigheder.

»En Kvinde maa udmærke sig ved noget, ellers er hun ikke bedre end sin Kammerjomfru,« havde Lady Jane sagt til sin Søn, ligesom for at undskylde sin Ekstravagance. »Jeg ofrer mig nu for mine Kaktus, andre ofrer sig for de skønne Kunster; men jeg foretrækker gode Kaktus for daarlig Kunst og Poesi.«

Lady Jane var ikke nogen absolut elskværdig Dame. Hun nød det tvivlsomme Fortrin at være mere frygtet end elsket, et Fortrin, som hjalp hende ud over mange af de Ubehageligheder, som mere godmodige Mennesker ellers ere udsatte for.

Hun var god imod de fattige der paa Egnen, men hun havde sin egen Maade at gøre godt paa, og hun vidste at holde de trængende paa Afstand. Hun ydede gerne sin Skærv til den mere planlagte Godgørenhed, helst naar den havde et officielt Præg, men hun holdt ikke af tilfældig Gavmildhed. Hendes Selskaber bestod af de en Gang fastslaaede, lidt stive Middage, men hun havde ingen hastigt arrangerede — og derfor morsommere — Udflugter og smaa improviserede Sammenkomster. I det hele taget var Lady Jane ikke en Dame, der lod Følelsen løbe af med sig. Det mest fremherskende Træk i hendes Karakter var Ærgerrigheden. Først havde hun været ærgerrig paa egne Vegne, men efter sit Livs store Skuffelse havde hun overført sine ærgerrige Planer paa sin eneste Søn. Hun var ældste Datter af Lord Lodway, en forgældet Adelsmand med ni Børn. Thi skønt han havde Ejendomme i tre Grevskaber, vare hans Indtægter kun smaa, da Jorderne vare nogle af de daarligste i hele England. Desuden ejede han et forfaldent gammelt Hus i Hovedstaden. Af disse ni Børn vare de fem Døtre, hvoraf Lady Jane var den ældste og smukkeste. Lige fra Barndommen af havde hun været sig til — eller var bleven opdraget til — at betragte Ægteskabet som Middel til Forfremmelse her i Livet. Hun plejede at lege, at hun blev viet i St. George, og at den hellige Handling blev udført af to Biskopper — af hvilke den ene fremstilledes af en Fejekost. Da hun havde naaet den dertil passende Alder, indførtes Jane Lodway i Selskabslivet i sin fulde Ungdom og Friskhed. Hun blev beundret og omtalt. Hun var ubestridt Sæsonens Dronning, og paa hendes fyldte Balkort fandtes de eleganteste Navne. Men da Saisonen var forbi, vendte Lady Lodway, Janes Moder, tilbage til Yorkshire med en knugende Fornemmelse af Skuffelse og Uheld. Hendes smukke Datter havde, trods al udvist Paapasselighed, ikke Udsigt til et eneste rigt Parti; hun havde ikke haft et eneste Tilbud, der var værd at nævne.

»Tror du ikke, du kan nøjes med at blive viet af én Biskop, Jane, hvis nu Markien skulde betænke sig,« spurgte Janes yngste Broder spottende.

Den omtalte Marki, som havde hørt til Lady Janes Beundrere, var en Lord Strickfogel, en af de rigeste Adelsmænd i Irland; han havde stor Tilbøjelighed for Søen og alt Søvæsen og var Ejer af en flot Dampyacht. Han havde beundret Lady Janes statueagtige Skønhed og havde været mere opmærksom end hendes øvrige Tilbedere, som mere dyrkede hende, fordi det var en Modesag. Bemeldte Marki havde lovet at besøge Lord Lodway i Jagttiden, men i Stedet for at holde sit Løfte, drog han paa sin Yacht syd paa for at arrangere en Kapsejlads med en tyrkisk Gentleman. Dette var Lady Janes første, store Skuffelse. Hun havde virkelig haft saa meget tilovers for Markien, at hun næsten indbildte sig at være forelsket i ham, og hun havde saa fuldstændig levet sig ind i Tanken om at blive Lady Strickfogel og havde gjort sig saa fortrolig med den glimrende Fremtid, der ventede hende, at Faldet fra denne svimlende Højde til den ubetydelige Stilling, hun fremdeles var nødt til at indtage, var næsten bedøvende.

Hendes anden Sæson begyndte, og Lord Strickfogel strejfede fremdeles om paa Havet. Da denne Sæson ogsaa var til Ende og forspildt, tænkte Lady Jane for Alvor paa at blive Diakonisse eller at oprette et Hjem for forsømte unge Piger i den ny Verden. Intet vilde være mere ydmygende end disse to Sæsoners Skuffelser og Nederlag.

(Fortsættes).

Penge.

Provinsbilleder.

Af

Box.

(Fortsat.)

III.

Den næste Morgen vaagnede Brink med en frygtelig Hovedpine. Han famlede efter sit Ur, som han plejede at have liggende under sin Hovedpude. Det var der ikke. Det laa i hans Vestelomme og var gaaet istaa.

Han lagde sig forsigtig tilbage i Sengen, thi ved enhver nogenlunde rask Bevægelse sortnede det for hans Øjne, og Blodet jog ud i hans Tindinger med forøget Dunken. Han kunde af Belysningen skønne, at det var paa høje Tid for ham at staa op. Men med denne Hovedpine var det umuligt. Og desuden kvalmede det for ham.

Kunde han bare falde i Søvn! Han tænkte paa sine tyve tusinde Kroner og følte sin Samvittighed beroliget. Naar man har tyve tusinde Kroner, kan man vel nok tillade sig at sove en Rus ud. Fuld havde han været. Hvad vilde Madammen sige? Han følte, at han aldrig kunde være det bekendt . . . Men kunde det ikke hænde, at man blev fuld den Dag, man fik at vide, at man havde arvet tyve tusinde Kroner? Og for Resten havde han vel Lov til at drikke sig fuld ligesom andre Mennesker. Var han ikke adskillige Gange i sit Liv bleven skældt for en Tørvetriller, fordi han ikke vilde drikke. Mester kom jo ogsaa af og til hjem med en paa Lampen. Nej, hvad vilde han bryde sig om, hvad Madammen sagde? Hun var vel god nok, men det kom jo, naar det kom til Stykket, ikke hende ved, hvad han gjorde, og, naar man har tyve tusinde Kroner, saa kan man blæse Alverden et Stykke, havde Sofus sagt — Sofus, den Grinebider. »Jæ vil ha' mej en Kæreste — som andre Pi'er har«. Ha, ha . . . Aa, denne Hovedpine! — — han kunde hverken taale at røre sig eller taale at le; han kunde næppe nok taale at tænke.

Madam Nielsen gik hele Morgenstunden og trippede omkring i sit Hus som en æggesyg Høne. Hun var slet ikke glad ved det Pikkenik, som Brink havde været med til om Aftenen. Hun havde hørt fremmede Mennesker komme skramlende igennem Porten med ham midt om Natten, og som en Kone, der nok kan stave og lægge sammen, havde hun straks været paa det rene med hans Tilstand. De andre havde naturligvis maattet følge ham hjem og lægge ham i Seng, fordi han var bleven for fuld til selv at kunne finde Vej.

Klokken blev otte og ni og ti; men Brink viste sig stadig ikke. Snedkeren stod selv i Værkstedet og arbejdede, thi at der intet blev bestilt, gik ikke an, især da Maleren i Dagens Løb skulde have et Skab, der var lovet. Madam Nielsen havde flere Gange været ovre i Værkstedet og talt til sin Mand om, hvor vel Brink blev af, og de første Gange havde han svaret: »Aa, lad ham bare ligge. Han kommer nok, naar han har udsovet«. Men sidste Gang havde han ikke indskrænket sig til dette beroligende Svar. »Det er meget pænt af dig, Jette, at du tænker paa ham, men lad ham bare ligge. Tømmermænd af den Slags, som han vistnok har i Dag, er s'gutte saadan at faa Bugt med. Og hvad kommer det i Grunden os ved, om han bliver liggende i Sengen? Han har jo Penge nu og kan gøre hvad han vil, og vil han give sig til at drive og bumle, saa er der ingen Ting at sige til den Ting.«

»Ja, men husk paa, at han har gaaet her som vor egen Søn, og saa kan man ikke lade være med at bryde sig om, hvad han gør.«

»Det maa man s'gu vænne sig til, Jette. Han er jo ikke vor Søn, og han er sine seks og tyve Aar, og han har nu mange flere Penge end vi har, og det passer sig ikke, at vi blander os i hans Ting, anderledes end at vi giver ham Afsked, hvis han ikke længer vil bestille noget. Men hvem ved for Resten, om han ikke tager fat i Morgen, hvor han slap i Gaar? Det er aldrig værdt at male Fanden paa Væggen.«

Om Eftermiddagen kom de tre Brun'er ind igennem Snedker Nielsens Port og gik paa Taaspidserne hen over Stenene, der ragede op af Sølet i Gaarden, og op ad Stigen, som førte ovenpaa til Brinks Kammer. De fandt ham liggende i Sengen, men han havde det bedre nu, rimeligvis fordi han havde fastet hele Dagen og sovet næsten hele Tiden.

»Det er en gyselig Hønsetrappe at komme op ad,« sagde Sofus med sin høje, knirkende Stemme. »Vi havde ogsaa et farligt Mas med at faa dig slæbt op ad den, sidste Nat. Du kommer til at finde dig et Hummer ved Jorden, bvis du tit vil komme fuld hjem, for ellers brækker du Halsen en Gang. Her er saagu' heller ikke videre fint,« sagde han og saa sig om paa de nøgne, kalkede Vægge.

»Tak for i Gaar,« sagde Brink.

»Velbekomme,« sagde Hans. »Det lader til, at du fik for i Dag med.«

»Ja, det er ikke helt frit.«

»Vil du ikke op og med ud en Tur?« spurgte Peter. »Det er egentlig for at faa dig med, at vi er kommen. Du kan have godt af at komme i Luften.«

»Ja, men jeg skulde først have lidt at spise. Jeg har ingen Mad faaet i Dag. Og . . . og . . . jeg skal sige jer, jeg holder ikke af at komme over til Madammen.«

»Det kan du jo ogsaa lade være med. Du kan gaa hen paa Hotellet og spise. Vi gaar med.«

»Ja, men jeg har ingen Penge, før jeg har faaet Arven udbetalt.«

»Skidt,« sagde Hans, »vi lægger ud. Saa kan du senere betale de nye Klæder og Hotelregningen og det hele paa en Gang. For Resten er det bedst, at du kommer hen til os i Morgen midt paa Dagen, saa skal jeg gaa med dig til Winther, for at vi kan tage Stoffer ud til dine nye Klæder. Du maa have en fin, sort Klædeshabit til Selskabsbrug og separat Vest og Livkjole til Baller. Desuden en solid og smuk Dragt til daglig Brug. Det er for sent i Aar at købe Pels, men en elegant Klædes Overfrakke kan du godt anskaffe straks. Sommertøjer kan vi vælge med det samme, da det dog maa syes inden ret længe.«

»Og Fodtøj maa du have Maal af straks,« sagde Peter, »thi det er nogle græsselige Baade, du gaar i. Knapsko med Snuder skal du have, og et Par Følskinds Fjerstøvler ligeledes med Knapper og Snuder. Lakerede Balsko kan du ogsaa tage straks, thi der skal være Bal i Sangforeningen den

Bedstefars Fødselsdag. Efter Maleri af F. Brütt.

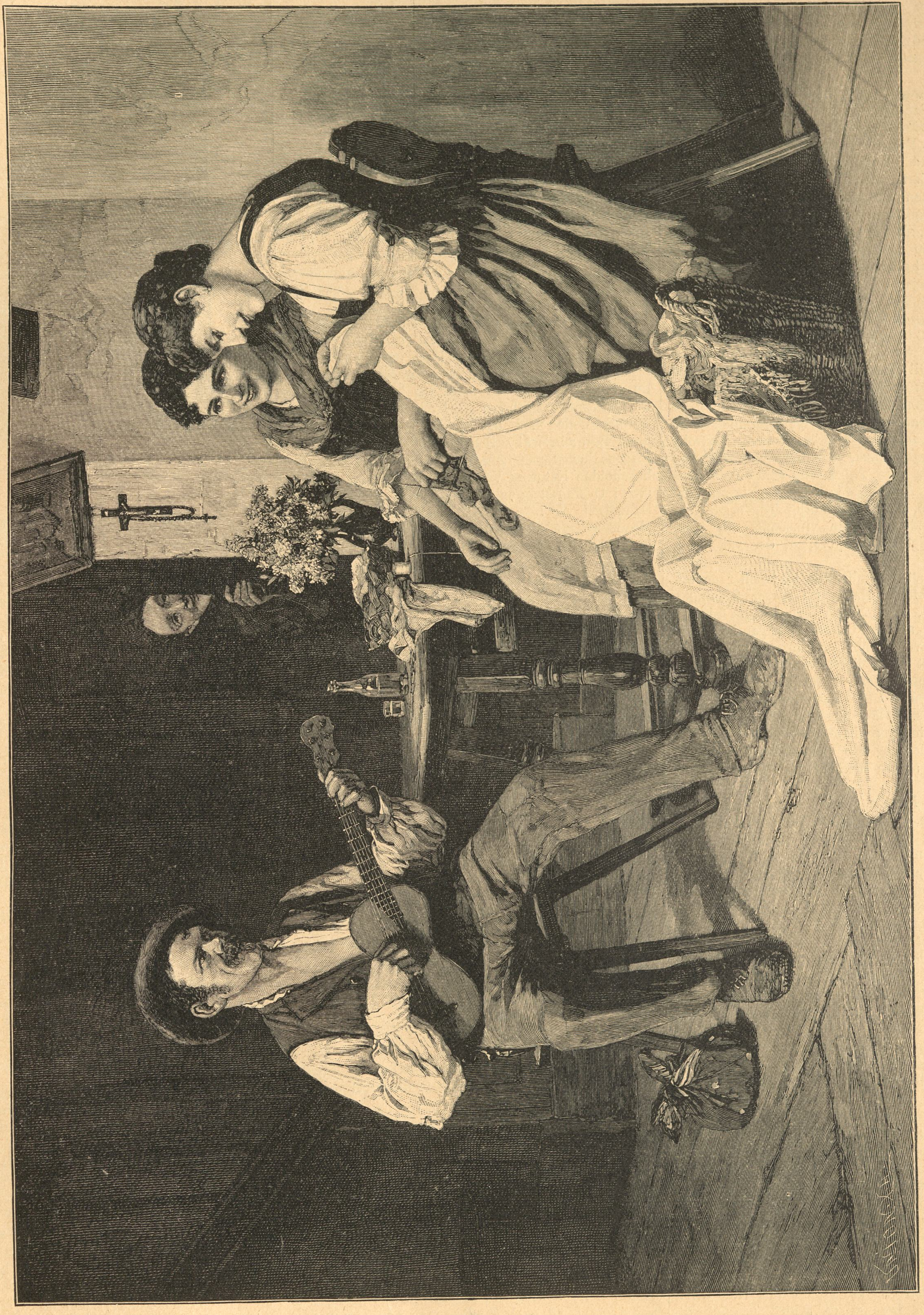

Spildt Ulejlighed. Efter Maleri af N. Langenmantel.

nittende, og Tømrermester Ludvigsen sagde, at du blev inviteret, hvis du ikke meldte dig ind forinden.«

»Og en Silkehat!« sagde Sofus. »Og en brun engelsk Filthat til daglig Brug, thi Silkehat ligger nu alligevel ikke for din Stemme, undtagen naar du har Livkjole paa. Men se nu at komme i Klæderne, at vi kan komme af Sted.«

»Hvordan skal jeg faa Vand til at vaske mig i?« spurgte Brink, da han havde faaet Bukserne paa. »Kommer jeg ned i Gaarden, saa . . . saa . . . skal jeg sige jer, saa ser Madammen mig.«

»Skidt med Madammen,« sagde Sofus.

»Nej, jeg tror, at jeg hellere vil gaa i Seng igen.«

»Aa, Sniksnak, hid med Vandfadet, saa skal jeg; hvad bryder jeg mig om Madammen!« sagde Sofus og trak sine Handsker af. Saa overgav han sin høje Hat i Peters Varetægt og skred ned ad Stigen efter Vand. Da Brink havde faaet gjort Toilette, gik Brun'erne med ham, og han slap lykkelig ud ad Porten uden at møde Madam Nielsens bebrejdende Øjne, som han frygtede.

De spiste alle fire paa Hotellet paa Brinks Regning, og som en galant Vært lod han sine Ledsagere faa alt, hvad de vilde have. Bagefter gik de hen paa Grejsens Konditori og Kafé, hvor de traf Fick og Poulsen og flere andre unge Herrer, som morede sig paa forskellig Vis. Man spillede Billard og Kort og Domino, man drak og røg og hamrede paa Klaver og spiste Kager og sladrede — og gjorde Kur til Konditorjomfruen, kort sagt, alt var her meget fornøjeligt. Brink fik et Kursus i Billard, og den ene af de tilstedeværende var mere villig end den anden til at hjælpe ham med Raad og Daad. Han følte sig efterhaanden saa fortrolig med den Opmærksomhed, der blev ham vist, og blev sig mere og mere sin Stilling som Situationens Herre bevidst. Alle bejlede til ham, ja om det saa var den lille, fikse Konditorjomfru, sagde hun ham Behageligheder og kom vimsende, saa snart hun i hans Ansigt kunde spore, at der var noget, han ønskede.

Hen paa Natten vendte han hjem efter en behagelig tilbragt Aften. Han var i oprømt Stemning, men ikke mere, og medens han klædte sig af, tænkte han paa, at det i Grunden var ganske anderledes rart at have Formue end ingen at have, og at det var meget fornøjeligere at tilbringe en Aften hos Grejsen sammen med lystige unge Mennesker end at tilbringe den inde hos Madammen ved en Pibe og en Avis. Han glædede sig til de nye Klæder, der skulde gøre ham lige saa fin som hans nye Omgangsfæller, og han glædede sig til at faa en Bicykle, og at faa lært at køre paa den, og at spille Billard.

Den næste Morgen, eller rettere Formiddag, da han vaagnede, plagedes han imidlertid atter af Samvittighedsnag og den dermed forbundne Ulyst til at træffe sammen med Mesteren og Madammen. Han klædte sig paa og forsøgte at snige sig bort uden at blive set, men udenfor Porten mødte han Mesteren, som sagde Goddag og spurgte, om han var bleven ked af Haandværket.

Nej, det just ikke — men han skulde jo have et og andet af Klæder, som han trængte til, og det skulde han hen og bestille, og desuden vilde han da nok have lidt Fornøjelse og tage sig lidt Frihed, nu da han havde Raad til at spendere noget paa sig selv.

»Aa, ja, saamænd,« sagde Mesteren. »Men De ved jo nok, Brink, at jeg maa have en Svend, som er stadig ved Arbejdet især i denne Tid, da Travlheden begynder. Hvis De derfor ikke har Ro paa Dem til at være stadig som hidtil, saa er det bedst, at jeg finder en anden. Nu da De er en rig Mand, har De maaske ogsaa andre Planer, men skulde De alligevel faa Lyst til at komme tilbage til os, saa vær saa god; der vil altid være noget til Dem at tage fat paa.«

»Ja, lige for Tiden kan jeg ikke saa godt fortsætte,« mumlede Brink skamfuld, »for jeg skal jo rejse hen efter Pengene, og det vil altid tage nogle Dage, og desuden synes jeg, at . . . at . . . jeg . . . at jeg jo nok vil være et dannet Menneske, og derfor maa jeg lære et og andet, og det vil tage nogen Tid, og derfor maa jeg helst holde op med Arbejdet en Tid, men De skal have Tak, fordi De vil have mig, naar jeg skal til at begynde igen.«

»Ja, ikke at takke for. Kom ind i Eftermiddag og lad os faa Regnskabet gjort op; De har jo noget til Gode hos mig . . . Hør, sig mig en Gang . . . ja, det kommer for Resten ikke mig ved. . . men saadan for Deres egen Skyld vilde jeg nok vide, hvad De tænker paa at gøre med Deres mange Penge?«

»Aa, jeg ved ikke,« sagde Brink undvigende. »Foreløbig sætter jeg dem ind i Banken, tænker jeg.«

»Hm — ja, der staar de jo godt nok, og dem kan Banken jo ha'e megen Glæde af . . . naa, ja, det bliver jo altsammen Deres egen Sag. De har jo ingen at staa til Regbskab. Men jeg vil bare sige Dem én Ting i al Venskabelighed, mens vi her er ene to: pas paa Pengene, for de er runde og ruller deres Vej, saa at man er færdig med dem, inden man ret ved deraf. Mutter er s'gu saa ked af den Arv! Hun siger, at den ødelægger Dem, Brink. Men det tror jeg nu alligevel ikke.«

IV.

Brødrene Brun havde ikke til Hensigt lumpent at plyndre deres nye Ven. De vilde nok have Fortjenesten ved hans Persons Udstyring, og de vilde uden Betænkning tage alle de Fornøjelser, som kunde tilflyde dem under den daglige Omgang med et Menneske, der aabnede sin Pung for alle deres Indfald, men direkte at berige sig paa hans Bekostning var ingenlunde deres Mening.

Deres Forfængelighed fandt Tilfredsstillelse ved at vise Byen, at de vare denne nye Guldfugls intimeste Omgangsvenner, og især derfor havde de slaaet Kløerne i ham, og deres foreløbige Maal var nu at gøre ham til en af Byens Løver, til hvilke de henregnede sig selv. Og Gud forbarme sig, hvor de arbejdede med det stakkels Menneske under disse Bestræbelser! Det var jo let nok, at faa Stadsen hængt paa ham, men at bibringe hans tilbageholdne Natur et Væsen og en Optræden, som var i Overensstemmelse med deres Begreber om Dannelse, var ikke saa let, især da de ved deres Maade at tage Tingene paa gjorde ham ganske konfus. Han havde desuden ikke den Evne, som man hos en Puddelhund kalder Lærvillighed. Hans Hjerne arbejdede langsomt og kunde i Grunden slet ikke faa fat paa alt det Hokus-Pokus, som Brun'erne paastode hørte med til »dannet« Opførsel.

Sofus skulde lære ham at hilse, bukke, byde en Dame Armen og konversere, og i denne Hensigt bukkede Sofus for Peter, som agerede Dame, og som desaarsag svansede rundt i sin Moders Kjole den første Aften, da Undervisningen gik for sig. Peter nejede, med Hovedet bly paa Siden, og saa dansede han i Sofus Arm rundt i Loftkammeret til Musik af Hans, som sad paa Kommoden og spillede paa Redekam. Da Turen var forbi, førte Sofus sin Dame hen til Puffen, hvor Parret efter de nødvendige Skrabud satte sig og gjorde Kur til hinanden.

»Gud, Frøken, hvor den Kjole klæder Dem yndigt,« skrattede Sofus og laante sin Dame et smægtende Blik.

»Synes De virkelig?« mumlede Peter forlegen, idet han koket lagde Hovedet paa Siden og kiggede hen paa Sofus med missende Øjne.

»Fortryllende,« sagde Sofus, »men hvad klæder ikke en Rose . . .? Og sikken Figur, De har!« tilføjede han beundrende.

»Puh, hvor her er varmt!« sagde Damen med et Forsøg paa at rødme.

»Skal det være en Lemonade, Frøken?« spurgte Sofus galant, idet han sprang op og bød hende Armen, og vridende sig af Undseelse tog Damen hans Arm og lod sig føre hen til det lille Sidebord, som var »Buffeten«.

»Nu du!« sagde Sofus til Brink, der maabende havde set paa den hele Forestilling . . . »Musik! en Mazurka!« raabte han derpaa til Hans, som øjeblikkelig kilede paa med en Mazurka . . . »Hvad Pokker generer du dig for!« sagde han til Brink, som betuttet blev staaende uden at gøre Mine til at ville følge Opfordringen . . . »Peter! gaa hen og inkliner for ham.«

Peter svansede over Gulvet og nejede for Brink med megen Gratie. Brink gjorde et kejtet, lille Buk og rødmede helt op til Issen. Saa tog han sin Dame om Livet og begyndte, men han kunde ikke komme i Takt, og han kunde heller ikke danse Mazurka. Han spillede en saa latterlig Figur, at Sofus og Musikken brast i Grin, hvilket gjorde ham endnu mere forvirret og ulykkelig.

»Du skal ikke tabe Modet,« sagde Peter trøstende, »det kommer nok . . . Lad være at grine, Hans, og giv os en Polka — saa: en-to-tre . . . et lille Hop . . . fire-fem-seks . . . i fuld Galop —« og saa gik Dansen nogenlunde, men selvstændig at konversere Damen bagefter, var mere end Brink kunde magte, og at sige det samme Nonsens, som Sofus havde sagt, fandt han dog overflødigt.

Naturligvis gik det bedre efterhaanden — lidt bedre, men Sofus har heller aldrig haft saa meget Slid med noget, som han havde, da han præparerede Brink til at optræde med Anstand paa Bal og i Selskab.

(Sluttes.)

F. O. Andersen.

Et Jubilæum.

Hvor Tids Presse indtager Ugebladet en særlig Stilling. Medens Dagbladet bringer Alverdens nyeste Nyt ind ad Hjemmets Dør, er Tolk for et enkelt Parti og sætter som sit Maal at drage hver Læser ind i den store Strid om Principer og Personer — saa er Ugebladet en mere stilfærdig Søndagsgæst, som ikke ønsker at sætte Skel mellem Partierne eller uddybe Modsætninger — langt hellere glatte ud og jævne.

Det vil underholde, ogsaa naar det belærer, og det tillader sig kun en og anden lille Søndagsbetragtning, som indirekte søger at gøre Propaganda for en Idé.

Den Gang, »Nordstjernen« for elleve Aar siden løb af Stabelen, var det Redaktionens stiltiende Program at lade det kæmpe under Devisen: »Saa megen Lykke som mulig for saa mange Mennesker som mulig.«

Og første Led i denne Kamp blev vore Skildringer »Fra Samfundets Kroge«.

Skrevne af mange Penne skulde de alle samles i det ene: at drage frem de tilsidesatte, de forglemte, de ensomme eller forurettede, vække Medfølelse med dem eller dog i alt Fald Forstaaelse af dem. Vi have Grund til at tro, at denne Rubrik har skaffet »Nordstjernen« mange Venner, og at mangen en af vore Samfundskroge har virket som en god Søndagsbetragtning for vore Læsere.

De ere, som oven for sagt, skrevne af mange Penne, men ét Forfatternavn er dog oftest vendt tilbage og har bidraget væsentlig til at give Rubriken sit Præg. Dette Navn er F. O. Andersens. Og da han i nærværende Nummer har faaet sin 100de Artikel trykt, vil det sikkert være berettiget at indrømme hans Billede en lille Plads som Tak for, hvad han har ydet.

F. O. Andersen fødtes i Nykøbing paa Falster den 12. Februar 1855; han kom tidlig til København, gik i Efterslægtselskabets Skole og blev, kun 16 Aar gammel, ansat ved Statstelegrafen.

Det første Arbejde, han fik trykt, var en Julefortælling i »Nær og Fjern«. Han syslede endnu mest med fantastisk-romantiske Emner. Hans egentlige Forfattervirksomhed begyndte først, da han efter Tilskyndelse fra dette Blads Redaktion begyndte sine Samfundskroge her i »Nordstjernen«, faa Maaneder efter dets Fremkomst.

I 1888 udgav han under Titlen »Ensomme Fyre« en Samling af disse Skildringer, og de blev hilste med Sympati fra alle Sider. 1889 fulgte atter en Samling: »Af Byens Dagbog«.

Imidlertid havde han under Pseudonymet Frederik Falster skrevet Søndagsføljetoner i »Nutiden« om Ugens Spørgsmaal. Da »Nutiden« i 1890 gik ind, fik han Tid til at samle sig til større Opgaver. I 1891 fulgte da den større Fortælling »Et Brud«, der modtoges anerkendende af Kritiken. Aaret efter fulgte hans yndefulde Fortælling »Et Hjems Drøm« og endelig 1893 »Irma«.

Han har et Sted skrevet følgende Ord om Forfattervirksomhed overhovedet:

»Der er Mennesker, der mangle Blik for Livet; der er andre, der ere stillede saaledes, at de faa kun saa lidet af det at se.

Det er Synd for dem, thi Livet er rigt paa saa meget smukt og godt.

En Forfatter er et Menneske, hvem det er blevet paalagt at se for disse Mennesker og skildre for dem.

Men derfor er det ogsaa en Forfatters allerførste Pligt: at tænke sig om, før han tager Ordet, om det, han vil meddele, ogsaa virkelig har med »Livet« at gøre.« — —

Denne Opfattelse, mene vi, gaar som den røde Traad gennem hele den Forfattervirksomhed, hvorigennem F. O. Andersen har vundet sig saa mange Venner.

Fra Samfundets Kroge

Stiftelsen.

Hver Morgen, naar jeg træder hen til Vinduet for at se ud over Trætoppene og Søen, og især for, som Indgang til Dagen, at fornemme den store, vide Horisont — altid falder da mit Øje over paa denne Stiftelse.

Op over de falmede, gulnede, visne Trætoppe rejser den sig med tykke, kraftige Mure, bred til alle Sider, imponerende stor, rigtig Karl for at holde Storm og Kulde tre Skridt fra Livet for sig og sine gamle . . .

Vær saa god: uden for mig kan I gerne muntre jer, men dem, jeg værner om, skal I lade i Ro!

Og dens slotslignende Portal og rige Arkitektur føjer til: Godtfolk troede maaske, at, fordi det er trængende, jeg huser, saa skulde jeg være gjort i al Tarvelighed? — men det er en Misforstaaelse — en tarvelig Misforstaaelse! — de, der tænkte mig, vurderede ikke Menneskene efter deres Pengepung, skønt de selv var saa rige og selv saa tit blev set op til paa Grund af denne Rigdom —!

— — — Den Gang, jeg for mange Aar siden flyttede ud her, var ikke en af hele den Række Lejekaserner, der nu strækker sig hele Søsiden igennem, bygget; Landet laa bredt for mine Øjne; jeg saa Marker og Skove, Bøndergaarde, Livet i Markerne; jeg saa dem saa og pløje og i Høstens Tid køre Sæden hjem — hele denne Verden, der er lige saa rig paa Tanker, som Byens Gader ere fattige.

Saa begyndte Byen at bygge sig ud; fire-etages Ejendom rejste sig ved Ejendom, og hver en af dem tog sit Stykke af Billedet bort. Jeg vidste saa god Besked: naar jeg saa et Plankeværk rejse sig, og bag Plankeværket Bjælkestilladset, saa kunde jeg paa Forhaand sige: nu følger Murene efter, og den og den Part af Billedet vil de tage bort!

Til sidst var der kun en eneste Byggegrund tilbage der ovre; naar den en skønne Dag blev opdaget af den aldrig hvilende Spekulation — af Drømmene om 6 Procent eller om en Kjøber, der lader sig narre — saa vilde Rækken være sluttet.

Underligt som der bygges nu til Dags: Husene tænkes ikke som Boliger for Menneskene, men som Salgsgenstande eller rentegivende; de bygges ikke med Sundhed og Bekvemmelighed for Øje, men efter hvad der tager sig ud i en Lejekontrakt; og uden paa dem klistres nogle Cementfigurer, som skal bilde Folk ind, at man har tænkt paa Skønhed.

Ligesom jeg nu hver Morgen maa og skal dvæle ved denne Stiftelse, saa' jeg den Gang altid efter, om det gamle Havestykke havde faaet sit Plankeværk. Og naar jeg intet foruroligende opdagede, syntes jeg, at der gød sig en egen Morgenfriskhed ud over Dagen.

Men, naturligvis: det vilde komme, det vidste jeg, og en Morgen holdt da ogsaa de første Arbejdsvogne derovre.

Det saa ud til, at han, der stod bag ved, forstod at gabe over en stor Bid; thi Indhegningen rakte og rakte sig og klappede til sidst sammen om hele det kæmpestore Areal. Naa! tænkte jeg: nu faar vi et Storspekulationens Amen til Slut paa den lange Femetages-Prædiken, som kan forslaa — — og saa blev det denne Stiftelse, der rejste sig —!

Det var to Brødre, som havde »tænkt« den. Efter deres Forældre havde de arvet en Del Penge, og ved Arbejdsomhed og derved, at det ikke faldt dem ind at forlange flere af Livets Goder, end der fornuftigvis tilkom dem — i en Verden, hvor de fleste kæmpe haardt, voksede disse Penge til en stor Rigdom.

Jeg har hørt en meget romantisk Historie om dem, men jeg aner ikke, om de ønskede den fortalt videre — nok er det, at der hændte noget i deres Liv, som affødte hos dem en inderlig Medfølelse med alle de Kvinder, der staa ene og hjælpeløse, naar Alderen tager fra dem Arbejdskraften, der indtil da har holdt dem oven Vande.

Og ud af denne Medfølelse formede de deres Livs største Kærlighedstanke: at bygge en stor, en meget stor Bygning, lun og hyggelig, med svære Mure — ikke Godtkøbskram, som Vinden piber igennem — og med mange, mange Lejligheder, for al Ting beregnet saa omhyggeligt, saa varsomt som muligt — et Tilflugtssted for gamle, ensomme Kvinder, tænkt med al den Forstand, som vor Tids Bygningsvidenskab kan tænke med, naar den for Alvor tager sig sammen. —

Og ind i disse Lejligheder skulde de komme rundt omkring fra; fra deres fattige Tilflugtssteder, der ydede dem saa ringe Hygge og saa lidet Værn mod Storm og Kulde, og som tog alt-, altfor mange af deres Skillinger, og idet de traadte over denne Kæmpebygnings Tærskel, inden for dens unge, stærke Mure, skulde der falde Aftenfred over deres Sind, hundrede ængstende Tanker tages fra dem, Livets Kærlighedstanke komme dem hilsende i Møde!

Og efter disse gamle og trætte skulde der komme andre, Slægt efter Slægt.

Saaledes havde de to Brødre tænkt den. Jeg forstod det først rigtigt en bidende kold Efteraarsaften, da Stormen var som vild, sled og ruskede i Træerne, piskede Søen, jog Menneskene hen ad Gaden, og jeg gik til Vinduet og kom til at se over paa den; den laa saa kæmpestærk, urokkelig, og ud fra dens Vinduer lyste de gamles tændte Lamper saa hyggeligt og roligt.

— Endelig, i sidste Øjeblik, var der da skudt en virkelig Menneskeltanke op der ovre — den ligesom reddede Situationen!

Se dem, alle de andre Bygninger, som jeg saa rejse sig paa det store Kompleks; hvad fortælle de til Erstatning for den Naturens Tale, som de lukkede Munden paa? — ikke ét Ord, der bunder dybere end Slægtens Renteberegninger, Kapitalens Kamphistorie!

Og se saa den, hør dens Tale:

»De, der byggede mig, hørte vel til dem, som Livet gav Rigdom; men de forstod, den var betroet Gods; de vogtede det omhyggeligt, og nu har de givet det mangefold tilbage; og de har søgt at gøre det i Kærlighed!«

— Den ligger der som et Memento i en Tid, der tager sin egentlige Karakter af Kampen mellem dem, der intet har, og dem, der har, men ikke aner, at det er en Pligt at give. De første lærer den, at der alligevel endnu tænkes Menneskeltanker i Slægten — og de sidste tilraaber den: at i Læ af deres vokser ingen Aftenfred for dem, der har kæmpet sig træt!

— — Den tog det sidste Stykke Natur bort; men hver Morgen, naar jeg ser over paa den, glæder den mit Sind — den gav en stor Tanke til Erstatning!

F. O. Andersen.

Til Billederne

A. C. Poulsen: En Engel. Dette smukke Stykke Skulpturarbejde har ikke blot særlig Interesse ved at skyldes en ung, hidtil lidet kendt Billedhugger, som derved aabenbarer sig som et Talent af Betydning — men ogsaa ved at være den første Statue, der udføres her hjemme i norsk Marmor fra de i den senere Tid saa meget omtalte Ankerbrud. Statuen forestiller en Engel i al Almindelighed, som ved hele sin Stilling og ved den fremstrakte Palmegren synes at bringe Fred og Forsoning. Den skal udstilles paa næste Foraarsudstilling og udføres paa Bestilling af Hr. Stenhuggermester R. Nielsen (af Firmaet E. Nielsen, Nørrebrog. 44), som har haft en betydelig Andel i Købet af Bruddene og nu, ved at lade denne Statue udføre, i Praksis vil godtgøre, at det nye Marmor er værdigt til at sættes ved Siden af den berømte, kostbare carrariske Sten.

* * *

N. Langenmantel: Spildt Ulejlighed. Ja, det nytter ikke, hvor forlibte Blikke den halvgamle Fyr end sender de to Pigebørn, og hvor meget han end kvinkelerer paa Guitaren; han vinder ikke et Hanefjed frem i deres Gunst. Det læses af det halvt leende, halvt ligegyldige Udtryk i deres Ansigter og endnu mere i Moderens spottende Smil, idet hun titter ind ad Døren i Baggrunden.

* * *

F. Brütt: Bedstefars Fødselsdag. Det bedste af alle Mennesker er i lille Maries Øjne absolut Bedstefar. Han skænder aldrig og formaner aldrig, han føjer altid den lille Person, har Lommerne fulde af Godter og Hovedet fuldt af morsomme Historier. Derfor er de to ogsaa Perlevenner, og Bedstefars Fødselsdag er — næst efter Maries egen og saa maaske Juleaften — Aarets vigtigste Dag.

Opgaver.

Rebus.

B T

Gaade.

Tro den, der hader mig,
ikke den, der elsker mig.
Beklag den, der ejer mig,
ikke den, der mister mig.
Hav Ynk med den, der tror paa mig,
og Tlid til den, der forraader mig.
Hvem jeg er, kan jeg ikke sige dig,
dog et skal du vide:
enten du tænker paa Sundhed eller Sygdom,
paa Glæde eller Smerte,
er jeg og bliver jeg
dog en Modsætning til alt.

Løsning paa Logogrif i Nr. 1.
Gregor — Georg — Grog.

Løsning paa »Et Tostavelsesord« i Nr. 1.
Bifrost.

Løsning paa Folkegaader i Nr. 1.
Kjødsuppe. — Et Æg. — Vand, thi det bærer Skibe og driver Møller. — Hestehaar.

Løsning paa Gaade i Nr. 1.
Vejrmølle.

De slemme Drenge.

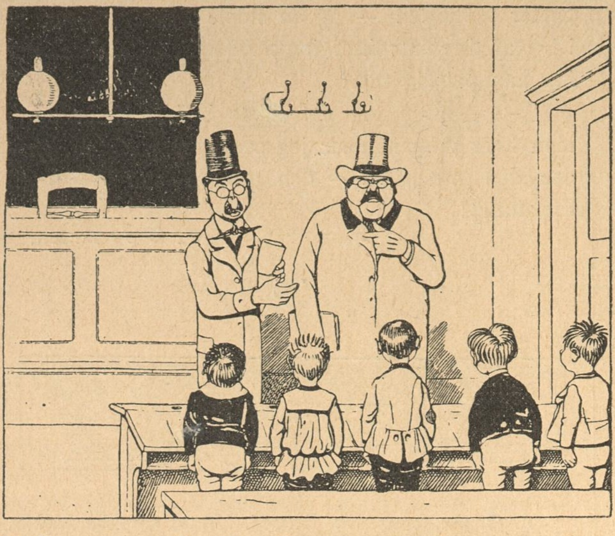

1) Læreren: »Nu Børn, Provsten vil i Dag overbevise sig om jeres Kundskaber — —.«

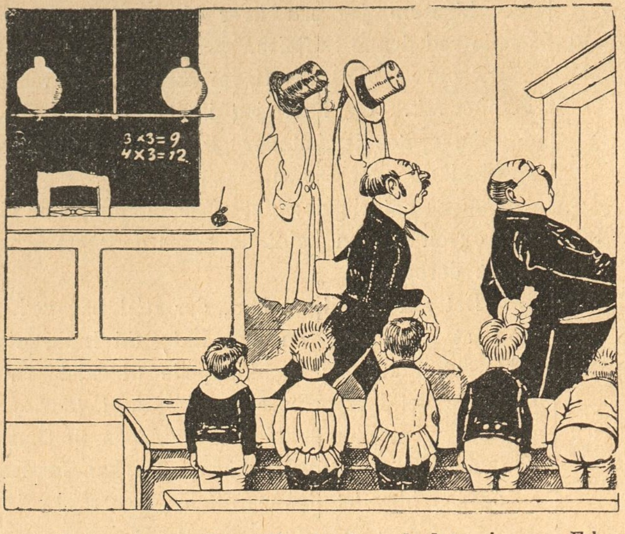

2) Provsten: »Børnlille, jeg har glædet mig over Eder. Hold Eder nu smukt i Ro, medens jeg med Eders Lærer gennemgaar de andre Klasser.«

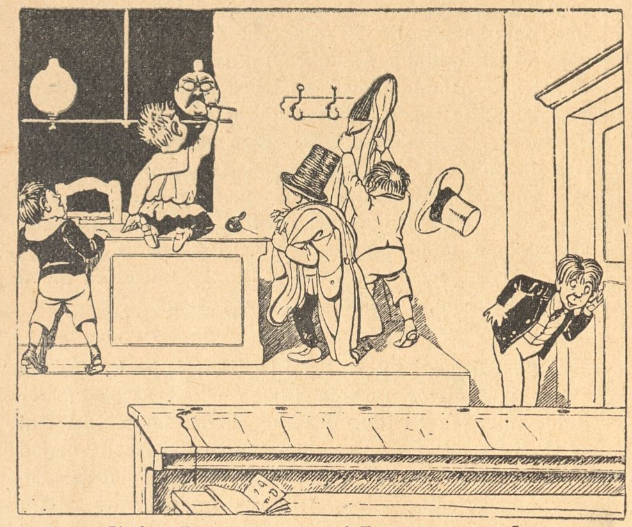

3) Hvor flittige Drengene vare i Provstens og Lærerens Fraværelse.

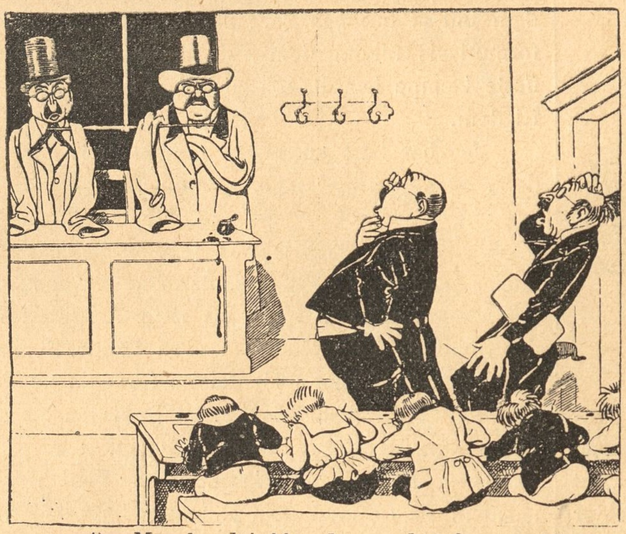

4) »Men hvad i Alverden er det for noget?«

Luftskipper mod sin Vilje.

Gamle Jensen har slaaet sig paa Forretningerne; han erblevet Grosserer i Balloner.

Men da ingen køber af ham, bliver han stadig magrere og magrere.

Tilsidst blev han saa let, at Ballonerne en Dag tog Magten fra ham, og han forsvandt i Retning af Østersøen.

Nød gør opfindsom.

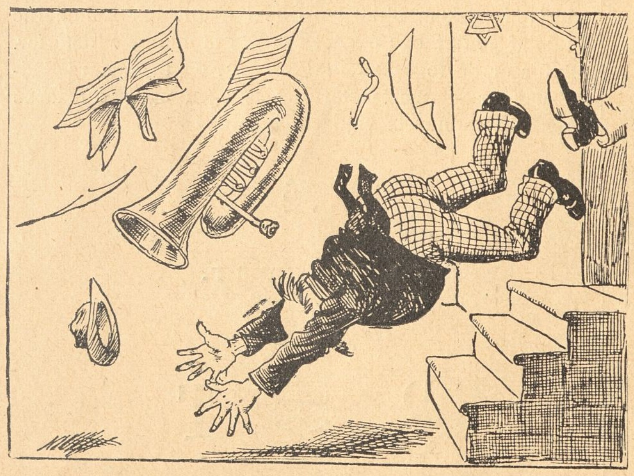

1) Forleden Aften blev Basunblæser Svendsen paa en mindre blid Maade hældt ud af sin Husvært.

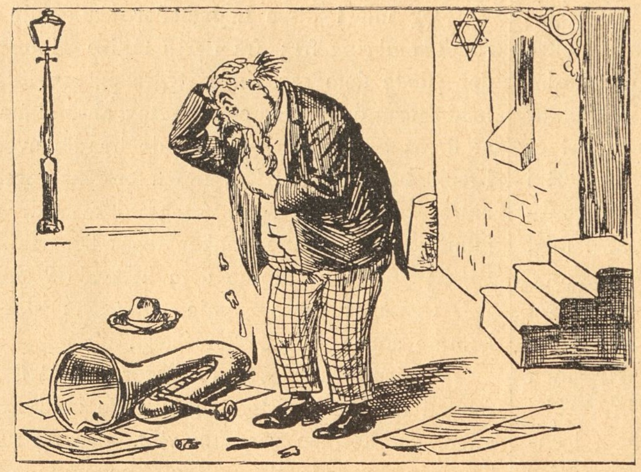

2) Denne Udsmidning kostede ham diverse Tænder og en god Portion Blod, men heldigvis var Instrumentet uskadt.

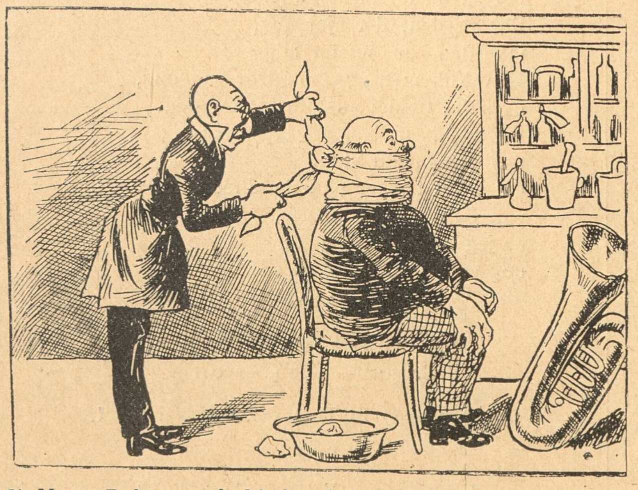

3) Mens Doktoren forbinder ham, tænker han med Sorg paa, hvordan han i Aften skal kunne udføre sit Parti i Ouverturen.

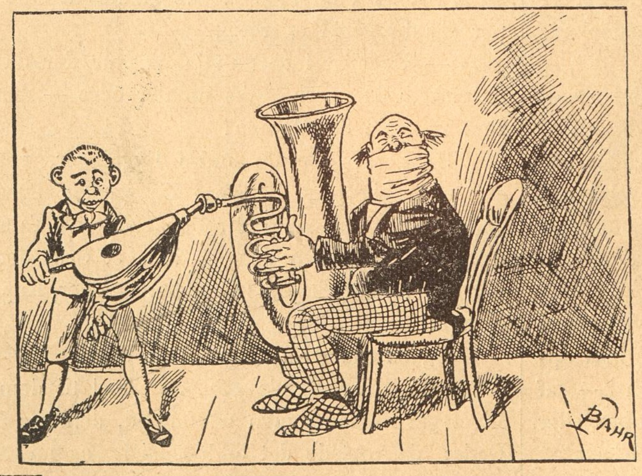

4) Dette lod sig dog gøre, ved at hans Søn Peter pustede Luften ind ad Mundstykket, medens han selv behandlede Ventilerne.

Indhold.

Billeder. En Engel. Statue af A. Poulsen. — Bedstefars Fødselsdag. Efter Maleri af F. Brütt. — Spildt Ulejlighed. Efter Maleri af N. Langenmantel. — F. O. Andersen (Portræt). — De slemme Drenge. Humoreske i 4 Billeder. — Nød gør opfindsom (4 Billeder). — Luftskipper mod sin Vilje (3 Billeder). — Illustration til Romantillæg.

Tekst. Nora. Roman af E. Braddon. — Penge. Af Box. — F. O. Andersen (Biografi). — Fra Samfundets Kroge: Stiftelsen. Af F. O. Andersen. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskjellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedexpeditionen, **Industriudstillingsbygningen.** Kjøbenhavn. **V.**

Kjøbenhavn. — Udgivet og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 3 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 20. Oktober. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

Hendes Yndlingsplads. Efter Maleri af R. Falkenberg.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

I denne nedtrykte Sindsstemning befandt hun sig, da Mr. John Vawdry kom til Yorkshire for at gaa paa Jagt. Han var ikke adelig, men han hørte til en af de ældste Familier i Hampshire; han var Medlem af Underhuset og havde nylig udmærket sig der ved et Par dygtige Taler. Han var i det hele taget en Mand med ikke ringe Indflydelse og han ejede et Gods, som indbragte ham en femten Tusinde Lstl. om Aaret. Han var baade smuk og mandig, en fuldkommen Gentleman og — hvad der var det vigtigste — han blev dødelig forelsket i Jane Lodway. Hendes kolde, rolige Skønhed, som ikke havde mægtet at fastholde mere letsindige Beundrere, gjorde et dybt Indtryk paa John Vawdry. Hun forekom ham at være den mest ideale Kvindeskikkelse, han havde set, en Virkeliggørelse af alle hans ungdommelige, romantiske Drømme. Han friede, fik et Afslag og drog fortvivlet bort.

Lord og Lady Lodway foreholdt med Grund deres Datter det urigtige i at støde en saadan Mand bort, men Lady Jane kunde ikke glemme sine højtflyvende Drømme; hun havde set sig selv sidde som Herskerinde over en Pairs jordiske Ejendomme, og hun kunde ikke uden videre bekvemme sig til at blive en almindelig Herregaardsfrue, hvis Mands fornemste Værdighed bestod i, at han kunde skrive »Parlamentsmedlem« under sit Navn.

Paa den anden Side var det forstaaeligt, at Lorden ønskede, hun skulde tage mod Tilbudet; thi der var imidlertid vokset en anden Datter op, som nu kunde betragtes som giftefærdig, og desuden var han ikke langt fra at mene, at Lady Jane var ved at gaa i Frø.

En ny Sæson, Lady Janes fjerde og Lady Sofias første, begyndte og endte. Sofia besad ikke nær Janes Skønhed, men hun var pikant og morsom. Hun var en Rytterske af første Rang, dygtig og behændig til alle Slags moderne Idrætter, en elegant Baldame, og Lady Sofia fangede Guldfuglen i sin første Sæson. Hun kom hjem ttl Yorkshire som en Hertugs Brud. Hertugen af Dovedale var en fed, midaldrende Adelsmand, som kun forstod sig paa sit Landvæsen og for Resten var levende interesseret for al Slags Sport. Han havde første Gang set Lady Sofia i Rotten Row, hvor hun red en meget balstyrig Hest, og han blev i den Grad betaget af den udmærkede Maade, hvorpaa hun tumlede Dyret, at han fra denne Stund blev hendes Slave. En smuk, ung Pige, der sad saa let i Sadlen og havde en saadan let Haand for en Hestemule, var hans Ideal af en Kvinde. Før Sæsonen var forbi havde Hertugen friet og Lady Sofia gav ham sit Ja, idet hun følte en lidt ondskabsfuld Glæde over at have gjort sine Ting bedre end Familieskønheden.

»Jeg skal aldrig glemme, hvor Jane har hævet sig over mig,« sagde Sofia til en af sine Brødre; »og saa at tænke sig, at jeg skal sidde i Herme-

linskaabe i Overhuset, mens hun maa nøjes med at kigge gennem det snavsede Jerngitter i Damegalleriet for at faa et Glimt af sin Mand at se i Underhuset.«

Denne glimrende Forbindelse var Stødet til, at Lykken vendte sig til Gunst for John Vawdry. Da Jane Sommeren efter mødte ham i Trouville, var hun saa venlig imod ham, at han vovede at forny sit Frieri, og til hans store Glæde fik han denne Gang et imødekommende Svar. Alt var at foretrække fremfor at staa som den forsmaaede, medens det hertugelige Bryllup var Genstand for alles Tanker. Oven i Købet havde Sofia gaaet og pralet af, at Jane skulde være hendes Brudepige, men det skulde der dog ikke blive noget af. For at undgaa en saadan Nedværdigelse kunde hun have ægtet en hvilken som helst Mand.

Og John Vawdry var hende paa ingen Maade ubehagelig. Hendes Afslag bavde kun været begrundet deri, at hun ikke kom højt nok til Vejrs ved dette Ægteskab, ikke fordi hun havde noget imod Manden. Han var baade dygtig og intelligent og hun følte sig smigret ved at være Genstand for saa megen romantisk Elskov og Beundring. Jo, hun vilde ægte John Vawdry. Denne Lady Janes Beslutning vakte megen Glæde hos hendes Forældre og i hendes Familiekreds. Her var man nu paa én Gang bleven to Døtre kvit, og naar den smukkeste af dem havde gjort det ringeste Parti, saa maatte man heri se en af Skæbnens lunefulde Tilskikkelser, som ofte vende op og ned paa alle Sandsynlighedsberegninger.

Og Skæbnen var ingenlunde Jane ugunstig. Hendes beskedne Ægteskab blev meget lykkeligere end Søsterens fornemme Forbindelse. Hertugen viste sig ved nærmere Omgang at være en dum og kedsommelig Mand, der tilbragte sin Tid med at se til sine Jorder eller med at gaa paa Jagt og brød sig om intet andet. Han kunde ikke tale om andet end Køer og Heste, Gødning og Svineavl. Han bortødslede en stor Del af sin Formue under et Forsøg paa at opdrætte fremmede Dyr i sin Park. —

Skønt Hertuginde Sofia af Dovedale sad som Herskerinde over syv Godser, havde hun dog intet Hjem. Hendes Børn vare smaa og svage. De hensygnede paa Godset i Skotland, de hensygnede paa Paladset i Buckinghamshire Eden. Ingen Vind kunde blæse Luft og Livskraft ind i disse svage Lunger. Da Hertuginden var tredive Aar gammel, havde hun mistet alle sine Børn paa et nær, en lille, svag Pige paa to Aar, der syntes at være mere levedygtig end sine hedengangne Søskende. Til dette lille Væsen satte Hertuginden alt sit Haab, paa dette ofrede hun al sin i lang Tid opsparede Kærlighed og Omhu. Hun gav Afkald paa Jagtglæderne for at kunne ofre al sin Tid paa sit eneste Barn. Dersom den lille Mabels Liv blev sparet, skulde hun vokse op under sin Moders stadige Omsorg. Og Formue vilde hun faa nok af i Tiden, thi en stor Del af Hertugens Ejendomme kunde han frit testamentere sin Datter.

Lady Janes Ægteskab var lykkeligt. I Tidens Løb var hun kommen til at se op til sin Mand, og hun elskede ham næsten lige saa højt som sig selv. Hendes Ærgerrighed var nu gaaet over paa ham, som nu var en vigtig og indflydelsesrig Mand i Parlamentet, og han skulde netop indtræde i Kabinettet som Minister for Kolonierne, da en ondartet Bronchitis uventet gjorde Ende paa hans Liv. Lady Jane sørgede over dette Tab saa dybt, som en saa kold Natur kunde sørge. Han efterlod hende en Søn, en smuk Formue og den uindskrænkede Besiddelse af Briarwood indtil Sønnens Myndighedsalder. Dette sit eneste Barn ofrede Lady Jane al sin Omsorg, men en virkelig opofrende Moderkærlighed rummede hendes Hjerte ikke. Sin Mand havde hun holdt af og været stolt af, men kunde hun være stolt af den lille, ubehændige Fyr i de Fløjels Knæbukser, som daglig gjorde alle Slags Ulykker og fandt paa alle Slags Gavtyvestreger? Han red Ponyer lamme, ødelagde kostbare Kaktus og forstyrrede i det hele taget den fuldkomne Orden, som var Briarwoods første Lov.

Da den lille Fredsforstyrrer havde naaet den dertil passende Alder, blev han sendt til Eton og fjernedes saaledes ydderligere fra Moderens Kærlighed og Sympati. Skønt han havde faaet en omhyggelig Forberedelse af Landsbyens gamle, venlige Præst, viste han sig dog at være langt tilbage i Kundskaber. Derimod var han flink til al Slags Sport, men dette var netop noget, som Lady Jane afskyede. Han var af et stridbart Gemyt og kom sjældent hjem i Ferierne uden et blaat Øje eller en hoven Næse til Minde om det sidste Slagsmaal. Han brugte ikke saa faa Lommepenge og gav dem ud til saadanne Sager, som næppe vilde have faaet hans Moders Billigelse, hvis hun var bleven spurgt til Raads. Hans Hænder vare næsten altid snavsede, og hans Støvler ikke mindre, herom bar Lady Janes fine Tæpper tydelige Vidnesbyrd. Hvad kunde en Moder gøre for saadan en Dreng andet end taale ham? En Dreng, som lugtede af Stalden, hvis Lommer vare fyldte med gamle Søm og Sten, hvis Lommetørklæder bleve brugte til at gnide Støvler af med, som ofrede sine dybsindigste Tanker paa Duer og sin varmeste Kærlighed paa Rottehunde.

Men medens alle disse Egenskaber gjorde Drengen utaalelig for Moderen, vandt han saa meget mere Paaskønnelse hos Hertugen og Hertuginden af Dovedale. De beundrede ham kærligt og oprigtigt. Ja, Hertugen havde gerne givet flere af sine Godser og sine Kulminer med for en saadan Søn og endda været glad ved Handelen. Og Hertuginden tænkte paa sine svage smaa Drenge, som vare døde trods al udvist Omhu, og hun delte sin Kærlighed ligeligt mellem sin eneste Datter og sin Nevø. Roderick delte gerne sin Tid mellem dem, naar de opholdt sig paa deres Gods i »Nyskoven«, og Sir Tempests Familie og opholdt sig saa lidt som muligt i sit Hjem. Han optraadte som Forsyn for sin Kusine Mabel, der var fem Aar yngre end han, og red hendes Pony til for hende og gjorde sit bedste for, som han sagde, at hjælpe paa dens Opdragelse. En Gang under et saadant Ridt faldt han i en Mose med Ponyen, der fra den Tid aldrig blev til Ridehest mere, medens Drengen heldigvis slap med Skrækken. Han spillede Billard med Hertugen og morede sin Tante med at fortælle hende alle sine Skoleeventyr, Skælmsstreger mod Lærerne og lignende Narrestreger.

Dette Venskab gav Lady Jane Stof til Eftertanke og forsonede hende med Sønnens Forkærlighed for Søsterens Hus. Hvorfor skulde han ikke en Gang i Tiden kunne ægte Lady Mabel og saaledes forene Godserne Ashbourne og Briarwood, blive Ejer af Tinminerne og Kulgruberne, udmærke sig i Parlamentet og blive ophøjet til Pairværdigheden? Som Lady Mabels Mand vilde han kunne opnaa denne næsten som en Ret, men hans Moder vilde have, at han skulde gøre sig fortjent dertil. Han havde af alle Ord for at være et godt Hoved, men udmærke sig i Skolen gjorde han ikke, skønt han fik en Mængde Privattimer for at presse Videnskaben ind i ham; han blev ved at være det, han var: et Friluftsbarn. Fra Skolen i Eton kom han til Oxford, men det eneste, han udmærkede sig i, var Legemsøvelser. Politik og Foreningsliv gav han en god Dag, men ved Kaproningerne halede han løs paa Aarerne som ingen anden. Han var afholdt for sit gode Humør, sin Hjælpsomhed og sit nette Udseende, men i øvrigt udmærkede han sig ved intet som helst. Til dette ufuldkomne Standpunkt var han naaet, da han første Gang blev forestillet for Læseren.

Tredje Kapitel.

Klokken var kun halvni, da Lady Janes Vogn kørte op foran Porten paa Briarwood. Daglligstuen var oplyst, og Skæret fra de fem høje Vinduer og Lyden af Musik, som nu naaede Rodericks Øre, mindede ham om, at han skulde træffe Familien Dovedale her. Han kastede sin Cigarstump og gik op ad den brede Trappe.

»Skal det være kønt?« mumlede Roderick fortrædeligt, idet han traadte ind i Forhallen, hvor han kunde høre nogle kunstfærdige Passager paa Klaveret; foruden sine øvrige Ufuldkommenheder havde han endnu den at være ude af Stand til at bedømme eller nyde en Musikpræstation. En simpel Melodi kunde tiltale ham, men videre gik han ikke.

»Er Hertugen og Hertuginden her?« spurgte han Tjeneren.

»Nej, Sir, ikke Hertugen. Kun Hendes Naade og Lady Mabel.«

»Det er vist klogest, jeg klæder mig om, før jeg viser mig,« tænkte Roderick, »man skal ikke udæske Kritiken mere end nødvendigt.« Han tog Trapperne op til sit Værelse i et Par Spring og skyndte sig at ombytte sin skødesløse Jagtdragt med en Selskabsdragt, der for Resten begyndte at blive noget knap til ham. Han mønstrede sig for Spejlet, før han gik ned; han afskyede at se sig selv med Kjole og hvidt Slips, han forekom sig selv at ligne en Opvarter.

Dagligstuen paa Briarwood var stor og rummelig, næsten for stor til at kaldes hyggelig, i alt Fald naar den rummede saa faa Personer som denne Aften. Alt var koldt, lyst og elegant, uden Plet eller Lyde. Møblerne vare hvide med Guld og med gult Silkedamaskes Betræk; af samme Stof vare Gardiner og Portièrer. Lampetter med Vokslys paa Væggene og en Krystallysekrone i Loftet med Masser af Lys oplyste Værelset som til en Fest. Der var ingen hyggelige Hjørner, som indbød til fortrolig Samtale. Roric afskyede sin Moders Dagligstue næsten lige saa meget, som han afskyede sig selv i sort Kjole.

I denne Stue fandt Roderick ved sin Indtræden de tre Damer. Begge Søstrene sad paa hver sin Side af Kaminen, foran hvilken laa udbredt det skønneste Pelsværk. Lady Janes yngre Søster var en svært bygget Dame i graat Silke, men hendes Ydre svarede ikke til det Billede, man i Reglen har dannet sig af en Hertuginde. Lady Jane havde derimod Værdighed nok for dem begge; hun var klædt i mørkegrønt Fløjl, besat med Kniplinger, og lignede et Portræt af en eller anden Prinsesse, malet af Velasques. Tiden havde skaanet hendes fine, bløde Teint, og hun havde endnu ikke et graat Haar. Hendes fornemt bøjede Næse og den formfuldendte, bestemte Mund viste, at hun var født til at herske.

Den unge Dame sad endnu ved Klaveret og morede sig med at lade sine Fingre løbe op og ned ad Tangenterne i nogle knudrede Passager. Roric kunde ikke forstaa det fortjenstfulde i, at Kusinen havde ofret tre à fire Timer hver Dag i de sidste syv Aar for at komme til at udføre slige Kruseduller til Plage for den øvrige Menneskehed.

Da Roric havde hilst paa sin Moder og Tante, kom han hen til hende; hun holdt op at spille og rakte ham sin lille, hvide Haand.

Hvorledes saa hun ud, dette Mønster paa Velopdragenhed, opvokset under en Moders stadige Omsorg og opofrende Kærlighed?

Hun var meget smuk at se paa, man maatte beundre den fuldkomne Harmoni og Finhed, der laa over hendes yndefulde Træk. Hendes Skikkelse var sart og fin og fuld af Ynde. Hun fæstede sine klare, blaa Øjne paa Rorics Ansigt og hilste ham med et mildt Velkommen, og skønt han følte sig dybt krænket ved at være bleven kaldt hjem som en Skoledreng, hilste han ogsaa hende med ufordulgt Hjertelighed.

»Du har nok været til Middag hos disse skrækkelige Mennesker,« sagde hun i en lidt bebrejdende Tone, »og det oven i Købet den sidste Aften. Det er rigtignok alt andet end hensynsfuldt mod Tante Jane.«

»Jeg ved virkelig ikke, hvem du mener med »skrækkelige Mennesker«, Mabel,« svarede Roric, som straks igen var bleven kold, »de Mennesker, jeg har været hos, hører til de bedste, jeg kender.«

»Om Forladelse, jeg troede, du havde været i Abbediet, men jeg ser, jeg har taget fejl.«

»Jeg har ganske rigtig været hos Tempests. Hvad har du imod denne Familie?«

»Jeg har saamænd intet imod den,« sagde Lady Mabel, idet hun trak paa Skuldrene, saa Silkekjolen knirkede. »Der er visse Ting, man ikke saa gerne udtaler.«

»Squiren er en af de Mænd, jeg sætter mest Pris paa, hans Kone — naa ja, hun er meget ubetydelig, men hans Datter —«

Her blev Roric afbrudt ved, at Lady Mabel opslog en lille, sølvklar Latter.

»Ja, hans Datter, hun er yndig!« udbrød hun, idet hun anstillede sig, som om hun ikke kunde blive færdig med at le; »rødt Haar og grøn Kjole med Messingknapper, dertil gul Vest ligesom Faderen og en rød Rose i Knaphullet. Hvor hun vilde tage sig ud i Rotten Row.«

»Jeg tør indestaa for, at der ikke vilde findes bedre Rytterske eller nydeligere Pige der,« udbrød Roderick, blussende rød af Harme.

Mabel lo atter paa en lidt udfordrende Maade, men der var noget ved Latteren, som tydede paa, at den ikke var ganske alvorlig ment.

»Hvor det ligner dig, Roric; naar der er nogen, du synes om, saa tror du, de er rene Engle,« sagde Mabel, idet hun lod sine diamantbesatte Fingre lege paa Tangenterne. »Den lille rødhaarede Pige er i dine Øjne den nydeligste Pige i Rotten Row, du synes vel ogsaa, at hun er et fuldendt Mønster paa en Dame, skønt det er en bekendt Sag, at hun næppe kan læse, at hun skriver sit Navn med et Bomærke ligesom Ridderne i gamle Dage, at Staldene er hendes kæreste Opholdssted, og at hun ikke er bange for at bande en Gang imellem.«

»Jeg ved ikke, hvem der siger alt dette,« udbrød Roric harmfuld, »men det er lutter Opspind. Nora Tempest er saa velopdragen, som en ung Pige

behøver at være. Hvis alle unge Damer var Mønstre paa Fuldkommenhed, saa var her jo ikke til at holde ud for os andre stakkels Mennesker. Himlen fri os for at faa Jorden opfyldt med Engle. Desuden er Nora Tempest ikke stort mere end et Barn, et forkælet Barn, men hun ejer et ædelt og varmt Hjerte — og hun sidder fastere i Sadlen end nogen Dame i Hampshire.«

Roderick var bleven bleg, mens han talte. Moderen var bleven opmærksom, da hun hørte Noras Navn blive nævnet. Det virkede altid paa hende som et rødt Klæde paa en Tyr.

»Jeg synes, Roric, at du gerne kunde have haft saa megen Takt ikke at nyde mere af Mr. Tempests Vin, end du kan taale for ikke at miste Herredømmet over dig selv,« bemærkede Lady Jane med undertrykt Raseri.

»Jeg har drukket et Par Glas af Squirens gode Rhinskvin og intet andet; det kan jeg taale, skulde jeg mene,« forklarede Roric godmodigt, idet han nu havde genvundet sin Selvbeherskelse.

»Men du har beruset dig i noget langt farligere,« sagde Lady Mabel i en lidt udfordrende Tone, »du har været sammen med den misundelsesværdige Miss Tempest.«

»Nu maa I virkelig holde op med at skændes, Børn,« sagde Hertuginden mæglende, »I kunde ikke være mere uenige, om I var forlovede. Fortæl os hellere, Roric, hvad du har oplevet, siden vi sidst saas. Og lad os saa ikke beskæftige os mere med Familien Tempest — Mennesker, hvis Betydning er saa ringe som vel mulig. Roric maa naturligvis have nogen at more sig med, naar vi ikke er her.«

»Og nu, ligesom vi er komne, rejser han,« sagde Lady Mabel fortrydeligt.

»Saa skulde du ikke være bleven saa længe i Schweiz,« svarede Roric.

»Du maa huske, det var første Gang, jeg var der, og jeg kunde ikke løsrive mig. Skønt jeg har malet en Mængde Schweizer-Landskaber baade i Olie og Akvarel, var det hele dog som nyt for mig. Jeg skammede mig over mine gyselige Landskaber. Og hvor betagende var det ikke at se Montblanc og Matterhorn.«

»Jeg tror, jeg vil rejse til Schweiz næste Aar,« sagde Roric paa en Maade, som om han gjorde Schweiz en Tjeneste dermed.

»Du skulde have rejst i Aar sammen med os,« sagde Mabel.

»Det vilde ikke have været mig muligt. Jeg har maattet repetere. Du aner ikke, hvilken syndig Masse Græsk, jeg har maattet sætte til Livs. I Pigebørn kan sagtens. I lærer at humpe igennem to, tre moderne Sprog, at klimpre lidt paa et Klaver og at spolere en Mængde Akvarelpapir og Lærred. Saa kalder man jer dannede og velopdragne. Vi stakkels Mandfolk derimod, vi maa desforuden arbejde med Latin og Græsk og bryde vore Hoveder med at finde Rede i de gamle Grækeres Dybsindigheder.«

»Roric,« udbrød Mabel og saa triumferende paa ham, »ved du, at jeg ogsaa kan lidt Græsk?«

Roderick blev saa overrasket, at han fo'r op af Stolen.

»Ved du hvad, Tante Sofie, det er virkelig en Skam,« udbrød han, »hvorfor skal Mabel gøres til et Hængehoved af en Guvernante eller til en sprænglærd Blaastrømpe?«

»En Dame af den fornemme Verden, og som er født til at indtage en fremragende Stilling, kan ikke have for mange Kundskaber.«

»Nej, naturligvis. Mabel skal giftes med en eller anden stor Diplomat og modtage Gesandter og Statsmænd i sit Hus. Naar saa en græsk Afsending kommer hen til hende og gør nogle aandrige Bemærkninger, f. Eks. om Vejret, saa er det jo godt, hun kan sin Plato. Jo, det er tydeligt nok.«

I det samme meldte Tjeneren Hertugindens Vogn.

Mabel rejste sig straks og gik hen til sin Tante for at sige hende Farvel.

»Men, min kære Pige, Klokken er ikke ret mange,« sagde Lady Jane. »Din Moder har intet Hastværk.«

Mabel sendte Roderick et hastigt Blik, men han sad og stirrede fuldkommen ligegyldigt op i Loftet. Det var ham aabenbart ganske uden Forskel, om hans Kusine tog bort eller blev.

»Papa har bedt Moder være hjemme Klokken ti,« sagde Mabel, og nu rejste ogsaa Hertuginden sig.

Dette, at hendes Søster saaledes rettede sig efter sin eneste Datter, var noget, Lady Jane højlig misbilligede og ikke forstod. En Moders første Pligt var, efter hendes Mening, at herske over sit Barn, den anden at elske det. Dette kunde jo fra den teoretiske Side være et meget godt Standpunkt, men hun havde hidtil kun med ringe Held anvendt det i Praksis paa sin egen Søn.

»Godnat, Roric, og lev vel,« sagde Mabel, efter at Tjeneren havde bragt hendes Kaabe, som Roric hjalp hende paa.

»Nej, vi siger ikke Farvel i Aften,« sagde Hertuginden, »du maa komme over i Morgen og hilse paa din Onkel og spise Frokost med os. Han har netop i Dag købt nogle udmærkede Tyre, som det vil more ham at vise dig, fordi han siger, du har Forstand derpaa.«

»Tak, jeg skal nok komme,« svarede Roderick, idet han fulgte Damerne ud til Vognen. Mabel talte ikke et Ord, før Vognen var udenfor Briarwood. »Roderick er rigtig bleven en skrækkelig ung Mand,« ytrede hun i en meget bestemt Tone, da de vare ude af Porten.

»Synes du? Jeg synes, han har aldrig set bedre ud end i Aften.«

»Jeg taler ikke om hans Udseende, det er ligegyldigt, hvordan en Mand ser ud. Nej, hans Væsen — det var rent ud grueligt. Disse Tempests har en skadelig Indflydelse paa ham!«

»Roderick,« sagde Lady Jane, netop som Roderick tænkte paa at flygte over i Billardværelset med en Cigar, »jeg ønsker gerne at tale et alvorligt Ord med dig.«

Roderick følte sig ilde til Mode; han kendte sin Moders alvorlige Ord. Med en Skuldertrækning, der skulde antyde Resignation, fulgte han sin Moder ind i Dagligstuen.

(Fortsættes).

Den sidste Hilsen.

Han turede om ved Dag og ved Nat:
et sidste Glas Øl med hver god Kammerat,
før Vejen gik ud i det fjerne.
De drak med ham alle, fra Gry og til Kvæld —
de drak paa hans Sundhed, paa Velgang og Held;
det bedste de undte ham gerne.

Nu ligger det rede, det gyngende Hus:
han staar der med Øjnene matte af Rus,
med drukken Mands selvstolte Knejsen.
Og hans Kammerater, derinde paa Land,
de række endnu mod den ravende Mand
en Flaske til Læske paa Rejsen.

Der hilses, der raabes; men hvem er det dog
der staar, næsten skjult i den halvdunkle Krog?
en Kvinde, et Billed af Nøden!
Den tyndslidte Kjole, det lasede Sjal
fortælle om Armod, om Kummer og Kval,
om aarlange Kampe for Føden.

Hun bærer en skælvende Dreng paa sin Arm,
og søger forgæves at holde ham varm
og skærmet mod Efteraarsvinden.
Og Drengen er sygelig, guldbleg og styg,
hvert Træk bærer Mærke af Armodens Tryk,
og Sult har sat Stempel paa Kinden.

Hun ser efter Manden paa Damperens Dæk,
med Angst og med Haab i de livstrætte Træk:
»Hvad vil han derude vel vinde?
Og medens han gaar mod det ukendte Ny,
til hvem skal vel Barnet og Hustruen ty,
og hvor skal de Udkommet finde?«

Og Menneskekarerne kommer og gaar;
de skotter til Krogen, hvor Moderen staar
og kysser sin snavsede Unge. —
Nu kastes der los, og hun trænger sig frem —
»Farvel Kammerater, farvel, gamle Hjem!«
han raaber med lallende Tunge.

Han vinker med Flasken, han drikker og ler —
saa svinder det hele — hun ser intet mer;
hun vakler derinde paa Pladsen.
Hun hører ej mer den forvirrede Støj,
den Tumlen og Skrigen, den Latter og Spøg,
der stiger fra Menneskemassen.

Man ser hende falde — man tager paa Vej
med Tilraab og Raahed; hun ænser det ej —
»Naa, hun har nok Ballasten inde!«
Saa lyder Betjentens: »Tilside, De der!
Hvad er der paa Færde? hvad er dette her?«
»Aa, bare en døddrukken Kvinde!«

Betjenten han bøjer sig forskende ned;
en Taarestrøm ser han, saa brændende hed,
sig ned over Kinderne liste.
Og gennem det tankeløst sladrende Kor
han hører de stammende, hulkende Ord:
»Og *det* var hans Hilsen, den sidste!«

J. P. Johnsen.

Penge.

Provinsbilleder.

Af

Box.

(Sluttet.)

V.

Det er svært pludseligt at indrette og leve sit Liv paa en splinterny Façon, og især var det svært for en saa tungt bevægelig Natur som Brink; men ved de mange nye Venners Bistand gik det dog forholdsvis nemt for ham, og inden ret længe fløed hans Tid og hans Penge forbavsende let. Han morede sig fortrinsvis med at spille Billard, køre paa Bicykle — thi naturligvis havde han faaet sig en Humber Pneumatik — og ryge Cigarer til ti Øre Stykket; thi dyrere Cigarer kunde nemlig ikke opdrives i Byen. Der var altid Folk, som vare villige til at hjælpe ham med at slaa Dagen ihjel, men Aftenen var alligevel meget lettere at faa Bugt med, thi da var der altid Kommers hos Grejsens, hvor hele Byens mandlige Ungdom af »bedre Folk« samledes og bestræbte sig for at gøre Kaal paa Dagens Fortjeneste og hvad de efter Dagens Gerning havde tilbage af Kræfter.

Det var et almindeligt Ræsonnement blandt disse Folk, at den, der havde noget, skulde punge ud, og det blev da foreløbig en Selvfølge, at Brink pungede ud. Han følte sig ogsaa mere som en Slags Kassemester, der bare havde at betale, end som Ejeren af Kassen, og han betalte. Han brugte mange Penge til Tilfredsstillelsen af sine Venners eksentriske Indfald, og der var adskillige, som fik eksentriske Indfald, thi Livet i Pærekøbing er meget ensformigt og frembyder saare lidt til Tilfredsstillelse for balstyrige Gemytter.

En smuk Sommeraften eller rettere Nat, da Stemningen hos Grejsen var paa sit højeste, og Lyden af Gæsternes Støj og Latter fyldte Værelsernes tobaksmættede Luft, som drev tungt ud gennem de aabne Vinduer, var der en høj, bleg, levetørstig Fyr med brændende, lidt flakkende Øjne, som foreslog, at man skulde gøre »noget rigtig desperat«.

»Det er hørt! Men hvad?«

Jo, man kunde for Eksempel leje Vogne og køre ud til en eller anden Kro, og der gøre et større Sold med Drik og Dans, thi der var naturligvis da baade Drikkevarer og Piger i en Kro. Rigtig drikke og dùndre vilde de! Og Forslagsstilleren, der var en Kjøbenhavner, sagde, at saadan gjorde Kjøbenhavnerne.

Bravo! — det var en Idè! Men hvor skulde de køre hen? — Til »Tændpibe«, foreslog nogle, »der var vi til Julegilde i Fjor og dansede, saa det knagede.« — »Hurra! til Tændpibe!« skreg de alle, »og danse saa det knager!«

»Men hvem betaler?« —

»Det gør Brink! Han er den eneste, som er ved Muffen.« — Og Brink sagde som altid: »Lad gaa!«

Et Par af den gladeste Ungdom fløj af Sted og buldrede et Par Vognmænd op, og for gode Ord og endnu bedre Betaling indvilligede disse i den natlige Køretur, og da Klokken slog et, rullede fire Læs overstadige Ungersvende ud af Byen. Den lune Natteluft forøgede deres Velbefindende uden at gøre dem nøgterne, og da de vare komne udenfor Byen, sang de i Forventning om de dem forestaaende Nydelser alle mulige Slagviser og holdt ikke op, før Vognene standsede ved »Tændpibe« Kro. —

Overalt i Naturen herskede den dybeste Stilhed. Ikke et Fugleskrig, ikke den svageste Lyd af nogen Slags var hørlig, og der rørte sig ikke en Vind. Denne Nattens stemningsfulde Fred gjorde sig et Øjeblik gældende og vakte i dem alle en Fornemmelse af Flovhed, som imidlertid kun varede et flygtigt Nu. Saa raslede Hestene med Seletøjet,

og de mest forsorne Medlemmer af Selskabet fløj af Vognene og dundrede som besatte paa den slumrende Kro's Døre og Vinduer.

»Peter Hansen!« skreg de. »Vaagn op! — — Staa op! — — Luk op! Her er Folk, der vil have baade Piben tændt og noget at drikke!«

Omsider skramlede nogen i et Par Træsko inden for i Krostuen, og da vedkommende rev en Tændstik af og tændte Lys, saa man, at det var Kromanden. Han kom lidt efter ud med en Lygte og lukkede Kørestaldens Port op, og ind vrimlede baade Køretøjer og Folk.

»Ih, se velkommen,« sagde han med smørret grinende Forbavselse, og hans store, runde, glatragede Ansigt udtrykte megen Fornøjelse ved Synet af de mange Gæster. »Hvad kommer I egentlig her efter ved Nattetid?« spurgte han, idet han hævede Lygten og lod Lyset spille hen over Gæsternes Ansigter.

»Vi vil more os,« sagde en.

»Vi vil have noget at spise,« sagde en anden, som var bleven sulten.

»Og vi vil drikke og danse,« sagde tre, fire paa én Gang.

»De er tossede!« mumlede Kuskene og grinede i Skægget.

Atter sneg en Fornemmelse af Flovhed sig igennem alles Sind. Uden maaske at gøre sig det klart følte de det ironiske i Situationen. De vare komne for at holde Fest, gøre noget rigtig desperat, drikke og danse og slaa Gækken løs saa vildt, som de havde Lyst til — som om saadant var muligt her i denne fattige Kro! En desperat Idé i Sandhed! Den enlige Lygtes usle, lille Lysskær i det store Portrums Mørke var tilstrækkeligt til at oplyse dem om, at man ikke pludselig kunde festivere i en saa afsides liggende Kro ved Nattetid. Men hvad var derved at gøre? Ikke andet, end at bringe det bedst mulige ud af Forholdene.

Da Staldkarlen var kommen paa Benene og Peter Hansen kunde forlade Kørestalden, gik han i Spidsen for sine Gæster ind i Krostuen.

»Nu, hvad skal det saa være?« sagde han og saa sig smilende om i Kredsen.

»Kan vi faa noget rigtigt godt at spise?« spurgte den sultne fra før.

»Ja, lad os først faa noget Mad,« sagde flere.

»Ja, hvad skal det vel være?« storsmilede Peter Hansen atter. Han spurgte egentlig dermed sig selv, hvad han havde at byde, men dette forstod hans Gæster ikke.

»En rigtig god Bøf,« sagde Kjøbenhavneren.

»Ja, Gud ved, hvor vi skulde faa den fra,« grinede Peter. »Nej, Folkens, ved I, hvad I kan faa? — I kan faa stegt Flæsk, kan I — og,« tilføjede han triumferende polisk — »hvis der er nogen, som er rigtig lækkersulten, saa kan han kanske faa en Æggekage.«

»For Satan!« udbrød Kjøbenhavneren rasende, »stegt Flæsk . . . gid Fanden havde baade Pærekøbing og Tændpibe!«

Han sagde ikke mere den Nat, men sad med rynkede Bryn og gul af Galde og sammenlignede Peter Hansens stegte Flæsk med Indholdet af »Over Stalden«s Kødgryder i Charlottenlund.

»Lad mig faa en Æggekage,« sagde Brink, som ikke var fri for at være sulten, og som havde en mere plebeisk Appetit end de fleste af Selskabet.

»Lad os saa alle faa Æggekage!« sagde en anden. »Skidt! vi maa tage, hvad vi kan faa, og naar vi nu ikke kan faa andet, saa lad gaa!«

Peter Hansen kaldte paa sin Kone, der kom igennem Krostuen i Nattrøje og Underskørt og gik ud i Køkkenet.

Kjøbenhavneren saa efter hende med et Par Øjne, der sprutede af Indignation og Foragt. Han kunde i dette Øjeblik have druknet hende og dem alle i en Skefuld Vand.

»Men saa er der Drikkevarerne,« sagde Fick, da Peter Hansen var kommen ind, efter at han havde været ude hos sin Kone i Køkkenet og sagt hende Besked. »Hvad kan vi faa at drikke?«

»Ja-a,« sagde Peter og kløede sig i Nakken. »Se — vi har jo Bajere og Brændevin og Akvavit og Kirsebærvin og Rom og Kognak, og Køsters Mave-Bitter har vi da ogsaa — og saa har vi jo Vand, naturligvis,« smilede han.

»Godt,« sagde Fick. »Bajere, Akvavit og Kognak — det andet skal vi vist ikke have noget af.«

»Ja, se af Bajere har vi lige i Nat ikke flere end fire, og Kognak er der kun en Sjat af,« sagde Kromanden, idet han undersøgte Skænkens Beholdninger. »Akvavit'en er nok heller ikke store Sager — men af Brændevin har vi et helt lille Træ fuldt, og simpelt Øl har vi jo ogsaa.«

Pause.

»Her er vel Piger, som vi kan danse med?«

»Nej Gu' om I kan. De slider som Bæster i denne Tid, og de maa have Lov til at sove. De skal op Klokken fire og tage Korn op efter Meje-Leen hele Dagen. Nej, vil I danse, saa kan I s'gu danse med jer selv!«

Medens Peter Hansen sindig gik og dækkede et ret mangelfuldt Bord inde i sin private Storstue, og Madammen i Underskørt og Nattrøje brasede Flæsk og Æggekage i Køkkenet, sad de tre og tyve Gæster hensunkne i sørgmodige Refleksioner, af hvilke Tanken om Fordelingen af fire Bajere og en halv Flaske Akvavit mellem tre og tyve tørstige Sjæle fyldte dem med Bitterhed, medens Tanken om stegt Flæsk og Æggekage Klokken to om Natten fyldte dem med Ækelhed, saa at de generede sig for at møde hverandres Blikke. De følte, at den nøgterne Virkelighed havde givet dem en Spand Vand over Hovedet. Et ustyrligt Begær efter at styrte sig ud i Nydelser af enhver Art havde givet Initiativet til denne Natteudflugt. De mest ekstravagante Forestillinger havde om end i utydelige Former foresvævet Kjøbenhavnerens Fantasi, da de steg til Vogns inde i Byen. Og hvorledes stillede Virkeligheden sig saa til deres og især til hans i alle Henseender fordringsfulde Lækkersultenhed?

Her var ingen kjoleklædte Opvartere, der kom springende paa deres mindste Fløjt, og som kunde sige: »Straks, Herre!« til deres flotteste Ordrer. Her var en sindig Vært i ikke ganske rene Skjorteærmer og i Træsko, en uforstyrrelig Fyr, som vel var høflig, men som ikke kom, før han selv havde Lyst, og som koldblodig bød deres Lækkersultenhed stegt Flæsk og Æggekage Klokken to om Natten. Her var ingen kvikke Sangerinder, som man kunde høre og se paa, eller fikse Fiskerpiger, som vare villige til at danse. Her var kun et Par grødnærede Tjenestepiger, som sov det strenge Arbejdes døddtunge Søvn, og som paa Opfordring til Dans vilde have anmodet al Verdens mandlige Ungdom om at gaa Pokker i Vold. Og saa var her en tyk, gammel Krokone, som sjokkede omkring i Underskørt og Nattrøje og stegte det foragtede Flæsk og den dito Æggekage til dem.

Da Maden kom paa Bordet, var Brink en af

Napoleon ved Waterloo.

de faa, som spiste. Han var den af de tre og tyve, som mindst følte det latterlige i Situationen og den, der var mindst slukøret, da de senere i begravelsesagtig Tavshed kørte ud af Kroen.

Søvnige, gnavne, arrige paa sig selv og hele Verden drog Selskabet atter ind i Byen ved Daggry og spredte sig i mut Hast, enhver til sit, for at sove det Par Timer, de endnu raadede over, inden Dagens Arbejde fordrede deres Nærværelse.

At trække Folk ud til en lumpen Kro Klokken to om Natten til stegt Flæsk.«

»Det var jo dig selv, der lavede det hele.«

»Hvad — mig! — Ja, men det er jer, der har Skylden. Vidste I maaske ikke, at der ikke var noget at komme efter?«

»Nej, hvad vidste vi. Vi tænkte . . .«

»Torskehoveder!« og saa sparkede han udfordrende til en Stol, som væltede med et Rabalder.

»Nu bliver han for grov. Lad os smide den Edderkop ud. Herud med ham!«

Efter Maleri af Georg Bleibtreu.

VI.

»Uf, Idioter,« sagde Kjøbenhavneren den næste Aften, da de tre og tyve atter vare samlede hos Grejsen.

»Hvad behager?« spurgte én, da han ikke fortsatte.

»Jeg siger: Idioter!« gentog han med ubeskrivelig Foragt.

»Hvad er den af?« spurgte en anden.

»*Idioter!* siger jeg. Har man kendt Mage!

Og før den uforskammede Mand kunde tænke paa at sætte sig til Modværge, havde nogle taget ham og andre lukket Dørene op, og han befandt sig i Rendestenen neden for Trappen med sin Hat, sin Frakke og sin Stok kastet i Nakken efter sig.

»Det kan ikke nægtes, at det var en fæl Vandgang med denne Tændpibetur,« bemærkede Fick, da der efter Udsmidningsscenen atter var kommen Ro over Gemytterne. »Og vi er til Grin for Byen, for de forbandede Kuske har plapret Historien ud. Men lad os bare ikke tale mere om den Ting. En anden Gang er vi klogere.«

VII.

En saadan meningsløs tilbragt Aften, som den, der havde dette lille Efterspil, kostede Brink henimod et Hundrede Kroner, men han betalte dem gladelig. Det var det besynderlige ved ham, at efterhaanden som hans Kapital formindskedes, blev han lettere om Hjertet. Det var, som om der med de tyve Tusinde Kroner var kommet noget pinligt over ham: et Slags tyngende Ansvar, som han følte, men ikke forstod; og han havde snart mærket, at dette ubehagelige noget forsvandt sammen med hans Penge. Han saa af denne Grund ikke uden Glæde den Dag i Møde, da han atter vilde være omtrent paa samme Punkt som den lykkelige uden Skjorte. Og han frygtede ikke af nogen Grund for at komme til Ende med Forødelsen af sin Arv, thi vel havde han vænnet sig til Ødselhed, Driveri og Luksus, men han følte, at naar han var færdig med Pengene, vilde han ogsaa være færdig med denne Maade at leve Livet paa. Samvittigheden gnavede bestandig i ham, men til ingen Nytte, thi han havde ikke Ligevægt til at arbejde, saa længe han havde Penge. Arven maatte ryddes af Vejen, før han kunde blive sig selv igen. Rigtignok kunde han give den bort og saaledes paa én Gang blive færdig med den, men han vilde dog nok have den Fornøjelse at give den ud for noget, som han selv deltog i og nød af.

Uselvstændig, som han var, kunde han ikke finde paa eller gennemføre hverken nogen fornuftig eller ufornuftig Anvendelse af sine Penge, og de flød derfor for hans tilfældige Omgangs Indfald, og hans glade Venner vare tilstrækkelig opfindsomme. Det var en Guldalders Tid for en vis Klasse af den pærekøbingske Ungdom, da de havde Peter Brinks tyve Tusinde Kroner. Selvfølgelig hjalp ikke alle ham med at bruge dem, thi der var mange, som holdt sig for gode; men Flertallet af baade unge Mænd og unge Kvindnr flokkedes dog om ham, og af denne Flok gjorde hans nærmeste Venner igen et Udvalg, som fulgte ham paa Skovture om Sommeren, og som, da Vinteren kom, deltog i smaa Piknik'er med ham paa Hotellet, hvor alt var arrangeret paa bedste Maade af disse hans nærmeste Venner, og hvor man legede og dansede og morede sig mageløst.

Tyve Tusinde Kroner er ikke mange Penge, naar man hensynsløst rutter med dem, men i Pærekøbing forslaa de længere end for Eksempel i Kjøbenhavn. Maksimum-Udgiften for en splendid Aften i Pærekøbing er selvfølgelig en Bagatel i Sammenligning med den Maksimum-Udgift, man kan drive det op til en Aften i Kjøbenhavn. Intet Under derfor, at Peter Brink efter ti Maaneders Forløb endnu havde lidt over otte Hundrede Kroner til Rest af sin Arv.

»Hvad skal jeg nu gøre med disse Penge?« spurgte han sine tre jomfrunalske Venner, da han en Aften i Januar sad paa Loftskammeret hos dem.

»Tænker du da paa at gøre noget ekstra med dem?« spurgte Hans.

»Ja, skal der være Gilde, saa lad der være Gilde — dette har jeg jo tænkt hele Tiden, men nu kunde jeg nok lide at ende det hele med et Knald — og saa er jeg færdig til at tage fat paa Høvlen igen.«

»Et Knald!« sagde Sofus, »et rigtigt Fyrværkeri — en — en — lad os sige — en Rosin i Pølseenden — «

»Skal vi sige »Afdansningsbal«,« bemærkede Peter tørt.

»Ja, Afdansningsbal!« udbrød Sofus henrykt; »med Kotillons fra Kjøbenhavn, Peter Brink, og din Skaal i Champagne?«

»Ja, det var jo en pæn Afslutning,« sagde Brink. »Men I maa hjælpe mig.«

»Ja, naturligvis! — selvfølgeligt!«

Straks fik de tre Brødre Brun travlt med de indledende Skridt til »Peter Brinks Afdansningsbal« (en Betegnelse, som Pærekøbing greb med Jubel), og endnu selv samme Aften blev der taget Bestemmelse om, hvem der skulde indbydes. Hans gav Brink sit frivillige Tilsagn om at ville bistaa ham i Forhandlingerne med Hotelværten, Musikdirektøren og Vognmanden, hvis Kareter skulde befordre Gæsterne til og fra Ballet. Sofus paatog sig at udfærdige Indbydelseskort og hjælpe Brink med Arrangementet af Kotillon'en, og Peter var selvskreven som Ballets Ordensmarskalk.

* * *

Kareterne rumlede gennem Gaderne med Balgæsterne. Sofus i Livkjole og Lakrko, med blændende Skjortebryst, flunkende Glacéhandsker og sit stride, glatte Haar i Aftenens Anledning i duftende Krøller, Sofus, siger jeg, modtog paa Brinks Vegne Gæsterne i Spisesalen, hvor de forinden Dansens Begyndelse forfriskedes med en Bagatel af The og Kager.

Derefter samledes man i Balsalen, og da alle tredive Par vare komne, begyndte Musiken paa Balmarskallens Vink at spille. Peter Brink opførte selv Ballet med en Polonaise, som han, takket være Sofus, skilte sig fra uden at gøre sin Dame Knuder. Han kunde for Resten nu danse baade Mazurka, Rheinländer og Wienerwals, men Lanciers lærte han aldrig, thi af bare Generthed blev han altid forfjamsket og gjorde noget forkert.

Det var en yderst vellykket Aften, rig paa Overraskelser, som især skyldtes Sofus' Opfindsomhed, men af hvilke dog Brink selv beredte sine Gæster en, idet han ved et Afskedsglas til Slutning tog Ordet og sagde:

»Mine Damer og Herrer! Jeg vil blot sige Dem Tak, fordi De saa trolig har hjulpet mig med at faa Ende paa mine Penge. Skaal!«

Nogle af Gæsterne vare ikke fri for at føle sig lidt sært til Mode ved denne Tale, der for Resten var Brinks oprigtige Mening, men de sank den som en indsukret Pille og drak ud, hvorpaa de alle drog i straalende Humør hver til sit. Det tør ikke paastaas, at de allesammen vare ganske ædru, men saadant vilde virkelig have været for meget forlangt ved en Lejlighed som denne. Der var imidlertid kun én af Herrerne, som begik den Fejltagelse — som Folk under slige Forhold undertiden gøre sig skyldige i — at klæde sig af paa Gaden i den frostklare Februar-Nat, og valgte at lægge sig til Hvile paa en Trappe, med fri Udsigt op ad til Himlens Stjerner. De andre kom alle, om end nogle med Besvær, til Ro i deres respektive Senge.

VIII.

Den næste Dag blev Brink liggende i Sengen, til han havde fuldstændig udsovet. Han havde den foregaaende Nat været mere sober end nogen anden, og han havde hverken Tømmermænd eller Tunghed i Hovedet, da han stod op, men ikke destomindre skyllede han, som efter en ordentlig Rus, sit Hoved flere Gange i iskoldt Vand og overpjaskede sit Bryst og sin Ryg til Bæltestedet. Saa klædte han sig paa i sit Arbejdstøj, med Bluse og Snedkerforklæde og de gamle, lappede Molskins-Bukser. Han var saa frisk til Mode, som han i lange Tider ikke havde været. Dagen i Forvejen havde han givet alle sine Penge ud, og Resterne af Arven bestod efter alt kun i hans for en Snedkersvend lovlig elegante Garderobe og en Cykle. Han følte sig nu virkelig nærmest i samme Tilstand som den lykkelige uden Skjorte, thi han ejede intet, skyldte intet bort og havde intet til Gode. Jo, noget ejede han: sin Ungdom, sin Sundhed, sin Uafhængighed, sin Arbejdslyst og sin, trods de sidste Maaneders Overdaadighed, nøjsomme Natur — og endelig den gennem Erfaring købte Bevidsthed om, at han var lykkeligst uden flere Penge end dem, han selv kunde fortjene og i Nøjsomhed forbruge.

Han gik ud paa Gaden i Arbejdstøjet, som han følte sig mere hjemme i end i al den Stads, som han nu i saa lang Tid havde baaret. Folk stirrede efter ham, men det var han vant til, og det generede ham ikke længere, og heller ikke tog han sig nær, at en kaadmundet Dreng raabte efter ham: »Nej, se Greven! han gi'er den mi Salighed med Förklæde paa!« Han fortsatte uforstyrrelig sin Vej til sin forrige Mesters Hus.

Ikke ganske uden Beklemmelse imødesaa han Gensynet med Madammen, thi Tanken om hende havde bestandig været hans ømme Punkt. Naturligvis stirrede hun paa ham som paa et Genfærd, men hun var altfor skikkelig til ikke at modtage ham som den forlorne Søn. Og hun kom til at holde endnu mere af ham end før, især da hun mærkede, at hans Flotheds-Periode ikke havde skadet ham, ja end ikke efterladt saa meget som en Smule Kræsenhed hos ham. At han havde kunnet øde alle sine Penge var og blev hende imidlertid en Gaade.

»Har De da virkelig brugt dem alle?« spurgte hun en Dag.

»Ja, alle. Hver en Øre.«

»Men, hvor kunde De dog?«

»Jeg kunde ikke holde ud at have dem.«

»Jeg forstaar ikke . . .«

»Jo, jeg kunde ikke faa Ro til at bestille noget, saa længe jeg havde dem.«

»De kunde have begyndt for Dem selv og giftet Dem.«

»Nej. Jeg kan ikke være andet end Svend. — Gifte mig kan jeg vel nok, selv om jeg kun er Svend og ingen Arv har. Var det fem Hundrede Kroner, jeg havde arvet, saa kunde jeg maaske have gemt dem. Men ikke tyve Tusind.«

Brevet.

Hun stod ude i Entreen og kiggede gennem Indgangsdørens matte Glasruder ud paa Trappegangen. Derpaa gik hun lidt bort fra Døren og slog et Par Slag hen over Gulvet, for saa gik den Tid. Hvorpaa hun atter, bekæmpende sin indre Uro saa godt, det lod sig gøre, stillede sig hen paa sin forrige Plads. Anspændt lyttede hun efter hver Lyd udenfor, men det var kun sjældent, at noget Liv rørte sig. I sin Utaalmodighed pirkede hun lidt ved Laasen, ikke for at lukke den op, der var jo intet at aabne efter — — men da de nervøse Fingre alligevel fik den op, kunde hun jo lige saa godt træde ud paa Gangen; det dæmpede altid lidt paa Uroen at vide sig saa nær som muligt, hvis han skulde komme.

Hun trak sit Ur op af Lommen. Egentlig burde han allerede have været her, han plejede at komme præcis Klokken halv, og nu var den fem Minutter over; men det var jo muligt, at han var forsinket i Dag, de Par Minutter sagde intet; nej, naar først Klokken var tre Kvarter, saa . . .

For at beskæftige sine Tanker med noget andet og faa Tiden til at gaa, gav hun sig til at betragte Navnepladen, Vægdekorationerne paa Trappeafsatsen, Maatten med Lænken, hun studerede det alt sammen i alle Enkeltheder, som om hun saa det i Dag for første Gang. Det forekom hende, hun havde tilbragt en Evighed med denne Beskæftigelse, men da hun igen saa paa Uret, var der kun gaaet fire Minutter. Saa begyndte hun at tælle, stivt og mekanisk, næsten uden at trække Vejret, lige op til Tusind. Heller ikke det hjalp Hun bøjede sig ud over Gelænderet med det bestemte Løfte til sig selv ikke at forlade denne Plads, før i det mindste et menneskeligt Væsen viste sig nede i Forstuen

Længe stod hun saaledes Hun hørte Døre smække op og i i Lejlighederne, højrøstet Tale, Vandpostens monotone Klask nede i Gaarden, men Portdørens tunge Fald hørte hun ikke.

Saa faa der ogsaa gik paa den Trappe! Det havde dog altid været en Adspredelse, en Smule Haab at se en eller anden komme op, selv om det skulde vise sig kun at blive en Skuffelse.»

Men nu gik Porten. Nej, det var Mellemdøren fra Gaarden, der faldt i. Men nu? jo, det var ikke til at tage fejl af; Porten blev virkelig smældet op med et Brag.

Med Fare for at styrte ud over Gelænderet lænede hun sig, saa langt hun kunde, ud over Rækværket. Fra sin Plads kunde hun se lige lukt gennem Afsatserne Nej, det var ikke ham; han her havde sort Frakke paa, ikke Postbudets røde. Alligevel fulgte hun ham ivrigt med Øjnene, som om hun ved sit Blik kunde omskabe den civile Dragt til en rød Uniform

Nu var Klokken over hel, der kunde ikke mer være Tale om, at han kom; med den Ombæring var der i alt Fald intet Brev til hende.

Det fortvivlede Brev! Mindst sin Lillefinger vilde hun give for at have det igen eller for ikke at have skrevet det. Og dog havde hun — hun fremhævede det Gang paa Gang til sin Trøst — i al sin Ubesindighed haft den Omtanke at vedføje et sirligt Postscriptum, saalydende: »Gør mig den Tjeneste at tilbagesende mig dette Brev for en Sikkerheds Skyld.«

Hvorfor gjorde han det da ikke? Var det for at pine hende eller for gennem Angstens Kvaler at lade hende føle, hvor taabeligt og barnagtigt hun havde baaret sig ad? Det var ikke smukt af ham, særlig ikke mod hende, der aldrig havde villet ham andet end godt. Ja, havde han ikke vidst det før, saa skulde saamænd Brevet nok fortælle ham det, hun havde ikke nægtet sig noget i den Retning.

At hun ogsaa kunde skrive et saadant Brev! Hun forstod det ikke selv. Nu i Dagens klare, friske Lys stod de uoverlagte Ord, som det indeholdt, saa besynderlig fremmede og ukvindelige for hende. Nu, da hun selv var nøgtern og kold, og Længslen var veget for Angsten over Følgerne af det ubetænksomme Skridt, samtidig med, at Nattens ophidsede Stemning var slaaet over i et eneste brændende Ønske om at gøre det skete ugjort, forekom det hende Vanvid, det hele.

Men straks i Aftes, da hun var kommen hjem fra Afskedsgildet for ham, der om to Dage skulde rejse bort og blive borte i lange Aar, ham, Halvguden, ham, hun var forelsket i, ham, hun vilde have sluttet i sine Arme, hvad Øjeblik det skulde være . . . Aa ja, det var i Aftes, da hun, betaget af Kærlighed, af Dansen, af Vinen, af hans smukke Øjne og gode Ord, kom hjem i sin egen Stue og saa paa én Gang følte sig overvældet af Sorg over, at hun nu havde været sammen med ham for sidste Gang, da havde det staaet for hende som en uafviselig Nødvendighed at fortælle ham, hvor dyrebar han var hende, og at hun maatte mødes med ham endnu en Gang. Saa havde hun slængt Baldragten af sig, havde sat sig ved sit Skrivebord, og den natlige Stund, Ensomheden og Længslen havde dikteret hende Ord, saa varme og lidenskabelige, at hun krympede sig nu blot ved at tænke paa dem. Da hun havde fuldendt sit Skriveri, havde hun kastet Kaaben over sig, var løben ned ad Trappen, ud paa Gaden og havde kastet Brevet i en Postkasse. Dets dumpe Fald mod Kassens Bund vakte hende øjeblikkelig af hendes Stemningsrus. I samme Sekund fortrød hun, hvad hun havde gjort. Den kølige Natteluft, der viftede om hendes hede Kinder, bragte hende fuldstændig til Besindelse.

Hvad havde hun dog gjort? Hun, den fine, ærbare, velopdragne Professordatter, havde givet sig hen i Ord saa glødende og inderlige, at hun maatte rødme ved Tanken derom. Og oven i Købet til en Mand, hun næsten ikke kendte, i ethvert Fald ikke tilstrækkeligt til det, hun havde vovet. Ganske vist var hun forelsket i ham og havde været det længe, men noget som helst Haab om, at han gengældte hendes Følelser, ejede hun ikke.

Hvorledes vilde han opfatte det ulyksalige Brev? Ganske ligefrem: Som en regulær Anmodning om et Stævnemøde efter alle Kunstens Regler; og bagefter vilde han med fuldkommen Ret se paa hende med de Øjne, hvormed man betragter enhver Kvinde fra Gaden.

Og til al Ulykke vilde Brevet oven i Købet komme ham i Hænde om Morgenen; han vilde læse det i en trist, gnaven Morgenstemning, der ikke gemte det ringeste af Aftenens sælsomme Betagethed; dets Forstaaelse vilde blive ham endnu vanskeligere. Hvorledes skulde han kunne begribe, at det hele var et Produkt af en Stemning, selv om der bag denne laa en længe næret, dybtfølt Hengivenhed, den, han aldrig havde brudt sig om eller spurgt efter

Aa, hvilken Nat hun havde tilbragt af Angst; hun havde ikke lukket et Øje, men ligget og jamret over det tossede Brev. Hendes eneste Trøst var, som sagt, at hun dog havde været forsigtig nok til at vedføje en Bøn om at sende det tilbage.

Men sæt nu, at han, for at give hende en Lære for Fremtiden, sendte det til hendes Forældre. Store Gud, hvilken Skandale! Nej, saa lavt vilde han ikke bære sig ad, det kunde han ikke gøre. Hun maatte se at være taalmodig, Brevet kom nok igen, hun vilde atter komme til at holde det i sine Hænder, og saa vilde det ikke falde hende svært at finde en Udvej til i naturlige Ord at forklare ham Sagen.

Men med de første Morgenposter var det nu ikke; det var slemt nok. Det var ikke til at udholde at sidde der paa Forhøjningen ved Siden af Moder og lade som ingen Ting og se paa Moders stilfærdige, dydige Ansigt, Moder, der sikkert aldrig i sit Liv havde haft noget at bebrejde sig eller næret en eneste hed Tanke. Og netop i Dag var Moder saa usædvanlig snaksom, udspurgte om Selskabet i Aftes, om ham, om hun havde haft ham til Bords, hvad han havde sagt . . . Det var til at blive gal over. Hun kunde gerne have slaaet Moder i det blide, kærlige Ansigt for at faa hende til at tie.

Brevet, Brevet!

»Hvilket Brev?« Moder saa op fra sit Sytøj.

Hun maatte have tænkt højt. »Hvad — nej, jeg mener blot, maaske Postbudet har Brev med.«

»Venter du noget?«

Uden at svare var hun ude igen i Entreen og ude paa Trappen; hun fandt dog altid ligesom lidt mere Ro ved at være der, saa var hun tillige den første til at modtage det, hvis det kom.

Atter begyndte hun den samme lidelsesfulde Venten fra før. Endelig hørte hun de stavrende Trin og saa et Glimt af den røde Frakke. I Spænding iagttog hun hans Skridt, mens han steg op til Stueetagen; der gjorde han Holdt og ringede paa. Saa gik han videre, Gudskelov, der var Haab for hende. Men da han naaede første Sals Reposen, hvor hun stod, smilede han kun: »Ingen Ting til Dem, lille Frøken,« og saa stavrede han videre.

Tung om Hjertet gik hun ind igen. Nu var der tre Timer til den næste Ombæring, og saa var der ikke flere den Dag. De tre Timer fik vel ogsaa Ende! Med Graaden i Halsen tog hun fat paa sit Sytøj igen, men hendes Sjælekvide forvoldte hende en saadan Hjertebanken, at hun næsten ikke formaaede at sy et Sting.

Den sidste Post bragte heller intet nyt.

Det blev en lang og søvnløs Nat, der paafulgte, og tydeligere og tydeligere fremstillede Brevets grufulde Indhold sig for hendes Tanker. Hun kunde følge Skrifttrækkene Linje for Linje; øverst paa den anden Side havde hun skrevet, at hun var hans med Liv og Sjæl i al Evighed!

Og disse Ord havde hun henvendt til en Mand, hvem hun maaske var lige saa ligegyldig som den Sne, der faldt i Fjor! — — Det bedste, der kunde hænde hende, var, om Vorherre vilde lade et eller andet ske, saa hun kunde sove hen i denne Nat og ikke mere behøve at vaagne op til denne elendige Verden. Da kunde han gerne beholde hendes Brev som et Slags Minde om en, der havde sat ham saa højt, at intet Offer havde været hende for stort.

Henad Morgenstunden faldt hun endelig i Søvn, men hun vaagnede snart igen ved, at Moderen kaldte paa hende. Hendes første Tanke var, at alt var opdaget; hun syntes, Moder havde et ualmindelig bekymret Udtryk i sit Ansigt.

Men det maatte vist have været hendes egen onde Samvittighed, der havde fundet det ud, thi Moder sagde intet, og Fader var som sædvanlig.

Det var en næsten uudholdelig Pine at holde Bordskik ved Frokostbordet, saa optaget var hun af at lytte efter Postbudet, og hver Ringen paa Døren fik hende til at fare sammen. Det var hende ikke muligt at faa en Mundfuld ned; hun skyndte sig saa hurtigt som muligt bort fra Forældrenes Nærhed, de forekom hende hele Tiden som et Par Dommere, der skulde dømme hende. Atter tog hun Stade paa Trappegangen for at vente, men da Postbudet kom op, syntes hun dog, det var flovt, han skulde mærke, hvor forlegen hun var efter Brev, og smuttede derfor i en Fart bag Døren. Han gik forbi, op paa anden Sal.

Han maatte have glemt at aflevere Brevet, det kunde ikke være muligt, at der ikke var noget til hende! Saa traadte hun frem af sit Skjul og raabte efter ham.

Nej, der var ikke noget.

»Hør,« spurgte hun usikkert, »sig mig, bli'r Breve aldrig borte?«

»Nej, ikke det jeg ved.«

»Eller gaar fejl, eller er urigtig adresserede?«

»Jo, det kan jo hænde, men i Reglen finder vi dog deres Bestemmelsessted ud.«

»Naa, ja saa, Tak.«

»Venter Frøkenen Brev i disse Dage?«

»Ja, maaske.«

»Ja, saa skal jeg nok passe paa det, Farvel.«

Det var vist dumt at snakke med ham, men hun var saa ladet med Ængstelse for dette Brev, at hun maatte have Luft ved at tale om det, og inde i Stuen hos Forældrene lod det sig jo ikke gøre.

Men nu maatte det ogsaa komme! Ved næste Ombæring maatte Postbudet have det med, thi i Aften skulde han rejse, og tog han det med sig, vilde hun være ulykkelig for Livstid. Det vilde være som at leve med et Sværd hængende over sit Hoved. Han kunde jo forraade hende, gøre sig lystig over hendes Kærlighed, kompromittere hende, saa galt det skulde være, ved at vise Brevet til sine Venner og bringe Skam og Skændsel over hendes gode Navn og Rygte. Havde hun endda ikke sat sit Navn under det, saa kunde det være, hvad det var. Men det havde hun netop.

Saa himmelraabende dumt havde vist intet Menneske i Verden baaret sig ad! At give saadan en fremmed Mand Haand og Halsret over sig, hun maatte jo have været fra Forstanden!

I sin Sjæleangst og Uro kunde hun nu slet ikke forholde sig rolig, rastløs marcherede hun op og ned i sin Stue, var hvert Øjebiik ude i Entreen og paa Trappen, skønt hun maatte sige sig selv, at der intet Brev kunde være kommet. Men da den sidste Post heller intet havde med til hende, var det ude med hendes Modstandskraft, og i sin nedtrykte Stemning vidste hun intet bedre Raad mod Fortvivlelsen end at søge Skjul og Glemsel i sin Seng. Da hun havde vaaget de to forudgangne Nætter, var hun træt og udmattet, og det varede ikke længe, før Søvnen forbarmede sig over hende.

Først en stærk Ringen paa Klokken den næste Morgen vækkede hende. I et Nu var hun lysvaagen, og i samme Sekund fløj Tanken paa Brevet gennem hendes Hoved. Stiv af Spænding sad hun oprejst i Sengen et angstfuldt Minut; saa gik Sovekammerdøren op, og hendes Moder traadte ind med noget hvidt i Haanden.

Brevet! Hun kunde have skreget af Glæde, men med en Kraftanstrengelse fik hun Magt over sig selv for ikke at forraade sig, og først, da Moderen var vel ude af Døren, aabnede hun Konvolutten.

Jo, ganske rigtigt, der var det igen, det forfærdelige, dyre Brev! Hun prøvede paa at læse de skæbnesvangre Linjer, men Bogstaverne løb i ét for hendes Øjne, kun sit Navn saa hun, skarpt og tydeligt, træde frem, og under det havde en fremmed Haand tilføjet: »Sig, hvad De vil, tænk, hvad De vil, kys, hvem De vil, og handl, som De vil, men skriv — aldrig et eneste Ord.«

Rosalie Salomon.

Egnens sidste Brændevinstøj.

Peter Madsen, Sønder Lund*) i Hove Sogn, var den Mand, som i hele Lemvigegnen holdt det længst gaaende med den lige saa yndede som i stor Udstrækning brugte hjemlige »Brænding«. I de over 30 Aar, han paa Gaarden havde syslet med denne Biforretning, var hans Brændevin mere og mere kommen i Ry, og han havde let ved at afsætte, hvad der kunde brændes. Dette var nok ikke heller uden Grund. Nulevende Mænd, som kendte Sønder Lunds Produkt, paastaa, at det var en ganske anderledes velsmagende Snaps end den, man siden fik og endnu den Dag i Dag henter hjem fra Lemvig. Især var Afsætningen stor til Harboøre; Peter leverede Varen frit derover til 11 Skilling Potten, hvilket var mindst 1 Skilling mere, end andre tog. Da Forbudet imod Brændingen kom, og Peter ikke turde sælge i saa store Partier som før, var Harboøreboerne ikke desto mindre lige saa utilfredse som han. Langt ind i Fyrrerne blev han dog ved, selv efter at de havde holdt op i Møborg og Nees, trods det, at alle vare parate til at varsko, naar »Betjentene« fra Lemvig kom paa Visitation, og hvor man i Fjorden havde et ypperligt Gemmested for »Tøjet«. Peter manglede vel ikke heller gode Venner og trofaste Naboer, der ogsaa mere end én Gang tidsnok havde givet ham et Praj, naar Tolderne kom; men nu var Mulkten gaaet op i 100 Specier, og det var dog det samme som at risikere Gaardens to bedste Heste.

Naar han alligevel holdt det gaaende, saa var det slet ikke for Gevinstens Skyld. Hvad han mest savnede, var Spølet, der virkede saa udmærket paa Studene. Men de sidste Aar havde endog ligefrem givet Tab; flere Gange maatte de i Huj og Hast gemme »Tøjet«, som Brændingen lige var kommen »til Løb«, idet man var bleven skræmmet ved Synet af et eller andet pænt Køretøj paa Sognevejen. Saa var Kornet jo omtrent værdiløst. Nej, det var Trangen til paa denne Maade at lægge Hadet til det afskyede Toldvæsen for Dagen, det pikante ved Faren, det æggende, der var i at kunne blæse et forhadt Lovbud et Stykke. Dette laa Peter i Hovedet, og derfor vilde han blive ved. For øvrigt havde han et aldeles ypperligt Gemmested under et Høgulv i Laden. I selve Ladebunden var der gravet en Fordybning, hvor Tøjet kunde faa Plads. Oven over var flere Læs Hø pakket. I Gulvet ved Siden af stod der fuldt af Straafoder, men deri var lavet en Gang, som fortsattes til Høgulvets Midte, og Gangen var udfyldt med Straa, saa ingen kunde ane, at der var nogen Forbindelse. Lidt besværligt faldt følgeligt Behandlingen, naar Tøjet skulde fragtes ind og ud, da Løngangen omhyggelig maatte fyldes, saa Straagulvet saa ens ud; men den utvivlsomme Betryggelse ved Ordningen gjorde dog Arbejdet let.

Men saa kom Katastrofen.

Peter vilde just til at lave sig et Par Ankere en Foraarssøndag, og derfor var Kobberapparaterne tagne frem. Søndagen blev anset for Ugens sikreste Dag. Da kom pludselig en af Naboerne hæsblæsende: »Betjentene var i Nærheden; man havde vel Tøjet i Forvaring? Sønnen løb ud, og et Blik gjorde ham klart, at Vognen stilede imod Lund, og at den var saa nær, saa der ikke var Mulighed for at gemme det forbudne Redskab paa sædvanlig Maade. Man besluttede sig derfor til at smide det i et Mosehul tæt ved Gaarden og lade Udfaldet bero paa Lykken, der hidtil havde staaet dem bi. Kun faa Minutter var forløbne, før Vognen holdt i Gaarden; men det var fremmede, som ikke hilste. Tolderne og de to Betjente, som fulgte, gik uden videre ud i Laden, hvor hver Krog undersøgtes, og hvor hvert Gulv Foder blev gennemstukket af lange Søgere. Da man ikke naaede noget Resultat, gik man ud og gennemstak Taget paa lignende Vis. Stuehuset undersøgte man sidst; hver Seng og Kiste blev ransaget og endevendt, og ikke et Rum lodes i Fred fra Gulv til Mønning. Selvfølgeligt lavedes der et frygteligt Roderi, men Peter lod, som om der ingen Gæster var i Gaarden, og værdigede dem ikke et Blik. Eftersom Anstrengelsernes Resultat lod vente paa sig, blev Tolderne ivrigere. End ikke Havediget sparedes, men blev gennemboret her og der. Det lakkede allerede ad Aften, men Iveren blev ikke kølnet. Nu skulde Gaardens store Dam undersøges. Her var der for lidt Vand til at skjule Kobbertøjet, hvorfor man havde valgt det noget dybere Mosehul, og dog beredte Dammen de største Vanskeligheder. Den havde for stor Omkreds, saa de medbragte Hager ikke kunde række over. Betjentene maatte derfor vade omkring, og da Støvlerne vare for korte, bleve de aldeles gennemvaade. Nu kunde Sønnen ikke dy sig. Han gik ud og forespurgte, om de ikke ønskede tørre Strømper; men denne Bemærkning fremkaldte en sand Syndflod af Eder fra de indædt arrige Toldere. Da Dammen var erklæret for undersøgt, saa det ud, som om man vilde tage bort, og Hestene blev spændte for Vognen. Men ved at stige op, bemærkedes det lille, noget fraliggende Mosehul, og saa skulde dette da ogsaa for en Sikkerheds Skyld efterses. Da forsvandt Peters Frejdighed; han havde fra et Vindue holdt Øje med det hele, og han vidste, at nu var alt tabt. Hullet var ikke større, end at Hagerne magelig kunde række til Midten, og for sent indsaa han, at han havde spillet for højt Spil. Først i dette Øjeblik forstod han, hvor afmægtig han var over for Loven. I et Sekund jog en Mængde forvirrede Tanker igennem hans Hoved om at fralægge sig Ejendomsretten til det Tøj, som de harmdirrende Toldbetjente vilde drage frem for Dagens Lys; men han fandt ingen Udvej. Og hvorledes skulde han bære deres knusende Lyst, deres glimrende Sejr? Sønnen var kommen til; men ingen af dem kunde faa et Ord frem.

Hvad saa de! Betjentene trak Hagerne til sig og luskede til Vognen, der straks efter kørte bort i skarpt Trav. Var dette muligt! Det var jo et rent Mirakel.

Da de fremmede vare komne et godt Stykke bort fra Gaarden, brød Sønnen først Tavsheden med at sige, at nu skulde han nok sørge for Tøjet, hvis Faderen ikke vilde, for en saadan Angst kunde han ikke udholde længere. De løb hen til Hullet med Brandhagen, men hvor bleve de ikke forbavsede, da de ikke kunde finde Sagerne. Først efter en hel Del Overvejelse blev det dem klart, hvad der havde reddet dem. Mosehullet var udhulet i Siderne, saa at Tøjet var sunket ind under Kanten. Dette Slumpetræf havde hverken Sønnen eller langt mindre Tolderne kunnet beregne, og de havde selvfølgeligt særlig søgt efter det i og omkring Midten.

Sønnen bar Apparaterne hjem, og Peter tog uden Betænkning en Hammer, hvormed han behandlede dem saa eftertrykkelig, at der ikke mere kunde være Tale om, at de lignede Brændevinstøj. Og siden er der ikke lavet Brændevin i Lemvig-Egnen.

J. Gr. Pinholt.

*) Disse Navne ere fingerede.

Til Billederne.

R. Falkenberg: Hendes Yndlingsplads. Henne i Udkanten af den store Have — der hvor Gartnerkarlens Rive sjældent naar hen, og hvor Blomster og Buske faa Lov at vokse i fuld Frodighed — der er hendes Yndlingsplads. Der sidder hun nu igen i Dag, dækket for det stærke Sollys og for nysgerrige Blikke. Ingen ved, hvor hun har gemt sig — og dog — det kunde jo hænde, at den vidste det, som ellers plejer at sidde paa den tomme Stol. Han vil ikke komme uventet. Roserne i hendes Skød varsler derom.

* * *

Georg Bleibtreu: Napoleon ved Waterloo. I hvor skærende en Modsætning staar ikke dette Billede til det foregaaende? Hist en fredelig, idyllisk Plet, hvor alt varsler om Livets, om Kærlighedens Lykke! Her det sidste Optrin af et frygteligt verdenshistorisk Drama, spillet Aaringer igennem, med hele Europa til Scene og den halve Menneskehed som Statister paa de blodige Valpladser! Waterloo-Dagen er et af Vendepunkterne i Verdenshistorien, gribende ikke blot ved sit Resultat, men endnu mere ved de mange Gange Sejren vaklede mellem Gry og Kvæld. Og denne tilintetgjorte Verdensbehersker, som med stive, stirrende Blikke viljeløs lader Hesten føre sig ud af Slagets Tummel, hvor han blandt Tusinder, som bløder, ikke fandt en barmhjertig Kugle for sit eget Bryst — denne samme Napoleon troede dog kun for faa Timer siden endnu en Gang at have lænket Sejren til sin Fane. Men han gjorde Regning uden Blücher, den besejrede fra Gaarsdagen, som i Dag kom tidsnok til at vriste Sejren af hans Haand.

Klovnen og hans Elefantunge.

1) »Her skal de ærede Damer og Herer se min nye Elefant-Unge.

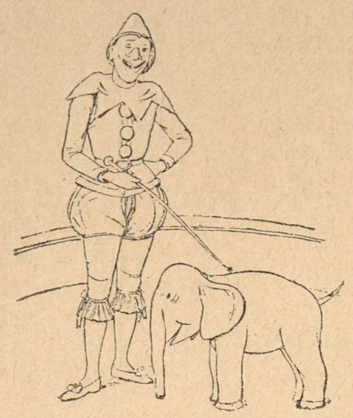

2) Naa, gør nu pænt dine Kunster.

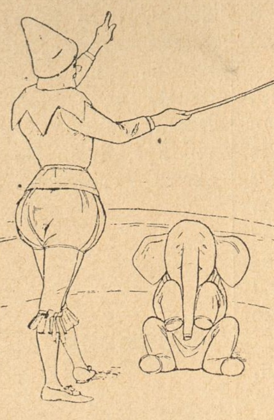

3) Si—tze.

4) Spadsere pænt.

5) Giv Pote, lille Ven.

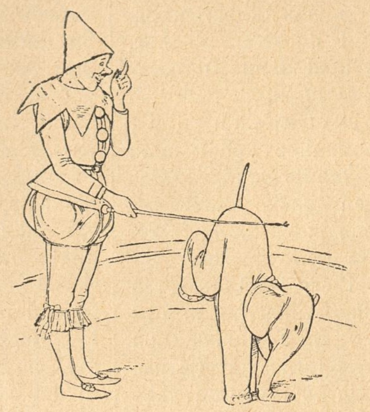

6) Kompliment!

7) Hopla! . .

8) Bedrøvet Gris!

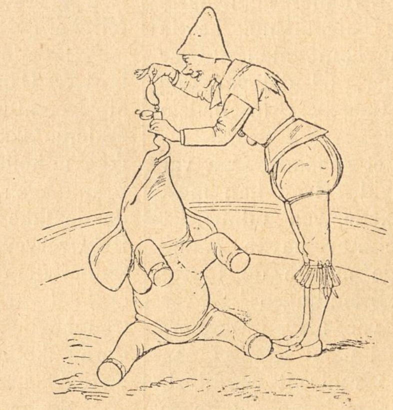

9) Se saa, der har du din Pølse!«

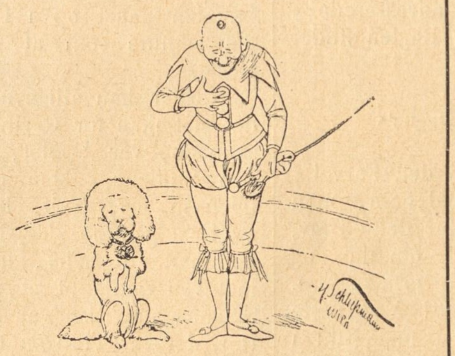

10) Efter Demaskeringen.

Opgaver.

Logogrif.

1—5.
Det gjorde Moder sikkert ofte,
naar du til hendes

2. 5. 4. 3 1.
saa,
maaske hun af og til sig røre
lod, saa du lidt deraf mon faa.

2. 3. 4. 5
Af disse mange maa du drage,
for til det Land i Øst at naa,
hvor dette Navn

1. 5. 4. 3. 2.
man ofte hører,
det hele gættes let — pas paa!

Bogstavkvadrat.

Følgende Bogstaver skal omstilles saaledes, at de danne 5 Ord, et i hver af de 5 Rækker, og at de 5 vandrette Rækker kommer til at lyde som de lodrette:

a	a	a	a	a
a	a	a	a	e
e	i	g	h	l
l	n	r	r	r
r	s	s	t	t

De fem Ord betegne: 1) et stort Bjerg, 2) en Slags Krone, 3) en Beholdning af Varer, 4) en Kampplads, 5 et bibelsk Kvindenavn.

Løsning paa Rebus i Nr. 2.
Højtbeliggende Forter.
(Højt b liggende for t er.)

Løsning paa Gaade i Nr. 2. »Intet.«

Dominoopgave.

A, B, C og D tager hver 6 Brikker op. Fire Brikker med tilsammen 31 Øjne bliver liggende omvendte paa Bordet. B har paa sine Brikker 50 og D paa sine 22 Øjne. C har en Dobbelbrik. A har

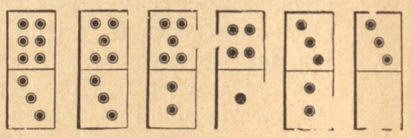

A lægger 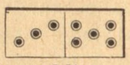 ud og vinder ved, at han først bliver sine Brikker kvit. Han lægger tilsidst mod Fire. B og C maa passe ved tredje og D ved fjerde og femte Omgang. B lægger 4 Dobbeltbrikker ud. C faar 3 og D 10 Øjne tilovers paa Brikkerne. Summen af Øjnene paa de udlagte 17 Brikker er 106. Hvilke Brikker laa paa Bordet? Hvilke Brikker dk B tilbage, hvilke Brikker lagde C ud, og hvilke Brikker lagde D ud?

Et Forstørrelsesglas som Redningsmand.

1.

3.

Indhold.

Billeder: Hendes Ynglingsplads. Efter Maleri af R. Falkenberg. — Napoleon ved Waterloo. Efter Maleri af G. Bleibtreu. — Klovnen og hans Elefantunge (10 Billeder). — Et Forstørrelsesglas som Redningsmand (3 Billeder). — Illustr. til Romantillæget.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. — Den sidste Hilsen. Digt af J. P. Johnson. — Penge. Af Box. — Brevet. Af Rosalie Salomon — Egnens sidste Brændevinstøj. Af J. Gr. Pinholt. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskjellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedexpeditionen, **Industriudstillingsbygningen.** Kjøbenhavn. **V.**

Kjøbenhavn. — Udgivet og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 4 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 27. Oktober. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Fjerde Kapitel.

Roderick tog tilbage til Oxford og forsøgte at slide sig igennem sine Eksaminer uden at gøre ligefrem Fiasko; Juleferien var begyndt, men Roderick kom ikke hjem til Briarwood, som Nora havde ventet. Han var rejst op til Skotland for at tilbringe Ferien hos Hertugen af Dovedale paa et af dennes Godser. Paasken kom, men stadig ingen Roderick. Nu var han i Putney til Kaproning og i London med Dovedales, han red med sin Kusine i Rotten-Row og glemte det gamle Hampshire.

Ogsaa Sommerferien kom uden saa meget som et Glimt af Roderick. Han var paa sin Moders Opfordring rejst til Schweiz, og han skulde blive der til sent paa Aaret. Han vilde saa komme hjem for at fejre sin 21-aarige Fødselsdag paa Briarwood.

»Mama,« sagde Nora en Dag sidst paa Sommeren, da de sad ved Frokostbordet, »er Mr. Vawdry mørk eller blond?«

»Men, mit Barn, du kan da ikke have glemt hvordan han ser ud,« svarede Moderen forbavset.

»Aa jo, jeg synes det er saa længe siden, vi har set ham, at man godt kunde glemme hans Haarfarve, og da han heller ikke har skrevet til nogen af os, kan vi godt gaa ud fra, at han har glemt os.«

Miss Tempest betragtede Roderick Vawdry som sin egen private Ejendom, en Person, over hvilken hun kunde raade efter Behag. Nora var nu femten Aar og Roric snart en og tyve, og han havde været hendes Legekammerat i hver eneste Ferie i de sidste fem Aar. De havde fælles Smag og Interesser. De havde samme Kærlighed til Dyr og fandt begge deres bedste Glæde i at fare afsted paa Ryggen af en Hest ud i den fri Natur. (Det samme kunde ikke siges om Lady Mabel; hendes Pony var en Gang løben løbsk med hende, og fra den Tid af betragtede hun Heste som sine Dødsfjender.) De havde begge samme Ligegyldighed for Bøger og samme ungdommelige Foragt for Former og Ceremoniel.

Squiren saa dem glade og fornøjede sammen, og det faldt ham ikke ind, at dette Venskab i Tidens Løb kunde udvikle sig til noget mere. At hans Nora kunde bryde sig om andre end sin gamle Fader, var en Tanke, som ikke havde fundet Vej til Squirens Hjerne.

»Nora savner sin gamle Legekammerat,« sagde Squiren, idet han gik løs paa en Agerhøne, »men det maa du vist vænne dig til. Roric er jo nu en Mand og maa se at blive til noget her i Verden. Der gives Pligter, min Ven!«

»Hører det da med til en Mands Pligter at glemme sine Venner?« spurgte Nora ironisk.

»Nej, min Pige, men du kan ikke vente, at saadan en ung Fyr skal skrive Breve. Jeg selv er forbandet lidt anlagt for Brevskriveri. Din Moder har gærne maattet besørge min Korrespondance, ved du, og du kan snart komme til at afløse hende. Naar Roric nu kommer hjem til sin Fødselsdag i Oktober, saa bliver der nok Fest paa Briarwood, og saa har du noget at glæde dig til og kan slaa alle dine Griller ud af Hovedet.«

»Du glemmer, Edward,« tog Mrs. Tempest Ordet, »at Nora ikke er voksen; hun bliver først seksten i Februar.«

»Gud velsigne hende!« udbrød Squiren med et ømt Blik paa sit eneste Barn. »Skulde der blive et lille Selskab paa Briarwood, saa kommer hun nok med.«

»Der bliver ikke noget lille Selskab,« sagde Mrs. Tempest; »Lady Jane er ikke anlagt for smaa hyggelige Selskaber. Jeg tror forresten ikke, hun bryder sig synderligt om os; men bliver vi indbudte og vi modtager Indbydelsen, saa maa jeg have en ny Dragt,« tilføjede Fruen blidt, »det bliver naturligvis et Middagsselskab, og Hertugen og Hertuginden kommer der efter al Rimelighed.«

Det gik som Mrs. Tempest havde ventet; Indbydelsen kom i god Tid, tre Uger før Fødselsdagen; men Noras Navn stod ikke paa Kortet. Naturligvis var det Middagsselskab. Mrs. Tempest skrev til sin Modehandlerinde og der blev sendt Breve, Modejournaler og Mønstre frem og tilbage; hun tog sine smukkeste Kniplinger frem af den parfumerede Skuffe, hvori hun gemte sine kostbareste Sager, og sendte dem til Madame Theodore.

Spanierinde. Af C. Fuentès.

Stakkels Nora saa paa alle disse Forberedelser med Sorg i Hjærtet. Ikke fordi hun ikke skulde med til Middagsselskabet, men hun vilde gærne have været sammen med Roric paa hans Fødselsdag paa sin egen Maade. Det skulde have været en Jagtdag, hvor de i vild Flugt jog over Højene og følte den milde Vind stryge hen over deres Ansigter, hun vilde have været sammen med ham den hele Dag og naar de saa var trætte, skulde det gaa hjemad til Abbey-House, hvor de skulde spise til Middag med Squiren i hans allerbedste Humør, og der skulde have været Portvin og Valnødder. Det vilde have været en hyggelig Fødselsdag for dem alle efter Noras Mening.

Squiren og hans Datter havde mangen munter Jagttur i Oktober Maaned, men endnu havde ingen i hele Landsbyen set et Glimt af Roric.

»Jeg tænker, han kommer først hjem lige før Fødselsdagen,« sagde Mrs. Tempest, og fortsatte roligt sine Forberedelser til denne Begivenhed. Det var hendes Ønske at imponere Hertuginden.

Noras Humør blev med hver Dag daarligere og den stakkels Miss Mac Croke havde sin Nød med hende. »Der, die, das,« raabte Nora en Morgen og kastede sin tyske Grammatik henad Bordet. »Hvad de Tyskere er for nogle enfoldige Mennesker! At bruge tre Artikler, naar man kan nøjes med én! Franskmændene er da heller ikke stort bedre med deres to Køn, Borde af Hunkøn og Senge af Hankøn. Hvorfor skal jeg dog proppes med al den Snak? Jeg skal jo dog ikke være Guvernante. Papa kan ikke et tysk eller fransk Ord, og han er lige lykkelig for det!«

»Men hvis din Fader var kommen til at rejse, vilde det have været et stort Savn for ham, at han ikke kunde Sprogene. Og ved du forresten, min Kære, at vi nu have spildt hele fem Minutter med denne unyttige Tale,« sagde Miss Mac Croke og saa paa sit store, tykke Ur, som hun efter god gammeldags Skik bar ved Siden. »Nu kan du være fri for Grammatiken for denne Gang og saa i Stedet for fremsige Schillers Digt »Klokken«.«

»Jeg vil hellere fremsige »Kampen med Dragen«,« sagde Nora, »det er der mere Liv i. Jeg holder meget af Schiller, kære Crokey, men det er Skade, at han ikke skrev paa Engelsk.«

Og nu begyndte Nora med Hænderne paa Ryggen at fremsige det dejlige Digt om Ridderen, som fældede Dragen, og snart straalede hendes Øjne, hendes Kinder glødede og de smukke Vers strømmede fra hendes Læber fulde af Liv og Fyrighed, om end Udtalen ikke altid var lige korrekt. Dette var aabenbart noget, der behagede Nora meget mere end den tørre Grammatik.

Man havde nu naaet den sidste Oktober og paa denne Dag var det Rorics Fødselsdag. Han var rimeligvis ankommen til Briarwood for længe siden, men han havde endnu ikke gjort sig den Ulejlighed at opsøge sine gamle Venner i Abbey-House.

»Han er nu en Mand og har Pligter, som Papa sagde,« tænkte Nora. »Han bryder sig ikke mere om os.«

Vejret kunde ikke være mere trist, end det var denne sidste Dag i Oktober. Regnen dryssede uophørligt og jævnt ned paa den gennemblødte Jord, som udsendte en Duft af vissent Løv. Kun de mørke skinnende Laurbær i Buskadset syntes at befinde sig vel ved den megen Væde. Havens Gange vare opblødte og sumpige. Det kunde aldrig betyde noget godt, tænkte Nora, naar man havde saadan et Vejr paa sin Fødselsdag. Uha! At tænke paa, at hun skulde sidde hjemme hele Dagen og gruble over, hvor skrækkelig utaknemlig Roric var! Det var forfærdeligt! Og hun kunde ikke faa det ud af sit Hoved. Mrs. Tempest trak sig tilbage straks efter Frokosten for at hvile sig lidt og være rigtig frisk til Middagen. Hun gjorde dette Middagsselskab til en særlig vigtig Begivenhed. Præcis Klokken fem skulde Pauline bringe hende en Kop Te. Klokken halvseks vilde hun begynde at klæde sig paa, saa kunde hun akkurat naa at blive færdig til Kl. syv, naar hun ikke skulde jage; derfor vilde Mrs. Tempest fra Frokost af og til det Øjeblik, da hun vilde vise sig i sin ny Dragt for sin Families undrende Blikke, være usynlig for sine Omgivelser. Nora sad med beklemt Hjærte i en af de store Vinduesfordybninger og saa paa den dryppende Regn. Argus sad ved hendes Side. Miss Mac Croke var gaaet op paa sit Værelse for at skrive et Brev, ellers vilde Nora næppe have faaet Lov til at indtage en saa ugratiøs Stilling, som hun gjorde, med Knæene oppe under Hagen og Armene slyngede om Benene; Ryggen lænede hun mod de tykke Egetræs Skodder. Og dog dannede den unge Pige i den sorte Fløjls-Kjole, gult Skærf og Strømper og brednæsede Cromwell-Sko, og Mynden, som laa sammenrullet i det andet Hjørne af Vindusfordybningen, det nydeligste Genrebillede, trods Noras ugratiøse Stilling.

»Hvilken uhyggelig Fødselsdag!« sagde Nora til sig selv, »hvis det blev saadant et Vejr paa min Fødselsdag, vilde jeg tro, at Naturen ikke kunde lide mig. Men Roric er vist lige glad. Han gaar vel og spiller Billard og røger og tænker ikke paa noget som helst andet.« Hun slog fast som en Kendsgærning, at hun hadede ham, og at hun aldrig, aldrig, hvad der saa skete, kunde komme til at holde af ham igen.

Hun vedblev at stirre ud paa Regnen. Det var en temmelig ørkesløs Maade at tilbringe Dagen paa, men Miss Tempest følte intet Samvittighedsnag, alt var hende ligegyldigt, hun var misfornøjet med sig selv og hele Verden.

Regnens Dryppen antog lidt efter lidt Lyden af en fjærn Musik — en sagte nynnet Vuggevise. Øjenlaagene faldt ned over de store brune Øjne, Hænderne, som vare foldede under Knæene, slappedes og Hagen sank ned paa Knæet. Argus syntes at blive smittet af den Døsighed, som greb dens Herskerinde, den udstødte et tilfredst Suk og lagde sig mageligt til Rette i sin Krog. Ikke en Lyd hørtes i den store Sal uden de sovendes lette Aandedrag.

En Time forløb uden at Stilheden i Salen forstyrredes af noget menneskeligt Væsen. Da lød der pludseligt Fodtrin i den vaade Grusgang udenfor. Hvem kunde det være? Squiren var det næppe; dertil vare Trinene for lette og for hurtige. De nærmede sig raskt, og snart efter traadte en ung Mand ind ad Døren, dryppende af Vand som en Havmand. Han overskuede i et Nu Situationen, listede sig sagte hen til Vinduet, bøjede sit vaade Hoved ind over Nora og trykkede det første Elskovskys paa hendes Læber.

Nora vaagnede, skælvende af Overraskelse og Glæde. Hun anede instinktmæssig, hvem det var, der kyssede hende. Hendes Øjne saa forundret ind i hans, som søgte de Forklaring paa noget gaadefuldt, og hendes brune Hoved sank ned paa hans Skulder. Alt det sørgelige var som blæst bort, hun følte i dette Øjeblik en uendelig Tryghed. I samme Øjeblik dukkede en ganske ny Følelse op i den unge Mands Bryst, det var Kærlighedens første, skønne Morgengry. Det Hoved, der hvilede paa hans Skulder, forekom ham at være det skønneste i Verden.

Men Tanken var knap tænkt, før den unge Pige tog sig sammen og sprang op. »Fy, Roderick, hvor du er uartig, og hvor jeg hader dig!« udbrød Nora, idet hun gav ham et kraftigt Puf og sprang bort fra Vinduespladsen. »Du har været saa længe i Hampshire og kommer først nu til os.«

For faa Minutter siden, da en ny og uventet Glæde fyldte hendes Sjæl, havde hun næsten følt Trang til at sige ham, at nu skulde alt være godt, at hun elskede ham over alt andet i hele Verden; men da hun igen kom til sig selv, kom Stædigheden og Misfornøjelsen med hans Opførsel atter op i hende.

»Saa længe!« gentog Roric. »Ved du, hvorlænge det er siden, jeg kom herhjem?«

»Nej, hvorfra skulde jeg vide det?« svarede Nora stolt.

»En halv Time — det er akkurat en halv Time siden, jeg sprang ud af Toget ved Lyndhurst Station.«

»Og du er først nu kommen hjem fra Schweiz?«

»I denne Time.«

»Og du har endnu ikke været paa Briarwood?«

»Min Moder sidder i værdig Majestæt og venter sin pligtforglemmende Søns Tilsynekomst.«

»Og det er i Dag din enogtyve Aars Fødselsdag og du er kommen først til os?«

Og det brune Hoved sank som af sig selv ned paa hans Skulder og de friske, barnlige Læber mødte atter og atter hans.

Hun saa med Beundring op i hans solbrændte Ansigt, men pludselig tog hun sig sammen, hurtig som et Lyn. Det gik op for hende, at det vistnok ikke var ganske passende for en ung Dame, der næsten var voksen, saadan uden videre at lade sig kysse. Det havde Roric desuden aldrig før plejet at gøre. Mon det var Skik og Brug i Schweiz? Maaske havde han lært det der!

»Skammer du dig ikke?« spurgte Nora, idet hun viklede sig ud af Rorics Favn.

»Jeg troede ikke, du havde noget imod det,« svarede den unge Mand uskyldigt. »Naar man har været saa længe borte som jeg, trænger man til en varm Velkomsthilsen.«

»Og jeg er saa forfærdelig glad ved at se dig,« raabte Nora og rakte ham begge sine smaa Hænder, »men du ved ikke, hvor jeg hadede dig for lidt siden.«

»Men hvorfor dog, Nora?«

»Fordi jeg troede, du havde glemt os allesammen, og at du ikke brød dig en Smule om os mere.«

»Jeg havde ikke glemt jer, og jeg bryder mig meget om — nogle af jer.«

Nora var fuldkommen trøstet, og hun syntes, hun aldrig havde set nogen smukkere Mand. Det klædte ham ogsaa godt at være solbrændt. Han havde altid havt en mørk Teint, men nu var han næsten bronzefarvet, som om han hørte hjemme i en varmere Zone. Hans Ansigt var baade smukt og mandigt, og et begyndende Overskæg gav den faste Mund Karakter. Han var dertil høj og kraftig bygget, og hans naturlige Styrke var yderligere bleven udviklet ved hans Deltagelse i mange Slags Sport og Idrætter. Nora saa i ham en Levendegørelse af Richard Løvehjerte. Hun havde nylig læst »Talismanen«, og Plantagenet var hendes Ideal af Manddom og Storhed.

»Og maa jeg saa ønske dig til Lykke, Roric,« sagde hun venligt. »I Dag er du altsaa bleven myndig, din egen Herre.«

»Ja, min Umyndighedsperiode hørte op i Nat, da Klokken slog tolv. Jeg gad vide, om min Moder agter at behandle mig derefter.«

»Du ved vel nok, hvad der skal være paa Briarwood — stor Middag!«

»Du kommer da ogsaa — det kan blive morsomt!«

»Ak nej, Roric, jeg er jo ikke voksen endnu. Det vil vare to Aar. Fader har talt om at lade mig komme til London, han vil leje en møbleret Lejlighed og tage Heste med, saa vi kan ride i Rotten-Row. Saa kommer du da og besøger os, ikke sandt?«

»Ja, det gør jeg maaske nok — hvis din Fader inviterer mig.«

»Det gør han, naar jeg ønsker det. Du maa huske, det bliver min første Sæson, saa skal jeg have Lov til at faa min Vilje.«

»Er det maaske noget nyt?« spurgte Roric.

»Jeg tror det næsten. I den sidste Tid har jeg ikke faaet min Vilje i nogen Ting.«

»Saa—aa, hvordan er det gaaet til?«

»Jo, du har jo været borte.«

Roderick maatte næsten rødme ved denne naive Bemærkning. »Du er bleven stor, Nora,« sagde han burtig.

»Synes du, ja jeg tror ogsaa, jeg er vokset, for mine Kjoler ere for korte allesammen. Men sig mig nu, Roric, nu da du er din egen Herre, hvad har du i Sinde? Hvad vil du være? Vil du gaa ind i Parlamentet?«

Tanken om at foretage sig noget saa værdigt fik Mr. Vawdry til at gabe. »Min Moder vil gærne have det,« sagde han, »men jeg begejstres just ikke ved Tanken herom. Jeg har ikke Interesse nok for mine Medmennesker.«

»Men Jagtlovene og Forstvæsenet kunde du jo tage dig af.«

»Ja, Forstvæsenet var nok noget, jeg kunde lide at udtale mig om, og naar man betænker vore Jagtloves Løshed, saa tror jeg, at enhver Herremand burde have Sæde i Parlamentet. Naa, men enten jeg nu bliver det ene eller det andet, Nora, saa agter jeg at tage mig Livet let — og holde det bedste Kobbel Hunde i Hampshire. Men nu maa jeg nok se at komme afsted.«

»Nej, det kan der ikke være Tale om,« erklærede Nora bestemt. »I skal ikke spise før Klokken otte. Naar du tager herfra Klokken seks, har du rigelig Tid til at komme hjem og klæde dig om. Hvordan kom du herover?«

»Paa mine to Ben.«

»Du skal faa fire til at bære dig hjem. West kan køre dig hjem i den ny Dogcart med den brune Hoppe. Den kender du vist ikke? nej! Fader købte den i Foraaret. Du kan tro, den er smuk, og saa farer den afsted som en Raket. Somme Tider løber den jo nok løbsk, for der er meget, den ikke kan lide, men det bryder du dig jo ikke om?«

»Ikke det mindste. Det vilde jo næsten blive en historisk Begivenhed, hvis man gik hen og blev slaaet ihjel paa sin enogtyveaarige Fødselsdag. Vil du saa bede West om at spænde for.«

»Nej, du bliver og drikker Te med mig og Miss Mac Croke — ellers bliver der ikke noget af Køreturen. Og du vilde vel ikke holde af at gaa til Briarwood i dette Regnvejr?«

»Naa, lad det saa blive saadan — selv om min Moder vil udgyde sin Vrede over mit syndige

Hoved. Men det er mildest talt upassende at komme saa sent hjem; og det gør jeg blot for din Skyld, Nora.«

De stod ved Siden af hinanden i Vinduesfordybningen og saa ud i den fine Støvregn, da Miss Mac Croke traadte ind i Stuen. Hun blev yderst overrasket ved at se den længe savnede Gæst, men samlede sig dog snart saa meget, at hun kunde ønske ham til Lykke i Anledning af, at han var bleven myndig.

»Mr. Vawdry bliver her til Te,« sagde Nora. »Vi vil gærne drikke den her ved Kaminen, kære Miss Mac Croke. Man kan taale al den Varme, man kan faa i dette Vejr. Eller skal vi hellere gaa op i mit Jomfrubur? Hvad synes du, Roric?«

»Jeg tror, det er bedst, vi drikke Teen her, Eleonor,« sagde Miss Mac Croke med Værdighed, idet hun ringede med Klokken.

Hendes Elevs Helligdom — det lille Værelse oven paa, som halvt var Skolestue, halvt Kabinet og hvor der just ikke herskede den aller største Orden — burde efter Lærerindens Mening ikke profaneres ved en ung Mands Nærværelse.

Bordet blev nu anbragt foran Kaminen og lidt efter stod den gamle Sølvtepotte, den skinnende blanke Svingkedel og det gule Stel paa Bordet. Nora havde rekvireret noget solid Mad til Roric, da han ikke havde faaet noget siden Frokost og var gaaet Omvejen til Abbediet blot for hendes Skyld. Tjeneren bragte derfor Roastbeef og Vildt og overlod derefter det lille Selskab til sig selv.

Nora agerede Værtinde og tog Plads foran den snurrende Tekedel ligesom et Barn, der leger »komme Fremmede«. Roric anbragte sig paa en lav Stol ved Siden af hende, saa at hans Hage akkurat naaede til Bordkanten.

»Du kan ikke spise Bøf i den Stilling,« sagde Nora.

»Jo mageligt! Jeg kan gøre alt muligt vanvittigt og ravgalt i Dag. Men jeg er ikke vis paa, at jeg kan spise Bøf, jeg tror næsten, at et tyndt Stykke Smørrebrød — eller Roser og Dugdraaber vil være Føde nok for mig i Dag.«

»Aa, du er naturligvis bange for at miste din Appetit til den store Middag,« sagde Nora.

»Nej, det er jeg dog ikke. Jeg hader disse store Middage. At tænke sig, at gøre det til et Studium at spise! At pine sin Hjærne for at finde det mest harmoniske, den mest raffinerede Sammenstilling til bedste for ens Mave! Og saa er Navnene paa det, man faar, altid bedre end Retterne selv. Ganske som i Butikkerne. Det bedste staar udstillet i Vinduerne; det, man faar derinde, svarer aldrig dertil. Lad mig faa et Stykke Roastbeef, en Kotelet, eller en Fugl, jeg selv har skudt, saa bryder jeg mig Pokker om alle de store Middage.«

»Skær ham et Stykke Roastbeef, kære Miss Mac Croke,« sagde Nora.

»Nej, mange Tak, jeg kan virkelig ikke. Lad mig blot faa en Kop Te.«

»Synes De godt om den store Forandring paa Briarwood?« spurgte Guvernanten, idet hun rakte ham Brødbakken.

Lady Jane havde nemlig nylig anvendt en stor Sum paa Drivhusene.

»Jeg synes slet ikke noget om Briarwood,« sagde Roderick, »for jeg har endnu ikke været der.«

»Hvad for noget? Er De da nylig kommen hjem fra Udlandet?«

»Ja, det er ikke ret mange Timer siden.«

»Og De har endnu ikke hilst paa Deres Fru Moder?« udbrød Miss Mac Croke forfærdet.

»Det er ikke meget pligtopfyldende eller sønligt, det indrømmer jeg. Men jeg følte mig saa træt efter at have rejst hele Natten, saa jeg lod mig friste til at gaa den kortere Vej hertil.«

»To Sider af en Trekant ere altid tilsammen længere end den ene,« bemærkede Nora dybsindigt. »Det er en af Miss Mac Crokes Læresætninger.«

»Ja, det var jo ganske vist en lille Omvej. Men saa længtes jeg ogsaa saa meget efter at se, om Nora var vokset noget i den lange Tid. Og jeg vilde ogsaa gærne hilse paa Squiren.«

»Papa er redet til Ringwood for at se paa en Hest, men han maa vist snart komme hjem og klæde sig om til Middagen hos din Moder,« sagde Nora, idet hun prøvede paa at faa et stort Stykke Brød til at balancere paa Argus's Snude. Mynden havde som sædvanlig anbragt sig ved hendes Side og sad der med skrævende Forpoter og Tungen hængende ud af den ene Side af Munden. Denne Stilling var hos Argus gærne et Tegn paa, at dens Sjæl var i Fred med Alverden.

(Fortsættes).

Støvet som Forræder.

Skitse af Oskar Klaussmann.
Ved J. S.

I de sidste tyve Aars Kriminalhistorie spiller Blodpletten en stor Rolle. Der gives næppe en eneste Kriminalroman, i hvilken der ikke forekommer en eller anden hemmelighedsfuld Blodplet, som til sidst fører til Forbryderens Opdagelse og Afsløring. Mikroskopet, Fotografien og Kemien have i Forening beskæftiget sig med at opklare Hemmeligheden ved Blodpletten, og de Resultater, der ad denne Vej ere naaede, maa betegnes som overordentlige. Kriminalistiken er ved Undersøgelsen af disse saa vigtige Blodpletter imidlertid naaet til en ny Teori, som nu begynder at spille en stor Rolle.

Det er Undersøgelsen af det Støv, som paa Gerningsstedet findes paa levende eller livløse Ting, eller paa Ting, som have været der, eller som findes paa den mistænkte selv. Blodpletten kan jo kun komme i Betragtning, naar det drejer sig om et Mord eller en Legemsbeskadigelse, ved hvilken der er flydt Blod. Støv derimod gives der overalt, og derfor er dets Undersøgelse meget vigtigere end Opklarelsen af Blodpletter. De Eksempler, der nedenfor skulle anføres, ville formentlig bevise, hvor vigtig denne Undersøgelse er. Det er en ved Mikroskopet bevist Kendsgerning, at Støvet alt efter det Sted, hvor det har dannet sig, er sammensat af forskellige Bestanddele. Støv, der danner sig paa Gaden, bestaar for det meste af det Materiale, hvoraf Gaden eller Vejen er anlagt, af Granit, af Kalk, blandet med smaa Dele af de Planter, der vokse i Gadens Nærhed, eller med Hestegødning o. s. v. Støvet i en Fabrik er hovedsagelig sammensat af smaa Dele af de Stoffer, der forarbejdes i Fabriken; altsaa i en Metalvarefabrik af mikroskopisk smaa Metalstykker, i en Lædervarefabrik af mikroskopisk smaa Lædersmuler. Klæderne paa en Arbejder, der er beskæftiget paa en Bygning, indeholder Kalk- og Stendele. Støvet i et Værelse bestaar derimod af Lampeos, smaa Partikler af Tæppernes Uld, af Møbelbetrækket, de kalkede Vægge eller Tapeterne.

Med de blotte Øjne kan man ganske vist ikke skælne disse Bestanddele — Støv er Støv. Vi bemærke kun, om det har en lysere eller mørkere Farve; men dette ligger som oftest i Belysningen. Det saakaldte »Solstøv«, det Støv, der findes i Luften, og som bliver synligt, naar Solen skinner paa det, ser lyst, ja næsten selvlysende ud, medens det samme Støv, naar det ligger i en Krog, ser mørkegraat ud for Øjet. Støvets egentlige Beskaffenhed ligger skjult for det blotte Øje. Men under Mikroskopet ses det tydeligt, hvorfra Støvkornene stamme, om det er Uld, Metal, Træ, Lampesod, Aske, Sten eller Plantestoffer o. s. v. For den øvede Mikroskopiker ere nogle faa Minutter nok til at fastslaa dette.

Lad os tage et Par praktiske Eksempler af Livet. Ved et Indbrud har Forbryderen ladet en blaa Arbejdsbluse blive tilbage. Der mangler ellers ethvert Holdepunkt for, hvem Gerningsmanden er. Ved Blusen er der intet særligt at bemærke; mange Arbejdere bære saadanne blaa Bluser over deres sædvanlige Klædning; der gives i den paagældende By mange Tusinde.

Man skrider nu til en Undersøgelse af Støvet. Blusen foldes sammen og puttes i en Pose af stærkt Papir. Derefter bliver Pakken bearbejdet med lette Stokke i næsten en Time, dog saaledes at Papiret ikke brister. Man lader derefter Papirsposen ligge i nogle Timer, aabner den og finder nu, foruden Blusen, en temmelig betydelig Mængde Støv, som ved Slagene er faldet ud af Blusen og har samlet sig som Bundfald i Papirsposen. — Dette Støv tages under Mikroskopet, og ikke længe efter har man bemærket, at det er Støvkorn af Træ. Blusens Bærer har altsaa haft meget med Træ at gøre; han er Tømrer eller Snedker.

En endnu grundigere Undersøgelse anstilles, og det viser sig nu, at Træspaanerne ere blandede med Smuler af Lim; Blusens Bærer har altsaa at gøre med Træ og Lim; han er utvivlsomt Snedker.

Med denne Opdagelse er man kommen paa Spor efter Gerningsmanden, og den følgende Dag er han i Øvrighedens Hænder.

Et andet meget mærkeligt Tilfælde fortæller en Dommer fra sin Praksis i Graz. I en middelstor Provinsby havde der om Søndagen fundet et Slagsmaal Sted mellem civile og militære; en civil Person var bleven dræbt paa Stedet. Det blev straks slaaet fast, at hans Hoved var blevet kløvet med en Dragonsabel. I Byen laa der to Eskadroner Dragoner. Undersøgelsesdommeren henvendte sig til Kommandanten og udbad sig til Undersøgelse Sablerne fra de Dragoner, som den foregaaende Aften havde haft Orlov ud over Tappenstregen. Sablerne bleve udleverede, og man undersøgte først, om der var Blodspor at opdage paa dem. Men der fandtes ingen saadanne; derimod viste der sig paa en af dem to smaa Skaar i Nærheden af Spidsen, og i disse opdagede man under Mikroskopet fremmede Legemer, der viste sig at være Blomsterstøv, eller, rettere sagt, Støvkorn af forskellige Engplanter. Slagsmaalet havde fundet Sted paa en Eng i Nærheden af en Beværtningshave udenfor Byen. Undersøgelsesdommeren overbeviste sig straks om, at der paa hin Eng virkelig voksede saadanne Planter, hvis Blomsterstøv fandtes i Skaarene paa Sablen. Han sluttede heraf følgende: Besidderen af denne Sabel har ført det dræbende Hug. Sabelen var oversprøjtet med Blod; Dragonen har, for at rense den, tørret den af i Græsset og derved taget Blomsterstøvet med, hvis Korn ere blevne siddende i Skaarene.

Denne skarpsindige Slutning viste sig rigtig. Dragonen tilstod uden videre, i Betragtning af den besynderlige og for ham overraskende Opdagelse, at have ført det dræbende Hug.

Et tredje, endnu mærkeligere Tilfælde, ved hvilket det drejede sig om forbryderisk Ondskab, gik saaledes til. I en Egn i Sydtyskland, i hvilken der dyrkes megen Humle, havde en ryggesløs Haand i Løbet af en Nat overskaaret saa mange Humleranker ved Roden, at der derved var paaført Ejeren et Tab paa over 1000 Kr. Det drejede sig her om Tilfredsstillelsen af en nederdrægtig Hævn, og det laa i den offentlige Morals og navnlig i Humledyrkningens Interesse i hine Egne at udfinde Gerningsmanden. Mistanken faldt paa en Nabo til den Humleejer, der havde lidt Tabet, en rig Humlebonde, der længe havde ligget i Fejde med den skadelidte og været vred paa ham, fordi han opnaaede et bedre Udbytte af sine Humlemarker end han selv. Ved Forhøret nægtede den mistænkte. En Husundersøgelse førte ej heller til noget Resultat. Sagen syntes saaledes aldeles haabløs.

Den meget dygtige Politimand, som ledede Forundersøgelsen, sagde imidlertid til sig selv, at de temmelig stærke Humleranker kun kunde afskæres med en stærk Kniv. Han visiterede den anholdte og fandt i hans Lomme en Kniv med krumt Blad, som Gartnerne bruge den til at afskære Grene og Kviste med paa Buske og Træer. Denne Kniv var øjensynlig frisk slebet, altsaa meget vel egnet til at afskære Ranker med. Men Tilstedeværelsen af denne Kniv var intet Bevis; enhver Humlebonde ejer en saadan Kniv og sørger for, at den er godt sleben.

Politimanden afleverede imidlertid Kniven, godt indpakket i Papir, til Undersøgelsesdommeren, og denne overgav den igen til en Miskroskopiker. Denne skilte den fuldstændig ad og forvandlede alt Støv, som han forefandt i Rillerne og paa de enkelte Dele, til en Vædske, som han derpaa nøje undersøgte. Under Mikroskopet viste der sig i Støvet paafaldende mange smaa Børster. Støvet indeholdt for øvrigt, som enhver Kniv, Smaakrummer af Foret fra den Lomme, hvori den havde været baaret, Rester af Træ og Bark; kun Børsterne vare paafaldende. Mikroskopikeren kunde ikke straks afgøre, hvorfra disse Børster stammede, før han havde foretaget en hel Række Forsøg. Da disse vare endte, kunde han slaa fast, at Humlerankernes Bark er besat med saadanne smaa Børster, og at disse adskille sig fra alle andre Børster, som findes paa Planter, ved deres Form og Farve. Knivens Ejer havde altsaa skaaret i Humleranker, og, hvad der især maa bemærkes, ikke i Toppen eller i Stilkene, men i de nederste Dele, hvor de fleste Børster sidde. Man forelagde ham dette Bevismiddel, og den forskrækkede og forbavsede Mand aflagde en fuldstændig Tilstaaelse. Han havde virkelig forøvet Handlingen af Misundelse mod sin Nabo.

Læseren vil sikkert indrømme, at den sidst anførte Opdagelse næsten grænser til det vidunderlige. Det vil ogsaa heraf ses, at der ved Undersøgelsen af Støvet aabner sig en ny og vigtig Mark for Kriminalistiken. Mikroskopikeren behøver kun at samle noget mere Erfaring, og Undersøgelsesdommeren mere end hidtil at drage Støvet paa Gerningsstedet, paa den mistænktes Legeme og Ejendele ind i Kredsen af sine Beregninger og Undersøgelser. Det Støv, der findes i den mistænktes Klæder og Hat, eller som sætter sig fast i Støvlesømmene, kan føre til vigtige Opdagelser. Saaledes blev det ved Støvlestøv konstateret, at en Mand først var gaaet gennem

Havfrue-Tale. Efter

Maleri af Paul Thumann.

Lerjord, at han derefter havde været paa et Sted, hvor der laa Melstøv, sandsynligvis i en Mølle, og at han derefter havde fortsat sin Vej gennem almindeligt Gadesnavs. Man fandt paa den mistænktes Støvler disse tre Lag Støv tæt ovenpaa hinanden, og den Omstændighed, at man kunde paavise, hvilken Vej den mistænkte havde taget, førte ogsaa her til Sagens Opklaring. Ogsaa Støvet, der sætter sig fast under Neglene, spiller i de nyere retslige Undersøgelser en vigtig Rolle. Maaske vil der paa Grundlag af disse Støvkorn kunne bygges en hel ny Teori for den fremtidige Undersøgelse.

Støv af den mistænktes Lomme, af hans Kniv, af Randen i hans Uhr, Støv af Gulvsprækkerne paa Gerningsstedet, af Skuffer, af Fingrene paa Indbrudsværktøj, af farlige Instrumenter, som de enkelte Dele af en Økse, i hvilken Skaftet sidder, taler et tydeligt Sprog under Mikroskopet. Der afsløres her Hemmeligheder og opdages Spor, hvis Rækkevidde ofte er uberegnelig stor. Og jo større Fremskridt, Kriminalistiken gør paa dette Omraade, desto frygteligere vil denne ny Metode blive for Forbryderen.

Ikke den forræderiske Blodplet — men en Partikel, som hans Munds Aande maaske vilde have blæst bort, et lille mikroskopisk Støvkorn vil være tilstrækkeligt til at nedkalde Straffen over Forbryderens Hoved.

Det var Peters Skyld det hele.

Af

Joh. Fred. Madsen.

Hr. Rentier Petersen sad og spiste til Aften sammen med sin Husholderske, Enkefru eller Enkemadam Hansen. Men han var saa gnaven.

Gnaven var han nu altid. Men der kunde dog være Forskel paa det. Saa gnaven og vranten som i Aften troede Fru Hansen aldrig at have set ham.

Han ligefrem bed og snærrede om sig.

Hun sad for Øjeblikket og spiste i Tavshed. Han gjorde det samme. Og samtidig med, at han gnavede af sit med fed Rullepølse belagte Stykke Smørrebrød, kiggede han i en Avis med vrederynkede Bryn — et Vidne om det sidste haarde Sammenstød for faa Sekunder siden.

Endelig var han færdig med sin Rullepølsemad. Han lagde Avisen paa det ene Knæ, tog Kniven i den højre Haand og saa sig omkring paa Bordet.

Skottende iagttog hun hans Øjenmanøvrer.

»Her er Skinke,« sagde hun og skød en lille Tallerken nærmere hen til ham.

»Det kan jeg for Pokker nok se!« snærrede Hr. Petersen. Og hans Bryn, der var begyndt at glatte sig ud, rynkedes pludselig igen.

Et uvilkaarligt »Uf!« kom samtidig med et Suk over Fru Hansens Læber. Og hun tog Haanden til sig og lænede sig selvopgivende tilbage paa Stolen.

Hr. Petersen indsaa, at han dog muligvis viste sig lidt for urimelig. Og for at bøde paa sin Haardhed, som han ikke kunde blive Herre over, men ogsaa for at retfærdiggøre sig, udbrød han:

»Ja, det er da ogsaa sandt! Som om jeg ikke havde Øjne i Hovedet! Lad dog vær' med det dumme Vrøvl!«

Fru Hansen svarede ham ikke.

Som for yderligere at formilde hende valgte han dog nu Skinken. Og da han havde trykket Skiverne fast paa Smørrebrødet med Gaflen og havde taget den første Mundfuld, gav han sig med den faste Beslutning at vise sig mere tolerant, atter i Kast med sin Avis.

Men lige saa lidt som han formaaede at faa Skyerne bort fra sin Pande, lige saa lidt formaaede han i dette Øjeblik at blive klog paa en eneste Stavelse af det, han læste.

Thi sad hun ikke der, denne Hyklerske, og spillede Halløj med ham — med hans bedste Følelser! Den Opdagelse, han havde gjort denne Eftermiddag, den stillede hende i det rigtige Lys! Den Hyklerske — den ærbare Hyklerske! Det havde han rigtignok ikke troet om hende!

Men havde han da egentlig noget som helst Krav paa hende? — Nej, det havde han naturligvis ikke. Men det vedkom jo heller ikke Sagen. Hun gik her og saa ærbar ud og fik andre til at tro, at hun var en retskaffen Kone — og saa kunde hun indlade sig paa den Slags Ting. Nej, her maatte Taalmodigheden briste!

Saadan sad han og harmede sig. Og imedens læste han det samme Stykke igennem Gang efter Gang uden at forstaa det — og glemte tilmed Skinkemaden. Han kunde ikke blive disse Tanker om hendes Underfundighed kvit.

Omsider kom han dog saa vidt, at han nogenlunde fattede, hvad den Artikel, han sad og læste for tiende Gang, handlede om — og saa vidt, at han fik spist sit Stykke Mad.

Da Hr. Petersen ikke gjorde Mine til at ville have mere indenfor Vesten, tog Fru Hansen efter lang Betænkning Mod til sig og spurgte:

»Maa jeg skænke Theen?«

Hr. Petersen fo'r op med gnistrende Øjne:

»Om De maa skænke Theen? Ja, selvfølgelig maa De skænke Theen! Plejer vi maaske ikke hver Aften at faa en Smule The, naar vi er færdig med at spise? — De med Deres dumme Spørgsmaal!«

Den brave Kone rejste sig, sitrende over hele Legemet. Hun rystede paa Hovedet og sukkede. Og saa skænkede hun Theen.

Atter indsaa imidlertid Hr. Petersen, at han dog maaske var lidt for urimelig. Og idet han igen greb Avisen for at undgaa at se den Fortvivlelse hos Fru Hansen, som hans heftige Ord uden Tvivl maatte have fremkaldt, lovede han sig selv højtideligt, at nu vilde han betvinge sin Harme.

Det lykkedes ham da ogsaa til Dels, takket være det udmærkede Stykke i Avisen, der nu tog hans Tanker fangne, og som just havde aktuel Interesse for ham. Det var ogsaa saa morsomt skrevet.

Han kom endog saadan bort fra sin irriterede Sindsstemning, at han, da han kom til Slutningen af Artiklen, ikke kunde bare sig for at udbryde:

»Ha, ha! det var godt nok til hende!«

Fru Hansen, der blev glædelig overrasket ved dette Omslag hos ham, følte sig straks kaldet til spagfærdigt at sige saadan noget som: »Er det noget morsomt?« Men hun betvang sig og sagde det ikke.

Derimod sendte hun ham et spørgende og forventningsfuldt Blik.

Hr. Petersen, der følte dette Blik hvile paa sig og gerne vilde vise sin gode Vilje til at leve i god Forstaaelse med hende, lod Avisen synke og fortsatte, dog uden at hæve Øjnene længere end til Bordoverfladen:

»Det er om en Kone, der var sin Mand utro. Da han saa kommer efter hendes Utroskab, sender han de elskende en Spand Vand ned over Hovedet, da de holder Stævnemøde neden for Vinduet en Aften. Og det kan nok være, at Lidenskaberne blev dæmpede i en Fart. Ha, ha!«

Hans tørre »Ha, ha!« blev istemmet af Fru Hansen med en kunstlet, næsten skraldende Latter. Hun vilde jo saa gerne overtyde ham om, at hun efter bedste Evne delte hans Meninger, hans Sorger og Glæder med ham, naar det blot maatte forundes hende at tage Del i dem.

Ved denne Latter mistede Hr. Petersen imidlertid atter Sindsligevægten. Han bevarede dog sin Ro saa meget, at han nøjedes med at sende hende et hadsk og foragteligt Blik, idet han tørt bemærkede:

»Det er da et fælt fjollet Grin, De stiller op.«

Fru Hansen blev ved disse Ord somt ramt af Lynet. I et Nu undergik hendes Ansigt den mærkeligste Forvandling. Det glade Udtryk forsvandt som Dug for Solen; hendes Ansigt blev langt, fik dernæst et Udtryk af Forfærdelse, og endelig fortrak det sig krampagtigt —

En Vredens Taare trillede ned ad hendes Kind.

Hun lod al Ting staa, satte Hænderne for Ansigtet og vendte sig langsomt mod Døren.

»De er ikke til at ha' med at gøre!« hulkede hun — »De kan ikke gøres tilpas! Jeg vil ikke være her længer; De skal ikke ha' mig og hundse med og ha' ondt af!«

Lige saa meget hendes Taarer — som han før havde set flyde — rystede hans Samvittighed, lige saa meget irriterede og opæggede de ham.

Harmdirrende rejste han sig og satte Knoerne haardt i Bordet.

»De med Deres Flæben!« udbrød han. »Ja, De lider rigtignok Nød! Men er De ikke tilfreds med at være her, saa kan vi godt skilles. For min Skyld hellere end gerne!«

»Ja, De kan ogsaa være overbevist om, at jeg tager bort den Dag i Morgen!« svarede hun hidsigt og aabnede Døren, som hun derpaa smækkede i efter sig.

Men skønt hun forsvandt i en Hurtighed, fik Hr. Petersen dog Lejlighed til at give hende de opbyggende Ord med:

»Ja, rejs De ad Hækkenfeldt til!«

* * *

Ikke slet saa sikker var han, da hun først var ude af Døren.

Da han havde staaet et Øjeblik og kløet sig bag Øret, blev han endog yderst betænkelig.

Skulde hun gøre Alvor af sin Trusel? Vilde hun forlade ham?

Ja, rigtignok troede han ikke synderlig paa hendes Taarer og hendes Bestemthed; men naar han skulde være ærlig, maatte han dog indrømme ved sig selv, at han denne Aften havde behandlet hende paa en saadan Maade, at hun nok kunde have Grund til at tage Afstand fra ham. Skulde hun have den Behandling hver Dag, maatte Livet jo absolut blive hende uudholdeligt her i Huset.

Det indsaa han meget vel. For han kunde meget bedre tænke fornuftigt, end han kunde være fornuftig.

Og hvor fik han saa en Husholderske fra, der forstod at omgaas ham saa godt, som hun nu i to Aar havde forstaaet det? Før han fik hende, havde han jo kun kunnet have sine Husholdersker et Par Maaneder ad Gangen, fordi han var saa pirrelig — hvad han ogsaa meget godt vidste.

Men havde han da i Virkeligheden ikke Grund til at behandle hende, som han havde gjort? Dette Brev, som hun om Eftermiddagen, da hun gik ud ad Døren, var kommen for Skade at rive op af sin Kjolelomme samtidig med, at hun tog sit Lommetørklæde — satte det hende ikke i et saadant Lys, at han kun kunde nære den største Ringeagt for hende? —

Han halede et sammenkrøllet Papir op af sin Jakkelomme og gennemfløj det endnu en Gang:

»Kære du.

Jeg skal nog Komme klokken 11 imorgen Aften Torsdag, pas saa paa og luk mi ind i Haven saa kan vi Sætte vos i lysthuset med mange Hilsninger og Kys din

Peter.«

Saadan stod der virkelig. Hun havde altsaa Omgang med en simpel Karl, der ikke en Gang kunde stave! — Hr. Petersen vilde ikke hævde, at han var sprogkyndig i nogen særlig Grad. Men dette her kunde han da se, var pinegalt stavet.

Og det var den samme Fru Hansen, som tydelig nok havde lagt an paa ham, og som han havde været saa tosset i enkelte Øjeblikke at tænke sig som Kone i Huset! Nu saa han, hvor han var bleven bedraget og havde bedraget sig selv. Nu saa han, hvad et saadant dumt Ægteskab kunde føre til: Han skulde føde og klæde hende og lade hende arve hele Redeligheden, medens hendes Galan stadig stod neden for hendes Vindue og kun ventede paa et Vink!

En Hyklerske var hun — en Hyklerske, der kun lagde an paa hans surt sammensparede Skillinger.

Men han skulde vise hende noget andet!

Og han skulde nok faa Vished, hvad angik hendes natlige Sværmerier. Han vilde passe dem op og afsløre dem saa nydeligt, som man vel kunde forlange det! —

»Du er en gammel Nar,« sagde han pludselig til sig selv. »Jeg tror min Sandten, du baade er forelsket og jaloux! — Men jeg vil nu alligevel have Vished i denne Affære. Og jeg skal ydmyge hende, saa hun ikke skal spille Hyklerske over for mig mere — enten hun saa vil blive her eller ej.«

* *

Det var sen Aften. Alt aandede Fred omkring den lille Villa. Op fra Haven steg en Duft af Blomster og Hyld.

Men midt i den natlige Stilked og Fred laa Ufreden paa Lur oppe i et Første-Sals-Vindue — i Rentier Petersens Skikkelse.

Han havde slukket Lyset i sit Sovekammer, lagt den toppede Nathue fra sig og laa nu, iført en Slobrok, med Armene over Kors i Vinduet og spejdede ud i Halvmørket.

Nu var Klokken jo allerede et Par Minutter over elleve. Vilde der ikke ske noget?

Jo —

»Der er han,« sagde Hr. Petersen pludselig ved sig selv. Og han knyttede Hænderne, idet han trak sig lidt tilbage fra Vinduet. »Det er Peter.«

En solid Skikkelse kom til Syne ude paa Vejen. Den næsten sneg sig langs Havegitret, spejdende ind i Haven og opad mod Vinduerne.

Ved Havelaagen standsede den.

»Jo, det er ham,« mumlede Hr. Petersen harmglødende.

I det samme lød der listende Skridt nede paa Havegruset.

Hr. Petersen kiggede forsigtig ned.

Jo, ganske rigtigt — Husholderskens noget trinde Skikkelse, der bevægedes i Retning af Havelaagen.

Ja — der var ingen Tvivl mulig!

Nu saa han Fyren derude lette paa Hatten — han tog sikkert ikke fejl — og Fru Hansen, den Forræder, syntes at nikke til ham.

Og nu naaede hun Laagen. Men de to elskende kunde ikke en Gang vente med at udveksle Kærtegn, til hun havde faaet Laagen op. Over Stakittet mødtes deres Læber, og Husholdersken slyngede Armene om Fyrens Hals og trykkede sin Kind ind til hans.

Jo, det var et rart »Fruentimmer«. Hr. Petersen kunde spy Gnister af bare Arrigskab ved at se paa denne modbydelige Scene.

Endelig lukkede hun Laagen op. Og med Armene slyngede om hinanden gik de derpaa med dæmpede Skridt hen til Lysthuset, hvor de smuttede ind — ganske efter Programmet.

Hr. Petersen tænkte et Øjeblik paa at udstøde et eller andet Raab. Saa vilde han vel have den Tilfredsstillelse at se dem komme farende ud og kile hver til sin Side som jaget Vildt.

Men det var ham ikke nok. Han vilde ydmyge dem — ydmyge hende i saa høj en Grad, han formaaede.

Og saa satte han da sin toppede Nathue paa Hovedet og skyndte sig ned i Haven.

Han gik en Omvej — med listende Skridt — og naaede Lysthuset ad en Sidegang, der førte forbi Indgangsdøren.

Han vilde stoppe op uden for Lysthuset og lytte. Men i det samme lød der et lille, dæmpet Hvin. Han var opdaget — og de vare forraadte.

Han fik her en velkommen Anledning til at gribe ind.

I en Fart stak han Hovedet inden for i Lysthuset og præsenterede derpaa hele sin brede Skikkelse i Døren.

»Hvem er her inde?« brølede han, idet han mønstrede Lysthusets Indre med et inkvisitorisk Blik, der hurtigt formaaede at trænge igennem Skummelheden.

Paa Bænken helt tilbage opdagede han den kvindelige Part, hvis Skikkelse blev endnu trindere ved at dukke sig ned og ville gøre sig lille. Men Peter — var forsvunden.

»Hvem? spø'r jeg?« fortsatte han i en myndig og haard Tone, da han ikke fik Svar.

Nu maatte den kærlighedssøgende Kvinde overgive sig. Hun rejste sig op.

»Det er bare mig!« klynkede hun i en bønfaldende Tone.

Hvad! Hr. Petersen var nær gaaet bag over ved at høre denne Stemme —

Det var jo slet ikke Husholdersken! Det var den lige saa trivelige Tjenestepige, der holdt Stævnemøde her i de natlige Omgivelser!

Gamle Daare, som han var! Og saa havde han gaaet der og været saa hadsk paa Fru Hansen — saa skinsyg!

Dog — han tabte ikke helt Hovedet. Han kom til at tænke paa Brevet. Og han vilde til Bunds i denne Affære. Han vilde have fuld og klar Besked om, hvad Husholdersken havde med dette Brev at gøre.

»Naa, det er Dem, Marie!« udbrød han i en drilsk, men ikke mindre haard Tone. »Maa jeg spørge: hvad har De her at gøre paa denne Tid af Døgnet?«

Hun var frygtsomt kommen lidt nærmere.

»Aa, det var saadan et dejligt Vejr, og saa — vilde jeg gaa lidt her ned ...« kom det fra hende med en for en Usandhed passende Langsomhed.

»Naa, saa det vilde De! — Men sig mig: hvor er Peter?«

Trods Mørket kunde han se, at det gav et Gisp i hende.

»Peter?«

»Ja, for Pokker! Forstil Dem nu bare ikke! — Hvor er han, spø'r jeg!«

»Jeg ved ikke ... Peter?« stammede hun.

Hr. Petersen blev nu opmærksom paa et Par lange Ben, der stak frem under Bænken. Disse lange Ben indgød ham en saadan Respekt, at han besluttede ikke at drive hende til det yderste. Der kunde jo i det uheldigste Tilfælde falde en god Dragt Prygl af til ham, om Smedesvenden, eller hvad han nu var, fandt sig foranlediget til at opgive sin passive Stilling og give sit Besyv med i Laget.

»Naa, De ved det ikke,« sagde han. »Ja, ja. Men jeg haaber heller ikke, De understaar Dem i at føre ham ind paa disse Enemærker. For saa kunde det være — —. Men kom her ud og lad os tale sammen et Øjeblik.«

Han vendte sig om. Og hun fulgte frygtsomt efter, skottende ned til de lange Ben under Bænken.

»Hør,« vedblev Hr. Petersen, da de var komne et Stykke hen ad Gangen, og tog hende lempeligt i Armen — »hør, Marie, hvordan gaar det til, at Deres Breve kommer i Fru Hansens Kjolelomme? — Svar mig paa det!«

Han stillede sig op over for hende og saa paa hende med et gennemtrængende Blik, der dog vilde have gjort betydelig mere Virkning, om det havde været lidt mere lyst i Vejret.

Det var just ikke Hr. Petersens Mening at vise sig som en ren Bøddel i dette Øjeblik. Han vidste jo nemlig ikke, om han havde noget at bebrejde hende.

Men der var dog noget haardt i hans Tone, noget, der sagde, at han egentlig nok vidste Besked. Og enten det nu var paa Grund af denne Tone, det hvasse Blik, som hun følte uden egentlig at kunne se det, og det til Fortrolighed opfordrende Greb i Armen, eller det nu var, fordi hun i det hele taget havde en daarlig Samvittighed og troede sig opdaget — nok er det, at hun nær var sunken i Knæ. Hr. Petersen mærkede, hvorledes hun sitrede over hele Kroppen.

»Breve ...?« stammede hun — »Brev ...«

»Ja, et Brev — Brevet fra Deres Peter, som ligger der henne under Bænken i Lysthuset!«

Marie skælvede endnu stærkere. Hun stod, som om Mælet forgik hende.

»Naa, svar!«

Hr. Petersen mærkede jo nok, at hun ikke havde rent Brød i Posen.

Pludselig sank hun helt sammen, som om hun vilde falde paa Knæ for ham.

»Aa, Herren maa ikke være vred paa mig!« stønnede hun sønderknust. »Jeg har kun gjort det én eneste Gang!«

»Hvad har De gjort én eneste Gang? — Naa, svar! — tilstaa det rent ud og prøv ikke paa at lyve. De er opdaget!«

»Jeg laante jo bare Fru Hansens Kjole forleden Aften, da jeg var til Bal med Sørensen — — men jeg har kun gjort det den ene Gang, og jeg skal aldrig gøre det mere —!«

»Og saa har De glemt Brevet i Lommen?«

Ja, det maatte hun vel have gjort.

»Var det Peter der henne, De var med paa Bal?«

Næ — hun syntes forlegen i al sin Sønderknusthed — det var Sørensen.

»Altsaa en anden?«

Ja-a, det kunde hun jo ikke nægte.

»Ja, ja,« sagde Hr. Petersen for at gøre en Ende paa den pinlige Situation, »gaa nu op og lad disse Narrestreger fare for i Aften. I Morgen kan vi tales nærmere ved!«

Dermed gav han slip paa hende og lod hende gaa i Forvejen op i Huset.

* * *

Hr. Petersen og Fru Hansen plejede altid at drikke Morgenkaffe sammen. Men da han den næste Morgen i Slobrok kom ind i Spisestuen, var der ingen i Værelset.

Han satte sig ned ved Bordet og grundede.

Lidt efter stak Pigen Hovedet ind ad Døren bag ved ham.

»Vil Herren ha', at jeg maa skænke Kaffen?« spurgte hun saa sagte og frygtsomt, at han næsten ikke kunde høre det.

»Hvor er Fru Hansen?«

»Hun er oppe paa sit Værelse.«

»Hvad bestiller hun der?«

»Jeg ved ikke ... Skal Fru Hansen ikke ud at rejse —?«

»Hvorfor tror De det?« — Hr. Petersen var helt medgørlig i Dag.

»Ja, jeg synes, hun pakker sammen —«

»Gaa op og sig til hende, at jeg venter paa hende.«

Pigen forsvandt.

Lidt efter kom hun atter til Syne i Døren.

»Jeg skulde sige fra Fru Hansen, at hun kunde ikke komme.«

»Sagde hun ikke andet?«

»Næ — hun havde saa travlt.«

Hr. Petersen rejste sig, samlede Slobrokken om sig og gik, uden at sige mere, forbi Pigen og op paa Etagen oven over — den øverste — hvor Husholdersken havde sit Kvarter.

Han bankede paa Døren.

Der kom intet Svar.

»Fru Hansen!« sagde han saa i en dæmpet Tone.

Endelig aabnedes Døren. Fru Hansens Ansigt viste sig i Aabningen. Øjnene, der vare rødrandede, saa vredt paa ham.

Han vidste næsten ikke, hvad han skulde sige. Og hun sagde ikke et Muk — bare saa' vredt paa ham.

»Fru Hansen,« sagde han endelig, skottende op til hende, »læs dette Brev.«

Han tog Peters famøse Brev op af Lommen og rakte hende det.

Hun betænkte sig lidt. Saa kiggede hun det igennem.

»Ja, hvad skal jeg med det?« spurgte hun ligegyldigt, da hun havde læst det.

»Det tabte De i Gaar Eftermiddags. De rev det op af Deres Kjolelomme, da De tog Deres Lommetørklæde. Det er det, der har været Skyld i, at jeg behandlede Dem saa stygt i Aftes. For jeg troede ...«

Det lyste op i Fru Hansens Aasyn.

»Og De troede virkelig —?«

»Ja, jeg gjorde. Men saa passede jeg paa i Aftes, og saa opdagede jeg, at det var Marie. — Og hun maatte gaa til Bekendelse om, at hun havde laant Deres Kjole forleden Aften, da hun skulde paa Bal; og saa havde hun glemt Brevet i Lommen —«

»Gud, havde hun laant min Kjole —!«

»Ja, hun havde. — Men kan De tilgive mig, kære Fru Hansen? De ved jo nok, at jeg ikke mener det saa slemt. Og De ved jo ogsaa nok, at jeg alligevel egentlig har lidt tilovers — for Dem. Jeg kunde jo ikke andet end blive skinsyg —«

Skinsyg!

Fru Hansens rødrandede Øjne lyste.

Aa, han var dog alligevel uimodstaaelig! Han var dog alligevel det bedste Menneske af Verden!

Hr. Petersen saa bønligt paa hende:

»Skal saa alt være godt igen?«

Hun stod et Sekund, medens det ømme Smil i hendes Ansigt blev større og større.

Saa, pludselig, slyngede hun sine buttede Arme om hans Hals —

Og han, der for et Øjeblik syntes at forskrækkes og at trykkes sammen under Vægten af den svære Byrde, som han havde faaet hængt om Halsen, han samlede sig i en Fart sammen og trykkede et Smækkys paa hendes forventningsfuldt spidsede Mund.

Og da de havde staaet saadan en Stund, og deres Læber i ungdommelig Forelskelse var mødtes endnu et Par Gange, saa gik de Arm i Arm ned og drak Kaffe. Og bag efter stoppede Fru Hansen sin skinsyge Husfælles Morgenpibe med det lykkeligste Smil om sine Læber, med det ømmeste Blink i sine Øjne.

* * *

En Maanedstid efter var Fru Hansen ikke længer Fru Hansen, men Fru Petersen.

Hvad Marie angaar, saa fik hun ikke sin Afsked, som hun ventede. De to, der fandt hinanden, havde jo faaet Oprejsning i deres Lykke.

Men Marie laante aldrig Fru Hansens — eller Fru Petersens — Kjoler mere. Og hendes Peter fik ikke tiere Anledning til at anbringe sig selv under Bænken i Lysthuset.

Nu maatte han nøjes med at staa paa den anden Side Stakittet og kurre.

Indhold.

Billeder. Spanierinde. Efter Maleri af C. Fuentés. — Havfrue-Tale. Efter Maleri af Paul Thumann. — Da Vandrøret blev utæt. Humoreske i 3 Billeder. — Forsynlig. Humoreske. — Fra den gode, gamle Tid. Humoreske. — De slemme Drenge. Humoreske i 4 Bill. — Illustration til Romantillæg.

Tekst. Nora. Roman af E. Braddon (forts.). — Støvet som Forræder. Skitse af Oscar Klausmann. — Det var Peters Skyld det hele. Af Joh. Fr. Madsen. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Da Vandrøret sprang.

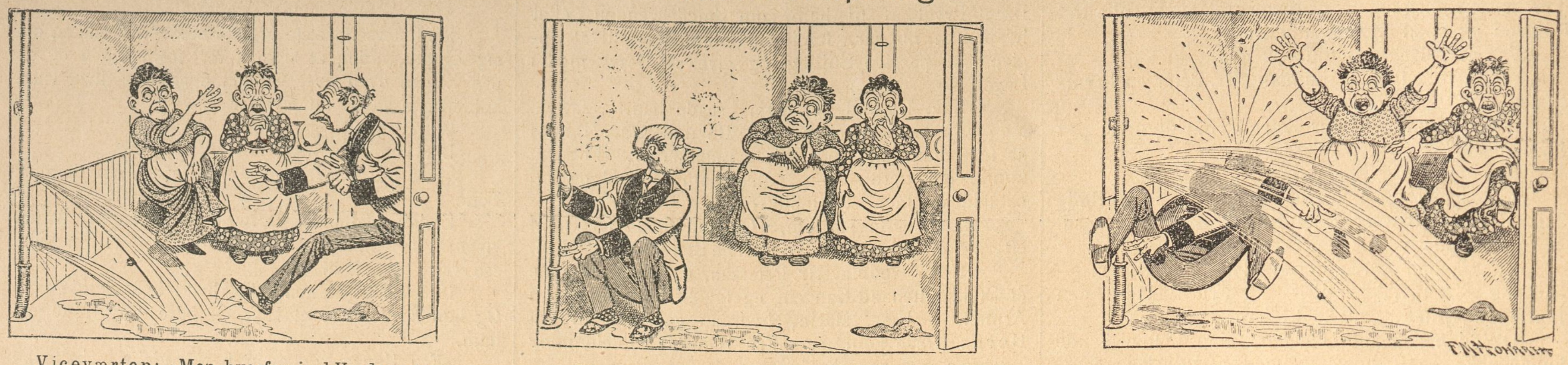

Viceværten: »Men hvorfor i al Verden stopper De ikke Hullerne?«

Viceværten: »Nu skal jeg holde for dem, indtil Vandmesteren kommer.«

Konerne: »Ih, du Fredsens!«

Forsynlig.

»Undskyld, Hr. Professor, hvorfor gaar De med to Paraplyer?«

»Jo ser De, min Kære, den ene er til at lade blive staaende.«

De slemme Drenge.

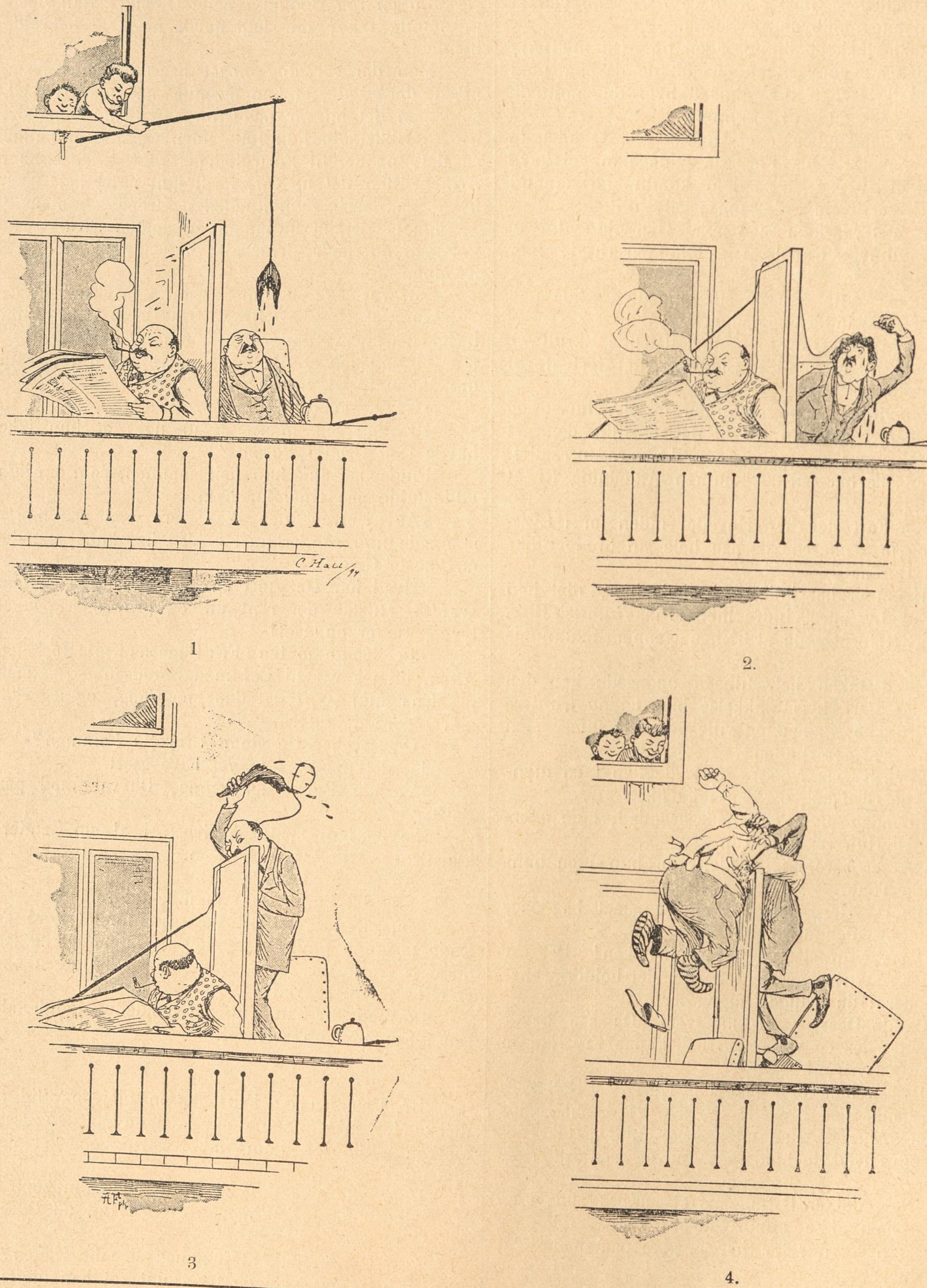

Fra de gode, gamle Dage.

Borgerkaptajnen: »Naa, Jensen, hvad tænker Du paa?»

»Jensen: »Jeg tænker paa, hvad Pokker man skulde ha' brugt Geværet til, i Fald man ikke havde opfundet Krudtet.«

Opgaver.

Gaade.

Naar jeg skal bruges, er jeg sjelden tør,
jeg tror, for Smaabørn tit jeg er en Plage,
du i mit Hus mig ikke taale bør,
og findes jeg, du bør til Værten klage.
Og dog kan mange føle Velbehag
ved mig som veltillavet Ret at nyde,
som Øgenavn jeg Tjeneste maa yde,
hvem er jeg? — Kan du klare denne Sag?

Gaadespørgsmaal.

Mister du mig, bliver du vansiret, intet vansirer mere end det. Faar du mig, bliver du ærgerlig, selv om det er ufortjent. Hvad er det?

Løsning paa Logogrif i Nr. 3.
Smile — Melis — Mile — Selim.

Løsning paa Bogstavkvadrat i Nr. 3.

A	t	l	a	s
T	i	a	r	i
L	a	g	e	r
A	t	l	a	s
S	a	l	i	s

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 5 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 3. November. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

Mens Damerne nippede til Theen, underholdt Roric dem med en kort Beskrivelse af sin Rejse. Det havde været dejligt alt sammen; baade Jomfruen, Montblanc og Matterhorn; han havde klatret omkap med Gemserne, havde opslidt eller tabt et halvt Dusin Alpestokke, og han havde en Kasse Træskærerarbejde med hjem i sin Kuffert.

»Der er et Uhr til dit Værelse, Nora, jeg skal bringe dig det i Morgen. Hver Gang det slaar, kommer der en Fugl frem af sit Hus og giver sig til at kukke — aa, det er saa morsomt!«

»Det maa være yndigt,« sagde Nora og klappede i Hænderne af Glæde.

Det store Stueuhr slog nu halv.

»Skal vi gaa ned i Stalden og faa fat i den ny Hoppe? Saa kan du med det samme hilse paa Titmouse.«

»Eleonor, tror du, jeg kan tillade, at du gaar ud i et saadant Vejr,« udbrød den alarmerede Guvernante.

»Mon det regner endnu?« spurgte Nora troskyldigt og saa ud. »Godt, saa siger vi til Tjeneren, at der skal spændes for. Kan du se, Roric, at jeg er ikke voksen endnu. Peter, sig til West, at han skal spænde for Faders Dogcart og køre Mr. Vawdry hjem.«

Roric saa med Beundring paa den ungdommelige Skikkelse. Det var nu blevet mørkere, men der var stadig intet andet Lys i det store Værelse end det flammende Skær fra Kaminen, og i dette tog Nora Tempest sig glimrende ud. I den sorte Fløjls Kjole med det gule Skærf i det flimrende Lys forekom hun Roric at ligne en Troldkvinde.

Paa denne Tid af Dagen plejede Miss Mac Croke at blive skrækkelig søvnig. Theen, som ellers plejer at virke oplivende paa Folk, havde paa hende den modsatte Virkning. Hun sad og blinkede som en Hornugle og saa som gennem et Slør paa de to unge Mennesker.

Roric rejste sig med en Kraftanstrengelse. »Den brune Hest maa sandelig bruge sine Ben, hvis jeg skal naa til Briarwood i rette Tid,« sagde han. »I Grunden føler jeg ikke den mindste Lyst dertil.«

»Det kunde tage sig godt ud, hvis du ikke var til Stede ved Festen til Ære for din Myndighedsalder,« sagde Nora leende, »de maatte saa lade en tom Stol staa til dig ligesom til Bankos Aand.«

»Du kan sagtens le deraf,« svarede Roric, »men det gaar ikke. Ens Moder har dog et Slags Krav paa en. Lad os nu se, om Vognen er der.«

De gik ud i Forhallen, og Roric aabnede Døren. Man kunde høre Regnen og Blæsten uden for. De stod paa Dørtærskelen ved hinandens Side og ventede paa, at Vognen skulde komme.

»Naa, nu var jeg lige ved at glemme det allervigtigste,« sagde Nora, idet hun gav ham et Dunk i Armen, »jeg har noget til dig; du maa rigtignok ikke tro det er noget storartet, men jeg kan aldrig faa meget sparet sammen af mine Lommepenge — der er altid saa mange fattige Børn, der faar Skarlagensfeber, eller brænder sig, eller falder i kogende Vandgryder. Men her har du det, Roric. Nu haaber jeg, du ikke vil forsmaa det.«

Hun halede en lille, firkantet Pakke op af Lommen og lagde den i hans Haand.

»Jeg er glad for det, hvad det saa end er,« sagde Roric, idet han straks gav sig til at aabne Pakken.

»Det er et Portræt.«

»Aa, kære Nora, det er det, jeg saa tit har ønsket mig.«

»Det er et Portræt af en, du holder lidt af.«

»Af en, jeg tilbeder,« sagde Roric sværmerisk.

Imidlertid havde han faaet Gaven pakket ud. Det var en tyk, aflang Medaillon af Guld, glat, simpel og massiv.

Roderick aabnede den ivrigt for at se Portrætet.

»Hvad for noget, det er jo en Hund!« udbrød han i den mest skuffede Tone. »Det er jo Argus!«

»Ja, hvem troede du det var?«

»Jeg troede naturligvis at det var dig.«

»Mig? Hvor kunde det falde dig ind? Skulde jeg forære nogen mit Portræt? Du holder jo meget af Argus. Synes du ikke hans Hoved er truffet udmærket? Fotografen sagde ogsaa, at det var længe siden, nogen havde siddet saa roligt for ham. Jeg haaber da, at du ikke forsmaar min Foræring.«

»Nej, tvertimod, jeg er meget taknemmelig; men jeg føler mig alligevel højlig skuffet. Er det din Mening, at jeg skal gaa omkring med Argus's Billede dinglende paa mit Bryst? Naa, for din

Ikke rigtig fornøjet. Efter Maleri af A. Seifert

Skyld, Nora, skal jeg finde mig i denne Forsmædelse.«

Vognen kom nu rullende og holdt foran Døren. Dens to Lygter lyste i Bælgmørket som to Ildøjne. De unge Mennesker trykkede hinandens Hænder til Godnat, hvorpaa Roderick sprang op paa Sædet hos Kusken og i strygende Karrière fo'r Køretøjet ud af Gaarden og forsvandt i Mørket.

Femte Kapitel.

Til megen Overraskelse for Roderick Vawdry undgik han ved sin Hjemkomst den Prædiken, han havde ventet af sin Moder. Da han i en ulastelig Selskabsdragt traadte ind i sin Moders Salon lidt før de første Gæster indfandt sig, modtog hans Moder ham med kærlig Ro og spurgte ham ikke ud om, hvor han havde tilbragt Eftermiddagen. Roderick tænkte med Tilfredshed, at det nu herefter skulde være saadan. Han var jo nu en Mand og selv ansvarlig for sine Handlinger.

Middagsselskabet forløb som alle foregaaende Middagsselskaber. Arrangementet var komplet, Maden var god og Stemningen jævnt kedsommelig.

Familien Dovedale var blandt de første, der kom, Hertugen statelig og veltalende, Hertuginden i ypperligt Humør ved at se sin længe savnede Nevø. Lady Mabel var nydelig i lyseblaat Gaze, i de sarteste, afblegede Toner som en let Sommersky.

Hun henvendte sig straks til Roderick og spurgte ham ud om hans Rejse. Hun behandlede ham med en vis rolig Overlegenhed, som om han kunde have været hendes yngre Broder.

»Fortæl mig nu, hvad du syntes bedst om i Schweiz,« sagde hun, da hun havde sat sig mageligt til Rette i en Sofa ved Rodericks Side.

»Jeg syntes bedst om at klatre,« svarede han.

»Ja, men jeg mener, hvilken Egn, hvilke Bjerge, der gjorde mest Indtryk paa dig — Montblanc eller —«

»Aa, det var altsammen lige godt. Men synes du ikke, at der er en stærk Familielighed mellem alle Bjergene dernede? De er alle hvide og har spidse Toppe. Søerne er der heller ingen Forskel paa i mine Øjne — de er alle blaa og fulde af Vand. Og saa de lovpriste Schweizerhytter! Ved du hvad — det var i Grunden ogsaa en stor Skuffelse. De smaa Efterligninger, jeg har set i Butikerne, er meget kønnere, og indeni dem brænder der oven i Købet en Vokstabel. Jeg tror i Grunden, jeg holder mest af Luzern — der var et ganske fortrinligt Billard i Luzern.«

»Det gør mig ondt at maatte sige det, Roderick,« udbrød Lady Mabel harmfuld, »men jeg tror ikke der er Spor af Poesi i din Natur.«

»Nej, det haaber jeg da rigtignok heller ikke,« svarede Roderick bestemt.

»At du kunde se al den Dejlighed uden at bevæges i dit Inderste, uden at din Aand fik Vinger, — at du kan komme hjem fra din første Udenlandsrejse og kun have Mindet om et Billard tilbage.«

»Saadan er det heller ikke forstaa. Jeg kunde virkelig undertiden føle mig helt underlig til Mode ved al denne store, rolige Skønhed, men Indtrykkene ødelagdes straks igen ved den Turist-Uro, som ombølgede en alle Vegne. Og nu forlanger du, at jeg skal skrue mig op til at blive begejstret og gentage min Sindsbevægelse, som om det gjaldt om at skrive en Artikel i en Avis. Det er mig umuligt.«

»Ja, jeg skal ikke plage dig mere. Men jeg tilstaar, at jeg havde troet, vi i Fællesskab kunde have opfrisket vore Rejseminder.«

»Til hvad Nytte er det at tale om Stederne? Finder man, der er saa dejligt, at man ikke kan leve andre Steder, saa gør man bedst i at rejse dertil igen.«

Denne praktiske Maade at tage Tingene paa, var for meget for Lady Mabel. Hun sad tavs og viftede sig med sin lyseblaa Fjervifte, medens hun tankefuld betragtede Roderick med sine alvorlige blaa Øjne. Hun følte, at der var større Afstand imellem dem nu end for et halvt Aar siden.

»Du kom for Resten sent i Aften!« begyndte hun atter efter en lidt trykkende Pause. Tante var ganske ængstelig for dig; jeg har været her siden Klokken fem for at drikke The med hende. Hvis du ikke havde telegraferet fra Southhampton, vilde hun have troet, der var hændet dig noget alvorligt.«

»Det var en ganske overflødig Bekymring,« svarede Roric koldt, »mit Tøj maa jo være kommet hjem Klokken tre, saa efter den Tid var der da ingen Grund til Angst.«

»Du kom altsaa selv med et senere Tog?«

»Nej, jeg kom med det samme Tog, men jeg standsede mellem Lyndhurst og Briarwood for at hilse paa nogle Venner, jeg har der.«

»Det er meget smigrende for Tante, jeg troede dog, at hun var din ældste Veninde.«

Hun har naturligvis den første Ret til mig. Men da jeg Klokken syv skulde overgive mig i hendes Vold for at blive beskuet, kritiseret og gjort Nar af, saa syntes jeg, at jeg vilde nyde min Frihed saa længe som muligt.«

»Og derfor tog du over til Tempests,« sagde Mabel med dirrende Stemme, »det forstaar jeg saa godt, det er det, du altid gør, naar du vil nyde din Frihed.«

»Deri har du fuldkommen Ret. Squiren er min gode Ven. Min første Undervisning i Jagt kan jeg takke ham for. Men, Moder vinker ad mig, jeg kommer til at gaa hen og hilse paa de andre Gæster.«

Og Roderick forlod Mabel med et Buk og gik hen hvor hans Moder og Hertugen stod for at modtage Gæsterne.

Det var et imponerende Selskab, der havde indfundet sig for at hædre Roderick paa denne for en ung Mand saa vigtige Dag. Alt hvad Egnen ejede af rigt og fornemt var indbudt og havde givet Møde. Værelserne vare dekorerede med prægtige Planter og paa det rige Bord i Spisesalen var der den smukkeste Udstilling af Blomster, man længe havde set. Sølvopsatsen, et Familiestykke, som Rodericks Bestefader en Gang havde vundet ved et Væddeløb, taalte ikke Sammenligning med de æventyrlige tropiske Planter, som den indeholdt. Alle talte om en pragtfuld Opstilling af Orchideer, tilstode deres fuldstændige Uvidenhed i Botanik og komplimenterede Lady Jane.

Roderick sagde bagefter, at det var ikke ham, men Orchideerne, der havde været Aftenens Løve.

Hertugen af Dovedale hotdt Festtalen. Han forsikrede, at det var et af de stolteste Øjeblikke i hans Liv. Han kunde næppe have været gladere, vm det havde været hans egen Søn, der havde kunnet fejre denne betydningsfulde Fest. Han havde kendt denne unge Mand fra sin tidlige Barndom, og han vidste ikke andet end godt og ædelt at sige om ham. Og saaledes vævede Hertugen frem og tilbage i en fem Minutters Tid; da han var færdig lød der et sømmeligt Bifald, hvorefter en lille forlegen Pause indtil Roderick, der havde Plads ved Siden af Hertuginden, rejste sig op og takkede.

I et varmt lille Foredrag sagde han dem, at han holdt af dem alle som af den Jord, der havde fostret ham. Hans Ærgerrighed gik ikke vidt; hans Hensigt var at blive en ærlig og ligefrem Hampshire-Herremand; han vilde stræbe efter at være til Nytte og søge at udrette noget paa den Plet af Jorden, som Forsynet havde skænket ham. Maaske han en Gang i Tiden vilde være tilbøjelig til at gaa ind i Parlamentet for at gavne Egnens Interesser; dens Ve og Vel vilde altid være det som mest af alt laa ham paa Hjerte. »Der er ikke et Træ i Skoven, som jeg ikke kender og holder af,« sagde Roric, som begejstret over sit Tema nu var ude over al Forlegenhed, »og der er ikke en Sti, uden jeg jo kender den lige saa godt som de Venner, jeg ser omkring mig her i Aften. Her er jeg født og her vil jeg leve, virke og dø. Jeg er nylig kommen hjem fra en af Europas smukkeste Egne, og uden at rødme over min Mangel paa Poesi, maa jeg bekende, at ikke de snedækte Bjærge i al deres rædselsfulde Storhed rørte mit Hjerte som de lyse Bøge og den blomsterbedækkede Skovbund her ved vort Hjem.«

Efter denne Tale rejste der sig en Bifaldsstorm saa stærk, at Orchideerne rystede, og et Blik ud over den begejstrede Forsamling viste tydeligt, at han havde ramt den lige i Hjertet. Kun hans Kusine Mabel var ikke tilfreds med hans Udtalelse, hvilket hun ogsaa sagde ham, da de efter Bordet mødtes i Dagligstuen. »Du kom jo meget godt fra det paa en vis Maade,« sagde hun, »du talte ganske flydende, men det du sagde, passer rigtignok ikke paa Nutiden. Folk gror ikke nu til Dags saa fast i deres egen Plet Jord, som for halvtredsindstyve Aar siden, da alene det at komme til London var en lang og besværlig Rejse. Saa var Mennesket altfor lig en Plante, som bliver staaende sit hele Liv i det usle Bed, hvori den én Gang er stukket ned. De tolv Apostle,« sagde Mabel, idet hun hentydede til tolv gamle Ege, som kaldtes saaledes, »se lige saa meget af Verden som dit Forbillede paa en engelsk Gentleman; Mænd nu til Dags har videre Udsigter, Verden er næppe stor nok for deres Ærgerrighed.«

»Jeg vil hellere sænke mine Rødder dybt i Jorden som de gamle Træer, end være en hjemløs Nomade med en Ærgerrighed, som aldrig kunde blive mættet. Nej, Hjemmet er mig det dyrebareste af alt.«

»Saa er det underligt, du er saa lidt hjemme.«

»Jeg mener naturligvis ikke Hjemmet indenfor de fire Vægge. Jeg vil træde paa den hjemlige Jordbund, indaande den hjemlige Luft. Briarwood er mig ikke kærere end ethvert andet Sted her paa' Egnen.«

»Nej, det staar vist ikke saa lidt tilbage for Abbediet i dine Tanker.«

»Det gør det virkelig. Det gamle Hus forekommer mig langt interessantere end denne Bolig med sine lige Linjer, slebne Ruder og kedsommelige Forgyldninger.«

De sad ved Siden af hinanden i Sofaen, Roderick med Mabels blaa Fjervifte i Haanden; han krammede den, medens han talte, og mishandlede den mere i et Kvarter end hun selv vilde have været i Stand til i et halvt Aar.

Senere paa Aftenen spillede Mabel noget af Chopin, som Roderick ikke forstod, og sang nogle franske Sange, som tiltalte ham i høj Grad; han kunde ikke løsrive sig fra Instrumentet, og mange af Gæsterne, som med Interesse fulgte det unge Pars Bevægelser, mente at den unge Herremand og Hertugens nydelige Datter sikkert vare forelskede i hinanden, og vare i de nærmeste Dage efter Selskabet ivrigt optagne af at diskutere dette interessante Faktum med deres mindre favoriserede Venner. Havde de kunnet se ind i Rodericks Hjerte, vilde de have opdaget, at han netop den Aften ikke følte sig det mindste tiltrukken af Kusinen; det forekom ham, at hun mere og mere kom til at ligne et Mønster, og han hadede Mønstre.

Sjette Kapitel.

Det var over Midnat, da Squirens Vogn kørte op foran Porten paa Abbediet. — Brændeknuderne flammede lystigt i Kaminen og paa et lille Bord stod Kognak og Vand til Squiren og et Theservice med Mrs. Tempests Yndlingsdrik. Det var indlysende, at man i Abbediet havde gamle Tjenestefolk, som kendte deres Herskabs Vaner.

»Hvor her er hyggeligt,« sagde Mrs. Tempest, »og Pauline har husket min The.«

»Og mit Sodavand,« bemærkede Squiren. Om Kognaken, som han netop skænkede op i et højt Glas, talte han ikke.

Pauline kom ind for at hjælpe sit Herskab af med Overtøjet og tænde Spritlampen under Theen, hvorpaa hun atter fjernede sig.

Da Squiren havde sat sig mageligt til rette foran Kaminen og Mrs. Tempest havde taget Plads ved Thebordet, faldt Talen paa Selskabet, som de vare enige om, havde været temmelig mislykket.

»Maden var naturligvis god nok,« mente Squiren, »men der blev ikke skænket tit nok i Glassene; mine Glas var bestandig tomme. Saadan gaar det altid, naar der ikke er nogen Mand i Huset, et Fruentimmer forstaar sig ikke paa at holde Vinkælderen i ordentlig Stand.«

»Der var mange smukke Dragter, men de som bar dem saa' saa kedsommelige ud. Hvad synes du om min Kjole, Edward?«

»Jeg har s'gu ikke megen Forstand paa Fruentimmerstads, Pam, men jeg synes, du var den smukkeste af alle Damerne.«

»Aa, Edward, i min Alder,« sagde Mrs. Tempest undselig, men synlig fornøjet. »Men hvad siger du om den yndige Mabel Ashbourne.«

»Synes du hun er yndig? Hun er mig altfor æterisk, for uvirkelig; hun er desuden for mager og hendes Liv er snøret ind som paa et Insekt.«

»Det er netop det fine ved hende, jeg synes saa godt om, Edward. Havde blot vor Eleonor lidt mere af dette forfinede Væsen —«

»En Guds Lykke er det, at hun ikke har det. Nora er tyve Gange mere værd end en saadan forfinet Skabning. Lady Mabel er bleven forkvaklet i sin Opdragelse — hun er jo en ren Drivhusplante.«

Roderick er aabenbart forelsket i hende,« bemærkede Mrs. Tempest, idet hun tog en Slurk The.

Det var imidlertid blevet silde, men Squiren og hans Hustru sade her endnu i hyggelig Passiar. Brændeknuderne flammede endnu i Kaminen og kastede deres røde Skær paa de harniskklædte Skikkelser i Krogene; det var ret en Stund, der indbød til fortrolig Samtale.

Pludselig lød der Trin ude paa den gamle

Egetræs Trappe; der var nogen, der forsigtig listede sig fra Trin til Trin, man kunde tydelig høre Tøflernes trip-trap, trip-trap.

»Hvad er dette?« udbrød Squiren. »Hvem er det?«

En munter Latter lød et Øjeblik efter i hans Øren.

»Nora!«

»Du troede vel det spøgede, Fa'r?« udbrød Nora, idet hun lænede sig op ad sin Faders Knæ. »Jeg gjorde dig vel ikke forskrækket? Troede du, det var et Familiespøgelse, som rumsterede om derude paa Trappen — en hvid Dame med et brudt Hjerte?«

»Ja, Nora, jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde tro —«

»Hvor det var morsomt!« udbrød Nora.

»Men, kære Eleonor, hvorfor kommer du egentlig herned paa denne Tid af Aftenen?«

»Jeg var saa forfærdelig nysgerrig efter at høre hvordan Selskabet gik. Jeg kunde alligevel ikke lukke et Øje. Jeg syntes, jeg hørte Glædesklokkerne ringe for mine Øren hele Tiden; selv om jeg puttede mit Hoved ned i Puderne, jeg hørte dem alligevel. Saa tænkte jeg paa de Taler, der vilde blive holdte, og bildte mig ind, at jeg kunde høre Roric tale. Hvordan gik det ham, Papa?«

»Udmærket, Nora, det var den bedste af de Taler, der blev holdt!«

»Aa, hvor det glæder mig! Han saa vel godt ud? Han er jo nok blevet lidt vel brun, men det gaar jo nok af ham igen.«

»Han er saa køn en ung Fyr, som man vil ønske at se for sine Øjne.«

»Kære Edward,« indvendte Mrs. Tempest træt — hun kunde ikke blive alvorlig vred i Aften, dertil var hun altfor tilfreds med sig selv — »synes du det er rigtigt at opmuntre Barnet med saadan Snak?«

»Opmuntre hende? Hun, der er som en Søster for Roric! Ikke sandt, Nora, er Roric ikke som en ældre Broder for dig?«

Hendes Hoved hvilede paa Squirens Skulder og den ene Arm havde hun slynget om hans Hals, han saa derfor ikke den dybe Rødme, som lagde sig over Datterens Ansigt ved hans Ord.

»Jeg ved ikke, hvordan det er at have en ældre Broder, men jeg holder meget af Roric, naar han er rar. Men fortæl mig noget mere om Selskabet. Var din Kjole saa ikke den smukkeste af dem allesammen, Mo'r?«

»Det ved jeg ikke, mit Barn,« svarede Mrs. Tempest med dyb Alvor, som om Sagen var altfor alvorlig til at kunne affærdiges i Spøg. »Der var en lysegul Silkekjole med Sølvbesætning, og skønt jeg i Grunden ikke holder af Guld og Sølv paa Kjoler, saa maa jeg dog sige, at den var nydelig. Man kom til at tænke paa Maaneskin.«

»Var det Lady Mabel, der havde den paa?« spurgte Nora ivrigt.

»Nej, Lady Mabel var i blaat Gaze — en ganske svag blaa, lutter Puffer og Læg ligesom en Sky.«

»Men Skyerne have hverken Puffer eller Læg, Mo'r.«

»Nej, men jeg mener, at den virkede som en Sky, min Pige. Det var en let og luftig Dragt, som harmonerede udmærket med hendes gratiøse Person.«

»Gratiøs!« gentog Nora tankefuld. »Du er vist indtaget i hende, Mo'r.«

»Alle er indtaget i hende, min Pige.«

»Fordi hun er Hertugens Datter.«

»Fordi hun er elskværdig, dannet og yderst elegant. Hun spillede og sang nydeligt i Aften.«

»Saa, hvad spillede hun?«

»Chopin.«

»Saa gør det mig ondt for hende. Jeg vil ikke ønske min bitreste Fjende at spille Chopin.»

»Det er en Dyd ikke at gyse tilbage for noget, selv om det er vanskeligt.«

»Ja, jeg holder vist ikke af Musik, for jeg er helst fri for at øve mig. Jeg kunde nok lide Musik, hvis man kunde dreje den af paa en Lirekasse.«

»Nora, Nora, naar vil du komme til at ligne Mabel Ashbourne?«

»Med Guds Hjælp aldrig!« sagde Squiren tørt, idet han varmt omfavnede sin Datter.

»Aldrig, Mama!« svarede Nora med Overbevisning. »For det første kan jeg aldrig blive yndig, fordi jeg har rødt Haar og en stor Mund, elegant lige saa lidt, endsige æterisk; og dannet — det bliver jeg heller aldrig, for Miss Mac Croke siger, at jeg er den daarligste Elev, hun nogen Sinde har haft.«

»Hør, Nora, hvis du bliver ved i den Tone —«

»Lad Pigebarnet tale, som hun vil, Pam,« sagde den kærlige Fader. »Du maa ikke skænde saa meget paa hende.«

Mrs. Tempest udstødte et resigneret Suk. Squiren var en god Mand og en kærlig Fader, men Forfinelse var noget, han ikke kendte til.

»Mama, morede Rorick sig godt?«

»Det lod det til. Han sad sammen med sin Kusine det meste af Aftenen. Jeg tror, de er forlovede.«

»Moder!« udbrød Nora, idet hun løftede sit Hoved op fra Faderens Skulder og stirrede stift paa hende, »det er ikke sandt! Er Roric forlovet med Mabel Ashbourne?«

»Der tales om det,« svarede Mrs. Tempest. »Det vil være et glimrende Parti for ham.«

Noras Hoved sank atter ned paa sin gamle Plads og hun havde ikke mere noget Svar.

»Klokken er snart to,« sagde Moderen pludselig. »Kom, Nora, vi to maa i alt Fald se at komme i Seng.«

»Det er paa Tiden, vi alle gaa til Ro,« sagde Squiren, idet han tømte sit Glas og rejste sig.

De gik nu alle tre op ad Trapperne. Nora var pludselig bleven tavs og søvnig, hun gabede og kyssede sin Fader og Moder, men skyndte sig ind paa sit Værelse uden at sige et Ord.

»Gud velsigne hende!« sagde Squiren, »hun bliver med hver Dag mere nydelig og sød.«

»Blot hendes Mund ikke var saa stor,« sukkede Mrs. Tempest.

»Jeg har aldrig set nogen nydeligere Mund — det skulde da være din,« sagde Squiren.

Og Nora, hvad tog hun sig for, da hun var kommet ind paa sit Værelse? Da hun havde laaset Døren kastede hun sig paa Sengen, begravede sit Ansigt i Puderne og hulkede, som hendes Hjerte skulde briste.

Roric var altsaa forlovet. Hele hendes lille Verden faldt sammen i Ruiner. Indtil i Aften havde hun følt sig som en Dronning i sit Rige, og hendes Rige var Roric og hendes Undersaatter var ogsaa Roric. Nu var alt forbi, han tilhørte en anden. Hun kunde aldrig mere skænde paa ham, tyrannisere ham, patronisere ham eller gøre Nar ad ham. Hun kunde ikke tage sig saadanne Friheder over for en anden ung Dames Forlovede. Han var ikke længer hendes Roric, han tilhørte for Fremtiden Lady Mabel Ashbourne.

»Og hvorfor har han aldrig sagt mig, at han vilde forlove sig med sin Kusine?« spurgte Nora sig selv; »han har tvertimod ladet mig forstaa, at han foretrak mig. Og er det muligt, at han kan holde af to Mennesker, der er hinanden saa modsatte. Hvis han holder af hende, maa han afsky mig; hvis han respekterer hende, maa han foragte mig.

Tanken om dette Forræderi bragte det unge Blod i Kog. Nora fo'r op fra Puderne og stod midt paa Gulvet med knyttede Hænder; hendes Øjne lyste i det blege Ansigt af Vrede og Trods. Eleonor Tempest havde et varmt og dybtfølende Hjerte, men hun ejede ikke Kvindens store Dyd: Evnen til at lide og taale.

(Fortsættes).

Den smukke Limonadejomfru.

Fortælling af E. M. Vacano.

Den Tildragelse, som jeg her vil fortælle, er ikke en opdigtet, ikke noget Kunstprodukt. Hellere end at sysselsætte mig med Figurer, som helt og holdent er udsprungne af Fantasien, som bevæge sig og tale efter Forfatterens Lune — hellere skildrer jeg Personer, som virkelig har levet, hvis Hjerter virkelig har banket, og hvis Læber har smilet eller bævet i Smerte. Saaledes er denne lille Fortælling kun en Gengivelse af, hvad en anden har berettet.

Om denne Fortællings Heltinde læste jeg for første Gang i den Dagbog, som den russiske Generalstabsofficer Moritz von Kotzebue nedskrev i Aarene 1812—1814 under sit franske Fangenskab. I varme Ord skildrer han her, hvorledes han i »café des mille colonnes«, saaledes kaldet efter Søjlerne, som i det uendelige mangfoldiggøres i Kaféens prægtige Spejlvægge, havde truffet den skønneste Kvinde, han havde set i sit Liv — »den smukke Limonadejomfru«, om hvem hele Paris talte, til hvem hele Paris valfartede. Min Nysgerrighed blev vakt. Den skønneste Kvinde, som en Officer, der havde været Verden rundt, nogen Sinde havde set! For min Tanke stod øjeblikkelig det berømte Maleri af Liotard: »Chokoladejomfruen«, og jeg tænkte mig, at hun maatte se saaledes ud; snart var disse to ligesom smeltet sammen til et. Og jeg hvilede ikke, før jeg fik opsnuset denne vidunderlige Kvindes virkelige Historie, den Historie fra Napoleonstiden, som jeg nu skal fortælle.

I.

Rubens Hus.

Det Hus i Antwerpen, hvori en Gang Peter Paul Rubens boede, er nu ved en bred Mur delt i to Dele. I det ene af disse boede i de første Aar af dette Aarhundrede en Bankier, som havde den Takt og gode Smag at værne om Bygningens Udseende, saaledes som det endnu var bevaret fra den ypperste af alle flamske Maleres Tid; kun Atelieret var forsvundet. Men i den bageste Del af Haven saas endnu den lille Hytte, i hvilken en Gang Helene Fourment søgte kølende Skygge, medens Rubens, omgiven af sine Elever, malede under fri Himmel paa sine udødelige Kunstværker, som i Lys og Pragt kunde rivalisere med den klare Dag.

I den Fløj af Bygningen, som Bankieren beboede, herskede der Rigdom og hin flanderske Hygge, som har holdt sig gennem Aarhundreder, og som træder én i Møde fra den flamske og hollandske Malerskoles velgørende stemningsfulde Billeder. Paa Trapperne laa bløde Tæpper, og for Dørene hængte tykke Gardiner i bløde Farver; en behagelig Varme gennemstrømmede hele Huset fra Varmeledningerne. Men i Særdeleshed var Husfruens Dagligstue en sand Rede, saa hyggelig og pragtfuld paa én Gang. Marmorkaminen var mejslet af en Kunstner. I Spejlet over denne saa man ind i en vidunderskøn Vinterhave, hvis grønne, udenlandske Bladplanter dannede den skønneste Modsætning til den hvirvlende Sne uden for. Dette store Rum havde endnu en anden Bestemmelse; det var en Slags Skatkammer, hvor Familien havde anbragt Husets kostbareste Klenodier og Kunstskatte. Under kostbare Billeder af berømte Malere saa man tillige forskellige Familieportræter af Rubens Slægt.

Den, som traadte ind i dette Værelse, maatte uvilkaarlig spørge sig selv: »Hvorledes er Beboeren af dette Hus kommen til alle disse Familiestykker?« Og den Fremmede, som, ledsaget af en indfødt Antwerpener, betragter Husets Façade, vilde sikkert spørge denne: »Hvoraf kommer det, at man lader Bankier van Eyckens bo i et Hus, som egentlig burde være den gamle Kunstnerstads Helligdom og i offentlig Besiddelse?« Og Svaret vil have lydt saaledes: »Fordi dette Hus og disse Billeder er Husets smukke, unge Frues Arvepart. Thi som Pige hed hun Pauline Rubens, og Malerkongen var hendes Tipoldefader.«

Madame van Eyckens var virkelig værdig til at være en Efterkommer af Kunstneren, hvis Ideal havde været Skønhed og Livsglæde. Som hun nu stod ved Kaminen i sit i Vinterdagen halvmørke, prægtige Boudoir, lignede hun ganske Heltinderne i hine Billeder fra den flamske Kunsts Blomstringsperiode. Hendes gullighvide Atlaskeskjole, den purpurrøde, med blødt, hvidt Pelsværk besatte Jakke, det vidunderlig smukke Hoved med de fløjelssorte, blide, mandelformede Øjne, de smuktformede Læber, det rige, mørke, glinsende Haar — alt samvirkede til at give hendes Person en uforlignelig Skønhed og Ynde. I Kjolens knitrende Folder gemte sig halvt en fireaars Dreng med lange Silkelokker som en Æventyrprins. Den smukke Frues Ægtefælle, Bankier van Eyckens, stod foran hende — en endnu ung Mand, som i Værdighed var sin beundrede Gemalinde fuldt jævnbyrdig. Men hans Ansigt var i dette Øjeblik forstyrret og, ligesom hans Hustrus, dødblegt.

»Umuligt!« udbrød Pauline van Eyckens med bævende Stemme. Alt skulde være tabt? Alt? Saa pludseligt?«

Han vred Hænderne og kastede sig ned i Sofaens Puder, som om han lod sig falde ned i en Afgrund — saa selvopgivende, ude af Stand til at gøre Modstand længere. »Pludseligt? Ak, jeg har fortiet den langsomme Vej nedad for dig, Pauline! Jeg har kæmpet og kæmpet, indtil endelig hele den undergravede Bygning med vor Rigdom, vor Pragt og — min Ære styrtede sammen over os!«

»Din Ære? Det tør, det kan ikke være muligt!« udbrød hun med hæs Stemme, idet hun rettede sig stolt og med flammende Øjne, medens hun udstrakte Haanden paa én Gang bydende og afværgende.

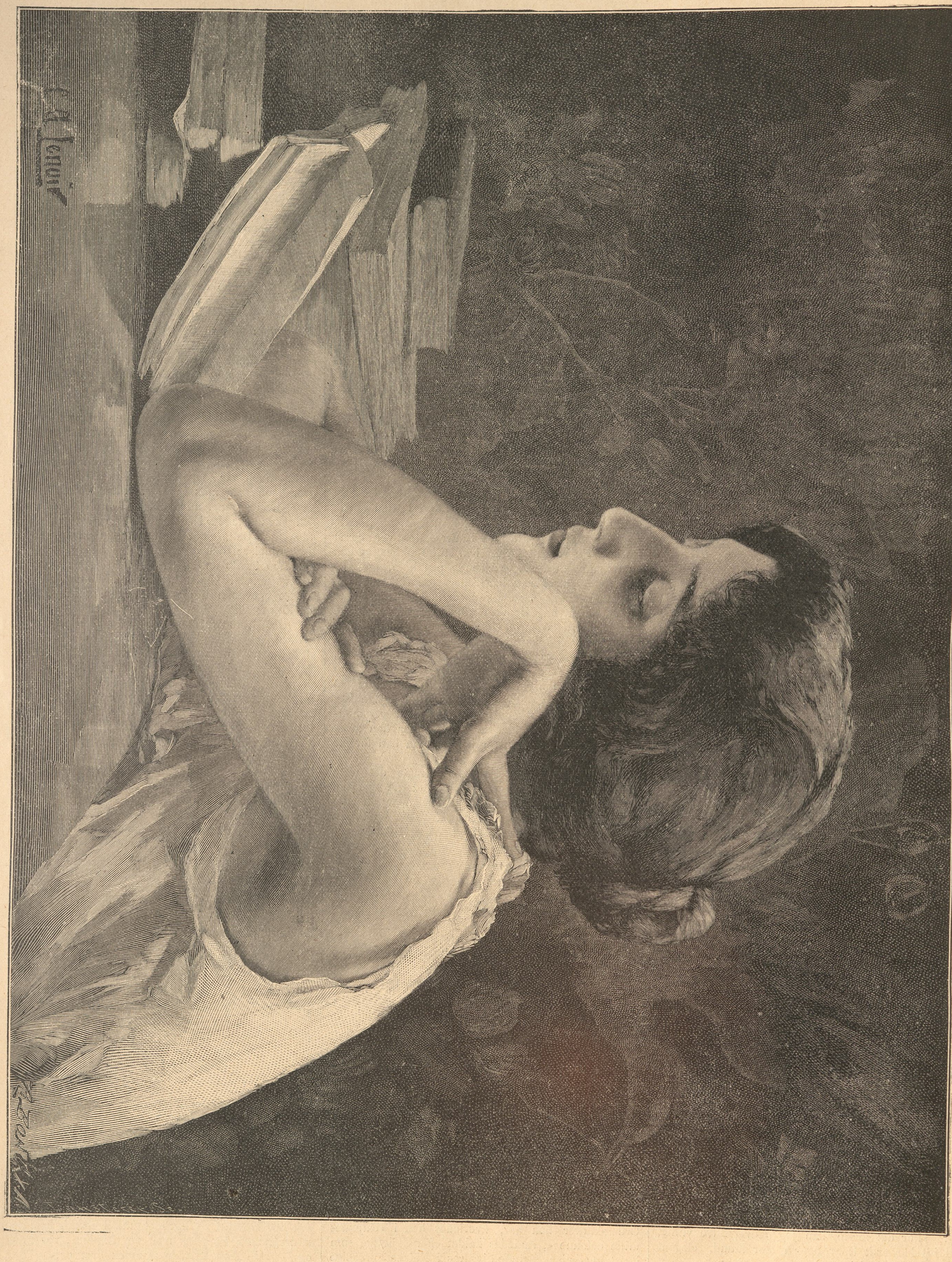

Fordybet. Efter Maleri af A. Lenoir.

Hjemvendt fra Sibirien. Efter Maleri af Kockzialski.

»Aa, hvad forstaar Kvinder sig derpaa!« svarede han med den Hensynsløshed, som Ulykken vækker hos svage, forvænte Mennesker. Og Hr. van Eyckens var svag trods alle sine glimrende Egenskaber, han var svag i samme Grad, som hans unge Kone var stærk og modig. »Tab efter Tab har jeg lidt,« vedblev han i dump Fortvivlelse. »Den ene Ulykke trækker den anden med sig — hvor der først er en Rift, der bliver snart et Hul. Saa kom det værste — mine Skibe, som forliste for mig. Jeg forsøgte at udfylde Hullerne igen, jeg spekulerede — spekulerede dristigt, vanvittigt, saaledes som en synkende skibbruden, der griber efter et Halmstraa. Jeg risikerede andre Folks Penge for maaske endnu at redde os — nu er alt forbi! Kun en ilsom Flugt kan fri mig fra Fængsel, fra en ærekrænkende Dom. Flugt! Hvad taler jeg om Flugt! Dø maa jeg!« Og han begravede sit Ansigt i sine sammenslyngede Arme, og en høj Stønnen syntes at skulle sprænge hans Bryst.

Men i samme Øjeblik laa hun paa Knæ ved Siden af ham; hendes hvide Arme klamrede sig om ham og holdt ham fast, saa fast, som vilde hun med Anvendelsen af al sin Kraft søge at holde den synkende oppe over den rivende Flod. »Dø?« sagde hun hæst. »Du, du, Georg? Forlade din Hustru og dit Barn? Vor lille Adrian? Det kan du ikke ville, det vilde være fejgt, og du er ikke fejg, du er det ikke, hvor kunde jeg ellers elske dig saa højt!« Og hendes Smerte gav sig nu Luft i Taarer. Men hun havde en stærk og modig Karakter, denne tyveaarige Kvinde, som endnu næsten lignede et Barn; hun rettede sig op, som om hun havde taget en Beslutning. »Der maa gives en Udvej, et Middel til Redning!«

»Der gives intet!« svarede hendes Husbond tonløst. »Med Nød og næppe lykkedes det mig at redde din Medgift ud af det almindelige Forlis. Du behøver nu kun at underskrive de Papirer, som jeg har her hos mig, og henholde dig til vor Ægteskabskontrakt . . .«

»Hvorledes, Georg? Jeg skulde leve i Velstand, medens du drives til Skændsel og Død? Saaledes opfatter du altsaa vor Forening, den Troskab, som vi tilsvor hinanden? Du taler om min Medgift — Gud give, at den halve Million maa være tilstrækkelig til at dække de Beløb, som har været dig betroede, til at holde dit Navn uplettet! Hvorfor vil du ikke se denne Udvej? Jeg har delt din Rigdom og vil for Fremtiden dele din Fattigdom! Du maa ikke dø, Georg! Vi giver Kreditorerne alt, hvad vi ejer, og siger dem, at vi vil arbejde — arbejde uden Ophør, Dag og Nat, til vi har betalt den sidste Rest af vor Gæld. Himlen vil give os Mod og Kraft dertil, min Elskede!«

»Men Fattigdommen, Skammen, Pauline . . .«

»Fattigdom er ingen Skam!«

»Og vort Barn?«

»Vort Barn? Vi vil efterlade ham et ærligt Navn, det er mere end Guld. Vi vil lære ham at arbejde, vænne ham til et stille, arbejdsomt Liv. Det øvrige faar staa i Guds Haand.«

»Men jeg kan ikke modtage dette Offer af dig! Jeg alene er den skyldige, jeg alene maa bære Følgerne af min Letsindighed og mine Vildfarelser. Du maa ikke dele dem med mig, du maa ikke!«

Hun smilte — en hurtig Bevægelse, og Papirerne, som han havde lagt fra sig paa Bordet, laa flammende og sønderrevne paa Ilden i Kaminen.

»Pauline!« raabte han. »Hvad har du gjort?«

Hun svarede ikke, men ringede.

Madam Hinrik, hendes Kammerpige, traadte ind; en ægte flamsk Type: stor og stærk, alt andet end yndefuld; alt hos hende havde det i Breden. Haaret var redt saa stramt tilbage, at det saa ud, som om Øjenbrynene derved vare trukne højt i Vejret — hvis man overhovedet kunde kalde de blonde Skyggér over de runde, lysebrune Øjne for Øjenbryn. I det helt hvide, fedladne Ansigt sad en Stumpnæse, som kiggede paa en Gang muntert og ligesom forbavset ud i Verden. Hendes Forklæder, hendes Kraver og Manchetter vare altid saa blændende hvide, at det forekom en, som om hele Personen altid lugtede af Vaskebalje og Strygejern.

»Madam Hinrik,« sagde Pauline fattet, »ved De, hvornaar Postvognen gaar fra »det forgyldte Lam« til den franske Grænse?«

»Klokken syv, Frue.«

»Saa gaa straks hen og bestil to Pladser. To indvendige Pladser!«

»To Pladser?« spurgte Md. Hinrik forbavset og nølende.

»Ja, hører De ikke? Hvad venter De paa?« Kammerpigen sneg sig tavs ud af Døren, og et Øjeblik efter saa man hende med et stort Tørklæde om Hoved og Skuldre trave af Sted gennem Sneen hen imod Gæstgiverstedet »det forgyldte Lam«.

»Lille Adrian kan jeg godt have paa Skødet,« sagde Fru van Eyckens smilende til sin Ægtefælle, da Pigen var gaaet. »Vi har endnu hele Eftermiddagen for os. Nu pakker jeg hurtigt en Kuffert med Linned og de nødvendigste Klædningsstykker. I min Sparebøsse — ak, min lille Sparegris, som Adrian forærede mig i Markedsgave sidste Aar! — i den ligger der fire Tusinde Francs, som jeg lidt efter lidt har sparet sammen af mine Naalepenge. Det er de eneste Penge, som vi med god Samvittighed tør tage med os. Og nu, Georg, maa du tage dig sammen! Raadfør dig med din første Bogholder! Hr. Goevaert er klog og tro — han maa have fuld Klarhed over Stillingen. Giv ham en Generalfuldmagt og lad det Dokument opsætte, i hvilket jeg overlader min Medgift til dine Kreditorer. Vor Ruin maa ikke blive bekendt, før vi er borte herfra. I Frankrig, i Paris kan vi bedre afvente Begivenhedernes Gang. Og skulde din Nærværelse være nødvendig her, saa kan du jo altid vende tilbage.«

Der var kommet en forunderlig Besluttethed over hende, som talte ud af hvert Ord. Georg van Eyckens rettede sig i et og alt efter sin Hustru. Med Rigdommen syntes ogsaa al hans Energi, al hans overlegne Selvbevidsthed at være forsvunden. Der gives Mennesker, som kun kan trives i Overflødighedens Drivhusvarme, som kun da kan bevare deres Anstand og Anseelse. Kommer Fattigdommen, saa lægger den sig dræbende over dem, som i Vaaren en Frostnat over Blomsterne.

Det var allerede blevet mørkt, og Lygterne kastede et kummerligt Lys over Gaderne, da Postvognen skumplede ud af Byens Port. Et lykkeligt Tilfælde vilde, at Ægtefællerne med deres Barn vare de eneste Passagerer i Vognen. Da denne rullede ud af Porten, mistede den unge Bankier fuldstændig Herredømmet over sig selv og sank hen i en Hulken. Hans Hustru tvang ham hen til sig, lagde den nedbrudte Mands Hoved paa sin Skulder og satte Drengen paa Skødet af denne modfaldne, tilintetgjorte Mand med den stolte Skikkelse og det fortvivlede Hjerte.

»Den Almægtige vil ikke forlade os,« sagde hun med blid Stemme, »thi vi har gjort vor Pligt.«

(Fortsættes).

Fattigdom.

Jeg havde faaet det Hverv som Undersøger i en Understøttelsesforening at aflægge Kunstmaler Svend Hammer et Besøg. Jeg valgte dertil en frostklar Søndag-Morgen, hvor Sneen glimtede i Solens Skin, hvor Himlen syntes højere end ellers, og hvor hver en Lyd lød renere i den friske Luft.

Ingen Arbejdsvogne var at se, hvor man end saa hen! Kun de ringende Sporvogne og de kedelige Drosker og saa Mennesker, der gik saa stille og langsomt, med Søndags-Roen præget i deres Ansigter og over hver af deres Bevægelser, med Bevidstheden om, at det ikke hastede! Der var intet Arbejde, der kaldte. Det var deres egen Dag — den, de kunde bruge, akkurat som de selv vilde!

Jeg gik og saa' mig glad paa hvert Menneske, jeg mødte. Det forekom mig, at de lyste Fred ud af alles Øjne. Jeg var ikke langt fra at standse og tale lidt med dem, eller i hvert Fald sende dem et venligt Nik. Jeg syntes, vi vare gamle Bekendte alle i denne Morgenstund.

Jeg følte godt, at jeg begyndte at blive lidt sentimental. Men jeg havde ikke Lyst til at stritte imod. En lille Sentimentalitet gør saa vist ingen Skade — navnlig ikke en Søndag-Morgen!

Saa kom jeg til Huset, han boede i. Det var en ækel, snavset Gade, hvor Husene vare skidengraa og grumsede. Det forjagede min Søndags-Stemning, det fortrængte fuldstændig hver Gnist af Sentimentalitet.

Op ad den mørke Trappe, hvor Skarnet laa tommetykt, gik jeg ganske langsomt. Paa hver Afsats standsede jeg og læste paa de mest forskelligartede Dørplader Beboernes Navne. Men jeg kom helt op paa Kvisten, før jeg traf paa hans.

Paa en stor brun-gul Træplade prangede hans Navn i utallige Snirkler og Sving. Under det igen læstes med store, tydelige Bogstaver: Atelier!

Ser man det! Naturligvis en stakkels Kunstner, der ikke kan faa sine Arbejder solgte, en fattig Mand med Malerier i Guds Velsignelse, men uden Brød i Huset! Ja, saadan var det vel! Den Historie, den kendte jeg!

Jeg bankede paa Døren, men der blev ikke lukket op. Jeg bankede igen, og nok en Gang. Men samme Resultat. Da vendte jeg mig om og vilde gaa — en lille Smule ærgerlig over det forgæves Besøg. Men i det samme kom en Kone op ad Trapperne.

Hendes Skridt lød tunge og trætte, og det hev i hendes Bryst — en underlig pibende Lyd! Et udslidt Menneske, tænkte jeg! Og da hun kom mig nærmere, saa jeg kunde se hende, saa' jeg, at jeg ikke havde tænkt fejl.

Hun var høj og mager, med lange, tynde Arme, der leddeløse dinglede frem og tilbage, med en Brystkasse, der var smal og flad, og med et lille vissent Ansigt, hvor to store Øjne fortalte om Sorg og Nød og om bitter Resignation.

Jeg standsede hende og spurgte om hun ikke vidste, hvornaar man bedst traf Kunstmaler Hammer hjemme.

Hun ligesom fo'r sammen, og en svag Rødme gled over hendes Ansigt. Hun nikkede og stammede et Par Ord frem. Hun blev synlig overrumplet ved dette mit Spørgsmaal og følte sig forlegen. Men til sidst sagde hun ganske stille, om jeg ikke vilde gaa med ind.

— Er De maaske hans Kone? spurgte jeg.

Hun nikkede igen og lukkede Døren op til »Atelieret«.

Jeg har set mange Atelierer, mange lyse og kønne, men ogsaa mange, der ikke var stort andet end Pulterkamre. Dog Magen til dette har jeg aldrig i mine Dage set for mine Øjne.

Det var et lille Kvistværelse med et ganske almindeligt Tagvindu. Malerier var der ingen af. En stor gulmalet Træseng, et skrøbeligt Bord, to haltende Stole og tre paa Gulvet opredte Børnesenge var hele »Atelierets« Bohave.

— Ja, sagde hun som Svar paa min Forundring, saadan ser her ud, det er alt, hvad vi ejer. Det er »Kunstmaler« Hammers »Atelier«.

Hun sagde det ganske stille og ganske alvorligt. Der var hos hende kun en Trang til at vise mig det hele i al dets Ynkelighed.

Jeg sagde nu, hvem jeg var, og i hvilket Ærinde jeg kom. Hun svarede, at hun havde tænkt sig det, straks hun saa' mig.

Og saa fortalte hun:

— Jeg har kendt »bedre Dage« før. Jeg var Husjomfru paa en Gaard nede ved Næstved. Det var min Lykke-Tid. Der kom han en solhed Sommerdag vandrende ind gennem Porten. Jeg stod i Køkkenet og saa' ham komme. Og jeg maa tilstaa det: jeg blev straks forelsket. Han saa' saa frejdig og frisk ud med Kunstnerhatten paa det krøllede Haar og Malerkassen slængt over Skuldren.

Han blev der en Maanedstid og malede flere Billeder. Et af dem fik han paa Udstillingen — det eneste, han nogen Sinde har faaet antaget.

Vi blev forlovede. Han var saa kæk og rask. Der var over ham noget af Sommerens solende Varme. Vel mærkede jeg, at han ofte drak lidt for meget, men jeg tænkte ikke synderlig derover.

Saa rejste han. Og Skiftedagen i November fulgte jeg efter. Vi blev gifte. Her i Kjøbenhavn. Da havde jeg levet min Lykke-Tid.

Vi begyndte over al Forventning godt. En lille lys Lejlighed paa tre Værelser havde han fuldstændig monteret. Det er dit, sagde han til mig, det er altsammen dit. Og jeg tænkte slet ikke over, hvor han havde faaet det fra, spurgte ikke heller. Jeg vidste jo ikke, om han havde Penge eller ej.

Men der gik ikke mange Dage, før jeg vidste sikkert, at han ikke havde Penge.

Da jeg nemlig bad ham om nogle til at føre Husholdningen for, sagde han, at han desværre lige nu var kommen i Forlegenhed. Det hændte ellers sjældent. Men en Kunstner, ja Kunstner, sagde han, var undertiden udsat for noget saadant, naar han da ikke havde Formue. Det var paa en Gang sørgeligt og godt, Penge ødelægger Kunstneren, de gør ham sløv og slap. Kun den, der ikke har Penge, kan arbejde.

Saadan noget fortalte han mig, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tro. Jeg fandt det kun sørgeligt. For hvad er Livet, naar man ikke har noget at leve af?

Godt var det, at jeg havde en Smule Penge selv. Dem brugte jeg og tænkte, at den øjeblikkelige Forlegenhed, som han kaldte den, da vilde

være overstaaet. I det Haab brugte jeg hver Øre, jeg havde.

Da kom min store Ulykke-Dag!

En Morgenstund jeg sad alene hjemme og tænkte paa, hvordan jeg kunde komme til at tjene noget selv, for ikke længer havde jeg Tro til ham, og heller ikke Haab om, at han blev bedre — den Morgen kom en Mand, en ældre Herre med stort graat Skæg og et Par Øjne, som jeg aldrig glemmer, han kom og sagde, at hvis han ikke nu fik Pengene for Møblerne, saa tog han dem alle tilbage. — Pengene? spurgte jeg og stirrede forbavset paa ham. Ja, Pengene, svarede han og vrængede ligefrem ad mig. Da stod det med ét saa klart for mig, at min Mand havde taget Møblerne paa Afbetaling og ikke betalt de Afdrag, som han skulde.

Om Eftermiddagen var Lejligheden tom. Hvad skulde jeg gøre? Jeg kunde ikke betale. Han ikke heller. Men han lo, da han saa' det og sagde, at det skulde jeg ikke bryde mig om. Han var Mand for at skaffe mig et langt kønnere Hjem!

Saa gik han ud.

Men da han hen paa Natten atter vendte hjem — hjem til det Hjem vi ikke mere havde — da var hans Øjne røde og hans Tale lallende, da var han »drukken« — da var hans Ben saa rystende, at han ikke kunde staa

Kort efter faldt han om paa Gulvet og faldt i Søvn med det samme, og som han sov, saadan har jeg aldrig hørt noget Menneske sove!

Hvor jeg led den Nat! Og hvor jeg tænkte! Tanke efter Tanke jog igennem mit Hoved, der bankede, saa det gjorde ondt. Jeg tænkte paa saa meget. Jeg tænkte paa hele mit Liv, paa den Tid jeg var Barn, og da jeg blev voksen. Mangt og meget, jeg ikke i mange Aar havde ofret en Tanke, dukkede pludselig op for mig. Jeg blev med ét saa klartseende baade paa det, der havde været, paa det, der var, og paa det, der vilde komme. Jeg saa' Virkeligheden i al dens Nøgenhed. Ubarmhjærtigt og koldt stillede den sig for mig. Det var mig, som var der kommen Is i mine Aarer, saa koldt syntes Blodet mig at være. Og dog brændte det hedt som i Feber. Jeg glemmer aldrig den Nat.

Skulde jeg pakke den Smule sammen, jeg havde, og gaa min Vej? Skulde jeg løbe fra det hele, fra Huset og Manden — den Mand, der havde fanget mig i sine Garn ved Løgn og Svig, den Mand, til hvem jeg dog var bundet ved Skriftens Ord? Skulde jeg? Ja, jeg tænkte derpaa. Jeg mente, jeg havde Ret dertil. Hvem kunde tvinge mig til at blive hos ham? Loven? Nej, ikke Loven! Jeg kunde gaa, hvorhen jeg vilde. Havde jeg ikke Ret til at frelse mig selv? Men hvor skulde jeg gaa hen? Hvem skulde jeg ty til? Aa, der var ingen, slet ingen, der vilde have mig — og Barnet! Ja, Barnet! Jeg skulde jo være Moder! Og jeg blev, hvor jeg var!

Da Morgenen brød frem, var jeg blevet et gammelt Menneske. Jeg var knækket saa grundigt, at jeg aldrig rejste mig mere. Bøjet og syg blev jeg hos ham og delte Livet med ham, det kummerlige Liv, til hvilket jeg selv maatte skaffe Føden. Ja, for han skaffet intet. Vel malede han stundom et eller andet Stykke, men lykkedes det ham endelig at komme af dermed, drak han Pengene op med det samme.

Ja, saadan blev mit Liv, det Liv, der undertiden blev mig saa tungt, at jeg kunde ønske at kaste det fra mig. Men saa saa' jeg paa mine Børn, og for deres Skyld holder jeg det vel sagtens ud, til Vorherre selv tager det fra mig.

Men jeg trænger til Hjælp. Derfor søgte jeg deres Forening. Sig mig, tror De, jeg kan faa den?

— — —

Saadan fortalte hun mig sit Livs Historie. Dæmpet og stille havde hun talt, uden Forsøg paa at pynte og smykke, det læste jeg kun altfor tydeligt i de trætte Øjne; i de skarpe Træk og i de dybe, svære Furer.

Stakkels, stakkels Menneske! tænkte jeg, da jeg atter stod paa Gaden i det glimtende Solskin paa den blinkende Sne, der skar mig i Øjnene, saa de løb i Vand. Eller var det maaske hendes Historie, der kaldte det vaade frem? Jeg véd det ikke. Kun det véd jeg, at ikke længer var der Søndags-Fred i mit Sind, der var kun én stor, tung Bedrøvelse.

Johan Keller.

Hvorledes Hunden kom i Menneskets Tjeneste.

Af alle Dyr er der intet, der i Aartusinder har været Mennesket en saa tro Ledsager som Hunden. Den har i lange Tider delt godt og ondt med ham. Derfor bliver der ogsaa vist dette Dyr en Sympati som intet andet, og det med Rette. Men medens der vises Hunden inderlig Deltagelse og Venskab, se vi, at dens nærmeste Slægtninge, Ræven og Ulven, altid have været i den sørgelige Nødvendighed at maatte leve paa Krigsfod med Verdens Herre, og enten paa Rævens Vis snildt skjule sig for hans Forfølgelser, eller som Ulven, i Bevidsthed om sin Kraft, træde op i aaben Kamp imod Forfølgeren. Men uagtet baade Ulven og Ræven hører til Hundeslægten og sidstnævnte endogsaa anses for at være den mest fuldendte Type blandt Hundene, har dog ingen af dem de Egenskaber, der gør dem skikkede til at træde i Menneskets Tjeneste og pleje daglig Omgang med det.

Med Hensyn til vore Venner, Stue- og Gaard»hunden *(Canis familiaris)*, da viser deres Hjærnedannelse, at de staa Ulven nærmere end Ræven. Ogsaa Øjnenes runde Pupiller samt de mindre skarpe og spidse Tænder adskille Gaardhunden mere fra den sidste, uden at den derfor naar den første. Skønt Gaardhunden af Naturen er et Rovdyr, indtager den dog en meget underordnet Stilling blandt denne Dyreklasse; den har aldrig kunnet holde sig i vild Tilstand jævnsides andre Rovdyr, men er fuldstændig gaaet op i Menneskets Tjeneste. Ikke alene mangler Gaardhunden Rævens Behændighed og Ulvens Energi i at bide, men dens Naturel er ogsaa meget forskelligt fra disse Dyrs og netop denne Forskel i Karakteren gør Gaardhunden skikket til det bedste af alle Husdyr.

Den sædvanlige Hund (Stue- og Gaardhund) har to Hovedegenskaber, den er doven, og den er graadig; men dertil er den ogsaa lærvillig og tro, det sidste dog kun for saa vidt de to førstnævnte Egenskaber ikke lide noget Afbræk derved. Man maa ikke tro, at Hunden er trofast, fordi den føler Hang dertil, eller er sig Troskaben bevidst; den er tro, fordi den har Fordel deraf! Intet kan lettere bevæge en Hund til Frafald fra sin Herre end Sult; en sulten Hund bliver ikke i Huset, den løber bort og tigger eller stjæler, og den bliver der, hvor der bydes den bedre og rigeligere Kost. Kun Vanen at blive fodret i et bestemt Hus binder den dertil, og den lærer sin Herre at kende som en Velgører, for saa vidt den ernæres af ham. Dens Hengivenhed bliver desto større, jo mindre Herren holder den til strængt Arbejde, og ved Vane stiger den til formelig Uadskillelighed.

Ganske fornægte sin Natur som et Rovdyr, hvis Opgave det er at gøre Bytte, vil og kan Hunden dog ikke, og derfor hengiver den sig villig og gerne til Jagtarbejde; herved tilfredsstiller den paa dobbelt Maade sine medfødte Tilbøjeligheder. For det første er det ikke noget svært Arbejde at løbe efter Haren eller snige sig ind paa Høns; den gør det gerne, fordi det morer den. For det andet har Hunden den Fordel, at faa Del i Byttet, og det gøres den lettere at faa fat i det, end hvis den uden Skytte skulde jage alene efter Harer og Høns. Det gavner den, naar den gør sig nyttig for ham; begge have god Brug for hinanden og derfor ere de gode Venner.

Gaardhundens ovenfor nævnte Hovedegenskaber, Dovenskab og Graadighed, blev uden Tvivl Anledningen til dens nuværende Stilling. Den, der ikke har Lyst til at arbejde og alligevel ikke vil sulte, for ham bliver der intet andet, end at tigge og stjæle, og begge Dele forstaar vore Hunde. Men at stjæle hos sine Lige er temmelig haabløst. Det er derfor indlysende, at Hunden, da den endnu befandt sig i en Tilstand af Vildhed, var rigtig usselt stillet. At paakalde sine Brødres Medlidenhed kunde slet ikke nytte, da Ulven fortærer alt spiseligt selv og ikke røber den svageste Tilbøjelighed til at skænke andre »værdige trængende« saa meget som et afgnavet Ben; at appellere til Rævens gode Hjerte var lige saa resultatløst. Og at stjæle af deres Rov, det havde Hunden dog ikke rigtig Mod til; den saa sig derfor i den bitre Nødvendighed, at spekulere i andre Væseners Deltagelse og Medfølelse, for at kunne mætte sig uden for store Anstrengelser.

Men paa hele Jordkloden og af alle Væsener, der ere henviste til Kødspiser, fandt Hunden ikke nogen, som den bedre kunde slutte sig til end Mennesket, thi hvor denne end spiste sin Mad, var han nødt til at kaste Benene bort som uspiselige, da hverken hans Tænder eller Mave er saaledes beskafne, at han kan knuse og fordøje dem. Men hvem kunde disse ubrugelige Madrester være velkomnere end Hunden? Og maatte Menneskets medfølende Hjerte ikke blive rørt, naar den venligt nærmede sig ham med logrende Hale, godmodigt gloede paa ham og taknemmelig lod sig nøje med det, som han selv foragtede. Tillid vækker Tillid, siger et gammelt Ord, der ofte har bekræftet sig. Thi da Mennesket saa, hvorledes Hunden var tilfreds med det, som han ikke selv kunde bruge, da han bemærkede den glade Stemning, som denne bragte ham i Møde derfor, hvor kunde han i sin Ensomhed da andet end knytte denne brave, troskyldige Fyr mere og mere til sig, og efter at have lært dens bedre Egenskaber at kende, gøre den til sin Husven? Paa det tidligste Kulturtrin fandt Mennesket en tro Ledsager i Hunden; som Jæger, til Opsporing og Forfølgning af Vildtet, en ufortrøden Hjælper, der forstod dette Haandværk bedre end han selv; som Nomade en paalidelig Vogter af sin Hjord, og som fast Bosiddende en munter og fordragelig Kammerat og Legebroder for sine Børn.

Saaledes opstod der med Tiden mellem Menneske og Hund et Forhold, der efterhaanden blev uopløseligt; hver af dem fandt sin Fordel derved, og hvor det er Tilfældet, der løses en Forbindelse ikke saa let.

For Naturvennen og Sjæleforskeren er det af stor Interesse at iagttage Hundens Karakterdannelse, fordi de ved Kendskabet til den dyriske Sjæl bedre naa til en rigtig Vurdering og Bedømmelse af den menneskelige. Hunden er af Naturen ikke blot udrustet med de Egenskaber, der gør den skikket til at bære en Tilstand af viljeløs Underkastelse, men ved sin store Lærvillighed og mer end tusindaarige Omgang med Mennesker har den udviklet sin Intelligens til en Højde, som vi ikke kunne paavise hos noget andet Husdyr. Ganske vist stikker den gamle Adam den endnu i Kødet. Tilbøjeligheden til at tigge og stjæle er endnu ikke helt udryddet, men vi bære med Taalmodighed over med dens smaa Unoder og beholder den gerne hos os som en kær Kammerat, medens vi forfølge dens to Brødre, Ræven og Ulven, som svorne Fjender af al Kultur.

TIL BILLEDERNE

A. Seifert: Ikke rigtig fornøjet. Nej, det vilde ikke slaa til, det Orakel, som hun nys raadspurgte. Hun havde plukket Gaaseurterne derude paa Marken og taget dem med herind i Haven, i hvis skjulteste Krog hun saa havde sat sig for rigtig i Ro at spørge Oraklet. Og ganske langsomt havde hun saa begyndt at tage de hvide Kronblade af et for et under den gamle Formular: Han elsker af Hjerte med Smerte osv. — Men inden hun kom til Ende, havde et hastigt Blik overbevist hende om, at det ikke vilde slaa til, som hun havde haabet. Og hun havde ladet Blomsten falde og sad nu stille hen, mens Tankerne kredsede om dette ene, som fyldte dem helt og fik hende til at glemme hele den øvrige Verden.

* * *

A. Lenoir: I Tanker. En køn og tiltalende Kvindefigur, optaget af den store Bog, som ligger foran hende.

* * *

J. Kockzialski: Hjemvendt fra Sibirien. Et gribende Billede fra det moderne Rusland. Midt i det fredelige Hjem, hvor Enken sidder med sine Børn — den ældste ved Klaveret og de to yngste ved Lektierne — rives Døren pludselig op, og ind træder en besynderlig Skikkelse, med hule Øjne, magre Kinder og filtret Skæg. Moderen rejser sig og Børnene se op fra deres Arbejde. Er det Graven, der har aabnet sig og giver sit Bytte tilbage? Er det muligt, at Sønnen — den ældste og længe savnede — er kommen tilbage fra den frygtelige Forvisning, som en Ungdomsbegejstring førte med sig! Forlængst har man troet ham død og forsonet sig med Tabet. Nu er det, som om Fortiden med al dens Smerte atter rejser sig. Derfor tøves der; derfor er der ingen Jubel over Gensynet, og derfor staar den stakkels Forviste endnu saa underlig tøvende og usikker her i dette lille Hjem, hvorom alle hans Tanker og al hans Higen har kredset, lige siden han reves bort derfra og maatte døje de Lidelser og Savn, som ingen endnu har evnet at beskrive.

„Hvo, som graver en Grav . . .“

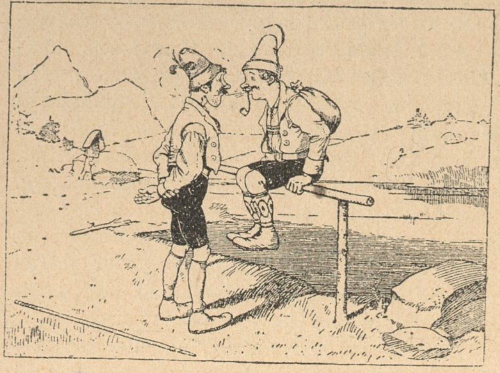

1.

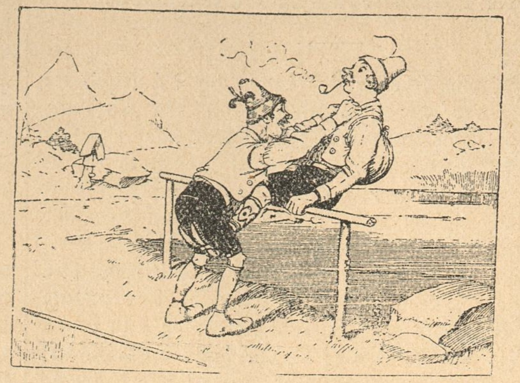

2.

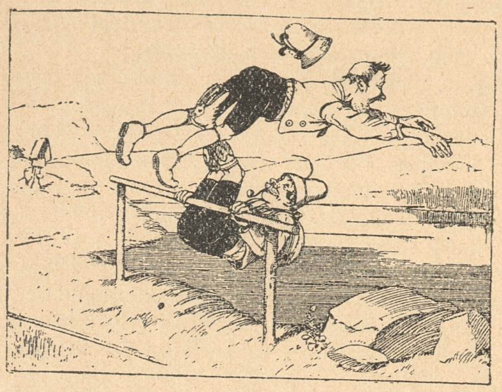

3.

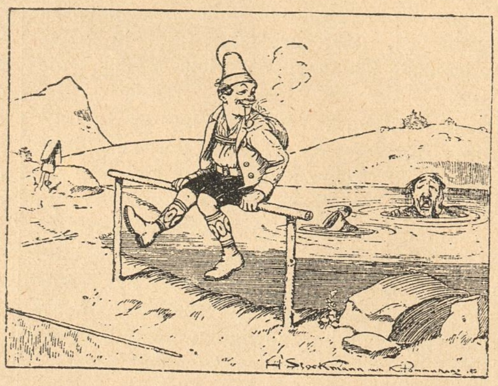

4.

Hvorfor Tigeren er stribet.

»Du, Far, se en Gang, hvor kønt Tigeren er stribet! Den har sikkert en Gang

sat sig paa en nymalet Bænk.

En levende Karussel.

Tykke Jens Hansen har i den arbejdsløse Tid fundet paa en ny Levevej som levende Karussel.

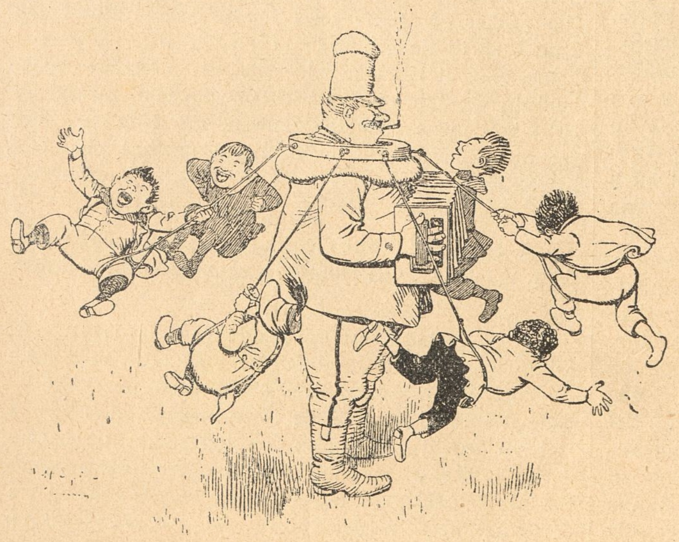

Mod en Fem-Øre eller To-Øre faar Drengene sig en Tur og Musik oven i Købet.

Gaade.

Det findes af og til paa Huse; forskyder man Bogstaverne, findes det i Afrika, og drejer du det, du finder dernede, om, og føjer et Bogstav til foran, har du et Træ.

Opgaver.

Logogrif.

1—11.
Det hele har du været, Ven,
en Gang for længe siden,
nu er du sagtens vokset til
og mindes næppe Tiden.

2. 9. 8. 1. 11.—2. 11. 4. 6. 5. 10. 11.
At disse du har udstødt, tror
jeg nok at turde sige,
men at det just har været skønt,
jeg paastaar ej saa lige.

7. 8. 8. 4. 2. 2. 7.
Hvad mange fik i Livets Spil,
jeg nu dig beder gætte,

2. 4. 3. 8. 4. 2 2. 7.
Og dette kan der tælles til,
men træf nu blot det rette!

8. 9. 2. 1. 11.
Hvad der kan skrives meget flot
om baade mangt og meget;

1. 2. 2. 11. 4. 8.
Og jeg tør rolig vædde, at
du op ad det er steget.

10. 8. 2. 7. 8.
Hvad en Nutidsdame ej
benytter, nu du søge;
dog er det ingen Dadel, nej
bevares! Her vi spøge!

Løsning paa Dominoopgave i Nr. 3.

Paa Bordet laa — B beholdt — C lagde ... ud. — D lagde ... ud.

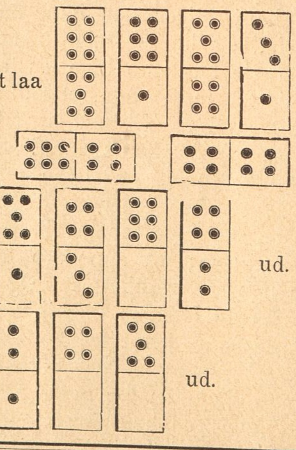

Omskrivningsopgave.

Hvilken israelitisk By danner uden Hoved og Fod en mægtig Strøm.

Løsning paa Gaade i Nr. 4.
Svamp.

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 4.
En Næse.

Indhold.

Billeder: Ikke rigtig fornøjet. Efter Maleri af A. Seifert. — Fordybet. Efter Maleri af Lenoir. — Hjemvendt fra Sibirien. Efter Maleri af Kockzialski. — »Hvo, som graver en Grav . . .« (4 Billeder). — En levende Karussel (2 Billeder). — Hvorfor Tigeren er stribet (2 Billeder). — Illustr. til Romantillæget.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. — Den smukke Limonadejomfru. Fortælling af E. M. Vacano — Fattigdom. Af Johan Keller. — Hvorledes Hunden kom i Menneskets Tjeneste. — Til Billederne. — Opgaver — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 6 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 10. November. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

Den lille Gaasepige. Efter Maleri af A. Montemezzo.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Syvende Kapitel.

Det Middagsselskab, som Lady Jane Vawdry gav i Anledning af sin Søns Indtrædelse i Myndighedsalderen, tilfredsstillede ingenlunde Rodericks Mening om, hvordan en saadan Begivenhed burde fejres. Hvor smukt og flot dette end paa sin Vis havde været, saa havde det dog altfor meget lignet enhvert andet Middagsselskab til at tilfredsstille en ung Mand, der som Roderick afskyede alt, hvad der var almindelig Skik og Brug og hellere gik ad sine egne snørklede Stier end ad det øvrige Samfunds brede, udtraadte Landeveje.

Dette sagde han ogsaa sin Moder, da de den næste Dag sade sammen ved Frokostbordet, og han begyndte med, at der maatte gøres noget for Forpagteren, Husmændene og Smaafolkene.

»Hvad mener du, Roderick?« lød det overraskede Svar.

»Jeg mener, at vi maa gøre en Fest ogsaa for dem i Anledning af min Myndighedsalder. Jeg tror, Folkene venter det. Det i Gaar var kun en Begyndelse, men det var en meget nydelig Begyndelse, som gjorde dig megen Ære.«

»Mange Tak,« sagde Lady Jane stramt, idet hun pressede sine Læber fast sammen.

Denne første Novemberdag, hvor alt laa saa straalende og forhaabningsfuldt for Roderick, var i Grunden en bitter Dag for Moderen. Hun, som hidtil havde været den eneraadende Herskerinde paa Briarwood, maatte finde sig i for Fremtiden kun at blive taalt, og spise Naadsensbrød. Huset tilhørte nu Roderick, endogsaa Drivhusene vare hans. Ingen havde Ret til at bebrejde ham noget, hvis han skulde udtale sig misbilligende om, at hun havde anvendt saa mange Penge paa dem.

»Ser du,« vedblev Roderick, »jeg maa ogsaa se de tarvelige Folk hos mig, ogsaa Ungdommen, baade Drenge og Piger, og nu skal jeg sige dig, hvordan det skal være, Moder. Det skal være en landlig Fest med Jagt og Jagtfrokost, og her skal være aabent for alle, høje og lave, fine og simple. Du skal ikke være bange,« vedblev Roderick, da han saa Lady Janes forfærdede Blik, »vi skal ikke ødelægge noget. Din Have skal blive respekteret.«

»Haven er jo nu din, Roderick. Du er Eneherre her og kan gøre, hvad du lyster.«

»Kære Moder, saadan maa du ikke tale. Tror du jeg nogen Sinde kan glemme, at det er dig, der har gjort Stedet til det, det nu er. Haven er din Øjesten, og det skal være din Have, saa længe du lever.«

»Det er meget smukt af dig, min kære Søn, men du lover mere end du kan holde. Naar du en Gang fører din Hustru herind paa Briarwood, saa er jeg nødt til at fortrække og se mig om efter et andet Hjem.«

»Gør dig ingen Bekymringer af den Grund. Jeg har ikke i Sinde at gifte mig i den første halve Snes Aar.«

»Deri gør du Uret, Roderick. I din Stilling og med dit Ansvar bør du gifte dig som ung. Et Giftermaal — det vil sige, et passende Giftermaal — vil være en Spore for din Ærgerrighed. Jeg ønsker, at du ligesom din Fader søger at skabe dig et Navn.«

»Jeg frygter for at det først vil ske i en umaadelig fjærn Fremtid, hvis det nogen Sinde sker,« svarede Roderick gabende. »Jeg føler mig aldeles ikke tiltrukken af Politik. Jeg elsker Friluftslivet altfor højt til at jeg kunde bekvemme mig til at lukke mig inde i et Studereværelse og ruge over Bøgerne, og jeg føler mig meget lidt oplagt til at sidde og holde Foredrag om Drainingsvæsenet og hvad det altsammen hedder. Jeg er bange for, at jeg ikke har Anlæg derfor, Moder, og at du vil lide en alvorlig Skuffelse, hvis du har sat dit Haab til at se mig figurere som Politiker.«

»Du bør søge at gøre dig værdig til at bære din Faders Navn,« sagde Lady Jane med et Suk.

»Forsynet skaber ikke os alle efter samme Mønster. Se paa Bedstefaders Portræt der paa Væggen, jeg tror nok jeg har arvet mere efter ham end efter Fader; det er saa ofte Tilfældet at Egenskaber ikke gaar i direkte Arv til Børnene. Hvis jeg faar en Søn, kan han maaske blive en højtstræbende Statsmand, og du vil da faa din Ærgerrighed tilfredsstillet i din Sønnesøn. Men for at komme tilbage til Festen — hvilken Dag synes du vi skulle bestemme?«

»Det er dit Hus, Roderick, du har kun at give dine Ordrer.«

»Hvorfor bliver du ved at tale saaledes, Moder,« udbrød Roderick utaalmodig. »Har jeg ikke sagt dig, at du er Herskerinde her og skal vedblive at være det —«

»Kære Roderick, lad os tale aabent om Sagen,« sagde Lady Jane. »Hvis jeg, som du siger, var Herskerinde her, vilde denne Fest slet ikke finde Sted. Det vilde være den sidste Slags Fester, jeg kunde falde paa at give. Men at du holder af sligt, er ganske naturligt, og som Husets Herre har du Lov at indbyde, hvem du lyster. Jeg klager ikke over, at det er saaledes, men lad der ikke mere være Tale om, at jeg er Herskerinde her. Det er dog altfor taabeligt!«

Roderick følte sine bedste og ædleste Tanker vende sig til Bitterhed. Han svarede ikke et Ord.

»Vil du give mig en Liste over de Personer, du ønsker at indbyde?« sagde Moderen efter en længere Pause.

»Jeg vil gaa hen og tale med Hertugen om Sagen,« svarede Roderick, »han vil bedre forstaa mine Bevæggrunde.«

Roderick maatte opsøge Hertugen ude i Engene hos Hopperne og Føllene, og her tilbragte Onkel og Nevø en Times Tid med at betragte disse Dyr og fastslaa hver enkelts fortræffelige Egenskaber. Da dette var drøftet saa udførligt som muligt, fulgtes de ad tilbage til Huset, hvor de traf Hertuginden i Færd med at sy røde Kjoler til Skolebørnene, medens Mabel studerede en tysk Kritik over Shakespeare.

Her fik Roderick endelig Lejlighed til at fremkomme med sin Plan til Festen, og her vandt den fortjent Paaskønnelse. Hele Egnen skulde indbydes. Hertuginden maatte have sine Skolebørn med, de vilde tage sig saa godt ud med deres nye røde Kjoler og Huer og det vilde ogsaa more dem at se paa Hundene og Hestene.

»Naturligvis skal de med, lad bare alle Skolerne komme med. Der skal slaas store Telte op og der skal være Overflod af Mad og Drikke. Men nu maa jeg over til Abbediet for at arrangere alt angaaende Hundene med Squiren; han vil blive glad.«

»Det vil han sikkert,« sagde Lady Mabel, »og hans Datter ogsaa.«

»Den søde, lille Pige,« udbrød Roderick med Varme, »hun bliver helt ellevild. Du tager da ogsaa med, Mabel?«

»Ja, jeg ved ikke rigtig. Jeg tør ikke konkurrere til Hest med Miss Tempest.«

»Aa, Passiar, du maa virkelig komme. Din Fader skaffer dig nok et sindigt Dyr; du tager dig brillant ud paa Mazeppa, du maa ikke udeblive fra min Fest.«

»Jeg kommer naturligvis, naar du virkelig ønsker det, Roric.«

Da Roderick havde spist hos Familien, gik han tilbage til Briarwood, tog sin Hest og red over til Abbediet.

Det var sent paa Eftermiddagen, da Roderick holdt sin Hest an foran Hovedtrappen paa den gamle Gaard. Gennem den aabne Dør kunde han se Baalet i Kaminen og foran denne Squiren i sin Lænestol med en Avis hvilende paa Knæet. Nora sad paa en lille Stol ved Siden af ham.

»Maa jeg sende min Hest ned i Stalden, Squire Tempest?« raabte Roderick.

»Ja, gør det, min Ven,« svarede Mr. Tempest og ringede i det samme paa Klokken, hvorpaa der viste sig en Staldkarl, som tog sig af Rodericks Hest.

»Har De været paa Jagt i Dag?« spurgte Roderick, da han havde trykket Squiren og hans Datter i Haanden og havde taget Plads ved Siden af dem.

»Nej,« sagde Squiren, »Jack Turdy sagde i Morges, at der var god Lejlighed, men jeg havde ingen Lyst dertil. Det var Synd for Nora, stakkels Pige.«

»Hvad brød jeg mig derom, naar du er syg,« sagde Nora og trykkede sig tættere op til ham.

Hun havde ikke taget megen Notits af Roderick, hun havde halvt aandsfraværende trykket ham i Haanden, aabenbart udelukkende optaget af sin Bekymring for Faderen. Hun var bleg og alvorlig, og saa i Rodericks Øjne baade ældre og mere kvindelig ud.

»Jeg er slet ikke syg,« sagde Squiren, »kun lidt fortumlet i Hovedet. Jeg har maaske redet for meget i den sidste Tid; man bliver jo ikke lettere med Alderen og jeg taaler muligvis ikke den Rystelse, som et skarpt Trav foraarsager. Gamle Dr. Martin har jo længe sagt, at jeg ikke maatte gaa paa Jagt; men man skal ikke høre for meget paa Lægerne, de tillader ikke en Gang, at man spiser sig en god Middag.«

»Det gør mig ondt, at De ikke er rask, og jeg kom endda for at bede Dem om en Tjeneste, men nu føler jeg, at jeg ikke bør komme frem med den.«

Roderick gav sig nu til at fortælle om sin Plan med at arrangere en stor Folkefest.

Squiren fandt Ideen udmærket. »Det er netop saadan noget man skal gøre for at blive populær. Gamle Folk fortælle endnu om, hvordan Briarwood var i din Bedstefaders Tid. Din Moder er en prægtig Dame, men hun har holdt sig formeget tilbage. I denne Uge, siger du? Jeg skal nok hjælpe dig med alt, hvad jeg kan. Vi skal lave en Fest, som der ikke er set Mage til i de sidste tyve Aar.«

»Nora maa komme med,« sagde Roderick.

»Ja, naturligvis.«

»Hvis Fader bliver rask nok til Turen.«

»Der er ingen Ting i Vejen med mig, min Pige. Man kan da nok have Hovedpine, uden at det behøver at betyde noget slemt. Ikke sandt?«

»Jeg synes dog, at vi først skal tale med Dr. Martin, Fader. Synes du ikke ogsaa, Roric. Fader er ikke vant til at fejle noget.«

»Jeg lader mig ikke sætte paa Feberkost, det siger jeg dig, og det plejer at være Dr. Martins Kurmetode. Vi skal nok komme, Roric.«

Ottende Kapitel.

Dagen, paa hvilken Festen paa Briarwood skulde finde Sted, oprandt med det prægtigste Vejr. Roderick var tidligt paa Benene og glædede sig over det gode Vejr, uden hvilket jo hele hans Fest vilde falde sammen. Det var rigtignok noget andet end paa hans Fødselsdag. Himlen begunstigede aabenbart hans Forehavende. Om det var det rigtige Jagtvejr — Sønvind og overtrukken Himmel — brød han sig kun lidet om. Det var ham ganske ligegyldigt fra hvilket Verdenshjørne Vinden blæste, ligesom Jagtudbyttet først interesserede ham i anden Række. Det han elskede at se, var de venlige, fortrolige Ansigter, de pragtfulde, brogede Skove belyste af Efteraarssolens Glans, de røde Frakker, de utaalmodige Hestes Stampen og den grønne Baggrund af Busk og Krat. Der var paa forskellig Maade sørget for det store Selskab. To store Telte vare slaaede op til Bønderne og Skolebørnene, i Billardværelset skulde Forpagterne sidde ved lange Borde, og for det finere Selskab var der dækket et hesteskoformet Bord i Spisestuen ligesom til Rodericks Fødselsdag. Dog lagde Roderick Mærke til, at Orchideerne ikke dekorerede Bordet ved denne Lejlighed, det var kun smykket med Bregner og Blomster.

»Hvor er Palmerne,« spurgte han forbavset, de tropiske Planter og Orchideerne fra forleden Dag?«

»Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at tage dem ud af Drivhusene,« svarede Lady Jane roligt, »det kan let hænde, at de kan tage Skade, eller at en og anden af dine Gæster kunde falde paa at plukke af dem til at stikke i Knaphullet. Folk, der kun har Sans for Heste, vil vist heller ikke have synderlig Interesse for tropiske Planter.«

»Deri kan du have Ret, Mo'r. Naar der blot er nok at spise, har dette heller ikke stort at betyde,« svarede Roderick.

Og i den Henseende fik han visselig ingen Grund til Klage. Huset udviste den mest uindskrænkede Gæstfrihed. Alle Gæsterne, baade dem med de røde Frakker og dem med de brune Frakker, gik ud og ind, huggede løs paa Vildsvinestegen og Kalkunerne med Trøfler, og gjorde sig til Gode med Champagnen og al den anden gode Vin, som i lange Rækker, lig et Regiment Soldater, stod opmarcheret i Anretterværelset. Kældermesteren havde aldrig set Mage til Ødselhed siden Nøglen til Briarwoods Vinkælder var ham betroet, og han var dybt forarget over denne uhørte Gæstfrihed.

Hertugen var en god Støtte for sin Nevø, han var jævn og venlig og ens mod alle Gæsterne. Han var meget populær i Ashbourne, og han for sin Part yndede ogsaa dette Sted fremfor nogen af sine andre Ejendomme. »Hvis jeg blot ejede en Søn som dig, Roric,« sagde han, da de om Formid-

dagen stode ved Hovedporten for at modtage Gæsterne, »vilde jeg sige, at jeg var en lykkelig Mand; det er haardt nok at maatte finde sig i at baade Titel og Gods skal gaa over til det Fæ af min Fætter.«

Roderick var virkelig ogsaa den Dag saa smuk og beleven en ung Mand, som enhver Onkel med god Grund kunde være stolt af. Hans røde Jagtfrakke og Jagtstøvler klædte ham udmærket, oghans smukke Ansigt med den varme, brune Teint lyste som Solskin af lutter Smil. Han løste sin Opgave som Vært paa den mest anerkendelsesværdige Maade. Han havde et venligt Ord og et Haandtryk til alle og sørgede selv for at de gamle og svage Mennesker kom ind i Teltet og fik en ordentlig Plads.

(Fortsættes).

Den smukke Limonadejomfru.

Fortælling af E. M. Vacano.

II.

Et Møde.

Efter en lang, besværlig Rejse naaede Flygtningene Paris og steg af udenfor et tarveligt Gæstgiversted. Intet formaar yderligere at nedstemme et beklemt Sind end disse smaa, kolde Værelser i et Hotel af tredje, fjerde Rang, som aabne sig for den første den bedste, hvis Beboere skifte, og hvis luvslidte og skrøbelige Møbler fortælle om Lykkens Omskiftelser hos tidligere Ejere, om Tvangs-Auktionerne, paa hvilke de ere samlede sammen. Hvor var ikke denne Nat sørgelig for de tre! Van Eyckens havde ingen Sans for sin Hustrus opmuntrende Ord, den lille Adrian sneg sig ængstelig, forskræmt op ad sin Moder, og Pauline maatte opbyde al sin Kraft for ikke selv at fortvivle og briste i Graad.

Vi kan glide let hen over de første Uger. Kampen for Livet begyndte. Pauline søgte og fandt i en af Forstæderne en lille Lejlighed i fjerde Etage, som var temmelig billig, og fra hvis Vinduer man om Sommeren kunde kvæge Øjet ved at se over i Naboejendommens Køkkenhave.

Og nu, da de havde faaet Tag over Hovedet, gjaldt det om at se sig om efter Arbejde. Og her sendte Lykken dem en lille Solstraale. De fik begge to Beskæftigelse hos en Handlende, Georg skulde føre Bøgerne, og hans Kone maatte udføre Broderi og Toiletsager. Foruden dette besørgede hun tillige deres lille Husholdning og drog Omsorg for alt vedrørende deres lille Dreng.

Medens Ægteparret saaledes søgte at forsone sig med Fattigdommen, bredte sig i Antwerpen først langsomt, derpaa med Lynets Hurtighed Efterretningen om det store Handelshus' Fald, og der rejste sig en Storm af Forbitrelse og Angst. Thi endskønt Pauline havde mistet sin store Arv, mistede de talrige Kreditorer dog altid en Fjerdedel af deres Fordringer. I Paris blev den unge Kones ædelmodige Offervillighed betragtet næsten som en Dumhed, og i Antwerpen, hvor de gamle patriarkalske Sæder endnu vare de herskende, forundrede man sig ikke en Gang derover. I alle Folks Øjne der havde Fru van Eyckens simpelt hen gjort sin Pligt, og ikke en Gang hendes Ægtefælles Skyld og Uforsigtighed lod dem se hendes Handlemaade i noget andet Lys. Kreditorerne delte, hvad der var, uden at bekymre sig om, at Pauline og hendes Barn vare bragte til Bettelstaven. Dog lykkedes det med store Anstrengelser nogle Venner og frem for alt den første Bogholders selvfornægtende Iver akkurat at redde Husets Ære. Kreditorerne gik ind paa et Forlig, og Falliten blev ikke retslig erklæret. Disse Efterretninger naaede Ægtefællerne i Paris og paa en særdeles uventet Maade.

Da nemlig Pauline en Morgen gik hjem efter med sin Kurv paa Armen, hvori hun havde sine smaa Indkøb fra Grønttorvet, saa hun pludselig paa den anden Side af Gaden en Kvinde, som ved Synet af hende slog Hænderne sammen og udstødte et Raab af Overraskelse. Dette Raab udtrykte baade Glæde og næsten Bestyrtelse. Det var Madam Hinrik, den tro Kammerpige, som paa denne Maade gav sine Følelser Luft ved Synet af sin tidligere Herskerinde, som nu gik der ligesom en Tjenestepige med sin Kurv paa Armen; den robuste, enfoldige, men varmhjertige Flamlænderinde kunde ikke holde sine Taarer tilbage.

»Madam Hinrik! Er De her i Paris?« udbrød Pauline, ligeledes højst overrasket.

»Ja, jeg kom saamænd hertil i Morges,« svarede denne endnu snøftende, medens dog et Smil klarede op i hendes Ansigt. »Aa, hvor jeg dog er glad over, at jeg er rejst efter Dem! De kan trænge til en, der kan hjælpe Dem! Det var da en sand Himlens Styrelse, at jeg saaledes løb i Armene paa Dem.«

»De er altsaa kun kommet hertil for vor Skyld?«

»Ja, for hvad ellers? Er jeg ikke i Deres Tjeneste, hvor i Verden De saa er? Har jeg ikke baaret Dem paa mine Arme, da De var et lille Barn? Og tror De saa, jeg kan undvære Dem, Frue? Det vil jeg sige Dem, jeg har grædt fra Morgen til den sene Aften, siden De lod mig blive alene tilbage i Antwerpen. Det var, som om mit Hjerte skulde briste. Til sidst kunde jeg ikke udholde det længere. Jeg tiggede og bad Bogholderen saa længe, til han gav mig Herrens Adresse og sagde mig, hvad Vej jeg skulde tage. Saa gav jeg mig da paa Rejsen og vilde lige til at betale Postkusken, men saa faldt det mig ind, at vi maaske kunde have bedre Brug for Pengene her; derfor er jeg vandret hertil paa mine egne Ben; somme Tider er jeg kommet op at køre, naar jeg tilfældig traf paa en Vogn, som skulde den Vej. Vejen var rigtignok lang, og jeg var ofte dygtig træt, for jeg skridtede jo godt ud for desto før at naa hen til Dem og Herren og lille Adi. Naa, jeg naaede dog godt og vel hertil trods alle Genvordigheder. Men, du store Gud, her er jo hverken til at finde Vej eller Sti i denne store, forrykte By! Jeg løber helt vild i Gaderne, og ligesom jeg tror, jeg er paa rette Vej, saa er det netop forkert. Til sidst vidste jeg hverken ud eller ind, indtil jeg pludselig stod foran Dem. Er det ikke mærkværdigt, som det kan gaa! Aa, jeg kan ikke sige Dem, hvor jeg glæder mig til at se lille Adi! Jeg tror, min Sandten, jeg kunde begynde at danse her midt paa Gaden!«

»Hjemme kan du danse, saa meget du har Lyst — se, nu er vi der allerede!«

»Og jeg lader Dem gaa og slæbe paa den tunge Kurv! Hvor har jeg dog mine Tanker! Det er Glæden over at have fundet Dem, der gør mig helt fortumlet!«

Og Madam Hinrik tog næsten med Magt Kurven fra sin unge Frue og fulgte efter hende op i det mørke, kaserneagtige Hus.

Da de vare komne til første Sal, standsede de. Pauline smilede sørgmodig og sagde: »Vi er endnu ikke ved Maalet, vi skal tre Trapper højere op!«

»Huse her i Paris er ogsaa hele Kirketaarne,« udbrød Md. Hinrik, idet hun tog bedre fat paa Kurven og uforknyt gik videre.

Den ny Tilvækst i Familien gav rigtignok denne en Person mere at underholde, men paa den anden Side skaanede den den unge Kone for det groveste Arbejde, saa at hun kunde afse mere Tid til sine Broderier og derved forøge de smaa Indtægter, hvoraf de delvis levede. Og takket være hendes Omsigt og Pigens næsten pinlige Sparsommelighed slog de sig akkurat igennem. Det var ikke langt fra, at Md. Hinrik gjorde sig Bebrejdelser for hvert Stykke Brød, hun spiste; naar hun om Aftenen kom op paa det lille Loftskammer, som man havde lejet til hende, nænnede hun ikke en Gang at tænde sit Lys. Tid efter anden fik hun lidt Ekstrafortjeneste ved at gøre Opvartning hos et Par enlige Herrer, som boede i Huset, og flere Gange lod hun et større Pengestykke glide ned i sin Frues Skuffe og erklærede bag efter med den uskyldigste Mine af Verden ikke at vide det mindste herom. Kun over for den lille Adi var hun ligefrem ødsel; hun gik aldrig ud med ham, uden at han fik enten Slikkerier eller et lille Stykke Legetøj af hende, thi Adrian var hendes Stolthed, hendes Afgud. Naar den firskaarne Flamlænderinde skred ned ad Gaden med sin »Adi« ved Haanden, stolt og lykkelig, da gav hun ikke en Dronning noget efter. Og da hun en Gang i Tuillerihaven hørte to Damer tale om, at den eneste passende Dragt for Smaadrenge var en Fløjlsdragt, blev hun straks grebet af den fikse Idé at skaffe Adrian en saadan Dragt, det koste, hvad det vilde. Hun arbejdede Dag og Nat, strikkede, lappede, gik til Haande hos flere af Husbeboerne, krøb formelig for de gamle Pebersvende, som hun passede for muligvis at opnaa en Drikkeskilling, indtil hun endelig en Aften, højrød i Ansigtet af Forlegenhed, lagde et Stykke Fløjl paa Bordet med de Ord: »Her er Fløjlet til en Dragt til vores Adi.«

Fru van Eyckens saa forbavset, næsten bestyrtet op fra sit Arbejde, idet hun snart betragtede Fløjlet, snart Pigen. »Men hvad gaar der dog af dig?«

Nu fik Md. Hinrik Tungen paa Gled. »Naa, ja — vi kan dog ikke lade vores Dreng gaa omkring som enhver anden Tiggerunge! Enhver ordentlig Dreng maa have en Fløjls Klædning — og jeg kan virkelig ikke forstaa Frue, at De ikke en Gang ved det!« Med disse Ord fo'r hun opbragt ud af Stuen, og da Pauline løb efter hende, fandt hun den trofaste Sjæl siddende paa Hug ved Opgangen til sit Loftskammer, med det snehvide, stivede Forklæde over sit Hoved, i en højrøstet Hulken.

Da Madam Hinrik den næste Morgen kom ned i Dagligstuen, fandt hun Fløjlsdragten fiks og færdig, og Drengen nok saa stolt spankulerende om med den paa. Pauline havde arbejdet paa den hele Natten, for at den gode Sjæl kunde have den Glæde allerede næste Dag at spasere med ham i Tuillerihaven. Og Barn og Barnepige gik da virkelig den Dag omkring mellem Folk i Tuillerihaven, knejsende som et Par Paafugle. Saa lidt skal der til for at glæde et enfoldigt Hjerte!

Men bedst som de nu var begyndt at vænne sig til det nye Liv, som var saa fuldt af Savn for dem alle, traf et andet, smerteligt Slag den unge, haardt prøvede Kvinde. Hendes Ægtefælle havde aldrig kunnet rejse sig igen i de saa fuldstændig forandrede Forhold, hvori Ulykken havde kastet ham: fortvivlet, haabløs kom han hver Dag hjem fra sin mekaniske Beskæftigelse — stadig dybere og dybere nedsunken i Mismod og Tungsind, indtil dette en Dag endte med uhelbredeligt Vanvid. Han blev bragt til en Sindssygeanstalt og døde der kort Tid efter. Under hans Sygdom gik det sidste med af den lille opsparede Kapital, som Familien havde i Behold fra bedre Dage.

Fru van Eyckens havde med Resignation og Tapperhed set Fattigdommen i Øjnene; men hendes Ægtefælles skrækkelige Død knækkede hendes Mod, hendes Livskraft; hun begyndte at skrante. Hele hendes Nervesystem var rystet, hendes Livsmod var borte. Hun kunde ikke forlade Sengen; enhver Lysstraale, enhver Støj foraarsagede hende de heftigste Smerter; og nu drog Elendigheden, den nøgne Elendighed, ind i den lille Bolig.

III.

Naboen.

Ja, nu drog i Sandhed den bitre Nød ind i den fattige Lejlighed, som Pauline endnu beboede tilligemed sit Barn. For denne Nød maatte endog den næsten ængstelige flamske Properhed vige, som tidligere var Madam Hinriks Stolthed; thi da Pigen ikke turde røre sig i Stuen uden derved at foraarsage den syge Lidelser, saa fik Støvet Lov at lægge sig alle Vegne, og den lille Bolig kom til at se mere og mere forsømt ud. Fru van Eyckens beskæftigede sig med intet mere; hun var ligegyldig for alt omkring sig og kunde ikke give den simpleste Ordre uden at føle heftige Nervesmerter. Alt Arbejde og Ansvar hvilede derfor paa den gode Md. Hinrik, og ofte paakom der den ellers saa stærke Kvinde en saadan Følelse af Hjælpeløshed, at hun følte en Trang til at udøse sit Hjerte for Husets øvrige kvindelige Beboere. Disse vare naturligvis straks yderst interesserede Tilhørere og forsømte ikke Lejligheden til at blive satte ind i den gaadefulde unge Enkes Husvæsen, ja, de trængte endog lige ind i Sygestuen med deres paatrængende Beklagelser, med deres Raad og Kvaksalverier, hvilket den stakkels Pauline, hjælpeløs som hun var, alt sammen maatte lade drage over sit Hoved som en ond Drøm.

Undertiden glimtede en bevidst Tanke frem i den syges nedbrudte Sjæl: blive rask — blive rask og arbejde igen! Men vilde hun nogen Sinde komme saa vidt? Dog, ikke for sin egen Skyld bad hun Himlen om Frelse, om Helbredelse, men for Barnets, hendes stakkels lille forsømte Dreng.

Den Læge, som behandlede Fru van Eyckens, en Doktor Destrée, Kommunelæge der i Kvarteret, tog sig saa meget af Adrian, at han sørgede for, at han kom i en Skole for Smaabørn, som var der i Nærheden. Han prækede ogsaa — rigtignok for det meste forgæves — imod de mange Besøg af de højrøstede, sladdervorne Naboersker. Alt, hvad han kunde gøre, var at formane den syge til den størst mulige Ro og saa for Resten haabe paa, at Tiden og Naturen vilde give hende sin Sundhed tilbage.

Mellem de Husbeboere, som af og til besøgte den stakkels syge, var ogsaa en lille, tør Mand, som boede i den »fine« anden Etage. Hr. Mussault — saaledes hed han — blev af Beboerne i de øverste Etager betragtet og beundret som et Slags højere Væsen, og endskønt han kun talte lidt, blev dog hvert af hans Ord optaget som et Orakel. Hemme-

En Barnebegravelse paa Vestre Kirk

…egaard. Efter Maleri af Cilius Andersen.

ligheden ved denne Mands Anseelse og ved den Glorie, der hvilede over ham, var ganske simpelt den, at han var en Mand, der nød sine titusind Francs i Rentepenge. Med Briller paa Næsen, en broderet Kalot paa sit skaldede Hoved og Hænderne begravede i de dybe Lommer paa sin Slobrok, sad han ofte i Paulines Værelse og hørte paa de ubudne Gæsters Sladren med en saa uforstyrrelig Ligevægt, at man ikke vidste, om han sad der som Rentieren, for hvem det kun gælder om at slaa Tiden ihjel, eller om han hørte til med en klog Mands fine Spot. Men hvorledes det nu var eller ikke var — han blev en stadig hyppigere Gæst hos Fru van Eyckens og blev snart betragtet som en Ven af Huset. Han sad der ofte timevis, kun nu og da kunde han sige et ganske ligegyldigt Ord eller tage sig en uhyre Pris af sin massive Gulddaase; og alligevel var det, ligesom han sad og ventede paa noget. Men paa hvad?

Der gives Fiskere, som Timer og Dage lange kan betragte en ubevægelig Medesnor og med et aldeles uforstaaeligt Taalmod vente paa den Fisk, som skal sluge Maddingen. Og tænk paa Edderkoppen, som uden at røre sig Time efter Time sidder paa Lur i en mørk Krog, ventende paa den svage Sitren i det lette Væv, som tilkendegiver, at nu har en Flue endelig ladet sig fange i dens Spind.

Saa taalmodig syntes den gamle, indskrumpede Mand fra anden Etage at vente og lure hos den blege Patient. Men paa hvad?

»Hvem er egentlig denne Hr. Mussault?« spurgte en Gang Doktor Destrée, der ofte havde truffet den gamle ved sin Patients Sygeleje, en bekendt af ham i Nærheden, som havde den Specialitet at vide Besked om alt og alle.

»Hvad, ved De ikke det, Doktor?« sagde den alvidende forundret, »Hr. Mussault er jo Ejer af Huset.«

»Af hvilket Hus?«

»Ih, af det Hus, han bor i. Men det maa man ikke vide.«

»Han er altsaa en Særling?«

»Ja, saadan noget, men en ganske fornuftig og fiffig Særling. Han er meget rig og har netop fornylig slaaet sig til Ro efter et virksomt, ja, rastløst Liv. Han er, som sagt, Ejer af det store Hus, men overlader alt Besværet dermed til sin paalidelige, saakaldte »Intendant« og lever kun for sine Liebhaverier.«

»Hvilke Liebhaverier kan en Mand have, der ser ud som den skindbarlige Kedsommelighed?«

»De miskender ham, Doktor! Hr. Mussault var i sine yngre Dage en af de mest bekendte og heldigste Forretningsmænd. Han lod ikke noget uforsøgt, som kunde indbringe ham Penge, han var Spekulant, Impressario, Teaterdirektør, Cirkusejer, Hotelejer, Bygherre — kort sagt, han er et Universalgeni. En Tid lang udnyttede han med Held nyopdagede Diamantgruber i Brasilien. Da Udbyttet af disse ikke mere svarede til Anstrengelserne, slog han — ved Hjælp af en storartet Reklame — ind paa et Aktieforetagende; ogsaa her var Heldet med ham. Dernæst gik han paa Rejse med en berømt, men ikke længere ung Sangerinde og se, om han ikke vidste i Provinserne at slaa Mønt af hendes falmede Berømthed og dito Skønhed. Da denne Campagne vel var tilendebragt, fremviste han i »Cirkus Guillaume« et Par dresserede Hjorte og afrettede et Kompagni Harer til at levere en Kamp, udklædte som Soldater. Senere blev han Ejer af det Teater, hvor Mademoiselle Malaga (Ekvilibristinden) hundrede Gange i Træk drejede sig rundt paa den højre Taaspids uden at blive svimmel — og saa videre og saa videre! Men da han saa begyndte at blive til Aars, overlod han de »løbende« Forretninger til sin Søn, Mussault junior, som ganske gik i sin Faders Fodspor og for Resten syntes at have arvet dennes »Geni« — og imens sad den gamle og levede af sine Renter. Men hans altid lige spænstige Aand lod ham ikke have Ro. Han maatte stadig udtænke noget nyt, noget, som Sønnen kunde sætte i Scene. — Saaledes er Hr. Mussault!«

»Hvad De der siger, kan i og for sig være mærkeligt nok,« sagde Doktoren grublende, »men hvad tiltrækkende kan denne lille Mumie finde hos min Patient?«

»Har Damen muligvis en Gang været Linedanserinde?«

»Ingenlunde.«

»Eller er hun maaske en Efterkommer af Oliver Cromwell eller en anden Storhed?«

»Nej, men vent lidt — hun er et Barne-Barnebarnsbarn af Peter Paul Rubens, og . . .«

Den alvidende spidsede Munden og udstødte en høj Fløjtetone.

»Aha! Og saa? . . .«

»Og saa er hun desuden den skønneste Kvinde, som er udgaaet fra Skaberens Haand.«

»Naa, der har vi jo den smukkeste »Spekulation« for Hr. Mussault, som man kan ønske sig.«

(Fortsættes).

Frilandsekspeditionens Undergang

og dens Aarsager.

Skildringer fra Afrika.

Vore Læsere ville erindre de Artikler og Korrespondancer, vi for ca. 1 Aar siden bragte om Frilandsbevægelsen og dens Afrikaekspedition, mindes, hvorledes Ekspeditionen strandede, og det ene Rygte værre end det andet om Aarsagerne dertil naaede her til Europa. Da Ekspeditionens Leder, Dr. Julius Wilhelm, imidlertid blev i Afrika og foretog et Togt i det indre, forelaa der ingen officiel og samlet Beretning; først nu efter hans Hjemkomst i Foraaret har han aflagt følgende Beretning, som er kommet os i Hænde gennem den herværende Frilandsforenings Formand, Redaktør V. Figgé, og vi offentliggør den, da den indeholder mange interessante Enkeltheder.

»Forekspeditionens Forhistorie er bekendt. Da der kort efter Udgivelsen af Dr. Hertzkas Bog »Friland« dannede sig Foreninger med det Formaal at virkeliggøre de i Bogen udkastede Ideer, var vel ingen af dem uvidende om de Vanskeligheder, som stode i Vejen.

Man besluttede derfor, ikke straks at skride til at grundlægge Kolonien, men først gennem en Forekspedition at faa slaaet fast, om det paatænkte Land virkelig var i Besiddelse af alle de Fortrin, som maatte være en Betingelse for, at et paa den videst mulige Frihed baseret Fællessamfund kunde gaa en varig og rask Udvikling i Møde.

Det gjaldt nu først om at komme til Forstaaelse med Avtoriteterne i det Land, indenfor hvis Interesseomraade Landstrækningen ligger. Paa Grundlag af de utvetydige Tilsagn, jeg fik i »Foreign office« (Udenrigsministeriet) i London, og den Kendsgerning, at en Kolonisation af denne Landstrækning aabenbart ligger i Englands Interesse, vovedes det at sætte Forekspeditionen i Scene. Dog troede vi det rigtigst af Forsigtighedshensyn endnu en Gang kort før Ekspeditionens Afgang at forespørge i London, og ogsaa da modtoge vi de venligste Tilsagn.

Forekspeditionens Opgave var at sejle op ad Tanafloden til Strømhvirvlerne, skaffe et Støttepunkt der og derpaa trænge frem til Keniagebetet.

Den 28. Februar afgik Ekspeditionen, bestaaende af 17 Frilændere af forskellige Nationaliteter, fra Hamborg til Lamu, som de naaede d. 1. April.

Selv var jeg ankommen til Lamu tre Uger tidligere, dels for at træffe de nødvendige Forberedelser til Forplejningen og dels for at undersøge Tanamundingen.

Hr. Gustav Denhardt og jeg sejlede med to andre Herrer til Kipini ved Ozimundingen, derpaa op ad Ozi og gennem en smal og meget kroget Kanal, Beledzoni, ind i Tana, og saa ned ad Strømmen til Tanas Munding.

Der, hvor Ebbe og Flod gør sig gældende, ere Flodbredderne bevoksede med Mangrover, Løvtræer, der ved Ebbe syntes at staa paa Stylter. Der findes ogsaa temmelig mange Flodheste, som stak deres plumpe Hoveder op over Vandet, saa sig omkring og atter dukkede under. Dybere inde begynder den egentlige Tropeverden; Palmer og Løvtræer overvoksede med Lianer forene sig til parkagtige Grupper; endnu mere storartede ere Partierne ved Tanas Munding, hvor Galleriskovene forekomme, Urskove af mægtig Højde, som skyde sig kulisseagtig frem mod Flodbredden og ere befolkede af de guldgule Væverfugle, der flagre omkring deres aparte Reder.

Kommer man nær til Havet, saa hører man en mægtig Brusen, og snart ser man, at der udfor Tanas Munding staar ligesom en Vandmur, der befinder sig i stadig Bevægelse og Forandring. Det er Brændingen ved Barren, som ligger foran Mundingen. Vi overbeviste os meget snart om, at der ikke paa den Tid, i Slutningen af Marts, var til at tænke paa en Gennemsejling ved Barren, og naturligvis endnu mindre i Maj Maaned, hvor Sydvestmonsumen allerede blæser.

Vi besluttede os derfor til at naa Tana gennem Ozi og Kanalen ved Højvande umiddelbart efter Regntiden; Ozimundingen er nemlig langt fra saa vanskelig som Tanamundingen.

Vi sejlede nu atter tilbage til Lamu og naaede dertil kort efter, at Pionererne vare indtrufne.

Frilænderne ankom noget trætte af den lange Sørejse og i en trykket Sindsstemning paa Grund af Stridigheder og andre Ubehageligheder, som altid forekomme paa lange Sørejser; men i Frilandshuset i Lamu befandt alle sig snart igen forholdsvis vel og aandede atter op.

Ved denne Lejlighed maa jeg tænke paa min højre Haand, Hr. Rabinek, som med utrættelig Flid var paa Færde fra Morgen til Aften for at imødekomme alle Frilændernes Ønsker, og mange Gange kun høstede Utak derfor.

Der var endnu 4 Uger til vor lille Dampers Ankomst og i Mellemtiden en Mængde at gøre. En stor Del af Varerne maatte skaffes til Kipini ved Ozimundingen, hvor et Skur var lejet. Frilænderne maatte øves i Vaabenbrug, hvilket Kaptajn Schindler besørgede, Udrustningen maatte kompletteres og andre lignende Ting.

Desværre viste det sig, at der var kommet mange Ikke-Frilændere med, Folk, som vel i Europa havde sluttet sig til Frilandsbevægelsen, men som dog ikke kendte de frilandske Principper. Jeg maatte derfor holde Foredrag over Nationaløkonomiens simpleste Elementer og over de frilandske Grundsætninger.

Kævlerier mellem de forskellige Nationaliteter bleve saa vidt gørligt udjævnede, og det syntes trods den store nationale Forskellighed at gaa godt med Sagen.

I Slutningen af April ventede vi vor lille Dampbaad »Tana«. Den tyske Østafrika-Linies Dampskib »Reichstag« skulde bringe os den. Da den var signaliseret, sejlede jeg den i Møde med en af det engelske Kompagni lejet Dampchaluppe. Til vor store Forbavselse kom Skibet dog ikke nærmere, men vendte om og sejlede videre til Zanzibar.

Hvorfor »Reichstag« ikke sejlede til Lamu, er endnu uopklaret; thi Vejret var ikke slettere end to Dage senere, da det engelske Postskib, som stikker lige saa dybt, rolig sejlede ind.

Vort Skib var altsaa sejlet til Zanzibar, et haardt Slag; alle vore Planer vare omstødte, da nu Indsejlingen gennem Ozi heller ikke mere var mulig og man ikke kunde komme over Tanabarren før i August.

Hvad kunde jeg gøre? Jeg overgav Kommandoen til Kaptajn Schindler og sejlede med det engelske Skib til Zanzibar. Der traf jeg til min ikke ringe Forbavselse endnu seks Frilændere og en Frilænderinde. Tilfældig gik et andet af den tyske Østafrika-Linies Skibe til Lamu, tog vor »Tana« paa Slæbetov og bragte den lykkelig til Bestemmelsesstedet.

Endelig, efter $2^1/_2$ Ugers Fraværelse, naaede jeg atter vort Kvarter. Der var udbredt de utroligste Rygter og da dertil ulykkeligvis var druknet en Frilænder — sandsynligvis som Følge af et Hjerteslag — saa var der indtraadt en saadan Grad af Uorden, at det varede flere Dage, inden alt atter var kommet paa ret Køl.

Før August var der ikke til at tænke paa en større Ekspedition; thi nu var Vejen gennem Beledzoni-Kanalen umulig, da Vandet var begyndt at synke. For imidlertid ikke at lade Tiden hengaa ubenyttet, besluttede jeg straks at sende en lille Ekspedition op ad Tana, som imidlertid skulde skaffe et Støttepunkt for den snarest mulig efterfølgende større Ekspedition. Vi vare da meget senere, end vi ventede, men maaske dog til sidst naaede ind i Keniagebetet.

Denne lille Ekspedition bestod af en Englænder, en Tysker og en Østerriger; Kommandant var Rabinek. Disse Folks Erfaringer vare af de sørgeligste. Ved Tana herskede der næsten Hungersnød, i ethvert Fald var der intet for os at faa. Byernes Ældste vare tidligere gaaede til den engelske Befuldmægtigede i Witu, hvor de havde spurgt, om de maatte afgive Baade og Levnetsmidler til os, og Svaret havde lydt: »Gør, hvad I vil«. Med Rette opfattede de indfødte dette som et halvt Forbud mod at sælge os noget, og Levnetsmidler og Baade vare derfor kun at faa til de vanvittigste Priser og efter lange Forhandlinger; men endelig lykkedes det dog Ekspeditionen at naa Engatana.

Imidlertid var der i Lamu indtruffet en Mand,

som kaldte sig Achri Shrokri Effendi og optraadte som Sultanen af Zanzibars Afsending; at der stak en engelsk Intrige bagved, er temmelig klart. Sultanen er kun en Dukke i Englands Haand, som i Virkeligheden leder alle Forretninger i Zanzibar. Denne Mand erklærede nu, at Sultanen af forskellige Grunde ønskede Ekspeditionen opsat.

Der var ved at rejse sig en stor Bevægelse blandt den muhamedanske Befolkning, hvilken Bevægelse var rettet mod England, som bekæmpede Slavehandelen paa det stærkeste. I Virkeligheden eksisterede denne Bevægelse; men den gav sig dog kun tilkende denne Gang ved Somaliernes Indfald, hvorom jeg skal berette senere.

Disse Meddelelser, forbundne med andre ugunstige Omstændigheder, saasom Pengevanskeligheder, Hungersnøden ved Tana og det spændte Forhold mellem de tyske og de engelske Frilændere, som i flere Maaneder ikke havde været til at undertrykke, foranledigede mig til at opløse Ekspeditionen i Slutningen af Juni.

Vor Ekspedition var altsaa til Ende.

Frilænderne rejste hjem eller fandt Stillinger i Tysk-Østafrika eller Sydafrika. Ogsaa jeg havde kunnet rejse, men jeg foretrak en Indbydelse fra Hr. Gustav Denhardt om at ledsage ham paa en Elfenbensekspedition.

Denne Ekspedition bestod af fire Europæere, nemlig foruden Hr. Denhardt og mig, af en Læge, Dr. Hässler, og en ung Landmand, Hr. Lemppenau, hvilken sidste jeg kan takke for mange Oplysninger om Landets Kulturdygtighed.

Vi rejste d. 1. September fra Lamu til Kipini ved Ozimundingen. Desværre ankrede vor Dhau, et arabisk Sejlskib, i taaget Vejr og kæntrede under Ebben.

Alle Hr. Denhardts Tuskvarer og mange andre Sager vare faldne i Vandet, hvor de bleve slemt beskadigede og en Del fordærvede, saa der igen forløb en Uge, inden det endnu brugbare var bleven tørt. Endelig kunde vi dog atter fortsætte vor Rejse op ad Ozi og Tana.

Ved den underste Del af Tana er Plagen af Muskitoer forfærdelig; saa snart Solen er gaaet ned, kan man kun redde sig fra disse blodtørstige Bestier ved stærk Røg eller ved at man flygter under Nættet.

Frugtbarheden er enorm. Riskulturer kunne drives her i stor Stil, særlig da Landet desuden periodisk oversvømmes, men Europæere kunne næppe leve her til Stadighed, meget mindre arbejde. Selv de indfødte lide meget af Feber.

Snart bedre Forholdene sig og vi finder da straks tre Missionsstationer, en engelsk, en tysk og en svensk-amerikansk. For Tiden er den tyske Station i Ngao uden Sammenligning den bedst ledede, ja den har saamænd nylig faaet anskaffet sig en Petroleumsmotorbaad, for i den at trænge videre.

Interessant er det, at de tyske Missionærer gøre alt med egne Hænder, brænde Sten, bygge Huse og plante Haveurter. De have rigtignok lidt meget af Feber, men deres Eksistens er dog et Bevis paa, at allerede her kunne Europæere ikke alene leve, men ogsaa arbejde. Disse Herrers venlige Imødekommenhed overfor os Frilændere kan ikke noksom fremhæves.

Nu til det mellemste Tanaløb. Floden gør her meget stærke og talrige Krumninger, saa at man kun kommer meget langsomt fremad. Landsbyerne ere omgivne af et højt Pælegærde, en saakaldt Boma. I dette halvkredsformede mod Floden aabne Rum staa de runde, højst primitive Hytter. Ved Mellem-Tana er høje Bredder og faa, paa sine Steder næsten ingen Muskitos. Der kan man nyde baade Morgenen og Aftenen, og særlig om Aftenen, naar Maanen kaster et magisk Lys ud over Sceneriet og de indfødte opføre deres aparte Danse, beundrer man Tropenætternes drømmeagtige Trylleri.

Flodbredderne ere sædvanlig beplantede med en tynd Strækning Ris, derpaa med Sukkerrør og sluttelig med Bananer. Bagved stiger Urskoven op, befolket af Aber og alle Slags Fugle.

Urskoven følger Floden i vekslende Bredde, og sjældent kommer Steppen nær hen til Flodbredden. Uden Tana vilde hele Egnen være Steppe, eller egentlig mere et lavt Buskads, som grønnedes to Gange om Aaret og henførrede i Mellemtiden.

Da vi paa Grund af Elfenbenshandelen maatte blive paa mange Steder i længere Tid og ofte ikke havde noget at spise, fik jeg paa talrige Jagtudflugter Lejlighed til grundig at lære Egnen at kende. At der kan tilføres Steppen Kultur, er allerede nu temmelig sikkert; men før man kan afgive en endelig Dom om Kulturdygtighedens Størrelse, maa man gøre større Dyrkningsforsøg. I ethvert Tilfælde vil Mellem-Tana være særlig egnet til Grundlæggelsen af en Station, hvis man ikke af andre Grunde maa lade Tanarouten fare. De vekslende Vandstandsforhold og de mange Krumninger stiller nemlig Sejladsen saa uendelige Hindringer i Vejen; man har enten for lidt Vand eller for stærk Strøm.

Nu kommer der op ad Tana en Urskovszone, der er næsten helt ubeboet og som man bruger fire til fem Dage for at gennemsejle, derpaa en usund, tyndt befolket Sumpegn med Moskitoer og sluttelig igen en næsten ubeboet, sund Egn ved Flodskibsfartens Endepunkt.

Ved den øvre Tana vare vi under den lille Regntid og havde alle gentagne Gange Feber. Særlig Nytaarsnat havde jeg en heftig Feber i Hameje, hvorvel dette Sted gælder for at være sundt; dog blev jeg atter rask og den 4de Januar naaede vi Faldene.

Vi bestege et Bjerg og spejdede efter Kenia, dog lykkedes det os ikke at se det selv, men blot nogle af de foran liggende Bjærge. Paa Grund af Mangel paa Konserver og de nødvendige Førere var en videre Fremtrængen umulig. Det vilde i øvrigt ogsaa have været Dumdristighed at vove sig ind i disse Egne uden en tilstrækkelig Stridsmagt. Vi vendte derpaa hurtigst muligt om, og i Massa, ved Tanas Middelløb skilte jeg mig fra mine Rejsefæller og naaede atter Lamu i Slutningen af Januar.

Jeg nævnede før, at vi havde faaet en Advarsel, om at tage os i Agt for den i den muhamedanske Verden for sig gaaende Bevægelse.

Af Mangel paa Enighed kom denne Bevægelse dog ikke til Udbrud; Somaliernes Indfald blev den eneste Følge.

Sultanen af Witu (Landet bag Øen Lamu), er af England imod al Ret bleven berøvet sin Trone, og Sultanatet Witu staar nu nominelt under Sultanatet Zanzibar. Sultanen af Witus arveberettigede Efterkommer vilde nu gøre et fortvivlet Forsøg paa at bemægtige sig Tronen igen. Han kaldte Somalierne, som ere fanatiske Muhamedanere, under Vaaben, og disse vilde, efter at have ødelagt Missionsstationerne ved Tana, marchere mod Witu og fordrive de vantro, Englænderne.

Ved et Tilfælde bleve Missionsstationerne reddede. To tidligere Frilændere, Kaptejn Dugmore og Thomas foretoge i Slutningen af September en Jagtudflugt paa Tanas Nedreløb, og det lykkedes dem at erfare, at Somalierne den næste Morgen før Solopgang vilde angribe den nederste, den engelske Missionsstation. De overfaldt derfor samme Nat Somalierne og fyrede med deres Repetergeværer saa hurtig de kunde paa de tætte Masser, at Resten løb derfra i vild Flugt. Men Somalierne samlede sig atter, thi de mangle ikke Tapperhed, og to Dage senere angreb de den sidste Missionsstation, den svenske i Kulessa. Den var dog omgivet af en god Boma og havde et Forsvarstaarn, i hvilket begge Eks-Frilænderne stillede sig og afværgede, understøttede af nogle Missionærer, et tre Gange gentaget Stormangreb af Somalierne, som drog i Kampen i sluttet Række med Spyd og Skjold ligesom til Parade. Sluttelig trak de sig tilbage for at holde en saakaldt Schauri (Raadslagning), og de troede sig sikker for den fjendtlige Ild i en Afstand af 2000 Skridt; men da vore Manlicher-Geværer række meget længere, saa lavede en velrettet Hurtigild et skrækkeligt Blodbad i den tætte Mængde. Tilfældig faldt Anføreren, hvorefter Somalierne simpelt hen droge hjem.

Vi vare paa den Tid ved Mellem-Tana, hvor en anden Del af Stridskræfterne var draget hen. Der brandskattede, myrdede og plyndrede de efter Sædvane af Hjertenslyst. Længe vare de i vor Nærhed, uden dog at angribe os. De havde vel hørt om Nederlaget ved Nedre-Tana og nærede med Rette Angst for fire velbevæbnede Europæere.

Til sidst blev Sagen os dog for ubehagelig; thi de forskrækkede indfødte vovede ikke mere at ledsage os paa Jagten, og vi havde ikke andet tilbage at spise end Ris og Bananer, og deraf kunne Europæerne ikke paa nogen Maade leve i Troperne, hvor Legemet behøver mere Modstandskraft mod alle Slags Sygdomme end her, og dertil er Kød nødvendigt.

En af os, det var Lægen, gjorde derpaa en Rekognoseringstur paa Tana og traf ganske rigtig Somalierne, som stode paa den anden Flodbred og ved Tegn lode forstaa, at de vilde skære Halsen over paa ham. Nu fyrede vor Ven to Skud af, som dræbte to og saarede en, hvorefter hele Selskabet uden Sang og Klang drog hjem. De meget frygtede Somalier, Tanaegnens Skræk, vare blevne fordrevne ved et Par Skud af en Repeterkarabin!

Kun endnu nogle Ord om Landets Kulturdygtighed. Jeg tror med Bestemthed at kunne sige, at det er overordentligt frugtbart. Ved Kysten vokser baade Kokospalmen og Bomuldstræet meget godt; en større Plantage deraf er ved at opstaa, og det interessante derved er, at Entreprenøren er en tidligere Frilænder.

Ved Nedre-Tana ere to til tre Risafgrøder ikke usædvanlige og anden Drift vil vist ogsaa være lønnende. Ved Nedre- og Middel-Tana vokser der næsten overalt Ris af fortrinlig Kvalitet indenfor Inundationszonen, og i højere liggende Partier Bananer og Sukkerrør. Paa Steppen kan der maaske dyrkes Hvede, men det maa man først forsøge.

Landet er meget tyndt befolket og næsten aldeles jævnt; Træ er næsten overalt til Stede i Massevis.

En Jernbane, som gik gennem Steppen er let at bygge, og et Kulturliv er altsaa muligt; men desværre er den medicinske Videnskab endnu ikke naaet saa vidt, at den kan frigøre os for de forskellige Feberarter, der hersker i Lavlandet.

Om Højlandet selv kan jeg kun berette, hvad jeg har hørt. Folk, som have boet der længe, rose det behagelige Klima og den store Frugtbarhed, og der er ingen Grund til at antage, at dette skulde være anderledes i Nærheden af Kenia; desværre var det os ikke forundt at udforske disse Egne. Men en saa aldeles haabløs Historie er dette Kolonisationsprojekt dog ikke.

Missionærerne holde endda Livet ud ved Nedre-Tana; rigtignok ere disse Folk besjælede af en Offervillighed, som vi ikke kunne gøre Regning paa. Men deres Eksistens taler for Muligheden af et Liv og et Arbejde selv i den usundeste Tropeegn.

Men naar Englænderne i Tiden bygge Banen til Uganda, saa vil der — forudsat Regeringens gode Vilje — ingen Grund være for ikke at forsøge en Kolonisation i Højlandene ved Matschako og senere en Gang ved Kenia. Men nu staa vi overfor den Kendsgerning, at Forekspeditionen, som skulde undersøge, om en Kolonigrundlæggelse dér for Tiden var at anbefale, benægter det.

Vort Foretagende er strandet, hovedsagelig som Følge af uforudsete Ulykkestilfælde, saa som da vor Floddamper gik til Zanzibar, Hungersnøden ved Tana og særlig Regeringens Uvilje.

Det er bedrøveligt og beklagelsesværdigt — men med Dr. Hertzka's Ideer har det intet at gøre. Ja, da vor Sag stod meget slet og enhver Dosmerpande troede at turde gøre sig lystig over den, da have dog vore Fæller i de forskellige Lande været virksomme og ikke lagt Hænderne i Skødet.

Arbejde vi blot roligt videre, blive vi ikke trætte af at lære Masserne, at kun i Frihedstankens logiske Videreudvikling kan Fremtidens Velfærd ligge, saa vil de frilandske Tankers Sejr ikke udeblive.

Vi tilraabe ikke Masserne: »Proletarer i alle Lande forener Eder!« men: »Mennesker i alle Tungemaal forener Eder, for at skabe en Tilstand, som er frie Kulturfolk værdigere end den bestaaende!«

Dr. Julius Wilhelm.

Efter de sidste Meddelelser ligge Frilænderne i Underhandling med den brasilianske Regering om en større Landstrækning, og en Overenskomst kan ventes afsluttet i en nær Fremtid, saa Emigrationen til den nye Koloni maaske kan begynde inden Aarets Udgang.

Til Billederne.

Medens **A. Montemezzo's** »Lille Gaasepige« har en fornøjelig Karakter, kan det ikke nægtes, at **Cilius Andersens** »Barnebegravelse« er et Stykke Alvor, grebet ud af Nutidslivet. Efteraarets klamme Taage hviler over den store bare Kirkegaard, hvis spinkle unge Træer til Dels staa nøgne i Vinden. I det fjerne den store By med det rastløse Livs travle Færdsel og dets rygende Fabrikskorstene. Og her inde i Ensomheden tre Mennesker ved den lille Grav. Jordefærdens Højtidelighed er her svundet ind til det mindst mulige. Inde i Kapellet har Præsten kastet Jord paa det lille Væsen; saa har Graverkarlen taget Kisten under Armen og er, fulgt af Forældrene, travet ud til den yderste Ende af Kirkegaarden, og nu firer han den sindigt og forretningsmæssigt ned. Moderen græder; det, der her jordfæstes er dog noget af hende selv, hendes eget Kød og Blod. Faderen stirrer sløvt ned paa Graven. Han tænker vel sagtens, at Tiderne ere sløje nok, og at de Munde, Vorherre vil mætte i sin Himmel, de ville ikke komme til at kæmpe om en Smule Plads ved Livets Bord, hvor der i Reglen er dækket til altfor faa.

Abekatten og Skomagerdrengen.

Af Vilhelm Busch.

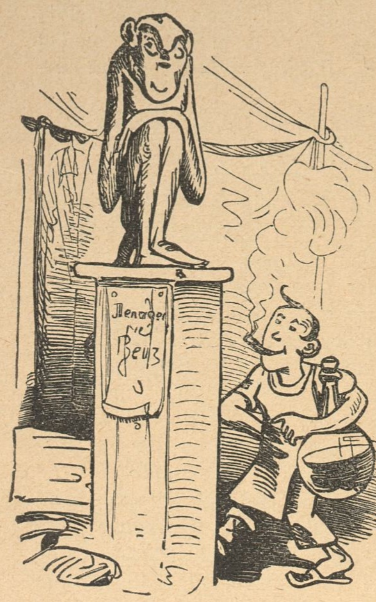

1) Blidt Aben sad i stille Ro;
Skomagerdrengen sa' »Hoho!«

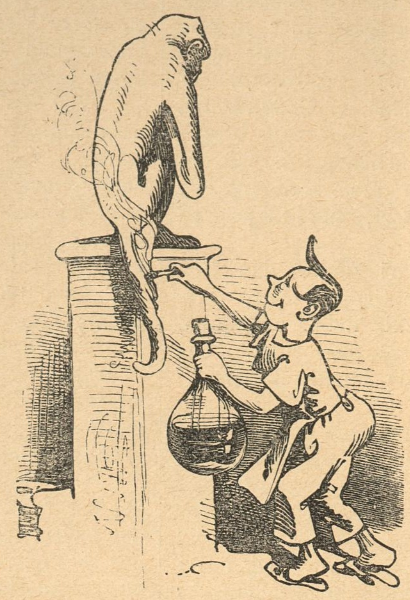

2) Benyttende Cigarens Brænden,
han Aben gav lidt Ild i Enden.

3) Den skreg og pusted' paa sin Hale:
»Bi lidt, det vil jeg dig betale.«

4) Vips sprang den ned og greb Monsøren
og rusked ham i begge Øren.

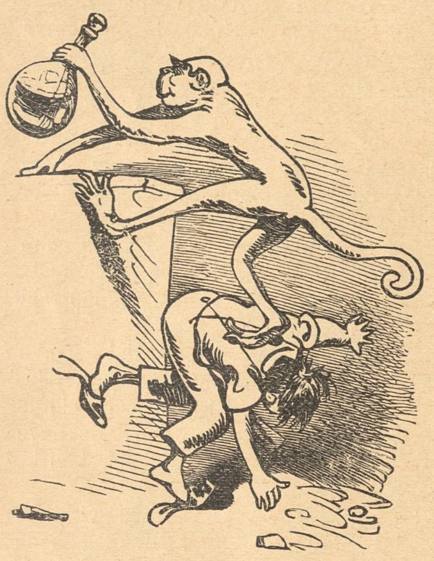

5) I Ilden Drengen kom af Asken;
thi Aben annektered Flasken.

6) Paa ét Ben stod den, hvilket Grin!
og drak den gode Brændevin.

7) Stop Skipper! raabte Drengen, stands!
og halede i Abens Svans.

8) Men Aben tabte ikke Modet:
med Flasken gav den ham paa Ho'det.

9) En lille Tykkert iled til
og raabte: »Hvem er her paa Spil?«

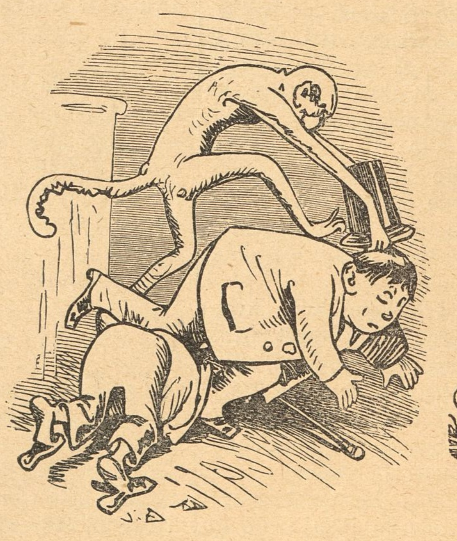

10) Knap var det sagt, før Abekatten
gik løs paa ham og kapred Hatten.

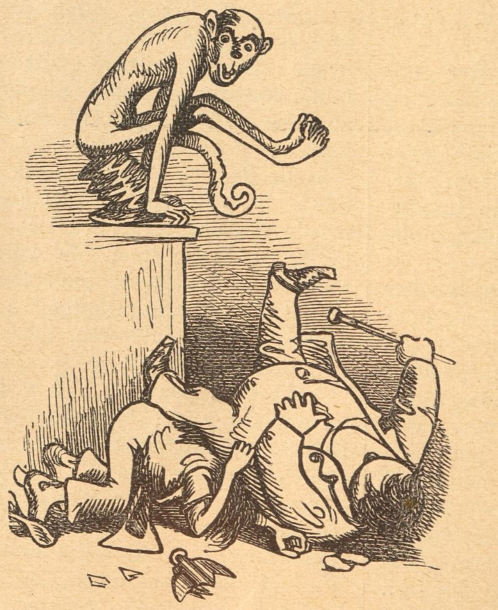

11) Nys kjøbt den var og fin og fjong;
men Aben gav den ny Façon.

12) Spanskrøret hæved han til Slag;
med Hatten skærmed den sin Bag.

(Fortsættes paa Omslagets 3. Side.)

Gaade.

De tvende første vi ofte bruge,
naar Nød og Sygdom vil Sindet knuge,
mod Legemets Smerte, mod Sjælens Saar,
held den, som fat paa det rette faar.
Sent ønske vi, at de næste komme,
og er de komne, det nægter somme.
Men skønt vi ønsker dem muligt fjerne,
vort Haab om dem vi ej opgi' gerne;
hvis alle fire vi nu forene,
vi flyve hurtigt, det vil jeg mene,
tilbage til — ja just der det gælder,
det netop Ordet dig selv fortæller.

Arithmetisk Opgave.

Hans og hans to Aar yngre Søster Grete ere tilsammen netop halvt saa gamle som deres Mor. For fire Aar siden var Mor tre Gange saa gammel som de, og om tyve Aar vil hun være lige saa gammel som begge hendes Børn tilsammen. Hvor gammel er for Øjeblikket Mama? Hvor gammel er Hans, og hvor gammel er Grete?

Rebus.

Fed NNG R 1.

Løsning paa Gaade i Nr. 5.
Altan. — Natal. — Platan.

Løsning paa Logogrif i Nr. 5.
Et lille Noer.

Løsning paa Omskrivningsopgave i Nr. 5.
Hebron — Ebro.

Indhold.

Tekst. Nora. Roman af E. Braddon (forts.). — Den smukke Limonadejomfru. Fortælling af E. M. Vacano. — Frilandsekspeditionens Undergang og dens Aarsager. Af Dr. Julius Vilhelm. — Til Billederne. Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.
Billeder. Den lille Gaasepige. Efter Maleri af A. Montemezzo. — En Barnebegravelse. Efter Maleri af Cilius Andersen. — Aben og Skomagerdrengen. Humoreske i 16 Billeder af Vilhelm Busch. — Illustration til Romantillæg.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 7 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 17. November. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

Først Klokken halv et, da Frokosten var forbi, kom Squiren og hans Datter ridende; hun tog sig udmærket ud i en mørkebrun, tætsluttende Ridedragt med en hvid, tæt Strimmel i Halsen, en brun Hat med Fjer, lange, hvide Ridehandsker og en Pisk med Elfenbensskaft. Det var ikke længer den grønne Kjole med Messingknapperne, som Mabel havde moret sig over for et Aar siden. Hun red en skinnende blank, brun Hest, og man kunde se paa Ryttersken, da hun bøjede sig frem over Dyrets Hals for at klappe dets bløde Mule, at der var en inderlig Forstaaelse mellem Hest og Rytterske.

»Hvad synes du om den?« spurgte Nora, saa snart hun og Roderick havde vekslet Hilsener, »er den ikke meget sød?«

»Jo, det er den rigtignok,« svarede Roderick, idet han klappede den paa Halsen og saa paa Nora.

»Jeg fik den af Fader paa min sidste Fødselsdag. Nu maa Titmouse trække Kurvevogn. Er det ikke sørgeligt?«

»Ja, det maa vist være ydmygende for Titmouse. Men — jeg tror ikke, du nogen Sinde er præsenteret for min Kusine,« sagde Roderick. Mabel holdt i Nærheden paa en Skimmel; hun bar et mørkeblaat Kostyme. »Mabel, det er Miss Tempest, som jeg har omtalt for dig. Miss Tempest, Lady Mabel Ashbourne!« De to unge Piger hilste derpaa paa hinanden, et tvungent Smil fra Noras Side, et høfligt og koldt fra Lady Mabels.

»Jeg vil ønske, at I maa blive rigtig gode Venner,« sagde Roderick, »og naar du kommer ud i Selskabslivet, Nora, saa har Mabel lovet at tage sig af dig. Hun kender allerede lidt til Verden og ved, hvad der skal siges og gøres ved enhver Lejlighed.«

Nora var bleven bleg og sagde intet, Mabel lod, som om hun var optaget af noget langt borte, og mumlede noget om, at det skulde være hende en Fornøjelse, hvis hun kunde være Miss Tempest til Nytte. Roderick følte, at dette just ikke var en lovende Begyndelse. Nora betragtede hemmeligt sin Rivalinde. Ja, hun var nydelig, saa fin og aristokratisk en Skønhed, som Nora syntes, hun aldrig før havde set. Intet Under, at Roderick var forelsket i hende. Det var en saare naturlig Ting, at de to Slægtninge holdt af hinanden. Nora undrede sig kun over, at det aldrig før var faldet hende ind, at denne Forbindelse laa saa nær; saa havde Slaget ikke kommet over hende, som det gjorde nu. Det

Prinsesse Maud af Storbritanien.

Deres kongelige Højheder

Forlovede den 28. Oktober 1895.

Prins Carl af Danmark.

var ikke smukt af Roderick, at han ikke hævde betroet sig til hende, hende, som han dog vist holdt af som en Søster.

Man var nu færdig til Opbrud. Hverken Nora eller hendes Fader vare stegne af Hestene; de havde spist Frokost hjemme og vare ganske fornøjede med, at de ikke behøvede at gøre Rodericks Moder deres Opvartning, men kunde nøjes med en Hilsen og et Smil. Et Kvarter efter var hele Kavalkaden paa Vej til Skoven, og den alvorlige Del af Festen tog sin Begyndelse.

Nora og hendes Fader red ved Siden af hinanden.

»Du ser saa daarlig ud, Fader, har du igen Hovedpine?«

»Ja, min kære Pige, det lader til, at den vil blive kronisk. Men den friske Luft vil nok gøre mig godt. Du ser heller ikke ud, som du var rigtig rask, Nora. Dine røde Kinder ere helt forsvundne.«

»Jeg — jeg bryder mig slet ikke om Jagten i Dag,« sagde Nora, idet Taarerne pludselig steg op i hendes Øjne. »Skal vi ikke hellere ride hjem? Du er ikke rigtig rask, og jeg er ikke i Humør. Der er ingen, som vil savne os, hvorfor skal vi saa egentlig blive?«

Roderick red lidt bagefter dem og hjalp Lady Mabel; hendes Skimmel var bleven balstyrig og dansede som en Cirkushest; hun kunde derfor ikke komme saa hurtig af Sted som de andre.

»Snak Barn, ride hjem!« sagde Squiren. »Det kunde da ikke falde mig ind. Din gamle Fader, som altid plejer at være blandt de forreste. Du skal se, vi faar en prægtig Galop over Højene ved Beaulieu.«

Squiren havde Ret; de næste fem Kvarter red de i skarpt Ridt. Roderick var hele Tiden den opmærksomme Vært, han aabnede Lede og advarede, naar der var Grøfter. Endelig dræbte de et Stykke Vildt, da de vare i Nærheden af Beaulieu; en af de faa, som var til Stede, da det blev nedlagt, var Nora; hun straalede af Ophidselse og Iver og havde tilsyneladende glemt sine Sorger over Jagtens Fryd.

»Du ser saa træt ud, Fader!« sagde Nora ængstelig, da de i Ro og Mag red hjemad.

»Jeg er maaske lidt overanstrengt, min Pige, men en god Middag vil nok stive mig af igen. Det har været en dejlig Tur, og din Hest stod sig jo udmærket. Jeg tror nok, at det er et godt Dyr, jeg har givet dig. Roderick og hans Kusine var hele Tiden et godt Stykke Vej bagefter os. Hun er alligevel en ganske net Pige og tager sig ogsaa ud paa en Hest, men ride kan hun ikke. Vi indhenter dem maaske paa Vejen.«

En Fjerdingvej længere hen ad Vejen fik de Øje paa Roderick, men Kusinen var der ikke; hun var taget hjem med sin Fader. De sluttede sig nu sammen, og da i det samme en af Squirens Bønder, en gammel Fyr paa en stærk graa Hest, kom ridende bag ved dem, gav Mr. Tempest sig i Snak med ham og lod Roderick og Nora ride bagefter.

En svag Rødme farvede Noras Kinder. Hun var meget vred paa sin gamle Kammerat for hans Mangel paa Tillid til hende; og dog var denne Stund, da hun red ved hans Side i den dæmpede Eftermiddagsbelysning, mellem Skove, hvor en ensom Fugl slog sin melankolske Trille, en af Dagens lykkeligste Timer for hende. Der havde hele Dagen været en Følelse af Forladthed over hende.

»Jeg haaber, du har moret dig godt,« sagde Roderick.

»Jeg tror ikke, du bryder dig meget om, hvorvidt vi har moret os eller ej,« svarede Nora, idet hun tilslørede sin Person i et utydeligt Pluralis. »Hvis du havde tænkt paa det, saa havde du været lidt sammen med os. Det maa have været en hel Ydmygelse for Sultan — det var Rodericks Hest — at blive holdt saaledes tilbage.«

»Hvis et Menneske kunde være to Steder paa en Gang, saa vilde min ene Halvdel, ja min bedre Halvdel have været hos dig, Nora, men jeg var virkelig nødt til at tage mig af min Kusine. Jeg havde udtrykkelig bedt hende — ja, næsten tvunget hende til at komme.«

»Ja, naturligvis,« sagde Nora med et lille Kast med Hovedet, »alt vilde naturligvis være gaaet galt, hvis hun ikke havde været med.«

Der blev en længere Pause, under hvilken de red langsomt fremad. Nora havde Lyst til at sige: »Roric, du er forlovet med hende, hvorfor har du ikke vist mig den Tillid, at fortælle mig det.« Men der var noget, der holdt hende tilbage. Hun klappede Hestens Hals og sagde ikke et Ord. Squiren og Bonden var et Hundrede Alen forude i højrøstet Samtale. De naaede nu et Sted, hvor der gik en Vej til hver Side, men Roderick gjorde ikke Mine til at forlade Nora.

»Er det ikke den nærmeste Vej for dig?« spurgte hun, idet hun pegede med Ridepisken ned ad Korsvejen.

»Ja, men jeg rider ikke den nærmeste Vej. Jeg følger dig hjem til Abbediet.«

»Det skal du saamæn ikke; Sultan maa ogsaa være træt.«

»Aa, han kan hvile sig i Morgen.«

De red nu ind i en Egeplantage, hvor en bred, aaben Allé førte fra den ene Ende til den anden. Der var noget hemmelighedsfuldt over Skoven denne sildige Eftermiddag, mens Skyggerne bleve tættere og tættere under de høje, spinkle Træer. De rede tavse over det vaade Tæppe af visne Blade, thi de havde i Øjeblikket kun lidet at sige til hinanden, og Nora kæmpede stadig med sin Vrede.

De vare et Par hundrede Skridt fra Ledet paa den anden Side af Indhegningen, da Nora udstødte et Skrig.

»Snublede Faders Hest?« spurgte hun. »Hvad er der sket? Se, hvor han vakler i Sadlen!«

I næste Øjeblik faldt Squiren forover og laa med hele sin Vægt over Hestens Hals; det skete saa pludseligt og tungt, at Hesten sank i Knæ. Den kom dog atter paa Benene, svingede sig forfærdet rundt og fo'r forbi Roderick og Nora i susende Galop.

Nora kom i en Fart af Hesten og løb hen til Faderen, som laa tilsyneladende livløs med Ansigtet ned i de visne Blade lige indenfor Leddet. Bonden stod med Tømmen i Haanden og betragtede ham med forskrækkede Miner.

»Hvad er her sket?« skreg Nora i den yderste Forfærdelse. »Slog Hesten ham af — Bullfinch, hans Yndlingshest? Er han saaret? O, hjælp mig at løfte ham op, hjælp mig, hjælp mig!«

Roderick var nu kommen til; han tog omkring Squiren og prøvede paa at løfte det tunge Legeme, men det laa som Bly i hans Arm.

»Det var ikke Hesten, Miss,« sagde Bonden, »jeg tror snarere det er et Slag!«

»Et Slag!« gentog Nora. »Aa, Fader — Fader — min kære Fader . . .«

Hun klyngede sig hulkende til ham og vendte sig skælvende og med ligblegt Ansigt mod Roderick. —

»Gør noget for at hjælpe ham — for Guds Skyld — skaf Hjælp,« skreg hun. »I vil da ikke lade ham ligge her og dø af Mangel paa Hjælp. Noget Kognak —« hviskede hun hæst, idet hun udstrakte sin skælvende Haand. Bonden havde allerede tænkt derpaa. Han bøjede sig ned over Squiren med en Flaske i Haanden. Roderick havde løftet det tunge Hoved og vendt det blege, fortrukne Ansigt imod det svindende Lys. Han prøvede paa at presse et Par Draaber Kognak ind mellem de gustne Læber, men det vilde ikke lykkes.

»For Guds Skyld — faa hende bort,« hviskede Roderick til John Wimble, Bonden. »Det er forbi!«

Følg med, kære Miss Tempest,« sagde Wimble, idet han prøvede paa at faa Nora til at rejse sig. Hun laa paa Jorden med Armene om Faderen og stirrede ufravendt ind i det hvide Ansigt, halvt gættende dets højtidelige Udtryk og dog ventende, at de milde Øjne atter skulde aabne sig og se paa hende. »Følg med, saa ville vi hente en Læge, Mr. Vawdry bliver hos Deres Fader saa længe.«

»Nej, det er bedst, du henter Lægen,« sagde hun fast. »Tag min Hest, den er hurtigere end din; blot hurtig, hurtig — Dr. Martin i Lyndhurst — det er en lang Vej, men du maa for enhver Pris træffe ham. Fader vil maaske komme til sig selv, før du kommer tilbage, saa han kan ride hjem med os, men skynd dig blot!«

»Er det ikke bedre, De henter Doktoren, Miss; jeg er for tung for Deres Hest og min egen er noget langsom af sig. Hvis De og Herren der vil ride, saa skal jeg blive hos Squiren.«

Nora saa hjælpeløst fra den ene til den anden.

»Jeg vil helst blive hos Fader,« sagde hun. »Aa, du maa ride efter Lægen, Roric — ja, men skynd dig; jeg bliver her hos Fader.«

Hun satte sig paa Hug ved Siden af den udstrakte Skikkelse paa den fugtige Jord, lagde det tunge Hoved i sit Skød og saa op paa de to Mænd; der var et Træk om Munden i det blege Ansigt, som viste, at hendes Beslutning stod fast. Hun sad der urokkelig som en Niobe — et Billede paa Fortvivlelse.

Da ingen Overtalelse kunde rokke hendes Beslutning, steg Roderick til Hest og galopperede af Sted ad Lyndhurst til, medens Wimble fik bundet Hestene til Ledet, og lænet op til dette, faa Skridt fra de ubevægelige Skikkelser paa Jorden, afventede han Enden paa denne bitre Time.

Det var en af de længste, alvorligste og sørgeligste Timer, som den unge, livsglade Kvinde kom til at opleve i hele sit Liv. Hun følte sig knuget af en grænseløs Angst, som hun dog ikke vilde gøre sig fuldkommen klar. Hun vilde ikke tilstaa for sig selv, at hun troede, hendes Fader var død, og i den Stilling, hvori hun sad, kunde hun ikke lægge sin Haand paa hans Hjerte. Hun bøjede sit Ansigt ned mod hans Læber. O Gud! hun hørte intet Aandedrag, ikke det mindste Tryk mod hendes Kind, da hun lagde den mod hans kolde Læber. Underkæben var sunken ned paa en uhyggelig Maade, men det havde Nora før set paa sin Fader, naar han sad og sov foran Kaminen. Hun vovede at tro, det var en Besvimelse — en langvarig Bevidstløshed. Dr. Martin maatte snart komme og bringe alt i Orden igen; o, hvor lang forekom Tiden hende ikke!

Novemberluften var skarp og kold, Uglerne begyndte at tude og Harerne fo'r som Skygger af Sted tvers over Stien. Nora begyndte at føle Smerte i Lemmerne, en Følge af den ensartede Stilling, hun indtog, og Byrden, hun bar; men legemlig Smerte formaaede ikke at gøre noget Indtryk paa hende. Det forekom hende, at hun havde siddet her og og ventet paa Lægen i flere Timer. Hun tænkte, at Natten snart maatte være forbi.

»Dr. Martin har formodentlig ikke været hjemme,« sagde hun, idet hun for første Gang aabnede Munden, siden Roderick var reden bort, »Mr. Vawdry maa formodentlig ride hen til en anden Læge.«

»Han kan ikke være i Lyndhurst endnu, Miss.«

»Ikke endnu?« raabte Nora fortvivlet. »Og han har været saa længe borte! Fader har ikke godt af at ligge her, han bliver saa kold.«

»Det er meget værre med Dem selv, Miss Tempest; blot jeg maatte følge Dem hjem.«

»Og lade Fader ligge her — alene — uden Bevidsthed! Hvor kan du tro, jeg kunde tænke derpaa?«

»Tænk paa Deres Moder, som intet aner om alt dette,« sagde Wimble, som forsøgte at overtale hende, »jeg kan da tænke, at hun maa være ængstelig til Mode ved Deres Udebliven. Her er De jo dog til ingen Nytte.«

»Du maa ikke tale saadan,« sagde Nora. »Jeg forlader ikke denne Plet, før Fader tager med.«

De ventede atter i dyb Tavshed: den eneste Lyd, man nu hørte var Hestenes Gnaven paa de lavere siddende Kviste; Bullfinch var rimeligvis løben hjem til Stalden. De befandt sig halvanden Mil fra Abbediet.

Endelig — endelig hørtes der Hovslag i den bløde Grund. Et Øjeblik efter stod Roderick med en fremmed foran de ventende.

»Jeg var saa heldig at møde denne Herre paa Vejen,« forklarede han, »en Læge fra Southhampton. Vil du nu ikke ride hjem med mig, kære Nora, saa bliver Lægen og Wimple hos din Fader?«

»Nej!« erklærede Nora bestemt.

Lægen gav sig nu i Færd med Patienten. Det var en midaldrende Mand med et alvorligt og myndigt Væsen; han undersøgte Squiren omhyggeligt og roligt, og saaledes at ingen kunde se hans Ansigts Udtryk. Nora betragtede ham tavs, men med et fortvivlet, spørgende Blik. Da Undersøgelsen var til Ende vendte han sig om til de to Mænd, som iagttog ham i ængstelig Spænding.

»Vi maa skaffe en Baare til at føre ham hjem paa,« sagde han sagte.

Derpaa bøjede han sig ned mod Nora, og mildt, men fast løftede han hende op fra den døde og hjalp hende hen til hendes Hest.

»Mr. Vawdry maa ride hjem med Dem, kære Frøken,« sagde han, »det er til ingen Nytte, at De bliver her.«

»Men De — De bliver her, De kan gøre noget, ikke sandt?« hulkede Nora. »De vil bringe ham tilbage til Livet . . .?«

»Jeg skal gøre alt, hvad der kan gøres,« svarede Lægen venligt.

Men hans Tone talte tydeligere end hans Ord. Hun udstødte et vildt Skrig og kastede sig atter ned over sin døde Fader. Hendes Hjerne tilsløredes, og hun segnede bevidstløs om. Lægen pressede lidt Kognak ind mellem hendes Læber, og hun kom saa meget til sig selv, at de kunde faa hende op i Sadlen. Hun havde netop saa megen Bevidsthed, at hun kunde holde sig oprejst paa Hesten, og mekanisk tog hun Tøjlerne og lod sig føre tilbage til det Hjem, der aldrig mere skulde blive det Hjem,

som hun havde elsket i seksten lykkelige Aar. Alt skulde nu blive anderledes. Hendes glade Ungdomsliv havde faaet en brat og grusom Afslutning.

(Fortsættes).

Nattesyn.

Stormen har lagt sig, forstummet
er Havet bag Strandkantens Brink,
Stjernerne funkle i Rummet
med kolde, urolige Blink.

Graatunge Skyer i Vesten
gyldnes i Maanens Skær;
Søen gaar hult, og Blæsten
bruser i Skovens Træer.

Dybt mellem Hulvejens Bakker
ligger et enligt Hus.
Et rødmende Lysglimt flakker
ud over Vejens Grus.

Fra Stuen de dæmpede Skygger
staar imod Gavlvindvets Rand;
derinde bor der og bygger
en sjælesyg, lidende Mand.

Urolig, ustadig han færdes
den sildige Efterhøst,
lyttende kun til sin Smertes
aldrig forstummende Røst.

Kaminilden knitrer og flammer,
og Lampen blusser saa mat;
Blæsten slaar om hans Kammer
den sene Efteraarsnat.

Regnen risler mod Ruden
med sagte, enstonigt Fald,
Skovens og Bølgernes Tuden
høres som klingert Metal.

Hvad er det! — Det pusler i Krogen;
man famler ved Laasen; — »Kom ind!«
Han lytter; kommer der nogen?
Han hører kun Nattens Vind.

Lyd af en Kjole, der slæber,
og lette, dæmpede Trin . . .
Han skælver, hans sitrende Læber
hviske et hæst: »Kom ind.«

Hvi blegner hans Kind, og hvi dirrer
hans Blik under Øjnenes Laag . . .
hvi vakler han ræd og stirrer
mod Stuens fjerneste Krog?

Vildt bruser de natlige Vinde,
derude er Regn og Slud —
hun sidder hos ham herinde,
hans Ungdoms fejrede Brud.

Hans Drøm og hans Manddoms Lykke,
hans Kærligheds tabte Skat,
hun kommer — selv kun en Skygge —
i Skyggernes Efterhøstnat.

Hun kommer, naar Lyset og Solen
er svundne med Dagens Larm;
— der sidder hun tavs i Stolen
med Kniplingsfloret om Barm.

Ja, det er hende — han kender,
sin Elskte, smykt som til Fest;
han løfter med skælvende Hænder
Lampen imod sin Gæst.

— Og frem for hans Tanke drages
ustandselig Mindernes Strøm,
de svundne, de sollyse Dages
højlovede Lykkedrøm.

Forbi, forbi . . . det er Skygger
og Syner fra dødes Land.
— Derinde bor der og bygger
en sjælssyg, lidende Mand.

Edvard Søderberg.

Den smukke Limonadejomfru.

Fortælling af **E. M. Vacano.**

(Fortsat.)

Den hemmelighedsfulde Olding fortsatte sine Besøg hos Fru van Eyckens. Hans Selskab blev næsten en Trøst i hendes Hjælpeløshed og Forladthed. Hun følte sig mindre ensom, naar Hr. Mussault sad ved hendes Seng og læste i sin Avis eller underholdt hende med sine Betragtninger over Vejret eller Torvepriserne. Thi mærkværdigt nok talte denne vidtberejste Mand aldrig om sine Oplevelser og Æventyr, aldrig om sit tidligere bevægede Geschäftsliv, der dog sikkert havde været interessant nok. Han lod til hel og holden at være bleven Spidsborger, og han syntes at føle sig lykkelig ved i sin velfortjente, lune Ro at glemme Verdens Larm og stadige Kamp for Tilværelsen.

En Dag, da han som sædvanlig kom i Besøg, fandt han Fru van Eyckens siddende opret i Sengen med Hovedet støttet i Haanden, stirrende i en Regnskabsbog, som hun holdt i Haanden. Md. Hinrik stod ved Siden af Sengen, helt nedslaaet og raadvild; de sidste fjorten Dages Udgifter til den tarvelige Husholdning havde hun kun kunnet bestride ved at sætte sine bedste Klæder paa Laanekontoret; nu havde hun ikke mere at sætte ud og var derfor nødt til at sige sin Frue, hvorledes Sagerne stod, endskønt hendes Hjerte blødte derved.

Men naar Md. Hinrik havde frygtet, at dette Slag yderligere vilde lamme den syges Kræfter, saa tog hun dog denne Gang fuldstændig fejl, vi behøve ikke at tilføje, til hendes store Glæde. Den truende Udsigt til den yderste Nød rev Pauline ud af sin Sløvhedstilstand og fyldte hende pludselig med tilbagevendende Livskraft; den større Smerte havde udslettet den mindre.

»Aa Gud, jeg vil jo arbejde, jeg vil gøre alt, hvad der staar i min Magt, men hvor skal jeg begynde?« spurgte hun netop, da Hr. Mussault traadte ind.

Den gamle Mand overskuede med et eneste Blik hele Situationen, saa de to Kvinders Raadvildhed. Hans fortørrede Hjerte bevægedes af en sælsom uvant Medlidenhed ved at se den Fortvivlelse, som talte ud af den unge Enkes Træk. Og hvor sjælfuldt skøn saa hun ikke ud i Halvmørket, som Omhænget om hendes Seng bredte om hende!

»Ingen Udsigter, slet ingen!« sagde Pauline halvhøjt uden at lægge Mærke til den gamle Mands Nærværelse.

Hr. Mussault lod høre en lille tør Hoste for at minde om sin Nærværelse.

»Ah,« udbrød hun, idet hun saa op med al den Bitterhed, som fyldte hendes Sjæl, »er De der, Hr. Mussault? De vil vel minde mig om, at jeg skal betale min Husleje? Doktoren har fortalt mig, at De er den egentlige Ejer af dette Hus. Men De skal ikke være bange! Allerede i Morgen kan jeg flytte ud, hvis saa skal være, og hvad jeg endnu ejer, vil netop være tilstrækkeligt til at dække Deres Fordringer!«

»Men — men, kære Frue!« beroligede den gamle hende forlegen. Tro dog ikke, at jeg tænker paa at gøre Deres tunge Byrde endnu vanskeligere at bære! Tvertimod! Bliv De blot boende her i Værelserne, saa længe De har Lyst! Heldigvis er jeg velhavende nok til, at jeg kan undvære den Smule Leje.«

Pauline rakte ham sin Haand. »Tilgiv mig! Men naar De vidste, hvor jeg lider! Aa, hvor lykkelige er dog de, der er døde!«

»Frue, det er slemme Ord, som man ikke tør udtale, Tanker, som ikke maa tænkes, hvis De ikke vil forsynde Dem imod Dem selv og imod Deres dejlige lille Dreng!« afbrød Hr. Mussault hende med dybere Følelse, end han ellers plejede at bære til Skue. »At fortvivle fører til intet. Hvis De vil beslutte Dem til at raadslaa sammen med mig og ikke vise min Hjælp tilbage, saa vil jeg se, om jeg ikke kan hjælpe Dem.«

»Aa, tro ikke, at jeg ikke vil være taknemlig for ethvert Raad!« udbrød Pauline, idet hun sukkede dybt.

»Naa, saa tillader De nok, at jeg taler rent ud af Posen! De maa med Magt rive Dem ud af den Sløvhed, som De er hensunken i siden Deres Mands Død! Med en Smule fast Vilje vil det nok lykkes Dem. De har et Barn — tænk paa, at det kan gøre Fordring paa Deres Hjælp, Deres Omsorg. De maa altsaa tænke paa at faa en Beskæftigelse, som kan indbringe Dem saa meget, at De kan opdrage Deres Barn. Dog vil De ikke opnaa dette, hvis De tænker paa at sidde og brodere, ikke om De saa tog Nætterne med til Hjælp. Men — vær ikke forknyt; jeg har en Plan! Den vil maaske straks forekomme Dem mindre tiltrækkende, ja, jeg tør næsten forud sige, at De vil forfærdes derover. Altsaa til Sagen! De er ung — hvis De tager Dem sammen, vil De i Løbet af nogle Uger have genvundet Deres Skønhed i al sin gamle Glans; De har nydt en god Opdragelse, som vil gøre Dem det let at opfylde Pligterne — de højst simple og lette Pligter — ved den Stilling, jeg har at tilbyde Dem. Jeg vil anbringe Dem som Buffetdame i et Kaffehus i Palais-Royal.«

Fru van Eyckens havde hørt paa Hr. Mussault med spændt, næsten ængstelig Opmærksomhed. Ved hans sidste Ord kunde hun ikke skjule en Bevægelse af Overraskelse, ja næsten Forfærdelse.

»Tillad mig!« skyndte han sig at sige. »Jeg ved, jeg forstaar, at en Dame, som har indtaget en første Rangs Plads i den fornemme Verden, maa opfatte et saadant Forslag som noget ufatteligt, noget ugørligt. Men vi har intet Valg. De maa vælge mellem Elendigheden og det Offer, som Afværgelsen af Nøden paalægger Dem. Min Søn er nu Ejer af dette Kaffehus, ved hvilket jeg har tjent min Formue, eller i alt Fald en Del deraf. En uhelbredelig Sygdom har nødt hans Kone til at trække sig tilbage fra Buffet'en, ved hvilken hun indtil nu har virket, glad og lykkelig. De vil komme til at indtage denne agtværdige Dames Plads, og der vil blive vist Dem ethvert muligt Hensyn, al den Agtelse, som De kan gøre Fordring paa. Min Søn er en hæderlig og fredsommelig Mand, der vil vide at sætte Pris paa Dem, thi jeg er overbevist om, at Deres Stilling der vil blive til bedste for begge Parter. For det første Aar faar De tusind Francs, Udgifter til Toilette og Frisør afholder min Søn. Og nu vil jeg sige Dem Farvel foreløbig — jeg beder Dem ikke at svare mig straks. Men tænk vel over mit Forslag, før De afviser det. I Morgen kommer jeg for at hente Deres Svar.«

Og den tørre, gamle Mand gled ud af Stuen, idet han gav Md. Hinrik Tegn til at følge ham.

»Se her,« sagde han til den forbløffede Pige, »her har De hundrede Francs til de nødvendigste Udgifter. Det er et Forskud paa Deres Frues tilkommende Gage. Plej nu Deres Frue godt!«

Pauline blev siddende i samme Stilling, aldeles bestyrtet. Hun følte en uovervindelig Afsky for den gamle Mands Plan; thi omendskønt hun gjorde sig al mulig Umage for at se fordomsfrit paa Forslaget, saa oprørtes dog hendes Grundsætninger, hendes Sømmelighedsfølelse ved den Tanke at skulle være ligesom en Udstillingsgenstand, en Slags Reklame eller Udhængsskilt. I en Buffet at udsætte sig for Hyldest af et Kaffehus's tilfældige Gæster, høre paa deres Vittigheder, endogsaa tvinge sig til at vinde deres Velvilje — det syntes hende en altfor dyb Fornedrelse. Hun skulde smykke sig til denne Stilling, smile som en Skuespillerinde og maaske betragtes af Folk, som før havde kendt hende i en helt anden Stilling . . . nej, aldrig, aldrig nogen Sinde! Hellere dø! Men hendes Dreng, hendes Adrian, der ikke havde nogen anden Støtte end hende! Hendes Barn, som kun havde Udsigt til Nød og Elendighed, som skulde stødes ud i Livet, fattig, uden Beskyttelse, uden Opdragelse! Hvad betød egentlig Verden med dens intetsigende Fordomme imod disse hellige Pligter! Vilde hendes Selvagtelse være ringere, fordi hun befandt sig i en Stilling, som Nøden tvang hende ind i? Hvis hun afslog den, var det da ikke en utilgivelig Uret imod hendes Barn, en Fejghed overfor Mængdens overfladiske Domme? Nej, hun vilde ikke have denne Synd paa sin Samvittighed, hun vilde gøre alt for sin Søn, taale alt, og naar hendes Mod sank, saa vilde hun i sin Drengs Kærtegn hente ny Kraft, nyt Mod!

Medens hun hengav sig til disse Tanker, kæmpede denne Kamp, kom Doktor Destrée og var helt overrasket over den Forandring, der var foregaaet med hende. Hun fortalte ham alt: sin hjælpeløse Stilling, den gamle Herres Tilbud og hendes Beslutning, trods al indre Modstræben, at modtage dette.

Lægen gav hende Ret, ja, opmuntrede hende endog dertil. »Tro De mig, bedste Frue, enhver, der kender Dem, vil bifalde Deres Beslutning,« sagde han velvilligt, »og man vil sikkert ikke paa nogen Maade lade det mangle paa Agtelse og Ærbødighed over for Dem. Men i ethvert Tilfælde kommer De nu i nogen Tid ud til min Kone paa vort beskedne Landsted — hun vil glæde sig over at gøre en saa elskværdig Dames Bekendtskab. Og

En Plejemoder. Efter Maleri af H. Kaulbach.

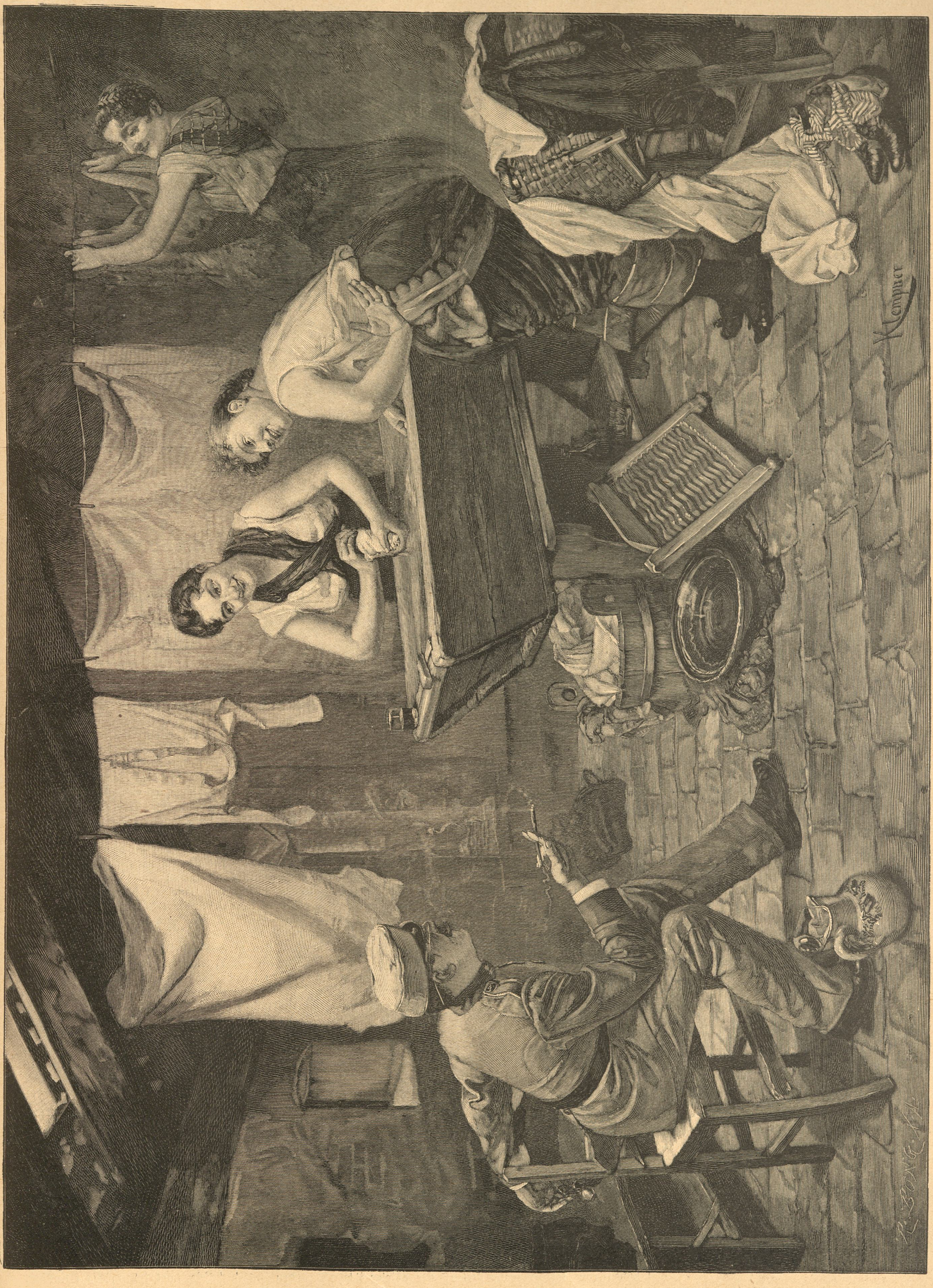

Under Permission. Efter Maleri af H. Klempner.

den lille tager vi naturligvis med — den friske Luft vil gøre Dem begge godt. Giv mig nu Deres Haand derpaa — vi kan straks begive os paa Rejsen! Gør De nu en Smule Toilette, saa vil jeg imens gaa ned til Hr. Mussault og sige, at De modtager hans Tilbud og kan tiltræde Deres Plads i Løbet af fjorten Dage. Derpaa henter vi Drengen fra Skole. Min Vogn holder dernede, saa vi kan snart komme ud af Byen.«

IV.

Tronstolen.

Reconvalescensen er en dejlig Tid; man føler sig saa lykkelig ved Genfødelsen, føler en Trang til ret at nyde Livet — det er, som boede der endnu i os noget af Himlens overjordiske Fryd, hvis Tærskel vi har været saa nær ved at overskride. Vi kan glæde os over alt, alt bliver os en Nydelse. Den blaa Himmel med sine hvide Skyer, Fuglenes Kvidren, den duftfyldte Luft, den simpleste Blomst — alt! Man glemmer sine Sorger, man tænker overhovedet paa intet og lægger ingen Planer: den forbigangne Tid og Fremtiden har for Øjeblikket slet ingen Betydning; kun den ene lyksalige Følelse fylder os: jeg lever! jeg er til!

Pauline, som i saa lang Tid havde været henvist til Sygeværelsets kvalme Luft, glemte for en Stund sine Bekymringer og nød den friske Landluft i fulde Drag, men skønt hendes Hjerte var fuldt af Taknemlighed, især naar hun betragtede sin lystige, jublende Dreng, kunde hun dog kun tilkendegive denne ved tavst at trykke sine nye Venners Hænder. Doktorfruen, som af sin Mand havde erfaret deres Gæsts hele Historie, var en ligefrem og venlig Dame, som hun straks følte sig tiltrukken af og let sluttede sig til. Under disse Forhold forstaar man, at Landopholdet næsten gjorde Vidundere. Da faa Dage var gaaede, begyndte hele Paulines Skønhed atter at udfolde sig i sin fulde Glans. Blegheden og Gennemsigtigheden forsvandt fra hendes Træk som ved et Trylleri, Roserne blomstrede atter paa hendes Kinder, Øjnene fik Glans, og det gamle, elskværdige Smil spillede atter om hendes Læber.

Aa, den lykkelige Tid og de uforglemmelige Dage! Disse Morgenture sammen med sin ny Veninde og den jublende Dreng, som snart jagede efter Sommerfugle, plukkede Blomster eller gjorde mislykkede Forsøg paa at fange et af de nydelige, skinnende Firben, som der var Overflod af ved de smaa Bække og Vandløb, som de passerede. Aa, du lykkelige Tid, hvor et Kvindehjerte har Lov til at være Moder, intet andet end *Moder!* Men hvor hastigt gik ikke de fjorten Dage! Fjorten Dage uden en eneste Bekymring, uden den smertelige Tilbagevenden til Fortiden med dens mørke Skygger, fjorten Dage i fuldkommen Glemsel og Lykke, og hvor selve Naturen ligesom forsætlig synes at iføre sig sin allerskønneste Pragt.

Da Pauline den sidste Dag kom hjem fra en Spaseretur med Fru Destrée og Drengen, sad der to Syersker fra en af Paris's største Konfektionsforretninger og ventede paa hende. De medbragte et Brev fra Hr. Mussault, som lød saaledes:

»Frue!

Jeg sender Dem her nogle Toiletter, som min Søn beder Dem prøve, for at Syerskerne kan have alt færdigt til i Morgen, den 15. Juni, den Dag, da De efter Aftale vil indtage Deres ny Stilling.

Med særdeles Agtelse
Deres Mussault.

Dette Brev skræmmede med ét Slag den unge Enke op af den lykkelige Glemselstilstand, hvori hun levede. Fremtiden med alle dens strenge Fordringer rullede sig atter op for hendes Blik.

»Vil De gaa med mig?« sagde hun sagte til de to Piger.

De fulgte hende ind paa hendes Værelse. Her lukkede de op for de store Æsker, som de havde medbragt, og for Paulines bestyrtede Blik viste der sig seks Dragter af de dyreste og eleganteste Stoffer.

»Det maa være en Misforstaaelse,« sagde Fru van Eyckens stammende. »Mine Forhold er ikke saaledes, at jeg kan anskaffe mig saadanne overdaadige Toiletter, som tilmed paa Grund af deres Udrigning om Hals og Skuldre kun passe til Baller og store Selskaber. Desuden bærer jeg Sorg for min Mand, og den lægger jeg ikke i det første Aar.«

De to Syersker saa forbavsede paa hinanden med et halvt medlidende Skuldertræk.

»Ja, udenfor Forretningen kan Madame gaa i Sorg, saa meget De vil; men ved Buffet'en kan Hr. Mussault dog virkelig ikke have en Dame siddende i Dagligdragt og endogsaa i Sørgedragt!« fo'r det ud af Munden paa den ene, idet hun søgte at skjule sin Morskab ved denne Tanke.

»Det vilde ogsaa stikke smukt af til den Stol, De skal sidde i!« henkastede den anden.

»Hvad er da det for en Stol?« spurgte Pauline bestyrtet.

»Det er Napoleons Tronstol, som Hr. Mussault nylig har erhvervet sig til en enorm Pris.«

Man befandt sig netop den Gang i Perioden efter de hundrede Dage, Kejserdømmets og Napoleons Sol var for bestandig gaaet ned ved Waterloo.

Pauline blev bleg og kunde næppe fatte det. Det var altsaa den Skæbne, der forestod hende! Hun skulde virkelig prange som Udstillingsgenstand, vises frem for den store, nysgerrige Hob som en anden Kuriositet! Hun brast i Graad.

Nu kom Fru Destrée ind med Drengen for at se, hvor hun blev af; Drengen løb forskrækket hen til sin Moder, omfavnede og kærtegnede hende paa sin barnlige Maade. Det var mærkværdigt, hvilken Virkning hans Tilsynekomst havde paa den unge Kone. Hun rettede sig i Vejret som en, der har taget sin Beslutning, tørrede sine Øjne og takkede sin Veninde med et udtryksfuldt Blik for den Tjeneste, hun, uden at vide af det, nylig havde ydet hende. Med en Art rolig Fortvivlelse, med tilsyneladende Ligegyldighed lod hun nu Syerskerne prøve og rette Dragterne paa sig, og da de omsider fjernede sig, bad hun dem sige Hr. Mussault, at hun den næste Dag skulde være til hans Tjeneste.

Den næste Morgen, da Afrejsen skulde finde Sted, vilde den elskværdige, medfølende Doktorfrue selv ledsage sin Gæst til Paris. Men Pauline afslog Tilbudet, hvor taknemlig hun end var derfor; »det vilde blot være en dobbelt Skilsmisse,« sagde hun, »først fra dette herlige Sted, hvor jeg har nydt saa megen Glæde, og siden fra Dem. Nej, nej, jeg vil rive mig løs fra alt paa én Gang.« Og da hun sad i Vognen ved Siden af Doktoren og Adrian, og hun gengældte de sidste Hilsener, som blev vinket til hende fra Haveporten — da greb hun Drengens Haand og holdt den krampagtig fast i sin, lænede sig tilintetgjort tilbage i Vognen, idet hun mumlede: »For din Skyld, mit elskede Barn, for din Skyld!«

Det første, Fru van Eyckens gjorde, da hun kom til Paris, var at anbringe Drengen i et Pensionat, som Doktoren havde anbefalet hende, og i hvilket han selv var Huslæge. Hun gav endnu den grædende Dreng en kort, øm Formaning om at være flittig og ikke glemme sin Moder, klippede en Lok af hans lyse, silkebløde Haar, som hun gemte i en Medaillon, og tog derpaa med et stumt Haandtryk Afsked med sin Velynder. Nu havde hun kun tilbage at sætte sig op i en Vogn og køre til den gamle Hr. Mussaults Hus.

Denne havde allerede ventet hende, men førte hende ikke ind i hendes tidligere Værelse, men i et lille, nydeligt indrettet Kabinet, hvor Md. Hinrik, ganske glemmende sin sædvanlige værdige Maade, gav hende en stormende Modtagelse. »Jeg haaber, De vil befinde Dem vel her, Frue,« sagde Hr. Mussault venlig, da Md. Hinrik omsider faldt til Ro. »I Morgen Kl. 2 kommer min Svigerdatter her hen for at kaste et sidste Blik paa Deres Toiletter; Kl. 4 ledsager jeg Dem saa hen i »Café des milles colonnes«.« Derpaa gav han hende forskellige nøjagtige Oplysninger om, hvorledes hun skulde føre Buffetbogen, og hvorledes hun i det hele havde at forholde sig over for Stamgæsterne og andre besøgende i Kaféen. Sluttelig viste han sit gode Hjerte og sin Deltagelse for hende ved at udtale Løftet om, naar Vejret ikke var altfor daarligt, hver Dag at gaa hen i Pensionatet for at høre til den lilles Befindende. »Jeg vil have godt af at gaa den Tur,« sagde han, »og De vil føle Dem roligere, naar jeg hver Dag aflægger min Beretning for Dem. Og saa Farvel for i Dag! I Morgen bliver jeg hos Dem for at overvære Deres Debut.«

»Ja, min Debut!« tænkte Pauline da den gamle var gaaet. »Tilvisse, jeg skal staa til Skue som paa en Scene, udsat for flanede Blikke — en Skuespillerinde, som kun mangler Talent og Berømmelse!«

Præcis Kl. 2 næste Eftermiddag traadte Hr. Mussaults Svigerdatter ind ad Døren til den ny Buffetdame; hun medbragte en Frisør og vilde selv overvære Resultatet af dennes Kunstfærdighed. Han satte Paulines pragtfulde, sorte Haar op paa en kunstfærdig, taarnlignende Façon, der aldeles ikke harmonerede med den smukke Dames fine, aristokratiske Træk, og hvor meget hun end havde sat sig for ikke at gøre Modstand mere, følte hun dog ved disse Forberedelser Kvinden vaagne i sig og dristede sig til at gøre nogle Indvendinger. Men Fru Mussault bed hende kort af med den Bemærkning, at det var hendes Sag, og at hun forstod sig bedre derpaa. Det nyttede altsaa ikke at komme med flere Indvendinger, og Pauline underkastede sig taalmodig alle de Processer, som man underkastede hende. Da Frisøren havde endt sit vanskelige Hverv, iførte man hende en karmoisinrød Fløjlskjole, som lod hendes Armes og Skuldres smukke Form ubedækket. Derpaa aabnede Fru Flora Mussault et Smykkeskrin, som hun selv havde bragt med, og tog ud heraf et kostbart, men noget klodset Diamanthalsbaand, som hun hængte om Paulines Hals, hvorpaa hun omsluttede hendes fine Haandled med nogle gigantiske Guldbaand. Hun gik et Par Skridt tilbage, og med et yderst tilfreds Blik paa det fuldendte Toilette udbrød hun: »Nu ser De prægtig ud, min kære!«

Pauline kastede et Blik i Spejlet og følte sig nedværdiget ved al denne smagløse og groteske Pragt. Men Tanken paa hendes Barn forjog ogsaa denne Gang alle de pinlige Følelser, som dog paany og i højere Grad kom paa hende igen; da hun skulde gaa, bad hun nemlig sin Pige give hende et Schawl til at kaste om sig, men straks lagde Fru Flora sig imellem, idet hun med sin grove Stemme spurgte: »Et Schawl? Hvortil?«

»Men jeg kan dog ikke gaa paa Gaden i denne Dragt!«

»Hvorfor ikke? Jeg har i femten Aar altid gaaet saaledes hen i Forretningen!« svarede Fru Mussault skarpt.

Og Pauline fulgte tavs med hende.

(Fortsættes.)

Enkestand.

Drosken holdt uden for Stiftelsen, og to gamle, sortklædte Damer steg ud. Den yngre — hun var henad de 50 — hjalp den ældste ud, betalte Kusken, og de steg op ad Trappen i Tavshed. Paa de lange Gange var nummererede Døre; den yngste aabnede ved Hjælp af en Nøgle, hun havde i Haanden, en af disse, skød den ældre lempeligt ind ad Døren og sagde: »Se saa, kære Fru Brasch, nu gaar De med mig ind og bliver hos mig i Eftermiddag. Det gaar virkelig ikke an, at De sidder ene hele Dagen lige efter Begravelsen; saa sidder De bare og græder. Og jeg har bedt Fru Billenstein her ind, saa vi er tre. Det kan jo ikke nytte at sørge. Vi er alle Vorherre en Død skyldige, og vi andre har jo allerede fristet den Skæbne for flere Aar siden. Jeg har jo nu levet i Enkestand i seksten Aar.«

Under denne lange Tale havde den lille Fru Sørensen først skilt sig ved sit eget Tøj; dernæst havde hun hjulpet den ældre Tøjet af, saa havde hun i en Ruf faaet Gassen tændt under Kedlen, og sluttelig havde hun faaet en blændende hvid Dug bredt over Bordet, anbragt Smør, Brød, kogte Æg og nogle Skiver Skinke paa det nette Frokostbord, hvorefter hun med et lille Nik forlod sin Gæst og hentede den nævnte Fru Billenstein, der boede paa Lejligheden Nr. 7, lige ved Siden af; hun skulde holde Fru Brasch med Selskab, medens Fru Sørensen destillerede de gamle Menneskers Yndlingsdrik, den duftende Kaffe.

I Stiftelsen var Boliger for Enker; det var kun et Værelse og Alkove; og der var Boliger for gamle Ægtepar, som altsaa tilhørte den Forening, hvis Navn Stiftelsen bar. Det var lutter Folk, som i Almindelighed sad godt i det, saa længe de kunde passe deres Dont; men naar Alder og Skrøbelighed kom, og Forretningen gik tilbage eller gik helt i Stykker, saa tyede de almindeligvis til Stiftelsen, som de havde betalt til i saa mange Aar, og hvor de altsaa havde erhvervet sig en Ret til Fribolig; lidt Brændsel fik de ogsaa; nogle smaa Legater blev stundom uddelte, og saa for Resten vegeterede de af det Hundrede Kroner i aarlig Alderdomsunderstøttelse, som Kommunen ydede dem. Men Fru Brasch vedbleve de at kalde hinanden. Deres Mænd havde været selvstændige Borgere af Landets Hovedstad; de maatte ikke slaas i Hartkorn med Enker efter Haandværkssvende! Nej! Nej!

Fru Brasch havde boet i Stiftelsen i tre Aar. Hendes Mand var bleven apoplektisk; han havde maattet opgive sin Forretning, og hun var flyttet ut i Stiftelsen med sin syge Mand. I tre Aar havde

hun plejet og passet ham; men der var ingen Bedring. For et halvt Aar siden havde Lægen beordret ham indlagt paa et Hospital, og nu var han død efter i Uger at have været berøvet den sidste Rest af Forstand.

Alligevel græd den gamle Kone ustandseligt, medens hun sad i Lænestolen.

»Hvad skal jeg nu leve for,« jamrede hun. »Saa længe han levede, havde jeg dog ham at se til hver Dag. Jeg kunde bringe ham en Kage, et Æble, en Appelsin og se ham nyde den med Velbehag.«

»De har Deres Børn,« indvendte Fru Billenstein stille.

»Mine Børn! De bo jo begge i Amerika, og den lange Rejse kan jeg i min høje Alder ikke foretage mig. Dem ser jeg aldrig mere. Nej, jeg er tilovers, jeg med mine 75 Aar. Gid Vorherre vilde løse op for mig snart!«

»Det maa De ikke sige, kære Fru Brasch. Man skal gaa paa Jorden, om den saa er gloende. Og vel er det tungt at skilles — men det skal jo ske! Og der er mange Sorger endnu tungere. Hvor megen Hjertesorg tror De ikke, der rummes inden for disse Mure! Nu maa De leve i Haabet om at gense Deres Dattersøn, som jo er Sømand. Tro mig, en skønne Dag ringer han paa hos Dem. Bliver det ikke en stor Glæde?«

Fru Brasch nikkede og tørrede sine Øjne, og der blev et Øjebliks Tavshed, som vi ville benytte til at iagttage de tre Enker.

Fru Brasch var en høj gammel Dame paa 75; en rig Haarvækst, stærkt graanet, skjultes halvt af den sorte Kappe. Hendes Klædedragt var næsten elegant; i Virkeligheden var hun ogsaa velsitueret, eftersom hun endnu havde i Behold af de i sin Tid tjente Penge, og begge hendes Børn i Amerika tilsendte hende rigelig Understøttelse.

Fru Billenstein var betydelig mindre, men meget korpulent. Hun talte med udpræget tysk, schwabisk Akcent. I Virkeligheden var hun ogsaa født i Stuttgart. Hendes Klædedragt var yderst tarvelig, ja fattig. Hun havde heller ikke andet at leve af end Alderdomsunderstøttelsens otte Kroner maanedlig. Hendes Børn kunde ikke hjælpe hende; Sønnen sad i en lille Forretning og havde syv Børn; Datteren var Enke med tre Børn.

Fru Sørensen var en lille, sirlig, spinkel Kone paa 50 Aar. Hendes Ansigt bar Spor af en overordentlig Skønhed. Endnu var hendes Teint fin som en ung Piges; hendes askeblonde Haar var rigtignok temmelig tyndt; men hun bar moderne Frisure, og over det let krusede Forhaar sad en lille, smuk Coiffure. Hendes Paaklædning var fiks og moderne, og den stærkt skraaede Kjole sad smukt om den slanke, ligesom barnlige Figur. Men Fru Sørensen var ogsaa Dameskrædderinde. Hun tjente sig hele sit Ophold selv og havde først i det sidste Halvaar opnaaet den Lettelse at faa Fribolig. Hidtil havde hun været »for ung«.

»Jamen, det er det, at jeg hverken har Mennesker eller Arbejde at leve for, der gør mig saa nedtrykt. Mine Tanker dreje sig stadig kun om min kære Mand. Hvis jeg kunde arbejde — som De, Fru Sørensen — eller samles med mine Børn — som De, Fru Billenstein — saa havde jeg dog noget — men nu!«

Og den gamle græd igen.

Fru Billenstein saa bedrøvet hen paa hende.

»Tror De ikke, at Sorgen mangen Gang mildnes, naar man kender andres Sorger? Jeg skal fortælle Dem mit Liv i faa Ord; min kære Veninde her kender det; jeg har ingen Hemmelighed for hende. Se, jeg var kun atten Aar, da min Mand hjemførte mig. Vi var begge tyske. Jeg drog med min Mand fra mit dejlige Fædreland, hvor Solen var varmere om Sommeren, og Sneen renere om Vinteren, hvor vi aldrig kendte til Storm og Taage som her i Danmark, og jeg har aldrig genset mit Hjem. De er alle sammen døde, mine Forældre, mine Søskende, alle sammen! Jeg har ingen af dem genset. Og her har vi kun lidt Sorg og Nød. Min Mand tog hertil som Bestyrer i en stor Forretning. Saa kom Krigen 48. Han fik Afsked. Hvem vilde have Tyskeren. Jeg vil ikke fortælle om de 40 Aars Ægteskab i Fattigdom og Sorg. Men se — ti Børn har jeg maattet lægge i Graven, og de to, jeg har — ak, Gud! Min Søn, Urtekræmmeren, frygter hvert Aar for at være bankerot. Og min Datter . . .«

»Ja, hun er jo ogsaa Enke, Stakkelen . . .« indskød Fru Brasch.

»Nej. Hun er ikke Enke. Gud give hun var Enke med Evne, som vi andre! . . . Nej, hun lider Nød og Elendighed for Mandens Skyld. Han er ikke død. Han var Bogholder; havde en ret god Gage. O, hvor var jeg ikke lykkelig den Dag, jeg saa hende som Brud drage ind til en brav Mand. Hvor længe var han brav? Til en af disse pyntede Kvinder fik ham fat! For hendes Skyld glemte han Hustru og Børn; for hendes Skyld stjal han, og for hendes Skyld sidder han nu i Tugthuset, medens min Datter ved sin Symaskine søger at tjene Brødet til sine tre Børn. Nej, nej, kære Fru Brasch! Hvorhen jeg vender mit Blik, ser jeg kun Sorgen for mig. Ogsaa jeg vilde gerne bede: »Herre, løs op for mig!« hvis jeg blot turde.

»Naar man ikke tør tænke paa Fremtiden, saa maa man leve i Fortiden, leve paa Minderne,« tog Fru Sørensen alvorsfuldt Ordet. »Se, jeg har nu levet paa Minderne i mange Aar!«

»I femten Aar,« indskød Fru Billenstein.

»Nej, i tredive Aar,« vedblev Fru Sørensen. »Ti mine kære Minder skriver sig ikke fra min Ægtestand; den voldte mig kun Sorg . . . Jeg var et forældreløst Barn, og jeg tilbragte den sidste Del af min Barndom — mine Forældre døde begge af Kolera — i Huset hos Doktor Smit. Jeg voksede op og blev — efter hvad man siger — en meget smuk Pige. Da jeg var atten Aar, bejlede en ung Grosserer, der kom i Doktorens Hus, til mig. Vi blev forlovede. Men min gode Plejefader krævede at jeg skulde være tyve Aar, før jeg blev gift. Hvilke to herlige Aar havde jeg ikke! De Minder tager jeg frem i hver ensom Time. Hele Livet var en Fest, og hele Danmark levede i festlige Tider den Gang. Det var den Gang, da Prinsesse Alexandra drog til England, Prins Vilhelm til Grækenland, da Kong Karl den femtende besøgte Frederik den syvende . . . Men jeg husker nok den mørke Novemberdag, da min Axel kom op og fortalte, at Kongen var død, at Krigen stod for Døren! Saa levede vi et inderligt Kærlighedsliv som Brud og Brudgom fra hin Novemberdag til Lille Juleaften, hvor han drog over til Hæren. Jeg fulgte ham til Roskilde. Der blev Togstandsning, saa jeg maatte blive i Roskilde den Nat. Ogsaa Soldaterne maatte blive. Alle Hoteller vare overfyldte, og vi gik den lange, frostklare, snefyldte Vinternat op og ned ad Roskilde Gader, vekslende Ord og Kærtegn, til Morgenen gryede, og Togene kom i Orden. Vi skiltes med et langt Farvel . . . og vi saas aldrig mere. Han faldt ved Oversø! . . . Ti Aar senere ægtede jeg min Mand. Jeg ægtede ham, fordi jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde forsørge mig selv; mine Plejeforældre vare døde uden at efterlade mig andet end en lille Pengesum; de havde jo selv Børn. En Kvinde bør aldrig gifte sig for at faa en Forsørger; det er en Brøde mod Kærligheden. Og min Brøde blev straffet. Min Mand havde ægtet mig, fordi han troede, at jeg havde flere Penge, end jeg havde. Og da den lille Sum var gaaet med i min Mands Forretning, fik jeg lært at forsørge mig selv, og saa at sige ham med. Thi hans hele Forretning var kun for et Syns Skyld; i det mindste har jeg aldrig faaet en Øre af ham. Efter fem Aars Forløb var jeg Enke. Fra mit Ægteskab har jeg kun et eneste lyst Minde: en Barnegrav! Det Barn var mit Haab og min Glæde; men det fik kun Lov at leve faa Dage . . . Se, kære Fru Brasch — vi har hver faaet vor Del af Korset, og jeg tror, at vi faa netop det, som vi trænge til. Det kan ikke nytte, at vi spørge hvorfor!«

Solen skinnede ind i det lille Værelse og spejlede sig i de tre Kvinders Taarer i Øjnene.

Bordet var for længst afdækket og ovenpaa Tæppet laa en hvid Lysdug, midt paa hvilken en Glasopsats rigt fyldt med Blomster.

Fru Sørensen rejste sig, tog en lille Vase og anbragte i den et Par af de smukkeste Roser. Saa gik hun hen til Fru Brasch, kyssede hendes Taarer bort og sagde:

»Det bedste Middel til at mildne sine egne Sorger er at lindre andres. Kom nu og lad os gaa op til Fru Meldal paa Nummer fjorten. Hun er dog langt mere at beklage end vi andre. Vi have dog vort Helbred, som vi kunne have det efter vor Alder. Men hun ligger hjælpeløs i sin Seng; saa tunghør, at man ikke kan læse for hende, og saa kraftesløs, at hun kun kort Tid ad Gangen kan holde et Blad i Haanden for at læse det, og en Bog kan hun ikke magte. Se, jeg bringer hende stadig et Par levende Blomster, hvis Duft glæder hende meget. Bring De hende nu hver Uge de illustrerede Blade og hjælp hende Brillerne paa. Dertil har jeg ikke saa god Tid, da jeg jo skal passe mit Sytøj. Men nu skal vi op og takke hende for Kransen, som hun sendte.«

Og et Kvarter senere bragte de tre sorgbetyngede Kvinder Trøst og Glæde til den stakkels beklagelsesværdige gamle Fru Meldal, der Dagen lang laa med sit matte Blik længselsfuldt ventende, om ikke en af hendes Husfæller — thi Slægt og Venner har hun ingen af, de ere alle døde bort — skulde se ind til hende. Tre Gange daglig kommer hendes Oppasserske og yder hende den fornødne Hjælp; men ellers ligger hun ene!

Og udenfor gaar Livet sin vante Gang. Menneskene kæmpe og slaa til Side for at komme frem. Den stærkere skubber den svagere ned, og den dristige puffer sig frem foran den beskedne, som maaske i Virkeligheden er den dygtigste. Men ingen ved, hvad Dag Sorgen rammer ham, og enhver vil en Gang komme til at sande, at Menneskene ikke kunne leve hinanden foruden, og den største Lykke herneden er at kunne glæde hinanden.

Rigmor Steenberg.

TIL BILLEDERNE

Medens det ellers blandt almindelige Mennesker betragtes som ret selvfølgeligt, at en Forlovelse er et Inklinationsparti, er dette i Reglen ikke Tilfældet ved fyrstelige Forlovelser. Her er det diplomatiske Hensyn, som gøre sig gældende, som ubarmhjertig skille og ofte lige saa ubarmhjertig forene. Derfor er et fyrsteligt Inklinationsparti paa Forhaand sikkert paa at møde almindelig Sympati. Dette har da ogsaa i høj Grad været Tilfældet med det unge Par, hvis Billeder vi i Dag bringe.

I England er ikke blot Prinsessen af Wales men ogsaa hendes Døtre, og da i særlig Grad Prinsesse Maud, meget populær, og i Danmark har Prins Carls kønne, djærve Sømandsskikkelse gjort samme Indtryk.

Prinsen er født den 3. August 1872, og hans Brud den 26. November 1869. Forskellen i deres Alder er altsaa ikke ret stor. En Forbindelse, der er grundlagt paa Barneaarenes Kammeratskab og indgaaet under saa lykkelige Forhold, vil sikkert blive beskinnet af Lykkens Sol.

* * *

H. Klempner: Under Permission. Et fornøjeligt Optrin nede i den store Vaskekælder, hvor tre travle Ungmøer netop har Besøg af Soldaten, som aabenbart søger at gøre sig i høj Grad behagelig. Som en moderne Prins Paris sidder han her og skjuler i venstre Haand den Rose, hvormed han skal lyksaliggøre den skønneste. Endnu synes han højst usikker om, til hvem han skal uddele denne Skønhedens Pris.

* * *

H. Kaulbach: En Plejemoder. Et indtagende Billede af en ung Nonne, der er Plejemoder for en lille Krøltop. Selv har Forsagelsesløftet forbudt hende at blive Moder for egne Børn, men som hun sidder der med den forældreløse paa sit Skød, føler hun Moderinstinktet vaagne i sit Bryst, og med dobbelt Varme vil hun trykke den lille ind til sit hvide Nonne-Lin.

Skak.

Sort.

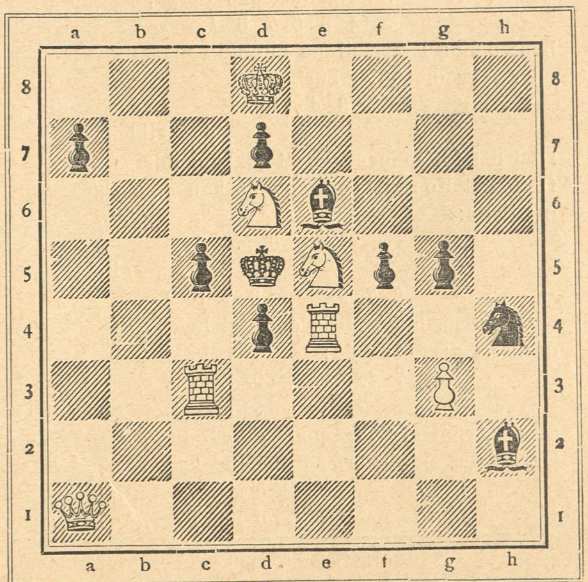

Hvid.

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

En snild Vandledning.

Opgaver.

Dominoopgave.

Fire Spillere, der begynde et Dominospil, skal hver tage 7 Brikker. Den første Spiller faar:

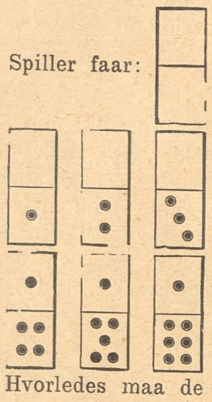

Hvorledes maa de andre 21 Brikker være fordelte mellem de øvrige tre Spillere, for at den første kan faa den højeste Gevinst af 120 Øjne.

Logogrif.

1–9.

Gjaldt det i gamle Dage Forsvarssagen,
saa kom mit hele sikkert nok for Dagen,
dog kunde det En rigt'nok ikke værge;
4. 5. 6. 7. 8. 1.
hvor denne i et Højland monne hærge,
naar langsomt eller hurtigt det
3. 4. 7. 9. 1.
den vilde,
stod det for mangen bosat Stakkel ilde.
Og skønt Kontrast, det samme kan man sige
om dette:
4. 5. 6. 5.
ogsaa her maa alting vige
8. 7. 9. — 5. 6. 7. 8. 9.
To Vaaben, mere farlig end det hele
du ser i disse tvende:
8. 7. 4. 1. 8. — 9. 6. 7. 8. 5.
disse Dele
skal Navnet dig paa nogle Floder nævne.
Og nu det sidste, skærp nu Mod og Evne —
8. 7. 2. 5. 4.
af disse fem bestaar bestemt mit hele.

Den uheldige Turist.

Hr. Svendsen har Fluer i Hovedet, og paa dem gør Hønen Jagt.

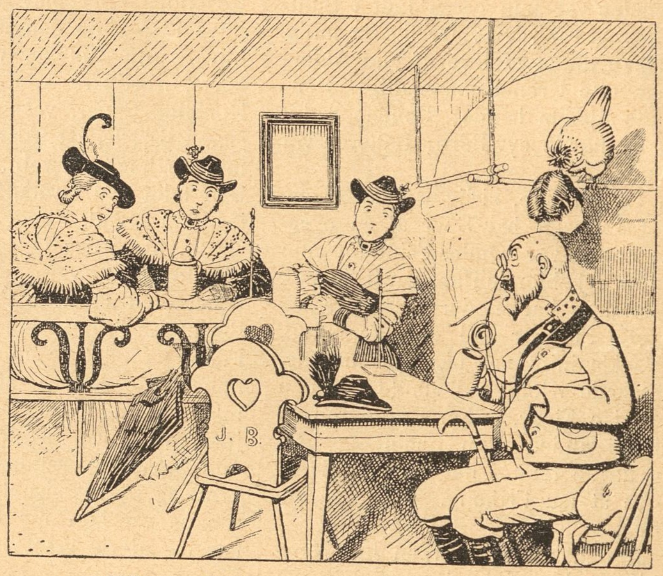

Udbyttet bliver større, end den har ventet.

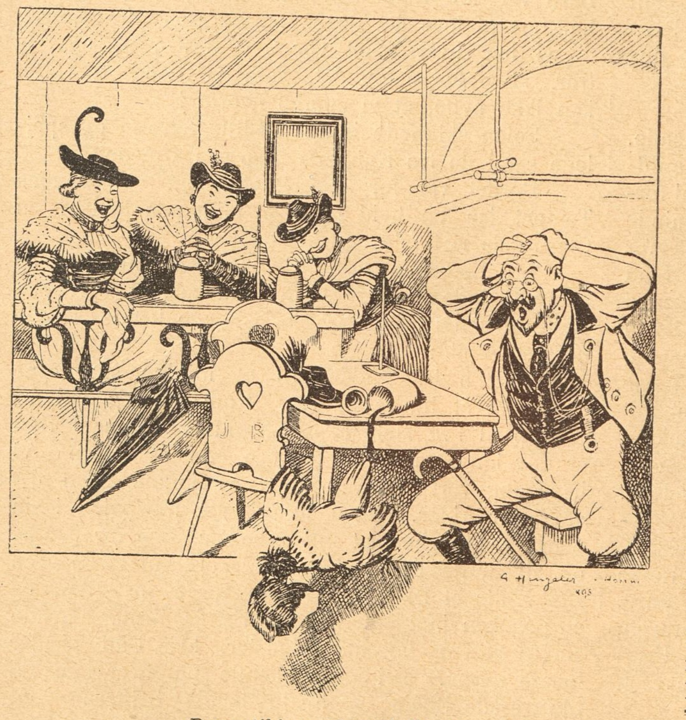

Den stikker af med Byttet.

Rebus.

T gik Se Else n

Gaadespørgsmaal.

Jeg kjender en Mand, hvis Navn har det samme Begyndelsesbogstav, som de Navne, der betegner Byen, hvori han er født, Byen, hvori han er død, hans Tilhængere og det Sted, hvor disse forsamle sig. Er der flere, kjender ham?

Løsning paa Gaade i Nr. 6.
Middelalder.

Løsning paa Arithmetisk Opgave i Nr. 6.
Moderen er 40 Aar, Hans 11 og Grete 9 Aar.

Løsning paa Rebus i Nr. 4.
Fogedforretningen.

Løsning paa Logogrif i Nr. 6.
Fødselsdag.

Indhold.

Billeder: Prinsesesse Maud og Prins Carl. — En Plejemoder. Efter Maleri af H. Kaulbach. — Under Permissionen. Efter Maleri af H. Klempner — En snild Vandledning (2 Billeder). — Den uheldige Turist (3 Billeder). — Illustr. til Romantillæget.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. — Den smukke Limonadejomfru. Fortælling af E. M. Vacano. — Nattesyn. Digt af Edvard Søderberg. — Enkestand. Af Rigmor Steenberg. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, København V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 8 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 24. November. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Niende Kapitel.

I Abbediet herskede en dyb og fortvivlet Sorg. Paa Mrs. Tempest gjorde hendes Mands Død et overvældende Indtryk. Hun elskede det lette, overdaadige, men noget ensformige Liv, hun førte, men hendes Mand havde dog udfyldt den bedste Del af hendes Tilværelse. Hun havde været forfængelig og egenkærlig, havde ødslet med Pynt paa sig selv, men hun havde derfor ikke glemt at forsøde Livet for Squiren; hun havde kun sjældent udtalt sine Følelser for ham, hun mente, at han for længe siden maatte være klar over den Ting. Intet nygift Ægtepar kunde holde mere af hinanden end den midaldrende Squire og hans noget afblegede Hustru. Hans kærlige Øjne havde ikke set Tidens Indflydelse paa Pamela Tempests smukke Ansigt, den aftagende Klarhed i hendes Øjne og Teint; hun forekom ham bestandig at være den skønneste Kvinde i Verden.

Den dybt bedrøvede Kvinde kunde ikke foretage sig andet end at ligge paa en Sofa, udgyde ustandselige Taarer og drikke stærk The, men ikke en Gang dette Arkanum virkede trøstende paa hende. Hun vilde ingen se og kunde ikke en Gang tvinge sig til at faa Interesse for Sørgedragten, skønt Pauline mente, at en Enke, der endnu saa godt ud, skyldte sig selv at tænke derpaa.

»Der gives for Øjeblikket saa mange nydelige Façoner paa Kapper, Madame. De burde dog se dem og træffe Deres Valg,« sagde den unge Kammerpige, som i Daaben havde faaet Navnet Polly, men som af Mrs. Tempest var ophøjet til at hedde Pauline.

»Hvad bryder jeg mig om Kapper! *Han* vil dog ikke kunne se dem. Vælg du, Pauline, og køb, hvad du synes passer bedst for mig.«

Og atter flød Taarerne rigeligt. Forvænt som hun var med, at al Ting blev lagt til Rette for hende, kunde hun ikke tænke sig Livet uden ham. Hun syntes, hun hørte hans mandige Fodtrin, hans kraftige Stemme i Forhallen. Hun vilde vaagne op af den forfærdelige Drøm og finde ham levende, og hun vilde kaste sig i hans Arme og smile til ham og fortælle ham den stygge Drøm, hun havde haft. Han kunde umulig være borte for bestandig.

Den lille Lystfisker. Efter Maleri af L. Scaffai.

Men snart efter overvældede Virkeligheden hende med uafviselig Klarhed, forfærdende og pludselig. Han var borte. Han laa i sin Kiste derinde i Hallen, hvor de havde levet saa mange lykkelige Aar med hinanden. Det forekom hende kun ganske kort siden, at de, efter at de lykkelige Hvedebrødsdage vare forbi, havde holdt deres Indtog i det gamle Abbedi, unge og forhaabningsfulde og seende en lykkelig Fremtid i Møde.

»Hvor Livet dog er kort,« hulkede hun, »grusomt kort, naar man er lykkelig.«

Noras Sorg var ikke mindre lidenskabelig, men den gav sig ikke Udslag i Taarer, som Moderens. Hun holdt sig helt borte fra hende i denne Sorgens Tid. Hvad kunde hun være for hende? De kunde kun græde, naar de vare sammen. Men hendes stærke Sjæl gik i Rette med Forsynet. Hun lukkede sig inde paa sit Værelse og vilde ingen modtage uden den skikkelige Miss Mac Croke, som var utrættelig i at vise Nora sin Medfølelse, tyllede hende med The og Salep og viste hende alle disse smaa Opmærksomheder, som forekommer en saa trættende, naar man knuges af en stor Sorg.

Begravelsen var forbi — en stor Begravelse; Squiren havde været agtet og elsket som faa, det saa man ved denne Lejlighed. Den store Deltagelse trøstede Enken lidt.

»Min ædle Husbond,« udbrød hun, »hvem kunde lade være at holde af ham.«

Dagen efter Begravelsen red Roderick over til Abbediet og blev modtaget af Miss Mac Croke. Han bad om at faa Nora i Tale. Han havde ikke set hende siden den frygtelige Nat, da han fulgte hende hjem, han havde ikke kunnet faa ud af sine Tanker det forstenede Ansigt med det fortvivlede Blik og de hvide Læber.

»Hun er ellers ikke meget skikket til at se nogen, og hun ønsker det ikke heller, men maaske det dog kunde oplive hende at tale med Dem,« sagde Miss Mac Croke. »Kom ind i Skolestuen, saa skal jeg spørge, om hun vil komme her ned.«

»Ja, gør det,« svarede Roric.

Skolestuen var et nydeligt lille Værelse med et højt Træpanel og et mere aparte end kønt Papirstapet, hvor brune og røde Storke vare anbragte paa en mørkegrøn Bund. Rundt om paa Væggen var ophængt Hesteportrætter i Glas og Ramme og en Mængde Porcellænshunde i forskellige Grupper dekorerede Etagerer og Hylder. Her var Noras egentlige Paulun og det bar ogsaa meget mere Præg af at være en ung Piges Boudoir end af at være en Skolestue.

Alle Vegne stod der Æsker og Nips samt smaa Kurve af alle Former. Kaminen frembød et Kaos af Fotografier, Kopper, Vaser og smaa Figurer af sachsisk Porcellæn. Over et smukt venetiansk Spejl hang Noras første Jagttrofæ, en Rævehale, ombunden med et rødt Baand. Endelig fandtes her et Bogskab med den nødvendige Føde for Noras lidet modtagelige Aand. I en Krog laa et Bjørneskind til Argus.

I dette Værelse spadserede Roderick sørgmodigt frem og tilbage, medens han ventede paa Guvernantens Tilbagekomst. Han sørgede oprigtigt over Squiren, som han havde elsket som en Ven, og hans pludselige Død, det forfærdelige Anfald, der havde lammet alle hans nærmeste, havde gjort et smerteligt Indtryk paa ham. Det forekom ham, at han havde ventet længe, da Døren gik op og en slank, sort Skikkelse traadte ind, støttende sig til Miss Mac Crokes Arm, som om hun ikke kunde holde sig oprejst uden Hjælp. Ansigtet med de store, taareløse Øjne, syntes ham ganske fremmed. Det var Nora Tempest, men al det glade Liv var bortblæst, som en Lampe, der er bleven slukket.

Han tog hendes kolde, skælvende Hænder, fik hende anbragt paa en Stol og satte sig ved hendes Side.

»Jeg længtes saa meget efter at se dig, kære Nora,« sagde han, »og efter at sige dig, hvor bedrøvede vi alle er for dig — Moder, Tante, Mabel — vi alle. Hertugen holdt saa meget af din Fader, det er gaaet ham nær til Hjerte.«

»Det er meget smukt,« sagde Nora mekanisk. Hun sad ved hans Side, der hvor hun var bleven anbragt, bleg og stille, og stirrede ned mod Jorden; det var hende, som om hun hørte hans Stemme langt borte fra. Hun tænkte paa sin døde Fader. Hun forstod kun den ene skrækkelige Sandhed: de havde lagt ham i Graven. Den kolde, grusomme Jord gemte ham for evig. Han skulde aldrig mere færdes i den glade Verden, han, som var saa glad ved Livet, og som spredte Munterhed og Glæde om sig, hvor han kom.

Der blev banket paa Døren. Miss Mac Croke blev kaldt ud, og hun blev saaledes nødt til at forlade Værelset. Roderick var glad over, at hun gik. De kunde ikke tale utvungent sammen, saa længe denne lidt stive, gamle Frøken var til Stede.

Miss Mac Crokes Bortgang løste ikke Noras Tunge. Hun sad stadig i samme Stilling og saa ned i Gulvet. Dette Stenbillede forfærdede Roderick mere end det lidenskabeligste Udbrud. Han havde ikke ventet at se denne tavse Sorg.

»Nora,« sagde han, »hvorfor taler du ikke til mig om din Sorg? Du ved, du kan betro dig til mig — din Ven, din Broder.«

Endelig aabnede Nora Munden til et Svar.

»Du har ingen Ret til at kalde dig saaledes,« sagde hun, »du har ikke behandlet mig som en Søster.«

»Hvad mener du, svar?«

»Du burde have sagt mig, at du var bleven forlovet — at du vilde gifte dig med Mabel Ashbourne.«

»Burde jeg?« udbrød Roderick forbavset. »Hvis jeg havde sagt det, vilde jeg ligefrem have sagt en Usandhed. Jeg er ikke forlovet med Mabel og har ikke tænkt paa Giftermaal.«

»Aa, nu kan det ogsaa være ligegyldigt, om det er sandt eller usandt,« svarede Nora med et træt Blik. »Fader er død, og slige Ubetydeligheder kunne ikke gøre noget Indtryk paa mig nu. Men den Gang, det blev fortalt mig, syntes jeg, det var uvenligt af dig.«

»Og hvor hørte du saa denne mærkværdige Nyhed?« spurgte Roric, glad over at kunne faa hende til at tænke paa andet end sin Sorg, selv om det kun var for et Øjeblik.

»Moder fortalte, at Alverden talte om, at I var forlovede, og at der ikke kunde være mindste Tvivl derom.«

»Hvad Alverden taler om, og hvad der ikke er mindste Tvivl om, det er sjælden sandt, Nora. Jeg er ikke forlovet, og jeg tænker ikke paa at gifte mig — ikke i de første tre Aar.«

Nora hørte tavs paa denne Oplysning. Den gjorde ikke en Gang noget videre Indtryk paa hende. For en Uge siden vilde det vistnok have glædet hende at høre det af hans egen Mund, men nu havde det saare lidt at betyde. Den store Sorg havde opslugt alle mindre Bekymringer. Roderick Vawdry var gledet tilbage i det fjærne. Han var intet i en Verden, som pludselig var bleven berøvet al Glæde.

»Hvad vil du nu gøre, Nora,« spurgte Roderick. »Hvis du saaledes hengiver dig til din Sorg uden at gøre Modstand, vil du blive syg. Du burde rejse lidt bort.«

»Ja, jeg vil rejse bort og aldrig mere komme tilbage,« udbrød Nora lidenskabelig. »Tror du, jeg kan udholde at være her i det kære, gamle Hjem, naar Fader ikke er her? Alt hvad mit Øje falder paa, minder mig om ham. Jeg kan ikke taale at se hverken Hundene eller Hestene, fordi de minder mig saa grusomt om, hvad jeg har mistet. Ja, jeg tror, vi rejser saa hurtigt som muligt, Moder har ogsaa talt derom.«

»Din stakkels Moder! Hvordan bærer hun sin Sorg?«

»Aa, hun græder og græder og græder,« sagde Nora med et let Anstrøg af Foragt. »Hende trøster det at græde, jeg kan ikke. Hvis jeg ikke tvang mig af al min Magt, vilde jeg hyle. Jeg kunde lægge mig paa Gulvet — ligesom denne Hund — og nægte at spise og drikke, indtil jeg døde.«

»Men, kære Nora, du har din Moder at leve for, du maa ogsaa tænke paa hende.«

»Moder — ja. Jeg holder naturligvis ogsaa af hende. Men hun har været som en Biperson i mit Liv. Fader var alt.«

»Ved du, hvor din Moder vil rejse hen?«

»Nej, og det er mig ogsaa ganske ligegyldigt. Det bliver vel et Hus med fire Vægge; det kan være det samme, hvor det er.«

Hvad skulde Roderick sige, som kunde trøste hende? Der var intet andet at gøre, end se Tiden an. Han var inderlig rørt af hendes dybe Sorg, men han syntes, han var magtesløs overfor den.

Miss Mac Croke kom nu tilbage, fulgt af en Pige, som bar et nydeligt japanesisk Thestel.

»Jeg bragte din Moder en Kop The, Eleonor,« sagde Guvernanten. »Hun var ganske ude af sig selv. Hun havde talt med Mr. Clemente om Testamentet, og det har ganske overvældet hende. Nu er der dog kommet lidt Ro over hende igen. Jeg tænkte, vi kunde drikke The allesammen med det samme. Lad os flytte Bordet hen til Ilden og gøre os det lidt hyggeligt. Er De saa god at hjælpe mig, Mr. Vawdry,« sagde Miss Mac Croke venligt.

De fik Noras Stol anbragt ved Kaminen og Argus kom i det samme springende og lagde sig foran hendes Stol. Roderick satte sig ved Siden af hende, mens Miss Mac Croke skænkede Theen og bestræbte sig for at bevare en tapper, opmuntrende Mine. For et Par Dage siden vilde hun ikke have tilladt sig at smile; men nu da Begravelsen var forbi og Gardinerne vare rullede op, syntes hun, at det endog var ganske passende.

»Hvis du ikke rejser for langt bort, Nora, kunde jeg maaske besøge dig en Gang imellem; saa kunde vi ride Ture sammen.«

»Jeg ved ikke, om jeg nogen Sinde vil ride mere,« sagde Nora gysende.

Roderick ærgrede sig over sin taabelige Bemærkning. Der vilde vel gaa lang Tid, før hun glemte den sidste frygtelige Ridetur.

»Eleonor vil i de næste to Aar fordybe sig i sine Studier,« indskød Miss Mac Croke, »hun er altfor langt tilbage for en Pige paa seksten Aar.«

»Ja, jeg skal arbejde mig igennem tre udenlandske Grammatiker, og tænke paa Længde og Brede, Brøker og Decimaler,« sagde Nora med et bittert Smil. Er det ikke opmuntrende.«

»Hvad du end gør, Nora,« sagde Roderick alvorligt, »saa gaa ikke hen og bliv en Mønsterkvinde — jeg mener — et Eksempel, saaledes som de efter Opskriften skal være. Hvis du holder af mig, saa bliv hellere alt andet.«

»Jeg tror ikke, der er Grund til at frygte for, at Eleonor skal blive for fuldkommen,« sagde Miss Mac Croke strengt. »Det ligger snarere i den menneskelige Natur at være ufuldkommen.«

Nora sad med tørre, trætte Øjne og stirrede ind i den blussende Stenkulsild. Hun havde hørt paa deres Tale, som om det var nogle ligegyldige fremmede Mennesker, der vekslede nogle Ord langt borte, som slet ikke vedkom hende. Hun klappede aandsfraværende Argus trofaste Hoved. Miss Mac Croke blev ved at tale og disputere med Roderick, i Haab om at det skulde adsprede Nora. Men hun var ikke saa let at adsprede. Hun var til Stede legemlig, men hendes Aand var langt borte, ude hos den kære, gode Fader, som hvilede i sin friske Grav ude paa den gamle Kirkegaard.

Tiende Kapitel.

To Aar efter at disse Begivenheder fandt Sted, sad Nora i et Værelse i Brighton, et stort, luftigt, højt Værelse med Vinduer, der vendte ud til Havet. Den samme trofaste Argus sad ved hendes Side. Miss Mac Croke befandt sig ogsaa i Værelset, ivrigt beskæftiget med en Strikkestrømpe, medens Mrs. Tempest langsomt spadserede op og ned ad Gulvet, idet hun af og til standsede og kastede Blikket ud paa den prægtige Solnedgang, som forgyldte Shorehams Tage og Vinduer. Nora var bleven grundig forandret i disse to Aar; fra den opløbne Pige, hun var ved sin Faders Død, var hun bleven en fuldmoden Kvinde, en Kvinde, som en Billedhugger vilde anset for noget nær sit Ideal, som en Maler vilde beundret for Ansigtets fuldkomne Teint, men om hvis Skønhed der i den almindelige Mening herskede stor Uoverensstemmelse. De smaa nydelige Damer, der vare saa tynde om Livet som Gedehamse, fandt at Miss Tempest var klodset.

»Maaske er der nok dem, der vil kalde hende smuk,« sagde de beklagende, »men hun tager sig absolut bedst ud paa Afstand. I en Salon tager hun sig virkelig altfor massiv ud.«

De unge Damer, som ikke skyede kunstige Midler for at berøve deres Haar dets naturlige Farve, havde meget at indvende mod Miss Tempests prægtige brune Haar; en saa naturlig Farve var aldeles ikke moderne. Hendes hvide, gennemsigtige Teint dadlede man for de svage Skygger af Fregner, som Solen fremkaldte paa den. Men hvor meget alle de fine Skønheder end havde at udsætte paa Miss Tempest — naar hun red sin Hest paa Kings Road, vendte alle Fremmede sig beundrende om efter hende — den vilde Rose, Skovens ukultiverede Blomst. Hun havde Ord for at være stolt, og sandt var det ogsaa, at hun bar sit Hoved højere end Kvinder i Almindelighed, ligesom hun førte sin Person med en instinktmæssig Værdighed og Ynde.

»Jeg tror, vi tager hjem før Jul, Eleonor,« sagde Mrs. Tempest, idet hun genoptog Samtalens Traad.

»Som du synes, Moder, det maa jo en Gang ske; men det vil oprive alle de gamle Saar, det føler jeg paa mig selv.«

»Men du vil dog uden Tvivl føle dig glad ved at gense dit kære, gamle Hjem, Eleonor?«

»Ak, Moder, det er som en Ramme uden Indhold. Rammen var prægtig, den Gang Maleriet var der; men nu — jo, Moder,« udbrød Nora pludselig, »jeg vil gerne hjem, jeg vil se til Faders Grav og lægge friske Blomster paa den hver Dag, den er altfor længe bleven forsømt.«

Forsømt, mit Barn! Hvor kan du sige saadant noget? Jeg har faaet en Regning fra Manotti paa over seks Hundrede Pund.«

»Aa, Moder, der er mere Kærlighed i en Buket Violer, som man selv plukker og lægger paa Graven, end i al den Marmor og Granit, Verden ejer.«

Min kære Pige, Blomster kan være meget godt for fattige Folk og kan ogsaa vise deres Følelser, men rige Folk maa have Monumenter. Og intet kunde være for godt eller for kostbart for din kære Fader,« tilføjede Enken med taarefyldte Øjne.

Hun græd altid, naar hun talte om sin kære Edward, og dog var det begyndt at gaa op for hende, at Livet dog ikke helt havde mistet sin Tillokkelse, fordi han var borte.

»Altsaa, om alt gaar vel, Miss Mac Croke, rejser vi hjem i Slutningen af November,« vedblev Mrs. Tempest. »Vi vil dog ikke gaa glip af Sæsonen her.«

Nora gabede mismodigt.

»Hvad bryder vi os om Sæsonen, Moder? — Hvor kan det interessere os, at der kommer endnu nogle Tusinde Mennesker hertil, foruden dem, som er her i Forvejen. Det har oven i Købet den Ulempe, at man saa meget vanskeligere kan bevæge sig paa Kings Road.«

»Min kære Eleonor, i din Alder maa man vænne sig til at bevæge sig imellem Mennesker. Og hvad nu det Bal angaar,« vedblev Mrs. Tempest, idet hun genoptog en i Samtalens Løb tabt Traad, »saa tror jeg virkelig, at vi bør tage derhen for Eleonors Skyld. Mener De ikke ogsaa, Maria?«

Mrs. Tempest kaldte altid Guvernanten ved Fornavn, naar hun vilde raadføre sig med hende om noget.

»Hvis det skal være for min Skyld, saa maa du ikke tage derhen,« erklærede Nora bestemt, »enhver Tanke om at tage paa Bal er mig imod — jeg hader . . .«

»Kaptajn Winstanley!« meldte Tjeneren, idet han aabnede Døren i den anden Ende af Værelset.

»Nu behøver jeg ikke at fuldende Sætningen,« mumlede Nora.

Den Fremmede nærmede sig smilende. Han trykkede Mrs. Tempests Haand, som om han var en god gammel Ven, hilste dernæst paa Miss Mac Croke, hvorefter Turen kom til Nora, der rakte ham en slap Haand med en Ligegyldighed, der næsten var uartig. Argus løftede sit Hoved lidt fra Gulvet og udsendte en undertrykt Knurren.

»Jeg tænkte netop paa Dem i dette Øjeblik, Kaptajn Winstanley.« sagde Enken.

»Det er en stor Ære og Lykke for mig,« svarede Kaptajnen.

Mrs. Tempest satte sig i sin Yndlingsstol, ved hvis Side stod et lille Bord, med et af de smaa, nydelige Thestel, som var hendes største Glæde.

»Vil De drikke en Kop The?« spurgte hun i den elskværdigste Tone.

»Med største Fornøjelse. Naar jeg har drukket The hos Dem, er jeg altid til Mode, som om jeg kunde gaa hjem og skrive Vers — den virker saa inspirerende.«

»Vi talte netop om Ballet, da De kom,« sagde Enken. »Jeg synes, at Eleonor burde tage med.«

»Det synes jeg ogsaa.« sagde Kaptajnen.

Nora sad aandsfraværende og klappede Argus' Hoved. Hun værdigede ikke Kaptajnen saa meget som et Blik, og dog var han en Mand, som mange Kvinders Øjne dvælede ved med Velbehag. Uden at være egentlig smuk, besad han en Person, som fængslede Opmærksomheden. Han var høj og slank og man saa paa hans Holdning og hele Væsen, at han var Militær. Han havde dog for tre Aar siden solgt sin Plads i Linjeregimentet og levede nu som Partikulier af en meget lille Indtægt. Han var ikke i Gæld og var fuldkommen respektabel. Der var ikke noget paa ham at sige — det skulde da være nogle dunkle Antydninger om nogle Spillehistorier i en Klub — men slige Rygter ere Mænd saa let udsatte for, naar de have Held med sig i Spil.

Disse utydelige Bagvaskelser formaaede da heller ikke at nedsætte Kaptajnen i det almindelige Omdømme — de bleve meget mere betragtede som et Udslag af misundelige Menneskers Ondskabsfuldhed — og han vedblev at være det han var, alles erklærede Yndling. Han kom i alle bedre Huse og var lige afholdt alle Vegne; han forstod den Kunst, at kunne omgaas alle. Alt hvad han foretog sig, klædte ham, og skønt han ikke foretog sig synder, lig store Ting, var det dog noget, som Samfundet lagde Mærke til og beundrede.

Han kunde alle de Sprog og besad alle de Færdigheder, som man har Brug for i Selskabslivet; han spillede og sang, var en udmærket Dilettant-Skuespiller og en Mester paa Billardet. Han besad desuden et lille Talent for Tegning, og han kunde med Pen og Blæk karrikere sine bedste Venner fra i Fjor til Morskab for sine kæreste Venner af indeværende Aargang; man vidste, at han af og til havde været Medarbejder ved Tidsskrifter og man troede, at han sad inde med saa mange Egenskaber i den Retning, at han i Vid og Satire vilde have overgaaet alle samtidige Skribenter, hvis han havde helliget sig Literaturen.

Mrs. Tempest og hendes Datter havde truffet denne Akvisition for det gode Selskab om Foraaret i Schweiz. Han kendte nogle af Familierne i Hampshire, og paa Basis af dette Tilknytningspunkt var det lykkedes ham at vinde hendes Venskab. Hun paa sin Side fandt, at Kaptajnen var et værdifuldt Bekendtskab, sendt hende som af selve Forsynet, til Trøst i sin ensomme og nedtrykte Stilling. Nora tog straks den Beslutning at hade ham, og Miss Mac Croke vidste ikke rigtig, hvad hun skulde sige, men stillede sig noget skeptisk overfor det ny Bekendtskab, men da enhver Tilkendegivelse af hendes Tvivl vakte Mishag, tog hun det fornuftige Parti at tie.

(Fortsættes).

Fredløs.

Vandrer i Verden saa vide om,
ved hverken Vej eller Sti.
Hjertet saa tungt og Hjernen saa tom,
og Haabet forlængst forbi.

Drager saa langt og længe omkring —
Verden mig synes saa stor —
finder dog aldrig paa Jordens Ring
det Sted, hvor jeg bygger og bor.

Vandrer landflygtig i Verden frem,
søger saa langt og vidt.
Var dog tilfreds med fattigste Hjem,
turde jeg kalde det mit.

Vandrer ved Nat og vandrer ved Dag,
vandrer mig Foden saa træt.
Føler dog mest et sviende Nag
mod dem, der fik Lykkens Ret.

Kasted mig gerne paa Jorden ned,
græd for mit bitreste Savn.
Ved dog, jeg finder først Glemsel og Fred
i Dødens dulmende Favn.

Razy.

Den smukke Limonadejomfru.

Fortælling af E. M. Vacano.

(Fortsat.)

Buffet'en stod midt i den store Sal i Kaffehuset; det var en Slags forgyldt Disk, og bag ved denne befandt sig som en Seværdighed af første Rang — Napoleons med violetblaat Fløjl betrukne Tronstol, pragtfuld lueforgyldt og med den kejserlige Ørn knejsende paa Rygskjoldet. Under Buffet'en stod en hvid Silkeskammel, hvorpaa Buffetdamen kunde sætte sine Fødder, som var beklædte med fine Korsbaandsko af Silke. Da Pauline traadte ind, maatte hun straks forvirret og skamfuld slaa Øjnene ned; hun saa nemlig sit eget Billede træde sig i Møde fra alle Sider, mangfoldiggjort af de utallige kæmpestore Spejle, som dækkede Væggene i Salen, og hun var glad, da hun kunde sætte sig ned paa sin Plads. Men her følte hun sig forpint paa anden Maade. Her var ingen Mulighed for at unddrage sig de utallige nysgerrige Blikke, som stirrede hende i Møde, til hvilken Side hun vendte sit Blik; thi Salen var stuvende fuld, og endog bag de store Spejlglasruder, som vendte ud imod Palais Royal, havde der samlet sig en Skare Nysgerrige. Fru van Eyckens kunde ikke forstaa, hvad denne Sammenstimlen skulde betyde, og hvorfor hele Paris syntes at trænge sig frem for at se hende. Hun vidste ikke, at allerede for otte Dage siden havde alle Blade bragt Notitser om »Napoleons Tronstol« og om »Verdens smukkeste Kvinde«, et Barne-Barnebarnsbarn af Rubens, som man havde været saa heldig at erhverve til Buffetdame.

Midt i al Bevægelsen og Trængselen, som summede om hende, udførte hun mekanisk sit Arbejde som »Bogholderske«, og ved at fordybe sig heri følte hun sig ligesom i et Fristed for den generende Nysgerrighed og sin egen Forvirring. Takket være den gamle Hr. Mussault, som henrykt og triumferende havde plantet sig bag ved hendes Stol, begik hun ikke en eneste Fejl i Bogføringen.

Da endelig de sidste Gæster en Time efter Midnat forlode Lokalet, og ogsaa den nysgerrige Strøm af Forbipasserende uden for Ruderne blev tyndere og tyndere, traadte den unge Mussault hen til Fru van Eyckens; han holdt et stemplet Papir i Haanden. »Vi har akkorderet om tusind Francs om Aaret, Frue,« sagde han med et forbindtligt og venligt Smil. »Her har De imidlertid en Kontrakt, der sikrer Dem den dobbelte Sum, hvis De forpligter Dem til at blive hos mig i tre Aar.«

»Totusind Francs er ikke nok,« afbrød Faderen ham bestemt. »Du har ved denne Dames Hjælp alene i Dag taget saa meget ind. Du vil altsaa kunne lønne hende med firetusind Francs, og jeg skal skaffe dig hendes Underskrift paa fem Aar.«

Han tog Kontrakten ud af sin Søns Hænder, foretog selv de af ham foreslaaede Ændringer deri og lod den derefter underskrive baade af Pauline og af sin Søn. Derpaa fulgte han den unge Frue til hendes Hjem.

Da Ægteparret Mussault var blevet alene, og Lokalet var lukket, lykønskede de hinanden til den glimrende Forretning.

»Sekstusind Francs Omsætning paa én Dag,« udbrød Manden med stolt Selvfølelse.

»Og du bød hende en saadan Bagatel, som nær havde gjort hende tvivlraadig, om hun skulde skrive under eller ej, hvis ikke din Fader havde været mere resolut! Hun havde lige saa godt kunnet forlange sekstusind Francs, og du havde alligevel maattet slaa til! Hun vil med ét Slag bringe vor Kafé i Mode! Hun er en sand Guldmine, er hun! Gaar alt blot vel i to Aar, er vi hovedrige Folk.«

Fra denne Dag havde Pariserne en ny Mode, et nyt Liebhaveri, en ny Stjerne — den smukke Limonadedame, »la belle limonadière«.

V.

Buffetdamen.

Dagen efter at Pauline var indtraadt i sin Stilling i Kaffehuset, talte man i hele Paris ikke om andet end den smukke Limonadejomfru. Hendes Træks fuldendte Regelmæssighed, hendes rige Haar, hendes Hænders og Fødders ædle Form og ikke mindst hendes fornemme Væsen — alt dette fandt tusinde Beundrere, som fra Morgen til Aften sang Hymner til hendes Pris.

Man trængtes og puffedes for at komme ind i det med ét Slag saa berømte Kaffehus, og da Pauline Klokken henimod fire om Eftermiddagen atter indtog sin Plads ved Buffet'en, modtoges hun af den tætpakkede Mængde med en Bifaldssalve, som syntes ikke at ville faa Ende. I mange Aar havde Paris ikke set en saadan Begejstringsrus — det var som en Dilirium. Mængden uden for Vinduerne forlangte saa indtrængende at se »den smukke Limonadejomfru«, at hun endelig rejste sig op fra Buffet'en og passerede en Gang forbi de store Vindusruder. Da rejste der sig ogsaa der ude en uendelig Bifaldsstorm. Den næste Morgen kunde man læse herom i alle Bladene; man sammenlignede heri Pauline med alle de Skønheder, som til forskellige Tider havde henrykket og behersket Verden. Men den unge Enkes Triumfer indskrænkede sig ikke hertil alene; de mindre Teatre benyttede sig af Folks Begejstring og anbragte »Limonadièren« i flere Lejlighedsstykker. Der var endog en Teaterdirektør, som gjorde hende det Tilbud at engagere hende paa glimrende Betingelser, hvis hun vilde beslutte sig til at optræde i et af disse Stykker, selv om det kun blev i en stum Rolle. Ja, Ejeren af et andet Kaffehus bød hende femogtyvetusind Francs aarlig, hvis

hun vilde bryde sin Kontrakt med Hr. Mussault. Men alt var forgæves! Pauline havde et afvisende Svar til alle disse Forslag og erklærede, at ogsaa uden Kontrakt følte hun sig Familien Mussault alt for forbunden til, at hun ikke skulde blive hos den. Dette kom ud mellem Folk og forhøjede endnu mere den almindelige Interesse. Hun var i Parisernes Øjne nu ikke blot skøn som en Fe, men tillige unægtelig var ved den, og hun følte endog — hun havde vel ellers ikke været en ægte Kvinde — et Slags Tilfredshed over den smigrende Berømmelse, som i saa rigeligt Maal blev hende til Del. Og dog — hvor meget hun maatte savne i denne i ydre Henseende saa glimrende Stilling af, hvad der giver Livet sit sande Værd, det følte hun bedst den ene Dag, som hun hver anden Uge havde fri, og Moderhjerte! Kun én Tanke trøstede hende: hendes Drengs Fremtid var sikret. Hun kunde lægge næsten hele sin store Gage op og fradrog kun den til Adrians Opdragelse nødvendige Sum. Hendes egen Bolig og Forplejning kostede hende saa godt som intet, og hendes tro Tjenestepige, Md. Hinrik, havde hun skaffet en meget god Plads i Kaffehusets Køkken. Hun kunde derfor gøre sikker Regning paa, naar de

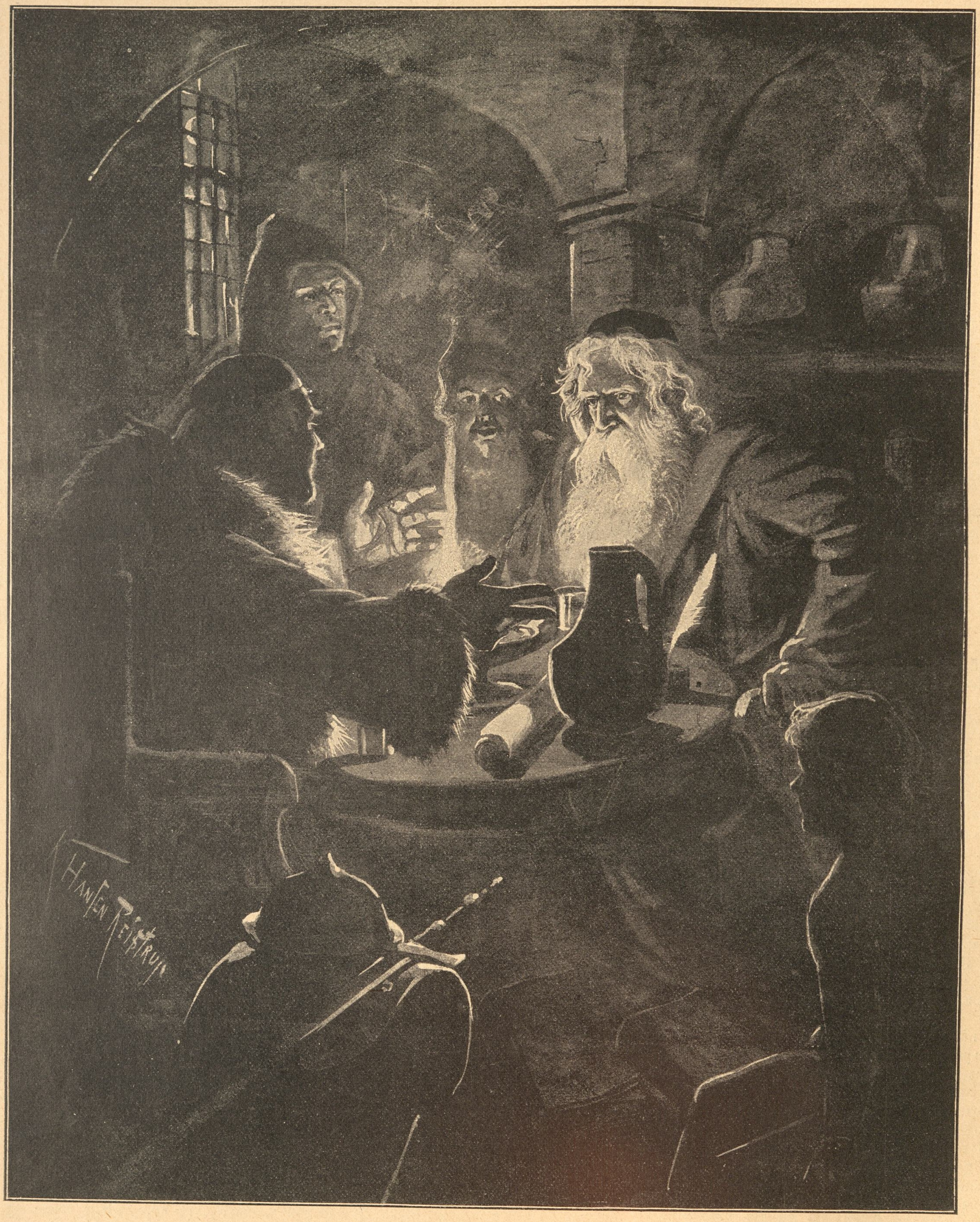

Biskop Gunners Besøg hos Saxo Grammaticus. Tegning af K. Hansen-Reistrup.
Efter Ingemann's »Valdemar Sejr«.

højhjertet og ædeltænkende som en Heltinde. Og Hr. Mussault, der gjorde uhyre Forretninger, forhøjede af sig selv — henreven som han var af Begejstringen rundt om sig — Paulines Gage til tolvtusind Francs og bevilgede hende desuden en Andel af sin Nettoindtægt.

Paulines Stilling var nu sikret, om hun end ikke følte sig lykkelig. Dog, hver Dag, der gik, betog af hendes Stilling noget af det pinlige, som der som hun tilbragte i Doktor Destrées Familie, med Drengen paa sit Skød, i stille Fred, uden Larm og Summen rundt om sig. At hun ikke selv kunde opdrage sin Søn, var hende den bitreste Smerte. Rigtignok gik hun hver Morgen hen i Pensionen for at omfavne ham, formane ham, forhøre sig om hans Fremskridt og var lykkelig, naar hun fik at vide, at han overgik sine Kammerater i Flid. Men alt dette var dog saare lidt for et kærlighedsfuldt fem Aar vare gaaede, at have lagt saa stor en Formue op, at hendes Fremtid var sikret. Denne glædelige Udsigt var det, som gav hende den store, urokkelige Modvægt, som hun ofte havde nødig for ikke at overvældes af Modløshed. Hendes Skønhed indbragte hende saa mange plumpe og dristige Ytringer af paatrængende Beundring, og endskønt hun afviste den Slags mundtlige Hyldingsudbrud med det samme kolde Smil som det, hvormed hun

Venetiansk Vandbærerske. Efter Maleri af E. Blaas.

brændte sine ulæste Breve, saa følte hun sig dog i sit inderste værgeløs. Og da hendes eneste Støtte nu ogsaa var begyndt at vise sig fra den erotiske Side, naar hun om Aftenen gik hjem sammen med Md. Hinrik, saa hun sig til sidst nødsaget til at leje sig en lille Bolig i selve Kaffehuset for at sikre sig mod slige Besværligheder.

Saaledes gik fire Aar — fire Aar med Arbejde, men i Haabet om Fremtiden.

* * *

En Eftermiddag sad Pauline som sædvanlig ved Buffet'en; hun havde nu faaet ombyttet Napoleons Tronstol med en mindre prunkende — men ogsaa mindre historisk — Lænestol. Det var i Tidens Løb lykkedes hende at gøre sig uafhængig af Fru Mussault og derfor bar hun nu til Stadighed en tarvelig sort Dragt, som dog kun endnu mere fremhævede hendes Skønhed og passede fortræffeligt til hendes Træks melankolske Ynde. Tankeløs lod hun Blikket svæve ud i Salen, indtil det standsede ved en ung Mand, som i Selskab med nogle Venner stirrede paa hende paa en rent ud taktløs Maade. Det syntes, som om han over for sine Venner gjorde sig til af noget, hvorfor disse spottede ham, medens han aabenbart standhaftig holdt paa sin Paastand. Endelig lod han Kelneren bringe sig Pen og Blæk og skrev nogle Linjer paa et Blad af sin Notérbog. Han rev Bladet ud, lagde det sammen som et Brev og gav Kelneren Ordre til at levere det til Buffetdamen. Denne troede, det indeholdt en eller anden Bestilling, lukkede det op og læste: »Det smukkeste Kasimirs-Schawl for et Kys!«

Det var første Gang, hendes offentlige Stilling var bleven misbrugt til at fornærme hende paa en saa raa Maade. En flammende Rødme gød sig over hendes Ansigt, og hun kastede foragteligt Sedlen fra sig. Men nu rejste den unge Mand, som havde faaet flere Flasker Champagne, sig fra Bordet og gik hen til Buffet'en for personlig at betale sin Regning. Han tog en Haandfuld Guldstykker op af Lommen og lagde dem foran Pauline, som tog det Beløb, hvorpaa Regningen lød, men skubbede Resten tilbage med sin Haand. Den fremmede kaldte paa Kelneren og kastede Guldstykkerne i hans Forklæde. »Jeg har givet Dem et Brev at besørge,« sagde hân, »vil De give mig Svaret derpaa!«

Den tiltalte saa bestyrtet og raadvild paa Fru van Eyckens.

»Nuvel, Deres Svar, Madame?« henvendte den unge Spradebasse sig efter en kort Pavse til Pauline. Denne maalte ham blot med et foragteligt Blik og blev tilsyneladende ligegyldig ved at føre Regnskabsposter ind i sin Bog. Men en Taare af Skam og Harme rullede langsomt ned over hendes Kind og vædede Papiret. Fra dette Øjeblik undergik den unge Mands Væsen en fuldstændig Forandring — han gjorde et høfligt Buk og fjernede sig.

Den næste Eftermiddag var han en af de første Gæster i Kaffehuset. Han hilste agtelsesfuldt paa Pauline og tog Plads i et Hjørne i den store Sal, fra hvilket han, uden at vække Opmærksomhed, kunde overse hele Buffet'en. Denne var i nogle Uger hans daglige Plads. En skøn Dag overraskedes Pauline af nok en Billet; hun fandt den mellem Bladene i sin Regnskabsbog; den lød saaledes: »Mit Hjerte, min Formue og mit Liv for et Blik!«

Medens hun læste, bemærkede hun i et Spejl, at den fremmedes Øjne hvilede paa hende med et næsten ængsteligt Udtryk. Hun trak paa Skuldrene og kastede Papiret, uden at rive det itu, i Papirkurven. Da den unge Mand saa dette, støttede han sit Hoved mod sine Hænder og syntes dybt bedrøvet.

Kort efter kom nogle unge Gardeofficerer, som netop kom lige fra en Regimentsmiddag, hen til Buffet'en og begyndte at sige den unge Frue Komplimenter, som efterhaanden ikke vare fri for at blive paatrængende. Men pludselig følte den mest ihærdige af de unge Lapse sig grebet kraftig i Armen og i en Haandevending besørget ud af Lokalet af den unge Mand i Krogen, som hastig var ilet Pauline til Undsætning. Det hele gik saa hurtigt for sig, at de andre Officerer ikke fik Tid til at gribe ind.

Pauline var forfærdet. Hvilke Følger kunde dette ikke faa for den ubetænksomme unge Mand! Og af hvilken Grund traadte han i Skranken for hende, Buffetdamen, som han dog selv havde fornærmet med sine Breve? Vilde han ved sin Ridderlighed bringe hende til at glemme hin Fornærmelse? Thi ridderlig havde hans Optræden været, det kunde Pauline ikke nægte. Og sæt, han nu blev udfordret af Officererne, blev saaret, maaske dræbt — alt for hendes Skyld! Hun følte en knugende Angst. Hun tilbragte en søvnløs Nat, kun tænkende paa, at den Mand svævede i Fare, som saa kraftig havde værnet om hende i hendes Hjælpeløshed.

Den næste Dag ventede hun utaalmodig og i smertelig Uro paa at se ham træde ind i Kaféen. Men det Klokkeslet, paa hvilket han regelmæssig plejede at vise sig, var forlængst passeret, og endnu havde han ikke vist sig.

Og han udeblev, ikke alene denne Dag, men ogsaa de følgende; en hel Uge gik paa denne Maade. Nu kunde hun ikke mere tvivle om, at hân var saaret, maaske død, og det blot fordi han saa kækt var traadt i Skranken for hendes Ære. Hun vaklede imellem Haab og Frygt og søgte paa forskellig Maade at faa Oplysning om ham, men ingen kunde give hende den ringeste Besked.

(Sluttes.)

En Rejseerindring.

Af I. n.

En Begravelse til Søs.

Det var en trykkende varm Dag. Solen sendte sine brændende Straaler ned paa Dækket af den engelske Skruedamper »Antenor« af »Blue funnel line«, medens den med »full spead« gled hen ad den spejlblanke Havflade i det røde Hav. Vi Passagerer laa i vore magelige Kurvestole paa Dækket agter under Solsejlet, glædende os over det dejlige Panorama, vi glede forbi, langs Arabiens Kyst paa den Styrbords Side og Ægyptens sandede Strandbred paa den Bagbords; betragtende de utallige Flyvefisk, der fór til begge Sider fra Damperens Forstavn, svævende nogle Øjeblikke hen over Vandfladen for atter at forsvinde i deres rette Element. Det var for varmt at spasere op og ned ad Dækket, hvilket ellers var den daglige Regel efter Frokosten, de fleste havde en Bog i Haanden, men interessante syntes ingen af Bøgerne at være, thi de færreste læste i dem, men lod Blikket glide hen, snart paa det ene, snart paa det andet; en døsig, dorsk Stilhed herskede over hele Skibet i den af Varme dirrende Luft, kun hørte man Maskinens taktfaste Arbejden og Kaptajnens lige saa taktfaste Skridt frem og tilbage oppe paa Kommandobroen, — alt aandede Fred og Ro.

Pludselig hørtes et hvinende Skrig forude, højrøstede Stemmer hørtes i Munden paa hverandre, Trampen og Løben hen ad Dækket; Kaptajnen standsede sin Gang, fo'r som et Lyn ned ad Trappen fra Kommandobroen og forud, medens en af Fyrbøderne kom farende agterud, raabende paa Doktoren, der laa henstrakt i sin Lænestol, klappende sin lille Manillapudel, der laa og nød Livet i hans Skød. Fyrbøderen bad Doktoren komme forud, da en af hans Kammerater havde faaet ondt af Heden i Maskinen og var falden om paa Dækket i et Krampeanfald, Alle Passagererne fore op fra deres magelige Sæder og forud, hvor den stakkels Mand laa og vred sig i Krampetrækninger, – Doktoren lod sig ikke se; atter løb der en Mand agter efter Doktoren, men kom tilbage uden ham — Hr. Doktoren laa stadig i sin Lænestol, — atter og atter gik der Bud til ham — uden Resultat; til sidst løb Kaptajnen agter og befalede ham at komme; først da kom han, men — da havde Manden allerede udaandet.

Jeg kan ikke beskrive den Harme og Ophidselse, der nu herskede om Bord over Doktorens Optræden, og var han om Aftenen paa hin Dag kommet forud, er jeg temmelig vis paa, at han var bleven mishandlet af Folkene, ja, maaske endog bleven kastet over Bord. Der var et Skibsmandskab, hvis Skib var forlist paa Kina-Kysten og derfor blev hjemsendt, om Bord paa »Antenor«, og der var slemme Krabater, Irlændere, Amerikanere og Negre, Fyre, der ikke gøs tilbage for en fortvivlet Daad, imellem dem, og jeg hørte flere af disse ildevarslende Hentydninger som »Hajføde«, »Plukfisk« osv., der nok kunde gøre én betænkelig med Hensyn til, hvad der tiltænktes Doktoren; imidlertid tog denne det fornuftige Parti at gaa ind i sit Lukaf og ikke lade sig til Syne hele Dagen, samt aflaase sin Dør om Natten. Endelig fik Kaptajnen og den prægtige Første-Styrmand Gemytterne lidt beroligede, og det endte med, at der blev skrevet en Klage over Doktorens Optræden, og denne blev da forsynet med Underskrifter af alle om Bord, baade Mandskab og Passagerer, der havde overværet det sørgelige Optrin. Da vi kom til Port Said, blev den bragt over til det der stationerede engelske Vagtskib, hvis Chef modtog den for at sende den til »The Board af Trade« i London. Da vi kom til London, blev Doktoren arresteret; alle vi, der havde underskrevet, maatte møde som Vidner for Retten, og senere saa' jeg i en Avis i Hull, hvorhen jeg var rejst fra London, at Doktoren var idømt »hard-labour« (paa hvor lang Tid kan jeg ikke huske) og til at have sin Ret til Praksis forbrudt.

Der spøges ikke med den Slags Sager i England.

Der herskede nu en forfærdelig trykket Stemning om Bord; Sorgen havde grebet os alle. Samtalen lød dæmpet, Middagsmaden smagte ikke, Tiden mellem Middag og Aftensmad, der ellers var saa hyggelig, sneg sig utaalelig langsomt hen, og straks efter gik hver til sit; ellers var denne Tid Nydelsens Tid; det var da dejlig køligt, de store kinesiske Lanterner bleve tændte og ophængte under Solsejlet, Dørene til Salonen bleve aabnede, Musik og Sang afvekslede med hinanden, og en lille Dans endte gerne Dagen. Hin Aften var alt stille; enhver søgte hurtigst muligt sit Lukaf og sin Køje, og uagtet man ingen Samtale hørte mellem Lukafkammerater som ellers, tror jeg ikke, at mange sov ret meget den Nat; dertil var Sindet sat i for alvorlig og stærk en Bevægelse.

Kl. 8 næste Morgen skulde Begravelsen gaa for sig.

Foran de aabne Salondøre stod Præsten, en engelsk Præst, der rejste hjem med Damperen som Passager, efter et tolvaarigt Ophold i Shanghai, i fuld Ornat, og da det var dejligt Vejr, var det lille Stueorgel, som ellers stod i Salonen, flyttet ud paa Dækket. Alle Passagerer vare forsamlede og stod paa begge Sider af Præsten; nu kom tolv af Mandskabet bærende med Liget, der tillige med nogle Stykker Ballastjærn var indsyet i Sejldug og bedækket med det engelske Flag. Kaptajnen, Styrmændene, Maskinmestrene, Matroserne og Fyrbøderne fulgte to og to efter, Damperen stoppede, Flaget blev hejst paa halv Stang og Liget lagt paa en Luge, der var lagt over to Bukke, saaledes at Benene vendte imod det Bagbords Faldreb; en Krans, som nogle unge ombordværende Englænderinder havde bundet af Bladene af nogle fra Kina medtagne grønne Træer, blev lagt ovenpaa Flaget, der dækkede Liget, og Præsten traadte frem ved Hovedet af den Døde; vi andre sluttede en Halvkreds om Baaren, Præstens Frue intonerede en Salme paa Orgelet, og Sangen tonede alvorsfuldt i den stille Morgen. Præsten talte da i kærlige Ord om den afdøde, der, som han vidste fra en af hans Kammerater, havde været en kærlig Søn, der understøttede sin gamle Moder i England, hvem Tabet af Sønnen vilde berøve en mandig, kraftig Støtte; — sjælden smuk og gribende var denne Handling, og mangen en Taare listede sig ud af de bedrøvede Øjne paa Kammeraterne og os andre. Atter blev en Salme afsungen, Fjælen blev af stærke Hænder løftet op ved Hovedenden, og langsomt gled Liget ud under det engelske Flag. der blev holdt fast i begge Hjørner ved Hovedenden, og ned i Bølgerne. Alle saa ned i Dækket, intet Øje saa' Liget naa Vandskorpen, man hørte kun et Plump. Kaptajnen gav Rorgængeren paa Kommandobroen et Tegn, han drejede paa Telegrafen til Maskinen, en Klokke lød, og »Antenor« dampede videre med »full speed«, — Bølgen havde lukket sig over den døde! intet betegnede den vaade Grav.

Dagen efter vare vi i Port Said.

FRA SAMFUNDETS KROGE

Efter Eksamen.

Eksamen var endt; den gamle Rektor gik gennem Haven over til sin Bolig.

Da han traadte ind i sit hyggelige Studereværelse, var der en sortklædt Dame tilstede.

Han kendte hende straks, og saa hende gerne, netop i dette Øjeblik.

Hun var en Skikkelse, der indgød enhver, der kendte hende og hendes Livshistorie, Sympati.

Rektoren rakte hende begge Hænder:

»De var ikke tilstede? — moderlig bange, hvad? — men det er det samme, jeg siger Dem, og stol De paa det, Frue: De faar Glæde af Deres Søn!«

Han havde ventet, at moderlig Stolthed skulde tegnet sig i hendes Ansigt; men nej — snarere et træt, tungt Udtryk.

Men han var Menneskekender, den gamle Rektor, og forstod, at det ingenlunde var Kulde, men at Tanker, der var stærkere end Glæden, maatte røre sig i hende — og han tilføjede:

»Ja forstaa mig ret: jeg mener det ikke blot, fordi han har gjort en saa udmærket Eksamen, men fordi han er en god Karakter. Tro De mig, jeg er bleven Børnekender gennem Aarene! — — ja vist regner jeg meget med Kundskaber; de maa til; de er vor Tids Vej til Udkommet! — men jeg ved ogsaa, at man foruden at være en Arbejder, der tjener sin Føde, skal være et Menneske, som lever sin Del af Livet; og jeg har ganske godt Greb paa at kende, hvor der er et virkelig solidt Menneske-Grundlag; og i Deres Søn har jeg fundet det — han er en af dem, der kan komme til at være noget for andre!«

»Det glæder mig at høre,« sagde hun, men stadig med samme trætte Udtryk i Ansigtet og samme klangløse Stemme.

Rektoren saa lidt paa hende, skød Brillerne op paa Panden, og rystede paa Hovedet:

»De tænker vist helt andre Tanker? — ja, ja, Glæden kommer nok . . .«

Nu saa hun op paa ham; hendes Øjne vare ligesom tilslørede.

»Hr. Rektoren har Ret,« sagde hun; og i det samme førte hun heftigt Haanden op til Øjnene, og Taarerne brast ud af dem.

Den gamle Rektor havde set saa megen Sorg og Glæde, og han havde lært gennem sit Liv at føle mest med Sorgen; alt det milde i ham kom op og prægede hvert af hans Træk; alle, der kendte ham vidste, hvilken underlig Magt hans Ansigt da besad; de følte, paa en ganske egen Maade, at nu var de sammen med et Menneske; ikke en Mand med saa og saa mange Kundskaber, saa og saa megen Erfaring, Dømmekraft — nej, et Menneske, et Væsen man lægger sine Tanker frem for, fordi man ved, han lytter til men kender ikke til at dømme; hvad man har fortalt, det er forstaaet og gemt, som om man havde hvisket det hen for sig i Enrum — og saa har man dog havt den Rigdom: ikke at være alene.

»Sæt Dem, og hvil Dem!« sagde han, »fortæl mig, hvad det er for Tanker, der saaledes krydser Deres Glæde!«

Hun satte sig og lukkede Øjnene et Øjeblik; da hun atter aabnede dem, vare Taarerne stansede, og dyb straalende Glans fyldte dem.

»Det er ikke, fordi jeg ikke glæder mig,« sagde hun, »men min Glæde er for stor. Hr. Rektoren aner ikke, hvad det betyder for mig, det De sagde om min Dreng — hør nu paa mig: De kender jo dog saa nogenlunde, hvordan min Mand var; De ved, hvordan det gik ned ad Bakke med ham; naturligvis, alt ved De ikke — jeg har i mange Aar brugt mit Liv til at dække over, hvor forspildt hans var; men det ved man: der er dog saa meget, der ikke kan skjules, selv om man dækker over mere, end nogen aner.

Hvordan det gik paa Værkstedet, ved jo alle; naar han var fuld, bestilte Svendene ingenting, og Arbejdet laa hen, og Drikken fik — det kunde heller ikke skjules — mere og mere Magt over ham . . .«

Hun rettede sig pludselig heftigt: »Om Verden havde været som De, Hr. Rektor, om Menneskene havde været Mennesker, saa havde jeg ikke skjult det alt, men var gaaet til dem og havde sagt: hjælp ham! — men de er saa blinde, og de dømmer saa haardt. Og jeg vilde nu ikke have ham dømt mere end nødvendigt, for han havde en Gang været mit Livs Glæde, fordi han var saa god, og der var ikke Svig i hans Kærlighed til mig. Men op af det voksede ogsaa netop det, der knugede mig mest; at se den, der har været saa kærlig, saa livlig, fuld af Forhaabninger, en Mand i et og alt og en god Mand, og mig hengiven i hver Tanke — at se ham glide bort fra sig selv, fra mig, fra sit Hjem, fra andres gode Omdømme, bytte sin Kærlighed til sin Hustru og sit Barn, hele sit Væsen bort for Drikken — — at se ham blive mindre og mindre Mand, til sidst kun et Vrag — — og under alt det have saa rige Minder, som jeg havde — — Hr. Rektor! hvis jeg ikke troede, der var en Mening med Sorgen, saa blev jeg gal.«

Hun holdt inde nogle Øjeblikke og saa ned for sig; saa atter op og søgte Rektorens Øjne: jo, han, der sad, var »Mennesket« — den man taler til fordi man ikke kan tie, som man kan fortælle alt, uden nogen Sinde at risikere at finde sine Tanker strøede paa Landevejen. — Hun fortsatte:

»Og én Gang har jeg været det — gal.

Se, der var kommen nogle Dage, hvor han virkelig ikke drak. Aa, jeg saa alt, alt blive lyst igen; tusind Glædesforhaabninger strømmede ind paa mig; vi bliver unge igen, vi bliver unge igen — og vor Ungdom havde været saa lykkelig!

Og tænk: Dagene blev en hel Uge — — —

Jeg tror, Hr. Rektor, at Gud er god!« — Denne Sætning kom saa pludselig ind i hendes Beretning, som om hun rev den ud af sit Indre, som om hendes Tanker pludselig havde faaet Brug for den.

Og efter at have sagt den, tav hun et Øjeblik, og rystede over hele Legemet.

— — »En hel Uge drak han ikke . . .«

Atter holdt hun inde; det var ligesom hun ikke kunde komme længer; blev skræmt tilbage.

Nogen Tid sad hun ganske stille, med lukkede Øjne.

Og — uden at aabne dem — fortalte hun videre:

»Saa fandt de ham døddrukken ovre i Værkstedet —«

Huu talte stadig med lukkede Øjne, men jagende Ordene frem:

»Og saa gik jeg ned til Aaen. Jeg vilde drukne mig. Bare, bare ud i Vandet og bort fra det hele. Bare bort. A, jeg husker, det hamrede i mit Hoved; mon ikke du kunde falde død om her; ved hvert Skridt tænkte jeg: mon ikke nu. Jeg ved, jeg heldede mig for at se, om det ikke kunde ske. Og saa raabte jeg: ja, vil ikke du, Gud, saa kan jeg selv og gav mig til at løbe.

Jeg saa Vandet, jeg var lige ved det, saa hørte jeg vort Barn skrige.«

— — Hun tav; sad nogle Øjeblikke stille; aabnede langsomt Øjnene og saa sig angst omkring; blev saa roligere:

»Jeg hørte Barnestemmen og i det samme greb det mig, hvor navnløst forfærdeligt at han skulde skrige, og ikke have en Moder, der hørte hans Skrig; skrige ud i det døde, døde Intet — og da vendte jeg om.

Jeg løb som vild tilbage, kastede mig ned ved hans Vugge, og da — — da sagde jeg saaledes: for din Skyld, Barn, vender jeg tilbage til Fortvivlelsen, se paa mig, vil du lønne det en Gang med en lille Smule Glæde — bare ganske lidt — — —

Og den Tanke har fulgt mig, vaagen og i Drømme: hvad har Gud lagt ned i ham? skal jeg en Dag maatte sige, at han, for hvis Skyld jeg vendte tilbage til alle mine Sorger, han blev til intet — — —

Men ved De, hvad jeg ogsaa sommetider har følt, at selv om en havde stanset mig den Aften, da jeg vendte om, og sagt: hvorfor? Dit Barn bliver dog aldrig til noget — jeg var dog vendt om! Jeg var vendt om; jeg kunde ikke tænke mig dette, at han laa og skreg og ingen Moder havde til at høre hans Skrig.

Men i tunge Timer er det kommet over mig: hvis han nu blev en Skuffelse — — — Og i Dag, Hr. Rektor, siger De mig, at jeg tør bygge paa ham . . .«

Den gamle Rektor saa paa hende og nikkede.

Hun holdt begge Hænder op for Øjnene. —

»Forstaar De da ikke, Hr. Rektor, at jeg maa græde.«

Den gamle Rektor rejste sig, gik hen til Vinduet og saa over mod den vide, vide Horisont; han strøg hen over sine hvide Haar; han syntes han stod langt ude i Rummet og saa Jorden glide sig forbi langt borte, som en lysende Stjerne.

F. O. Andersen.

Til Billederne.

L. Scaffai: Den lille Lystfisker. En Lystfisker er som bekendt en Mand, der fisker af Lyst og ikke for at leve af Fangsten. Hans Øjemed er kun at more sig selv. Den lille Fyr, som paa vort Billede optræder som Lystfisker, gør det dog kun for at more den lille. Hans Fiskeapparat er ogsaa meget primitivt — en Strømpe, dinglende i en Snor paa Enden af en Kæp. Men Forestillingen gør Lykke hos det lille Publikum, og det er Hovedsagen.

* * *

E. Blaas: En Vandbærerske fra Venedig. Prægtig er den unge Piges Skikkelse og Holdning. Aaget, hvori hun bærer Vandbeholderne, synes ikke at tynge hende. Det gør snarere hendes Holdning raskere og Skridtene fastere.

* * *

K. Hansen-Reistrup: Biskop Gunners Besøg hos Saxo Grammaticus. Det er det berømte Optrin fra Indledningen til »Valdemar Sejer«, som Tegneren har valgt at gengive. Vi kende dem alle — i Forgrunden den lille Carl af Rise siddende beskedent i Halvmørket, den barnlige Profil belyst med et skarpt Kantlys. Bag ved til Højre den ivrige Biskop Gunner, paa den anden Side af Bordet og fuldt belyst den brave gamle Saxo og i Baggrunden de opmærksomme Tilhørere Erkebispen fra Lund, den gamle Andreas Sunesøn, og den lærde unge Kannik, den senere saa berømte Læge, Henrik Harpestreng.

Opgaver.

Rebus.

g o Lige d m t 1

Gaade.

Mit hele er et Navn, du kender det saa godt,
og hvis du vil berøve det flink dets Hoved blot
det til et Kunstværk bliver, der fryder højt enhver,
som har blandt skønne Kunster især Musiken kær;
og hvis du bort fra Navnet du noget røve vil,
lad se — det fjerde Bogstav — hvad bliver det saa til?
et farligt Skræmmebilled', et Barn af Overtro,
som ofte Skyld har faaet for en forstyrret Ro.

Tændstikopgave.

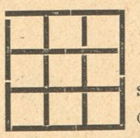

12 Tændstikker borttages og henlægges saaledes, at der opstaar 2 lige store Kvadrater.

Løsning paa Dominoopgave i Nr. 7.

Den fjerde Spiller maa have følgende 6 Brikker:

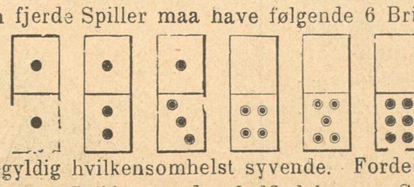

og ligegyldig hvilkensomhelst syvende. Fordelingen af de øvrige 14 Brikkerer uden Indflydelse paa Spillet, da a den og tredje Spiller slet ikke kommer til at lægge ud.

Løsning paa Skakopgave i Nr. 7.

Hvid.

1. Sd6—e8
2. Tc3—e3+
3. Se8—f6 mat

2. ....
3. Da1—h1 mat

2. ....
3. Da1—e1 mat

1. ....
2. Tc3—c5×+
3. Da1—a5 mat

1. ....
2. Se8—f6+
3. Da1—a6 mat

1. ....
2. Da1—a5 +
3. Se8—f6 mat

1. ....
2. Tc3—c5×+
3. Da1—a5 ell. e1 mat.

1. ....
2. Sc8—f6 + ell. c7
3. Da1—a6, e1 mat.

Hvorledes man pløjer i Afrika.

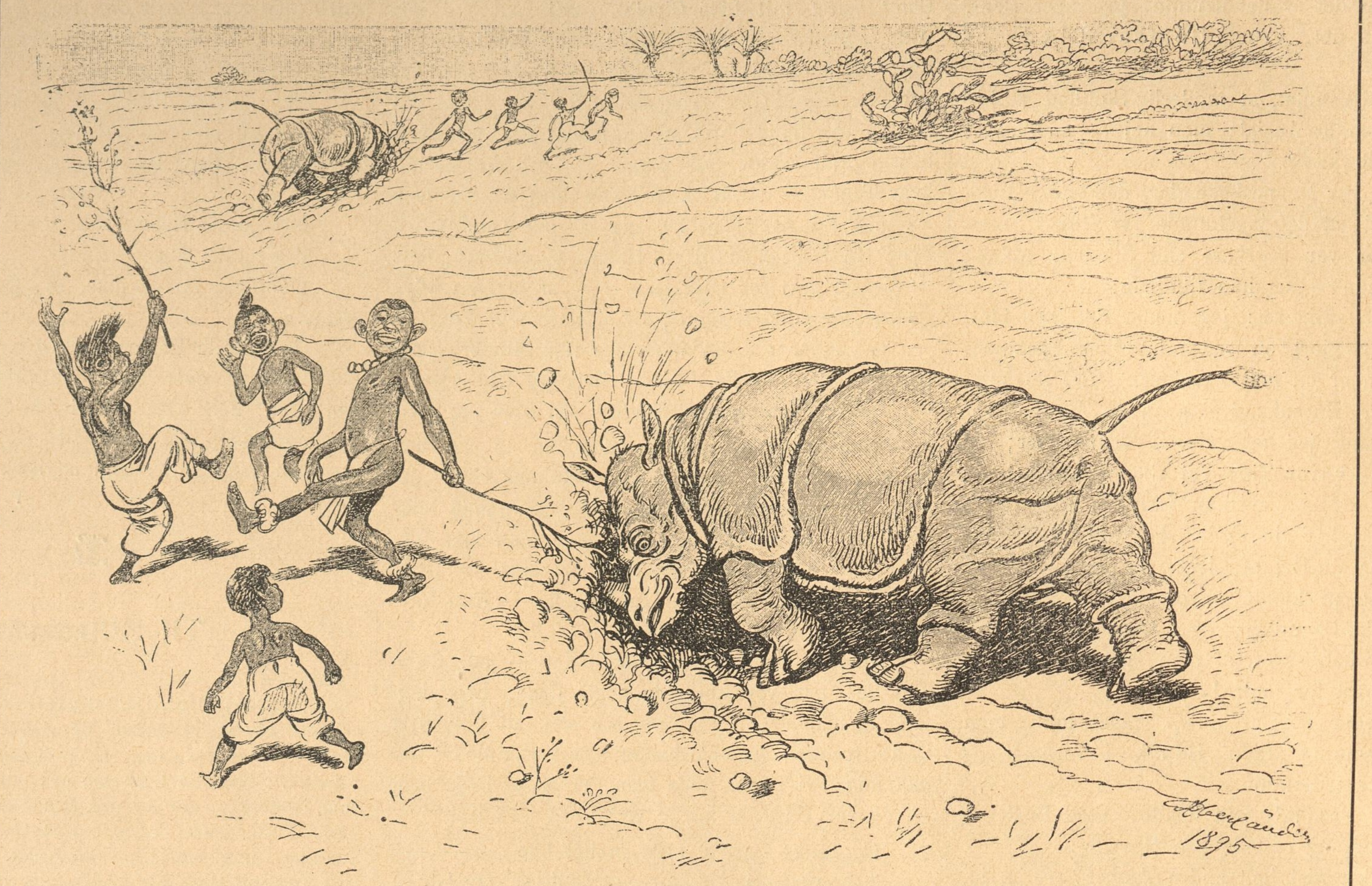

Løsning paa Skakopgave i Nr. 7.

Sort.

1. Kd5—e4×
2. d4—e3

2. Ke4—d5

2. Ke4—e3×

1. f5—e4×
2. Kd5—c5×

1. d4—e3×
2. Kd5—d6

1. c5—c4
2. Kd5—e4.

1. a7—a5
2. Kc5×, Ke4×

1. anderledes.
2. tillige.

De slemme Drenge.

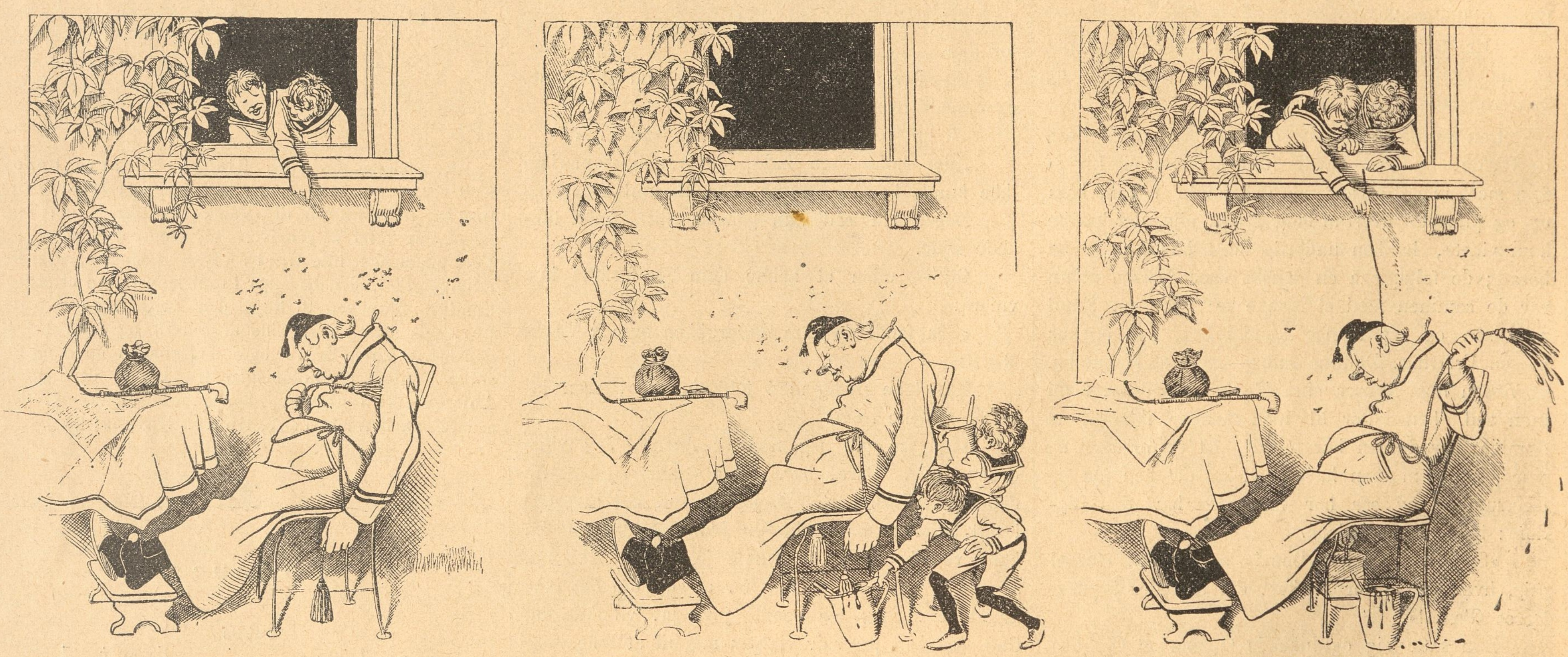

Løsning paa Logogrif i Nr. 7. Et Glavind.

Løsning paa Rebus i Nr. 7. Undertegnede vedgik Forseelsen.

Indhold.

Billeder. Den lille Lystfisker. Efter Maleri af L. Scaffai. — Venetiansk Vandbærerske. Efter Maleri af E. Blaas. — Biskop Gunners Besøg hos Saxo Grammaticus. Tegning af K. Hansen-Reistrup. — Hvorledes man pløjer i Afrika. Humoreske. — De slemme Drenge. Humoreske i 5 Bill. — Illustration til Romantillæg.

Indhold.

Tekst. Nora. Roman af E. Braddon (forts.). — Fredløs. Digt af Razy — Den smukke Limonadejomfru. Fortælling af E. M. Vacano (fortsat). — Rejseerindring. Af I. N. — Fra Samfundets Kroge: Efter Eksamen. Af F. O. Andersen. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 9 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 1. December. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

Fristende. Efter Maleri af Edith Scannel.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

Det omtalte Bal foranstaltedes af Byens Honorationes og gaves til bedste for en velgørende Forening. Det vilde i enhver Henseende blive *fair*, og der var i og for sig ingen Grund til, at Nora ikke skulde med, uden maaske den, som Miss Mac Croke angav, nemlig at Noras første Entré i Selskabslivet ikke burde finde Sted paa et offentligt Bal og i ethvert Tilfælde ikke, førend hun var præsenteret for Dronningen. Men Mrs. Tempest ønskede stadig, at Nora skulde deltage i Ballet, eller rettere, hun ønskede selv at komme der. Da hun i September Maaned var i Paris paa Gennemrejse, havde hun nemlig aflagt et Besøg hos Wørth — ikke for at købe, men kun for at se, hvad den berømte Mand havde at fremvise. Hun var imidlertid bleven fristet saa stærkt, at hun havde købt en vidunderlig dejlig Dragt af sort Silke, Kniplinger og Possementarbejde. Hun tænkte ikke paa, om hun havde Brug for den eller ej, hun kunde blot ikke lade være at købe den. Men da hun havde givet Hundrede Guineer for dette Mesterstykke, følte hun en naturlig Trang til at lade det beskue af Offentligheden, til at blive udpeget som den eleganteste Dame; hun nød paa Forhaand den Lykke, det vilde være, at høre Damerne hviske til hinanden: »Den er fra Wørth,« naar Silken, Kniplingerne og Possementarbejdet passerede forbi dem i en Salon.

Nora fandt sig med Resignation i sin Moders Bestemmelse, hun havde ikke nogen egentlig Grund til at sætte sig op derimod. Hun vilde maaske ikke have haft saa meget derimod, hvis ikke Kaptajn Winstanley skulde været med. Det var hans Udtalelser, hun havde mest imod.

»Du har næsten været uartig mod Kaptajn Winstanley i Aften,« sagde Mrs. Tempest til sin Datter om Aftenen, da deres Gæst var gaaet.

»Synes du, Moder?« sagde Nora ubestemt. »Jeg synes endog, jeg har været meget høflig. Det vilde du ogsaa synes, hvis du kendte mine virkelige Følelser for ham.«

»Jeg kan ikke begribe, hvorfor du har saa meget imod ham,« vedblev Mrs. Tempest noget uvillig.

»Jeg kan ikke sige det, Moder; men jeg føler instinktmæssig, at den Mand vil tilføje os noget ondt, hvis vi ikke i Tide skaffer os af med ham.«

»Skammer du dig ikke over at sige saadan noget?« sagde Enken, der nu var bleven bleg og dirrede af Harme, »hvad har du at udsætte paa ham? Er han ikke en fuldkommen Gentleman?«

»Jo, Moder, han er endogsaa lidt for fuldkommen. Han driver en formelig Forretning dermed. Han er altfor dannet, for ikke at sige sleben, for mig.«

»Ja, du synes naturligvis bedre om en saa ubehøvlet Fyr som Roderick Vawdry, med sine plebejiske Talemaader og simple Tilbøjeligheder.«

»Jeg synes om enhver, som er god og sand, og ikke giver sig ud for andet end hvad han er.

Roderick er en saadan Mand og han er altfor god til at nævnes i samme Aandedræt som din fine Gentleman.«

»Ja, man maa indrømme, at han ikke kan staa sig ved Sammenligningen,« sagde Moderen spydigt. »Men det er paa Tide, at vi klæder os om til Middagen.«

»Aa, det er sandt, vi skal jo spise hos Mortimers i Dag,« sagde Nora. »Det er virkelig ikke morsomt.« De to Aar, der vare gaaede, havde vel mildnet hendes dybe Sorg, men Saaret var der dog alligevel og kunde rives op ved den mindste Anledning; hun var helst hjemme og kunde aldeles ikke finde Behag i at føre en aandløs Samtale ved et velbesat Bord om Ting, der ikke havde den fjerneste Interesse for hende.

Ellevte Kapitel.

Balaftenen kom og til Trods for hendes Antipati for Kaptajn Winstanley og hendes Modvilje for Dans i det hele taget, morede Nora sig godt i Begyndelsen af Aftenen. Det var næsten, som om Blodet pulserede raskere gennem hendes Aarer, som om to Aars opsparede Livsmod og Energi udfoldede sig med al Ungdommens Kraft; hun dansede med de unge Mænd, som blev præsenteret for hende og var livlig og munter, skønt hun næsten syntes, at hun begik en Forbrydelse.«

»Hvis Fader kunde se os gaa her og smile og danse, som om alt var idel Glæde,« tænkte Nora, da hun rakte sin Moder Haanden i en Kvadrille.

Mrs. Tempest saa ud, som om hun aldrig havde kendt til Sorg. Hun var sig bevidst, at Wørths Mesterstykke ikke var spildt. Hun saa det i de store Spejle, hun saa det i Damernes Blikke, naar hun gled forbi dem, og hun var tilfreds med sig selv.

»Den franske Dame havde Ret,« tænkte Mrs. Tempest, »som sagde, at sort er flatterende for Blondiner.«

Ogsaa Nora tog sig nydelig ud i sort. Hun havde maaske aldrig set nydeligere ud. Hendes Dragt var af bølgende sort Tyll, besat med hvide Blomster, paa det stolte Hoved bar hun et Diadem af levende Blomster, om Hals og Arme Diamantsmykker.

»Hvor mange Danse har De gemt til mig?« spurgte Kaptajn Winstanley i sin allerelskværdigste Tone.

»Jeg har ikke gemt Danse til nogen,« svarede hun koldt.

»Men det havde De dog lovet mig. Husker De ikke, at jeg bad Dem derom for over en Uge siden.«

»Jeg ved ikke, om De har bedt mig derom, men jeg er vis paa, at jeg ikke har lovet Dem nogen.«

»Jeg ser, der er en Vals, hvortil De ikke er optaget,« sagde Kaptajnen, idet han lod Øjnene løbe hen over hendes Balkort, »maa jeg skrive mig for den?«

»Som De ønsker,« svarede Nora ligegyldig, »og Moder danser jo heller ikke Vals,« tilføjede hun med et Anstrøg af Ironi.

Et Øjeblik efter blev hun af sin Kavaler ført ud paa Gulvet for at danse *Lanciers*; hun var netop stillet op paa sin Plads, da hun fik Øje paa sin Moder og Kaptajnen, som skraaede over Gulvet for at indtage Pladsen som hendes *vis à vis*. Hun blev pludselig bleg og maatte vende sig om.

»Vil De undskylde, at jeg ikke danser denne Dans?« sagde hun. »Jeg er ikke rigtig rask.«

Hendes Kavaler førte hende ind i et køligere Værelse.

»Har De det bedre her,« spurgte han forekommende, medens han viftede hende med hendes store, sorte Vifte.

»Tak, jeg befinder mig bedre nu. Jeg kan ikke lide at danse *Lanciers*.«

Dansen var nu forbi, og man skulde til at gaa til Bords. Nora kunde intet nyde; hun var optaget af at holde Øje med sin Moder, som sad lige overfor hende med Kaptajn Winstanley som opvartende Kavaler; hun sendte dem et harmfuldt Blik og sad derpaa hen i stum Vrede. Hendes Kavaler kunde ikke faa et Ord ud af hende.

Da de gik tilbage til Balsalen kom Kaptajnen efter hende og forlangte sin Dans. Musiken spillede op; det var den nyeste, mest populære Vals.

»De skulde hellere gaa ned i Herreværelset og ryge,« sagde Nora koldt.

»Jeg ryger ikke ved saadanne Lejligheder — og navnlig ikke nu, hvor det vilde berøve mig min Vals.«

Nora trak paa Skuldrene og lod sig føre ud paa Gulvet, og et Øjeblik efter hvirvlede hun rundt i Valsen med sin Kavaler. Kaptajnen dansede, som om han aldrig havde bestilt andet; dette var ogsaa et af hans selskabelige Talenter, som forskaffede ham saa mange Beundrere indenfor Dameverdenen. Skønt Nora hadede Kaptajnen, maatte hun indrømme dette; hun nød formelig denne Vals, og de holdt ikke op med at danse, før de sidste Toner vare forstummede.

»Her er ikke behageligt i den hede Balsal,« sagde Kaptajnen. »Maa jeg hente Deres Overstykke, saa gaar vi ud i Haven?« Hun tog hans Arm uden egentlig at ville det, uden at være i Stand til at gøre Modstand. Hvad mon Kaptajnen vilde sige til hende? Maaske var det hendes kvindelige Nysgerrighed, der drev hende til at gaa med ham ud i Haven, maaske ventede hun her at finde den Lejlighed, hun længe havde søgt, til at sige ham rigtig Besked.

Luften var usædvanlig mild, af en Oktobernat at være; man hørte næppe et Blad bevæge sig; kun fra Havet, som laa tæt ved Pavillonen, hørtes en sagte Plasken, der i den stille Nat lød som Suk fra en eller anden fængslet Aand.

Nora kastede sit sorte Sjal om sig og skred langsomt hen ad den hvide Grusgang, med en Mine og en Holdning, som just ikke indbød til videre Tilnærmelse. De spadserede en Gang rundt uden at veksle et Ord, men endelig brød Kaptajnen, der ikke var den Mand, der lod en gunstig Lejlighed slippe sig af Hænderne, Isen. Og Lejligheden maatte, til Trods for Noras Mangel paa Imødekommenhed, kaldes gunstig. Det var første Gang i et halvt Aars Bekendtskab at han var alene med Eleonor Tempest uden at behøve at frygte for en pludselig Afbrydelse.

»Miss Tempest,« begyndte han i en Tone, hvis Fasthed røbede, at han ønskede et bestemt Svar, »jeg vil gerne spørge Dem, hvorfor De altid er saa uvenlig imod mig?«

»Jeg ved ikke, hvad De mener med uvenlig. Jeg haaber, at jeg aldrig har været uhøflig overfor Dem?«

»Nej, men De har tydelig vist, at De ikke kan lide mig.«

»Det gør mig ondt, at jeg ikke har forstaaet at beherske mine Følelser.«

Kaptajnens skarpe, graa Øjne betragtede hende opmærksomt. Et vredt Blink skød sig frem under de mørke Bryn — hurtigt som en Pil.

»Jeg har altsaa gættet rigtig. De kan ikke lide mig?«

Nora tøvede med Svaret. Situationen var pinlig.

»Jeg antager, at det vilde være langt mere dameagtigt og velopdragent, hvis jeg nu forsikrede, at jeg synes uhyre godt om Dem; men jeg har aldrig været særlig net og velbevandret i disse selskabelige Løgne; jeg maa derfor tilstaa, Kaptajn Winstanley, at der er meget faa Mennesker, jeg kan lide, og —«

»Og til dem hører jeg ikke,« fortsatte Kaptajnen.

»Det sagde De og ikke jeg.«

»De er grusom imod mig, Eleonor; De ved ikke selv, hvor grusom De er. De er den første Kvinde, som har sagt mig saa haarde Ord, og jeg ved ikke af, at jeg nogen Sinde har fornærmet Dem. De kan vist ikke synes, at jeg har været paatrængende. Jeg har tilbedt Dem paa Afstand — som man tilbeder en Helgeninde.«

»Tal ikke om Tilbedelse og Helgeninder,« afbrød Nora ham, »og jeg forstaar ikke, hvorfor De tager Dem nær, om jeg kan lide Dem eller ikke lide Dem. Gør mig den Tjeneste, at betragte mig som det forkælede, uartige Barn, jeg er. De ved ikke, hvor min kære, afdøde Fader forkælede mig. Det er ikke saa underligt, at jeg er anderledes end saa mange andre Damer. Husk det og vær ikke vred, hvis jeg har været for oprigtig imod Dem.«

»De er skøn og tilbedelsesværdig, selv om De vender Dem fra mig,« udbrød han lidenskabelig, og for første Gang glemte han at beregne hvert Ord, han sagde. »Fra det første Øjeblik, jeg var saa lykkelig at se Dem — det var i Schweiz — nej, jeg vil ikke sige Dem det, jeg vil ikke lægge mit Hjerte for Deres Fødder, for at De skal trampe paa det.«

»Nej, De har Ret,« udbrød Nora med funklende Øjne, »jeg kunde næsten være fristet til at træde det under Fødder.«

»De er grusom, Eleonor,« sagde han, »men Deres Grusomhed er sødere end nogen anden Kvindes Godhed. Jeg vil ikke lade mig skræmme af Deres Had og Vrede. En saadan Antipati kan ofte udvikle sig til de ømmeste Følelser. Hvad vilde De sige, naar jeg fortalte Dem, at De er den eneste Kvinde, jeg har elsket?«

»Hvad jeg vilde sige? Jeg vilde forandre min passive Antipati til aktivt Had. Det gør mig for Resten ondt,« tilføjede hun, idet hun sendte ham et foragteligt Blik, »for jeg tror, at min Moder synes godt om Dem.«

»Deres Fru Moder har beæret mig med sin Tillid, og jeg haaber, at jeg ikke skal gøre mig uværdig til at beholde den. Jeg plejer altid at gengælde godt med godt.«

Nora gøs og trak sit Sjal tættere om sig. »Jeg tror, det er bedst, vi gaa tilbage til Balsalen,« sagde hun, »en Oktobernat kan være forræderisk.«

Hun var næsten ikke i Stand til at skjule sin Sindsbevægelse, skønt hun søgte at forskanse sig bag en foragtelig Kulde. Dette var den første Mand, som havde kaldt hende smuk, som nogen Sinde havde talt til hende om Kærlighed med Manddommens stærke Lidenskab.

Kaptajnen bød hende Armen, hvorpaa de atter begave sig ind i Balsalen. Dansen var i fuld Gang, men Mrs. Tempest deltog ikke i den; hun sad i et Hjørne mellem nogle andre Matroner og saa forladt ud.

»Mama, skulle vi ikke snart hjem?« spurgte Nora.

»Jo, Barn, jeg har længe siddet og ventet paa dig.«

»Hvorfor vil De hjem allerede?« spurgte Kaptajn Winstanley. »Der endnu fem-seks Danse tilbage; deres Kavallerer ville blive fortvivlede, hvis De tager bort saa tidligt, Miss Tempest.«

»Jeg tror snarere, jeg gør mine Kavallerer en Tjeneste dermed,« svarede Eleonor. »Ere alle Baller saa langvarige som dette? Jeg synes, vi har været her en Menneskealder.«

»Det er vistnok rigtigst, at vi tager hjem,« sagde Mrs. Tempest paa sin ubestemte Maade.

Hun havde altid saa svært ved at fatte en Beslutning; derfor lod hun altid være med at bestemme sig, indtil en eller anden — hendes Datter, Guvernante eller Pige bragte hende ud over det døde Punkt. Hun vilde i Grunden gerne sætte sin Vilje igennem, men hun kunde aldrig rigtig komme paa det rene med denne Vilje, og derfor indskrænkede hun sig til at handle saaledes, at andre Mennesker i alt Fald ikke fik deres.

»Hvis det absolut skal være saaledes, vil jeg skaffe en Vogn, men Ballet vil da ogsaa være forbi for mit Vedkommende,« sagde Kaptajnen galant.

Han bød Mrs. Tempest Armen og de gik ud i Forhallen, hvor Kaptajnen forlod dem et Øjeblik for at høre om Vognen.

»Du gik før ud med Kaptajn Winstanley, Eleonor,« sagde Mrs. Tempest, da de vare alene, »hvor var I henne?«

»I Haven.«

»Det var meget ufornuftigt. Men hvad talte I om i den lange Tid?«

»Vi talte ikke hele Tiden. Vi trak kun lidt frisk Luft og saa paa Maaneskinnet.«

I det samme blev Mrs. Tempests Vogn raabt op, og Kaptajnen, som var Galanteriet selv, hjalp Damerne ind i Vognen.

»Kommer De i Morgen og drikker en Kop The hos mig? Saa kan vi jo tale om Ballet,« sagde Mrs. Tempest.

»Med største Fornøjelse.«

»Men — vil De ikke køre med? Vi kunne sætte Dem af ved Deres Bolig.«

»Nej, tusind Tak — jeg spadserer hjem; det er jo ingen Vej at tale om.«

Han gik tilbage til Garderoben og hentede sit Overtøj og vandrede langsomt bort uden at standse og uden at sende et Blik til Damerne, som opholdt sig i Korridorerne, ventende paa deres Overtøj eller Vogne. Han boede tæt derved, men han gik ikke lige hjem. Der gives Øjeblikke i ens Liv, da man trænger til en videre Horisont for sine Tanker end de snævre fire Vægge. Kaptajn Winstanley gik en halv Times Tid frem og tilbage langs Havet, før han gik hjem.

»Det er afgjort,« sagde han til sig selv, efter at have afsluttet sine Betragtninger, »jeg frier til Moderen. Hun er virkelig en nydelig Kone og kan man ikke faa det bedste, maa man nøjes med det næstbedste. Men du store Gud, hvor Miss Nora er yndig! Hun er den første Kvinde, som har sagt mig, at hun ikke kunde lide mig. Men maaske det netop er det pikante ved hende.« De mørke

Bryn trak sig tættere sammen over de skarpe Øjne. »Min stolte Gudinde,« mumlede han, idet han gjorde en truende Bevægelse med sin smalle, hvide Haand, »tag dig i Agt for Fremtiden. Du har været haard og ubarmhjertig imod mig; jeg vil betale dig med samme Mønt. Øje for Øje og Tand for Tand — det har altid været mit Valgsprog!«

(Fortsættes).

Den smukke Limonadejomfru.

Fortælling af E. M. Vacano.

(Sluttet.)

To Maaneder gik saaledes hen for hende i Uvished og Angst, to Maaneder, i hvilke hendes Tanker — det maatte hun næsten skamfuld tilstaa for sig selv — stadig beskæftigede sig med den fremmede.

Endelig, en mørk Eftermiddag, traadte han igen ind i Lokalet og begav sig straks hen til sin sædvanlige Plads i den fjerneste Krog af Salen. Pauline kunde næppe undertrykke et Udraab af Glæde og betragtede ham med stigende Bevægelse Han var meget bleg, meget afmagret og syntes ikke at lægge Mærke til, hvad der foregik rundt om ham. Han havde ikke siddet der ret længe, før han rejste sig, og da han gik hen imod Døren, lagde Pauline Mærke til, at han støttede sig ved en Stok.

Men nu kunde den unge Frue ikke længere blive paa sin Plads. Hun rejste sig hurtigt op fra Buffet'en og gik hen til ham. »Jeg har endnu ikke haft Lejlighed til at udtale min Tak til Dem,« sagde hun med bævende Stemme, »men, tro mig, jeg skal aldrig glemme, at De —«

»Jeg gjorde kun min Skyldighed,« afbrød han hende afværgende. idet han hilste hende med et ærbødigt Buk. »Enhver anden vilde i mit Sted have handlet ligesaadan.« Dermed bukkede han endnu en Gang og forlod Salen.

Den næste Dag indtog han paa den samme stille Maade sin sædvanlige Plads; han henvendte aldrig mere et Ord til Buffetdamen, men nøjedes med at hilse hende høfligt, naar han kom og gik, ganske som de andre Stamgæster.

En Aften kom Doktor Destrée, som det af og til kunde hænde, ind i Kaféen. Som en god gammel Bekendt af Pauline gik han hen til hende, satte sig hos hende og passiarede en halv Times Tid, hvorpaa han med et hjerteligt Haandtryk sagde hende Farvel.

Da han var ude af Salen og gik igennem Glasgalleriet i Palais Royal, følte han pludselig en Haand paa sin Arm. Han vendte sig om og stod Ansigt til Ansigt med en fremmed.

»Undskyld, min Herre,« sagde denne, idet han løftede paa Hatten, »De er, som jeg har set, en god Bekendt af den Dame, som forestaar Buffet'en i denne Kafé?«

»Ja, min Herre.«

»Ja, undskyld, jeg ønskede gerne at gøre Dem et Spørgsmaal; tro mig, det er hverken af Paatrængenhed eller Nysgerrighed, jeg har alvorlige Grunde til at spørge Dem, som jeg nu gør — jeg giver Dem mit Æresord derpaa!«

»Godt,« svarede Lægen forbavset, »saa spørg da!«

»Er Madame Paulines Hjerte endnu frit? — jeg kender hende kun under det Navn.«

Lægen saa mistroisk paa den fremmede. Han vidste ikke rigtig, hvorledes han skulde forholde sig. Endelig sagde han langsomt: »Jeg tror ikke, at den unge Enke interesserer sig for nogen Mand.«

»Hun har aldrig ytret, at hun interesserede sig særlig for en af de stadige Gæster i Kaféen?«

»Nej, aldrig. Det vil sige, hun har vel en Gang fortalt mig om en ung Mand, som beskyttede hende imod et Par nærgaaende Gardeofficerer. Men hendes Interesse for denne unge Mand var ganske naturlig, eftersom hun næsten følte sig overtydet om, at han som Følge af sin Optræden var bleven udfordret og saaret i en Duel.«

»Ah! — Endnu blot ét Spørgsmaal — maaske et ubeskedent, men lige fuldt ærligt ment: i hvilke Livsforhold har Damen befundet sig, før hun kom til at indtage sin nuværende Stilling? Svar mig aabent og uden Forbehold, jeg beder Dem inderligt derom. De ser, jeg betragter Dem som en Mand af Ære — ellers vilde jeg ikke gøre Dem dette Spørgsmaal.«

»Damens Fortid er fuldstændig dadelløs, min Herre. Men jeg vilde begaa en Indiskretion ved at gaa nærmere ind herpaa.«

»Jeg hedder Gustav Matthison — maaske er dette Navn, som tilhører en dansk Familie, Dem bekendt, saa jeg herigennem kan erhverve mig Deres Tiltro. En Grandonkel af mig, Jakobus Matthison, har erhvervet sig et Navn i den medicinske Videnskabs Historie.«

»Jakobus Matthison! Dette Navn har allerede i lang Tid haft min højeste Agtelse — jeg er nemlig selv Læge, min Herre — Doktor Destrée. Og kom nu, saa kan vi følges lidt ad. Jeg skal ganske kort fortælle Dem, hvad jeg ved om min Families Veninde, Fru Pauline van Eyckens' sørgelige, men tappert baarne Skæbne.«

Og han fortalte alt — Paulines Ungdomshistorie, hendes Liv i Lykke og Glans, hendes Ægtefælles Ruin og den Hengivenhed, hun havde vist ham i Ulykken; han talte om hendes Prøvelser, den Kamp, det havde kostet hende efter hendes Mands Død at tage denne Stilling som Buffetdame, hvorledes hun endnu den Dag i Dag led under sin fremskudte og ydmygende Stilling, og hvorledes hun dog taalmodig bar alt af Kærlighed til sit Barn; da han havde endt sin Fortælling, trykkede den unge Mand bevæget og rørt Lægens Haand og sagde med usikker Stemme: »Jeg takker Dem, Hr. Doktor, jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Og nu vil jeg ikke opholde Dem længere. Maaske hører De senere fra mig.« Dermed hilste han og forsvandt i Mørket.

Doktor Destrée saa efter ham, noget forbløffet over hans hastige Bortgang. Havde han ogsaa handlet ret i at give dette sælsomme Menneske alle disse Oplysninger? Efter nogen Tænken frem og tilbage ansaa han det for rigtigst at meddele Pauline det forefaldne.

Til hans store Overraskelse tog Pauline ham aldeles ikke hans Aabenhjertighed ilde op, hvilket han egentlig havde frygtet. Hun syntes snarere helt fornøjet over, hvad der var sket, og hørte paa ham med den største Interesse.

Pauline hverken kunde eller vilde gøre sig selv Regnskab for den feberagtige Ophidselse, hvori hun den næste Dag til den sædvanlige Tid ventede at se sin Ridder. Hvor ofte saa hun ikke hen til Døren og hvor ofte hen til hans sædvanlige Plads! Men forgæves. Han kom hverken den eller de følgende Dage.

»Hvad fejler dog Madame Pauline?« spurgte de gamle Stamgæster hinanden i de næste Uger og Maaneder. »Hun er jo som forvandlet. Før saa naturlig og munter — og nu! Hun maa sikkert have faaet en stor Sorg, stakkels Kone, eller — hvem ved — maaske en Kærlighedshistorie!«

Saaledes gik seks Maaneder. Selv de mest ligegyldige bemærkede, hvorledes Paulines Skønhed mistede sin straalende Glans og sin blomstrende Friskhed. Men ingen, selv ikke Doktor Destrée, vidste Aarsagen, ingen anede, hvordan det stod til i hendes Hjerte. Hun var vred paa sig selv og paa den fremmede, som hun gjorde bitre Bebrejdelser for hans fuldstændige Forsvinden. Og dog maatte hun idelig og altid sige til sig selv, at hun heller ikke havde handlet rigtigt imod ham, idet hun ikke havde paaskønnet hin Riddertjeneste, som den fortjente. Og havde den fremmede desuden nogen Sinde givet hende noget Løfte, var han nogen Sinde traadt i nærmere Forbindelse med hende? Havde han gjort det mindste for at nærme sig hende siden hin ulyksalige første og sidste Gang? Visselig ikke! At han havde erkyndiget sig om hende hos Doktor Destrée, havde kun været Deltagelse, intet andet. Nu var han rejst eller havde opsøgt sig en anden Kafé, og nu tænkte han vel sagtens ikke mere paa hende.

Men saa blev hun grebet af en pludselig Angst. Han var maaske syg — eller død! Han havde ellers ikke saaledes for bestandig villet undflý en Person, som han saa ædelmodig havde taget i Beskyttelse; havde hun desuden ikke altid læst saa megen Agtelse og — Tilbøjelighed i hans Øjne. Ak, og det havde vel heller ikke kunnet blive skjult for ham, at imellem hele denne overfladiske Mængde var han det eneste Menneske, som ikke var den stakkels ensomme Kvinde ligegyldig!

Saaledes delt imellem stille Bebrejdelser og Undskyldninger, i en evig Uro, saa Pauline næsten med Glæde den Termin nærme sig, indtil hvilken hun var bunden til Hr. Mussaults Forretning. Hun vilde under ingen Omstændigheder forny sit Engagement, selv ikke under de mest glimrende Vilkaar.

Siden den Dag, da hun for første Gang indtog sin Plads bag ved Buffet'en, havde hun med den mest yderliggaaende Sparsommelighed lagt op af sine bestandig voksende Indtægter og raadede nu over en aarlig Rente af tre tusind Francs — det var mere end nok til hende og Drengen.

Da Hr. Mussault indsaa det forgæves i sine Overtalelser, besluttede han paa enhver Maade at udnytte den eneste tilbageværende Maaned, hvori han endnu raadede over Pauline. Saa saa' man da ogsaa overalt bekendtgjort, at den skønne »Limonadejomfru« allerede i den næste Uge for bestandig vilde forlade Palais Royal.

Og nu strømmede hele Paris til for endnu en Gang at se og beundre den berømte Buffetdame. Palais Royal kunde ligesom i hin første Tid næppe rumme alle de nysgerrige, og man brød forgæves sit Hoved for at udfinde Grunden til, at Madame Pauline saa pludselig trak sig tilbage.

En Dag, da Fru van Eyckens kom hjem fra Pensionen, hvor hun havde besøgt sin Søn, fandt hun et Brev fra Doktoren, hvori han indbød hende til at spise til Aften hos dem; hans Kone og han havde noget vigtigt at meddele hende. Pauline havde for længe siden tiltaget sig større Frihed over for Hr. Mussault og for Publikum; naar hun af en eller anden Grund ønskede sig fritaget for at indtage sin Plads i Kaffehuset, sendte hun blot en Undskyldning. Saaledes gjorde hun ogsaa denne Dag, da Doktorens Indbydelse satte hendes Sind i et uforklarligt Oprør.

Da Pauline traabte ind hos Destrées, faldt hendes første Blik paa en fremmed, gammel Herre, der i de sidste otte Dage regelmæssig havde besøgt Kaffehuset og i denne Tid saa meget mere var bleven bemærket af hende, som hans Plads netop var ved det Bord, som Hr. Matthison tidligere havde benyttet. Næppe havde Doktorfruen faaet Øje paa Pauline, før hun fløj hen til hende med udbredte Arme.

»Aa, jeg maa omfavne dig, kære Pauline,« udbrød hun med bevæget Stemme, »vi har saa meget for med dig! Denne Herre her —« og hun vilde aabenbart i ét Aandedræt have prisgivet hele den Hemmelighed, som paa en Gang trykkede og glædede hende. Men den gamle Herre afbrød hende. Han traadte nogle Skridt frem og bøjede sig ærbødigt for Pauline.

»Undskyld, Frue,« begyndte han, »at jeg straks i det første Minut falder over Dem med mit Ærinde, men da De nu allerede har hørt denne hemmelighedsfulde Antydning af Deres Veninde — med et Ord, Frue — jeg er her for at anholde om Deres Haand; ja, ikke for mig selv,« tilføjede han hurtigt og smilende, da han saa hendes bestyrtede Mine, »men for min Søn.«

Pauline afbrød ham med en Haandbevægelse. »Min Herre,« sagde hun med bevæget Stemme, mens hun forgæves søgte at fatte sig, »før De taler videre, før De nævner Navnet paa den, som bærer mig med dette Tilbud, maa jeg meddele Dem, at jeg har taget den faste Beslutning aldrig at gifte mig igen.«

»De maa alligevel tillade mig at fortsætte,« sagde den gamle Herre smilende; »jeg vil blot vide hvorfor?«

»Undskyld, det skylder jeg vel ingen Regnskab for,« sagde Pauline blidt, men i en fast Tone.

»Barn, Barn,« formanede Veninden, »hvorledes kan du opgive en virkelig Lykke for Erindringen om en langt forsvunden Fortid, ofre hele din Fremtid for et unyttigt Drømmeri!«

»Aa, jeg har dog det Haab, at De ikke vedbliver at være ubønhørlig,« faldt den gamle Herre ind. »Eller skulde De virkelig holde fast ved Deres Nej, naar jeg nævner mit og min Søns Navn? Jeg er — Matthison. Min Søn Gustav —«

Mere fik han ikke sagt, thi i dette Øjeblik aabnedes Døren til Sideværelset, og den, som i alle disse Maaneder havde opfyldt hver Tanke og Følelse hos Pauline, laa for hendes Fødder.

Forskrækket traadte hun et Skridt tilbage, men derpaa fattede hun sig og løftede ham blidt op til sig.

* *
*

Halvanden Maaned efter denne Begivenhed holdt en elegant Rejsevogn foran Familien Matthisons smukke Gods i Nærheden af Kjøbenhavn. De rejsende vare Pauline og hendes Søn Adrian, Godsejer Gustav Matthison og hans gamle Fader. Selve Slottet, en venlig Bygning fra det syttende Aarhundrede, hævede sig med sine hvide Mure op over de mørke Skove, som beklædte et stort Bakkestrøg. Mellem Slottet og Skovkanten strakte sig store Parkanlæg med ældgamle Træer, og fra Slottets Balkon havde man en henrivende Udsigt over Skov og Sø.

I dette komfortable Hjem tilbragte Pauline Sommeren med sin Søn og sin ny Familie. Hvad var det ikke for en herlig Sommer! Hendes Barn, hun selv, omgivet af den ømmeste Kærlighed, værnet af en stærk Haand! Hvilken Lykke efter saa megen Lidelse og Kamp!

Og da Vinteren meldte sig med Frost og lange Aftener, mente den gamle Herre, at man skulde tænke paa Opbrud. »Børn,« sagde han, »det er nu bedst, vi opslaar vor Rede i Kjøbenhavn og ser os om imellem Mennesker!« Og nu drog man ind i Familiens Gaard i Hovedstaden.

Imellem Tjenerskabet her fandt hun ingen mindre end den gode, tro Madam Hinrik og endnu en anden Overraskelse, som yderligere beviste hendes Ægtefælles omsigtsfulde Godhed. I Salonen opdagede hun straks ved første Blik næsten alle de Billeder, som en Gang havde smykket hendes Bolig i Amsterdam. Med et Glædesudbrud kastede hun sig i sin Ægtefælles Arme; han havde af Mad. Hinrik forhørt sig om, hvad der mest kunde glæde og overraske hans Hustru.

Og nu begyndte en Række glimrende Fester, ved hvilke Fru Pauline Matthison dannede det straalende Midtpunkt. Alle beundrede hendes Skønheds vidunderlige Ynde, og denne forhøjedes end yderligere ved hendes sælsomme Skæbne. Pauline følte sig lykkelig ved den Hyldest, hun var Genstand for, men dog lykkeligst hjemme i Familiens Kreds. Som et Æventyr forekom hende den forunderlige Vekslen

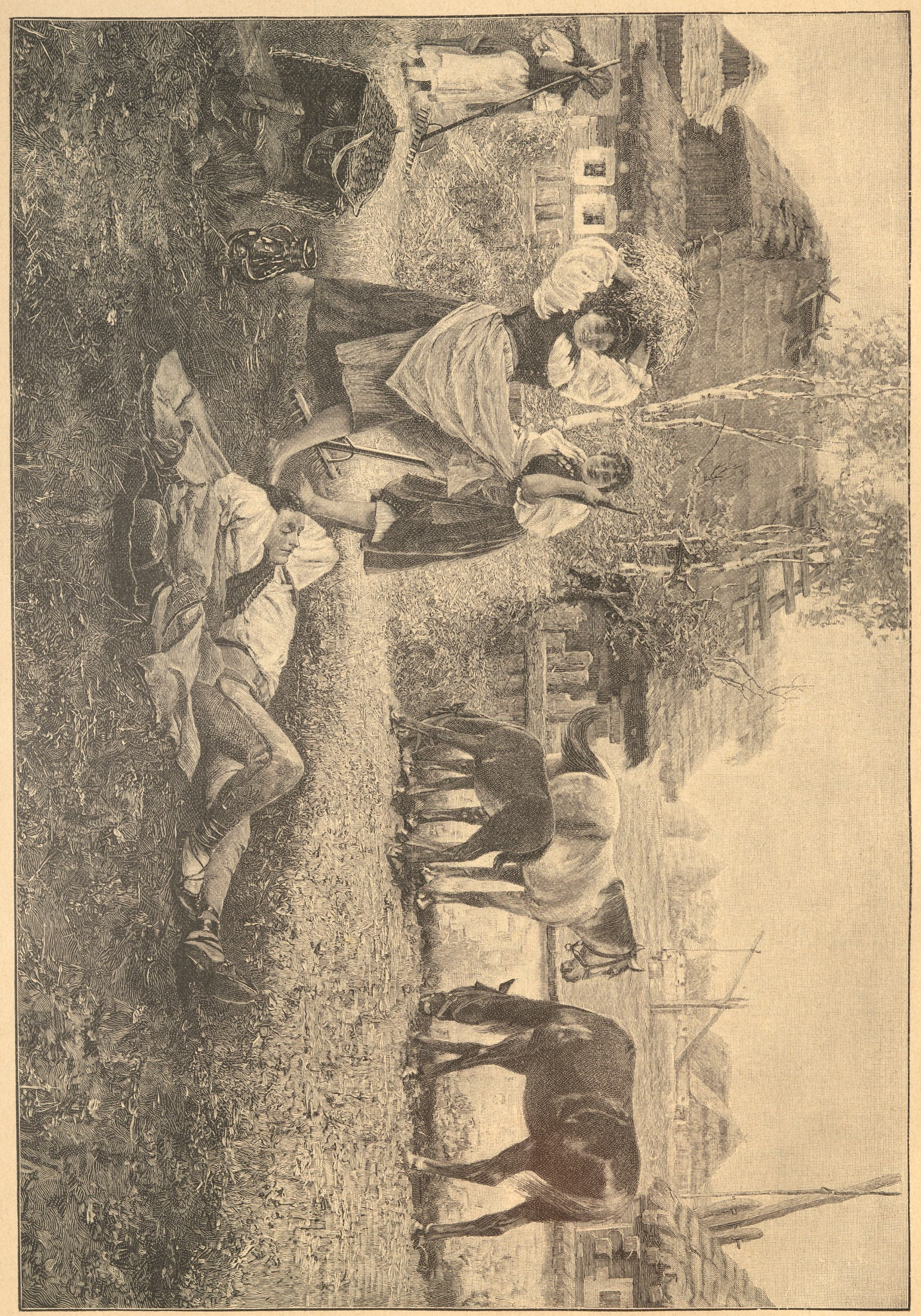

Forstyrret Middagslur. Efter Maleri af J. Kowalewski.

Fra Kongostaten: Major Lothaire paa Hjemvejen med Slaver og Menneskekød.

i hendes Skæbne, og dog var alt Virkelighed, en straalende Virkelighed.

Og sælsom som et Æventyr synes den maaske ogsaa dig, kære Læser, denne Fortælling om den skønne Limonadejomfru, og dog er den Sandhed — saa vist som Skønhed og Dyd ogsaa er Sandhed.

Ravhjertet.

Novellette af Holger F.

For et Aars Tid siden døde den gamle Kancelliraad. Ja, med mindre De selv er fra Skovby, kender De ham vel ikke, men i Skovby var han godt kendt. Der blev sagt, at han havde testamenteret Lærer Bertelsens det meste af sin Formue, og der blev tilføjet, at det var til Tak for de mange rare Aftener, han havde tilbragt i deres Hjem. Der kan maaske være lidt om det, men jeg skal betro Dem, at Aarsagen til denne Gavmildhed laa dybere endnu, det var nemlig . . . ja, nu skal jeg fortælle Dem det hele.

Kancelliraaden havde i en Menneskealder levet i Skovby; først som Skriver paa Herredskontoret, saa som Fuldmægtig, dernæst som Sagfører og endelig som Rentier. Kancelliraaden — saa vidste hele Byen, hvem det var: han var den eneste Rangsperson i flere Mils Omkreds; hans Navn nævnedes aldrig — »Kancelliraaden« det var nok. En løjerlig Fyr, den gamle Kancelliraad: en høj, tynd, duknakket Skikkelse, med et Par smaa, stikkende, men godmodige Øjne med Guldbriller for — og en stor Skælm indeni, saadan omtrent saa han ud. Kancelliraaden var Pebersvend; maaske det gjorde, at han blev »gammel« før Tiden, for ved sin Død var han næppe fyldt de 60. Ved sit 30-aars Jubilæum som Jurist havde han trukket sig tilbage fra Forretningerne og købt det lille Sted, han beboede, og anskaffet sig Madam Iversen. Madam Iversen var en rar Kone, men lidt vel paastaaelig. Nu og da kunde hun være af en anden Mening end Kancelliraaden: f. Eks. om Foraaret, naar hun ikke tidlig nok kunde faa Forsatsvinduerne tagne af, eller om Efteraaret, naar han ikke tidlig nok kunde faa sit Brysseler-Gulvtæppe lagt paa; men til egentlige Rivninger kom det aldrig.

Den gamle Kancelliraad boede i Udkanten af Byen i et lille teglhængt Hus med Indgangsdør i Gavlen. »Tranquillité« stod der over Døren. Foran Huset laa der en skyggefuld, navnlig med Frugttræer rigt forsynet Have, der gik lige ud til Landevejen, adskilt fra denne ved et Tjørnehegn. I den tætteste Del af Haven var der paa en Høj bygget et Lysthus, og herfra havde man gennem en smal Aabning mellem to Æbletræer et milevidt Indblik over Landet mod Syd, over »duftende Enge og kornrige Vange«, helt ud til Byerne Villum og Bedsted, hvis brede, hvidmalede Kirkegavl spærrede af for Udsigten.

Her levede den gamle Kancelliraad et roligt, lykkeligt og regelmæssigt Liv. Om Sommeren tilbragte han sin meste Tid i Haven; her læste han om Formiddagen sine Aviser, og her nød han om Aftenen sin Toddy til en lang Pibe Tobak, mens Madam Iversen sad med sin Hose og lod Munden løbe. Af og til slog han en lille Passiar af med en Vejfarende udenfor Tjørnehegnet, og paa varme Sommerdage kunde Madam Iversen inde fra Spisestuen stundom se den gamle Kancelliraad sidde og nikke til Smaablomsterne i Rabatten, mens Avisen var gledet fra ham og ned paa Jorden. Om Vinteren henlagdes Scenen til Stuerne, men det var ogsaa hele Forskellen. Hver Onsdag Aften var Kancelliraaden Gæst hos sin gamle Ven Herredsfogden, og hver Søndag Aften hos sin unge Ven, Skolelæreren; ellers besøgte han ingen.

Lærer Bertelsen havde Kancelliraaden kendt fra Barn af. I dette Foraar var Bertelsen, en Mand paa 30 Aar, bleven gift med en 25-aarig fynsk Skønhed, som han havde lært at kende i de Sommerferier, han havde tilbragt ovre i Nærheden af hendes Hjem. Hans Kone havde arvet en Del Penge efter Faderen, der nylig var død, og Bertelsens havde det lunt inden Døre.

Den gamle Kancelliraad syntes svært godt om den unge Skolelærermadam, og det skønt hun stundom tillod sig saa smaat at drille den gamle Pebersvend. I øvrigt var han i sin grund godt Humør; han havde (i alt Fald i de senere Aar) til Valgsprog antaget det horatsiske *Requam memento* . . . og han handlede derefter.

Det var en smuk Aften i Begyndelsen af September. Ikke en Vind rørte sig, ikke et Blad bevægede sig. Det store, gule Fuldmaaneansigt, der hang oppe i Luften, saa lige ned i Kancelliraadens Have og belyste Busketterne og Græsplænen, men gjorde sig forgæves Umage for at kigge ind i Lysthuset til dem, der sade omkring Bordet. Det lille Selskab bestod af Kancelliraaden, Madam Iversen, Skolelærer Bertelsen og hans Hustru, samt af mig, Holger F., der paa den Tid laa i Besøg derovre. Der var Drikkevarer og hjemmebagte Smaakager paa Bordet — det var Kancelliraadens Fødselsdag.

»Nej, jeg bliver ved mit,« sagde Fru Marie og nippede til sit Glas, »Kancelliraaden skulde have giftet sig! De ved nok: »naar tvende Venner forenes tæt, gør fire Hænder det tunge let!« Og med al mulig Respekt for Madam Iversen, saa . . .«

»Ja, saamænd, lille Frue,« sagde den gamle Kancelliraad og satte et polisk Ansigt op, »men jeg har altid manglet den fornødne Kurage, ellers var det vel ogsaa nok blevet en anden end Madam Iversen, for der var saamænd nok at vælge imellem . . .«

»Har De aldrig været forlovet?« spurgte Marie ligefrem.

»Nej, men forelsket har jeg været tit nok. . . at sige i mine unge Dage! Men den Ild, der var i mig, blev aldrig til Flamme . . .!«

»De har bestemt været forelsket i Fru Jacobsen her omme bag Møllen — ikke?«

»Naa, det var jeg endelig ikke ene om! Dejlig var hun jo, og Bejlere havde hun mange af,' saa det er jo rimeligt nok, at jeg maatte falde igennem der . . .«

»Hun var maaske endogsaa Kancelliraadens første Kærlighed?«

»Nej, det var hun ikke! Min første Kærlighed traf jeg i en Postvogn!«

»I en Postvogn?« udbrød Marie spændt.

»Fortæl!« sagde hendes Mand.

»Ja, lad os høre noget om det!« tilføjede Madam Iversen.

»Ja, det er meget simpelt altsammen, ingen spændende Scener, ingen Optrin, ingen nerverystende Begivenheder . . .«

»Naa ja, fortæl bare!«

Og Kancelliraaden fortalte:

»Jeg fylder i Dag 55; det maa have været midt i Halvtredserne, det passerede; jeg var den Gang 18 Aar og hjemmehørende i Hobro, men ansat paa Herredskontoret her. Jeg havde faaet Permission i Julen og skulde Juleaftensdag rejse til mit Hjem. Det havde sneet hele Natten. Diligencen kunde ikke gaa, men der gik en lukket Returvogn, og den kom jeg med. Om Formiddagen Kl. 11 stillede jeg paa Posthuset, og lidt efter kom Vognen. Den medførte nordfra som eneste Passager en ung Dame . . .«

»Den Historie bliver vist god,« udbrød Marie oprømt.

»Den begynder lovende,« sagde hendes Mand.

»Den er meget ligefrem,« vedblev den gamle Kancelliraad. »Damen skulde til en Gaard syd for Hobro. Det var en temmelig fyldig Skikkelse med et Par mørke, spillende Øjne. Hun var vel nogle Aar ældre end jeg. Hun lod til at blive meget fornøjet over at faa en Lidelsesfælle med paa Turen. Naa, unge som vi vare begge to og overladte til os selv, kom vi meget hurtigt ud over de første Formaliteter, og saa gik Samtalen, især for hendes Vedkommende, for hun var et rigtigt Livstykke, overmaade gemytlig. Jeg følte straks, at hun var mig langt overlegen, maaske var det saadan noget, der indtog mig for hende. Først talte vi om Vejret, det var da i alt Fald et Tema, som under disse Omstændigheder maatte interessere os begge to. Bidende koldt var det, men vi sad jo forholdsvis lunt inden Døre. Hun havde en graa Pelsværkskaabe paa med tilsvarende Handsker, som hun havde taget af, en graa Muffe, der agerede Proviantkammer, og en graa Kyse . . .«

»Det var graat i graat!« ytrede Bertelsen.

»Ja, men hun selv var lutter Solskin! Godt saa hun ud med den graa, vaterede Kyse, der sluttede tæt om hendes Hoved og indrammede et ovalformet Ansigt med et Smilehul paa hver Side af den halvt aabenstaaende Mund, og et Par friske, røde Kinder og et Par straalende Øjne! Ja, de Øjne! Det var ikke saa sært, at Blinket fra dem havde tændt Ild i min venstre Side, skønt hun sad ved min højre! Gud Fader bevares, sikke Øjne! Der skulde et stærkere Panser end min gamle Vinterfrakke til at holde dem udenfor! Og saa brugte hun dem da ogsaa! En lille koket Satan var det. . .«

»Naa, naa, naa!« udbrød Marie leende.

»Jo, det var det, og jeg har en sikker Formodning om, at hun under hele Turen havde sin Morskab af mig, for jeg var baade naiv og let antændelig, især overfor Skønheder, der var ældre end jeg selv! Naa, jeg forstaar det godt, Fristelsen var jo meget nær. Jeg havde slet aldrig før talt tyve Ord i Enrum med en ung Pige, og her sad jeg i et dæmpet Halvmørke sammen med saadan et Væsen, der oven i Købet var meget smuk, og som ogsaa havde noget æggende ved sig . . .«

»Kancelliraaden søger at undskylde sig paa Damens Bekostning!« bemærkede Fru Bertelsen.

»Paa ingen Maade, lille Frue; desuden har jeg ingen Aarsag til at undskylde mig, for jeg forløb mig ikke! — Fra Vejret gik vi over til at tale om, hvor vi skulde hen. Hun hed Frøken Petersen . . . Fanny, saavidt jeg erindrer . . . hun skulde tilbringe Julen paa en Gaard i Nærheden af Hobro . . . hvor, det har jeg glemt. Men just som vi bedst talte sammen om saadanne mere private Ting, hældede Vognen saa stærkt, at vi troede, vi var væltede, og i det samme fik vi et pludseligt Stød, og saa holdt vi. Ved Hældingen af Vognen gav Damen et lille Skrig fra sig og greb mig om Haandleddet, og ved Stødet var hun nær faldet over i Skødet paa mig. Jeg blev, som De kan tænke, noget løjerlig til Mode ved dette her, og da jeg mærkede hendes varme Aande lige tæt ved mit Ansigt og det faste Tag, hvormed hun omklamrede min Haand, kom mit Blod i stærk Bevægelse, men samtidig hermed rettedes min Opmærksomhed udadtil. Vi maatte jo have at vide, hvad der var i Vejen, og Damen spurgte mig derom. Jeg maatte altsaa raabe Kusken an. Ganske simpelt: det var Seletøjet, der var sprunget. Vi var nemlig kørte fast i en Snedrive, og da Kusken blev ved at presse Dyrene frem, skete Katastrofen. Vi holdt midt paa Landevejen. Ruderne var saa tilfrosne og tilsneede, at det var umuligt at se ud, og saa dem ned kunde der slet ikke være Tale om. Imidlertid havde Kusken faaet Seletøjet bundet sammen ved Hjælp af noget Reb, han havde med sig, og i Forening med et Par tilfældige Vejfarende havde han faaet skuffet os ud af Driven, saa at vi kunde køre igen. Dette lille Mellemspil havde ligesom knyttet os to Passagerer endnu nærmere til hinanden: vi delte jo her fælles Skæbne, og fælles Skæbne giver fælles Sympatier. Jeg strammede mig svært op for at interessere hende, og hun morede sig over mig, rigtignok paa en anden Maade, end jeg den Gang troede. Imidlertid gik Samtalen livlig imellem os, uden at jeg dog erindrer, hvad den egentlig drejede sig om. Til at begynde med var jeg ganske vist noget forlegen ved det hele, men Damens muntre Væsen oplivede mig, og skønt jeg vel straks havde en Følelse af, at det var hende og ikke mig, der her var den stærkeste, var jeg dog begyndt saa smaat at sværme for hende — det var maaske netop hendes Styrke, der drog mig til sig . . .«

»Og hun?« faldt Fru Marie ham i Talen.

»Ja, hun . . . hun var ganske vist ikke til Sinds at forlove sig med mig!« sagde Kancelliraaden spøgende. »Det finder jeg ogsaa ganske naturligt. — Naa, vi kørte altsaa videre. Damen havde en lille Flaske Vin og nogle Smaakager i sin Muffe, og det delte hun pænt med mig. Men Vinen gik mig til Hovedet . . .«

»Paa dette Punkt begynder Historien alligevel at blive ret betænkelig!« udbrød Bertelsen smilende.

»Ja, hvis den maskuline Del af os ikke havde været saa gebommerlig en Klodrian, som han den Gang var, saa havde det maaske været betænkeligt nok, men med mig var der ingen Fare. Jeg kunde absolut ikke begejstre nogen ung Pige, i alt Fald ingen som hun. Men allerbedst som vi nu sidder og drikker og spiser og nyder Livet, faar vi et Stød, der var voldsommere end det første, og Flasken, jeg sad med, røg ud af min Haand og ned paa Bunden af Vognen. Uvilkaarligt bøjede vi os begge to fremad, og vore Hoveder kom derfor meget nær sammen, saa jeg indrømmer, at Kusken havde Grund til at smile ironisk, da han i det samme rev Døren op og bad »den Herre derinde« om at komme ud og hjælpe ham med at skuffe Sneen væk — vi sad nemlig igen fast i en Drive. Det var imidlertid holdt op med at sne, men koldt som en Ulykke var det. Naa, megen Lyst til det Arbejde havde jeg sandt at sige ikke, og De vil derfor ikke forundre Dem over, at jeg hurtigst muligt trak mig tilbage til de indre Gemakker, hvor der var ulige bedre, og hvor der sad en lille Ungmø og længtes efter mig! Det mente jeg i det mindste. Det forekom mig endogsaa, at hun rinkede ad mig . . .«

»Nej, det gjorde hun vist ikke!« drillede Marie.

»Ja, det kan De da ikke vide, lille Frue! —

Men ind gik jeg, og lidt efter kørte vi igen. Jeg var bleven temmelig kold og drak derfor en stor Slurk af Vinen, men jeg tror, min Medpassagers Indflydelse havde en endnu mere oplivende Virkning paa mig. Men af vor Samtale husker jeg egentlig talt kun en enkelt lille Episode. Hvorledes det kom, erindrer jeg ikke, men jeg dristede mig en Gang til at spørge hende, om hun var forlovet, og hertil svarede hun leende: Nej, endnu ikke, men jeg er for Resten lige ved at blive det! . . . Jeg tror nok, det løb lidt rundt for mig i det Øjeblik; jeg tror endog, Gud forlade mig det, at jeg spekulerede paa, om jeg ikke burde fri til hende nu, men det gik her som saa ofte siden: Lejligheden gled mig ud af Haanden, og jeg siger heldigvis! Jeg hørte senere, at hun var bleven forlovet med en Fætter af sig og gift paa en af Øerne, men for Resten har jeg tabt hendes Spor. — Naa, men det var Turen, vi slap ved. Den Køretur blev en kort Fornøjelse: lidt efter sprang Tøjet for tredje Gang. Damen lo himmelhøjt og lod til at more sig kosteligt, især da Udsigterne til at naa vort Bestemmelsessted inden Aften betydeligt forbedredes, da der blev sendt Bud til en Bondegaard, der laa et lille Bøsseskud borte, om fornøden Hjælp. Desuden forsikredes der, at Resten af Vejen var nogenlunde farbar, hvad den da ogsaa viste sig at være. Vi naaede altsaa Hobro uden videre Kalamiteter, og uden at jeg endnu havde kunnet bekvemme mig til det afgørende Skridt. Men hendes Hjerte fik jeg alligevel . . .«

»Hvad mener De med det?« spurgte Marie forbavset.

»Simpelt hen det, at hun gav mig et lille Ravhjerte, der sad ved hendes Uhrkæde, da jeg ved Afskeden bad hende om en lille synlig Erindring om denne Tur . . . Vil De se det? . . . saa vent lidt!« Han gik op og kom tilbage med det lille Erindringstegn, som han rakte over til Fru Bertelsen.

»Det var da besynderligt,« udbrød hun ligesom aandsfraværende, »det har hun aldrig talt om . . .«

»Hun . . . talt om?« Nu var det Kancelliraadens Tur til at blive forbavset.

»Ja, denne Dame, det var min Moder! Nu kan jeg lige saa godt sige Dem det straks . . .«

»Deres Moder? . . . Det er vel Deres Spøg?«

»Nej, sandelig, det er mit ramme Alvor. Men først nu erfarer jeg, at hendes Ledsager var Dem. Hun har før fortalt os om den Snetur, men hendes Beretning lød lidt anderledes end Deres. Gud, hvor det vil more hende at tale med Kancelliraaden til Jul, naar hun kommer herover. Jeg mærkede det straks paa Historien, at det maatte være den, men jeg vilde høre, hvorledes Kancelliraaden fortalte den!« Hun stak i at le, men den gamle Kancelliraad var ikke synderlig glad ved disse Afsløringer. Dog fattede han sig i det, og da Fruen sagde: »Vi har Deres Portræt hjemme . . . jeg har set det tit!« svarede han med et lunt Smil: »Ja, jeg var jo bleven daguerretypperet til Julen!«

Saa stirrede han nogle Øjeblikke tankefuldt ud over Haven, hvor Maanestraalerne oplyste det lille, af Kærminder indhegnede Rosenbed neden for Højen og slikkede hen over »Tranquillité«s espaliedække Mur, strejfende i Forbifarten de kønne Pragtstjerner, der i Blomstringstiden aabne sig hen ad Aften, og som han selv havde dyrket.

»Ja, løjerligt gaar det her i Verden! Jeg havde saamænd ikke drømt om at skulle se hende igen! Og Danmark er i Grunden et lille Land! Man kan ikke undgaa at mødes, selv om det ogsaa bliver noget sent! — De skal ikke skrive noget til Deres Moder, lille Frue, jeg vil selv have den Fornøjelse at præsentere mig for hende som en gammel Bekendt! Det kan jo blive ganske morsomt! . . . Ja,« her vendte han sig smilende om imod Marie, »en lille Smule koket har hun nu alligevel været, Deres Moder! Det skal jeg nok sige hende selv! Nu har vi jo afgæret begge to! . . .«

»Men Ravhjertet maa hun have glemt i Tidens Løb,« sagde Marie, ». . . det har hun aldrig omtalt.«

»Ja, det maa hun have glemt,« sagde den gamle Kancelliraad, »men De ser, jeg har bevaret det, og jeg skal bevare det, saa længe jeg lever, ligesom jeg skal bevare mit eget gamle Hjerte for Dem og Deres Mand, saa længe det slaar!« Han løftede sit Glas, og de klinkede alle sammen med ham. Saa tilføjede han muntert:

»Ja, lille Frue, saa kunde De maaske godt være bleven min Datter, jeg synes næsten, det er, som om jeg har en større Part i Dem nu end før. Det skal jeg ikke glemme!«

Og han glemte det heller ikke, den gamle Kancelliraad. Det blev i alt Fald én Grund mere til, at Bertelsens blev indsat i Testamentet som Arving til den største Del af hans Formue.

FRA SAMFUNDETS KROGE

Et Par Støvler.

De Støvler, som Karen skulde have, naar Fa'r fik Raad til det, havde i lang Tid været det staaende Samtaleemne i Husmand Jens Madsens Indsidderhus, der laa ved Landsbyens Gadekær.

En Vinter og en Sommer var der gaaet, inden Støvlerne bleve til Alvor. I al den Tid havde Karen drømt om de Støvler, og drømt, at hun havde dem paa Benene og vakte Opsigt i dem.

Naar de korte, buttede Ben pjaskede rundt i Randen af Gadekæret, saa løb Fantasien i Karens otteaarige Hjerne altid af med hende og foregøglede hende Billeder, hvor hendes nøgne Ben ikke længer vare nøgne, men stak i et Par hele Strømper og et Par nye Støvler.

Da Vinteren meldte sig med Frost og Sne og bidende Vinde, da var det som forhen de hullede Strømper og de fladbundede Træsko, der omsluttede lille Karens Fødder, naar hun, Dag efter Dag, Uge og Maaned efter hverandre, traadte Fattigdommens tornefulde Stier.

Men i Vaaren groede omsider hendes Lykke.

Fa'r kom hjem fra Købstaden med nye Støvler til hende.

Nu maa man vide, for nogenlunde at fatte Summen af den lille Piges Glæde, at det ikke var almindelige Snørestøvler, han kom med. Heller ikke var det Fjederstøvler med store Stropper, der vilde have strittet haabløst ud fra Benene, nej, det var rigtige Knapstøvler med mange, runde Knapper i.

Der gik Timer hen, før lille Karen kom sig af sin glade Befippelse. Hun havde i det allerhøjeste ventet Fjederstøvler, og nu stod hun Ansigt til Ansigt med disse vidunderlige Eksemplarer, der hverken havde Fjedre eller Snørehuller, men rigtige haandgribelige Knapper, som vare til at føle paa og til at knappe helt op om Benet.

Med større Inderlighed end sædvanlig bad Karen den Aften sin Bøn til Vorherre.

Og det var Støvlernes Skyld, hvad man ikke skal gaa i Rette med hende for.

De Støvler kom jo som Pantet paa Opfyldelsen af et helt, langt Aars Anelser og bange Forventning: Kommer de eller kommer de ikke?

De kom.

Og i Aanden saa lille Karen alle Landsbyens Børn flokkes om hende og højrøstet beundre hendes stumpede Bens misundelsesværdige Prydelse.

Før Søndag maatte hun ikke vise sig med Støvlerne paa. Og hendes lille Hjerte var ved at hoppe hende ovenud af Halsen, fordi det ikke allerede var Søndag.

Men Søndagen kom, og lille Karen fik Støvlerne paa.

Lige fra den tidlige Morgen gav hun Kur ved Gadekæret, og alle hendes Legekammerater maatte indrømme, at den Slags Støvler havde de ikke tænkt sig.

Hele Dagen var en uafbrudt Triumf, og Karen trak om Aftenen Støvlerne af sine smaa Fødder med en bestemt Følelse af, at hun var det allerlykkeligste Menneske i den hele, vide Verden.

Og det var hun maaske ogsaa. Hvem ved? Tør nogen komme og sige, at han kender en større Lykke end den, hvis Spire et helt langt Aar er plejet ømt og nænsomt af et lille, varmt Barnehjerte, og som derpaa pludselig bliver kraftig nok til at sætte Blade og Blomst paa en eneste Dag?

— — —

Men næste Dag maatte lille Karen gaa med Træsko igen. Ugen ud maatte hun det, og hun havde kun Søndagen at glæde sig til.

Da vilde hun atter straale i de nye Støvler, i dem vilde hun gaa sin Sejrsgang langs Gadekæret og Landevejsgrøften.

Og Søndagen kom, men Mo'r sagde, at Støvlerne skulde spares. Lille Karen skulde være en fornuftig Pige, som ikke straks rendte dem af sig. Hun maatte huske, hvor mange Penge de havde kostet.

Under Forældrenes Vilje bøjede den lille, fattige Pige sig. Men hun græd de bitreste Taarer, da hun med sine gamle Træsko paa trippede ned bag Havegærdet og satte sig. Til Gadekæret turde hun ikke komme. Hvad vilde hendes Legekammerater sige, naar de saa hende uden Støvlerne?

Saadan gik Søndag efter Søndag. Altid fandt Moderen Paaskud til at spare de ny Støvler.

Men som en Slags Oprejsning stillede hun lille Karen i Udsigt, at hun skulde faa Støvlerne paa den Dag, da Farbroder Jørgen blev begravet.

Vel var Farbroder Jørgen ikke død endnu og heller ikke sengeliggende, men det kunde ikke vare længe, før han rejste af, for han gik og hev med en Uhelbredelighed, der kunde lægge ham i Jorden, hvad Dag det skulde være.

Men tre Fjerdingaar gik der, før Farbroder Jørgen fik Pas til den sidste Rejse.

Lille Karen var underlig højtidsfuld, da Begravelsesdagen kom. Om det var Sorgen eller de nye Støvler, der saa stærkt bevægede hendes Sind, vidste hun ikke. Thi selv om det var en Sorgens Dag, saa var det jo dog en Fest paa en Maade: Hun skulde have Støvlerne paa!

I Tøjet kom hun, blev pudset og pyntet saa godt, som det fattige Hus formaaede, og hendes lille Hjerte bævede i Forventning om den tilstundende Sørgelighed, der fik sin glædelige Modsætning derved, at hun skulde bære den i de nye Støvler.

Og da de nye Støvler saa kom frem — saa vare de blevne for smaa.

Det blev hendes næstældste Søster, der fik den Lykke at trække i dem, da Farbroder Jørgen skulde i Jorden.

Henrik Strandvold.

TIL BILLEDERNE

Edith Scannell: Fristende. En nydelig lille Evadatter, som med længselsfulde Øjne ser op paa det fristende Æble, som heldigvis sidder saa højt, at hun har let ved at bekæmpe Fristelsen.

* *

J. Kowalewski: En Middagslur med Forhindringer. Dette polske Billede har et hyggeligt og næsten hjemligt Præg. Henstrakt i Græsset og træt af Arbejdet ligger den kønne unge Karl, som den kække Jente har faaet Kig paa og nu belaver sig paa at vække med en sikkert rammende Høbombe.

* * *

Mindre hyggeligt er vort Billede fra Congo. Den unge Stat med sit uhyre Landomraade og barbariske Befolkning synes i det sidste Aarstid at gennemgaa en alvorlig Krise. Det er blevet oplyst, at adskillige af dens underordnede Embedsmænd tillade sig at spille Tyranner paa en højst forkastelig Maade. Især har Major Lothaire gjort sig bemærket ved uden Lov og Dom at lade en engelsk Rejsende, Hr. Stokes, skyde. Maaske var det, fordi denne havde faaet alt for tydeligt et Indblik i Hr. Lothaire's Civiliseringsarbejde. I saa Fald naaede han ikke sin Hensigt; andre Engelskmænd have set mere end nok, og det engelske Blad »Graphic« bragte forleden det Billede, vi i Dag gengive, og som forestiller Lothaire paa Hjemvejen med sin sorte Livvagt fra et Røvertog, hvorfra de hjemførte lænkede Slaver og store Lerkar fulde af Menneskekød til det Gilde, hvormed »Sejren« skal fejres.

Opgaver.

Rebus.

M M
D U T II

Tændstikopgave.

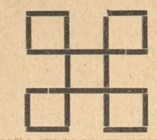

Et Antal Tændstikker skal borttages og atter henlægges saaledes, at der dannes 7 lige store Kvadrater.

Astronomisk Opgave.

Fra hver af de nedenfor nævnte Planeter tages der et Bogstav; stilles disse Bogstaver sammen, danne de en Astronoms Navn:
1) Merkur, 2) Asteroider, 3) Neptun, 4) Jorden, 5) Mars, 6) Uranus, 7) Jupiter, 8) Merkur, 9) Saturn, 10) Venus.

Tantesprog.

Dodetotote sospoprorogog eror vovedod nonogoenon øvovelolsose totemommeloligog lotelot atot totalole ogog atot fofororsostotaa, nonaaror momanon kokjojenondooeror roregogelolenon. — Hvorledes læses det Sprog.

Held i Uheld.

»Se saa, nu er det færdigt; naar bare der kom en Køber!«

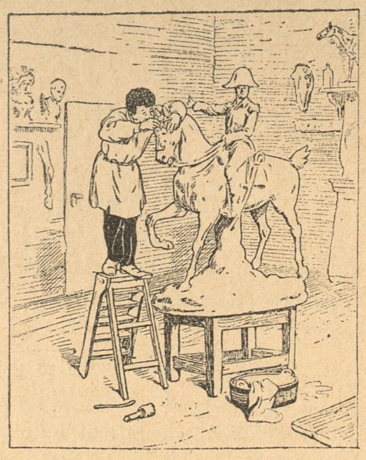

»Der maa endnu rettes lidt ved Ørerne.«

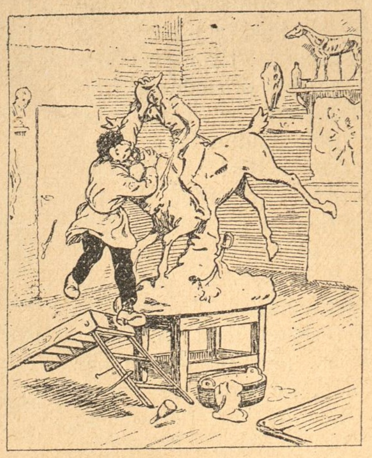

»Saa — Uh!«

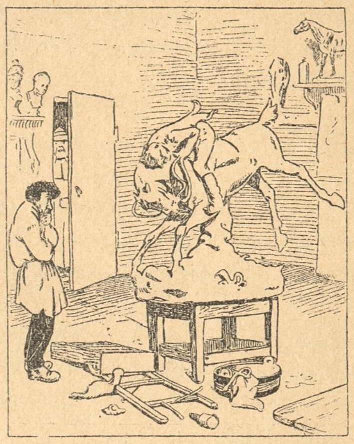

»Nu er det aldeles spoleret«.

Englænderen: »Hvad koster denne storartede Statue af Søndagsrytteren?«

Omflytningsopgave.

Diva — Dette — Old — Tøvejr — Koma — Iver — Malm — Enorm.

Disse Ord stilles saaledes under hinanden, at Begyndelses- og Endebogstaverne læste fra oven nedefter danne et Ordsprog.

Gaade.

Tolv Fødder bar en Afdød til Graven, men de, som bar ham, gik ikke med?

Løsning paa Gaade i Nr. 7.
Muhammed — Mekka — Medina — Muhammedanere — Moske.

Løsning paa Rebus i Nr. 8.
Foran og bagved er lige langt fra Midten. (Foran *og* bagved er *lige* langt fra *M* i *dt en*)

Løsning paa Tændstikopgave i Nr. 8.
De 12 indre Tændstikker borttages og sammenlægges til et nyt Kvadrat.

Løsning paa Gaade i Nr. 8.
Marie — Arie — Mare.

Hermed følger et Tillæg.

De snedige Gemser.

Da der blev holdt Klapjagt paa Gemserne, fandt de paa at lade sig glide ned ad det Tov, der ellers befordrer Høbunkerne ned til Dalen.

Ej blot til Lyst.

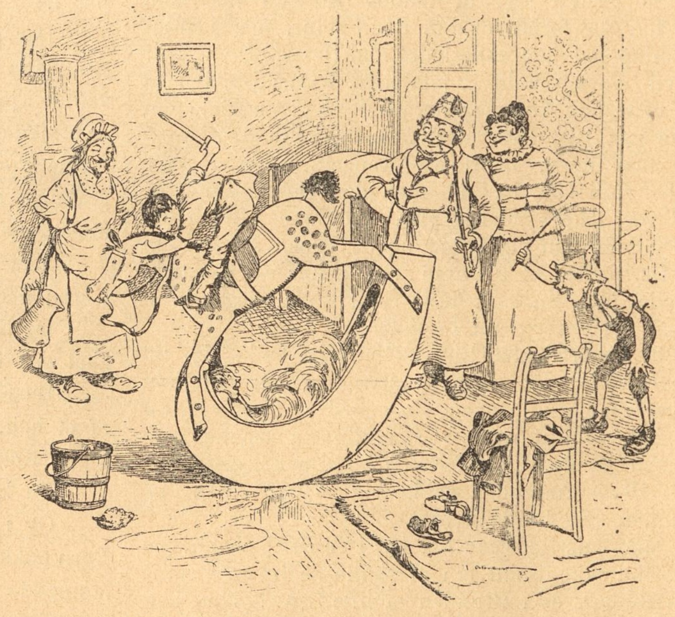

Badekar med Bølgeslag og Gyngehest.

Vanskeligt Valg.

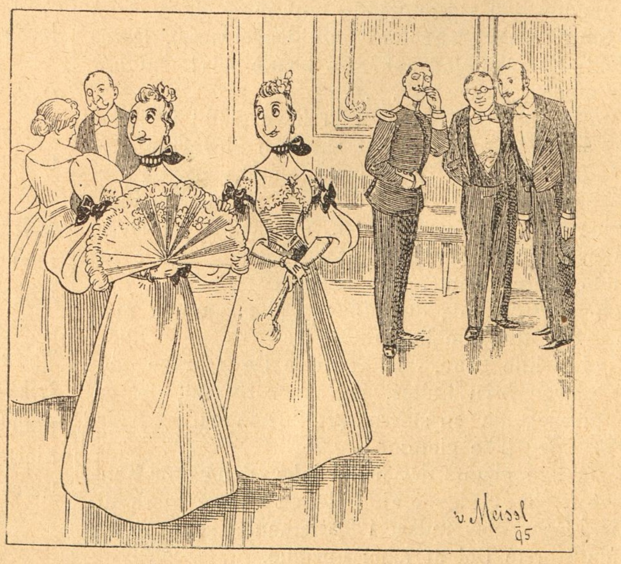

» . . Ser De, mine Herrer, den ene af de to Søstre skal jeg gifte mig med! Naar jeg nu bare vidste, hvem der er den kønneste?«

Indhold.

Billeder: Fristende. Efter Maleri af Edith Scannell. — Billede fra Kongo — Forstyrret Middagslur. Efter Maleri af I. Kowalewski. — Held i Uheld (3 Billeder). — De snedige Gemser. — Ej blot til Lyst. — Vanskeligt Valg. — Illustr. til Romantillæget. **Tekst:** Nora. Roman af E. Braddon. — Den smukke Limonadejomfru. Fortælling af E. M. Vacano. — Ravhjertet. Af Holger F.— Fra Samfundets Kroge: Et Par Støvler. Af Henrik Strandvold. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 10 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 8. December. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Tolvte Kapitel.

De vare hjemme igen. Det smertede Nora lige ind i Sjælen at gense det gamle Hjem med alle dets Minder, baade de glade og lyse og de sidste tunge og bitre. Det var, som hendes Hjerte skulde briste, da Vognen paa den triste Decemberdag kørte hen ad den kendte Landevej og holdt foran Hovedindgangen, hvor Familievaabnet, en Løve med løftet Pote, stod paa Stenskjoldet. I Kaminen blussede et lystigt Baal, som bredte sit Skær vidt og bredt ud gennem den aabne Dør; der saa i det hele taget lige saa hyggeligt ud som tilforn og foran Kaminen stod en tom Stol efter Noras særlige Ønske.

»Bed dem om at lade alt staa som i Faders Tid,« havde hun atter og atter sagt, naar Moderen skrev hjem til Husholdersken.

»Det vil kun forøge din Sorg, min kære Pige,« svarede Moderen.

»Ja, men jeg vil hellere sørge over ham, end glemme ham, Moder,« sagde Nora. Og nu, da hun stod ved Kaminen, endnu iført sit Rejsetøj, saa hun i Fantasien sin Fader siddende i den tomme Stol, i Jagtdragt og med Pisken over Knæet.

Fox, Squirens gamle Støver, kom logrende hen imod hende. Herregud, hvor saa den ud! Gammel og adstadig og svag, som levede den kun i Mindet om sine Velmagtsdage.

»Stakkels trofaste Fox,« sagde hun og klappede den. »Din gode Tid er forbi, ikke sandt, min Dreng.«

»Det er alligevel sørgeligt at komme hjem,« mumlede Mrs. Tempest. »Jeg mindes den Dag, jeg drog herind som Brud, som om det var i Gaar. Har jeg nogensinde fortalt dig, hvordan min Rejsedragt var, Nora? Blaa Silkekjole med brun Besætning; du kan ikke tænke dig noget nydeligere.«

»Jeg synes, den maa have været styg,« var Noras korte Svar. »Stakkels Fox! hvor du sørger. Jeg tror virkelig, den græder!«

Det saa virkelig ud, som om Taarer trillede ud af det tro Dyrs Øjne, da dets Hoved hvilede i Noras Skød; det var, som om ogsaa den overvældedes af de gamle Minder.

»Det er meget sørgeligt,« gentog Mrs. Tempest. Lad os faa en Kop The, Pauline.«

Hun satte sig i Lænestolen overfor Kaminen — ikke Squirens gamle Egetræes Lænestol med det slidte Læderbetræk, den skulde være hellig, staa som et Memento over den døde.

»Ak ja,« sagde Enken til Nora, som havde taget Plads i sin egen magelige Stol ved Kaminen, »din kære Fader, hvor var han smuk den Dag, da han førte mig ind i sit Hus, og han bevarede da ogsaa sit smukke, værdige Ydre til det sidste . . . Ikke mere end to Theskefulde The, Pauline. Du maa dog snart have lært, hvorledes jeg vil have det.«

Denne sidste Ytring var henvendt til Kammerpigen, som lavede Theen ved det lille Bord, ved hvilket Nora for to Aar siden havde siddet fornøjet og glad, sammen med Roderick paa hans Fødselsdag. —

Da Theen var drukket, gik Moder og Datter omkring i Huset. Hvor kært og fortroligt saa ikke alt ud, og dog saa sørgmodigt! Alt stod paa den Plads, hvor de vare vante til at se det. Selv i Squirens Værelse, som var det sidste de traadte ind i, stod alt urørt. Paa Bordet laa hans Yndlingsbøger, Sportstidende, »Nimrod« og mange andre af samme Slags. Der var Bøger om Agerdyrkning, Mejeri, Hunde og Kvæg. Der var Squirens Vaabensamling og en Mængde Piske i alle Størrelser. Alt stod og hængte, som han selv havde arrangeret det. Tjenestefolkene havde kun holdt det fri for Støv. Foran den lave Fajancekamin stod en rummelig Lænestol, hvori Abbediets Herre plejede at sidde, naar han modtog sine Bønder og øvrige Undergivne.

»Moder, jeg vilde ønske, ar du vilde laase dette Værelse af, saa ingen kan komme herind,« sagde Nora, »du kan give mig Nøglen, saa skal jeg hver Dag gaa herind og støve af; hvor sørgeligt det end er, saa vil det dog være mig en Glæde.«

»Min kære Pige, det vil ikke være godt for

Roser. Efter Maleri af W. Menzler.

dig, du vil forlænge din Sorg derved. Men naar du ønsker det, saa vil jeg føje dig deri.« Da de snart efter forlod Værelset, laasede Nora Døren og stak Nøglen i Lommen.

Det var lige op mod Jul. Nora syntes, der ikke kunde være valgt nogen sørgeligere Tid til deres Hjemkomst. Fra Haven og Drivhusene blev der bragt store Bunker af Gran, Kristtorn og Laurbær, men Nora kunde ikke bekvemme sig til at hjælpe til med Trappegangens og Forhallens Udsmykning, hun, som før havde været den ivrigste ved dette Arbejde. Landsbyens nøjsomme Beboere glædede sig over Familiens Hjemkomst. Nora glædede sig ogsaa over at gense de venlige Ansigter, gamle rynkede Mænd og Koner, rødmussede Børn og udslidte Mødre, som vare blevne gamle før Tiden og afblegede af det daglige Slid. Hun havde et venligt Ord til dem alle og Gaver til Børnene. Dette var et af Lyspunkterne for hende ved Hjemkomsten. Hun var nede i Stalden og hilste paa alle de gamle Heste, som nu i lang Tid havde ført et rigtigt Dagdriverliv, thi ingen af dem vare solgte, skønt der var altfor mange Heste til det Hus, som nu vilde blive ført paa den gamle Gaard. Hendes første Visit gjaldt »Bullfinch«, den som Squire Tempest havde redet i sit Livs sidste Time; hun kælede for den, gav den Havre og medens hun sørgede for den, græd hun bitre Taarer. Alle de gamle, kære Minder trængte ind paa hende med overvældende Styrke. Hun skyndte sig fra Stalden op paa sit eget Værelse, hvor hun ganske hengav sig til sin Smerte, ligesom den Gang hendes Fader laa Lig.

Der var nu ikke mere nogen venlig Miss Mac Croke til at dæmpe paa Noras Sorg og hygge om hende. Hun antoges nu at være saa klog og at vide saa meget, som det var nødvendigt at vide for en ung Dame af Fødsel og Formue. Hun havde dog i Virkeligheden meget overfladiske Kundskaber i Fransk, Tysk og Italiensk, et usikkert Kendskab til Hovedpunkterne i den moderne Historie, nogle forvirrede Ideer om Astronomi, Botanik og Zoologi og endelig en knusende Ligegyldighed for al Literatur med Undtagelse af Digte og Romaner.

Guvernanten havde forladt Mrs. Tempests Hus i fuld Naade, og Nora havde givet hende rigelige Beviser paa sin Taknemlighed, men hun følte det som en uhyre Lettelse nu at være fri for Miss Mac Croke og den Tvang, som hun havde været underkastet, saa længe som hun svang sit Scepter.

Nora havde kastet sig i en Lænestol og hulkede højt. »Aa, du kære, velsignede Fader,« udbrød hun, »vort Hjem er intet uden dig!«

Hun kom til at tænke paa den frygtelige Dag, da hendes Fader blev begravet og Roderick var kommen for at trøste hende. Hun erindrede, at hun havde hørt hans Stemme som en Lyd langt borte fra og som ikke vedkom hende. Siden havde hun ikke set ham.

»Jeg glemte vist helt at takke ham for hans Deltagelse og Venlighed, han maa tro, at jeg er kold og utaknemmelig, men jeg var til Mode, som om jeg befandt mig paa Bunden af en dyb Brønd. Hvor han er lykkelig i Modsætning til mig!«

Efterhaanden standsede Graaden, hun aftørrede sine Taarer og Ungdommens naturlige Glæde over Livet vendte ubevidst tilbage. Hun saa sig om i det Værelse, hvor hun havde tilbragt saa lang Tid af sin Barndom, et Værelse, der i videste Forstand bar Præget af dets Beboerinde. Naar alt kom til alt, var det dog sødt at være hjemme. Nora blev liggende i Stolen og stirrede ind i Ilden, som kastede sit Skær paa det brogede Tapet, paa de røde etruriske Vaser og de andre Nipssager. Lidt efter lidt formede der sig et blidt Smil om hendes Mund og hendes brune Øjne lyste som om hun dvælede i smukke Erindringer. Hun tænkte paa sin gamle Ven og Legekammerat, Roderick.

»Mon han ikke skulde komme i Dag,« sagde hun ved sig selv. »Jeg tror, han gør det. Han maa jo være hjemme nu. Jo, han kommer ganske bestemt. Gud ved, om han har forandret sig? Mon han er bleven smukkere i de to Aar? Det er næppe muligt. Men mandigere! Han er nu tre og tyve! Det gaar ikke an, at jeg mere ler af ham.«

Disse Tanker livede hende formelig op. Hun syntes næsten, det var slet ikke hende, der i to Aar havde været ude i Verden, det var en hel anden fin og dannet ung Dame, der havde gaaet omkring derude i hendes Skikkelse, medens den rigtige, gamle Nora først nu var vaagnet op af en kunstig Søvn. Hun havde intet oplevet i den lange Tid udenfor Hjemmet, som det var Umagen værd at fæste Tanken ved. Overfladiske Venskaber i Nizza, overfladiske Venskaber i Schweiz med Mennesker, som man skiltes fra uden at føle det mindste derved.

Men nu var hun kommen tilbage til de gamle Venner, Hundene og Hestene, Haven, Markerne og Skovene og nu skulde hun atter være den rigtige Nora, som Squire Tempest og alle Folkene paa Egnen havde elsket.

»Det er ligefrem latterligt, saa dannet jeg er blevet,« tænkte hun, »jeg er næsten blevet en Kopi af Moder. Jeg vil da haabe, at de fine Manerer gaa af mig igen.«

Formiddagen var snart forbi og Nora sad endnu ørkesløs ved Ilden. Hun mente, hun kunde sidde her og vente paa Roderick; han maatte jo komme. Hun vidste, at hendes Moder og hun vare saa vigtige Personer, at deres Hjemkomst jo havde staaet i det lokale Blad. Og naar han saa kom, maaske før Frokosten, saa skulde de tre sidde ved det runde Bord i Biblioteket, som saa ofte før, mens hendes Fader levede; denne Tanke vakte atter Følelsen af det store Tab, hun havde lidt.

Hun saa paa sit Uhr — om en halv Time var det Frokosttid.

Viseren krøb langsomt fremad, Gongonen lød underneden, men der var ikke meldt nogen Mr. Vawdry.

Nora gik ned ad Trapperne og mødte Tjeneren i Forhallen.

»Jeg skulde melde Frøkenen, at Deres Fru Moder ikke kommer ned til Frokosten, da hun ikke er rigtig vel. Hun vil derfor spise paa sit eget Værelse.«

»Vil De saa sørge for, at jeg faar bragt en Kop The herop; jeg vil ikke sidde alene til Bords i Biblioteket. Har her ingen været i Formiddag, Forbes?«

»Nej, Frøken.«

Nora sank atter tilbage i sin Ensomhed, forknyt og nedslaaet. Det var uvenligt, ja hjerteløst af Roderick. »Hvis det var ham, der var kommen hjem efter to Aars Fraværelse — jeg vilde været den første, som havde besøgt ham,« tænkte hun. »Maaske er han optaget af at gøre Lady Mabel sin Opvartning? Dog nej, jeg tror ikke, at det er det, som hindrer ham.«

Hun drev lidt omkring i Værelset og flyttede nogle Ting fra et Sted til et andet, for omsider at lægge det tilbage paa den første Plads. Hun aabnede en Bog, men kastede den straks igen; til sidst tog hun sin Tilflugt til Klaveret, men dette fængslede hende mindst af alt. Endelig faldt hun til Ro henne ved Vinduet. Hun ventede hvert Øjeblik at se en rød Dogcart svinge ind i Gaarden. Hun stod længe saaledes, men der kom ingen rød Vogn. Det var begyndt at sne, men Himlen var blaa og klar imellem Bygerne.

Endelig kom der en gaaende, men det var ikke ham, hun havde ventet at se. Det var en Person i en lang, sort Frakke og en gammel Filthat; over sit Hoved bar han en utæt Paraply. Det var Mr. Scobel, Præst ved den lille gotiske Kirke i Landsbyen.

Han var en god og velvillig Mand, samvittighedsfuld i sit Kald og en Velsignelse for Egnen. Men Nora følte just ikke nogen særlig Taknemmelighed over hans Besøg.

Hun gik bort fra Vinduet, kastede en Brændeknude paa Ilden, indtog sin gamle Plads og hengav sig til sin Skuffelse. Himlen var nu bleven helt graa og Lyset begyndte at svinde bag Granerne.

»Maaske han kommer i Aften,« sagde hun ved sig selv, men derefter trak hun paa Skuldrene og tænkte: »Nej, han kommer slet ikke; han bryder sig ikke om os, ellers maatte han have tænkt sig, hvor sørgeligt vi have det her — uden Fader. — Hvor jeg er doven,« fortsatte hun sin Tankegang, »og Crokey bønfaldt mig dog om at blive ved med at udvide mine Kundskaber og læse gode og nyttige Bøger. Men jeg tror ikke, at jeg vilde være en Smule lykkeligere, selv om jeg vidste alt om Centralafrika eller om den nærmeste Vej fra Hindostan til Kina og alt saadant noget. Nej, jeg vil ikke være en lærd Dame; hvad kunde det ogsaa nytte at tale med Roric om den Slags Ting? Jeg tror ikke, han nogen Sinde aabner en Bog. I dette Øjeblik blev Døren aabnet af Phoebe, Mrs. Tempests rødmussede Hampshire-Pige.

»Deres Fru Moder beder Frøkenen komme ned i Dagligstuen; Mr. Scobel er der og vil gerne hilse paa Dem.«

Nora rejste sig med et Suk.

»Er mit Haar ikke meget uordentligt, Phoebe? Det er vist bedre, jeg klæder mig om med det samme, for jeg er vel nødt til at være med Bordet?«

»Ja, Frøken, det gaar ikke an, at De saaledes lukker Dem inde. De ser helt daarlig ud.«

Da ti Minuter vare gaaede, traadte Nora ind i Dagligstuen, iført en sort, ulden Kjole, som klædte hende nydelig. Hun kastede et hastigt Blik i Spejlet og lynsnar fo'r en Tanke gennem hendes Hoved: »Maaske Roric vil synes, at jeg er bleven smukkere. Men han gør sig ingen Ulejlighed for min Skyld; jeg kunde godt have haft Kopper og alle mulige andre Daarligheder uden at det vilde røre ham.«

Mrs. Tempest sad efter Sædvane ved Ilden med Tennysons sidste Digt paa et Bord ved Siden af sig, tilligemed hendes sorte Vifte og en Flaske Eau de Cologne. Mr. Scobel sad paa en Stol, der var meget for lav, med Knæene op til Hagen; hans Benklæder vare gledne op et godt Stykke over de klodsede Sko, saa at man saa et betydeligt Stykke af de graa Strømper. Han kunde vel være en tredive Aar, bleg og af et fordringsløst Udseende, og han bar store Briller, som skinnede i Lyset, da han vendte sig om for at hilse paa Nora.

»Hvor De er vokset,« udbrød han, efter at have trykket hendes Haand. Jeg tror ikke, jeg havde kendt Dem, hvis jeg havde mødt Dem andet Steds.«

Maaske det gaar Roric lige saadan,« tænkte Nora.

»Hvordan har de fattige Folk det?« spurgte hun, da de vare komne til Sæde.

»Aa, de Stakler,« sukkede han, »der har været en Del Sygdom og Nød og Mangel paa Arbejde; ja, ikke saa lidt endda. Vinteren var streng og begyndte tidligt. James Parsons har atter været i Konflikt med Loven for sit Krybskytteri, jeg tror, han er uforbederlig. Den lille Tom — De husker nok, han som altid stjal Fuglereder, Mrs. Roopers ældste Søn — han er desværre bleven kørt over af Lord Ellangowans Heste og han underholder nu hele Familien; en Tante til Drengen kom og vaagede over ham og hun var meget fornærmet over, at Lorden ikke ogsaa vilde underholde hendes Familie.

»Ja, det er det værste med de fattige,« sagde Mrs. Tempest, idet hun langsomt begyndte at vifte sig, »de er aldrig fornøjede.«

(Fortsættes).

Postbestyrerinden i Laurel Run.

Fortælling af Bret Harte.

Første Kapitel.

Postvognen havde lige passeret Laurel Run. Den var kørt forbi i saa stærk Fart, at den hvirvlende Støvsky, den havde slæbt med sig ned ad Bakken oppe fra Kammen af, svævede over Sletten længe efter at Postvognen var forsvunden, og derpaa, idet den drev bort, faldt ned som en fin Støvregn paa den hede Perron ved Laurel Runs Poststation.

Fra denne Sky dukkede straks efter Postbestyrerindens nydelige Skikkelse frem med Postsækken, som behændig var bleven slynget ned foran hendes Fødder fra Taget af det forbirullende Køretøj. En halv Snes af de omkringstaaende strakte Hænderne ud for at hjælpe hende, men den Paamindelse: »Det strider mod Reglementet, at andre end hun rører ved den,« som lød fra en af de hosstaaende, og en koket Rysten paa Hovedet fra selve Postbestyrerindens Side — som var langt mere virkningsfuld end noget som helst offentligt Forbud — holdt dem tilbage. Sækken var ikke tung — Laurel Run var altfor ung en Nybygd til at have paadraget sig en udstrakt Brevveksling — og den unge Kvinde greb med et vist katteagtigt Instinkt sit Bytte, slæbte det ikke uden Besvær ind i det fraskilte Aflukke i Kontoret og lukkede Døren. Hendes smukke Ansigt, som et Øjeblik var synligt igennem Vinduet, var af Anstrengelsen bleven bedækket med en let Rødme, og de løse Ender af hendes blonde Haar, som var fugtigt af Varmen, krøllede sig over Panden til udfordrende smaa Lokker. Men Vinduesklappen blev hurtigt lukket og berøvede det ventende Publikum dette forbigaaende, men henrivende Syn.

»Regeringen burde være rimeligere end at forlange at en Dame skal samle Postsække op paa Landevejen,« bemærkede Jo Simmons fuld af Medfølelse. »Det er dog ikke hendes Bestilling; Regeringen burde pænt overrække hende dem, som det sømmer sig mod en Dame; den er rig nok dertil og hensynsløs nok endda.«

»Det er ikke Regeringen; det er Postselskabets Luner og Naade det kommer an paa,« afbrød en nyankommen ham. »Det skal være saa rask at rulle forbi og overdænge os med deres Støv — bare fordi det ikke staar i deres Kontrakt, at de skal holde. Hvis Postbudet, som smed Sækken ned, havde en Smule Følelse for en Dame . . .« her brød han af ved at lægge Mærke til sine Tilhøreres fornøjede Ansigter.

»De kender nok ikke synderligt til Postbudets Følelser, Fremmede,« svarede Simmons barsk. »De skulde bare se ham dægge for den Sæk, ligesom for et Pattebarn, naar han kommer jollende ned ad Bakken, og saa rejse sig op og gaa hen og hive den ned til Mrs. Baker, som om det var en Femdollars-Buket! Han skulde ikke føle for hende! Han er saamænd saa forgabet i hende, at vi hvert Øjeblik venter at se ham glemme, hvad han har for og selv komme dumpende ned foran hendes Fødder.«

Imidlertid havde Mrs. Baker paa den anden Side af Skillerummet børstet det røde Støv af den med Hængelaas forsynede Postsæk og løst en lille Pakke fra, som var bunden fast til den med en Jerntraad og saa ud, som om det kunde være et Suplement til Posten. Den indeholdt en nydelig Lugtedaase, øjensynlig en Gave, der hidrørte fra det forelskede Postbud. Hun lagde den til Side, idet hun mumlede: »Narrestreger«. Men da hun aabnede Sækken, saa hun, at selv dens ukrænkelige Indre var bleven vanhelliget af en indsmuglet Pakke fra Postmesteren ved Nabostationen ved Burnt Ridge, som indeholdt en Guld »Prøve«-Broche og nogle Cirkusbilletter. Den blev lagt til Side ved den anden, efter ligeledes at være bleven betegnet som Pjank og dum Indbildskhed.

Der var i det hele sytten Breve, af hvilke fire var til hende — og alligevel var Forholdet kun ringe den Morgen. To af dem vare mærkede: »Tjenstlige Meddelelser« og bleve straks med kvindelig Kendermine lagte til Side, dog i en anden Bunke, end dem, der indeholdt Foræringerne. Derefter blev Klappen lukket op og Udleveringen begyndte.

Den blev ledsaget af en selskabelig Ejendommelighed, som i Tidens Løb var bleven Sædvane i Laurel Run. Naar den unge Kone efter Tur udleverede Brevene til Mændene, som taalmodige stode opstillede som til Gaasegang, benyttede hun denne simple Gerning som et Middel til en priviligeret, men begrænset Samtale om særlige eller almindelige Emner, muntre eller alvorlige, ligesom det kunde træffe sig, eller Mandens Temperament medførte. At den næsten altid var af en komplimenterende Natur fra deres Side gættes nemt, men den karakteriseredes ufravigelig af en Tilsætning af beleven Tilbageholdenhed og, enten det nu kom af en underforstaaet Overenskomst eller af personlig Æresfølelse, saa overskred den aldrig Grænserne for det passende eller for en vis ærbødig Hyldest. Udleveringen blev følgelig forhalet mere eller mindre, men naar hver Mand havde vekslet sin tre til fire Minutters Samtale med den fagre Postbestyrerinde — en Samtale som undertiden vanskeliggjordes af Undseelse eller Frygtsomhed (kun fra hans Side) eller ofte indskrænkede sig til et svagt Smil — gav han resigneret Plads for den næste. Det var en formelig Audiens, som ved Hjælp af landlig Ligefremhed, jævnt godt Lune og uendelig Taalmodighed blev friere og mere utvungen, og som vilde have været morsom, hvis den ikke altid havde været saa skrækkelig alvorlig og undertiden rørende. Thi den var ejendommelig for Stedet og Tidsrummet og indeholdt i Virkeligheden hele Mrs. Bakers Historie.

Hun var Enke efter John Baker, som havde været Formand for »The last change« og nu i et helt Aar ligget begravet under en halv Mil nedstyrtet og sammensunken Tunnel ved Burnt Ridge. En Dag lige i den varmeste Middagstid havde man pludselig hørt Nødraab fra Dybet, og John havde revet sig løs fra sin overgivne og skælmske Hustru, der klyngede sig til ham, og var styrtet ud af Hytten for at svare paa de indespærrede Mænds fortvivlede Skrig. Der var en Udgang, som kun han alene kendte, og som muligvis kunde holdes længe nok aaben imellem de nedsyrtende Vægge og det vaklende Tømmerværk til at sætte dem i Frihed. Et eneste Øjeblik vaklede den stærke Mand imellem hendes besværgende Arme og hans Kammeraters fortvivlede Skrig; men pludselig rettede hun sig, kridhvid i Ansigtet og sagde: »Gaa, John, jeg vil vente dig her.« Han gik, Mændene bleve frelste — men hun havde ventet lige siden!

— Alligevel havde hun knapt forandret sig i Trængselens Tid eller under Efterveerne fra Fattigdommen, som hjemsøgte de ødelagte Minearbejdere. Det havde derimod Mændene. Endskøndt hun tilsyneladende var den samme ubesindige, nydelige Betsy Baker, som havde været saa skadelig for de yngre Medlemmers Sindsro, syntes de ikke mere at lade sig forstyrre af hende. Det saa ud, som om de alle vare grebne af en vis ydmyg Ærefrygt, som om John Bakers Martyraand endnu sluttede hende i sine Arme. De holdt Vejret tilbage, naar denne nydelige Kvinde, hvis store, pludselige Sorg ikke syntes at have berørt hendes Frejdighed eller Sindsligevægt, gik forbi hende. Men hun forblev ved sin Hytte og ved Lejren — som eneste Kvinde i en Nybygd paa fyrretyve Mænd — i deres Skæbnes tungeste Timer. Hun var dem behjælpelig med Vask og Madlavning og raadede dem i Husholdningssager, men hendes Hyttes Helligdom blev holdt lige saa ukrænkelig, som om det havde været hans Grav. Ingen vidste egentlig hvorfor, thi det var kun et stumt Instinkt; men selv en eller to Mænd, som ikke havde taget i Betænkning at gøre Kur til Betsy Baker medens John Baker levede, vege tilbage for den blotte Tanke om nogen Fortrolighed i deres Opførsel imod den Kvinde, som havde sagt, at hun vilde »vente paa ham der«.

Da der kom lysere Dage og Nybygden var bleven forøget med en eller to Familier, og den trevne Kapital var opdrevet til Befrielsen af Burnt Ridges endnu indesluttede og belejrede Rigdom, blev der i politiske Kredse talt saa godt for Samfundets Tarv og John Bakers Hustrues Krav, at Postkontoret i Laurel Run udtrykkelig blev oprettet for hende. Alle Mand deltoge i Opførelsen af den smukke, men dog solide Bygning — Laurel Runs eneste offenllige Bygning — som stod midt i Støvet fra Landevejen, en halv Mil fra Nybygden. Der blev hun indstalleret i visse Tider paa Dagen, thi hun kunde ikke bevæges til at forlade Johns Hytte, og her var hun med den forøgede Agtelse, som skyldes en offentlig Funktionær, tryg i sin Ensomhed.

Derved blev imidlertid Laurel Runs blinde Hengivenhed mod John Bakers Efterladte ikke staaende. I sin Iver for at overbevise Regeringsmyndighederne om Nødvendigheden af en Poststation og for at sikre Postbestyrerinden et varigt Udkomme gik den til foruroligende Yderligheder. I den første Uge var Salget af Frimærker ved Laurel Runs Postkontor saa stort, at Departementets Aarbøger ikke kunde opvise Magen dertil. Der blev givet fabelagtige Priser for første Salg, og derefter blev der købt vildt, uden at have Brug for dem og enhver Lejlighed. Smigrende Lykønskninger ved det lille Vindue endte ufravigelig med »og for en Dollar Frimærker, Mrs. Baker«. Det blev anset for uhyre fint at købe de dyreste Frimærker, uden at tage Hensyn til Behovet; senere tog man kun Mængden i Betragtning, thi afgaaende Breve bleve alle overbetalte og forsynede med Frimærker i skærende Misforhold til deres Vægt, ja endog til deres Størrelse. Da det taabelige heri og dets mulige Virkning med Hensyn til Laurel Runs Ry blev paavist af Mrs. Baker, blev Frimærkerne benyttede som gangbar Mønt paa Stedet, ja endog til dekorativ Udsmykning af Spejle og Vægge. Alle og enhver skrev Breve, hvilket havde til Følge, at Antallet paa de afgaaende Breve blev forunderlig og mistænkelig stort imod Antallet paa de ankommende. For at forebygge dette, foretog sluttede Selskaber unaturlige Rejser til Hickopy Hill, den nærmeste Poststation, med Breve og Cirkulærer, som vare adresserede til dem selv. Hvor længe disse Urimeligheder kunde have vedvaret, er ikke godt at sige; vist er det, at de først tog af, da det Rygte kom i Omløb, at Departementet som Følge af den uhyre Trafik var kommet til den Overbevisning, at en Postmester vilde egne sig bedre for Embedet, og der var bleven udvirket en Overenskomst med Hovedkontoret om et fast Honorar for Bestyrerinden.

Saaledes fortæller Historien om Mrs. Baker, som netop nu har afsluttet sin Eftermiddagsaudiens, smilende nikker »Farvel« til sin sidste Kunde og lukker sin Klap i. Derpaa tog hun sine egne Breve frem, men før hun læste dem, kastede hun dog med en nydelig utaalmodig Bevægelse et Blik paa de to Embedsskrivelser, adresserede til hende selv, som hun havde lagt til Side. Disse Embedsskrivelser indeholdt i Reglen »en Bunke nye Paragrafer« eller Meddelelser eller »urimelige Spørgsmaal«, som ikke havde noget med Laurel Run at gøre og kun plagede hende og »fik hendes Hoved til at værke«, og hun plejede at sende dem over til sin beundrende Nabo for at faa dem forklaret, og denne sendte dem i Almindelighed tilbage med den fyndige Paategnelse: Vaas, plag Dem ikke med det« eller »Sludder, lad som ingen Ting«. Hun huskede nu paa, at hun ikke havde sendt de to sidste tilbage. Hun lagde sin Privatkorrespondance til Side med rynket Pande og en sur Mine og rev det første op. Afsenderen henviste med forretningsmæssig Korthed til en ubesvaret Meddelelse fra foregaaende Uge og »saa sig nødsaget til at minde hende om § 47«. Atter disse skrækkelige Paragrafer! Hun aabnede den anden; Rynkerne i hendes Pande blev dybere og forsvandt ikke mere.

Den indeholdt en Liste over Pengebreve, som vare gaaede tabte paa Vejen, og om hvilke der tidligere var bleven sendt hende Meddelelse. Hun blev blodrød i Ansigtet. Hvor turde de vove; hvad var deres Mening? Hendes Postlister og Fortegnelser vare altid i Orden; hun kendte Navnene paa enhver Mand, Kvinde og ethvert Barn i sit Distrikt; de Navne, som stode paa de tabte Breve, havde aldrig været til i Laurel Run; der var aldrig bleven sendt saadanne Adresser fra Laurel Runs Postkontor. Det var en nederdrægtig Hentydning! Hun vilde straks indgive sin Afskedsbegæring! Hun vilde faa »Kammeraterne« til at skrive et grovt Brev til Senatsmedlem Slocumb — Mrs. Baker havde den kvindelige Forestilling om Regeringen, at den var en ren personlig Institution — og hun skulde nok komme efter, hvem det var, der havde faaet dem til denne næsvise og lumske Uforskammethed! Det var naturligvis Postmesterens Kone i Heavy Tree Crossing, hende den gamle med Glasøjet, som var misundelig paa hende. »Minde hende om deres tidligere ubesvarede Meddelelse« — men det var jo sandt! Hvor var dog den Meddelelse henne? Hun huskede paa, at hun havde sendt den til sin Tilbeder i Hichory Hill. Det var da underligt, at han ikke havde sendt den tilbage. Aa, han vidste naturligvis alt om denne Lavhed — mon ogsaa han vovede at mistænke hende! Ved denne Tanke blussede hendes Ansigt igen. Han, Stanton Green, var en gammel »Laurel Runner«, et af Johns Venner, en Smule »lapset« og lidt »fri« men dog alligevel en gammel, pligttro Pionér fra Lejren! »Hvorfor havde han ikke talt rent ud af Posen?«

Hun hørte den svage, dæmpede Lyd af Hestetrampen paa Landevejens tætte Støv, Klirren af Sporer fra en, der steg af, og faste Skridt paa Perronen. Det var uden Tvivl en af Mændene, der vendte tilbage for at gøre et Par Bemærkninger til under det tomme Paaskud, at han havde glemt Frimærker. Det var sket før, og hun var bleven gnaven over det »Rend«, men nu længtes hun efter at beklage sig over den Uret, hun led, for den første, den bedste. Hun lagde uvilkaarlig Haanden paa Døren, men standsedes i det samme af en ny Forestilling, der stod i Forbindelse med hendes krænkede Værdighed. Kunde hun tilstaa det for sine Tilbedere? Men i samme Øjeblik gik Døren op lige for Næsen af hende og en fremmed traadte ind. —

Det var en sværlemmet, kraftig bygget Mand omkring de halvtreds, med mørke, godmodige, men gennemtrængende Øjne og et kantet, graasprængt Hageskæg, som faldt lige ned fra hans smallæbede, men smukt formede Mund. Men den Ejendommelighed hos ham, som faldt Mrs Baker mest i Øjnene, var, at han med Stadboerens utvungne Belevenhed forbandt Landboerens Ligefremhed. Det var aabenbart en Mand, der baade havde opholdt sig i store Byer og var fortrolig med Landlivet. Og eftersom han var klædt i en kalifornisk Rytters simple, bekvemme Rejsedragt, opdagede hendes uerfarne, men kvindelige Blik snart i hans omhyggelig knyttede Halstørklæde Kendemærket paa hans Hjemsted — Bjergboeren foretrækker at gaa med bar Hals, saa han kan bevæge den frit og utvungent.

»God Morgen, Mrs. Baker,« sagde han forekommende, med Hatten i Haanden. »Jeg er Harry Home, fra San Francisco.« Medens han talte, strejfede hans Blik forskende og bifaldende hen over det pyntelige Aflukke, de sirlig sammenbundne Papirer, Urtepotten paa hendes Pult, hendes Kaabe af kinesisk Silke og den bedaarende lille Straahat med Baandene, der hang ned ad Væggen; derfra vandrede det til hendes eget, blussende Ansigt, klare blaa Øjne, krøllede Haar og saa — faldt det paa Læder-Postsækken, som endnu laa tværs over Bordet. Her standsede det ved det forelskede Postbuds ulykkelige Jerntraad, som endnu hang ved Messing-

beslaget paa Laasen, og han strakte Haanden ud efter den.

Men den lille Mrs. Baker var hurtigere end han og havde grebet den i sine Arme. Hun havde været for optaget og forvirret til straks at tage ham hans Indtrængen indenfor Skillerummet fortrydelig op, men denne sidste Anmasselse lige overfor hendes ukrænkelige Ejendom i Embedsmedfør (rigtignok var den tom), var Topmaalet af Uretfærdigheden imod hende.

»Hvor tør De vove at røre ved den!« udbrød hun harmfuld. »Hvor tør De vove at komme herind! Hvem er De i det hele taget? Gaa udenfor, straks!«

Den fremmede trak sig tilbage med en skælmsk, undskyldende Mine og lo hjertelig i Skæget.

»Det lader ikke til, De kender mig,« sagde han høflig. »Jeg er Harry Home, Departementsagent for Postkontoret i San Francisco. Det ser tilmed ud, som ogsaa min Meddelelsesnote Nr. 201 med mit Navn paa Konvoluten er gaaet fejl.«

Til Trods for hendes Skræk og Bestyrtelse streg paa Sækken der med Jerntraaden, naar han kaster den ned.«

Mr. Home, som saa hende ind i hendes smukke Ansigt, lod ikke til at anse det for en umenneskelig eller utilgivelig Daarskab. »Saa længe han ikke kommer indeni Sækken, maa De vel bære over med det,« sagde han smilende. Hun blev greben af en pludselig Skræk ved Erindringen om, at Postmesteren i Hickory Hill havde benyttet det indvendige til at transportere sine Narrestreger. Det kunde aldrig gaa an at tilstaa det nu. Hendes Ansigt maa til Dels have forraadt hendes Oprør, thi Embedsmanden fortsatte med en beskyttende og beroligende Mine: »Men nok herom; lad os nu komme til Forretningerne, Mrs. Baker. Altsaa med faa Ord: det berører ikke Dem i mindste Maade uden for saa vidt, at det muligvis letter Dem og andre, som Departementet kender lige saa godt, for et vist Ansvar og maaske for Ubehageligheder. Vi er temmelig velunderrettede derinde om alt, hvad der angaar Laurel Run, og jeg tror (han bukkede let), at vi har faaet alt at vide om Dem og John Baker. Min

»Næ—æ, men (hun stammede lidt nervøst) Folkene kommer alligevel.«

»Naa, saadan at forstaa,« sagde Mr. Home tørt.

»Og — aa Gud! . . .« Men i dette Øjeblik blev hun saa overvældet af Forestillingen om Laurel Runs mulige Skuffelse ved at møde Mr. Homes skæggede Ansigt i Stedet for hendes glatte Kinder ved Vinduet, i Forbindelse med sin nervøse Ophidselse, at hun gemte Ansigtet i sit lille, pibede Forklæde og brød ud i en hysterisk Latter. Mr. Home ventede godmodig smilende til Anfaldet var forbi, og da hun var kommen til sig selv, tog han atter til Orde: »For at komme tilbage til min første Meddelelse til Dem — har De den ved Haanden?«

Mrs. Bakers Lystighed forsvandt. »Nej, jeg sendte den over til Mr. Green i Hickory Hill, for at faa den forklaret.«

»Hvorledes?«

Skønt hun blev meget forskrækket over den pludselige Alvor i Mandens Stemme, fik hun dog

Paa Lykkens Baad. (Efter et Fotografi).

faldt det hende øjeblikkelig ind, at hun ogsaa havde sendt denne Meddelelse til Hickory Hill; men samtidig hermed vaagnede ogsaa hendes kvindelige Fortielsesinstinkt, og hun forblev tavs.

»Jeg burde have forklaret mig nærmere,« vedblev han smilende; »men De er fuldstændig i Deres Ret,« føjede han til, idet han nikkede med Hovedet hen imod Sækken. »Saa vidt De vidste, havde jeg intet at bestille med den. Det glæder mig at se, at De forstaar at forsvare Onkel Sams Ejendom saa godt. Jeg var kun en Smule nysgerrig efter at faa at vide (han pegede paa Jerntraaden) om den Tingest der var paa Sækken, da den blev afleveret til Dem?«

Mrs. Baker indsaa ikke nogen Grund til at skjule Sandheden. Vel betænkt, var dog denne Embedsmand et Menneske ligesom de andre, og det kunde jo aldrig skade, at han lærte hendes Magt at kende.

»Aa, det er det tossede Postbud,« sagde hun, idet hun kastede koket med Nakken. »Han finder det saa morsomt at binde en eller anden Narre-

eneste Forretning her bestaar i at overtage Deres Plads i Aften og tage imod »Omnibus Way Bag«, som nok kommer Kl. 9,30; gør den ikke?«

»Jo, Sir,« svarede Mrs. Baker hurtig; »men den har aldrig noget til os undtagen — —« (hun afbrød sig selv stammende, da hun huskede paa, at den sukkende Green lejlighedsvis sendte Foræringer med den) »undtagen en Meddelelse fra Hickory Hill Poststation. Den gaar derfra,« vedblev hun med affekteret Punktlighed, »præcis Kl. halv ni, og det er omtrent en Times Kjørsel — syv Mil ad Landevejen.«

»Akkurat,« svarede Mr. Home. »Naa, jeg tager altsaa imod Posten, aabner den og afsender den igen. Hvis De har Lyst, kan De tage Dem en Fridag.«

»Men,« sagde Mrs. Baker, da hun kom til at tænke paa, at Laurel Run satte særlig Pris paa Aftenaudiensen paa Grund af den mere belejlige Tid, »Folkene kommer jo efter Breve.«

»Det forekommer mig, at De sagde, at der ingen Breve var paa den Tid,« sagde Mr. Home hurtig.

fremstammet, at hun efter Sædvane ikke havde aabnet Skrivelsen men sendt den over til sin mere erfarne Kollega, for at bede ham om Forklaring og Raad; at hun aldrig selv kunde forstaa dem, at hun fik Hovedpine af dem, at de hindrede hende i Udførelsen af hendes øvrige Pligter — men han forstod dem og meddelte hende skriftlig, hvad hun havde at gøre. Ved Tanken om hans sædvanlige Maade at paategne dem, rødmede hun igen.

»Og hvad svarede han?«

»Intet, han sendte dem ikke tilbage.«

»Nej, naturligvis,« sagde Mr. Home med et ejendommeligt Udtryk. Efter at han et Øjeblik i Tavshed havde strøget sig om Skæget, saa han pludselig den forskrækkede Kvinde ind i Ansigtet.

»De nøder mig til, Mrs. Baker, at tale mere aabent til Dem end det egentligt var min Hensigt. De har, som jeg tror, Dem ubevidst, advaret en Mand, som Regeringen har mistænkt for Underslæb. De har, uden at vide det, oplyst Postmesteren ved Hickory Hill om, at han er mistænkt, og da De nu meget let kunde have gjort vore Bestræbelser for

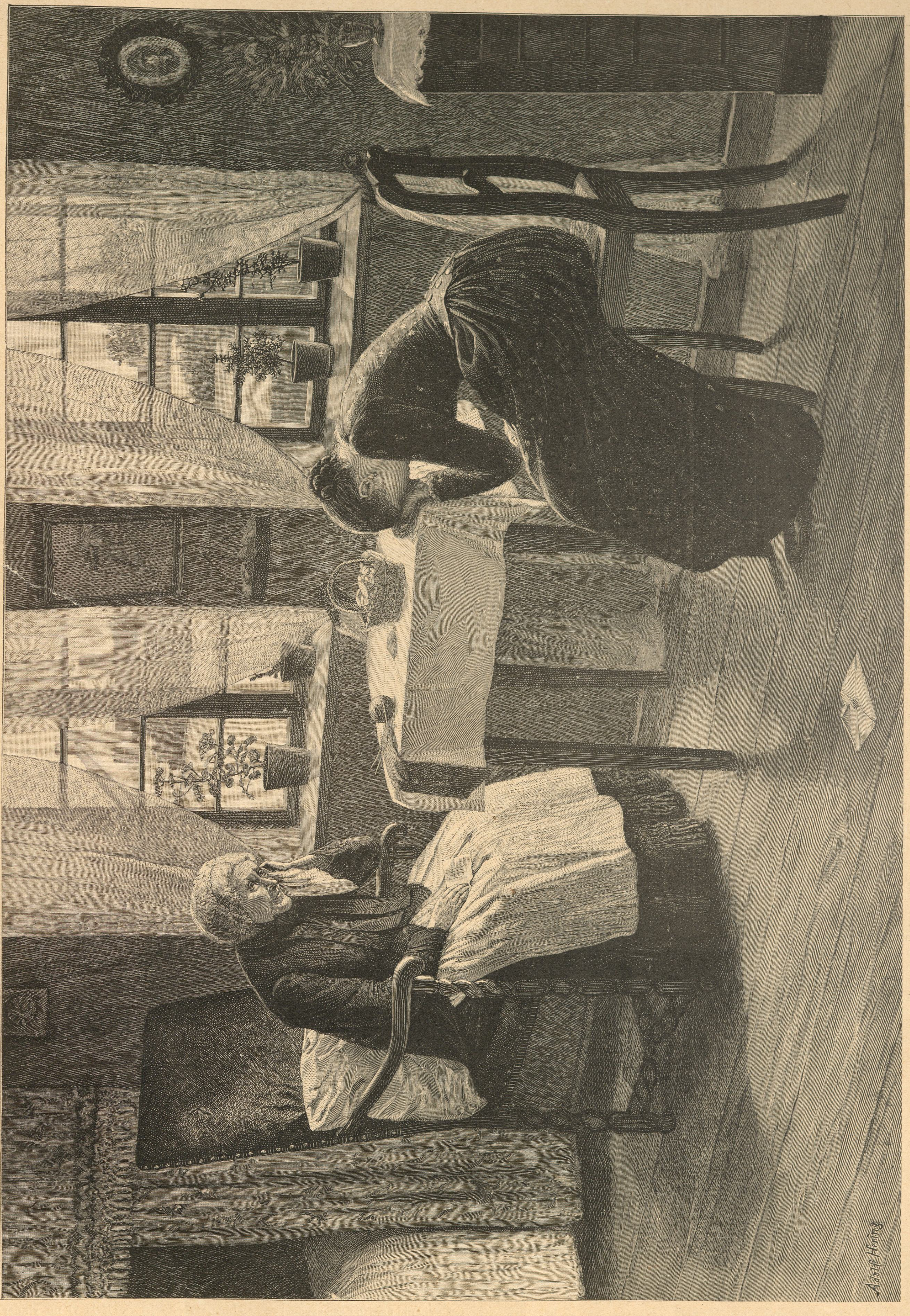

Sveget. Efter Maleri af Adolf Hering.

at opspore Ophavsmanden til en Række Bedragerier til Skamme, vil De indse, at De derved kunde gøre Dem selv stor Skade, som hans eneste Nabo og den, som Ansvaret næst efter paahviler. Med rene Ord: vi har opdaget, at en Del Pengebreve er bortkomne imellem disse to Stationer. Jeg nærer ikke mindste Betænkelighed ved at sige Dem, at Laurel Run hverken er eller nogen Sinde har været mistænkt, og endskønt De ved Deres Ubetænksomhed har advaret ham, bekræfter dog Følgerne deraf vor Mistanke om hans Brøde. Med Hensyn til Advarslen, saa er den enten mislykket, eller ogsaa er han bleven frækkere, for der er siden gaaet et Brev til tabt. I Aften vil vi imidlertid nok faa Rede derpaa. Naar jeg i Aften aabner Sækken der, her paa Kontoret, og ikke finder den Madding i Form af et Pengebrev, som vi har lagt i i Heavy tree Crossing, saa er jeg vis paa, at den er i Greens Besiddelse i Hickory Hill.«

Hun sad ligbleg og ubevægelig lænet tilbage i Stolen. Han saa venlig paa hende. »Naa, Mrs. Baker, De skal ikke tage Dem det saa nær. De har, som sagt, intet at frygte. Deres Ubetænksomhed og Ubekendtskab med Reglerne har tilmed bidraget til at bevise Deres egen Uskyldighed. Der er ingen, der bliver klog paa, hvad der foregaar her; vi bekendtgøre ikke vore Affærer i Departementet. Der er ikke en Sjæl, undtagen Dem, som kender den virkelige Grund til mit Besøg her. Jeg lader Dem være alene for en Stund, for at fjærne enhver Mistanke. De kommer i Aften som sædvanlig og viser Dem for Deres Venner; jeg kommer her først ved den Tid, Posten ankommer, for at aabne den. Farvel, Mrs. Baker; det er en ubehagelig Sag, men den hører med til Bestillingen. Jeg har oplevet det, der var værre — tak De Vorherre for, at De staar udenfor den.«

Hun hørte hans Fodtrin fjærne sig i det ydre Kontor, hans Sporers Klirren og Hestehovenes dæmpede Slag, der syntes at give en dump Genlyd i hendes Hjerte, og hun var alene.

Der var meget varmt og meget stille i Værelset; hun kunde høre det knage og brage i Tagspaanet, som kastede sig af Varmen fra de næsten vandrette Solstraaler. Kontoruhret slog syv. Under den Dødsstilhed, som paafulgte, genoptog en Træpikker sit afbrudte Arbejde paa Taget, og det forekom hende, som om hun i den ensformige Lyd, der traf hendes Øre, genkendte den fremmedes sidste Ord: Stanton Green — en Tyv! Stanton Green, en af »Kammeraterne«, som John havde frelst fra den nedstyrtende Tunnel! Stanton Green, hvis gamle Moder fra de forenede Stater endnu skrev Breve til ham til Laurel Run — at han om et Par Timer for stedse skulde være en ødelagt og vanæret Mand!

Hun huskede nu, som det kan rinde en tankeløs Kvinde i Hu, paa Historier, som vare i Omløb om hans Udskejelser og Vellevnet, men som hun imidlertid ikke havde skænket nogen Opmærksomhed, og hun tænkte med Skam paa de Foræringer, han havde sendt hende, og som hun nu klart indsaa var langt over hans Evner. Hvad vilde Kammeraterne sige? Hvad vilde John have sagt? Aa, hvad vilde John have gjort?

Hun fo'r med et op, bleg og kold, som paa den Dag, hun havde taget Afsked med John ved Tunnelen. Hun tog Hat og Kaabe paa, gik hen til et Jern-Pengeskrin, som stod i en Krog, og tog hele dets Beholdning af Guld og Sølv ud deraf. Hun var allerede naaet hen til Døren, da hun blev greben af en anden Tanke; hun lukkede Pulten op, samlede alle Frimærkerne sammen indtil sidste Ark, rullede dem i en Fart sammen og stak dem ind under Kaaben. Derpaa kastede hun et Blik paa Uhret, kiggede spejdende hen ad Vejen fra Perronen, smuttede ned og syntes at opsluges af den ventende Skov paa den anden Side.

(Sluttes.)

Pedersen fortæller.

Udenlandske Obligationer.

af Ingeborg Raunkiær (Box).

Naa, saa De ved ikke, hvad et Præmie-Serie-Obligationsselskab er for noget? Ja, da ved jeg det, og det har kostet mig over fyrretyve Kroner foruden Tort og Ærgrelse og Postpenge at faa det at vide. Og nu skal jeg fortælle Dem, hvad det er, og saa kan De fortælle det videre til alle Deres Bekendte, og hvis De er i Familie med en, der kan skrive for sig, saa faa ham til at sætte et Stykke i Avisen til Skræk og Advarsel, saadan at Folk kan blive oplyst om, hvad det er for Vampyrer og Hesteigler, der kalder sig Bank eller Selskab eller Institut — ja, det er s'gu nogle rare Instituter! — og drejer Folk en Næse med Barletta'er og Pappenheimere og Gud ved hvad og snyder dem, saa Vandet driver ud af Øjnene paa dem — ja, det skal De ikke le af, for det er sandt. Ja, for nu skal De høre:

Se, her sad jeg i Butiken justement for et Aar siden og havde lige læst et Stykke i Avisen om Kina, og jeg sad og tænkte paa, at man egentlig i sit Liv kun ser forbandet lidt af den Verden, man lever i, og jeg tænkte, at hvis jeg havde Raad til det, saa vilde jeg lade Nicolajsen sy en ny Overfrakke, for den gamle er femten Aar og ikke rigtig paa Moden — og saa vilde jeg rejse til Kjøbenhavn til Frederik for at se Frihavnen og Kristiansborg Slot, som brændte, og derfra vilde jeg rejse over Berlin til Kina, for at se Thebuskene og Mandarinerne og alt det andet løjerlige, de har derovre, saasom Haarpiske, skæve Øjne, og disse hersens Snabelsko, De ved.

Saa, ret som jeg sidder og rejser saa billigt med Fjantesien, kommer der en Herre ind i Butiken.

Han havde høj Hat og Slagkavaj og Handsker paa, og saa nederdrægtig flot ud.

»God Dag, kære Hr. Pedersen,« sagde han og gav mig Haanden.

»God Dag,« sagde jeg og stirrede paa ham, for jeg kunde ikke kende ham igen, og det var ikke saa sært, for jeg havde aldrig set ham før.

»Jeg kommer for at bringe Dem Lykken. Jeg er Fru Tunas' Sendebud.«

»Hvad for noget Sludder?« tænkte jeg og sagde: »Hvad behager?«

»Byd Lykken Haanden,« sagde han og trak en tyk Tegnebog frem af Frakkelommen. »Jeg rejser for den bekendte Præmie-Serie-Obligationsbank, som er noget af det vidunderligste, De kan tænke Dem . . . Har De nogen Sinde spillet i Lotteriet?«

»Nej.«

»Deri har De gjort klogt, kære Hr. Pedersen. Lotteriet er den nedrigste Humbug. Man taber sine Penge og faar en lang Næse. Min Fader spillede i syv og tredive Aar og vandt aldrig en Styver. Havde han sat Pengene i Sparekassen, saa havde jeg været en hovedrig Mand.«

»Aa hvad, Sparekassen?« sagde jeg. »Den er nu til Dags næsten værre end Lotteriet.«

»Rigtigt, Pedersen, rigtigt!« sagde han og lo. »De følger med Tiden, kan man høre, men lad os nu komme til Forretningerne: Se her, her er Prospektus.«

»Hvad er Prospektus?«

»Det er en Redegørelse for Forretningsgangen. Se, naar De betaler fem Kroner hver Maaned i tolv Maaneder, saa bliver De i den Tid Parthaver i tolv Obligationer, som De kan vinde hundrede tusinde Kroner paa — ganske vist kan De ogsaa vinde noget mindre, men vinde skal De. Der er Gevinst til Dem hver Gang i hver af de tolv Trækninger, og se her: Gevinster paa tredive-, fyrre-, halvtreds-, hundrede-, og lige op til tre hundred tusinde Kroner.«

Han bredte Papirerne ud paa Disken og holdt en Tale som en Højskoleforstander.

»Staa nu ikke Deres egen Lykke i Vejen, kære Pedersen. De kan, naar De vil lyde mit Raad, i Løbet af et Aar være saa rig, at De kan rejse til Kina, hvis De skulde have Lyst til det.«

»Det var dog besynderligt,« sagde jeg, for det var jo lige, hvad jeg havde tænkt paa, og saa sagde jeg: »Ja-ja da. Det kunde jo være. Men skal vi handle, maa De tage Kram for Pengene. Det er fem Kroner, som De skal have, siger De, og fem Kroner skal jeg sende til Banken i hver Maaned, indtil Aaret er omme.«

»Kram for Pengene?« sagde han og lavede en Grimace og kløede sig i Nakken. »Ja, det skulde da være, at jeg kunde bruge et Par Morgensko. Jeg har ellers snart saa mange Gange taget Kram for Pengene, at jeg kunde oprette en Marskandiser-Butik. Jeg vil helst have Penge, men kan det endelig ikke være andet, saa lad gaa. Se, jeg skal sige Dem, at de første fem Kroner er min Fortjeneste, og derfor kan jeg jo nok tage Varer for Pengene, men jeg vil dog sige Dem, at det ikke kan gaa an, at De som Betaling sender Banken et Par Sko om Maaneden, for ganske vist er Sko gode nok, men saadan til Skillemønt duer de just ikke.«

Jeg husker nu saa grangiveligt hvert Ord af det hele, og derfor maa De ikke fortryde paa, at jeg fortæller Dem det altsammen.

Saa endte det jo med, at han fik et Par Morgensko, og jeg fik en Kontrakt, og væk var han, og jeg har aldrig set ham siden, og jeg er vis paa, at han aldrig mere sætter sine Ben i Byen, for han maa jo vide, at i saa Fald vanker der Tvebakker.

De skal nu ikke tro, at jeg var den eneste, der var bleven Parthaver i Obligations-Gøglet. Nej, der var mange, som var hoppet paa den Limpind. Der var Postbudet og Glarmester Jensen og nogle andre Haandværkere og Niels Forpagter foruden en halv Snes Enker og et helt Dusin Frøkener. Jeg tør svare for, at han skrabede henimod halvandet hundrede Kroner til sig i de Dage, han var her i Byen, og bagefter gik han løs paa Bønderne med sit Skidt. Vil De lægge Mærke til, at han udsøgte sig alle troskyldige Folk, som har det smaat med Penge, og som gerne vil have fat i nogle paa en nem og skikkelig Maade — og vil De lægge Mærke til, at han slog Kløer i alle enlige Damer, for de er jo saa rent tossede til at tro paa, hvad saadan en Fyr staar og fortæller.

Naa, da han var væk, studerede jeg jo paa dette hersens Prospektus, og det havde jeg Tid nok til, for siden jeg blev lam i den venstre Arm, kan jeg ikke gøre noget ved Professionen.

Jeg studerede og spekulerede, og det kostede mig meget Hovedbrud, for jeg er ikke inde i den Slags Oplysning, og jeg maa sige, at det ligefrem tog paa mit Hoved med alle de Tal og alt det, jeg tænkte paa, for sommetider stak de tre hundred tusinde mig saadan i Øjnene, at jeg næsten var sikker paa, at de skulde blive mine, og til andre Tider var jeg mismodig og sagde til mig selv: »Nej . . . Pedersen . . . nej, du er ikke skabt for Guld og Ære; hold hellere dine Tanker til de smaa Gevinster.« Og Line — det er min Kone — hun sagde: »Du er tosset, Pedersen. Naar der af trefire tusinde Obligationer kun bliver trukket et Par . . . hører du, Pedersen . . . et Par Stykker med noget klækkeligt, saa kan du vel nok begribe, at du faar ingen af dem. Du skulde være klogere end som saa og ikke indlade dig med saadan et nedersaksisk og italiensk Snydekompagni, som bare lokker Femkronerne ud af Lommerne paa skikkelige Folk.«

Men jeg vilde ikke give mig, og det var min Fejl, for Line er s'gu ikke tosset.

Saa kom Trækningen i December. Jeg vidste lige, hvad Dag det var, og jeg var meget optaget af at tænke paa, hvordan vi skulde indrette os, naar vi vandt de første ti tusind eller hvor meget det nu blev.

Aftenen før Trækningen sad Line i Sofaen og syede paa de ny Skjorter, som Frederik skulde have til Jul. Jeg gik frem og tilbage paa Gulvet i Stuen og bakkede paa Piben og fjanteserede, og sidst kunde jeg ikke dy mig:

»Line,« sagde jeg. »Hvis vi nu vinder —«

»Aa, pyt!« sagde hun.

»Ja, Line! Vi kan da gerne forberede os —«

»Paa det værste,« sagde Line.

«Line,« sagde jeg ærgerlig, »du er et Fruentimmer. . .! Du kan ikke tænke ud over det, du har lige for dine Øjne. Du har ingen Fjantesi og ikke Forstand paa alvorlige Ting.«

»Naa,« sagde Line, »er der ikke mere?«

»Ikke for det første« — men da et Kvarter var gaaet, sagde jeg igen:

»Line,« sagde jeg, »da du kuns er skabt af mine Sideben og er Kød af mit Kød . . .«

Hun gav sig til at grine.

»Saa skulde du ikke være saa storsnudet, men kunde gerne høre paa, hvad jeg har at sige.«

»Naa ja, snak væk da,« sagde hun.

»Jo, ser du, hvis vi nu vinder —« min Kone er ingen Aarsunge, kan De vide, men hun sad derhenne i Sofaen og fnisede som en Tøs paa atten, men jeg lod som ingen Ting — »saa kan vi rejse til Kjøbenhavn i Julen efter Gevinsten. Vi overrasker Frederik. Vi gaar i Panoptikum og ser de onde Veje, som unge Nikolajsen siger er saa gribendes med Myrderi og Halshugning og den Slags. Vi vil se Kristiansborg Slot, som er brændt. Vi vil i Frihavnen og Bethelskibet og paa Teatret. Vi vil . . .«

»Spar dine Fjantesier, Pedersen, og spar dine Femkroner. Giv dem ikke til de Vindhaser, men køb hellere en Kaabe til mig, for det trænger jeg til.«

»Du skal faa en Kaabe. Den køber vi i Kjøbenhavn, for at den kan være rigtig paa Moden. Jeg skal selv have en Overfrakke. Vi vil have Huset bygget om, for det trænger det til, og vi vil have store Vinduer med Spejlglas i Butiken. Vi køber Maren Skrædders Have, og vi indretter en Grisesti. Vi bygger to Etager, og vi vil have en Udsigtsaltan ovenpaa Huset, hvor vi kan drikke Kaffe Søndag Eftermiddag om Sommeren —«

»Lad os holde os lidt ved Jorden, Pedersen —
»vi er ikke skabt for Højhed og Blæst,
at blive ved Jorden, det tjener os bedst«.«

Ved De hvad, jeg synes, at Line sjælden har været saa drilsk og fjantet, som naar vi snakkede om, hvad der skulde komme ud af den Obligationsforretning. Jeg sagde ikke et Muk mere til hende den Aften.

Nogle Dage efter kom der Brev fra Komplottet, og efter hvad jeg kunde skønne af Papirerne, saa havde jeg vundet seksten Kroner. Naa, det var jo hverken til et nyt Hus eller en Kjøbenhavnsrejse eller Maren Skrædders Have, men det var da mestendels til en Kaabe til Line, og en Kaabe skulde hun have, saa kunde hun da se, at der var noget ved Forretningen, og saa grinede hun vel ikke af mig for Fremtiden. Men inden jeg fortalte hende om Gevinsten, gik jeg over til Uhrmageren, som spiller i Lotteriet og som har Forstand paa Trækningslister, og ganske rigtigt, jeg havde vundet, og det samme havde Glarmesteren og Postbudet og Niels Forpagter og alle de andre.

Glarmesteren gik øjeblikkelig hen og drak sig fuld, og Postbudets Kone købte et Divantæppe. Hvad de andre gjorde, kan jeg ikke saa lige huske — jo, Madam Niels Forpagter gav Kaffe og Hvedebrød til alle Gaardens Folk, og jeg selv gik ned til Købmand Torbøl og forlangte at faa et halvt Dusin Kaaber sendt hjem til min Kone, for at hun kunde vælge sig en.

»Hvad skal det betyde, Pedersen?« spurgte Line, da jeg kaldte hende ind i Butiken, hvor jeg havde bredt Kaaberne ud over seks Stolerygge, for jeg havde slæbt alle Stole ud i Butiken og lavet Udstilling.

»Det skal betyde, at jeg har vundet.«

»Ih, nej! men er det sandt? . . . Hvor meget har du da vundet?«

»Ja-a, se, det er jo ikke saa meget endnu . . . det er seksten Kroner, men det er jo altid en Begyndelse, og naar alt kommer til alt, saa er det jo bedst, at Rigdommen ikke kommer for brat. Vi skal jo vinde elleve Gange endnu.«

»Vinde hver Gang. — Betale fem og vinde seksten — «

»Ja, eller tyve tusind.«

Line rystede paa Hovedet og saa betænkelig ud.

»Tja —« sagde jeg, »der kan du se, Line, der er Ting, som Fruentimmer er for dumme til at forstaa.«

Den Bemærkning stak Line til sig som en Foræring.

»Men nu sender jeg Papirerne over til Frederik, saa kan han hæve Pengene og betale fem Kroner for næste Omgang.«

Line sagde ikke mere om Tingen. Hun fik sig en Kaabe, og den var hun glad for.

Naa, saa en skønne Dag kommer Papirerne hjem fra Frederik, og han skrev . . . ja, her er hans Brev . . . han skrev:

»Kære Fader! Hermed dine Papirer. Saa vidt jeg kan se, er denne Obligationsforretning en rigtig lumpen Forretning, og du maa ikke bilde dig ind, at du har vundet seksten Kroner. Jeg kunde nok skønne det af Papirerne, og da jeg kom hen paa Kontoret, som er i et fint Hus, og hvor der sad tre Skrivere og skrev, medens en lang Slavepisker, som vist var Manden i Forretningen, gik op og ned ad Gulvet med Hænderne i Buksselommerne, fik jeg Besked for Pengene. Slavepiskeren, som nok saa ud til at være en af den Slags, der laver en Forretning ene og alene paa Folks Uvidenhed og Godtroenhed, kom hen og saa paa Papirerne, og uden at skamme sig sagde han, at du havde vundet seksten Øre. Og saa var han endda fræk nok til at minde om, at du ikke fik de Gevinster, der faldt, hvis du ikke blev ved at betale fem Kroner om Maaneden, til Spilleaaret er omme. Hvis du derfor absolut vil af med et halvt hundrede Kroner i Aar, saa giv dem hellere væk eller smid dem ud af Vinduet, for det er meget nemmere, og saa støtter du ikke den Slags Forretninger, der er opfundne af Svindlere og kun kan faa Lov til at gaa i et Land, fordi de ere snildt lavede, og ikke støde an imod Loven. Der holdes saa mange oplysende Foredrag nu om Stunder, og jeg vilde ønske, at en fornuftig Mand vilde tage sig over at rejse Landet rundt og holde Foredrag over Svindel og Humbug til Gavn for alle troskyldige Smaafolk, som ikke kender til den Slags, og til Skade for de Snyltedyr, der lokke Pengene fra dem.«

Ja, saadan skrev Frederik, som ligner sin Moder, men som skriver bedre for sig, end hun gør, men jeg havde nu en Gang sat mig i Hovedet, at jeg vilde spille videre, for hvem ved, hvor man har sin Lykke? Og skønt jeg fik at vide, at nogle af Spillerne her i Byen holdt op, da de havde smidt ti eller femten Kroner i Gabet paa Slavepiskeren, blev jeg alligevel ved, og jeg vandt Ører og Kroner, og Kroner og Ører, indtil jeg, da Aaret var omme, havde givet nogle og treds Kroner ud og vundet tyve. Jo, det var en rar Forretning for en Smaamand.

Efter hver Trækning huggede Slavepiskeren Sporerne i mig ved at minde om den største Gevinst i næste Trækning og komme med Formaning om endelig at sende de fem Kroner i Tide, at jeg ikke skulde udsætte mig for at gaa glip af Gevinsten. Niels Forpagter opgav Ævret, da han havde mistet fem og tredive Kroner, og dermed mistede han Retten til at faa, hvad han havde vundet, indtil han kom saa vidt. Glarmesteren var en af dem, der slap billigst. Han betalte kun de første fem Kroner til Agenten og bekostede to Blyhatte. Da han nemlig fik at vide, at hans Gevinst kun var 16 Øre, og at dem kunde han ikke en Gang faa, saa blev han saa gal, at han igen tog Anledning til at drikke sig fuld. Men Postbudets Kone hængte i med Betalingen i Haab om at vinde Penge til sit Divantæppe. — Hun kunde have faaet Tæpper i dobbelt Belægning over hele Huset, hvis hun havde gemt Pengene i Stedet for ligesom jeg at fodre Slavepiskeren.

»Jeg maa sige,« sagde Line en Gang, da jeg havde vundet 15 Øre, »at du ikke nøjes med at lade dig forsaale og bagflække, Pedersen, du la'r dem oven i Købet sætte Snuder paa.«

»Naar jeg har sagt *A*, saa siger jeg ogsaa *B*,« sagde jeg og sendte de næste fem Kroner, for jeg kunde nu alligevel ikke faa i mit Hoved, at det virkelig var Humbug.

Nu er jeg bleven klogere, og jeg har erfaret, at Erfaring koster. Jeg gaar ikke mere paa den Galej. Hvis jeg havde vundet en større Historie, saa er jeg endda bange for, at jeg var bleven snydt for Pengene, for han, Slavepiskeren, laver jo selv Trækningslisterne. Desuden var mit Navn slet ikke skreven paa Kontrakten. Det skrev Frederik ogsaa om i et senere Brev. Og Nummer-Beviserne fra Fyren vare i Begyndelsen paa stemplet Papir, men siden var der ingen Stempelmærke paa og undertiden ikke en Gang Underskrift. Fuldmægtigen, som bor her inde ved Siden af, har set paa Papirerne, og han siger, at de fleste er lavede saa svinske og uvederheftige, at de slet ingen Gyldighed har.

De kan nok forstaa, at jeg ikke har noget til overs for Obligationsforretninger, for nu ser jeg godt, at Line havde Ret, og at jeg skulde have fulgt hendes Raad, og naturligvis har hun Ret, naar hun siger, at kunde man faa Slavepiskeren og alle de andre Humbugsmagere sparket ud af Landet, saa vilde det være en ren Velgerning, for vi kan leve meget bedre uden dem.

Og jeg siger Dem én Ting: sky alle fremmede Obligationer som Pesten! Serbere, Italienere, Pappenheimere og hvad de nu hedde; det er Skidt, det hele! De ere kun til Nytte og Fornøjelse for Slyngler, der ved Hjælp af dem blive i Stand til at leve af deres Medmenneskers fjantede Spillelyst og dumme Godtroenhed.

TIL BILLEDERNE

Ligesaa megen Livsglæde, der lyser ud af A. Seiferts kønne Billede »Roser«, ligesaa gribende og alvorsfuldt er Adolf Herings »Sveget«. I den lille Stue, hvis Tarvelighed dog bærer Præg af gammeldags Hygge sidder Enken og hendes Datter. Den sidste skjuler Ansigtet mod Bordkanten og synes fortabt i fortvivlet Smerte. Paa den anden Side af Bordet sidder den gamle Mor og stirrer over imod hende med et vemodigt Udtryk. I hendes Skød ligger det skæbnesvangre Brev, hvis Indhold har røvet dette stille Hjem dets Fred og Lykke. Paa Gulvet ligger endnu Konvoluten, flænget som den er, af de skælvende, utaalmodige Fingre. Længe havde Brevet ladet vente paa sig — længe nok til at vække Uro og Ængstelse. Saa kom det da omsider — med et bittert Farvel.

Havde han, som skrev dette Brev, haft Grunde til at bryde det Baand, som Kærligheden havde bundet? Er det en ny Kærlighed, som har fristet hans Letsindighed, eller er det lav Beregning, som har bragt ham til at foretrække et »godt Parti«? Ja, derom fortæller Kunstneren os ikke noget. Det er blot den Fortvivlelse og Sorg, som dette Brev har bragt ind i det lille, fattige Hjem hos to ensomme Kvinder, den ene ung og uerfaren, den anden prøvet i Livets strenge Skole, som her Maleren har villet gengive, og det er lykkedes ham.

Søndagsjægeren ved Nilen.

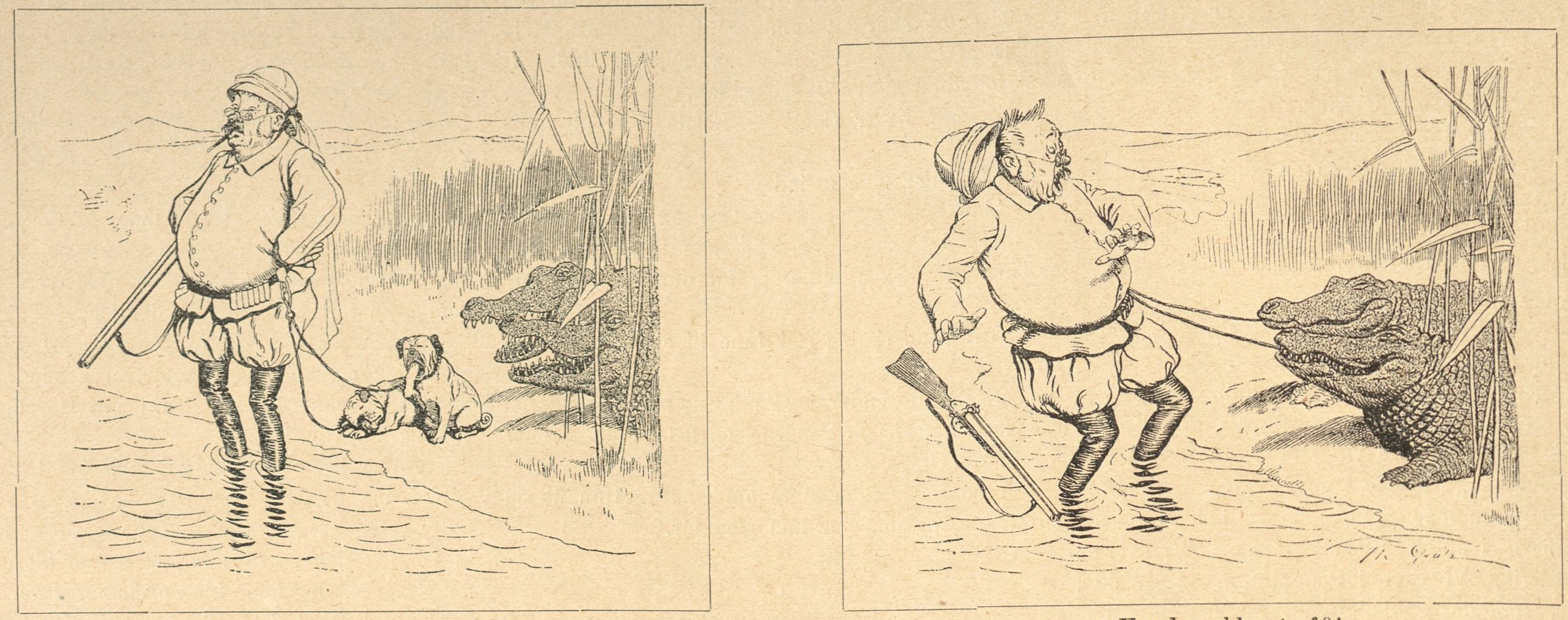

Hm! Nu har jeg staaet her i tre Timer og ventet paa en Krokodille. Men nu gaar jeg min sandten hjem .... Jamen hvor — — er Hundene blevet af?!

Hvordan Rødhuderne spise tyske Klumper.

Opgaver.

Gaade.

Det blev min Sag at eje og at gemme,
hvad der er Mennesket saa kært paa Jord —
mest kært? Ja ikke efter Hjærtets Stemme,
men naar Beregning fører Hovedord.
Men skønt jeg slutter Kostbarheder inde,
Du gerne mig din Fjende give vil,
og har lidt Mod du, vil du ej dig finde
i selv at maatte laane Ryg dertil.

Logogrif.

1—10.

Mit hele samler, binder, pryder,
1. 2, 3. 4. 5.
dog ej saa fast og smukt som disse fem,
6. 7. 8. 9. 10.
Og disse fem vist stadig Nytte yder
for dig og dine i hvert et Hjem;
6. 7. 8. 9. 10.
en Art af Sygdom kan vel det betegne,
10. 9. 8. 6. 7.
Af dette sidste findes kun et Element,
7. 8. 9. 10.
for et Forsamlingssted kan det vi regne,
6. 7. 3. 4. 8. 10.
og det kan meget godt en Fejl betegne.
10. 2. 3. 7. 9. 8. 9. 10. 5. 9:
mon dette sidste vil dig være ment.

Løsning paa Rebus i Nr. 9.
Duetter for to høje Stemmer.
(Du, et T er for to, højest M M er.)

Løsning paa Astronomisk Opgave i Nr. 9.
Kopernikus.

Løsning paa »Fantesprog« i Nr. 9.
Efter hver Konsonant sættes o og samme Konsonn.

Løsning paa Tændstik-opgave i Nr. 8.

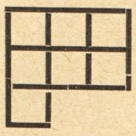

Løsning paa Omflytnings-opgave i Nr. 7.

*M*al*m*
*E*nor*m*
*D*ett*e*
*T*øvej*r*
*I*ve*r*
*D*iv*a*
*K*om*a*
*O*l*d*

Med Tid kommer Raad.

Indhold.

Billeder. Roser. Efter Maleri af W. Menzler. — Sveget. Efter Maleri af Adolf Hering, — Paa Lykkens Baad. Efter Fotografi. — Søndagsjægeren ved Nilen (Humoreske). — Hvordan Rødhuderne spise tyske Klumper. — Illustration til Romantillæg.
Tekst. Nora. Roman af E. Braddon (forts.). — Postbestyrerinden i Laurel Run. Af Bret Harte. — Pedersen fortæller. Af Box. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 11 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 15. December. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

A. F. Tscherning som Krigsminister 1848.

I Anledning af 100 Aarsdagen for hans Fødsel den 12. December 1795.

Anthon Frederik Tscherning.

Født den 12. December 1795.

Kun faa kende Slægten Tschernings Oprindelse; den gamle, berømte Politiker, hvis Navn staar over denne Artikel, kendte den ikke selv, og Indledningen til hans efterladte Skrifter ved ikke bedre Besked. Hvad dér antydes om et muligt Slægtskabsforhold til den store, bøhmiske Greveæt Czernin, er sikkert urigtigt. Lige saa urigtigt er et i Familien opbevaret, af den gamle Oberst ofte fortalt Sagn, hvorefter Slægten skulde stamme fra en af de bøhmiske Konger, der med en Taterkvinde eller en Jødinde havde haft flere Slegfredbørn, som vare blevne kaldte med Navnet Tscherny, et tjekkisk Ord, der betyder sort. En Støtte for dette Sagn har man ment at finde i et hos Slægten opbevaret Vaaben, hvis Skjold indeholder den dobbelthalede, bøhmiske Løve, overskaaret af Skraabjælker. Tegnet paa den illegitime Fødsel.

Til Trods for dette Vaaben, som den Afdøde benyttede, dog i en demokratiseret Form, med Bogstaverne *A. F. T.* mellem Hjelmens Tyrehorn, er Sagnet ikke andet end en Mythe. Gennem en — desværre ikke offentlig tilgængelig — Stamtavle, som rækker til Aaret 1431, kan Slægten følges Led for Led, og det viser sig da, at den helt igennem har bestaaet af gode Borgere og Embedsmænd, som ikke have noget at gøre med bøhmiske Konger, Grever eller Taterkvinder. Den ældste, kendte Tscherning hed Martin; han fødtes Aar 1431, blev 99 Aar gammel og levede som en fredelig Møller ved Floden Tschirne i Kommissariatet Sagan. Rimeligvis har da Slægten taget Navn efter denne Flod, der gav den Brødet.

Senere udbredte Slægten sig vidt og bredt i de vest-slaviske og øst-tyske Landsdele. Under de religiøse Kampe i disse Lande kom et Medlem af Slægten, Senator Andreas T., som Flygtning efter Slaget paa det hvide Bjerg til Christian den IV's Lejr og blev godt modtaget. En Søn af denne Flygtning ved Navn Paulus T., oprindelig Farmaceut, udvandrede da til Danmark, hvor han ved gode Forbindelser og sin Iver for Enevoldsmagtens Indførelse efterhaanden steg i Rang og Anseelse, saa at han ved sin Død, Aar 1666, var Generalauditør. Han indkaldte fra Brieg sin Broder David T., der var en dygtig Kobberstikker, og fra denne nedstamme alle danske og norske Tscherninger; Paulus T. var nemlig ugift.

Stamtavlen, der omfatter et Utal af mandlige og kvindelige Tscherninger, viser os dem næsten alle i jævne, men gode Stillinger, med et ikke ringe militært Anstrøg. Fra de borgerlige Korpser glede de over i Linjen; Faderen til Anthon Frederik T. var saaledes Linjeofficer. Til en Begyndelse studerede han Teologi, kastede sig derefter over Juraen, men lod sig af Begivenhederne 1788 friste ind paa den militære Vej. En høj, smuk Mand var denne unge Officer, Eilert Peter T., og dertil en gennemdannet og for sin Tid meget fordomsfri Mand, der i Gerning, i Tale og i Skrift stedse kæmpede for Fremskridtet, paavirket som han var af fremmede, indførte Frihedsideer, som han dog tøjlede, fordi han var og blev en kongetro Undersaat, hvis Stilling paalagde ham mange Hensyn. Tidligt traadte han nemlig ud af aktiv Tjeneste og overtog Ledelsen af det den Gang kongelige Frederiksværkske Anlæg. Her giftede han sig, fik hurtigt en stor Familie, og maatte da tildels drukne sin betydelige Begavelse i den fjærne Afkrog under dagligt, ensformigt Slid. Kun ved enkelte Lejligheder blev han revet ud af Ensformigheden, naar der var Brug for hans Evner paa andre Kanter.

Frederiksværk er en herlig lille Plet, nær Havet og den store Arresø, omgivet af Skov og skærmet af høje Bakker. I Inspektørboligen med dens smukke Have er der godt at være. Her fødtes den 12. December 1795 en Dreng, Anthon Frederik Tscherning, Familiens eneste Søn. Det var ikke Rigdom, han fødtes til, men til en sorgfri Tilværelse, hvor passende Strenghed og Kærlighed fra Moderens Side samt Faderens dannende Vejledning beredte ham en lykkelig Barndom. Tidligt blev han sat i Byens Almueskole, men modtog samtidigt yderligere Undervisning i Hjemmet. Lidt ældre maatte han arbejde med som Lærling i Fabrikens Smedeværksteder. Den unge »Junker«, som han kaldtes, fik herved en dobbelt Opdragelse; han var sammen med Arbejderne og disses Børn i Værkstederne og Almueskolen, men han hørte dog ikke sammen med dem. Han kendte deres Livsforhold, deres Savn, deres Klager, men han delte ikke alt dette med dem. Det er som om disse Barndommens Levevilkaar have præget hele hans Liv. Han, den store Demokrat, der sled sin bedste Livskraft, sine store Evner op til Gavn for det menige Folk, hvis berettigede Krav han kendte saa nøje, han lærte aldrig at omgaas Almuesfolk i det daglige, private Liv. For saa vidt var han ikke nogen Demokrat efter Nutidens Opskrift, han var ikke en af »vores egne«. Han var et Medlem af de priviligerede Stænder, hvis høje Retfærdighedsfølelse drev ham til at give og atter give af sine Standsfællers Privilegier til de undertrykte Statsborgere, hvis Klager han hørte, men hvis Smag og Interesser han ikke delte, og hvis Passiar han ikke kunde gaa ind paa.

Oprindeligt bestemt for en industriel Virksomhed blev han dog efter eget Ønske anbragt paa Landkadetakademiet for at uddannes til Officer. Gode Evner, Flid og heldige Omstændigheder bragte ham i en forholdsvis ung Alder til at blive anerkendt som en dygtig og brav Soldat. Ikke mindst bidrog hans tidlige Udenlandsrejser til at danne hans modtagelige Sjæl og bibringe ham de Tanker og Anskuelser, der senere lyste i hans brændende Frihedssind.

Det vilde føre for vidt her at følge ham gennem hele hans Udvikling. Den var en heldig Blanding af Studier og praktisk Virksomhed, af strengt Arbejde i Hjemmet og lærerige Rejser i flere fremmede Lande. Da Stænderbevægelsen greb om sig her i Landet, var han ikke længer nogen ung Mand. Han var den Gang Lærer ved den militære Højskole, men han var en fri Mand, saa vidt som han ikke var gift. Intet Baand hæmmede derfor hans Trang til at fremsætte sine Anskuelser, uanset hans Stilling, og han blev da, paa Grund af sine, i forskellige smaa Skrifter ret skarpt fremsatte Meninger om forskellige af Statens Brøst, snart en paa allerhøjeste Steder ilde set Mand. Følgen udeblev ikke; i Aaret 1833 blev han fjærnet fra Højskolen og sendt paa en Udenlandsrejse, »for at gøre sig bekendt med fremmede, militære Forhold«. I Virkeligheden var det en Landsforvisning, der kom til at strække sig over fem lange Aar.

Hvis det havde været Meningen at knække hans Frihedsmod ved denne lange Fraværelse, saa blev det en Skuffelse. Han vendte hjem klogere og mere dannet, men lige saa fast overbevist om Rigtigheden af sine Ideer som tidligere og lige saa fast bestemt paa at kæmpe for dem. Det vil sige: kæmpe for dem under fuld Frihed, ogsaa befriet for sin Stillings Tryk. Derfor søgte han sin Afsked, og da den blev ham nægtet, begærede han og fik 2 Aars Permission for atter at gaa til Udlandet og der arbejde i privat, industriel Virksomhed.

Paa denne Rejse kom Fristelsen over ham. Fristelsen til for stedse at sige Farvel til det lille, absolutistiske Land med de mange Brøstfældigheder for at tage blivende Ophold i det skønne Sydfrankrig, hvor han havde opnaaet en smuk, privat Stilling. Men Hjemdriften var for stærk; efter de to Aars Forløb vendte han atter tilbage til Fædrelandet og opnaaede kort Tid efter sin Afsked med fuld Pension. Dog først efter et lille Ophold paa Hovedvagten, fordi han havde vedkendt sig nogle Artikler i Bladet »Fædrelandet«.

Nu endelig stod Tscherning som en fuldstændig fri Mand, legemlig og aandelig stærk, uden økonomiske Sorger, fri for Familiebaand; han var nemlig vedblivende ugift. I de kommende Aar falder da ogsaa hans største agitatoriske Virksomhed, der havde den Lykke at blive baaret frem af Folkebevægelsen. Indførelsen af en Konstitution, af almindelig Værnepligt, af Næringsfrihed og ikke mindst alle gamle Privilegiers Ophævelse var det, han kæmpede for. Under Kampen vandt han hos sine Medborgere en Agtelse og Sympati, der førte ham ind i Martsministeriet som Krigsminister.

Hans offentlige Virksomhed fra dette Aar, indtil han i 1866 ved Grundlovens Forandring trak sig tilbage til Privatlivet, er for kendt og mangeartet til at kunne finde Omtale her. Sin fremragende Stilling i disse mange Aar opnaaede han ved sine store Evner og Kundskaber, sin Arbejdsenergi, sin Retfærdighedsfølelse og ikke mindst ved sin fuldkomne Uegennyttighed. Aldrig har nogen vovet at paastaa, at Tscherning ved nogen Lejlighed har kæmpet for egne Interesser, eller at han et eneste Øjeblik skulde have betænkt sig paa at træde tilbage, hvis han mente dermed at kunne gavne sit Land og sine Medborgere. Da han under Grundlovskampene efter Krigen 64 trak sig ud, først af Rigsraadet, senere af Rigsdagen, skete det uden et eneste Øjebliks Vaklen eller Tøven. Han forstod, at der var kommet en ny Tid, mindre frihedselskende, mindre lovtro, mindre uegennyttig. Han kendte de priviligerede Klasser for godt til at stole paa deres Løfter, han sørgede for meget over sine frafaldne, af disse Løfter blændede, tidligere Meningsfæller, og han forlod den af Forrædderi besudlede Kampplads, hvor han mistvivlede om nogen Sinde oftere at vinde Sejr ved sin klare, ligefremme, for alle Rænker blottede Politik. Han var saa lykkelig at dø, forinden de værste Følger af Tredsernes fordærvelige Politik havde udviklet sig.

Ude af al offentlig Virksomhed havde han derhos den Tilfredsstillelse at kunne hvile ud i et Hjem, hvor Hustru og Børn elskede ham. Som tidligere berørt var han til en sen Alder forbleven ugift, var vel vedbleven at være det, om han ikke havde truffet en Kvinde, hvis Vilje til at binde ham var stærkere end hans egen til at forblive fri. Denne Kvinde var hans kødelige Kusine, Eleonore Christine Lützow.

Om nogen havde Lützow'ernes Slægtsmærke, det sydende, kogende Blod, saa havde vel hun det. Hvad Under da, at hun, der var et Barn, da han i 1833 forlod Landet, straks forelskede sig i ham, da hun som ganske ung Pige modtog ham efter hans Hjemkomst. Denne høje, stærke Mand med den rene Profil og de klare, lysende Øjne, med de halvt fremmede Lader og dog den hjemlige Fætters hele Frihed i Omgangsform. Hun besluttede at tage ham, og hun tog ham trods Aldersforskel og hans vistnok store Tilbøjelighed til at forblive ugift. I 1845 indgik de Ægteskab.

Om Tschernings hele huslige Liv nytter det kun lidt at søge Oplysninger i hans af den efterlevende Hustru udgivne Papirer. Hun har set alt, fortalt alt med den hengivne Hustrus Forstaaelse. Sandheden er vistnok den, at Ægteskabet og Familielivet aldrig har haft den Betydning for Tscherning som for mange andre Mænd, der gifte sig i en yngre Alder. Dertil havde han for længe levet alene, dertil var hans Virksomhed for omfattende, hans Vaner for indgroede. Men Hjemmet var og vedblev at være ham et kært Sted, hvor han i ledige Timer underholdt sig paa sin livlige, elskværdige Maade med Hustru og Børn.

Styrelsen i Hjemmet var absolut hos Hustruen, og det var, saavidt hendes hede Blod ikke løb af med hende, langtfra den daarligste Styrelse. Baltazar Christensen, der nøje har kendt begge disse Ægtefolk, har udtalt, at vistnok var Tscherning en meget dygtig Mand, men hans Hustru var en ganske ualmindelig Kvinde. Hun spillede, hun sang, hun malede udmærket, skrev og fik alligevel Tid til med Omhu og Sparsommelighed at styre sit Husvæsen og lede sine Børns Opdragelse. Sin største Agtelse viste Tscherning hende netop ved aldrig direkte at blande sig i eller gribe ind i denne hendes Styrelse. Ogsaa vandt han ved denne Fremgangsmaade en Frihed til ofte og længe at være borte fra sit Hjem for at dyrke de Venskabsforbindelser, der fyldte hans rastløse Trang til Samtaler og Virksomhed.

Selvfølgeligt kunde end ikke Tschernings rummelige Hjerne omfatte alle Spørgsmaal med lige Interesse og Klarhed. Paa det religiøse Omraade var han saaledes, uden at være troende, ret indifferent. Aldrig søgte han Kirken for Kirkens Skyld, men han vilde sikkert i ingen Henseende have taget Anstød af, om en af hans Sønner var bleven Præst. Over for den socialdemokratiske Bevægelse stod han ganske fremmed og havde ikke Gnist af Tillid til dens Fremtidsudsigter. Han betragtede det hele som utopiske Drømme, dem det ikke lønnede sig for ham, den stærkt optagne, praktiske Politiker, at beskæftige sig med.

Men naturligvis tog han en Diskussion paa Spørgsmaalet, hvis saa skulde være. Overhovedet var der næppe den Del eller Ting mellem Himmel og Jord, som han ikke gerne tog op til Forhandling. Mange have smilet saa smaat ad denne forbløffende Alsidighed, der omfattede alt undtagen musikalske Præstationer; men vist er det, at der kun var faa Omraader, hvor han i en Diskussion kom til kort. Naa, noget laa dette vel i hans store Herredømme over Sproget, hans Slagfærdighed, hans Hurtighed i Opfattelse og Vending, men for en Del maa det dog indrømmes, at hans Overlegenhed i Viden og Indsigt paa mange Omraader var indlysende. En ganske naturlig Følge af hans bevægede Liv, der ligesom havde fyldt ham med Kundskaber, som hans eminente Hukommelse holdt fast paa til hans Livs Aften.

Saaledes som her fremstillet var den store, demokratiske Politiker, der fødtes for hundrede Aar siden, og som først døde Aar 1874, en Olding af Aar, men endnu en Mand af Helbred og Aandslivlighed. Lykkelige Mand, hvis Modgang ikke kuede, men

tvertimod modnede og styrkede ham, hvis Vej gennem Livet var fri for store private Sorger, som overalt fandt Agtelse og Anerkendelse, som paa rette Tid bares frem af Tidens Understrøm, og som endelig kunde dø hurtigt, uden store Lidelser med fuld Fred i sin til det sidste Øjeblik klare og gode Sjæl.

I Forhold til det, Tscherning har udrettet for sit Land, synes det kun at være et lille og tarveligt Mindesmærke, der er rejst over ham oppe paa Himmelbjerget. Men det bedste Minde er rejst i den store Befolknings Hjerter, der, skønt nu uden nøje Kendskab til eller Forstaaelse af hans virkelige Betydning, dog vedblivende bevarer hans Navn som den Profets, der har udfriet det menige Folk af Trældommen. Som saadan være han mindet med disse Linjer.

C.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

»Ja, det er i Grunden mærkeligt nok,« sagde Nora, som tilsyneladende havde haft sine Tanker langt borte, de have dog alt, hvad der gør Livet lykkeligt.«

»Jeg vil ikke sige, at de have alt, Nora, men naar de have saa gode og hyggelige smaa Huse, som dem, din Fader har bygget til dem, burde de dog virkelig være tilfredse.«

»Hvad kan det nytte, om Husene vare aldrig saa dejlige, naar der ingen Mad er i Spisekammeret.«

»Du taler, som du har Forstand til, min kære Pige; det er i Smag med disse gyselige radikale Blade. Nu om Stunder gøres der meget for de fattige. Se paa Mr. Scobel, gør han maaske ikke alt for at hjælpe dem?»

»Jeg gør, hvad jeg kan,« sagde Præsten beskedent,« men jeg tilstaar, at der burde gøres meget mere; seksten Shillings om Ugen er ikke meget for en Familie paa syv Personer — det vil enhver indrømme. Der maa udfoldes stor Sparsommelighed og Paapasselighed, for at det skal slaa til. Hvis jeg ikke fik Hjælp fra en og anden, vilde det se sort ud i Beechdale.«

Beechdale var Navnet paa Landsbyen i Nærheden af Abbediet, den Landsby, hvori Mr. Scobels lille Legetøjskirke laa.

»Vi skal naturligvis have den sædvanlige Uddeling af Lagner og Gangklæder Juleaftenen,« sagde Mrs. Tempest. »Det vil blive sørgeligt denne Gang, da min kære Mand er borte. Men vi vilde hjem til Julen netop af den Grund.«

»Det er smukt af Dem! Det var saa trist i Fjor, da de fattige Mennesker kom herop og der ikke var andre ved Uddelingen end Tjenestefolkene. Der blev fældet mange Taarer paa Lagnerne i Fjor, Frue.«

»O Gud, hvor det gør mig ondt,« hulkede Mrs. Tempest, men om det gjorde hende ondt for Lagnerne eller for Menneskene, var ikke ganske klart.

Nora havde intet sagt siden sin ironiske Bemærkning om de fattige. Mr. Scobel betragtede hende hemmeligt af og til; han syntes, hun var noget af det yndigste, han havde set. Og det Par Ord, hun havde sagt om de fattige, havde varmet hans Hjerte; han var fra i Dag af Noras svorne Ven og Ridder.

Mrs. Tempest holdt stadig Viften i Gang. »Jeg vilde ønske, at Forbes snart kom med Theen.«

»Skal jeg ringe, Moder?«

»Nej, min Pige, den er maaske ikke færdig, og Forbes holder ikke af at blive forstyrret. Er der ikke ellers noget nyt, Mr. Scobel? Vi kom først hjem i Aftes og har endnu ikke talt med et Menneske.«

»Nyheder? Jeg tror ikke her er hændet noget, som er Omtale værd. Jo, Lady Ellangawan har faaet en ny Orchidee.«

»Saa — hun har nok ogsaa faaet et nyt Barn?«

»Ja, rigtigt. Men der er ingen, som taler om Barnet, men alle beundrer Orchideen.«

»Hvordan ser den ud?«

»Aa, det er en smuk Dreng. Jeg døbte ham i forrige Uge.«

»Jeg mente Orchideen.«

»Naa — Orchideen. Den er blaa, aldeles pragtfuld. Det hedder sig, at Lord Ellangawan har givet hundrede Guineer for den. Folk kom fra den anden Side af Grevskabet for at se den.«

»Man skulde tro, de vare fra Forstanden alle til Hobe,« udbrød Mrs. Tempest indigneret. »Naa, der kommer Forbes med Theen,« vedblev hun oplivet, da Tjeneren viste sig med Sølvservicet. »De drikker da en Kop med, Mr. Scobel? Nej, jeg forstaar ikke dette Raseri for Orchideer. Jeg kan forstaa, at man samler paa sjældne Sager, som gammelt Porcellæn eller Sølvtøj, men Orchideer! Man har det største Besvær med at holde Liv i dem, og saa ere de naturligvis lige saa almindelige i deres Hjemstavn som Mælkebøtter ere hos os. Se nu Jane Vawdry; hun er en fuldkommen Slave af sine Drivhuse.«

Nora, som hidtil havde været bleg, blev blussende rød, da hun hørte Lady Janes Navn nævne. Ikke for alt i Verden vilde hun have gjort noget Spørgsmaal om sin gamle Legekammerat, skønt hun brændte af Længsel efter at erfare noget om ham. Heldigvis lagde ingen Mærke til hendes pludselige Rødme, som jo ogsaa kunde antages at hidrøre fra det stærke Ildskær.

»Stakkels Lady Jane,« sukkede Mr. Scobel og lagde sit Ansigt i højtidelige Folder, »hun er draget bort til et Land, hvor der gror smukkere Blomster end ved Amazonflodens Bredder.«

»Hvad mener De?«

»De maa da have hørt —«

»Jeg har intet hørt,« svarede Mrs. Tempest. »Jeg har ikke korresponderet med andre end min Forvalter, mens jeg har været borte, og det har kun drejet sig om de allernødvendigste Forretningsanliggender. Jeg har aldrig holdt af at føre Brevveksling, og efter min kære Edwards Død har jeg været altfor nedslaaet til at interessere mig for Omverdenen. Hvad er der sket med Lady Jane?«

»Hun døde i November af Bronchitis. Allerede forrige Vinter var hun syg og maatte om Foraaret rejse til Cannes; der kom hun sig ganske godt og var Sommeren over paa Briarwood, rask og fornøjet. Lægerne mente dog, at hun burde ikke blive i England om Vinteren og hun rejste derfor i September til Florents, ledsaget af Lady Mabel; der døde hun saa.«

»Og Roderick?« spurgte Nora hurtigt. »Var han ogsaa med?«

»Naturligvis,« svarede Mr. Scobel, »Mr. Vawdry var hos sin Moder til det sidste.«

»Det var ret gjort af ham,« mumlede Mrs. Tempest bifaldende, »jeg tror ikke, der var det bedste Forhold imellem Moder og Søn. Lady Jane var en myndig Dame. Og nu gifter han sig formodentlig med sin smukke Kusine naar Sørgeaaret er omme.«

»Hvorfor tror du det, Moder?« udbrød Nora. »Det var en Fejltagelse af dig, da du troede, de var forlovede. Roric har selv fortalt mig det. Han har aldrig tænkt paa at gifte sig med hende.«

»Saa maa han have skiftet Tanker siden den Gang,« sagde Mr. Scobel muntert, »for det er en afgjort Sag, at de skulle giftes. Han bliver den rigeste Godsejer i Hampshire, da Lady Mabel skal arve Ashbourne. Hertugen købte det selv, ved De nok, saa det hører ikke med til Fideikommisset,« tilføjede Præsten, som troede, han fortalte noget ganske nyt.

Nora sad tavs og saa lige ud for sig; Hovedet holdt hun stolt oprejst.

»Jeg tænkte nok, det vilde ende saaledes,« sagde Mrs. Tempest og nikkede betænksomt med Hovedet, »Lady Jane har altid arbejdet derpaa. Verdslig Storhed var hendes Maal, stakkels Kone. Og nu skulde hun ikke opleve at se sin kære Tanke virkeliggjort. Hvor opholder den unge Mr. Vawdry sig nu?« spurgte Mrs. Tempest mildt.

»Han er endnu ikke kommen hjem. Hertugen og Hertuginden rejste til Florents, da Lady Jane laa for Døden, og nu tror jeg, at Mr. Vawdry er med dem i Rom. Der har ingen været paa Briarwood siden September.«

»Tænkte jeg ikke nok, at der var død nogen her, mens vi har været borte; jeg følte det paa mig, at hele vort Liv vilde blive forandret.«

»Jeg kan ikke tro, at Mabel vil tage sig ud i Sorg; sort plejer ikke at klæde saadanne smaa, sylfideagtige Figurer.«

Mr. Scobel indlod sig ikke paa at besvare dette vanskelige Spørgsmaal. Han sad og nød Varmen og nippede til Theen og nød ret denne Smule Hvile ovenpaa en sludfuld og anstrengende Dag. Han rejste sig med Anstrengelse og bød Farvel. Han var bleven døsig af Varmen og Theen.

»De maa komme over og se vor nye Skole,« sagde han til Nora, idet han trykkede hendes Haand. »De og Deres kære Fru Moder have bidraget saa meget til den, at De har Ret til at være meget kritiske, men jeg tror nok, De vil synes om den.«

»Vi kommer i Morgen Eftermiddag, hvis det er godt Vejr,« sagde Mrs. Tempest venligt. »Hvis De og Mrs. Scobel saa vil komme herover og spise til Middag, saa kunne vi tale om, hvad vi har set.«

»Mange Tak, det vil være os en stor Glæde. Jeg har rigtignok Skrivning med Pigebørnene Klokken otte, men hvis jeg maa løbe bort en Times Tid, kan jeg jo hente Mrs. Scobel.«

»Ja, naturligvis.«

Da han var gaaet, gik Nora hen imod Døren uden at sige et Ord til sin Moder.

»Gaar du nu igen, Nora? Bliv nu lidt og lad os faa en lille Passiar.«

»Hvad skal vi tale om, Moder?«

»Har en Datter da slet intet at tale med sin Moder om? Jeg tror næsten, du undgaar mit Selskab og jeg er dog mindst lige saa bedrøvet og nedtrykt som du. Det er ikke smukt af dig, Eleonor. Hvis det skal blive saadan ved, kommer jeg virkelig til at engagere mig en Selskabsdame. Miss Mac Croke var sandelig ikke morsom, men hun var dog altid et Selskab; man kunde dog tale med hende.«

»Ja, Moder, det er bedre du faar en Selskabsdame, der er livlig og kan tale om ingen Ting hele den udslagne Dag. Det kan naturligvis enhver veluddannet Selskabsdame gøre. Jeg er til Mode, som om jeg aldrig mere kunde blive glad.«

»Vi skulde være blevne i Brighton.«

»Jeg hader Brighton.«

»Eleonor, ved du, at du har et skrækkeligt Humør?«

»Jeg ved, at jeg er ond,« svarede Nora lidenskabeligt.

Med disse Ord forlod hun Moderen og gik op paa sit eget Værelse, ikke for at hengive sig til en vild og ufornuftig Sorg, som ved tidligere Lejligheder, men for at se Situationen dristig i Øjnene. Hun gik op og ned ad Gulvet og tænkte paa det, hun nylig havde hørt.

»Hvad vedkommer alt det mig? Hvor kan det gøre Indtryk paa mig,« spurgte hun sig selv. »Vi har været Legekammerater, det er det hele. I Grunden har jeg vist ikke kunnet fordrage ham. Jeg har altid let og gjort Nar ad ham; havde Fader ikke holdt saa meget af ham, havde jeg sikkert ikke taalt ham saa længe.«

Hun følte sig helt rolig, da hun havde slaaet dette fast. Og dog var der over hende en dæmpet, utydelig Følelse af et Tab, en pinlig Smerte inderst inde, som hun ikke saa let kunde blive kvit. Hun kunde ikke faa Ro paa sig, men vedblev at vandre op og ned ad Gulvet, medens det blege Dagslys svandt mere og mere.

»Jeg kan hade mig selv, over at det har kunnet gøre Indtryk paa mig,« sagde hun, idet hun med Voldsomhed slog Hænderne sammen over sit Hoved. »Kan jeg — jeg —. Nora Tempest, da være bleven en saa foragtelig Skabning, at jeg bryder mig om en Mand, for hvem jeg er intet; skulde jeg blive vred eller ulykkelig, fordi denne Mand vælger sig en Hustru? Jeg vilde skamme mig ved at leve. Før tage Gift eller gaa i Kloster end se andre Mennesker i Øjnene. Men jeg er ikke saa foragtelig en Skabning. Jeg bryder mig heller ikke om Roric, undtagen som Legekammerat, og naar jeg en Gang ser ham, vil jeg ganske ligefrem række ham Haanden og ønske ham til Lykke. Maaske Lady Mabel vil bede mig være hendes Brudepige. Hvorfor ikke? Hun skal naturligvis have et helt Dusin; seks i rødt og seks i blaat, ligesom Voksdukkerne paa en Bazar.«

I dette Øjeblik lød Gongonen, og Nora løb ned af Trapperne og ind i Daglistuen, hvor Lys og Lamper vare tændte og spredte et hyggeligt og venligt Skær over alle Genstande. Nora gik hen til sin Moder og knælede ned ved Siden af hende.

»Kære Moder, du maa ikke være vred paa mig!« sagde hun venligt, »jeg var meget uartig før. Jeg vidste ikke selv, hvad jeg sagde. Jeg skal nok for Fremtiden gøre mig Umage for at blive saa godt et Selskab for dig, at du ikke behøver at holde Selskabsdame.«

»Min kære Pige, det undrer mig ikke, at du føler dig ulykkelig,« svarede Mrs. Tempest forsonlig. »Jeg finder selv, at her er skrækkeligt trist.

En Fødselsdagskurv. Efter Maleri af A. Seifert.

Tscherning i 1841.

Mindesten for A. F. Tscherning, rejst paa Himmelbjerget.

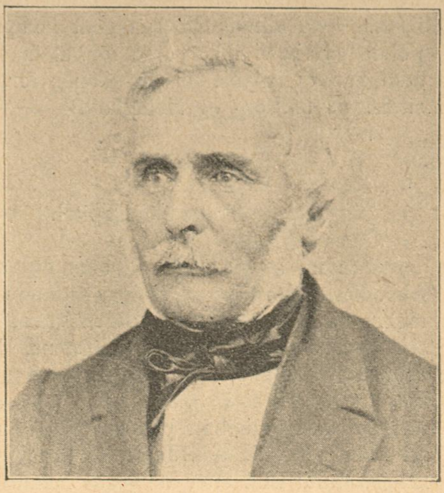

Tscherning i 1866.

Tscherning i 1848.

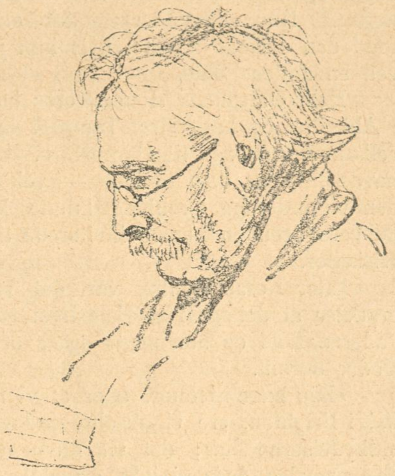

Tscherning i 1872.
Efter Tegning af Godfred Christensen.

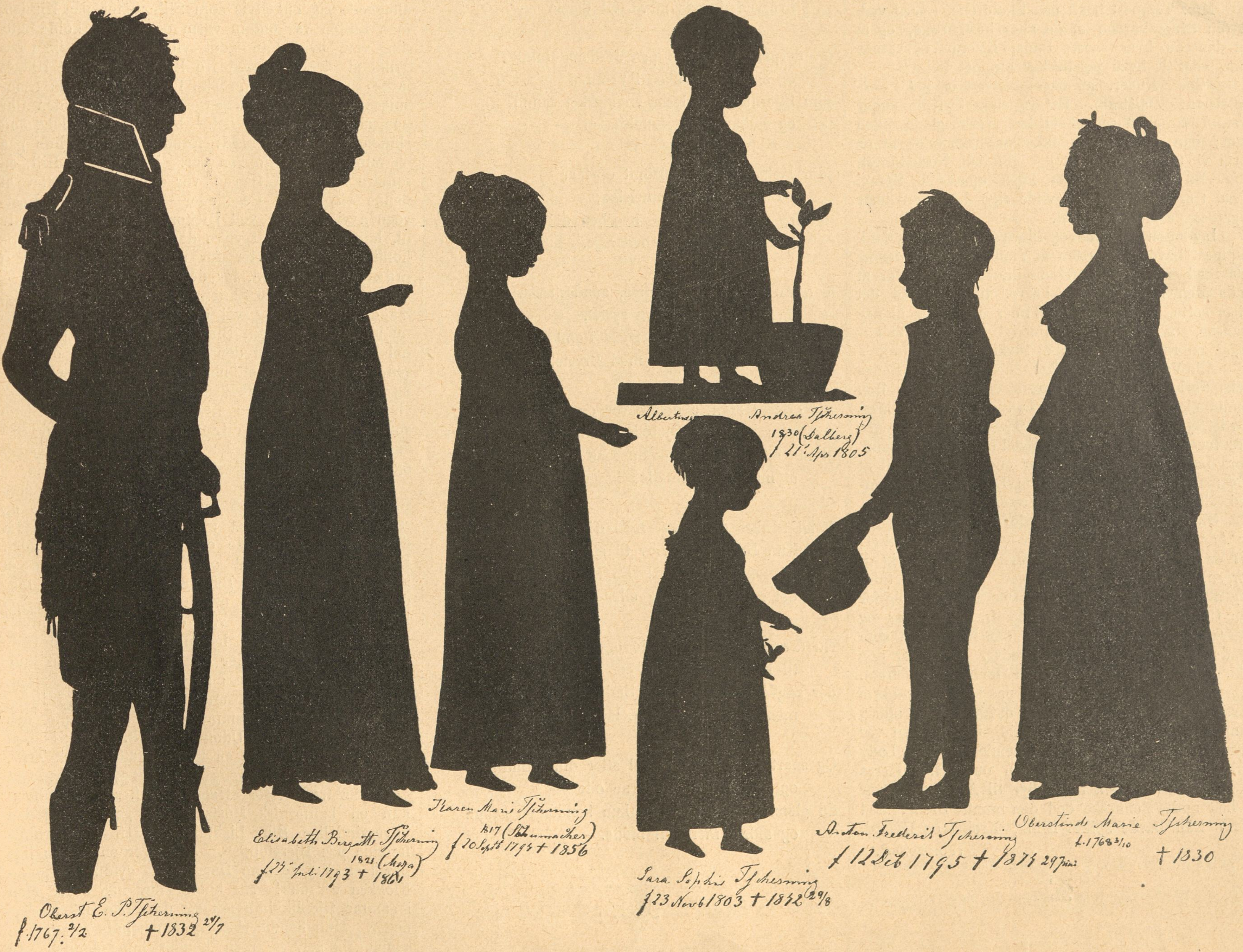

En Silhouetgruppe af Familien Tscherning fra Aarhundredets Begyndelse.

Jeg forstaar ikke, at vi i det hele taget har kunnet udholde at leve her — selv mens din kære Fader levede. Vi kunde lige saa godt bo oppe ved Nordpolen. Hvis vi ikke sørge for at faa nogen hertil, som kan oplive os, er jeg bange for, at vi blive sindssyge af Sorg og Melankoli.«

Trettende Kapitel.

Fra nu af gled Tiden jævnt og roligt hen paa Abbediet. Nora prøvede paa at føle sig tilfreds mellem alt det, som hun havde været omgivet af i sin Barndom. Hun saa til Hestene, kørte Kurvevognen med Titmouse for, besøgte Bønderne og red lange Ture i Skoven paa sin egen Hoppe; undertiden mødte hun paa sin Vej et muntert Selskab, som skulde paa Jagt; hun saa med et langt, længselsfuldt Blik efter de glade Mennesker og fortsatte derpaa med tungt Hjerte sit ensomme Ridt. Hun maatte for Fremtiden give Afkald paa sin bedste Adspredelse; alene kunde hun ikke tage paa Jagt, og hun vilde ikke tage imod Ledsagelse af nogen. Hun vilde betragte det som et Forræderi mod den elskede afdøde, hvis hun jog ud i Landet ved en andens Side.

Hele Omegnens Honoratiores havde aflagt Visit i Abbediet og budt Mrs. Tempest og hendes Datter velkommen tilbage til Hampshire. Lady Ellangowan havde indbudt dem til The — vel nærmest for at den vidunderlige Orchidee kunde blive beundret; de vare desuden blevne inviterede til flere Middagsselskaber.

Efter Noras Mening var det næsten en Forbrydelse at deltage i Selskabslivet saa hurtigt efter Faderens Død og hun søgte ogsaa at overbevise sin Moder derom.

»Min kære Eleonor, efter at vi have været paa Bal i Brighton, ere vi absolut nødte til at modtage Indbydelserne her; det vil blive optaget som en Fornærmelse, hvis vi ikke gør det. Jo — hvis vi ikke var gaaet med til det Bal —«

»Bad jeg dig ikke nok om at lade være?«

Mrs. Tempest trak paa Skuldrene. »Jeg ved, at din Dragt var en af de aller kostbareste, og at du dansede hver eneste Dans, Eleonor,« svarede hun, »det er hvad jeg husker om det Bal.«

»Godt, Moder, lad os blot styrte os ind i Fornøjelsernes Malstrøm. Det vil sikkert glæde Fader i sin Himmel at se, at vi kan være glade uden ham; han behøver da ikke at have ondt af os fordi vi pines af vor Sorg,« tilføjede Nora bittert.

»Du fører virkelig et højst upassende Sprog. Hvad tror du Mr. Scobel vilde sige, hvis han hørte dig,« sagde Mrs. Tempest.

Invitationer indløb og bleve modtagne og Mrs. Tempest havde for Resten af Vinteren nok at tænke paa med sine Kjoler. Hun pinte sin Hjerne for at finde den rette sølvgraa Farve, til at afløse det triste sorte, og hun brugte Timer lange til at udgranske, om det var sømmeligt eller ikke at anlægge en rød Sløjfe eller et Stykke Guldbroderi.

Alle Vegne, hvor de kom hen, drøftedes Rodericks Forlovelse med Hertugens eneste Datter. Den almindelige Mening var, at Lady Jane havde lavet Partiet, ja der var dem, der paastod, at hun var død for at bringe den lykkelige Forbindelse i Stand. Nora hørte roligt paa alt, var endog i Stand til at tale med om Bryllupet og om Lady Mabels Skønhed, Elegance og yndefulde Væsen.

Omsider fik man da Ende paa Julen og det ny Aar begyndte. Tiden var gaaet ret taaleligt; det er ikke let for Ungdommen at hengive sig til Sorgen. Skyerne komme og gaa, men Solen titter dog altid glimtvis frem. Nora var taknemmelig for den Godhed, der vistes hende fra alle Sider og maaske ogsaa lidt smigret ved den Beundring, som hendes Person vakte i alle Kredse. Livet var dog ikke saa utaaleligt, som hun først havde troet. Hun tænkte paa Roderick som paa noget, der hørte Fortiden til, noget, som ikke havde Del og aldrig kunde faa Del i hendes fremtidige Liv. Han var ogsaa død og borte ligesom hendes Fader. Lady Mabels tilkommende Mand, den nuværende Herre til Briarwood og den fremtidige til Ashbourne, var et helt andet Menneske end den muntre Dreng, med hvem hun havde spillet Klink, Kroket og Billard.

(Fortsættes).

For aldrig mere at mødes.

Af

Joh. Fred. Madsen.

Men, kæreste Ven! Hvorfor dugges dit Blik?
Hvorfor denne Skælven paa Haanden?
Og Stemmen — jeg tror saa minsæl den slaar Klik!
— Hvor har du nu Viddet og Aanden?

Er det dette Ord, dette lille »Farvel«,
der falder dig saadan for Brystet?
Kan du, som slog natlige Timer ihjel
ved Bægret, kan du blive rystet?

Kan du — ja, tilgiv mig — da virkelig gaa
saa dybt, helt til Bunds, i dit Hjerte,
at du saa tilfulde kan føle, forstaa,
at Afskeden kan volde Smerte?

Kan virkelig du paa dit Hjertes Bund
da lade den Tanke fødes,
at du og jeg skilles i denne Stund
for aldrig mere at mødes?

Kan du med dit flygtige, sydlandske Blod
da fatte det Dyb af Smerte,
at én Gang selv Mindet om den, man forlod,
skal dø — med det bristende Hjerte?

Det Dyb af fortvivlet Vemod, at to
hinanden forstaaende Sjæle
skal mødes et Nu og se Minder gro,
hvorved de saa gerne vil dvæle —

for derpaa at spredes paa Jordens Rund
og siden udslukkes i Vrimlen —
som Stjernen, der lyser en stakket Stund
og slukkes paa Nattehimlen —

som Meteoret, der sælsomt opstaar
i Stjernernes Himmelrige;
hvorfra det kommer — hvorhen det gaar —
kan ingen med Vished sige.

Kan du — du, den vittige, aandsstærke Mand —
da virkelig blive saa rystet,
at Taarerne glimter bag Øjets Rand
og Hovedet synker mod Brystet —

saa greben af hele den Alvor og Ve,
som vel dette Øjeblik rummer,
at nu, da vi skilles — nu maa det jo ske —
at nu du saa modløs forstummer?

Hvad tænker du paa — med din gode Forstand!
Kun Barnet har Lov til at græde —
kun Barnet og Kvinden! En Mand er en Mand,
det gælde saa Sorg eller Glæde!

Nu drager du Trækfugl jo ogsaa af Sted
til Hjemmets de sollyse Egne,
der spejler sin Sol i det Smil, du tog med,
men som du nu fejgt lader blegne.

Og snart kruser Smilet vel atter din Mund
og lægger dig Minderne øde —
du glemmer den Ven, du kun kendte en Stund
og aldrig mere vil møde. —

Postbestyrerinden i Laurel Run.

Fortælling af Bret Harte.

(Sluttet.)

Andet Kapitel.

Da hun var kommen indenfor det lange Fyrrebæltes venlige Skygger, fulgte hun dem, indtil hun havde faaet Laurel Runs omgærdede Nybygd langt til højre for sig og var naaet til en af Burnt Ridges aabne Skrænter, hvor hun vidste, at Jo Simmons' Mustang »Blue Lightning« græssede fredelig. Hun havde ofte før redet den, og efter at hun havde løst det halvtredsindstyve Fod lange Tøjr fra Grimen, tillod den hende den tidligere tagne Frihed, at vinde sine Fingre ind i den blaalige Manke og kravle op paa Ryggen af den. Burnt Ridges Værktøjsskur, i hvilket Jo's Saddel og Bidsel hang, laa kun et kort Ridt derfra. Hun naaede ubemærket derhen og fremtog fra Simmons mexikanske Saddelkammer — ligesom i gamle Dage — en Tværsaddel med højt Rygstød og stærkt krummet Saddelbue tillige med tilhørende Saddelpude. Efter at hun havde sat sig til Rette, rev hun sin Kaabe af, bandt den ved Ærmerne omkring Livet, stoppede den ind under sit ene Knæ og lod den falde ned over Hestens Sider. Samtidig dukkede der ogsaa et svagt Minde frem hos Blue Lightning; den spidsede Øren. Mrs. Baker udstødte et lille, opmuntrende Skrig, som den kendte igen, og i næste Øjeblik vare de begge i fuld Fart over Højdedraget.

Om end den Vej, hun havde taget, var stejl, besværlig og paa sine Steder farefuld, var den dog en Genvej, der var to Mil kortere end Postruten, ligesom der var mindre Fare for, at hun skulde blive indhentet af eller møde nogen. De større Skraaninger laa allerede i Skygge; Fyrretræerne paa de fjærnere Toppe udskilte sig af Grupperne og aftegnede sig enkeltvis som Silhouetter paa Himlen, men Luften var endnu varm og Nattens kolde Luftning var, hvad hun godt vidste, endnu ikke begyndt at strømme ned fra Bjerget. Burnt Ridges lavere Kæde var endnu ikke formørket af den fremsnigende Skygge fra Bjærget ovenover. Uden Uhr hos sig, men med dette bekendte og langsomt skiftende Soluhr udbredt foran sig, vidste hun paa en Minut, hvad Klokken var. Heavy Tree Hill, en mindre Høj i det fjærne var allerede udslettet af denne skyggende Pegefinger — halv otte! Postvognen vilde være ved Hickory Hill lidt før halv ni, hun skulde helst være der før den — den opholdt sig i ti Minutter for at skifte Heste — hun maatte naa derhen, før den kørte videre.

Før den næste Skrænt begyndte at hæve sig, laa der en godt og vel to Mil lang Slette. »Løb nu alt, hvad du kan, Blue Lightning!« Det var en hel Del — thi med den lille Straahat og de flagrende Baand bøjet helt ned over den blaalige Manke, og den vajende Silkekaabe næsten parallel med Hestens Ryg, fløj hun hen over den lange Slette som en Fugl igennem Luften. Et Par flyvende Bevægelser til op og ned ad et bølgeformigt Terræn og Divides lange, stejle Skrænt laa foran hende.

Drivende af Sved og tilklistret af Støv gled Blue Lightning paa Landevejens glatte fine Støv og ravede som en beruset i en rød, taaget Drøm, idet den snøftede, pustede og kastede med Hovedet. Hvor Vejen gik jævnt opad, kunde den med et blive modløs og lade Bagkroppen hænge ned, medens Benene rystede under den; ved de skarpe Fremspring blev den vild og krampagtig smidig i sine Bevægelser; der begyndte at opstaa Forestillinger hos den, Minder dukkede frem! Hvad hun dog var for en Pokkers Fugl, dette fjerlette Væsen, som kælede for den med sit bedaarende Blik og sin indsmigrende Stemme. Op! Nu kendte den hende igen. Hyp! Udmærket godt. Hopla! Den gjorde et Spring som en Kanin, satte i rask Trav, gik over til en magelig Skridtgang, humpede af Sted paa tre Ben for at samle Kræfter igen — hvad kun en kalifornisk Mustang kan gøre — og den uovervindelige Blue Lightning stod til sidst triumferende paa Bjergtoppen. Aftenstjernen havde lige banet sig Vej gennem Horisontens gyldne Taage — Klokken var otte! Nu kunde hun naa det! Men i samme Øjeblik indfandt sig de første Betænkeligheder. Hun kendte Hesten, hun kendte Vejen, hun kendte sig selv — men kendte hun Manden, til hvem hun red? En kold Gysen fo'r igennem hende,

derpaa gennemisnedes hun af et pludseligt Vindstød; det var Natten, som til sidst styrtede ned fra de nu usynlige Snebjærge og tilranede sig alt, hvad den rørte ved; men fra nu af var der kun en lang Skrænt ned ad mod Hickory Hill og hun fo'r trygt ned under dens Beskyttelse. Halv ni! Hun saa Lysene fra Nybygden lige foran sig — men samtidig hermed de to Lygter paa Postvognen, som holdt udenfor Poststationen og Hotellet.

Heldigvis havde den ventende Hob samlet sig omkring Hotellet, og hun slap ubemærket ind fra Bagsiden. Da hun traadte ind i Aflukket, vendte den eneste Tilstedeværende — en køn, ung Fyr med rødligt Overskæg — sig om imod hende med et Glimt af glad Overraskelse. Men det forsvandt ved Synet af det hvidblege, bestemte Ansigt og de tindrende Øjne, som ikke en Gang kastede et Blik paa ham, men fæstede sig paa en stor Sæk, hvis gabende Svælg endnu stod aabent, og som var stillet op ved Siden af Pulten.

»Hvor er det Pengebrev, som kom med den Postsæk?« spurgte hun hurtig.

»Hvad — mener — De?« fremstammede han, med et Ansigt, som pludselig var blevet hvidere end hendes eget.

»Jeg mener, at det er Lokkemad, som er lagt i Heavy Tree Crossing, og at Mr. Home fra San Francisco nu venter paa mit Kontor, for at se, om De har taget den.«

Smilet og Løgnen, som han først forsøgte at fremtvinge fra Mund og Læber, naaede ikke saa vidt, thi under Fortryllelsen af hendes ubevægelige, sanddru Ansigt, vendte han sig næsten mekanisk om mod Pulten og tog en Pakke frem.

»Du gode Gud! De har allerede aabnet den,« udbrød hun, idet hun pegede paa det brudte Segl.

Udtrykket i hendes Ansigt overtydede ham bedre, end noget som helst af hvad hun havde sagt, om at hun vidste alt. Han fremstammede under Indtrykket af den nye Uro, som hendes fortvivlede Tone indgød ham: »Ja, jeg fik nogle Regninger — Budet ventede paa Pengene, og jeg tog nogle af Pakken. Men, jeg forsikrer Dem, jeg vilde bringe det i Orden til næste Post.«

»Hvor meget har De taget?«

»En ren Bagatel. Jeg . . .«

»Hvor meget?«

»Hundrede Dollars.«

Hun tog Pengene, hun havde bragt med fra Laurel Run, op af Lommen, og efter at hun havde talt Summen af, lagde hun den ind i den aabne Pakke. Han skyndte sig efter Lak, men hun gjorde en afværgende Bevægelse, idet hun lod Pakken falde i Postsækken. »Nej, naar blot Pengene findes i Sækken, kan Pakken være tilfældig beskadiget. Nu brækker vi lidt paa en eller to af de andre Pakker — saadan,« hun tog en Pakke Breve frem og traadte med sin lille Fod paa Postomslagene, indtil Korsbaandene gik itu. »Lad mig nu faa noget tungt.« Hun tog et Messing Topundslod op, pakkede det ind med samme feberhastige men beherskede Hastighed, forseglede Pakken, forsynede den med Frimærke, adresserede den med stor, tydelig Skrift til sig selv i Laurel Run og smed den i Postsækken. Derpaa lukkede hun denne i og satte Laasen for; han vilde hjælpe hende, men hun viste ham atter bort med en Haandbevægelse. »Send Bud efter Postbudet og hold Dem selv herfra et Øjeblik,« sagde hun kort.

Hans tidligere Skælven og Angst var veget for ydmyg Beundring og vanvittig Lidenskab. Han adlød i en ophidset Tilstand men uden at sige et Ord. Mrs. Baker tørrede sin fugtige Pande og sine tørre Læber og rettede paa sin Kjole. Det var ikke saa underligt, at det unge Postbud studsede ved Synet af de funklende Øjne og Munden med det alvorlige Smil, som viste sig ved det lille Vindue.

»Mrs. Baker!«

Hun lagde hurtig Fingeren paa Læberne og en hel Verden af usigelig og gaadefuld Betydning i sit bekymrede Ansigt.

»Der er en svær San Francisco-Laps, der har indtaget min Plads i Aften i Laurel Run, Charley.«

»Ja, Frue.«

»Det er kedeligt, at Omnibus Waybay saadan er bleven rystet og skrumplet, før den kom her.«

»Hvorledes.«

»Jeg mener, at det var skrækkeligt, om den pedantiske Skriver skulde finde alt hulter tilbulter indeni, naar han kommer for at aabne den. Jeg vilde ikke for alt i Verden volde ham Ubehageligheder.

»Nej, Frue, det vilde ikke ligne Dem.«

»De vil derfor nok være særlig omhyggelig for min Skyld.«

»Mrs. Baker,« svarede Charley uhyre alvorlig, om saa Sækken her skulde falde tyve Gange af herfra og til Laurel Run, skal jeg selv springe ned og tage den op.«

»Tak, ræk mig Deres Haand.«

»De trykkede hinanden alvorligt i Haanden over Vindueskarmen.

»Og De tager ikke med os, Mrs. Baker?«

»Nej, det gør jeg ikke; det kunde ikke gaa an — jeg har ikke været her — De forstaar nok?«

»Fuldkomment.«

Hun rakte ham Sækken igennem Døren. Han tog den forsigtig, men til Trods for sin store Omhu, faldt han to Gange over den, førend han naaede ud paa Landevejen, hvor den, efter visse Udraab og Skrig at dømme, ramtes af en lignende Vanskæbne, da den blev hejset op paa Bukken. Mrs. Baker vendte tilbage til Kontoret, smed sig i en Stol og i Uoverensstemmelse med sin tidligere Holdning, gav hun nu for første Gang sine Taarer frit Løb. Da blev hendes Haand pludselig greben og hun fandt Green knælende foran sig. Hun fo'r op.

»Gaa ikke bort,« udbrød han ydmygt og lidenskabeligt, »men hør for Guds Skyld paa mig! Jeg ved, jeg er et ødelagt Menneske — selv om De har frelst mig fra Opdagelse og Vanære. Jeg indser, at det, jeg har gjort, var vanvittigt og slet, men De ved ikke alt — De ved ikke, hvorfor jeg gjorde det — De kan ikke tænke Dem, hvilke Fristelser der har drevet mig til det. Hør, Mrs. Baker, jeg har stræbt efter at skaffe Penge paa ærlig og uærlig Maade — ved alle mulige Midler, for at tage mig godt ud i Deres Øjne — for at blive rig og i Stand til at byde Dem et Hjem og føre Dem bort fra Laurel Run. Jeg gjorde det altsammen for Deres Skyld — af Kærlighed til Dem, elskede Betsy. Bønhør mig!«

I sin Vrede, sine krænkede Følelser, i Harmen og den umaadelige Uvilje, som opfyldte hendes lille Legeme i dette Øjeblik, burde hun have været stor, majestætisk, guddommelig og bydende, men Naturen driver undertiden Gæk med den lidende Menneskehed. Hun var kun i Stand til at vriste Haanden fra hans Greb med barnlige Vridninger, hun var kun i Stand til at stirre paa ham med sine smukke, funklende Øjne; hun var kun i Stand til at tjatte den Haand, som holdt hende tilbage, med sin fløjelsbløde, flade Haand, og da hun genvandt sit tabte Mæle, var det høj Falset, og alt, hvad hun var i Stand til at sige, var: »Gaa Deres Vej, eller jeg skriger.«

Han rejste sig med et fortvivlet og fordrejet Smil, som til Dels hidrørte fra hans ulykkelige Lidenskab, til Dels fra virkelig Anger og Skam.

»Hvorfor red De da herover? Hvorfor udsatte De Dem for den Fare? Hvorfor jog De herover for at dele min Skændsel — for De er nu lige saa indviklet i det her, som jeg — naar det ikke var Deres Mening at dele alt andet med mig. Hvorfor kom De herover, naar det ikke var for min Skyld?«

»Hvorfor jeg kom herover?« raabte Mrs. Baker, medens hver rød Blodsdraabe forsvandt fra hendes Kinder og de dirrende Læber. »Hvorfor — jeg — kom — herover? Jeg kom herover for John Bakers Skyld! John Baker, som lagde sig imellem Dem og Døden ved Burnt Ridge, ligesom jeg nu lægger mig imellem Dem og Domfældelsen i Laurel Run, Mr. Green! Ja, John Baker, som ligger begravet under Halvdelen af Burnt Ridge, men som den Dag i Dag er mere værd for mig end noget af de levende Mennesker, der kravler over den i — i — (hvor vanskeligt var det ikke at finde et Superlativ) halvtredsindstyve Søndage igennem. Jeg kom herover som John Bakers levende Hustru, for at fuldbyrde den døde John Bakers Hverv. Ja, det er maaske et skident Hverv denne Gang, Mr. Green! men det er hans Hverv, og kun for hans Skyld er det mig dyrebart. Det var derfor jeg kom herover, det er det, jeg lever for og venter efter — altid at være ham og hans Hverv værdig! Saa sandt jeg hedder Betsy Baker!«

Hun gik hurtigt op og ned ad Gulvet, imedens hun atter bandt sin Straahat under Hagen. Saa standsede hun, tog sin Gedeskinds Pung op af Lommen og lagde den haardt ned paa Pulten.

»Stanton Green, vær ingen Nar! Riv dem ud af alt dette og bliv Mand igen. Tag saa meget af den Pung, som De behøver for at betale, hvad De skylder Regeringen, send Deres Afskedsbegæring ind og behold Resten til at begynde et hæderligt Liv for et andet Sted. Men forlad Hickory Hill før i Morgen ved denne Tid.«

Hun tog sin Kaabe ned fra Væggen og lukkede Døren op.

»De gaar?« spurgte han bittert.

»Ja.« Enten kunde hendes lunefulde Sind ikke længere holde sig alvorligt, eller ogsaa søgte hun med kvindelig Finfølelse at gøre ham Afskeden mindre tung, thi hun føjede til med et fortryllende Smil:

»Ja, jeg tager bort for at ride Blue Lightning imod Charley og Postsækken og slaa Rekorden.«

* * *

Det fortælles, at hun gjorde det. Maaske det skyldtes den Omstændighed, at Hævningen af Terrænet var til Fordel for hende paa Tilbagerejsen, og at hun kunde undgaa den Omvej, Postvognen maatte gøre for at bestige Bakken, eller maaske det kom sig af, at Transporten af Postsækken, der to Gange maatte frelses fra at køres over af Postvognen, var forbunden med ualmindelige Vanskeligheder — nok sagt, hun traadte ind i Laurel Runs Postkontor, da Forspandet for Postvognen kom travende op ad Bakken. Mr. Home var allerede paa Perronen.

»De maa forsyne Deres næste Postsæk med Ballast,« bemærkede Charley alvorlig, da den en Gang til slap fra ham ned i Støvet paa Landevejen, »eller ogsaa maa De faa en ny Kontrakt i Stand med Selskabet. Vi er bleven forsinkede ti Minutter for den urolige Tingest Skyld.«

Home svarede ikke, men trak hurtig sit Bytte ind paa Kontoret, idet han næppe lagde Mærke til Mrs. Baker, som bleg og forpustet stod ved Siden af ham. Da Sækken blev lukket op og Forstyrrelsen indeni viste sig, udstødte Mrs. Baker et lille Suk. Home kastede et flygtigt Blik paa hende, tømte Sækken ud paa Gulvet og tog den itubrudte og halvfulde Pengepakke op. Derpaa samlede han de adspredte Pengestykker op og talte dem. »Det er fuldstændig i Orden, Mrs. Baker,« sagde han alvorlig. »Denne Gang er han fri for Tiltale.«

»Hvor det glæder mig,« svarede Mrs. Baker skinhellig, idet hun snappede lidt efter Vejret.

»Det glæder ogsaa mig,« svarede Home med forøget Alvor, medens han tog Pengene, »for efter hvad jeg har forstaaet i Eftermiddag, er han nok en af Laurel Runs gamle Pionerer, en af Deres Mands Venner, og jeg tror, han er en større Tosse end Gavtyv.« Han tav et Øjeblik og sagde derpaa i en ligegyldig Tone, imedens han slog Pengestykkerne imod hinanden:

»Har han gjort sig usynlig, Mrs. Baker?«

»Jeg forstaar vist ikke rigtig, hvad De siger,« sagde Mrs. Baker med stolt Værdighed, men en Smule blegere. »Hvorledes skulde jeg kunne vide det, og hvorfor skulde han i det hele taget gøre sig usynlig?«

»Jo,« svarede Mr. Home, idet han blidt lagde Haanden paa hendes Skulder; »ser De, det kunde jo hænde hans Venner, at Mønterne var mærkede, og det kunde maaske være tilstrækkelig Grund for ham til at følge Deres gode Raad og løbe sin Vej. Men, som jeg før sagde Dem, hvad der end sker, saa har De intet at frygte — thi Regeringen staar paa Deres Side.«

Vore ærede Læsere,

især paa Landet, hvor Mindet om **Tscherning** og hans Virken for Folket mange Steder endnu er levende og friskt, bedes meddele Venner og Bekendte, som maatte ønske at eje dette vort

Tscherning-Numer,

at det gratis og portofrit vil blive tilstillet enhver, som snarest tegner Abonnement paa »Nordstjernen« paa nærmeste Postkontor og indsender Kvittering til Bladets Kontor.

Hvorledes man fanger Strudse i Sudan.

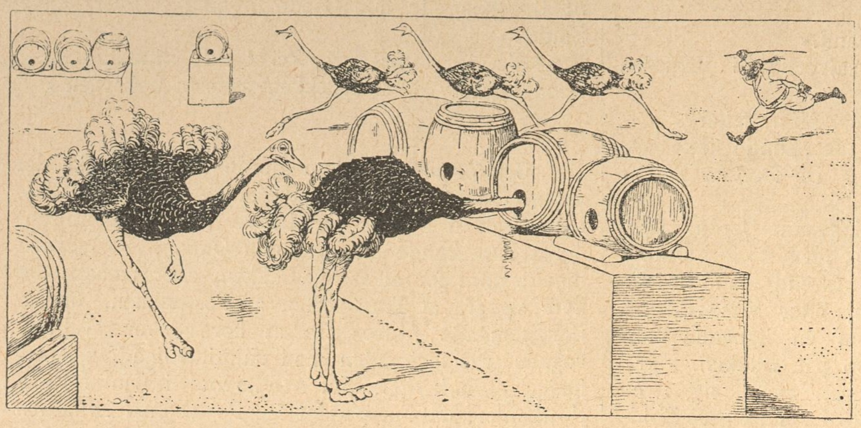

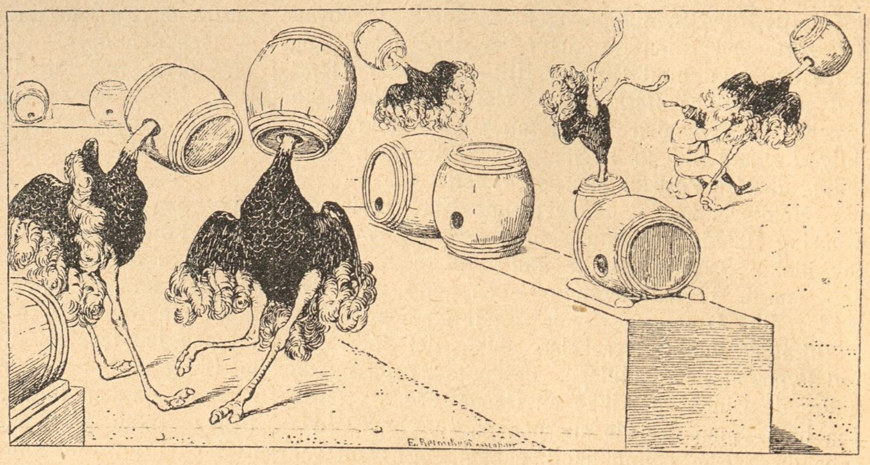

Fra de gode, gamle Dage.

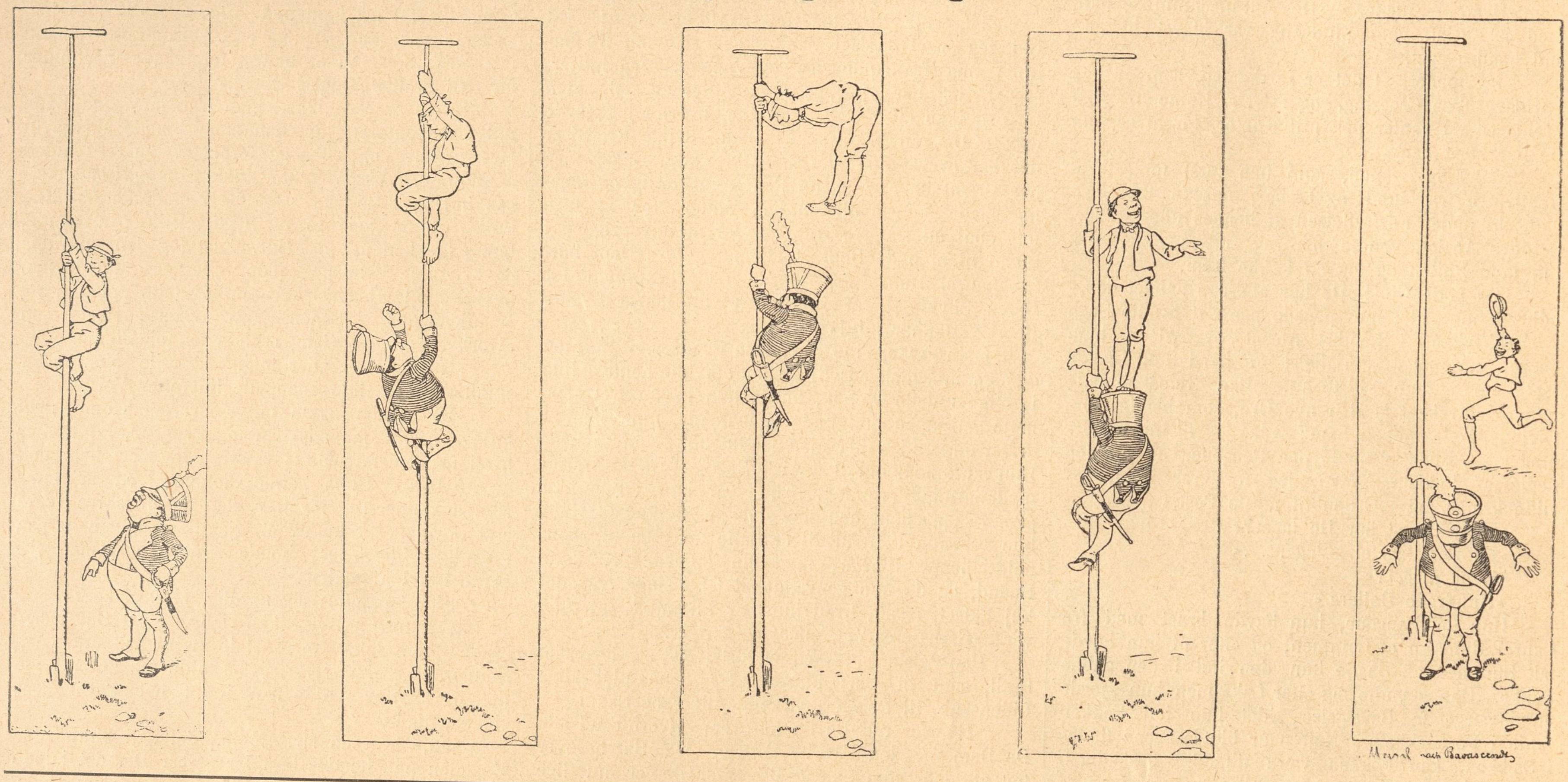

Opgaver.

Logogrif.

1—10.
Det hele, Læser, kan vist let du gætte,
naar blot jeg siger dig, at det er dette,
som netop nu jeg vil dig fængsle til.
Jeg haaber ej, jeg dette
2. 3. 4. 5.
faar at høre,
naar nu jeg paastaar, at til Maalet føre
dig dette ene
10. 2. 3. 4. 5. 3.
baade kan og vil.
10. 8. 9. 1. — 6. 7. 8. 1.
To Ting, der ikke sjælden Uheld følger.
10. 8. 9. 6. 4.
Bag disse fem der sig et Skældsord dølger,
som ingen gerne bruger om en Ven.
2. 6. 4. 5. 7. 8. 10.
En Skikkelse fra Æventyrets Rige,
men som for daglig Prosa straks maa vige,
naar saadan
7. 8. 1. 2. 6. 4. 5.
Bogstavrækken stilles hen.
9. 8. 6. 7. 8. 9. 1.
En Idræt, hvormed unge Kræfter øves.
4. 8. 9. 1. 5. 3. 5.
Ved disse sikkert manges Taalmod prøves,
skønt manges Sind forkortet blev ved dem.
Nu tør ej fler af disse
7. 8. 9. 1. 5.
jeg dig vise,
du ellers næppe vil det hele prise,
men sige, Logogriffen var for nem.

Skak.

Sort.

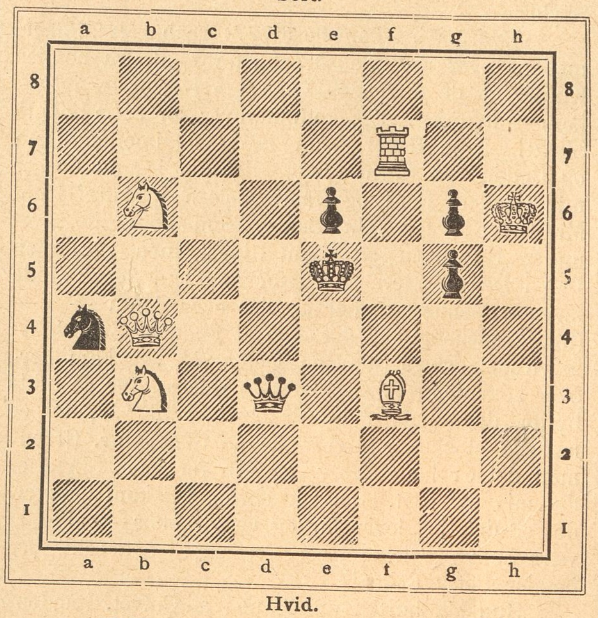

Hvid.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Regneopgave.

To Venner havde et med Vin fyldt Fad, der indeholdt 12 Potter. De vilde dele Vinen, men foruden det fyldte Fad var der kun to andre Fade at faa, af hvilke det ene kunde tage 7 og det andet 5 Potter. Hvorledes skulde de bære sig ad for at foretage Delingen, saaledes at hver tilsidst fik 6 Potter i et Fad.

Løsning paa Gaade i Nr. 9.
De Fødder, som tidligere bar den Afdøde, gik naturligvis ikke med.

Løsning paa Logogrif i Nr. 10.
Kjædesting.

Løsning paa Gaade i Nr. 10.
Bank.

Indhold.

Billeder: Krigsminister A. F. Tscherning (Portræt). — En Fødselsdagskurv. Efter Maleri af A. Seifert. — 6 Billeder i Anledning af Hundredaarsdagen for Tschernings Fødsel. — Hvorledes man fanger Strudse i Sudan (2 Billeder). — Fra de gode, gamle Dage (6 Bill). — Illustr. til Romantillæget.

Tekst: A. F. Tscherning (Biografi), — Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Postbestyrerinden i Laurel Run. Af Bret Harte. — De danske Skoves Historie. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Nordstjernens Postabonnenter

bedes erindre at forny Abonnement inden den 27. December for at undgaa Forsinkelse i Ekspeditionen.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 12 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 22. December. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

Jul i Klitten.

Af

Henrik Strandvold.

Vesterhavet væltede sine lange Bølger med dumpe Slag ind imod den sandede Kyst. Mørket var faldet paa, det store Mørke, der visker alle Omrids ud og sluger alt sin dybe Favn. Kun Stjernerne tindrede, blanke og fjerne, ude fra Rummets umaadelige Dyb.

En stor Damper huggede i Revlen, stønnende som et saaret Dyr. Mandskabet havde grebet Redningsrakettens Line, den Livets tynde Traad, der atter skulde forbinde de skibbrudne Folk med de levendes Verden, og nu sattes Redningsstolen i Gang, hentende en efter en alle de vaade, forkomne Mennesker, der i deres tavse Rædsel havde skimtet Dødens krumme Klofingre gramse ind over Rælingen efter dem.

Og medens Vandet i sin Vælde slog Jernkolossen ude paa Revlen midt over, spredtes de reddedes Skare omkring i de smaa Fiskerhuse, baarne eller ledede under Tag, alt eftersom de vare medtagne til. Stilfærdigt pusled Fiskerfolkene med dem, fik dem i Seng og plejede dem paa det bedste.

Vi kigge ind i en saadan Fiskerhytte, efter at vi uden for have faaet det Indtryk, at de to smaa Vinduer i Opholdsstuen ere illuminerede.

Er der Fest der inde, eller hvad er der paa Færde?

Ja, en Fest er der — Julefesten.

Og vi aabne Døren i behagelig Forventning om at se et smykket, blinkende Juletræ straale midt paa Gulvet og mærke Duften af en stegt Gaas strømme os i Møde — disse to Julebilleder fremstille sig altid af sig selv paa Juleaften uden Hensyn til, hvor man Øjeblikket opholder sig. Grantræet og Gaasen ere nu en Gang blevne Julens Symboler: Træet paa den barneglade Tro, Gaasen paa Juletidens mere haandgribelige Herligheder.

Her brister imidlertid Illusionen, idet vi træde over Tærskelen og se os om i den lave Stue. Hvor skulde vel Juletræet komme fra paa et Sted, hvor der er Mile at vandre til den nærmeste Busk? Og hvad Gaasen angaar, da kommer denne Jule-Fugl ikke flyvende ind fra Havet for at lade sig stege af en fattig Fiskerkone. Nej, der er hverken Grantræ eller Gaas.

Men Jul er der nu alligevel.

Paa den lille Kommode imellem Vinduerne staar en gammel Messing-Armstage, der ved et Lune af Skæbnen har fundet Vej til denne fjerne Afkrog, skønt den ser ud til at have hørt hjemme i større Omgivelser. I dette Hyttens Pragtstykke brænder der fire ikke alt for velnærede Stearinlys. Vel synes Fiskeren, at det er at drive Overdaadigheden temmelig vidt, men han bøjer sig for sin til daglig Brug saa yderst sparsommelige Kone, som med en vis Ret mener, at naar de nu har den fine Lysestage, saa skal den ogsaa bruges ved højtidelige Lejligheder.

Enkens Jul. Tegning af I. R. Wehle.

Et Julebord var der ogsaa dækket. Paa en grov, ren Dug stod et Fad med dampende Fisk, og det var ikke til at foragte.

Henne i en Krog havde Børnene pyntet op med en Marehalmsbuket. Vissen var den rigtignok og ikke synderlig fin, men Børnene forlangte den ikke bedre, og tilmed sad der en lille, virkelig Dukke paa hver Side af den, og en Bliktrompet og en Mundharpe bidrog mægtigt til at forhøje Virkningen af det hele.

Inde i Alkoven laa en af de skibbrudne.

Fortumlet og forslaaet var han, af og til gik der en Febergysning igennem hans Legeme, og hans Øjne flakkede vildsomme omkring i Stuen under det lave Loft.

Fiskerkonen bød ham at spise, men han kunde ikke. En Kaffepuns derimod, som Fiskeren byggede til ham, drak han begærlig. Han havde det saa ondt for at blive varm igen efter den langvarige Gennemblødning i den stormfulde Decemberaftens iskolde Hav.

Imens Fiskerfamilien spiste sin Julenadver, laa han stille og saa paa de spisende og paa den festlige Indretning.

Først da de vare færdige, vare hans Tanker saa vidt faldne i Ro, at han kunde samle dem om et Spørgsmaal:

»Er det Juleaften?«

Fiskeren skyndte sig at svare Ja, forundret over, at den fremmede talte Dansk, da det strandede Skib var fra Frankrig.

»Det havde jeg glemt,« sagde den fremmede, sukkede dybt, strøg sig med Haanden over Panden og tav atter.

Nu saa de nysgerrigt hen paa ham allesammen. Han var en ung Mand

med mørkt Haar, fugtigt endnu af det salte Vand, hans Øjne vare blaa og urolige og hans Kinder blege.

Pludselig udbrød han:

»Er der ingen her, der kan synge mig en Julesalme?«

Mand og Hustru saa paa hinanden, og Børnene skottede forlegne hen til deres Legetøj og deres Marehalmstol.

»Vi kan jo prøve,« svarede Fiskerens Kone stilfærdig.

Fra først af havde det jo nok været Hensigten, at der skulde synges paa denne hellige Aften, men Strandingen havde brudt Stemningen, og siden havde de generet sig for den fremmede Mand, der var kommen ind fra Havet.

Men nu sang de:

»Glade Jul, dejlige Jul«

tonede hen under det tilrøgede Loft. Fiskerkonen sang rigtigt, men hendes Stemme var ikke mere saa klar og ren, som den havde været i hendes Ungdoms Tid. Fiskeren brummede en velment Bas, der dog ikke stod i noget intimt Forhold hverken til Ord eller Melodi. Til Gengæld klang de smaa Barnerøster højt og sikkert — den Sang havde de indøvet hver Skoledag i den sidste Maaned.

Den fremmede laa med lukkede Øjne og hørte til. Denne Sang i disse Omgivelser tog om hans Hjerte med bløde Fingre, og han blev underlig greben af Modsætningen imellem den milde Julesang inde i Stuen og den hylende Vinterstorm, der rasede uden for. To store Taarer klemte sig frem under hans lukkede Øjenlaag og rullede langsomt ned paa Lageuet, da Sangen var endt.

Han aabnede sine Øjne og løftede sig op paa den ene Arm.

»Tak,« sagde han.

Og da han saadan havde ligget lidt, vedblev han:

»Den Sang kender jeg. Den sang min Moder for mig, da jeg var en lille Purk som et af Børnene der. Vil I høre en lille Historie, Børn?«

Straks svarede Børnene ikke, men saa tog den ældste af Pigerne Mod til sig og svarede Ja. Manden tændte sin Snadde, Konen tog sin Strikkestrømpe, og begge satte de sig i Nærheden af Kakkelovnen med de smaa klumpede sammen omkring sig.

»Hør, Karen,« sagde Fiskeren, »skænk os allerførst en Taar Kaffe.«

Det gjorde hans Kone, og Manden forbedrede for sit og den fremmedes Vedkommende den gulbrune Drik ved Hjælp af Flasken i Hjørneskabet.

Og saa fortalte den fremmede, en Gang imellem med korte Ophold, den lille Historie, han havde lovet dem.

»Det var en Juleaften ligesom nu, men det var langt herfra i en stor, stor By med høje, mørke Huse. I et af de Huse var der festligt oplyst ligesom her, men der var mange flere Lys og et stort, grønt Juletræ med alle Slags kulørte og glimtende Sager paa. Rundt om det Juletræ gik der en lille Dreng imellem sine Forældre, og hans smaa Søskende var der ogsaa og alle Tjenestefolkene Allesammen sang de »Glade Jul, dejlige Jul«, og Børnenes Øjne blinkede i Glæde som smaa, klare Julestjerner.

Men disse Stjerner formørkedes af bitre Taarer allerede den næste Dag. Thi da kom den lille Drengs Moder ind og fortalte ham og de andre Børn, at deres Fader var død. Og det var Drengens første store Sorg i Verden.

Kort efter blev den lille Dreng sendt bort til et fremmed Land, hvor hans Onkel boede, og der voksede han op og blev en stor Dreng, langt borte fra sin Moder og sine Søskende. Men hver eneste Jul var han paa Besøg i sit Barndomshjem, først sammen med sin Onkel og siden hen alene, men der tændtes aldrig mere Juletræ hos hans Moder. Juledag gik hun og hendes Børn ud paa Kirkegaarden, skuffede Faderens Grav ren for Sne og lagde en Krans af Grankviste og hvide Roser paa den. Det var deres Juletræ; andet fik de ikke, kære Børn.

Og den lille Dreng, som var bleven til en stor Dreng, han blev tilsidst helt voksen og giftede sig ude i det fremmede Land. Og saa rejste han ikke mere til sit Barndomshjem i Julen, men om Sommeren tog han dertil, og hans Kone og hans to Smaabørn fulgte med, for de skulde besøge Bedstemor og overtale hende til at rejse med tilbage, men det vilde Bedstemor ikke, hun vilde dø i sit Fædreland, sagde hun.

Men naar den unge Mand og hans Familie saa holdt Jul for sig selv ude i det fremmede Land, saa sang de altid den lille Salme, som hans Moder havde lært ham: »Glade Jul, dejlige Jul«, sang de, ligesom I før gjorde, kære Børn.«

Her holdt Fortælleren inde, og det saa ud, som om han lyttede efter noget.

Fiskeren bankede Snadden ud og stoppede den paany.

»Vil De ikke hellere vente med Resten til i Morgen?« spurgte han. »De kan nok trænge til Ro ovenpaa den Tur. Den var drøj.«

»Det var den,« svarede den Fremmede, »men her har jeg det godt. Jeg synes, jeg er næsten slet ikke træt, og min Historie er desuden straks til Ende.

Hør nu videre, Børn.

En Vinter kom der Brev til den unge Mand, at hans Moder var meget syg og gerne vilde se ham og tale med ham endnu en Gang. Det var hen under Jul, han rejste, og han ventede at være hos sin Moder til Juleaften. Men Skibet, som han sejlede med, blev flere Dage forsinket af Storme, og en mørk Aften strandede det paa Jyllands frygtelige Revler . . .

Men hvad er det? Hørte I ikke noget?« spurgte han pludselig og rejste sig helt over Ende i Sengen.

»Det er Stormen,« sagde Fiskeren, »den har saa mange sære Lyde.«

»Nej, det kan ikke være Stormen,« vedblev den Fremmede og stirrede hen imod Vinduet, »det var Musik, jeg hørte.«

»Kan ikke passe,« sagde Fiskeren. »Paa Juleaften gaar ingen og spiller paa Harmonika, allermindst i saadan en Brandstorm. Men Stormen den kan ogsaa baade pibe og fløjte og synge og skabe sig paa alle Manerer. Bryd Dem bare ikke om det.«

Og Fiskeren saa paa sin Kone med et Blik, der sagde:

»Han fantaserer, stakkels Fyr.«

»Saa hør da selv, Mand!« udbrød den Skibbrudne i stor Ophidselse, og hans Øjne blev saa anspændt store, som hørte han ogsaa med dem.

Uvilkaarlig rejste Fiskeren og hans Kone sig og lyttede. Børnene rykkede tættere sammen bag Forældrene, og der blev ganske stille i Stuen.

Med et blev Fiskeren hvid i Ansigtet, og hans Kone foldede Hænderne. Ingen af dem talte.

Men den fremmede brød Tavsheden.

»Det er ude fra Havet, det kommer,« sagde han hviskende, men saa højt, at de alle hørte Ordene. »Nu er det nærmere.«

Klingre Toner var det, dejlige Klange, som kom derude fra Havet med voksende Styrke gennem Stormen, hvis Brusen ikke længer kunde overdøve dem. Det var, som vuggede Julesalmens Melodi sig op og ned paa stærke, tonefyldte Guldstrenge, der sloges an af usynlige Hænder.

Med Lyden fulgte en Lysning, som blev kraftigere for hvert Sekund, et Skær, som ikke var Ildens og ikke Solens, men sammensat af tusinde Stjerners forenede Glans.

Nu hørte de ikke Stormen længer, men kun de skønne Toner, der steg og faldt i Orgelstyrke, indtil de brat forstummede.

I det samme gik Døren lydløst op, og paa Tærskelen stod, ombølget af et skinnende Lyshav, en Kvindeskikkelse, med sølvgraat Haar, men med unge, straalende Øjne, som hun rettede ufravendt paa den fremmede i Alkoven.

»Mo'r!« raabte han imod hende og bredte Armene ud.

Men da forsvandt hun.

Det stærke Lys var slukket, og den vilde Decemberstorm var atter den eneste Lyd, der hørtes.

Paa Tærskelen, hvor den fremmede Kvinde havde staaet, laa der en Grankvist og en stor, hvid Rose.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Det var først i Februar Maaned, at Mrs. Tempest underrettede sin Datter om, at hun vilde give et Middagsselskab.

»Det vil ikke blive nogen Fornøjelse uden den kære Edward,« sagde hun, »men vi kan ikke undgaa det, da vi har modtaget alle vore Venners Indbydelser.«

»Synes du virkelig, at vi allerede nu er nødte til at gøre Gengæld?«

»Ja, min Pige, ellers burde vi ikke selv være gaaede ud. Havde vi afslaaet Indbydelserne havde det været en anden Sag.«

»Ak,« sukkede Nora, »hvorfor afslog vi dem ikke. Det stammer altsammen fra det ulyksalige Bal i Brighton, kan jeg tænke.«

»Jeg vil savne Miss Mac Croke, naar Indbydelserne skulle skrives.«

»Lad mig gøre det, Moder; jeg skriver dog ganske net. Det er en af de faa Ting, hvori jeg har drevet det til noget. Og dog lader det til, at heller ikke den er uden Lyde — du plejer i alt Fald at sige, at min Skrift er for mandig.«

»Hvis du vilde gøre Trækkene blødere, Nora, og ikke sætte saa voldsomt Tryk paa dine T'er«, sagde Mrs. Tempest imødekommende, »vilde jeg finde din Skrift meget god; en Dame maa ikke have en saa bestemt Haand.«

Nora skrev altsaa Indbydelserne, som bleve sendte ud tre Uger i Forvejen. Selskabet skulde være efter en stor Maalestok og en fransk Kok fra Southampton skulde overtage Ledelsen af Køkkenet. Rigtignok erklærede Husets egen Kokkepige, at det hele var overstaaet, at hun kunde have gjort sine Sager lige saa godt som Franskmanden, og at hans Ødselshed kunde faa Haarene til at rejse sig paa Hovedet af ethvert kristeligt Fruentimmer.

Et Par Dage før Selskabet, da Nora red hjemad efter en længere Morgentur i Skoven, saa hun foran sig en Dogcart, som ved første Øjekast syntes at tilhøre Roderick Vawdry. Hjulene vare røde, Hesten gik just ikke altfor adstadigt, og Vognen svingede fra den ene Side til den anden, da den rullede ind i Gaarden. Nora følte sit Hjerte slaa hurtigere.

Men nej — denne tynde Skikkelse med den militære Holdning, denne ulastelige Dragt, det var ikke Roderick Vawdrys. Det var det Menneske, som hun mindst af alle ønskede at se.

Hvis hun ikke havde været ude saa længe og vidste at Dyret maatte være træt, vilde hun sikkert have vendt om og være galopperet tilbage til Skoven for at undgaa den forhadte Gæst.

»Jeg haaber da ikke, at Moder beder ham om at blive her,« tænkte hun, »skønt jeg frygter for at hans glatte Tunge har megen Indflydelse paa hende.«

Hun red langsomt ind i Gaarden, sprang af Hesten og førte den selv ind i Stalden, som hun før saa ofte havde gjort. Hun blev staaende noget inde i Stalden, her følte hun sig foreløbig sikker for Kaptajn Winstanleys forhadte Selskab. Paa denne Maade fik hun Ende paa en halv Times Tid og derpaa løb hun op paa sit Soveværelse.

»Hvis Moder nu sender Bud efter mig, kan jeg ikke komme ned,« tænkte hun. »Han kan da ikke blive her mere end en Timestid! Det værste er, at han er Thevandsmenneske ligesom Moder, og hun vil formodentlig bede ham blive til Klokken fem.«

Nora søgte at trække Tiden ud ved at bruge en uhyre Tid til sit Toilette, navnlig anvendte hun en usædvanlig Omhu paa sit Haar; hun havde vist aldrig før gjort et saa omhyggeligt Toilette.

»Det er bedst, du sætter mit Haar om, Phøbe,« sagde hun til Kammerjomfruen, »vi har god Tid.«

»Men det sidder jo udmærket, Miss —«

»Aa, Snak, jeg har redet tre Timer i Blæsten. Vær nu ikke doven, Phøbe, du kan børste det godt igennem, saa læser jeg imens.«

I det samme bankede det paa Døren og Phøbe løb hen for at aabne den. Det var Forbes som kom for at sige, at Mrs. Tempest ønskede, at Frøkenen straks skulde komme ned i Dagligstuen.

Nora iførte sig en smuk sort Kjole; hun kunde ikke bekvemme sig til at bære nogen anden Farve, saa kunde hendes Moder gaa med hvad Kulør hun vilde. Hendes eneste Smykke var et Par sorte Ørenringe og en sort Emaillebrosche med en Diamant i Midten; bag paa denne Brosche sad Squirens Portræt og Datteren bar den altid.

Klokken slog fem paa det store Uhr, da Nora gik ned.

»Saa slipper vi ikke for ham til The,« tænkte hun, idet hun utaalmodigt trak paa Skuldrene.

Hun havde gættet rigtigt Samtalen var i fuld Gang. Mrs. Scobel havde ogsaa indfundet sig for at faa en lille Passiar og Kaptajnen sad mageligt tilbagelænet i en Stol og saa velbehageligt paa de to Damer. Thekedlen snurrede lystigt over Spritlampen; Brændeknuderne knitrede i Ilden og belyste Messingkuglerne paa Kamingitteret; men trods det hyggelige Interiør, der viste sig for Nora, da hun traadte ind i Stuen, nærmede hun sig kun

langsomt, ligesom modvilligt, og sendte de tilstedeværende et mørkt, truende Blik.

Kaptajnen sprang hurtigt op for at hilse paa hende.

Hun besvarede høfligt, men koldt hans Hilsen og vendte sig derpaa straks om til Moderen for at spørge, hvad hun ønskede.

»Kaptajn Winstanley ønskede at hilse paa dig, min kære Pige. Drikker du en Kop The med?«

»Nej Tak,« svarede Nora, idet hun gik hen og satte sig ved Siden af Mrs. Scobel og gav sig til at tale med hende om Skolevæsenet i Landsbyen.

Kaptajnen fulgte hemmeligt enhver af hendes Bevægelser, men vedligeholdt samtidigt Samtalen med Moderen; han konverserede let og utvungent, tilsyneladende ganske upaavirket af Noras Kulde.

»Jeg forsikrer Dem,« sagde han, »at havde der ikke været lidt Jagt, havde jeg ikke holdt det ud i Brighton efter at De var rejst; men saa snart Frosten begyndte, tog jeg straks til Paris. Det undrer mig for Resten ikke, at De længtes efter Deres Hjem; det er aldeles prægtigt, dette gamle Slot.«

»Det var min Pligt,« sagde Mrs. Tempest fromt. »Men vi har haft det meget trist især i Begyndelsen, nu gaar det allerede lidt bedre — Tiden læger alle Saar. De drikker da en Kop The?« spurgte hun pludseligt, da hendes Opmærksomhed blev henledt paa Thekedlen, som gav sig til at synge.

»Hvem kan modstaa saa megen Elskværdighed,« svarede Kaptajnen galant, »og naar vi har drukket den, vil De maaske, som De før lovede mig, vise mig om i dette mærkværdige, gamle Slot — hvis det da ikke trætter Dem,« tilføjede han med en bekymret Mine, da Mrs. Tempest rejste sig.

»Paa ingen Maade — det skal være mig en Fornøjelse, at vise Dem mit kære, gamle Hjem. Rigtignok titter Minderne frem fra hver en Krog, men jeg skal ikke dvæle ved dem mere end nødvendigt.«

»Nej,« udbrød Nora bittert, »det er der vist ingen Fare for. Vi gaar paa Baller og i Middagsselskaber og tager Del i alle mulige Forlystelser — det er den Maade, hvorpaa vi helbreder vore knuste Hjerter.«

»Gaar du ikke med, Nora?« spurgte Moderen indsmigrende.

»Nej, jeg er træt efter Rideturen. Maaske Mrs. Scobel vil gøre dig Selskab.«

Kaptajnen forlod Værelset uden at sende Nora saa meget som et Blik. Og dog havde hendes kolde Modtagelse ærgret ham mere end noget andet Uheld i lange Tider. Han havde troet, at Tiden vilde have mildnet hendes Følelser overfor ham, og han havde haabet, at det stille Liv paa Landet og Omgangen med Nulliteterne der vilde have stillet hans dannede Person i et mere flatterende Lys; men denne kølige Holdning og tavse Foragt viste ham, at Eleonor Tempests Antipati var en Plante med dybere Rødder.

»Hun er den første Kvinde, som har stødt mig tilbage,« tænkte han. »Det er ikke underligt, at hun interesserer mig mere end andre Kvinder. Hun ligner den brune Hoppe, der kastede mig af seks Gange, før jeg fik Magt over den; og dog blev det den bedste Hest, jeg nogen Sinde har haft.«

»Denne prægtige Panserskjorte er baaren af Sir Gilbert Tempest,« sagde Enken, »og Rustningen der blev baaren af Sir Percy, der faldt ved Barnet. De var begge Riddere før deres fem og tyvende Aar paa Grund af udvist Tapperhed. Portrætet over Kaminen er den berømte Retslærde Tempest, som indlagde sig Fortjenester ved — ja han gjorde et eller andet mærkværdigt. Maaske Mrs. Scobel kan huske hvad det var,« sluttede Mrs. Tempest, idet hun henvendte sig til sin Ledsagerinde.

»Var det ikke under Processen med de syv Biskopper?« bemærkede Præstekonen lidt uvis.

»Rigtig, under Dronning Elisabeth,« tilføjede Mrs. Tempest. »Han der med Kniplingskraven og Brystpladen var Admiral og blev Baronet for sin tapre Holdning, da den hollandske Flaade var i Chatham. Men Adelsskabet uddøde med hans Søn, der kun efterlod sig Døtre; den ældste af disse ægtede en Mr. Percival, som antog Navnet Tempest og var Parlamentsmedlem for — Mrs. Scobel kan maaske huske det. Jeg kan saa daarligt huske alle disse Personalia, skønt min afdøde Mand tit nok har omtalt dem for mig.«

Kaptajn Winstanley betragtede den store Hal med de høje Egetræspaneler halv drømmende og hørte ikke det halve af Mrs. Tempests Oplysninger om hendes Mands Forfædre. Han tænkte paa, hvad det var for et smukt, gammelt Sted. Et saadant Slot vilde give sin Mand Anseelse, navnlig fordi der dertil hørte et Gods, som indbragte sine 5—6000 Pund Sterling om Aaret. Hvor meget Held skulde der ikke til for ad den militære Løbebane at naa saa vidt? Og for at blive Herre over alt dette udfordredes kun, at den lille Stivnakke vilde tillade ham at sætte en glat Guldring paa hendes Finger.

Hvor mange fattige Piger havde ikke været forelskede i Kaptajn Winstanley? Ja, selv til mange Penge havde han blot behøvet at udstrække Haanden, men ingen havde hidtil syntes ham at tilfredsstille en forfinet Gentlemans Fordringer til Livet, skønt deres Skønhed og Ynde tit havde fristet ham haardt. Og nu dette lille, stivsindede Pigebarn, som han oven i Købet til en Adspredelse elskede, som kunde have realiseret alle hans ærgerrige Drømme — hun var som besat af en Trolddom og fuld af Had mod hans uimodstaaelige Person. »Hvorfor er denne unge Pige forskellig fra andre Piger?« tænkte han. »Men man ser straks paa hende, at hun har Karakter. Imidlertid, jeg besejrede Hoppen, og jeg skal ogsaa besejre Miss Tempest — eller ogsaa skal hun komme til at undgælde derfor.«

»Er det ikke et smukt Musikværelse?« spurgte Enken. »Det udskaarne Træværk beundres af alle, som kommer her.«

De kom nu ind i Spisesalen og betragtede overfladisk en Snes store, smudsige Malerier af den italienske Skole, som enhver, der blot forstod sig en lille Smule paa Kunst, ved første Øjekast vilde have erklæret for umulige. Saa ind i Biblioteket med de Egetræs Bogskabe, hvori stod Bøger, der ikke vare aabnede i de sidste tredive Aar; men de vare smukt indbundne i skinnende brunt Læder og rigt forgyldte og gav Værelset en egen Hygge. Dette var Familiens daglige Spisestue, naar der ikke var Gæster.

De vare nu naaede til Squirens Værelse for Enden af Korridoren.

»Dette var min afdøde Mands Arbejdsværelse,« sukkede Mrs. Tempest. »Et af de smukkeste i Huset. Men vi holder det aflaaset, og jeg tror, at Nora har Nøglen.«

»De maa endelig ikke gøre Miss Tempest Ulejlighed for min Skyld,« sagde Kaptajnen, »jeg har set nok for at vide, hvilket prægtigt Hjem De har — en Blanding af stolte Fortidsminder og Nutidens Luksus. Denne Forening af Nutid og Fortid er yderst tiltalende; jeg synes ikke, man bør være altfor ensidig i sin Smag.«

»Synes De dog ikke,« sagde Præstens Hustru, som gerne vilde gælde for at være kunstforstandig, »at alt bør være i indre Harmoni? Hvis jeg var Mrs. Tempest, vilde jeg ikke have en Thepotte i mit Hus, som ikke var i Stilen.«

»Saa er jeg bange for, at De helt maatte undvære Thepotte og nyde Theen af et Drikkekrus,« sagde Kaptajn Winstanley.

»Jeg vilde i alt Fald holde mig Stilen saa nær som muligt.«

Mrs. Scobel fandt meget Behag i Kaptajn Winstanley. Han hørte til de Mænd, som gøre Lykke i alle Kredse. Hans rolige Selvtillid i Forbindelse med hans Livfuldhed og Letbevægelighed udøvede en behagelig Virkning paa hans Omgivelser.

»Vi vilde føle os meget smigrede, hvis De vilde besøge min Mand og mig i Præstegaarden, medens De er her paa Egnen,« sagde hun.

Men i det samme kom hun til at tænke paa, at denne Verdensmand og hendes Præst vist ikke vilde finde mange Berøringspunkter og at det var hende selv og ikke Ignatius Scobel, hvem det vilde glæde at se Kaptajnen i Præstegaarden.

»Det vil være mig en Fornøjelse,« sagde han. »Aldrig har nogen Egn tiltalt mig som denne. Det er mærkeligt at tænke sig, at man har levet saa længe i England uden at kende den skønneste Plet. Desværre bliver jeg kun de Par Dage, da jeg er Gæst hos min gamle Chef, Oberst Pryke i Warham Court.«

»Men De kommer da til mit Middagsselskab?« sagde Mrs. Tempest.

»Det er en Fornøjelse, jeg ikke vil nægte mig selv.«

»Og De kommer og ser Kirken og Skolen?« sagde Mrs. Scobel.

Kaptajnen svarede med et forbindtligt Buk.

Forevisningen af Huset tog lang Tid, da den iværksattes med Pavser og hyppige Standsninger; imidlertid begyndte Skumringen at indfinde sig, og Signalet til Middagen mindede Kaptajn Winstanley om, at han burde fjerne sig.

Mrs. Tempest havde gerne bedt ham blive til Middag, men hun havde paa Følelsen, at det vilde vække Datterens Mishag, og hun opgav derfor denne gæstfri Tanke. Han kom jo til den store Middag. Han skulde se den ny Kjole med Fjerbesætningen, der var endnu smukkere end Worths Mesterstykke, skønt den kun var fra Madame Theodore i Bruton Street; i alt Fald var den da mere moderne. Beroliget ved den trøsterige Tanke skiltes hun fra ham uden videre Beklagelse.

Fjortende Kapitel.

Konrad Winstanley var kommen til Hampshire af en bestemt Grund. Han vilde gøre et af to: Han vilde gifte sig enten med Nora eller med hendes Moder. Den sidste vilde han dog kun nøjes med, hvis det viste sig ganske haabløst at vinde Datteren, og skønt hans Forfængelighed tilhviskede ham, at der ikke gaves den Kvinde i Verden, som han ikke kunde erobre ved Taalmodighed og Udholdenhed, følte han dog instinktmæssigt, at Nora hadede ham grundigt.

»Naar alt kommer til alt,« tænkte han, »er det slet ikke saa ilde en Udvej. Enken er, om man saa maa sige, lidt i Rokokostil; en gammeldags Juvel, som kun tages frem ved højtidelige Lejligheder og til daglig ligger indsvøbt i Bomuld. Hun er desuden ret elskværdig og i den Grad føjelig og svag, at en Mand let vil svøbe hende om sin Finger. Og da hun tilmed ser baade nydelig og statelig ud, hvorfor skulde man saa egentlig pine sig for den Djævel af en Datters Skyld, som ser mig ud til at kunne finde paa, hvad det skulde være? Hun var i Stand til at hævne sig med Ridepisken eller en langsomt virkende Gift, hvis hun ikke fik sin Vilje frem.«

»Men Datteren er den største Gevinst i Lotteriet«, hviskede Ærgerrigheden ham i det andet Øre. Enken kan være god nok; hun har Abbediet og Haven, saalænge hun lever, men Nora bliver Herskerinde paa Godset, saasnart hun bliver myndig. Det vil være en ulige bedre Stilling at være Noras Mand end at være hendes Stedfader.

Men atter hviskede Forfængelighedens smigrende Røst ham i Øret: »Kunde hendes Kulde ikke være paataget? Var det ikke en Maske for at skjule en dybere Følelse? Der gives dog Kvinder, der ere meget angst for at aabenbare deres sande Følelser. Vær ikke for hastig til at binde dig til Moderen, førend du er ganske sikker paa, hvorledes det forholder sig med Datteren.«

Mrs. Tempests Middagsselskab var i enhver Henseende vellykket. Kaptajn Winstanley blev forestillet for de bedste Familier paa Egnen. Skønt han havde pralet af at kende de mest fremragende Mænd i Hampshire, syntes han dog nu at være fremmed for dem. Det blev dog almindelig indrømmet, at Kaptajnen var en Akvisition. Han kunde tale med om alt, lige fra Orchideer til Dampplove, fra politiske Afhandlinger til den letteste Romanlitteratur. Han sang en fransk Sang og deklamerede med Kraft og Lune et lille amerikansk Digt, som ingen af de tilstedeværende kendte. En Mand med saa mange selskabelige Talenter maatte absolut være velkommen paa Landet. Før Selskabet var forbi, havde man tilbudt Kaptajn Winstanley tre Rideheste til næste Dags Jagt og bedt ham skrive sit Navn i fire Stambøger.

Nora skænkede ham ikke saa meget som et Blik efter den første ceremonielle Hilsen, da han traadte ind i Selskabssalen. Da der var saa mange andre Gæster, kunde hun undgaa ham, uden at det vakte Opmærksomhed. Han lagde Mærke dertil, og skønt han ærgrede sig derover, gjorde han dog intet Forsøg paa at nærme sig hende.

Han havde Mrs. Scobel til Bords. Han vilde have foretrukket en af de fornemmere Damer, men dette Arrangement kunde godt have sin praktiske Nytte i Fremtiden. Den lille jævne Præstekone kunde sætte ham ind i Forholdene og være en Slags *postillon d'amour* mellem Beechdale og Abbediet.

»Jeg vil sige Dem, at jeg er bleven saa indtaget i Egnen her«, sagde han til Mrs. Tempest idet han tog Plads foran en Sofa, hvor Husets Værtinde sad mellem to af de fornemste Damer, »saa indtaget, at jeg har tænkt paa at leje Kaptajn Hawbucks Villa. Hvis Sagen gaar i Orden, bliver jeg, til Jagttiden er forbi.«

»Jeg tror, at Kaminen i Dagligstuen ryger«, sagde en praktisk Dame i en grøn Silkekjole, »stakkels Mrs. Hawbuck har døjet meget af den Kamin.«

»Aa, en Pebersvend som jeg behøver slet ikke at bruge den store Dagligstue; blot der er et hyggeligt Værelse, hvor Kaminen er i Orden, saa er jeg fornøjet; Staldene ere fortræffelige; hvis jeg

bliver her, lader jeg mine Heste komme hertil i næste Uge«, sagde Kaptajnen.

Mrs. Tempest blev rød som en Rose. Hendes Liv var forløbet saa fredeligt og havde været saa frit for Storme, at hun endnu havde bevaret noget af sin Sjæls Ungdom; hun kunde endnu

»Stakkels Fyr«, tænkte hun, »hvis han noget Øjeblik kunde falde paa, at jeg vilde gifte mig igen, tager han fejl.«

Hun saa sig om i det prægtige Værelse, hvori de festlig klædte Gæster bevægede sig, og fandt, at hun i Grunden kunde være tilfreds med sin Stil-

blev berørt, men man var kommen over det uden Vanskelighed. Den smittende Latter, det gæstfrie Haandtryk og det venlige Smil var borte, men ingen syntes at savne det. Kun Nora kom til at tænke derpaa, en Gang hun saa sig om i Værelset, da Samtalen gik aller livligst. »Jeg vil ikke haabe,

En sørgelig Julekvæld. Efter

rødme i en Alder af niogtredive Aar. Der var noget saa betydningsfuldt ved Kaptajn Winstanleys Beslutning om at tage fast Ophold i Beechdale, at hun ikke kunde andet end foruroliges derved. Det kunde naturligvis være for Noras Skyld, men en Følelse sagde hende dog, at dette var lidet sandsynligt, naar man havde set dem sammen.

ling som Enke. »Min kære Mand«, tænkte hun, »det er forunderligt, at vi ikke have savnet ham mere i Aften!«

Og virkelig — Værtinde og Gæster havde opført sig, som om der aldrig havde eksisteret nogen Squire. Vel fordrede den almindelige Høflighed, at den sørgelige Hændelse for to Aar siden ikke

Fader kan se ned til sine glemsomme Venner«, tænkte hun harmfuld; hun var bleven ligbleg.

»Naa, Nora«, sagde Mrs. Tempest i en indsmigrende Tone, da Gæsterne vare borte, »hvorledes synes du, det gik?«

»Jeg antager det gik, som saadant noget plejer at gaa«, svarede Nora koldt.

»Jeg synes kun, det maa have været en pinlig Aften for dig, Moder.«

Mrs. Tempest sukkede. Hun havde altid et Oplag af Sukke parat til forskellige Lejligheder.

»Derfor sad jeg heller ikke paa min gamle Plads ved Bordet«, sagde hun, »jeg synes, det

»Vær du overbevist om«, svarede Nora, »at mine Øjne se altfor klart.«

Mrs. Tempest begyndte at føle sig ubehagelig til Mode. Det var dog maaske bedst, at hun anskaffede sig en Selskabsdame, som kunde være Mellemled mellem hende og Nora. En stadig nær-

»Nora, hvorfor har du et saa indgroet Had til Kaptajn Winstanley?«

»Hvorfor har mit Haar den Farve, det har, og hvorfor er mine Øjne brune og ikke blaa? Der er Spørgsmaal, man ikke kan besvare. Naturen har gjort mig til det, jeg er, og Naturen har bega-

Maleri af August Dieffenbacher.

gaar noget bedre, naar jeg sidder i Midten, end hvis jeg sad ved den øverste Ende. Det tager sig ogsaa bedre ud. Hvad synes du om det ny Arrangement med Glassene?«

»Jeg lagde ikke Mærke til noget nyt.«

»Kjære Nora, du har da heller ikke Øjnene med dig.«

værende Miss Jones eller Miss Smith vilde afværge mangt et Sammenstød. Men der gives Tider, hvor man alligevel er henvist til sig selv alene, hvor man maa se Situationen dristigt i Øjnene. Mrs. Tempest gjorde en Bevægelse, som om hun slugte en Pille og besluttede at gøre et heltemodigt Forsøg.

vet mig med den dybeste Modvilje, ja endog Had, mod Kaptajn Winstanley.«

»Synes du det er smukt at hade — i min Ungdom var det ikke engang passende for en Dame at bruge dette Udtryk — især naar man ikke har mindste Grund dertil?«

»Men jeg har netop Grund til at hade ham,

god Grund, tilstrækkelig Grund. Jeg hader alle Lykkeriddere og Eventyrere.«

»Du har ikke Ret til at kalde ham saaledes«.

»Har jeg ikke? Tror du, han kom her, hvis han ikke havde personlige Interesser? Hvorfor planter han sig udenfor vor Dør, som om han vilde beleire os? Er du virkelig saa blind, Moder, at du ikke kan se, hvad han vil?

»Han siger, han vil gaa paa Jagt.«

»Ja, men det er ikke efter Ræve eller Hjorte. Han vil have sig en rig Kone, Moder. Og han tror, at enten du eller jeg vil være saa tossset at gifte sig med ham.«

»Det var da ikke saa unaturligt, om han tænkte paa sligt for dit Vedkommende«, sagde Mrs. Tempest med et Anstrøg af moderlig Værdighed.« Men hvis han tænkte paa mig paa den Maade, vilde det være altfor taabeligt. Jeg maa for det første være flere Aar, maaske fire, fem Aar ældre end han.«

»Aa, det vil han tilgive dig; det vil ikke forstyrre hans Plan.«

»Men du turde dog vide, at jeg ikke kunde falde paa at gifte mig igjen.«

»Jeg haaber, at jeg ved det. Men Verden bør ogsaa forstaa det. Folk skal ikke have Anledning til at smile og hviske til hinanden, som jeg saa nogle af Gæsterne gjøre i Aftes, da Kaptajn Winstanley hang over din Stol. Du bør ikke opmuntre ham, Moder. Det er Forræderi mod Faders Minde at lade den Mand komme her i Huset.«

Mrs. Tempest følte sig komplet overrumplet; her maatte tages kraftigt til Genmæle, men hun var halvvejs bange for, at hun ikke var Opgaven voxen.«

»Du overrasker mig i allerhøjeste Grad, Nora«, udbrød hun, »som om jeg ikke ligesaa godt som du vidste, hvad jeg skylder din Fader? som om jeg kunde foretage mig noget, der er uforeneligt med min Værdighed? Er det at opmuntre en Mand, at indbyde ham til et Middagsselskab, og kan jeg forbyde ham at leje Kaptajn Hawbucks Villa?

»Nej, men du er allerede gaaet for vidt. Du opmuntrede ham allerede nede i Schweiz og i Brighton. Han har klistret sig op ad os ligesom en Snylteplante, og du vil ikke blive af med ham igen, medmindre du lader ham mærke, at du har gennemskuet ham og foragter ham.«

»Jeg ser aldeles intet foragteligt ved ham og jeg vil ikke fornærme ham, fordi du ønsker det«, svarede Enken, som nu begyndte at blive vred. »Jeg tror ikke, han er nogen Eventyrer eller beregnende Lykkeridder, som du siger. Han er en Gentleman af Fødsel og har baade Opdragelse og en god Stilling. Det er en ligefrem Uforskammethed at omtale ham saaledes, som du gør. Hvad kender du til Verden? Tror Du dig i Stand til at bedømme en Mand som Kaptajn Winstanley? Et Barn, som lige har forladt Barnekamret! Det er virkelig for galt. Og det vil jeg sige dig en Gang for alle, Nora, jeg vil ikke irettesættes af mit eget Barn, jeg taaler ikke, at man holder Foredrag for for mig i mit eget Hus og foreskriver mig, hvad jeg bør gøre og ikke bør gøre. Du erindrer maaske, at Huset her er mit saalænge, jeg lever.«

»Ja, saalænge du ikke giver det til en ny Herre,« sagde Nora alvorligt. »Tilgiv mig, Moder, hvis jeg har været for heftig i mine Udtryk. Det er min Kærlighed til dig, som bringer mig til at glemme at veje mine Ord. Hvem i hele Verden har jeg at holde af uden dig? Og naar jeg ser, der spindes Rænker om dig, og kender din bløde Natur — tro mig, kæreste Moder, Instinktet kan undertiden være paalideligere end alle Fornuftgrunde. En ufrivillig Antipati kan stundom være en gavnlig Advarsel. Husk, hvor lykkelig du har levet med Fader — hans uendelige Godhed, hans varme Hjerte, hans Ædelmodighed som ingen Grænse kendte. Ingen Mand i Verden er værdig til at udfylde hans Plads i dette Hjem. Kære Moder, for Guds Skyld —.«

Hun kastede sig ned ved Siden af Moderen, og hendes sidste Ord kvaltes af Hulken. Mrs. Tempest begyndte ogsaa at græde.

»Kære Nora, du er ret en taabelig lille Nar; tør du blot dine Taarer. Jeg lover dig, at jeg aldrig skal gifte mig igjen — ikke om jeg saa kunde blive Hertuginde. Altid vil jeg leve i Mindet om din kære Fader og være ham tro, indtil jeg gaar i min Grav. Jeg er næsten ked af, at jeg tillod Madame Theodore at anbringe en rød Sløjfe paa min Kjole, men den forhøjede i saa høj Grad Virkningen af Fjerbesætningen; hun har et mærkværdigt Blik for slige Smaating. Mit kære Barn, vær forvisset om, at hans Billede skal følge mig til min Død.«

»Tak, kære Moder, det er kun det, jeg har kæmpet for. Vær saa lykkelig, som du kan, men vær ham tro. Han fortjente at blive elsket et helt Liv igennem, han burde ikke nøjes med et halvt Liv og et halvt Hjerte.«

(Fortsættes).

Jul i Smaabyen.

Af

Adolf Skramstad.

Man kan nu sige, hvad man vil, saa er det Moro, naar man er en Smaagut, og Julen nærmer sig.

Jeg husker, hvilken Fryd der blev blandt os, naar vi mærkede de første Juleforberedelser i Byen.

Det var Slagter Tollefsen, som bragte hele Staahejen med sig; naar han gik omkring i Byen med Økse og Reb og tog Livet af alle de velfedede Grise, var det, ligesom vi begyndte at se Julen.

Det var en hel Begivenhed, naar Tollefsen kom til Gaarden. Alle vare optagne af Slagtningen lige fra Far selv og ned til den mindste, som krøb paa Gulvet.

Tollefsen fik sig bestandig en Dram, før han begyndte, for at han skulde blive saa stærk, at Grisen ikke skulde prøve paa at bide ham i Læggene. Men da kunde han ogsaa tumle den store, stærke Gris, for ikke længe efter laa den udenfor Grisehuset og sparkede i det ene Bagben.

Det varede altid en god Stund, før vi Smaadrenge vovede os udenfor Døren; først da Grisen laa paa Bænken, skoldet og renset baade udvendig og indvendig, strøg vi ud for at se den paa nærmere Hold; men da vare vi ogsaa saa tapre, at vi gik hen og trak den i Halen og bad den bare ligge rolig, ellers skulde den faa Dask.

Og naar Grisen var parteret og fløð ud over Borde og Bænke, og Mor stegte de første Medisterkager, som blev delte mellem os Børn, løb vi Huset rundt og spiste, saa vi vare fede under Næsen, og da var det, ligesom vi følte Julen lige midt i Munden.

Men endnu mere havde vi Fornemmelsen af Jul, naar Mor bagte Julegodter. Det skete altid under stor Hemmelighedsfuldhed, saa vi ikke vare i Vejen. Vi blev sendte tidlig i Seng; men de lurede ikke os; for vi havde nok set det store Dejgtrug, som var sat ned i Sengen, for at det skulde gære, saa vi vidste, hvad der forestod. Og ikke saa snart hørte vi det brase i Bakkelsegryden ude i Kokkenet, før vi vare paa Benene igen. Først kigede vi gennem Nøglehullet, saa aabnede vi forsigtig Døren og stak Hovederne ind, og saa blev vi sendte i Seng med hver sin Bakkelse, for at vi skulde holde Fred. — — —

Men Juleaftens Morgen blev det dog først rigtig morsomt. Ikke saa snart var det blevet en lille Smule lyst, før vi sprang op af Sengen og hen til Vinduet, og var der da Sne paa Gaden og Hustagene, og faldt den fin og hvid og lun ned fra den graa Himmel — saa Hurra! i Klæderne og ud paa Gaden; for det var ingen Sag at komme tidlig op, naar vi havde fri fra Skolen.

Og det varede ikke længe, før Gaden mylrede af Smaadrenge — nogle i en ældre Broders Storstøvler, som naaede dem helt op under Maven, og Mors Bælgevanter og en stor Tophue, som de havde trukket helt ned over Øjnene, men friske og frejdige og vaade under Næsen.

Skulde vi kriges? Aa ja, vi fo'r mod hinanden og væltede hinanden i Snedyngerne.

Men det bleve vi snart kede af. Vi maatte være nyttige, vi ogsaa, nu det var Jul. Og saa af Sted — hele Flokken. Hen ad Gaden. Var der ingen Ting at gøre? Jo da! der kom gamle Hansen ud paa sin Trappe med Morgenpiben ud af Munden. »Hej, Drenge!« raabte han — »vil I feje Sneen væk af mit Fortov?« Jo da, og bære Ved og Vand ind, om han vilde.

Saa fik vi hver vor Kost og Spade og gav os til at arbejde, saa Sveden haglede.

Men bedst som vi hængte i, kunde en raabe: »Der har vi Sneploven!« Og da var det, som om der var varslet Ildebrand.

Hurra! Hele Flokken kastede vi, hvad vi havde i Hænderne, og løb. Gamle Hansen raabte; men vi havde ikke Taalmodighed længer; bare af Sted efter Sneploven, som kørte gennem Byen med fire Heste og fem-seks hujende Karle med Spader paa Nakken.

Hurra! Vi brølede af fuld Hals, naar Karlene satte i for at opmuntre Hestene. For nu kunde vi skrige saa meget, vi vilde.

Saaledes drog vi gennem Byen som en Asgaardsrei. Og Folk kom ud paa Trapperne, og de tittede ud gennem Vinduerne for at se paa os, som brød Vej gennem Sneen i den tidlige Morgenstund.

— — Men saa snart det første Bondelæs var kommen til Byen, tog vi Vejen til Torvet; for der var det, Livet egentlig var hele Formiddagen. Derfra sivede Julen ud over Byen.

Hvilken dejlig Mængde Mad! Der kom de — den ene Slæde efter den anden, fuldt læssede med stivfrosne Grise og Pølser saa runde og haarde, at vi kunde trille dem som Hjul. Og tænk — alt dette skulde vi spise — ikke gøre andet end spise hele Julen, fra vi slog Øjnene op om Morgenen, og til vi sov ind om Aftenen. Spise skulde vi baade Pølser og Skinker og Sylte, til der ikke fandtes en Smule igen — spise, saa vi knap vare i Stand til at vælte os om paa Sofaen, hvor vi tog en Blund, og saa op og til at spise igen; først hjemme og siden fra Hus til Hus gennem hele Byen. Det var noget andet, det, end at sidde i Skolen med en ond Samvittighed og faa Skænd og Anmærkninger, fordi vi ikke kunde vore Lektier.

Vi løb fra Slæde til Slæde, stak i de fede Pølser og klaskede de døde Grise i Bagen, saa det smeldede. Og saa fortalte vi hinanden om Slaraffenland, hvor man aad sig gennem et Bjerg, som bestod af bare Risengrynsgrød; dér maatte der være fuldt op af Ribbenssteg og Pølse, naar man kom indenfor — man traadte vist i bare Ribbenssteg og Pølse; ja, man laa til Sengs i en stor, fed Gris, som var sprættet op i Maven — og spiste fed Skinke og drak smeltet Stegefedt paa Sengen om Morgenen. Det var noget, det! — — —

— — Men naar Aftenen kom med festligt Lys i hvert et Vindue langs Gaden — og Sneen faldt tæt og lunt ned over Byen og dæmpede Lyden af den travle Færdsel — naar Folk travede fra den ene Butik til den anden for at gøre Indkøb — naar Kanebjælderne ringlede gennem Gaden, gamle Niels Vægter kimede sagte med Klokkerne oppe i Kirketaarnet — da var den ikke til at beskrive, den Fryd, vi følte. Vi havde ikke Ro hverken ude eller inde — alle Steder maatte vi være med. Vi løb fra det ene Butiksvindue til det andet hele Byen igennem, tittede ind ad de overisede Ruder og vare misundelige paa de lykkelige, som havde Penge at købe for; aa — om vi ogsaa havde ejet rigtig mange, mange Penge, saa skulde vi have købt alle de Sprællemænd og Julemasker, som fandtes i Byen, og da skulde de have faaet en hver, alle de, vi kendte. Det skulde de.

Men vi ejede ikke en rød Øre; vi løb der bare fra Vindu til Vindu med store, forundrede Øjne, mens Klokkerne kimede, Bjælderne ringlede, og Sneen dryssede tæt og lunt ned over Byen.

Først sent paa Aftenen, naar alt var roligt der ude paa Gaden, naar vi havde proppet os med al den dejlige, fede Julemad, og det store, som havde været i den hemmelighedsfulde Pakke, var lagt ned i en Skuffe for at tages frem igen Juledags Morgen, sov vi ind efter den anstrengende Dag og drømte om store Sprællemænd, som slog Kulbøtter i Sneen, og stegte Smaagrise, som løb omkring med Surkaal og Syltetøj i Maven.

Der var bare én Mand, som ikke sov. Og det var gamle Niels Vægter.

Naar Byen var bleven træt, og Lysene vare slukkede i alle de smaa Huse, gik han alene der ude paa Gaden, hvor Sneen faldt tæt, og to Lygter blinkede i det svage Luftdrag. Han havde klædt sig godt, havde trukket Huen ned og smøgt Frakkekraven op; men han saa nok alligevel, gamle Niels Vægter; han skulde jo være Byens vaagne Øje og passe paa, at ingen Tyve og Kæltringer brød ind og stjal den dejlige Mad, som Folk skulde have til Frokost Juledags Morgen.

Sølvarmbaandet.

En Julefortælling
af
Carl Muusmann.

Kun ét Aar havde de været gifte.

Hun havde staaet ganske alene i Verden, da han, den unge Kaptajn med den varme, gule Teint, som han havde hentet under sit Ophold i Kongo, havde friet til hende. Barn, som hun var, sværmede hun for Søen og dens Folk. Han havde straks erobret hendes slanke, sarte Skønhed med sin undersætsige, robuste Manddom, og de havde levet sammen flere lykkelige Maaneder, der for hende stod som en Drøm.

Alene havde hun saa maattet bære deres Kærlighedspant under sit Hjerte, medens Pligten atter havde kaldt ham ud paa Havet, alene havde hun nydt Glæden ved at se det lille, sprællende Nor slaa de blaa Øjne op, der mindede om hans, alene havde hun baaret Modersmerten og nydt Moderstoltheden, og Smerten blev dobbelt saa stor, og Stoltheden kun halvt saa løftende, fordi hun havde været alene, ganske alene om det, den Angstens og Lykkens Byrde, som Forsynet har bestemt for to.

Men hvad der saa end skete, saa havde hun følt hans Øjne som straalende Vidner. De havde let til hende i Fryd, og de havde været duggede af Bekymring, de havde skiftet i Udtryk sammen med hendes egne, medens de hang ved hver Bevægelse af det lille Menneskebarn i Vuggen.

Hun vogtede paa hvert dagligdags Minde, huu satte det omhyggeligt hen som et kostbart Preciosa i sin Erindring. Den Dag vilde jo komme, da han vendte hjem, og alle Oplevelserne skulde være deres fælles Eje.

Men i Aften, netop i Aften, kunde hun ikke blive sig selv nok. Ikke et Brev, ikke et Ord, havde hun faaet fra ham. Hun vidste, at han var langt borte, at han ikke var Herre over, naar Duen skulde flagre ud til hende med Budskabets Oljeblad i sit Næb, men alligevel, alligevel følte hun sig saa tom, saa ensom, saa forladt.

Hun havde flyttet Vuggen ud i Dagligstuen og sad nu mekanisk og rørte dens Gænger. Paa Bordet havde hun stillet en lille Grangren med et Par Lys og kulørt Papir. Barnet stirrede et Øjeblik efter de smaa tindrende Blus, saa trykkede det Gluggerne i og gav sig søvnigt til at græde, det forstod endnu ikke Julens Glæde. Hun tyssede paa det, for at faa det til at falde i den Søvn, der for hende var forøget Forladthed og Øde.

Bort glede Tankerne til de oplivende Minder fra deres Ægteskabs første Dage. Hun havde aldrig været udenfor Hjemmet, og det var derfor en Begivenhed for hende, da han havde taget hende med til Udlandet. I en hel Uge havde de været sammen i Hamborg, og for hende rummede den korte Tur alle en første Udflugts ejendommelig brogede, fantastiske og forvirrede Udtryk. Hun var bleven imponeret af den Sikkerhed, med hvilken han færdedes her, hvor alt var hende saa nyt og fremmed, og hvor hun ikke vovede at gaa et Skridt paa egen Haand.

Der var saa mange smukke Damer, flotte Damer, elegante Damer, men han havde ikke brudt sig om dem, han havde kun haft Øje og Tanke for hende. Han havde taget hende med overalt, vist hende alt og nydt hendes Glæde, som man nyder et Barns. Intet havde han nægtet hende — jo!

Det var, som hendes Ansigt pludselig formørkedes, saa der kom en Uro over de blide, smægtende Træk.

Erindringen standsede ved en Aften, de gik ned gennem det brede, oplyste Strøg, som endnu stod for hende som en straalende Aabenbaring af travle Mennesker og straalende Butiksruder. Hun standsede ofte og kiggede ind gennem Vinduerne, hun følte ikke Misundelse mod dem, der havde Raad til at købe alle disse Herligheder, hun syntes blot, det var saa morsomt at staa stille og ønske sig en Ting.

»Og hvad vilde du saa ønske dig?« sagde han smilende, medens de stode foran en pragtfuld Juvelererbutik, hvor det lynede fra tusinde Diamanter.

I det samme Spørgsmaalet faldt, trykkedes alle hendes højtflyvende Planer ned i deres naturlige Niveau, og medens hendes Øjne længe gik søgende gennem alle Kostbarhederne, standsede de ved et lille Sølvarmbaand med tre smaa, blaa Stene. Hun syntes, det saa' saa nydeligt ud som en bly Markblomst mellem prunkende Pragtblomster. og hun pegede paa det og sagde:

»Det der.«

»Det der!« sagde han tilsyneladendv distræt og trak hende videre. Selvfølgelig havde det ikke et Sekund været hendes Tanke, at han skulde gaa ind og købe det til hende, men et Ord, en Antydning, en lille elskværdig Anerkendelse af, at hun ikke havde valgt noget flottere, det syntes hun dog næsten, hun havde fortjent. Et Par Gange havde hun uvilkaarlig ledet Samtalen hen paa det lille Armbaand, men han havde stadig overhørt det. Nu voksede det lille intetsigende Optrin pludselig frem for hende som et uhyggeligt Spøgelse.

Hvad havde han egentlig brudt sig om hende? Det havde moret ham at vise hende rundt i en fremmed By, som det vilde have moret og smigret ham at vise enhver anden, hvor bevandret han selv var paa disse vildsomme Steder. Men ofte havde han kedet sig i hendes Selskab uden at nænne at forstyrre hendes Glæde, der ogsaa var hans, ofte havde han overhørt hendes Ord, og hans Tanker havde været andre Steder, maaske hos andre Kvinder, medens han var gaaet ved hendes Arm.

Andre Kvinder! Den Tanke overvældede hende. Hvad bandt ham egentlig til Hjemmet, ham, der kun havde kendt hende i nogle Maaneder, som endnu aldrig havde set deres Barn, og som kun havde taget Hjemmet som nogle Maaneders Rekreation oven paa et bevæget Livs Storme. Nej, han brød sig ikke mere om hende, hans Tanke var paa denne Højtidsaften ikke hos hende, andre havde maaske i dette Øjeblik Plads ved hans Hjerte . . .

Hun bøjede sig ned over Vuggens Kant og lagde Hovedet i Hænderne. Hendes Øjne fyldtes med Taarer, der dryppede ned i store, blanke Draaber som Dug paa de smaa, hvide Vaar.

Uden for strøg Vinden skarpt gennem Gaden og fejede Sneen over de iskandiserede Brostens Spejl. Maanen straalede frostklar og sendte et Tog af levende Skyggebilleder ned over Fortovet, medens Skyerne i forvredne Figurer jagede forbi den.

Alt var stille og øde i Gaden. Fra en høj tredje Sal hørte man i det fjerne en Salme blive spillet ængstelig og famlende som af en Barnehaand, saa døde Tonerne atter hen, og alt blev saa tyst i den lette Luft, som hver Lyd var frossen til Tavshed.

Pludselig skingrede skurrende Jern mod Stenbroen som beslaaede Hæle, der utaalmodig skridte ud for at naa deres Maal i Dagens sidste, trætte Gang. De buldrede op ad Trapperne, som havde de Ærinde. Nu standsede de, humpede op og ned ti, tolv, fjorten Gange, saa stampede de Sne af Fødderne, saa lød en Klokke under et hastigt Træk langt inde i Gangen med en hæs, skinger Lyd, som raabte en i Nød.

Den unge Kone fo'r op. En pludselig Angst pressede Blodet til hendes Hjerte, saa at det bankede, som om det skulde sprænges. I et Nu sprang Billederne frem af Fantasien: Skibbrudne Mænd, Folk i Nød, drivende Stumper af ituslaaede Vrag.

Hun skyndte sig gennem Stuen for at lukke op, medens Barnet vaagnede skrigende, som følte det instinktmæssig en Ulykke og varslede den.

Udenfor i Mørket stod en Mand, hun saa ham kun utydeligt, men han lyste af Sne, og der stod et Pust af Kulde fra ham, idet hun aabnede.

»Værs'go! Fru Helga From! En Pakke! Glædelig Jul, god Nat!« han løb atter ned ad Trapperne som en Mand, der kun har travlt med at udrette sit Ærinde og tænker frem over sit Arbejde.

Hun stod et Øjeblik forbavset med Pakken i Haanden. Saa gik hun ind i Stuen, hvor Barnet atter var faldet til Ro, og aabnede den. Der laa en lille rød Æske med Bomuld, og inden i den det hvide, matskinnende Sølvarmbaand med de tre smaa, blaa Stene. Ved Siden fandtes en lille Seddel:

»I Aftes, min elskede Helga, standsede vi foran en Butik. Du sagde, at du syntes godt om denne Bagatel. Maaske husker du det nu ikke mere. Lad den i hvert Fald være dig en Erindring om vore første, lykkelige Dage. Jeg giver Guldsmeden Ordre til senere at afsende den, saaledes at den kan træffe dig Juleaften. Selv ved jeg jo ikke nu, hvor jeg til den Tid færdes. Min elskede Helga, gid dette træffe dig sund og lykkelig, dig og . . . ja, det ligger maaske i Fremtidens Haand.«

Hendes Øjne straalede. Hun bøjede sig ned over Barnet, der sov trygt og dybt. Saa kyssede hun det ømt paa Panden og sagde kærligt:

»Glædelig Jul fra Far!«

Og idet hun sank hen i lykkelige Drømme, faldt det hende ind, at det var første Gang, den lille hørte Fadernavnet nævne.

Til Billederne.

J. R. Wehle: Enkens Jul. Lysene ere tændte, og Julen er der rundt i de tusind Hjem. Selv der, hvor Sorgen endnu er til Huse, stilles den til Side en kort Stund — thi Julen er Børnenes Fest, og Barneansigtet skal smile.

Saaledes ogsaa i den lille fattige Stue, hvor Enken sidder og kæmper for Brødet til sig og sit lille Pus. I Aften standser Symaskinens snurrende Hjul, Øjnene hvile sig fra de mange, daarlig betalte Sting, det lille Juletræ tændes, og den lille faar sin Jul. Jublende ser han paa de straalende Lys og paa den dejlige Hest, som saa livagtig ligner dem, han oppe fra Kvistvinduet kan skimte der nede paa Gaden.

Og Moder glæder sig med ham, medens hun vemodig tænker paa sidste Jul. Den Gang var de ogsaa to om at holde Jul; men da var hun den svage og han den stærke, der skulde værne om hende. Nu er det anderledes; nu er det hende, der skal kæmpe og stride, og Aar vil der gaa, før han, der sidder paa hendes Skød, selv vil kunne klare for sig.

* * *

Aug. Dieffenbacher: En sørgelig Julekvæld. Længe har de ventet, og sent er det blevet. Skyggerne har begyndt at falde, og Lampen derinde er blevet tændt. Mor forstaar ikke, hvor Sønnen er blevet af; han var i Morges taget til Fjelds paa Jagt, men er endnu ikke kommen tilbage. Kun en har hele Tiden fundet Trøst for den gamle — Marlit, hans Fæstemø.

»Vær rolig, lille Mor, han kommer nok,« har hun uafladelig sagt, og hun har holdt sig tapper, skønt hun ogsaa selv var bleven forknyt.

Omsider kom han da, men som Lig. Den fremmede Mand kom først og beredte dem i varsomme Ord, men med et saa' hun Langslæden, hvor han laa, og hun sank sammen. Den Julekvæld vil mindes af et Par Mennesker, saa længe deres Øjne ere aabne.

Aarets billigste og smukkeste

Julegaver:

Nordstjernens Aarsrevue,
et stort, smukt Hefte med Aarets Historie i Billeder,
50 Øre,
og
Den ny Kommersraad,
over 200 morsomme Billeder i farvetrykt Omslag,
50 Øre.

Faas straks i enhver Boglade og ved at indsende Beløbet til „**Nordstjernen**"**s Kontor, Udstillingsbygningen, Kbhvn. V.**

Opgaver.

Logogrif.

1—8.

Det hele skal det første af sig sprede
og gør det vel tildels, om end dog dette
8. 1. 5. 6. 7. 8. 4.
det bedre gør. —
3. 2. 6. 7. 8.
Tidt er til dette rede
en opbragt Fader, naar han gaar i Rette
med Sønner og dem netop saadan nævner,
6. 8. 4. 5. 6. 7. 8.
Et opført Stykke, brug nu dine Evner!
og for at hjælpe dig, jeg sige vil,
at Fader Holberg Fader er dertil.
8. 1. 5. 4. 6.
Nu hurtig gæt de trende sidste Dele:
et Træ,
7. 2. 1. 5. 6. 2.
en By,
2. 4. 6. 5.
et Navn,
det er det hele!

Ordspil.

1. 2. 3. 4. 5. 6. et Par Morgensko til din 1. 2. 3. 4. 5. 6.

Løsning paa Logogrif i Nr. 12.
Tankesport.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 12.
Man kalder det store Fad for A, det der tager 7 Potter for B og det lille Fad for C. — Man tømmer fra A i B, saa er der 5 Potter i A og 7 i B, medens C er tomt. Derpaa fylder man C fra B, saa er der i A 5, i B 2 og i C 5 Pot er osv.

Et probat Middel.

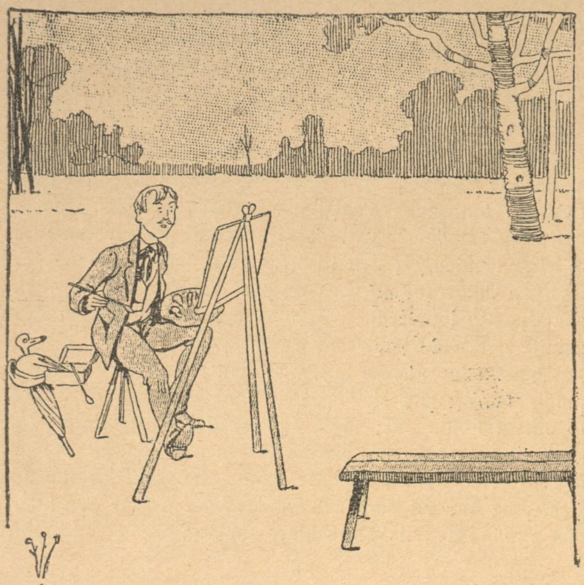

1) Svendsen maler en nydelig Udsigt.

2) Et elskende Par nærmer sig.

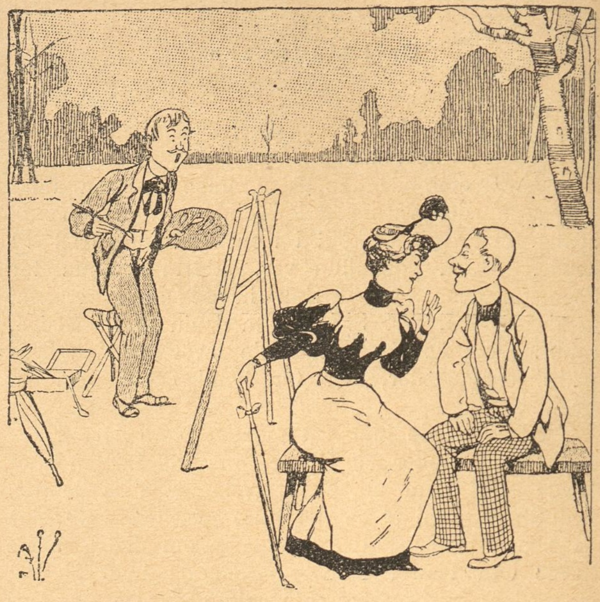

3) De spærre ganske Svendsens Udsigt.

4) Saa faar han en Idé.

5) Han laver sig en Bussemand.

6) Den viser sig at være virksom.

Hvorledes Græsset holdt Flyttedag.

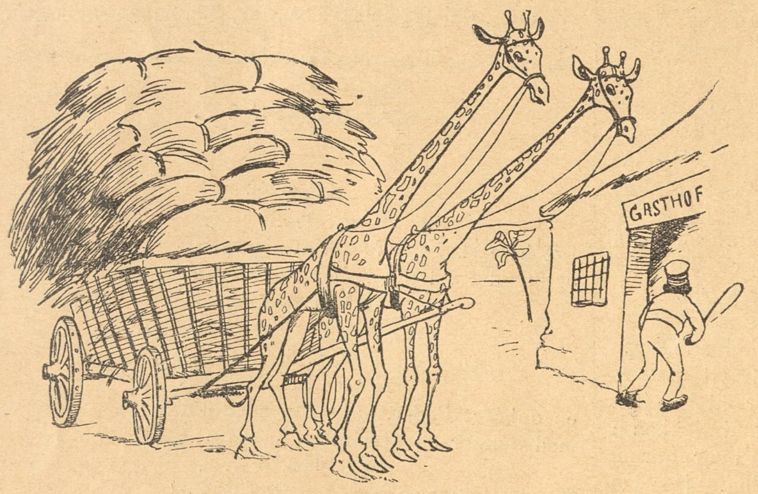

1) Mens Kusken gaar ind i en Kro,
hans Forspand pænt maa staa i Ro.

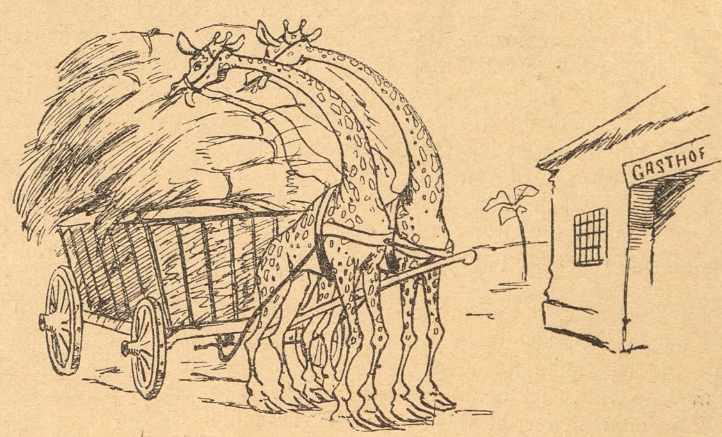

2) Hvad om vi smagte lidt paa Græsset;
det letter altid lidt paa Læsset «

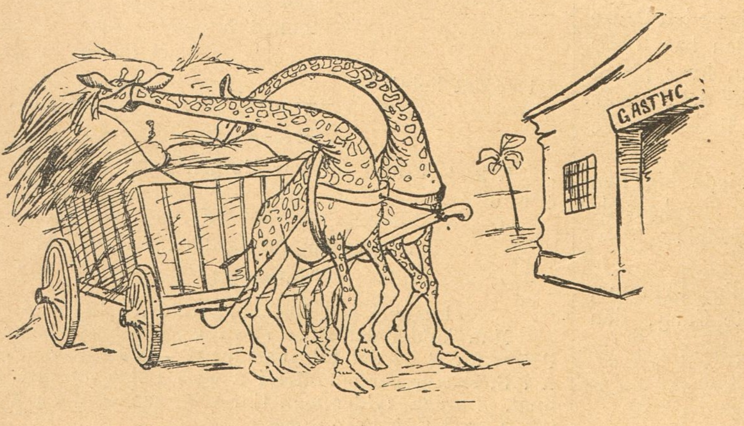

3) Og mens han nyder Kroens Glæder,
Girafferne med Iver æder.

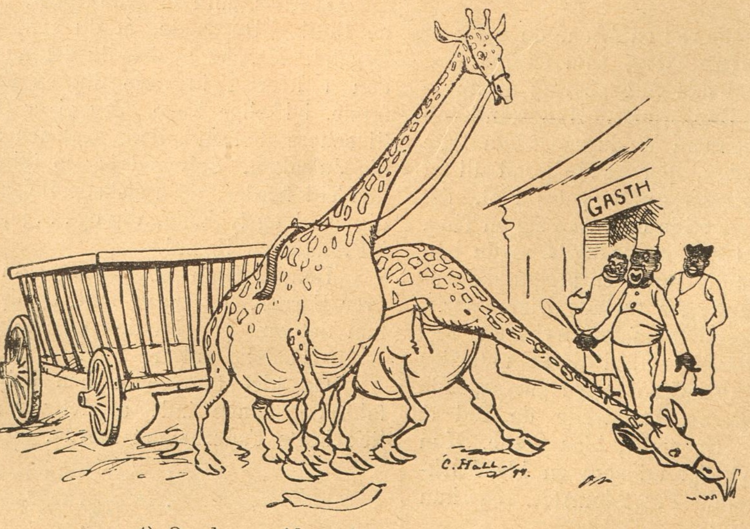

4) Og da omsider ud han kommer,
er Vognen tom, men fuld hver Vom er.

Indhold.

Billeder. Enkens Jul. Efter Tegning af I. R. Wehle. — En sørgelig Julekvæld. Efter Maleri af August Dieffenbacher. — Et probat Middel. Humoreske i 6 Billeder. — Hvorledes Græsset holdt Flyttedag. Humoreske i 4 Billeder. — Illustration til Romantillæg.

Tekst: Jul i Klitten. Af Henrik Strandvold. — Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Jul i Smaabyen. Af Adolf Skramstad. — Sølvarmbaandet. Af Carl Muusmann. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. Roman af Allen Upward. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg, samt farvetrykt Bilag: „Julemorgen i Skoven“, efter Maleri af M. Müller.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN
ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 13 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 29. December. | 10 Øre pr. Nummer. | 1895.

I Guldstol. Efter Maleri af C. Carlsen.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

Femtende Kapitel.

Lejemaalet gik i Orden, og Kaptajn Winstanley flyttede ind i Mrs. Hawbucks nydelige lille Villa paa Skraaningen af Højen tæt ved Beechdale. Kaptajn Hawbuck, en afskediget Søofficer, laa i sin Grav, og hans Hustru og hendes forsultne Børn ønskede intet hellere end at forsøge, om det ikke skulde være billigere at leve i Belgien end i England. Huset havde oprindelig været et almindeligt Husmandshus, men den gamle Sømand havde forbedret og pyntet paa det og det var lykkedes ham at faa en Bolig ud deraf, der var et Mønster paa Upraktiskhed. Lofterne kunde man næsten naa at berøre med Haanden, Kaminerne vare smaa og ikke fri for at ryge, Køkkenet var usselt, og op til Soveværelserne, som laa lige under Taget, førte en Vindeltrappe, saa stejl som en Proptrækker, og som det næsten var livsfarligt at passere. Set udvendig fra var Villaen fortryllende, og havde Mr. Hawbuck med Familie boet paa den anden Side af Vejen og kun nydt Synet af deres Ejendom, vilde de have haft mere Fornøjelse af de Penge, de havde anvendt paa den, end de nu havde af at bo i den. Men skønt Værelserne vare smaa og Røgen havde ondt ved at komme op af Skorstenen, erklærede Kaptajn Winstanley, at Villaen netop var, som han ønskede den.

»Jeg kan godt lide dens Beliggenhed,« sagde han en Gang i en Samtale med nogle af Egnens Folk.

»Ja, det tror s'gu jeg,« sagde Lægen polisk. »De har jo en god Udsigt —«

Denne Bemærkning viste, at man allerede paa Egnen havde en Anelse om, i hvad Hensigt Kaptajn Winstanley slog sig ned i Beechdale. Saadanne smaa Samfund have ikke saa meget, der lægger Beslag paa deres Tankegang, som de større, og de ere derfor meget skarpsindige, især naar det gælder om at udspionere fremmedes Hensigter.

Omtrent en Uge efter Mrs. Tempests Middagsselskab var Kaptajn Winstanley fuldt installeret i sin Villa. Han havde sendt Bud efter sine Heste og drev Jagten med stor Iver. Hans Dragt og Holdning var ulastelig, og han var altid forrest.

Han havde ikke boet i sin Villa mere end en Maaned, før han havde en Overflod af Venner. Hans elegante og dristige Ridt, hans tiltalende Ydre og behagelige Omgangstone vandt ham alle Hjerter. Han kendte Skoven ud og ind lige saa vel som de indfødte. Han mødte punktlig i Kirken hver Søndag, som om han var en Husfader, der skulde foregaa sin Husstand med et godt Exempel.

Nora, som havde sin Moders Ord for, at hun ikke vilde gifte sig igen, mente nu, at hun uden Fare kunde være høflig mod Kaptajn Winstanley. Han kom mindst to Gange om Ugen til The og blev indbudt, hver Gang Scobels eller andre af Husets Venner spiste til Middag paa Abbediet. Han fulgte i Reglen Mrs. Tempest og hendes Datter hjem fra Kirken hver Søndag Formiddag, men Nora passede dog altid at holde sig bagest, saaledes at hun kom til at gaa alene.

Naar Kaptajnen saa skulde til at tage Afsked, var det ganske naturligt, at Mrs. Tempest bad ham gaa med ind at spise Frokost, og efter Frokosten var det lige saa naturligt, at han drev lidt om i Haven eller passiarede med Damerne, indtil Theservicet blev bragt ind. Nora maatte naturligvis overvære disse Søndagsfrokoster, men hun indtog en saa kølig og reserveret Holdning, at en mindre resolut Mand end Konrad Winstanley vilde have foretrukket at fjerne sig. Hun betragtede ham, som om han var Luft. En Mand, der tog Hensyn til andres Mening, vilde næppe have følt sig vel tilpas ved at være Genstand for en saa usminket Foragt, men Kaptajn Winstanley var en Mand, som forfulgte sit Maal med Energi, og han vilde enten overvinde Miss Tempests Antipati, eller give hende Grund til at hade ham endnu mere.

»Hvorfor tager De aldrig mere paa Jagt, Miss Tempest?« spurgte han en Søndag, da de netop havde været nede i Staldene, og »Arion« var bleven beundret og kælet for.

»Fordi jeg ikke har nogen at ride med, siden Fader er død.«

»Men De har dog saa mange gode Venner her paa Egnen, hvor De er kendt af alle og enhver —«

»Ja, jeg har mange gode Venner, men ingen af dem kan erstatte mig min Fader blot en Time.«

»Det gør mig virkelig ondt,« sagde Kaptajnen, »De holder saa meget af at jage, ikke sandt?«

»Ja, meget.«

»Saa er det Synd, De skal undvære den Fornøjelse. Er det ikke kedeligt at ride saaledes alene om i Skoven?«

»Alene? Jeg har jo min Hest.«

»En Hest kan da ikke erstatte menneskeligt Selskab.«

»Den er mig Selskab nok. Siden Faders Død bryder jeg mig ikke om andet Selskab end »Arions«.

»Nora er saa eksentrisk,« sagde Mrs. Tempest formildende.

Kaptajn Winstanley havde bestemt at blive i Villaen til Maj, og da Jagten var forbi sidst i April var dette Arrangement naturligt nok. Han jagede ogsaa for fuldt Alvor, ingen kunde tro, det var et Paaskud. Kun en lille, indviet Kreds med Lægen som Midtpunkt, saa den dybere Bevæggrund til hans Ophold i Beechdale og havde paa dette Tidspunkt indhentet alle mulige Oplysninger om Kaptajn Winstanley — hvad Grund han havde til at træde ud af Hæren, Størrelsen af hans Indtægter og Hovedtrækkene i hans Karakter. Der kunde ikke siges noget egentligt imod ham. Ikke noget som helst misligt; den almindelige Mening var kun den, at han var en Mand, der ønskede at forbedre sin Stilling og ikke tog det saa nøje med Midlerne. Men naar man tager i Betragtning, hvor faa samvittighedsfulde Folk, man træffer paa, saa kan man vel nok gaa ud fra, at Kaptajn Winstanley ikke var værre end de fleste.

Vinteren var forbi. Træerne begyndte at knoppes, og Blomster spirede frem alle Vegne, hist og her stak en Viol beskedent sit Hoved op af Græsset, tittende frem som et blaat Pigeøje. Kastanietræernes klæbrige Knopper begyndte at svulme. Man var midt i Marts Maaned og endnu var der ikke indløbet Efterretning om Hertugens og Rodericks Hjemkomst. Der fortaltes, at førstnævnte var i høj Grad passioneret for de romerske Rævejagter, at Lady Mabel studerede italiensk Kunst, Hertuginden besøgte Kirkerne, og Roderick var Familiens opvartende Kavaller.

Nora hørte paa Sladderen og sagde intet. I Grunden morede det hende — skønt der var nogen Bitterhed i Morskaben — at høre, hvad Folk sagde om hendes Barndomsven.

I Marts Maaned indtraf en Begivenhed, som satte hele Egnen i stærk Bevægelse. Lord Southminsters ældste Datter, Lady Alvira Ringwood, skulde giftes med en rig Jernværksejer, Sir Ponto Jones — en Forbindelse mellem det gamle Aristokrati og borgerlig Rigdom, som vakte den samme Opsigt i dette lille Samfund som andre forbavsende Begivenheder i Historien, f. Eks. Dampmaskinens og Elektricitetens Opfindelse, havde vakt ude i den store Verden. Efter Brylluppet skulde der afholdes et Bal, og hertil var indbudt en Mængde Mennesker, uden Hensyn til Rang og Stilling. Det var en Selvfølge, at hele Adelen skulde møde fuldtalligt, men der var udvist stor Liberalitet overfor Præster, Læger og Militære. Saaledes gik det til, at Kaptajn Winstanley ogsaa fik en Indbydelse.

Mrs. Scobel mente, at Nora ikke burde afslaa at tage med til dette Bal. »De har egentlig aldrig været rigtig ude, min kære Pige,« sagde hun, »men hos Lord Southminster vil De blive set af Alverden; jeg er sikker paa, at Lady Ellangawan vil tage Dem under sin Beskyttelse, og det vil være af stor Betydning for Dem.«

»Tror De, det vil gøre Forskel paa mig, om Lady Ellangawan tager mig under Beskyttelse eller ikke?« spurgte Nora.

»Ja, det vil gøre stor Forskel for de Gæster, som kommer hos Lord Southminster,« sagde Mrs. Scobel afgørende. Hun ansaas for en Autoritet i den Slags Spørgsmaal.

Hun var en ivrig og godmodig lille Kone og alle sine Veninders fortrolige. De raadførte sig med hende i alle selskabelige Spørgsmaal, hvad de skulde tage paa ved den eller den Lejlighed og lignende. Hun kendte deres Garderobe lige saa godt som sin egen. »De bør tage Deres ny, gule Kjole paa,« sagde hun, naar Talen var om et eller andet forestaaende Middagsselskab. Og saa naar der var Tale om Spisesedlen, kunde hun give værdifulde Raad.

Nora gjorde mod Forventning ingen Indvendinger mod at tage med til Ballet. Hun var ung og holdt af at danse. Hun havde slet ikke noget imod for en Stund at blive revet ud af alle jordiske Bekymringer, og hun kunde ikke andet end glemme dem, naar hun svingede sig rundt i en festlig oplyst Sal til den berusende Musik. Hun havde jo allerede moret sig paa Ballet i Brighton, skønt hun havde skammet sig ved at tilstaa det for sig selv.

Det var en smuk Aften, da Mrs. Tempest og hendes Datter kørte til Southminster; hun havde tilbudt Mrs. Scobel og Kaptajn Winstanley Plads i sin rummelige Vogn. Mr. Scobel vilde ikke med. Han holdt ikke af Fornøjelser i det hele taget, men dette Bal midt i Fasten var ham særligt imod.

»Det er saamænd ikke for min Fornøjelses Skyld, at jeg tager med paa det Bal,« sagde Mrs. Scobel til sin Mand, »men jeg kunde nok lide at se Nora Tempest paa hendes første Bal. Hun bliver sikkert Ballets Dronning.«

»Ja, smuk er hun!« sagde Præsten. »Hendes Farve er saa glimrende.«

»Hun er henrivende, naar hun gør sig den Ulejlighed at ville være det,« svarede hans Kone, »men hun er ikke fri for at have Luner, og hun kan være frygtelig frastødende mod Folk, hun ikke kan lide. Er det ikke underligt, hun kan ikke lide Kaptajn Winstanley?«

»Hun burde være under mere aandelig Paavirkning,« sagde den højærværdige Ignatius Scobel. »Hendes Omgivelser er forfærdelig aandløse og verdslige, Heste og Hunde og et velbesat Bord baade i og udenfor Fasten. Det er sørgeligt at se Folk, man holder af, vandre den brede Vej saa blindt. Det gør mig ondt, min kære Pige, at du vil med paa det Bal.«

»Det er kun for Noras Skyld,« gentog Mrs. Scobel blidt, »der maa dog være en, som kan tage sig af den stakkels Pige, og Mrs. Tempest vil ikke have Tanke for andet end sin Kjole.«

Mr. Scobel gjorde ikke flere Indvendinger, da han hørte disse ædle Bevæggrunde, og maaske ogsaa fordi han vidste, at hans Kone altid gjorde, hvad hun selv vilde. Mrs. Scobel gav sig derfor til at pudse op paa sin staalgraa Silkekjole med Tyll og Rosenknopper, og da den var færdig kunde hun ikke andet end være stolt over Resultatet. Det hele havde kostet ti Shillings. Hendes Tro paa den staalgraa blev dog lidt rokket, da hun saa Mrs. Tempest og Nora; den første i sort Fløjl, spansk som et Portræt af Velasquez, Nora i sort og Guld med hvide Blomster i Haaret.

De havde temmelig langt at køre, henved to Mil, men Vejen var god og førte gennem Nyskoven. Mrs. Tempest og Mrs. Scobel passiarede uafbrudt hele Vejen, saaledes at Kaptajnen kun af og til kunde faa et Ord indført. Nora saa ud af Vinduet og deltog ikke i Samtalen. Den mørke, tavse Skov, de drivende Skyer, mellem hvilke Stjernerne funklede som Lys paa et oprørt Hav, interesserede hende meget mere end den overvættes ubetydelige Samtale, som hendes Moder og Mrs. Scobel førte.

»Jeg vil ønske, at Ellangawans maa være komne før vi,« sagde Mrs. Scobel, da de vare udenfor den lille By Ringwood; »det vilde være rart for Eleonor, om hun straks kunde slutte sig til dem.«

»Jeg maa gøre Damerne opmærksom paa, at Miss Tempest har lovet mig første Dans,« sagde Kaptajnen, »og jeg opgiver ikke min Ret for nogen som helst adelig Kavaler i Lady Ellangawans Følge.«

»Nej, naturligvis, hvis Miss Tempest har lovet det — hvilken Mængde Vogne! Blot vi ikke komme til at sidde fast her.«

Det saa ud til, at Mrs. Scobel vilde faa Ret. Flere Vogne vare paa én Gang kørte ud paa en snæver Vej, paa hvis ene Side strakte sig en forræderisk Mose, medens den anden Side var skarpt begrænset af en Havemur. Pludselig holdt man stille, og der hørtes en hel Del Skænderi mellem Kuskene. Da dette havde varet en Stund, kørte man videre, men Hestene gik kun Fod for Fod. Endelig naaede man Enden af den lange Vej, der snoede sig op ad Bakken, og det Syn, der her viste sig for Gæsterne, var vel den besværlige Køretur værd. Southminster House, en Bygning i italiensk Villastil, med en hvid Marmorportal foran, laa her, med sine lange Rækker af høje Vinduer feagtig oplyste, en Udstilling af Blomster og Statuer, og igennem de aabne Døre et Utal af Lamper, Malerier og Fløjlsgardiner.

»Hvor her er nydeligt!« udbrød Nora i barnlig Glæde, »først den mørke Skov og saa dette prægtige Hus — det er jo som et Eventyr.«

»Ja, og De er dets Dronning — min Dron-

ning!« sagde Kaptajn Winstanley hviskende. »Husk, at De har lovet mig den første Dans. Om saa Prinsen af Wales var min Rival — jeg veg ikke Pladsen.«

Han beholdt hendes Haand i sin, medens han hjalp hende ud af Vognen. Hun trak den hæftigt til sig.

»Jeg lod helst være med at danse,« sagde hun.

»Hvorfor?«

»Fornøjelsen er dyrt betalt, naar jeg er nødt til at danse med Dem.«

»I hvilken Skole har De lært Høflighed, Miss Tempest?«

»Hvis det kaldes Høflighed, at vise Imødekommenhed mod en Mand, jeg foragter, har jeg aldrig lært at være høflig,« svarede Nora.

Han fik ikke Tid til at svare. Han havde taget hendes Overstykke og rakt det til en Tjener, af hvem han fik et Nummer, og de gik nu ind i Theværelset, hvor en Stab af livréklædte Tjenere mønstrede Gæsterne bag Sølvthemaskinerne med Miner, som omtrent syntes at sige: »Hvis De vil ha' noget, maa De selv hente det. Vi finder, at dette Selskab er noget blandet og undrer os højlig over, at Hans Herlighed har kunnet indbyde saadan noget Pak.«

»Jeg føler mig altid trykket i et Selskab, naar Tjenerne ere til Stede,« hviskede Mrs. Scobel; »de er saa overlegne. Jeg vilde hellere bede Gladstone om at skænke mig en Kop The end henvende mig til en af disse hovmodige Fyre.«

Lady Southminster, en imponerende Dame i rødt Fløjl og Diamanter, modtog sine Gæster i et mindre Værelse, som laa foran en Suite andre Gemakker, som endte med Malerisamlingen, som i Aften var omdannet til Balsal. Hun udfoldede en Høflighed og Hjertelighed, som bidrog til at bilægge de politiske Stridigheder, som ulmede i Grevskabet.

Ellangawans vare komne, og Lady Ellangawan var straks saa elskværdig at tage Nora under sine beskyttende Vinger, da Mrs. Scobel bad hende derom.

»Jeg skal nok præsentere hende for de bedste Kavalerer,« sagde hun. »Se — der gaar hun allerede — med — Kaptajn Winstanley.«

Kaptajnen havde ikke spildt Tiden, men fordret sin Dans. Musiken var i fuld Aktivitet, der spilledes en Vals af Offenbach — med Akkompagnement af ringlende Bjælder — som havde en i høj Grad stimulerende Virkning paa de modtagelige Gemytter.

Nora og Kaptajn Winstanley dansede uden at veksle et Ord. »Naar vil Oprejsningens Tid komme?« tænkte han. »Naar vil det lykkes mig at bøje dette stolte Hoved, knække denne haardnakkede Vilje?« Han var snart træt af at bære denne Maske, ked af at spille denne beskedne Rolle.

(Fortsættes)

Folketinget.

Naar vi nu atter efter et Par Aars Forløb bringe et Billede af Folketinget, er det, fordi dette Ting i saa høj Grad har skiftet Udseende efter Valgene den 9. April dette Aar. Denne Valgdag er enestaaende i vor politiske Historie, idet den tilførte Tinget ikke mindre end 33 ganske nye Mænd. De nærmest foregaaende almindelige Valg, den 20. April 1892, havde bragt 22 Nyvalg, hvilket indtil da vistnok var det største Antal, man hidtil havde haft. Valgene 1890 bragte 11 nye Mænd, saaledes at i alt 66 af Tingets Medlemmer ere komne til i de sidste 5 Aar.

Den Anke, man hidtil, maaske med nogen Grund, havde rettet mod de altfor hyppige Genvalg, hvorved Tinget formentlig fik for ringe Tilgang af »nyt Blod«, tør altsaa nu foreløbig anses for mindre vel begrundet. Kun 33 Medlemmer have haft Sæde i Tinget over 10 Aar.

Vi skal endnu kun tilføje, at Folketingets Formand er den, som længst har været Medlem, nemlig uafbrudt siden den 14. Juni 1858, altsaa i over 37 Aar. Han tilhører den lille Kreds af politiske Veteraner, som har siddet i det gamle Folketing fra før Grundlovens Revision 1866. De øvrige af disse ere Kjøbenhavns Overpræsident C. S. Klein (c. 36 Aar), Hans Hansen (Menstrup), som er Tingets Aldersformand (født 28/5 1819), C. P. Aaberg, Lars Dinesen og C. C. Bønløkke.

En Julerejse.

Af

Harald Harboe.

I.

Næppe et halvt Aar havde Konsul Karøe været gift. Da Faderen døde, arvede Sønnen hans Forretning og Konsultitlen. Forretningen, som i de gode gamle Dage havde været en af Fyens første, var efterhaanden gaaet ned ad Bakke som den hele By. Sejlskibenes Tid var forbi, og de store Dampere gik den lille Havn stolt forbi der ude i Beltet og søgte ad uddybede Kanaler og Sunde op til Jernbanebyerne. Unge Karøe bragte imidlertid Liv i det hendøende Forretningsliv. Med klart Blik saa han, at skulde Byen frem, maatte den støtte sig til Havnen som den naturligste Indtægtskilde, og da han var valgt ind i Byraadet, fik han sat igennem, at Havnen omreguleredes og forbedredes, samt at der mudredes et tyve Fods Sejlløb ind til Byen. Det havde ganske vist været bedre, om disse Foranstaltninger vare blevne trufne, førend de store Dampere havde fundet nye Anløbssteder, men det gav dog altid en Del Trafik, og i den Henseende var Byen som sagt ikke forvænt. At den længe omtvistede Jernbanesag endelig var naaet saa vidt, at den laa som et færdigt Lovforslag paa Tingets Bord, skyldtes ligeledes Karøe, ligesom den ugentlige direkte Dampskibsforbindelse med Hovedstaden ogsaa var hans Værk. Karøe nød som Følge heraf med Rette stor Anseelse i Byens Borgerskab, og det var derfor intet Under, at den lille, smukke Frøken Astrid Hansen, som i Fjor var i Besøg i Præstegaarden, havde følt sig smigret ved paa Handelsforeningens Bal at være Genstand for den unge Konsuls tydelige Kurmageri.

Konsulens Kur til Provstens Niece havde været saa aabenbar, at da de nogle faa Dage efter Ballet spaserede ned gennem Hovedgaden og med det samme deklarerede Forlovelsen ved at gaa med hinanden under Armen, forbavsede det i Grunden ingen, men lokkede dog omtrent samtlige Byens Næser til Vindusruderne. Frøken Astrids Fader ejede en Gaard paa Lolland i Nærheden af Maribo, og her havde den unge Pige — forkælet og forgudet af Forældrene — haft en lykkelig og sorgfri Barndomstid. Da hun nu skrev hjem straks efter Forlovelsen, at hun vilde være ulykkelig, hvis Forældrene ikke gav deres Samtykke, og da den gamle Præst i en indlagt Billet priste den unge Konsul i højе Toner, føjede Proprietær Hansen og Hustru som altid deres Datter, glædede sig med hende og modtog den vordende Svigersøn med aabne Arme.

Den gamle Købmandsgaard stod parat, saa de unge havde intet at vente efter, og Brylluppet stod da ogsaa med stort Knald paa »Landlyst« knap et halvt Aar efter Forlovelsen. Da det kom til Stykket, var det alligevel svært for Hansens at sige Farvel til deres eneste Datter, og da ud paa Aftenen Brudeparret stod rejseklædt i Havestuen for at tage den sidste Afsked med hver især, kunde Fru Hansen ikke længer holde Styr paa de uregerlige Taarer, og selv Proprietæren maatte gøre sig et Ærinde ud af Stuen for at se, om Lars Kusk nu ogsaa havde spændt rigtig forsvarligt og godt for. Bruden lod sig smitte af sine Forældres Bevægelse og kastede sig om Halsen skiftevis paa Proprietæren og Fruen, saa de nær aldrig vare komne af Sted. Da en Bryllupsgæst endelig fandt Situationen lidt for bedrøvelig og resolut udbragte et »Længe leve Brudeparret«, som besvaredes saa kraftigt, at Hestene stejlede og fo'r i skarpt Trav henad Vejen, følte Konsulen sig nærmest som en Forbryder, der ulovlig og med Magt havde røvet den unge, grædende Dame, som sad ved hans Side.

Karøe trøstede sig imidlertid med, at det kun var en Overgang. Naar Astrid først fik Hus og Hjem og noget vigtigt at tænke paa, vilde han snart faa en kvik og glad lille Kone ud af hende, sød og god som hun jo var. Men Astrid var opdraget — som saa mange andre unge Piger i vore Dage — til at være Datter i Hjemmet og ikke til at være Hustru. Skønt hendes Mand næsten bar hende paa Hænderne, led hun dog stadig af en sygelig Hjemve, som, hvor meget de end holdt af hinanden, dog ikke var fri for af og til at frembringe smaa Rivninger imellem dem. Saaledes nu, da Tiden til den første Jul nærmede sig.

Det havde hørt til Karøes skønneste Drømme at kunne fejre Julen i den gamle Konsulatsgaard ganske som i gamle Dage i hans Forældres Tid. Kontor- og Butikspersonalet skulde spise sammen med Herskabet i den smukt pyntede Sal, hvor de store Lysekroner skulde straale i al deres gamle Glans, og til alle Folkene og Pladsarbejderne skulde der dækkes ovre i Magasinet. Efter Bordet skulde saa »Konsulen og Fruen« — ligesom hans Fader og Moder havde gjort hver eneste Jul — over at drikke et Glas med Folkene paa en »Glædelig Fest«. Første Juledag skulde der saa endelig være Juletræ i Magasinet for Personalets Børn, og netop hertil havde han frydet sig ved Tanken om at se sin unge, kønne Kone gaa mild og glad omkring mellem de henrykte Børn som deres gode Fe, uddelende med rund Haand af Juletræets mange gode Sager. I de Aar, som vare gaaede, siden den gamle Konsul døde, havde han vel søgt at opretholde Traditionen paa bedste Maade, men det var ikke lykkedes ham — Hustruen manglede.

Astrid forstod saa godt sin Mands Interesse for at bevare den gamle Skik og vilde ogsaa have sympatiseret fuldt ud med den, saafremt der havde været Tale om en hvilken som helst anden Tid end netop Julen. At holde Jul andre Steder end paa »Landlyst«, stod for hende som noget ganske utænkeligt, og saa langt fra at give efter for sin Mand kom hun øjeblikkelig i Ekstase, saa snart Karøe med et Ord hentydede til sine Juleprojekter. Han havde nogle Gange forsøgt at overtale Astrid, men forgæves. Naar hun ikke havde flere Ord til Gunst for sin Lollandsrejse, gav hun sig regelmæssig til at græde, og overfor dette Argument kunde den unge Ægtemand ikke staa imod. Diskussionen endte altid med, at Karøe kyssede sin Kone og lovede at føje hende, hvad dog ikke forhindrede ham i nogle Dage efter, naar Astrid var i særlig godt Humør, igen at forsøge sin Lykke, men med samme Resultat. Nu vare de hørte op at tvistes om dette Punkt, Karøe havde definitivt givet efter, og Lollandsrejsen skulde gaa for sig Dagen før Juleaften. Konsulen havde ræsonneret, at han først og fremmest vilde have en fredsommelig Julefest, hvor den saa end holdtes, og saa overlod han da i Guds Navn den gamle Husholderske Ane Jensen at sørge for Festen i Købmandsgaarden, saa godt hun formaaede.

Da Konsulen paa Kontoret havde læst om indtrufne Ishindringer i Byens Avis, stak han Bladet i Lommen og gik straks over til sin Kone.

»Det ser galt ud med vor Julerejse,« sagde han og pegede paa Avisen, »der er Is i Østersøen og i Beltet, og vi kan have Istransport, hvilken Dag det skal være.«

»Men det var dog rædsomt,« udbrød Fru Astrid og fo'r op fra den magelige Fløjlsstol saa angst, som havde hun faaet Meddelelse om, at Huset stod i Flammer. Konsulen kunde ikke lade være at trække lidt paa Smilebaandet ad sin Kones Forskrækkelse.

»Ja, du kan skam selv se — det er et Telegram fra i Dag. Det var ogsaa kun med Nød og næppe, at Bech slap ind med »Freja« i Aften.«

»Fy, Karøe — at du oven i Købet ler ad mig, det er rigtignok ikke pænt af dig. Tænk dog, hvilken Sorg det vil være for Far og Mor, hvis vi ikke kommer hjem?«

»Ja, og for min lille Kone nok først og fremmest,« lo Konsulen, »men jeg raader min Sandten da ikke for Vind og Vejr. Jeg har indvilliget i den Rejse, og jeg skal ogsaa holde mit Ord, saafremt det paa nogen Maade er muligt, det skal jeg virkelig. Saa, saa, bliv nu bare ikke forknyt,« det trak op til en lille Byge paa Astrids Ansigt, »jeg har saamænd allerede udtænkt en Løsning.«

Konsulindens Ansigt opklaredes betydeligt.

»Hvorledes da?« spurgte hun forventningsfuld.

»Ja, jeg ved sandelig ikke bedre, end at du hurtigst muligt pakker dine Pakkenelliker i en Kuffart og gaar om Bord i »Freja« endnu i Aften. Bech gaar, saa snart han har udlosset, rimeligvis en Gang i Nat, og slipper du med ham til Lange-

Herman Trier. Kbhvns. I. | Oberstlt. Wagner. Kbhvns. II. | Ovrtssgf. A. Christensen. Kbhvns. III. | Prof W. Scharling. Kbhvns. IV. | Skræderm. P. Holm. Kbhvns. V. | Ingeniør Hammerich. Kbhvns. VI. | C. Hage. Kbhvns. VII. | Marineminister Ravn. Kbhvns. VIII.

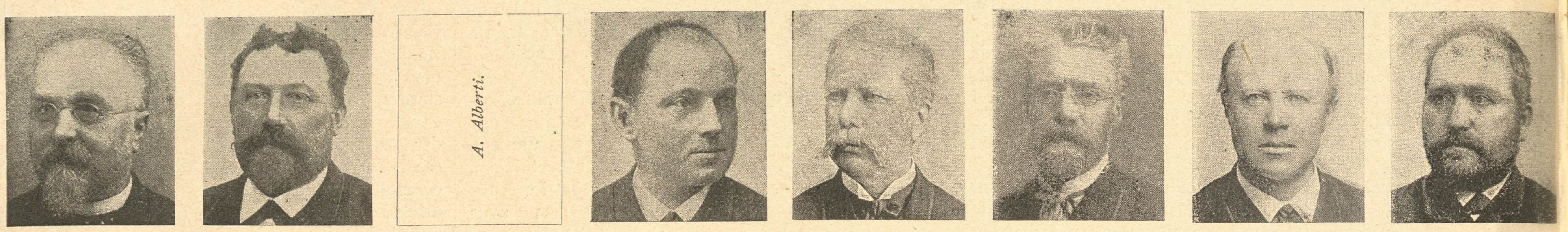

Oberst Colding. Kbhvns. Amts IV. | Mejeriejer Rosleff. Kbhvns. Amts V. | Højesteretssagf. Alberti. Kbhvns. Amts VI. | Grdejer O. Hansen. Kbhvns. Amts VII. | Krigsminister Thomsen. Frederiksborg I. | Godsejer Joh. Hage. Frederiksborg II. | Statsrevisor L. Dinesen. Frederiksborg III. | Grdejer H. Jørgensen. Frederiksborg IV.

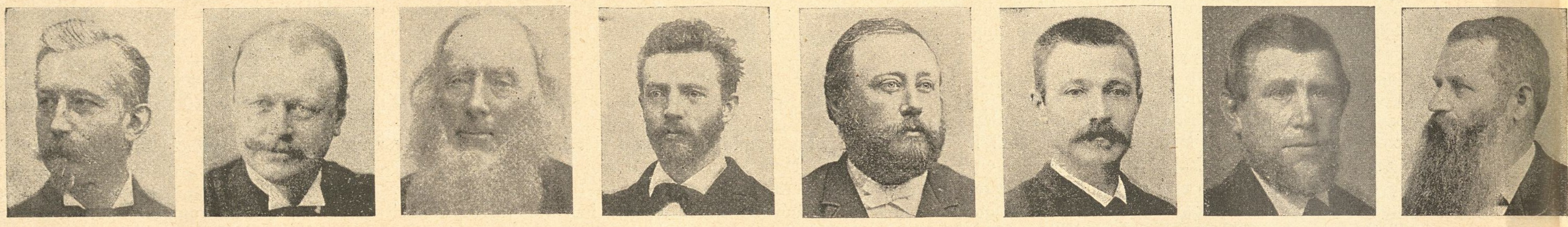

Gross. Petschke-Køedt. Sorø III. | Kmrherre O. Scavenius. Sorø IV. | Gdej. Hansen-Menstrup. Sorø V. | Hjsteretsagf. Høgsbro. Præstø I. | Lærer A. Jensen. Præstø II. | Redaktør Jørg. Lund. Præstø III. | C. C. Bønløkke. Præstø IV. | Gaardejer Nøhr. Præstø V.

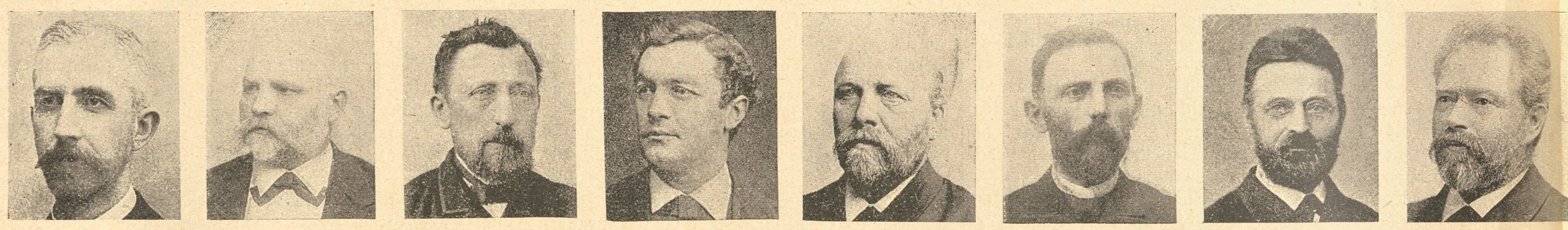

Kultusmin. Bardenfleth. Odense I. | Guldsmed Christiansen. Odense II. | Grdej. L. Christiansen. Odense III. | Højskolef. Cl. Berntsen. Odense VI. | Gaardejer Lohmann. Odense V. | Provst Nielsen. Odense VI. | Lærer Højmark. Odense VII. | Cand. theol. H. Holm. Odense VIII.

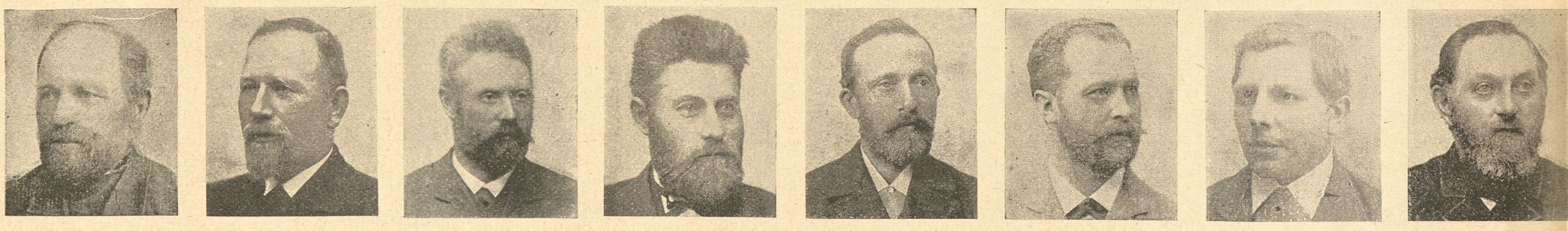

Gaardejer Chr. Jensen. Hjørring II. | Gaardejer Jungersen. Hjørring III. | Købmand Th. Larsen. Hjørring IV. | Proprietær Bertelsen. Hjørring V. | Grdejer A. K. Sørensen. Aalborg I. | Direktør L. Bramsen. Aalborg II. | Snedker J. Jensen. Aalborg III. | Lærer A. Thomsen. Aalborg IV.

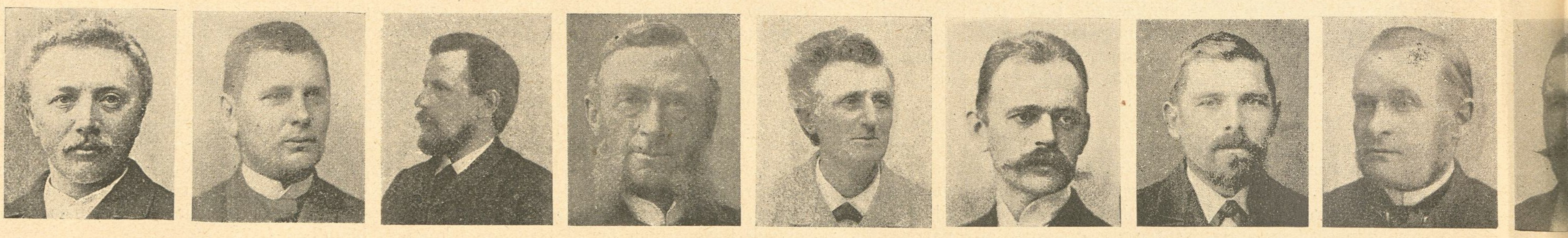

Gaardejer Hansen. Viborg IV. | Gaardejer A. Nielsen. Viborg V. | Gaardejer Moestrup. Randers I. | Finansmin. Lüttichau. Randers II. | Gaardejer Skaarup. Randers III. | Redaktør Neergaard. Randers IV. | Amtsraadsm. Petersen. Randers V. | Assurncbest. Wistoft. Randers VI. | Grdej. L

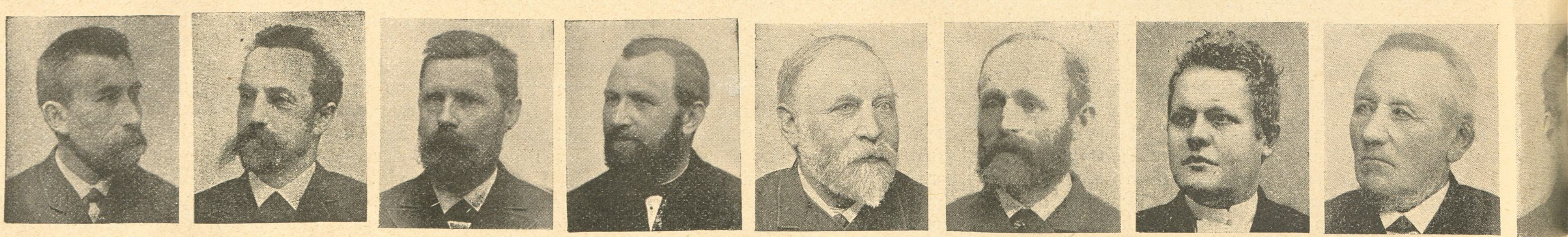

Gaardejer J. Ousen. Vejle I. | Grdejer H. Henriksen. Vejle II. | Træskom. T. Nielsen. Vejle III. | Gaardejer Jensen (Flø). Vejle IV. | Møller Berthelsen. Vejle V. | Gaardejer Paulin. Vejle VI. | Lærer Christensen-Stadil. Ringkjøbing I | Gaardejer Aaberg. Ringkjøbing II. | Grdej. M

Den danske Rigs

Forretningsf. Hørdum.
Kbhvns. IX.

Maler J. Jensen.
Kbhvns. X.

Cigarfabr. S. Olsen.
Kbhvns. XI.

Red. A. Wiinblad.
Kbhvns. XII.

Journalist A. C. Meyer.
Kbhvns. XIII.

Kommandør. S. Bojesen.
Kbhvns. Amts I.

Lærer K. M. Klausen.
Kbhvns. Amts II.

Bladudgiver H. Bing.
Kbhvns. Amts III.

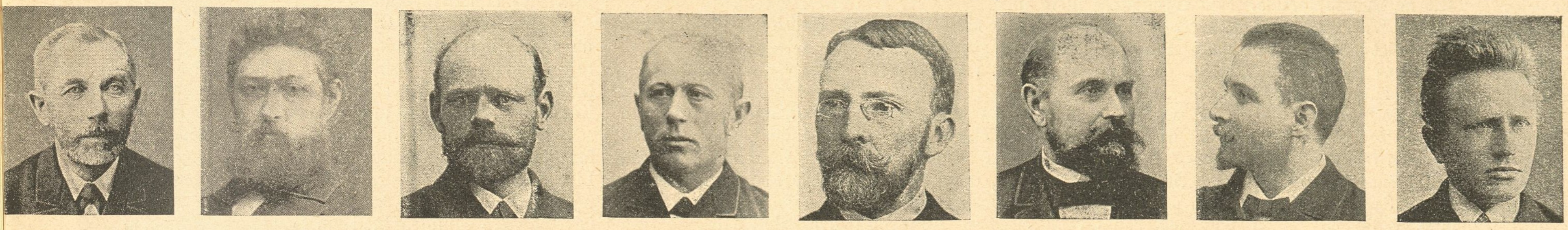

Grdejer P. Pedersen.
Frederiksborg V.

Skolelærer C. Fogtmann.
Holbæk I.

Grdejer H. Petersen.
Holbæk II.

Grdejer H. L. Jørgensen.
Holbæk III.

Herredsfoged Krabbe.
Holbæk IV.

Amtsrdsmdl. P. Madsen.
Holbæk V.

Overretssagfører Zahle.
Sorø I.

Grdejer P. Christensen.
Sorø II.

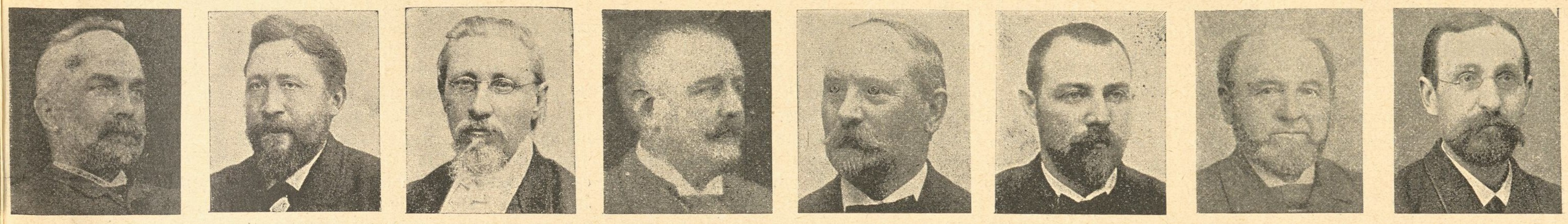

Frede Bojsen.
Præstø VI.

Gaardejer Blem.
Bornholm I.

Lærer N. J. Jensen.
Bornholm II.

Grev Reventlow.
Maribo I.

Lærer Johansen.
Maribo II.

Læge Rørdam.
Maribo III.

Statsrevisor R. Claussen.
Maribo IV.

Cand. jur. N. J. Larsen.
Maribo V.

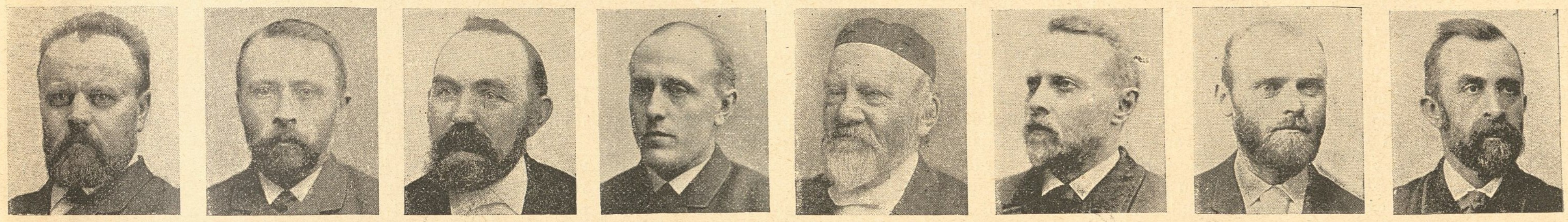

Gdej. Jensen-Toustrup.
Svendborg I.

Forpagter A. Rosager.
Svendborg II.

Lærer P. Jørgensen.
Svendborg III.

Gaardejer Chr. Jensen.
Svendborg IV.

Statsrevisor S. Høgsbro.
Svendborg V.
Folkethingets Formand.

Redaktør Guldbrandsen.
Svendborg VI.

Grdejer J. Frederiksen.
Svendborg VII.

Gaardejer H. Madsen.
Hjørring I.

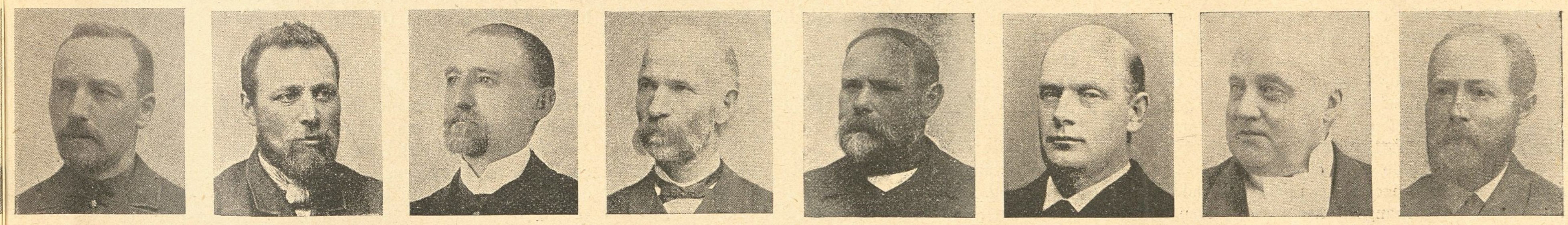

Drejer L. Kvist.
Aalborg V.

Gaardejer R. Nørhauge.
Thisted I.

Kaptajn Trolle.
Thisted II.

Entreprenør N. Andersen.
Thisted. III.

Gaardejer Markvardsen.
Thisted IV.

Gaardejer Dalsgaard.
Viborg I.

Overpræsident Klein.
Viborg II.

Gaardejer Sloth.
Viborg III.

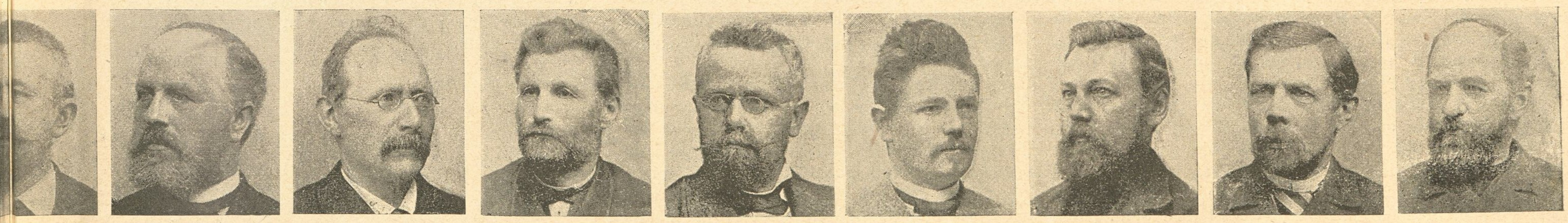

Espensen
us I.

Overretssagf. Reisz.
Aarhus II.

Redakt. Harald Jensen.
Aarhus III.

Lærer Nielsen-Jeksen.
Aarhus IV.

Sekretær Jul. Wulff.
Skanderborg I.

Red. Oluf H. Jørgensen.
Skanderborg II.

Gaardejer Bøtker.
Skanderborg III.

Grdejer Chr. Jørgensen.
Skanderborg IV.

Grdej. Byriel-Jensen.
Skanderborg V.

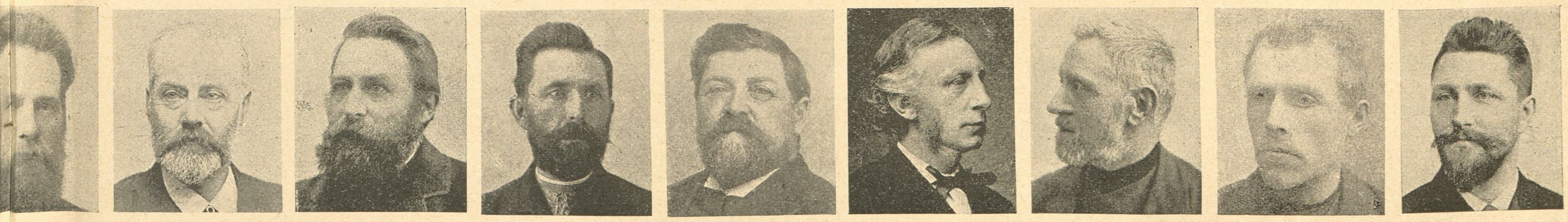

laard-Nielsen.
kjøbing III.

Proprietær L. Skou.
Ringkjøbing IV.

Grdejer R. Nielsen.
Ringkjøbing V.

Gaardejer L. Ovesen.
Ringkjøbing VI.

Grdejer S. Sørensen.
Ribe I.

Kapt. H. Bluhme.
Ribe II.

Gaardejer J. Busk.
Ribe III.

Grdejer S. Rasmussen.
Ribe IV.

Ovrtssgf. F. Thomsen.
Færøerne.

dags Folketing 1895.

land, er det vist den sidste Damper, som kommer til at gaa paa denne Side Juleaften.«

»Du er sød, Axel — og det skal du have et Kys for,« udbrød hun glad og kyssede ham heftigt, »men ikke sandt — du rejser med?« — Pludselig igen alvorlig tilføjede hun: »For jeg vil sige dig, Karøe, at saa gerne vil jeg ikke hjem, at jeg derfor vilde risikere at komme til at undvære dig Juleaften. Vi vil holde Jul sammen, vi to, det vil vi, og det maa du tro, er mig det vigtigste. — — Men, ikke sandt, du — helst paa »Landlyst«?« det skælmske Udtryk viste sig paany.

»Ja vist vil vi holde Jul sammen, naturligvis. Det er jo ogsaa netop derfor, jeg er gaaet ind paa at rejse, det kan du da nok forstaa. Men rejse nu, det kan der for mit Vedkommende ikke være Tale om. Jeg kan umuligt være fra Forretningen nogle af Aarets allertravleste Dage — det maa da en lille Købmandskone nok kunne begribe?«

»Ja, du har Ret, Karøe. — Og jeg vil være fornuftig og ikke plage dig, men var det da ikke bedst, at jeg ventede og fulgtes med dig?«

»Nej, vil du hjem, maa du rejse nu! En Rejse med Istransport og Snebesværligheder kan du ikke taale. Med mig er det en anden Sag, jeg kan sagtens naa frem enten paa den ene eller anden Maade,« sagde Konsulen saa bestemt, at Astrid uden at sige mere glædestraalende fløj ud af Stuen og gav sig i Lag med at pakke ind til Rejsen.

Da Konsul Karøe nogle Timer senere fulgte sin Kone om Bord i »Freja« og betroede hende til Kaptajn Bechs specielte Varetægt, var Havnen fyldt af Sjapis, som dog endnu let lod sig gennemsejle, men Kaptajnen betroede dem, at Barometret var i stærkt Opgaaende, saa man havde Frost i Vente.

II.

Da Konsulen næste Morgen kiggede ud af sit Sovekammervindue, var Damperen forsvunden, og Kaptajn Bechs Spaadom gaaet i Opfyldelse. Det var lyst og klart Frostvejr med hvid Rim paa Tagene og langs med Skibenes Rigninger. Grødisen i Havnen var groet sammen til et fast, hvidt Dække; kun midt i en mørk, opskaaret Stribe, der viste, at her var »Freja« gaaet igennem. Konsulen fulgte Striben, saa langt hans Øje kunde naa, og tænkte paa sin Kone. Det var nok i sidste Øjeblik, kun var kommen af Sted — og det kunde skam komme til at knibe endda. Naa, »Freja« var slet ingen daarlig Isbryder, og Bech var en dygtig Sømand. Ved Middagstid sad Astrid nok vel forvaret, lunt og godt paa »Landlyst«. Ja, ja — denne Gang skulde hun have sin Vilje, det vilde være Synd andet, siden hun nu satte saa stor Pris derpaa. Hun var jo i Grunden ogsaa kun et Barn endnu; det maatte man huske paa, og det var den første Jul, hun skulde have tilbragt uden for sit Barndomshjem. Naa, de kunde saamænd for den Sags Skyld faa en rigtig fornøjelig Jul ud af det paa »Landlyst«, der var ikke Tale om den Ting. Proprietæren var en god Vært, og hans Selskaber morsomme.

Desuden skulde det ogsaa more ham at se Astrid i sit Hjem igen, og netop nu ved Juletid. Han havde saa mange fornøjelige og lyse Minder fra sidste Jul. Hvor Astrid dog havde været straalende og glad hver Time paa Dagen den Ferie, rigtig en Type paa en lykkelig og frisk ung Pige. Og der var ingen Tvivl om, at hun vilde være akkurat lige saa fornøjet i Aar. Hun var jo lykkelig, holdt jo meget af ham! — Ja, ja — det fik nu være godt nok alt sammen, men Astrid var gift nu og ikke længer nogen ung Pige. Hun maatte lære, at hendes Interesse først og fremmest burde dreje sig om hendes eget Hjem og om hendes Mand! Ja, netop, Astrid tog ikke nok Del i sin Mands Interesser, og det maatte hun, hvis hun skulde være ham en rigtig ægte Hustru. Konsulen vilde ikke være Nr. 2 bag efter Forældrene, ikke en Gang ligestillet med dem, han vilde være Nr. 1, og det skulde han ogsaa nok blive. Næste Aar skulde Julen holdes her, det var baade sikkert og vist!

Der var travlt paa Kontoret hele Formiddagen, og Konsulen havde nok at tage vare paa, men underligt nok var han i Dag ikke saa godt oplagt til sit Arbejde som ellers. Midt i en Forretningsskrivelse kunde han gribe sig i at sidde og falde i Staver over Danmarkskortet paa Væggen over Skrivebordet, og hvor meget han end tog sig sammen og søgte at samle sine Tanker ved Arbejdet, saa slap de dog hvert Øjeblik Traaden og fulgte »Freja« paa dens Fart over Store Belt. Gud ved, hvor langt den var naaet? Det skulde dog være morsomt at forhøre i Rudkøbing. I et Sæt var han henne ved Telefonen for at spørge Ekspeditøren i Rudkøbing, hvordan det gik med »Freja«.

»Ja, den er lige nu kommen ind, men har haft en besværlig Tur. Vi har faaet en Del Sne. Den kommer ikke videre, men afbryder Ruten her og søger i Aften at naa Korsør, hvor den saa vil lægge op foreløbig. Vi haabe, den slipper igennem nu, da Renden nord efter lige er brudt. Men syd paa og ad Svendborg til er helt lukket.«

»Hvorledes er det paa den anden Side? Er Forbindelsen med Lolland aaben?«

»Ja, endnu da heldigvis. Damperen er afgaaet fra Nakskov; vi har netop faaet Telegram derom. Passagererne herfra køre nu i Slæder ad Spodsbjerg til.«

»Tak skal De have. Undskyld Ulejligheden. Farvel og glædelig Jul!«

»Tak, i lige Maade! Farvel, Hr. Konsul.«

Se, se! det var jo helt brillant, at hun var sluppen saa godt over det. I Grunden havde han været noget ængstelig for at sende hende alene ud paa saadan en Tur. Der kunde hænde saameget, men hvad, det var jo den eneste Maade hun kunde faa sine Ønsker opfyldt paa. Imorgen kunde der være erklæret Jstransport over det hele, og saa kom hun ikke ud at rejse, det vilde han ikke risikere. Ja, ja, det var skam godt, at hun var kommen med »Freja; nu var der ikke mere at ængstes for i den Sag.

Oplivet af de gode Meddelelser gik Arbejdet let fra Haanden. Konsulen var i Aktivitet den hele Dag, snart paa Kontoret og i Butiken, snart ved Havnen, hvor en stor engelsk Damper lossede Kul til ham, Der var sat extra Kraft paa for at faa den losset, saa at den kunde komme afsted og ud i rum Sø, inden alt stoppede op. Besætningen hjalp frivillig til, skønt det ikke hørte til deres Arbejde; de kunde ikke tænke sig noget værre, end at ligge indefrossen herovre i en lille Havn langt fra Hjemmet. Hen paa Eftermiddagen blev den udlosset, og den sidste Tønde Kul var næppe i Mand, før Sliske og Stilladser kastedes fra Skibssiden, og Damperen gied fremad med et rigtigt Brøl i sin Dampfløjte. Af lutter Iver for at faa Papirerne i Orden og Damperen udklareret, kom kom Konsulen for sent til Midagen, som Ane havde beredt til ham. Af gammel Vane gik han først henimod Soveværelset for at gøre Toilette, men vendte om og satte sig støvet og ptudret som han var til Bordet; nu Astrid ikke var hjemme, gad han ikke gøre mange Anstalter. Ane havde lige sat en lækker og saftig fransk Bøf for ham, — hendes Herres Livret fra Ungkarledagene —, da Fuldmægligen kom ind og sagde, at der var en Herre ved Telefonen.

»Ja hvad, Herregud, Carlsen! — det er da ikke noget at jage mig fra Middagsbordet for. Tal selv med Manden.«

»Det er en Herre fra Rudkøbing, som spørger efter Hr. Konsulen.«

»Fra Rudkøbing!« i et Nu var Karøe ude af Stuen og ved Telefonen.

»Hallo!«

»Goddag, Hr. Konsul. Det er Expeditionen i Rudkøbing.«

»Javel, ja — jeg kan kende Dem paa Stemmen —, der er da ikke noget i Vejen?«

»Jo. desværre, Lollandsdamperen sad fast ved Albuen og er returneret til Nakskov. Passagererne ventede forgæves fire Timer i Spodsbjerg og kørte saa tilbage hertil. Deres Frue er lige nu afgaaet med »Freja« til Korsør. Det lader til, at den slipper igennem.«

Afsted paa Vej til Korsør! Sent i Aften eller snarere i Nat vilde hun komme til en fremmed By; maaske kom hun slet ikke i Havn, men sad fast i Isen ude i Beltet. Og selv hvis hun kom ind hvor hjælpeløs vilde hun da ikke være, upraktisk og uvant til at færdes mellem Fremmede, som hun var? Forknyt og forkommen var hun naturligvis, den lille Stakkel, og det vilde ikke blive bedre, naar hun mutters alene skulde vandre om i de mørke Gader og søge Logi paa et Hotel. — Der var ingen Ting at betænke sig paa. Han maatte afsted til Korsør og hjælpe hende. Han forhørte i Telefonen, hvorledes det stod til med Overfarten Nyborg—Korsør, og fik til Svar, at Færgefarten var indstillet, men at Isbryderne endnu gik fra Bolværk til Bolværk.

En halv Time efter var Konsulen paa Vej til nærmeste Jærnbanestation, og da »Freja« hen paa Natten baksede med Isen paa Korsør Rhed, stod der en pelsklædt Herre midt mellem alle Fiskerne inde ved Havnen og fulgte dens Anstrengelser med stor Interesse.«

Langt om længe naaede den da ind til Bolværket, og Konsulen havde vanskeligt ved at udfinde sin Kone mellem de udasede og forkomne Skikkelser, som trippede i Land over Passagerbroen agter. Endelig kom hun, træt og bleg med en lille Vadsæk i Haanflen.

»Godaften, Astrid! Du kunde da gerne hilse paa din Mand,« lo Karøe.

»Axel! du her! Fru Astrid var nærved at gaa bagover af Overraskelse.

»Ja og du? Jeg troede ikke det var din Agt at rejse denne Vej til Lolland,« sagde Konsulen munter, og tog hende under Armen.

»Nej, hvor det var kønt af dig, Axel! — men hvorledes kunde du vide — — —?

»Din Mand har Øjne og Øren med sig, kan du tro. Han ved nok, hvordan hans lille Kone føjter Landet rund. Hun siger, at hun vil til Lolland, og saa træffer man hende Natten derpaa i Korsør. — Ja, du er mig saamænd en net Luks!«

De Timer, som nu fulgte, bleve de bedste og fornøjeligste, de endnu havde oplevet sammen. Lige saa ulykkelig Astrid havde følt sig paa den fejlslagne Rejse, lige saa lykkelig var hun nu ved igen at være sammen med sin Mand, og Karøe paa sin Side var henrykt ved at vide hende i god Behold. Han nødte hende til at fortælle i det uendelige om Reisen. Paa »Freja« havde hun haft det brillant; Kaptajn Bech havde i alle Maader sørget godt for hende. Paa Slædeturen over Langeland havde hun knagfrosset, men det var dog intet at regne mod Opholdet i Spodsbjerg. Den haabløse Spejden efter Damperen havde fuldstændig slaaet Humøret ned hos Passagererne, ikke mindst hos hende. Rent fortvivlet var Situationen bleven, da Telegrammet indtraf om, at Damperen ikke kom, og de maatte være nødte til at begynde Hjemturen. Ja, havde hun endda kunnet haabe paa, at det var en Hjemtur, men alt tegnede jo til, at hun maatte forblive i Rudkøbing, i alt Fald foreløbig. Ekspeditionen i Rudkøbing havde imidlertid indstændig raadet hende til at gaa med »Freja« og forsøge at naa Korsør; saa ver hun saameget nærmere Hjemmet. At han havde telefoneret til hendes Mand, vidste hun intet af.

Da hun havde endt sin Beretning, spurgte Karøe let henkastet: »Ja, nu tager du vel imorgen tidlig over Land til Lolland?«

»Nej, Axel! Det gør jeg ikke,« sagde Astrid alvorlig og trykkede sin Mands Haand. »Nu blive vi sammen. Du kan tro, jeg har tænkt meget baade paa dig og mig i det sidste Døgn, og selv om du ikke var kommen, saa havde jeg imorgen været paa Vejen hjem til dig.«

»Min prægtige lille Kone,« udbrød Konsulen varmt og velsignede i Tanken den kolde Is, som havde hidkaldt dette Omslag i hans Hustrus Sind.

Næste Dag rejste det unge Par hjemad — glade og fornøjede som et lykkeligt Brudepar — og holdt deres Indtog i Købmandsgaarden til stor Forbavselse for Ane Husholderske og hele Personalet.

At man imidlertid var glad ved igen at have en Frue paa Gaarden, viste sig tydeligt Juleaften, da Konsulen med sin Kone under Armen — ganske efter Programmet — aabnede Døren til det oplyste granklædte Magasin. Kraftigere Hurraraab end de, som denne Gang ledsagede Formandens: »Længe Leve Konsulen og hans Frue!« havde ikke lydt i Købmandsgaarden efter den gamle Konsuls Død.

Siden den Vinter holder Fru Astrid altid Jul i stt eget Hjem.

Fra Samfundets Kroge

En Nyaarshistorie.

Det er Aarets sidste Dag.

Det er Aften, Klokken er seks; inde i sit Privatkontor sidder Grosserer Bang; han tager af og til et Drag af sin Cigar, blæser Røgen langsomt og omhyggeligt ud, som om han tilsigtede at danne Figurer af den — og ofrer dog ikke et Blik paa de fantastiske Former, i hvilke den løser sig op.

Han er en høj, graasprængt, mager Skikkelse, og som han sidder der, er der et mærkeligt Præg af Ensomhed over ham. Der er i hele hans Ansigt ikke et Drag af noget lyst eller let, og hans Hænder, der hvile paa Knæene, ligge der saa underlig trætte og tunge; tunge, skønt det er fine, smalle Hænder. Af og til bevæger hans Læber og Underansigt sig, som om han taler med sig selv — eller taler til nogen, som staar for hans indre Øje — men, efter Minespillet at dømme, er ogsaa det, som han og denne anden taler om, et tungt Emne.

Pludselig rejser han sig, gaar hen til Døren til det ydre Kontor og kigger gennem det lille, runde Glas, der er anbragt midt i den øverste Fylding.

Saaledes bliver han staaende længe.

Saa famler han ned efter Grebet og aabner Døren —

»Larsen!« kalder han.

»Javel, Hr. Grosserer!« — det er Kontorbudet, en halvgammel Mand, som pusler omkring der ude for at ordne et og andet efter Personalet, som allerede er gaaet.

»Flyt den Lampe her ind!« siger Grossereren. »Jeg vil drikke et Glas med Dem lige saa vel som med Personalet.«

Det giver et Sæt i Larsen, men, vant som han var til at parere Ordre, siger han blot: »Tak, Hr. Grosserer!« — tager Lampen og sætter den ind paa Skrivebordet.

»Sæt Dem ned — —«

Igen en Bevægelse af Forbavselse, og Larsen tager Plads. —

Grossereren gaar op og ned ad Gulvet uden at sige et Ord. Saa standser han ved Hjørneskabet, aabner det, tager en Flaske Vin og Glas frem; Larsen gør Mine til at springe op for at tage imod dem, men Grossereren bærer dem selv hen, sætter dem paa Bordet og begynder igen at gaa frem og tilbage. Larsen ved ikke, hvad han skal tænke, men som en Mand med god Samvittighed og fornøden Ærbødighed venter han taalmodig.

Endelig vender Grossereren sig imod ham.

»Ja, nu er det gamle Aar snart forbi, Larsen!«

»Ja, det er jo saa, Hr. Grosserer —«

Bang tier igen nogle Øjeblikke.

»Og hvad saa —? saa begynder det ny,« tog han atter til Orde. »Hvad er det, der sker? ikke andet end det, der sker hver Dag og hver Nat hele Aaret rundt: at Viseren dér passerer Tallet 12. Og dog holder alle Folk Festaften og overfaldes pludselig af nye Forhaabninger — hvad, Larsen?«

»Ja . . . hvad skal man sige, Hr. Grosserer . . . det er dog lige godt kun Nyaar én Gang om Aaret . . .«

Bang træder pludselig tæt hen foran sit Kontorbud.

»Glæder nu De Dem — De personlig — glæder De Dem virkelig til det nye Aar? Forventer De da noget særligt af det?«

»Ja, det gør jeg da rigtignok, Hr. Grosserer.«

»Hm!« siger Bang næsten haanligt, »bragte da det gamle Dem noget?«

»Det gamle var et godt Aar,« svarer Larsen i en støt, fast Tone; »i det fik jeg min eneste Søster gift med en brav Mand; og saa har min Kone været usædvanlig rask; De kan tro, Hr. Grosserer, at det vil sige noget for et Hjem.«

»Nu ja . . . naa . . . det begriber jeg . . . skænk op i Glassene . . .«

Bang taler halvt fraværende —

Larsen parerer atter Ordre; der kommer noget frejdigt op i ham, og han tilføjer:

»Og saa har vi ved Sparsomhed faaet vort Tøj bedre i Orden, end vi længe har haft det; men alligevel er det ikke noget mod det, som det nye Aar skal bringe — —«

Bang ser forskende paa ham —

»Drik, Larsen, drik — for det gamle Aar!«

»Tak, Hr. Grosserer, saa meget —«

»Sæt Dem, sæt Dem. — Vi er jo gamle Bekendte, Larsen; om jeg nu bad Dem fortælle mig, ganske ligefremt, hvad det er, De venter Dem af det nye Aar — vil De saa gøre det? — vil De, saa beder jeg Dem derom!«

»Ja, det er sandelig ingen Hemmelighed,« siger Larsen; »jo, ser Hr. Grossereren, det Aar, der nu kommer, bringer os vor Søn hjem igen fra Amerika — og det er for os, som at vi igen begynder at leve!«

»Amerika —? Har De en Søn i Amerika?«

Bang vender sig brat om imod sit Bud, men ligesom besinder sig pludselig fra sin Forbavselse, sætter sig atter til Rette, halvt bortvendt, og siger træt: »Ja saa . . . og nu vender han tilbage . . .«

»Ja, nu vender han Gudskelov tilbage; og det har været den drøjeste Tid i mit Liv, den, han har været borte!«

Nu sidder Bang og taler igen med sig selv — eller med denne anden, som han ser for sit indre Øje — hans Læber bevæge sig.

Der er nogle Øjeblikkes Tavshed; Larsen ved jo ikke, hvor lidt eller hvor meget Hr. Grossereren ønsker, han skal fortælle; Bang vender sig imod ham, ser paa ham som en Mand, der skal samle sine Tanker, og siger: »Hvorfor var han taget til Amerika?«

Larsen tier og ser ned for sig —

»Hvad . . . hvad spurgte jeg egentlig om —?«

»Hr. Grossereren spurgte om, hvorfor vores Dreng var taget der over . . .«

»Undskyld, Larsen, det var selvfølgelig ikke min Mening, at De skulde forklare mig det; i øvrigt — jeg er ikke den Mand, som dømmer — jeg har gjort det, men jeg gør det ikke mere! Menneskene kan for mig handle, som de vil, jeg er træt af at dømme!«

Der er noget over Bangs Stemme, som gør, at Larsen ser helt forbavset op —

»Ja, der er saamænd heller ikke noget at dømme Drengen for, Hr. Grosserer; er der nogen, der skal dømmes, saa er det mig, hans Far . . .«

»De, Larsen, De? — kan De ogsaa skræmme . . .«

Bang tier pludselig —

»Ja, jeg kan saamænd; Drengen vilde et, og jeg et andet; jeg var haard som Sten; det var nu min dumme Stolthed, at jeg vilde have min Vilje frem, koste hvad det skulde; jeg havde naturligvis ikke Tid til at tænke mig, at Drengen ogsaa kunde have en Vilje — og saa rejste han!«

Bang rejser sig og begynder igen at vandre . . .

»Ja, min gode Larsen, det er en mislykket Vittighed, den at ville have Patent paa at være den eneste, der ved Besked — den tager ikke Bifald i Længden; og naar alle er blevne kede af at høre den, saa sidder man noget ensom tilbage!«

»Ja, ensomt har vi haft det; det ved Gud! — og havde jeg ikke haft den Kone, jeg har,« — Larsen taler sig helt varm — »saa havde vi siddet der endnu! men i saadan noget er Fruentimmerne tyve Gange klogere end vi; mens jeg gik omkring og søgte at gøre mig stor paa min egen Dumhed, saa klarede hun stolt en Korrespondance med Drengen — saadan en Kone, hun ser bare paa det her inde« — Larsen peger paa sit Hjerte — »og nu har hun skaffet mig min Søn igen! han kommer i Februar; før kunde han ikke slippe sin Plads. Der kom Brev fra ham i Forgaars . . .«

Larsen begynder allerede at søge efter det i sine Lommer . . .

»Kan Hr. Grossereren saa ikke nok forstaa, at jeg glæder mig til det nye Aar?«

Bang sidder og ser ned for sig —

»Ja, jeg tror, De har Ret, saadan noget forstaar Kvinderne bedst — jo, det kan ikke nægtes, De har Grund til at glæde Dem til det nye Aar. . .«

»Ja, og ved Hr. Grossereren, hvad Mutter og jeg nu har udspekuleret? Jo, se her har jeg skrevet til Drengen, at det er mig, der har haft hele Uretten, og at, sammen med hans Mor, er der ikke et Menneske i hele den vide Verden, der ønsker ham saa ærligt et glædeligt Nyaar som jeg. Og nu Aften, lidt før tolv, gaar vi to ned til Brevkassen, og i samme Øjeblik, som Uhret slaar tolv ovre paa Stiftelsen, lægger jeg Brevet i Kassen, og saa siger jeg: »dette er Brev til min kære Søn i Amerika«; saa kan baade det gamle og det nye Aar se, at jeg alligevel er en Fader for ham!«

Bang betragter sit Bud nøje; han tager Maal af Glæden i hans Ansigt og Glansen i hans Øjne. »Kom,« siger han og skænker i Glassene, »lad os drikke Deres Hustrus Skaal; den kan jo passende være Skaalen for det nye Aar —«

Han støder sit Glas mod Larsens —

»Tusind Tak, Hr. Grosserer, maa jeg takke og ønske saa meget et glædeligt Nyaar igen!« — han staar og ser ned for sig, som om han gerne vil sige noget endnu . . .

»Er der noget, De vil, noget, De ønsker?«

»Ja, hvis Hr. Grossereren vilde give mig Lov til at sige min Kone, at Hr. Grossereren har udbragt hendes Skaal?«

Bang smiler første Gang paa Aarets sidste Dag —

»Ja naturligvis maa De det . . .«

Han gaar hen til sit Skab, tager en Pengeseddel ud, ruller den sammen, vender tilbage, tager Larsens Haand og lukker den til om Sedlen.

Det giver et Sæt i Larsen, thi, saa diskret han end har forholdt sig, har han dog skimtet, at dens Farve var violet.

»Tag den; den kan jo altid være god til at lette Deres Hustru hendes huslige Bekymringer. Gaa De nu hjem, Larsen, og — glædeligt Nyaar!«

»Tusind Tak, Hr. Grosserer, og glædeligt Nyaar igen!«

Larsen gaar, og Bang er atter alene. —

Men lidt før Klokken tolv aabnes Porten paa Grosserer Bangs Ejendom; det er ham selv, der kommer ud. Han har et Brev i Haanden. Han gaar tværs over det store, mennesketomme Torv. Ovre ved Brevkassen standser han. Han tager sit Uhr frem, aabner Kapselen, der dækker Skiven, bliver staaende og følger Viserens Gang. Pludselig løfter han Brevet op, og i samme Nu, hans Uhr viser tolv, og alle Klokker rundt omkring falde til Slag og fortælle, at nu mødes det gamle og det nye, siger han dæmpet:

»Dette er Brev til min kære Broder i Amerika!«

Og ser i det samme op i den stjerneklare Luft, som om han ventede, at der var nogen dér, der saa det.

F. O. Andersen.

Pølsen som Redningsmand.

1. 2. 3. 4.

Bankierens sikre Pengeskabs-Vest.

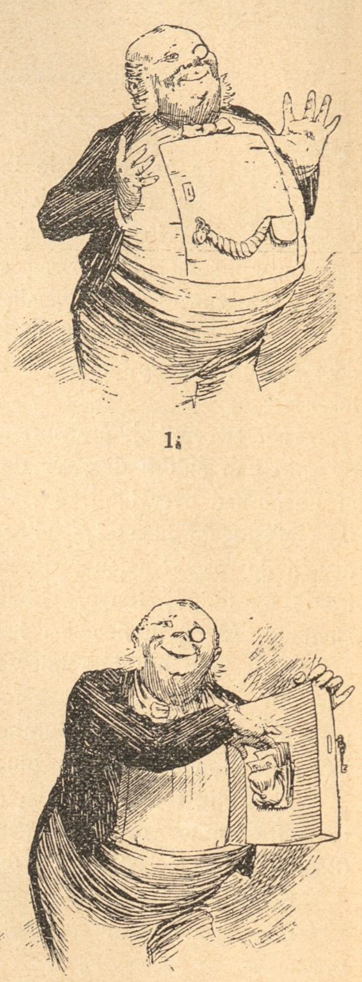

1. 2.

Opgaver.

Gaade.

Kortvarig er dens Herlighed,
skønt den Gigantkraft fik for Resten,
den vor Tids Hersker blev, vi ved,
og Tid og Rum afskaffed næsten.

Logogrif.

1—12.
Det Hele vil en Herre aldrig gøre,
en Dame derimod det ofte gjør.
11. 10. 9. 12.
Et Herrefornavn du i dette høre,
7. 6. 10. 4. 7.
Om dette jeg det samme sige tør.
2. 1. 7. 2. 3. 4.
Et Dyr,
11. 8. 1. 2. 10. 4. 7.
en Mand,
11. 10. 4. 1.
det er det sært at være.
2. 3. 4.
Besiddelse,
5. 4. 3. 11.
en hjemlig Dont og nu
5. 2. 4. 7.
til Slut lidt meget eventyrligt, Kære,
det findes let, tror ej det samme du?

Omflytningsopgave.

Syv Stalde ligge i en Række:

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

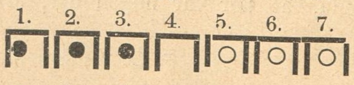

Nr. 4 er tom, i 1, 2 og 3 er der tre sorte Heste, i 5, 6 og 7 tre hvide. Nu skal de hvide Heste flyttes til Staldene 1, 2 og 3, de sorte til 5, 6 og 7. Men der tør ikke springes mere end 1 Stald over, og ingen Hest maa atter flyttes tilbage.

Det levende Eiffeltaarn.

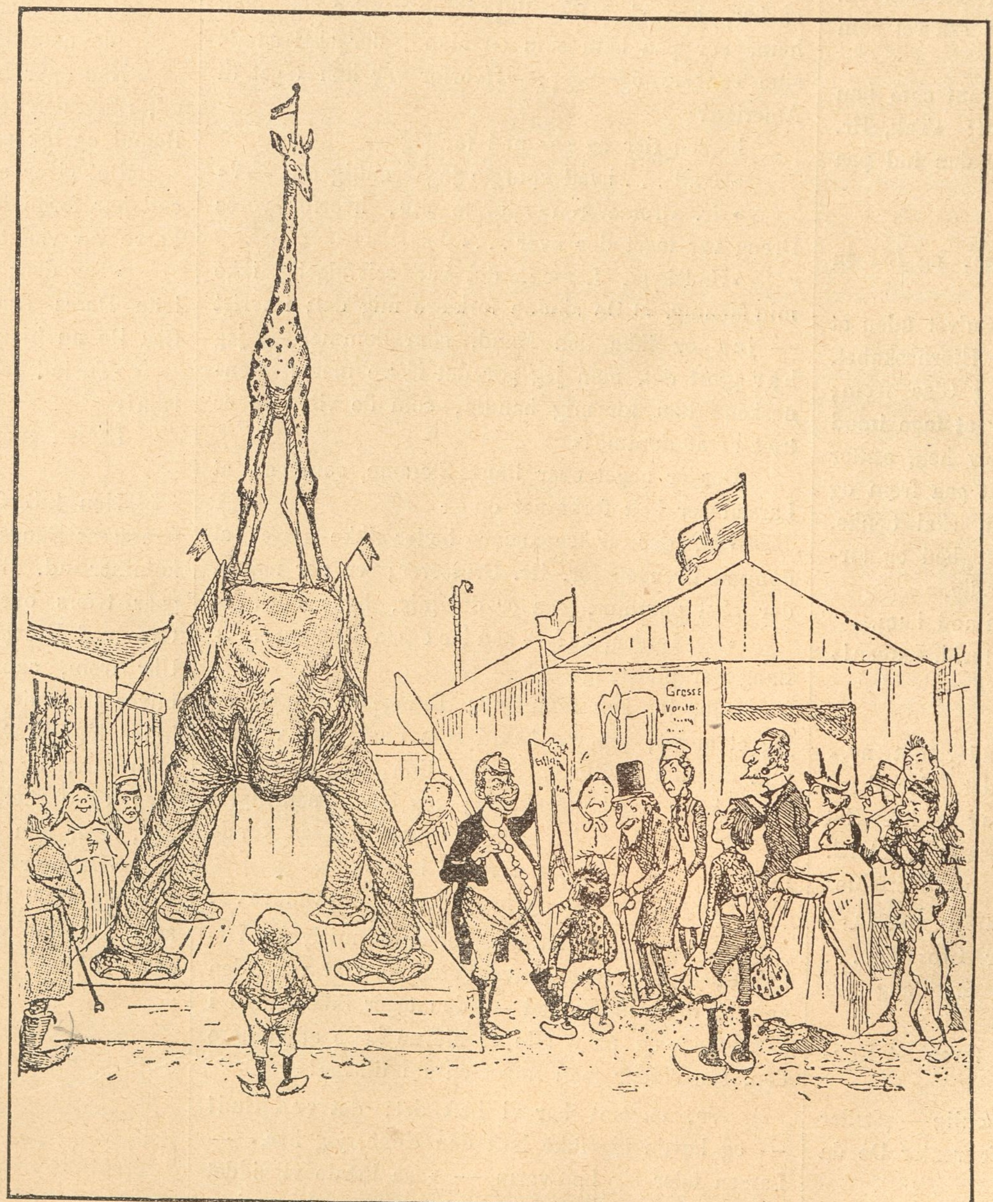

Løsning paa Skakopgave i Nr. 10.

1.	D b4—d2.	K e5—d6
2.	S b6—	
1.	....	D d3—d2.
2.	Ligesaa.	
1.	....	S trækker.
2.	D d2—h2 mat.	
1.	....	Df3: ell. g5—g4
2.	D d2—d4 ell. f4 mat	
1.	....	Anderledes.
2.	D d2—h2 eller S mat.	

Løsning paa Logogrif i Nr. 10.
Natlampe.

Løsning paa Ordspil i Nr. 10.
Brodér — Brod er.

Indhold.

Billeder: I Guldstol. Efter Maleri af C. Carlsen. — Den danske Rigsdags Folketing (114 Portræter). — Pølsen som Redningsmand (4 Billeder). — Bankierens sikre Pengeskabs-Vest (2 Bill). — Det levende Eiffeltaarn. — Illustration til Romantillæget.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Folketinget. — En Julerejse. Af Harald Harboe. — Fra Samfundets Kroge: En Nyaarshistorie. Af F. O. Andersen. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: De gaadefulde Passagerer. — Roman af Allen Upward. — Onkel Vilhelms Gave. Efter det engelske af V. L. — Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 14 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 5. Januar. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Stine.

En Historie om Stuen og første Sal.

Af

Vilh. Ohlsson.

I.

Nede i Nr. 32 — af forskellige Grunde tør vi ikke røbe, hvad Gaden hedder — i Nr. 32 i Stuen boede Hr. og Fru Sparenberg, et gammelt Ægtepar, som var noget for sig selv.

Hr. Sparenberg var forhenværende Urtekræmmer, og der var i hans Ydre endnu en hel Del, der kunde minde om hans tidligere Stilling. De graa Bakkenbarter, de sorte, ligesom halvt forkullede Fortænder, det graa Haar, som var vandfriseret med en vis Godtkøbs-Elegance og redt frem i store Bukler ved Tindingerne, de smaa brune Øjne. der af Vane endnu kunde hvile blinkvis paa Folk, ligesom for at undersøge, om der med Held kunde snydes et Par Øre til Prisen eller et Par Kvint paa Vægten — det var altsammen tydelige Rester af Urtekræmmerens Habitus. Men Næsen, der stak umaadelig frejdig — vi er en Ynder af milde Udtryk — altsaa umaadelig frejdig i Vejret, slog en kraftig Streg under »forhenværende« og talte højt og tydeligt om, at Hr. Sparenberg var færdig — fuldkommen færdig med at bukke for det fattige Rak, der tidligere havde været hans Kunder. Lad os sige det straks; over 40,000 Kr. i Obligationer og Sporvejsaktier og Gud ved hvad, der laa velforvarede i hans Jernpengeskab, havde givet Hr. Sparenbergs Næse den Højderetning, der absolut maatte imponere Rakket, Men hvor mange Gange havde Hr. Sparenaergs Næse ikke maatte rette sin skarpe Spids mod Jorden for at faa samlet de mange Grunker? Hvor mange Fejlregninger, Fejlvejninger, Blandinger og Tilsætninger havde Hr. Sparenberg ikke maattet begaa »af Vanvare« for at naa dette smukke Resultat? Men nn var det naaet. Og Hr. Sparenberg vilde blæse hele Verden et Stykke.

Paa én Gang baade Far og Mor. Efter Maleri af Tohy E. Rosenthal.

Og hans Kone? Ja, mer vil ha'e mer — Fru Sparenberg var utrættelig i at være om de 40,000 og i at udspekulere nye Besparelser i Husholdningen. Og dette var Grunden til, at ingen af de to Ægtefolk fik noget ud over den blege, slappe Fedme, som billigt Husholdningsøl, mange Kartofler og hyppig opvarmet Middagsmad giver. Fru Sparenberg gik én Gang om Ugen, trods sin høje Alder og sin Astma, den lange Vej til Kastellet og købte to Rugbrød hos Soldaterne til den rimelige Pris af 25 Øre pr. Stk. Hvis hun havde haft Kræfter til det, havde hun sikkert ikke undset sig for at »pille« Kul nede ved Havnen. Grøntkonerne vendte det hvide ud af Øjnene, naar de saa hende komme i det fjerne, og Urtekræmmerne, hendes gamle Standsfæller, flygtede forfærdet ind bag Butikken — Fru Sparenbergs Evne til at trykke Prisen ned var noget noch nie da gewesenes, noget hidtil ukendt. Men trods alt holdt hun paa Værdigheden, Fru Sparenbergs Optræden mistede aldrig en Tomme af den Overlegenhed, der er fuldkommen berettiget hos en Rentiers Frue.

Og derfor holdt Fru Sparenberg ogsaa Pige. Helst vilde hun have været fri — de Tøse aad saa forfærdeligt — men Astmaen var ligesom Værdigheden en tvingende Grund. Men Fru Sparenberg havde ogsaa paa dette Omraade forstaaet at værne om sin Pung — i et Avertissement tilbød hun »Plads for en ferm, villig, lydig, nøjsom, beskeden og ærbar Pige, der kan forrette en huslig Gerning og gaa som Datter i Huset hos et gammelt, venligt, velstaaende og barnløst Ægtepar. Løn gives ikke.«

Fru Sparenberg havde haft mange »Døtre.« De to smaa Ord »velstaaende« og »barnløst« havde i mange naive Tjenestepigehjerner listet sig i en gyldent-forjættende Forbindelse med Ordet »Datter«. Men de fik allesammen hurtigt nok af baade Barnløsheden, Venligheden og Stillingen som »Datter«, og en Tid lang var Hr. og Fru Sparenberg for Alvor barnløse. Saa sendtes Avertissementet til en Afveksling til »Højskolebladet«, og det var efter det, at Stine — eller rettere Stines Fader, en uformuende Lærer — bed paa Krogen.

II.

Stine havde nu i otte Maaneder været Genstand for Hr. Sparenbergs faderlige og Fru Sparenbergs moderlige Omsorg. Denne bestod i hver Morgen et Kvarter før seks at vække den unge Pige, sætte hende i Arbejde med alt til Huset henhørende og at opmuntre hende med smaa venlige Tilraab om at »rubbe sig lidt«, ikke at »gaa og sjoske« og hvad Sparenbergernes medfødte Tungefærdighed og høje Dannelse nu ellers kunde finde paa. Til Omsorgen hørte ogsaa en tarvelig Seng i et lille koldt Hummer og en Kost, der i væsentlig Grad bestod af tykke Skiver Soldaterbrød med et tyndt, næsten gummiagtigt Lag af Margarine over.

Da Stine kom i Konditionen, var hun ingen Undtagelse fra Reglen om Skolelærerdøtre — hun var rød og hvid, godt i Stand og smilende. Det gule Haar laa i forvirrede Krøller om hendes Hoved og ned i den klare Pande, hendes Øjne var store og rene, klare og blaa, som de Øjne bliver, der fra Barndommen af altid har set de vide Horisonter og Naturens to reneste Farver: Jordens Grønne og Himlens Blaa. Og Smilehullerne laa i den friske Hud som to allerkæreste Gruber, som selv den tungeste Alvor ikke kunde slette ud — de kunde kun blive dybere.

Alene paa Stines Øjne kunde man se, at hun havde faaet sin Part af Livets Modgang. Disse otte Maaneder i det sparenbergske Hjem, havde hverken skaanet Stines Sind eller hendes røde Kinder — den sartere Rødme, de mere alvorlige Øjne og de uudslettelige Smilehuller kastede en egen vemodig Ynde over hendes Ansigt.

Stine kom fra et Hjem, hvor der var Knaphed paa alt undtagen paa Børn, men Brødet derhjemme var frisk og hjemmebagt, Smørret nykærnet og Mælken fed og nærende — det var ikke det skummede »Pjask«, som Hr. og Fru Sparenberg brugte som Fløde til deres Lørdags-Øllebrød. Og takket være Barndomsaarenes sunde Kost og friske Luft havde Stine noget at staa imod med. Men i endnu højere Grad end den nærende Kost savnede Stine det Liv og Halløj, som en stor Børneflok kan lave. Der var i det sparsommelige Hjem noget saa øde indestængt og fængselsagtigt, at Stine særlig de første Maaneder græd sig i Søvn her Aften i heftig Længsel efter Misse, Tulle, Mitte og Hans og hvad nu ellers hendes mange Søskende kunde hedde.

Men selv et sygeligt Menneske har sine Glæder — Skæbnen lærer en hurtigt at stemme Fordringerne ned — og Stine lærte det samme. Naar hun længtes hjem, var det hende altid en Trøst, at høre Trampen af mange smaa Fødder ovenpaa, høre Smaaskænderier og Hvin af Glæde, høre selv den afdæmpede Støj af Børneleg og Børnestrid — det var saa let for Stine at drømme, at det var Misse, Tulle, Mitte og Hans og de andre, der legede deroppe.

Ogsaa for de større Børn deroppe fra første Sal nærede Stine Interesse. Børnene kom og gik til bestemte Tider, som Stine hurtig lærte udenad, og hun forsømte aldrig at kigge ud af Vinduet.

Der var Anton, der gik i Friskolen — en lille kæk Fyr med korte Bukser, en Stumpnæse stikkende lige i Vejret og som Regel en stor Rundtenom i en lille snavset og solbrændt Næve. Saa var der en ti Aars Pige, Emilie, med et lille skælmsk smilende Ansigt og et forgyldt Hjerte i et sort Fløjelsbaand om den hvide, glatte Barnehals. Naar hun med barnligt Koketteri glattede sin fattige, stumpede Kjole om de smaa, stærke Ben, kunde Stines Hjerte hoppe af Glæde.

Den næste i Rækken var Aksel, og det var Stines specielle Ven. Han var i Smedelære og gik hver Morgen paa den Tid, Stine stod op. Det var det første Ansigt, Stine saa, og det Nik, Axel hver hver Morgen sendte op til hendes Køkkenvindue, indviede hendes Dag. Det var ikke den daarligste Indvielse, og Stine lyttede altid glad til hans morgenfriske Fløjten hen over Gaarden. Naar man er femten Aar gammel, har sovet godt og har otte Stykker Mad med til Frokost, har man jo ogsaa en vis Ret til at fløjte fornøjet Klokken seks om Morgenen.

Naar Stine om Middagen eller om Aftenen havde Arbejde nede i Gaarden med at banke Tæpper eller hænge Tøj op, var Axel den, der besørgede Underholdningen. Nede i Vadskekælderen lod han Stine blive Vidne til den Flothed, hvormed han kunde ryge en Cigar, uden at spytte mere end højst fire Gange i Minuttet, og det var ogsaa dernede, at han erklærede Stine sin Kærlighed.

Vi tør dog roligt paastaa, at den unge Mand ikke var dødelig forelsket, men af Svendenes Passiar henne paa Værkstedet havde han forstaaet saa meget, at det flotteste, en Svend kunde gøre, naar han var alene med en ung, smuk Pige, var at bede om et Kys. Nu kunde Axel ikke godt tænke sig noget bedre end at være Svend, som det absolut allerbedste at være en flot Svend, en Svend helt igennem, og da et lille Frieri var betydelig lettere at komme over end de fire Aar i Smedelære og ulige behageligere, vovede han altsaa Forsøget. Med en svag Rødme under Kindernes Kulsmuds, med en Skælm i hvert Øje og med de røde Læber spidsede indbydende frem, afventede den unge Mand Resultatet. Stine kunde umuligt modstaa et saa ungdommeligt Frieri — Stine kyssede ham og jog ham leende ud af Kælderen, efter først at have bevist sin Overmagt ved et Sæbevands-Bombardement, hvortil Axel paa Grund af manglende Ammunition maatte forholde sig tavs og flygte. Men da Stine stod alene i Kælderens varme Em, tænkte hun paa, hvor køn Axel egentlig var, hvor bløde Læber han havde, og hvor nøje han — lignede sin ældre Broder.

Det nytter ikke — vi kunne ikke forhale denne Afsløring længere: Stine var forelsket. Og naar hun havde forandret sig saa meget i disse otte Maaneder, havde denne Kærlighed ogsaa sin Del deri. Men i samme Grad som Sparenbergernes »Omsorg« gjorde hende magrere, gjorde Kærligheden hende kønnere. Den havde gjort hendes Øjne mørkere, mere straalende, og tilført hendes Tankeliv en vaagen Følelse af, at hun var Kvinde, en stigende Længsel efter det første Kærtegns Fryd, en Længsel, der hos det unge Blod er saa naturlig og derfor smuk. Paa ét Punkt havde den Sparenbergske »Omsorg« og Stines første Kærlighed omtrent lige Magt; de kunde begge to faa hende til at græde. Men Bitterhedens Taarer grave langsomt deres skarpe Spor — Kærlighedens gøre derimod ens Øjne blanke.

Former Svend Henriksen — Axels ældre Broder — var den, der havde lavet Revolution i Stines Hjerte. Men naar han gik forbi Stines Vindu, kunde man tydeligt se, at han ikke var sig sin Sejer bevidst. Han havde da sikkert nikket smigret og dog en Smule overlegent op til hende. Men naar han gik forbi, lettede han ligegyldigt paa Hatten. Og det var det, der fik Stines Taarer til at flyde. Det var saa meget mere naturligt, at Stine græd, som den unge Mand var en køn Mand, ved hvis Bryst der for Breddens Skyld magelig kunde have været Plads for Stines uroligt bankende Hjerte. Hans Ansigt var en ældre Udgave af Axels smukke dito, og han var rank, muskuløs og rødklar, som den unge Arbejder altid er, naar han passer sin Søvn, spiser godt og drikker til Maade.

Den gamle Smed Henriksen, hans trivelige Kone, alle de mindre Børn, ja selv Axel, forsvandt ude i den blaa Luft, naar Former Svend Henriksen kom til Syne. De andre vare kun Statister omkring Stines Helt. Og naar Stine holdt saa meget af Axel, var det kun fordi hun tænkte, at saaledes maatte hendes Helt have set ud, da han var femten Aar, og fordi Axel var den eneste Forbindelse, hun havde, mellem den triste Stue og den talrigt befolkede første Sal.

Og Tiden gik. Axel havde fortalt om Svendenes Skovtur, om Tivoli, der lukkede, om »Børsbaronen«, en Fætter til en god Ven af ham havde set paa Folketeatret til halv Pris, om Ildebrændselet, hans Far og han havde læsset af i Kælderen, om Isen, der kunde bære, om Barberens Kanariefugl, der var frosset ihjel, og hyppigere og hyppigere var Ordet »Jul« forekommet i hans Passiar. Og Stine gøs ved Tanken om den Jul, der var saa nær og lovede saa megen Glæde.

III.

Hvis du bor i et stort, fint Hus med Tæppe paa Trappen, Tæpper i Stuerne, tunge Gardiner og Portièrer og dobbelte Vinduer, kan du, om du ønsker det, maaske være uden for alt, hvad der hedder Jul. Og dog — en Dør aabnet paa Klem, eller du falder i Tanker et Øjeblik — og en Stump af et Vers, du kender saa godt, et Par Takter af en Melodi, hvis lyse Klang har haft Sangbund i dit Hjerte fra du var saa stor som saa, trænger ind til dig. Og Julen skriver sit Navns tre Bogstaver usletteligt i din Bevidsthed.

Men bor du i en snæver Gade, hvor Husene ere høje, hvor Børnene ere talrige som Mus i en Lade; og i et Hus, hvor Trappens Trin er hulet af mange smaa, springende Træsko og mange store, tungt og træt trædende Støvler, af Stævningsmændenes Sko og af Lægens Galoscher — ja, bor du der, saa forsøg ikke at stænge Julen ude. Thi det er umuligt.

Dørklokken til Rullekonens Kælder, hvor gamle, runkne og hektisk røde Æbler, smaa Grantræer, billigt Papirstads og brune Ækleskiver lokker Kunder til Huse — selv Dørklokken har paa Juleaften en egen Klang. Men er dit Øre ikke fintmærkende nok til at høre det — den usædvanlige Livlighed i dens kling-kling vil fortælle dig, at der er noget paa Færde.

Og Spækhøkerens Kælder ligeoverfor har udsolgt Hus hele Tiden. Der staar de, Gadens Madammer, og snakke og tinge, og de faste Kunder faa i Tilgift en Julekage og en halv Flaske Kirsebærrom med Tak for Aarets Handel, de mindre faste faa Topmaal, og de, der skylde, faa endnu en Gang Kredit, ja selv til dem, der skylder haabløst, er der Kontoplads for et Pund Fedt og en Fjerding Bønner.

Og saaledes klinge alle Dørkløkker i hele Gaden — de ringe Julen ind. Og naar de tier, er Julen der. —

Den velsigner lige kærligt den faste Betaler og den haabløse Skyldner, den lækre Julekage og det sidste Pund Fedt.

Og de mange smaa Hjem fyldes med glad Uro og dæmpet Sang, og Kasernernes mange Vinduer blive lyse.

Du vil ikke kunne undgaa at høre Julens Hjerte banke, og ved et Blik fra dit Vindue vil du se dens lyse Skær.

— Hr. og Fru Sparenberg vilde ikke gøre nogen Stads af Julen. Naar de tænkte paa, hvor meget de tjente hver Juleaften, medens de endnu havde Butiken, og nu i Aften i Stedet for at tjene en hel Del skulde spise løs af deres fattige Skillinger, saa fortrød de bitterligt, at de havde solgt Forretningen, og lovede sig selv at forsage Julen og al dens Væsen og hvad der ellers var udover en Kop The. Fru Sparenberg tillod sig ogsaa at sige mildt bebrejdende, at Jakob (Hr. Sparenbergs Fornavn) var en »Klods«, og at Forretningen var solgt for billigt. Hr. Sparenberg gentog til Gengæld flere Gange, at Charlotte (Fru Sparenbergs Fornavn) var et Fæ, der ikke forstod sig paa Forretninger, hvorpaa Fruen fastholdt, at Jakob var meget ødsel, og at de, hvis hun ikke havde passet paa, havde være

paa Ladegaarden paa deres gamle Dage. Der var saaledes paa denne Juleaften kommet den rette Fordrageligheders Aand og Tone i det Sparenbergske Hjem.

Da Stine kort efter Diskussionen traadte ind for at lægge i Kakkelovnen, og hendes Øjne vare røde som af Graad, frabad Fru Sparenberg sig med den Sindets Blidhed, der var hende egen, paa det bestemteste Synet af saadan en »Flæbesnude«. Hr. Jakob Sparenberg erklærede forsigtig, at Stine ikke behøvede at lægge mere end én Skuffe Kul paa, men da Fru Sparenberg imidlertid fremhævede, at det var meget lunt i Aften, og at det i det hele taget ikke var Umagen værd at tænde Ild, var Hr. Sparenberg øjeblikkelig fuldstændig overbevist om, at han ikke frøs.

De to brave Ægtefolk satte sig derpaa ved hver sit Vindue og kiggede ud paa Gaden.

»Jakob, vil du se Madam Henriksen der ovre hos Spækhøkeren — køber hun ikke der en hel Kurv fuld — og Julekage og — Vin! Gud ved, hvor saadanne nogle fattige Lus faar Raad til det.«

»O der kommer Sønnen, ham fra Støberiet — en rigtig Laban! Han har ogsaa Pakker under Armen. Han skal nok ha'e sig en ordentlig Donnert i Aften . . .«

Hr. Sparenberg standsede ved at høre en svag Hulken. Han saa forbavset hen til Kakkelovnen, hvor Stine stod og græd.

»Vil du skrubbe ud, Stine,« sagde Charlotte blidt.

Men Stine gik ikke.

»Aa, De maa skamme Dem! At sidde her og tale ondt om Folk, der aldrig har gjort Dem noget ondt. Hvor kan De sige, at Svend Henriksen vil drikke sig fuld i Aften — De har jo aldrig set ham fuld.«

Og Stine gik ud og smældede Døren i efter sig, saa de to gamle fo'r forskrækkede i Vejret.

Hr. og Fru Sparenberg fik saa travlt med at slaa fast, at Stine kun viste ringe Taknemmelighed for al deres Omsorg, og at hun ikke egnede sig til at være Datter for et barnløst og venligt gammelt Ægtepar, at de slet ikke bemærkede Axel, der fløjtende drejede ind ad Porten. Han havde ellers sikkert faaet en Omtale, der ikke vilde have højnet hans Tro paa sit eget lille Menneskeværd.

Men Stine, der sad i sit Hummer og græd sine modige Taarer, hørte hans Trin over Gaarden, tørrede sine Øjne og stirrede ned paa ham. Hvor han var lykkelig, der havde et Hjem, der holdt Jul, og en Broder, der hed Svend. Men Lykken gør Folk egenkærlige — han havde ikke haft en Hilsen til overs for hende hele Dagen. Og nu gik han Køkkendøren forbi uden at vide, hvor hjælpeløs bedrøvet hun var.

Men Trinene udenfor standsede, en Kno bankede forsigtig, og Stine listede hen til Døren og lukkede op.

»Det er bare mig, Stine! Glædelig Jul! og her et Billede af os allesammen. Far havde lavet en Laas for Fotografen henne paa Hjørnet, og saa blev vi ta'et a', hele Baduljen. Ka' du se, Stine, der er Far og Mor og Svend og jeg og alle Ungerne. Je' ligner storartet —«

Stine svarede ikke, hun tog ham om Hovedet, kyssede ham paa Kinden og skød ham lempeligt ud. Saa tændte hun Lyset og stirrede paa Billedet. Og længe sad Stine i dybe Tanker med Billedet i Haanden, saa paa sin Svend og følte sig saa vemodig-glad i hele sin Elendighed.

»Stine! Sæt Vand over til The!« lød Fru Sparenbergs hulde Stemme.

Og Stine begyndte sukkende at flække et Stykke Pindebrænde.

(Sluttes.)

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

De bleve ved at danse, indtil Musiken holdt op, og standsede da ved Enden af Galleriet, som her førte ud til en stor Vinterhave med et højt Kuppelloft af Glas. Midt i Døren stod en Skikkelse, ved Synet af hvilken Nora Tempests Hjerte bankede voldsomt og derpaa stod stille.

Det var Roderick Vawdry. Han stod alene og saa paa de dansende, men der var ikke mere Liv i hans Ansigt, end i de malede Billeder langs Væggene.

»Skal jeg følge Dem hen til Mrs. Tempest?« spurgte Kaptajnen.

Roderick havde nu faaet Øje paa hende og kom hen imod dem — som hun syntes, med et mærkværdig alvorligt og aandsfraværende Ansigt. Men det behøvede hun jo ikke at bryde sig om. Hun maatte aldrig mere kalde ham Roric, end ikke i sine Tanker. En Erindring slog pludselig ned i hende, som hun stod her Ansigt til Ansigt med ham i den glimrende Balsal — det var Mindet om deres sidste Møde hjemme paa Abbediet, da hendes Fader nylig var bleven begravet.

»Hvorledes har De det?« spurgte Roderick, som aabenbart søgte at være naturlig og ligefrem. »Deres Moder er her vel ogsaa, kan jeg tænke?«

»Har De ikke set hende?«

»Nej, vi ere komne i dette Øjeblik.«

Med »vi« mente han naturligvis Familien fra Dovedale, til hvilken han jo nu hørte.

»Jeg tænkte mindst paa at træffe Dem her,« sagde Nora; »jeg vidste ikke en Gang, at De var kommen til England.«

»Jeg kom ogsaa først i Gaar, ellers vilde De have set mig paa Abbediet. Vi har i de sidste tre Uger talt om at rejse hjem, men det blev udsat fra Dag til Dag. Men saa hørte Hertuginden om Lady Almiras Bryllup og fik Lyst til at være med — De ved nok, at Ashbournes og Southminsters er lidt i Familie. Saa fik vi Syvmilestøvlerne paa, og nu er vi her.«

»Det glæder mig,« sagde Nora; hun vidste ikke ret, hvad hun skulde svare. Hun drejede sig lidt om til Siden, og da hun fik Øje paa Kaptajn Winstanley, der stod ved Siden af hende med et forbitret Udtryk i Ansigtet, stammede hun: »Jeg beder om Forladelse — jeg tænkte ikke over, at De aldrig før har set Mr. Vawdry. Kaptajn Winstanley — Mr. Vawdry.«

De to Herrer udvekslede en kølig, formel Hilsen; derpaa bød Kaptajnen Nora sin Arm, og da hun ikke havde noget Paaskud til at afslaa den, lod hun sig rolig føre bort fra sin gamle Ven. Roderick gjorde ikke Forsøg paa at holde hende tilbage.

Nora fandt, at der ikke let kunde være foregaaet en større Forandring med ham. Ja, den gamle Roric — Legekammeraten, Syndebukken, hendes tabte Barndoms bedste Ven — han var virkelig død og borte.

»Skal vi gaa ind og se Præsenterne?« spurgte Kaptajn Winstanley.

»Hvilke Presenter?«

»Lady Almiras Brudegaver. De skal være særdeles pragtfulde. Der er formelig Trængsel derinde om Bordene.«

»Moder og Mrs. Scobel vil vist gerne se dem,« mente Nora.

De opsøgte de to Damer og fandt dem Side om Side i en Hjørnesofa. De vilde gerne ind at se Gaverne — saa gik Tiden jo med det. Mrs. Tempest havde besluttet at forsage Dansens Glæder den Aften; der var noget uharmonisk mellem Enkestanden og Lancier, især paa ens egen Egn.

Sekstende Kapitel.

Biblioteket var et af de smukkeste Værelser i Southminster House. Ikke fordi det som Samling betragtet var saa overmaade værdifuldt; det ejede ingen sjældne Værker, men med Hensyn til Oplysnings- og Skønliteratur lod det intet tilbage at ønske. Og Bøgerne vare kostbart indbundne; fra Loft til Gulv skinnede det med lyst, forgyldt Pergament, gammelt Kalveskind og Chagrin i alle Farver, og al denne Pragt fremhævedes yderligere af de mørke, udskaarne Egetræs Hylder. Ikke et Menneske tænkte den Aften paa at betragte Bøgerne. Værelset saa ud som en Bazar. To lange Borde vare belæssede med Brudegaver, som Slægt og Venner havde sendt Lady Almira. Ved hver Gave var hæftet Giverens Navn, saaledes at den ene kunde se, hvad den anden havde givet. Egentlig var det denne Omstændighed, som gav Udstillingen dens største Interesse, da næsten alle Gæsterne vare mellem de bidragydende.

Her var Mrs. Scobel ret i sit Element. Hun forklarede alt og fremhævede enhver Tings Nytte og Skønhed. Hun kunde ikke have været mere fortrolig med disse Gavers Fortrin og Nytte, om hun selv havde været med at vælge og købe dem.

Rundt om Bordene gik en Stimmel af Damer, alle i den største Henrykkelse; af og til undslap der en og anden et lille Udraab af Beundring, naar man traf paa en særlig sjælden og kostbar Genstand.

»Dette kan være meget morsomt for de Damer, som ellers sidde over,« sagde Kaptajn Winstanley, »men vi gaa glip af Dansen.«

»Jeg er helst fri for at danse,« svarede Nora træt. Hun havde gaaet sammen med de andre og set paa den straalende Udstilling uden at se noget. Hun havde hele Tiden tænkt paa Roderick Vawdry og paa hvor underlig fremmed han var bleven for hende.

»Han gaar nu helt op i Hertugens Familie,« tænkte hun, »det er ganske naturligt, at han ikke er den samme som før. Han er lige saa langt borte fra mig, som om han var bleven Biskop.«

De banede sig Vej tilbage til Balsalen og her traf de Lady Ellangowan, som venligt tog sig af Nora og sørgede for at hun fik gode Kavalerer. Under en af Dansene fik hun et nydeligt lille Nik fra Mabel Ashbourne. Hun var den samme fine, æteriske Skikkelse, som for to Aar siden; hun var iført en lysegrøn Silkekjole og paa Haaret bar hun et Diamantdiadem, som en Prinsesse ikke behøvede at skamme sig ved.

Senere saa Nora hende danse med Roderick. Han dansede godt, men der var ingen Skønhed i hans Bevægelser. Han førte godt og brugte megen Plads, naar han svingede sin Dame rundt, men der manglede Finhed og Elegance — det saa ud, som om Lady Mabel blev ført bort af en Malstrøm.

Gæsterne begyndte nu at bevæge sig i Retning af Spisesalen, hvor en Mængde smaa Borde vare fyldte med alle Slags lækre Sager. De, som nærmest vare komne for at spise Kalkun med Trøfler, Laks, Mayonnaise og Jordbær, strømmede til Bordene for at bemægtige sig en første Portion, idet de lovede sig selv at vende tilbage, saa ofte det lod sig gøre. Nora blev ført derind af en Herre, som var saa ivrig for at skaffe hende noget at spise, at hun tænkte, at han vist selv var længselsfuld efter at nyde Bordets Glæder.

Han fik hende anbragt ved et lille Bord sammen med tre ældre Damer, hun ikke kendte.

Hun nød kun ubetydeligt; lidt Kød, lidt Gemyse og Frugt.

»Jeg frygter for, at De ikke har faaet, hvad De ønskede,« sagde hendes Herre, idet han ivrigt proppede sig med Mayonnaise.

»Tak, jeg er fuldkommen tilfreds. Jeg tror, vi bør gøre Plads for andre.«

Den ulykkelige unge Mand var efter denne Bemærkning nødt til at rejse sig og lade et Stykke Gaaseleverpostej i Stikken, som han netop havde sikret sig.

Nora var blandt de første, som vendte tilbage til Balsalen. I Døren mødte hun Roderick Vawdry.

»Har De ikke en eneste Dans til overs til mig, Nora?« spurgte han.

»De har jo ikke bedt mig om nogen.«

»Jeg var bange for, at Kaptajn Winstanley skulde blive misfornøjet. Han vilde muligvis have gjort Indvendinger.«

»Hvorfor skulde han gøre Indvendinger, naar jeg ikke brød en Forpligtelse overfor ham.

»Aa, det skulde jeg have vidst den Gang! Og nu har De Balkortet fuldt. Ja, lige til sidste Dans og saa længe bliver De vel ikke en Gang. Men om lidt skal der danses en Ekstravals. Den maa De skænke mig?«

Hun sagde hverken ja eller nej. Han tog hendes Haand, stak den fortroligt ind under sin Arm og gik med hende hen ad Gulvet.

»Har De talt med Moder?«

»Ja, hun synes, at jeg er vokset. Det er dog næppe rimeligt, hvis et Menneske da ikke bliver ved at vokse i det uendelige lige som Lord Southminsters Palmer. Han maatte tage Taget af sit Palmehus i Fjor. Tænk, om jeg blev en Norfolk-Kæmpe og til sidst blev nødt til at tage Taget af Briarwood. Det vilde være frygteligt. Har De hilst paa Hertuginden?«

»Kun paa Afstand. De ved jo, at jeg næppe kender hende.«

»Saa maa De lære hende at kende. De maa høre til hendes fortroligste Kreds, naar vi nu alle kaste Anker her som adstadige Ægtefolk.«

Den lille vaarme Haand paa hans Arm skælvede let. Det var en tydelig Hentydning til hans forestaaende Bryllup.

Han snakkede endnu en hel Del om Balsalen, om Malerierne, om løst og fast. Nora syntes han var saa forstyrret og forceret. Det maatte vel være den overstrømmende Livslyst, han maatte give Luft i en Ordstrøm af intetsigende Bemærkninger.

Musiken spillede op — det var den tyske Melodi »Trauriges Herz«.

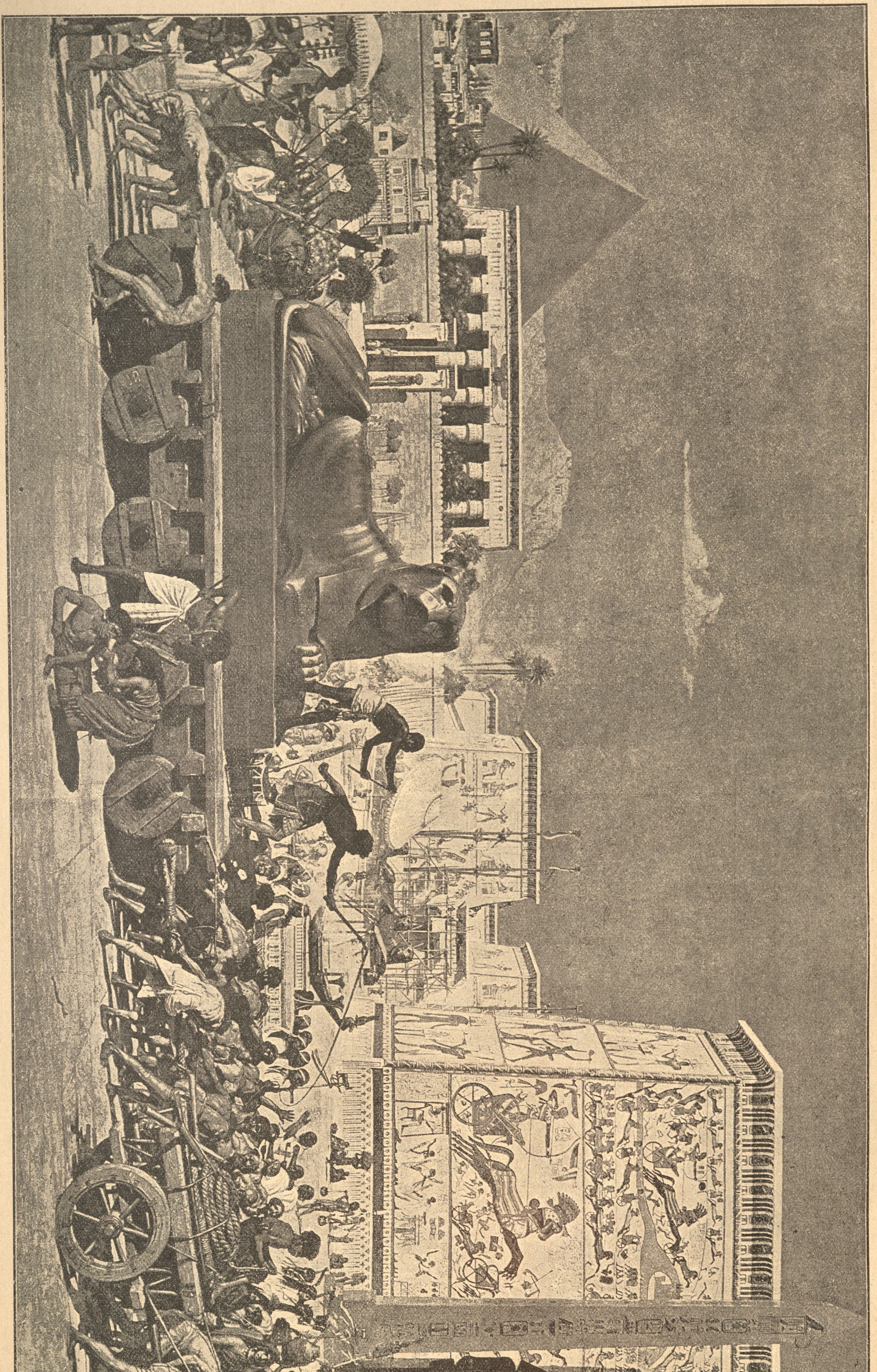

Jøderne i ægyptisk Trældom. Efter Maleri af E. I. Poynter.

Stormkuling paa Atlanterhavet. Efter Maleri af Vilhelm Arnesen.

Et Øjeblik efter glede de hen over det bonede Gulv, medens de malede Ansigter paa Væggene, de røde Drapperier, de italienske Templer og Landskaber drejede sig rundt om dem, som Figurerne i et Kaleidoskop.

»Kan De huske, da vi dansede sammen som Børn i Forhallen paa Abbediet?« spurgte Roderick.

»Jeg glemmer ikke let, hvad der er hændet i min Barndom,« svarede Nora alvorligt, medens et smerteligt Træk lagde sig om hendes bævende Mund. »Det er den lykkeligste Tid, jeg har levet.«

»Aa, jeg mener dog at vide, at de to sidste Aar ogsaa have været meget lykkelige for Dem.«

»Jeg forstaar Dem ikke. De, som kendte min Fader, maa vide —«

»Den kære, gamle Squire! Tro ikke, at jeg kan glemme ham eller er ufølsom for Deres Sorg over ham. Nej, nej, Nora. Men der gives dog en Slags Erstatning. Jeg har hørt om Deres Ophold i Brighton. De befandt Dem vel dernede — ikke sandt?«

»Vi havde det ganske rart i Brighton; der var mange prægtige Rideture i Omegnen.«

»Og mange gode Venner.«

»Vi havde en Del behagelig Omgang — det er sandt — og vi kom ogsaa paa Koncerter. Jeg hørte megen god Musik.«

Da Dansen var forbi, spadserede de rundt i Salen og betragtede af og til de Malerier, som de kom forbi. Da de naaede Enden af Galleriet, gik de ind i Vinterhaven for at beundre Palmerne; hvis man ikke havde traadt paa brændte Fliser og set paa fløjlsbetrukne Ottomaner, som indbød til Hvile i de henrivende Omgivelser, kunde man have troet sig hensat i et tropisk Junglekrat. Imellem Blomster og Blade var anbragt matlysende Lamper af forskellig Farve.

Nora og hendes Ledsager betragtede de eksotiske Planter og beundrede dem, uden egentlig at vide hvad det var, de faldt i Henrykkelse over.

»Jeg holder meget mere af Træerne i Skoven,« sagde hun.

»Deri har De Ret,« svarede han. »Skoven er det bedste, vi har.«

Nora følte med en underlig Hjertebanken, at der nu var en passende Lejlighed for hende til at sige noget høfligt. Hun havde altid haft i Sinde at ønske ham til Lykke ganske ligefremt og søsterligt i Anledning af hans Forlovelse med Lady Mabel.

»Det glæder mig, at vi er enige heri,« svarede hun. »Det maa være en Tilfredsstillelse for Dem at vide, at Deres Skæbne nu for bestandig er knyttet til denne Egn, ja dobbelt knyttet, thi De vil nu ikke saa let tænke paa at forlade os, som De muligvis vilde have gjort, hvis De havde giftet Dem med en fremmed Dame. Naar Briarwood og Ashbourne forenes bliver De den største Herremand her.«

»Aa, jeg bryder mig ikke saa meget om den Storhed, som maales i Hartkorn, Nora. Men naturligvis er jeg glad ved at slaa Rod for Livet paa mit Fødested.«

»Og De vil blive Medlem af Parlamentet og saa vil De tage Vare paa, at man ikke ødelægger os Skoven ved de frygtelige Indelukker.«

»Jeg vil gøre for Skoven, hvad jeg kan, men jeg føler mig ikke særlig kaldet til Parlamentet. Saa længe Moder levede, var det en anden Sag, hun holdt mig stadig til Ilden — nej, jeg vil blive Landmand efter den gode, gamle Recept, opdrætte Fedekvæg, indføre praktiske Maskiner til Avlsbrug, og tale om Guano ligesom Hertugen.«

Men det vil Lady Mabel ikke tillade. Hvis De ikke er ærgerrig, saa vil hun være det paa Deres Vegne.«

»Det haaber jeg ikke. Jeg kan ikke tænke mig noget værre. Min afdøde Moder testamenterede Mabel sine Orchideer, og hun vil sikkert indskrænke sin Ærgerrighed til dem og Literaturen. Jeg tror, hun skriver Digte, og en skøn Dag vil hun udsende et lille Bind med Titelen »Æolsharpen«, eller »Stjerneskud«, eller »Brudte Strenge«, eller noget lignende.«

»De tror, at hun skriver Digte!« udbrød Nora overrasket. »De ved det ikke? De maa dog vel have læst nogle af dem, eller hun maa have læst nogle for Dem?«

»Nej, aldrig. Mabel er altfor tilbageholdende, og jeg er altfor aabenhjertet dertil. Det vilde være et farligt Eksperiment — jeg vilde næppe undgaa at sige noget stødende. Hun tilbeder Shelley og Browning — hun læser ogsaa græsk. Hendes Poesi er vist — mildest talt — uforstaaelig, og jeg vilde straks aabenbare min Mangel paa Dømmekraft. Jeg kunde ikke en Gang lade, som om jeg forstod hende.«

»Hvis jeg var Lady Mabel, vilde jeg lade være med at skrive Digte.«

»Hvorfor det. Mabel har Sans for hundrede Ting, som slet ikke tiltaler mig. Hun er en stor Ynder af Haver og Drivhuse, jeg kender næppe den ene Blomst fra den anden, undtagen netop de vilde Skovblomster. Hun hader Hunde og Heste — det er mine bedste Venner. Hun læser Græsk lige saa let som jeg læser en fransk Avis. Men hun vil blive en ypperlig Husfrue paa Briarwood; hun er i Besiddelse af den rolige Overlegenhed, der sømmer sig for Herskerinden paa et stort Gods. De skal faa at se, hvor mange gode Ting, vi skulle udføre.«

»De vil naturligvis ogsaa gaa paa Jagt?«

»Ja, det kan De tro. De maa ogsaa gaa paa Jagt næste Aar.«

»Nej, jeg vil aldrig mere jage.«

»Aa, det mener De ikke. Jeg hører, at Kaptajn Winstanley er en vældig Nimrod — han vil ønske, at De skal følge ham paa Jagten.«

»Hvad har jeg at gøre med Kaptajn Winstanleys Ønsker?« spurgte Nora, idet hun hurtigt vendte sig om imod ham.

»En hel Del, skulde jeg mene, i alt Fald næste Sæson.«

»Jeg har ikke Begreb om, hvad De mener.«

(Fortsættes).

Fra Samfundets Kroge

En Eneboer.

Hver Dag, naar Skumringen faldt paa, kom der ud af Havelaagen lige overfor min Bolig en ganske lille Mand. Han var mager og vissen og saa spinkel at se til, at man skulde tro, han vilde blæse omkuld ved det mindste Vindpust.

Han var altid iført de samme Klæder. Et Par graalige Benklæder, der skinnede af Slid, og en falmet Overfrakke, der vist en Gang havde været blaa. Den høje Hat paa det lille hvidhaarede Hoved havde sikkert i Tidens Løb mere end én Gang været paa Moden, og de tynde Handsker, han aldrig var foruden, naar han viste sig paa Gaden, var ubestemmelige af Kulør.

Jeg havde lagt Mærke til ham i Aar og Dag, og aldrig havde jeg set ham med nogen, bestandig gik han alene. Hvad var han for et Menneske? Jeg kan ikke nægte, at det interesserede mig svært at faa det Spørgsmaal klaret. Men hvor jeg spurgte, blev jeg ikke klogere. Ingen kendte noget til ham eller vidste noget om hans Livsforhold.

Da traf jeg ham en Aftenstund i en Bagerbutik, og jeg besluttede ved egen Hjælp at trænge ind i denne Mands Historie. Thi at han havde en Historie, var jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om. Der er Mennesker, man strax kan se det paa. Deres Øjne, deres Træk, deres hele Udseende fortæller det. Han hørte til dem.

Han købte en Hvedetvebak og lagde 5 Øre paa Disken. Jomfruen vilde give ham 3 Øre tilbage og strakte Haanden ud for at lægge dem i hans. Men han bad hende med et Blik om at lægge dem paa Disken. Og jeg tænkte ved mig selv, at han var fornem, den Gamle! Men i det samme faldt mit Blik paa hans behandskede Hænder, og jeg saa, at de paa den indvendige Side havde store Huller. Det var det, han vilde skjule. Stakkels Fyr!

Jeg lettede paa Hatten, da han vendte sig for at gaa. Han saa sky hen paa mig, løftede ogsaa lidt paa sin, den høje Silkehat, og forsvandt skyndsomst ud af Døren.

I en Fart fik jeg gjort mit Indkøb, betalte og kom ud paa Vejen. Denne Gang vilde jeg have fat i ham, og da jeg naaede ham, præsenterede jeg mig for ham og spurgte, om vi ikke skulde følges.

Det gav et Sæt i ham, da han hørte min Stemme, og der kom i hans Ansigt et saa ulykkeligt Udtryk, at jeg næsten fortrød, jeg havde tiltalt ham. Men da Begyndelsen nu var gjort, vilde jeg ogsaa fortsætte.

»Vi har jo været Genboer i flere Aar,« tog jeg atter fat, da hans forskræmte Udtryk ikke vilde gaa bort. »De kender mig maaske ikke?«

»Nej,« stammede han endelig og saa ængstelig paa mig. »Jeg kender ingen, jeg lever saa alene!«

»Ligesom jeg,« sagde jeg og saa ham lige ind i Øjnene. »Det er vist derfor, jeg fik Lyst til at hilse paa Dem.«

Han sendte mig et Blik, der paa én Gang var skeptisk og varmt. Der var noget i de Øjne, der sagde: bare jeg kunde tro Dem! Men samtidig var der ogsaa noget, der spurgte: mon jeg kan?

Lidt efter lidt mærkede jeg dog, at hans Mistro var ved at forsvinde. Han blev mere meddelsom, og da vi naaede hjem, var han tøet i den Grad op, at han tog imod min Invitation til at se op til mig.

Men først vilde han over til sig selv og »gjøre sig i Stand«, sagde han, og det hjalp ikke, at jeg søgte at hindre ham deri.

En halv Time efter kom han saa igen. Jeg kunde se paa ham, at han fandt sig selv overordentlig fin. Det hvide Haar var kæmmet ganske glat, og han havde faaet en Flip og rene Manchetter paa. Men begge disse Dele vare gamle og slidte, og de vare flossede op ude i Randene.

Medens vi spiste, vare disse Manchetter ham stadig til Gêne. Bestandig gled de ud over Hænderne paa ham, bestandig maatte han skyde dem tilbage igen. Men da Frakkeærmerne vare altfor korte, gled de ligesaa hurtigt frem igen.

Jeg var lige ved at foreslaa ham at tage dem af, men jeg betænkte mig. Han saa saa glad ud ved at være saa fin, at jeg syntes, jeg vilde have gjort et Skaar i denne hans Glæde, dersom jeg havde opfordret ham dertil.

Efter vort Maaltid fik jeg ham anbragt i en gammel magelig Lænestol. Og da han havde siddet lidt deri, gled der et Smil henover hans visne, magre Ansigt og han sagde:

»Jeg sidder godt nu. Jeg sidder og faar ligefrem Lyst til at fortælle Dem lidt om mit Liv.«

»Det skulde De virkelig gøre,« sagde jeg — glad ved, at han af sig selv begyndte paa det, jeg jo netop ønskede.

Et Par Minutter sad han og stirrede frem for sig, saa rømmede han sig, og saa tog han fat:

»Jeg har været Landmand . . . ja, jeg har ikke altid været saadan en Spirrevip, som jeg nu er! Den Gang var jeg saamæn ganske kraftig og sund. Men De maa huske paa, at jeg er gammel nu, og at »den Gang« det er længe siden.

Jeg havde en Gaard oppe ved Frederikshavn. Den var slet ikke saa lille. Men desværre vare Jordene daarlige, de gav langtfra det, de skulde, de var udpinte — som man siger — den Gang jeg kom til Gaarden.

Alligevel haabede jeg, at det nok vilde gaa. Tiderne blev nok bedre, tænkte jeg, og i det Haab og med den Tanke giftede jeg mig.

Men Haabet bristede, og Tanken slog Fejl. Der kom ingen bedre Tider. Det gik stadig ned ad Bakke, og det blev vanskeligere og vanskeligere for mig at svare, hvad jeg skulde.

Kreditorerne bleve strængere for hver Termin, der gik. De trængte paa og blev brutale. Hvad skal man sige til det? At de vilde have deres Penge var jo ikke mere end rimeligt.

Mit Regnskab blev forkvaklet ved denne evindelige Pengemangel. Min Kone, der aldrig havde kjendt til Penge og Penges Værdi, blev efterhaanden mere og mere irritabel. Hun kunde fare op imod mig og bruge de styggeste Udtryk. Evindelig sagde hun, at jeg havde bedraget, ligefrem med List ført hende bag Lyset.

Jeg led den Gang, kan De tro! Altid gik jeg i Angst, for at det hele skulde ramle sammen. Der var Tider, hvor jeg virkelig ligefrem kunde længes efter et Opgør — det Opgør, som — da det kom — alligevel smertede dybt, dybere end jeg havde troet!

En Dag i December — henimod Jul — tog Kreditorerne Gaarden fra mig. Intet Sted havde jeg at ty til. Bogstavelig talt blottet for alt stod jeg paa Landevejen og saa andre rykke ind i mit Hjem.

Hvad var der at gøre for mig? Intet kunde jeg byde min Kone og vore tre Børn, intet Hus, intet Værelse, absolut intet.

Da tog min Kones Familie sig af hende og Børnene. Mig vilde de ikke vide det mindste af. De hadede mig, som man hader den, der styrter det kæreste, man har, i Ulykke.

Det Had havde de let ved ogsaa at indgyde hende imod mig, forbitret som hun alt længe havde været! Hun søgte om Skilsmisse. Jeg indvilgede selvfølgelig. Hvorfor holde paa den, som vil gaa? Sværest var det, at de ogsaa tog Børnene fra mig. Men jeg havde intet. Og hvornaar fik jeg noget? Hvornaar? Jeg lod dem tage mine Børn.

Saa kom jeg her til København. Jeg skjulte mig her ude paa denne afsides Vej i mit lille Kvistværelse, jeg gemte mig for Verden, der var blevet mig forhadt. Jeg søgte mig en beskeden Stilling, i hvilken jeg kun behøvede at vise mig, naar Mørket faldt paa. Jeg vilde ikke ses. Hvad skulde jeg saa med noget stort? Det tænkte jeg den Gang. Var det Mangel paa Energi? Vist saa! Nu kan jeg indse det. Men nu brød jeg mig alligevel ikke om Forandring, fik det vel heller ikke, selv om jeg ønskede det.«

Han strøg sig over Øjnene med de magre Hænder, saa sagde han med en hel anden Stemme, som vaagnede han op efter en Drøm:

»Er det mig, der har fortalt Dem mit Livs Historie? Jeg kan virkelig ikke forstaa mig selv. Nu maa jeg vist være meget gammel.«

Saa tog han mig pludselig i Frakken, og idet han saa mig dybt ind i Øjnene, sagde han ganske dæmpet:

»Men De maa love mig ikke at fortælle det til nogen — hører De! Det har været mig en saa stor Tilfredsstillelse, at ingen kendte noget til mig og mit. De har faaet mig til at snakke. Fortalte De det, vilde jeg flytte! Lover De mig det saa — i hvert Fald til jeg er død?

Jeg lovede ham det. Og jeg har ogsaa holdt det. Nu er han nemlig død.

Johan Keller.

Et vestjydsk Bryllup.

Af **J. Gr. Pinholt.**

Der findes ikke mange Dele af Landet, hvor ikke i vor Jærnbanetid gammel Sæd og Skik er kendelig udvisket. Den nuværende Slægt har ikke været god til at holde paa det nedarvede. Dog findes der Steder, hvor det gamle endnu kommer til sin Ret, og det er ikke uden Interesse for den, som dermed er ubekendt, at iagttage det ikke saa lidt indviklede Ceremoniel, der følger med de gamle landlige Skikke, naar det tro bliver gennemført. Om end Følelsen af noget stift og tvungent af og til paatrænger sig, gør den Tone af Alvor og Duft af ærværdig Ælde, der gaar igennem det, et ejendommeligt Indtryk.

Allerede ved Tillysningen fra Prædikestolen tager det sin Begyndelse. Paa første Søndag, denne foretages, maa det trolovede Pars nærmeste Slægtninge være i Kirke. Anden Søndag kommer Turen til de paagældende selv, medens tredje Søndag ikke bringer nogen særlig Forpligtelse.

Tre Dage før Bryllupet skal Bedemanden ud. Denne er altid Ungkarl og af Brudens nærmeste Slægt. Han farer til Hest; thi naar, som Skikken byder, samtlige Brudeparrets Slægtninge, Paarørende og Naboer skulle tilsiges, er det ofte betydelige Vejlængder, som maa tilbagelægges, og han har kun én Dag til sin Raadighed. Bedemanden maa ikke sætte sig ned noget Steds, før han faar forrettet sit Ærinde. Maaden, hvorpaa han skal byde, er ret karakteristisk: Han hilser fra Brudgommen og Bruden og »de gamle«, om den og den vil være saa god at komme paa Fredag Formiddag Kl. 9, spise en Bid til Frokost, drikke en Kop Kaffe, følge de unge til Kirke, høre en køn Brudetale, følge med hjem igen og faa noget at spise og saa siden blive, saa længe de lyster Alle, der er Tale om, nævnes ved fulde Navn, og skal nogen af dem, der bydes, have en eller anden Bestilling, saasom at »føre« en af Brudefolkene, smykke Bruden, være Brudepige, Opvarter, Hestepasser eller lignende, siges dette ogsaa, og først saa maa Bedemanden sætte sig ned og lade sig traktere.

Imedens er Tillavningen i fuld Gang i de Gaarde, hvor Brudeparret har hjemme. Vel skal det egentlige Gilde staa hos Brudens Forældre, men Brudgommen skal ogsaa »tages ud« fra sit Hjem under en lille Festlighed. Fire, fem Dage før Bryllupet gaar det i disse Hjem løs med Bagen, Bryggen, Slagten, Skuren og Vasken, mest i Brudens. Hos Naboerne laanes Stole, Borde, Glas, Sølvtøj o. lign. Fra Naboerne og de nærmest boende Slægtninge indløber imedens »Send«: en Gaas, et Par Ænder, Kyllinger, Høns, en Snes Æg, Fløde. Mælk — diverse Fødevarer af prima Kvalitet til Hjælp ved den forestaaende Massebespisning. Under Bagningen i Bryllupsgaardene er der ogsaa taget særligt Hensyn til Sendet, idet der er fremstillet et Lager af »Sendkager«, d. v. s. runde Sigtebrød. Overbringeren af Sendet faar som Bevis paa Paaskønnelse et af disse Brød samt et passende Udvalg af »Smaakagerne«, at alle derhjemme kan faa »Brylluppet at smage«.

Festdagen oprinder. Bruden pyntes af et Par Brudepiger; den ene af disse er gerne den Syerske, som har syet Brudestadsen. I Brudedragten: sort Kjole, med Myrthekrans om Haaret og Halsen, og med det lange, brede, hvide Dobbeltslør fra Issen og ned over begge Skuldrene til Jorden, maa Bruden hilse Velkommen til Gæsterne, der indfinde sig Kl. 9—10. Spillemanden eller Spillemændene ere de første paa Pladsen. For hver Bryllupsvogn, der ankommer, maa de udenfor Stordøren give et Nummer til bedste paa Klarinetten. Der opvartes med de forskellige Slags Smaakager og en Snaps Brændevin til det stærkere, Kirsebærvin til det svagere Køn. Og saa kommer de obligate Brudeskænk frem: en Gave fra hver af de deltagende Familier. Dette ordnes og opstilles i et Gæstekammer til Beskuelse for samtlige Gæster.

Saa bydes til Bords i Storstuen, som er pyntet med Grønt. Ved Bordet anvises man Plads efter en bestemt Orden. Der opvartes med koldt Bord, og bag efter bydes i andre Stuer Kaffe og Chokolade. — Hos Brudgommen har Gæsterne — hans Slægtninge og Naboer — ligeledes nydt en solid Frokost, og ved Middagstid føres han til sin Brud. I forreste Vogn tager han og Faderen Plads, og de andre Køretøjer følger efter Slægtskab. Foran rider to Ungkarle af Brudgommens nærmeste Slægt. Midtvejs til Brudens Hjem mødes Skaren af hendes to Ryttere. De skifter om: Medens Brudens Ryttere eskorterer Brudgommen, jager dennes i skarpeste Karriere til Brudehuset, hvor de modtages med Musik og, siddende i Sadlen, skyndsomst nyder en Velkomstkage og Snaps. Derpaa gaar det atter hurtigst muligt tilbage til Vogntoget, der kører i jævnt Trav. De indtage deres oprindelige Pladser, medens det andet Rytterpar gør en lignende Tur. Saaledes veksles, indtil man er nærved Gaarden: under Musik og med de fire Forridere svinger Brudgommen rask op for Stordøren, hvor han faar det første Velkomstord af sin Brud.

Efter at de nyankomne ere blevne beværtede med Kaffe og Chocolade, stundes til Kirke. Vognene køre frem. Paa den forreste har Spillemændene Plads, og de skal give Musik hele Vejen til Kirken. Derefter Bruden og hendes Fører og Brudgommen og hans Fører. Det øvrige Følges Plads bestemmer Slægtskabet; sidst kommer Naboerne. Forriderne skal ride saa hurtigt til, at de kan vende ved Kirkegaardsporten og møde Skaren igen som før. Brudens Ryttere ride fra først af i Spidsen. Det var indtil for faa Aar tilbage Skik, at Spillemændene fulgte med ind i Kirken og spillede Salmerne med; men nu er dette gaaet af Brug.

Toget til Kirken ordnes parvis, idet der, før man forlod Bryllupsgaarden, er tildeelt hver Herre en Dame. I Spidsen følgelig Brudeparret — Brudgommen paa højre Side. Derefter Brudgommens Fader med Præstefruen, og Brudens Fader med Degnemadamen. Dernæst de gifte, ordnede efter Slægtskabet. Foran de ugifte Ryttere med Brudeparrets nærmeste ugifte Slægtninge; sidst Kuskene. Under Gangen til Kirken er Musiken opstillet ved Kirkegaardsporten, og der afleveres forskjellige Marschnumre.

Naar den alvorlige Del, Vielsen, er til Ende, følger Ofringen. Samtlige Deltagere maa, Par efter Par i Orden, op til Alteret, hvor Tributen erlægges til Præst og Degn, Førstnævnte faar Pengene paa selve Alterbordet, den sidste i en Kasse, som til dette Brug er sat paa hans »Stol« ved Siden af Alteret. Præsten faar naturligvis først, Degnen sidst, og det gælder nu for de ofrende at vende sig »ret« under Akten, hvilket vil sige: imod Præsten efter det gamle Ord: »Ære den, som bør æres.« Selve Ofringen tages fra den mere gemytlige Side. Skønt Degnen synger Salmer under det hele, følger Opmærksomheden dog de ofrende, og naar et eller andet Par »kommer forkert«, kan der høres ret livlig Hvisken og Tisken Kirken over. Langt om længe er det hele færdig, og Kirken forlades i samme Orden, som da Skaren kom ind. Udenfor modtages man af Musiken, som nu har Plads ved Kirkedøren.

Paa Hjemturen gjentager Rytterne de samme Evolutioner som under Udkørslen — eller skulde gentage dem. Men de formaar det gerne ikke, da der nu køres saa »glouent« som muligt. En saadan Brudeskare: fire raske Ryttere og en Snes Fjedervogne i Rad med pyntede, glade Mennesker, kørende i skarpt Trav, ikke at forglemme Musiken — afgiver et baade smukt og hyggeligt Skue.

Efter Hjemkomsten indtages Hovedmaaltidet ved de dækkede Borde. Det nygifte Par sidder paa Hæderspladsen, Brudgommen stadigt til højre. Gæsterne placeres nøje efter Rang. Næst Brudgommen Præsten, Degnen, hans Fader og Brudens Fader og saa fremdeles efter Slægtskabet. Paa den anden Side Præstekonen, Degnekonen, Brudeparrets Mødre og fremdeles den kvindelige Slægt. — Kuskene spise for sig selv i en anden Stue.

Kødsuppe er en staaende Førsteret. Derefter kan komme kogt og stegt Kød med Saucer og Kartofler; undertiden ogsaa en Ret fersk Fisk. Sluttelig et Par Slags Budding, flere Slags Kager samt Kirsebærvin. Inden Bordet hæves med Afsyngelsen af en Salme, har man gerne haft en Spisetid af 2—3 Timer.

Efter Spisningen ryddes Storstuen op til Dans. Før nogen anden maa danse, skal Bruden »danses ud af Pigernes Flok«. Der spilles en Vals. Brudgommens Broder danser med Brudens Søster, og under dette er Parret ene paa Gulvet. Anden Dans aabnes af samme Herre med Bruden, og naar endelig Brudeparret derefter har danset tredje Dans sammen, er hun »danset ud«.

Medens den ældre Del af Selskabet grupperer sig om Kortbordene, nyder de unge stadig Dansens Glæder. Ved Midnatstide bydes til Kaffe. Brudeparret plejer for Bordenden og maa ufravigelig forblive siddende, indtil samtlige Gæster har været ved Bordet og takket dem for Kaffen.

Dansen gaar vedblivende. Bruden deltager og bærer sit lange Slør under den. Med Mellemrum ombydes Smaakager og Snapse; Øl findes til fri Afbenyttelse. Kl. 4—5 om Morgenen indtages Frokosten ved et mindre Bord; ogsaa i dette Tilfælde maa Brudeparret blive siddende, indtil hele Selskabet er blevet bespist.

Paa dette Tidspunkt forlader de ældre Bryllupet. Men endnu gaar Dansen med usvækket Livlighed i Storstuen; man bliver gerne til Dagen bryder frem. Paa det sidste Køretøj, der forlader Gaarden, er Musiken, der til Afsked leverer: »Den Gang jeg drog af Sted —«.

Til Billederne.

Toby E. Rosenthal: »Paa én Gang baade Far og Mor«. Blandt Nordamerikas Kunstnere indtager denne Maler en smuk Stilling. Hans prægtige Genrebilleder have skaffet ham Venner paa begge Sider af Atlanterhavet, og vi have allerede tidligere bragt Gengivelser af hans Billeder. Blandt alle de Følelser et Menneskehjerte rummer, er Kærligheden sikkert den stærkeste, og skønnest og renest træder den os i Møde i Form af Forældrenes Kærlighed til Barnet — Faderens og Moderens, hver paa sin Maade.

Men her i dette Billede viser Kunstneren os den samlet hos en eneste — ham, den vejrbidte, furede slidhærdede Mand, som varsomt og kærligt plejer den lille syge, blege Pige, den eneste Arv, Hustruen efterlod ham. Modsætningen mellem disse to Skikkelser, og hele Situationen er gribende skildret.

* * *

C. Bergen: »Hvad Søster Ane fik til Jul«. Lille Marie har været frygtelig nysgerrig efter at se, hvad det var for et Portræt, som Søster Ane fik til Jul inden i et Brev. I Dag har Søster været letsindig nok til at lade sin Kommodeskuffe staa aaben, og Hemmeligheden er givet til Pris. Marie har frækt aabnet Skuffen og taget Portrætet ud af Brevet. Hvorvidt hun ogsaa vil læse, hvad der staar, er ikke godt at vide. Foreløbig viser hun triumferende Portrætet frem for Broder Niels, og saa er Hemmeligheden i gode Hænder. Stakkels Ane! Slemme Marie!

* * *

Vilh. Arnesen: »Stormkuling paa Atlanterhavet«. Et prægtigt Billede af den dygtige unge Kunstner. Der staar ligesom et friskt Saltvandspust ud fra det.

* * *

E. L. Poynter: »Jøderne trælle for Ægypterne«. Den engelske Maler giver her en gribende Illustration til Skildringen i anden Mosebog af, hvorledes Jøderne under Svøbeslag og Solens svidende Brand maatte arbejde paa Ægypterkongens mægtige Byggeforetagender. Mest karakteristisk af alle Billedets mange Figurer er Slavefogden foran paa den store Vogn. Siddende paa en blød Hynde og beskygget af en Slaves Solskærm, svinger han med øvet Haand sin lange Piskesvøbe ud over de stønnende Israeliter, hvoraf en ses styrtet i Forgrunden, begærligt indsugende en Læskedrik.

Et vellykket Amatørfotografi.

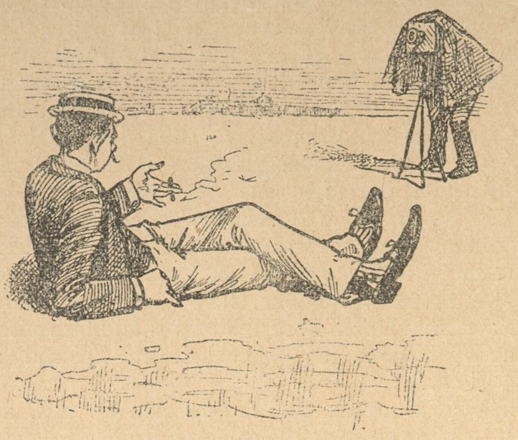

Unge Jensen indtager en koket Stilling.

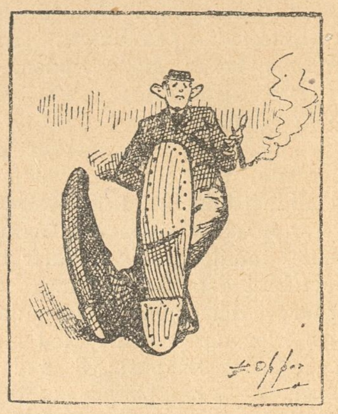

Hvordan Fotografiet kom til at se ud.

Den Rejsendes List.

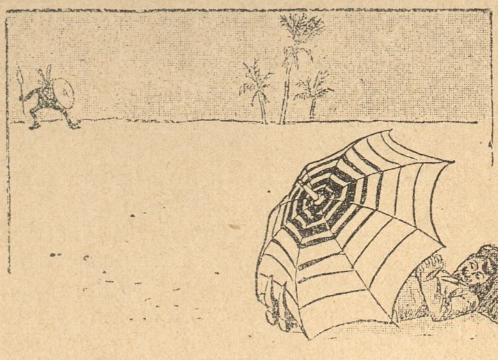

1) I Paraplyens Smule Skygge
han søger midt i Ørknen Hygge.

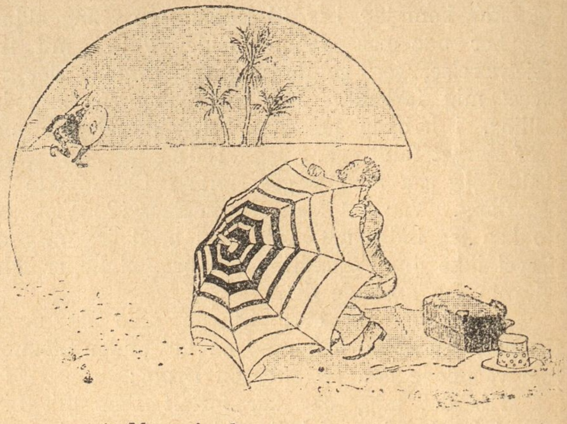

2) Men ak, der nærmer sig en Fjende;
det allerværste let kan hænde.

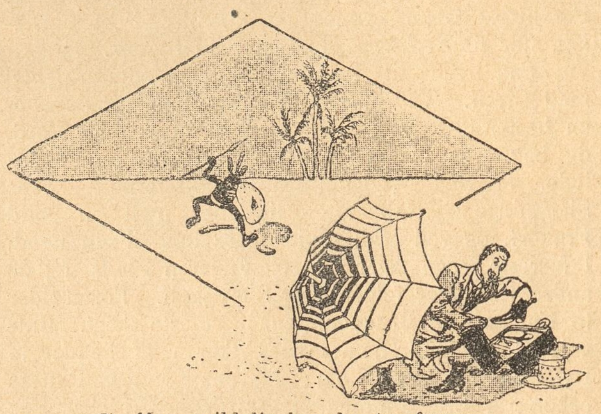

3) Men snildelig han henter frem
to Støvlepar af deres Gjem.

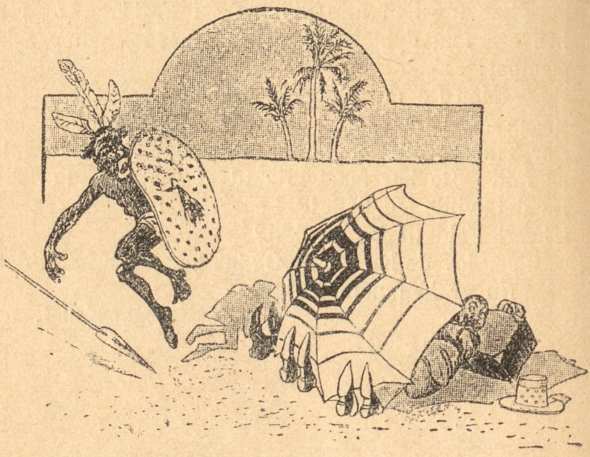

4) Med Skræk vor Vildmand faar at se,
at han skal maale sig med tre.

Dominoopgave.

A, B og C tager hver 9 Brikker. En Brik bliver liggende paa Bordet. A har

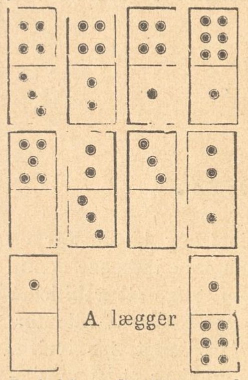

B lukker Spillet med en Dobbeltbrik. A faar 3 Brikker, B 3 Brikker og C alle 9 Brikker tilovers. Paa Bordet ligger en Dobbeltbrik. Summen af Øjnene paa de 3 Brikker, A fik tilovers, udgjør 18, B's udgjør 17, og Summen af Øjnene paa de 12 Brikker, der blev lagt ud, var 46. Hvilken Brik laa paa Bordet. Med hvilken Brik lukkede B Spillet? Hvilke 3 Brikker fik B tilovers? Hvor stor var Summen af Øjnene paa C's 9 Brikker?

Udfyldningsopgave.

En ung Dame skulde paa Bal. Hun stod og prøvede sin nye Kjole foran Spejlet, da en Veninde kom ind og henrykt over, at hun tog sig saa godt ud, tilkaldte en anden Veninde ved at raabe: »Kom, Else, kom skal du se, hvor mageløst klæder ikke — —«.

Løsning paa Gaade i Nr. 13.
Damp.

Strudsæget.

1) Professoren (i Afrika): »Aa, sikket dejligt Strudsæg! Jeg tror, jeg vil dække det til med min Frakke,

2) for at det ikke skal blive taget, mens jeg ta'r mig en lille Lur.«

3) Men imedens Professoren sover, kommer den lille Struds ud af Ægget og

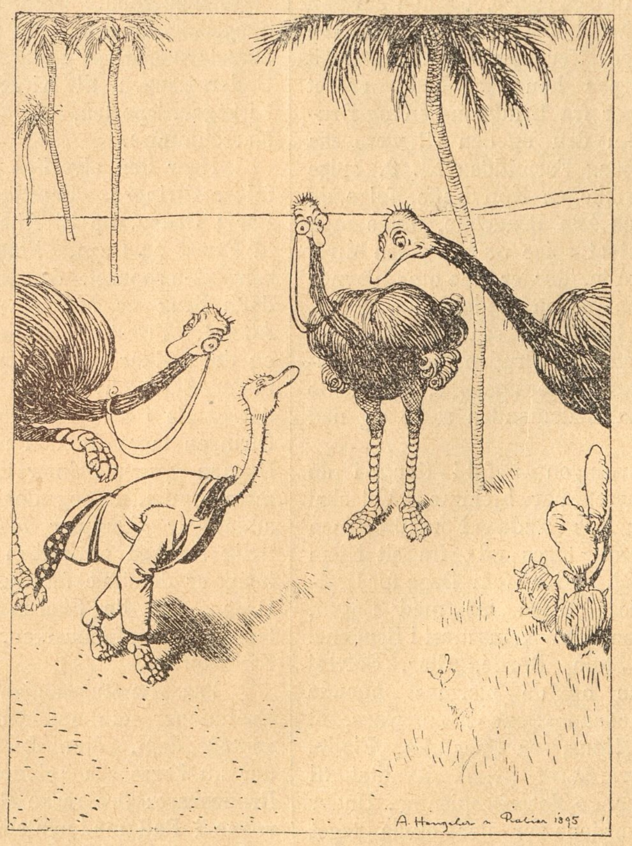

4) vækker stor Opsigt blandt de ældre Strudse ved at møde i Professorens Frakke.

Karade.

Den første Stavelse lyder som et Bogstav, den anden og tredje hver som et omvendt Bogstav; det Hele er et kvindeligt Fornavn.

Løsning paa Logogrif i Nr. 13.
Neje for nogen.

Løsning paa Omflytningsopgave i Nr. 13.

3 til 4	1 til 2	4 til 6
5 » 3	3 » 1	2 » 4
6 » 5	5 » 3	3 » 2
4 » 6	7 » 5	5 » 3
2 » 4	6 » 7	4 » 5

Indhold.

Billeder: Paa én Gang baade Far og Mor. Efter Maleri af Toby E. Rosenthal — Jøderne i ægyptisk Trældom. Efter Maleri af E. I. Poynter. — Stormkuling paa Atlanterhavet. Efter Maleri af Vilhelm Arnesen. — Et vellykket Amatørfotografi. Humoreske i 2 Billeder. — Den Rejsendes List. Humoreske i 4 Billeder. — Strudsæget. Humoreske i 4 Billeder. — Illustration til Romantillæg.

Tekst: Stine. Af V. Ohlsson. — Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — En Eneboer. Af Johan Keller. — Et vestjysk Bryllup. Af J. Gr. Pinholt. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Æventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 15 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 12. Januar. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman
af
E. Braddon.

(Fortsat).

Nu var det Rodericks Tur til at blive forbavset. Hans Ansigt udtrykte baade Overraskelse og Vrede.

»Det er en mærkelig Svaghed, unge Piger altid har for at holde den Slags Ting hemmelige,« udbrød han utaalmodigt. »Er jeg galt underrettet? Er Deres Forlovelse med Kaptajn Winstanley endnu ikke officiel? Den skal maaske kun vides af de nærmeste Slægtninge og Venner? Gør dog mig den Glæde, at henregne mig til de nærmeste Venner. Lad mig være en af de første, der lykønsker Dem.«

»Hvilken taabelig Snak!« udbrød Nora, »hvor i Alverden har De kunnet lytte til saadan Sladder? Kender De mig virkelig ikke bedre, De, Roderick Vawdry, min Ven, min Legekammerat, ja næsten min Plejebroder.«

»Om jeg kendte Dem aldrig saa nøje, hvor kunde jeg saa dog have Ret til at tvivle om det, der fortaltes mig? Var det saa utænkeligt, at De kunde forlove Dem med Kaptajn Winstanley? Jeg hørte, han var alles Yndling.«

»Og De tror, at jeg kan finde Behag i alles Yndling?«

»Hvorfor ikke? Det forekommer mig, at min Kilde var god nok. Han havde set Dem sammen i et Selskab nede i Schweiz, og alle betragtede Forbindelsen som en afgjort Sag.«

»Alle Kaptajn Winstanleys Venner maaske. De har fundet det naturligt, at han valgte sig en Kone med mange Penge, og mine Penge kunde jo være lige saa gode som andres.«

»Nora, vil De have mig til bedste? Vil De have, at jeg skal gaa fra Sans og Samling. Eller er dette den rene Sandhed?«

»Den rene, usminkede Sandhed.«

»De er altsaa ikke forlovet med denne Mand? De har aldrig været det? De bryder Dem ikke om ham og har aldrig gjort det?«

»Aldrig — aldrig!« svarede Nora med den inderligste Overbevisning.

»Jeg kan hade mig selv — Dumrian, jeg har været —«

Efter denne ufrivillige Ytring sad han og stirrede paa Palmerne et halvt Minut uden at sige mere, medens Nora legede med sin sorte Vifte og

Modellen. Efter Maleri af Hugo Oehmichen.

betragtede den saa nøjagtigt, som om hun aldrig havde set den før.

»Tror De, at disse Palmer vil vokse op gennem Taget i Lord Southminsters Levetid?« spurgte Roderick pludselig med den dybeste Interesse.

Nora følte sig ikke kaldet til at besvare et saa dybsindigt Spørgsmaal.

»Jeg tror, jeg maa se at finde Moder og Mrs. Scobel,« sagde hun, »de maa nu vel være komne tilbage til Spisesalen.

Roderick førte Nora gennem Galleriet; hans skarpe Øjne havde opdaget Mrs. Tempests røde Sløjfer i det fjærne. Han talte ikke mere om Hertuginden og Lady Mabel, de passerede endog lige forbi den førstnævnte, der sad i en Vinduesfordybning med Lady Southminster, uden at han gjorde noget Forsog paa at bringe et nærmere Bekendtskab i Stand.

»Kaptajn Winstanley har været saa venlig at se efter vor Vogn,« sagde Mrs. Tempest. »Hvor har du dog været i den lange Tid? Du dansede ikke Lancier. Naa, der har vi Mrs. Scobel,« vedblev hun, da den lille Præstekone nærmede sig, støttet til sin Kavalers Arm. Hun befandt sig i en ynkelig Tilstand af Opløsning. Tyllet paa hendes Kjole var flænget flere Steder og Rosenknopperne trykkede flade eller afrevne.

»Det var en morsom Dans,« udbrød hun, idet hun snappede efter Vejret.

»Blot Deres Kjole ikke har taget Skade?« sagde hendes Kavaler bekymret.

»Aldeles ikke!« forsikrede Mrs. Scobel.

I dette Øjeblik viste Kaptajnen sig. »Deres Vogn er for Døren,« sagde han til Mrs. Tempest, medens Roderick hjalp Nora med Overtøjet. »Mange af Gæsterne ere allerede ved at tage bort.«

Roderick fulgte dem til Vogns og blev staaende, indtil Vognen var kørt. Det sidste Indtryk Nora havde fra Southminster Hall var hendes Legekammerats blege, alvorlige Ansigt.

Han gik derefter lige op i Spisesalen, hvor han ved Buffetten skænkede sig et Glas Kognak, som han tømte i ét Drag. Og dog kunde ingen Mand være mere afholdende end Roderick Vawdry.

Et Kvarterstid efter svingede han sig med Lady Mabel; det var den sidste Dans, før de skulde af Sted.

»Roderick,« sagde hun halv forfærdet, da de vare standsede, »jeg maa sige dig noget frygteligt, men du maa love mig ikke at blive vred.«

»Det lover jeg,« svarede han, idet han saa frygtsomt paa hende.

»Mens jeg dansede med dig, forekom det mig, at du havde drukket Kognak.«

»Det har jeg ogsaa.«

»Ren Kognak, uden Vand?«

»Ren Kognak, uden nogen Blanding af hvad Art nævnes kan.«

»Du gode Gud, er du da syg?«

»Nej, Mabel, jeg var kun lidt svimmel.«

Syttende Kapitel.

Det var i Maj Maaned.

Skoven stod iklædt den lyseste Sommerdragt, Skovbunden og Engene stode myldrende fulde af Violer og røde Belliser. Pintsen var nær forestaaende, og den gode Mr. Scobel havde besluttet at fejre den med en Fest for Skolebørnene, som ved denne Lejlighed skulde trakteres med Thevand og Kager.

Det skulde ikke være nogen stor Højtidelighed, og det skulde fremfor alt ikke gaa ceremonielt til. Det hele skulde sættes ganske simpelt i Scene af Præsten og hans Kone. Børnene skulde ikke opvartes af en Skare unge, ubehjælpsomme Damer, i det hele taget skulde ingen af Egnens Notabiliteter indbydes.

»Børnene morer sig meget bedre, naar de ikke bliver opvartede af de fine Damer,« sagde Mrs. Scobel til Nora. »Kun Dem vil vi have med. Børnene er altid saa glade ved Dem.«

»Jeg ved egentlig ikke, hvorfor de skulde være det,« svarede Nora oprigtigt.«

»Jamen, det er de. De jubler straks ved Synet af Dem og strækker de smaa Hænder frem efter Dem. Ikke sandt, Miss Pearson?« sagde Mrs. Scobel, idet hun appellerede til Lærerinden, der naturligvis var af samme Mening som Præstefruen.

»Det er nogle søde smaa Unger,« udbrød Nora, »og de har et fortræffeligt Forbillede i Dem, Mrs. Scobel. Jeg skal bede Trimmer om at bage et Utal af Kager til dem.«

»Det maa De ikke, kære Nora, Deres Moder kunde blive vred, og det vil ogsaa gøre Mrs. Trimmer Ulejlighed.«

»Vred, fordi jeg beder om nogle Kager til Skolebørnene, og det efter at hun har været Faders Hustru i sytten Aar! Umuligt!«

Skolefesten blev bestemt til den første Onsdag efter Pintse, og eftersom Tiden nærmede sig, kom der mere og mere Spænding og Uro i de mange smaa Øjne, som iagttoge Solnedgangen, Skyerne om Maanen og de mange andre Fænomener, som man paa Landet plejer at sætte sin Lid til, naar Folk i Byen studerer Barometret. Naar Hanen en Morgen begyndte at gale meget tidlig, kom der straks Uro i de smaa Sind, ja selv den uskyldige Missekat blev betragtet med sky Blikke, naar den satte sig med Ryggen til Ilden; dette ansaas nemlig for et meget daarligt Varsel.

Det traf sig saa uheldigt, at Mrs. Tempest til den paagældende Onsdag havde indbudt nogle faa gode Venner til en lille Middag Klokken syv. Mellem de indbudte var Kaptajn Winstanley, som havde lejet Mrs. Hawbucks Villa for et nyt Kvartal. Mrs. Tempest havde i mindst fjorten Dage vidst, naar Skolefesten skulde afholdes, med maatte i det afgørende Øjeblik have glemt det. Ikke desto mindre følte hun sig krænket over, at Nora erklærede, at maatte holde sit Løfte til Mrs. Scobel.

»Men hvis du virkelig foretrækker Skolebørnene for din Moder og dine Venner, saa maa vi jo finde os deri. Jeg beklager kun en Tilbøjelighed hos dig, som ikke er rigtig kvindelig.«

Nora var glad ved at slippe saa let og var i sit inderste Hjerte tilfreds med, at disse to Fester faldt paa en og samme Dag. Kaptajn Winstanley vilde selvfølgelig komme, og hendes fjendtlige Følelser for denne Mand vare just ikke blevne formindskede. Hun havde ofte truffet ham, ikke alene i sin Moders Hus, men ogsaa hos de bedste Familier paa Egnen. Han havde været udsøgt høflig imod hende. Ikke med et Ord havde han hentydet til Spadsereturen i Pavillonhaven i Brighton. Han havde ikke med et Blik eller et Ord antydet sin skjulte Lidenskab. For saa vidt havde hun ikke Grund til at beklage sig. Men hun hadede ham derfor ikke mindre.

Onsdagen kom og Dagen oprandt med det prægtigste Vejr. Den straalende Morgensol faldt paa alt, paa de hvide Kottager med Frugthaverne, paa Træernes lyse Løv og de lange, hvide Veje, som gennemskar Skoven i alle Retninger.

Nora havde tilbudt at afhente Mr. og Mrs. Scobel i sin lille Kurvevogn og da Klokken var tre holdt hun udenfor den lille pyntelige Præstegaard, medens Titmouse slog med Halen og stampede i Jorden for at undgaa Fluernes nærgaaende Angreb.

Mrs. Scobel og Præsten lod ikke vente paa sig. De kom begge ilende ud med Kurve og bag efter dem kom den gamle Tjenestepige med en tredje Kurv.

»Brødet og Kagerne er sendt direkte fra Bageren i Landsbyen,« sagde Præstens Kone. »De ser saa rask og fornøjet ud, Miss Nora! Og Mrs. Tempest var ikke vred over, at De tog af Sted?«

»Aa, ikke videre,« sagde Nora leende, »hun synes blot, at det er under min Værdighed at deltage i en Børnefest.«

Kurvene vare imidlertid blevne nedpakkede, og Titmouse havde ogsaa ondt ved at styre sit utaalmodige Sind. Præstefolkene toge derfor hurtigt Plads, Nora gav et lille Ryk i Tømmen, og af Sted fo'r Ponnyen med en Hurtighed, som om den syntes, den havde spildt Tiden altfor længe.

Præsten begyndte at blive betænkelig.

»Løber den altid saa stærkt?« spurgte han.

»Sommetider langt stærkere. Det er en gammel Springfyr, ved De nok, han har ikke glemt den Tid, da han satte over Grøfter og Hegn. Men jeg lader ham naturligvis ikke springe, naar han er for Vogn.«

»Det vil jeg da heller ikke haabe,« svarede Præsten. »Det vilde være den visse Død. Tror De ikke, De kunde faa den til at gaa noget roligere? Den piler jo af Sted, som en Hund, man har bundet en Thekedel ved Halen, og sæt Thekedlen falder af —«

»Aa, Titmouse betænker sig nok om lidt,« sagde Nora koldblodigt. »Jeg holder ikke af at blande mig i hans Sager, saa bliver han i daarligt Humør. Og hvis den giver sig til at slaa ud med Bagbenene . . .«

»Hvis De vil standse Vognen, saa tror jeg, jeg vil foretrække at gaa Vejen til Fods,« sagde Præsten, som havde en tydelig Fornemmelse af, at han vilde faa en Hestehov i Ansigtet, hvis Utysket skulde give sig til at sparke.

»Aa nej, det maa De ikke. De kunde lige saa godt sige mig lige op i Ansigtet, at jeg er en daarlig Kusk.«

Hun strammede Tøjlerne og Titmouse faldt lidt efter lidt hen i et roligere Trav. Samtalen gled efterhaanden over i munter Smaasnakken og strejfede mange forskellige Emner, inden de naaede en frygtelig stejl Høj, som Titmouse havde sit Mas med at slæbe dem op af, medens Præsten travede i Støvet ved Siden af.

Paa Toppen af Bakken tog Bates, Noras gamle Staldknægt, Vognen i sin Varetægt og Kurvene bleve overleverede til en Dreng, som havde ventet paa deres Ankomst.

De gik nu alle ned i den grønne Dal, der som det skønneste Panorama laa udbredt for deres Fødder. Da de vare komne et Stykke ned ad den snævre Sti, fik de Øje paa Børnene, der tumlede sig i det Grønne lig en Bisværm, medens en tæt hvid Røg steg op som fra et Offersted. Den angav det Sted, hvor Baalet paa Zigøjnermaner blussede under Kedlen.

Omtrent halvanden Time gik med at proppe de smaa Munde med de medbragte herlige Sager. At faa Thekedlen til at koge over var en af Hovedfornøjelserne. Hvide Duge bleve spredte ud over Græsset og store Stabler Smørrebrød og Kager anbragtes rundt omkring. Man hørte derpaa en mere velment end smuk Salmesang, hvorpaa Skolebørnene som paa et givet Signal styrtede løs paa Smørrebrødet og modigt spiste sig frem til Kagen, som naturligvis var Hovednydelsen.

(Fortsættes).

Aften.

Naar Dagens sydende Kæmpe
i Aftnens Stilhed dør hen,
han tænder sin venlige Lampe
og finder sig selv igen.

Og i den rolige Stue
hans Tanker sysle i Fred;
ej Byen ved Aften kan kue
ham her ved hans Arnested.

Thi Byen er falden i Dvale,
— ak, hvor han ogsaa har lidt!
ved tusinde Tungers Tale,
ved Lyd af Hjul og af Skridt,

ved Trampen og Klokker og Rummel,
ved Raab og Skrig og Musik,
ved al den ædende Tummel,
som skabes af Byens Trafik.

Han Larmen var nødt til at høre:
brutalt den trængte sig ind —
den sled og pinte hans Øre,
den sled sig ind i hans Sind.

Den splitted hans Tanker og Kræfter,
den gjorde ham træt, og — min Gud!
fulgte ej Aftenen efter,
saa holdt han det slet ikke ud.

Men her ved sin venlige Lampe
han finder sig selv igen,
naar Dagens sydende Kæmpe
i Aftenstilhed dør hen.

Ingeborg Raunkiær.

Stine.

En Fortælling om Stuen og første Sal.

Af **Vilhelm Ohlsson.**

IV.

»Naar Far kommer hjem —«.

I den Tone, Børnene siger denne Sætning, ligger en hel Forklaring af Forholdet i Hjemmet.

For en Fader, der arbejder haardt hele Dagen, er der i Virkeligheden ikke nogen vanskeligere Kunst end den at »komme hjem« — paa den rigtige Maade. Det er det gode Forhold mellem Fader og Børn, det gælder.

Kommer han hjem med tunge Trin, med Træthed, Slaphed og Fortrædelighed i sit Ansigt, trækker Børnene sig hviskende tilbage i en Krog. »Far er træt — I maa være stille, Børn!« er det sædvanlige Omkvæd hos Moderen, og Børnene faa lidt efter lidt den Vane at være stille, hver Gang Far viser sig. Det er det første Brud paa det venlige og indladende Forhold, der bør være mellem en Fader og de smaa. Der vil følge flere Brud efter.

Kommer han hjem som den strenge Dommer, der skal straffe Dagens Spilopper efter udførligt Referat af Mor — er Forholdet hjælpeløst fortabt.

Men en rigtig Far trækker Vejret dybt om Aftenen uden for sin Dør og stryger al Trætheden af sig, kimer paa og siger God Aften med et Smil, der fortæller, at der er Plads paa hans Knæ til alle Smaafolkene. Og de vil hver Aften staa og vente paa Far med den Trofasthed, der er Barnehjerter egen.

»Naar Far kommer hjem —« har i disse Børns Mund en eneste naturlig Betydning: »naar vi nu skal have det rigtig hyggelig og rart —.«

Smed Henriksen havde altid forstaaet den Kunst at »komme hjem«, Tidt hørte Stine hele Flokken deroppe synge om Aftenerne — hun kunde tydelig skælne Smed Henriksens Bas, Axels Drenge-Tenor og de mindre Børns Diskanter.

Men Juleaften var der et vældigt Plus af Forventning i Børnenes »naar Far kommer hjem —«. Smed Henriksen var denne Aften den rigtige gode, gamle Julenisse for sine Børn, Nissen, der bringer Overraskelse og Glæde. Og den Pakke, Far havde under Armen Juleaften, var det Midtpunkt, Børnenes Tanker Uger i Forvejen drejede sig om. Pakken var maaske alt i alt ikke to Kroner værd — men Juleaften regner et ufordærvet Barnehjerte ikke med Kroner og Øre.

— Stine hørte Smed Henriksens Trin paa Trappen, hørte Dørklokken deroppe kime — og en Hjord af smaa springende Fødder buldrede hen ad Korridoren; der lød Hyl af Glæde, og hun kunde tydelig midt i Bulderet høre Smed Henriksens djærve Latter. Saa lød de mange Trin den samme Vej tilbage og ind i den største Stue, Stine hørte Stolene skrabe, travle Trin fra Køkkenet til Stuen og fra Stuen til Køkkenet — hun kunde i Tankerne saa ganske følge Familien Henriksens Jul. Langt om længe lød atter Stolenes Skraben, der blev ganske stille at Par Minutter — saa lød Julesangen saa klangfuldt og frejdigt deroppe fra, at Stine kom til at græde. Thi mellem gamle Henriksens Bas, Axels Drenge-Tenor og alle de smaa Diskanter hørte hun en Mandsstemme, hun kunde have kendt mellem tusind andre. —

— Hr. og Fru Sparenberg havde drukket Teen og forsikrede gensidig hinanden om, at det ikke var koldt i Aften, og at de ikke frøs — slet ikke. Dernæst lod Hr. Sparenberg falde et Ord om, at Falkonéralleens Sporvejsaktier efter Forlydende vilde give 7 Procent, hvilket var langt over Forventning. Fru Sparenberg gned sine Hænder med en Iver, der nok saa tydeligt vidnede om hendes Glæde. Hun mente dog, at Jakob nu til Nytaar burde forsøge at presse Lejen en Smule ned. Det var egentlig ikke noget Hus for to rolige og ordentlige Mennesker — alt det Rak, der huserede her, ag alle de mange Træsko, der klaprede hele den udslagne Dag. Jakob vilde tænke over det. Værten, Snedker Jørgensen, sad nok smaat i det og var alt for bange for at miste to Lejere, der — hm — det tør vi jo nok sige, Charlotte — har deres paa det tørre. Hvorpaa begge de brave Ægtefolk smilede kælent i Retning af Pengeskabet, der bag sit kolde Jærn rummede en Formue.

I samme Øjeblik lød Sangen frisk og fornøjelig deroppe fra — en Masse Fødder travede rundt og rundt lige oven over Hr. og Fru Sparenberg.

»Det er dog for galt med det Spektakel,« sagde Jakob grundende og lod sine smaa brune Øjne lure hen paa sin Ægtehalvdel.

»Jeg synes, Du skulde bede Værten om at komme herind og høre, hvor roligt vi bor, men nu, lille Jakob, — inden det bli'r Nytaar,« mente Charlotte.

Og atter smilede de til hinanden.

»Stine,« raabte Hr. Sparenberg.

Stine kom ind og tørrede sine Øjne.

»Naa, der har vi den »Flæbetorsk«,« sagde Fru Sparenberg med dyb Foragt.

»Stine! Spring ind og sig til Snedker Jørgensen, at jeg vil tale med ham straks.«

Stine gik og kom kort efter tilbage. Snedker Jørgensen havde ikke Tid — hvis han senere fik Tid, skulde han komme.

Hr. Sparenbergs Næse fo'r i Vejret.

»Hvadbehar — ikke Tid, den gode Mand, ikke Tid til skaffe Ro i sit Hus, naar vi, min Hustru og jeg, er ved at blive vanvittige af al den Tummel. Men jeg skal nok — jeg skal nok vise den Karl —.«

»Jakob! — Jakob! — ingen Ubesindigheder. Husk paa, hvad en Flytning koster,« afbrød Fru Sparenberg advarende.

Men Hr. Sparenberg var rasende. Og stadig lød den samme Trampen rundt og rundt — det lød næsten som femte Tur i Lanciers, saa livligt gik det.

»Stine! vil Du straks gaa op og sige til dem, at jeg vil ikke ha' det Spektakel!«

Stine for forskrækket sammen. Skulde hun bringe Ærgrelse i deres Juleglæde deroppe?

»Jeg gaar ikke,« sagde Stine og trak sig forskræmt et Skridt tilbage.

Hr. Sparenberg for ud mod hende.

»Trodser Du, Tøs!«

Stine saa bønfaldende paa ham og sagde grædende:

»Hr. Sparenberg — jeg be'r saa bønligt: lad mig være fri — hører De! — aa lad mig være fri —.«

Fru Sparenberg morede sig fortræffeligt over denne lille Scene. Det var jo dog en uventet lille Adspredelse, og den — kostede jo ikke noget.

Hr. Sparenberg smilede ubehageligt.

»Nu vil jeg sige Dig én Ting, Stine: enten gør Du, som jeg har sagt, eller vi jager Dig paa Døren med det samme.«

Han skubbede hende ud paa Trappegangen og blev staaende, medens Stine grædende gik op ad Trappen. Tungere Gang havde Stine ikke gaaet.

V.

Stine ringede paa og tørrede sine Øjne. Dansen derinde hørte op, der lød Trin indenfor, og Axel lukkede op. Men da han saa Stines forgrædte Øjne og Taarerne, der igen begyndte at flyde, raabte han ivrig: »Far! Mor! Stine græder!«

Og som ved et Troldomsord dukkede hele Familien Henriksen frem i Korridoren.

»Men Gud forbarme sig,« sagde Madam Henriksen og saa deltagende paa Stine. Axel halede Stine indenfor, og Døren blev lukket.

Fortumlet af Lyset og de mange Spørgsmaal blev Stine bragt til Sæde og maatte fortælle sine Lidelser, og da hun efter Fortællingen saa' Svend Henriksens Øjne stirre medlidende paa sig, blev Stine saa overvældet af Medlidenhed med sig selv, at hun maatte græde igen. De mindre Børn stod rundt omkring med en Finger i Munden og saa' opmærksomt paa det mærkelige og hidtil ukendte Fænomen: en Pige, der græd Juleaften. Axel stillede sig deltagende foran Stine og kyssede hende ugenert — det var den naturligste og behageligste Maade, syntes han, at vise sin Deltagelse paa.

Smed Henriksen tog den tossede Dreng i Nakken og skød ham lidt til Side.

»Nu skal jeg sige Dem noget, Stine! Vi heroppe vil ikke la' vores Jul bli'e spolert af de to gamles Gnaveri dernede. Har Hr. Sparenberg noget at beklage sig over, kan han komme selv. Nu er De kommen herop, Stine, og saa synes jeg, De skulde ta' og blive — hvad siger Du, Mutter? — for saa ta'r vi os en Rundtur igen.«

Stine vidste hverken ud eller ind — Kredsen var sluttet, og det gik i Galop rundt om Træet, men da hun mærkede sin højre Haand gemt i Svend Henriksens Næve, der holdt en Smule fastere, end det maaske strengt taget var nødvendigt, og til venstre for sig saa' Axel galopere rundt i Spring som en kaad Kalv, og saa' Smed Henriksens Ansigt le nok saa fornøjet ned til de smaa, der havde travlt med at følge med — ja, saa tørredes Stines Taarer af sig selv, og hun havde en Følelse af, at alt nu var saa godt, som det paa nogen Maade kunde blive.

Men der var andre, der ikke havde den samme Følelse. Midt under Fornøjelsen ringede det igen. Smed Henriksen, der anede, hvem det var, gik alene ud og lukkede op. Det var Hr. Sparenberg.

»Hvad Satan i Helvede er det for et Mudder, De holder?«

»Vi holder Jul,« sagde Henriksen gemytlig. »Vil De med indenfor, Hr. Sparenberg?«

Hr. Sparenberg ænsede ikke Invitationen.

»Og saa har De oven i Købet haft den Frækhed at beholde min Pige heroppe. Jeg forlanger hende udleveret straks, ellers faar De med Politiet at skaffe.«

»Stine bli'r heroppe i Nat,« sagde Henriksen roligt. »Jeg er aldeles sikker paa, at De allerede fra i Morgen af maa søge Dem en ny »Datter«.«

Hr. Sparenbergs Øjne gnistrede.

»Jeg vil raade Dem til ikke at blande Dem i mine Forhold, min gode Smed.«

»Og jeg vil raade Dem til, min gode, ikke at stikke Deres Næse for langt inden for min Dør — det er jo dog en Prydelse i Ansigtet, De nødig vil miste,« sagde Smed Henriksen sindigt.

Hr. Sparenberg trak sig forskrækket tilbage. Der var betydelig Alvor, kunde han mærke, i Smedens Sindighed.

Uden for sin Dør traf han Værten, Snedker Jørgensen.

»De vilde tale med mig? Efter Deres Samtale deroppe med en af mine ældste Lejere — jeg kom uforvarende til at høre den — synes De at ville beklage Dem over, at her er lidt livligt i Aften?«

»Livligt? De bruger et meget mildt Udtryk, min kære. Nej, et Helvedes Mudder og Halløj, kalder jeg det.«

»Men, gode Hr. Sparenberg — det er jo Juleaften. Man kan virkelig ikke forbyde Beboerne at være glade.«

»Ja, det er Deres Fejl, at Beboerne er det Rak, de er. En daarlig Vært — en daarlig Vært — og et dyrt Hus — et dyrt Hus —«

»Nu skal jeg sige Dem noget, min gode Sparenberg! Mit Hus har staaet i 28 Aar, og endnu er det ikke faldet sammen, fordi der har været lidt Glæde oppe i de mange Lejligheder. Det falder heller ikke sammen i Aften, stol De bare paa det. For mig er det altid en Lettelse at høre, at der er Liv i Ungerne, for saa ved jeg, at der er Mad i Huset, og at Lejen er sikker nok. Hvor uhyggeligt, hvis Huset var stille i Aften! — Naa, endelig én Ting endnu: Ser De, Hr. Sparenberg — en Familie plejer nu at bestaa af Mand, Kone og Børn — det er Vorherres Regel — og Husene bygges derefter. Det er kun Undtagelser, naar der kun er Mand, Kone og en Hund, eller Mand, Kone og — hm — et Pengeskab. Og ser De, min gode, Nr. 32 er bygget for Regelen, og ikke for Undtagelserne. Jeg ved ikke om jeg har talt tydeligt nok — naa ikke! — ja, ja, jeg mente bare: kom De bare med Deres Opsigelse til Nytaar. — God Nat!«

Hr. Sparenberg stod aldeles forbavset tilbage paa Trappen, men blev hurtig vækket.

»Hvad sa' jeg, Jakob? Du er et Fjols, en topmaalt Idiot — —«

En Haand tog et kraftigt Tag i Hr. Sparenbergs Frakkeskøder og trak ham indenfor, Døren smeldede i, medens Lyden af den samme venlige Stemme ustandselig tonede derinde fra.

Lad os med et spagt Udtryk sige, at der var til Hr. Jakob Sparenberg.

VI.

Stine laa inde paa Sofaen i Henriksens Dagligstue, hvor Madam Henriksen og Axel i skøn Forening havde redt en lille Rede til Stine.

Inde fra Sovekammeret hørte hun de smaas Pludren, som Axel stadig holdt Liv i. Men den ene tav, og den anden tav — til sidst hørte hun Axel ynke og strække sig, og der syntes at være Søvn i alle Børnenes Øjne.

Men inde i det lille Værelse, der svarede til Stines nede i Stuen, hørte hun Trin frem og tilbage, frem og tilbage. Det var som Trin af et Menneske, der har naaet en stor Lykke og ikke kan sove, eller har taget en Beslutning, der skal udføres den Dag i Morgen. Men langt om længe hørte Trinene op, og Stine vidste, at Svend Henriksen nu var gaaet til Ro.

Stine strakte sig i Dynerne med et Suk af Velbehag. Hun havde en Følelse af, at det nye Aar, der snart kom, skulde blive bedre end det gamle. Saa slukkede hun Lyset og faldt i Søvn.

Og der var mørkt og stille i Stuen og paa første Sal.

Gamle Mester. Tegning af B. Stuckenberg.

En Tur gennem Dalslands Kanal.

Naar en Dansk tænker paa at gøre en Udenlandsrejse, flyve hans Tanker næsten altid mod Syd til Tyskland, Schweiz og Italien; derhen gik Forfædrenes Rejser gennem Aarhundreder, derhen stævner Kunstnernes store Skare, der ligger det forjættede Land. Og for den, der for første Gang i sit Liv skal ud at prøve sine Vinger, er det ogsaa rimeligst at drage Syd paa; der føler man sig nemlig mest fremmed. Der er noget uendelig befriende og ugenert ved at føle sig forsvinde i Mængden og ved at kunne tale sit Modersmaal indbyrdes med den trygge Bevidsthed ikke at være forstaaet af de omkringværende. Men næste Gang, man drager ud, da hænder det som oftest, at man vender Blikket mod Nord til de norske Fjælde, der hvile i samme storladne Majestæt som paa Verdens første Dag. Dog, til at rejse i Norge kræves der to vigtige Ting: Tid og Penge, og det er ikke enhver, der har dem til sin Raadighed. Sjældnere rettes Rejseplanerne mod Nabolandet Sverrig. Ganske vist kan det ikke maale sig med Norge i storartet Naturskønhed, men det ejer til Gengæld i sine Tusinder af Søer og Skove en Skat af Ynde og Skønhed, som ikke kan andet end efterlade et dybt Indtryk paa Beskueren. Vi Danske kende mærkværdig lidt til Sverrig; ganske vist har en Del besøgt Kullen, Odinsjø, Ringsjø og til Nød Trollhättan, men videre gaar vort Kendskab ikke, og kommer der ikke en saadan Drivfjeder til som Skolemødet i Fjor, er det kun faa, der trænge synderlig langt ind i »brödernas land«. I det følgende skal jeg tillade mig at anbefale en billig og meget smuk Tur til et af Sverrigs mindst kendte Landskaber, Dalsland, der ligesom Wärmland udmærker sig ved sin Vrimmel af Søer og Skove.

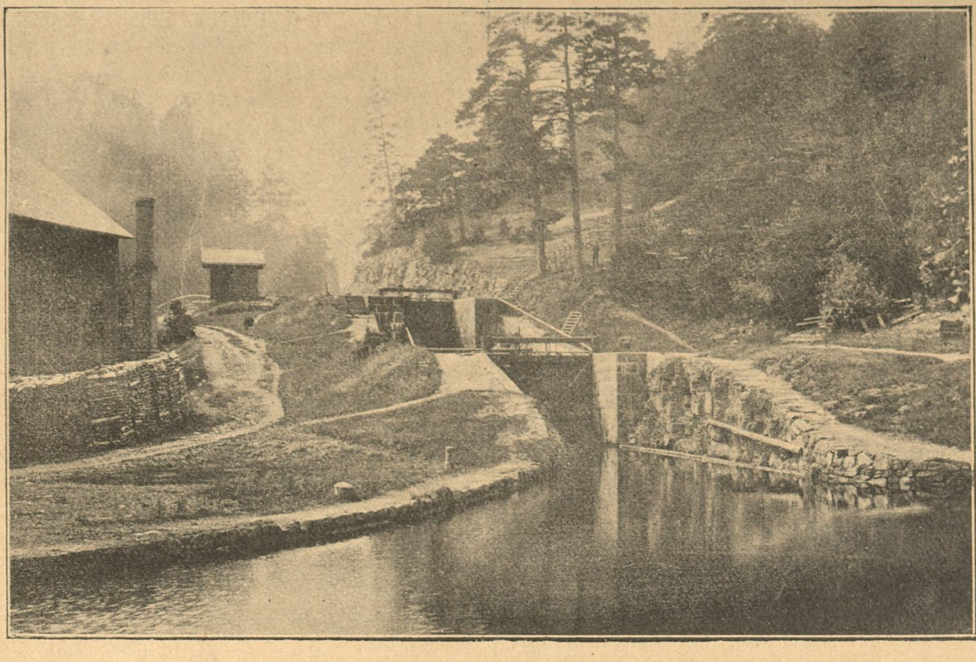

Hofverud-Slusen.

Turen kan gøres i al Magelighed paa 6 Dage, f. Eks. fra Tirsdag Aften til Mandag Morgen, men selvfølgelig kan den ogsaa udstrækkes over de 45 Dage, en Rundrejsebillet gælder. Billetten koster i alt 42 Kr. (3dje Klasse Jærnbane og 1ste Klasse Dampskib) iberegnet de Forbindelsesstrækninger, der maa tilbagelægges med Dampbaad. Rejsen gaar over Helsingborg ad Vestkystbanen, der udmærker sig i lige høj Grad ved sine gode Kupeer og sine høflige Konduktører, der som overalt i Sverrig gøre Indtryk af at være valgte blandt de højere Rangklasser; dernæst ad Bergslagernes Jærnbane til Trollhättan, hvor man kan opholde sig et Døgn fra Kl. 10 Form. regnet. Den næste Dag fortsætter man til Stationen Köpmannabro, tager frem og tilbage gennem Dalslands Kanal, over Venern til Kinnekulle og Lidköping og derfra tilbage over Göteborg. Turen til Trollhättan vil af mange tidligere Rejseskildringer være saa kendt, at jeg ikke her vil omtale den nærmere. Efter min Mening virker Trollhättan imponerende selv paa dem, der have set Rhinfaldet og Fosserne i Norge, og der er saa meget at se i dens Omegn, at man absolut bør overnatte der. Man skal ikke lade sig forlede af Hotel »Utsigten«s smukke Beliggenhed til den Antagelse, at Priserne ere aldeles urimelige. Deler man Værelse, kan man faa et særdeles godt Logis til 1 Kr. 50 Øre, og Priserne for Middag, Frokost og Aften ere henholdsvis 1,50 og 1 Kr. Man fortryder næppe Opholdet, naar man i den stille Aften nyder den henrivende Udsigt fra Hotellets Terrasse over den i Dybet buldrende Fos og lytter til dens aldrig stillede Brusen. Men som sagt, vil jeg gaa let over dette for mange kendte Billede og tage Udgangspunktet for min Skildring ved Afrejsen fra Trollhättan med Toget Kl. 10 Form.

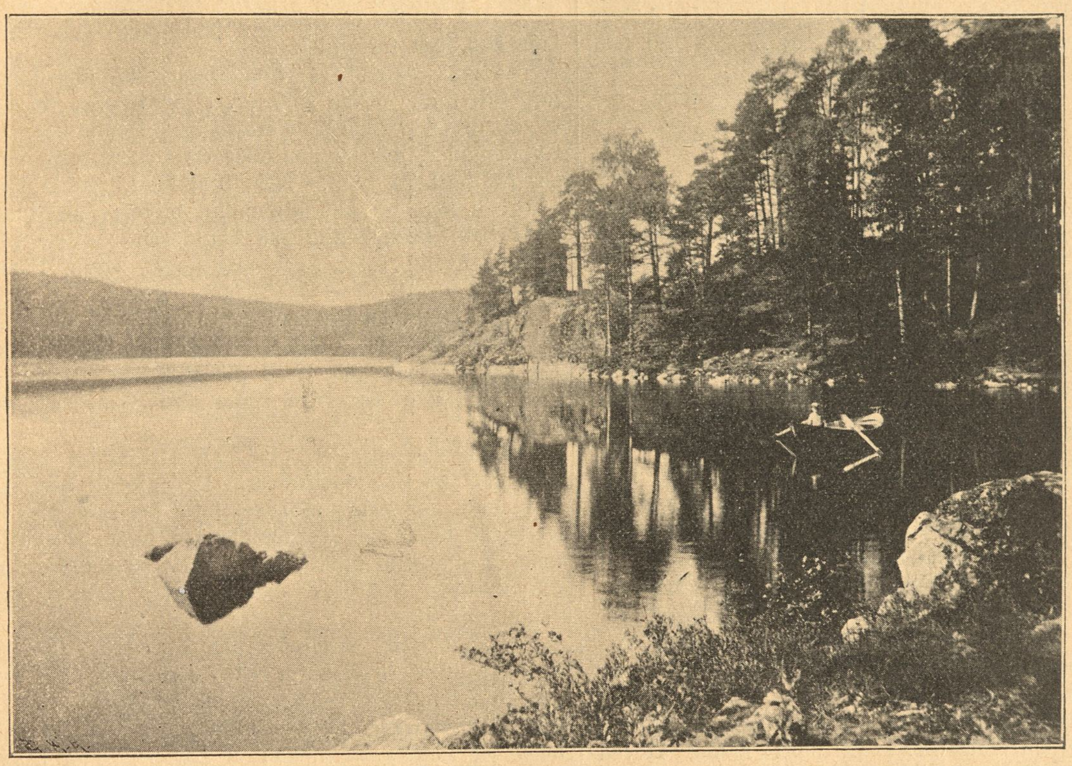

Laxsjøen.

Rejsen fra Trollhättan til Köpmannabro tager et Par Timer. Landskabet frembyder ikke her noget ualmindeligt og kunde godt antages for dansk, hvis ikke Klipper hist og her stak Hovedet frem. Ved Øxnered Station er der et Kvarters Ophold, som kan benyttes til at spise Frokost i. Paa de Stationer, der staa angivne paa de i Waggonerne opslaaede Plakater, kan man drikke Kaffe à 35 Øre, spise Frokost à 75 Øre — 1 Kr. og Middag til 1 Kr. 50 Øre. Priserne ere ens overalt, Serveringen nydelig, og Betjeningen saa god, som man kan ønske sig, man besørger den nemlig selv, og selvgjort er jo velgjort. Man gør altid vel i at spise saa meget, som man paa nogen Maade kan, da man maa betale lige saa meget for 1 Stykke Smørrebrød som for 10. Kl. 12 kommer man til Köpmannabro, der ligger kønt, omgiven af Skov og Sø. Umiddelbart ved Stationen ligger vor Baad, »Laxen«, en lille Fyr paa 13 Fod og 8 Tommers Bredde; Sluserne, den skal igennem, ere nemlig kun 14 Fod brede. Men den ringe Plads er fortrinligt benyttet; den indeholder 2 hyggelige Saloner og 4 smaa Kahytter, der hver kan rumme 2 Personer, som rigtignok ikke kunne komme til at gøre ret mange Krumpring. Man modtages af en yderst elskværdig og gemytlig Kaptajn, der lover i Løbet af Dagen at føre en helt op mod Himlen. Kan man ønske sig noget bedre? Og han holder Ord; thi ikke alene gaar Rejsen i bogstavelig Forstand stadig opad gennem 20 Sluser, men hans gode

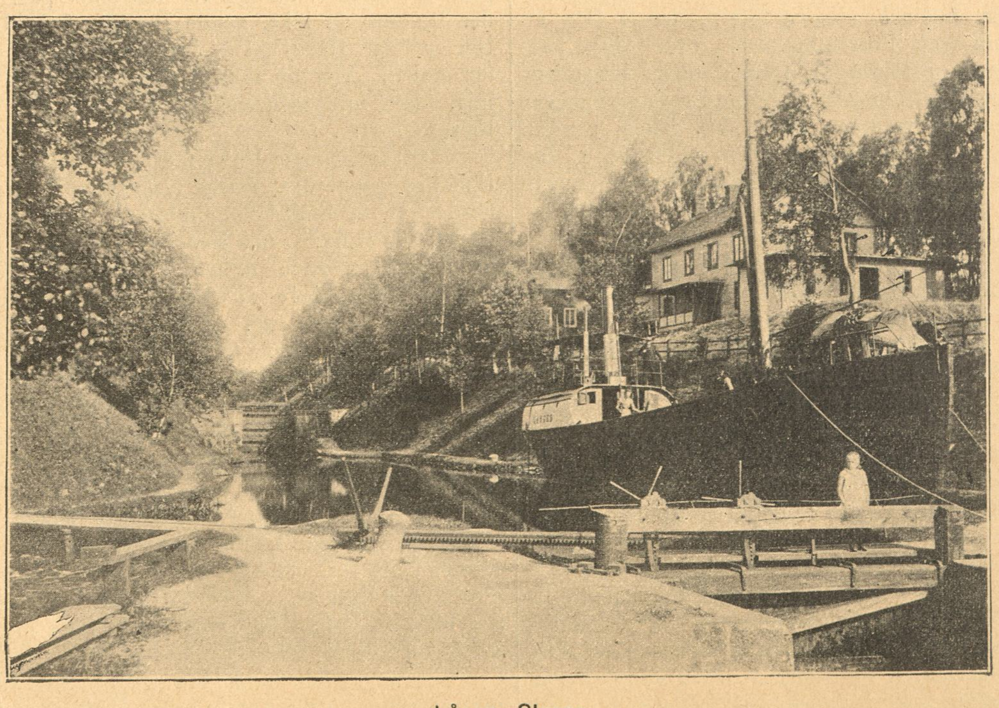

Långer-Slusen.

Humør, hans hjertelige Ligefremhed og hans inderlige Glæde over at fremvise alle de Skønheder, Landskabet frembyder, gør, at man virkelig for et Døgn synes at befinde sig i Himmerig. Kl. 1 begynder »Laxen« sin Fart over Svans- og Ypperudfjorden og ligger snart stille ved Begyndelsen til sin Himmelfart. Gennem Slusen foran styrter Vandet ned, umærkelig hæver Baaden sig, Slusen aabnes, og man glider ind i det næste Bassin for at hæves højere og højere. Der er noget saa uendelig fredeligt ved at ligge og vente i Slusen og glide gennem de stille Kanaler, noget saa vidt forskelligt fra Menneskelivets sædvanlige Rastløshed, at man bliver helt betagen deraf. Og hvor maa man ikke beundre Menneskets Snilde og Udholdenhed, naar man betragter de Hindringer, der her ere overvundne. Ingensteds staar det saa klart for en, som naar man nærmer sig de næste 5 Sluser ved Håfverud. Man sejler her over den buldrende Fos med en Fornemmelse, som om man sejlede i Luften. Der er nemlig over Vandfaldet spændt en aflang Jærnkasse, der er fyldt med Vand af 6 Fods Dybde; igennem denne Jærnkasse sejler Skibet; det kan lige slippe igennem, da det selv stikker $5^1/_5$ Fod. Det er Jon Ericson, der har undfanget den geniale Idé til Aquadukten ved Håfverud. Medens Baaden gaar gennem Sluserne, fører Kaptajnen os i Land, og med ham i Spidsen gaar Turen op ad Trapper og Stier til en henrivende Udsigt over Sluserne og de omliggende Søer. Landskabet er helt vildt med de bratte Klipper og mørke Granskove, ubetinget det interessanteste paa hele Turen. Rask gaar det ned til Baaden igen, for at man kan naa at sejle igennem Aquadukten. I godt Vejr dækkes Middagsbordet paa Dækket, for at man ikke et Øjeblik skal undvære Udsigten; det er som et Æventyr at sidde der ved det smukt dækkede Bord, i den stille, milde Sommerluft og se de skovbevoksede Bredder glide forbi som et stadig vekslende Panorama. Turen gaar videre over dejlige spejlblanke Søer, ad stille, fredelige Kanaler, og man ved ikke, hvad man skal beundre mest: Naturens stille Skønheder eller Menneskets Snille, der aabenbarer sig i de storartede Kanalanlæg og de mange Fabrikker, der drives af den brusende Elv. Skønnest af alle Kanalerne er vel nok Långed. Hvor henrivende spejler ikke »Laxen« sig i Kanalens stille, klare Vand, medens man sidder deroppe ved »Paradiset« og venter paa den! Og nu er man ude paa den skønneste af alle Dalslands Søer, Laxsjøn. Snart ligger man stille ved Herregaarden Baldersnæs, hvis smukke Haveanlæg man endelig maa bese. Tværs over Laxsjøn naar man Billingfors, i hvis Hotel man kan tage Ophold, hvis man ikke straks vil løsrive sig fra den dejlige Egn. Billingfors er en lille By med anselige Huse, Butiker, Apothek o. s. v. Men videre gaar Turen, medens Mørket falder paa, og Bordet atter dækkes, og ved Mørkets Frembrud naar man Endestationen Bengtfors. Herfra kan man næste Dag tage med den nyanlagte Bane til Bäckefors (en Station paa Gøteborg-Frederikshald-Banen), men det er langt at foretrække at tilbringe Natten i den morsomme Kahyt, hvor man har den største Besvær med at holde sig klar af hinanden, og hvor man har hele ain Opfindsomhed behov for at faa sit Tøj anbragt. Kl. 5 sætter Skibet sig atter i Bevægelse; Turen nedad gaar en Del hurtigere, da Posten skal afleveres til bestemt Tid i Köpmannabro. Kaptajnen, der i Gaar udelukkende var Vært, har i Dag et vist Alvors- og Forretningspræg over sig; han færdes travlt om Bord og i Land og er ivrigt beskæftiget med at modtage og ordne Breve og Pakker. I Köpmannabro maa man vente $1^1/_2$ Time, saa at man kan give »Laxen«, der igen sejler Kl. 1, et Hurra og selv faa en Afskedshilsen med Flaget. Billet og Nattelogi paa »Laxen« koster 10 Kr., og Kosten vil i Regelen løbe op til en 5—6 Kr.

Med Toget naar man Kl. 4 Efterm. Sunanå og gaar om Bord paa »Kinnekulla«. Turen over Venern kan i slemt Vejr være temmelig streng; man kan godt blive søsyg, naar man har lidt Talent for det. De fleste tænke sig vist Venern som et stort, uafbrudt Vandspejl og ane ikke, at man sejler i en hel Skærgaard af Smaaøer, hvor der undertiden er saa smalt, at Skibet lige kan stryge igennem. Snart faar man Øje paa Kinnekulla, der hæver sin mægtige Top i det fjerne, og lander efter 3 Timers Sejlads ved Råbäck. Her ligger der et godt Hotel, hvor man i nogle smaa »Hytter« ved Siden af Hotellet faar et godt Værelse til 1 Kr. 50. Man kan ogsaa om Aftenen begive sig op paa Kinnekulles Top og tilbringe Natten i et Værelse i Udsigtstaarnet for rigtig at nyde Solopgangen, men at dømme efter de mange Beklagelser, der findes malede med Blyant paa Væggene i Taarnet, lønner det sig i Regelen ikke. Man maa hellere tilbringe Natten i Hotellet og næste Morgen begive sig paa Vandring til Råbäcks Have med den hule Eg og Apostelgrotten, til en Grotte ved Navn Mørkeklef og til Udsigtstaarnet, hvorfra man har den videste Udsigt i Sydsverrige. For sin Fod har man Venerns udstrakte Flade, hvis Kyster man øjner overalt, undtagen mod Nordvest. Naar man besøger Kinnekulla, maa man ikke undlade at gæste Husaby Kirke, Sverrigs ældste Kirke, der er bygget før 1050. Man kan naa den ad en Sti oppe fra Kinnekulla; men jeg vil ikke raade nervøse Folk til at benytte den, da den til sidst løber ud i et simpelt Hjulspor, der snor sig over stenede Udørkener og Moser. Man maa hellere skydse fra Hotellet; en Vogn frem og tilbage koster 5—6 Kr. Kirken med det mærkelige Taarn gør et meget ærværdigt Indtryk; allerede den kolossale Nøgle, hvormed den aabnes, indgyder Ærefrygt. I Nærheden findes den Kilde, hvori St. Siegfred døbte Oluf Skøtkonning; dens Vand ansaas tidligere for helbredende, og efter den Tilstrømning at dømme, der var ved Kilden, skulde man tro, at den var det endnu. Kl. 7 Efterm. gaar Skibet til Lidköping, hvor man maa overnatte. Kl. 2 næste Dag er man i Göteborg og kan under et 6 Timers Ophold bese Byen og dens Omegn.

Jeg har nu søgt at give en Beskrivelse af denne smukke Tur; men det gaar som altid med Naturbeskrivelser; de overgaas langt af Naturen selv. Rejs selv derop; glid gennem de stille Kanaler, over de idylliske Søer, og du vil kunne sympatisere med Svensken, naar han synger: »Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord,« og forstaa, at han »vill lefva och dö i norden!«

S. K.

Peter Uheldig!

Humoreske ved Reiffenstein-Hansen.

Jeg havde i fire Uger været en lykkelig forlovet Mand og befandt mig i en tilsvarende rosenfarvet Stemning, da jeg en Dag mødte ham paa Gaden.

Almanaken viste den vidunderlig dejlige Maj Maaned. Dertil var Himlen, som det sig bør, himmelblaa, Solen smilede med sit mest straalende Smil, og Fuglene i Kastanietræerne sang deres lifligste Melodier. Kort sagt hele Verden saa saa fornøjet ud, at jeg tvivlede om, at de Pessimister, der kalde Jorden for en Jammerdal og Syndepøl, virkelig er menneskelige Væsener og ikke en øjen- og øreløs Afart Urangutanger.

Pludselig formørkedes det solbeskinnede grønne Rum mellem Træerne. Et stort kantet Hoved kronet med en elendig Hat, en lang bøjet Knokkelskikkelse med leddeløse Arme og Ben, et hulkindet Filister-Ansigt med udstaaende Ører, kom hen imod mig. Død og Pine! Det er jo Peter Uheldig! Min gamle gode Ven Peter Uheldig! Umuligt at tage fejl af ham.

I næste Øjeblik ligger jeg ved hans Bryst med Fare for at blive antaget for fuld eller gal: »Kender Du mig da ikke, gamle Dreng? Peter Uheldig! Det er mig, Hans! Det lykkeligste Menneske under Solen. Ved du ikke, at jeg nylig har forlovet mig. Den mest henrivende Pige i Verden er min Kæreste og . . .«

Det forstenede Udtryk af Forfærdelse i Peter Uheldigs godmodige Ansigt veg langsomt for Gemfærdet af et Smil, han missede stærkt med de nærsynede Øjne: »Aa, Hans, er det dig! Det har jeg altid sagt, du er et født Lykkebarn! Naa, saa gratulerer jeg dig!« Han strakte en af sine tørre, langfingrede Luffer ud, og i Øjeblikkets Begejstring rev jeg den næsten fra Kroppen. En uendelig Velvillie overfor hele Menneskeheden opfyldte mig. Jeg kunde have omfavnet den mest snavsede Gadedreng, der lumsk kastede en Sten efter mig, jeg kunde med et serafisk Smil have givet min Dødsfjende Broderkysset. I Mangel af alt dette omfavnede jeg atter og atter det eneste Medmenneske, Skæbnen i dette Øjeblik førte til mit overstrømmende Hjerte: »Kom med, gamle, gode Ven! Henne paa Hjørnet er der en Kafé. Jeg vil betro dig alt . . . Du skal vide alt. Hele mit Hjerte vil jeg udøse for dig.«

»Men jeg skal møde paa et aftalt Sted Kl. 12«, jamrede han. »Min Tid er knap, vigtige Breve . . .«

»Aa Passiar«, svarede jeg, greb ham fat i Armen og slæbte ham afsted i Stormskridt, medens jeg udgød mig i Lovtaler over min Udkaarnes Ynde.

Jeg bestilte Vin. »En Flaske Portvin af den bedste!« Medens jeg skænkede i og opmuntrede mit halvt bedøvede Offer til at klinke, fortalte jeg. Jeg havde jo saa meget at fortælle. Et Tilbageblik paa vor fælles Barndom forekom mig absolut uundværligt til Orientering. Saa beskrev jeg mine Følelser fra den navnløse Længsel til det første Kys bag Rødtjørnen ved Haveposten hos Møller. Den Ulyksalige slap ikke for noget. Tilsidst lovede jeg ham en Indbydelse til Bryllup: »Sværg mig til, at du kommer, du skal være Brudesvend, den smukkeste Pige i Byen skal du have under Armen. For du kan vel faas endnu?« For mit gennemborende Brudgomsblik sænkede han skyldbevidst Øjnene: »Jeg . . . jeg er Ungkarl endnu.«

»Menneske! Du maa gøre en Forandring!« udbrød jeg ivrigt. »Hvilken ulyksalig Forbindelse holder dig med dine 34 Aar endnu fangen i det elendige Larvestadium? Det er jo Synd og Skam. Jeg erklærer dig herved for et forvorpent og taabeligt Subjekt. Er ikke Kvinden Skabningens Perle, det eneste, som giver vor indholdsløse Tilværelse Værd? Byder din Kristen- og Statsborgerpligt dig ikke at tage en Hustru, at stifte Familie? Saa først er du en Mand, et Fuldmenneske.« Paa dette Stadium slog jeg drønende i Bordet, min Stemme fik Malmklang. »Hvad er du nu? Et jammerligt Halvvæsen, en elendig Snyltegæst i den skabende Naturs Livsværk, en Forbryder mod Skabningsplanen. Skammer du dig da slet ikke, Menneske?«

»Det — det er virkelig ikke min Skyld,« mumlede han helt fortumlet.

»Hans aabenbare Sønderknuselse formildede mig lidt . . . »Naa, naa . . . jeg troede, du var et af disse perfide, nederdrægtige Mennesker, en Kvindehader, der spytter efter de Druer, som hænger for højt for ham. Naa, blot Mod, gamle Ven, hvad du ikke er, kan du endnu blive.« Jeg klappede ham beskyttende paa Skulderen. »Vent blot til mit Bryllup, der aner mig noget. Naa, Skaal, min Ven.«

Min glade Anelse syntes kun lidet at trøste ham. »Aa, du ved jo Hans, at for mig lykkes intet. Jeg kan begynde paa hvad det skal være. Der er intet at stille op, naar man en Gang er saa uheldig.«

Den stakkels Fyr med sit Ugleansigt kunde have rørt en Skatteopkræver. Det gjorde mig virkelig ondt for ham, alligevel følte jeg mig forpligtet til at holde en Tordentale for ham over Themaet Mandevillie mod Skæbnespil. »I dit Bryst er din Skæbnes Stjerne,« sluttede jeg patetisk hævende mit Glas.

Han rystede resigneret paa Hovedet. »Ja, du er nu et født Lykkebarn. Du kan slet ikke tale med om det. Forresten har jeg jo været uheldig lige fra den Gang, jeg gik i Skole . . . . naar som helst jeg kom i Nærheden af Lamper eller Blækhuse, slog jeg dem i Stykker. Naar der blev lavet Kommers, var jeg regelmæssig den eneste, som blev nappet. Ved det eneste Stævnemøde, jeg nogensinde var saa modig at foreslaa, indefandt sig istedetfor den Elskede hendes Fader, vor tykke Overlærer. Ser du, saadan er det ogsaa senere gaaet; overalt Uheld og allermest hos Damerne. Jeg har opgivet det . . .« Han sukkede dybt.

»Hvad behager!« raabte jeg. »En Mand som du. En Mand som du. En Engel af en Menneske. Et Hjerte som Guld! dertil Formue. En født Familiefader. Og du skulde ikke kunne faa nogen? Det vilde dog være for galt!«

»Men det Uheld! Det evige Uheld!« jamrede han. »Det forfølger mig som en ondskabsfuld Dæmon, der hager sig fast i mine Frakkeskøder. Aa, jeg kunde fortælle dig mange Historier om det . . .«

Jeg tændte en Cigar, tog nogle Drag og sagde: »Skrift, min Ven! Det skal ikke mangle paa en erfaren Kenders Raad. Saadan en ordentlig Udtalelse skader ikke. Det gør Hjertet lettere og Hovedet klarere. Altsaa læg ud!«

Han stirrede endnu stadig dybsindigt paa den blaa- og hvidtavlede Dug. »Hun hed Laura«, begyndte han pludseligt.

»Hvem?«

»Hun, naturligvis, den Første.« Han saa bebrejdende paa mig, »du ved jo, at jeg altid havde Uheld!«

»Naa, Pardon! Altsaa taler vi om Laura. Var hun smuk?«

Han løftede henrykt Øjnene mod Loftet: »Smuk som en Engel. Og jeg elskede hende, aa saa uendelig! Hun var ogsaa bestandig meget venlig mod

mig. En Gang gav hun mig en Orden i Cottillon, jeg har den endnu, og samtidig smilte hun.« Han gjorde et svagt Forsøg paa at kopiere dette Englesmil. »Jeg tænkte paa hende Dag og Nat, og det forekom mig . . . jeg troede næsten . . . Mine Venner begyndte allerede at drille mig med hende. Da . . .« han sukkede og gjorde en lille Kunstpavse. »Ved en Diner sammen med gode Bekendte havde den venlige Husmoder givet mig hende til Bordage. Hun var mere henrivende end nogensinde før, den blaa Silkekjole, som hun bar første Gang den Aften, klædte hende fortryllende. Vi talte om alle mulige Ting, stadig stemte vore Anskuelser overens.« Han smilte genert. »Tilsidst talte vi ogsaa om . . . Kærlighed.«

»Naa saaledes, jeg ser, Du er ikke ganske uerfaren i Taktiken, gamle Dreng!«

Han saa mørkt paa mig. »Hør først til Ende.« »Ja,« sagde min Engel, »De unge Mænd nutildags ser kun paa Penge og i hvert Fald paa et smukt Ansigt. Saa ere vi Damer dog anderledes. Jeg for Eksempel, hvis en brav Mand, der hverken var Millionær eller havde et glimrende Ydre traadte frem for mig . . .«

»De kunde elske en saadan Mand, Frøken Laura?« hviskede jeg overlykkelig.

»Ja,« sagde hun hviskende. »Jeg vilde kunne elske ham.« Samtidig rykkede hun sin venstre Haand bort fra Tallerkenen en lille Smule nærmerere til mig.

»Aa, Frøken Laura«, siger jeg og bøjer mig frem for at gribe denne kære lykkevarslende Haand . . . . da! Et højt Skrig, en Klirren! Jeg havde væltet den fyldte Sauceskaal, som Tjeneren netop vilde række mig, ned over hendes blaa Silkekjole. Hun maatte forlade Selskabet. Det sidste Blik, hun tilkastede mig, lynede af Had og Foragt. Dermed var min Skæbne beseglet . . . Jeg har aldrig siden vovet at nærme mig hende,« sluttede han sukkende.

»Det er ganske vist Uheld, forbistret Uheld,« indrømmede jeg. »Men saadan noget hænder en dog Gudskelov kun én Gang i Livet. Det glemmer man igen og ler tilsidst ad det.«

»Ler ad det!« gentog han ironisk. »Hør nu blot videre. Den Anden.«

»Ih, du Hjerteknuser! Var den hulde Laura allerede saa snart glemt?«

Han saa bedende paa mig. »Hun hed Elise. Jeg følte mig saa ensom i X-kjøbing. Byen var kun lille, alle Kollegerne gifte. Jeg er nu en Gang saaledes. Ogsaa jeg vilde gerne have mig et saadant hyggeligt Hjem.«

»Ja, det er ogsaa dejligt,« bemærkede jeg med en noget blaseret Kendermine. »Det har du fuldstændig Ret i, gamle Fyr. Skaal! Naa altsaa Elise.«

»Hun var den eneste i Byen, en munter sortøjet Tingest!

»De Blonde ere altid smukkere,« bemærkede jeg. »Brunetter duer ikke.

»Men hun var virkelig ganske nydelig,« plæderede han for Elise. »Hendes Moder, der var Enkefrue, havde ogsaa saadan en mærkelig Maade at trykke min Haand paa, og ved Afskeden sagde hun altid: »Kom rigtig snart igen, Hr. Fuldmægtig, min Elise vil glæde sig meget derover.« Hun var virkelig ogsaa meget venlig mod mig, glædede sig over de mange Buketter, jeg sendte hende og lod mig bære sit Overstykke paa alle Udflugter. Og som det saa plejer at gaa . . . en Dag fattede jeg en stor Beslutning, tog min Kjole paa, satte Cylinderen paa Hovedet og vilde tage mine Handsker. Men du store Himmel! De havde en Gang skinnet i det sarteste forskriftsmæssige Hvidgraa; nu saa de ud, som om man havde baaret Kul med dem. Gud skal vide, hvem der havde brugt dem i al den Tid. Jeg stirrer endnu helt forbløffet paa mine sorte Fingre, da min Værtinde træder ind. Jeg konsulerer hende angaaende Tilfældet, og hun ved Raad. »Lad blot mig faa dem, Hr. Fuldmægtig, om 10 Minuter bringer jeg dem igen saa hvide som Sne.«

Jeg tænker intet ondt, men formoder, at hun vasker dem i et eller andet. Da hun atter bringer dem, saa de virkelig ogsaa ganske anstændige ud. Du kender jo min fordømte Nærsynethed. Jeg spørger altsaa ikke om noget, trækker dem paa og begiver mig paa Vej til Enkefruen. Mama er gaaet ud, og Frøken Elise modtager mig alene siddende i Sofaen i Dagligstuen. Jeg tager Plads overfor hende. Hun ser meget forlegen ud, jeg er heller ikke ganske fattet og piner min Hjerne med en passende Indledning. »Det er smukt Vejr i Dag,« bemærker jeg endelig for at sige noget.

»Men, Hr. Fuldmægtig, det regner jo.«

Det skyllede virkelig ned i Strømme. Samtalen stoppede atter, og i min Forlegenhed stryger jeg mig et Par Gange med Haanden over Panden, saaledes som jeg plejer at gøre. Tilsidst begynder jeg at tale om Skovriderens Selskab og en hel Del andet, stadig med en Følelse af, at Elise ikke rigtig hører efter. Hun svarer meget kort og adspredt, samtidig trækker det saa underligt i hendes Mundvige. I hendes sore Øjne funkler og lyser det, medens hun følger mine Haandbevægelser, som derved naturligvis bliver endnu mere nervøse og fortvivlede.

Endelig rejser hun sig og gaar hen til Døren. Jeg ser bagfra, hvorledes hendes Skuldre krummer sig, og hendes Stemme lyder halvkvalt, da hun siger: »Jeg vil dog en Gang se efter, om Mama ikke er kommen tilbage.«

»Nej! For Guds Skyld Nej!« udbryder jeg i Dødsangsten for at forspilde det gunstige Øjeblik. »Frøken Elise!« Hun standser og ser atter paa mig. »Ved De da ikke, hvorfor jeg er kommen i Dag? Aa, Elise, det er en alvorlig og afgørende Stund i mit Liv, i hvilken jeg maa tilstaa Dem, at jeg elsker dem, at mit Hjærte«, ved denne Vending lægger jeg naturligvis efter Skik og Brug Haanden paa det paagældende Sted, »at mit Hjærte trofast og inderligt . . .«

Da! Just i det kritiske Øjeblik skete noget frygteligt! uventet! Elise, min Elise lo pludselig højt, og hun lo saaledes, at hele hendes Legeme rystede, og Taarerne løb ned ad hendes Kinder.

»Elise! De gør Nar ad mig! Deres Haan i dette Øjeblik . . .« Jeg springer op.

»Aa, Hr. Fuldmægtig, Hr. Fuldmægtig!« ler hun i en formelig Latterkrampe. »Det er for . . . . for morsomt!« Og hun ler, til hun ikke kan staa længere paa Benene og lader sig falde ned i en Stol.

»Jeg beklager uendeligt at have gjort mig saa latterlig.« Et knusende Blik, et stift Buk og tordnende knalder jeg Døren i efter mig. Endnu paa Trappen hører jeg hendes Latter. Jeg kunde have myrdet hende i det Øjeblik, den kokette Slange! «

Hvorledes jeg kom hjem, ved jeg endnu ikke. Jeg skummer, jeg raser omkring i Værelset. Saa falder mit Blik tilfældig paa Spejlet. Jeg staar som forstenet. Hvad er det? . . . Hele mit Ansigt er fuldt af hvide Pletter, og paa min Kjole — lige paa det Sted, hvor mit blødende Hjærte sidder . . . findes der fem hvide Fingre, Aftryk af min Haand. Tænk dig mine Følelser! De lade sig ikke beskrive. Min Værtinde, det Asen, havde hvidtet Handskerne med Mel. Jeg tog naturligvis straks Permission og søgte Forflyttelse. Uden Afskedsbesøg forsvandt jeg; et Brev, som Enkefruen sendte mig den næste Morgen, kastede jeg uaabnet i Ilden.«

»Naa?« han saa sørgmodig paa mig og tkænkede sig et nyt Glas. »Indrømmer du nu, at jeg er ganske ualmindelig uheldig?«

»Du har været det, gamle Dreng. Leve Haabet! Lad Laura og Elise løbe. Skaal! For den tredje!«

Han smiler ben for sig, medens han tømmer Glasset til Bunds og atter bliver melankolsk. »Du mener mig det godt! Men det nytter jo altsammen intet, Hans! Mod Uheldsbaccillen opfindes intet Middel . . . og den er dog den nederdrægtigste af alle,« fuldendte han barsk,

Jeg iagttog ham skarpt: »Sig mig en Gang min Ven, den tredje, du er mig noget fordægtig! Hun eksisterer da vel ikke allerede?«

Han faar pludselig travlt med noget ved sine Støvler: »Aa, hvor vil du hen, bevares! Jeg —«

»Naa, naa.«

Han ser bønligt paa mig. »Hans! Jeg — jeg kan dog ikke gøre for det.«

»Nej hør, Menneske! Du er jo en ren Don Juan, en Massemmorder.«

Han sætter et meget sønderknust Ansigt op: »Herregud, jeg er nu en Gang ikke af Sten. Jeg havde allerede som Dreng et blødt Hjerte, det kan man da ikke gøre for, og — og der findes her saa henrivende Piger.«

»Den Undskyldning lader sig høre,« svarede jeg. »Du har formildende Omstændigheder for dig. Men sig mig en Gang, hvad hedder dette nye Vinunder. Jeg kender dog saa temmelig alle de smukke Piger her i Omegnen.«

»Hvad hun hedder?« han fo'r forlegen med Haanden over sin allerede noget skaldede Isse. »Ja ser du, det ved jeg ikke selv endnu. Sagen er overhovedet meget uklar, noget ensidig, du forstaar nok. Foreløbig ser jeg hende kun hver Dag gaa forbi min Kafé. Jeg forsikrer dig, hun er henrivende, rent ud fortryllende, det første Blik fra hendes brune Øjne, der tilfældigt strejfede mig, har gjort mig til hendes Slave . . , Men den Tanke, at jeg en Dag kunde staa Ansigt til Ansig med denne Pige og tale med hende, har noget Overvældende for mig.« — Begejstringens Ild i hans Øjne udsluktes pludseligt. »Aa, blot jeg dog ikke var saa uhelbredelig uheldig«

»Min gamle Ven, bild dig dog ikke selv saadan noget ind. Alle gode Gange er tre, og jeg er din Ven. Stræb efter at slutte det trofaste Forbund paa Liv og Død. Selv om det var Overpræsidentens eneste Datter, skal du have hende. Forlad dig paa Hans! Skaal, Held og Lykke! Om et Aar er du gift!«

Min Tillid gjorde ham øjensynlig vel. Han begyndte at komme nærmere ind paa Sagen: »Naar jeg blot hawde et Tilknytningspunkt!«

»Lad det blive min Sag. Det skal jeg nok sørge for. Men vi maa først nærmere identificere hende. Hvorledes ser hun ud? Beskriv!«

»Middelhøj.«

»Det eneste klædelige for en Pige. Jeg hader de lange Stænger. Min Dora er ogsaa middelhøj. Videre.»

»Blond.«

»Jeg ser, at du har Smag, der er ikke noget elskeligere end blonde Piger. Skaal! Altsaa for de Blonde.«

»En sød lille Stumpnæse,« vedbliver han. »Brune Øjne.«

»Brune Øjne! Stumpnæse!:

»Hun bærer sædvanlig en hvid Pelsbarret og en blaa Jaket med Sølv . . .

»Stop, Ulykkesfugl! Det er min Forlovede!«

TIL BILLEDERNE

H. Oehmichen: Modellen. Denne Kunstner har i sit Hjemland vundet Popularitet ved Folkelivsbilleder som Exners. Hyppigst ere Børn hans Figurer. I dette Billede er det ogsaa et Barn som er Hovedpersonen. Kunstneren har ved Løfte om en lille Belønning faaet den prægtige lille Pige til at staa for sig og de to Gamle — formodentlig Bedsteforældrene — følge med Interesse Begivenhedernes Gang. Det smigrer dem aabenbart ikke lidt, at den lille skal foreviges. Samme Opsigt synes det hele at vække udenfor og en lige saa talrig som ungdommelig Tilskuerkreds har samlet sig med Næserne paa Ruderne.

* * *

B. Stuckenberg: Gamle Mester. Af dette unge kærnesunde Talent har vi allerede tidligere bragt et fortræffeligt Studiehoved. »Gamle Mester« staar ikke tilbage for sin Forgænger. Lidt »sikker« er han, og lidt hvast synes Blikket at være bag Brillerne, men heller ikke det gamle zünftige Humør mangler i hans Ansigt.

Skak.

Sort.

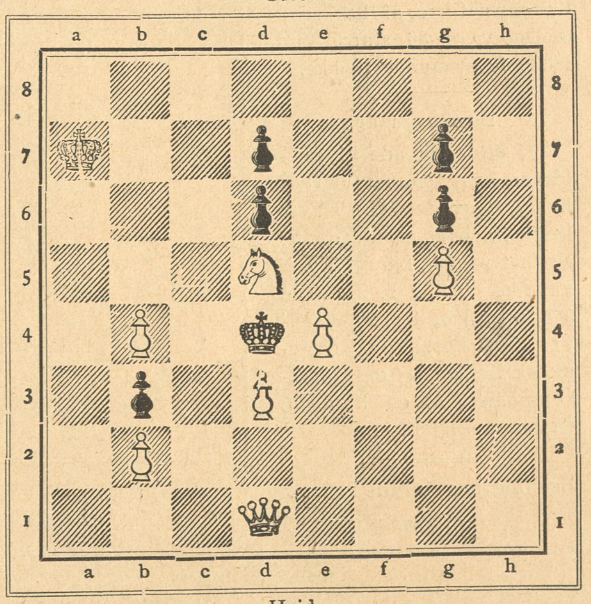

Hvid.

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Medbejlerens Hævn.

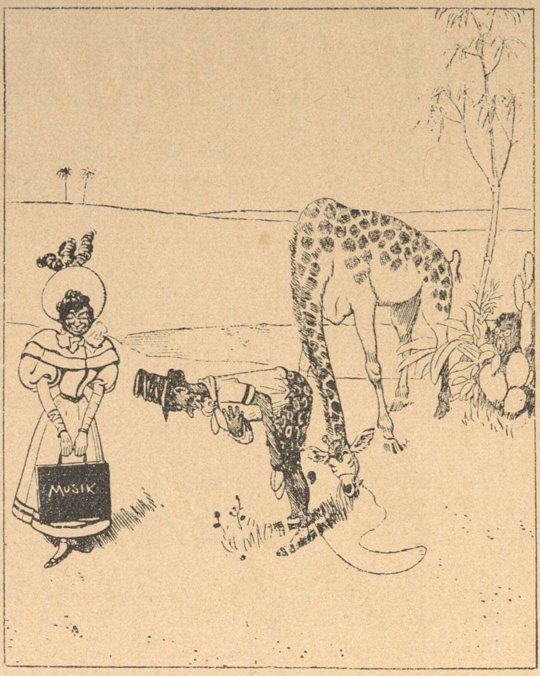

1.

2.

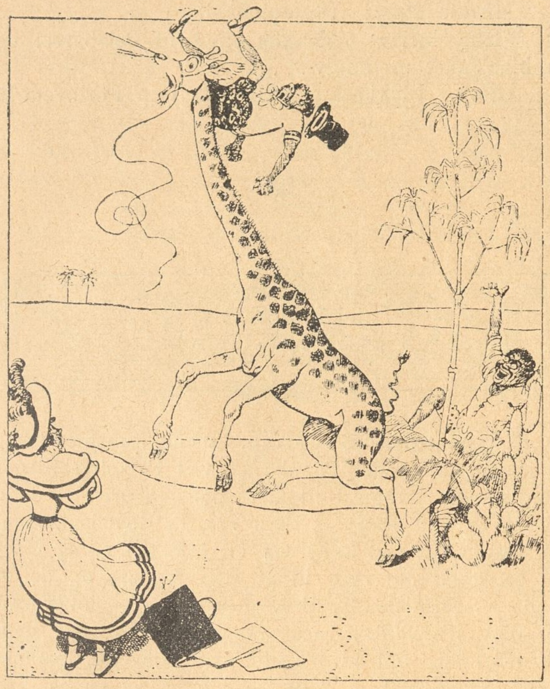

3.

4.

Hr. Jensens mærkelige Frisure.

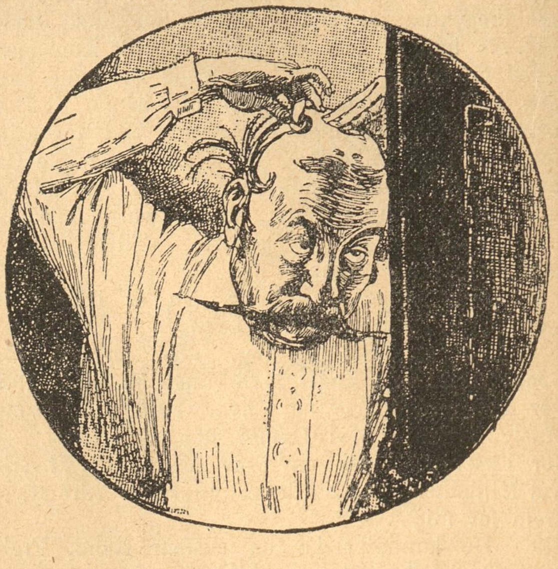

Opgaver.

Ordspil.

1. 2. 3. 4. — 5. 6. 7. 8 9. Gang; 1. 2. 3. — 4. 5. 6. — 7. 8. 9. Opvarter bringe dig, som har 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. i Forvaring.

Arithmetisk Kvadratgaade.

Tallene fra 1 til 36 skal anbringes saaledes i en Kvadrat, at Summen af hver af de lodrette Rækker er ens: de vandrette Rækker skal Summen af hver af Rækkerne stedse være 36 større end i den foregaaende Række.

Bogstavgaade.

Af efterstaaende 31 Bogstaver skal dannes 6 Ord, hvis Begyndelsesbogstaver læste fra oven nedad danne Navnet paa et Land i Nordamerika. 6 a, 1 b, 2 c, 2 d, 5 e, 6 n, 3 o, 4 r, 2 u. 1) Et Træ, 2) et Fornavn, 3) en romersk Kejser, 4) en Operakomponist, 5) en Flod, 6) en græsk Digter.

Løsning paa Karade i Nr. 14.

Therese.

En afrikansk Omnibus

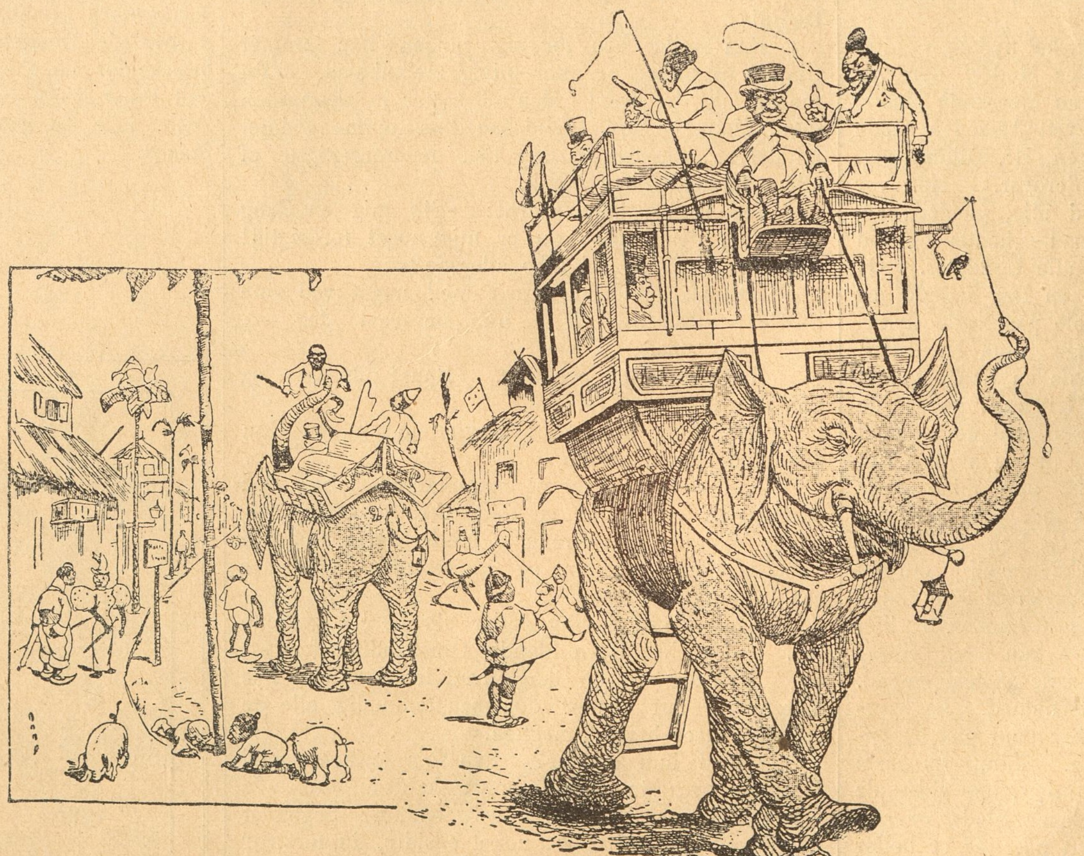

Løsning paa Dominoopgave i Nr. 14.

Paa Bordet ligger 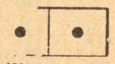

B har lukket Spillet med 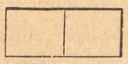 — B beholdt 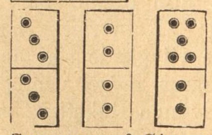 tilbage.

Summen af Øjnene paa C's 9 Brikker beløb sig til 85.

Indhold.

Billeder: Modellen. Efter Maleri af Hugo Ochmichen. — Gamle Mester. Tegning af Stuckenberg. — Dalslands Kanal (3 Bill.). — Medbejlerens Hævn (4 Bill.). — Hr. Jensens mærkelige Frisure (2 Bill.). — En afrikansk Omnibus.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Aften. Digt af I. Raunkiær. — Stine. Af Vilh. Ohlsson. — En Tur gennem Dalslands Kanal. Af S. K. - Peter Uheldig. Af Reiffenstein-Hansen. — Til Billederne. Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig eng Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 16 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 19. Januar. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896

En Kurmager. Karnevalsbillede af Fr. Fecht.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Dette var den lykkeligste Dag, Nora havde oplevet, siden hun var kommen hjem til Hampshire. Synet af al denne Ungdom med deres meget materielle Glæder, jog hendes egne Sorger paa Flugt. Da Maaltidet var til Ende — og det var det først, da der intet spiseligt var tilbage — satte hun en storartet Leg i Gang med Røvere og Soldater, som holdt Børnene i Aande i en Timestid. Derefter legedes der »Skjul« og »Enke«, indtil den nedgaaende Sol kastede lange Skygger hen over Engen, og de fjærne Kirkeklokker slog otte.

»Aa, hvor jeg er træt,« udbrød Nora til sidst, »jeg kommer vist til at hvile mig lidt. Den næste Leg maa I lege uden mig.«

»Aa nej, Frøken, vi kan ikke uden Dem,« skreg mindst tyve Stemmer i Munden paa hverandre, »De er den eneste, som forstaar det.«

Smigeren forfejlede ikke sin Virkning.

»Jeg kan virkelig ikke holde det ud,« udbrød Nora aandeløs, »men jeg skal gerne sætte en Leg i Gang. Hvad skal det saa være?«

»Tagfat!« raabte Pigerne.

»Nej, jeg synes, det skal være Blindebuk,« sagde Nora, »Stedet her passer saa godt til denne Leg; men husk, at jeg vil ikke være med. Hvem vil være Blindebuk?«

Mr. Scobel meldte sig beredvillig. Han havde hidtil kun været Tilskuer, men nu var det hele snart forbi, og han følte, at han ogsaa burde trække sin Del af Læsset. Nora bandt ham for Øjnene, gjorde ham de sædvanlige Spørgsmaal, snurrede ham rundt og lod ham derpaa selv finde Vej mellem Træerne, famlende sig frem med udbredte Arme under Børnenes skingrende Latter og henrykte Jubel.

Det varede ikke længe, før han fik fat i en lille, fed Pige, hvis hvæsende Aandedræt vilde have forraadt hende for en Døv.

»Det er Polly Sims,« sagde Præsten.

Ja, det var Polly Sims, og hun fik øjeblikkelig Bindet lagt om Øjnene. Hun flakkede længe om mellem Træerne som et forvildet Faar, men endelig hørtes et Triumfskrig. Hun havde fanget Miss Tempest.

»Jeg kunde kende hende paa hendes fine Kjole og paa den dejlige Lugt paa hendes Lommetørklæde,« sagde hun.

Nora fandt sig i det uundgaaelige og fik Bindet for Øjnene.

Hun var virkelig træt og var glad ved, at Dagens Anstrengelser snart vare forbi. Hun gik langsomt ud og ind mellem Træerne, idet hun famlede sig frem med vidtstrakte Arme, og hendes Fødder sank ned i de visne Blade paa den fugtige Jord. Det var blevet Aften; Duggen faldt tæt, hun kunde ikke høre Børnenes Stemmer. Nora famlede sig dybere ind i Krattet og endnu havde hun ikke fanget nogen. Hun begyndte at tro, at hun var kommen bort fra Selskabet, at hun var i Færd med at gaa vild i den mørke Skov.

Hun vilde netop til at tage Forklædet fra Øjnene, da hendes udstrakte Arme endelig fangede noget, en menneskelig Skikkelse, en virkelig, haandgribelig Person.

Før hun havde Tid til at tænke over, hvem det kunde være, følte hun sig omslynget af et Par stærke Arme, og et Par Læber trykkede et fast Kys paa hendes Mund.

»Bliv ikke vred,« sagde en velkendt Stemme, »men er det ikke Legens Regel? Og hvis det ikke er det, burde det være saaledes.«

I det samme følte hun, at Bindet blev løsnet fra hendes Øjne, og i Halvmørket skimtede hun Roderick Vawdrys Ansigt. Han betragtede hende med et Udtryk, som hun tænkte maatte være broderligt Venskab, en gammel Vens Glæde over at se hende igen efter lang Tids Forløb.

Ikke destomindre følte hun sig fornærmet over hans Dristighed. »Det hører ikke med til Legen mellem dannede Folk,« udbrød hun harmfuld. »Det er maaske noget, som bruges mellem Staldkarle og Kokkepiger. De er virkelig alt andet end en dannet Gentleman! Det undrer mig, at Lady Asbourne ikke forstaar at opdrage Dem bedre.«

»Er det min Løn, fordi jeg har frelst Dem fra at gaa ud i Mosen her tæt ved? Havde jeg ikke grebet Dem, havde De nu siddet i Mudder op over Anklerne.«

»Hvorledes er De kommen her?«

»Jeg var nede i Langeley Brook for at fiske og gik netop hjemad i gnavent Humør over min mislykkede Ekspedition, da jeg hørte Børnenes Stemmer og pludselig stødte paa Mr. Scobel og hele den ungdommelige Forsamling. De vare helt forskrækkede over, at De var bleven borte for dem; de havde lige med et tabt Dem af Syne. Men der ser jeg Mr. Scobel! Han vil blive glad over, at jeg har fundet Dem.«

»Naa, Gudskelov, at De er her, kære Frøken,« udbrød han. »Vi var saa bange, at De skulde gaa i Mosen. Jeg tror ikke, en Skov egner sig til Blindebuk.«

»Jeg tror det heller ikke mere,« svarede Nora, som var bleven meget bleg.

»De ser ud, som om De ogsaa var bleven forskrækket,« sagde Præsten.

»Jeg følte mig saa ene, jeg vidste ikke, hvor jeg var kommen hen. Ikke en Lyd var at høre uden Frøernes Kvækken og en enlig Ugles Tuden. Og hvor det er blevet koldt, efter at Solen er gaaet ned — jeg holder ikke af Skoven efter Solnedgang.«

Hun talte hurtigt og afbrudt, idet hun søgte at skjule en Sindsbevægelse under en unaturlig Livlighed.

Mr. Scobel gik bort igen for at træffe sin Kone og samle Børneflokken, som nu maatte opstilles til Hjemmarchen.

»Skulle vi op ad Højen sammen,« spurgte Roderick beskedent, »medens Scobels faar samlet Børnene og alle deres Sager?«

»Jeg skal køre Mr. og Mrs. Scobel hjem,« svarede Nora kort.

»Hvor er Deres Vogn?«

»Jeg antager, den er oppe paa Højen.«

»Saa lad os gaa derop og finde den — hvis De da ikke afskyer mig saa meget, at De hellere vil være af med mig. Er De meget vred paa mig for min Uforskammethed?«

»Det er ikke Umagen værd, at tage den Sag saa alvorligt,« sagde Nora roligt efter en Pause. »Jeg blev straks meget vred, men i Grunden har det jo ikke noget at betyde mellem Dem og mig — vi, der for faa Aar siden var som Broder og Søster. Jeg tror nok, De den Gang har kysset mig, skønt jeg har glemt det.«

»Jeg tror nok, jeg har haft den Dristighed — et Par Gange,« indrømmede Roderick med passende Alvor.

»Saa skriver vi Deres Uforskammethed i Dag paa den gamle Regning og betragter den som afsluttet i Aften; men husk, at det aldrig maa gentages, det kunde jeg aldrig tilgive.«

»Jeg vil gøre alt for at undgaa Deres Vrede,« sagde Roderick ydmygt.

De gik langsomt op ad den grønne Høj, medens Maanen steg op over Skoven og Dalen og Sct. Hansormene begyndte at lyse hist og her mellem Buskene. Nora syntes, at Øjeblikket nu var kommet til at udføre en Beslutning, hun for længe siden havde taget. »Jeg fryder for, at jeg, da vi mødtes sidst paa Lord Southminsters Bal — glemte at lykønske Dem til Deres Forlovelse,« sagde Nora venligt, da de havde gaaet et Stykke Vej uden at veksle et Ord; det var hende om at gøre, at faa det sagt paa en saadan Maade, at han kunde mærke, at det virkelig glædede hende. »Det glæder mig oprigtigt, at De tog Deres Hustru her fra Egnen — og det saaledes, at Deres Indflydelse her vil blive større.«

»De er meget venlig,« svarede Roderick med Kulde. »Jeg har god Grund til at være stolt over, at min Forlovede valgte mig fremfor saa mange langt værdigere. Hun er baade elskværdig og dannet, men — siden vi en Gang før har talt om denne Sag og jeg udtalte mig den Gang meget bestemt — er det min Pligt at sige Dem, at min Forlovelse med Mabel kom i Stand for at glæde min Moder. Hun var jo den Gang syg og Mabels Opofrelse og Godhed imod hende kendte ingen Grænse. Mit Hjerte droges til hende af Hengivenhed og Taknemmelighed, og jeg vidste, at det vilde glæde min stakkels Moder at se os sammenknyttede, før hun døde — og paa den Maade gik det til — jeg ved næppe hvordan — og jeg har al mulig Grund til at værd stolt og lykkelig over, at Skæbnen begunstigede mig saaledes fremfor saa mange andre.«

»Det glæder mig ret at høre, at De er lykkelig,« svarede Nora mildt.

De fortsatte Vejen i Tavshed, og de vare naaede helt op til Toppen af Højen, før nogen af dem talte. —

Nora var den, som først tog til Orde. »De husker jo nok, hvad jeg en Gang bad Dem om,« sagde hun, idet hun alvorligt lagde sin Haand paa Legekammeratens Arm, »hvis De skulde faa Indflydelse herhjemme, saa gør, hvad De kan, for at bevare os Skoven. Lad ikke disse frygtelige Statsøkonomer blot for at spare eller tjene nogle Pund, ødelægge os Landskaber, der er mange Menneskers Fryd og Stolthed. England har sikkert Raad til at bevare lidt for dets Digtere og Malere, ja selv for de beskedne Mennesker, hvis Søndagsfornøjelse det er at drikke The ved Rufus Sten. Lov mig det, Roric, lad alt blive, som da vi var Børn.«

»Alt, hvad jeg kan gøre dertil, skal blive gjort,« svarede han. »Det glæder mig, at De i Aften har bedet mig om noget, Nora; at De har givet mig noget at virke for Dem. Det skal være Sløjfen paa min Hjælm i Fremtiden. Min Devise skal være: »For Gud og Nora«.«

Han bøjede sig ned og kyssede hendes Haand som Tegn paa ridderlig Lydighed.

Han havde netop sluppet hendes Haand, da Mr. og Mrs. Scobel med Børnene og Lærerinden kom marcherende op af Højen syngende af fuld Hals.

»Hvilken prægtig Aften!« udbrød Mr. Scobel. »Jeg synes, vi burde spadsere hjem allesammen, det vil være meget morsommere end at køre.«

Han sagde dette med en levende Erindring om Titmouses Bedrifter paa Udkørselen, og en hemmelig Frygt for, at Dyret vilde opføre sig endnu værre paa Hjemvejen. »Jeg tror, at jeg i alt Fald vil foretrække at gaa,« tilføjede Præsten, »der maa jo ogsaa være nogen til at passe paa Børnene.«

»Lad os saa alle gaa,« sagde Roderick, »det bliver en dejlig Tur i Maaneskinnet og vi kan jo skyde Genvej gennem Plantagen. Bates kan køre Vognen hjem. Ikke sandt, Miss Tempest?«

Nora nølede.

»Det er ikke mere end tre Fjerdingvej gennem Plantagen,« sagde Roderick.

»De mener da ikke, at jeg er bange for den Spadsertur?«

»Paa ingen Maade. I det mindste var De en udmærket Fodgænger for tre Aar siden. En Vinter i Paris og en Sæson i Brighton kan vel ikke have ødelagt Dem helt.«

»Hvad vil De, Mrs. Scobel? Jeg vil gøre, hvad De vil,« sagde Nora henvendt til Præstefruen.

»Aa, lad os blot gaa allesammen,« svarede denne, som havde gættet sin Mands Følelser overfor Titmouse.

»Saa kan du køre Ponnyen hjem, Bates,« sagde Nora, »og husk at give ham noget godt at spise.«

Titmouse fo'r ned ad Højen med en Fart, der næsten retfærdiggjorde Præstens bange Anelser, og satte af Sted hen ad Vejen med Vognen raslende efter sig, saa at Kuskens Skikkelse svajede frem og tilbage i Maaneskinnet.

»Gud ske Lov, at vi ikke sidder i den Vogn,« sagde Præsten fromt.

Hele Selskabet satte sig nu i Bevægelse i en anden Retning, først langs med Højens Top og derpaa ad en lang Sti over en lyngbevokset Hede. Nora og Roderick gik i Spidsen og efter dem Processionen af Skolebørnene, uophørlig syngende og uden at det saa ud til, at de vilde blive trætte for det første.

Nora og Roderick gik lidt raskere til, saa at de snart vare et godt Stykke foran Børnene. De naaede snart et Led, der førte ind til et Indelukke, gennem hvilket der førte en Genvej til Beechdale og Abbediet. De kom først til en ung Granplantage, et helt Vildnis, som en Fremmed vilde haft Nød ved at finde Vej igennem, men Nora og Roderick kendte hver Plet. De havde ofte fulgt Hundene paa disse snevre Stier, og de havde hele Aaret rundt færdedes her til Hest og til Fods.

I nogen Tid vandrede de i Tavshed, nydende Aftenens Skønhed og den højtidelige Stilhed, der kun afbrødes af Børnenes høje, klare Sang.

»Skulde man ikke tro, at vor glade Barndomstid var vendt tilbage?« sagde Roderick endelig, »føler De Dem ikke, som om De igen var en lille Pige, Nora, ude paa Tur med mig — for at samle Bregner eller Insekter?«

»Nej,« svarede Nora bestemt. »Intet kan bringe Fortiden tilbage til mig. Jeg kan aldrig glemme, at jeg havde en Fader — den kæreste og bedste Mand — og at jeg har mistet ham.«

»Kære Nora,« begyndte Roderick i en hjertelig Tone, »man bør ikke hele Livet igennem sørge over de døde. Vi kan tænke paa dem og mindes dem med Kærlighed og Taknemmelighed, saa længe vi leve, men derfor skal vi ikke udelukke vor Ungdom

fra Livets Glæde. Tænk paa, hvor hurtig vor Ungdom svinder — og spilder vi den med unyttig Sorg —«

»Ingen skal sige, at jeg har spildt min Ungdom og lukket mig ude fra Livets Glæde. Jeg gaar til Selskaber og Baller. Moder og jeg har gjort os Umage for at vise Verden, at vi kunne være lykkelige uden Fader.«

»Den kære, gamle Squire,« sagde Roderick kærligt, »jeg tror, at han holdt af mig.«

»Det ved jeg, at han gjorde,« svarede Nora.

»Ja, meget er blevet anderledes for os begge, siden vi sidst red sammen i disse Skove. Jeg tror ogsaa, at De har Ret i, at det ikke er muligt at sætte sig tilbage i den forbigangne Tid, end ikke for et Øjeblik. Bevidstheden om det nærværende er saa overmaade stærk hos os.«

De vare nu komne til Enden af Indelukket og stode og lænede sig til Leddet, medens de afventede Børnenes Ankomst.

»Naar alt kommer til alt,« vedblev Roderick, »er det maaske det bedste, at leve i Nutiden og se tilbage paa Fortiden som paa et gammelt Maleri, der før eller senere vil blive vendt ind imod Væggen.«

»Jeg kan ikke lade være med at tænke paa mit gamle Jeg som paa en fremmed Person,« sagde Nora. »Jeg ved, at der var en Gang en lille Pige, som hed Nora, som plejede at strejfe om i Skovene paa en Ponny, der var næsten lige saa vild som hun selv. Men jeg kan ikke forstaa, at det er den samme Person, som staar her,« sluttede Nora, idet hun pegede paa sig selv med en vred Gestus.

»Og hvem var den bedste?« spurgte Roderick, »den vilde Nora fra Fortiden eller den elegante, eksotiske Plante fra Nutiden?«

»Jeg ved, hvem der var den lykkeligste.«

»Ak!« sukkede Roderick, »Lykke er en Dragt, vi aflægge, naar vi have traadt vore Børnesko. Men De, som kun er nitten Aar, burde dog have nogle Aar tilbage.«

Nu vare Børnene i Sigte, de nærmede sig trampende hen ad Stien, stadigt syngende. Mr. Scobel gik i Spidsen og slog Takt til Sangen:

Han er den store Mester,
han sender Liv og Død,
han tænder Nattens Stjerner
og maler Rosen rød.

Ende paa første Del.

Et Eksperiment.

(Af mine efterladte Papirer.)

Af

Philip Berges.

> **Paa Grund af Forretningsophævelse!!**
>
> En Referent fra Kolumbus-Udstillingen, som agter at trække sig tilbage fra Forretningerne, ønsker at sælge sine samlede rige Erfaringer til billigste Pris. To Ark Papir, et Kautsjukstempel, en Pen, med hvilken der allerede er skrevet adskillige opsigtvækkende Meddelelser, og tre værdifulde Vink gives i Tilgift. Reflekterende bedes henvende sig: Ottende Avenue, Nr. 723, 1ste Sal.

Denne Bekendtgørelse var indrykket i et Newyorker-Aftenblad den 14de September 1893 og vakte stor Opmærksomhed. Bladene, som udkom næste Morgen, fortabte sig i allehaande spøgefulde Gisninger, og en vis amerikansk Puttfarken jun. benyttede den gode Lejlighed til at gøre sig vigtig. Mange Mennesker ærgrede sig ogsaa, jeg blandt andre. Hvorfor skulde jeg i Grunden ikke have ærgret mig? Jeg kunde virkelig ikke opdage noget saa forskrækkelig dumt i dette Avertissement, som vel nok var noget ejendommeligt, men iøvrigt meget normalt, jeg . . .

Saa! tænkte jeg det ikke nok! De ler jo ogsaa. Ja, naturligvis! Jeg kan rigtignok ikke se Deres Ansigt herfra, men jeg ved det alligevel. Mens jeg sidder og skriver dette her, har jeg aldeles bestemt paa Fornemmelsen, at De vil le haanligt, naar De læser det. De tænker: »Den Fyr, som har ladet det Avertissement indrykke, maa da have været rent forrykt!«

Men jeg frabeder mig rent ud saadanne Tanker eller rettere: saadanne Fornærmelser. Denne »rent forrykte Fyr« er nemlig mig selv — nu ved De det! — — —

Naa, hvad siger De saa? De bliver forbavset — ikke sandt? Det forandrer Sagen helt og holdent — hvadbehager? De er nu overbevist om, at der stikker noget bagved — ikke?! Efter at jeg nu har skrevet tredive Verdensudstillings-Rejsebeskrivelser, Breve, Feuilletoner og Skitser fra Chicago, som De naturligvis har læst med uhyre stor Fornøjelse, saa indser De begribeligvis, at jeg nok ved, hvad jeg gør? Naa, det var da heldigt! Saa er vi altsaa enige om den Ting! De er paa Forhaand overtydet om, at det er et af mine bekendte glimrende Indfald? Godt. Tak skal De ha'e! Naa, saa skal jeg da fortælle Dem hele Historien og ikke stikke noget under Stolen — — —.

Efter at jeg altsaa havde bragt denne (De maa da indrømme) meget nette Bekendtgørelse hen til »World«s Ekspedition, gjorde jeg nogle nødvendige Indkøb: For 5 Cents Søm, 3 Hængelaase, for 1 Dollar og 50 Cents Talmi Ringe og Kæder, for 50 Cents Brystnaale, Skjorte- og Manchetknapper med store Stene af slebet Glas og et gammelt Nikkelur. Jeg gik saa hjem med alle disse herlige Sager og tog saa straks fat paa Arbejdet. Først og fremmest fjærnede jeg mit forgyldte Taffeluhr fra mit Værelse og laasede det inde i et Skab; mine Brillanter, der omtrent er 4 Millioner værd (Dollars) — naturligvis kun dem, jeg ikke gaar med hver Dag, sendte jeg hurtigst muligt hen paa et Laanekon . . . hm! jeg mener: sendte jeg hurtigst muligt hen i Banken for at faa dem opbevarede dér, og min Sølvlysestage stillede jeg hen i et langt borte liggende Værelse. Saa først tog jeg fat paa det egentlige Arbejde: jeg sømmede Billederne fast til Væggene, Tæppet fast til Gulvet, ja, endogsaa Stole og Skamler fastgjorde jeg med Kramper til tunge Møbler eller Gulvet; mine Bøger, Albums og Nibssager bandt jeg med Sejlgarn fast til Bordet og Reolerne. Først sent paa Natten, da alle mine Naboer begyndte at banke paa Væggene, Gulvet og Loftet med Paraplyer, Stokke, Ildtænger og Kosteskafter, holdt jeg inde med mit Arbejde og begav mig til Ro i glad Anelse om at skulle opleve noget meget mærkværdigt den næste Dag.

* * *

Kun faa Gange i mit Liv har jeg gjort saa omhyggeligt Toilette som om Morgenen den 14de September. I Stedet for den store Diamant til en Værdi af $2\frac{1}{2}$ Million, som jeg ellers gaar med (naar man er tysk Korrespondent, kan man som bekendt nok tillade sig saadanne smaa Ekstravaganzer) tog jeg i Dag en Sten paa, som i det mindste vilde have repræsenteret den dobbelte Værdi, hvis den havde været ægte, men min var denne Gang kun af ganske almindeligt Glas. I Skjortebrystet havde jeg skruet en tilsyneladende meget kostbar Besætning fast; disse Brillanter var naturligvis af samme værdifulde Stof, og i Manschetterne havde jeg to Knapper, som vilde have gjort en lille Nabob Ære. Fra min Vestelomme dinglede en skinnende Talmikæde med store Berlokker, og naar man saa' den, maatte man absolut tro, at jeg havde et kostbart Guld-Repeterur med Brillanter i Lommen i Stedet for et Waterbury-Ur; paa Fingrene bar jeg fire glimrende Ringe. Saaledes smykket og paa det omhyggeligste friseret og pomadiseret tog jeg Plads ved mit Skrivebord i Forventning om, hvad der nu vilde ske.

* * *

Naa, præcis Klokken ni begynder min Modtagelsestid. Hvad? Hørte jeg rigtig? Det ringede.

Skyndsomt satte jeg mig til Rette i min Lænestol, trak med et Ryk Gardinet til Side, saa at Morgensolens spillende Straaler kunde stille mine Diamanter i den bedste Belysning — — og snart lød der uregelmæssige, tøvende Skridt i Korridoren. Der var ikke mere nogen Tvivl: det var et Besøg, en Køber.

Døren gik op, og en høj og slank, elegant Herre traadte bukkende ind.

»Har jeg den Ære,« sagde han tøvende og elskværdigt, »at tale med den ærede Gentleman, der vil sælge sine . . . sine . . . samlede . . .?«

»Jo, det er ganske rigtigt, jeg er den, De søger,« svarede jeg imødekommende; »behag at tage Plads!«

»Tak, tak, Sir!«

Han traadte nærmere, blev staaende foran Stolen, hvor jeg havde bedt ham sætte sig, og bukkede: »Mit Navn er Archibald L. Mud, *Dr. philosophiæ*, Korrespondent.«

Nu bukkede jeg ogsaa og præsenterede mig selv: »Philipp Berges, Referent ved »Hamburger Fremdenblatt«, Korrespondent. Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Hr. Doktor. Hvad synes De om min Plan at sælge mine samlede Erfaringer?«

»Den er aldeles storartet, paa min Ære,« sagde han begejstret. »De fortjener at være Amerikaner.«

»Tror De virkelig, at jeg vil finde en Køber?«

Et Øjeblik saa' Doktoren forskende og tvivraadig paa mig, og det var, som om et Smil vilde frem paa hans Ansigt, men han holdt sig alvorlig, det frembrydende Smil forsvandt, og han saa' forbavset paa mig.

»Om De vil finde en Køber, Sir! De mener det vel ikke for Alvor? Køberne vil vrimle ind, en saadan Lejlighed finder man ikke hver Dag — og for at komme til Sagen — jeg ilede uden at tøve herhen, fordi jeg klart indsaa det. De maa meget undskylde, at jeg forstyrrer Dem saa tidligt paa Dagen — —.«

»Aa, jeg be'er,« stammede jeg med skælveude Stemme. Det var aldeles klart — dette Menneske talte i ramme Alvor.

»Ja,« vedblev han, »lad os saa komme til Sagen. Jeg har i Sinde at forsøge mig som Journalist, da mine videnskabelige Arbejder ikke indbringer mig tilstrækkeligt. Men jeg synes ikke om at skulle sidde hjemme og skrive, og jeg agter derfor at besøge Verdensudstillingerne i Antwerpen 1894, i Konstantinopel 1896 og i Paris 1900. Saa forstaar De jo nok, at det er mig om at gøre at komme i Besiddelse af Deres rige Erfaringer. Kautschukstemplet bryder jeg mig ikke om, derimod vil jeg med Tak modtage den allerede tilskrevne Pen. Lad os blot fatte os i Korthed. Hvor meget forlanger De?«

Kun ugerne svarede jeg den ulykkelige, thi jeg havde sandsynligvis en vanvittig Literat for mig, men til sidst sejrede dog min Nysgerrighed.

»Jeg forlanger 16,000 Dollars,« svarede jeg, »men da De er en Kollega, vil jeg overlade Dem det hele for 1000 Dollars mindre.«

Han fortrak ikke en Mine: »Altsaa 15,000?«

»Ja. De synes maaske, det er dyrt, men alle mine Erfaringer er indbefattede deri, saa jeg anser dem rigeligt for denne Sum værd. Som Prøve — for at De ikke skal købe Katten i Sækken — skal jeg nævne Dem følgende Grundprincip, som jeg har tilegnet mig gennem mange tunge Ofre: Man maa kunne skrive en Korrespondance paa et Kanonløb, hvis der ikke findes anden Plads! — — — Naa, hvad siger De til det?«

Med straalende Øjne rejste den fremmede sig og trykkede mig begejstret til sit Bryst:

»Det er storartet, sublimt, genialt! Aa Gud, aa Gud! hvorfor kan jeg dog ikke komme i Besiddelse af disse uvurderlige Skatte, som kunde hæve mig op af den Sump, hvori jeg nu lever, og hensætte mig i den rene Sfære, hvori en Verdensudstillingskorrespondent for Antwerpen 94 Konstantinopel 96 og Paris 1900 bevæger sig! Men desværre, det er umuligt! Alle disse Skatte skal tilfalde en anden, da jeg ikke ejer disse usle 15,000 Dollars! Levvel, vidunderlige Mand, levvel! og skænk mig ulykkelige en stille Medlidenhedens Taare!«

Med disse Ord rev han sig løs og styrtede højt grædende ud af Døren, gennem Korridoren og ned ad Trapperne. Med bedrøvet Hjerte saa' jeg efter den ulykkelige, men nu var der ingen Tid til sørgmodige Tanker: det ringede for anden Gang, og i et Nu sad jeg igen i Solskinnet fra Vinduet.

En lille, middelaldrende, lurvet udseende Herre med rødt oppustet Ansigt traadte ind, trak et grønt, hullet Lommetørklæde frem og pudsede sin Næse. Efter at have besørget denne Forretning traadte han uden Tøven hen til mig, blev staaende i tre Skridts Afstand og begyndte ugenert at mønstre mig.

»Høj Tænkerpande —« mumlede han og nikkede med Hovedet, »energisk Næse — — mægtige Øjne — — klog Mund — — hm, hm — — jeg ser det klart, et Fremtidsmenneske!«

»Maa jeg spørge — —?« jeg vendte mig forbavset om mod dette besynderlige Menneske.

»Ja, Fremtidsmenneske!« svarede han og satte sig uden videre ned; »thi det er De. Set dit Avertissement. Hvad betyder et Navn? Et Væsen. Et Individ! Højt over Hverdagsmenneskene! Jeg ogsaa stor. Maa jeg trykke din Haand!«

»Tak, Men hvem er De, højstærede?«

»Jeg: den berømte Professor Schnüffler. Berømt paa Grund af mine Uheld. Forresten er jeg

Det afgørende Øjeblik. Efter Maleri af H. Koch.

Skovfogedens Datter. Efter Maleri af O. Becker.

en afgjort Fjende af Edison. — Henvender mig om Hjælp hos Fremtidsmennesker — —.«

»Ja, — er De da ikke kommen for at købe mine Erfaringer?«

»Nej. Fy. Enhver har sit Felt. Storartet Hovede — derfor Kolleger. Samler Bidrag til den nyeste Opfindelse: »Schnüfflers mekaniske Kammertjener«. Apparat, Lænestol, tag Plads, god Morgen. Og saa — hvad sker?! Haha! Apparatet vadsker, barberer, klipper Haaret, Neglene! friserer, børster Klæder og Sko og læser — ved Elektro-Mekanisme — Morgenavisen højt. Tør Opfinderen af denne storartede Opfindelse gøre Regning paa et Bidrag af ti Dollars?«

»Nej,« sagde jeg kort; jeg maatte jo have skammet mig i Bund og Grund, hvis jeg var faldet som Offer for denne paatrængende Svindler; »jeg beklager — for Resten er min Tid meget knap —.«

»Saa maaske fem Dollars — — Fremtidsmenneske — —.«

»Nej, for Pokker! Og se saa at komme afsted!«

Han rørte sig ikke.

»Naa, saa to Dollars da! — — En? — Ikke? Godt, saa halvtredsinstyve Cents — femogtyve — ti Cents — — —.«

Nu sprang jeg op og viste ham Døren. Han rejste sig ligeledes og smilede. »Om Forladelse, hører nogen komme derude. Kommer nok paa andre Tanker. Kan godt komme igen. Tillad blot — til Afsked — trykke din Haand — —«

Og han trykkede og rystede min Haand med en saadan Voldsomhed, at jeg til sidst med en Ed rev mig løs. I samme Øjeblik forsvandt Professoren ogsaa tilligemed to af mine kostbare Ringe, som han heldigt havde faaet trukket af Fingrene paa mig. Altsaa en rigtig Gavtyv. Udmattet sank jeg ned paa en Stol for at samle mine Tanker. Da faldt mit Blik paa Uhrkæden, og jeg bemærkede med Forbavselse, at Berlokkerne vare knebne af, og da jeg saa nærmere til, opdagede jeg, at den store Solitaire i mit Halstørklæde var forsvundet, og at to af mine Skjorteknapper vare skruede af. Hellige Nepomuk! Hvorledes kunde dog alt dette være gaaet til? Skulde Doktoren maaske — —? Nej fy, det var en hæslig Tanke — det stakkels, ulykkelige Menneske — — men — — —

I dette Øjeblik vakte en Støj mig op af mine Tanker, og jeg saa til min største Forbavselse, at en ung Fyr paa omtrent tyve Aar ganske ugenert spaserede omkring i mit Værelse, beføIte mine Malerier, Bøger og andre Sager og syntes at undre sig over, at det alt sammen var sømmet fast.

»Aa,« sagde han med et frimodigt Smil, »jeg vilde ikke forstyrre Dem. Jeg antager, at det er Dem?« her holdt han mit Avertissement hen foran mit Ansigt.

»Til Tjeneste,« svarede jeg.

»Meget godt,« vedblev han. »En storartet Forretning. Er ikke selv Køber, kun Mellemmand i denne Sag. Tør jeg spørge, hvor mange Erfaringer har De paa Lager?«

»To hundrede og elleve.«

»Det er godt. Prisen?«

»Femten tusind Dollars.«

»*All right*, det er billigt nok. Jeg vil paatage mig at bringe den Forretning i Orden; jeg har allerede et Par reflekterende. Gaar De ind paa mit Forslag?«

»Meget gerne.«

»Takker. Lad os saa straks tage fat. Jeg tør maaske regne paa et Forskud af en Snes Dollars?«

»Nej,« sagde jeg leende, »den hopper vi ikke paa!«

Agenten saa et Øjeblik noget forbavset ud, saa tog han en Cigar frem, tændte den og tog en fire, fem Drag, strakte sin Arm ud og spildte nogen Aske paa min Vest. Først ved dette Uheld syntes han at komme til sig selv igen; han begyndte meget tjenstivrig at børste mine Klæder af, og jeg saa med stor Forbavselse, hvorledes han i al Gemytlighed trak mit Uhr med Resten af Kæden op af min Vestelomme og lod det forsvinde i sit Frakkeærme.

»Saa,« sagde han, »nu er De pæn igen. Uden Forskud kan jeg for Resten ikke indlade mig paa at bringe den omtalte Sag i Orden. Jeg ønsker Dem god Morgen!« Og borte var han.

Stuepigen kom ind.

»Der er otte Herrer derude, Sir; de er alle sammen komne paa Grund af de samlede Erfaringer. Skal de komme ind én ad Gangen eller alle paa samme Tid?«

»Nej,« svarede jeg leende, »lad dem opmarchere i Sektioner paa tre Mand.«

Ind traadte tre Gentlemen af højst forskelligt Udseende: en lang, tør Bønnestage med et latterligt Mælkebrødsfjæs, en lille, tyk Fyr, som man selv i hundrede Skridts Afstand vilde taksere som en Newyorker Gavtyv, og en distingveret udseende Person med et vist militært Tilsnit. Jeg var meget i Vildrede angaaende ham. Han begyndte straks at spasere om i mit Værelse, som om han var hjemme der. Han bekymrede sig ikke det mindste om de mærkelige Forhandlinger, jeg indlod mig paa med de to andre. Numer et, en Type paa en Newyorker »*tough*«, fornægtede sig ikke; han snakkede vidt og bredt om den storartede Forretning og lovede under alle Omstændigheder at komme igen; da han gik, manglede Resten af mine Skjorteknapper. Nummer to var aldeles forrykt, ingen Gavtyv, men en rigtig, ægte amerikansk »*crank*«; han afkøbte mig virkelig mine samlede Erfaringer for 5000 Dollars og gav mig en Sølvdollar som Haandpenge. Nu havde jeg da let Spil med den tredje.

»Sir,« sagde jeg, »De kommer for silde. Det gør mig ondt, men De var jo selv Vidne til, at mine Erfaringer nu er solgte.«

»Det var jeg,« svarede han og nærmede sig, »og det glæder mig, for jeg er nu kommen til den Overbevisning, at De enten er sluppet lige ud af et Galehus eller ogsaa er en original, international Gavtyv, som Verdensudstillingen har lokket her til Landet —«

»Hvad! Hvor tør De vove,« raabte jeg, »at tage mig for en — —«

»Pst! Vær bare rolig! Se her —« og han slog sin Frakke til Side, saa at et blankt Politiskilt med det bekendte *NYPF* kom til Syne; »jeg er Overbetjent og er blevet sendt fra Politistationen for at anholde Dem.«

Jeg saa lidt forskrækket og forbavset paa ham:

»De tager aldeles fejl. Jeg er kun Journalist, og det, jeg har haft for, er intet andet end et Eksperiment. Jeg vilde bevise, at der i Deres Land findes Mennesker, som skænke selv de mest forrykte Ideer Tiltro. Som De ser, fandt jeg jo virkelig ogsaa en Køber. Alle de andre med Undtagelse af en stakkels aandssvag Kollega var ikke andet end Gavtyve —«

»Stop,« afbrød Opdageren mig; »det er jo ikke sandt! De vilde vist ikke have vovet at bære saa mange Brillanter, naar De dog paa Forhaand maatte vide, at Deres Avertissement hovedsagelig vilde lokke Gavtyve til, der naturligvis vilde anse Dem for en Nar og som Følge deraf faa et let Bytte — hvad?«

»Aa, jeg skulde nok vide at tage mig i Vare,« sagde jeg, og der begyndte at dæmre en hemmelig Mistanke i mit Sind.

Men det hjalp ikke, at jeg gjorde Modstand. Betjenten havde en Arrestbefaling med mig i Lommen, og jeg maatte gøre mig rede til at sende alle de andre Banditter bort og følge med ham. Aa, han anede ikke, at jeg dog skulde vise mig som Herre over Situationen. Ved næste Gadehjørne traadte jeg lynsnart hen til en Politibetjent og bad om Beskyttelse.

»Denne Mand har anholdt mig,« sagde jeg hurtigt; »han giver sig ud for at være Detektiv, vær saa god at undersøge hans Papirer.«

»Hvilken Mand?« spurgte Politibetjenten tørt.

»Naturligvis ham der!«

»De er vist ikke rigtig vel,« sagde Betjenten spottende; »vis mig dog Deres Mand, for jeg kan ingen se!«

Og da jeg vendte mig om, saa jeg ham heller ikke mere — den udspekulerede Gavtyv, der havde givet sig ud for Detektiv, var sporløst forsvundet.

Men da jeg nu gik hjemad, fik jeg gennem alt dette ligesom en dunkel Anelse om, hvad der nu skulde komme.

* * *

Hjemme ventede der tre Herrer paa mig, som ikke havde villet lade sig afvise. I en af dem genkendte jeg straks en Reporter fra »*World*«, i den anden den velbekendte Politiofficer Mac Cullough; den tredje kendte jeg ikke, men hans Opførsel lod én ikke i ringeste Tvivl om, hvem han var. Han forestillede i en venlig Tone sig selv og de andre som Købere til mine samlede Erfaringer, greb min Haand og følte paa Pulsen — aha! Han var altsaa Politilæge, og de tilstedeværende ansaa mig for gal. De bad mig meget venligt om at følge med hen til en Advokat, for at vi kunde underskrive Papirerne der; jeg fulgte med og lo indvendigt ad det originale i min Situation. Nede paa Gaden steg vi op i en Vogn og begav os paa Vejen hen til Distriktets Politistation, hvor de sandsynligvis vilde lade mig underkaste et Forhør. Vi havde imidlertid næppe kørt gennem et Par Gader, før Reporteren slog sig for Panden, lagde begge sine Hænder paa de andres Skuldre og brast i en hjertelig Latter.

»Gentlemen! Nu kender jeg ham. Jeg har hele Tiden brudt mit Hoved med, hvor jeg dog havde set det Ansigt før. Det er Mr. Berges; han aflagde os jo endnu i Gaar et Besøg, og vi er alle sammen gaaede ordentligt i Vandet. Den Herre er hverken en Gavtyv eller en Nar, men en Kollega fra Tyskland, og hans forrykte Avertissement er kun Forspillet til en storartet, journalistisk Spøg — jeg er en rigtig Æsel, at jeg ikke straks kunde opdage det!«

Almindelig Forbavselse. Jeg tog mit Kort, Pas og forskellige Papirer frem, blandt andet en Indbydelse fra den tyske Konsul, og jeg lo i Skægget, da jeg overrakte det til Politiofficeren. Han saa hovedrystende paa mig.

»De havde altsaa i Sinde at holde en Slags Revu over vore Gavtyve?«

»Ja, over Deres Tossehoveder!« lo jeg.

»Jeg synes næsten, vi tre ogsaa kan henregnes til disse,« sagde Politiofficeren aabenhjertigt, og saa begyndte vi at trykke hverandres Hænder paa det venskabeligste.

* * *

Paa Hjemturen, som jeg tiltraadte i Selskab med Reporteren, der nu gerne vilde være sammen med mig hele Dagen, ventede der mig tre Overraskelser. I Nærheden af min Bopæl kom den hæderlige Doktor Archibald L. Mad, min stakkels sindssyge Kollega, pludselig hen til mig med den store Diamant, der var forsvundet fra mit Halstørklæde, og det Dingeldangel, der var knebet af min Uhrkæde; han spyttede foragteligt og raabte:

»De er en rigtig udspekuleret Gavtyv! Hvor tør De vove at narre en ærlig Specialist i Diamantfaget saa skammeligt! Stenene er jo uægte. Øv De Deres Kunster paa de dumme Filistre, men ikke paa Deres Ligemand, en stræbsom Lommetyv. Hvorfor gav De Dem ikke til Kende? Jeg skulde gerne have hjulpet Dem med den Forretning, for jeg er ogsaa en snu Karl. Værs'go' — der har De alt Deres Ragelse!« og med en haanlig Latter kastede han mig Stenene i Hovedet og gik sin Vej.

Den anden Overraskelse ventede mig i Skikkelse af den virkelige Køber til mine Erfaringer. Han ventede paa mig foran Døren og besvor mig med grædende Taarer at lade Forretningen gaa tilbage, da det havde været ham umuligt at opdrive 5000 Dollars hos sine Bekendte. I Skadeserstatning vilde han saa give mig alle sine Sparepenge, der beløb sig til 300 Dollars, og som han havde bragt med. Havde jeg nu været en Gavtyv, saa havde jeg naturligvis plukket dette Galehuslem dygtigt; men nu — da jeg desværre af Natur og Opdragelse er en hæderlig Mand — nu lod jeg ham løbe.

Men den tredje og største Overraskelse var forbeholdt mig hjemme. Mine egne Sager, som jeg saa forudseende og klogt havde sømmet og bundet fast, vare der vel nok endnu; derimod havde mine tyvagtige Besøgende lidt efter lidt tømt hele Korridoren; de havde taget alt, hvad der tilhørte min Værtinde: Gangklæder, Paraplyer, Parasoller, Stokke, Skilderier, et stort Spejl — kort sagt: alt, hvad der ikke var sømmet og spigret fast, havde de taget med, saa at jeg maatte erstatte Skaden med 88 Dollars.

Jeg trøstede mig imidlertid for dette Uheld med al den Ros, der næste Morgen i alenlange Referater stod at læse i Newyorker-Pressen om mig og mit mærkværdige Eksperiment; desuden var det min Hensigt at opføre disse 88 Dollars paa mit Blads Regning (under Rubriken »Driftsomkostninger«). For Resten blev jeg der ikke længe. Der indløb nemlig de følgende Dage saa mange Truselsbreve til mig fra forskellige Gavtyve, at jeg foretrak at forkorte mit Ophold der og begive mig hjemad.

* * *

Efterskrift. For at der ikke skal indløbe nogen Fejltagelse, erklærer jeg herved, at jeg ikke er død. Mine Venner paastaa endogsaa, at jeg er i høj Grad spillevende. Udtrykket »af mine efterladte Papirer« i Begyndelsen af denne Beretning refererer sig kun til mine efterladte Notitser, Erindringer og »samlede Erfaringer« under mit Ophold ved den amerikanske Verdensudstilling.

Grundtræk af de danske Skoves Historie.

Danmark er som bekendt et af de skovfattigste Lande i Europa, idet Skov-Arealet kun udgør ca. 4½ pCt. af hele Landets Størrelse. Men i den forhistoriske Tid og helt ned i Middelalderen vare de danske Sletter beklædte med betydelige Skove, om hvis vekslende Sammensætning vore Tørvemoser indeholde interessante Oplysninger.

Det er jo navnlig de to Forskere Stenstrup og Vaupell, der have paavist den vekslende Skala af Træarter i Mosernes Tørvelag, og sammenstiller man disse Iagttagelser med den Træveksel, som endnu foregaar i flere af Europas Slettelande, saa stadfæstes Tørvemosernes Beretning fuldstændigt.

Den første Skov-Vegetation, der indfinder sig paa nøgent eller lyngbevokset Terræn bestaar af Bævreasp, Birk og Skovfyr; Resterne af disse Træer vise sig ogsaa nederst i Moserne, og man maa altsaa antage, at de har dannet den første Trævækst i det Danmark, der var nedskyllet i Istiden fra Skandinaviens Bjerge. — Alle disse tre Træer ere hvad man kalder »Lystræer« d. v. s. de give men taale ogsaa kun lidt Skygge fra andre Træer. De de tidligt bære Frø, som udvikles i rigelig Mængde og let føres af Sted med Vinden, og da de fremdeles have stor Modstandskraft mod ugunstige fysiske Forhold i Jordbunden — ere de fortrinligt egnede til at være Skovens første »Kolonister«. Af de tre Træer har atter Fyrren faaet Overhaand, fordi dens unge Planter bedst taale Skyggen og efterhaanden udvikles til højere Træer med fyldig Krone; kun i vaade Mosedrag og lignende Steder have Birk og Bævreasp kunnet modstaa Fyrrens Indtrængen.

I Fyrreskoven har da atter i Tidens Løb et andet Træ trængt sig ind, nemlig Egen. Det er vel ogsaa et Lystræ, men det har dog et tættere Løvtag end de tre andre, og de unge Planter taale Fyrrens Skygge. Da Egen har faaet sig fuldstændig Bugt med Fyrren, som det er Tilfældet her i Danmark, hvor Fyrren aldeles ikke mere forekommer vildtvoksende, er det mærkeligt, at denne har beholdt Terræn i vore Nabolande, Tyskland og Sverig; muligvis staar det i Forbindelse med Insektangreb eller lign.

Mægtige Egeskove have altsaa beklædt vort Fædreland helt ind i Middelalderen. For at danne sig en Forestilling om disse Skoves Udseende, maa man huske paa, at Skovenes Bestemmelse var ikke som nu at levere Gavntræ og Brændsel, men derimod at frembringe Olden til Svin og Græsning til Vildt og Kreaturer. Hver Bonde havde sin Part af Byskoven, hvor han kunde drive Svinene ud, og senere da flere Skove gik over i Adelens og Kronens Eje, vedbleve dog Bønderne at drive Svinene til Skovs mod at betale »Oldengæld«, ja Skoven skyldsattes efter det Antal Svin, den kunde ernære. Derfor bevarede man navnlig de gamle bredkronede Egetræer, der gave rigelig Frugt, medens man borthuggede de yngre, slanke Stammer. Svinedriften var imidlertid ikke til Skade for Skovbunden og Opvæksten — thi denne trivedes ypperligt ved at nedtrampes i den af Svinene gennemrodede Bund. Derimod var Græsningen i Skovene til stor Skade for disses Fremtid, idet Heste og Kvæg men navnlig Faar og Geder afgnavede Knopperne paa de unge Træer, og dertil kom den store Bestand af Kron-, Daa- og Raavildt, som efterstræbte Opvæksten paa samme Maade. Men ogsaa direkte ødelagde Menneskene Skoven ved en aldeles hensynsløs Hugst. Dels omhuggedes mange Skove i de talrige Krige, baade i Jylland og paa Øerne, dels forbrugtes en Mængde Brændsel, navnlig i Midtjylland til forskellige Industrier; saaledes har det nu ganske skovløse Hammerum Herred haft en blomstrende Jernindustri endnu i Frederik II's og Christian IV's Tid Endelig kan nævnes, at Bondens usle Vilkaar og slappe moralske Tilstand forledte ham til at stjæle Træ fra Skovene, hvorved ofte de lettest tilgængelige og værdifuldeste Arter forsvandt. Dette Plyndringssystem kulminerede i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede, saa at man ligefrem begyndte at føle Træmangel, og først ved »Forordningen af 1805« blev der sat endelig Stopper for Skovens Mishandling. Følgen af denne Forordning var, at Opvæksten myldrede frem i Aarhundredets første 30 Aar, men samtidig fik Skoven til Dels en anden Sammensætning.

Vel havde Bøgen allerede tidligere fundet Indpas i Egeskoven, men dels taalte den daarligere Vildt- og Kreaturbid end Egen med den stærkere Reproduktionskraft, dels kunde Egen bedre taale den oftest fugtige, slet afvandede Skovbund. Men da først Bøgen fik Lov at skyde til Vejrs med de tætløvede Kroner i de fredede og udgrøftede Skove, saa maatte Egen og flere andre Løvtræer som Elm, Ask, Ahorn o. s. v. snart vige for dette udprægede »Skyggetræ«, der erobrede alle Lokaliteter, som passede for det. Naar vi endnu se Rester af vore oprindelige Egeskove, saa er det enten paa det stive, plastiske Ler i Lollands og Sydsjællands frugtbare Egne eller paa Midtjyllands magre Rullestens-Sand, hvor der dannes det ejendommelige Egekrat (Egepur) — men begge Steder findes Egen kun, fordi Bøgen har nægtet at gro der.

Bøgen (som man ofte fejlagtig antager for særlig »karakteristisk« for Danmark) har altsaa hersket i vore Skove siden Aarhundredets Begyndelse, men i de sidste Aartier ses det tydeligt, at et andet Skovtræ breder sig stærkt, fordi det ejer mange Betingelser for at sejre over Bøgen i »Kampen for Tilværelsen«. — Af Løvtræerne kunne ingen optage Konkurrencen med Bøgen, men blandt Naaletræerne true de mellemeuropæiske Graner (Ædelgran, og navnlig Rødgran) med at blive vore herskende Skovtræer. Dette hænger nøje sammen med den Jordbundsforringelse (ikke just »Forarmelse«), som foregaar i mange Bøgeskove, navnlig paa magrere Bund og paa udsatte Steder, Bakkekamme o. lign. — Denne Forringelse af Jordbundens fysiske Beskaffenhed er nu ret bekendt under Navn af »Bøgemor«, i Modsætning til den for Skovens Trivsel gunstige »Bøgemuld«. Ved Bøgemulden forstaas altsaa den muldede, porøse Bund, hvor Løvresterne blandes med de nedre Jordlag under Dyrelivets (Regnormenes) gavnlige Medvirkning, medens Bøgemoren er den faste, tørveagtige Dannelse, hvis rigelige Humussyre udvadsker det underliggende Lag, som danner det golde, hvide »Blysand«, medens Jernpartiklerne fæstne sig som et mørkt ahllignende Bælte længere nede. De to Jordbundsformer kunne ofte nemt adskilles ved deres Bundvegetation: paa Mulden Bukkar, Skovsyre, Bingelurt, til Dels Anemone; paa Moren Skovstjerne, Majblomst, Bunkegræs. Medens Bøgeforyngelsen — saa vel naturlig som kunstig — foregaar let i Bøgemuld, saa er den næsten umulig i stærkt udviklet Morbund, og paa disse Steder bliver det derfor saa fristende, at afløse Bøgen med Gran, der ikke paavirkes af denne Jordbundsforandring. Der plantes altsaa nu til Dags en Mængde Gran i vore Skove, ikke alene i de magrere og mere udsatte Egne, men selv paa god, muldet Bund lader man sig ofte friste af Granens hurtige Vækst og snarligt Udbytte uden at beregne de Farer (som Ild, Insekt- og Svampe-Angreb etc.), for hvilke Naaleskovene ere langt mere udsatte end Løvskovene.

Men desuden er Danmarks Naaletræ-Areal i stærk Fremgang paa ganske andre Steder, hvor det ubetinget har sin fulde Berettigelse.

At opdyrke Jyllands Heder har jo i lang Tid staaet som en vigtig Opgave for det danske Folk; i Midten af forrige Aarhundredn indkaldtes tyske »Kolonister« for at forsøge et Agerbrug paa Heden, og i Slutningen af Aarhundredet anlagdes flere store Statsplantager: Stendalsgaard, Palsgaard o. s. v. — Gennemgaaende lykkedes disse Foretagender ingenlunde. Agerbruget svandt snart hen, og af Plantagerne er der kun Rester tilbage af de Graner, der plantedes paa gammel Agerjord; største Delen af Kulturen, der foretoges ved Saaning af Skovfyr, mislykkedes aldeles, skønt man havde fulgt Hannoveranernes Eksempel, paa hvis Heder Fyrren trivedes godt. Hedesagen sygnede derefter mere og mere hen, indtil Hedeselskabets Stiftelse i 1866. Det var, som om den ulykkelige Krig i 1864 lod det danske Folk Folk føle, at hvad det havde tabt i Landets Udstrækning, det maatte atter indvindes ved en saa fyldig Udnyttelse som muligt af de tilbageblevne Dele. Folket og Staten sluttede sig straks om Hedeselskabet med Sympati, og begge have troligt fulgt det energiske Selskabs Fodspor gennem de 25 Aar.

I 1866 henlaa endnu omtrent 160 □ Mil af Jylland (altsaa mere end Sjælland og Lolland-Falster tilsammen) som Hede, Lyngmose eller Klit, men dette Areal er nu næsten reduceret til Halvdelen og deraf er ca. 12 □ Mil indtaget til ca. 700 Naaletræ-Plantager. Foruden ved Plantning har Hedeselskabet navnlig søgt at frugtbargøre Heden ved Engvandingsanlæg, Mærgelbaner og Mosekulturer.

Hvad Plantningen angaar, da bliver det for vidtløftigt her at omtale de mange Metoder og Forsøg, som Hedeselskabet har anvendt; der skal kun fremhæves enkelte Resultater, der nu ere almindelig fastslaaede som betydningsfulde for Trækulturen i Heden:

1. Adskillelsen mellem de saakaldte Hedeflader, de ganske jævne, særdeles ufrugtbare Lyngheder, oftest med Ahlunderlag, og Bakkeøerne, der ligge spredte mellem Fladerne som mere frugtbare Oaser, hvis bakkede Overflade har mere Lighed med Rullestenssandet.

2. Indførelsen i større Maalestok af den mellemeuropæiske Bjergfyr som et nødvendigt Kulturmiddel til at hjælpe Granen frem i al Lyngjord, idet der uemlig i denne findes en Lyngsyre (der virkar paa lignende Maade som Humussyren i Moren), som Granen ikke kan taale. Desuden har Bjergfyrren faaet stor Betydning paa mange Lokaliteter (Flyvesande o. s. v.), hvor al anden Trævækst nægter at gro; desværre synes denne nøjsomme og haardføre Plante i de sidste Bar at lide stærkt ved Angreb af Bladhveps-Larver (*Lophycus*).

3. Anvendelsen af grundigere Jordbundsbearbejdning end blot Kulegravning, saa at man nu enten bearbejder bredere Riller eller Striber i Lyngtæppet eller endogsaa fuldstændig pløjer og mergler større Arealer, hvoraf man da tager nogle Rug-Afgrøder, før Tilplantningen begynder.

Endnu maa det omtales, at Hedeselskabet ogsaa har en vigtig Opgave i Midtjyllands bedre men træfattige Egne, hvor det virker for Læplantning dels omkring Boligerne, dels ved Anlæg af levende Hegn (Tjørn, Hvidgran eller Bjergfyr) dels ved Tilplantning af saadanne Skrænter og golde Marker »hvor Ploven ej kan gaa, der bør et Træ at staa«.

Der er altsaa godt Haab om, at Hedeselskabet, naar det fejrer sit 50-Aars Jubilæum, kan se store Dele af Jylland forandret. Selv om det ingenlunde bør glemmes, at Staten og Private have hjulpet Hedesagen mægtigt fremad, saa bliver det dog dette Selskab og navnlig dets utrættelige Leder, afdøde Oberstløjtnant Dalgas, som det danske Folk kan takke for, at Danmark ikke mere bliver saa absolut »skovfattigt«.

L.

Til Billederne.

Fr. Fecht: En Kurmager. Et muntert Karnevalsbillede, hvor Pjerrot, der ellers i Pantomimen altid spiller ulykkelig Elsker, her til en Forandring synes at have Held med sig. Den unge Dame, som ser meget indtagende ud i den bekendte Dragt fra Aarhundredets første Aar, synes i alt Fald at more sig godt over hvad han hvisker til hende.

* *

O. Becker: Skovfogdens Datter. Den store Bøtte, som den lille Pige holder i Vejret, indeholder sikkert Frokost til de firbenede Kavallerer, som længselsfulde har ventet paa hende og nu stimle utaalmodig sammen. Giv Tid — her lige foran Laagen kan I ikke holde Maaltid, men henne ved det store Træ som sædvanlig

* *

H. Koch: Det afgørende Øjeblik. Nu er al Tvivl forbi — alle de bange Timer ere til Ende, hvor baade han og hun i Tankerne gennemgik hele deres Forhold til hinanden fra første Stund uden dog at være sikker paa, hvad dette eller hint betød, og om det vel var Alvor fra den andens Side. Nu er der spurgt, og nu er der svaret, og det Svar skulde gerne holde for hele Livet.

Skakopgave.

Sort.

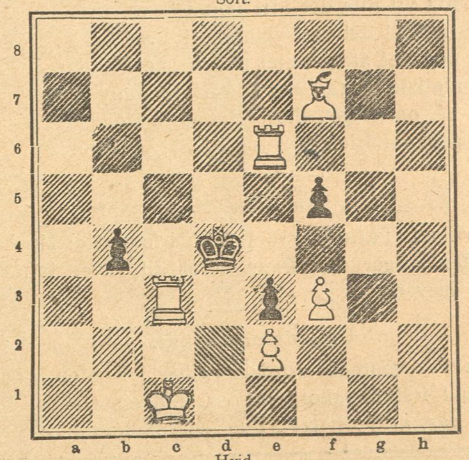

Hvid.

Hvil begynder og gør mat i 3 Træk.

Fra Forsøgslaboratoriet.

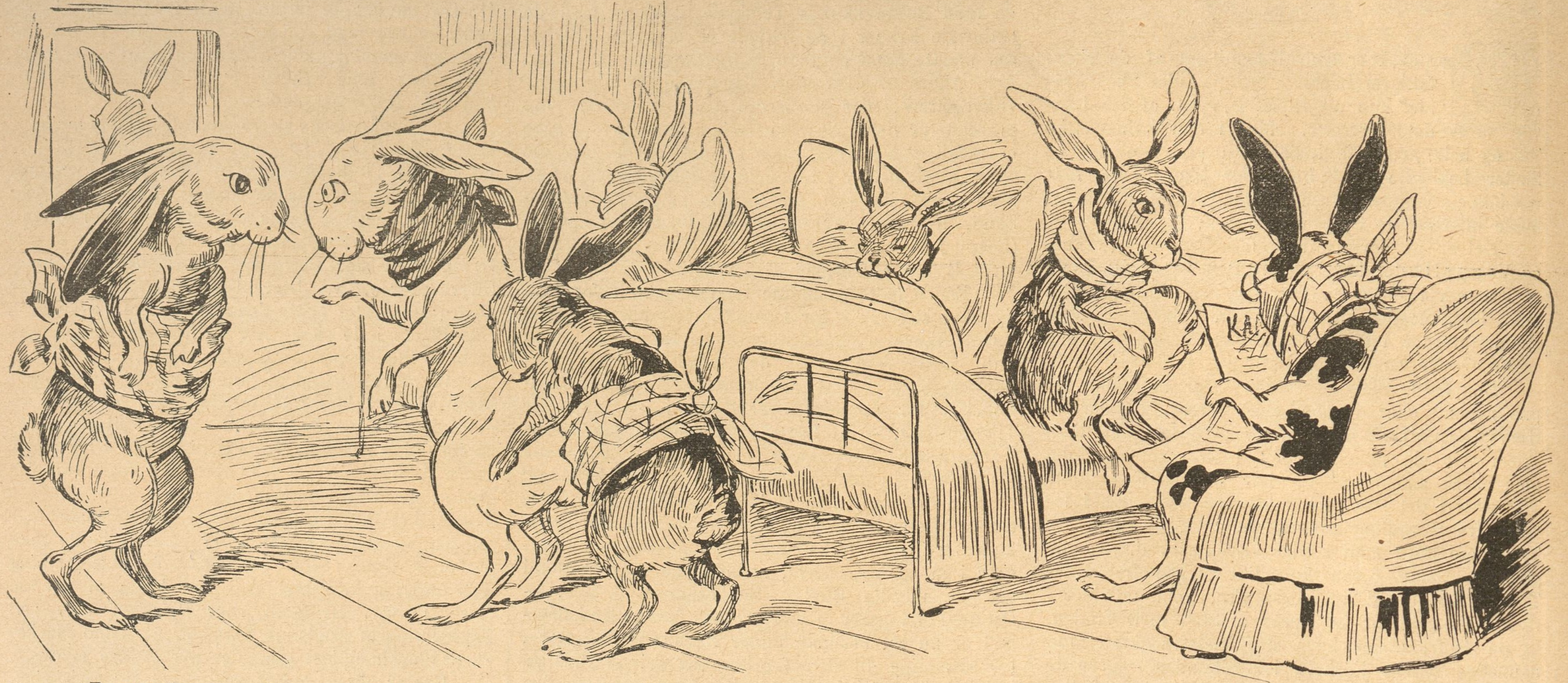

Første Kanin: »Hvordan har du det?« — Anden Kanin: »Rigtig snavs; jeg kom rask herind i Forgaars, og nu har jeg snart alle mulige Sygdomme.« — F. K.: »Og paa mig staar Serum'et langt ud af Halsen.« — A. K.: »Ja, bliver det saaledes ved, maa vi klage til »Foreningen til Dyrenes Beskyttelse.«

En ny Leg.

»Men du Forbarmende! hvad har I nu for, Børn?« — »Aa, ingenting, lille Mor; vi lege bare, at vi slagte Svin.

Et skæbnesvangert Kys.

Gaade.

Det er en Blomst, som smykker mangen Have,
en yndig Blomst og elsket af enhver,
og dog vil alle det vist nødig have,
jeg tror, at det er frygtet af enhver.
Og dog det staves ens paa begge Maader,
ej mindste Tegn i det forandres om,
lad sé, om nogen disse Runer raader,
let gennem Blomsten jeg til Sagen kom.

Skjulte Ord.

Hvilke 10 Pattedyr ere skjulte i følgende: Muskatsvindelen stiger otte Dage kolossalt, hver tabende Sælger hæver.

Udfyldningsopgave.

Da der ventedes Jordskælv her i Norden, sagde en Mand i Helsingborg, at det højeste Ønske, han havde, var, at Vorherre vilde — —.

Løsning paa Udfyldningsopgave i Nr. 14.

Rosa — Rosa.

Løsning paa Skak i Nr. 14.

	Sort.	Hvid.
1.	Be4—e5	Kd4 - d5
2.	Dd1—g4	Efter Behag
3.	Dg4—d7×, c4 eller e4 mat.	
1.	....	Bd6—e5×
2.	Dd1—f3	tillige.
3.	Df3—e4 mat.	
1.	....	Kd4—e5×
2.	Dd1—g4	tillige.
3.	Dg4—e4 mat.	

Løsning paa Ordspil i Nr. 15.

Vink anden — Vin kan den — Vinkanden.

Løsning paa Arthm. Kvadratgaade i Nr. 15.

1	2	3	4	5	6
12	11	10	9	8	7
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
30	29	28	27	26	25
36	35	34	33	32	31

Summen af hver af de lodrette Rækker er 111; Summerne af de vandrette er 21, 57, 93, 129, 615, 201.

Løsning paa Bogstavgaade i Nr. 15.

Ceder
Anna
Nero
Auber
Donau
Anacreom
} Canada.

Indhold.

Billeder: En Kurmager. Efter Maleri af Fr. Fecht. — Det afgørende Øjeblik. Efter Maleri af H. Koch. — Skovfogedens Datter Efter Maleri af O. Becker. — Fra Forsøgslaboratoriet (Humoreske). — En ny Leg (Humoreske). — Et skæbnesvangert Kys (Humoreske i 2 Billeder). — Illustration til Romantillæget.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Et Eksperiment. Af Philip Berges. — Grundtræk af de danske Skoves Historie. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 17	1 Kr. 25 Øre Kvartalet.	Søndagen den 26. Januar.	10 Øre pr. Nummer.	1896.

I Garnet. Efter Maleri af Emil Brack.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

Anden Del.

Første Kapitel.

Resten af Vejen fulgte Nora med Mrs. Scobel, og da de naaede Præstegaarden tog Roderick Afsked og travede sin egen Vej med Kurven og Medestangen paa Ryggen. Han havde en lang Vej til Briarwood.

Børnene skiltes nu ad og efter at de havde takket Præstefolkene og givet deres Glæde Luft i et skingrende Hurra, gik hver til sit.

»Gaar De ikke med ind og drikker en Kop Tke,« sagde Mrs. Scobel til Nora. »De kan trænge til at hvile Dem lidt.«

»Ja, jeg er træt, men jeg tror dog, det er bedre, jeg begiver mig paa Hjemvejen.«

»Ignatius følger Dem saa gerne hjem, min kære Pige,« sagde Mrs. Scobel. Hvorpaa den utrættelige Præst øjeblikkelig erklærede, at det vilde være ham en stor Fornøjelse at ledsage Miss Tempest.

Kirkeklokken slog ti da de gik hen ad den snevre Skovsti mellem Beechdale og Abbediet.

En Vogn rullede forbi dem, da de kom ud paa Vejen.

»Det var Mrs. Casterets Landauer,« sagde Nora, som glædede sig over, at hendes Moders Gæster vare ved at tage bort. »Og der har vi Mrs. Hoorwoods Vogn — saa er vistnok det hele forbi. Det er da godt, at Gæsterne bortfjærne sig nogenlunde tidligt.«

»Det skal jeg huske, naar jeg næste Gang spiser til Middag paa Abbediet,« sagde Mr. Scobel.

»Nej, det maa De endelig ikke!« sagde Nora leende. »Det er en anden Sag med Dem og Mrs. Scobel. Men disse frygtelig kedsommelige Mennesker, som Moder holder Omgang med, de tænker ikke paa andet end deres gode Klæder og saa paa det store Værd, som de har i deres egne Øjne. I Tillid til deres Hartkorn, mener de at kunne opføre sig ganske som de vil, medens Folk, der ikke ejer saa meget Land, som til en Græsplæne, ere nødte til at gøre sig behagelige.«

»Som Kaptajn Winstanley, for Eksempel,« bemærkede Mr. Scobel; men derfor er han ogsaa en udmærket Selskabsmand.«

»Det er en Smagssag,« sagde Nora tørt.

De vare nu naaede til Indkørselen, hvor Nora tog Afsked med Præsten, idet de gensidig takkede hinanden for den prægtige Dag. »Nu skal De gaa hjem og faa Dem noget Aftensmad,« sagde hun med Eftertryk, »hvis De da ikke vil gaa med op hos Moder og spise. De maa jo være helt opslidt.«

»Ved en Lejlighed som denne maa en Mand ikke tænke paa sig selv,« sagde Præsten, »men nu er det silde, og jeg vil foretrække at vende om med det samme.«

Der saa meget roligt ud paa Abbediet, da Nora traadte ind i Forhallen. Tjenestefolkene vare alle inde at spise, og under Maaltidet drøftedes omstændeligt forskellige af Dagens smaa Hændelser og deres sandsynlige Indflydelse paa deres Herskerindes fremtidige Liv. Af Passiaren i Folkestuen fik man det tydelige Indtryk, at disse tilsyneladende saa uskyldige Middagsselskaber havde en vis mod Huset og Husfreden fjendtlig Tendens.

»Han var meget sikker i Aften,« sagde Kældermesteren, idet han gnavede et Andelaar, »han føler sig allerede som han var voreses Herre. Jeg saa det paa hanses Ansigt. »Er det Nøglen til Vinkælderen, Forbes?« siger han til mig i en Tone, som om den egentlig var hanses. »Nej,« siger jeg saa, »det er det ikke; vi har inte saa mange Nøgler til Vinkælderen, at vi saadan kan smide dem omkring«. Jeg sagde det naturligvis i en ordentlig Tone, men jeg vilde dog lade ham vide, hvem der raader over Vinkælderen.«

»Der er saamæn ingen andre, der kommer til at raade, naar han først faar Foden indenfor Døren,« sagde Mrs. Trimmer, idet hun bekymret rystede paa sit Hoved. »Nej, Pauline, jeg vil ikke have Kartofler. Saa foretrækker jeg da Grønærter.«

Imidlertid gik Nora langsomt op af Trappen og forbi Døren, som førte ind til hendes Moders Værelser.

I det samme gik Døren op, og en Stemme nævnede blidt hendes Navn.

»God Aften, min kære Pige. Jeg hørte, du kom, og blev bange for, at du vilde gaa forbi. Jeg ønskede nemlig meget at tale med dig i Aften, lille Nora.«

»Du er vel ikke mere vred, fordi jeg gik med Skolebørnene? De have moret sig hele Eftermiddagen og leget og spist uafbrudt. Du skulde set, hvor Madvarerne forsvandt, ligesom ved et Mirakel!«

Pamela Tempest lagde Armen om sin Datters Liv og kyssede hende med en Ømhed og Varme, som hun kun plejede at vise, naar der var sket noget usædvanligt. Nora saa forundret paa sin Moder. Hun kunde vanskelig udspejde hendes Ansigt i det halvoplyste Værelse. Dette var et af de smukkeste Værelser i Huset, halvt Paaklædningsværelse, halvt Boudoir, overlæsset med moderne Elegance og Luksus, kostbare indlagte Møbler prydede med det fineste kinesiske Porcellæn. Disse smaa Ting havde været Glæderne og Indholdet i Mrs. Tempests Liv. Da hun græd over sin døde Mand, beklagede hun navnlig Tabet af den, som havde foræret hende alt, hvad hun ønskede.

Hun havde taget sin Selskabsdragt af og gjorde sig det nu mageligt i et Slags Peignoir af lyst Musselin. besat med Kniplinger fra Mechelu, til en uhyre Værdi. Nora lagde nu Mærke til, at henders Moders Kinder vare rødere end ellers, at hendes Øjne vare blanke, og at hendes Væsen var underlig uroligt.

»Moder,« udbrød den unge Pige, »hvad er der sket? Der er noget paa Færde!«

»Intet ubehageligt, min kære Pige. Men der er sket noget — noget jeg haaber, ikke vil gøre dig ulykkelig — det har gjort mig meget lykkelig.«

»Du taler i Gaader, Moder, og jeg har just ikke megen Lyst til at anstrenge mig med at gætte dem,« svarede Nora, der pludselig var bleven kold som Is.

Faa Minutter i Forvejen havde hun med datterlig Hengivenhed og Kærlighed besvaret Moderens usædvanlige Kærtegn, men nu trak hun sig bort og stod stiv og kold med bankende Hjerte; hun begyndte at føle sig svimmel, hun anede, hvad der var sket. Hun havde allerede gættet Gaaden.

»Kom her og sæt dig hos mig, saa skal jeg fortælle dig noget, Nora,« sagde Mrs. Tempest indsmigrende, idet hun kastede sig i sin Yndlingsstol.

»Jeg kan godt høre, hvad du siger, hvor jeg er,« svarede Nora kort, idet hun gik hen til Vinduet og stirrede ud i Landskabet. Udenfor laa alt saa stille og fredeligt, indenfor rasede en Storm af undertrykt Vrede i et ungdommeligt Sind. »Hvorfor er her saa kvælende varmt,« vedblev Nora, »jeg begriber ikke, at du kan udholde at have Ild i Kaminen.«

»Ak, Nora, du taaler bedre Kulde end jeg.«

»Det er fordi jeg ikke indelukker mig selv som en Juvel i et Juvelskrin.«

»Jeg synes ikke, jeg kan fortælle dig min lille Hemmelighed, Eleonor, hvis du ikke vil komme hen og sætte dig ved Siden af mig og række mig din Haand og lade mig mærke, at du holder af mig,« sagde Mrs. Tempest blidt med et lille Stænk af Ynkelighed. »Du ser ud, som om du var min Fjende, som du staar der med Ryggen imod mig og stirrer ud af Vinduet.«

»Du behøver vist slet ikke at fortælle mig noget, Moder,« svarede Nora i en Tone, der for den ængstelige Moder lød saa streng som en Dommers. »Skal jeg fortælle dig Hemmeligheden?«

»Jeg tror ikke, du kan.«

»Jeg er bange for, at jeg kan det. Hemmeligheden, som for Resten ikke er nogen Hemmelighed for et nogenlunde skarpsindigt Hoved — Hemmeligheden er, at du, som i sytten Aar har været den kærligste og bedste Mands lykkelige Hustru, nu vil gifte dig igen med en Mand, hvis eneste Fortrin — hvis det kan kaldes saaledes — er at have en glat Tunge og en velpaaklædt Krop. Han vil straffe dig for din Mangel paa Kærlighed og Troskab mod min døde Fader, ved at gøre dig ulykkelig for Resten af dit Liv — hvad du ogsaa fortjener. Ja, Moder, det siger jeg dig, du fortjener at blive ulykkelig, hvis du gifter dig med Kaptajn Winstanley.«

Enken udstødte et halvt forfærdet, halvt indigneret Skrig. Hun var til Mode, som om der var udslynget en profetisk Forbandelse over hende. Den høje Skikkelse i den hvide Kjole stod der som en Cassandra, der spaaede Død og Ødelæggelse.

»Det er for galt!« hulkede Mrs. Tempest, »det er usømmeligt, pligtstridigt, ja ligefrem ondt, at en Datter taler saaledes til sin Moder. Gud ved, hvordan Miss Mac Croke har opdraget dig, siden du vover at føre et saadant Sprog. Har du glemt det femte Bud?«

»Nej, jeg ærer min Fader, og jeg ærer dig, naar jeg søger at hindre et Ægteskab, som vil bringe dig og mig i Ulykke.«

»Ulykke!« gentog Mrs. Tempest svagt. »Hvilket Sprog!«

»Jeg vidste straks, da denne Eventyrer fik Indpas, at han vilde gøre sig til Herre i Huset — at han vilde stjæle min døde Faders Plads,« udbrød Nora lidenskabeligt.

»Du har ikke Ret til at kalde ham en Eventyrer. Han er Officer og Gentleman. Du fornærmer ham uden Skygge af Grund og du haaner mig endnu mere ved at angribe ham saa uretfærdigt. Er jeg da saa gammel eller saa styg og afskyelig, at en Mand ikke kan holde af mig for min egen Skyld?«

»Kaptajn Winstanley ved ikke, hvad det er at holde af nogen. Han vilde først haft mig til Kone, hvis han havde kunnet, fordi han vidste, at jeg skal have Godset. Da det mislykkedes, besluttede han at vinde dig, og det lader til, at han har haft Held med sig. Han har erobret dig som en Kat erobrer en Fugl. Han har fortryllet dig med sine stirrende, grønne Øjne.«

»Du er mageløs uretfærdig og grusom,« udbrød Mrs. Tempest, som nu gav sine Taarer frit Løb. Din kære Fader har ødelagt dig. Kun et forkælet, fordærvet Barn kan tale, som du gør. Hvor tør du sætte dig til Dommer over Kaptajn Winstanley? Det er ikke sandt, at han har friet til dig. Jeg tror det ikke — ikke et Øjeblik. Jeg er dobbelt saa gammel som du, og forstaar mig en hel Del bedre paa den menneskelige Natur, end du.« —

»Men du lader dig vildlede af Smiger og Beundring!« udbrød Nora. »Han har besnæret dig med sine søde Ord, og han vil sluge dig, som Slangen opsluger sit Bytte. Han vil tyrannisere dig, bortødsle dine Penge, skille dig af med alt, hvad du har kært.«

»Det er ikke sandt! Du taler i Lidenskab, ledet af dine taabelige Fordomme.«

»Jeg søger at frelse dig, saa længe det endnu er muligt.«

»Det er forsilde at frelse mig, som du behager at udtrykke dig. Kaptajn Winstanley har vundet mit Hjerte ved aldrig svigtende Sympati og Hengivenhed. Jeg er ikke bleven vunden saa let, som du synes at formode. Tre Gange har jeg afslaaet hans Tilbud. Intet var længere fra mine Tanker end et nyt Ægteskab — det vidste han. Jeg holdt af ham som en Ven, men jeg troede ikke, han skulde blive mere for mig. Nu har jeg givet efter for hans store Udholdenhed. Jeg tror sjældent, nogen Kvinde finder en saadan Kærlighed hos nogen Mand, som den, jeg har fundet hos ham. Der er sikkert ikke den Kvinde paa Jorden, som kunde modstaa den. Han er god, hæderlig, ædelmodig, og jeg forsikrer dig, Eleonor, at som din anden Fader —!«

Nora afbrød hende med et Skrig.

»For Guds Skyld, Moder, bring ikke Navnet Fader i Forbindelse med hans Navn. Han kan blive din Mand — det staar ikke i min Magt at forhindre det — men han skal aldrig faa Ret til at kalde sig min Fader. Godnat, Moder!«

»Hvor du er uvenlig. Du vil ikke en Gang høre, hvorledes det gik til — hvorledes Konrad fik mig til at opgive min Beslutning?«

»Nej, Moder, jeg bryder mig ikke om at høre alle disse Enkeltheder. Jeg har hørt nok. Hvis det kunde nytte, at jeg faldt paa Knæ og bønfaldt dig om at opgive denne Mand, vilde jeg med Glæde gøre det. Men jeg er bange for, at det vilde være forgæves.«

»Ja, det vilde det,« svarede Enken. »Jeg har givet Conrad mit Ord, og jeg kan ikke tage det tilbage.«

»Saa har jeg intet mere at sige,« sagde Nora, idet hun lagde Haanden paa Laasen. »God Nat!«

»Og du vil ikke en Gang kysse mig?«

»Moder, du maa kunne forstaa, at jeg ikke er oplagt til at kysse nu.« Med disse Ord forlod Nora sin Moders Stue.

Mrs. Tempest blev siddende ved den hendøende Ild. Hun følte sig bittert forurettet. Hun havde længtes efter at meddele et medfølende Hjerte Historien om hendes anden Kærlighed — den uventede Glæde og vidunderlige Overraskelse. Og nu havde Nora, som var hendes naturlige fortrolige, behandlet hende saa grusomt.

Hun følte sig ulykkelig, mishandlet, næsten som en Slags Martyr. Men lidt efter lidt kom roligere

trøsterige Tanker til hende; hun tænkte paa sit Udstyr, paa Brudekjolen, paa den Dragt, hun skulde have paa paa Bryllupsrejsen. Alt skulde selvfølgelig være blidt, roligt, afdæmpet. En Kvinde kan kun være Brud én Gang i sit Liv, men Mrs. Tempest vilde dog have, at Udstyret skulde være komplet i sit Slags. Der skulde ikke være Hast eller Overilelse i Forberedelserne — alt skulde ordnes i Ro og efter nøje Overvejelse. En udsøgt Smag skulde være raadende i alt.

»Jeg vil ikke have anden Besætning paa mit Linned end Valenciennes-Kniplinger,« tænkte hun, »og der skal gammel-engelske Monogrammer paa alt. Jeg vil kun have et Par Kjoler, men de skal være fra Paris. Madame Theodore kan rejse over og købe dem hos Wørth: hun ved bedre, hvad der klæder mig, end jeg selv. Jeg ved, Conrad sætter megen Pris paa Elegance og Smag, og ønsker naturligvis, at jeg skal være smukt klædt.«

Trøstet ved disse opbyggelige Betragtninger faldt Mrs. Tempest i en blid Søvn i sin Stol, og hun vaagnede først, da Kammerpigen traadte ind.

»Det var godt, du vækkede mig, Pauline,« sagde hun med en let Gysen, »jeg har haft en frygtelig Drøm.«

»Gode Gud, Madame, hvad var det da?«

»Aa, en skrækkelig Drøm. — Jeg syntes, at Theodore havde sendt mig en hel Ladning af Dragter hjem, og der var ikke én af dem, som passede. Jeg saa rædsom ud i dem allesammen.«

Andet Kapitel.

Efter den Samtale, Nora havde hin Aften med sin Moder, var der indtraadt noget der lignede en Vaabenstilstand. Der blev ikke udvekslet flere bitre Ord, men Mrs. Tempest vidste, at der i Datterens Hjerte var et uudtømmeligt Væld af Had og Bitterhed og at der ikke mere kunde være Tale om Fred og huslig Lykke, saa længe de skulde være under samme Tag.

De talte overhovedet ikke mange Ord sammen. Nora holdt sig saa meget som muligt hos sig selv og undgik Moderen, der førte et temmelig kedsommeligt Liv inden Døre. Dagene, der svandt, efterlod ikke mere Spor i hendes Tilværelse, end de lette Rosenblade, der faldt fra Buskene, efterlod paa Græsplænen under hendes Vinduer. Et lille unyttigt Hækletøj, som behandledes af nogle hvide, juvelbesatte Fingre, en lille Udgave af Tennyson og Browning, en Times Brevskrivning paa det elleganteste og mest moderne Brevpapir og en Masse The, drukket af gamle Worchesterkopper — det var hendes Tidsfordriv.

Intet Liv kunde være mere unyttigt og indholdsløst. Mrs. Tempest besørgede ikke en Gang selv sine Barmhjertighedsgerninger — disse Uddelinger af Brød, Vin, Suppe eller Klæder, der ventes som en Selvfølge af Herskerinden paa et Gods, alt dette besørgedes af Mrs. Trimmer. Husholdersken var i Folkenes Øjne Husets virkelige Herskerinde. Det var af hende, de ventede Understøttelse, det var af hende, de frygtede Bebrejdelser og det var hendes Ros, de vare glade ved. Den falmede Skønhed, som indsvøbt i Fløjl og Pelsværk, fo'r dem forbi i en Støvsky, stod dem saa fjærn som en Gudinde.

I denne ensformige, blødagtige Tilværelse kom Conrad Winstanley som en frisk Nordenvind over et lummert August-Landskab. Hans Energi, hans Resoluthed og raske Optræden, ved enhver Lejlighed, saa i Mrs. Tempests Øjne ud, som besad han en overordentlig Sjælsstyrke og Mandighed. Det forekom hende, at hun altid var tryg, naar han var til Stede. Ingen Fare, ingen Vanskelighed kunde naa til hende, naar hans stærke Arm værnede om hende. I Conrad Winstanley havde hun fundet sin Herre, og hun var tilfreds med at blive behersket. Hun havde intet imod at nedlægge sin Smule Myndighed og for Fremtiden leve som en tæmmet Falk med en Snor om Benet. Hendes pekuniære Stilling var udmærket. Squirens Testamente var dikteret i den fuldeste Tillid til hans Hustrus Godhed og Finfølelse, og vel ogsaa, som almindeligt er, med den beroligende Tanke, at det vilde vare længe, før disse testamentariske Bestemmelser traadte i Kraft. Squiren havde selv sat Testamentet sammen; han vilde ikke have »Prokuratorfingre i den Suppe,« som han udtrykte sig. Det havde kostet ham en hel Del Hovedbrud og Besvær at faa ordnet sit jordiske Gods, før han kaldte sin juridiske Konsulent og sin Forvalter til sig og underskrev Testamentet i deres Nærværelse.

Hans Hustru skulde sidde som uindskrænket Herskerinde over Abbediet, saa længe hun levede, og efter hendes Død skulde det være Noras Ejendom. Datteren skulde først være myndig, naar hun var fem og tyve-Aar, og indtil da skulde hendes Moder være hendes eneste Værge og Beskytter og absolut eneraadende over alt. Der var hverken Tale om en Sum Penge som skulde udbetales Datteren, eller om noget Overskud af Indtægterne, som skulde henlægges. Mrs. Tempest skulde eje det hele, til Nora blev myndig. Hun havde kun at opdrage og underholde sin Datter paa den Maade, hun selv maatte anse for mest passende. Naar Godset gik over i Noras Hænder skulde hun udrede 1500 Lst. om Aaret til Moderen. Men i seks Aar var hun ikke stillet stort bedre end et Barn, der er fuldkommen afhængig af sin Moders Gavmildhed og nødt til at adlyde hende som sin eneste og naturlige Formynder.

(Fortsættes).

Samoa-Karavanen.

I denne Tid har Kjøbenhavnerne Lejlighed til i Cirkussalen i Studiestrædes Forlængelse at se et talrigt Selskab af Repræsentanter for en fjerntboende Menneskerace, nemlig 29 Kvinder og 6 Mænd fra en Øgruppe i Stillehavet, kendt under Navnet Samoa-Øerne.

Disse Øer, som i Aaret 1722 opdagedes af Hollænderne, ere først siden 1839 komne under stadig evropæisk Indvirkning. I de senere Aar har Tyskland, England og De forenede Stater blandet sig i de Indfødtes Stridigheder, og for et Par Aar siden mistede den førstnævnte Magt et Par Krigsskibe derovre ved en frygtelig Hvirvelstorm.

Befolkningen tilhører den polynesiske Race, af lysebrun Farve med mørkt, glat Haar og en kraftig Legemsbygning. Den rige, tropiske Natur fritager dem for at arbejde meget, og Følgen af Lediggangen og den rigelige Ernæring er en mindre klædelig Fedme. Den Tid, hvori Samoaerne ikke arbejde, spise eller sove, helliges til Dansen, som overalt paa Stillehavsøerne dyrkes lidenskabelig.

I saa Henseende er det Selskab, der optræder i Kjøbenhavn, i høj Grad værd at se. Yndere af Balletten ville have stor Glæde af at se de kraftige, smidige og gratiøse Skikkelser snart hvirvle sig rundt i vild Begejstring, snart vugge sig blødt i yndefulde Stillinger.

Vort store Billede gengiver adskillige af disse mærkelige Danse. Det øverste er et Optrin af den samoanske Krigsdans, Kvindernes Sejrstog. De mørke Skønheder svinge kortere og længere Stokke, beviklede med brogede Baand. Med disse Stokke slaa de Takt, og det er deres Danseorkester. Gruppebilledet nedenunder gengiver en Dans eller snarere en Pantomime, som søger sit Forbillede fra Dyrenes Liv — en Ballet, som bærer Navnet »Hundedansen«, fordi den ledsages af Hundegøen, og de dansende gaa løs paa hverandre som bidske Køtere.

Det tredje Billede forestiller endelig en samoansk Specialitet, nemlig en »siddende« Dans. For at forstaa den maa man have set den; den er af ikke ringe Virkning. De mørkøjede Danserinders levende Minespil, smilende Læber og fyrige Blikke forhøje Indtrykket.

Samoaerne ere af Naturen et muntert Folkefærd, men deres Livsglæde øges under Dansen ved en hidsende Drik, *Kawa-Kawa*, som er ejendommelig for Sydhavsøerne. Det er ikke som Negrenes Palmevin eller vore spirituøse Drikke en Saft, som skylder Gæringen sine Egenskaber. Den tilberedes af Rødderne paa en Busk, som er i Slægt med Pebertræet. Tilberedelsen af denne Drik er egentlig ikke appetitlig, idet den sker ved, at Rødderne tygges. De unge Piger, som have dette Hverv, rense først Munden omhyggelig, skære Rødderne i Smaastykker og give sig saa i Lag med Tygningen. Naar et Stykke er tygget færdig, kastes det ned i en stor Skaal, som staar imellem dem. Man gyder Vand over det hele og rører om med Fingrene. Rodtrævlerne fjernes ved Neddypning af Basttrævler, og under hele Tilberedningen istemmes der en Sang.

Det herværende Samoaner-Selskab tillaver ogsaa sin Kawa-Kawa af de hjemmefra medbragte Rødder. Disse tygges dog ikke, men rives mellem et Par Stene.

Kawa-Kawa er en plumret, gul Vædske, som har en skarp Smag, ikke ulig Sæbelud. Vanedrankere ere meget begærlige derefter, og nydt til Stadighed og i Overmaal er den ødelæggende for Legemet.

Vi kan ikke ikke noksom anbefale vore Læsere at se Samoanerne; det er en nem Maade at faa sin Viden om de fjerne Folk beriget. Og denne kønne Sydhavsstamme vil næppe faa Lov at eksistere i ret mange Aar. Racen er dødsdømt, og Kawa-Kawa-Sangen vil da ikke mere blive sunget, Dansen ikke mere gaa i Brødfrugttræernes Skygge.

Folkets Palads i London.

I 1882 udkom i England en Roman af Walter Besant: »All Sorts and Conditions of Men« (Alle Slags Mennesker og Meuneskevilkaar), der bragte det læsende Englands Tanker til at vende sig mod et stort, hidtil upaaagtet Kvarter af London, Londons East-End (Østende). Som bekendt ligger ude i det østlige London de store Dokker, og omkring dem har der, ligesom i andre Havnestæder, dannet sig et Arbejder- og Fabrikskvarter, der omfatter Bydelene Stepney, Whitechapel, Poplar o. a. Dette Kvarter, hvortil der vistnok ikke findes Mage paa Jorden, skildres i Besants Bog saaledes:

To Millioner Mennesker eller derömkring, leve i Londons East-End. Det kan man da kalde en ordentlig Mængde Mennesker i en saa godt som ukendt By. De have ingen nævneværdige Institutioner, som de kunne kalde deres egne, ingen offentlige Bygninger af nogen Betydning, ingen Kommunaløvrighed, ingen fornemme Folk, ingen Kareter, ingen Soldater, ingen Malerisamlinger, ingen Teatre, ingen Opera — de have intet. Det er blevet Mode at mene, at de alle ere fattige, en dum og skadelig Mening, som vi snart skulle se. Sandsynligvis er der i hele Verden ikke noget lignende Syn som dette: denne umaadelige, forsømte, forglemte store By, Øst-London. Den er forsømt selv af sine egne Borgere, som endnu aldrig have lagt Mærke til deres forladte Tilstand. De ere Londonere, det er sandt, men de have ingen Lod eller Del i London; dens Rigdom, dens Glans, dens Hæder er ikke til for dem. De se ikke noget til dens Pragt, selv Lordmayortoget drager mod Vest. Cityen ligger mellem dem og Englands Sorhed. De ligge hinsides Cityens Lov og Ret, de kunne ikke blive Raadmænd. De rige Londoner-Købmænd slaa sig ned mod Nord, Syd eller Vest, aldrig mod Øst. Ingen gaar mod Øst, ikke én bryder sig om at se Stedet, ikke én bryder sig om at kende Livets Former derude i Østen. Bøger om London springe det over; dets Historie er ringe eller ingen; ingen store Mænd ligge begravede paa dets Kirkegaarde, der ikke en Gang ere gamle og som ere fyldte med Borgere, lige saa ukendte som de, der nu indaande Luften ovenover. Hvis der hænder noget ude i Østen, maa Folk, der bo andet Steds, tænke sig om, for at de kunne erindre, hvor Stedet er.

Mil efter Mil Stræder med Huse, smaa, simple ensformige Huse. Folkene leve det samme simple, ensformige Liv, alle efter den samme Model.

Han skildrer Kvarterets brede Hovedgade, der under forskellige Navne, Whitechapel Road, Mile End Road, Bow Road og Stratford Road løber fra Cityen og helt ud til Stratford. Uuder det første Navn har Gaden faaet en lidet heldig Berømmelse for Røverier og Myrderier. Men denne Berømmelse fortjener den ikke længere; for Tiden lever den under en triviel Lovlydighed. Hele Dagen igennem og hele Aaret rundt holdes her Marked. Der er udstillet alle Slags Sager: Stumper af gamle Møbler, som Hovedenden af en Træseng, hvis Hæslighed maaske er forøget, for at Køberne kunne vente noget rigtig billigt. Her er Grydelaag og Kasserollelaag, som skulle vise, at inde i Butiken, hvorfra disse Sager ere Prøver, ville de vigtigste Dele af disse Husgeraad være til Salg. Her er Ting, som man forbavses over, Rækker af Skøjter, der sælges billigt om Sommeren, lette Klæder om Vinteren, Værktøj af alle Slags, bl. a. maaske Indbrudstyvens Brækjern; gamle Bøger, en broget Samling, der slaar den Kendsgerning fast, at Whitechapels Læsere — et svagt og lille Folk — aldeles ikke læse andet end Prædikener og Gravtanker; gamle Støvler og Sko; Knive, Hatte og Huer, Rottefælder, Musefælder og Fuglebure, Blomster og Frø, Kegler og Fotografirammer. Gadesælgerne stille deres Kærrer op langs med Fortovet og med sking-

rende Stemme prise de Godheden af deres Varer, som her indbefatte røgede Sild og tørrede Kuller saa vel som Pottemagertøj.

Ude i dette Kvarter lader da Forfatteren to Mennesker fra Londons West-End, det rige Kvarter, mødes. Hun er Millionærdatter, Ejerinde af et stort Bryggeri i East-End, uddannet ved Cambridge Universitet; nu vil hun se, hvorledes Livet leves den Maade, hvorpaa hun behandler sine Syersker. Hun forkorter deres Arbejdstid, hun sørger for, at de faa god Kost, hun indretter en Tennisplads og et Gymnastikrum til Brug for dem i deres Fritid, hun samler dem om Aftenen til Musik og Dans. Han faar en Plads som Snedker paa det Bryggeri, som hun uden hans Vidende ejer. De mødes i et Pensionat og blive Venner. Og nu tale de sammen Kunstsamling. Hun gribes af denne Tanke, og uden at han aner det, lader hun Paladset bygge. Da det er færdigt; fører hun en Aften ham og sine Syersker derhen. De kommer ind i en Vestibule, der pludselig oplyses ved elektrisk Lys. Hun siger til ham: »Min Ven, dette er Deres Værk, Glædens Palads.« De gik derpaa ind i en høj og meget rummelig Hal. Ved Enden af den var en Slags

Siddende Dans. Krigsdans. Hundedans.

Samoanernes Danse. Efter Tegning af F. Müller-Münster.

ude i det Kvarter, hvorfra hun henter sin Rigdom; desuden vil hun leve skjult og ukendt, da den Tanke piner hende, at hun vilde blive Genstand for Mændenes Efterstræbelser, fordi hun er et rigt Parti. Han er en fattig Soldatersøn, men er adopteret af en fornem Mand; han har indtil sin Myndighedsalder været ukendt med sin Byrd; nu vil han leve med sin fattige Slægt herude i det fattige London. Hun opretter en Systue og forbavser Kvarteret ved om, hvor forfærdelig glædesløst det Liv er, som Mænd og Kvinder leve herude. Han forklarer hende, at hvad der savnes herude, er mere af Livets Glæder og Skønhed. Folkene ere ikke saa fattige. Og han, som ikke kender hendes virkelige Stilling, han udvikler for hende, hvorledes den unge Ejerinde af det store Bryggeri burde bygge, ikke blot Skoler men ogsaa et »Glædens Palads« med Koncertsal, Teater, Dansesal, Bogsamling, Læsestuer og Trone, en rød Fløjls Divan, halvrund, under en Tronhimmel af rødt Fløjl. Der var Statuer paa begge Sider af Hallen; bag ved dem var et stort Orgel, paa Væggene var der Malerier, ovenover dem Vaabentrofæer og Tæpper. Over Indgangen var et Galleri for et Orkester. »Denne Hal,« sagde hun, »er vor Modtagelsessal. Her kunne tusinde Par danse uden Trængsel. I Regnvejrsdøge kan den være Legeplads for Børn. Hun viste dem Teatret,

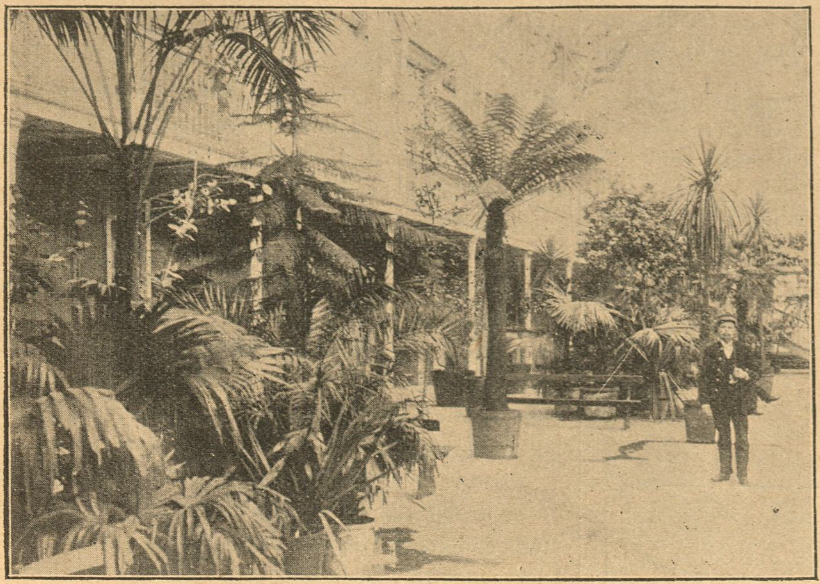

Vinterhaven i »Folkets Palads«.

Læsesalen i »Folkets Palads«.

bygget som et romersk Teater, halvrundt, amfitralsk, uden Forskel paa Pladserne. De saa Koncertsalen og Gymnastiksalen.' Hun førte dem ovenpaa, hvor der var Billardsale og andre Spillesale, og i en ny Etage Skolestuer. »I Glædens Palads,« sagde hun, »skulle vi ikke være som en Flok Selskabsfugle, der kun tænke paa Dans og Sang og Fest. Vi skulle lære noget hver Dag. De af os, som ved noget, skulle lære de andre. Og alt i Paladset skal udføres gratis, dette er vort eget Palads, Arbejdernes Klub; vi ville ikke have nogen til at tjene Penge ved det; vi skulle selv skaffe os vore Fornøjelser.« Hun udnævner ham til at være en af Styrerne for Paladset — og skænker ham i Tilgift sin Haand. Den Dag, da de holde Bryllup, da indvies Glædens Palads. Og han taler til den store Forsamling: »Alle Slags Mennesker og Menneskevilkaar ere lige, Som de riges Laster ere, saaledes ere eders. Som eders Dyder, saaledes deres. Men hidtil have de rige haft meget, som I ikke kunde naa. Nu er alt forandret. I Glædens Palads ere vi ligestillede med den rigeste. Vi kunne elske, vi kunne le, vi kunne føle Musikens Magt, vi kunne danse og synge, eller vi kunne sidde i Ro og tænke. Livet er kort for os alle. Lad os bringe det bedste ud af det for os selv og for andre. Der er saa mange Glæder, som vi kunne naa. Der er saa megen Elendighed, som vi kunne skaffe af Vejen. I dette Hus skulle vi stadig i Forening tænke paa at bringe mere Solskin ind i vort Liv, mere Forandring, mere Afveksling, mere Lykke.«

— Dette er Hovedindholdet af Walter Besants »umulige Historie«, som han selv kalder den. Men denne umulige Historie, den vakte Englændernes Opmærksomhed for den store, forsømte By derude i Øst. Og hvad der ikke sker saa ofte: Digterens Tanker gjorde saa stærkt Indtryk, at man søgte at realisere Bogens Plan om et »Glædens Palads«. Bestyrelsen for den store Institution »Beaumonts Philosophical Institute« bestemte at skænke dens Midler til Oprettelsen af *Peoples Palace*, Folkets Palads, som det blev kaldt. Det hæderværdige Klædekræmmerlaug gav 20,000 Lst. (360,000 Kr.) til Oprettelsen af en teknisk Skole, der skulde forenes med Paladset. Gaver fra private strømmede ind og 14. Maj 1887 indviedes den første Bygning, den store Koncertsal, af Dronning Victoria, der samtidig lagde Grundstenen til den tekniske Skole. Grundstenen til Biblioteket blev lagt 25. Juni 1887 af Belgiens Konge; det aabnedes 1888. Lord Roseberry skænkede 1888 et Svømmebassin, Lord Zveagh 1892 en Vinterhave. Senere er der bygget en stor Gymnastiksal og en Kunstskole.

Folkets Palads ligger paa den nordlige Side af Mile End Road, Fortsættelsen af Whitechapel-Road. Det adskilles fra Gaden ved en Mur og et Gitter, i hvis Midte der er et Klokketaarn (se hosstaaende Billede). Omkring Bygningerne ligger en Have og en Legeplads for Børn.

Den store Koncertsal, Queens Hall (Dronningens Hal) danner Midtpunktet af Bygningerne. Den er indrettet omtrent som Modtagelsessalen i »Glædens Palads«. Hallen er udstyret med Statuer af 22

Folkets Palads i London.

Dronninger; i den ene Ende findes ét stort Orgel. Her gives Koncerter og Underholdninger af forskellig Art 3 Gange om Ugen, desuden Koncerter for Kirkemusik om Søndageu. 400,000 Personer besøge disse Koncerter og Underholdninger om Aaret. Salen bruges i August og September til en Maleriudstilling, bragt tilveje ved Laan. De besøges af 70—80,000 Personer. Adgangen til disse Koncerter og Udstillinger ere enten gratis eller meget billig.

Biblioteket (se hosstaaende Billede) er bygget i Stil med den berømte Læsesal i British Museum. Det er omtrent cirkelrundt. Midt i Biblioteket findes en cirkelrund Skranke; her sidder Bibliotekaren, og her findes Kataloget. Bøgerne ere opstillede paa Hylder oppe langs Hvælvingens Vægge; foran Hylderne er der Gallerier. En lille Kasse løber paa en Snor fra Skranken op til Gallerierne; ved Hjælp af den bringes Forlangssedlerne op og Bøgerne ned. — I Biblioteket er foruden Læseborde opstillet Avispulte; omkring dem flokkes Folk om Morgenen for at se Bekendtgørelserne. Biblioteket aabnes for Avislæsning Kl. 7 om Morgenen, for Læsning af Bøger Kl. 10. Det lukkes Kl. 10 Aften. Ogsaa Søndag Eftermiddag er det aabent, noget, som ikke er almindeligt i England. Biblioteket har 12,000 Bind; der benyttes aarligt c. 72,000 Bind; det besøges aarlig af 600,000 Læsere (herunder Avislæsere). Bøgerne kunne ikke laanes hjem. — Der findes et særligt Læseværelse for Studerende og særlige Foredragssale.

Gymnastiksalen er udstyret med udmærkede Apparater; rundt om den løber et Galleri til Brug for Tilskuere. I Salen opbevares bl. a. det store Præmieskjold, som Gymnastikholdet fra Peoples Palace vandt ved den sidste internationale Gymnastikfest i Stockholm.

Stor Betydning har Folkets Palads ved sine Skoler. Der findes baade Dagskoler og Aftenskoler. Der lægges særlig Vægt paa saadanne Kundskaber, som kunne komme Haandværkere til Gode. Foruden en almindelig Børneskole findes der tekniske Skoler for Voksne, en Kunstskole, hvor der bl. a. gives Undervisning i Modellering, Skoler for Snedkere, Fotografer, Skrædere, Bogbindere, Malere o. a. Dagskolen for Børn har 500 Elever, Skolerne for Voksne 4—5000 Elever. Der findes udmærkede Laboratorier og Værksteder.

I Aaret 1890 blev Styrelsen af Folkets Palads deli saaledes, at Bestyrelsen for Beaumont Institute overtog Styrelsen af Paladsets underholdende Virksomhed, Klædekræmmerlauget af den undervisende. Senere er Styrelsen gaaet over til en Komité, valgt af forskellige Institutioner, dog hovedsagelig af Klædekræmmerlauget.

Til Folkets Palads er knyttet et Haveselskab, ddr holder Blomsterudstillinger og lader afholde Foredrag om Dyrkning af Planter, f. Eks. om Vindueshaven. Der afholdes i Paladset Æselsskuer, hvor Grønthandlerne møde med deres Æsler og tage Præmie for gode Dyr og god Behandling af dem.

En god Støtte for Ordenen i dette store Foretagende er sikkert den Bestemmelse, at det er forbudt at udskænke spirituøse Drikke i Paladsets Lokaler.

Det Arbejde, som Folkets Palads udfører, er kun et Led i den store og begejstrede Virksomhed, der udfoldes af Englands dannede Klasser for at udbrede Oplysning i denne store og forsømte Del af London. Ogsaa university-extension Bevægelsen, der gennem Foredrag og Eskamination søger at brede Universiteternes Virksomhed ud over Landet, virker herude, særlig gennem university-extension settlements, smaa Kolonier af dannede Mænd eller Kvinder, der bosætte sig i de fattigste Kvarterer for at danne som et Slads Centrum for Oplysningen. En saadan Koloni er Toynbec Hall settlement i Commercial Street, der særlig er beregnet paa Whitechapel Kvarteret.

Og trods alle disse Bestræbelser faar man Indtrykket af, at de virke som en Draabe i Havet. Den store By er saa umaadelig stor og saa umaadelig forsømt. Jeg vandrede i Sommer oftere rundt i de uendelige Husørkener, der danne Londons East-End. Jeg husker den Dag, da jeg besøgte Folkets Palads. Paa Whitechapel Road og Mile End Road den sædvanlige Tummel, det sædvanlige Marked. Ved Kirken St. Marys Whitechapel var der i et Hjørne uden paa Kirkemuren en Prædikestol, hvorfra en Mand, vistnok en Lægmand, prædikede for en lille Skare, der fra Gaden havde samlet sig paa Kirkegaarden. Inde i Sidegaderne — de Gader, hvor den berygtede Whitechapel-Morder, Jack the Ripper, udførte sine afskyelige Gerninger — var der forholdsvis tomt. Gaderne vare ikke snævre, og Husene saa ikke fattigere ud end i mange andre Kvarterer af London, og dog gjorde de et forunderligt Indtryk af Grimhed og Forsømthed. Og midt i al denne Styghed laa Folkets Palads, ikke saa feagtigt, som det skildres i Walter Besants Roman, men dog smukt og ret imponerende.

Da jeg forlod East-End og ovenpaa en Omnibus kørte gennem Leadenhall-Street i Cityen, faldt mit Blik tilfældig op paa Muren af Kirken St. Catherine Cree. Deroppe var anbragt en Solskive, og omkring den stod Indskriften: NON SINE LUMINE. »Ikke uden Lys« kan den virke efter sin Bestemmelse. Det engelske Folk har indset, at det samme gælder East-Ends to Millioner Mennesker; derfor har det rejst Folkets Palads.

Andr. Sch. Steenberg.

FRA SAMFUNDETS KROGE

To Søskende.

De sidde hver paa sin Side Bordet; hun med begge Hænder for Øjnene, han med et Brev i Haanden, og Haanden ligger træt hvilende i hans Skød. Han ser over paa hende, og hans Mund er lukket sammen som af bitter Harme.

Der er længe dødsstille i Værelset; saa høres hendes Graad pludselig bryde frem.

Han kaster Brevet hen ad Gulvet og springer op —

»Lad ham rejse! lad ham rejse! hvad skal vi med den, der ikke vil blive hos os? hvorfor vil du græde for ham? en Dreng, vi har gjort alt det gode, der kunde gøres — naar saadan en Knægt render fra dem, der ærligt har været ham i Forældres Sted, saa er han ikke værd, at du ofrer én Tanke paa ham! lad ham være glemt, død — nu, med det samme! — vi skylder os selv at slaa en Streg over ham og gaa videre, hver i sin Gerning, som om han ikke noget eneste Øjeblik havde eksisteret!«

Han holder inde, ser paa sin Søster; hun bliver blot ved at græde stille, og i hans Ansigt viger Harmen for dyb Medlidenhed, og han fører Haanden krampagtig hen over Panden — det løber rundt for ham til sidst, alt dette!

Det ved han jo — det vil sige: nu, da han har talt og ser paa hende — at saaledes kan hun aldrig tage den Sag, hun, hvis Væsen er det bløde milde, og for hvem Sorgen dybest er den, at hun har én mindre at holde af.

— De have haft en underlig Skæbne, de to Søskende; begge varmhjertede Stemningsmennesker, med Trang til at være noget for andre, mistede de temmelig brat det Hjem, de ofrede sig for; deres Fader og Moder døde kort efter hinanden, og en Broder — han var Ingeniør — tog til Kaplandet og gled, trods alle deres Bestræbelser for at holde ham fast, helt bort fra dem.

Det faldt dem saa ligefremt, at de flyttede sammen, og de forsøgte at samle en ny Kreds om sig; de maatte have Mennesker, de kunde holde af og være noget for.

Og det lykkedes dem; de fandt nogle, der sluttede sig varmt til dem; de gjorde sig det kun ikke klart, at, saaledes som deres Karakterer nu en Gang var, blev det altid dem, som var de ydende; og det faldt dem ikke ind, at — saaledes som de fleste andre nu en Gang ere — saa skal man ikke blot gøre Menneskene Tjenester, men ogsaa kræve Tjenester igen, thi ellers skaber man kun Egoister af dem! — Det tænkte de intet Øjeblik paa.

Vennerne kom og lod sig forkæle og havde en Masse begejstrede Ord om de to Søskende, det gæstfri Hjem og — deres egen Taknemlighed; — og naar de ikke længer brød sig om at forkæles, saa gik de igen og glemte Taknemligheden. — Og hver Gang sad de to Søskende tilbage, bittert bedrøvede.

De forstod ikke, hvori det laa; Herregud! de havde dog vist al den Venlighed, de raadede over; og aldrig havde de stillet Fordringer — og kønt og hyggeligt var deres Hjem — — hvor kunde det dog være, at ingen forblev dem trofast —?

Hun var det mildeste Sind af dem, hun led mest, og det pinte ham ganske særligt. Han saa, hvor venligt hun kom Folk i Møde, hvor uegennyttig, opofrende hun var imod dem; hvorledes hun tog deres Vel og Ve op i sin Tankegang — han glemte sin egen Sorg over det, at se hendes; men fyldtes ogsaa derved med en Bitterhed, han ellers maaske ikke havde følt.

Saa var det en Gang, de igen havde lidt en af deres mange Skuffelser, og hendes Sorg pinte ham mere end nogen Sinde; de havde de samme Samtaler som saa mange Gange før, den samme Prøven sig selv, om de da virkelig ikke havde været gode og venlige; da fik han — mens han bedrøvet sad og saa paa hende og tænkte, om han da aldrig skulde kunne føre ét Menneske ind i deres Hjem, som vilde forblive hende fuldkommen trofast, lønne hendes uegennyttige Hengivenhed med en Hengivenhed, der holdt ud — da fik han den Idé: om de tog et Barn til dem, brød med alle gamle, pinefulde Erindringer, renoncerede paa Tankeudveksling og Samliv med jævnaldrende, tog et rigtig fattigt Barn, for Eksempel et forældreløst, et, der rigtig var udsat for alle Livets Storme — mon et saadant Barn ikke kunde blive det, de begge higede efter, og en Gang lønne hende med den usvigelige Hengivenhed, som var det eneste, hun tiggede Livet om — ?

— De søgte og fandt et Barn; de opdrog det gennem de mange Aar, der fører gennem Skoletiden til Konfirmationen — — — og nu laa der, kastet hen paa Gulvet, et Brev, i hvilket dette deres »Barn« bad dem tilgive, at han ikke havde kunnet modstaa sin Lyst til Sømandslivet og var rejst bort!

Han staar og ser paa sin Søster, og det er, som snøres hans Hals sammen — thi egentlig er det ham, der har forvoldt hende dette, det største Tab af alle dem, hun har lidt. Ak, om han dog kunde finde nogle Ord, nogle Tanker, der kunde trøste hende! — han har i dette Øjeblik kun én Smerte, og det er hendes.

Han sætter sig ved Siden af hende og hvisker saa varmt, saa inderligt:

»Vi har dog hinanden, du! det ved vi, at vi to sviger ikke hinanden!«

Men han føler, at dette er dog ikke Trøsten; hendes Opofrelse er for rig til at kunne finde Hvile i kun at have én at virke for — tilmed en, der stiller saa faa Krav som han.

Saa slaar han ind i en anden Tankegang, han ved egentlig ikke, hvorfra han faar den; det er, ligesom det ikke er hans egen, men det farer igennem ham, at den har noget i sig, der maa kunne trøste:

»Egentlig, Søster, er det maaske slet ikke rigtigt, at man knytter en anden saa udelukkende til sig; vi sidde jo dog ikke inde med alle gode og kloge Tanker; vi kan dog kun yde en vis Rigdom: naar et Menneske rigtig skal udvikles . . . ja, somme Tider staar det for mig« — han siger »somme Tider«, skønt han aldrig har tænkt Tanken før i dette Øjeblik; men hans Brodersind forlokker ham til at bruge dette Udtryk, for at Tanken derved for hende skal miste det fremmede, den har for ham selv — »somme Tider staar det for mig, at man risikerer at indskrænke et Menneskes Synskreds ved at knytte det altfor stærkt netop til sin Maade at være paa, at tænke og føle . . . tror du ikke, der er noget i det, jeg siger?«

For første Gang ser hun op —

»Saa maa vi to jo ogsaa have »indskrænket

hinandens Synskreds«!« siger hun — »mener du virkelig det?«

»Vist ikke! vist ikke!« skynder han sig med at sige . . .

»Og ved du, hvad mere jeg tror,« fortsætter hun heftigt, »at ét har alle disse Mennesker kunnet lære af dig og mig, og det er at være trofast; og jeg tror, at det er bedre at være et virkelig trofast Menneske end at tænke nok saa mange Tanker!«

Han sidder og ser træt hen for sig . . .

»Det tror jeg egentlig ogsaa, du — jeg syntes blot, at det næsten kunde være rart at tro, at en Del af Skylden laa hos en selv; det er dog saa underligt at skulle tænke stygt om snart alle Mennesker.«

»Du mener da ikke, at vi har gjort Drengen andet end godt?« udbryder hun.

»Nej, det mener jeg ikke; jeg mener kun, at vi to er ikke de eneste, der kan være gode imod ham, og at nu maa vi haabe, at han træffer andre saadanne.«

Han forstaar stadig ikke, hvorfra disse Tanker komme og vælde op i ham; men de tage ham fangen og rive ham med:

»Vor Verden, Søster, er dog kun en lille Del af hele Menneskehedens; lad os ønske for alle dem, som vendte sig fra os, at de maa have fundet Venner, hvis Tanker var rigere end vore —«

Han siger det træt og dog med Styrke i hvert Ord, men i det samme gribes han helt og holdent af Medfølelse med hendes Sorg, og han farer voldsomt op:

»Jeg lover dig, jeg skal sætte hele mit Liv ind paa at skaffe dig vor Dreng igen — — — —«

»Men du siger jo, at andre maaske kan gøre ham rigere; det kan jo ogsaa godt være, at vi . . .«

Hun tier; hun vil gerne, men hun kan ikke forlige sig med Tanken, at de skulde have gjort Barnet nogen Fortræd.

»Hans Tanker kan jo ogsaa vendes til os igen,« siger Broderen.

»Tror du? men naar han nu saadan rejser fra Sted til Sted, altid ser nyt og . . .«

»Der er saa mange, som alligevel til sidst faa Hjemve, og saadan — tro du mig — saadan kan det ogsaa gaa ham — — saadan vil det gaa ham; det vil det! jeg er vis paa det! en skønne Dag vil han gribes af, at ingen i den hele vide Verden holdt af ham som du; han vil længes hjem! han vil komme og sidde der ved din Side; og ser du, saa har han jo oplevet og set meget, og det kommer han og meddeler os — ikke sandt: det er dog mere, end om han kun kunde give os igen de Tanker, vi har givet ham — ?«

»Tror du, han vil komme og sidde her igen?«

»Han kommer! han kommer! — er der noget, jeg er vis paa, saa er det det, at han kommer! ja, jeg tør . . . jeg tør give alt paa det! — —«

Han sidder, Broderen, og læser sig denne urokkelige Vished til ud af den Fred, der lægger sig over hendes Sorg, mens han taler!

»Ja, for var det nu ikke skrækkeligt,« siger hun — »jeg tror virkelig, at hvis han blev helt borte for mig, saa vilde jeg blive saa haard, uh, saa bitter, at jeg aldrig mere vilde kunde faa et Menneske kært — «

»Jo, du, det vilde være det tungeste af alt, Søster! hvad leve vi Mennesker for, naar det ikke er det at holde af hverandre; nej, du, lad os endnu holde ud og ikke give os over til Bitterheden!«

»Nej, nej — naar blot han ikke vil glemme os, saa skal jeg ikke vende mig fra Menneskene,« siger hun, »det lover jeg.«

— — — Det lover hun — den lille fine, sarte Skikkelse med de graa Stænk i det krøllede, mørke Haar — at om blot den Dreng, hun har været en opofrende Moder for i saa mange Aar, en Gang imellem vil vende hjem og sidde ved hendes Side — her i den gamle Sofa — og atter tage mod noget af hendes Kærlighed — saa vil hun blive ved at holde af den Menneskehed, der har skuffet hende saa tit — — det lover hun!

Og Broderen staar og ser paa hende og tænker: Har Livet ikke Brug for et Menneske som hun — saa er Livet heller ikke det, jeg tænker!

F. O. Andersen.

Ved Vesterhavet.

Ud mod Havet!

Endnu ses det ikke for Klitterne; det høres kun som en svag Brummen.

Ind gennem Klitbræmmen, en hel Bjergformation. Marehalm og Helme stritter opad og til Siderne paa den graahvide Bund. Her og der pranger en matfarvet Tidsel; den ser ud til aldrig at kunne visne. Paa Dalbundene findes en Vegatation af Græs, der mest minder om Hø. Stadig skifter Klittens Former, snart bløde og afrundede, snart hængende og ludende, meget sjældent skarpe eller stejle. Højden omtrent den samme, men Omfanget saare afvigende. Den matgrønne Marehalm vokser snart sparsomt, snart kraftigt og ligefrem busket. Tømmerstykker og Vragstumper baade her og der, Rester af Fiskekasser og Fiskeredskaber, et enkelt Skibsanker, en defekt Fiskerbaad eller Skibsjolle ligger tilsyneladende uden Herskab i denne mennesketomme Tilværelse.

Opad en lille Slugt imellem to Klitter, og saa har man Vesterhavat lige foran sig, vort Lands største og mægtigste Vand.

Kun ved Sommertid er det saa hyggeligt ved Vesterhavet som idag. Som et Meneskebryst under en sund og dyb Søvn bevæger det sig op og ned, roligt og regelmæssigt, støt og taktfuldt. Vandet bryder kun lidt; der er blot en Smule Skum paa Revlen, kort fra Havstokken, og imod Stranden. Det er af en herlig levende blaa Farve, kun svagt nuanceret ud efter; Skummet er blændende hvidt, overstadig glimrende i Solstraalerne. Med dets hvide Tunger slikker det op paa Strandbreddens Sand og gaar svagt susende og kælent tilbage over de sorte blanke Smaasten. Det hele aander Frihed og Fred, er friskt og sundt.

Paa Stranden er der Bevægelse. Skarer af Maager holder til i Havstokken; de spanke frem og tilbage i Vandet, søgende sig et eller andet let Bytte. Og de lader sig ikke forstyrre, før man kommer dem nær ind paa Livet. Imellem dem hopper smaa vimse Terner omkring, sirligt og elegant. Ude over Revlerne paa det roligt skiftende Vand er der broget af andre af disse Slags Fugle; de ligger med samlede Vinger, gyngende flotte og vuggende sig. —

Langs ad Stranden.

Til den ene Side det uendelige Hav, tabende sig glitrende og glimtende i Horizonten. Til den anden stejle, hvide, forrevne Klitteskrænter. Stranden jævn, de fleste Steder som skaaren med en Ragekniv, belagt med bart Sand, Tangstrimler, Muslingskaller eller marmoreret med større og mindre Rullestene.

Man ser ikke mange Sejlere. Kun et enkelt Dampskib, tungt og skarpt tegnet, stort og støt. Den sorte Røg slæber efter som en lang, grim Hale, tilsmudsende Maleriet imod Vest. Et Par Sejlskibe, lette og fine, hyggelige og forfriskende for Øjet, med de mange hvide Sejl bugnende for Brisen. Det er den smilende Side af Livet derude, der fortælles om.

En anden lægges for Dagen ved de Rester af Vrag, der her og der findes paa Stranden. Nogle staa i Vandet, andre næsten begravede i Sandet. Dette giver Tanken en hel anden Retning. De vidne om, at alt derude ved Vesterhavet ikke er lutter Solskin og blankt Vand, men at der findes en Skueplads for mægtige Naturkræfter, som, naar de røres, intet kan modstaa, og som ikke kender til Barmhjertighed. — Men naar Havet slaar paa disse Strænge, da ere Melodierne ikke de skønneste, Indtrykkene ikke de mest forædlende.

J. Gr. Pinholt.

Til Billederne.

Emil Brack: I Garnet. Den halvgamle Kavaller i den bekendte Dragt fra Heibergs Vaudeviller, blaa Livkjole med blanke Knapper, gule, stramtsiddende Bukser og Kravestøvler — er aabenbart kommen i et alvorligere Ærinde end at sidde her og holde Garn for den unge Dame. Men imidlertid kan det jo hænde, at Tungen kommer paa Gled, og han, mens Garnet løber, kan faa det frem, som han har paa Hjerte. Foreløbig sidder han og stirrer paa de væyre Fingre og har ikke Begreb om, hvor komisk en Figur et Mandfolk spiller ved saadan en Lejlighed.

Opgaver.

Logogrif.

1—11.

Vi nu kan gøre Regning paa det hele,
7. 8. 9. 10. 11. 3.
mod dette hjælper
7. 8. 9.
disse tvende Dele,
1. 2. 3.
og det
4. 5.
og det kan vel det samme evne,
7. 9. 8. 10. 11.
selv det, hvis Nøden ej vil andet levne.
2. 3. 10 11. — 8. 10. 11.
Du noget modsat vil i disse finde,
7. 6. 8. 10. 4.
og dette vil om Blod og Død dig minde.
7. 6. 2. 10. 4.
Paa dette skulde nødig kun man tage,
6. 5. 3. 1. 2. 3.
og dette faar man sjældent kun at smage.
2. 5. 4. 4. 5. 9. 4.
Det vilde i det hele næppe være
behageligt at være i, min Kjære.
8. 9. 7. 5.
Det Navn man tidt til raske Gutter giver,
5. 4. 4. 2. 9. 11. 9. 9. 5. 1. 5.
heri den første Linje om jeg skriver.
1. 2. 7. 9. 5. 4. 2. 7. 8. 9. 10. 11.
Og hvis et lille Barn du saadant fandt,
du vilde hjælpe — er det ikke sandt?

Kryptogram.

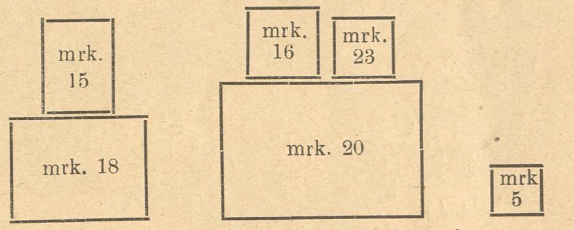

Find et System, hvorved man af Mærkerne paa disse Kasser kan se, hvilken Forretningsgren vedkommende Firma især har kastet sig over.

Stavelsegaade.

i, af, da, en, he, ke, le, ne, si, bud, bin, den, den, der, fær, gen, gud, ler, med, mer, nat, sam, sen, sin, ten, ten, lil, ver, stær, svul. — Disse 30 Stavelser skulle sammenlægges saaledes, at de komme til at danne et Digt af en dansk Digter.

Løsning paa Gaade i Nr. 16.
Rosen.

Løsning paa Skjulte Ord i Nr. 16.
Mus, Kat, Svin, Tiger, Rotte, Ko, Los, Abe, Sæl, Bæver.

Løsning paa Udfyldningsgaade i Nr. 16.
skaane — Skaane.

Indhold.

Billeder: Gaaet i Garnet. Efter Maleri af Emil Brack. — Samoanernes Danse. Tegning af F. Müller-Münsted. — Folkets Palads i London (3 Billeder). — Klaus. Humoreske af W. Busch (12 Billeder).
Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Samoa-Karavanen. — Folkets Palads i London. — Fra Samfundets Kroge: To Søstre. Af F. O. Andersen. — Vesterhavet. Af J. Gr. Pinholt. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

Klaus.

Humoreske af **Wilhelm Busch.**

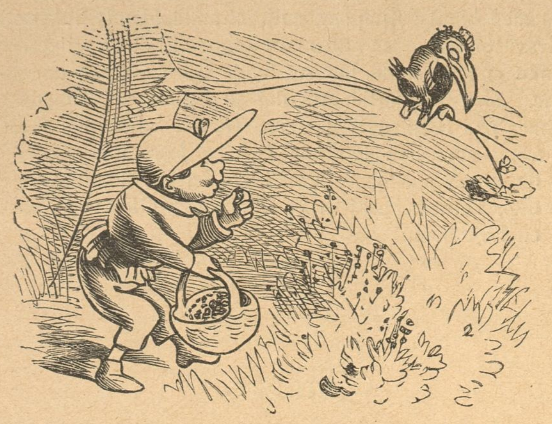

1) Her ser man Frits, et lystigt Skarn,
der gaar og Blaabær piller,
og Klaus, et lystigt Ravnebarn,
der ingen Ting bestiller.

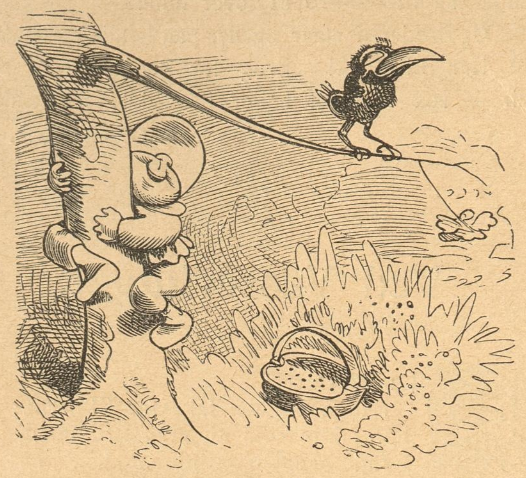

2) Fluks fatter Frits en Plan saa hul,
tilvejrs man ser ham klyve.
Nej, kære Frits, den lille Fugl,
den skulde du la'e flyve.

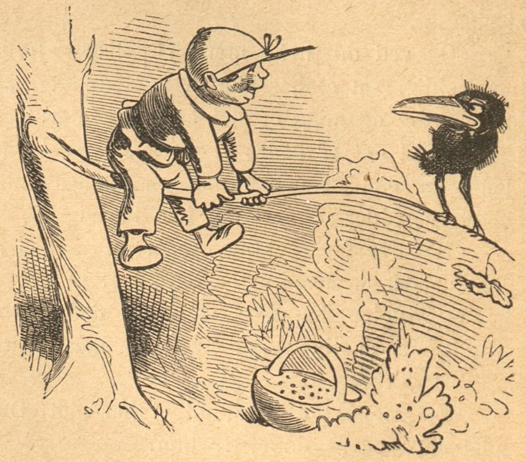

3) Rask kryber han ad Grenen hen,
glad ved sit Bytte, jamen
han føler snart, at Øksen den
ej ligger langt fra Stammen.

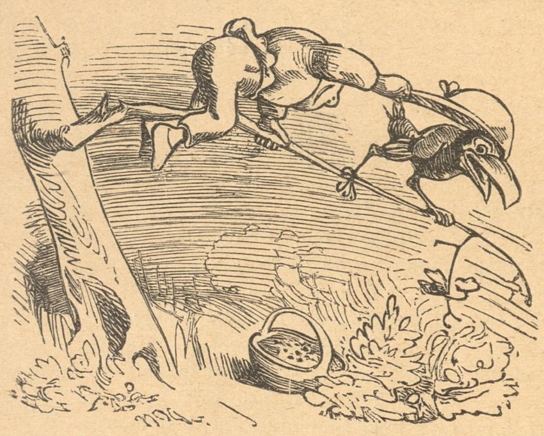

4) Thi se, da han, der ej er sen,
sig ud paa Grenen vover
og tror sig paa den grønne Gren,
bums! saa gaar Grenen over.

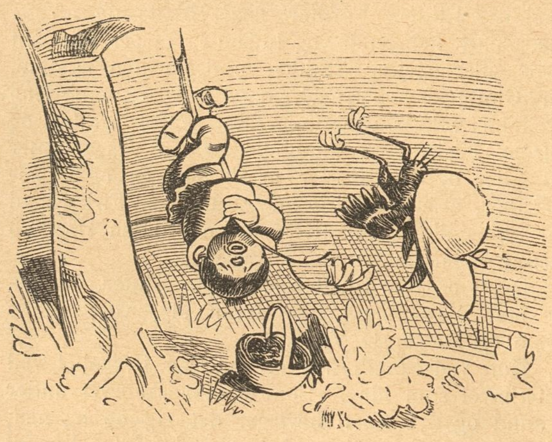

5) Rask kaster Frits nu sin Kasket
og ned paa Jorden dratter;
han haaber der at falde let
paa bløde Mosrabatter.

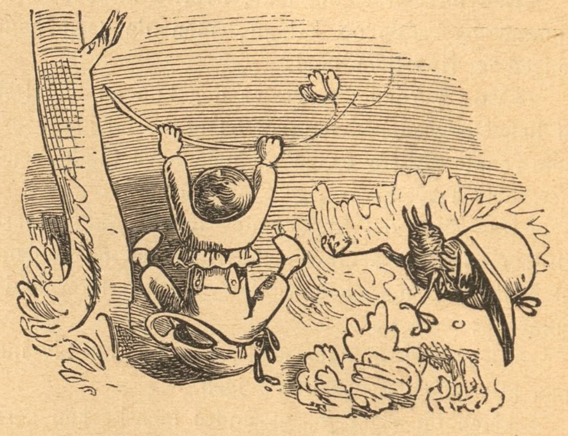

6) Dog da han laa ved Træets Fod,
ej glad sit Fald han priser;
thi Enden, den blev ikke god,
som næste Billed' viser.

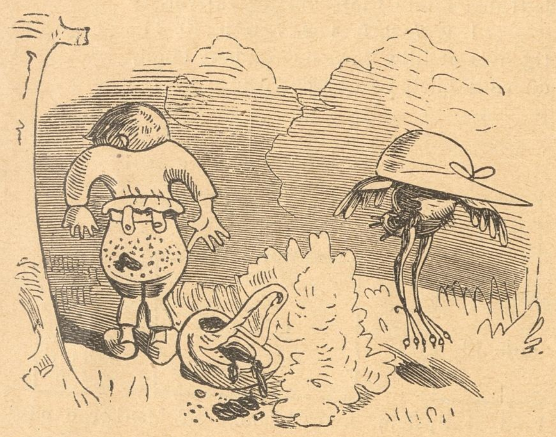

7) O Sorgens Syn! man aner grant
af Fritses sære Fagter,
at det ser sort ud, ikke sandt?
betragt ham bare agter!

8) Men — forfra er han ganske glad,
han griner saa fornøjet;
thi Klaus, hvordan han bar sig ad,
gik dog tilsidst i Tøjet.

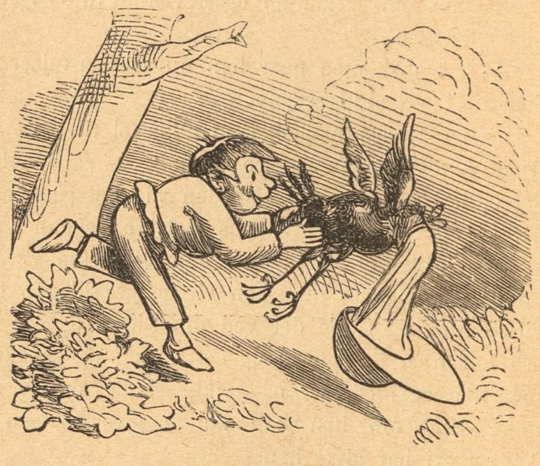

9) Den stakkels Klaus nu bliver angst,
mens Frits han kan sig gotte
og drage hjemad med sin Fangst
til Fryd for Tante Lotte.

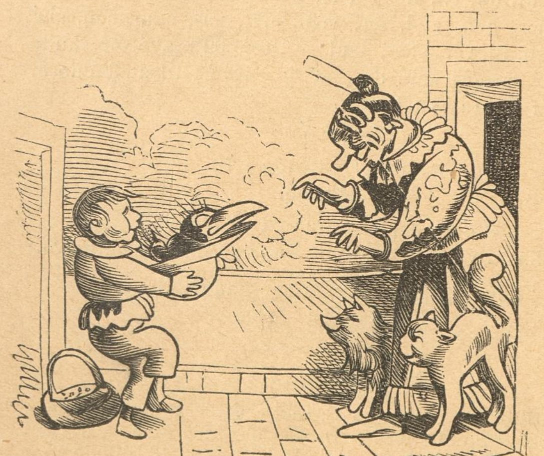

10) Hun smilende just i sin Dør
imøde glad ham iler.
Den kælne »Mis« og tro »Chasseur«
ej mindre glade smiler.

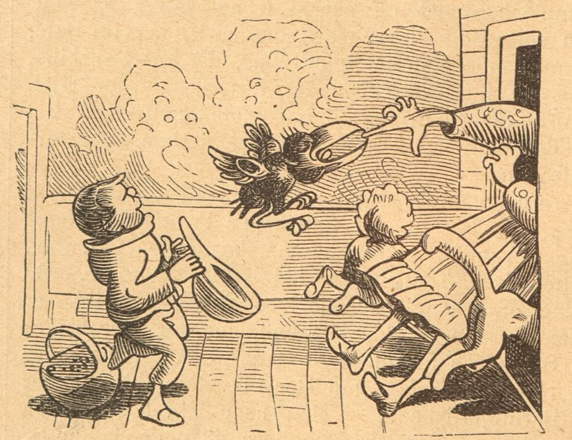

11) Et ganske rædsomt Hvin nu straks
fra Tantens Læbe klinger,
thi vips! som i en Hummersaks
sad hendes ene Finger.

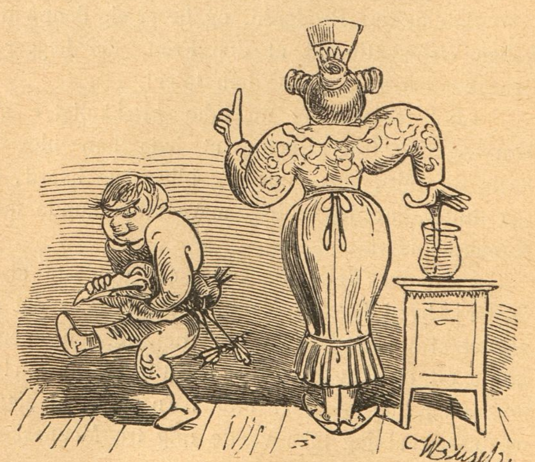

12) Saa, fælt hun bløder, ja paa Kraft,
saa knap hun Blodet stilled',
og ærgrer sig, at hun har havt
en Finger med i Spillet. —

(Fortsættes i Nr. 18.)

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen.** København V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 18 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 2. Februar. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Kaptajn Winstanley havde naturligvis for længe siden gjort sig bekendt med Squirens Testamente. I seks Aar vilde han blive Herre over et smukt Gods, og efter den Tid maatte han nøjes med en Indtægt, der sammenlignelsesvis var ringe og langt fra tilstrækkelig til at føre et Hus som Abbediet. Men femten hundrede Pund og Abbediet var dog ikke til at kaste Vrag paa, og Kaptajnen følte, at selv om han var falden, saa var han dog falden paa Benene.

Det var en sørgelig Tid for Nora. Hun var saa nedtrykt og saa ensom i aandelig Henseende, at det næsten var for meget for saa ung en Pige. Hun betroede ikke sin Sorg til nogen, ikke en Gang til den venlige Mrs. Scobel, som sikkert vilde have været villig til at beklage hende og sørge med hende, saa meget mere som hun i sit inderste var harmfuld over Enkens Taabelighed.

Efterretningen om det paatænkte Giftermaal løb allerede rundt paa Egnen og gjorde alle Vegne det sædvanlige Indtryk. Naar Mrs. Tempests Omgangsvenner gjorde hende deres Opvartning, priste de Kaptajnen i høje Toner, haabede at Bryllupet snart skulde være og ønskede Miss Tempest til Lykke med, at hun vilde faa saa elskværdig en Stedfader, med hvem hun kunde tage paa Jagt ligesom med Squiren. Men naar de samme Omgangsvenner kørte hjem fra Abbediet i deres Ekvipager efter at have nydt en Kop The, sagde de, at Mrs. Tempest var en gammel Tosse og hendes tilkommende Mand en Eventyrer.

Nora viste sig ikke, naar disse Visitter indfandt sig, hun holdt sig endog borte fra sine gamle Venner, Scobels, i denne Tid, da hun lod sig fuldstændig beherske af sin Harme og krænkede Stolthed. Hun forsømte Skolerne, de gamle Folk, ja selv Smaabørnene, skøndt det tidligere havde været hendes bedste Glæde at bringe dem Kurve med gode Sager fra Køkkenet. Alt dette blev som saa meget andet overladt til den utrættelige Mrs. Trimmer. Nora red alene om i Skoven, helst hvor den var aller tættest, blot der var en Sti, hvor Hesten kunde gaa; ofte i farlig Nærhed af den svampede Grund, nær ved de store Mosers uhyggelige Dybder, hvor det vaade Græs skinnede i Morgensolen, ofte op til Boldrewoods høje lyngklædte Bakker, kort sagt, alle Steder, hvor der var smukt og ensomt.

Hun tænkte paa Barndomsvennen, som var i London i Sæsonen, og som nu red og dansede med Lady Mabel, besøgte Udstillinger og lignende.

»Jeg gad vide, hvad han synes om de overfyldte Gader, den klassiske Musik og de kedsommelige Udstillinger«, tænkte hun. »Jeg tror ikke, jeg kunde udholde — hvis jeg var Mand — at blive ført om som en Terrier i en Snor. Men naar man elsker — «

Nora fortsatte sin Tankegang og mindedes deres sidste Samtale og hvor lidt af en Elskers Begejstring der havde været over Roderick i hans Omtale af hans Forlovede.

»Paa Bunden af mit Hjerte ved jeg, at han ikke gifter sig med hende af Kærlighed, men kun fordi han kunde glæde sin døende Moder dermed. Han havde ikke Karakterstyrke nok til at nægte hende den sidste Bøn. Jeg vilde ikke sige det til noget Menneske i Verden, eller tillade nogen at sige det i min Nærværelse, men jeg

En god Fangst.

føler det her i mit Hjerte, at han ikke elsker hende.«

Hun standsede, og idet hun fortsatte sin Tankegang, udbrød hun halvhøjt, som om hun meddelte sig til de tavse, alvorlige Skove:

»Aa, hvor det er skammeligt, syndigt, at gifte sig med en, man ikke elsker!«

Alt som hun red videre ind i Skoven, strømmede Minderne ind paa hende. Hvor ofte havde hun ikke redet med Roderick i disse kære, hjemlige Skove, dukkende sit Hoved under de lavt nedhængende Grene, saaledes som hun dukkede det i Dag for at komme frem. Hun førte forsigtigt Hesten gennem Krattet, men af og til plumpede den dog med Hovene ned i de dybe Huller, fyldte til Randen med visne Blade.

Hun saa ofte hans Navn i de fashionable Aviser, som bragte Navnene paa de indbudne til den eller den Fest. Han befandt sig sikkert vel i London. Hun erfarede, at han var bleven Medlem af en Sportsklub, men der forløb endnu intet om, at han skulde ind i Parlamentet; men dette var vel kun et Tidsspørgsmaal.

Siden hin Aften, da Mrs. Tempest havde meddelt sin Datter, at hun agtede at gifte sig igen, havde Nora og hendes Moders tilkommende Mand kun truffet sammen, naar der var fremmede Mennesker til Stede. Han havde forsøgt at anlægge en Slags faderlig Fortrolighed overfor hende, men enhver Tilnærmelse blev mødt med en saa afgjort Foragt, at Kaptajnen besluttede at trække Følehornene til sig — foreløbig.

Han kaldte hende altid for Miss Tempest, baade naar han talte til hende og om hende. Han havde ikke nævnt hende ved hendes Fornavn siden hin Nat i Pavillonhaven i Brighton.

Disse Dage før Bryllupet hensatte i Virkeligheden Mrs. Tempest i en paradisisk Tilstand. Hun levede i en Atmosfære af Pynt og Smiger. Hendes Opmærksomhed blev ofte draget fra et smukt Baand ved en Kompliment; hendes Tanker vaklede mellem Kniplinger og øm Elskovshvisken. Og Conrad Winstanley var en galant Elsker. De, som havde kendt ham længe, vilde have sagt, at han havde megen Øvelse, og at det vilde være mærkeligt, hvis han ikke forstod det. Han var sikkert forfaren i Kunsten. Mrs. Tempest levede som i en let Rus — drømmende behageligt, som efter en passende Nydelse af Opium. Hun var henrykt over sin Elsker, men endnu mere henrykt over sig selv. Hun beundrede sig selv for, at hun i en Alder af ni og tredive Aar havde vakt en saa mægtig Følelse hos en saa stærk og mandig Natur som Kaptajnens. Hun kunde ikke lade være at sammenligne sig med Kleopatra og sin Elsker med Antonius. Selv om han ikke havde givet Afkald paa en Verden for hendes Skyld, saa var han dog villig til at give Afkald paa det arbejdsomme Liv, som Manden elsker, for at trække sig tilbage til et stille, husligt Liv paa Landet sammen med hende. Vel var der ikke mange Følelser, der vare ham ukendte, dertil havde han levet for meget med i Verden, og han tilstod ogsaa, at det ikke var første Gang, han elskede; men han tilføjede, at hans Hjertes udkaarne nu havde vakt Følelser hos ham, som han aldrig tidligere havde kendt, og denne sidste Kærlighed, den varmeste og mest ophøjede, kunde derfor med rette kaldes den første.«

Efter Samtalen hin Aften i Mrs. Tempests Boudoir, lagde Nora kun sin Harme for Dagen ved at undgaa al Samtale med Moderen. Hvis hun havde kunnet haabe at indvirke paa hende ved Overtalelser eller Bønner, vilde hun sikkert have talt, men hun saa Kaptajnen og Moderen sammen hver Dag, og hun indsaa, at hendes Ord vilde være spildte. Derfor trak hun sig ind i sin Skal og saa til med et uroligt, forpint Hjerte, hadende den Lykkeridder, som var kommen for at stjæle hendes Faders Plads. At denne Mand skulde træde ind i Huset som Herre, sidde i Squirens Stol, ride Squirens Heste og befale over hans Tjenestefolk, var en Forhaanelse, som næsten ikke var til at bære. Hvis hendes Moder havde valgt en Mand, som selv havde Hus og Hjem, og hvis hun havde forladt Abbediet og ladet det staa tomt og øde som et Monument over den Døde — saa kunde hun maaske have set sin Moders Daarskab i et mildere Lys.

Mrs. Tempests Holdning over for Datteren var i denne Periode paa én Gang bebrejdende og forsonlig. Hun syntes, det var haardt og ukærligt af Nora, at hun stillede sig saaledes til hendes Ægteskab. Herpaa lagde hun intet Skjul overfor sin Elskede — hun havde ingen Hemmeligheder for Kaptajnen, og hun fortalte ham troligt hvert eneste af de bitre Ord, som Nora havde udslynget imod ham. —

Han hørte paa hende med sammenbidte Tænder og et vredt Glimt i de mørke Øjne, men hans Tone var fuld af faderlig Overbærenhed, naar Mrs. Tempest havde endt sine Klager.

»Er det ikke haardt for mig?« sluttede hun.

»Min kære Pamela, du maa virkelig ikke tage dig en ung Piges Naragtigheder saa nær. Din Datter har en god Natur, men hun er meget forkælet og er bleven spoleret ved en altfor vidt dreven Overbærenhed. Selv den ædleste Skabning i Verden maa bøjes med Magt, naar Nødvendigheden kræver det, og der maa under Tiden anvendes streng Straf. Miss Tempest og jeg vil med Tiden komme til at forstaa hinanden fuldkomment.«

»Jeg ved, at du vil være hende en anden Fader,« sagde Mrs. Tempest med Taarer i Øjnene.

»Vær overbevist om, at jeg ikke skal svigte mine Pligter overfor hende.«

Mrs. Tempest kunde dog ikke lade være at græmme sig over Datterens hjerteløse Adfærd.

»Jeg tør ikke en Gang tale med hende om mit Udstyr,« sukkede hun, »al Fortrolighed mellem os er forbi. Jeg havde dog nok Lyst til at høre hendes Mening om mine Kjoler — skønt hun rigtignok har en meget slet Smag, stakkels Barn! Hun har ikke en Gang kunnet lære at trække et Par Handsker ordentligt paa.«

»Din Smag, min elskede, er desto mere fuldkommen,« svarede Kaptajnen. »Hvad bryder du dig om en ung Piges Mening, som dog kun interesserer sig for Heste?«

»Det er ikke saa meget hendes Raad, jeg ønsker, Conrad; det er hendes Sympati. Fanny Scobel kommer her i Eftermiddag, saa kan jeg vise hende mine Ting. Det trykker mig formeligt at skulle tale med Nora om hendes egen Dragt; men jeg bliver nødt til det. Hun maa jo have en ny Kjole til Brylluppet, selv om hun ikke kan være Brudepige. Jeg synes, det er alt andet end rigtigt. Ikke sandt, Conrad?«

»Hvad er alt andet end rigtigt?« spurgte Kaptajnen, som kun med et halvt Øre havde hørt paa sin tilkommendes naive Betragtninger.

»At en Enke ikke maa have Brudepiger og Myrtekrans. Det er, som om al Poesi blev taget bort fra Brylluppet.«

»Min kære Pamela, et Bryllups Poesi ligger ikke i slige Smaating — Ægteskabets sande Poesi beror paa den Troskab og Hengivenhed, som knytter to Menneskesjæle sammen.«

Mrs. Tempest sukkede blidt og tænkte næsten resigneret paa Brudepigerne og Myrtekransen — som det var hende nægtet at bære.

Der var nu kun en Maaned til Brylluppet; det skulde finde Sted sidst i August, og umiddelbart derefter skulde det nygifte Par paa Bryllupsrejse til Skotland. Mrs. Tempest brød sig kun om at rejse, naar andre Folk rejste; Naturen havde ingen Tillokkelse for hende, naar Sæsonen var forbi. Det var nu paa høje Tid at tale med Nora om hendes Dragt, hvilket Mrs. Tempest højtideligt betroede Mrs. Scobel. Hun havde netop fortalt denne Dame om Datterens Uvenlighed i en fortrolig Passiar ved en Kop The.

»De kan tro, det er svært for mig,« sagde hun, »meget svært, at den eneste Hindring for min Lykke kommer fra mit eget Barn.«

»Nora kan jo ikke glemme sin Fader,« sagde Mrs. Scobel undskyldende.

»Behøver hun derfor at behandle mig saa uvenligt? Hvem kunde elske den kære Edvard højere end jeg? Hans Lykke var min eneste Tanke. Aldrig have vi sagt hinanden et uvenligt Ord. Men jeg synes, ikke nogen kan forlange, at jeg skal sidde som Enke hele mit Liv, blot for at vise min Kærlighed til den kære, afdøde Edward. Den har jeg vist ham paa tusinde Maader, mens han levede. Jeg har intet at bebrejde mig. Jeg føler, at jeg har Ret og Frihed til at belønne Kaptajn Winstanleys Hengivenhed. Han har været mig en tro Ven og Ledsager i de sidste to Aar, og han har været standhaftig trods alle de Hindringer, han har mødt. Han friede tre Gange til mig, før jeg sagde ja.«

Det var ikke første Gang, Mrs. Scobel hørte Historien om de tre Frierier.

»Ja, det ved jeg, kære Mrs. Tempest,« sagde hun hurtigt af Frygt for, at Mrs. Tempest yderligere skulde dvæle ved sin Kærlighedshistorie. »Han vilde virkelig til at være baade standhaftig og hengiven. Men praktisk set, er det naturligvis ogsaa et udmærket Parti for ham.«

»Tror De, jeg vilde gifte mig med ham, hvis jeg havde den Overbevisning, at han ledes af praktiske Hensyn?« spurgte Mrs. Tempest indigneret. —

Mrs. Scobel følte sig ikke kaldet til at besvare dette Spørgsmaal.

Der gives Tilfælde af Blindhed, overfor hvilke Lægekunsten staar magtesløs, men der gives en lige saa uhelbredelig Blindhed, og det er den, som rammer en fyrretyveaarig Kvinde, naar hun tror sig elsket.

»Men hvad skal Nora saa have paa til Brylluppet?« spurgte Mrs. Scobel, som ønskede at lede Samtalen ind i det vante Spor, »har De ikke talt med hende derom endnu?«

»Nej, hun er saa egenraadig og umedgørlig, at jeg ligefrem har været bange for at røre ved den Sag. Men det maa afgøres snart. Md. Theodore har altid saa meget at bestille, at hun ligefrem gør os en Tjeneste, hvis hun syer Kjolen med saa kort Varsel.«

»Hvorfor taler De ikke med Nora med det samme — nu i Eftermiddag?«

»Nu, mens De er her — det er en god Idé,« sagde Mrs. Tempest ivrigt.

Hun følte, at det vilde være lettere at bringe Sagen paa Bane i Mrs. Scobels Nærværelse. En tredje Person vilde afgive ligesom en Slags Beskyttelse. Hun trak i Klokkestrengen.

Er Miss Tempest kommen hjem fra sin Ridetur?«

»Ja, Madame, lige i dette Øjeblik.«

»Bed hende komme ned til mig straks. Hun behøver ikke at skifte Dragt først.«

Mrs. Tempest og Mrs. Scobel sad i Dagligstuen, helt henne ved det aabne Vindue. Enken havde svøbt sig ind i et kinesisk Shawl, af Frygt for at Sommerluften skulde være for kold for hende. Foran hende stod et lille Bord, hvorpaa Sølvthepotten, Kedlen og de gamle Porcelænskopper vare opstillede ligesom et Barns Legetøj.

Nora kom løbende ind. Hendes Kinder blussede efter det hurtige Ridt, hendes Kjole var snavset og stænket højt op med Mudder.

»Nu har du igen redet for hurtigt,« sagde Mrs. Tempest. »Den Hest bliver din Død.«

»Aa, det har ingen Nød, Moder. Har De det godt, Mrs. Scobel?«

»Nora,« sagde Præstens Hustru alvorligt, »hvorfor ser man Dem aldrig mere i Kirken om Søgnedagene?«

»»Det — det ved jeg virkelig ikke. Jeg har slet ikke været oplagt dertil. Det kan ikke nytte at gaa i Kirke, naar Sindet er fuldt af oprørske Tanker. Jeg kommer der om Søndagen for ikke at vække Anstød, men jeg tror, det er bedst, at jeg holder mig borte fra Kirken om Hverdagene, indtil jeg bliver i bedre Humør.«

»Jeg tror ikke, det er den rette Maade at genoprette Humøret paa, min kære Pige.«

Nora svarede ikke, og der opstod en meget pinlig Pavse.

»Vil du ikke have en Kop The, min Pige?« spurgte Mrs. Tempest.

»Nej Tak, Moder. Hvis du ikke har noget vigtigt at sige mig, er det vist bedst, jeg gaar op og klæder mig om. Jeg er saa varm og saa tilsmudset. Det vil forfriske mig at faa en anden Kjole paa.«

»Men jeg har noget vigtigt at tale med dig om. Det kan hurtigt afgøres — men det er bedst, du faar en Kop The.«

»Som du vil, Moder.«

Nora kastede sig ned i en af de fløjlsbetrukne Stole, ganske glemmende sin stænkede Kjole; hun ødelagde ved denne Lejlighed en Antimacassar, et af Moderens egne Værker, hvoraf hun var meget stolt.

»Jeg skal i Aften skrive til Madame Theodore,« sagde Mrs. Tempest, idet hun rakte Nora en Kop The og lod som om hun ikke lagde Mærke til det Ødelæggelsesværk, der havde ramt hendes Arbejde. »og saa mente jeg, at vi med det samme kunde bestille en Kjole til dig til — til Brylluppet. Hvad mener du om en blegrød — jeg tror den Farve vil klæde dig udmærket. Dertil blegrød Hat — Van Dyck Form, med en stor Strudsfjer —«

(Fortsættes).

Det, den Gamle vandt.

Af

Joh. Fred. Madsen.

Granen suser i den mørke Skov. Ved hvert Vindstød svajer den slanke Top, men kun ganske lidt og ganske sindigt, ligesom med en Blanding af Godmodighed, Selvbevidsthed og Skadefryd. Og den hovmodige Vind, der blindt farer paa, stønner ved Sammenstødet, som stak den sig paa de ubøjelige Naale.

Men naar Vindstødet er faret forbi, retter den slanke Gran sit Hoved igen og knejser rank op over alt levende paa Jorden — højt op mod den leende Maane, der titter frem mellem et Par mørke Skyer, som haste af Sted deroppe paa den ellers saa klare Septemberhimmel.

Der høres ingen anden Lyd end denne éntonede Susen, naar Vinden med smaa Mellemrum jager igennem de naalbesatte Grene i Granens Top. Intet levende rører sig i Skovens Gem; end ikke et Ugleskrig klinger gennem Natten. Den store Skov er som uddød.

Og dog — ét levende Væsen findes her i alt Fald. Det er tilmed et Menneske.

Paa en Træbul i en Lysning i Skoven sidder en gammel Mand, klædt i dette tunge, varme Tøj, der fortæller om sin landlige Herkomst, selv om det er nyt og har faaet købstadmæssigt Tilsnit.

Han sidder med Ansigtet tungt støttet i Hænderne. Fjernt fra alle, i Nattens aandeagtige Stilhed, der kun afbrydes ved den sagte, jævnt tiltagende og jævnt aftagende Susen i Træerne, sidder han her og grubler.

Og hvad grubler Gamlingen vel over? Hvad førte ham ved Nattetid ud i den store Skov?

Ja, havde han end klaget højlydt her, vilde dog ingen have forraadt hans Hjertes Hemmelighed. Skovens Træer ere tavse, kan det end synes, som hviskede de til hverandre gennem Vindens Suk.

Og de ville heller aldrig fortælle nogen om den Taare, der sniger sig ned ad den Gamles Kind, da han nu med en ulykkelig Hovedrysten rejser sig, — og ikke heller om det Suk, der trænger sig over hans Læber med de fortvivlede, selvopgivende Ord: »Nej, nej — jeg kan ikke holde det ud!«

De ere tavse, Skovens Træer. Og han ved det. Det er vel derfor, han søgte ud her i Ensomheden — for at være ene og uforstyrret med sin Smerte.

— — —

Halvt ubevidst slaar han ind paa en smal Sti, der snor sig igennem den tætte Naaleskov. Og i dybe Tanker, af og til rystende paa Hovedet, ligesom da han rejste sig, vandrer han langsomt og besværligt af Sted.

Han naar omsider ud paa en Landevej.

Til venstre, langt borte, ses de sorte Omrids af en tæt Samling Huse. Det er Købstaden.

Instinktmæssigt, uden at hæve Hovedet, vender den gamle Mand sine Skridt mod Byen.

Og han gaar og gaar sin mødige Gang, snart sukkende, snart rystende paa Hovedet . . .

Da han har naaet Byen, denne Samling lave Bygninger med de røde Tage, gaar han lige op ad Hovedgaden. Udenfor et Førstesals-Hus med Købmandsforretning i Stueetagen standser han. Og han bliver staaende et Øjeblik, som om han betænkte sig paa at gaa ind.

Endelig aabner han den løst tillukkede Port. Han lukker den lydløst til igen efter sig. Og saa lister han sig paa sine gamle, vaklende Ben ud i Gaarden og over til et lille, lavt Hus, der egentlig er indrettet til Vognskur med tilhørende Karlekammer.

I dette Karlekammer gaar han ind. Han raver forbi en Seng, der næsten optager hele Pladsen, hen til et lille Bord, der staar under Vinduet. Og paa dette Bord entrer den Gamle op ved Hjælp af en trebenet Værkstedsstol.

Han hænger for Vinduet — først et Stykke hvidt Tøj, der synes afpasset til dette Brug, dernæst bagved et gammelt Hestedækken. Og han er saa omhyggelig for, at det kommer til at dække Vinduet fuldstændig.

Saa entrer han atter ned. Og han tænder en svagtlysende Petroleumslampe, som han stiller paa Bordet.

Han skæver en Gang, og en Gang til, op til Vinduet. Og saa lister han sig ud i Gaarden for ude fra at se, om nogen Lysstraale skulde snige sig ud bag det dobbelte Forhæng.

Nej, det ser sort og mørkt ud, det hele. Den lille, lysende Rand ved den ene Side aftegner sig for svagt til, at den vil kunne forraade ham.

Saa gaar han ind igen, lukker Døren efter sig og sætter sig ned foran det lille Bord.

Han drager noget Træarbejde frem under Bordet, og han giver sig til at bearbejde det med en skarpsleben Kniv og forskellige Redskaber.

Der synes at være kommet lidt Ro i hans Sind. Han snitter, og han snitter. Han arbejder, som var det Livet om at gøre.

Men det varer ikke længe. Saa synker Haanden. Og den Gamle falder i Tanker.

Længe sidder han og stirrer frem for sig. Og ubevidst ryster han atter stille paa Hovedet.

»Nej, nej,« udbryder han pludselig og farer op — »jeg holder det ikke ud! Hvad skal det dog blive til! Hvorfor er jeg dog ikke ogsaa allerede bleven puttet tre Alen ned i Jorden!«

Øjnene blive fugtige. Og atter falder han hen i dybe Grublerier.

Hvad tager hans Tanker vel Sigte paa? Hvad er det, der bringer al denne Fortvivlelse over ham?

Ja, det er Historien om den gamle, udtjente Fader, der skal leve af sine Børns Naade og altid og alle Steder er i Vejen.

Og dog — er det egentlig en Naadessag, at han faar Lov til at være her i dette Hus? Fik Sønnen ham ikke til at sælge alt, hvad han ejede, og give ham de indvundne Penge netop paa de Vilkaar, at han, den Gamle, skulde være hos ham og have det godt paa sine gamle Dage?

Jo, saaledes var det. Den gamle Niels Rasmussen havde haft en Gaard i Sydsjælland. Da Sønnen for nu snart to Aar siden skulde etablere sig, forestillede han Faderen, at denne kunde gøre baade ham og sig selv en Tjeneste ved at sælge Gaarden. Han, Sønnen, kunde da faa Pengene til at sætte i Forretningen, og Faderen kunde bo hos ham for Fremtiden. — »Paa den Maade faar du det jo meget bedre,« havde han sagt.

Ja, Gud bedre det. Han havde rigtignok faaet det meget bedre!

Og dog fortrød han ikke, at han den Gang havde slaaet til. Sønnens Vel havde jo ligget og laa ham endnu stadig paa Hjerte. Og han glædede sig over hvert Fremskridt, hans Søren gjorde.

Sønnen skulde jo ogsaa alligevel en Gang have haft det hele. Og han, den Gamle, havde haft en vis Forpligtelse til at hjælpe ham i Vej — fordi han havde ofret saa meget paa Ole.

Thi Niels Rasmussen havde endnu en Søn — eller havde i alt Fald haft. Det var ham, der hed Ole. Han havde vist sig ualmindelig godt begavet. Og Faderen havde derfor paa Præstens Opfordring holdt ham til Bogen.

Ole blev sendt til Kjøbenhavn for at blive latinsk Jurist. Men i Stedet for at læse turede han snart rundt paa Sangerindeknejper og Varietéer og svirede med daarlige Kammerater.

Efter et Par forgæves Forsøg erhvervede han sig endelig en alt andet end god Præliminæreksamen. Og efter dette Resultat besluttedes det, at Ole skulde nøjes med Eksamen som dansk Jurist.

Han blev dog aldrig »*examinatus juris*«. Da han endelig efter mange Formaninger og Trusler fra Faderens Side bekvemmede sig til at gaa op, dumpede han; eller rettere, han forlod Eksamen allerede ved den skriftlige Del.

Det blev en varm Modtagelse, han fik, da han efter det bedrøvelige Eksamensudfald kom hjem for at aflægge Regnskab for de betroede Pund.

Dog, han lovede Bod og Bedring og tilbød at give Afkald paa sin Part af Arven, naar Faderen vilde understøtte ham endnu et halvt Aar. Han vilde da forsøge endnu en Gang.

Faderen maatte saa skaffe Pengene til Vejen. Og Ole tog atter fat. Til Jul gik han op igen — og dumpede.

Men nu skammede han sig. Og hvad skulde han nu ogsaa tage fat paa?

Igennem et Brev forklarede han Situationen for en Onkel og fik Penge til en Amerikabillet. Saa stak han af. Faderen havde ikke set ham siden, havde ikke hørt fra ham.

Saaledes var Søren altsaa bleven hans eneste Søn, ligesom han i Forvejen var den eneste Arving. Ole havde jo faaet sin rigelige Part. Og det var derfor ikke underligt, at den Gamle gerne vilde gøre alt for at hjælpe Søren frem, da det nu var hans eneste Barn.

Nej, han fortrød endnu i dette Øjeblik ikke, at han havde bragt Søren dette Offer. Han tænkte ikke tilbage og ønskede ikke det skete usket.

Han ønskede sig kun bort — langt bort, hvor han ikke var i Vejen!

Thi han var i Vejen her. Han mærkede det saa godt. Aldrig et venligt Ord, næppe nok et Svar, naar han vovede at tiltale sin Hr. Søn. Og denne knibske Købstaddame, Sønnekonen, saa ned paa ham næsten med Foragt og havde kun en bidende Stikpille til ham en Gang imellem, naar han efter hendes Mening ikke bar sig »fint« nok ad.

Til Tider blev det den Gamle helt utaaleligt. Intet kunde han gøre tilpas — han hjalp jo lidt til, med hvad han kunde — og alle Steder var han i Vejen.

Det var i saadanne Øjeblikke, han kunde give sig Fortvivlelsen i Vold og tænke paa at gøre det værste paa sig selv. Thi om han forlod dette Sted, hvor man forbitrede ham hans Alderdom — hvor skulde han da ty hen?

I Dag var Bægeret dog flydt over. I Nærværelse af Butikssvenden og Lærlingen havde Sønnen tiltalt ham ligefrem raat og mumlet noget om en »gammel Idiot«.

Gammel Idiot! Det var Sørens Tak til sin gamle Fader, der havde skilt sig fra alt, hvad han gennem et trælsomt Liv havde faaet kært, for at fremme Sønnens Lykke!

Gammel Idiot!

Saa' Søren den Taare, der blinkede i den Gamles Øjne, da han stille, uden at sige et Ord, listede sig bort for at være ene med sin Fortvivlelse i det prunkløse Karlekammer? Lagde han Mærke til den Sitren, der gennemfo'r den gamle Mands Legeme som i harmfuld Fortabthed?

Og anede han de Kvaler, der havde martret hans Faders Sjæl, medens han sad derovre i det fattige Kammer, han undte ham til Bolig, og siden ude i den menneskeomme Skov, hvor den Gamle tyede hen, da han i sin Sønderknusthed ikke længer kunde holde det ud i de trange Omgivelser, men ligesom maatte skaffe sig Luft for sin Fortvivlelse?

Gammel Idiot!

De Ord lød stadig for den Gamles Øren, endnu efter at han havde sat sig foran det lille Bord og var begyndt paa sit Arbejde. Og det var dem, der aflokkede ham det fortvivlede Udbrud, som tolkede hans eneste Ønske i Øjeblikket: at han laa dybt nede i Jorden, borte fra alt, hvad der forbitrede ham Livet. Det var dem, der fik hans Haand til at synke og Øjnene til at blive fugtige.

Hvad havde han ogsaa mere at leve for? Intet, slet intet. I dette Øjeblik forekom det ham, at alt var tabt, alt forbi.

Hidindtil havde han dog haft et Haab, om end kun et lille. Men nu var ogsaa det taget fra ham.

Om dette Haab vidnede det Arbejde, han nu atter havde taget fat paa i den sene Time, men som i Øjeblikket syntes ham ganske omsonst. Og derom vidnede ogsaa den krøllede Lotteriseddel, der sad i hans Lomme.

For at kunne holde denne Seddel, som han havde sat hele sin Lid til, havde han nu i det sidste Aar Aften efter Aften tildækket det lille Vindue — hans Søn maatte jo ikke se, at han brugte saa meget Lys — og sat sig til med Iver at arbejde for at forfærdige dette Trætøj, der gav ham den eneste Indtægt, han havde — en Indtægt, der kun androg lidet, men dog havde strakt til den forjættede Seddels Fornyelse.

I Morgen var det den sidste Fornyelsesdag. Han havde endnu ikke det Beløb, han skulde bruge til den nye Seddel. Og nu saa han, at han ikke kunde naa at blive færdig med sit Arbejde i rette Tid — at Sedlen vilde gaa tabt. Og det var sjette Trækning, som han havde ventet sig saa meget af — her var den Mulighed, der kunde fri ham ud af disse fortvivlede Forhold.

Nej, han følte, at alt var tabt.

Og derfor lod han Haanden hvile. Derfor fugtedes hans Øjne. Derfor sank han sammen med haabløst stirrende Øjne, medens Tankerne kredsede om Døden.

Gammel Idiot! havde Sønnen sagt.

* * *

Og dog blev Sedlen fornyet. Trods alt samlede Gamlingen sig Dagen efter sammen til en sidste Kraftanstrengelse. Han gik til den Købmand, han lavede Trævarerne for, og her fik han som Forskud de manglende Penge.

Og medens Trækningen stod paa, gik han i Spænding og Uro. Sønnen og alle andre undgik han. Men det var ikke, fordi han bar Nag. Snarere syntes det ham nu, som om han selv havde en daarlig Samvittighed. — Han skjulte jo noget, havde sin store Hemmelighed.

Trækningens sidste Dag kom, uden at Lykken

Optrin af Blodbadet paa

[...] Armenierne i Trapezunt.

endnu havde betænkt ham af sit Overflødighedshorn. Febrilsk og med rystende Hænder greb han Dagen efter den lokale Avis, som han laante i Nærheden.

Der var intet. Hans Nummer var der ikke!

Da brast den Gamle sammen for Alvor — brast som hans sidste Haab.

Hovedet sank mat ned paa hans Hænder, der havde sluppet Avisen og nu hvilede tungt paa Bordet. Og medens de skrøbelige, sammenloddede Briller, som han havde sat paa for at kunne se de smaa Tal, klirrende faldt ned paa Bladet, følte han som et Febergys fare igennem sig. Han kunde have hulket højt; men Taarerne ligesom stivnede i hans Øjne.

Først forlod al Sans ham. Men snart stormede Tankerne vildt ind paa ham og førte ham fra Sted til Sted som i Drømme for til sidst at føre ham ud mod en taaget Horisont, et trøstesløst Øde. Og det ene Febergys gennemfo'r ham efter det andet.

Han mærkede, at han ikke kunde holde sig oprejst paa Stolen — at han var syg. Og anspændende sine Nerver for at holde de døvende Indtryk ude slæbte han sig hen til sin Seng.

* * *

Han havde sovet. Det begyndte at skumre, da han atter langsomt aabnede Øjnene.

Med Forbavselse saa han en Skikkelse sidde paa den trebenede Stol i Nærheden af Sengen og betragte ham nøje.

Deres Øjne mødtes. Og med et Forbavselsesudraab, der nærmest var et Skrig, fo'r den Gamle i Vejret og satte sig over Ende i Sengen.

Han rystede over hele Kroppen, som saa han et Syn, et Spøgelse.

»Far,« sagde Skikkelsen, en ung Mand, og rejste sig, »Far, du bliver da ikke forskrækket? Du er da ikke syg? — Det er virkelig mig.«

Ja, det var virkelig Ole, den forlorne Søn. Det var Ole, hans fordums Yndling, der her stod bøjet over ham og lagde Haanden beroligende paa hans Skulder!

»Dig, Ole — du her —!«

Den Gamle greb med sitrende Haand om hans Arm og knugede den krampagtigt ind til sig, som om han vilde overbevise sig om, et den virkelig var af Kød og Blod — som om han var bange for, at det hele alligevel vilde vise sig kun at være et Syn. Og med et taarevædet Blik saa han ham ind i Øjnene.

»Bliv dog ikke saa forbavset, Far!« vedblev Ole og trykkede hans Haand. »Jeg vilde jo bare over og se til jer!«

Og da Faderen intet Ord kunde fremføre, vedblev han:

»Du skal ikke være saa fortvivlet. Jeg har faaet at vide mere, end hvad Søren vilde fortælle mig. Jeg har faaet lokket ud af Svenden, at Sørens Opførsel imod dig ikke er den bedste, og jeg kunde ogsaa godt mærke paa Søren selv, paa hans hovne Svar, da jeg spurgte om dig, at han maa døve sin Samvittighed ved at være overlegen. Jeg har ikke selv opført mig pænt overfor dig, Far; det ved jeg godt. Men du skal se, at jeg nok skal gøre det godt igen. Du har rigtignok ikke fortjent at have det slemt paa dine gamle Dage. Nu er jeg her igen; og nu forlader jeg dig ikke!«

* * *

Da Faderen var kommen lidt til Ro efter denne store Overraskelse, fortalte Ole sin Historie.

Den var mørk paa mange Punkter. Han havde i Førstningen, da han kom over til det forjættede Land, maattet ernære sig som Daglejer. Og han havde faaet at føle, hvad det var baade at døje Kulde og Sult.

Men saa var han kommen ud paa Landet. Og her var det begyndt at lysne for ham. Lønnen var forholdsvis høj. Og ved Sparsommelighed — for han vilde og maatte jo fremad for at komme under andre Kaar end en ligefrem Karls eller Daglejers — var det omsider lykkedes ham at komme saa vidt, at han havde kunnet købe sig en Gaard selv.

Men denne Gaard vilde han nu sælge. Og saa vilde han bosætte sig her i Landet. Nu, da han havde lært at tage fat, frygtede han ikke for at komme til at staa ledig paa Torvet. Og han kom jo da heller ikke tomhændet tilbage.

Foreløbig gav han Faderen Midler til at leje sig ind et andet Sted i Byen. Det blev et Brud med Søren — saa fuldstændigt som vel muligt. Og at Søren følte Snærten, det beviste bedst hans Raseri.

Og saa rejste Ole igen.

Da han kom tilbage efter at have gjort op med den nye Verden derovre, spekulerede han først paa at søge sig en Beskæftigelse i Hovedstaden. Men Resultatet blev dog, at han købte sin Faders gamle Gaard. Nu følte han ikke længer nogen Skam ved at vende tilbage til sin Fødeegn.

Snart tog han og Faderen de kendte Enemærker i Besiddelse. Og saaledes skete det, at den gamle Niels Rasmussen som en Protest fra Skæbnens Side fik den Oprejsning atter at kunne færdes ved den Bedrift, som han havde ofret af Hensyn til en Søn, der ikke viste sig værdig til et saadant Offer.

En værdigere og mere forstaaende Søn, lutret gennem en Kamp for Tilværelsen paa egen Haand, var den Gevinst, Lykkens Gudinde havde tiltænkt ham. Han ikke alene vandt; han genvandt. Og at genfinde det kære tabte indeholder en egen oprejsende Tilfredsstillelse, der gaar til Hjertet — ogsaa hos en gammel Fader, der genfinder sin Lykke i den hjemvendende forlorne Søn.

Skildringer af Pesten i London 1665.

Efter forskellige Kilder ved

B. Tortrix.

I.

Indledning.

Da Cromwell døde i 1659, drog hele Evropa et Lettelsens Suk. Det frygtede England havde mistet sin stærke og strenge Hersker, og Englands Fjender glædede sig. Navnlig var Hollænderne henrykte, og det skal eksempelvis anføres, at Amsterdam illuminerede og holdt Glædesfest i Anledning af Cromwells Død, og Børnene løb jublende langs Kanalerne og raabte, at Djævelen var død.

Ogsaa Englænderne følte sig lettede, om end de samtidig med Bekymring saa Fremtiden i Møde. De havde følt sig knugede under Protektorens strenge Regimente, som kun en Cromwells ubetingede Herskeraand havde kunnet bevare saa længe, og da hans Søn og Arvtager ikke havde Evnerne til at optage og føre Arbejdet videre med den Overlegenhed og ubøjelige Kraft, der havde raadet under det lange Parlament, benyttede Folket Lejligheden til at unddrage sig det republikanske Herredømme, og de kongeligsindede fik Vind i Sejlene.

Men Hæren var som Tungen paa Vægtskaalen. Hærens Stilling var det afgørende, og da det i Januar 1660 rygtedes i London, at den kommanderende General i Scotland, Monk, var paa Vejen til London med 6000 Mand, talte Londonerne ikke om andet, og de afventede urolige og bekymrede, hvad der vilde ske. Vil Monk slutte sig til det despotiske Parlament eller til Folket? Det forkuede Folk vaklede mellem Frygt og Haab, og da Monk den 3die Februar drog ind i London med sin veldisciplinerede Hær, modtoges han ikke med Begejstring.

Folkets tavse Masser fyldte Gaderne paa hans Vej, og hist her hilstes han med et paa en Gang bedende, truende og bekymret Raab: »Giv os et frit Parlament!« Men da Monk erklærede sig for Byen, var der til Gengæld ingen Grænse for Folkets Glæde. Overalt, hvor han nu viste sig, hilstes han af Mængdens jublende og taknemmelige Raab: »Gud velsigne Deres Eksellence!« Lordmajoren og Oldermændene stillede deres Hjem til hans og hans Officerers Disposition, og Folkets Gavmildhed overfor Soldaterne var grænseløs. De fik Penge og Drikkevarer overalt, hvor de kom frem, og hilstes med Raabet: »Gud velsigne dem«, og for yderligere at fejre dem, brændte man Glædesild rundt om i Gaderne, og alle Kirkeklokker ringede.

I Løbet af Februar og Marts begyndte Folk at tale højt om den fordrevne Karl den andens mulige Tilbagekomst, og man begyndte aabenlyst at drikke hans Skaal. Der var hos det hele Folk en naturlig Trang til at vende tilbage til lysere Livsvilkaar. Den tvungne Askese under Cromwell havde præpareret Londonerne for en Vildskabens Tid, hvor de styrtede sig ud i Nydelse og hensynsløst hengav sig til Glæder, som de saa længe havde været afskaarne fra.

Alle Klasser var enige om at ønske Kongedømmets Genoprettelse, og man vidste, at der var Underhandlinger i Gang med den landflygtige Karl, som førte en ret kummerlig Tilværelse i Holland, og som blot ventede paa det Øjeblik, da det dumme Folk vilde kalde ham hjem og sætte ham paa Tronen. Han var en Libertiner i højeste Grad. Han var godt begavet, men en stor Slyngel, som brød sig Pokker om det engelske Folk, naar bare han fik dets Penge og sine Fornøjelser. Han følte intet Ansvar, og han — det klare Hoved — maa have klukket af Latter, naar han tænkte paa den Magt og Højhed, Folket giver sin Konge, selv om han vitterlig er en uansvarlig Nikkedukke, en lastefuld Abekat eller en Idiot.

Naturligvis greb Karl med begge Hænder efter sin Faders Krone. Og Folket modtog hans Erklæring om at ville vende tilbage som et lykkeligt Tilsagn. Hans Svar blev bekendtgjort i London den 1ste Maj 1660, og Byen var lutter Begejstring og Enighed. Om Aftenen var der tændt flere Glædesblus paa Gaderne end nogensinde før, og alle Kirkeklokker ringede; Folket drak Kongens Sundheds Skaal paa Knæ i Gaderne, og alle Søfolk, som havde Penge eller Kredit, drak, som man siger, til den store Medalje.

Flaaden modtog Efterretningen med Begejstring, Skibene vare flagsmykkede, man lod Kanonerne dundre, svingede med Huerne, og mægtige Leveraab fyldte Luften.

Den 7de Maj begyndte man at gøre Anstalter til Kongens Afhentning i Holland. Admiral Montague, som skal hente Majestæten, inspicerer sine Skibe og giver Ordre til Forandringer, der skal gøres med Flag og Vaaben. Han indretter en rigt udstyret Chalup. Han sørger for Trompetblæsere og Violinspillere, og den 10de gaar han under Sejl for at hente Kongen. Medens han er borte, har Malere og andre Haandværkere travlt med at tage Republikens Vaaben ned og sætte Kongens i Stedet, og det folkerige London, Kæmpebyen — den Gang som nu — indretter sig paa at byde sin Konge velkommen.

Den 15de Maj landede Flaaden i Haag. Her opholdt Karl sig med sit Følge. Han var ludfattig, og hverken han eller hans Følge ejede en Dragt, der var fem og tredive Kroner værd. Men Parlamentet, som ikke var uvidende om hans Tilstand, havde straks efter Modtagelsen af hans Skrivelse bevilliget 50,000 Pund Sterling til hans øjeblikkelige Forbrug, og man bragte ham en Tegnebog fuld af Penge. Han blev straks rent som ellevild af Glæde og kaldte paa sin Broder og Søster, for at de skulde se, hvad han havde faaet.

Den 23de Maj drog Kongen om Bord med sit Følge. Man hejsede Anker og Sejl og fløj for god Vind af Sted til England. Forinden havde Kongen omdøbt Skibene. De havde nu ikke længer de republikanske Navne: Nazeby, Richard, Speaker, Dunbar osv., men Charles, James, Mary, Henry osv.

Man havde en fornøjelig Rejse. Kongen var i straalende Humør og fortalte om sin berømte Flugt fra Worcester og indtog Selskabet ved sin Livlighed og sit ligefremme Væsen. Da man kom i Land i Dover, modtoges Kongen af General Monk, som med alle Tegn paa Kærlighed og Agtelse hilste ham velkommen i England. Uoverskuelige Masser af Folk til Hest og til Fods, borgerlige og adelige af alle Slags vare forsamlede her for at modtage Kongen. Byens Borgmester overrakte ham sin hvide Stav, Tegnet paa sin Værdighed, som Kongen gav ham tilbage. Borgmesteren overrakte ham ogsaa paa Byens Vegne en meget rigt udstyret Bibel, som han modtog med de Ord, at den Bog elskede han over alle Ting i Verden.

At Karl den 2dens Indtog i London var storartet, er indlysende, og nu oprandt en ny Tid, i hvilken den ødsle, frivole og nydelsessyge Konge med sit Hof angav Tonen i London. Den overdaadigste Pragt og Skarer af Forlystelser afløste den puritanske Nøjsomhed og Strenghed i Klæder og Levevis blandt de højere Stænder, og de lavere fulgte med efter bedste Evne, og Handel og Industri fik en Udvikling og et Præg overensstemmende med den nye Tids Aand. Fra alle Egne af England strømmede Arbejdere og Eventyrere til London, det ny Sodoma, Nydelsernes Stad, hvor man nok paa en eller anden Maade kunde bjerge Livet og oven i Købet more sig. De Tal, som fortæller Eftertiden, hvilke Masser af Luksusarbejdere, der beskæftigedes i London i Aarene forud for Pesten er svimlende høje. Af Kniplings- og Baandvævere var der mange tusinde, af Sølv-, Guld- og Læderarbejdere, Modesyersker, Hanske- og Spejlmagere ogsaa i tusindvis,

ikke at tale om Antallet af Sko- og Hattemagere og Skrædere osv. Den nye Tid fordrede en kolossal Industri, og London voksede. Det var en uhyre By med sine 97 velbefolkede Sogne, men en mere ejendommelig end smuk og en ingenlunde proper By.

Dens Huse var byggede af Træ og daarlig brændte Sten, Som i de fleste Byer paa hin Tid, vendte Bygningerne Gavlen imod Gaden, og ovenover den lave, mørke Stue sprang vældige Karnapper frem med de øvre Etager og Kvisten. Husene var prydede med snirklet Snitværk, og Haandværkere og Købmænd udhængte malede Skilte med Billeder paa og ikke med Skrift eller Numre, for at skrive og læse var jo dengang ikke en Allemands-Kunst. Gaderne vare snevre, usselt eller slet ikke brolagte og snavsede. Katte og Hunde oversvømmede bogstavelig talt Byen, og alskens Uhumskhed flød paa Gader og Pladser. De aabne Rendestene stinkede af Raadenskab og fik kun en respektabel Udskylning, naar Himlen aabnede sine Sluser over Byen. Gadelivet frembød en stor Bys rivende Travlhed. Mennesker ilede hid og did, Sælgekærlinger og Sjovere raabte og skreg, og Køretøjer banede sig med Besvær Vej gennem Byens Menneskemylr.

Om Natten var det farligt at færdes paa Gaderne. Mørket tillod den store Bys Slyngler at drive alskens Uvæsen. Den Gang gjorde ikke blot de hæderlige Kvinder men ogsaa de hæderlige Mænd bedst i at holde sig hjemme efter Mørkets Frembrud. Overfald paa sagesløse Folk hørte til Nattens Orden, og ogsaa af andre Grunde kunde det være ubehageligt at færdes paa Londons Gader, naar det var mørkt: Kvistvinduer bleve aabnede og Spande bleve tømte ud saa at sige over Hovedet paa Forbigaaende. Unge, forsvirede, adelige Labaner drev ogsaa deres Spil paa Gaderne om Natten. De sværmede omkring og gjorde Ulykker efter bedste Evne. Macauley fortæller, at deres Fornøjelser bestod i at slaa Ruder ind, vælte Bærestole, prygle fredelige Mænd og fornærme smukke Kvinder med raa Kærtegn. Ordenspoliti var der saa godt som ikke Tale om. Ganske vist havde Borgerrepræsentationen vedtaget, at over tusinde Vægtere stadig skulde være til Stede paa Gaderne fra Sol gik ned til Sol stod op, og at Borgerne skulde gøre Tjeneste efter Tur, men denne Bestemmelse blev ikke overholdt.

Man kan forestille sig, at Pesten maatte kunne gøre et drabeligt Indhug i hin snavsede, menneskepakkede By, ja, at den maatte kunne lægge den øde. Pesten havde været der før, og man havde i tredserne endnu Erindringer om Rædslerne ved dens sidste Besøg, men aldrig hverken før eller senere har nogen By været hjemsøgt af Pesten, som London blev det i 1665.

En af Londons bekendteste Læger paa hin Tid skriver om hin Periode:

»Hvo kan beskrive en saadan Tids Rædsler? Hele det britiske Folk græd over sin Hovedstads Elendighed. Hist laa Lig og ventede paa at blive begravede, og her laa Mennesker i deres sidste Trækninger. I den ene Stue lød Døendes Stønnen, i den anden rasede Stakler i Sygdoms-Delirier, og tæt ved hengav Slægt og Venner sig i Fortvivlelsen over at miste deres Kære og i tunge Udsigter for deres egen Skæbne. Døden var den sikre Jordemoder ved alle Fødsler, og de Nyfødte gik øjeblikkelig fra Moders Liv i Graven. Hvor var det muligt at udholde Synet af de Smaa, der skulde danne Stammen for Fremtidens Generation, klynge sig til deres døde Moders Bryst? Eller taale Tanken om, at Sovekammeret i Brudenatten forvandledes til Ligstue? Nogle af de smittede ravede omkring i Gaderne, indtil de faldt og udaandede, medens andre laa sløve hen, ubevægelige, uden at sanse. Nogle laa og kastede op, som om de havde drukket Gift, og andre faldt døde om paa Torvet, medens de stod og købte Fødemidler til Livets Ophold.«

Det er denne forfærdelige Tid jeg i nogle Artikler vil forsøge at skildre for »Nordstjernen«s Læsere. Som Grundlag for disse Skildringer har jeg benyttet Defoë's berømte Bog om Pesten og Samuel Pepy's værdifulde Dagbog samt enkelte andre Optegnelser af Mænd, som vare Øjenvidner til Pestaarets Rædsl

(Fortsættes.)

Det gamle Bladbud.

Hvis man ikke kendte ham, skulde man ikke ane, at han var Bladbud. En gammel »Kavaller« med en vis stiv Gang og Holdning, blændende hvidt Lintøj, rene, men stoppede Vaskeskindshandsker og en forholdsvis fin Mappe under Armen. Ligner snarere et Magistratsbud, en gammel Pebersvend.

Han er nu egentlig heller ikke Avisbud; han er nemlig kun Aviskonens Mand, og det er han heller ikke, for han er nemlig skilt fra hende. Men saa stor er hans Kærlighed til hende, at han gaar hendes Bladtur eller da det meste af den — og lader hende faa Fortjenesten.

Han har en Gang haft sin egen Forretning og siddet godt i det. Saa var det, at han fik »hende« at se. Hun var bedaarende skøn. den lille Fabrikspige; han traf hende hos sin Ven Sæbefabrikanten, hvor hun »pakkede ind«. Han var tyve Aar ældre end hun, han var et godt Parti, og eftersom han var vanvittig forelsket, vilde han sikkert blive let at »regere«, mente hun, og saa tog hun ham.

Han havde hidtil ikke haft Tid til at tænke paa Ægteskab; han havde blot slidt for at arbejde sig op. Nu var det godt, at han havde noget at tage til, for hun forstod at bruge Penge. Han elskede hende, og han føjede hende i alt. Havde hun ikke givet ham sin Ungdom, Uskyld og Skønhed, hun, som var beundret af alle? Hun skulde ikke fortryde det; hun skulde glædes paa alle Maader.

Hun bedrog ham.

Hun styrtede ned fra den Piedestal for Tilbedelse, som han havde rejst hende i sit Hjerte. Men han elskede hende alligevel, og han tilgav hende.

Imidlertid var han fallit. Hans ikke store Forretning kunde ikke bære Udgifterne. Saa løb han omkring med Prøvekassen og agenterede og sled under stort Besvær Føden sammen. Og »Fruen« tog fat og fik Plads som Bud ved »Ugebladet«, der lige var startet. Naturligvis gik han for hende, han nænnede ikke, at hun skulde gaa de lange Veje; han vilde saa gerne, at hun og Smaapigerne skulde have det roligt og fredeligt i den lille Baghuslejlighed i Todesgade, medens han jollede Byen rundt for at skaffe Føden.

Men hun kunde ikke leve Livet uden Pynt og Fornøjelser; og hun bedrog ham for at faa sine Ønsker i den Henseende opfyldte. Gang efter Gang!

Han opdagede det. Han bad, han truede! Han stimulerede sig med Kognak, og der oprandt den Dag, da han i vildt Raseri greb sin Stok og slog hende.

Saa blev de separerede. Det gik grumme let. Manden var en daarlig Familieforsørger; han behandlede Konen slet; mange Vidner kunde godtgøre, at han ofte havde skældt hende ud, at han havde larmet som en beruset, og sluttelig havde han mørbanket hende, saa Naboerne maatte træde til.

Al Sympati var paa hendes Side; hun var kun først i Tredverne, endnu meget smuk. og hun havde de dejligste drømmende, vemodige Øjne, som hun stod der overfor den hvidhaarede Overpræsident, rolig og beskeden. Ved hendes Side stod Manden. graahaaret, forvirret og urolig; hans Træk bar Præg af Nattevaagen, og hans Hænder skælvede; han drak naturligvis, tænkte man, og man tænkte ikke ganske fejl.

Med Seperationsbevillingen i Haanden fulgtes de ad gennem Raadhusets store Forsal.

»De seks Kroner om Ugen, som jeg skal betale dig, forslaar jo ikke meget. Men jeg vil gerne gaa med »Ugebladet« for dig, hvis du vil . . . Saa vedbliver jeg at hente det hver Fredag Aften paa Trykkeriet.«

Hun nikkede naadigt til ham, vendte ham Ryggen og fjernede sig i modsat Retning. Han saa efter hende med et langt, tungsindigt Blik; nu var hun forsvundet for ham. Han havde mistet hende, den dejlige Kvinde, som han havde elsket og elskede endnu. Men han kunde ikke leve sammen med hende, naar han skulde dele hende med andre . . . og det maatte jo være hans egen Skyld alt sammen, for han havde jo ikke forstaaet at vinde hendes Kærlighed.

Og i vild Fortvivlelse gik han hjem og tømte en Flaske Kognak.

Men lidt efter lidt kom der Ro i hans Sind, og han rettede sig. Uden at være i en Afholdsforening blev han Afholdsmand, Venner skaffede ham en lille Bestilling paa Holmen, og ved Hjælp af den yderste Økonomi slaar han sig igennem og vedbliver at yde sin Hustru Underholdsbidraget.

Fire Gange om Aaret kommer han sammen med sine tre Døtre; de tre Gange er det hos Hustruen; det er nemlig paa Pigebørnenes Fødselsdage. Da indfinder han sig med sin Gave allerede i den aarle Morgenstund. Den fjerde Gang er paa hans egen Fødselsdag, hvor alle tre unge Piger komme hjem til ham. De to ere konfirmerede, den tredje »gaar til Præsten«, og det er heldigt, at den gamle har faaet et Nyaarsgratiale i Aar, saa skal lille Kitty nok faa sit Konfirmationsuhr ligesom de to andre Søstre. Derfor spænter og sparer han. De tre Pigebørn ere hans et og alt. Dem har han stillet op paa den Piedestal, fra hvilken deres Moder i sin Tid faldt ned. For dem lever og slider han. De ere smukke som Moderen, men have ikke Moderens Sind — haaber han.

Maatte hans Haab ikke beskæmmes.

Rigmor Steenberg.

Til Billederne.

Fornøjeligt er det lille Dyrebillede med den store Hund, der stolt kommer anstigende med sit usædvanlige Jagtudbytte: en hel Pose fuld af smaa Ræveunger, som uden at ane noget ondt ganske gemytlig stikke de spidse Hoveder frem.

* * *

Mindre fornøjeligt er derimod vort store Billede, der efter en engelsk Korrespondents Skitse gengiver et Optrin af Tyrkernes brutale Overfald paa Armenierne i Trapezunt. Den tyrkiske Regering synes afmægtig til at hindre disse oprørende Skændselsgerninger, der skyldes ikke Nationalhad og religiøs Fanatisme, men ogsaa Misundelse og Nag fra de fattige Tyrkers Side mod Armenierne, der ere bekendte for deres financielle Talenter og ofte leve af at tage Aagerrenter. Der er aabenbart en Del Lighed mellem den armeniske Bevægelse og Antisemitismen.

Opgaver.

Logogrif.

1—6.
Jeg haaber, Læser, at du er mit hele,
1. 2. 3. 5.
et Kvindenavn er de fem første Dele,
2. 3. 5. 1.
og et Provinsnavn her du faar at gætte,
i Norden er det ikke, mer at røbe
gav Gættenavn dig altfor let at købe.
4. 2. 3. 5. 6.
Og hvad i disse fem der sluttes inde
bør kendes af hver ædel Mand og Kvinde.
2. 4. 5. 3.
Et Herskernavn, nu Slægtens Glans er svundet.
3. 2. 4. 5. 1.
Maaske ved det du tidt har Glæde fundet.
5. 4. 2 3.
Gæt nu, hvad der kan Menneskene plage,
og det til Trods man ej iagt sig tage?

Omflytningsopgave.

			a	a	a			
			a	a	a			
			b	c	c			
d	d	e	e	e	e	h	h	h
i	i	i	i	i	i	k	k	m
n	n	n	n	n	n	o	o	r
			r	r	r			
			s	s	t			
			t	u	u			

Bogstaverne i hosstaaende Figur skal omflyttes, saaledes at de tre vandrette Rækker komme til at lyde ens med de tre lodrette. De tre Rækker skal saa i anden Følgerække betegne: 1) et kvindeligt Fornavn; 2) et andet kvindeligt Fornavn; 3) Navnet paa en berømt Komponist.

Løsning paa Logogrif i Nr. 17.
Vinterkulde.

Løsning paa Kryptogram i Nr. 17.

Tallene betegner de paagældende Bogstaver i Alfabetet, Kisternes Størrelse angiver Rækkefølgen, deraf fremkommer Ordet: EKSPORT.

Indhold.

Billeder: En god Fangst. — Optrin af Blodbadet paa Armenierne ved Trapezunt. — Klaus. Humoreske af W. Busch (12 Billeder; fortsat).

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Det, den gamle vandt. Af Joh. Fred. Madsen. — Skildringer af Pesten i London 1665. Af B. Tortrix. — Det gamle Bladbud. Af Rigmor Steenberg. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

Klaus. Humoreske af Wilhelm Busch.

(Fortsat.)

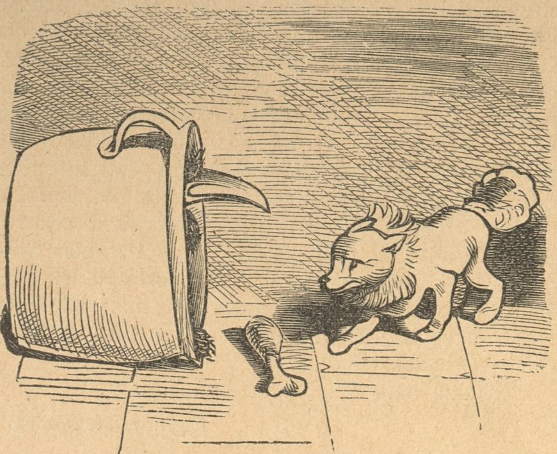

Paa Eventyr snart Klaus man saa:
fordægtig i en Krukke,
saa lumskelig han lurer paa
et Ben, som han vil hugge.

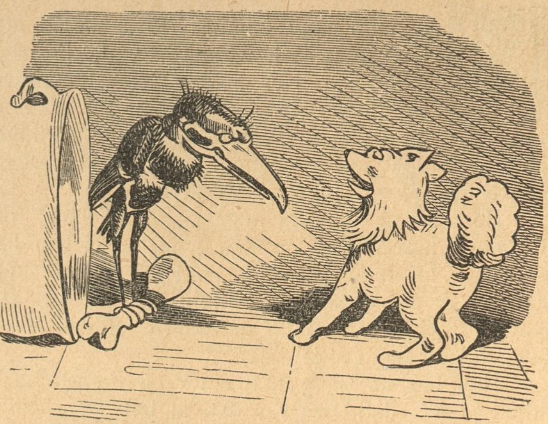

Chasseur sig nærmer menende,
at let han Benet tager.
men Klaus er straks paa Benene.
og siger: »Hvadbehager!«

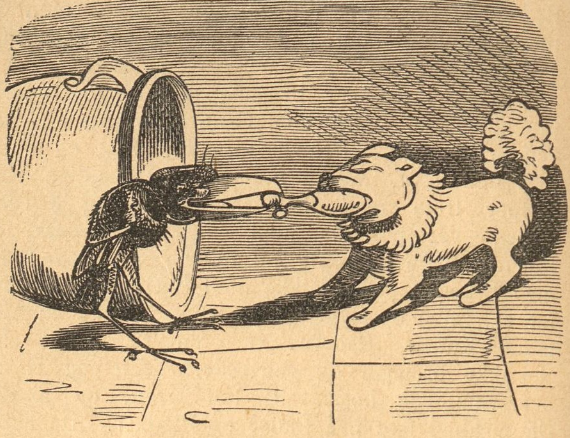

Chasseur dog kækt, til megen Meen
for Klaus, i Benet hiver,
og han med sine fire Ben
snart Benet fra ham river.

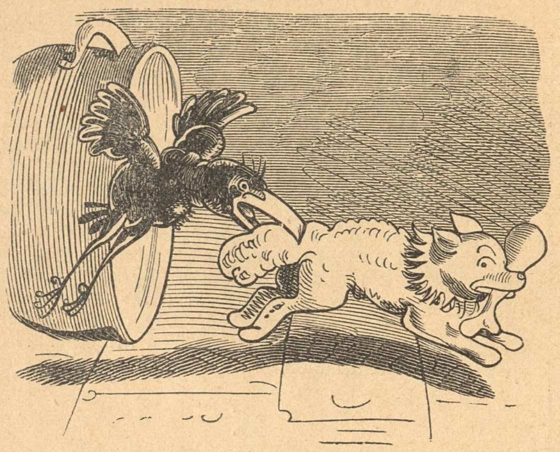

Da Benet han i Munden har,
han rask vil echappere,
mens Benene han med sig ta'er
og Klaus sig la'er bugsere.

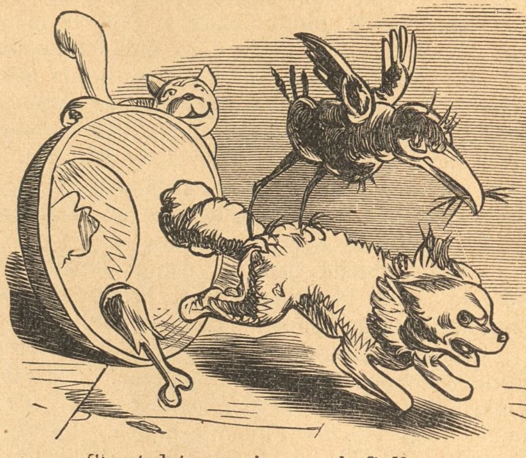

Skønt det gaar i en rask Gallop,
Chasseur ej løber fra ham;
thi Klaus gør blot et lille Hop
og — er paa Nakken af ham.

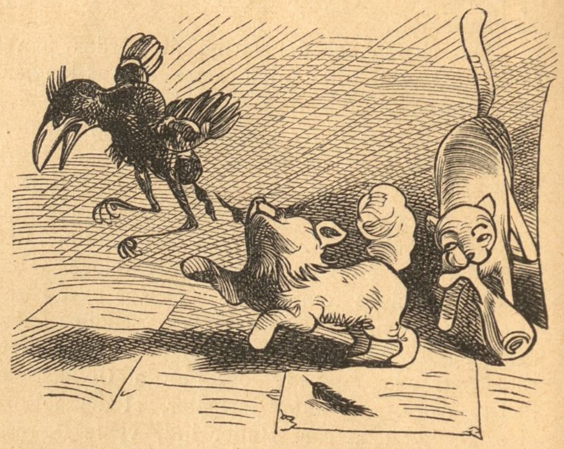

Men Scenen skifter: nu Chasseur
blev pludselig den Stærke;
at ogsaa han har Næb og Klør
Faar Klaus tilgavns at mærke.

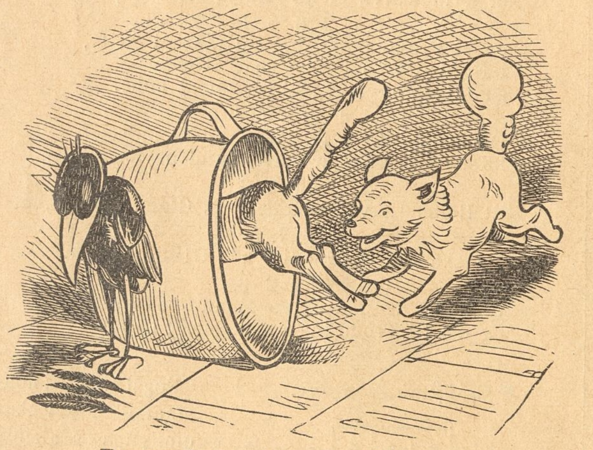

Derpaa han sætter efter Mis,
der Benet til sig listed.
mens stakkels Klaus ser utilfreds
paa Halen, han har mistet.

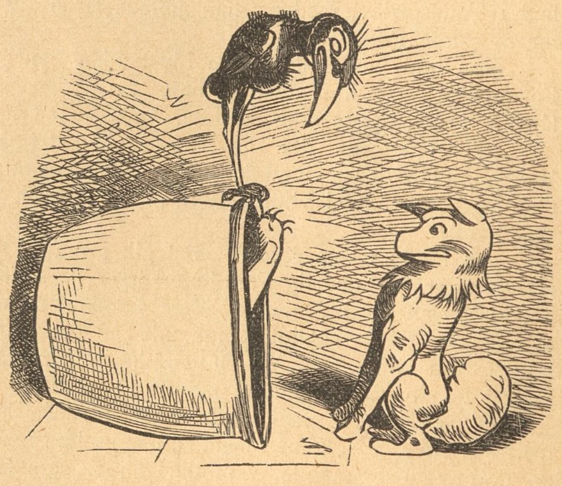

Dog snart han orienterer sig
med Skæven og med Skotten
til Mis, der kækt garderer sig
med Poten og med Potten.

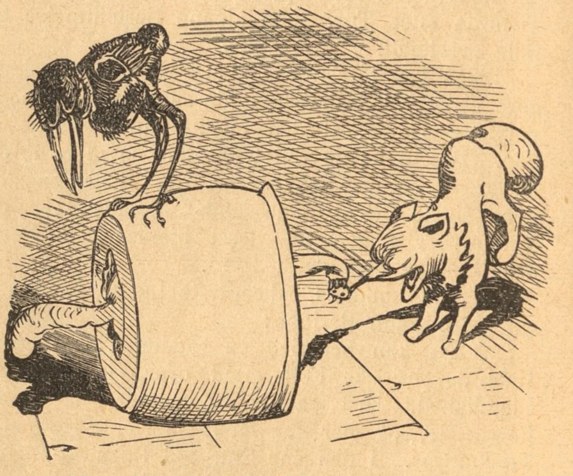

Mens Mis Chasseur ved Næsen ta'er
saa stille Klaus sig gotter;
thi se, han obseveret har,
at Fjenden fælt sig blotter.

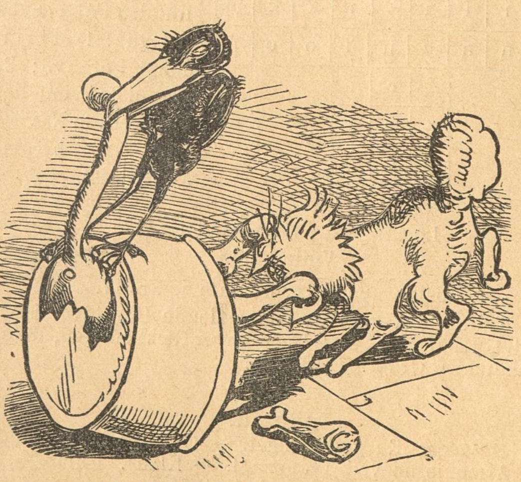

Af den Grund nu for Klaus paa Stand
blev Stridens Genstand flyttet.
Paa Billedet man ser, hvordan
han haler ind paa Byttet.

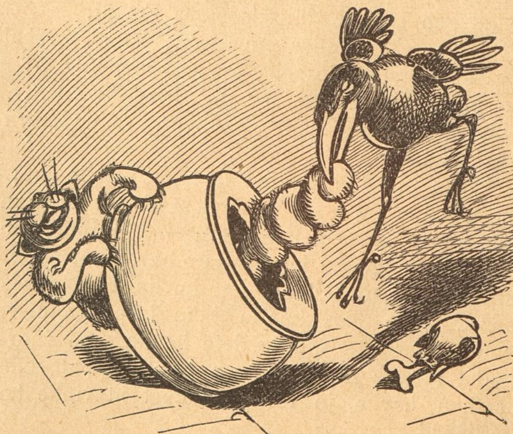

Men Tiden rulled' hastigt frem,
og Potten ligeledes,
og Mis, ak! maatte følge dem,
Imedens fælt hun vredes.

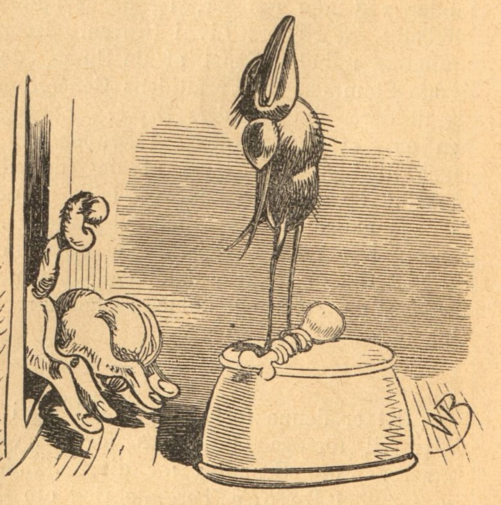

Tilsidst Chasseur og Mis de fly,
mens ynkelig de tude,
Klaus derimod er ganske kry;
thi nu er Potten ude.

(Forsættes i Nr. 19.)

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 19	1 Kr. 25 Øre Kvartalet.	Søndagen den 9. Februar.	10 Øre pr. Nummer.	1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat)

»Du skal ikke bryde dit Hoved dermed, Moder,« sagde Nora, som blev bleg, da hun hørte Ordet: »Bryllup«, »jeg gaar ikke med til dit Bryllup og behøver følgelig ikke nogen Kjole.«

»Nora!« udbrød Mrs. Tempest, idet hun begyndte at skælve. »Det er ikke dit Alvor. Du har været meget uvenlig, meget grusom imod mig i de sidste syv Uger, ja, du har gjort mig aldeles ulykkelig; men jeg kan ikke tro, at du vil fornærme mig saa groft, ved at nægte at være til Stede ved mit Bryllup.«

»Det er ikke min Hensigt at fornærme dig, Moder, og det gør mig ondt, at du bliver saa bedrøvet derover, men jeg hverken kan eller vil overvære et Bryllup, som jeg ikke kan tænke paa uden at oprøres. Min Nærværelse vilde give et Slags Sanktion til din Daarskab og det vil jeg for enhver Pris undgaa.«

»Nora, ved du nu ogsaa hvad du gør? Har du overvejet hvad Verden vil sige?«

»Jeg tror, at Verden — det vil sige, vor lille Verden — allerede har dannet sig en Mening om dit andet Ægteskab,« svarede Nora roligt. »Min Nærværelse eller Fraværelse vil kun gøre ringe Forskel.«

»Det vil gøre en stor Forskel, og det ved du meget godt,« udbrød Mrs. Tempest, der nu blev saa lidenskabelig, som hun overhovedet kunde blive. »Folk vil sige, at min Datter sætter sig op imod mig — min Datter, som burde sympatisere med mig og glæde sig over, at jeg har fundet en sand Ven og Beskytter.«

»Jeg kan hverken glæde mig eller sympatisere med dig, Moder, og derfor maa jeg hellere holde mig borte fra dit Bryllup. Jeg vilde ikke være i Stand til at beherske mig og min Nærværelse vil kun trykke Selskabet.»

»Selskabet vil i din Fraværelse se en Ydmygelse og Forhaanelse imod mig. Det vil være en komplet Skandale, og du sætter den i Scene for at saare og fornærme mig. Du er en ond og utaknemlig Datter!«

»Aa, Moder,« sagde Nora alvorligt og med et bebrejdende Blik, der fik Enken til at slaa Øjnene ned, »er Pligten da kun paa min Side? Skylder jeg dig alt, uden at du skylder mig noget? Da

Hendes Yndling. Efter Maleri af Emil Stuchlik.

Fader gik bort, har han sikkert tænkt, at vi to, Moder og Datter, skulde være alt for hinanden her i Livet. Han efterlod os til Arv og Eje det kære, gamle Hjem, som vi havde delt med ham; tror du at han havde tænkt sig, at en fremmed vilde komme og indtage hans Plads og gøre sig til Herre over alt det, han elskede? Tror du, at det nogen Sinde faldt ham ind, at tre Aar efter hans Død vilde hans Plads blive udfyldt af den første, den bedste — at hans Datter vilde blive anmodet om at kalde en anden Mand Fader.«

»Den første, den bedste!« klynkede Mrs. Tempest. »Aa, det er for grusomt!«

»Kære Nora!« sagde Mrs. Scobel bebrejdende, »naar De bliver roligere, vil De fortryde, at De har talt saa ukærlige Ord til Deres kære Moder.«

»Jeg vil aldrig fortryde, at jeg har sagt Sandheden,« sagde Nora. »Moder har kun sjældent faaet Sandheden at høre i sit Liv. Kaptajn Winstanley vil heller ikke lade hende faa den at høre — det vil sige, ikke endnu en lille Stund.«

Efter at have udslynget denne sidste forgiftede Pil, slog Nora det snavsede Slæb op over Armen og forlod Værelset.

»Har De nogen Sinde hørt noget saa ydmygende, saa skamløst og uærbødigt?« spurgte Mrs. Tempest i en ynkelig Tone, da hendes oprørske Datter var ude af Døren. »Hvad mener De, Folk ville sige, hvis Nora ikke er til Stede ved Bryllupet?«

»Det vilde ganske vist være ubehageligt, hvis hun da ikke kan give en god Grund til sin Fraværelse.«

»Ingen vil tro, at Undskyldningen er sand. Folk er saa ivrige efter at faa noget at snakke om. Den egensindige Pige vil bringe Skam over mig.«

»Hun lader til at have meget imod Deres tilkommende Mand. Det er naturligvis sørgeligt, men De skal se, det bliver nok bedre med Tiden. Var jeg i Deres Sted, vilde jeg alligevel bestille Dragten.«

»Vilde De virkelig?«

»Ja, jeg vilde sørge for at have Dragten parat og for Resten stole paa Forsynet. Det er jo muligt, at et eller andet kan indvirke paa hende, saa hun forandrer sin Bestemmelse.«

»Men jeg vil ikke ydmyge mig mere end jeg har gjort. Jeg vil ikke lade mine Handlinger kritisere af min egen Datter.«

»Nej, naturligvis. Men De maa have hende med til Bryllupet.«

»Hvis jeg fortalte Kaptajn Winstanley alle de saarende Ord —«

»Saa vilde han sikkert blive meget vred. Men jeg synes ikke, De skulde fortælle ham noget.«

»Nej, De har Ret. Det er bedst at skaane ham derfor.«

Før Aften havde Kaptajn Winstanley ikke destomindre faaet refereret hvert Ord, Nora havde sagt, med nogle ubetydelige, ubevidste Tilsætninger, som vanskelig kunde undgaas, naar en Kvinde med Mrs. Tempests Karakter skulde skildre den Uret, hun havde lidt.

Tredje Kapitel.

Der var i hine Dage intet i Kaptajn Winstanleys Væsen, som forraadte, at han havde mindste Anelse om Noras oprørske Aand. Han omgikkes hende saa venligt, som om der aldrig havde været dem et Ord imellem. Ved alle Lejligheder optraadte han med den største Delikatesse, for at det ikke skulde se ud, som han vilde tiltage sig Autoritet; og dog havde han allerede sine Fingre alle Vegne, han udstrakte sine Arme i alle Retninger ligesom en Polyp. Der var sket Forandringer i Haven, paa Foranledning af ham, skønt Mrs. Tempest havde givet Befaling til at udføre dem. Han havde ogsaa til en vis Grad taget Kommandoen i Staldene. Hans to Rideheste vare allerede blevne indkvarterede der. Nora saa dem, naar hun om Morgenen gik rundt derinde med en Kurv Brød. Det var et Par langbenede, forsultne Skabninger, som Staldkarlene sagde, at der ligefrem ikke var Bund i.

»Naar de har ædt Havren, tager de fat paa Høet, og naar de har ædt Høet, saa begynder de paa Krybben; til sidst gaar de nok løs paa Skillerummene. De vil æde alt, kvad her er, hvis vi skal beholde dem. Jeg har aldrig kendt Mage til Bæster,« sagde Bates.

Nora tænkte, at Dyrene i visse Retninger ikke stode tilbage for deres Ejermand.

En Morgen, da Nora stod og lænede sig paa Halvdøren ind til Arions Baas og kælede for det kloge Dyr, kom Kaptajn Winstanley netop ind i Stalden.

»God Morgen, Miss Tempest. De kæler nok for Deres Yndling. Jeg er bange for, at De helt ødelægger den. De maa ride den paa Jagterne til Oktober.«

»Jeg gaar aldrig mere paa Jagt.«

»Bah! I Deres Alder kender man ikke det Ord »aldrig«. Det er et brillant lille Dyr og hvis den ikke skulde kunne holde ud, kan De ride et af mine.«

»Tak,« sagde Nora, idet hun sendte de to graadige Gangere et Blik, »jeg tror dog ikke, jeg vil ride paa nogen af dem. Jeg vilde sikkert føle mig meget uhyggelig til Mode paa deres Ryg.«

»Apropos,« sagde Kaptajnen, idet han aabnede Døren til en anden Baas; »hvad skulle vi gøre med denne Fyr?«

»Denne Fyr« var en stor brun Hoppe med en herkulisk Bringe, korte Ben og et Hoved som en Stridshest. Den prustede utaalmodigt, da Kaptajnen klappede den paa Halsen, og derpaa var det, som om den sagde: »Ha—ha!«

»Jeg ved ikke, hvem De mener, naar De siger »vi«,« bemærkede Nora kort.

»Naturligvis Deres Moder og mig. Jeg vilde gerne altid tage Dem med paa Raad i vore fremtidige Familieanliggender, hvis jeg ikke havde en Følelse af, at De foretrækker at staa udenfor.«

»Ja,« svarede Nora, »jeg vil helst staa alene.«

»Meget vel. Jeg gentager mit Spørgsmaal: Hvad skulle vi gøre ved denne Fyr? — men det interesserer Dem formodentlig slet ikke, siden De selv siger, at De foretrækker at staa alene!«

»Gøre ved den? Ved Faders Hest?« udbrød Nora, »den Hest, han red til sin Dødsdag! Den skal naturligvis blive her paa Stalden.«

»Synes De dog ikke, det vilde være taabeligt? Den bliver aldrig brugt, hverken til at ride paa eller køre med. Et Menneske kan alene have nok at bestille med at passe dette Dyr. Vi kunde ligesaa godt have en Elefant i Stalden.

»Det var Faders Yndlingshest,« sagde Nora, hvem Harmen bragte Taarer i Øjnene, »og jeg kan ikke tro, at Moder vil lade sig overtale til at skille sig ved den. Men jeg burde maaske ikke være saa sikker derpaa efter de sidste Maaneders Erfaringer,« tilføjede hun i en lav Tone.

»Ja, kære Miss Tempest, Pietetsfølelse kan være en meget smuk Ting, og jeg kan godt forstaa, at De og Deres Moder ønske at sikre Deres Faders Hest et godt Hjem og en mild Herre, men en anden Ting er at holde en Hest, som man ikke har den ringeste Nytte af. Hvis Dyret var noget lettere bygget, vilde jeg selv ride det og sælge et af mine, men det ligner altfor meget et af dem »til sværere Trækbrug« til at jeg kan bruge det.«

Nora omfavnede Arion for sidste Gang og aftørrede sine vrede Taarer paa dens bløde Hals; derpaa forlod hun Stalden uden at svare et Ord paa de sidste forsmædelige Ord; hun gik lige over paa sin Moders Værelse og traf hende siddende ved et Bord, bedækket med Lommetørklædeæsker og Handskeæsker, hvis Indhold hun ivrigt studerede; da ingen bedre var ved Haanden, maatte Pauline i dette Tilfælde være sin Frues Raadgiverske.

»Jeg har aldrig kunnet forstaa, at Randers-Handsker skal være kønne,« sagde Mrs. Tempest dybsindigt, idet Nora fo'r ind i Værelset, »men de ere paa Moden, og man er nødt til at gaa med dem.«

»Moder,« skreg Nora, »Kaptajn Winstanley vil have, at du skal sælge »Bullfinch.« Hvis du gør det, begaar du en Lavhed uden Lige.«

Efter at have udslynget disse harmfulde og lidenskabelige Ord, forlod hun Værelset ligesaa pludselig, som hun var kommen, efterladende de to Kvinder i den største Forbavselse.

Omsider oprandt Tidspunktet for Mrs. Tempests Bryllup. Det lille, men udmærkede Udstyr, der havde givet Anledning til saa meget Studium, laa fiks og færdigt. Rejsedragterne til Skotlandsturen vare indpakkede i to store Kurve, medens den ny Rejsekuffert med Monogrammer i Emaille og Guld, en Brudegave fra den forelskede Brudgom, nød den Ære at staa i Mrs. Tempests Soveværelse. Brudedragten, af crèmefarvet Brocade med gammeldags Kniplinger, og Hovedpynt af Kniplinger og Aakander, laa paa Sofaen. Alt i Mrs. Tempests Værelse tydede paa, at der forestod en afgørende Forandring i hendes Liv. Fremfor alt saa man det af hendes opsvulmede Øjenlaag og blege Kinder.

»Aa, Madame, Deres Øjne ville se saa røde ud i Morgen«, sagde Pauline, som netop traadte ind i Værelset med en Kasse, som nylig var ankommen fra Jernbanestationen, »De skulde vaske Dem med Eau de Cologne. Eller lad mig lave Dem en Kop The.«

Mrs. Tempest havde holdt Modet oppe ved at drikke The den hele udslagne Dag. Det var hendes bedste Stimuleringsmiddel, og hun var i Grunden en ligesaa stor Slave af Thepotten som en fordrukken Stymper af Brændevinsflasken.

»Ja, lad mig faa en Kop The, Pauline. Jeg er frygtelig nedtrykt i Aften.«

»Ja, man kan saamæn se det paa Dem. Hvis jeg var Dem, vilde jeg ikke tage ham, hvis jeg begyndte at fortryde det. Det er aldrig for sent at forandre Mening, ikke en Gang, naar man staar for Alteret. Jeg véd dem, der har gjort det. Jeg vilde ikke tage ham, Madame, hvis mit Hjerte havde vendt sig fra ham,« sluttede Kammerpigen med et energisk Kast med Hovedet.

»Ikke tage ham, Pauline, han som er saa god, saa ædel, saa opofrende og hengiven.«

Mrs. Tempest vilde rimeligvis have fortsat denne Liste over Kaptajnens Dyder, i Fald Pauline ikke havde standset hende med den skarpe Bemærkning:

»Nu vel, Madame, men naar han er saa god, og De holder saa meget af ham, hvorfor græder De saa?«

»Der er Følelser, du ikke forstaar, Pauline. Der er saa meget, som strømmer ind paa En paa en Dag som denne. Jeg tænker naturligvis paa min kære Edward, den bedste og ædleste af alle Mænd. Det bliver i Aar tyve Aar siden, vi bleve gifte. Jeg var et rent Barn den Gang; kendte ikke det mindste til Verden. Jeg havde et prægtigt Udstyr, men jeg tror nok, at hvis jeg nu kunde se mine Kjoler for mig, vilde jeg finde dem latterlige. De Begreber, man den Gang havde om Linned, vare meget indskrænkede. De smukke Monogrammer, som man nu slet ikke synes, man kan undvære, eksisterede ikke den Gang; de kom først op, da Prinsessen af Wales havde Bryllup. Den kære Edward! Han var saadan en smuk Mand. Hvor kunde Nora tro, at jeg vilde sælge Bullfinch?«

»Kaptajn Winstanley maa formodenlig have talt om —«

»Kaptajn Winstanley vil aldrig gøre noget, som er mig imod.«

Kaptajnen havde ikke talt et Ord om Bullfinch siden den Morgen i Stalden. Dyret stod bestandig i sin Baas, modtog daglig Besøg af Nora og blev rørt i Skoven eller paa Boldrewoods store Hedestrækninger.

Mrs. Tempest havde spist det sidste Middagsmaaltid paa sit eget Værelse den sidste Dag af hendes Enkestand. Kaptajnen havde Forretninger i London og vilde først komme tilbage til Hampshire med det sidste Tog. Mrs. Tempest syntes, det havde været en Prøvelses Dag, og dog var hendes Opmærksomhed uophørlig bleven bortledet fra alle sørgmodige Tanker ved den Mængde Æsker, Kasser og Gaver, der ankom til Abbediet i Løbet af Dagen. Nora havde ikke ladet sig se hele Dagen og nu var det langt hen paa Aftenen. Uglernes monotone Skrig lød gennem Skoven som et ondt Varsel. Der var ikke et halvt Døgn til at Bryllupet skulde finde Sted, og endnu havde Nora ikke ladet sig mærke med, at hun agtede at give efter.

Kjolen var kommen fra Madame Theodore og fik Mrs. Tempest til at strømme over af Begejstring.

»Den er ligefrem fuldkommen,« udbrød hun patetisk. »Theodore har et ganske vidunderligt Blik for Farver. Der er ikke saa meget som en Strimmel formeget af det blaa. Nora vilde se yndig ud i den Kjole, jeg vil ikke tale om van Dyck Hatten. Hvis jeg var en ligegyldig Moder, vilde jeg næppe gøre mig saa megen Umage med hendes Dragter, jeg har derimod altid gjort det til et Studium. Selv da hun gik med Forklæde, sørgede jeg for, at hun skulde tage sig ud. Og nu lønner hun af min Omsorg ved at nægte at overvære mit Bryllup. Det er grusomt gjort af hende.«

Klokken slog elleve —. Pauline, som med stor Taalmodighed havde arrangeret og indpakket de mange Sager, og desuden var bleven plaget Dagen igennem med sin Frues mange Bekymringer, havde allerede gabet flere Gange.

»Hvis jeg maatte ordne Deres Haar nu, Madame,« sagde hun tilsidst, »kunde jeg maaske faa Lov at gaa i Seng. Her bliver jo meget at gøre i Morgen.«

»Er du træt, Pauline?« spurgte Mrs. Tempest forundret. »Du kan godt gaa, saa vil jeg selv sætte mit Haar.«

»Nej Madame, det maa De ikke. Men De bør

se at komme til Sengs saa snart som muligt, ellers vil De se træt og slappet ud i Morgen.«

Ordet »slappet« allarmerede Mrs. Tempest. Hun vilde ikke have haft noget imod at se bleg og interessant ud paa sin Bryllupsdag, som om hun havde tilbragt den foregaaende Nat i Taarer, men et slappet Udseende vilde antyde, at hun var til Aars, og hun vilde gerne se saa ung ud som muligt, naar hun indgik Ægteskab med en Mand, der var flere Aar yngre end hun selv.

Pauline fik derfor Lov til at forlade hende efter i Hast at have hjulpet hende med Aftentoilettet. Mrs. Tempest blev siddende i dybe Tanker, af og til kastede hun et hastigt Blik hen paa sit lille juvelbesatte Ur, som hængte paa et Stativ paa Toiletbordet. Et Kvarter over tolv. Nora maatte være gaaet i Seng for flere Timer siden, hvis hun da ikke, ligesom Moderen, var for bevæget til at kunne sove. Mrs. Tempest blev grebet af et pludseligt Ønske; hun vilde tale med sin Datter.

»Det er uvenligt af hende, at hun ikke kommer og siger mig god Nat netop i Aften,« tænkte hun. »Gud ved, hvad hun har taget sig for hele Dagen?« Og efter en Pavse spurgte hun atter sig selv: »Hvad vil Folk sige, hvis min egen Datter ikke er med til mit Bryllup?«

Tanken om mulig Sladder og Bagtalelse pinte hende føleligt. — »Hvis hun blot var vaagen,« sagde hun til sig selv, »vilde jeg gøre et sidste Forsøg paa at røre hendes Hjerte, hvor silde det end er; det kan da ikke være af Sten.«

(Fortsættes.)

Ved Sengetid.

»Nu har vi læst og leget,
min egen, søde Dreng,
og nu er det paa Tiden, at
du kommer i din Seng —«

»Aa, kan vi ikke vente
et Par Minutter til?
Du ved jo nok at sove — det
jeg allernødigst vil.

Og jeg skal nok fortælle
saa kønt, imens du syr;
du husker nok, jeg laver selv
de bedste Eventyr.«

»Ja, det var rigt'nok yndigt,
du lille Fristermand;
men Klokken er saa mange nu,
at det gaar aldrig an.«

»Hvem hjælper da af Tøjet
din lille rare Dreng,
og vasker ham og putter ham
ned i hans lille Seng?

Hvem sætter sig paa Stolen
og ta'er hans Haand i sin,
og synger glade Sange for
den Dreng, der mest er din?«

»Det gør vel Far og Anna —
hvem ellers — skal jeg tro?«
»Nej, det gør du, min søde Mor;
du lægger mig til Ro.

Du er den allerbedste,
jeg kender her paa Jord —
jeg elsker dig saa inderlig,
min egen, kære Mor.

Jeg elsker ogsaa Fader,
for han er jo saa sød,
og Anna kan jeg ogsaa li'e,
og Hedvig, som er død,

Og alle gode Mennesker
rundt paa den hele Jord,
dem, du vil ha', jeg ligne skal,
naar jeg engang bli'r stor.

Jeg vil saa gerne være,
som du vil have mig,
og før jeg sover, tænker jeg
paa hvad jeg loved dig.«

»Gud hjælpe dig at stræbe,
for Livet er saa svært.
Gud hjælpe dig! Ej større Bøn
jeg nogen Tid har lært.

Sov saa, mit lille Hjerte,
min allerstørste Skat,
mit Himmerig paa Jorderig,
min egen Dreng! Godnat!«

Ingeborg Raunkiær.

Brev fra Australien.

Mount-Gambier, den 29. April 1895.

I mit sidste Brev kom jeg til at opholde mig saa meget ved Beskrivelsen af Australiens Befolkning og Naturforhold, at jeg ikke fik fortsat Beskrivelsen af Mount Gambiers Omegn, som jeg havde sat mig til Opgave. Jeg vil derfor nu afslutte denne.

Tager man for sig et Kort over Sydaustralien, vil man se, at naar man følger Kysten fra Adelaide, Sydaustraliens Hovedstad, der ligger ved den dybe St. Vincent-Bugt, og øster paa hen til Grænsen af Nabokolonien Victoria, findes der paa denne store Strækning ingen Bugter eller Indskæringer af større Betydning. Kysten er i det hele lav, ikke som hjemme hos os ved Vesterhavet med Sandrevler og Klitter, men klippefuld. Dog naa disse Klipper ikke nogen betydelig Højde før henimod Kap Northumberland, og heller ikke her er Højden meget betydelig, men dog saaledes, at de kan ses i længere Afstand ude fra Havet. Den øvrige lave Kyst ses først, naar man er nær inde ved den, og i mørkt og taaget Vejr er den vanskelig at faa Øje paa. Da nu tilmed Kystklipperne mange Steder forlænge sig ud fra Land under Vandet, kan man forstaa, at denne Kyst er meget farlig for Skibsfarten.

Kystbjergene ere for det meste nøgne og skovløse, og Landet indenfor dem er milevidt bart. Det ligner nærmest en bævet og udtørret Havbund og er det vel ogsaa. Overalt møder Øjet kun flade Sand- og Grusstrækninger. Graver man kun nogle faa Fod ned under Sand- og Gruslaget, kommer man til den tidligere nævnte Koral-Limsten, denne for Sydaustralien ejendommelige Art Kalksten, der strækker sig mange Mil under Overfladen, ofte i en Mægtighed af 12 Fod. Den bestaar af Millioners Millioner Skaller og andre Levninger af Skaldyr og smaa Havdyr. Man finder ofte inde i Kalken hele Skeletter af Fisk. Hvilke uendelige Masser af Skabninger ere gaaede til Grunde, hvilke uendelig lange Tidsrum ere forløbne, inden disse store Strækninger ere sammenhobede! Man bruger, som jeg tidligere ved Omtalen af Bygningerne i Mount-Gambier har nævnt, denne Kalksten til Byggemateriale, og den brydes derfor paa mange Steder og i store Masser. Den lader sig med Lethed save og tildanne, som man vil have den, og Affaldet bruger man til Vejfyld. Derfor ere næsten alle Veje her hvide af Farve, hvilket, naar Solen om Sommeren skinner stærkt, giver et for Øjnene farligt Skær, hvorfor ogsaa Øjenbetændelse ikke er ualmindelig. For at værne sig derimod, bruge næsten alle, som maa færdes meget paa Vejene, blaa Briller. Ogsaa i anden Henseende er dette Vejmateriale meget ubehageligt. Ved Slid frembringes der et meget fint Kalkstøv; som trænger ind overalt og er højst skadeligt at indaande.

Forlader man Kysten og rejser op i Landet nord for Mount-Gambier, finder man heller ikke mange Byer og ingen af videre Betydning. Tager man nord paa med Jernbanen, der fører til Adelaide, træffer man ca. 30 Mil fra Mount-Gambier den lille By Penola. Byen selv ser meget ubetydelig ud, men dog er her begyndt en temmelig stor Virksomhed, som vil give den en Fremtid. Der er nemlig en betydelig Vinavl i dens Omegn. Vinen er fortræffelig, lagres i Byen og forsendes derfra i stedse stigende Mængde til andre Egne af Landet. Ogsaa anden Frugtavl drives her og giver godt Udbytte. I Penola traf jeg en eneste Skandinav, en Svensker ved Navn Wennerström. Han lever der som Gartner og synes at sidde i gode Kaar. Hvor lyste det op i hans Ansigt, da jeg fortalte ham, at jeg var dansk. Naar man er saa langt borte fra Norden, føle alle Skandinaver sig som Landsmænd. Han havde ikke i mange Aar truffet nogen Skandinav og næsten glemt sit svenske Modersmaal, men efterhaanden kom han dog bedre efter det, og vi havde en fornøjelig Dag sammen. Han havde i sin Ungdom tilbragt en Tid i Kjøbenhavn, og det var mig en Glæde at se, med hvor megen Begejstring han mindedes sit Ophold der. Han fandt, det var en mageløs dejlig By, den bedste, han havde truffet paa sine mange, lange Rejser, og »Tivoli« stod for ham som det skønneste, han havde set af den Slags, og han havde dog som Sømand rejst Jorden rundt flere Gange.

Fem Mil fra Penola, midt ude i den australske Skovegn, *the bush*, træffer man en frugtbar Oase, et sandt lille Paradis. Her bor en af Australiens største og rigeste Landejendomsbesiddere, John Riddock. Midt i en stor, dejlig Park, anlagt med fin Smag og Skønhedssans, har han bygget sig et Palads, om hvis Skønhed medfølgende Billede kun giver et svagt Begreb. Da Prinsen af Wales' to Sønner, den afdøde Hertug af Clarence og nuværende Hertug af York, for over 12 Aar siden besøgte Australien, vare de i flere Dage John Riddocks Gæster.

Omtrent lige saa langt fra Mount-Gambier, ligeledes i nordlig Retning, ligger en anden lille By, der kaldes Narracoorte. Den ligger meget smukt i en Dal, og paa en Bakke bag Byen ere Byens fire Kirker opførte og tage sig der fortræffeligt ud, omgivne som de ere af en Gruppe høje Træer. Det, der giver denne By Betydning og lokker mange fremmede til den, er de store underjordiske Huler, som findes i Byens nærmeste Omegn og strække sig milevidt under Jordens Overflade. Disse *Narracoortes caves* ere berømte over hele Australien som de største ikke blot i denne Verdensdel, men efter Sigende i hele Verden. De ere af en vidunderlig Skønhed, store, dybe, fulde af Gallerier, Gange og store Haller, der alle ere prydede med de forunderligste Former af Drypsten, snart som Søjler, snart som Istapper eller som Menneske- og Dyreskikkelser. Paa Grund af deres vide Udstrækning maa man altid have Fører med sig, naar man vil besøge dem, og helst være flere i Selskab. Hver er da forsynet med et Lys eller en Fakkel, og det er et prægtigt Skue, naar disse lysbærende Skikkelser bevæge sig omkring i dette Aladdins Palads. Jeg beklager, at det endnu ikke er lykkedes mig at faa noget Billede af en af disse Hulers Indre. Jeg lader medfølge et Billede af den storartede Indgang til en af dem.

I disse Huler findes en uhyre Masse Guano af udmærket Beskaffenhed. Regeringen har forbeholdt sig Monopol paa at udgrave og udbytte dette værdifulde Produkt.

Endnu vil jeg, forinden jeg forlader Mount-Gambier og dens Omgivelser, give en Beretning om en Udflugt, jeg for nylig gjorde til en Flod, der løber i en Afstand af 24 Mil fra Byen og paa en længere Strækning er Grænsen imellem Syd-Australien og Nabokolonien Victoria. Australien har jo i det hele taget ikke mange Floder og det af den ganske naturlige Grund, at denne Verdensdel ikke i sit Indre har store Bjerge og Højlande med evig Is og Sne, der ved Smeltning tilføre Lavlandene de store Vandmasser, der faa Afløb gennem Floderne. Den har heller ikke store Skovgebeter i det Indre, hvilke ligeledes ere Vandsamlere og Vandbeholdere. Dens Indre bestaar hovedsagelig af uhyre store Stepper og Sandørkener, og de Floder, den har, ere derfor ikke mange og ikke vandrige, have derfor heller ikke stor Betydning som Kommunikationsveje til og fra det indre Land. Den Flod, vi besøgte, hedder Glenely. Den løber fra Nord i sydlig Retning, er ikke meget lang og danner som sagt paa sit sidste Løb Grænsen imellem Syd-Australien og Victoria. Naar den alligevel, trods sin Ubetydelighed, er Genstand for manges Besøg, er det, fordi dens Løb er meget bugtet og fuldt af maleriske Partier, dens Vand er meget fiskerigt og dens nærmeste Omgivelser et udmærket Jagtgebet. Især her fra Mount-Gambier gøres der ofte Udflugter til den. Man tager dertil for at jage eller fiske eller blot for at glædes ved dens Omgivelsers Naturskønhed.

Parti fra »Glenely River« i Australien.

Vi vare et helt Selskab Damer og Herrer, der en skøn Dag i vor Midsommers Tid, det vil sige i Begyndelsen af sidste Marts Maaned, gjorde en Udflugt dertil. Vi fyldte en stor Char-à-banc med 4 Heste for; mindre kunde ikke gøre det, da vi jo havde en lang Vej, 24 engl. Mil, at køre, og Vejen gik for en stor Del igennem ukultiveret Land, over Stok og Sten, ad ubanede Veje. Vi toge fra Mount-Gambier tidligt om Morgenen Kl. 5 for at naa Maalet, inden Solen var kommen for højt paa Himmelen. Det var en rigtig avstralsk Sommerdag, Himlen klar og blaa, ikke en Sky at se; Luften om Morgenen frisk og sval efter Nattekøligheden. Dugdraaberne laa endnu paa Træernes Blade, paa Blomsterne og paa Græsstraaene som tusinde funklende Diamanter. Den første Del af Vejen var fortræffelig og førte gennem Skovene ved Mount-Gambier. Den hele Fugleverden, som senere paa Dagen, naar Solen sender sine brændende Straaler over Landet, er saa tavs, var nu rigtig i Aande. Papegøjerne og Kakaduerne pludrede og sang af Hjertens Lyst. Den australske Skade lod sine livlige, musikalske Toner lyde, langt mere musikalske end dens Frænders i Danmark. *Laughing Jackass*, den afrikanske Gøg, Kokoburra kaldes den af de Indfødte, udstøder besynderlige Toner, der undertiden lyde som en hjertelig Skoggerlatter. Ogsaa Kragerne gave deres Bidrag til den almindelige Fuglekoncert, men deres Toner løde for mig saa hjemlig kendte, Kraa—Kraa. Kragemaal synes at være ens over hele Verden.

Længe vare vi ikke i de skyggefulde Skove, thi vi kom rask afsted, vi skulde være ved Maalet inden Frokost og havde 6 danske Mil at køre.

Snart vare vi ude paa de frugtbare, aabne Marker og senere paa de ukultiverede Stepper, hvor vi ikke saa andre levende Skabninger end store Flokke Faar og Masser af vilde Kaniner.

Da vi vare komne omtrent Halvvejen, holdt vi en kort Stund for at lade Hestene hvile ud og faa Vand og Foder. Det var midt ude paa den aabne Slette ved en næsten faldefærdig Hytte, beboet af to gamle Irlændere, Mand og Kone. Her lever disse to Gamle, fjernt fra alle andre Mennesker, uden andet Selskab end deres Gjeder og Høns, hvoraf de havde en hel Del. Det var ikke nogen egentlig Kro, men dog havde de ogsaa Forfriskninger for de Forbirejsende, alt billigt og tarveligt. Vinen var ikke af de fineste Druer, om den overhovedet nedstammede fra disse ædle Frugter. Den saakaldte Whisky indeholdt vist lige saa meget Vand som Alkohol, men man maatte tage det, som de havde det. De to Camle skulle efter sigende have samlet Penge der og saa' meget tilfredse ud; men saa ensomt leve de, saa meget udenfor Menneskesamfund og Menneskeliv, at de spurgte os om, hvad Dag det var i Ugen. Det vidste de ikke en Gang.

Altsaa god Morgen og afsted, og nu gik Farten med nye Kræfter efter den korte Hvile, saa at det sidste Stykke Vej tilbagelagdes meget hurtigt. Det kunde ogsaa gøres nødigt, thi vi vare sultne som Ulve, da vi endelig Kl. 12 vare ved Maalet, den lille By Nelsontown, der ligger ved Bredden af Glenely,

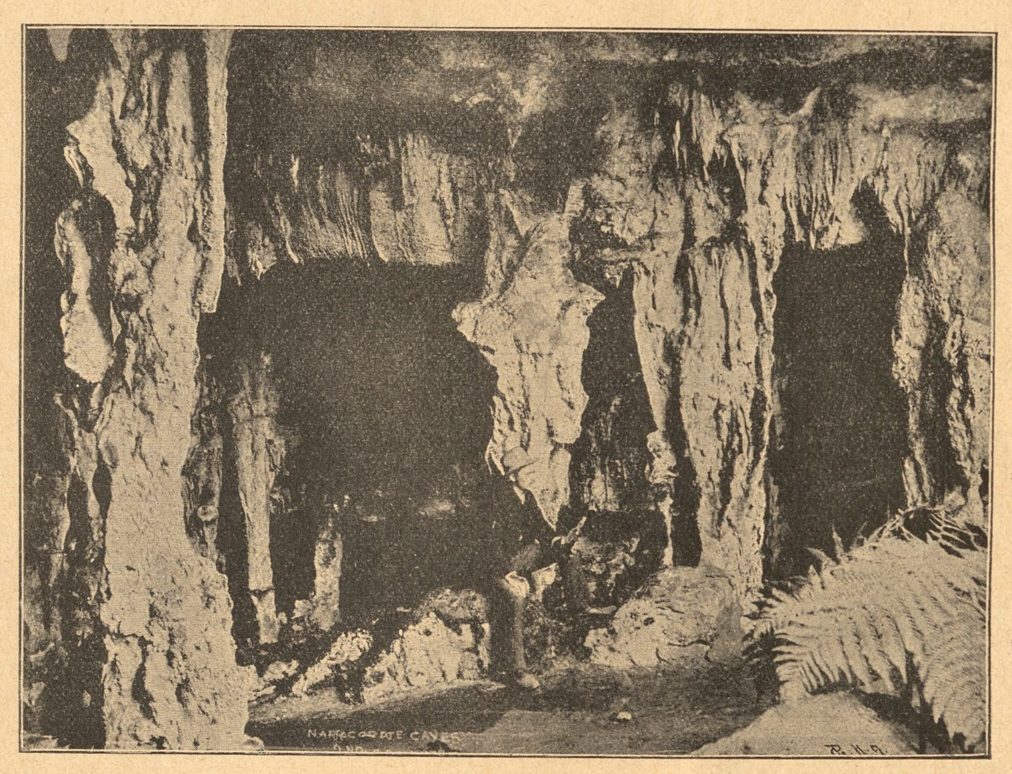

Indgangen til en af Narrecoortes-Hulerne.

men paa den anden Side, i Kolonien Victoria. — Egentlig fortjener den ikke Navnet af By, thi det er kun en 5 à 6 Huse, der ligger omkring en større Gæstgivergaard. Tidligere førtes man over Floden paa en Trækfærge; nu er der paa Grund af den tiltagende Trafik bygget en Bro over den. Efter at have tilfredsstillet vor Sult og forsynet os med Proviant, gik vi ombord paa en net lille Damper. Paa denne tilbragte vi Resten af Dagen med at gennemsejle Flodens nedre Løb, hvis Længde er henved 4 Mil. Det var en yderst interessant Tur. Flodens Bredder vare overalt temmelig høje og bevoxede med Skov og Krat, rigtige australske Urskove med alle deres ejendommelige Planter. Navnlig ses her en myldrende Masse Bregner og Bregnetræer, samt Eukalypter i alle Størrelser. Det ene maleriske Parti efter det andet vekslede uophørligt. Vi vare uafbrudt optagne af at se og beundre. Paa mange Steder traf vi nu Baade med Selskaber af Herrer og Damer, ivrigt beskæftigede med at fiske. De fleste havde haft Held med sig og faaet Masser af Fisk, baade store og smaa. Først ved Solnedgang vendte vi tilbage til Nelsontown fra vor interessante Flodfart og stege kort efter til Vogns for at begive os paa Hjemvejen. Det var jo paa høje Tid, thi her i Australien kender man ikke noget til Tusmørket saaledes som hjemme i Danmark. Denne stemningsfulde Overgangstid med dens dejlige Aftenrødme og prægtige Farvespil ser man slet ikke her. Naar Solen er gaaet ned, falder Natten straks paa. Heldigvis gik Hjemturen trods

En australsk Faareejers Bolig midt i den australske »bush«.

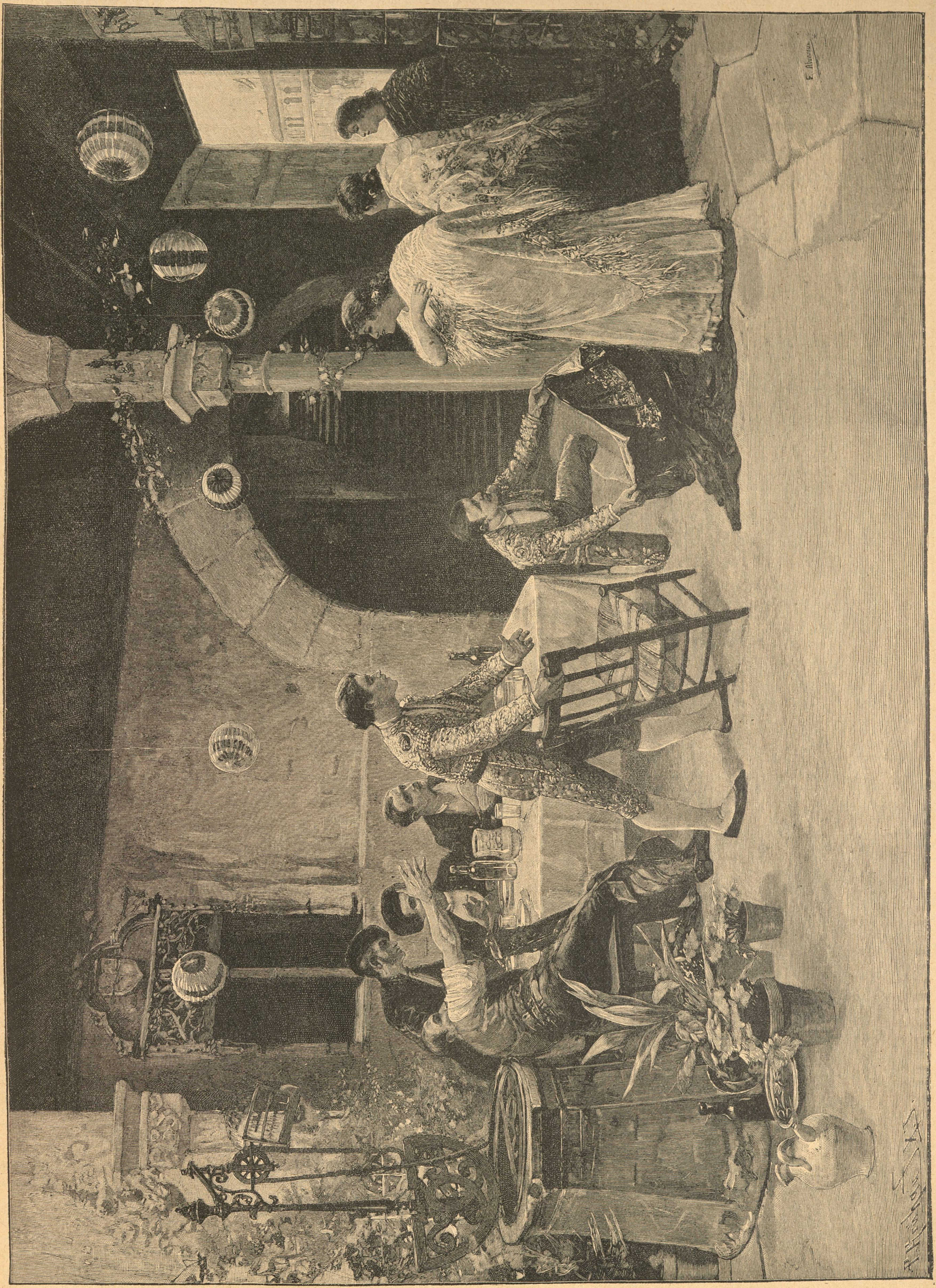

Spansk Hyldest. Efter Maleri af E. Alarcon.

Mørket godt, da Hestene kendte Vejen og altid skynde sig, naar det gaar hjemad.

Hermed slutter jeg Beskrivelsen af Mount-Gambier med Omegn. Har denne Skildring tiltalt Læserne, vil jeg en anden Gang levere nogle Skitser fra Tasmanien, Australiens Perle, som den kaldes af mange paa Grund af dens store Rigdom paa Naturskønheder og — smukke Kvinder.

P. Kock.

Skildringer af Pesten i London 1665.

Efter forskellige Kilder ved

B. Tortrix.

II.

Flugten.

Det var i Begyndelsen af September 1664, at det rygtedes i London, at Pesten var vendt tilbage til Holland, hvor den det foregaaende Aar navnlig havde raset i Amsterdam og Rotterdam. Man havde den Gang endnu ikke Aviser, og saadanne Efterretninger fik man kun gennem Købmandsbreve eller ad anden privat Vej, og de kom kun til almindelig Kundskab ved at gaa fra Mund til Mund. Det lod imidlertid til, at den engelske Regering var velunderrettet om Sagen, for der blev holdt adskillige Raadslagninger om Midlerne til at holde den frygtelige Gæst borte fra Landet, men disse Raadslagninger fandt Sted i al Stilhed, og Rygtet døde hen og blev glemt som en Ting, der vedkom Folk grumme lidet, indtil pludselig to Mænd døde i Drury Lane i Slutningen af November eller i Begyndelsen af December.

Den Familie, de boede hos, søgte saa vidt muligt at skjule, at Pesten var Dødsaarsagen, men Folk i Nabolaget var begyndt at snakke om det, og da det kom Myndighederne for Øre, blev tre Læger sendt hen for at undersøge Forholdet, og da tydelige Tegn paa Ligene viste Sygdommens Art, erklærede Lægerne, at de to Mænd vare døde af Pesten, og i den ugentlige Beretning over Dødsfald i Staden blev det trykt paa sædvanlig Maade saaledes:

Pesten 2. Smittede Sogne 1.

Folk blev aabenbart meget alterede, og værre blev Forskrækkelsen, da en Mand døde sidst i December i det samme Hus og af den samme Sygdom som de to andre. Men derpaa gik det godt i en seks Ugers Tid, og man begyndte at slaa sig til Ro med, at det ikke skulde blive til mere end disse tre Tilfælde, men den 12te Februar kom der et nyt Dødsfald under samme Omstændigheder, i det samme Sogn som de foregaaende, men ikke i det samme Hus.

Dette henledede Folks Opmærksomhed skarpt paa den paagældende Del af Byen, og da de ugentlige Dødslister i den senere Tid gennemgaaende viste et højere Antal Begravelser end sædvanlig i St. Giles' Sogn, begyndte man at faa Mistanke om, at Pesten havde ganske godt fat i den Ende af Byen, og at mange vare døde af den, men at det saa vidt muligt var blevet skjult for Offentligheden.

Selvfølgelig undgik Folk nu Drury Lane og de andre mistænkelige Gader i St. Giles, men nu opdagede man ved Sammenligning af de ugentlige Dødslister, at Dødsfaldenes Antal var steget i en mistænkelig Grad ogsaa i flere andre Sogne, og det tilmed paa en Tid af Aaret, da Antallet af Dødsfaldene plejede at være ret moderat. London plejede at have 240 Begravelser om Ugen den Gang, men i hine Pestens første Uger, medens man skjulte dens Nærværelse, voksede Antallet af Dødsfald efterhaanden, og i Ugen fra 17.—24. Januar var der ikke mindre end 474 Døde, som skulde begraves.

Denne Dødsliste var ret frygtelig, og den bragte Folk til at tænke paa og opfriske Erindringerne om Pestens Besøg i 1656, nu da ingen længere kunde være i Tvivl om, at Sygdommen var rundt omkring i flere af Stadens Sogne.

Men ikke desmindre faldt man endnu en Gang til Ro. Vejret var nemlig koldt og med streng Frost, som holdt sig til Slutningen af Februar, og som var ledsaget af skarpe, men ikke særlig stærke Vinde. Vinteren gik. Byen blev sundere, Dødslisterne blev mindre, og alle og enhver begyndte at betragte Faren som overstaaet. Kun i St. Giles Sogn var Dødsfaldene stadig væk paafaldende mange. Fra Begyndelsen af April var der saaledes ugentlig femogtyve Døde, og i Ugen fra den 18de til den 25de var der endog tredive, hvoraf to af Pesten og otte af den plettede Feber, som man i Grunden betragtede som det samme.

Nu vaagnede Frygten igen, og hele Byen saa med Angst Fremtiden i Møde, især da Vejret nu var forandret. Der var Varme og Foraar i Luften, og Sommeren var for Haanden. Man fulgte med spændt Interesse de ugentlige Beretninger. Dødslisterne vare jo det eneste nogenlunde paalidelige Udtryk for Byens Tilstand, og Folk imødesaa derfor deres Offentliggørelse med Begærlighed. De følgende Uger viste nogle Svingninger, der følgelig fremkaldte stærke Svingninger i den offentlige Stemning. En lille Nedgang i Dødslistens Antal vakte Opmuntring og indgød Haab, hvorimod en Tilvækst forøgede Ængstelsen.

St. Giles Sogn var stadig det værste Sted. I Ugen fra den 23de til den 30te Maj var der ikke mindre end tre og halvtreds Døde i St. Giles — et frygteligt Tal! — men af disse vare kun ni opgivne som døde af Pesten. Dette var dog lovlig galt, og paa Lordmajorens Forlangende blev der foretaget en Undersøgelse, som godtgjorde, at der i det mindste var død ni og tyve af Pesten der i Sognet, men at man havde opgivet andre Sygdomme som Dødsaarsag.

Dog dette var endnu kun Smaating imod, hvad der senere skete, for nu begyndte den varme Tid for Alvor, og fra Begyndelsen af Juni spredte Smitten sig voldsomt, og Dødslisterne svulmede op, men det var i Følge Opgivelserne stadigvæk ikke Pesten, der krævede saa mange Offre, men derimod Feber, den plettede Feber, Børns Tandperiode osv. Alle, som kunde lyve sig fra Pesten, gjorde det. Man frygtede den Udelukkelse fra menneskelig Omgang, der var forbunden med at andre vidste, at Pesten var eller havde været i Huset, man vilde ikke have sin Forretning ødelagt, og man gruede for at blive lukket inde i sit Hus, hvilket Middel Myndighederne endnu ikke havde grebet til, men som man frygtede snart vilde ske, og Folk vare forfærdelig bange for denne Indespærring.

I den 2den Uge af Juni døde der hundrede og tyve i St. Giles Sogn, hvoraf efter Opgivelserne otte og treds af Pesten, men der kunde næppe være Tvivl om, at man var berettiget til at tilskrive Pesten over de hundrede, naar man tog Hensyn til det sædvanlige Antal Dødsfald i St. Giles under normale Forhold.

Rædslen for Døden stod nu i Juni i fuld Flamme i alle Menneskers Bevidsthed, og som Følge heraf fandt der i Løbet af kort Tid en kolossal Forandring Sted i Byens hele Udseende. Londons Borgere standse deres Forretninger. De begyndte at ængste sig for at tale eller handle med nogen af Frygt for, at vedkommende kommer fra smittede Steder. Roser og andre yndige Blomster visne i Haverne eller betragtes med Mistro paa Torvet, og ingen tør lugte til dem af Frygt for at indaande Smitte med deres søde Duft. Man gaar med Rude og Malurt i Haanden, Myrrha og Gurkemeje i Munden, og kun faa vover sig ud om Morgenen uden at være forsynede med et eller andet Middel imod Pesten. Myndighederne lader de pestbefængte Huse lukke. De indespærre Beboerne, for at de ikke skal føre Smitten videre. Paa de saaledes lukkede Huses Døre er malet et stort, rødt Kors, og neden under staar med store Bogstaver Gud være os naadig, *(Lord, have mercy upon us)*, og udenfor hvert saadant Hus staar en Vagt med Hellebard.

Der er øde omkring de pestbefængte Boliger. Folk liste sig forsigtig forbi, og stirre paa dem med angstfulde Blikke, som om de kunde være fulde af Fjender i Baghold. Byens Handel er lammet, og Fornøjelserne har ingen Tiltrækning. Lystigheden er Galgenhumør, og denne er dog endnu ikke ret fremme, men navnlig forbeholdt et senere Tidspunkt, da Folk daglig dør i tusindvis. Foreløbig tænker alle paa Flugt, og enhver, som kan flygte, flyer. Adelen og den rige Borgerstand haster ud af Byen med Familie og Tjenerskab paa usædvanlig Vis. Hovedgaderne, som føre ud af Byen, ere hele Døgnet fulde af Vogne og Kærrer med Gods, Kvinder, Børn, Tjenerskab osv. De fornemme age af Sted i Karether under Eskorte af Herrer til Hest, og alle, som kan, ile bort. Efterhaanden kommer de tomme Vogne og Kærrer tilbage, og der er Tjenerskab med, som aabenbart er sendt ind for at hente flere Flygtninge. Og foruden Folk, som drager bort til Vogns, er der utallige til Hest, nogle alene, andre med Tjenere, og alle ere de belæssede med Rejsegods og synes udstyrede for en Rejse, hvilket man straks lægger Mærke til.

Synet af denne Udrykning var grusomt for de Mennesker, der af forskellige Grunde vare nødte til at blive i deres Reder. De følte derved endnu dybere den Ulykke, der var kommen over Staden og det frygtelige i at skulle blive.

De mange Tusinders Flugt var kun mulig, fordi Pesten i Virkeligheden hidtil havde skaanet de fleste Sogne og selve City. I flere Uger i Træk var der udenfor Lordmajorens Døre den frygteligste Trængsel af Folk, som vilde have Pas og Sundhedsattester for at kunne rejse, thi uden disse Ting fik ingen Rejsende Lov til at komme gennem nogen By paa sin Vej eller Lov til at overnatte i nogen Kro. Lordmajoren udstedte Attester over en lav Sko til alle, som boede i de tre og halvfemsindstyve Sogne, i Tillid til, at Pesten i disse endnu kun var optraadt sporadisk eller slet ikke.

Den hele Udvandring varede igennem Maj, Juni, Juli og August. De forsigtigste vare dragne bort allerede i Maj, da Mængden endnu svævede mellem Haab og Frygt, men eftersom Tiden led, og Haabet om at slippe for en hærgende Epidemi visnede, voksede de flygtende Skarers Masse, navnlig blev der Panik, da det rygtedes, at Regeringen tænkte paa at rejse Bomme og Barierer paa Vejene og saaledes forhindre Folk i at drage bort, medens det tillige hed sig, at Byerne i Landet vilde spærre Vejen for Rejsende fra London af Frygt for, at de skulde medbringe Smitte. Disse Rygter vare dog kun Opspind, i alt Fald paa hint Tidspunkt.

De Rige flygtede først og bagefter kom Middelstandens Folk. Det saa til en Tid ud, som om der ingen vilde blive tilbage i Byen, naar Flygtningenes Tog var tilende, men de Fattiges Masse var stor, og der blev nok til en rig Høst for den graadigste Død.

Man maa ikke glemme, hvad det vil sige at skulle flygte under saadanne Forhold. Det er naturligvis ikke saaledes, at som man siger, »hver brav Karl hytter sig« og stikker ud af Byen.

For de højere Klasser, de Rige, var Sagen jo forholdsvis let. De beskikkede deres Hus, skaffede sig Pas og Sundhedsattester og flyttede paa Landet med hele deres Husstand. Der stod et Gods eller en Lystgaard derude et eller andet Sted parat til at modtage enhver af dem. De forsømte ikke deres Livsgerning ved at flytte, og de ødelagde ikke deres Fremtid. De skiftede blot Opholdssted.

Men for alle de andre, for Masserne, var det en ganske anden Sag.

For Middelstandens Folk, hvis Ejendom udelukkende fandtes i Byen, og hvis Eksistens var knyttet til deres Forretning og Ejendom der, var det ingenlunde let at bryde op med Familie og Husstand og drage bort. Mange kunde det, men der var igen mange, som ikke kunde. Ingen kunde rejse uden Penge, lige saa lidt den Gang som nu, og at skaffe Penge til en saadan Bortrejse paa ubestemt Tid og med uberegnelige Omkostninger stod ikke i hver Mands Magt, selv om han ingenlunde var fattig.

Vi her i København kan bare forsøge at forestille os, hvorledes vi skulde bære os ad hver især med at komme bort fra Byen og i Sikkerhed under saadanne Forhold. Enhver Handlende eller Haandværker kan blot tænke for sig. Hans og hans Families Eksistensbetingelser beror paa Byens daglige Liv. Hvis al Ting gaar normalt, er han maaske en Velhaver, men pludselig kommer der Forvirring i det hele. De Rige flygter. Angsten for Sygdom og Død lammer Byens Puls. Af mange Grunde bliver Omsætningen sparsom, og Indtægterne formindskes, og nu ser han sig oven i Købet nødt til at tænke paa at flygte med sin Familie, hvis han vil undgaa den i Øjeblikket almindelig overhængende Fare for Sygdom og Død. Hans Ejendoms Værdi, der tidligere maaske var ret betydelig, er som Følge af Forholdene nu lille. Hvem vil købe, naar man tænker sig Muligheden af, at man er død inden Aften? Hvorledes skal han realisere? Og kan han ikke, saa maa han enten blive i Byen og tage, hvad der kommer, eller ligge et eller andet Steds paa Landevejen med sin Familie og dø af Sult.

For at forestille os Tilstanden i London paa hin Tid endnu klarere maa vi endvidere betænke, at Befordringsmidlerne var daarligere end vor Tids. Gaderne snævrere og Flytningen vanskeligere. Kun langsomt kunde man komme ud af hin gamle By. Man kunde ikke have meget paa Kærrerne og Vog-

nene. Vi vilde i vor Tid ikke lægge Mærke til, om et Par tusind Familier en Dag rejste bort med Toget, men saa' vi dem drage af Sted i tætte Masser i Vogne og Kærrer eller til Hest igjennem en Gade af Bredde som Antoniestræde, vilde vi nok faa en Fornemmelse af, at det ikke var saa lidt, der drog bort, og tænk saa, at mange, mange tusinde Familier drog bort fra London paa den Vis.

I de Uger, da de Flygtendes Tal er størst, ser Dødslisterne saaledes ud: I Løbet af Juli er der i den første Uge opgivet som døde alene af Pesten 470, i den næste Uge vokser Tallet til 725, i den tredje til 1089, i den fjerde til 1843 og derpaa til 2010; det er i fem Uger 6173 Dødsfald alene af Pesten, foruden hvad man endnu gav andre Navne for at slippe for Indespærringen.

Pesten har nu forlængst overskredet Citys Mure og bredt sig som en Flod over Stadens Hjerte. dog er dér endnu ikke saa mange Boliger med røde Kors paa Dørene, som der er forladte Huse, men til Trods for Indbyggernes saa stærkt formindskede Antal vokser Dødeligheden med hver Uge.

Fra Samfundets Kroge.

Fra Kontoret.

De sidde, hver paa sin Side af Dobbeltpulten, paa høje Drejestole, som knirke arrigt, naar de to gamle en Gang imellem skyde Arbejdet fra sig og rette Ryggen — for ikke at tale om, naar de krybe ned af dem for også at rette Benene.

Men det forstaar sig, de kunne jo ikke for, hvad Maade Stolene knirke paa. —

De ere begge nogenlunde lige skaldede, og de sidde med Skaldepanderne vendte imod hinanden.

Sommetider er det, som om de samtidigt grebes af den samme Ungdomserindring; thi pludselig kunne de begge — uden at tage Øjnene fra Arbejdet — føre den ene Haand op til Hovedet og lade den søge rundt efter nogle tynde Haartjavser, og drage dem omhyggeligt frem over det altfor meget blanke.

Der er ikke andre end de to i det lille Kontor. Deres Arbejde er »om muligt, at faa i det mindste en lille Smule Mening i alt det Roderi, de sidde og makke sammen nede i Bureauet« — det vil sige, de ere Revisorer, men de holde nu mere af at betegne deres Gerning paa den citerede Maade.

Bureauet findes i Stueetagen.

Det melder sig imponerende ved sin Størrelse og pragtfulde Udstyr; og der vrimler det af Mennesker; der pulserer Livet, der arbejder Kontorverdenen og Handelsverdenen sammen, dér opleves noget, der føler man, at ens Gerning griber ind i det store Liv.

De to gamles Kontor er paa anden Sal; egentlig er det en gammel Budstue, som er pyntet op med nogle høje, gulmalede Reoler — som de have kasseret nede i Stuen; der er generende lavt til Loftet, og i Stedet for Varmeapparat har de en Kakkelovn, som — ja, Hr. Eriksen begriber den ikke, og Hr. Svendsen min Sandten heller ikke, skønt de begge hver Dag indgaaende beskæftige sig med den. De føle den som en hensynsløs Tilsidesættelse, men klage over den til Direktionen — aldrig. For elleve Aar siden »henledede« de i en lige saa omstændelig som omhyggeligt forfattet Skrivelse »rette Vedkommendes« Opmærksomhed paa den; de gør det ikke anden Gang! Skulde man nu ønske at vide deres Mening om Kakkelovnen, da kan man søge efter i Arkivet for Anno 1884 under B. II. af 4de Oktober. Hvad de skrev, det skrev de!

— De sidde bekvemt og bortglemte heroppe, de to gamle. De komme aldrig ned i Bureauet, thi dernede interesserer man sig ikke for dem. Det er jo ogsaa forstandigt; det eneste Resultat, som der spores af deres Gerning, er den Slags Direktionsskrivelser, der fortælle om begaaede Fejl, og hvilke ubehagelige Følger Gentagelser vil drage efter sig.

De faa deres Arbejdsstof bragt op af et Bud, og selve deres Arbejde »gemmer« dem ligesom bort; thi alle disse Journaler, som de skulle gennemgaa, er egentlig kun Efterslet af en Virksomhed, som er forbi, et Liv, der er levet. De kunne finde en Fejl, markere den med rødt eller blaat; men alle disse Talstørrelser, de prøvende gennemgaa, have længst udspillet deres Rolle, naar de faa dem til Behandling — Livet spørger ikke mere efter dem.

Det er blevet deres Opgave at sysle med andres Fejltagelser, Dumheder eller Skødesløsheder — det er ikke underligt, at de faa et egent gnavent Blik paa Menneskene.

— Deres gensidige Underholdning er ogsaa derefter:

De sidde netop nu og revidere . . .

Hr. Eriksen – det er den magre til højre med det koleriske Udtryk i Ansigtet — lader sin Pegefinger glide ned langs Tallene i en Journal-Rubrik; Hr. Svendsen sammenholder løse Bilag med Regnskabsbogen.

Hr. Eriksens Ansigt skifter pludseligt Karakter — alt hos ham er hastigt og nervøst; han hugger sit blaa Blyant ned i Journalen saa Spidsen knækkes, og tager sig til Hovedet, hvor der ikke — er noget Haar, hans Fortvivlelse kan faa fat i!

Saa stirrer han over paa Hr. Svendsen. Hans ophidsede Blik betyder ikke, at han vil »æde« sin Kollega, men kun, at han ønsker ham til Vidne paa »hvor infamt dumme, disse Fyre kan være«.

»Forstyrrer jeg Dem, Hr. Svendsen?«

Han siger det i en Tone, som bedre vilde svare til saadant noget som: »Slip Deres Arbejde og se for Pokker herhen!«

Hr. Svendsen slipper det straks; han har faaet aarelang Øvelse i at »stille paa Pletten«, naar hans gamle Ven kalder. Hans mere flegmatiske Natur kommer ikke i Affekt paa den Maade som Eriksens, men han tager den bidende Spots Revanche for, at Livet har skubbet ham til Side.

Eriksen skriger op: »Man skulde da — saa bander han — tro, de Mennesker var splitter pinende gale! Se! Se! Se nu en Sammenlægning som denne!«

»De s-n-o-r-ksover!« siger Svendsen roligt. — Hans Tone betyder: »Lad os bare ikke bebrejde dem det — for de kan ikke andet«.

Og Eriksen bliver ved at rase nogen Tid, og Svendsen opfinder den ene mere haanende Bemærkning end den anden — — det er saadanne Øjeblikke, i hvilke de to gamle nyde den Triumf, at egentlig ere de to de eneste i hele Etaten, som præstere et Arbejde, der duer.

— Og det er jo egentlig en Tanke, man kun kan unde dem — med den Kakkelovn, de har, og det usle Lokale, og det ligesom »afdøde« Arbejde!

Hver Eftermiddag Klokken 4 slutte de af. Saa knirke deres Stole for sidste Gang den Dag, og — i samme Nu ere de andre Mennesker. Hr. Eriksen er Ægtemanden, som skal huske, »hvad det nu var, han lovede at købe med hjem« — og Hr. Svendsen er Ungkarlen, der planlægger sin Eftermiddag og Aften. Og Hr. Eriksen glæder sig til sit Hjem, som Hr. Svendsen til sin Kafé; og ingen af dem tænker et Øjeblik paa, at Menneskene ere »infame Sjuskehoveder«, »Idioter«, o. s. v. — Tvertimod, de finder dem rigtig rare og omgængelige.

Det er først, naar de, den næste Dag, igen sidde ved deres Pulte, at — Stolene begynde at knage og knirke!

F. O. Andersen.

Til Billederne.

Hendes Yndling, af **Emil Stuchlik**, er et lille, højst tiltalende Billede. Den unge Pige, efter Dragten at dømme en Hollænderinde, sidder og kæler for sin sorte, lodne Ven. Hun er endnu i den uskyldige Alder, der foretrækker dem paa fire for dem paa to. Og deri gør hun sikkert ret, selv om Katten just ikke har Ry for Troskab, er de tobenede dog ofte endnu upaalideligere.

* * *

Spansk Hyldest, af **E. Alarcon**, er et fortræffeligt Stykke af Folkelivet i Spanien. En ung Tyrefægter i sin maleriske Dragt breder sin Kappe ud for sit Hjertes Dames Fødder. Spanien er et Hjemland for alt gammeldags — ogsaa for Riddertidens Galanteri.

Opgaver.

Arithmogrif.

				1				
			2	3	4			
		5	2	6	7	5		
	2	8	5	2	1	4	2	
7	6	9	10	2	11	12	2	7

Erstatter man Tallene i Figuren med de paagældende Bogstaver, nævner Diagonalen nedad mod højre en stor Flod, og Diagonalen nedad til venstre en Beboer af Afrika. Den øverste vandrette Linje betegner et Navn i det gamle Testamente, den anden et mandligt den tredje et kvindeligt Fornavn og den fjerde en Søhavn i Kent (England).

Logogrif.

1—10

Det hele stammer fra et fremmed Land,
jeg tror nu ej for Tiden det er Mode,
3. 4. 2. 5. 4
En Spise af de meget gamle gode,
som ej til Hverdagsbrug serveres kan,
lidt mere Magt, end Kokkepigen ejer,
det koster at servere det som Ret —
7. 3. 6.
og dette kan med intet du opveje,
du kan slet ikke leve uden det.
3. 4. 5. 7. 9. 4. — 3. 4. 2.
To Øers Navne læser du i dette,
7. 2. 5.
og dette bringer Navnet paa en Flod,
3. 4. 6.
Et Ord — i Spøg — der dræber, nu du gætte,
5. 7. 8. 9. 10.
og her en Kvinde — hun var ikke god —.
3. 4. 5. 1.
En Kunst, som ej det tilladt er at øve,
3. 4. 5. 1.
en Pynt er dette for et ædelt Dyr.
4. 8. 6.
En Stemme du at gætte her skal prøve,
3. 4. 4. 2. 1. 5.
og saa et Lyspunkt, dog ej noget Fyr.

Løsning paa Skak i Nr. 16.

	Hvid.	Sort.
1.	B f3 - f4	B b4—b3
2.	T e6—e4 +	Efter Behag
3.	T e4 - c4 resp. T c3—c4 mat.	
1.	....	K d4—c3 ×
2.	T e6—c6 +	tillige.
3.	T c6—c4 mat.	
1.	....	B b4—c3 ×
2.	T e6 - c6 etc.	

Ligesaadan paa K d4—d5.

Løsning paa Stavelsegaade i Nr. 17.

Dagen svulmer med sin Færden,
sender sine stærke Bud;
Natten samler hele Verden
i en Aftenbøn til Gud.

N. Krossing.

Løsning paa Logogrif i Nr. 18.

Normal.

Indhold.

Billeder: Hendes Yndling. Efter Maleri af Emil Stuchlik. — 3 Billeder fra Australien. - Spansk Hyldest. Efter Maleri af E. Alarcon. — Klaus. Humoreske af W. Busch (12 Billeder).

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Ved Sengetid. Digt af Ingeborg Raunkiær. — Brev fra Australien. Af P. Koch. — Skildringer af Pesten i London 1665. Af B Tortrix. — Fra Samfundets Kroge: Fra Kontoret. Af F. O. Andersen. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

Klaus.

Humoreske af **Wilhelm Busch.** (Fortsat.)

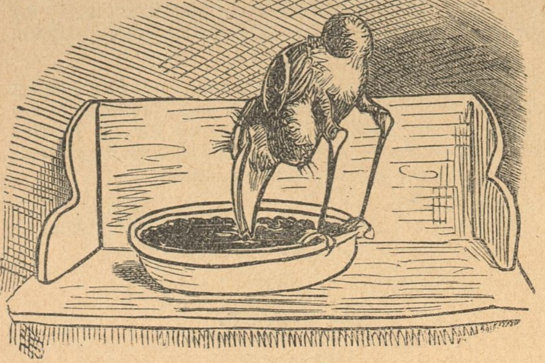

Fra Eventyret, han har haft,
gaar han til andre Glæder:
af Tante Lottes Blaabærsaft
med Graadighed han æder.

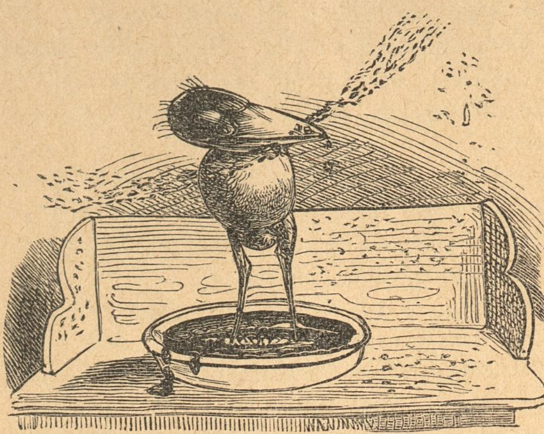

Dog snart Krabaten keder sig,
(da ikke mer han evned'),
og derfor han adspreder sig
med det, som han har levnet.

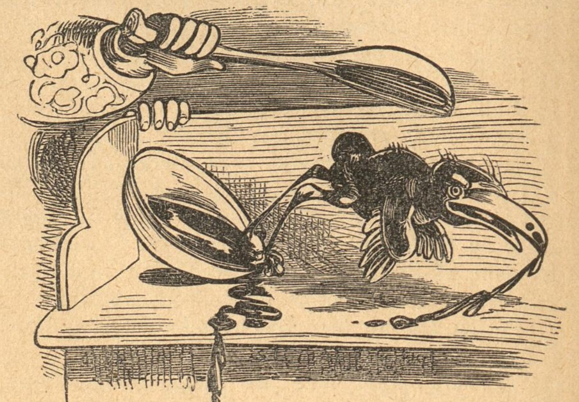

Ak, Skæbnen — før hans gode Aand —
til liden Fryd, minsandten,
ta'er Skeen i den anden Haand
i Skikkelse af Tanten.

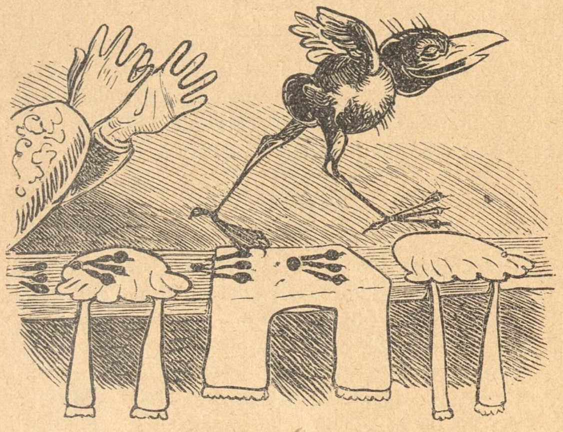

Han mærker hendes vrede Dask,
saa det i Ryggen værker,
og derfor hendes rene Vask
til Gengæld gratis mærker.

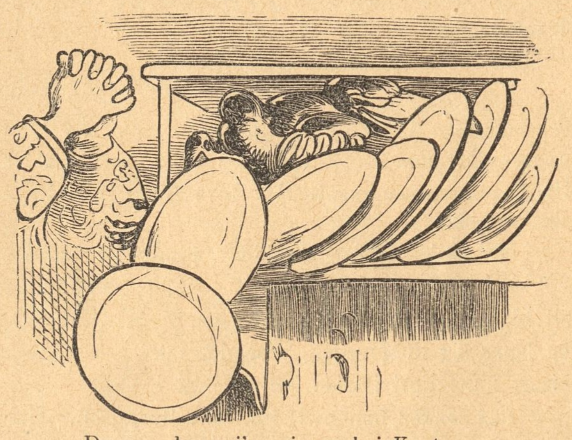

Derpaa han gi'er sig rask i Kast
nu med Tallerkenrammen,
Tallerk'nerne han gør i Hast
til Udskud allesammen.

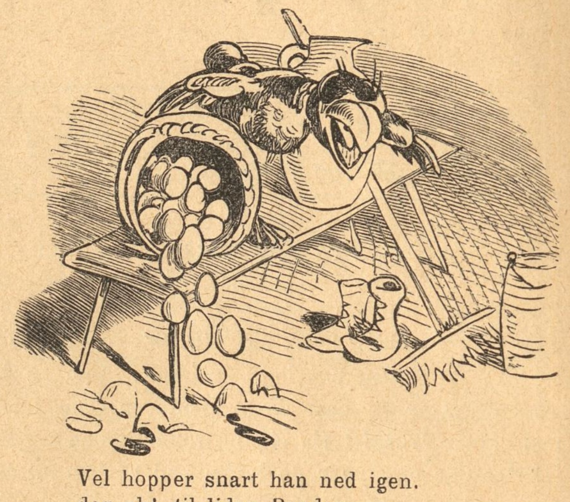

Vel hopper snart han ned igen,
dog ak! til liden Baade;
thi se, han laver Røræg, men
paa en aparte Maade.

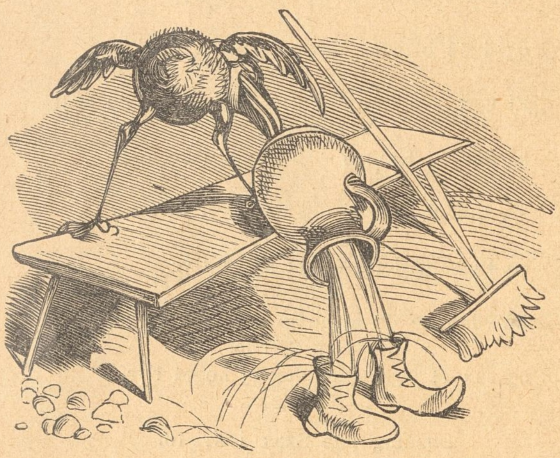

Han under sig slet ingen Ro,
men bliver ved at sprætte,
og prøver nu, om Tantens Sko
er ogsaa rigtig tætte.

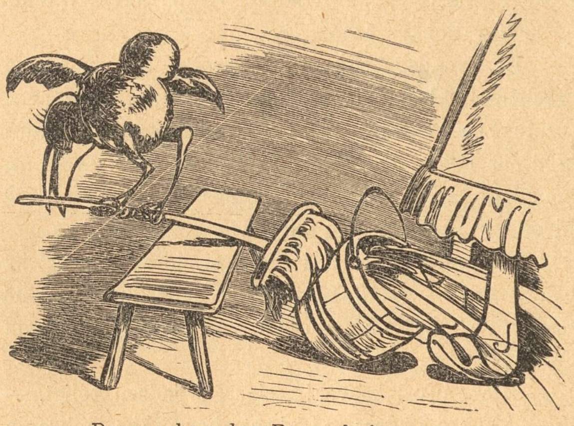

Derpaa han den Bemærkning gør:
at, dersom han maa raade,
han synes Fødderne, de bør
da ogsaa være vaade.

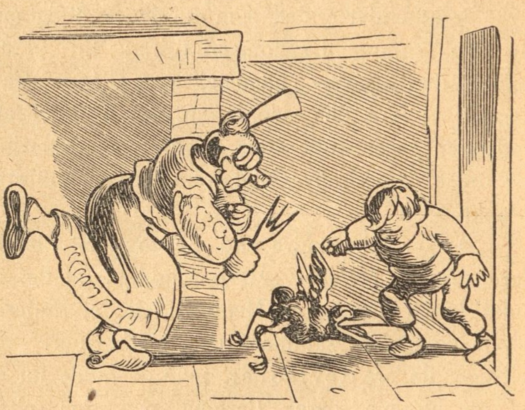

Da Spanden den var bleven tom,
blev Maalet fuldt til Randen,
saa Tanten fælt i Harnisk kom —
og hun var vred som Fanden.

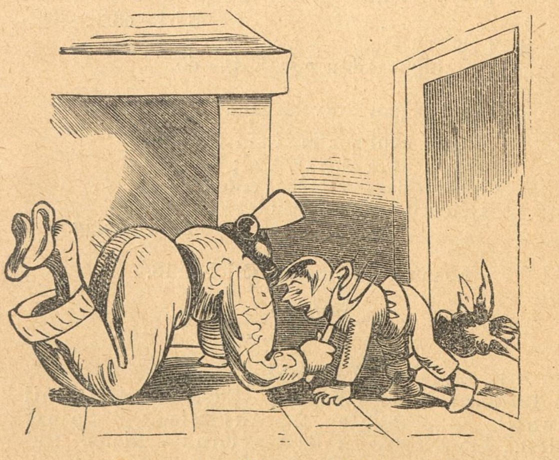

Og Angsten Klaus mod Døren drev;
thi løs paa ham nu gaar'et,
men Resultatet bare blev,
at Fritz sig følte saaret.

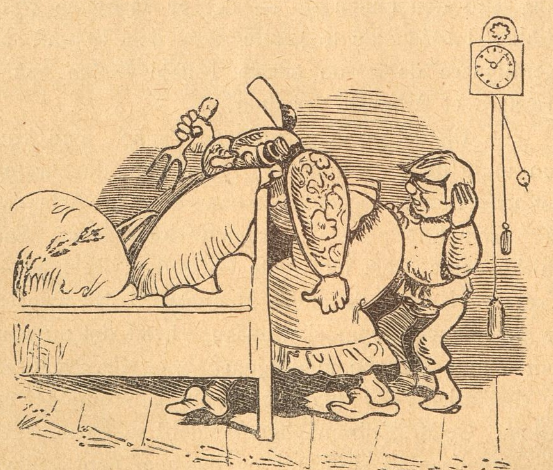

Slukøret Fritz, den arme Dreng,
bag Tantens Skørter smutter,
mens Ravnen rask i Tantens Seng
saa skadefro sig putter.

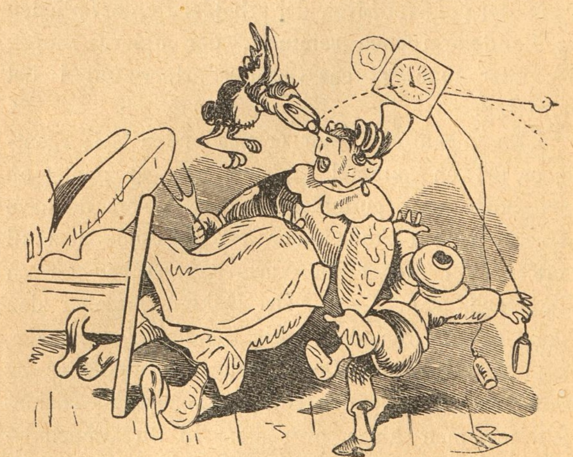

Vips! som en Fje'r af Fjerene
han sprang med Skrig saa hæse
og yderligt generende
for Tante Lottes Næse.

(Sluttes i Nr. 20.)

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen.** Kjøbenhavn V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 20 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | **Søndagen den 16. Februar.** | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

I Mellemtiden var der fra anden Side gjort talrige ihærdige Forsøg paa at indvirke paa Nora; men alle vare de forgæves. Mrs. Scobel havde anvendt hele sit diplomatiske Talent, Mr. Scobel havde med sit hellige Embedes hele Autoritet opfordret Nora til at opgive sine ukristelige Fordomme og være en føjelig og lydig Datter. Nora var fast som en Klippe. — Mrs. Tempest tog et Lys og gik gennem de mørke Korridorer til sin Datters Værelse for at vove det sidste afgørende Forsøg. Hun bankede ganske sagte paa.

»Kom ind,« lød en klar Stemme indefra.

»Hun er nok gaaet i sig selv,« tænkte Mrs. Tempest triumferende. »Samvittigheden tillader hende ikke at sove.«

Nora stod ved Vinduet og lænede sig med begge Arme paa den brede Karm. Hun syntes med stor Interesse at betragte Maanen og de blege Stjerner.

»Du er endnu ikke i Seng, Nora?« sagde Moderen venligt.

»Nej, Moder.«

»Hvad har du taget dig for hele denne lange Dag?«

»Jeg ved ikke — tænkt.«

»Du kom ikke ind for at sige mig god Nat.«

»Jeg vilde ikke forstyrre dig. Jeg troede, du havde travlt med at pakke ind til — din Hvedebrødsrejse.«

»Det er ikke smukt tænkt, Nora. Du burde vide, at mange sørgelige Tanker vilde storme ind paa mig i Aften.«

»Det vidste jeg ikke. Og hvis det forholder sig saaledes, kan jeg kun sige, at jeg beklager, de ikke ere komne til dig før.«

»Nora, du er kold som Is!« udbrød Mrs. Tempest lidenskabelig.

»Nej, Moder, det er netop, fordi jeg elsker dig saa varmt, at jeg taler, som jeg gør. Jeg har i Aften tænkt paa min døde Fader, hvis Plads en Fremmed vil bemægtige sig fra i Morgen af.«

»Jeg har aldrig kendt Mage til Følesløshed og Uforskammethed — jeg vilde ikke have anset det muligt hos min egen Datter. Jeg troede, du havde et godt Hjerte, Nora, og dog gør du alt for at gøre mig ulykkelig og forknyt paa min Bryllupsdag.«

»Jeg forstaar ikke, at det kan gøre dig saa ulykkelig, om jeg er med eller ikke til dit Bryllup. Hvis jeg var med, vilde jeg føle mig som den onde Fé ved Prinsessens Daab. Jeg vilde betragte alt med et ondt Øje.«

Mrs. Tempest kastede sig i en Stol og brast i Graad. Den Sorg, som hele Dagen havde tynget paa hende, gav sig nu Udslag i en lydelig Hulken.

Nora sank ned ved Siden af hende, dybt rørt over at se sin Moders Elendighed.

»Kære Moder,« sagde hun, »du maa ikke være saa bedrøvet. Det Skridt, du staar i Begreb med at gøre, er efter dit eget frie Valg, eller, hvis det ikke er det — hvis du har været svag og kun givet efter for Overtalelser — saa er det endnu ikke for silde at gøre alt om igen. Nej, kære Moder, det er endnu ikke for silde. Lad os, saa snart det bliver Dag, rejse bort til Frankrig, Italien eller et hvilken som helst andet Land, og efterlade et Brev til Kaptajn Winstanley, hvori du siger ham, at du har skiftet Mening. Han kan ikke gøre os noget, du har Ret til at tage dit Ord tilbage, selv om det er i sidste Øjeblik.«

»Tal ikke saaledes, Nora,« sagde Mrs. Tempest ynkeligt, »hvem har sagt, at jeg har skiftet Sind? Jeg er Conrad lige saa hengiven, som han er mig. Jeg vilde være mere end hjerteløs, hvis jeg kastede Vrag paa ham nu i sidste Øjeblik. Aa, hvor denne Dag har været oprivende for mig. Jeg er saa forpint, som et Menneske kan være.«

»Kære Moder, ingen kan have mere ondt af dig end jeg, men det vilde være en Løgn, hvis jeg var til Stede ved dit Bryllup. Det vilde være at godkende en Handling, som jeg har imod. Jeg kan ikke overtale mig selv dertil.«

»Du vil bringe mig i Folkemunde ved din Opførsel. Men det bryder du dig naturligvis ikke om.«

Et Vidunder. Efter Maleri af J. Kleinschmidt.

»Det er der ingen, som vil lægge Mærke til. Alles Opmærksomhed vil være henvendt paa dig.«

»Alle vil lægge Mærke dertil og alle vil tale derom. Jeg ved, hvor ondskabsfulde Folk er.«

Mrs. Tempest vedblev at græde. Hun var nu kommen saa vidt, at det var lettere at blive ved med at græde end at holde op dermed. Hendes Taarekirtler syntes uudtømmelige.

»Jeg vil se skrækkelig ud i Morgen,« sagde hun klagende og der fulgte nu en kort Pause.

Nora gik frem og tilbage i Værelset, urolig og forvirret. At se Moderens Sorg, at kunne trøste hende og dog ikke ville det — maatte være pligtstridende, ukærligt. Men havde Moderen ikke selv forspildt Retten til hendes Lydighed? Vilde Deres Hjerter og fremtidige Liv ikke blive fuldstændig skilt ved den Begivenhed, som skulde finde Sted i Morgen? Det forekom Noras stærkere Natur, at hun var Moderen, der saaredes og krænkedes ved et Barns Taabelighed og Svaghed, og der i Stolen sad Barnet og tiggede ynkeligt om Tilgivelse. Hele Forholdet syntes hende at være vendt op og ned.

Hendes Hjerte rørtes inderligt ved Moderens Sorg og Taarer, som tavst og bebrejdende anraabte hende om Medlidenhed.

»Hvad kan det i Grunden skade mig, at jeg er nærværende ved min Moders Bryllup?« tænkte hun til sidst. »Jeg kan ikke forhindre denne Mand i at komme og tage min Faders Hus i Besiddelse. Jeg kan ikke forhindre, at min Faders Minde krænkes. Moder har altid været god imod mig, og jeg har ingen anden at elske —«

Hun nærmede sig Moderens Stol.

»Det vilde altsaa være dig en stor Glæde, hvis jeg var til Stede ved dit Bryllup?«

»Det vilde gøre mig lykkelig.«

»Godt, saa lad det blive, som du ønsker. Men husk, at jeg vil se ud som den onde Fe. Jeg kan ikke lægge Baand paa mine Følelser.«

»Aa, du kommer til at se yndig ud. Det har Theodore sørget for. Hun har sendt den nydeligste Dragt; kom med over paa mit Værelse og se den,« vedblev Mrs. Tempest, idet hun aftørrede sine Taarer. Hun var lige saa hurtig trøstet som et Barn, der har faaet sin Vilje.

»Nej, Moder; nu er jeg træt og vil hellere gaa i Seng.«

»Som du vil — saa har du en behagelig Overraskelse til Gode til i Morgen; du ved, Theodore er altid dygtig. God Nat, min kære Pige; du har gjort mig saa lykkelig, min egen Kæledægge! Du skulde rejse med os til Skotland. Jeg er bange for, at du vil faa det for ensomt her.«

»Nej, Moder, naar jeg har Hundene og Hestene, saa keder jeg mig ikke, ved du nok.«

»Du er en mærkværdig Pige. Naa, god Nat. Du er igen min egen rare Nora.«

Mrss. Tempest gik tilbage til sit Værelse med genoprettet Sindsro. Hun stirrede paa sit forgrædte, opsvulmede Ansigt, idet hun gik forbi Spejlet.

»Jeg er bange for, at det vil kunne ses i Morgen,« tænkte hun. »Morgensolen er saa ubarmhjertig.«

Fjerde Kapitel.

Kun nogle faa udvalgte vare indbudte til Mrs. Tempests Bryllup. Den hellige Handling skulde foregaa med saa lidt Bram som muligt.

»Der er saa meget i min Stilling, som taler herfor,« sagde hun tankefuld. Men ét havde hun bestemt: de Gæster, som skulde komme, skulde være Egnens første Familier. »Det er en behagelig Følelse at vide, at det er Egnens bedste Folk,« sagde hun til Kaptajn Winstanley, da de i Forening gennemgik Listen.

Paa denne stod i første Række Lord og Lady Ellangowan; de havde lovet at komme, og deres Nærværelse vilde alene give Festen sin Glans. Desuden havde Oberst og Mrs. Carteret fra Hopse Hall, Chopnellerne fra Chopnell Park og en halv Snes andre Godsejere lovet at give Møde.

Kaptajnen havde kun to Venner med, Major Pontorson, som var hans Forlover, og en gejstlig Fætter, en anseelig Mand med en Portvinsnæse; han skulde hjælpe Mr. Scobel med de kirkelige Forretninger.

Den almindelige Mening var, at det var et smukt Bryllup, trods Manglen af Brudepigerne. Bruden tog sig godt ud, skønt hun maatte siges at være ude over Ungdommens Aar. Kirken var nydeligt pyntet med Blomster og Bladplanter fra Abbediets og Lady Ellangowans Drivhuse.

Nora stod blandt Gæsterne i Kirken. Der var ikke Spor af Farve paa hendes Kinder, og hendes Blik og Holdning sagde tydeligt, at hun misbilligede hvad her gik for sig. Men brillant tog hun sig ud, med van Dyck-Hatten paa det brusende Haar; det sagdes ogsaa rundt omkring af Folk, som vare komne langvejs fra for at se Squire Tempests Enke holde Bryllup.

Da Højtideligheden var forbi, kom Kaptajnen hen til hende og strakte sine Hænder ud imod hende i alles Paasyn.

»Kære Nora,« sagde han, »jeg er nu Deres Fader. Vær forvisset om, at jeg aldrig skal svigte mine Pligter overfor Dem.«

Hun trak sig mekanisk tilbage, men da hun saa, at alle lagde Mærke til hende, tillod hun ham at berøre hendes Fingerspidser.

»Det er meget venligt af Dem,« svarede hun køligt, »men et Menneske kan kun have én Fader, og min er død. Jeg haaber, De vil være en god Mand for min Moder. Det er alt, hvad jeg forlanger af Dem.«

Alle »de bedste Folk« hørte disse Ord, som med Forsæt bleve fremsagte med tydelig og klar Røst, og man var enig om, at hvordan end Hustruen var, som Kaptajnen havde faaet, saa vilde han sikkert faa sin Overmand i Steddatteren.

Det lange Vogntog med Brudeparret og Følget begav sig nu paa Vejen til Abbediet, der havde iført sig Festdragt. De pyntede Tjenestefolk følte sig en Smule trykkede, thi de anede, at denne Dag vilde blive Enden paa en behagelig, fredelig Tilværelse, og Begyndelsen til noget nyt, noget ukendt, ubestemmeligt.

Kaptajn Winstanley traadte ind i den gamle Hal med sin Hustru under Armen og følte, at han havde skudt Papegøjen. Et saadant gammelt Hus, som det, han nu var Herre over, kunde en Mand drømme om hele sit Liv, uden nogen Sinde at komme til at eje det. Et saadant kunde ikke købes for Penge. Tiden og mange Generationers Kunstsans havde gjort det til det, det nu var.

Ved Bryllupsfrokosten gik det til, som det plejer ved lignende Fester. Folk spiste og drak og lode, som de vare umaadelig oprømte; de drak mere Vin, end de burde paa den Tid af Dagen, og de bleve døsige, før Talerne vare afsluttede. Den varme Augustsol skinnede ind paa Taflet og indvirkede baade paa Isbuddingen og Gæsterne. Vejret var for varmt til at man gad anstrenge sig i nogen særlig Grad.

Da Mrs. Winstanley trak sig tilbage for at klæde sig om, fulgte Nora med hende, en Opmærksomhed, som Moderen aldeles ikke havde ventet.

»Min kære Pige,« sagde hun, »hvad der er sket i Dag, skal ikke gøre nogen Forandring i vort Forhold til hinanden.«

»Gid det maa blive, som du tror,« sagde Nora alvorlig, »skønt ingen kan vide, hvad Fremtiden vil bringe. Gud give, du maa blive lykkelig!«

»Jeg tror fuldt og fast, at det vil være min egen Skyld, hvis jeg ikke bliver lykkelig med Conrad,« sagde hun, »og det er min stadige Bøn, at du maa komme til at holde af ham.«

Nora blev befriet for at svare, ved at Pauline heldigvis kom ind med den lyse, med Valmuer og Kornblomster overbroderede Rejsedragt, der var saa beundringsværdig, at den straks gjorde Ende paa al alvorlig Samtale. Hele Dragten nøje holdt i Stilen, lysebrun Hat, Støvler og Parasol, Hanskerne vare af samme Farve og med ti Knapper — alt for at imponere skotske Jernbanemænd, Hotelværter og Tjenere.

Nora blev hos sin Moder, indtil Vognen holdt for Døren, modtog den sidste kærlige Omfavnelse og saa den derpaa køre bort fra Portalen. Saa var det hele forbi. De bedste Folk bød hende et venligt Farvel. Vognene kørte frem, og et Kvarter efter vare alle borte med Undtagelse af Mr. Scobel og hans Hustru. Nora fandt sig selv staaende imellem sine to Venner, aandsfraværende seende paa Kaminen, hvor en Gruppe af Bladplanter og Geranier erstattede Vinterilden.

»Gaa med hjem og tilbring Dagen hos os,« sagde Mrs. Scobel venligt. »Her vil blive saa ensomt for Dem nu.«

Men Nora undskyldte sig med Hovedpine, og det blege Ansigt og de sorte Ringe om Øjnene kunde ogsaa nok tyde derpaa.

»Jeg vil befinde mig bedre hjemme,« sagde hun, »men om et Par Dage vil jeg gerne komme over til Dem, hvis De bryder Dem derom.«

»Kom blot, naar De har Lyst. Jeg vilde ønske, De vilde tage til Takke med vort ringe Hus, medens De er alene. Vi har følt saa inderligt med Dem i Dag, fordi vi ved, hvilken Overvindelse, det har kostet Dem.«

»Stakkels Moder,« sukkede Nora, »jeg har været meget uvenlig imod hende.«

Hun saa sig om i den gamle Sal, og hendes Øjne faldt paa hendes Faders Lænestol, som endnu stod paa dens Plads foran Kaminen. Hun syntes, hun saa ham lyslevende for sig, med det ærlige, prægtige Ansigt smilende til hende.

Hendes Øjne fyldtes med Taarer. Hun trykkede Mrs. Scobels Haand, sagde Præsten et hastigt Farvel og skyndte sig bort, fulgt af deres medlidende Blikke.

Nora kaldte paa Argus og gik op paa sit Værelse. Da hun havde lukket Døren i Laas, kastede hun sig paa Gulvet, uden at bryde sig om Teodores Mesterstykke, slog sine Arme om Hundens Hals og gemte sit Ansigt i dens bløde Pels.

»Aa, Argus,« hulkede hun, »du er nu min eneste Ven her paa Jorden?«

Femte Kapitel.

Der kom en forunderlig Stilhed over Abbediet efter Mrs. Tempests Bryllup. Nora modtog nogle faa Indbydelser og Visitter af Venner, der havde Medfølelse med hendes isolerede Stilling, men Egnens bedste Folk vare for største Delen borte fra Hjemmet i August og September.

Nora savnede dog ikke Selskab. Ensomheden var hende just kær, og hun afslog alle Indbydelser. Hvis hun havde kunnet leve saaledes altid, med de gamle Tjenestefolk, de gamle Hunde og Heste, ligesom i hendes Faders Tid, hvis hendes Moder og Kaptajn Winstanley vilde blive borte og overlade hende Abbediet, da vilde hun have været lykkelig. Det var Tanken om den ny Herre i Faderens Sted, der pinte hende. Enhver Udsættelse af den frygtede Stund var en usigelig Lettelse, men denne Stund var desværre nærforestaaende, uundgaaelig. Af og til sendte Mrs. Winstanley hende et henrykt Brev med Skildringer af Rejsen.

»Vi rejse meget langsomt,« skrev hun, »for ikke at overanstrenge mig. Conrad er saa kærlig og omhyggelig, at jeg ikke kan beskrive det. Jeg kan se, at Opvarterne endogsaa ere rørte derover. Han telegraferer i Forvejen til alle Hoteller, for at sikre os de bedste Værelser. Intet er for godt til mig. Her er en stor Mængde Rejsende, som har ladet sig lokke herop af det smukke Efteraar. Mange blive hver Aften viste bort af Mangel paa Plads. Vi kunde ikke haft dejligere Vejr paa Turen. Vi have kun haft nogle faa Byger, men ved den ene led min lysebrune Kjole en Del. De blaa Kornblomster løb ud i de hvide Valmuer. Var det ikke uheldigt? Jeg saa det ikke straks, jeg var saa optagen i Øjeblikket; men da jeg opdagede det, kunde jeg gerne have grædt.

Naar du gifter dig, vil jeg raade dig til ogsaa at rejse til Skotland i Hvedebrødsdagene. Bjergene indgyde en saa ophøjede Følelser. Naar man vil bestige Bjergene, sker det ved Hjælp af Ponnyer; det er meget bekvemt, naar ens Fodtøj er indrettet dertil. Det er skrækkeligt, hvor Fodtøjet ødelægges af en Bjergbestigning. Men jeg kunde dog aldrig bekvemme mig til at gaa med dette klodsede, tyksaalede Fodtøj, som nogle Kvinder lader til at sætte Pris paa. Det synes mig at antyde en bestemt og mandig Karakter, som jeg hader hos en Dame. Du ved, at jeg har altid været af den Mening, at en Kvinde først og fremmest bør være kvindelig. Jeg har truffet Damer — eller i alt Fald Personer, der kaldte sig saaledes — i de frygteligste Kostumer af Waterproofstof og nogle grimme Filthatte. Videre kan man dog ikke gaa i Foragt for det sømmelige. Og skønt jeg er bedrøvet over Uheldet med min lysebrune Kjole, maa jeg dog med Tilfredshed tænke paa Madame Theodores Ord, naar hun viser mig et af sine Mesterværker: »Mrs. Tempest, dette er en Dragt, der vil klæde en Dame«.

Jeg er sikker paa, at det er ondsindede Mennesker, som fortælle, at Theodore begyndte som Kokkepige i et Værtshus i Irland, men jeg vil aldrig tro paa den Historie. En Smag, som hendes, tyder paa en fin Ekstraktion.«

Med saadanne Breve opmuntrede Mrs. Winstanley sin Datter. Nora svarede, saa godt hun kunde, med Nyheder om Naboerne, saa vel Rige som Fattige, fortalte om Hestene, Hundene og Haven. Det pinte hende, at hun var nødt til at adressere Brevene til Mrs. Winstanley.

(Fortsættes).

Nogle Spøgelsehistorier.

Af

Carl E. Simonsen.

Disse Historier ere fortalte mig af Personer, hvorom man kun ved, at de ere sandhedskærlige og troværdige. Men om de Begivenheder, der ligge til Grund for dem, virkelig ere foregaaede eller om de kun ere Fostre af en opskræmt Fantasi har hverken Fortællerne eller jeg kunnet afgøre. At Livet har en Natside, skjult i Mystik, er en Kendsgerning, imod hvilken der næppe kan rejses nogen Indvending.

Underlige Skikkelser have fra Arilds Tid befolket vore Moser, Heder, Skove, Slotte og Kirker, sære Syner ere stegne frem af Mosekonens Taage — og end ikke vor Tids høje Kultur har kunnet fordrive dem. Endnu blander Spaakonen sine skidne Kort; endnu hænger Hesteskoen over mangen en intelligent Mands Dør; endnu er der mangen en, som ikke holder af at være trettende Mand til Bords, eller frimodig tør begynde en vigtig Gerning paa en Mandag.

Livets Mystik synes at være uafhængig af Tidens Kultur. Hvem tør vel sige, at t. Eks. Spiritisterne ere Løgnere og Bedragere til Hobe, naar selv saa begavede og fordomsfri Mænd som den engelske Redaktør Stead er greben af Spiritismen?

Vi sad nogle gode Venner hjemme hos mig en Aften i Slutningen af det gamle Aar, og vi kom ved et Tilfælde ind paa at tale om disse Ting. Jeg tror for Resten, at Anledningen var de indiske Fakirers mærkelige Gerninger, om hvilke en fortalte en Del. Han udbredte sig vidtløftig om deres Maader at virke paa, og det havde til Følge, at en begyndte at fortælle om en mærkelig Tildragelse, han personlig havde haft. Han havde nemlig som ungt Menneske, i 1882, set

Et sort Ligtog paa Frederiksberg Slot,

hvor han den Gang opholdt sig som Elev paa Hærens Elevskole.

Umiddelbart efter nedskrev jeg de Historier, som nu fremkomme her, uden hverken at lægge noget til eller tage noget fra, idet jeg saa vidt muligt har søgt at gengive Historierne med Fortællernes egne Ord. Den første bliver altsaa Ligtoget, hvorefter der følger de Historier, som de andre af mine Venner fortalte.

Hr. C. fortæller:

»Det var i Aaret 1882, da jeg var Militærelev paa Frederiksberg Slot, at jeg oplevede det, som jeg nu skal fortælle Dem. Jeg var kommen til Skolen fra et københavnsk Hjem og havde saa godt som aldrig hørt om mystiske eller overnaturlige Ting. Men — lad mig tilstaa det — jeg var ikke mere modig end Drenge sædvanligvis er, naar de ere i 16—17 Aars Alderen. Og Natten, i hvilken jeg oplevede min lille Hændelse, var ikke mere uhyggelig end andre Vagtnætter, jeg har haft ude paa det gamle Slot.

Jeg gik hin Nat Brandvagt i Slottets øverste Stokværk. Paa en lang, lang Gang, hvorpaa der kun brændte en eneste Gasflamme, havde jeg min ensomme Vagt. Jeg hørte, hvor Rotterne regerede med de gamle Kaarder og Klinger paa Loftet ovenover mig; jeg hørte mine Kammeraters Snorken og Talen i Søvne inde paa Sovesalene, der stødte op til Gangen, og jeg hørte ogsaa de vilde Dyrs Brølen fra Zoologisk Have — men alt det hørte man paa hver Nattevagt derude.

I den ene Ende af den lange Gang stode to bornholmske Uhre, hvoraf det ene viste Tiden og det andet var indrettet til Kontrolapparat. Dette Apparat var vor Skræk, thi det havde givet mangen Elev nogle Søndages Indespærring; for kom Søvnen over en, glemte man at tage i Haandtaget paa Apparatet, hvilket man skulde gøre hvert Kvarter, og saa blev det galt.

Saa det gjaldt at passe paa! Hyggelige vare disse Nætter ikke.

I den anden Ende af Gangen var Munderingskammeret. Til dette Kammer knyttede der sig et for mig uhyggeligt Minde, thi derinde havde jeg den 31. August 1878 set det første Lig — senere har jeg set adskillige — Skolens Stabssergent. Han var netop falden om deroppe, ramt af et Hjerteslag. Den Gang anede jeg ikke, at jeg, som Elev, nogle Aar senere skulde komme til at gaa Vagt paa denne, for mig allerede den Gang, saa uhyggelige Korridor.

Vi gik Vagt halvanden Time ad Gangen. Paa mine to første Vagthold var der ikke hændet noget særligt, men paa min sidste Vagttur, fra Klokken 3—4½ hændte det, som jeg nu skal fortælle.

Det var ikke helt lyst endnu, men jeg kunde med Lethed se alt omkring mig. Jeg havde lige kontrolleret Uhret Kl. 3¼, og stillede mig derpaa hen i Vinduesfordybningen ud til Slotsgaarden, jeg stod med Haanden under Kinden og saa ned i den øde Gaard, da jeg — uden at blive i mindste Maade forskrækket — ser

et sort Ligtog,

som kom frem i den østre Slotsport, den ud til Udsigtspladsen ind imod Byen. Ligtoget bestod af seks Ligbærere og en sort Ligkiste. De seks uhyggelige Ligbærere bar sorte Knæbenklæder, sorte Strømper, sorte højkravede Livkjoler, sorte, trekantede Hatte — Dragter, kan jeg tænke, som paa Holbergs Tid. Kisten, de bar, var simpel og sort. En Ligbærer gik foran, en bag og to paa hver Side af den.

I langsom og højtidelig Gang gled dette Skyggetog fra den østre Port og ned i Elevernes Vadskekælder, beliggende i den nordre Fløj — ud mod den egentlige Frederiksberg Have. Ganske sagte forsvandt Ligtoget i de skumle Kælder-Hvælvinger.

Et Øjeblik stod jeg som forstenet. . .«

»Hørte du Ligbærernes Skridt?« spurgte en af Selskabet.

»Nej, de gled bare frem i højtidelig Takt. Jeg vendte mig derpaa mod Uhret — dets Visere havde næppe flyttet sig.«

»Fortalte du det til dine Kammerater?« spurgte en anden.

»Nej — for Folk er saa tilbøjelige til at le ad en, naar man fortæller dem noget, de ikke kan forstaa. Derimod var der en ældre, pæn Kone, Madam M., til hvem jeg betroede min lille Hændelse. Hun sagde, at hun havde set lignende Ting, og hun var overbevist om, at der virkelig var mange sælsomme, ikke for alle synlige Skikkelser paa det gamle, graa frederiksbergske Slot. Et er vist: Jeg har virkelig set det, jeg nu har fortalt, og det staar altsammen saa levende for mig — og der er dog gaaet 12 Aar siden den Nat, da jeg saa det sorte Ligtog paa Frederiksberg Slot.

Hvem tør sige, at jeg ikke har set det, som her er skildret?«

Da Fortælleren tav, blev der stille i Stuen.

Forfatteren af disse Historier kender Hr. C. meget nøje og ved, at han er en sandhedskærlig Mand, fuldt ud vederhæftig. Saa saare han var færdig med sin Historie, tog en anden af de tilstedeværende fat, og han fortalte saalunde:

»Som I ved, er jeg fra en lille Bæltby, og nu skal I faa en Skipperhistorie.«

»Det er naturligvis en Plade du vil slaa!« raabte en af mine Venner.

»Nej, men nu skal I høre: Min Historie vil jeg kalde for

My Mary.

Som min Ven og vor Vært ved, er jeg fra en Egn, hvor det mystiske har et stort Terræn. Jeg mener Middelfart. Skovene vesten for Byen har i umindelige Tider været befolket med underjordiske, der savede Brænde i maaneklare Nætter. I Grøfterne ved Gremmerhus stod de blodrøde Buggeblade (Skræpper). Disse Planter vare farvede af den jydske Ridder Niels Bugges Blod — hin Ridder, som iltre Fiskere dræbte med deres Maddinggrebe . . .«

»Nej, hør nu, hvor bliver Historien af?«

»Du kan ikke saadan spise os af.«

»Ja nu kommer den: Henad Aften, naar det mørknedes, samledes altid nede ved den røde Toldbod i min Fødeby store Grupper af Byens Søfolk for at drøfte Dagens Begivenheder. De søgte altid om paa Læsiden af Toldboden og spankede om der, paa ganske korte Afstande af en 12—14 Skridt paa hver Led, med korte vuggende Skridt; gammel Vane fra Livet til Søs.

Her spandtes mangen munter Ende, opfriskedes mangen sælsom Ungdomsbedrift og fortaltes mangen velkonserveret lille Løgn.

De gamle Ulke, som hele Vinteren jog Marsvin og nu gik her og underholdt hverandre, vare Folk, som i deres Ungdom havde været paa de lange Rejser. De havde været paa Hvalfangst under Grønland, havde, Gud ved hvor mange Gange, passeret »Linien« og været, ja hvem ved Tal derpaa, rundt om Kap Horn. Hamborg sejlede de fra, og i Hamborg havde de slaaet deres Folder . . . Men nu var de satte Fyre, der havde Hus og Hjem, og næppe i Tankerne turde de besøge det letsindige »Sanct Pauli«.

Men her, mellem Kammerater, her turde man som sagt nok slaa Gækken løs og fortælle, hvad de havde paa Hjerte: Et Minde om et Evnntyr til Søs, en Landgang, der blev en Vandgang — ja, hvem ved, hvad de talte om. De gamle Ulke i »Islændere« og i Oljetøj og blaa Klæder, disse kraftige vejrbidte Skikkelser, hvis Hoveder prydedes af Sydvester og strikkede Huer eller lave bløde Filthatte med svære Skygger, vare mine Venner, som meget ung endog mine Helte — Helte, der duftede af Tjære og Havskum.

Nogle af dem gad næsten ikke tale, andre talte drævende, men der var adskillige, som fortalte godt og karakteristisk. En endog udmærket, hans Historier gled af Sted som en Skude, der sejler rumskøds for en frejdig Vind.

Og denne Fortæller var: Peder Galsklint, en Type paa en dansk Sømand. Og det er til ham, at jeg nu giver Ordet:

Det blæste en god halv Storm fra N. V. det Aar, da lille Juleaften faldt paa en Fredag. Vi kom fra Newcastle og vi havde 7 Keel Kul inde, og hun laa haardt i Vandet. Vi gik med to Reb i Merssejlet, førte Klyver, Stormstagsejl og Storsejl, men trods den Smule Sejlføring tog vi hele Bjerge af Vand over. Jeg stod til Rors, men havde ondt ved at holde fuldt, da hun var luvgerrig med den Sejlføring . . . Vi havde for længe siden forladt Bankerne, saa vi mente allesammen, at vi snart maatte være ovre, men Fanden i'et, det blev ved at staa med Storm og Snefog og høj Sø og af og til i flere Dage Modvind . . . men det var nu det, som jeg skulde fortælle jer . . . Hvad var det nu? . . Naa, det er sandt — *all right!* Nu har jeg det. —

Jeg stod som sagt ved Roret — vi havde intet Rat men Rorpind, for »My Mary« var en gammel Skude. Vi laa N. O. i, kan hænde et Par Streger mod N., hvem Pokker kan huske det nu. Frederik Hakkenøer gik Udkig — vi havde lige taget Hundevagten — og han, Christian Olivarius eller Alivarius, eller hvad Pokker var det nu, han hed, han, Præstens Søn i Gamborg, var jo Styrmand, og vi tre havde Vagt sammen.«

»Olivarius, hed han,« faldt en ind.

»Ja, det er rigtigt, det var ham, som senere druknede med »Hejmdal« nede i den spanske Sø. Nok om det. Olivarius eller Alivarius, eller hvad det nu var han hed, gik og spankede foran Stormasten og kiggede ud i Nattens Sorte. Der var hverken Lys eller Lanterner at se.

Saa lige paa en Gang fik jeg Lyst til at se ned til »den gamle«, der sad og kukkelurede nede om Læ i Kahytten. Han sad immervæk saa længe Rejsen varede ved et godt Glas Grog. Jeg havde Roerpinden i Tørn og havde lang Tamp, saa, naar jeg strakte mig godt hen, kunde jeg naa at kigge ned gennem Skylightet til »den gamle«.

Jeg ser ham endnu, som jeg ser ham i det Minut: Han sad med Sydvesten paa Snur, med det store, blaa Halstørklæde svøbt om Halsen, jeg tror s'gu han sov med det om Natten ogsaa, havde de svære Transtøvler paa Benene, den dampende Kridtpibe i Munden; i den venstre Haand havde han Groggen og med den højre Haand skrev han med Kridt. Der stod paa alle Ledder og Kanter af Bordet: *My Mary . . . My Mary . . . My Mary!*

Det Navn skrev han altid, naar han var fuld. Og det var Navnet paa den Pige, han havde elsket. Og det var for den Piges Skyld, at han havde stukket ham ihjel, som de sagde, han havde dræbt paa en Shop i Liverpool; han vidste, at den anden havde gode Øjne til Kæresten, og saa ragede de om Aftenen uklar, og saa . . . ja, der er nok ingen, som ved Besked, men den anden blev slaaet ihjel, og da den gamle kom hjem, var Mary død af disse hersens Smaakopper, som den Gang grasserede. Siden, da han fik Skib, kaldte han det for *My Mary.*

Og saa af bare Kedsomhed og Samvittighedssorger slog han sig paa Flasken.

Det kommer nu ikke den Sag ved.

Men ser I, jeg stod bare et Minut ved Skylightet, og da jeg kommer tilbage, stod der en Mand ved Roret, som jeg ikke kendte.

»Det er Løgn vel,« sagde en af de tilstedeværende.

»Nej, det er sandt, der stod en Mand ved Roret.«

»Ja, det var vel en af Skibets.«

»Nej, Gu' var det ikke nej! Ser du, han Alivarius eller Olivarius eller hvad det nu var, han

hed, han gik og kiggede ved Stormasten, og han, Christian Hakkenøer, han gik, saa sandt der er en Gud til, Vagt paa Bakken, og de andre, hver Kæft, var gaaet til Køjs.«

»Hvordan saa han ud?«

»Han lignede et andet Menneske«.

»Hvad sagde han da?«

»Han sagde ingen Ting.«

»Hvor blev han af?«

»Det ved jeg ikke,« sagde Christian Hakkenøer, »for to Minutter efter tørnede *My Mary* paa den yderste Revle, tre Mil fra Blokhus. Det gav saadan et Suk i hende og saa stod hun.

Alle Mand kom paa Dækket — »den gamle« ogsaa. Men lige med et kom der en Styrtesø og væk var han og Kokken og to Mand til. De tre skyllede op Dagen efter, vældig forslaaede — men »den gamle« blev derude!

Det vil sige: Jeg tror nu, at han, den fremmede, tog ham, men det skal I ikke sige til nogen, for saa griner bare Folk af mig. Og det vil jeg ikke have.«

»Er det ikke det, man kalder en Skipperhistorie?«

»Skipperhistorie—! Du tror, kan hænde, det er Løgn,« raabte han indigneret.

»Ja, vi kan jo anvende et lidt mindre stærkt Udtryk,« svarede jeg.

»Det er sandt hvert Ord; jeg vil ikke gaa levende herfra Stedet, hvis det ikke er sandt, hvad jeg har fortalt.«

»Du tror altsaa selv derpaa?«

»Som paa et Evangelium.«

»Hvordan gik det jer saa?«

»Ja, hvordan gik det! Det gik meget godt — vi blev taget af Baaden. Det er jo raske Folk. Og saa kom vi i Land.

Helligaften fik vi hos Præsten og Julemorgen gik vi i Kirken — men anden Juledag, hille den

I Tanker. Efter Maleri af M. Nonnenbruch.

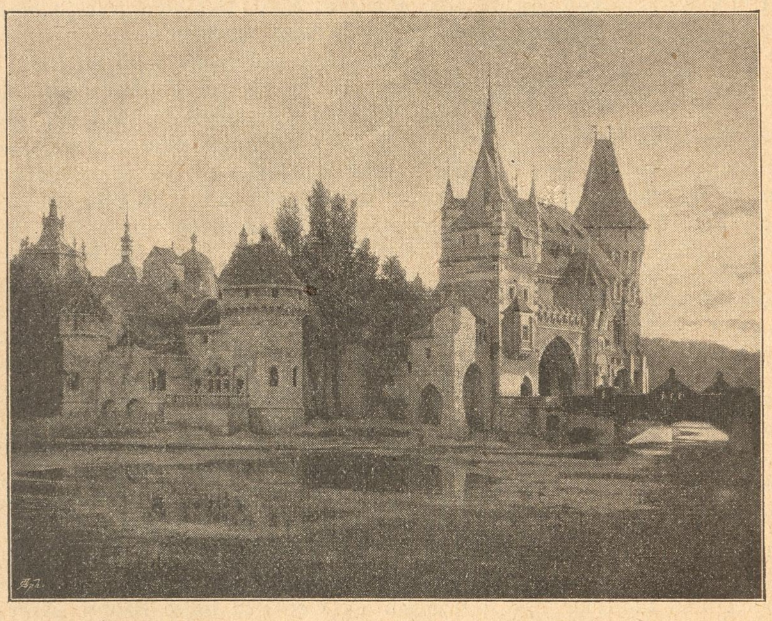

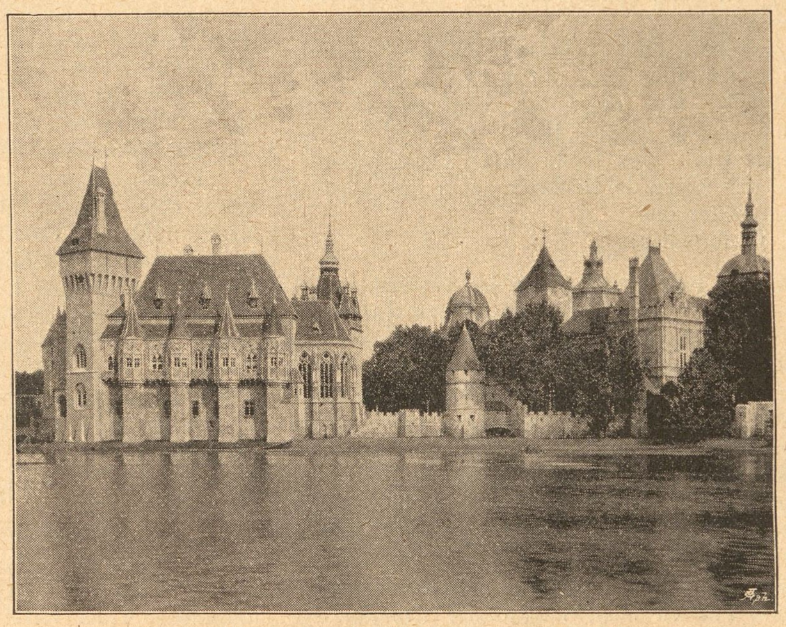

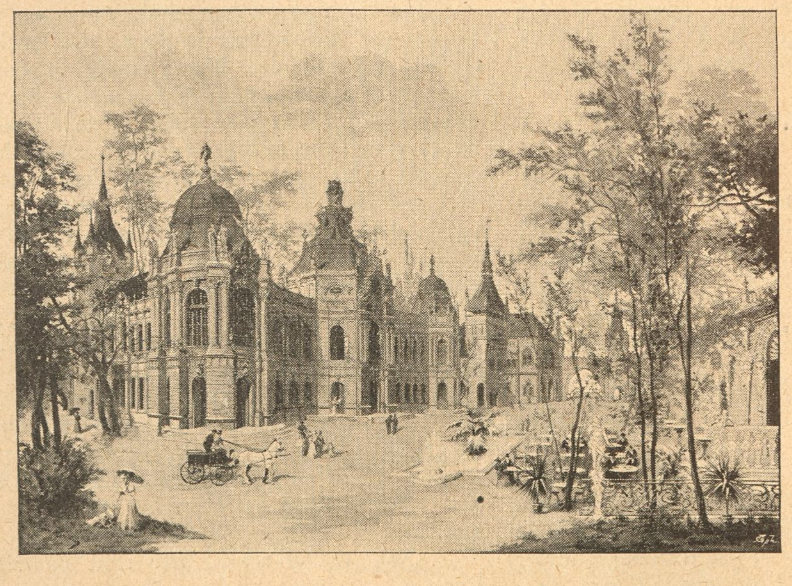

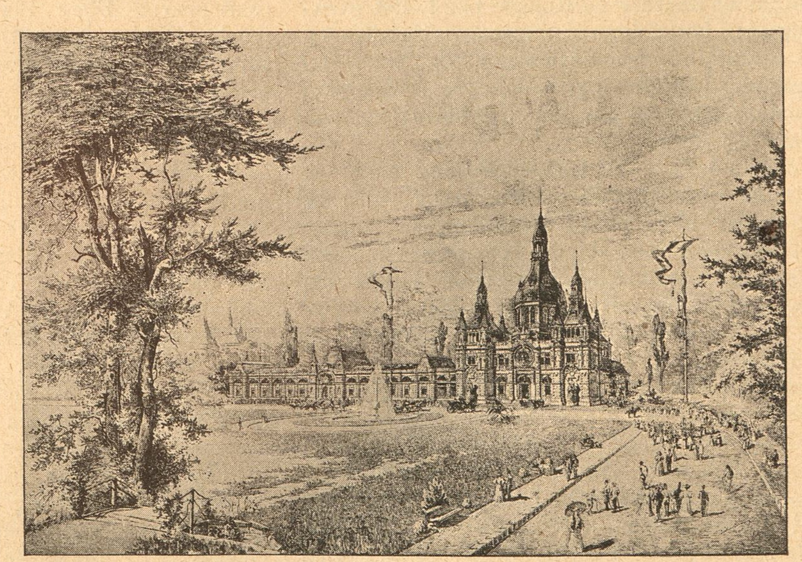

Udstillingsbygninger ved Ungarns 1000-Aars Fest.

(Hver Bygning repræsenterer i Arkitektur og Indhold en historisk Periode.)

Et barnligt Offer. Efter Maleri af H. Kaulbach.

slemme Syge, da dansede vi i Kroen og drak Mandens Øl, og om Tirsdagen, Herregud, da var vi til Begravelse med vores Kammerater.«

»Ja, det var meget pænt!«

»Præsten talte de nysseligste Ord, jeg nogen Sinde har hørt. Men »den gamle«, han blev ved Skuden, ved *My Mary*. Han ligger, kan hænde, derude endnu!«

(Sluttes.)

Et Folk i Fest.

Hvor jubilæumsgale Tid, hvor endog 10 Aars Jubilæer høre til Dagens Orden, er det intet Under, at 1000 Aars Fester gøre Krav paa mere end almindelig Opmærksomhed. I Aar er der et af Europas Folk, som fejrer sin 1000 Aars Fest, nemlig det ungarske.

Til Ungarn kender man i Norden kun meget lidt. Man ved, at der er noget, der hedder ungarsk Hvedemel, og for nogle Aar siden søgte en kjøbenhavnsk Vinhandler med noget Held at indføre ungarske Vine, og at Tokayer virkelig fik Ry som en ypperlig Vin, se vi deraf, at en Fabrik i Faaborg har døbt en af sine Frugtvine med dette klingende Navn.

Af det praktiske Liv vide vi altsaa, at Ungarn frembringer Hvede og Vin, og af vor Barnelærdom i Geografien vide vi ogsaa nogenlunde, at det ligger næsten lige midt i Europa og gennemstrømmes af Donau og dens mægtige Bifloder. Vi vide, at det har fælles Monark med Østerrig, og at de egentlige Ungarere kalde sig Magyarer (udtales Matjarer).

Det er dette Folk — det herskende i Ungarn — som fejrer 1000-Aaret for Landets Erobring ved Arpad, som regnes for Ungarns første Konge. Af Landets 16 Millioner Indbyggere ere Magyarerne dog kun $6^1/_2$ Mill., men da ingen af de andre Folkestammer (Tyskere, Kroater, Rumænere, Slovaker osv.), som ogsaa bebo Landet, naa op over $2^1/_2$ Mill., have Magyarerne uden stor Vanskelighed hævdet deres herskende Stilling. Men Rivninger har der været nok af og er der endnu. Siden 1222 har Ungarn haft en fri Forfatning, men denne har ofte været i Fare, og fra det tyske Østerrigs Side har Ungarn i store Tidsrum været Genstand for megen Undertrykkelse. Under Frihedshelten Kossuth forsøgte Ungarn i 1848 med Held at frigøre sig fra det forhadte Tysker-Regimente. Men Aaret efter fik Østerrig Hjælp fra Rusland, og Magyarernes Modstand blev knust.

Men efter Østerrigs Nederlag mod Prøjssen 1866 kom der en Udsoning i Stand, Kejser Franz Joseph kronedes som Ungarns Konge, og siden da er Ungarns Frihed bleven respekteret, Landets Hjælpekilder ere blevne udviklede og Folkeundervisningen gaaet stærkt frem.

Ogsaa den ungarske Literatur er blevet udviklet af talentfulde Skribenter, og det magyariske Folk er traadt ind i de civiliserede Nationers Række. Dette Folk, hvis Mænd og Kvinder udmærke sig ved megen legemlig Skønhed, tale et Sprog af en ejendommelig Bygning, som tydelig viser dets Slægtskab med det finske og det tyrkiske og peger paa en fælles Oprindelse. Denne maa søges i Asiens og Europas Grænsebjerge, Uralkæden. Herfra vide vi ogsaa ad Historiens Vej, at de stridbare Magyarer trængte frem mod Vest og for tusind Aar siden erobrede det frugtbare Land Pannonien, deres nuværende Hjem, som tidligere havde været beboet af romerske Kolonister og havde været en Provins af det romerske Rige.

Deres videre Fremtrængen blev standset af de tyske Kejsere, og omsider slog de sig til Ro. De bleve dog ved at være krigeriske, og i flere Aarhundreder dannede de senere Europas Bolværk mod de stadig fremvæltende Tyrkerhære.

Ungarn er af Naturen et rigt udstyret Land, og nu, da det lever i nogenlunde indbyrdes Ro og ikke længe har ført Krig, kan det fejre 1000-Aarsfesten med et godt Haab om Fremtiden. Denne Fest gør man med klog Beregning saa storartet som mulig; man haaber at kunne drage en stor Del af Europas Turiststrøm til sig. Hovedstaden Buda-Pesth nyder med Rette Ry for sin Skønhed; i Fjor hendroges Verdens Opmærksomhed paa den ved den store hygiejniske Kongres, og Landets Jernbanevæsen er ypperlig organiseret. Det er her, at den bekendte Zonetarif med billige og simplificerede Persontakster med Held for første Gang er sat i System. Saa der er virkelig Chancer for, at det festsmykkede Buda-Pesth ikke vil komme til at savne fremmede Gæster til Sommer.

En omfattende, til Dels historisk, Udstilling af nationale Frembringelser skal vise Verden og Ungarn selv, hvad der er udrettet i de 1000 Aar, der er gaaet hen, siden de halvasiatiske Horder brød ind i Landet.

Og dog — hvor uendelig langt videre vilde det magyariske Folk ikke være naaet i Udvikling og Lykke, hvis ikke dets 1000-aarige Historie havde indeholdt saa mange bloddryppende Sider. Men det samme kunne vi jo sige om næsten alle Folk og ikke mindst om vort eget.

Fra Begyndelsen af Maj indtil Oktober dette Aar vil Ungarn holde Fest. Hovedfesten bliver dog den 8. Juni, da den prægtige Rigsdagsbygning, som har kostet 16 Millioner Gylden, skal indvies, medens paa samme Dag Statuer af Rigets Grundlægger, Arpad, skulle afsløres paa ikke mindre end syv af Rigets Yderpunkter.

Nellys Medgift.

Af
Reinhold Winter.

Oversat fra Svensk af **Anton Brå.**

I.

Parykmager Lingonkvist var i en mørk og nedtrykt Sindsstemning.

Han var kommen paa det rene med, at den menneskelige Haarkultur i den senere Tid var i ubodeligt Forfald, at de, som i god Tid allerede havde »Maane«, nu med den mest ugenerte Nonchalence lode Alverden se den, at hvert andet Menneske gik med flagrende Kunstnerhaar og næppe nok lod sig klippe tre Gange om Aaret; kort sagt, den gode Parykmagerprofession var paa Retur.

»Paa den Maade gaar det Pokker i Vold for mig,« sagde han ved sig selv, idet han redte en sammenfiltret rødbrun Paryk, der stank af harsk Olie og klæbede ved hans Hænder. Klokken er allerede halvtolv om Formiddagen, og der kommer ikke en Sjæl for at lade sig klippe eller barbere. »Jeg kommer, Fanden tage mig, snart til at spille Bankerot, hvis det bliver saadan ved.«

Han smed Parykken, rejste sig op og spejdede med harmfulde Blikke ud ad Vinduet for i den Folkemængde, som bølgede paa Torvet, at udsøge sig en passende Genstand for sin tilsidesatte Profession.

Men ingen gjorde Mine til at besøge ham. Sakse og Barberknive holdt fuldstændig Hviledag.

II.

I samme Øjeblik, som Hr. Lingonkvist trak sig tilbage fra Vinduet, gik en Dør op bagved ham, og et smukt Kvindehoved viste sig i Dørsprækken.

»Du kan godt komme ind, Nelly!« sagde Hr. Lingonkvist med venlig Stemme, idet han gav sit glinsende sorte, pomadiserede Haar et Tjat paa venstre Side og trak sit Silketørklæde ned over Skjortebrystet. »Der er desværre ingen, der forstyrrer os. Vi faar Lov til at være mere alene, end vi selv synes om.«

»Du har altsaa ikke noget at bestille?« spurgte Nelly med en Trækning i Mundvigene.

»Ikke en Døjt!« svarede han.

»Og du skylder jo for Husleje, og Pengene er slupne op?«

»Ja, ganske rigtigt, Nelly! Det har aldrig før set saa sort ud for os. Ved du, hvad jeg har tænkt paa?«

»Nej!« svarede hun, og en Skygge lagde sig over hendes smukke blaa Øjne; men paa hendes Stemme kunde man høre, at hun godt anede, hvad han vilde sige.

»Jo, der er ingen Udsigt for os til at sætte Bo, og vi gør bedst i at gifte os hver for sig.«

»Det er skrækkeligt!« udbrød den unge Pige, idet en rig Strøm af Taarer vældede ud af hendes Øjne.

»Ja, det er skrækkeligt! det siger jeg med, men jeg ved ikke levende Raad for det. Jeg bliver vel nødt til at tage til Takke med Rosamunda Hakonsen, som længe har fisket efter mig med sine 8000, og du kommer til at gifte dig med Hesteslagter Knudholm, som —«

»Nej, aldrig i Evighed; Før vil jeg hele mit Liv være Tjenestepige hos fremmede end blive den Mands Hustru.«

»Men han har Hus og Penge og har længe haft et godt Øje til dig —«

»Jeg bryder mig aldeles ikke om hans Hus og Penge; et Hjerte er det, jeg vil have; faar jeg ikke dig, gifter jeg mig aldrig.«

III.

Gadedøren vred sig paa sine Hængsler, og ind i Stuen traadte en graaklædt Herre med gult Haar og Skæg, begge af forsvarlige Dimensioner.

Nelly flygtede forfærdet ud i Køkkenregionerne, hvor hun var Eneherskerinde. Hr. Lingonkvist smilede forbindtligt, idet han stillede en Stol frem foran Spejlkonsollen og med sin blideste Stemme sagde:

»Ønsker Herren at blive klippet?«

»Yes,« svarede den fremmede, »mig ønske blive klipt; De være Haarskærere?«

»Yes, yes!« svarede Ridderen af Saksen. »Jeg smigrer mig med at have en vis Færdighed deri, og saa — har jeg lært Professionen i London.«

»Well, well! Mig være fra London, men ikke elske Haarskærere, som snakke. Mig synes om at tie. Well!«

Hr. Lingonkvist smilede endnu forbindtligere end første Gang, lagde en Frisørkaabe om den gulhaarede Kæmpes Skuldre og gjorde et modigt Angreb paa hans yppige Manke.

Saaledes gik det et Par Minutter. Saa rystede den klippede paa Hovedet, oplod sin Mund og talede saalunde:

»Mig synes, Hr. Haarskærere tie for meket.«

»Well!« raabte Hr. Lingonkvist, idet det gav et Sæt i ham af Overraskelse.

»Mig ville tale, De svare,« afgjorde Kunden Sagen, »will you?«

»Yes, yes!« indvilligede Frisøren.

»Mig træde ind i Stue, se ung Dame græde; hun være Deres Hustru?«

»Nej, bevares! det er kun min Plejesøster. Ser De, Mylord, vi er bare opvoksede sammen —«

»Well, well! Ingen Snak! Hvad hun hedde, Deres Plejesøster?«

»Nelly, Mylord!«

»Være engelsk Navn, Nelly?«

»Yes, yes!«

»De holde af Deres Plejesøster?«

»Ja, forfærdeligt meget, Mylord —«

»Være gale, gifte Dem med hende?«

»Gal er jeg ikke, men vi vilde gerne gifte os —«

»Være ganske det samme,« sagde Englænderen i en afgørende Tone.

Da Klipningsprocessen var endt, betalte Kunden, sagde tørt »good morning!« og gik.

IV.

»Nelly!« raabte Hr. Lingonkvist og lukkede Køkkendøren op paa Klem. »Her har du Penge til Middagsmad. Han var virkelig en Original, den gode Herre, og han vilde ikke have tilbage paa sin Tokrone. For Resten, ha, ha, ha! kunde jeg ikke have givet ham tilbage. Naa, lige meget! Jeg sagde til mig selv, lige før han kom, at jeg med Fornøjelse vilde klippe den lede — selv, om jeg kunde fortjene en Smule derved. Lader os nu overveje, om vi skulle vente lidt endnu med at gifte os — vel at mærke, hver for sig.«

»Jeg vil vente paa dig, om det saa bliver i al Evighed!«

»Du er en prægtig Pige, Nelly! Giv mig nu et Kys og lav os saa noget Mad!«

I samme Øjeblik, Nellys Læber strejfede Hr. Lingonkvists sorte Knebelsbart, gik Gadedøren atter op, og Mylords Skikkelse viste sig atter for de forbløffede Elskende.

V.

Det var ham, og dog ikke ham.

Hr. Lingonkvist følte sig saa uhyggeligt til Mode, at en Kuldegysning trods Sommervarmen gennemislede hans Krop. Det var samme graa Dragt, samme fyldige Ansigt med røde Kinder og samme guldgule Haar og Skæg. Men de to sidste vare

ikke ganske, som de nylig kom fra Hr. Lingonkvists kunstneriske Hænder, nemlig tilbørligt studsede. Baade Haar og Skæg havde samme Længde som inden Frisøren prøvede sine Sakse og Kamme paa dem.

Skønt Hr. Lingonkvist ikke var overtroisk, løb der ham dog en kold Gysen ned ad Ryggen. Han kom i Tanker om, at han lige havde sagt, at han med Fornøjelse vilde klippe den lede — selv for at tjene lidt derved, og straks viser der sig et Individ, hvis Haar og Skæg vokse hele to Tommer paa et Kvarter. Man kunde blive forbløffet over mindre. Hr. Lingonkvist følte sig mindre vel tilpas.

»Will you frisere mig?« spurgte den mistænkelige, idet han tog sine Handsker af og lagde sin Hat paa Bordet.

»Yes, yes!« svarede Hr. Lingonkvist, idet han med noget skælvende Hænder begyndte sit Arbejde.

VI.

»De have lige nu kys't en ung Dame for mine Øjne,« bemærkede Mylord endelig, da Hr. Lingonkvist ikke gjorde Mine til at bryde Tavsheden. »Det være Dere Plejesøster, ikke sandt?«

»Ja, Mylord!«

»Og Dere Forlovede?«

»Ogsaa det.«

»Naar skulle I gifte sig?«

»Bare jeg vidste det! det kommer an paa Omstændighederne; Forholdene er for Tiden saa daarlige.«

»Være sandt; være ækel varmt, gøre Torden og Hagl —«

»Det var ikke saaledes, jeg mente, Mylord; men man har ikke noget at bestille for Tiden. Folk have en for langsom Haarvækst.«

»Ikke jeg,« svarede den fremmede, og Frisøren bildte sig ind at se et rigtig djævelsk Smil spille om hans Læber.

»Nej, det er sandt!« mumlede Hr. Lingonkvist med klaprende Tænder. »Mylords Haarvækst forekommer mig, ærlig talt, at være lidt vel stærk.«

VII.

Frisøren var atter ene i sit Atelier. Han drejede Spjældet op og aabnede Kakkelovnsdørene; thi han havde en Fornemmelse, som om der lugtede af Svovl i Stuen.

Han var atter bleven honoreret med to Kroner for sit Arbejde, og med Følelsen af et Tryk paa sit Sind bragte han Mønten ud til Nelly, der stod og stegte Sild ved Komfuret. Da han kom tilbage til sit Atelier, vaklede han flere Skridt tilbage, og hans Kinder bleve overtrukne med en uhyggelig Bleghed.

Thi den guldhaarede Englænder stod endnu en Gang i Frisørstuen, og hans Haar havde igen sin oprindelige Længde. Denne Gang følte Hr. Lingonkvist sig virkelig syg.

Der kunde ingen Tvivl være længere: dette graaklædte Individ var Djævelen selv, der kom for at bringe ham i Ulykke.

Imidlertid vovede han ikke at nægte Kunden sin Tjeneste. Han klippede med skælvende Hænder, medens Angstens Sved perlede paa hans Pande.

Da det hele var forbi, uden at nogen af dem havde aabnet sin Mund, og en blank Tokrone atter laa paa Bordet, sagde den fremmede, idet han knappede sin graa Frakke:

»Mig ønske se Deres Forlovede, Miss Nelly.«

Med vaklende Skridt gik Hr. Lingonkvist til Køkkendøren, aabnede den og kaldte paa sin Plejesøster. Forundret traadte den unge Pige ind. Englænderen saa nogen Tid paa hende med et koldt Blik og sagde saa:

»Well! hun være very beautiful. Good morning!«

VIII.

Da de to unge atter vare alene, sank Hr. Lingonkvist halvt afmægtig om i Frisørstolen og stirrede frem for sig med stive Blikke.

»Er du syg?« spurgte Nelly med deltagende Stemme og øm Uro i sine milde Øjne.

»Ja, jeg er vist i Færd med at blive det. Lille Nelly! luk Døren og sæt Skodderne for. Jeg kan ikke mere i Dag.«

»Men der kunde jo komme nogen!«

»Jeg vil ikke have, at der maa komme nogen. Skulde jeg klippe denne underlige Skikkelse én Gang til, var det ude med mig.«

Nelly gjorde ingen Indvendinger. Hun lukkede Butiken og puslede saa om sin Ven, som snart kom sig ved det lille Bord, der var dækket i Køkkenet, hvor Nellys Sild spruttede i Smør, og et dejligt Fad Tykmælk bævrede i en stor Glasskaal.

IX.

Da Maaltidet næsten var forbi, bankede det stærkt paa Butiksdøren.

Det gav et Sæt i Hr. Lingonkvist, som om han havde faaet et elektrisk Stød.

»Der er han igen!« mumlede den ulykkelige med Rædsel malet i sit Aasyn.

Ogsaa Nelly skælvede lidt.

Det bankede igen.

»Man kommer dog til at se, hvem det er,« bemærkede den unge Pige, som ikke var fuldt saa forskrækket som hendes Forlovede. »Jeg skal gaa hen og kigge gennem Ruden paa den lille Dør.«

Og hun gik. Hr. Lingonkvist hørte hende tale med nogen ude i Forstuen, og lidt efter kom hun tilbage med et stort, firkantet Brev i Haanden.

»Hvad er det?« spurgte Hr. Lingonkvist ivrigt.

»Et Brev til mig.«

»Hvem gav dig det?«

»Hotelbudet.«

»Men saa læs det dog!«

Den unge Pige brød det store Segl, udfoldede et tykt Papir i Oktavformat og oplæste følgende:

»Til mine Sønner John, Albert og Tom!

Paa den Tid, da I blev fødte, var jeg paa en Forretningsrejse i Byen X. En Aften, da jeg var paa Vejen hjemad til Hotellet, fandt jeg paa Gaden et Barn, indsvøbt i Pjalter; det var et nyfødt Pigebarn. Jeg bragte det til Politikamret, som paatog sig paa min Bekostning at skaffe hende en Plejemoder. Da jeg kom hjem til mit Logis, modtog jeg et Telegram, der meldte, at min Hustru havde skænket mig tre prægtige, velskabte Drenge paa én Gang. I min Glæde lovede jeg ved mig selv at give det lille Hittebarn en Medgift, naar hun kom til Skelsaar og Alder.

Pigen er nu voksen. Hun hedder Nelly og er i X hos sin Plejebroder, som hedder Lingonkvist og er Parykmager.

Rejs derhen, skaf Eder Underretning om hende, se hende og, hvis hun er en hæderlig og flink Pige, saa deponer 1000 Pund for hende i en Bank.

Eders hengivne Fader

Sir Arthur.«

Under Brevet var der tilføjet:

»Vi have set Miss Nelly, hørt Alverden tale godt om hende og derfor udført vor Faders Bestemmelse. 1000 Pund ere deponerede i Banken. Beviset medfølger.

Hun gifter sig naturligvis med sin Plejebroder. Lykke i Ægteskabet ønskes hende af

John, Albert og Tom Stafford.«

Nelly lod Armene synke og betragtede sin Forlovede med et spørgende Blik.

Men han fo'r op, ellevild af Glæde, tog hende om Livet, kyssede hende og raabte:

»Hej, Nelly! Nu har det ingen Nød længere! Nu kan vi gifte os, naar vi vil — og jeg, som troede, at det var den skinbarlige Satan! Men, naar alt kommer til alt, saa var det dog en snurrig Historie.«

Komponerede

PRAGTBIND

til

„Nordstjernen" (1894—95),

udført i brunt Lærred med Guldtryk og Blindtryk paa Siderne og Skind paa Ryggen.

Pris 2 Kr. 50 Øre.

TIL BILLEDERNE

J. Kleinschmidt: Et Vidunder. Den lille Jomfru Pilgnger, som lige netop har lært at gaa paa to, har udstrakt sine Undersøgelser til den Stol, hvorpaa store Bror's Legetøj ligger. Hun har pillet saa længe ved Æsken med Trolden, at Laaget er svippet op, og Utyskets grinende Fjæs er kommet til Syne. Hun synes dog mere forbavset end forskrækket, og det vil sikkert ikke vare længe, før de smaa, travle Fingre ere i Færd med nærmere at undersøge Vidunderet, og naar store Bror kommer hjem, er der næppe stort tilbage af Trolden.

* * *

M. Nonnenbruch: I Tanker. Et prægtigt Stykke Granskov med en ung, lys Kvindefigur i Forgrunden. Det kønne, lille Ansigt har i Dag ikke sit vante lyse Smil. Der er noget i Vejen med Humøret; derfor er hun søgt her ud i den mørke Skov, hvis dæmpede Lys stemmer med hendes Tankers Retning.

* * *

H. Kaulbach Et barnligt Offer. Mor er syg, farlig syg, og den lille Pige har derfor listet sig til at plyndre Haven for dens smukkeste Blomster, og bringer dem nu som Offer til den hellige Jomfru med inderlig Bøn om snart at gøre Mor rask iger.

Opgaver.

Regnegaade.

En Fyrste forordnede i Overilelse, at der paa den ene Grænseside af hans Land skulde plantes 50 Træer, saaledes at det første Træ kom 2 Fod fra det andet, det andet 4 Fod fra det tredje og saaledes videre, hvert Træ i den dobbelte Afstand fra det nærmeststaaende. Kunde denne Befaling udføres? Hvor mange Mil kom det første Træ til at staa fra det sidste, hver Mil beregnet til 24,000 Fod?

Gaade.

Hvilken Provins i Portugal indeslutter i sit Navn Navnet paa en Toneart?

Løsning paa Omflytningsopgave i Nr. 18.

			K	R	C			
			a	o	h			
			t	s	e			
K	a	t	h	a	r	i	n	a
R	o	s	a	m	u	n	d	e
C	h	e	r	u	b	i	n	i
			i	n	i			
			n	d	n			
			a	e	i			

Løsning paa Arithmogrif i Nr. 19.

				N				
			E	l	i			
		G	e	o	r	g		
	E	u	g	e	n	i	e	
R	o	c	h	e	s	t	e	r

Løsning paa Logogrif i Nr. 19.

En Mantille.

Indhold.

Billeder: Et Vidunder. Efter Maleri af Kleinschmidt. — For at Mor skal blive rask. Efter Maleri af H. Kaulbach. — I Tanker. Efter Maleri af Max Nonnenbruch. — Fra Ungarns 1000-Aarsfest. — Klaus. Humoreske af W. Busch (12 Billeder; sluttet).

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Nogle Spøgelsehistorier. Af Carl E. Simonsen. — Et Folk i Fest. — Nellys Medgift. Af Reinhold Winther. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

Klaus. Humoreske af Wilhelm Busch.

(Sluttet.)

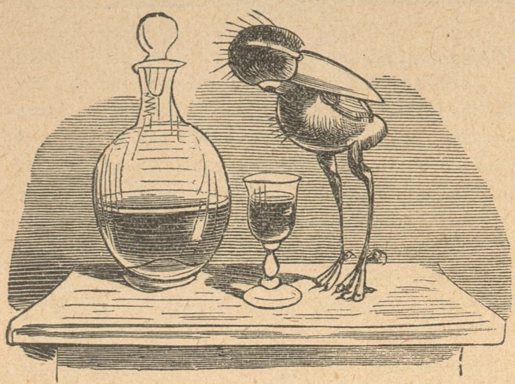

Dog hvordan det end Synden gaar,
sin Hævn den undgaar ikke,
og mangen besk og bitter Taar
os Hævnen lader drikke.

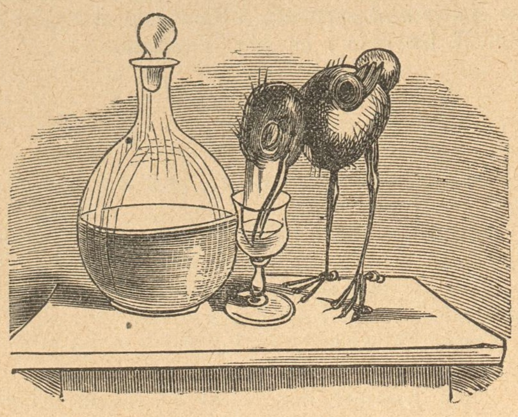

For alt, hvad syndigt Klaus forbrød,
sig Hævnen ogsaa mælder.
at selv for ham den her er sød,
hans Aasyn os fortæller.

Thi stille glad, man ser, han ta'er
en Mundfuld ret forsvarlig
og aner ej, den Sag, er klar,
at sød Likør er farlig;

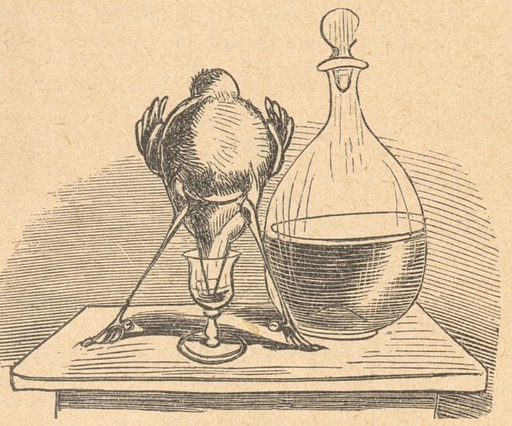

Og rask paa Resten gør han Kaal —
den glider let i Munden —
det er vist Tante Lottes Skaal,
han tømmer ud til Bunden.

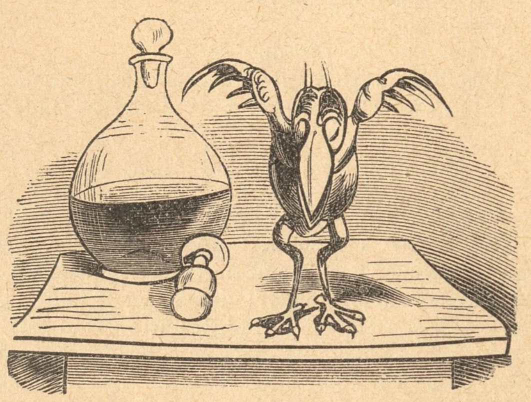

Ja deri ta'er han næppe fejl;
thi, skønt det er besværligt,
maa dog hans Næb agere Negl,
da han har ment det ærligt.

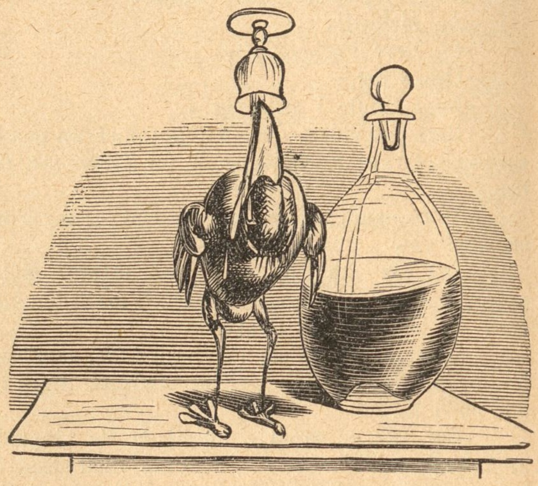

Da Snapsen den er nede, han
sig føler fri og lettet
og prøver dristig, om han kan
gaa lige hen ad Brædtet.

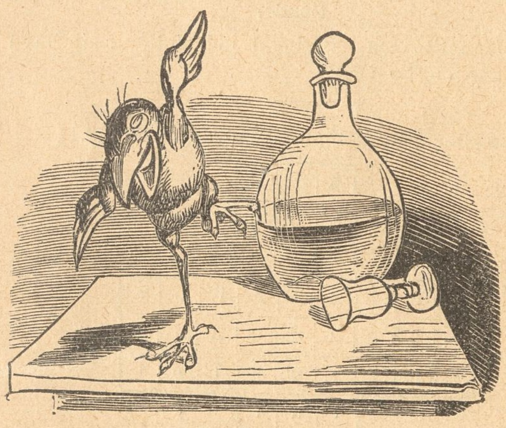

Dog her, som altid, det mon gaa,
hvor Folk sig glade drikke,
paa hvilket Ben han nu skal staa,
det ved tilsidst han ikke.

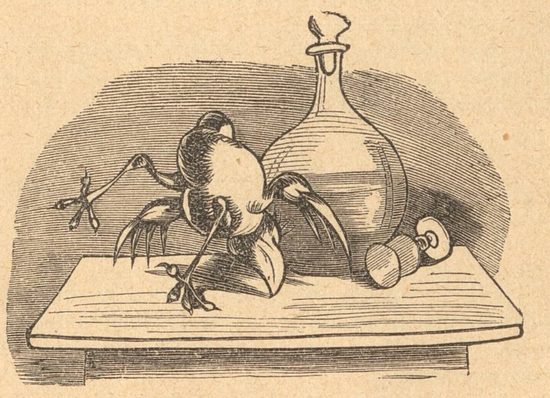

Han bliver tung lidt efter lidt,
og Benene bli'r slappe,
og det ser ud, som Klaus med et
var bleven til en Krabbe.

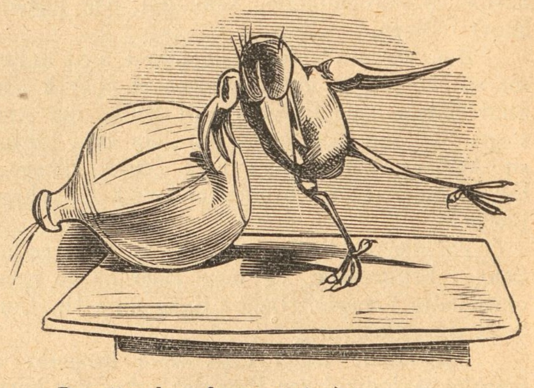

Da atter han faar rettet sig,
han overmodigt praler:
»Jeg skal dog vise dem, at jeg
tør gøre fler Skandaler.«

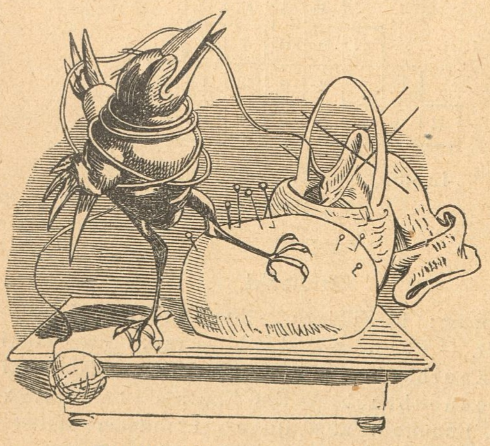

En lille Omgang strikker han,
men det gaar lidt i Blinde;
nu ser det ud, som om han kan
ej længer Traaden finde.

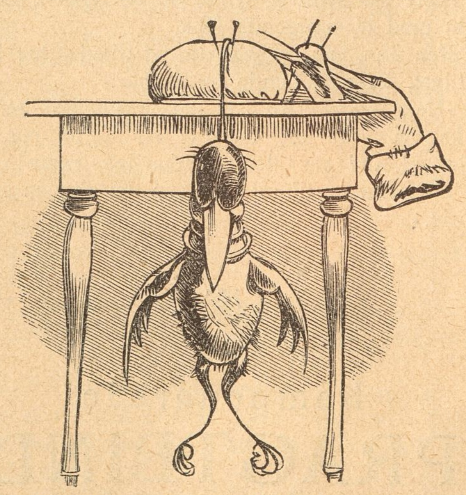

Dog ak, det var en farlig Spøg,
den gik i Længden ikke;
thi se, af Tantens Strikketøj
han laved sig en Strikke. —

Her ser man Fritz, det stakkels Skarn,
der faar af Tanten Piller,
mens Klaus, det stakkels Ravnebarn,
ak, intet mer bestiller.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 21 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 23. Februar. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

To Uvenner. Efter Maleri af Ad. Echtler.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Dagene gik med en rivende Fart. Naar Nora ikke red, tilbragte hun Tiden paa en Bænk under en af de store Bøge, læsende, med Argus ved sin Side. Saaledes følte hun sig mest tilfreds. Tjenestefolkene var i større eller mindre Grad hendes Venner; nogle af dem havde tjent hos hendes Bedstefader, de fleste af dem hos hendes Fader, fra den Tid, han arvede Godset. Saa vel Herskab som Tjenerskab var den Gang endnu saa konservativt, at det kun vanskeligt kunde skille sig ved det tilvante. Vinkyperen var en gammel Mand, og selv Vinkyperdrengen begyndte at faa graa Haar. Mrs. Trimmer var mindst sine tredsindstyve Aar, og Kokkepigen en solid Pige paa fyrre. Gartnerne vare graahaarede og kunde just ikke beskyldes for at følge med Tiden; de holdt mest af at følge den Metode, som deres Forfædre havde fulgt før dem. Haverne i Abbediet vare smukke, men Naturen havde gjort mere for dem end Squirens gamle Gartnere. Paradiset kunde ikke have skyldt Kulturen mindre. Kaptajn Winstanley havde allerede begyndt at indføre nogle Forandringer, men under hans Fraværelse gik alt igen i den gamle Gænge.

Det var den 20. September, og Herskabet ventedes hjem om faa Dage. Nogen bestemt Dag var ikke angiven, det vilde bero paa Omstændighederne.

Alt var parat til de nygiftes Modtagelse. Mrs. Trimmer havde sørget for det fornødne og kunde have et festligt Maaltid færdigt med kort Varsel. Nora følte, at hendes fredelige Liv snart vilde være forbi. Hvorledes skulde hun bære Forandringen? Hun bad Gud give sig Styrke til at opføre sig sømmeligt — for Moderens Skyld — hendes stakkels, letsindige Moder. Hun gav sig selv det Løfte, at forsøge derpaa.

Denne Beslutning tog Nora, da hun en Morgen sad ved sit ensomme Frokostbord, som var dækket ved det solbeskinnede Vindue i hendes Værelse. Hun var denne Morgen i en mere fredelig Sindsstemning end ellers; hun havde jo besluttet at finde sig i sin ulykkelige Stilling saa godt, det lod sig gøre; hun smilede ned til Argus, der sad ved Siden af hende og holdt nøjagtigt Regnskab med hvert Stykke Brød, hun spiste. I det samme bankede det paa Døren og den gamle Tjener traadte ind.

»Jeg skulde spørge fra Bates, om Frøkenen ikke vilde se Bullfinch.«

»Se Bullfinch?« gentog Nora. »Hvorfor skal jeg se Bullfinch? Er han bleven syg?«

»Nej, Frøken, men Bates mente, at De maaske vilde se ham, før han bliver sendt bort. Han er nemlig solgt, skal jeg sige Dem.«

Nora blev meget bleg og stod et Øjeblik tavs med begge Hænder knyttede.

»Jeg skal komme,« svarede hun med taarekvalt Stemme.

»Han har alligevel vovet at sælge Faders Hest,« tænkte hun, da hun gik ned til Stalden. »Saa skal jeg hade ham aabent hele mit Liv. Jeg havde besluttet at hykle og forsøge paa at indbilde andre Folk, at jeg godt kunde lide ham, men nu skal al Verden faa at vide, at jeg hader ham.«

Hun saa straks, at der var noget usædvanligt paa Færde i Stalden. Der stode to Fremmede med et staldkarleagtigt Ydre udenfor Bullfinchs Baas og alle Abbediets Karle vare komne frem fra deres forskellige Steder og stod og saa paa dem.

Nora gik hen til den fremmede Mand, der lettede paa Hatten og betragtede hende med beundrende Blikke.

»Hvem har købt denne Hest?« spurgte hun i en Tone, der ikke tillod mange Omsvøb.

»Min Herre, Lord Mallow, Miss,« svarede den ene af Mændene. »De skal inte være bange for Dyret, for den kommer paa et godt Sted, kan De være rolig for.«

»Hvor er Deres Papirer?«

»Deres Staldkarl har faaet dem, Miss.«

»Bates viste hende en Lap Papir, paa hvilken Kaptajn Winstanley havde skrevet:

»Vil De være saa god at udlevere Bullfinch med Saddel, Dækkener og andet Tilbehør til Lord Mallows Staldkarl. C. Winstanley.«

Nora gennemlæste disse Linjer med undertrykt Raseri.

»Giver Deres Herre mange Penge for denne Hest?« spurgte hun den fremmede Mand.

»Ja, det ved jeg skam ikke saa lige, Miss. Men jeg tror nok, den er bleven ordentlig betalt.« Manden vidste naturligvis paa en Prik, hvad der var givet for Hesten.

»Jeg har vel sagtens ikke saa mange Penge i hele mit Eje,« sagde Nora, »ellers vilde jeg købe min Faders Hest af Kaptajn Winstanley, siden han trænger saa meget til disse Skillinger.«

»Ja, men det lader sig skam inte gøre, Miss, for Dyret er solgt, og min Herre har betalt Pengene for det. Han er en god Bekendt af Kaptajnen. De traf hinanden i Skotland forleden Dag, og min Herre købte Dyret efter Beskrivelsen, og — det maa jeg sige — han bli'r s'gu inte snydt; han vil nok blive tilfreds.«

»Hvor skal Hesten bringes hen?«

»Vi skal til Melton. Det er en lang Rejse, det skal jeg inte nægte. Mylord vil bruge Dyret paa Jagterne i Oktober.«

»Det har aldrig i sit Liv været paa Jernbanen,« udbrød Nora forfærdet.

»Vær De blot ganske rolig, Miss. Han skal blive pakket ind som en Sardin i en Æske. Han skal nok komme til Leichestershire lige saa rask, som han er nu.«

Nora gik nu ind i Baasen, hvor Bullfinch uden at ane, hvad der forestod, stod og tyggede paa en Mundfuld friskt Hø! Hun lagde sin Kind op til Dyrets Pande og gav sine Taarer frit Løb. Ingen kunde se hende her i den halvmørke Baas, og Staldkarlene stode nu henne i Stalddøren og passiarede. Hun kunde uforstyrret tage Afsked med den Hest, som hendes Fader havde holdt saa meget af. Hun slyngede Armene om dens Hals og lagde sit Ansigt op ad dens fløjelsbløde Mule. »Aa, Bullfinch,« sagde hun, »tror du, du vil savne din gamle Stald, vil du være bedrøvet over at se fremmede Folk om dig?« spurgte hun, idet hun saa ind i de blide Øjne.

Hun aftørrede derpaa sine Taarer, gik ud af Baasen, rolig og alvorlig, og lige hen til Lord Mallaws Tjener. »Vær god imod Bullfinch,« sagde hun og lod en Souvereign glide ned i Mandens Haand.

»De kan være sikker paa, den skal faa det godt, Miss,« sagde han. »Der er faa Mennesker, der har det saa godt, som vores Heste.«

Bullfinch blev derpaa ført ud, men Nora vilde ikke have kunnet udholde at se den blive ført ud af Gaarden. Hun kaldte paa Argus og gik en lang Tur for om muligt at blive den vrede Djævel kvit, som rasede i hendes Indre.

»Nej — dette vilde hun aldrig tilgive — dette Salg af hendes Faders Yndlingshest! Hendes Moder var rig og bortødslede store Summer paa Luksus og Kjoler — og dog kunde hun bifalde, at hendes Mands Hest blev solgt.

»Moder taler saa meget om hans Opmærksomhed, hans Trofasthed og Hengivenhed,« tænkte hun, »som om han altid sukkede for hendes Fødder. Men han maa være en Tyran, naar Moder ikke tør modsætte sig en saa lav Handling.«

Sjette Kapitel.

Det var en frisk Morgen. Solen skinnede og en mild Vestenvind førte en krydret Duft fra Skoven og Græsset med sig. Kvæget laa og tyggede Drøv i det høje Græs paa Engene. Men Nora saa intet af alt dette; vrede Tanker beherskede alle hendes Sanser. Hun gik ud af Skoven, fulgte en af de kendte Biveje og befandt sig snart i den lille fredelige Landsby Beechdale, hvor der ligefrem hørte Held til at møde andet levende end en Grisefamilie, der ransagede en Mødding, eller en arrig Hund, der fo'r ud af en Hytte for at hilse den vejfarende med en nærgaaende Bjæffen.

Nora skyndte sig gennem Landsbyen. Hun vilde nødig, i den oprørte Sindsstemning hun var, træffe Mr. eller Mrs. Scobel, eller nogen anden, hun kendte. Hun lagde Vejen om forbi Hundestaldene; hun havde ikke været her siden sin Faders Død. Før havde hun omhyggelig undgaaet dette Sted, der var hendes Faders Yndlingstur, udenfor Jagtsæsonen, men i Dag følte hun i sit Hjertes Bitterhed Trang til at forny gamle Tiders Bekendtskab. Bullfinch var borte, men Hundene havde hun endnu, og hendes Fader havde næsten holdt lige saa meget af dem, som af Bullfinch.

Inspektøren kunde godt huske Miss Tempest, skønt det var tre Aar siden, hun havde været her sammen med sin Fader.

»Har De ikke Lyst til at hilse paa Hundene Miss?« spurgte han.

»Jo Tak, Dawson. De har jo mange — en Del af de gamle endnu, ser jeg,« sagde Nora, idet hun gik ind i Gaarden.

»Ja, Miss, der er ikke mange solgte, siden De var her sidst.«

Nora betragtede dem gennem de tilgitrede Vinduer i Staldene.

»De prægtige Dyr,« sagde hun, »de er lige saa rare som altid. Hvor Fader holdt meget af dem!«

Jægeren var imidlertid kommen til Syne, han aabnede Døren til Stalden, knaldede med Pisken, og nu kom femten Par Hunde styrtende ud i Gaarden, fo'r løs paa Nora, logrede for hende og sprang op ad hende, som om de vilde vise deres Glæde over at se hende igen. Hun var rørt indtil Taarer over sine Hundevenners varme Hilsen.

»Gud være lovet, at der dog er nogle Væsner, som holder af mig,« udbrød hun.

»Nogen, som holder af Dem!« sagde en Stemme i Døren ind til Gaarden. »Det skulde jeg mene, at de fleste Mennesker gør.«

Hun vendte sig forskrækket om og saa Roderick Vawdry, der stod i Døren og nu traadte ind i den lille Gaard.

»Jeg vidste ikke, at De var i Briarwood,« sagde hun, idet de trykkede hinanden i Hænderne.

»Jeg kom ogsaa først i Aften, men jeg maatte naturligvis straks herhen, for at se, om alt var i Orden.«

»Naar skal Jagterne begynde?«

»Den første Oktober. De deltager da i dem i Aar?«

»Nej. Jeg har ikke været paa Jagt siden Faders Død. Jeg tror ikke, jeg kan faa mig selv dertil.«

»Ikke med Deres Stedfader?«

»Nej, heller ikke. Jeg vil intet have med Kaptajn Winstanley at bestille.«

»Det var Skade; vi kan ikke finde os i at miste vor flinkeste Rytterske.«

De sagde nu Farvel til Jægeren, tog Afsked med Hundene, som hilste dem med en livlig Gøen, og gik ind i Skoven, hvor de vandrede omkring paa Maa og Faa, idet de fulgte en Sti, som førte dem dybt ind, hvor Skoven var tykkest og de visne Blade laa saa højt, at de maatte vade igennem dem. De kom til en fældet Eg, der laa og ventede paa at blive afbarket; hvad var naturligere, end at de to unge Mennesker satte sig paa dette improviserede Sæde for at tale om svundne, lykkelige Dage, og glæde sig over det vekslende Spil af Lys og Skygge i Tykningen.

»Men, Nora,« begyndte Roderick alvorligt, »nu maa De fortælle mig alt om Dem selv og om Deres Moders Ægteskab. Jeg haaber, De efterhaanden har forsonet Dem dermed.«

»Jeg har ikke forsonet mig dermed og vil aldrig komme saa vidt,« svarede Nora med undertrykt Vrede. »Dette Skridt vil bringe megen Sorg over Moder i Fremtiden, og jeg har for megen Medlidenhed med hende til, at jeg kan være rigtig vred. Jeg, som burde agte og ære min Moder, jeg kan kun se ned paa hende og føle Medynk for hende. Det er haardt, ikke sandt, Roric? Hun har bundet sig til en ond Mand — en lav, falsk og tyrannisk Karakter. Ved De, hvad han netop i disse Dage har tilladt sig?«

Roderick havde intet hørt, og Nora fortalte nu, hvorledes Bullfinch var bleven solgt.

»Ja, det var ikke smukt gjort,« sagde Roderick, »men Kaptajnen er en praktisk Mand og synes formodentlig, at det er taabeligt at holde en Hest, som aldrig bliver brugt — og Bullfinch var en dyr Hest; jeg tror, Deres Fader gav halvtredje hundrede Pund for den.«

»Næste Gang sælger han formodentlig Arian.«

»Nej, saa aforskammet kan han da ikke være — det vilde dog være for galt, om han solgte Deres Hest. Trøst Dem med, at De nu snart vil blive myndig, og kan gøre, hvad De vil.«

»Jeg bliver ikke myndig før om syv Aar. Jeg skal først være fem og tyve Aar.«

»Det var slemt,« svarede Roric. »Hvorledes gaar det til?«

»Fader har bestemt det i sit Testamente. Han troede naturligvis, at det var bedst for mig. Han kunde jo ikke ane, at Moder vilde gifte sig igen.«

»I syv Aar skal De altsaa staa under Formynderskab og være afhængig af Deres Moder i enhver Henseende?«

»I enhver Henseende. Og det vil i Virkeligheden sige, at være afhængig af Kaptajn Winstanley. Jeg er nemlig vis paa, at saa længe han ikke nægter Moder at købe smukke Kjoler og drikke The fra Morgen til Aften, vil hun være fornøjet. Saa kan han skalte og valte med alt andet efter Behag.«

»Nora, tror De ikke, at De gjorde klogest i at forsone Dem med Kaptajn Winstanley — finde Dem i det uundgaaelige og se Forholdene fra den lyseste Side. Det vilde være klogt af Dem, ellers vil de næste syv Aar blive tunge for Dem. Jeg vilde prøve det i Deres Sted.«

»Jeg havde de bedste Forsætter,« svarede Nora. »Jeg havde besluttet at hykle, men nu, da han har solgt Bullfinch, vil jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg hader ham.«

»Men kan De ikke indse, at De vil komme til at føre et sørgeligt Liv, hvis De ikke kan stille Dem paa en venskabelig Fod med denne Mand, som Skæbnen tvinger Dem til at bo under Tag med?«

»Jeg er dog ikke vis paa, at den tvinger mig dertil. Jeg kan jo tage ud som Guvernante. Jeg er rigtignok ikke meget dygtig, men jeg maa vel kunne lære Børn, hvad der er tyve Pund værd om Aaret, eller i værste Fald faa et Hjem mod at gøre Nytte i Huset, som der staar i Avertissementerne. Jeg vilde ønske, jeg kunde Græsk og spille Chopin som Mabel Ashbourne. Jeg tror, jeg vil skrive til Miss Mac Croke og bede hende skaffe mig en Plads.«

»Men, kære Nora, hvor kan De tale saaledes? De, den fremtidige Herskerinde paa Abbediet, De, som har Ungdom, Skønhed og Aand, De skulde drage ud i Verden for at lære Børn at stave.«

»Det er bedre end at leve under Tag med en Mand, som jeg hader,« svarede Nora. »Tror De, jeg sætter min Moders Kødgryder højere end min Frihed og Uafhængighed?«

»Nej, men De skylder Deres Moder Lydighed og De har Pligter imod hende, selv om hun har krænket Dem ved dette Ægteskab. Naar De har saa daarlig en Mening om Kaptajn Winstanleys Egenskaber, er det endnu mere Deres Pligt at blive hos Deres Moder.«

»Det kan der maaske være noget i,« sagde Nora. »Det vilde maaske være grusomt at overlade Moder paa Naade og Unaade til denne Mand. Men jeg tror dog ikke, at han vil mishandle hende — dertil kender han for godt sine egne Interesser. Han vil hverken sulte hende eller prygle hende. Han vil nøjes med at være hendes Herre. Hun vil ikke faa mere Vilje, end om hun var en pyntet Dukke, der hver Dag blev placeret for Enden af Bordet. Hun vil blive indlullet i en Tilstand af barnagtigt Velbehag; hun vil gaa smilende gennem Livet og tro, at alle hendes Ønsker ere gaaede i Opfyldelse. Alle Mennesker vil tro, at hun er den lykkeligste Kone paa Jorden og han den bedste af alle Mænd.«

(Fortsættes.)

Nogle Spøgelsehistorier.

Af

Carl E. Simonsen.

(Sluttet.)

Da denne Historie var fortalt, saa vi paa hverandre. Var det Digt . . .? Forbandet Løgn? Eller var det sandt? Ja, hvem ved det! Omsider tog en anden fat: »Ja, der er meget mystisk til i denne Verden. Og jeg har aldrig kunnet forstaa, hvad der er hvilket — men nu skal I høre.« Og saa fortalte han om

Det uhyggelige Hus i Ærøeskjøbing.

Noget fra Byen boede, for snart en Menneskealder siden, mine Forældre i et Hus, som altid staar for mig som noget meget uhyggeligt. Altid var der noget i Vejen. Hele Stabler Tallerkner faldt ned af »Rækkerne« i Køkkenet —

»Jamen, kære, det var vel Rotter?«

Ikke Spor!

Som vi bedst sad — og det skete ikke en, men flere Gange — saa blev der et Pusleri og Bulder og Brag, noget gik der altid i Løbet. Men nu skal I høre! Saa en Aften var Fader taget til Byen, og den ene Time gled efter den anden. Vi var flere Gange ude paa Vejen for at se efter ham — han kom stadig ikke.

Men paa en Gang hørte vi Vognrummel og Hestetrav. Vi hørte tydelig, at Larmen af Vognen blev stærkere og stærkere, hørte, at den drejede fra Vejen og ind i Gaarden. Vi ilede glade ud — men der var hverken Hest eller Vogn at se. Lidt efter kom Fader, og atter hørte vi det samme som før og atter ilede vi ud. Jo. Det var ham!

Vi fortalte ham, hvad der var sket. Vi hørte nu en Lyd ovre i Laden, som om noget faldt ned . . .

»Saa, nu bliver det galt igen!« raabte vi.

»Aa Snak,« sagde Fader, »lad os se, hvad det er . . .«

I næste Nu var han ovre ved Laden og raabte modig ind af Døren:

»Kom frem I Spøgelser . . .«

Mere fik han ikke sagt; thi i næste Nu havde en usynlig Haand grebet ham og med Voldsomhed kastet ham ud paa Gaardspladsen, hvor han blev liggende. Han kunde end ikke rejse sig igen, og efter den Tur laa han syg i lange, lange Tider.

»Hvad var det?« spurgte en.

»Ja, hvad var det?«

»Jeg ved, da . . .«

»Ja, hvad ved De i Grunden, og hvad ved vi i Grunden? Intet! De Kræfter, som mange Gange optræder, kender vi ikke det bitterste til. Og tør nogen af Dem mine Herrer, sige, at det er Usandhed, jeg har sagt, . .? Naa, ser De, men nu skal De høre Resten: Efter nogen Tids Forløb blev mine Forældre enige om, at man burde bryde Huset ned, da det var helt uhyggeligt at bo i. Og da man naaede Grunden, fandt man, under en af Grubekedlerne i Bryggerset, et Skelet, der maaske havde ligget i Jorden i hundrede Aar.«

»Der har vi Løsningen,« raabte en, »det var ham, det var denne Skikkelse, som sikkert har gaaet og spøget . . .«

»Ja, jeg ved det ikke, men efter at det nye Hus var rejst, saa mærkede vi aldrig til det mindste.«

»Maaske Liget var Resterne af en Myrdet.«

»Jeg kender det ikke, ved kun, at det Hus var et meget uhyggeligt Sted at bebo; men det er vist og sandt, at ligesom Jorden har en lys og sort Side i Tilværelsen, saa har den sjælelige Verden ogsaa sin Dag- og Natside.«

»Ja, nu skal I høre,« sagde en af Fortællerne fra før, jeg har endnu en Historie.«

»Det har jeg ogsaa,« raabte en anden.

»Jamen, vil I ikke høre mig, jeg har ogsaa en,« sagde en tredje.

»Jeg har en om »Den hvide Dame«.

»Jeg har en om en Skygge!«

»Jeg har en om en sort Hund!«

»Ja, stop nu lidt,« sagde jeg, »det er mig som Vært en stor Glæde at have livlige Gæster; men det forekommer mig, at det vilde være heldigt om vi tændte en Cigar, for at Fortællerne kan finde den bedste Form, og at vi saa ganske stille tager en af Historierne ad Gangen. Hvad siger De til det?« —

»Det er hørt . . .!«

»Selvfølgeligt!«

»Godt! Lad os saa begynde . . .!«

»Hvilken skal vi saa begynde med?«

»Ja, vi kan jo faa den om »Den hvide Dame.«

»Jamen, den er sørgelig.«

»Naa ja: Sorg og Glæde, de vandre til Hobe, siger Kingo, og vi har vel gjort den samme Erfaring. Lad os høre, kære!«

»Ja, gode Venner, I ved, at jeg i mine Fritimer gerne gaar paa Jagt og Fiskeri. Helst det sidste, for jeg er egentlig ikke blodtørstig . . .«

»Naa — ja, det kender vi.«

»Men det var Historien: Se, for nogle Aar tilbage var jeg Lærer i Beltby, og hvert Aar blev jeg en eller flere Gange buden til Gæst paa »Volmerhus«, en lille-bitte Herregaard i Nærheden. Paa et saadant Besøg hos Skovrideren fik jeg følgende Historie at høre . . .«

»Det er vel ikke den om den forheksede Kat. Du husker nok den, der stadig kom op til dig i Sengen, ihvorvel at du lige saa hurtig hev den ud ad Vinduerne.«

»Ja, det var nok ikke saa underligt, at Katten kom ind til mig, lige saa tit jeg hev den ud — thi der var jo et Hul i Muren, den igen krøb ind ad . . . men nu skal I ikke afbryde mig, hvis I da vil høre Historien.«

»Javel vil vi høre den!«

»Saa, stille mine Herrer!«

»*Go on, Sir!*«

»Ja nu kommer det . . . Det var altsaa om . . .«

»Den forheksede Kat,« tillod en sig at bryde ind. —

»Nej, vist ikke! Nej, det er en langt alvorligere Historie. Det er om

Den hvide Dame paa Volmerhus.

Hele Dagen havde vi vandret over Pløjemarker og plaffet en Mængde Skud — jeg maa sige for mit Vedkommende med Uvilje. Maaske jeg netop den Dag var noget sentimental, jeg husker det ikke mere, men Synet af Blod har aldrig været mig et kærkomment Skue. Som vi nu om Aftenen efter endt Dagværk, sad i den gamle Borg, som man sagde, var anlagt i Valdemarernes Tid, kom vi til at tale om det Spøgeri, der i Følge Folketroen tit hersker i de gamle Sale.

»Ja,« sagde Skovrideren, »vi har s'men ogsaa »En hvid Dame« her, som de har saa mange Steder. Jeg skal sige os. Man taler ikke om det. Men hun er her.«

»Saa?«

»Ja, De kan stole paa, at det er rigtigt, ganske vist, jeg har aldrig set hende, men alligevel . . . naa ja, lad os ikke tale om det. Værs'god, min Herre, lang til Fadet og drik Øl til af det gamle Krus. Gud ved, hvor mange Mennesker der har drukket af det, for det er meget gammelt!«

Vi spiste godt, for vi var sultne, drak godt, for vi var tørstige. Men »Den hvide Dame« pirrede min Nysgerrighed. Det mystiske, det ubekendte har en vis Tillokkelse for de fleste Mennesker. Da vi havde siddet tavse en Tid, begyndte jeg . . .

»Fortæl mig lidt om den hvide Dame.«

»Hun interesserer Dem nok.«

»Ja, jeg skal ikke nægte det.«

»Ja, ser De, i min Tid er der ingen, som har set Spøgelset, men i min Formands Tid, saa skete der immervæk noget.«

»Fortæl os lidt.«

»Ja, jeg holder ikke af det, men . . . naa ja, da De ønsker det, saa skal jeg heller ikke undslaa mig. De skal faa en Historie om »Den hvide Dame«. Det var ved Fardagstider, der var kommen en ny Pige i Huset. Hun vidste ikke noget af det hele Spøgeri, havde aldrig hørt tale om »Den hvide Dame«. Nu kom hun til at ligge ved Riddersalen i et Gæsteværelse . . .«

»Men sig mig, hvad skete der, naar »Den hvide Dame« kom?«

»Ja, hvad skete der?«

»Det var jo et ondt Varsel. Man sagde, at den, som mødte »Den hvide Dame«, skulde dø.«

»Jeg mente, hørte man ikke noget?«

»Jo, man hørte en Silkekjoles Raslen . . . de siger for Resten, at hun hver Nat gaar den lange Korridor igennem, men jeg har aldrig hørt det, aldrig; men de siger, at det lyder ligesom en Lyngkosts Ridsen paa Stenbroen, naar hun kommer spadserende.«

»Naa, hvad saa . . .?«

»Hvad saa? Ja, hvor var det, vi slap,« sagde Skovrideren og tændte sin Pibe . . .«

»Det var ved den unge Pige . . .«

»Ja rigtig, rigtig, nu skal De høre: Ser De, hun kom op paa Værelset og ligge, og saadan ved Tolvtiden kom »Den hvide Dame« gennem Korridoren; den unge Pige var nysgerrig, hun skulde se, hvad det var for en Dame, som gik derude; hun aabnede sin Dør — det var »Den hvide Dame« — Den unge Pige tørnede i sin Angst ind i Riddersalen, flakkede halvt vanvittig af Skræk omkring, tørnede paa de svære Egeborde og styrtede sig i Vildelse ud ad et Vindue i Riddersalen — og næste Morgen laa der en Blodpøl nede i Gaarden. Hun havde ved sit farlige Spring slaaet sig ihjel paa Stedet.«

»Jamen, hvor ved man, at hun havde set »Den hvide Dame«?«

»Jo, jeg skal sige Dem, de andre Piger havde ogsaa hørt, at Damen gik gennem Riddersalen og den lange Korridor. Resten kan man jo gætte sig til.«

»Jamen . . .«

»Ja, det kan ikke hjælpe noget, hvad de siger. De kan fortælle mig, at »Den hvide Dame« er et Foster af en ophidset Fantasi, vel, men De maa ikke gøre til Løgn, hvad hundrede, maaske tusinde Mennesker har hørt og set. Jeg ved nok, at man i vor elektriske Tidsalder vil gøre alt til usandt, hvad man ikke forstaar; men De kan tro, at Shakespeare har Ret, naar han siger, at der er mere mellem Himmel og Jord . . . ja, jeg behøver naturligvis ikke at citere Klassikere for Dem, der er en langt mere belæst Mand, end jeg; men »Den

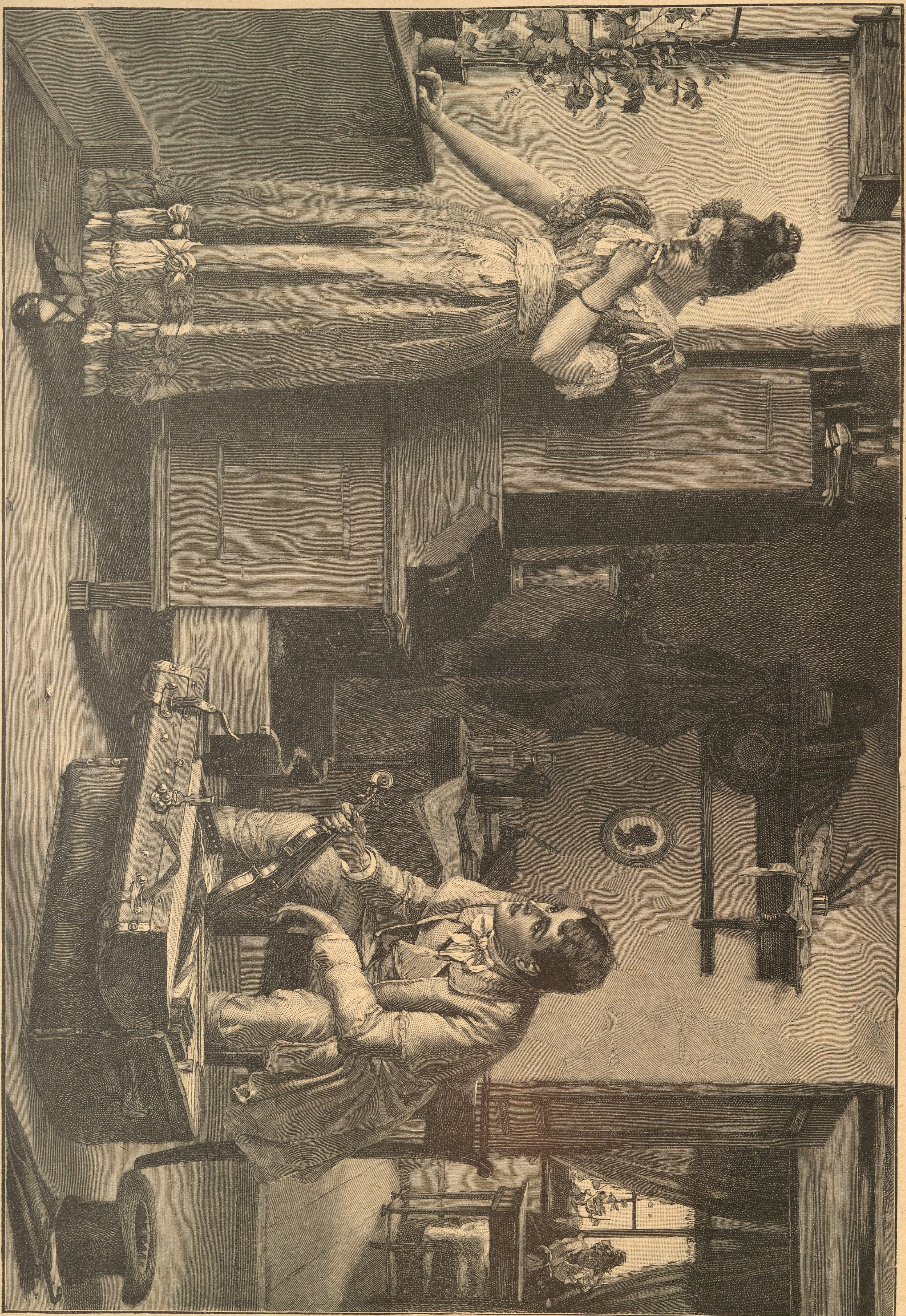

Kufferten pakkes. Efter Maleri af A. Zewy.

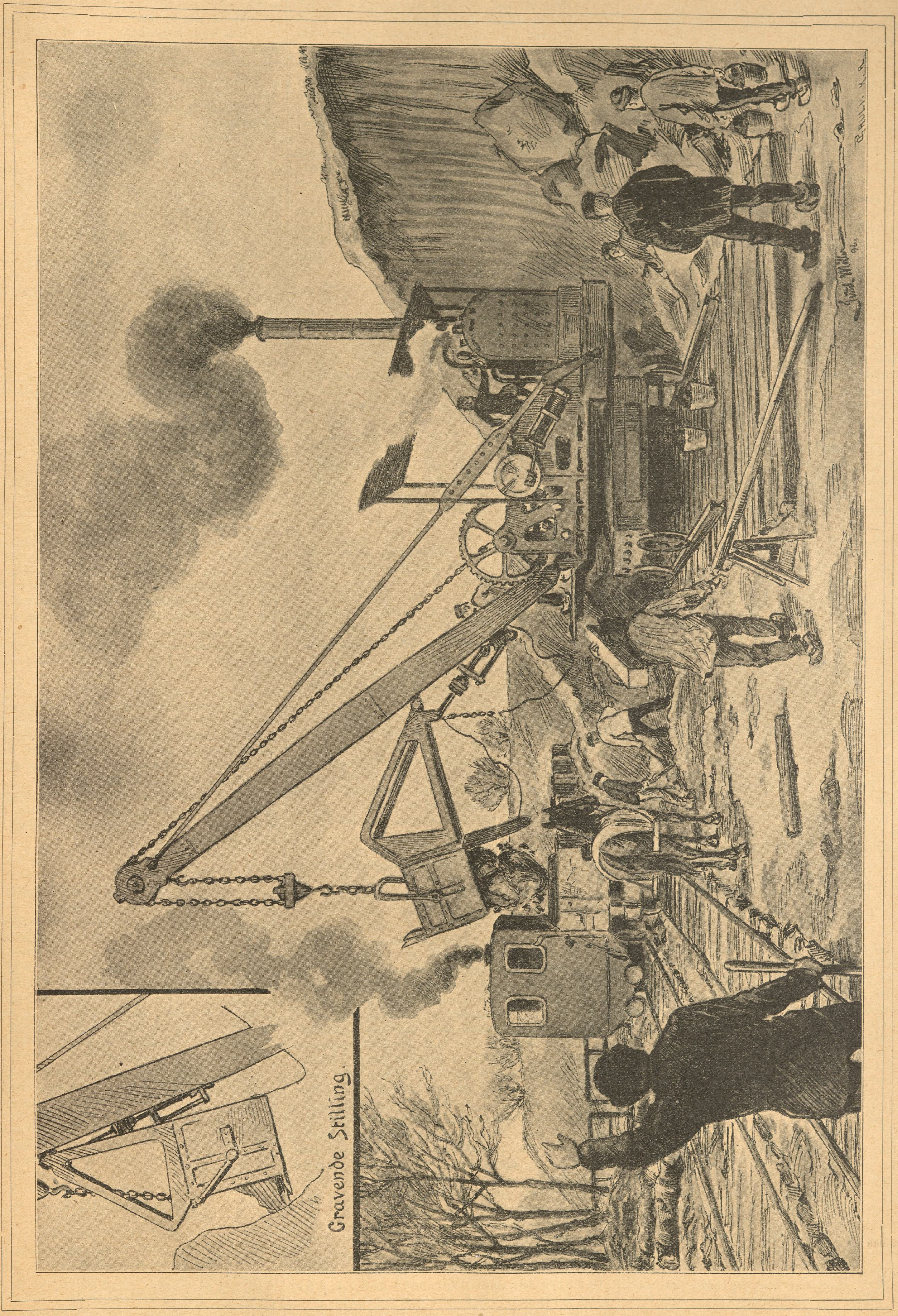

Gravemaskinen i Virksomhed ved Østervold.

hvide Dame« paa Volmerhus kan godt eksistere, selv om De ikke vil tro det.«

Skovrideren var bleven varm.

Men næste Dag kunde jeg ikke lade være med at bede ham vise mig det Vindu, hvorfra den unge Pige sprang ud — da hun havde set »Den hvide Dame.«

Da han var færdig med Historien, tog en anden fat; det skete ikke saa helt glat, thi der var nu flere, som ønskede Ordet, nu var man blevet varme. Men den; der havde den stærkeste Stemme, fik Lov at beholde Ordet:

»Nu skal I høre om min

Bedstemoders Ligkiste.

Den gamle var lige død, og Fader sad i Mørkningen og grundede over et eller andet, da hører han tydelig, at en skærer et Bræœdt over, og da Savningen hørte op, faldt en Ende af Brædtet paa Gulvet . . . Nu var det Skik, at Snedkeren altid kom og lavede Ligkisten i selve Gaarden; vi lagde altid Fjælle til selv, fordi vi ønskede i Familien at faa gode Ligkister. Og det var en Tradition, som var hævdet, saa længe nogen kunde huske. Da Fader nu hørte dette Saveri, troede han at høre et Varsel. Og han besluttede at hindre dette Spøgeri ved at lade Kisten lave hjemme hos Snedkeren.

Da Snedkeren kom, gik de begge ned i Huggehuset for at tage Brædder ud til Kisten. (Forinden havde Snedkeren taget ombyggelig Maal af Liget). Og han var sikker paa, at han havde Brædder nok til at lave Kisten af.

Der gik nogle Dage i travl Forberedelse med Begravelsen og ingen tænkte mere paa Varslet. Men hvem undgaar sin Skæbne? En Dag hører Fader, at en er inde i Huggehuset, og da han kom helt derover, hører han, at en saver derinde, og at en Ende af et Brædt falder paa Gulvet. Snedkeren manglede bare et Stykke Brædt til Ligkisten! Han havde forregnet sig.

Ja, det er mærkeligt, men jeg kendte en Mand, raabte en, som hverken frygtede Gud eller Satan, som det hedder, en vigtig Kærnesvend. En Aften kom han paa Vejen, der gaar mellem Hindsgavl og Middelfart, og med et staar der en sort Skikkelse foran ham. Den lignede nærmest en Kæmpehund. Han var ikke Mand for hverken at komme til den ene eller til den anden Side. I en hel Time eller længere kæmpede han mod dette Uhyre og hvor han end vendte sig hen, stod det foran ham. Omsider segnede han om i en Slags Besvimelse, hvoraf han først vaagnede, da Duggen faldt om Morgenen. Var han syg eller —?

Ja, hvordan gik det ikke et Selskab fra Køge, som var paa Hjemvejen fra Ledreborg, sagde en anden. Klokken 11 om Aftenen kørte de derfra og blev ved at køre hele Natten, men stadig væk kom de tilbage til en bestemt Korsvej. Kusken havde kørt Vejen de hundrede Gange, men det var ham umulig at finde Vej. Uafladelig kom han til hin famøse Korsvej . . .

»Saa var han vel bleven lidt glad?«

»Ikke Spor — han fejlede ingen Ting. Han forstod det ikke, og vi forstod det heller ikke.«

* * *

En bekendt Kunstmaler, der denne Aften var min Gæst, tog nu Ordet. Ja, jeg har egentlig generet mig for at fortælle det, jeg nu agter at fortælle, men da jeg nu har hørt saa megen Mystik, tør jeg nok fremkomme med det, jeg har paa Hjerte, uden at være udsat for at blive let ud.«

»Fortæl, fortæl!«

»Ja, nu skal De høre!«

Lars Kirk.

Jeg var paa en Studierejse paa Vestkysten af Jylland. Og det var langt hen paa Efteraaret. En Aften, lige i Skumringen, var jeg paa Vejen hjem. Da jeg kom ud for Lars Kirks Hus, besluttede jeg at gaa lidt ind, da jeg var træt af at gaa i den stærke Blæst.

Inden jeg gik ind, kastede jeg et Blik Horisonten rundt. I Kimmingen laa hele Bjerge af Skyer, blaa drivende Bjerge, der nok i Nat vilde udgyde deres Indhold over Jorden — med andre Ord: det saa ud til Snestorm. U-hu-u, sang Vinden allerede, idet den med korte Kast fo'r om Hjørnet paa Lars Kirks skrøbelige Hus, jeg havde nær sagt Smugkro. For det var egentlig den, Lars Kirk levede af.

Jeg gik ind i Huset. I den store Stue sad en hel Flok Fiskere ved en Kaffepunsch . . .«

»Der har vi Maleren . . .!«

»Hvor Fanden har De nu vaaren henne i det Vejr?«

»Jeg har været nede og tage en Skitse.«

»Hvor var det, om man maa spørge.«

»Det var Peder Uhrmagers Hus«.

»Det var s'gu ogsaa en Kasse og male af,« sagde en meget selvbevidst Mand, »nej, De sku' male mit Hus af. Det er et regulert Hus. Der er Skifertag og røde Sten, og saa ligger det efter Kompasset, ret i Syd og Nord og Øst og Vest, for det forstaar jeg mig paa.«

»Ja, Gudbevares,« tillod jeg mig at sige, »men Peder Uhrmagers Hus er mere malerisk . . .«

»Ja, det kan være! Men Huset har ikke været hvidtet i flere Aar, Væggene er skæve og Taget er ved at falde ned over Ørene paa dem . . . Peder Uhrmager, det er Svin og hans Hus er en Svinesti . . .«

Den selvbevidste Mand saa sig triumferende om. Det var vel en Replik, som maatte kunne knuse mig, sølle Maler! Af og til mærkedes det, hvorledes Stormen tog til. Den rev og ruskede i Lars Kirks gamle Hus . . .

»Det bliver strengt Vejr til Natten,« tog en gammel Fisker fat, »det blæser godt,«

»Ja, dygtig, du . . . Det er næsten et Vejr, som da Galeasen strandede.«

»Bare der ikke sker noget til Natten.«

»Ja, det kender man ikke.«

»Ikke travrige, Folkens! Nu op med Næbene! Lad os faa et lille Glas, Lars Kirk, jeg haaber, at I ikke har noget imod det. Jeg spenderede lidt Punch paa mine Venner — — og vi sad nok saa pænt og talte sammen, klinkede og drak, men til Maade . . .

Da reves Døren pludselig op, et koldt Vindpust fo'r ind i Stuen og fyldte den . . . Lars Kirk rejste sig op, hans Haar stod som Børster, han var kridhvid i Ansigtet, og han raabte:

»Saa I hende?«

»Hvem?«

»Luk Døren! . . . »Den hvide Dame«, der stod i Døren med et blaat Barn i Armen.«

»Er du gal?«

»Han er fuld!«

»Nej,« raabte Lars Kirk. »Nej, men hun stod *der*, i Døren!« Jeg saa hende godt. Hun var kridene hvid og havde et blaat Barn i Armen.«

»Er du tosset, Lars Kirk?«

»Nej, Gu' er jeg ej! Men det var et Varsel! Der sker noget, inden Dagen kommer. Det kan I stole paa . . .!«

Det gjorde der ogsaa; thi næppe havde Lars Kirk sagt dette, før der lød et dumpt Drøn . . . Vi lyttede!

— »Det var fra æ Hav!« sagde en gammel Fisker.

»Du har Ret,« sagde den selvbevidste, »det var et Nødskud. Vi maa ned til æ Hav.«

Og en-to-tre var hele Selskabet nede i Klitterne. —

Det var blevet Snestorm.

Hu-hu-hu—u, sang Stormen og fo'r ind over Landet.

Langt borte saa man et svagt Lysskær, der blev stærkere.

Igen lød et Nødskud.

Der var Ild i et Skib, der laa et godt Stykke ude. —

En-to-tre var Baadene gjort klare. Og nu gik det gennem Bølger og Brænding. Jeg kom i Lars Kirks Baad. Det gik saa hurtigt, som vi kunde mase os frem. Jyden, han er stærk og sejg! Efter en Tids Roning nærmede vi os det brændende Skib. Det var en Damper. Der var gaaet Ild i Maskinrummet, og i den temmelig stærke Storm (Jyderne sagde for Resten, at det bare blæste lidt) havde Ilden bredt sig over næsten hele Skibet. Skibet sank stedse dybere i Vandet . . . og gennem Koøjnene i Siden kunde man se den glødende Ild i Skibets Indre. Flammerne slog op i Rigningen, blaa, gule, røde Flammer, der rakte Tunge mod den blaasorte Himmel . . . Det var et malerisk Skue! Nu var det, som om vi sejlede ind i et Hav af smeltet rødt Guld. Vi kom stedse Skibet nærmere og nærmere . . .«

»Hor var Folkene?«

»De stod i Gruppe i Forstavnen af det brændende Skib, hvor Heden sikkert var utaalelig, og da vi kom tæt ind under Skibet, saa vi, at der stod en hvidklædt Dame med et Barn i Armen midt mellem Skibets Besætning.

Hun var den første, som kom i Lars Kirks Baad.

Det var Kaptajnens Hustru.

Hun var næsten halv vanvittig af Rædsel. Hele Tiden knugede hun Barnet ind til sig, vilde ikke slippe det — uagtet det var dødt. Barnet havde, som det laa i Moderens Arm, et mærkeligt blaat Skær.

Vi fik alle reddet.

Den unge Kone kom i Huset hos Lars Kirk, hvor hun blev plejet paa det bedste. Men Kaptajnen gik den halve Nat paa Strandbredden og jamrede sig over det Skib, som forsvandt under Ildens Tand . . .

Omsider sank det i Havet, og det blev sort Nat derude.

Stormen sang og Bølgerne gik højt.

* * *

Dette skete for flere Aar siden. Da jeg siden var paa Egnen, havde meget forandret sig; men Lars Kirk mest af alle og alt. Smugkroen var forsvunden. Lars var bleven Afholdsmand og endelig »hellig«. Hver Søndag gik han i pæne Klæder med Salmebogen under Armen til Kirke.

Han var blevet helt omvendt ved »Den hvide Dame«s Besøg, der hin Aften stod i hans Gadedør og . . .

Vi andre saa hende ikke.

* * *

Der blev en Pavse.

»Ja, nu har vi vel snart faaet Spøgelseshistorier nok?«

»Nej, lag os bare faa flere . . .!«

»Det er længe siden, at det Emne har været fremme —«

»Ja, fortæl, hvem der ved noget!«

»Ja, saa skal jeg fortælle Dem noget,« sagde en af de tilstedeværende, »men det er ellers ikke for talt for en Moders Sjæl, thi det hører egentlig ind under Privatlivets Fred. De ved, at jeg er Enkemand. Og De ved ogsaa, at min Kone, medens hun levede, var en lidenskabelig Ven af Fugle. Da hun laa paa det Sygeleje, som blev hendes sidste, købte jeg seks Smaafugle til hende, men der var kun to, som overlevede hende; thi samme Dag som hun døde, forsvandt to af dem — jeg ved bogstavelig ikke, hvor de blev af — og to døde. I Kisten fik hun en af de døde Fugle med sig, en lille køn, blaa Fugl, som hun havde holdt saa meget af.

Og hun fo'r hen som Millioner før hende!

Der gik saa nogen Tid. Og en Dag sad jeg — det var midt paa Dagen — og var fuld af Bekymring. Da hørte jeg den lifligste Fuglekvidder for mit Øre og en Stemme, der udtalte mit Navn paa den Maade, min Kone plejede at udtale det.«

»Dn var vel saa blundet hen.«

»Nej, jeg var lysvaagen; lige saa vaagen, som jeg nu er . . . Men efter denne Time var det, som om min Sorg blev mindre. — Jeg lærte at bære den!«

* * *

Vi havde sikkert faaet flere Historier endnu; men nu kom min Hustru og meddelte, at der var Mad paa Bordet. Og vi forlode hin mystiske Verden for atter at deltage i et materielt Maaltid. Men jeg tror ikke, at nogen af de tilstedeværende var i Tvivl om, at der er en Verden til, foruden den, vi se med vort legemlige Øje. Livet er ikke saa enkelt, som man tror. Og man kan ikke ved at anvende en Passer og Lineal, saadan uden videre, skyde hin aandelige Verden fra sig. Kultur og Mystik er ikke hinandens Modsætninger, men snarere Led af det Hele, man kalder Universet.

Og af dette kunne vi med vore svage Øjne kun se en ringe Brøkdel; thi Verden er uendelig stor i Former og Farver og Liv, Rum og Afstande.

Skuddagen.

Den 29. Februar 1896

Paa de gode gamle Ægypteres Tid og langt fremad var man svært i Vilderede med Aarsberegningen og Tidsløbets Inddeling. Dernede »hvor Nilen vander Ægypterens Land«, beregnede man Aaret efter Jevndøgnstiderne og lod det begynde med September, naar Sæden

spirede efter Nilens Oversvømmelse. Samme Opfattelse gjorde sig gældende hos Oldtidens Romerfolk, men for dem begyndte Aaret ved Foraarets Jevndøgn. Det var Frugtbarhedens Gud, Mars, der indledede Aarets følgende 12 Maaneder. Saaledes var den 1ste Marts Romernes gamle Nytaarsdag, da Vestas hellige Ild antændtes. Og som Mindelse af denne urgamle Beregningsmaade bruge vi den Dag i Dag de ukonsekvente, latinske Benævnelser: September, Oktober, November og December skønt det er fejlagtigt at kalde disse Maaneder for henholdsvis den 7de, 8de, 9de og 10de i Rækken. Forskellige Folk, som de gamle Nordboere for Eks., betragtede Vintersolhvervet som Aarets Begyndelse og fejrede da Julen som Fødselsfest for Solen, der — naar den korteste Dag var overstaaet, atter gik frem i Magt og Vælde.

Følge vi saa med Tiden, se vi Aar 46 før Kristus den julianske Kalender komme frem, opkaldt efter Julius Cæsar, og den bragte efter bedste Evne baade forbedret Orden og Balance i Tidernes Gang i Aarets Løb, men ikke desto mindre finder man længere henne i Middelalderen Aarsberegningen indspundet i den grænseløseste Forvirring, ja, vi kunne næsten med fuld Føje sige, at hver Ravnekrog regnede paa sin Manér, og da dette Virvar tilsidst blev Paven i Rom, Gregor d. 13de, for broget, og man tilmed en skønne Dag opdagede, at man var gaaet hele 10 Dage bag ad Dansen, derved at man ikke kunde faa Solhverv og Jevndøgn til at falde paa de rette Tider, saa vedtoges som en Løsning paa Datidens saa omtvistede Tidsspørgsmaal vor nuværende, den gregorianske Kalender 1582, opkaldt efter Pave Gregor.

I Følge denne fastsattes Aarets Begyndelse til 1ste Januar og ikke, som det efter Kristendommens Indførelse var blevet Skik, til første Juledag, og dets Længde til 365 Dage. Men, hvert Aar giver denne Beregning et Deficit, idet Jorden til sit aarlige Kredsløb omkring Solen bruger et lille ekstra Tillæg af 5 Timer, 48 Minutter og 46 Sekunder. Men da vi ved, at Tid er Penge, give vi dog ej heller disse ubrugte Stunder bort, men opsparer dem trolig gennem 4 Aargange og saa faa vi et Facit paa 23 Timer, 15 Minutter og 4 Sekunder og deraf lave vi saa et helt veritabelt Døgn, og da den korte Februar i den muntre Karnevalstid bedst kan trænge til dette Appendiks, har man da ogsaa givet den den indskudte Dag i Tilgift.

Men hver Skuddag lever man da saaledes højt paa $^3/_4$ Time (÷ 4 Sekunder), som man egentlig ikke har retmæssig Adkomst til, og i Løbet af 100 Aar er dette uberettigede Plus vokset til 18 Timer, 43 Minutter og 20 Sekunder. For saa igen at rette denne Fejl og blive dette Paahæng kvit, lader man ikke hvert Hundredaar være Skudaar, men dem, hvis to Begyndelsestal kunne divideres med 4. Aar 1900 er det altsaa ikke, og 1700 og 1800 var det ej heller og i det kommende Aartusinde vil kun Aarstallene 2000, 2400 og 2800 blive det. Paa denne Maade faar man saa Almanakens Rigtighed til at falde saa nøjagtig sammen med Astronomien, som det kan tænkes muligt, men fuldkommen præcis er det dog alligevel ikke lykkedes, hvor meget man end har gjort sig Umage for at fjerne alle mulige Fejl, men Differencen er rigtignok ikke stor — det hele drejer sig om en Dagstid i Løbet af hvert fjerde Tusindaar!

Den gamle julianske Kalender derimod bestemte uden videre, at Jorden brugte 365 Dage og 6 Timer til at tilbagelægge sin Bane en Gang rundt om Solen, men derved gøres dette Kalenderaar følgelig nogle Minutter for stort. Vel havde man ogsaa da en Skuddag hvert fjerde Aar, der opsamlede de 4 Gange 6 Timer, men rigtignok ingen Undtagelse fra denne Regel, og man oversaa, at det overskydende Tidsrum i Løbet af 4 Aar ikke ganske nøjagtigt beløber sig til et Døgns 24 Timer. Og skønt denne Fejl kun drejer sig om nogle Minutter hver Gang, som vi have set af ovenstaaende, saa fremkommer dog netop derved, i Løbet af de mellem begge Kalendere liggende Hundredaar, den Uoverensstemmelse, der i det 16de Aarhundrede altsaa var løbet op til de omtalte 10 Døgn.

Grækenland og hele det russiske Rige ere nu de eneste europæiske Lande, der den Dag i Dag benytte denne ældgamle Vedtægt, og at Kalendertiden hos disse Folk nu er 12 Datoer bagefter hele det øvrige Europa, er jo bekendt nok. Og i alle de protestantiske Lande gav man, af Uvilje mod Papismen, kun modstræbende og nølende Slip paa den gamle Tidsregning, den forbedrede var jo gennemført ved selve Katolicismens Overhoved. For Danmarks Vedkommende forkastede man saaledes først den gamle Beregning midt i Februar Maaned 1700.

Uagtet Historien intet melder om, naar Damernes Frier-Ret blev sat, er det dog en ligesaa hævdvunden som udbredt Mening, at Skuddagen er Damernes privilegerede Dag med en for dem urgammel Ret til at gaa paa Frierfødder, gøre Haneben og selv smede Hymens usynlige, gyldne Lænker. Saa gælder det bare om, hvorvidt de gode Herrer for Alvor har Hjerte i Livet og da især, om de have det paa rette Sted!

Men med Hensyn til det lange Mellemrum mellem dette Aars og den næste Skuddag, ser det dog oprigtig talt langt værre ud for alle Skuddagens Fødselsdagsbørn; thi de blive sandelig Tidens Stedbørn i de kommende 8 Aar, da de jo altsaa i Aar have akkurat dobbelt saa lange Udsigter som almindeligvis til atter at fejre en virkelig Fødselsdag. De maa saa i Aar tømme en hel Kande Chokolade som forlods Erstatning for det lange Savn af denne retmæssige Fødselsdagsdrik!

Naar der saa næste Gang forløber 8 Aar mellem to Skuddage, det sker altsaa ikke før om 200 Aar, naar vi — nej ikke vi — skrive 2096 og 2104 — ja saa — saa den Tid den Sorg!

Chr. R.

FRA SAMFUNDETS KROGE

Ene med Minderne.

Efteraarsvinden suser tungsindigt i de høje Lindetræer, der omgiver Villaen. Men inde i den hyggelige Dagligstue tænker ingen paa Vindens vemodige Melodier. Der sidder i det røde Lampelys Manden med sin Toddy, sin lange Pibe og sine Aftenaviser, og Fruen har lagt sig paa en Chaiselongue for rigtig at nyde Bethovens Sonater, der en efter en strømme fra Klaveret, hvor Husets unge Datter giver smukke Beviser paa sit musikalske Talent.

Men i sit Værelse ovenpaa sidder en gammel Dame for sig selv. Hun hører nok Tonerne fra Klaveret, men de synes hende at komme saa underlig langt borte fra, at de slet ikke har noget Bud at bære til hende.

Den gamle Dame, som er Kusine til Fruens Moder, nyder Naadsensbrød der i Huset. Lige fra Begyndelsen har hun været meget tilbageholdende, da hun vilde falde saa lidt som muligt til Besvær, og det blev efterhaanden til en urokkelig Vane hos hende, saa hun modsatte sig ethvert Forsøg fra Familiens Side paa at faa hende til at leve mere sammen med den.

Hun havde det bedst oppe hos sig selv. Hver Gang, hun nede i Dagligstuen saa et fremmed Ansigt, følte hun sig forvirret og ængstelig, og til sidst fik hun endog sat igennem, at hun fik Maden bragt op til sit Værelse, vg der kunde gaa flere Dage hen, uden at hun talte med andre end Pigen, som besørgede hendes Opvartning.

Nu sidder hun i Novemberaftenen og sysler med sit Strikketøj. Hendes Fingre bevæge Strikkepindene hurtigt og mekanisk, men hendes Tanker ere ikke ved Arbejdet.

Nej, hendes Tanker ere ikke ved Strikketøjet. De ere paa Langfart. De vugge sig fjernt derfra i Takt til Efteraarsvindens dybe, sukkende Molltoner.

Underligt er det med Efteraarsvinden. Den fortæller hende altid den samme Historie, som hun nu har hørt vel de tusinde Gange, og som hun dog aldrig bliver træt af at høre, skønt hun Ord til andet kan den udenad — den er hende kun altfor velkendt.

Og Vindens Historie er den gamle Historie om et varmt og trofast Hjerte, der flammede op i Glæde og slukkedes i Sorg.

Af Vindens Susen stige Minderne frem, et for et, blege, men lyslevende.

Minderne fra den længst forsvundne Tid, da den gamle, graahaarede Kvinde var en livsglad og straalende ung Pige.

»Husker du?« hviske de.

Om hun husker — — —

Jo, sligt glemmes ikke. Selv om hun blev de hundrede Aar, vilde hun huske sin Ungdoms Lykke og Smerte, som om hun havde følt den i Gaar.

Huske ham, der vandt hende helt ved sine glade, blaa Øjne, sit trofaste Haandtryk og sine kærlige Ord.

Huske, hvordan de sad ude i Lysthuset en Aften, da Maanestraalerne med Møje trængte sig ind gennem det tætte Løv. Huske, hvordan hans Øjnn brændte som magiske Stjerner, da han slog sine Arme om hende, drog hende ind i sin Favn og hviskede de vidunderlige Ord: »Jeg elsker dig!«

Jo, hun husker.

Sit korte Spand af lykkelige Dage husker hun, de Dage, hvor hendes unge Sjæl følte alle Livets Rigdomskilder vælde frem i uoverskuelig Rækkefølge, da der groede en Blomst for hvert Fjed, hun traadte med sin lette Fod, og da Solen syntes aldrig at gaa ned.

Og sin korte Lykkes Ophør mindes hun. Endnu saa længe efter føler hun i sine Øjne taaretrækkende, bitre Stænk af den Kærlighedens skøre Sæbeboble, der brast.

Men der er ikke længer noget Nag. Bitterheden dør med Aarene, men Vemodsfølelsen varer alle Dage.

Hun hader ingen af dem, der lagde hendes Livs Lykke øde. Ikke ham, der forlod hende, og ikke hende, for hvis Skyld han gik.

Et halvt hundrede Aar vugger selv det mest oprørte Sind til Ro. Og nu var der netop gaaet halvtredsindstyve Aar, siden hun som attenaarig Pige fandt og mistede sin Lykke. Da jublede hun, da rasede hun. Da følte hun sig staaende paa Livets højeste Tinder og bagefter ligge dødsslagen i dets dybeste Afgrund.

Nu tripper den gamle Frøken stille hen imod det Sted, hvor alle brudte Haab og alle trætte, vemodige Tanker ringes til Hvile.

Hun venter ikke andet nu af Livet end Døden.

Henrik Strandvold.

Til Billederne.

Ad. Echtler. Uvenner. Det gamle Ord „Krage søger Mage« synes ikke ganske at passe paa dette lille morsomme Optrin. Snarere kunde man sige, at »Frænde er Frænde værst.« De to befjedrede Husfæller, Skaden og Alliken, ere aabenbart skinsyge paa hinanden og levere en Batalje til Børnenes store Fornøjelse.

* * *

Kufferten pakkes. Den unge Kunstner skal ud paa Langfart; den tarvelige Garderobe er allerede nedpakket, kun det vigtigste Stykke — Violinen mangler. Om lidt vil Kufferten blive bragt paa Stationen og hele Familien følge ham paa Vej, og i det mindste et Par smukke Øjne ville blive røde. Det kniber ogsaa lidt for den unge Mand, især naar han ser paa Barndomsveninden, som længe har kæmpet tappert med Sorgen, men nu har opgivet Ævret. Han kan sagtens; han drager ud i den store, vide Verden, men det er saa svært for den, der bliver tilbage i de gamle Forhold, hvor hvert Sted, hver Ting gør Minderne lyslevende og øger Savnet.

* * *

Østervold rives ned. Vor Tid er Teknikens Tidsalder. De Arbejder, som for en Menneskealder siden udkrævede hundrede travle Hænders Værk, de gaa nu for sig hurtigere, lettere og billigere ved Hjælp af Maskiner. Gravemaskiner har man allerede længe haft til større Jordarbejder, hvor det gjalt at gennemskære eller bortgrave Bakker. Den tidligste Form var simpelt hen en Slags Muddermaskiner med en Række Skovle, som førtes rundt af svære Transportbaand. Men nu anvendes næsten udelukkende den paa Vort Billed aftegnede Maskine, som for Tiden er i Færd med at afgrave Østervold.

Paa en svær Skinnevogn med et Lokomobil er anbragt en svær Kran. Fra dennes Spidse hænger i svære Kæder en ejendommelig Kasse, hvis ene Side er indrettet som en Skraber. Imedens den arbejder, skrabende en Fure i Bakkeskrænten, støttes den af Kranens svære Arm. Naar den har naaet Toppen og er bleven fyldt, svinges Armen ud, drejes rundt, sænker sig over en tom Tipvogn bagved og tømmes ved, at Bunden ved en Mekanisme aabnes, saa at Jorden styrter ud. Som en graadig Jætte med dinglende Underkæbe hænger den saa et Øjeblik. Derpaa lukker Bunden sig atter og Maskinen svinger den paa ny ind mod Skrænten for at hente sig en ny Mundfuld, og enhver saadan er et halvt Vognlæs. Paa Billedet ses tydeligt paa Voldbrinken til højre de Furer, som Skrabningen har frembragt paa Skraberens Vandring opefter, hvilken yderligere forklares ved det lille Billede foroven til venstre.

Den gamle ærværdige Vold, som for Aarhundreder siden modstod Svenskernes Stormløb, og som i nu en Snes Aar har staaet som den sidste Rest af det gamle Voldbælte med dets knejsende grønne Træer og fredelige Spadsereveje — den falder nu for Grave-Kæmpens graadige Tand, som ført af Dampens stærke Magt huler Volden Time for Time, Dag for Dag.

Opgaver.

Skjulte Ord.

Af hvilken By kan man danne Navnet paa et Skuespil af en fremragende dansk Digter ved at borttage det første og det sidste Bogstav?

Arithmogrif.

Erstatter man hosstaaende Tal med de tilsvarende Bogstaver, saa betegne: 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. en Flod i Sydamerika; 8. 9. 1. 10. 6. en af de smaa Profeter; 6. 5. 11. 10. 3. et Skibsredskab; 11. 6. 12. 8. 4. et tyrkisk Kvindenavn; 10. 13. 4. 1. 6. en Profet; 1. 6. 7. 9. 1. en Ø; 14. 4. 3. 6. 12. en Sørøver; 10. 7. 2. en Strudsart; 6. 15. 6. en tyrkisk Titel; 3. 2 16. 10. 3. noget, der nævnes i Kortspil; 10. 13. 10. 17. 6. 5. 12. et firføddet Dyr. — Begyndelsesbogstaverne af de 11 Ord, læste fra oven nedad, danne Navnet paa en stor Digter; Endebogstaverne læste fra oven nedad danne Navnet paa en Dronning.

1	2	3	4	5	6	7
	8	9	1	10	6	
	6	5	11	10	3	
	11	6	12	8	4	
	10	13	4	1	6	
	1	6	7	9	1	
	14	4	3	6	12	
		10	7	2		
		6	15	6		
	3	2	16	10	3	
10	13	10	17	6	5	12

Hermed følger et Tillæg.

Familieliv i Ørkenen.

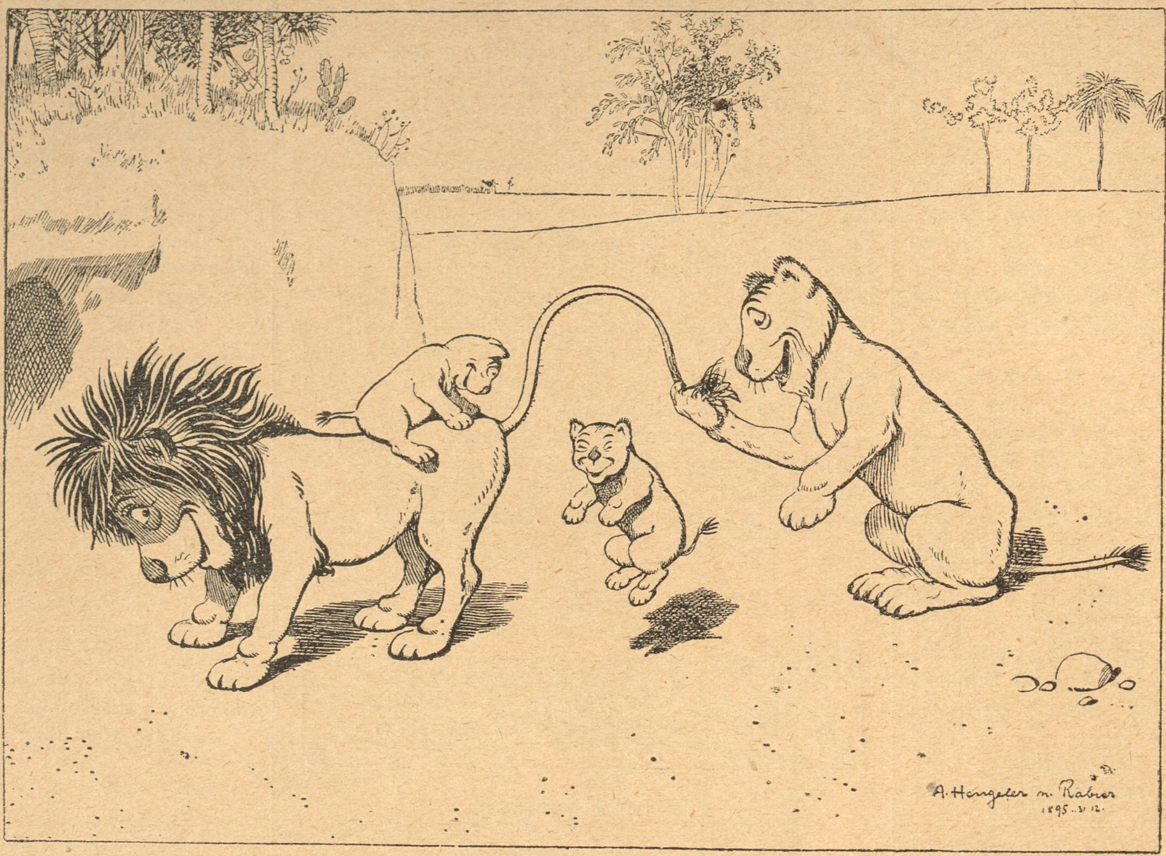

Amerikansk Reklame.

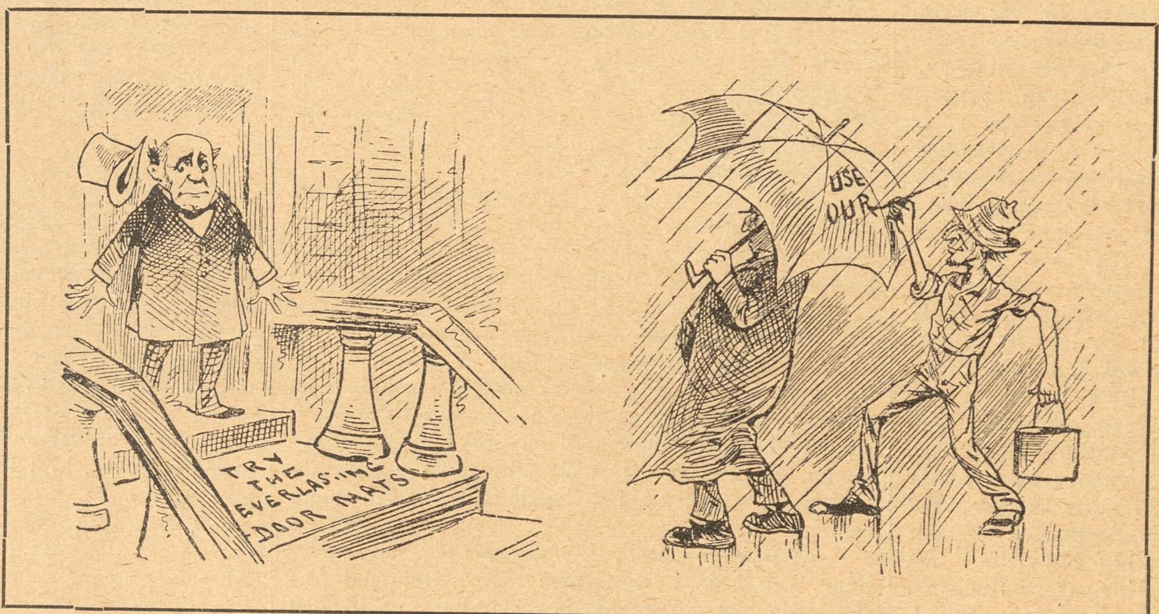

Opgaver.

Geografisk Opgave.

For- og Endebogstaverne læste fra oven nedad og fra neden opad, danner Navnene paa 2 Floder i Evropa:

Italiensk Landskab,
By i Danmark,
Flod i Evropa,
Flod i Spanien,
By i Rusland.

Løsning paa Regnegaade i Nr. 20.

562,949,953,432,312 Fod eller 23,456,248,059 Mil. Det 41. Træ kom til at staa længere fra det første end den dobbelte Solafstand fra os, og det 50. Træ over 9000 Gange saa langt fra det første, som Solen fra os.

Løsning paa Gaade i Nr. 20.

Estrama*dura*.

Indhold.

Billeder: Uvenner. Efter Maleri af Ad. Echtler. — Kufferten pakkes. — Østervold rives ned. — Ørkenidyl (Humoreske). — Amerikansk Reklame (2 Billeder). — 2 Fiksérbilleder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Nogle Spøgelsehistorier. Af Carl E. Simonsen. — Skuddagen. Af Chr. R. — Fra Samfundets Kroge: Ene med Minderne. Af Henrik Strandvold. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Fiksérbillede I.

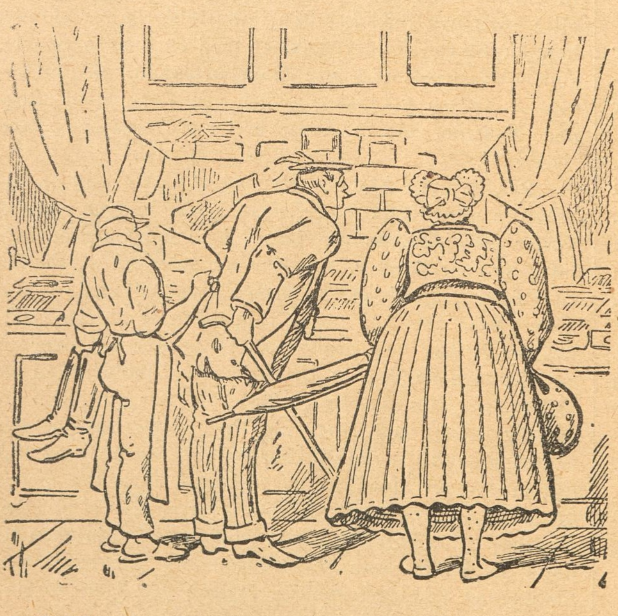

Butiken er tom. Hvor kan vel Ejeren være henne?

Logogrif.

1—7.
Det hele det er Planter,
4. 2. 3. 1. 5.
og her de vokse kan.
4. 2. 5. 6. 2. 7.
Det er en Mand,
5. 1. 3. 6. 5.
det kan det ikke være,
4. 3. 4. 2.
Og det maa holdes helligt
af Kvinde og af Mand.
3. 1. 6. 2. 4.
Og det kan meget fine Damer, Kære.
1. 6. 2. 3. 4.
Og dette maa vi kunne,
hvis her vi leve vil.
5. 1. 3. 4. 2.
Og dette maa og skal vi alle have,
4. 2. 3. 6. 1.
og hvilket Dyr mon disse
vel nu kan blive til?
1. 3. 6. — 6. 2. 4. — 6. 3. 1. 5.
Og hvem kan denne Række Navne
stave?

Fiksérbillede II.

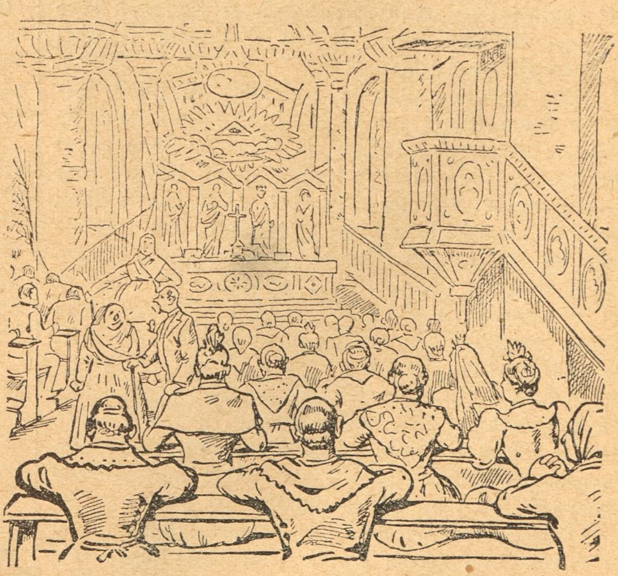

Find-Præsten!

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 22	1 Kr. 25 Øre Kvartalet.	Søndagen den 1. Marts.	10 Øre pr. Nummer.	1896.

Den første Sneppe. Efter Maleri af J. Schmitzberger.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

»Jeg haaber, at alt vil gaa bedre, end De spaar,« sagde Roderick, »og jeg vil ønske, at vi ret ofte maa faa hinanden at se, ligesom i gamle Dage. Dovedales er nu i Wiesbaden. Hertugen kan ikke leve, naar han ikke hvert Aar kommer til et tysk Badested. Naar de kommer hjem, skal jeg faa Hertuginden til at hilse paa Deres Moder.«

»Det vil glæde hende meget. Men hvorfor er De ikke med i Tyskland?«

»Jeg skulde dog én Gang begynde at varetage mine Pligter som Godsejer. Jeg vilde meget nødig have været borte herfra.«

Nora saa paa sit Uhr. Klokken var mere, end hun havde tænkt. Tiden gaar hurtigt, naar man drøfter sine Sorger med en gammel Ven. Hun var langt borte fra Abbediet.

»Jeg maa hjem,« sagde hun. »Moder og Kaptajnen kunne komme, hvad Øjeblik det skal være. Moder har ikke nævnet nogen Tid i sit sidste Brev; hun skrev kun, at de nu rejste langsomt hjemefter.«

»Lad os saa se at komme af Sted,« sagde Roderick og rejste sig fra det haarde Sæde. »Jeg følger Dem hjem til Abbediet, hvis De ikke har noget derimod.«

»De maa virkelig ikke gaa den store Omvej for min Skyld. Husk, at hvert Skridt, De følger mig, bringer Dem længere og længere bort fra Briarwood.«

»Hvad har det at sige? Hvis jeg er bleven altfor træt, tænker jeg nok, at Bates laaner mig en Hest.«

»De burde have haft Bullfinch,« sagde Nora i en klagende Tone.

»Jeg skulde have faaet ham, hvis jeg blot havde anet, at han var tilfals.«

Syvende Kapitel.

Denne Spadseretur var en stor Glæde for Nora, og da nu hendes Sindsstemning var bleven en hel Del blødgjort ved at tale med Roderick, kunde hun i fuldt Maal nyde den Natur, som var hende det kæreste af alt. At ride eller vandre alene ad de smalle Skovstier eller under Granplantagernes duftende Grene var nok til at gøre hende lykkelig. Men paa denne Dag, da hendes Hjerte var bleven saa grusomt saaret, var det en Trøst at have Barndomsvennen ved sin Side. Det var som et Blad af Fortidens lukkede Bog. De talte frit og lykkeligt paa den lange Spadseretur hjemefter, og deres Samtale drejede sig næsten udelukkende om gamle Dage. —

Solen stod lavt paa Himlen, da Miss Tempest og hendes Ledsager naaede Abbediet. De gik gennem Leddet ved Jægerens Hytte, det Led over hvilket Titmouse saa ofte havde sprunget med sin barnlige Rytterske. De gik gennem den tætte Skov af Rhododendron, forbi den gamle Stenbue, der førte ind til Stalden, rundt om Krattet op til Hovedindgangen. Døren stod som sædvanlig aaben, og Squirens gamle Mynde laa paa Dørtærskelen, men indenfor var alt i Bevægelse. Hatteæsker, Kufferter, Rejsetasker og Tæpper, alt laa hulter til bulter, hvorhen man vendte Øjet. Mrs. Winstanley laa tilbagelænet i den store Lænestol ved Kaminen og viftede sig med en stor, sort Vifte; Pauline opvartede hende, og Sølvtheservicet var netop bragt ind af Tjeneren Forbes, hvis Ansigt havde et meget forstyrret Udtryk.

Kaptajn Winstanley stod med Ryggen mod Kaminen. Hans Ansigt og hele Skikkelse syntes at tyde paa, at Husherren var kommen hjem i en ophidset Stemning.

Nora løb hen til sin Moder. I sin Glæde over at se hende igen, glemte hun alt andet. Aldrig havde Moder og Datter været adskilte i saa lang Tid og selv om Nora ikke følte sig stærkt draget til sin Moder, er der dog altid en naturlig Hengivenhed i et Barns Hjerte for dets Forældre.

Men Mrs. Winstanley var aldeles ikke oplagt til at gengælde Datterens Kærtegn; hun vedblev at vifte sig voldsomt med et vredt Udtryk i Ansigtet, medens Nora bøjede sig over hende og kyssede hende. Kaptajnen balancerede frem og tilbage paa sine Støvlehæle, nynnende ganske svagt, idet hans Øjne hvilede paa et eller andet ubestemmeligt Sted i Rummet. Han tog ikke den mindste Notits af Mr. Vawdry eller Steddatteren.

»Det er virkelig for galt, som du bærer dig ad, Nora,« udbrød Moderen til sidst.

»Kære Moder,« svarede Nora forbavset, »hvad har jeg gjort?«

»At gaa og drive om i Skoven,« vedblev Mrs. Winstanley i en klagende Tone, »i Timevis, uden at nogen aner, hvor du er at finde. Og her ligger mit Telegram uaabnet.«

»Har du telegraferet, Moder?«

»Om jeg har telegraferet? Tror du da, at jeg vilde komme hjem uden at telegrafere? Tror du, at jeg frivilligt vilde udsætte mig for den Haan, der har ramt mig i Dag?«

»Du forfærder mig, Moder. Hvad er der hændet?«

»En af de største Ydmygelser, jeg nogen Sinde har lidt. Men du drev om i Skoven; du følger altid din vilde Natur. Hvad bryder du dig om, at jeg bliver krænket. Havde jeg telegraferet til min Husholderske, vilde det ikke være sket, men jeg stolede paa min Datter.«

»Kære Moder,« sagde Nora, med et ængsteligt spørgende Blik, »vil du ikke sige mig, hvad der er sket? Jeg forstaar dig ikke. Hvad er der hændet?«

»Eleonor — din Stedfader og jeg maatte køre hjem fra Stationen i Enspændervogn.«

»Aa, er det det hele!« svarede Nora lettet.

»Det hele? Synes du ikke, at det er nok? Forstaar du, Barn — en Enspændervogn — et almindeligt Bondekøretøj, som enhver kan leje for en halv Guinee — en Vogn med snavsede Sæder, der lugte af — Folk! Og det ved en saadan Lejlighed, da alles Øjne hvilede paa os! Nej, jeg har aldrig lidt Mage til Ydmygelse! Og vi maatte vente — et helt Kvarter — det var, som et helt Menneskeliv, før der kunde blive spændt for, inden en plump, grim Ponny blev trukket ud af Stalden og en Mand, der saa ud, som han ikke havde vasket sig i en Uge, fik sig pakket ind i en gammel, lappet Chenille. Alle Portørerne ved Stationen stod og stirrede paa os og lo indvendigt. Og for at gøre Ydmygelsen fuldstændig, kørte Oberst Carteret netop op i sin Faëton, ligesom vi skulde til at stige til Vogns, han kom hen og hilste paa os og vilde absolut hjælpe mig op i den skrækkelige Karosse.«

»Det gør mig meget ondt,« sagde Nora mildt, »men jeg frygtede for, at det var noget værre.«

»Intet kunde være værre, Nora. Vi telegraferede fra Grosvenor Klokken ni og bad dig sende Vognen efter os. Hvem kunde tænke, at du var ude paa den Tid af Dagen.«

»Det er kun sjældent, at jeg har været saa tidligt ude. Men der hændte noget i Morges, som satte mig i daarligt Humør, derfor gik jeg mig en Tur.«

»En Tur fra Klokken ni om Morgenen til Klokken halv fem om Eftermiddagen,« sagde Kaptajn Winstanley, som stadig stirrede ud i Rummet. »Det var en lang Tur for en ung Pige, der gaar alene.«

Nora syntes ikke at have hørt, at der var nogen, som talte. Roderick Vawdry følte en brændende Lyst til at tage den ny Herre til Abbediet i Nakken og ruske ham.

»Skal jeg skænke dig en Kop The, Moder?« spurgte Nora venligt.

»Som du vil. Jeg er fuldstændig ødelagt. Ikke at have sin Vogn ved en saadan Lejlighed! Da jeg kom hjem fra Bryllupsrejsen med din salig Fader, ringede Klokkerne hele Eftermiddagen. Folk stode opstillede paa Vejene for at faa et Glimt at se af os, og der var bygget Æreport.«

»Aa, Moder, sligt kan ikke hænde to Gange i et Menneskes Liv,« sagde Nora med ubeskrivelig Bitterhed. »*Et* lykkeligt Ægteskab er alt, hvad en Kvinde har Ret til at vente.«

»En Kvinde har Ret til at vente sin egen Vogn,« sagde Kaptajn Winstanley.

Roderick traadte nu frem fra Baggrunden af Stuen, hvor han hidtil havde holdt sig.

»Jeg er vist kommen i et uheldigt Øjeblik,« sagde han, idet han kun henvendte sig til Mrs. Winstanley, »men jeg vil ikke gaa herfra uden at have hilst paa Dem. Jeg haaber, De har haft en behagelig Rejse — bortset fra Enspændervognen.«

»Hvorledes har De det, Roderick? Ja, det har været en prægtig Tur med Undtagelse af den sidste Fortrædelighed. Tænk Dem Hertuginden af Dovedales Følelser, hvis hun kom til Jernbanestationen og der ikke var nogen Vogn for at hente hende.«

»Jeg tror, at Tante ganske roligt vilde samle sine Pakkenilleker sammen og spadsere hjem,« svarede Roderick smilende. »Hun er en energisk lille Kone.«

»Ja, maaske ved en almindelig Lejlighed. Men i Dag var det en anden Sag. Hele Egnen vil tale om den smukke Hjemkomst.«

»De fleste Mennesker ere bortrejste,« sagde Roderick for at trøste hende.«

»Saa har Tjenestefolkene hørt det, og de skal nok fortælle deres Herskaber det. Al Sladder begynder paa den Maade. Desuden saa jo Oberst Carteret os. Vi kunde lige saa godt have sat det i Avisen.«

Roderick mærkede, at alle Forsøg paa at trøste vilde være forgæves. Han vilde for Noras Skyld gerne have sat Mrs. Winstanley i bedre Humør. Han var slet ikke glad over at skulle lade Nora ene tilbage i den truende Atmosfære, som omgav hende. Kaptajnen indtog stadig en truende Holdning, Mrs. Winstanley brød sig ikke en Gang om en Kop The, og Nora sad stille resigneret ved Kaminen og lod sin Haand langsomt glide hen over Argus' trofaste Hoved.

»Jeg har inspiceret Hundestaldene i Dag,« sagde Roderick med et Blik hen paa Kaptajnen, den 1ste ville vi tage fat paa Jagterne. De vil naturligvis være med?«

»Ja, jeg tænker det. En Gang imellem vil jeg nok være med.«

»Jeg vil ikke have et roligt Øjeblik, naar du er borte. Jeg plejede at være saa ængstelig hele Dagen, naar Edward var paa Jagt,« sagde Mrs. Winstanley.

Nora oprørtes. Disse lette Hentydninger til den afdøde krænkede hende mere, end om han var bleven forbigaaet med Tavshed eller glemt. At huske ham — og dog være i Stand til at tale om ham saaledes!

»Jeg tror ikke, at jeg faar Tid til at jage meget i denne Sæson. Her er foreløbig nok at tage vare. Denne Ejendom er bleven meget forsømt i de sidste Aar — hvad der jo er ganske naturligt. Der er saa mange Forbedringer at gøre, at man næsten ikke ved, hvor man skal begynde eller ende.«

»De agter maaske at rive det gamle Abbedi ned og bygge en italiensk Villa i Stedet?« sagde Nora, idet hendes Ansigt blussede af Vrede.

Denne Bemærkning forekom Kaptajnen at indeholde en skjult Braad. Abbediet skulde jo tilfalde Nora i Fremtiden. Hverken han eller hans Kone havde Lov til at røre en Sten i det. Han var end ikke sikker paa, at det ikke kunde blive en Sag for Kanslerretten, hvis han fældede et Træ.

»Jeg haaber ikke, jeg skal gøre andet, end hvad jeg har Ret til,« svarede han med høflig Kulde.

»Nu er det vist bedst, jeg ser at komme hjem ad,« sagde Roderick til Mrs. Winstanley; »jeg har en lang Vej hjem og De er vist altfor træt til at høre paa mig.«

»Ja, jeg er meget træt, men jeg vilde dog gerne have hørt lidt nyt fra Egnen.«

»Tante kommer hjem om en fjorten Dages Tid,« svarede Roderick. »Jeg skal komme herover med hende, saa snart hun kommer til Ashbourne.«

Med disse Ord anbefalede Roderick sig, og idet han sagde Farvel til Nora, gav han hendes Haand et opmuntrende Tryk, ledsaget af et trofast og ærligt Blik, der tydeligt sagde: »Stol paa mig. De har en trofast Ven i mig, hvad der saa sker!«

Nora forstod ham, og Taarerne trængte sig i frem i hendes Øjne.. Hun tvang dem hurtigt tilbage, men de undgik dog ikke Kaptajn Winstanleys Opmærksomhed.

»Hvis du ikke har noget derimod, Moder, vil jeg gærne gaa op og klæde mig om,« sagde hun.

»Dine Værelser ere i Stand —«

»Det undrer mig virkelig, »svarede Mrs. Winstanley, thi efter Modtagelsen paa Jernbanestationen havde jeg virkelig ventet at finde Huset paa den anden Ende.«

»Kære Moder, du kan nok tænke, at det var et Tilfælde.«

»Den Slags »Tilfælde« indtræffe let, naar en ung Dame foretager lange Spadsereture og holder lange Samtaler med en Ven, i Stedet for at vente hjemme paa sin Moders Telegram,« bemærkede Kaptajn Winstanley, idet han velbehageligt trak i sine Bakkenbarter.

»Jeg ved ikke, hvad De mener dermed,« sagde Nora, idet hun hurtigt vendte sig imod ham. »Jeg gik alene ud i Morges og mødte tilfældigvis Mr. Vawdry ved Hundestaldene.«

»Det er det ene mærkelige »Tilfælde« efter

det andet,« sagde Kaptajnen spottende. »Jeg har naturligvis intet hertil at bemærke, hvis Deres Moder ikke har det. Det gør mig kun ondt for den unge Dame, med hvem Mr. Vawdry er forlovet.«

»Mr. Vawdry var min Faders Ven og vil altid være min,« svarede Nora med funklende Øjne, »der kan ikke være noget krænkende for Mabel Ashbourne i vort Venskab.«

Hun gik ud af Værelset, før Stedfaderen kunde svare, og før Moderen kunde bebrejde hende hendes Opførsel imod Husets ny Herre.

»Jeg tror ogsaa, jeg vil gaa op og klæde mig om,« sagde Mrs. Winstanley. »Vi kan i Aften tale om Middagsselskabet. Vi maa naturligvis indbyde en Mængde Mennesker, og det vil blive meget anstrengende og kedeligt. Hvilken Kjole synes du, jeg skal tage paa? Hvad synes du klæder mig bedst — blaat eller lysebrunt?«

»Jeg synes, at enhver Farve klæder dig. Men jeg tror, at en Dame« — han vilde sagt i »i din Alder«, men rettede sig — »hvis Skønhed er fuldt udsprungen, som din, tager sig bedst ud i Fløjl eller et andet tungt og rigt Stof, der falder i svære Folder. En Kant af Pelsværk gør ogsaa stor Virkning — man ser det hyppigt paa Velasquez Malerier. Svære gamle Kniplinger ere naturligvis ogsaa klædelige. Hvad Farven angaar, holder jeg mest af de varme fyldige Toner — vinfarvet, Purpur eller dybt rødt, hvori hist og her er anbragt en Sløjfe af et lysere Stof for at live op.«

»Hvor du taler smukt!« udbrød Mrs. Winstanley henrykt. »Jeg vilde ønske, Theodore kunde høre dig; det vilde give hende nye Ideer. Jeg tror dog, jeg vil tage min mørkegrønne Brokades Kjole paa med de flanderske Kniplinger. Det glæder mig saa meget, at du holder af Kniplinger — det er min Svaghed. Edward, der var saa opofrende og ædelmodig, syntes endogsaa, at jeg var for ekstravagant med Kniplinger. Men naar man først begynder at samle, bliver det til sidst interessant. Man gaar videre og videre, uden at man selv mærker det.«

»Store Gud! Er hun Samler?« tænkte Winstanley forfærdet. »Det maa vi sætte en Stopper for, ellers ruinerer hun os.«

Ægteparret skiltes nu og begav sig til hver sit Paaklædningsværelse. For Kaptajnens Vedkommende var det at klæde sig om til Bordet, et Offer, han bragte sin ny Stilling. Han vilde helst spise til Middag i Jakke og røge Tobak hele Aftenen. Men dette var en Forlystelse, som kun var tilladt i den fri Natur eller i Røgeværelset. Han kunde ikke en Gang nyde en Cigar i den gamle Hal, thi den brugtes daglig, og Mrs. Winstanley kunde ikke taale Tobaksrøg.

»Kære Conrad,« sagde hun til sin Mand kort efter Bryllupet, »jeg er aldeles ikke lunefuld, men Tobaksrøg er min Skræk. Jeg haaber, du vil gøre mig den Tjeneste ikke at røge i Dagligværelserne.«

Kaptajn Winstanley forpligtede sig til at respektere dette og ethvert andet af hans Kones Ønsker. Det var hans Politik at være eftergivende i Smaating, for at han kunde være den raadende i de store. Men denne Omklædning til Bordet var ham en Plage, og selve Maaltiderne — disse tête à tête Maaltider, hvor han skulde konversere og være interessant, plagede ham ikke mindre. Paa Rejsen havde han ofte foreslaaet, at de skulde spise ved table d'hôte, men hans Kone havde altid afvist dette Forslag med Rædsel.

»Jeg har endnu aldrig spist ved table d'hôte, Conrad, og jeg vil sandelig ikke begynde dermed paa min Bryllupsrejse.«

Ottende Kapitel.

Kaptajn Winstanley begyndte sit ny Liv med den faste Beslutning, at gøre det mest mulige ud deraf; han havde en klar Forestilling om de Fordele, der frembød sig, men var heller ikke blind for dets Mangler. I syv Aar skulde han være Herre over alt — eller hans Hustru skulde være det, hvad der kom ud paa det samme. Ingen kunde forhindre ham i, inden for dette Tidsrum, at have den fulde Indtægt af Squire Tempests Godser. Naar Miss Tempest blev myndig, skulde Godset tilfalde hende, men der stod ikke en Stavelse i Squirens Testamente om hendes Indtægter under hendes Mindreaarighed. Heller ikke var der truffet nogen Bestemmelse i Tilfælde af, at hun vilde gifte sig. Hvis Miss Tempest giftede sig før sit fem og tyvende Aar, vilde hun ikke bringe sin Mand en Hvid. Og hvis hun døde, før hun blev myndig, vilde Godset blive i hendes Moders Eje.

Det var en prægtig Ejendom, ret et Mønster paa en Landejendom. Foruden Godset var der Forpagtergaarde i Wiltshire og Dorsetshire, og den samlede Indtægt beløb sig til en fem-seks tusind Pund om Aaret. Kaptajnen følte sig i al denne Velstand som Fisken i Vandet; men der var det alvorlige Bud, at han om syv Aar skulde give Afkald paa at være Godsbesidder, og bo paa Abbediet med en kneben aarlig Indtægt. Femten hundrede Pund om Aaret var en ynkelig Stilling, og denne Ynkelighed afhang endog af, at hans Hustru levede. Døde hun, stod han lige saa blank, som han var kommen.

Han var en beregnende Natur og anstillede de omhyggeligste Beregninger med Hensyn til Fremtiden. Naturligvis vilde han nyde Livet; det havde han altid gjort efter bedste Evne. Men han indsaa, at det, han fornemmelig skyldte sig selv, var at spare op alt, hvad han kunde, til den uundgaaelige Dag, da Nora vilde berøve ham Magt og Rigdom. Den eneste Maade, hvorpaa dette kunde ske, var at indskrænke de nuværende Udgifter og sætte Livet i Abbediet paa en anden Fod end hidtil. Thi Kaptajnen havde opdaget, at hans Hustru, der var det mest ufornuftige Væsen i Pengesager, havde brugt hele sin Indtægt siden Mandens Død. Havde hun ikke brugt Pengene til Selskaber og Rejser, saa havde hun bortødslet dem til Kniplinger, Kjoler, gammelt Porcellæn, Drivhuse og til en Stald, der var tre Gange større end nødvendigt. Husholdningen førtes med Overdaadighed, der holdtes for mange Folk, og Godgørenheden blev øvet i Flæng uden noget Princip, endog uden nogen egentlig Lyst, men kun fordi Squire Tempests Enke ikke kunde sige nej. —

(Fortsættes.)

Det danske Kunstindustrimusæum.

Med Billeder efter Fotografier af A. Riise.

Næst efter Skolerne burde de offentlige Samlinger være Genstand for den største Opmærksomhed fra Statens saavel som fra Borgernes Side. Medens vi vare smaa, gik vi i Skole; den var vort Arbejdssted. Men ogsaa siden efter, da vi gik hver sin Vej, og vi maatte arbejde for Føden hver paa sit afgrænsede Felt, følte vi Trang til at udvide vor Synskreds og faa ny Viden og nye Indtryk.

Og intet Steds henter man lettere ny Viden og nye Indtryk end ved flittige Besøg paa vel ordnede Samlinger. Det er Anskuelsesundervisning i stor Stil, lagt til Rette af Videnskab og Kunst.

Desværre ere endnu kun faa Samlinger naaede frem til at være, hvad de kunde og burde for det almindelige Oplysningsarbejde. Enkelte — som Rosenborg Slot — holdes kunstig afstængede og ere næsten utilgængelige for den store Mængde, andre have hidtil dels været aabne kun faa Timer og til Tider, da kun faa have Lejlighed til at besøge dem. Den nødvendige Forklaring maa søges i Kataloger, som kun lidet benyttes osv. osv.

Der er dog i de senere Aar indtraadt nogen Bedring i disse Forhold, især i »Nationalmusæet«, men dettes uheldige og uforsvarlige Anbringelse i en særdeles brandfarlig Bygning umuliggør indtil videre at holde dets Samlinger aabne for Publikum i Aftentimerne, da de fleste have bedst Tid.

Det er da heldigt, at man i Kjøbenhavn har faaet et Musæum, som er skabt ved privat Initiativ, som derfor aldrig har haft nogen bureaukratisk Tradition, og som ved sin moderne Indretning er i Stand til at lukke op for Publikum i Aftentimerne, belyst ved elektriske Lamper. Dette Musæum er Kunstindustrimusæet, fra hvis lille Façade ud mod Vestre Boulevard i hollandsk Renæssance (Christian IV's Stil) der strækker sig en lang Fløj ind mellem Tivoli og Industribygningen.

Første Sal af denne Bygning er optaget af Samlingen, medens det store Biblioteksrum findes i Stue-Etagen til højre.

Dette Biblioteks righoldigste Del er en meget omfattende Samling af Billeder (deriblandt den berømte Windingske Samling), ordnede med Omhu og Kyndighed af Bibliotekaren, Hr. Emil Hannover. Ved Hjælp af et sindrigt Arrangement og praktiske Skuffer og Reoler kan den besøgende her med Bibliotekarens Vejledning hurtig faa udleveret til Gennemsyn eller Kopiering en Mængde Billeder af den Art og om det Emne, som han søger illustreret.

Mægtige Arbejdsborde med elektriske Lamper staa til Publikums Raadighed. Dette Bibliotek alene bør gøre Musæet til en skattet Institution.

Selve Samlingen paa 1ste Sal er ordnet med stor Smag af Direktøren, Hr. Pietro Krohn.

De forreste Sale optages næsten ganske af en Mængde interessante gamle Billedskærerarbejder og Møbler (dels Kister, dels Skabe), hvoraf det meste har tilhørt den saakaldte Magnussen'ske Samling, som købtes af Hertugen og Hertuginden af Cumberland, og som opbevares i Musæet. Hist og her er anbragt prægtige gamle smeddede Sager, som naturlig høre sammen med Træsagerne som Laase, Beslag o. lign.

Jo længere man naar frem i de forskellige Rum, des mere nærmer man sig Nutiden. Af nyere Pragtmøbler findes bl. a. et Par smukke og kostbare Skabe (fra 1850) af Ibenholt, indlagte med Elfenbensfigurer. Mesteren er Italieneren G. Bertini fra Milano. De ere skænkede Samlingen af Ny Carlsbergs Musæumslegat. Vi bringe en Afbildning af det ene. De uheldige Lysforhold har desværre skadet Fotografiets Skarphed. Det indeholder foroven en Del smukke venetianske Glassager, dels fra forrige Aarhundrede, dels fra den nyeste Tid. Forneden er udstillet Prøver paa et ejendommeligt mørkt Glas fra München.

Vi bringe endvidere Fotografier af to af Samlingens »Interiører«, hvor man saa vidt muligt har samlet Møbler i Omgivelser, som passe til deres Tidsalder og frembringe et Hele, der umiddelbart giver en Prøve paa Tidens Smag og Retning.

Det ene er det saakaldte *Louis seize* (Ludvig den 16des)-Værelse, som repræsenterer Tiden ca. 1760—80. Væggene bestaa af et Træpanel fra den Tid, som har siddet i en Stue i Strassburg. Den er blevet foræret Musæet af Grosserer H. I. Moresco, som bl. a. ogsaa har skænket Midler til Indkøb af den ejendommelige og højst moderne engelske Stue, som vort øverste Billede gengiver. Det er Møbler af mørkt Mahogni, udførte af Henry i London 1895. Man undrer sig over det spinkle Arbejde og de mærkelige Former, som findes repræsenterede i det lille Interiør, der dog i sin Helhed virker med en ubestridelig Hygge og Elegance.

Dette er kun en ringe Del af de Skatte, som det unge Musæum allerede ejer, og som daglig øges ved Gaver og Indkøb. Vi skulle kun til Slutning indtrængende anbefale vore Læsere snarest at aflægge det et Besøg. Det staar aabent Søndag, Onsdag og Lørdag Form. Kl. 12—3 samt Søndag, Tirsdag og Fredag Aften Kl. 7—9; Adgangen er fri for alle, og Kunstindustrimusæets praktiske Ledere have sørget for det uvurderlige Gode, at der ved hver udstillet Genstand findes en tydelig skrevet Forklaring, saa at man straks faar al nødvendig Besked om det, man ser.

I Maaneskin.

Aftenen er lummer, Luften føles hed og trykkende under Træerne; Solen gaar ned med et rødt Skær, som om der var Ildebrand. Guy de Frileuse har tilbragt denne kvælende varme Dag med at plaske om paa Floden i en lille Baad saa stor som en Nøddeskal, han har badet sig, og til sidst har han indtaget en god Middag for paa en værdig Maade at ende sin Fridag.

Han tog hver Søndag i Skoven for at hvile sig efter Ugens Anstrengelser; han elskede denne Skov. Her var altid friskt som om Foraaret, her under de ældgamle Træer, paa alle disse Smaastier, hvor der sjældent kom Mennesker, mellem det høje Græs, mellem et Utal af Snylteplanter og Smaablomster, der vare fugtige af den faldne Dug. Længere borte, nede ved den klare, rindende Bæk, var der smaa, skyggefulde aabne Pletter.

Og alt dette var saa nær ved Paris; kun et Kvarters Jernbanekørsel førte En til dette de fattiges Paradis, hvor Pariserne hver Søndag i Sommertiden begærligt indaande den friske Luft.

Guy ryger sin Cigar og venter under Træerne; Luften er saa mild, det er saa smukt Vejr . . .

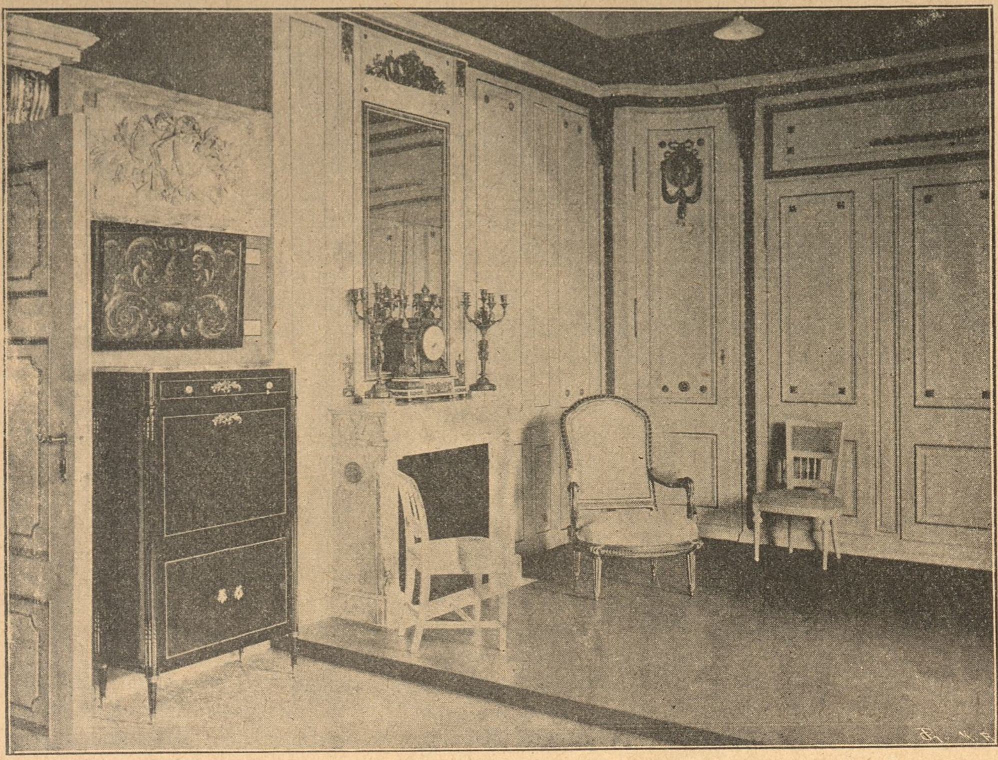

Ludvig den 16des Stue i Kunstindustrimuseet.

Her i Aftenens Stilhed kan han drømme i Fred uden at forstyrres af sine Venners muntre Sange; han har lige forladt dem . . . dog nu maa han skynde sig at naa Toget, Tante Angelique sidder rimeligvis og ængster sig for ham.

Natten begynder at falde paa; der er nu Skyer paa Himlen og kun enkelte Stjerner at se. Nu hører han allerede Lokomotivets Prusten og den tunge Rumlen af Jernbanevognene, og han skynder sig.

Men pludselig staar han stille og lytter; han synes, han hører en klagende Lyd ikke ret langt borte.

Han lytter igen.

Han hører en hulkende Lyd, Barneskrig, men hvorfra komme disse Skrig?

Da det næsten er Nat, kan han ikke se det lille Væsen, som er faret vild, han kan kun se Træerne, der kaste deres mørke Skygge omkring ham, hans Blik kan ikke gennemtrænge den tætte Mur af Løv; men pludselig spredes Himlens Skyer, og Maanen kommer til Syne bag dem. Den kommer mere og mere frem, og lidt efter lidt ligger Skoven, Træerne, Floden — alt badet i dens Straaler.

Saa ser han sig om; ikke langt fra sig opdager han et lille Væsen, der ligger sammenkrøbet mellem de visne Blade, og nær ved dingler en mørk Genstand frem og tilbage. Det er en Hængt.

Det ser ud, som om Manden der i Egetræet sover, og som om Vinden kunde føre ham bort derfra; hans Hoved hænger ned paa Brystet, og i hans aabne Øjne læser man endnu hans Uro, da han drog sit sidste Suk.

Guy standser. En Slags Skræk lammer ham, men hans Hjerte bliver rørt, da han ser denne døde og det lille grædende Væsen.

Han vil kalde Hjælp til, men det er, som om en eller anden medlidende Følelse afholder ham derfra; — da føler han en lille Haand gribe hans.

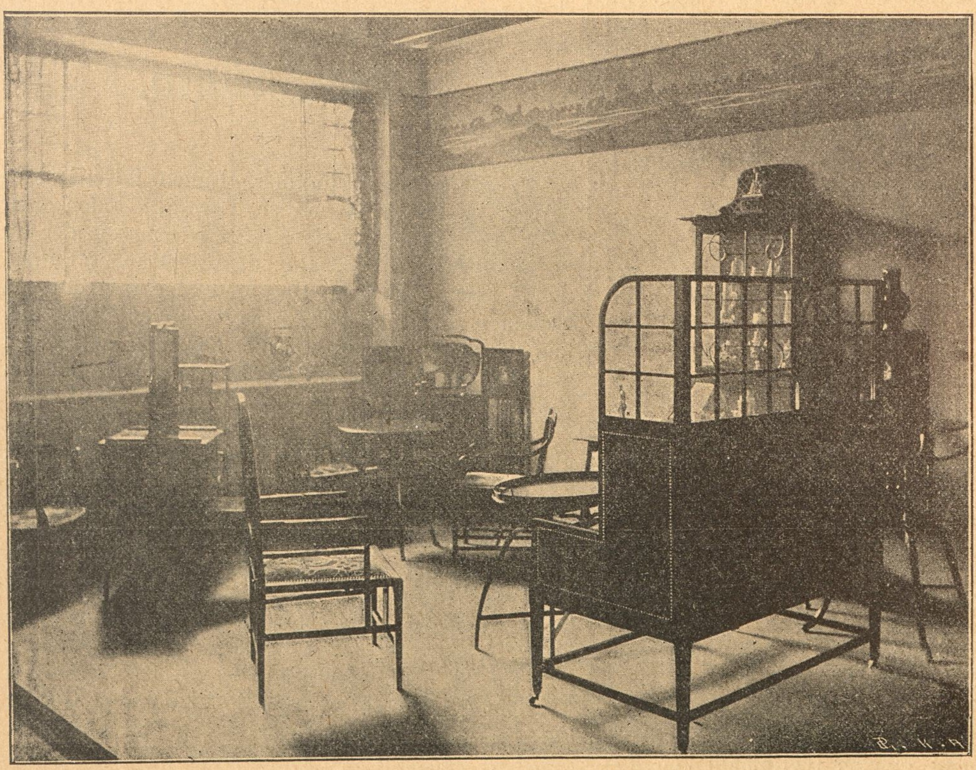

Den engelske Stue i Kunstindustrimuseet.

En svag lille Stemme hvisker:

»Frels ham, Herre, frels ham!«

»Hvem er du? Hvad bestiller du her?«

Barnet svarer ikke, men græder endnu heftigere.

Saa tager han hende i sine Arme, løfter hende op og ser paa hende. Hun ser ud til at være seks Aar gammel, den lille Stump. Under hendes kulsorte, krøllede Haar straaler et Par mørke, fløjelsbløde Øjne og oplyser hendes brune, solbrændte Ansigt.

Hvorfra kommer dog denne lille fremmedartede Skabning? Sikkert fra varmere Lande, hun er en rigtig Type paa en Østerlænding.

Han spørger:

»Hvem er du? Hvad hedder du?«

»Jeg hedder Madeleina.«

»Og Manden der? Er det din Fader, hvad?«

»Ja.«

Hun tilføjer:

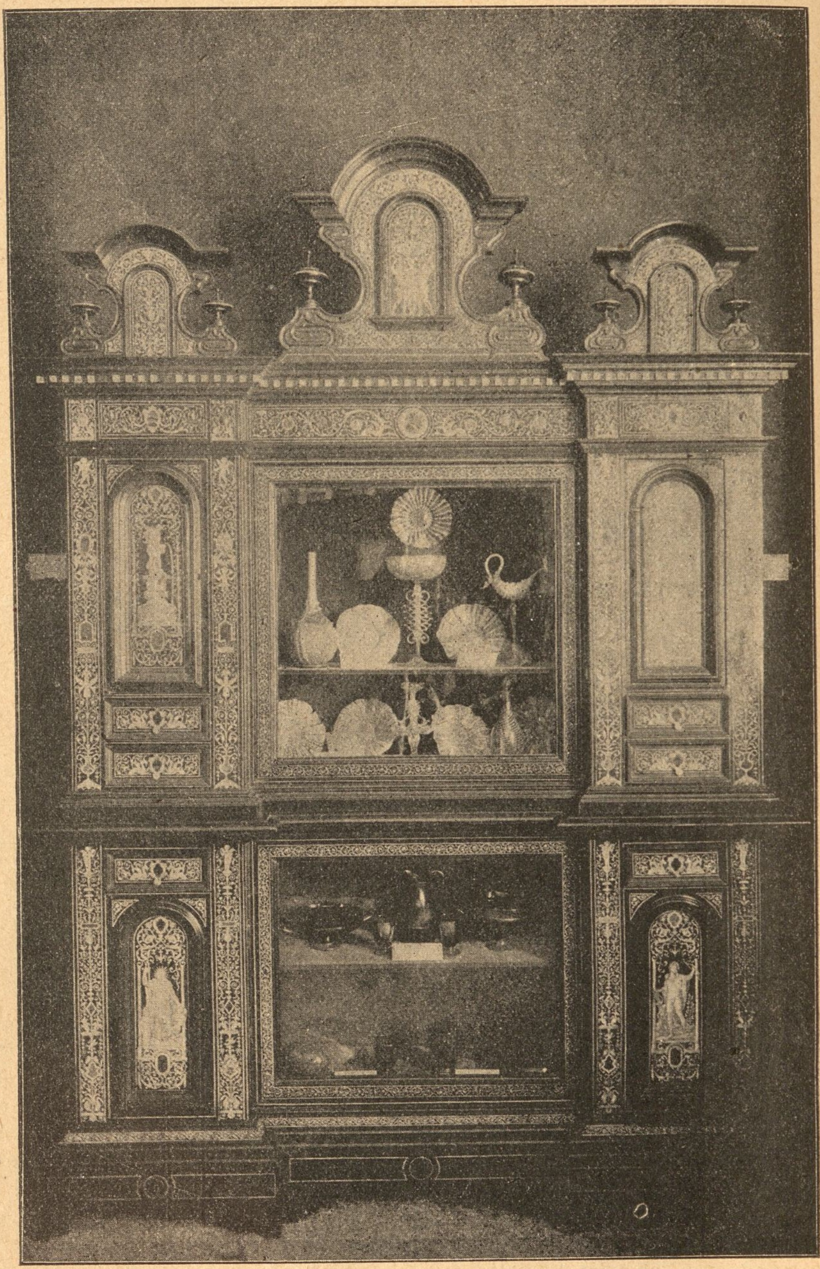

Indlagt Ibenholtskab i Kunstindustrimuseet.

»Vi har været ude at spasere i Skoven hele Dagen, og vi har ligget i Græsset; saa blev det mørkt, og saa satte Far mig paa sit Skød, saa kyssede han mig, og saa sagde han: »Kan du se dette Reb, det vil jeg hænge mig i,« og saa lo jeg. Vi har leget hele Dagen med det Tov, og jeg troede, Far vilde gøre flere Løjer endnu. Saa kastede han Rebet over den tykke Gren og hejsede sig op ved Hjælp af en Sten, og jeg saa, hvor han gyngede, ligesom naar man leger, og saa lo jeg, for det saa' saa morsomt ud. Men saa blev jeg bange, og saa hørte jeg ikke mere; saa kaldte jeg paa Far, men han svarer slet ikke.«

»Stakkels lille!« mumlede den unge Mand.

Han spurgte:

»Hvor er din Moder?«

»Hun er rejst.«

»Hvor er hun rejst hen?«

»Det ved jeg ikke.«

»Ved du det ikke?«

»Nej, i forrige Uge, da Far og jeg kom hjem, var Huset tomt, og Mor var rejst og kommer aldrig mer igen.«

* * *

Alt gik godt i to Aar, men saa faldt Yveling en Dag af Hesten og led længe af Følgerne; hans Helbred svækkedes, og han begyndte at lide af en skrækkelig Kedsomhed, maaske var det Hjemve efter hans Fædreland.

Han kunde ikke taale Luften i Paris; Fru Mand nærede en brændende Kærlighed til sin unge, varmblodige Hustru, der virkelig ogsaa var overordentlig smuk. Intet var godt nok til den stolte Spanierinde. Hun vilde have en Vogn, en Pony, en Tjener; Yveling opfyldte alle hendes Ønsker. De hundrede Tusinde Francs, der vare sammensparede

Kosakkernes Sanger. Efter Maleri af J. Brandt.

De eneste Oplysninger, Politikommissæren i Saint-Mandé kunde give om Madeleinas Familie, var, at den stammede fra Amerika og hed Yveling; efter at have realiseret deres lille Formue, som beløb sig til omtrent hundrede Tusinde Francs, havde de bosat sig i Paris.

Yveling, der var en smuk Spanierinde med straalende sorte Øjne, foreslog, at de skulde tage paa Landet. De lejede et lille Hus med Have i Chaville, og ved Foraarets Begyndelse flyttede Familien derud.

Yveling elskede sin lille Pige, men han elskede sin Hustru, sin Sylvia, endnu højere. Den stakkels ved haardt Arbejde, forsvandt lidt efter lidt, og snart var der kun tyve Tusinde Francs igen, næppe nok til at rejse tilbage til Amerika for at prøve Lykken paa ny.

Men Sylvia hadede Forretninger og var bange for Bekymringer; hun brød sig ikke om sin Mand

og meget lidt om sin lille Pige; hun brød sig kun om Fornøjelser. Hun gyste ved Tanken om at skulle forlade det lille Hus ved Foden af Højen, hun følte Skræk, naar hun tænkte paa, at hun ikke mere skulde foretage sin daglige Køretur i den lille, silkebetrukne Vogn, ved Tanken om, at hun ikke mere var rig og kunde tage Del i Livet. Var hun da ikke smuk? Mange Mennesker standsede for at beundre hende, naar hun kørte forbi. Hun tog hurtig sin Beslutning. En Dag, da hendes Mand var gaaet ud med Madeleina, satte hun sig i Besiddelse af de tyve Tusind Francs, der var tilbage til hendes Barns Opdragelse, og uden at føle mindste Anger rejste hun sin Vej.

Da Faderen og Barnet kom hjem, var Huset tomt; Fuglen var fløjet bort for at søge sig en anden Rede.

Paa et Bord havde Sylvia efterladt en Seddel, der ret viste hendes Hjertes Tomhed:

»Jeg er bange for Fattigdommen; jeg rejser hjem til mit Land. Farvel for bestandig.«

Yveling troede, han var bleven gal. Hans Hustrus Opførsel knækkede ham fuldstændigt. Sorgen bemægtigede sig ham ganske. Hans Aand blev paa kort Tid ganske sløvet, og han beredte sig med fuldstændig Ro paa at dø.

Den næste Dag forlod han Chaville og lejede sig ind i et Hotel garni i Trône Kvarteret.

Han tænkte:

»Naar jeg ikke har flere Penge, tager jeg Livet af mig.«

Og saa kom den Dag, hvor han udførte sin fortvivlede Beslutning.

* * *

»Hvad skal der blive af den lille?« spurgte Guy Politikommissæren.

»Det offentlige maa tage sig af hende, med mindre,« tilføjede han og betragtede Guy nøje, »De skulde kende en eller anden, som vil tage sig af hende.«

Den unge Mand var allerede kommen paa den Tanke at tage den lille Pige til sig; han svarede roligt:

»Jeg bor hos en gammel Tante, en meget værdig Dame; hun vil sikkert gerne tage den lille Pige til sig.«

»Er Deres Tante da rig?«

Han svarede:

»Jeg tjener atten hundrede Francs i Ministeriet, og vi kan godt alle tre leve lykkeligt af disse Penge.«

Kommissæren erkyndigede sig lidt nøjere om den gode Tante Angelique, og næste Dag bragte Guy den lille Madeleina til sit beskedne Hjem.

* * *

Paa den Maade blev Guy de Frileuse i Løbet af et Par Dage Familiefader. Han maatte sige Farvel til sine Roture, til de flotte Aftensmaaltider i det grønne, han maatte give Afkald paa alle sine kæreste Adspredelser. Lidt efter lidt forøgedes hans Indtægter, og han blev Kontorchef; Madeleina blev sat i Klosterskole, indtil hun var 15 Aar gammel. Hvor hun dog var bleven smuk! Hun lignede ikke mere den lille Tøs med de vilde, sorte Lokker; hun var nu en meget smuk Pige med store, straalende Gazelleøjne, og hendes Mund, der var rød som Granatæblet i hendes Fædreland, aftegnede sig som en blodig Linje paa hendes yppige, mørke Hud.

Guys Venner sagde:

»Hvor Madeleina dog er smuk!«

Guy følte Vrede derover; han holdt ikke af denne Beundring.

Han blev gnaven og indesluttet; han var skinsyg paa dette Barn, paa hendes Smil og hendes Blik.

Tante Angelique saa' meget snart, hvad der var i Vejen med ham.

En Dag sagde hun til ham:

»Er du forelsket i vor lille Madeleina?«

Guy, som ikke var forberedt paa et saadant Spørgsmaal, følte, hvor Blodet strømmede ham til Hjertet.

Han svarede:

»Saadan et Barn! Hvad tænker du dog paa, lille Tante?«

Hun saa paa ham, ganske forbavset.

»Er det dit Alvor?« sagde hun.

»Mit ramme Alvor.«

»Ja, saa maa du tænke paa at gifte dig. Jeg vil skrive til min gamle Kusine, at hun skal komme og besøge os med sin Datter; det er en smuk Blondine paa tyve Aar; hun faar en god Medgift, hvad der jo ikke er nogen Skade til; saa er du sikret for Pesten af dit Liv og kan beholde vor lille Pige hos dig, hvis jeg skulde falde fra.«

En stor Medgift, en blond Pige, en Kusine, andet hørte han ikke.

Tante Angelique tilføjede:

»For den lilles Skyld bliver du nødt til at gifte dig.«

»Ja, du har Ret, Tante.«

Det var ham det samme, om hans tilkommende Hustru var blond eller brunet: han giftede sig jo for aldrig at skilles fra Madeleina.

De to Kusiner kom. Madeleina lod til aldeles ikke at bekymre sig om Guys forestaaende Giftermaal, men snart viste der sig en dyb Rynke mellem hendes mørke Øjenbryn.

Hun lo ikke mere. — Stakkels Barn! hun havde ikke Anelse om det store Offer, Guy bragte.

Tidligere spillede hun om Aftenen hans Yndlingsmelodier og vilde vide hans Mening om alt muligt; nu spillede hun ikke mere, talte kun lidt, men Guy følte bestandig, at hendes sorte Øjne betragtede ham; men dog talte hun muntert med hans Forlovede og tog Del i Forberedelserne til Bryllupet. Madeleina havde en stærk Karakter . . .

* * *

Om otte Dage skal den store Forandring foregaa i Guy de Frileuses Liv. Kusinerne ere rejste hjem til deres Landsby, men han skal meget snart følge efter.

Vi ere i Slutningen af September, Bladene begynde at falde, og Himlen er rød i Horisonten.

Marnefloden løber klar og gennemsigtig; paa Siderne græsser Kvæget. I Kroerne er der muntre Mennesker, og paa de klare Bølger glider nu og da en Baad forbi.

Baade Guy og Madeleina er der; det er hende, som har forlangt at gense dette Sted. Ingen af dem har været her i de forløbne ti Aar.

Det er den samme Septemberdag, den samme stille Fred som den Gang. Vennerne, maaske dem fra gamle Dage, fiske i Floden og gaa i Land paa den modsatte Bred for at more sig i Fyrretræernes Skygge.

Rundt omkring er der glade Medmennesker.

Guy og Madeleina spise sammen til Middag helt nede ved Vandet. Vinen i deres Glas skinner omkap med den nedgaaende Sols sidste Straaler.

De blive der længe; det er, som om de aldrig kunde blive færdige med deres landlige Maaltid. Madeleina spiser ikke, hun ser uafbrudt paa Guy, som om hun for bestandig vilde indprente hans elskede Træk i sin Hukommelse.

Guy hører, at Folk omkring dem siger:

»Se der! det er en ung Fader, som gør Skovtur med sin Datter.«

»Hvor hun dog er smuk, hans Datter!« siger en anden.

Disse Ord saare Guys Hjerte som Dolkestød, og han føler en utaalelig Smerte derover; han er saa bevæget, at han synes, han maa dø.

Han tager Madeleina ved Armen.

»Kom,« siger han.

Og mens Natten falder paa, naa de Skoven.

Han trænger til Stilhed og Ensomhed, til at flygte bort fra alle andre Mennesker. Ak, hvor Verden dog er ubarmhjertig, og hvor han dog hader alle Mennesker.

De tale ikke, men Madeleinas lille Haand skælver paa den unge Mands Arm. Fuglene flyve til deres Reder i de høje Trætoppe, og den forelskede Gærdesmutte nynner sin sidste Sang. Saa falder Natten pludselig paa, Himlen bliver mørk. De gaa uden at vide hvorhen. Det er jo ligegyldigt; Skoven er øde, og Stilheden bliver kun afbrudt af et enkelt Vindpust og af de faldende Blade.

»Jeg er saa træt,« siger den unge Pige endelig.

»Vil De hvile Dem lidt her?«

»Hvorfor siger du ikke du til mig, som du altid plejer?« siger hun.

»Ja, det er ogsaa sandt, du har Ret, jeg ved ikke, hvad jeg tænkte paa. Her er en Bænk, sæt dig et Øjeblik.«

Han bliver staaende foran hende.

»Kom hen til mig.«

Saa siger hun:

»Nu skal du jo snart giftes, ikke sandt? — — Jeg er saa lykkelig over at kunne passiare rigtig længe med dig, vi to alene; nu faar jeg jo snart ikke mere den Glæde.«

Hun tilføjer:

»Du har opdraget mig, jeg er dig saa taknemlig; jeg holder saa meget af dig, naar du blot vidste . . .«

»Aa, tal ikke om Taknemlighed,« sagde han bittert — »jeg vil ikke have det, du skylder mig intet.«

»Du har været mig i Faders Sted,« siger hun uskyldigt.

En Purpurrødme farver den unge Mands Pande; hans Hjerte banker heftigere.

»Du holder altsaa af mig, som du vilde have holdt af din Fader?« spørger han blidt; »det er altid noget; Tak, min lille Veninde.«

»Jeg holder ikke af andre end dig i hele Verden!«

Han begynder igen:

»Du vil ogsaa en Gang gifte dig, og saa vil du faa andre at holde af.«

»Vil du holde mindre af mig, naar du bliver gift?«

»Aa, hvad mig angaar, vil jeg altid holde af dig, du vil altid for mig være den lille Madeleina, som jeg holder saa meget af.«

»Jeg vil ogsaa altid holde af dig, jeg vil aldrig gifte mig, aldrig.«

Nu begynder hun at hulke, og store Taarer rulle ned over hendes feberhede Kinder. Hendes Taarer blive ved at rinde som en uudtømmelig Kilde.

Han spørger:

»Hvorfor græder du?«

»Hvorfor jeg græder?« siger hun, »fordi jeg er skinsyg, fordi en anden Kvinde kommer til dig, fordi jeg lider og er ude af mig selv, siden dit Ægteskab blev bestemt, fordi . . . . fordi . . . jeg dør af Sorg.«

»Min lille Madeleina!«

Han er bange for at forstaa hende; er det sandt, hvad hun siger, eller er det kun en Drøm?

Han siger:

»Jeg elsker dig!«

Og hun mumler ganske sagte:

»Jeg holder af dig, jeg elsker dig!«

Det er nu ganske mørkt, medens de sige alt dette, og Nattens Slør skjuler deres blussende Ansigter.

De kunne godt tilstaa hele deres Kærlighed; der er ingen andre end den rislende Bæk, der kan høre dem, og saa Skovens smaa Fugle, men de sove nu.

Men ligesom for ti Aar siden kommer Maanen nu helt frem bag Skyerne, og lidt efter lidt ligge Skoven og Træerne som badede i dens Lys.

For dem synes den at være Lyset, Livet og Lykken.

»Se,« siger Madeleina, »dér var det, at du fandt mig.«

De se sig omkring. Det er den samme rolige Bæk, den samme ensomme Bænk, hvor han sad for ti Aar siden, de samme Fyrretræer og de samme smalle Stier.

* * *

Saadan gik det til, at Madeleina, Datter af den hængte Yveling, blev Fru Guy de Frileuse.

Maxime Villemer.

Skildringer af Pesten i London 1665.

Efter forskellige Kilder ved

B. Tortrix.

Overtro, Kvaksalvere.
Offentlige Forsigtighedsregler.

Der havde vist sig en Komet kort Tid før Pestens Komme, og bagefter kunde Folk saa bestemt huske, at den havde haft en uhyggelig og ulykkespaaende Farve, og at dens Bevægelse havde været tung, langsom og besynderlig højtidelig, og at den var gaaet hen lige over Byen og saa lavt, at den næsten rørte Tagene og aabenbart havde Ærinde til selve Byen. Denne Komet gav Anledning til megen Snak, og mangen gammel Kælling lagde Fingeren paa Næsen og tydede dens Visit til Forskrækkelse for sig selv og alle andre. Kællingesnak, Drømme, astrologiske Udsagn og Spaadomme kom i hin ophidsede Periode

til at spille en umaadelig Rolle i Mængdens Fantasi, og der var nok af Humbugsmagere og hysteriske Personer til at holde Ophidselsen vedlige. Der udkom ogsaa adskillige Smaabøger, som gjorde megen Skade, Almanaker og astrologiske Forudsigelser, hvori den vildeste Overtro var sat paa Tryk. Prædikelystne Folk tog Anledning til at prædike paa Gader og Stræder. En Mand gik omkring og raabte uafladelig, at om faa Dage vilde London være ødelagt. En anden Mand løb næsten nøgen omkring — hans hele Paaklædning var et Par Underbukser — Dag og Nat og skreg uafbrudt: »O, store og frygtelige Gud!« Han sagde intet andet, men gentog utrættelig dette Udraab og med en Stemme og et Ansigt, som udtrykte den dybeste Rædsel. Han ænsede ikke Tiltale, og naar han spiste eller hvilede, var en Gaade for alle. Han var vel en af de mange, der i mere eller mindre Grad vare skræmte fra Forstanden, og af hvilke nogle hørte Stemmer, som bød dem at flygte, for Pesten vilde blive saadan, at de levende ikke kunde begrave de døde, medens andre saa Aabenbaringer eller Syner. Nogle havde saaledes set en Haand med et flammende Sværd komme ud af Skyerne, og Sværdet hang over Byen; andre saa Ligvogne og Ligkister i Luften eller Bunker af døde Kroppe, som laa ubegravede.

Disse Folk, som saa Syner, optraadte paa Gader og Pladser og samlede Opløb omkring sig og fik Tilhørerne til at tro at se, hvad de selv indbildte sig at se. Defoés Meddeler fortæller, at han en Gang i Marts sluttede sig til en Forsamling paa Gaden for at faa at vide, hvad der var paa Færde. Alle Folk stod og stirrede op i Luften for at faa Øje paa, hvad der dér efter en Kones Forklaring var at se. Hun fortalte, at hun saa en hvidklædt Engel, som svingede et frygteligt og flammende Sværd over sit Hoved. Hun beskrev Skikkelsen saa omstændeligt, at Tilhørerne efterhaanden ogsaa syntes at se den. »Ja, jeg ser den tydelig,« sagde en. »Nu kan jeg se Sværdet,« sagde en anden, og saaledes bredte Synet sig lidt efter lidt over Forsamlingen. »Jeg umagede mig for at se, hvad der kunde ses,« siger Fortælleren, »om end ikke med Tilbøjelighed til at lade mig saa fantastisk paavirke som de andre, og jeg sagde, at jeg ikke kunde se andet end en hvid Sky, som Solen gjorde skinnende paa den ene Side. Konen forsøgte da at vise mig Engelen, men kunde ikke faa mig til at tilstaa, at jeg saa den, og jeg maatte have løjet, hvis jeg skulde have gjort denne Tilstaaelse. Men Konen stirrede mig da ind i Ansigtet, og idet hun indbildte sig at se, at jeg smilede, vrededes hun saadan, at hun vendte sig fra mig og sagde, at jeg var et ugudeligt Menneske og en Spotter, men at det var Guds Vredes Tid, og at frygtelige Ting vare i Vente, og at Spottere som jeg skulde forbandes og omkomme. De omkringstaaende lod til at føle sig smittede af den Afsky, hun udtrykte overfor mig, og jeg mærkede, at jeg ved at forsøge paa at overbevise dem om, at jeg ikke havde let af dem, blot vilde opnaa at blive overdøvet af deres Haan og Vrede og slet ikke troet.«

Der var en saadan Seen Syner, og der fortaltes de besynderligste Ting hver Dag og med en saadan Overbevisning, at selv fornuftige Mennesker maatte føle sig uhyggeligt til Mode, thi vovede de at gøre Indvendinger mod denne vanvittige Overtro, opnaaede de blot at blive ansete for ugudelige og forhærdede Mennesker.

De Folk, der gjorde sig Forretning af Overtro, kunde i Ly af Folkestemningen drive deres Spil paa den frækkeste Maade. Rundt omkring dukkede der paa en Gang en Mængde Forretninger op. Der opsloges Skilte, hvorpaa der stod: »Her bor en Stjernetyder.« »Her kan De faa Deres Fremtid læst,« osv., og Munken Bacons Messinghoved, som var det almindelige Skilt for den Slags Folk, dinglede i saa godt som alle Gader og Gyder. Og Skilte med Sybilles eller andre Spaakvinders Hoved savnedes heller ikke. Der var daglig Trængsel udenfor disse Spaamænds og Spaakvinders Døre, og hvis en eller anden alvorligt udseende Fyr i Fløjels Jakke og sort Kjole — den Dragt, hvori disse »Stjernetydere« almindeligvis gik — viste sig paa Gaden, strømmede Folk efter ham i Masser og gjorde ham Spørgsmaal, medens han gik fremad.

Det nyttede ikke, at Præsterne fra Prædikestolen dundrede imod denne Overtro. Det var umuligt at bringe det egentlige Folk til at fatte, at det var Humbug. De ødte deres Penge hos disse Svindlere for at faa Svar paa Spørgsmaal, som intet ærligt Menneske kunde have svaret paa. Tjenestepigernes Spørgsmaal skal som Regel have været disse: »Herre, for Guds Skyld, sig mig, hvorledes skal det gaa mig? Vil min Frue beholde mig, eller lader hun mig gaa? Vil hun blive her, eller rejser hun? Og vil hun, hvis hun rejser, tage mig med? Eller skal jeg blive her, fordømt til at sulte og dø?«

I det hele, alle disse Folk, der vare afhængige af andre, hvor svævede de ikke i Angst for de Bestemmelser, deres overordnede vilde tage! Og Arbejdsløsheden blev enorm. Kun faa Skibe vovede sig op ad Floden. Handelen standsede, og i en Tid, hvor saa mange Huse stod tomme, var der ikke Tanke for at bygge. Alt Bygningshaandværk hørte op. Skibsbyggeriet hørte op. Sømænd og alle mulige Slags Arbejdere gik ledige. Alle Familier, baade de, der rejste, og de, der blev tilbage, indskrænkede deres Husstand til det mindst mulige, og Masser af Butiksfolk, Tjenere og navnlig stakkels, fattige Tjenestepiger, venneløse og hjælpeløse, blev smidte ud, uden Hjem, uden Beskæftigelse, og deraf fulgte de mest fortvivlede og sørgelige Ting.

Gødgørenheden var stor, men forslog kun lidt overfor disse Masser af nødlidende Stakler, dog medførte Følelsen af den fælles Ulykke en vis Resignation, som gjorde det muligt at holde Orden i Byen, og trods Nøden fandt de fattige ikke paa at plyndre Bøndervognene, som vovede sig til Byen med Fødemidler, eller gøre andre fortvivlede Ting, som kunde have haft saa skæbnesvangre Ting til Følge som for Eksempel det, at Landboerne ikke længer turde bringe Levnedsmidler til Staden.

Pesten medførte imidlertid og lykkeligvis Beskæftigelse for mange Mennesker. Navnlig krævede Spærringen af de forpestede Huse et stort Antal Vagter. Der var paa et og samme Tidspunkt efter Sigende over titusinde Huse lukkede, og til hvert Hus var to Mænd nødvendige, idet de skiftedes til at holde Vagt, den ene om Natten, den anden om Dagen. Ogsaa Bortfjernelsen af Ligene og Dannelsen af de store Massegrave krævede mange Menneskers Virksomhed.

Paa mange Maader søgte man at modarbejde Pestens Fremadskriden. For det første gennem Religionen. Der holdtes utallige Kirkemøder, og trods Faren for Smitte vare Kirkerne stuvende fulde; desuden forøgede man Antallet af Fastedage og søgte saaledes gennem Bøn og Faste at røre Guds Hjerte. Døden hang ikke længer over Menneskenes Hoved, men var i deres Hjem, i deres Stuer og stirrede ind i deres Ansigter. Det var en Tid, i hvilken mangen Samvittighed vaagnede, og mange haarde Hjerter smeltede i Taarer. Mangen bodfærdig Tilstaaelse af længe skjulte Forbrydelser krøb frem over Menneskenes Læber, og mangt et Tyveri og mangt et Mord blev tilstaaet højt, uden at nogen vilde tænke paa at kræve Forbryderen til Regnskab. Fængsler og Dødsstraffe behøves ikke i en Tid, da selve Døden holder Justits.

I Begyndelsen besøgte nogle af Præsterne de syge, men det varede ikke længe, før de maatte ophøre dermed, thi mangt et Hus vilde det have været den øjeblikkelige Død at gæste. Selv de Folk, der kørte Ligene bort — og som vare de mest hærdede Mennesker i Byen — følte sig undertiden saa slaaede og forfærdede over, hvad de i visse Tilfælde saa, at de kun med Rædsel og Afsky udførte deres Pligt. Dog var det kun i Pestens første Tid, at de følte den Slags Anfægtelser, for de lærte efterhaanden uforstyrrelig at holde, som man siger, »Næsen i Vindsiden«.

Foruden de før omtalte Stjernetydere og Sandsigere, som slog Mønt af Menneskenes Overtro, var der en endnu meget større Klasse Svindlere, der gjorde det samme, nemlig Kvaksalvere, kloge Mænd og Mirakelkoner. Det er utroligt, i hvilken Grad Bygningsfaçader og Gadehjørner vare oversmurte med Doktor-Adresser og Reklamer fra uvidende Banditter, som kvaksalvererede og fuskede i Medicin, og som opfordrede Folk til at købe deres Midler og underkaste sig deres Kurmetoder. »Ufejlbarlige Piller imod Pesten«. »Aldrig fejlende Midler imod Smitte«. »Den bedste Pestsnaps, uforlignelig Drik, som bevarer Legemet for Smitte«. »Anti-Pestpiller«. »Universal-Middel imod Pesten«. »Det eneste ægte Pest-Vand«, osv. i det uendelige. Endvidere optraadte »udenlandske« mandlige og kvindelige Læger, som paastod at have kureret Masser af pestsyge Mennesker i Holland eller Italien i Fjor, og gamle Damer, der »med Held« havde praktiseret i London under Pesten i 1656, og som kun gav Raad til det kvindelige Køn, osv.

Folk fyldte sig med alle mulige »forebyggende Midler« imod Smitte, og mange gjorde derved netop deres Legemer alt andet end modstandsdygtige. Desuden gjorde de alskens Hokus Pokus og bar Amuletter til Beskyttelse. En af disse Amuletter var et Papir, bundet i et vist Antal Knuder, og hvorpaa der stod Ordet »Abracadabra«, formet i en trekantet, omvendt Pyramide i elleve Linjer, saaledes at Endebogstavet af hver Linje var strøget af den næste, indtil kun Ordets første A var tilbage og stod som Pyramidens nedadvendte Top.*)

Endelig skal nævnes Myndighedernes Foranstaltninger til Bekæmpelse af Pestens Udbredelse, offentlig kundgjorte i Slutningen af Juni 1665.

I hvert Sogn skulde Sogneraadet vælge to eller flere paalidelige Mænd til Angivere, der blev tagne i Ed paa, at de samvittighedsfuldt vilde holde Øje med, hvilke Folk der blev syge i Sognet, og i Tilfælde af, at Sygdommen var Pest, lade Politiet lukke Vedkommendes Hus. Ingen kunde nægte at blive Angiver uden derved at blive arresteret, og han maatte forblive i Fængsel, til han bekvemmede sig til at adlyde.

Desuden blev der valgt paalidelige Undersøgere og Ligsyns-Folk af begge Køn. Ogsaa disse maatte aflægge Ed paa at ville aflægge sandt Vidnesbyrd om, hvorvidt ethvert Dødsfald skyldtes Pesten eller ej, og de maatte ikke have anden Bestilling, saa længe de vare Undersøgere. Til Hjælp for disse Undersøgere udvalgtes en hel Del Læger, som skulde besøge og undersøge Folk, som enten sendte Bud efter dem, eller som Angiverne opfordrede dem til at undersøge.

Vagten udenfor ethvert lukket Hus skulde strengt paase, at ingen gik ud af eller ind i Huset. Han skulde hente, hvad de indespærrede behøvede, og naar han gik bort laase Døren af og tage Nøglen med. Dagvagten varede til 10 om Aftenen, Nattevagten til 6 om Morgenen.

Ingen Sygeplejerske eller anden Person maatte forlade et Pesthus før 28 Dage efter det sidste Dødsfald, og hvis nogen gjorde dette, skulde det Hus, hvortil de flyttede, afspærres.

Enhver Husfader skal inden to Timer efter et i hans Hus forefaldet mistænkeligt Sygdoms-Anfald give Meddelelse derom til Angiver-Kontoret, og befindes Sygdommen at være Pesten, da skal Afspærring fra Samkvem med andre øjeblikkelig finde Sted, og Huset forblive lukket til en Maaned efter, at alle ere blevne raske, og Desinfektion ved Ild og Luft har fundet Sted efter Sundhedskommissionens Fordringer.

Hvis nogen besøger et pestbefængt Hus, da skal Huset, hvori han bor, lukkes et vist Antal Dage. Ligeledes maa ingen flyttes bort fra det Hus, hvori han er bleven syg.

Begravelser skulle finde Sted, enten før Sol staar op, eller efter at Sol er gaaet ned, og Naboer og Venner maa ikke følge til Graven eller Kirken. Pestlig maa ikke være i Kirken under offentlig Gudstjeneste, og ingen uvedkommende maa paa Kirkegaarden komme i Nærheden af Lig, Kiste eller Graven, som skal være 6 Fod dyb.

Ethvert pestbefængt Hus mærkes med et fodlangt rødt Kors midt paa Døren og de Ord: »Gud være os naadig!« lige over Korset, som tydelig maa kunne ses.

Undersøgere, Læger og Begravelsesfolk maa ikke færdes paa Gaden uden at bære en rød, tre Fod lang Stav i Haanden, og de maa kun gaa ind i deres eget Hus og de Huse, hvortil de kaldes, og ikke have Samkvem med andre Mennesker.

Naar en Droske var brugt til at køre en syg til Pesthospitalet, skulde den staa og luftes i femseks Dage, før den atter maatte benyttes, (en dejlig Desinfektion!)

Endvidere opfordredes Folk til at feje deres Gade ordentlig, og Skraldemanden, der den Gang var en »Trompetmand«, skulde hver Dag hente Snavset og melde sin Ankomst ved at blæse i Trompet. Lossepladserne skulde være i anselig Afstand fra Byen. Fordærvet Fisk og Kød maatte ikke sælges i Byen. Svin, Hunde, Katte, Duer og Kaniner maatte ikke holdes i nogen Del af Byen, og ethvert Svin, som fandtes strejfende omkring paa Gader og Stræder, skulde konfiskeres, og Ejeren straffes. Alle Hunde blev slaaede ihjel af Hundedræbere, der lejedes af Staden til denne Bestilling.

Fremdeles toges der strenge Forholdsregler overfor de Masser af Tiggere og løse Personer, der sværmede omkring paa Gaderne. Bjørnekampe og alle Slags Skuespil og offentlige Festligheder blev forbudte. Værtshusene skulde lukkes Klokken ni o. m. m. blev der gjort for at hæmme Forhold, som kunde befordre Smittens Udbredelse.

*) At Abracadabra ogsaa her til Lands var en Beskyttelsesformular imod Spøgelser og andre »farlige« Ting, ved vi fra Holbergs Komedie »Abracadabra eller Husspøgelset«.

Opgaver.

Dominoopgave.

A, B, og C spiller Domino. Hver tager 8 Brikker, der bliver saa fire liggende ubesete. Der bliver ikke købt. A har

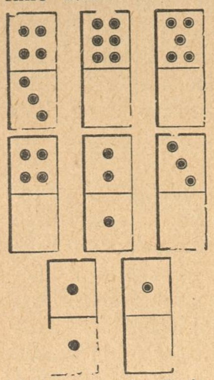

A lægger sin Dobbeltbrik ud. B og C passer. A lægger ud. B lægger til. C lægger til. A lægger til, lukker og vinder Partiet. — B havde mellem sine 8 Brikker 6 dobbelte. Summen af Øjnene paa hans 8 Brikker var 61; Summen af Øjnene paa de 5 udlagte Brikker var ialt 8. — Hvilke Brikker havde B foruden de 6 dobbelte, hvilken Brik lagde C ud, hvor stor var Summen af de 4 Brikker, der ikke vare sete, og hvor stor Summen af C's 8 Brikker?

Gaade.

Hvad er det for et Vaaben, hvis Navn bestaar af fire Bogstaver, som, naar de omsættes 4 2 3 1 bliver til, hvad man let kan blive?

Mørk Tale.

Hvilken Drik er det, som man spiser, men ikke kan drikke?

Bedstefars Skæg.

Omflytningsopgave

. . .
. . .

Disse 6 Prikker skal omflyttes saaledes, at der fremkommer 3 Rækker, som hver indeholder 3 Prikker.

Flere Løsninger kan findes.

Løsning paa Skjulte Ord i Nr. 21.

Reval — Eva.

Løsning paa Logogrif i Nr. 21.

Andemad.

Løsning paa Geografisk Opgave i Nr. 21.

Modena
Esbjerg
Mosel } Memel Volga
Ebro
Libav

Indhold.

Billeder: Den første Snеppe. Efter Maleri af J. Schmitzberger. — 3 Billeder fra det danske Kunstindustrimusæum. — Kosakkernes Sanger. Efter Maleri af J. Brandt. — Bedstefaders Skæg. Humoreske i 4 Billeder. — 2 Fiksérbilleder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Det danske Kunstindustrimusæum. — I Maaneskin. Af Maxime Willemer. — Skildringer af Pesten i London. Af B. Tortrix. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Fiksérbillede III.

»Der ligger en Mand paa Ryggen der.« — »Hvor?«

Løsning paa Arithmogrif i Nr. 21.

S	u	r	i	n	a	M
	H	o	s	e	A	
	A	n	k	e	R	
	K	a	t	h	I	
	E	l	i	s	A	
	S	a	m	o	S	
	P	i	r	a	T	
		E	m	U		
		A	g	A		
	R	u	d	e	R	
E	l	e	f	a	n	T

Hermed følger et Tillæg.

Fiksérbillede IV.

Ved Dyreskuet. Hvor er Præmietyren?

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 23	1 Kr. 25 Øre Kvartalet.	Søndagen den 8. Marts.	10 Øre pr. Nummer.	1896.

Han elsker af Hjerte med Smerte. Efter Maleri af Pram Henningsen.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Kaptajn Winstanleys første Skridt paa den ny Bane havde været Salget af Bullfinch, og som Betaling for den havde han af Lord Mallow, en ung irsk Adelsmand, modtaget en Anvisning paa to hundrede Guineer. Disse Penge havde Kaptajnen anbragt hos en Bankier, og han haabede, at dette Depositum skulde vokse til en anselig Sum, inden de syv fede Aar vare forbi.

Kaptajnen udviklede disse sine økonomiske Betragtninger for sin Hustru en Dag, da de sade ved Frokostbordet.

»Jeg har tænkt paa dine Ponnyer, min kære,« sagde han let henkastet, idet han tog sig en Kotelet. »Tror du ikke, det fornuftigste var, om vi solgte dem?«

»Men Conrad,« udbrød Mrs. Winstanley, idet hun i sin Forfjamskelse skænkede Theen ud paa Bordet i Stedet for i Koppen, »det er da ikke dit Alvor. Vil du sælge mine Ponnyer?«

»Sig mig, hvor mange Gange bruger du dem om Aaret?«

»Ikke ofte, det er sandt nok. Jeg har i den sidste Tid været noget nervøs paa Køreture; det kommer af, at jeg har haft adskillige Uheld, Sammenstød og lignende. Men jeg holder saa meget af de graa Ponnyer. De er saa smukke. Deres Hoveder er næsten arabiske. Det siger Oberst Carteret, og han har været i Arabien.«

»Min kære Pamela, tror du virkelig, at man holder et Par Ponnyer fordi de er smukke, og Oberst Carteret siger, at de har arabiske Hoveder. Han forstaar sig ikke mere paa Heste, end jeg paa Urverdenens Dyr. Har du nogen Sinde tænkt over, hvad disse Dyr koste dig?«

»Nej, Conrad, jeg er ikke nogen beregnende Natur. Jeg vilde foragte mig selv, hvis jeg anstillede lave Beregninger over enhver Ting.«

»Det er et Princip, som ikke duer i Praksis. Naar man har Hang til Ødselhed, saa er det lige saa godt, at man faar at vide, hvor meget man bortødsler. Disse Ponnyer koster dig mindst halvandet hundrede Pund om Aaret, thi, hvis du ikke havde dem, kunde der undværes en Mand i Stalden.«

»Ja, det er ganske vist ikke saa faa Penge,« sagde Mrs. Winstanley, som hadede at køre og kun havde anskaffet sig Ponnyerne, fordi andre Folk i hendes Stilling holdt Ponnyer.

Men Tanken om at skille sig af med noget, der hørte til Ejendommen, saarede hende dog dybt.

»Jeg ser dog ikke, hvorfor vi skulle pine os for de Penges Skyld,« svarede hun. »Saaledes som det nu gaar, har alt gaaet lige siden jeg blev gift. — Hvorfor skal der nu med ét indføres Forandringer?«

»Ser du ikke, Pamela, at du maa tænke paa Fremtiden. De store Indtægter, du bortødsler —«

»Edward anklagede mig aldrig for Ødselhed,« afbrød Mrs. Winstanley ham, idet hendes Øjne fyldtes med Taarer, »kun med Hensyn til Kniplinger antydede han, at jeg var en Smule ekstravagant.«

»De smukke Indtægter, du nu glæder dig ved, ville om syv Aar blive reducerede til femten hundrede Pund om Aaret, en Sum, af hvilken vi ikke kunne leve anstændigt i et Hus, som dette. Du ser altsaa, Pamela, at hvis vi ikke inden den Tid har sørget for at lægge en ordentlig Pengesum til Side, kunne vi blive nødte til at forlade Abbediet og leve ganske anderledes tarveligt end nu.«

»Forlade Abbediet!« udbrød Mrs. Winstanley forfærdet. »Jeg har boet i dette Hus, siden jeg blev gift, Conrad.«

»Det ved jeg, min kære Pige, men du vil alligevel blive nødt til at leje dig ind i et mindre og sparsommeligere Hus, naar du kun har femten hundrede Pund om Aaret.«

»Det maa aldrig ske! Jeg vilde ikke kunde overleve en saadan Skam.«

»Derfor bør vi ogsaa indrette os paa, at leve fornuftigt i de næste syv Aar.«

»Saa er det bedst, du sælger mine Ponnyer, sælg dem straks. Det var dog for galt, om de skulde æde os fra Hus og Hjem.«

»Men hvis de virkelig forskaffer dig saa megen Glæde, min kære Pamela, vil jeg virkelig ikke overtale dig til at skille dig ved dem,« sagde Kaptajnen, der saa, at han havde vundet Spillet.

»Nej, nej, jeg bryder mig ikke om dem. De har tvertimod ofte indjaget mig en frygtelig Skræk.«

»Saa vil jeg se at blive af med dem saa snart som muligt tillige med Vognen.«

»Vognen bruger Nora, naar hun kører med Titmouse,« indvendte Mrs. Winstanley. »Den kan vi næppe undvære.«

»Min kære, naar du maa nægte dig at holde Ponnyer af Sparsommelighedshensyn, kan du da forstaa, at jeg ikke vil holde en Ponny til din Datter,« sagde Kaptajnen i en vigtig Tone. »Nej — Titmouse skal ogsaa sælges. Nora rider desuden saa meget, at hun ikke vil savne Ponnyen. Vi kunne saa undvære en Mand og en Dreng i Stalden.«

»Hun holder saa meget af Titmouse,« bemærkede Moderen.

»Hun har den store Svaghed, at bortødsle al for megen Kærlighed paa Dyr — det maa man se at vænne hende af med. Nu skriver jeg i Morgen til Tatersall om de tre Ponnyer og saa er det bedst, vi med det samme kommer af med det store Dyr, som Bates rider. Han kan bruge en af mine i Stedet. Saa bliver der kun fem Heste tilbage i Stalden: mine to Rideheste, Arion og dine Køreheste.«

»Fem Heste!« sukkede Mrs. Winstanley tankefuld. »Stalden vil ikke være til at kende igen med fem Heste. Her plejede at være saadan et Liv om Morgenen, den Gang, jeg blev gift. Hestene plejede at vende Hovederne, naar Squiren og jeg traadte ind i Stalden og de hørte vore Stemmer — det var nogle nydelige Dyr med store intelligente Øjne.«

»Du vilde være en rigere Dame nu, hvis du havde haft færre af disse nydelige Dyr med store, intelligente Øjne,« sagde Kaptajn Winstanley. »Og lad os nu gaa ud i Haven — saa skal du se, hvad den ny Gartner har forstaaet at udrette.«

Mrs. Winstantey rejste sig med et lille klagende Suk og ringede paa Klokken. De gode, gamle graahaarede Havemænd — Mænd, der syntes hende at høre lige saa meget med til Haven, som de Træer, der voksede i den — de vare nu blevne afskedigede og afløste af to unge, kraftige Skotter, hvis Dialekt var Græsk for Husets Herskerinde. Det saarede hende at se disse Fremmede arbejde i hendes Hjem — det borttog det hjemlige, som hidtil havde hvilet over Abbediet. Det skar hende i Hjertet, at Squirens gamle Tjenestefolk vare kastede ud i Livet uden Pension, uden Støtte, gamle og svage, som de vare. Og dog vare disse Forandringer udførte med hendes Vidende og tilsyneladende med hendes Vilje. Kaptajnen havde nemlig overbevist hende om, at hendes Mening var urigtig og hans veloververjet og logisk, og hun havde ikke haft Sjælsstyrke nok til at sige: »Jeg vil ikke have det. Denne Uretfærdighed vil jeg ikke finde mig i.«

Ogsaa med Hensyn til Gavmildheden i Køkkenet, var der indført ny Love, som var meget følelige i Beechdale og de andre smaa Landsbyer — Landsbyer paa en halv Snes Huse, der havde vendt sig mod Abbediet om Trøst og Hjælp, ligesom Blomsten vender sig mod Solen. Kaptajn Winstanley var en bestemt Modstander af, hvad han kaldte »blind Godgørenhed«. Hans Hustrus Navn skulde findes paa Listerne fra alle organiserede Institutioner, saasom Asyler, Understøttelsesforeninger og lignende; i det hele taget skulde hun være med i alt, der var ordnet systematisk, hendes Navn maatte ikke savnes paa nogen trykt Subskribtionsliste; men det at være barmhjertig Samaritan tillalte ikke Kaptajnen. Abbediets Køkken skulde ikke staa aabent for alle. Tiggeren og den fattige skulde ikke mere være sikker paa et Maaltid Mad. Bønderne kunde ikke længere gaa derhen og frit sige frem, hvad de trængte til: Vin og Saft til de syge, et Brød, naar Faderen ikke havde Arbejde, eller lidt Levninger fra Middagsbordet. Alt dette var nu forbi. Køkkendøren var lukket for alle fremmede.

»Det undrer mig ikke,« sagde Kaptajn Winstanley, »at hver Skilling af dine Indtægter er gaaet med til den Husholdning. Jeg havde ikke ventet at finde en saadan Ødselhed og Uorden i en Godsejers Hus.«

»Muligvis har Trimmer været lidt ekstravagant,« sagde Mrs. Winstanley. »Jeg har overladt alt til hende, da jeg ved at hun er os tro og hengiven.«

»Hun er dig saa hengiven, at hvis hun var bleven ved paa denne Maade et Par Aar til, vilde du rimeligvis være gaaet fallit og Skifteretten kunde saa have ordnet dine Sager. Jeg har omhyggeligt gennemgaaet hendes Bøger for de sidste to Aar og de vise en Udgift, der gaar over Rimelighedens Grænser. Naa — jeg tror nok, jeg har ladet hende forstaa, at Husholdningen maa føres efter en ganske anden Maalestok i Fremtiden.«

»Du fik hende til at græde saa voldsomt, Stakkel,« sagde hans Hustru. »Hendes Øjne vare ganske røde, da hun kom ud fra dit Værelse.«

»Fik hende til at græde,« gentog Kaptajnen i en foragtelig Tone. »Hun er saa fed, at den mindste Smule Sindsbevægelse straks presser Taarer af hende. Det er ikke Vand, men Olje, hun udgyder.«

»Hun har i tyve Aar været mig et trofast Tyende,« sukkede Mrs. Winstanley.

»Og hun vil blive endnu mere trofast i de næste tyve Aar, hvis hun lever saa længe. Jeg har ikke i Sinde at afskedige hende. Hun er en fortrinlig Kok og nu, da hun ved, at det ikke gaar an at smide Pengene ud, uden at man ved, hvad man faar for dem, vil hun ogsaa blive en sparsommelig Bestyrerinde. Jeg har selv i tre Aar været Messeforstander, og jeg ved meget vel, hvad der bør gaa med i en Husholdning. Jeg skal nok have et vaagent Øje med hende, det skal jeg love dig.«

»Aa, Conrad,« sagde Mrs. Winstanley i en ynkelig Tone, »du taler om os, som om vi var en Institution, et Arbejdshus eller saadan noget lignende, hvor Udgifterne skulle regnes ud pr. Hoved.«

»Min kære Pamela, en Mand med praktisk Sans maa kunne indrette et privat Hus lige saa fornuftigt som en Flok tykhovedede Sogneraadsmedlemmer et Arbejdshus.«

Mrs. Trimmer havde i Virkeligheden forladt sin ny Herres Værelse dybt nedbøjet; hun var saa ulykkelig, at hun maatte flygte ind i sit eget Værelse for at give sine Taarer frit Løb. Først senere fik hun saa megen Ligevægt i Sindet, at hun kunde meddele sin Sorg til Forbes og Pauline.

Hun havde haft en Fægtning med Kaptajnen, men efter de foreliggende Resultater havde hendes Modstand kun været svag. Han havde gennemgaaet hendes Husholdningsbøger for de sidste ti Aar — hvad Squiren og hans Hustru aldrig havde gjort — og skønt han havde fundet dem fuldstændig i Orden, havde han dog ikke lagt Skjul paa, at han fandt enkelte af Udgiftsposterne skandaløse.

»Hvis De ikke er fornøjet med mig, Sir,« sagde Mrs. Trimmer, skælvende af Harme, »er det bedst at jeg gaar min Vej. Hvis De tror, at der er noget uhæderligt i mine Regnskaber, vil jeg ikke sove en Nat til i dette Hus, skønt det har været mit Hjem i fyrretyve Aar — nej, jeg vilde ikke blive en Time længere her i Huset.«

»Jeg har aldrig tvivlet om Deres Hæderlighed, Trimmer. Jeg tror, at Deres Regnskaber i enhver Henseende ere i Orden, men de vise desuagtet en Ødselhed, som der maa sættes en Stopper for.«

»Hvis De er utilfreds med mig, Sir, saa er det bedst, at vi skilles. Jeg kan rejse om en Time, hvis saa skal være, men jeg kan ogsaa blive Maaneden ud, hvis min Frue hellere vil have det saaledes.«

»De er en taabelig Pige,« sagde Kaptajnen. »Jeg vil ikke af med Dem. Jeg er ikke misfornøjet med Dem, men med den Maade, hvorpaa Huset bestyres. Der gives alt for meget bort til de fattige.«

»Ikke en Krumme Brød uden Fruens Tilladelse,« udbrød Trimmer. »Jeg plejer hver Morgen at sige Mrs. Tempest, hvem der har været her den foregaaende Dag for at bede om Hjælp — ikke en Gang Levningerne fra Bordet har jeg givet bort uden Fruens Vidende. »Jeg er ikke stærk nok til selv at sørge for de fattige«, plejede Fruen at sige — men jeg ønsker, at der skal sørges for dem. Tag De dem af det hele.«

»Det er altsammen meget godt, Trimmer, men dette maa nu høre op. Deres Frue vil understøtte de fattige paa en anden Maade for Fremtiden. Dette Hus skal ikke væse et Gæstgiversted for Bønderne — her maa ingen komme i Køkkenet for Fremtiden.«

»Heller ikke i Tilfælde af Sygdom, Sir?«

»Nej. Fattige Folk ere altid syge, naar de se deres Fordel derved. I saadanne Tilfælde har vi jo baade Hospitaler og Sygestuer. Mit Hus skal ikke være et Hospital for fattige. Har De forstaaet mig, Trimmer?«

»Ja, Sir. Jeg forstaar, at alt skal være anderledes end i min afdøde Herres Tid.«

»Netop. Udgifterne skulle holdes indenfor visse Grænser. Desuden maa De afskedige to eller tre af Tjenestepigerne. Her er mindst tre for mange. Jeg ser altid fremmede Ansigter ovenpaa. Det er som man boede paa et Hotel. Tænk over det, Trimmer, og se, hvem De bedst kan undvære.«

»Har De mere at befale, Sir?« spurgte Hus-

holdersken, idet hun tørrede sine Øjne i sit Forklæde.

»Nej. Jo, vent et Øjeblik. Hvor meget faar De i Løn?«

»Tredsindstyve Pund om Aaret,« svarede Trimmer, der var forberedt paa, at hendes Løn skulde nedsættes.

»Saa giver jeg Dem halvfjerdsindstyve.«

Denne uventede Naade fik Mrs. Trimmer til at skælve af Vrede. Hun opfattede denne Gave som et Slags Bestikkelse, en Belønning for at være paaholdende.

»Tak, Sir,« svarede hun med Værdighed, »jeg har aldrig forlangt højere Løn og jeg er tilfreds med, at det bliver ved det gamle. Det kan jo ogsaa godt være, at jeg ikke kan finde mig i at blive her, naar her skal ske saa mange Forandringer.«

»Som De vil — det er meget godt!« svarede Kaptajnen i en let Tone. »Jeg vil saa hver Uge gennemgaa Deres Regninger og samtidig betale de Handlende. Vi ville ikke have disse store, løbende Regninger. Hver Lørdag Morgen Klokken ti bringer De mig Deres Regnskabsbog og alle de Regninger, der maatte være komne.«

»Det var en fuldstændig Revolution. Trimmer, Forbes og Pauline sad længe ved deres Maaltid og drøftede de ny Tider, der vilde oprinde.

»Jeg tænkte nok, at alt vilde blive anderledes,« sagde Pauline, »men jeg troede dog ikke, det vilde blive saa galt. Jeg troede, det vilde blive ganske det modsatte, at vi skulde have store Selskaber og anden Lystighed. Men dette er en oprørende Lavhed! Ikke en Mundfuld Mad til en fattig Familie, og hvis jeg beder min Onkel og Tante om at drikke The her, saa strider det formodentlig ogsaa mod Reglementet.«

»Efter hvad jeg har forstaaet, maa der ikke gives en Bid Mad til nogen dødelig her i Huset,« sagde Mrs. Trimmer højtideligt.

»Gud være lovet, at man da selv har Raad til at købe et Stykke Brød og en Smule The, naar der kommer et Menneske til en,« sagde Pauline, »men derfor bliver det ikke mindre lavt. Det skal ikke undre mig, om han faar Fruen til at sælge sine aflagte Klæder.«

»Han vil formodentlig forlange Nøglerne til Vinkælderen af mig,« sagde Forbes, »og jeg, som har haft dem i fem og tyve Aar!«

Niende Kapitel.

I tre Maaneder havde Kaptajn Winstanley været Herre paa Abbediet og endnu havde der ikke været nogen aaben Stridighed mellem ham og hans Steddatter. Nora havde været kold, men høflig. For Moderens Skyld havde hun behersket sit Sind. Hun huskede, hvad Roderick havde sagt om, at hun burde gøre sin Pligt og ogsaa for sin egen Skyld søge at opretholde Freden, hvor vanskeligt det end var for hendes udisciplinerede Natur. Hun havde endogsaa med Ro fundet sig i Salget af Titmouse, den Ponny, hendes Fader havde givet hende, da hun kun var syv Aar gammel. Havde hun grædt over Tabet af den, var det sket i Stilhed. Hun betragtede det næsten som et Løfte, at hun maatte miste den. Moderen undskyldte Kaptajnens Adfærd, saa godt hun kunde: »Du ved nok, din Fader var en Smule ekstravagant med Heste, min kære Pige, men Arion faar du naturligvis Lov til at beholde.«

»Det glæder mig, Moder,« sagde Nora. »Det skulde ogsaa gøre mig ondt at skilles fra den sidste Hest, Fader gav mig.«

Til Kaptajnen omtalte Nora ikke Salget af Ponnyen med et Ord, og han søgte hverken at forklare eller at undskylde dette Skridt overfor hende. Han handlede, som om han var født som Herre af Abbediet og alle Godserne, og som om hans Hustru og hendes Datter kun vare tilfældige Bifigurer i hans Liv.

Trods de mange Indskrænkninger, den ny Herre havde indført, havde Abbediet aldrig vist sig med større Værdighed og Smag end nu. I Stedet for den gammeldags Liberalitet, som prægede alt under Squirrns Regimente, blev alt nu udført efter bestemte Principper og i en bestemt Orden — alt gik som efter en Snor. De store Middagsselskaber, der havde været saa overdaadige og kostbare, afløstes nu af en let *Diner à la russe*, eller en velvalgt *Menu*, komponeret af Kaptajnen selv efter en fransk Kogebog, hvilken han studerede lige saa ivrig, som en from Israelit studerer Talmud. Den ny Stil var mere økonomisk end den gamle, men den var tillige mere elegant. Naar Bordet stod dækket med det gamle Spisestel og Sølvtøj, hvorimellem Kaptajnen med Smag havde anbragt Grupper af Bladplanter og Blomster fra Drivhusene, afgav det et malerisk Skue. Folk udtalte aabent deres Beundring. Mrs. Winstanleys Hjerte bankede af Stolthed, da hun sad lige overfor sin Mand ved det lange Bord den første Gang, de gav et større Middagsselskab.

»Det glæder mig, min kære, at du er fornøjet,« sagde han til hende, da hun bagefter roste hans Arrangement. »Jeg tror, jeg skal kunne vise dig, at man ikke behøver at være smaalig, fordi man er sparsommelig. Vore Middagsselskaber vil ikke blive talrige, men de skal være fuldkomne i deres Slags.«

Kaptajnen indførte ogsaa en anden Forandring i den daglige Levevis. I Stedet for disse daglige Visiter, hvor man sladrede og drak The, skulde hans Hustru have sin Modtagelsesaften ligesom Lady Ellangowan. En trykt Notits paa Mrs. Winstanleys Visitkort underrettede hendes Venner om, at hun var hjemme hver Tirsdag fra Klokken tre til seks, hvorved indirekte var antydet, at hun ellers ikke var hjemme. Mrs. Winstanley følte sig ikke saa lidt værdigere ved denne Ordning og hendes Mand haabede derved at blive fri for megen ørkesløs Snak og desuden indskrænke den ugentlige Udgift til The, Kager og Fløde.

Hertugen og Hertuginden vendte tilbage til Ashbourne lidt før Jul, og en Tirsdag Eftermiddag begav Hertuginden og hendes Datter sig over til Abbediet, fulgt af Roderick. Det var tydeligt at mærke, at de gjorde sig Umage for at være venlige, og Hertuginden var henrykt over den gamle Hal med Egetræspanelet, den store Kamin med de knitrende Brændeknuder og de blankpolerede Rustninger, der blinkede i Lyset. Hallen tog sig altid bedst ud om Vinteren; dens Storhed og Ælde kom da mere til sin Ret; det var ligesom den da havde mere af Middelalderen ved sig.

»Den minder mig om mit Slot i Skotland,« sagde Hertuginden, »kun er her baade smukkere og hyggeligere. Alt i Skotland ser ud som Sten. Det er et Land, som næsten kun bestaar af Granit.«

»Deres Slot maa dog vist være meget ældre end dette,« sagde Mrs. Winstanley elskværdigt; det glædede hende meget, at hendes Hus havde noget tilfælles med en hertugelig Bolig. »Abbediet er kun fra Henrik den ottendes Tid; det paastaas, at være opført under Henrik den første, men af de gamle Bygninger er der ikke andet tilbage end den gamle Stenport, som fører ind til Staldene.«

»Ja, det er vist frygteligt gammelt, maaske lige saa gammelt som Bjergene. Murene ere ti Fod tykke og vi har en Allé af Egetræer, der skal være tusind Aar gammel. Men hvad nytter det altsammen — Hertugen faar alligevel Bronchitis hver Gang, vi er deroppe.«

Nora var til Stede ved Modtagelsen; hun havde den samme grønne Kjole paa, som hun havde været iført den Dag, Roderick mødte hende ved Hundestaldene, og han tænkte paa, hvor prægtigt hun havde taget sig ud, da hun bøjede sig ned over de gøende, logrende Hunde, uden at vise Angst for deres nærgaaende Tilnærmelser. Han vilde have givet meget for at en Maler kunde have fæstet dette Billede paa Lærredet.

(Fortsættes).

Op og ned!

Livsbillede,
skitseret af
Laurits Petersen.

Det var Foraarsvejr. Luften var frisk og klar og Vejret ualmindelig mildt. Ja det var længe siden, at man havde set alt saa smukt, set Himlen saa blaa, Jorden saa grøn og hørt Smaafuglene synge saa liflig derovre i Jylland.

Naar man stod paa Landevejen og saa lige saa langt bort til begge Sider, som man kunde øjne, saa maatte alt forekomme en saa livligt, saa muntert og jublende. — Man siger, at Himlen er saa skøn ovre i Italien; jeg tror dog ikke, Jyden vilde bytte, naar han saa op til sin paa en saadan Dag. — Man siger, at Jorden er saa smuk, Naturen saa stor og alt saa underskønt derovre; jeg tror alligevel ikke, den sendrægtige Jyde vilde bytte.

I Dag syntes de mørke, brune Lyngheder ogsaa at se lysere og smukkere ud end sædvanlig. De hist og her opragende Høje, som man kalder for gamle Kæmpegrave, toge sig saa imponerende ud. Træerne langs Grøftekanten havde saa smaat begyndt at skyde Knopper, og Stæren, der lige var kommen, sad og fløjtede sine klangfulde Toner, medens den ligesom af Glæde baskede med Vingerne og vuggede sig frem og tilbage paa Grenene. — Saa kom den lille Graaspurv til og satte sig først lidt borte og skottede en Smule fremmed til den større Kammerat. Men dennes Toner lød altfor kendte og hjærtelige; saa rykkede den nærmere. Fra Gren til Gren gik det, nærmere og nærmere hoppede den, og til allersidst placerede den sig ganske frimodig tæt ved den andens Side.

Og Jyden saa paa det alt sammen, medens et bredt, tilfredst Smil klarede hans ellers lidt trevne Ansigt.

»Næ . . . A bytter dog it,« sagde han.

Maaske det var de samme Tanker, der bevægede Smaafuglene. Stæren fløjtede just et større Foredrag, og de klare Toner lød saa smeltende, fulde af Liv og Fantasi. Den lille beskedne Spurv hørte stille efter, og først da Stæren havde tiet i nogen Tid, tog den fat paa sin Kvidder. I Begyndelsen ligesom lidt forknyt, men saa mere og mere uforsagt, og det var som den ordentlig blev varm i Talen. — I tror maaske ikke, at Fuglene har Sprog? — Jo! Og maaske havde Stæren netop fortalt om de sydlige, varme Landes Herlighed, og Spurven havde betuttet hørt efter, indtil ogsaa den fik Munden paa Gled og fortalte alt, hvad dens lille Hjærte kunde rumme, alt det smukke og hjemlige, den kunde sige om sit Fædreland. — Maaske den bebrejdede Stæren, at den ikke altid blev i Danmark, at den altid skulde flakke frem og tilbage. Maaske den holdt Stæren for Øje, at den nok kunde synge smukt, men alligevel ikke paa den rette Maade og med Toner, der havde Grund dybt inde i Hjærtet. — — — —

Pludselig vaktes Sangfuglene fra deres Ro i Træet ved Grøftekanten, og med et Par lette Vingeslag fløj de bort og tog sig snart ud som to sorte Prikker.

Det var Støjen fra en sig nærmende Vogn, der havde skræmmet dem. — Nu lød Vognhjulenes Rumlen og Hestenes Trampen bag ved Bakken. Saa kom de frem. Hestene traskede af Sted i det fredsommeligste Luntetrav af Verden, den løjerlige, gammeldags og halvt nedslaaede Kaleche kom saa smaat bagefter, og det saa næsten ud, som om den alderstegne Kusk, med det af Tilfredshed lysende Ansigt, sad og fik sig en Lur.

Aa, hvor fredelig, hvor stille fornøjet og hvor jyskt det Hele tog sig ud; det manglede blot, at man bag Kalechen vilde faa Øje paa en gammel slumrende Doktor eller lignende, saa var Billedet fuldstændigt.

Det hændte dog ikke. Der sad nok en Mand i Vognen; men gammel var han ikke, og han sov heller ikke. Det lyse Haar, de blide, blaa Øjne, den maaske lidt store, smilende Mund og den smukke, næsten altfor smukke Teint, alt fortalte om det Liv og Friskhed, men ogsaa om inderlig Godhed.

Drømmende lænede han Hovedet tilbage, og kun naar Vognen hoppede og rumsterede altfor meget over Vejens Hulheder, rettede han sig lidt og saa ud over det smukke Landskab. — Naar han gjorde det, fløj der ligesom et glad, tilfredst Skær over hans Ansigt, og Hovedet faldt atter tilbage, medens lyse Ungdoms-Drømme passerede forbi hans Sjæl.

Saa slap Landevejen bort under Vognhjulene. Man kørte i en Gade, en rigtig Provinsgade. Daarlig Brolægning, smaa Huse og nysgjerrige Ansigter i Vinduerne.

Nu nikkede den unge Mand og hilste med Hatten op til et Vindue. Et smukt Pigeansigt med brune Øjne og brunt Haar smilede venligt til ham, og hans smukke Teint overgødes af en fin og varm Rødme.

»Hvor herligt . . . altsammen,« hviskede han til sig selv, og vendte Hovedet om, før om muligt endnu en Gang at se bag Vinduet.

Lidt efter gik Hestenes Luntetrav over til at blive Gang, og saa standsede de helt. Kusken vaagnede.

»Prrr« raabte han for dog at give tilkende, at han vidste, at man var ved Maalet.

Det var et Hotel eller Gæstgiveri, man stand-

„Børnlille, elsker hverandre!

Efter Maleri af Henry Danger.

sede ved. Lidt efter lød der Klapren af Træsko, og ud af Gaardsporten kom Karlen langsomt gaaende.

Da han saa Vognen — han kendte den vist — fik han lidt mere Fart paa og nærmede sig for at lukke Vogndøren op.

»God Dag, Hr. Madsen,« sagde han og lettede lidt paa Huen, saa man bedre kunde se hans Ansigt; det saa' saa egent ud; trods sin Søvnighed dog saa aarvaagent og paapassende; smaa, næsten grinagtigt smaa Øjne.

»God Dag . . . Er det ikke Mads . . . Jo, det er sandt. Jeg hedder Madsen og De hedder Mads; det er jo saa temmelig i Familie med hinanden,« sagde den unge Herre godmodigt og traadte ud af Vognen.

»Skal Hestene i Stald?« spurgte Karlen, og saa fra Herren op til Kusken, der endnu sad paa Bukken.

»Ja . . . men kun for et Par Timer; jeg skal snart af Sted . . . I kan jo hjælpes ad.«

»Jo.«

Og han forsvandt bag Hotellets Dør, medens Vognen kørte igjennem Porten og ind i Gaarden.

»Du har det godt,« begyndte Karlen henvendt til Kudsken, idet han gik ved Siden af Vognen. »Den unge Grosserer Madsen er saadan en mageløs flink Mand.«

»Ja . . . det er han.«

»Han giver altid saa mange Drikkepenge,« mumlede han for sig selv.

Oppe i Hotellet stod en ældre Pige og talte med en yngre, én der lige var kommet i Plads der. — De talte om Grossereren; det var jo nødvendigt, at den ældre fortalte den yngre, hvad hun vidste om ham.

»Aa han er saadan et umaadelig rart Menneske,« sagde hun. »Aa ja, alle Folk holder saa meget af ham; han er saa god og venlig.«

»Det kan man straks se paa ham,« fortalte den anden.

»Ja saa rar . . . Men han har det jo ogsaa godt . . . Grosserer i den Alder; og Penge har han . . . Havde en anden en det saadan, saa var man sagtens ogsaa god af sig . . .«

»Ja det var man . . . Han er vel gift?«

»Nej, ganske fri . . . ingen Kone, ingen Forældre og intet der trykker nogensomhelst Steder.«

Og inde i Stuen sad Grosserer Madsen og røg sig en fin Havannacigar efter Middagen; han holdt saa meget af en fin Cigar.

* * *

Det var atter Foraarsvejr, atter Solskin. Men der var gaaet mange Aar siden sidst, og det fredeligt drømmeagtige Billede var forsvundet og havde givet Plads for et andet, mere broget og trods Solskinnet mere koldt og virkeligt.

Borte var det stille Landskab med de brune Lyngheder, borte var den fredelige Landevej med de gamle Piletræer langs Grøftekanten. Smaafuglenes Sang var forstummet; den gammeldags Kalechevogns Rumlen var ogsaa forstummet, og den lille Landsby, det brunlokkede Englehoved i Vinduet, Gæstgiveriet og det hele var der ikke mere.

Billedet havde faaet en ganske anden Karakter. Man befandt sig i Hovedstaden, i Kjøbenhavn. Her har ingen Tid til at høre paa, hvad Fuglene fortælle. Her lægges ikke Mærke til umoderne Kalechevogne, her slumrer og drømmer man ikke ved højlys Dag — her er Liv og Virksomhed — her forsvinder den enkelte i det store heles Vrimmel.

Elegante Vogne med liberiklædte Tjenere paa Bukken og Kausjuk under Hjulene farer lydløst af Sted mellem Arbejdsvognene. Man ser et Øjeblik noget af et Par ret smukke Figurer, somme Tider ogsaa et smukt Ansigt og næsten altid en spraglet Parasol titte op af dem — Det kan falde én ind at spørge sig selv: »Hvem mon det var?« — »Naa, en Fru Grevinde med Datter . . . En rig Grossererfrue eller maaske en Haandværksmesters Kone« . . . Saa tænker man ikke mere derpaa.

Kun flygtigt betragter man de forbigaaendes Ansigter; der kommer saa mange; de forskelligste blandet imellem hverandre — og hvad! — enhver har vel nok med at tænke paa sig selv!

Hvor mange forskelligartede Ansigter ser man ikke! Og hvor underlig meget, hvor mangfoldige, virkelig tildragede Historier lader de ikke én ane, dersom man blot ser rigtig paa dem.

Tiggeren vandrer Side om Side med den rige. Hans Ansigt fortæller om Kummer og Nød, eller ogsaa om Ladhed og Last; maaske misunder, maaske forbander han i Tankerne sine, efter det udvortes at dømme, bedre stillede Medmennesker. — Forbryderen, Tyven, der kun spekulerer paa Lejlighed til at stjæle og gøre ondt, vandrer ved Siden af ham, der gør alt for at hjælpe og gøre godt. — Den kokette Modedame strøjfer den praktiske Husmoder, der gaar med Kurven under Armen, ser medlidende paa en net lille Sypige, giver sine Øjne et passende Udtryk, idet hun gaar forbi en ung Kone eller vender Hovedet bort for ikke at møde Demimondedamens frække, forskende, somme Tider spottende Blik. — Den overmodige, brøsige Pengemand ser ned paa alle. Den lapsede gaar uvilkaarlig et Skridt til Siden for ikke at komme i Berøring med den pjaltede og fattige — kort sagt, det er Livet i dets forskelligste Former og Farver, man ser paa Gaden.

Solen skinner lige godt paa den ene som den anden; den lyser op, saa kan vi selv læse!

Henne i en af Kjøbenhavns største Gader laa et stort Hus mellem en hel Mængde andre. Solen skinnede just paa Vinduerne og fik dem til at blinke og glimre i alle Regnbuens Farver. Udvendig var der ikke noget særdeles at bemærke ved det, og det dannede, uden for saa vidt, som man kunde se, at Facaden lige havde været underkastet Haandværkeres Behandling, ikke nogen Undtagelse fra de andre — Havde man kunnet kigge inden for de kønne Silkegardiner, saa vilde man maaske nok have set smukkere Saloner og Møbler end de fleste Steder og draget Sammenligning mellem dette Hus og de mange andre høje Huse rundt omkring, hvor Værelserne ikke vare slet saa store og smukke, og hvor der tidt boede over tyve Familier i et Sted.

Kom man igennem Porten saa saa' man, at Haandværkerne endnu her vare paa Færde med at reparere og istandsætte. I Gaarden stod et Par Kalkballer og op ad Huset var to Mursvende paa lange Stiger beskæftigede.

»Mads!« raabte den ene; et Menneske med et ubehageligt, raat Ansigt.

»Hvor Fa'en er han henne det gamle Asen,« henvendte han sig til sin Kollega, da han intet Svar fik paa sit Raab.

Lidt efter kom en ældre, noget kroget Skikkelse til Syne; han var ogsaa iført Arbejdstøj, Ravndugsbenklæder og blaa Bluse, og man saa, at han var Arbejdsmand eller Haandlanger.

»Raabte De?« spurgte han og saa op ad Stigen.

»Gu' raabte jeg!« svarede den, der før havde kaldt i en vred Tone. »Ved De gamle Svinebæst ikke nok, at Klokken snart er tolv, og at vi skal have hentet Øl til Middag?«

»Det var jo ogsaa derfor, jeg kom,« indvendte den anden.

»Kom! . . . Ja en halv Time efter at man har staaet og skraalet sig fordærvet . . . Her kan han inte gaa og spille Grosereren, husk paa det Mosjø, . . . Og skynd sig nu lidt,« tilføjede han i en haanlig Tone, medens den anden rolig gik sin Vej.

En halv Time efter var det Middag, og der var roligt i Gaarden; Mursvendene havde forladt Stigerne for at spise og sove.

Men henne paa Kalkballen sad den gamle Arbejdsmand. Madpapiret laa sammenkrøllet paa Jorden, og medens et stille, tilfreds Udtryk havde lejret sig over hans Ansigt, tog han sparsomt og med synlig Velbehag et Par Drag af en Stump Cigar.

»Spille Grossereren! . . .« Hvad betød disse Ord til en Arbejdsmand? Og saa Tonen hvori de var sagt?

Solen skinnede ham lige ind i det rynkede Ansigt — Det saa' saa kendt ud! — En Anelse sagde, at det ikke var ukendt, og jo længere og længere man saa paa disse venlige, gode og milde Ansigtstræk, desto mere bestyrkedes denne Anelse.

Hans Haar var graa; men det var graanet paa en Maade, som fortalte, at det før havde været blond eller lyst — En stor venlig Mund — Aa! nu spredtes der ligesom en Taage: Gaarden forsvandt for et Øjeblik og gav Plads for et halvglemt Billede — En Foraarsmorgen paa en Landevej gennem Lyngheder med store Kæmpegrave — Kalkballen hvorpaa den gamle sad, forvandledes til en gammeldags Kalechevogn, og han selv, Mads, blev igen den unge Grosserer Madsen med det lyse, glade, drømmende Ansigt.

Var det muligt? Var det virkelig ham? — Den unge Groserer Madsen var altsaa bleven Murarbejdsmand! — Ja, det var muligt; man kan ikke tvivle med den rene, skære Sandhed for Øje. — Op og ned gaar det jo!

Det var Madsen! Udvortes var han forandret; han var bleven fattig, det ungdommelige Ansigt var borte, Haaret graat, Øjnene ikke slet saa klare og lyse som i gamle Dage, og Huden dygtig furet; men dog var der over det hele udbredt et Skær, der tydede paa, at den gamle, ejegode Sjæl, de samme Tanker og de samme Tilbøjeligheder endnu boede i den forandrede Skikkelse. Den store, brede Mund saa endnu saa venlig ud, og naar man betragtede disse blaa Øjne, var det alligevel, ligesom et Blink af det gamle drømmende saa én i Møde.

Herren i Huset, ham hvem Mads arbejdede for, var efter sigende en meget rig og fornem Fabrikejer; men man havde endnu ikke set noget til ham, da han med sin Familie havde været lidt paa Rejse for at undgaa de Ubehageligheder, Haandværkernes Nærværelse medførte.

Igaar Aftes skulde Herskabet nok være kommet hjem. Mads saa af og til uvilkaarlig op til Vinduerne. Klokken var tolv, og de nedrullede Persienner lod dog én formode, at man endnu ikke var paa Benene — Mads tænkte maaske paa, at det var underligt, at medens andre Folk allerede havde arbejdet og virket en halv Dag, saa var der dem, der endnu sov paa deres grønne Øre.

Nu peb Fabriksfløjterne. Klokken var halv et. Lidt efter saa man en af Persiennerne blive rullet op. En hvid Arm kom til Syne, smaa nydelige Fingre trak de svære Gardiner til Side og et ungdommeligt Pigeansigt tittede nysgerrig ned i Gaarden — Hvor sælsomt! — Gamle Mads stirrede paa hende som i Drømme; det var som han saa godt kendte dette Ansigt, disse brune Øjne, dette yppige brune Haar, og han kunde ikke løsrive sit Blik; dette Lokkehoved mindede ham om Ungdommen, om en, han en Gang havde elsket. Det var, som hun atter stod for ham i al sin Ungdom og Friskhed, hun han havde haabet at kalde sin. — Gamle, gamle Billeder og Minder rulledes op for ham, saa vemodige og dog saa blide. Solen skinnede ham lige ind i Ansigtet, men alligevel var det, som hans Øjne formørkedes; der spillede to glinsende Taarer i den gamle, graahaarede Arbejdsmands Øjne — — — Saa kom der nok et Pigeansigt i Vinduet deroppe. De to hviskede et Par Ord til hinanden, fniste og smaalo lidt. Saa forsvandt. de — Det var Fabrikejerens Døtre, der begyndte Dagen.

Døren til Gaarden aabnedes. Der kom Herren i Slaabrok og med Cigar i Munden. Han saa lidt paa, hvad Arbejderne havde udrettet og kom lige hen imod gamle Mads, der ydmygt rejste sig og tog Hatten af sit venlige graa Hoved.

»God Morgen«, sagde Herren og saa lidt paa Mads. »Jeg synes, jeg skulde kende Dem,« tilføjede han efter et Øjeblik forskende at have betragtet ham.

Mads havde ogsaa forundret set paa ham; han syntes ogsaa at skulle kende dette Ansigt; de lidt grove Træk med de fiffige, ganske smaa Øjne — Men nej! — Det kunde ikke være rigtigt — Staldkarlen, ham han saa tidt i gamle Dage havde givet Drikkepenge — var han bleven den rige Fabrikejer, med de unge Døtre? — Han sagde intet; men blev endnu staaende med Hatten i Haanden.

»Hvad hedder De!« spurgte Herren igen.

»Mads«, lød Svaret.

»Naa . . . Jeg hedder Madsen; det er da ikke saa forskelligt,« sagde han i en spøgende Tone, og vendte sig om for at gaa igen.

Den Dag havde Mads meget at tænke paa. Alt, hvad han oplevede, mindede ham om Fortiden — Og saa de Ord, Fabrikherren havde sagt, dem var han jo selv kommen med for mange Aar siden — Nu randt det ham i Hu alt sammen.

Med i Dag var Arbejdet der i Ejendommen endt; man var færdig, der var ikke mere at gøre. Om Aftenen udbetalte Herren selv Ugelønnen til Arbejderne — Gamle Mads var den, der fik sidst — Atter saa han saa forskende paa ham, og da Mads fik sine Penge, var der ti Kroner for mange.

»Jeg skal ikke have saa mange,« sagde han.

»Jo . . . behold dem kun . . . Jeg synes alligevel at skulle kende Dem«.

Saa gik Mads; men idet han gik, kom han uvilkaarligt til at se op til Vinduerne igen — De unge Piger stod der atter, men ved Siden af dem stod der nu ogsaa en ældre Dame — Graasprængt, brunt Haar, brune Øjne — Nu forstod han det! — Det var hende. Datteren lignede hende ogsaa — Hun saa' saa vist paa ham — Deres Øjne mødtes.

Det gav et Ryk i den gamle; han førte hurtig Haanden over Øjnene og gik.

I Dag skulde da ogsaa alt minde ham om Fortiden, og paa Hjemvejen havde han allehaande underlige Tanker. Han tænkte tilbage paa sit hensvundne Liv; det ene Billede dukkede frem efter det andet. Forst sørgmodig og bedrøvet saa

han paa det Hele; men saa, lidt efter lidt — Han saa tilbage paa siu Livsbane; den laa saa klart og tydelig for ham — Han havde været rig, meget havde forandret sig, nu var han fattig — Og dog, det var ligesom et venligt Lys bredte sig over det hele —

Naar han rigtig saa paa det, blev han dog saa glad og tilfreds med sig selv, næsten stolt. Trods Medgang og Modgang havde han altid gaaet den lige Vej; den havde tidt nok været trang, men fulgt den havde han dog — — — Det sørgelige og mørke i hans Sjæl maatte efter Haanden vige for blide, venlige Følelser og som han gik fremad, afspejlede hans Tanker sig i hans godmodige, gamle Ansigt, og ogsaa her gav det triste og bekymrede Plads for det milde og tilfredse, der tyder paa — om ikke paa andet — saa dog paa en frelst Samvittighed.

Hr. Svendsens Aftensang.

Om jeg har lukket Vinduet? Mage til din Hensynsløshed har jeg aldrig kendt! Vække mig, nu som jeg er ligeved at falde i Søvn! Jeg Dumrian, der kan blive ved at tro paa din Kærlighed! Den er s'gu ikke en røget Sild værd! Nu kan jeg ligge vaagen her hele Natten — uh-h—hu-h— jeg Fæ, der gik hen og giftede mig! Men det skal ogsaa blive Løgn — fra i Morgen skal min Seng redes i mit eget Værelse — ja, saa min Salighed, skal den saa! Nu kan du jo selv se, Højstærede! Maaske jeg saa en Gang kunde faa Fred — hører du, det er sidste — absolut sidste Nat, jeg ligger her!

Det er ingen Straf — nej, det ved jeg saamænd godt! Bare du kan ligge og snue til Klokken ti, elleve om Formiddagen, er du jo ligeglad, hvor jeg er henne, eller om jeg har faaet Blund i mine Øjne. Gud, hvor Hartvig dog er et lykkeligt Menneske, han vidste ikke, hvad han kunde takke sig selv for, da han hævede sin Forlovelse! Han var lige ved at gaa i Tøjet — han med! Men nu er han fri — fri, fri! — fri for Vrøvl og Spørgsmaal og Hensynsløsheder! Uh-h— jeg har ligefrem Feber!

Det er intet Under, siger du! Ja, uforskammet, det har du alle dine Dage været! Gud ved, hvad du i Grunden bilder dig ind — — jeg kommer nok til at køre dig i strammere Tøjler, min Engel!

Du ønsker dem ikke strammere, hvis du skal blive, hvor du er! Hvad mener du med det, min Ven? Du tænker maaske paa at rende bort med en eller anden?

Man kan ogsaa rende alene — ja, men det er mindre morsomt, min Pige. Men, har du Lyst, maa du endelig ikke genere dig, stik du blot af — gaa, gaa, gaa — helst straks, saa jeg kan faa Fred — tag dit Tøj, dine Møbler og det hele med dig og lad mig bare faa min Frihed, som jeg har tørstet saa længe efter! Du, som jeg troede var kærlig og hensynsfuld, du er den mest forvænte, forkælede og fordringsfulde Kone, jeg har kendt, og vigtig og uforskammet, og saa har du tilmed en meget middelmaadig Begavelse! Gud ved, hvad jeg vilde med dig! U-ha, hvor jeg er led og ked af det hele! Ja, jeg er s'gu træt, saadan rigtig alvorlig træt, forstaar du — baade af dig og din Familie!

Hvad din Familie har med det Vindue at bestille — jo, havde den ikke opdraget dig saa slet, saa var der vel blevet en bedre Kone ud af dig! Maaske du var bleven lidt mere betænksom og god.

Jeg var aldrig bleven saa arrig, hvis du ikke havde forkælet mig, siger Du. Du, forkælet mig! Ha, ha — det er ligefrem høj Komik! Gud bevare en fra den Forkælelse, at blive vækket her midt om Natten!

Klokken er halv ti! Det er mig saa revnende ligegyldigt, hvad den er! Jeg var lige ved at sove, og nu har du faaet mig saa vaagen ved din Ondskab, at jeg ikke faar Blund i mine Øjne den hele Nat! Uh-h, jeg vilde ikke have haft det for tyve Kroner!

Du mærker ikke, Pengene sidder saa løst. Nej — til at stille dine Fordringer har jeg ikke nok. Du skulde have haft en rig Greve eller Baron, det gjorde ikke noget, om han var en lige saa stor Idiot, som du selv, naar bare han kunde slaa den ene Sum Guld efter den anden i dit yndige Gab!

Det er mærkeligt, en Mand kan blive saa »hysterisk« over ingen Ting. — Tak skal du have for din Venlighed!

Ingen Ting, sagde du — naa, saa det kalder du ingen Ting, at forhindre sin Mand, der tjener Brødet til dig og dine Unger, fra at faa sin velfortjente Hvile. Det kalder du ingen Ting, at drille, pine og plage mig til enhver Tid, saa snart du bare ser dit Snit. Lad blot ikke, som du elsker mig, vort Ægteskab har du jo lavet til en ren Parodi! Ligner det nu f. Eks. noget at ligge saadan og skændes?

Det maa du spørge mig om!

Nej, spørg du dig selv, dit Uhyre, der evig og altid forstyrrer mig med dine fjollede Spørgsmaal. Aa, hvor det er Synd — jeg, der elsker Fred!

Det har du aldrig mærket!

Nej, jeg vil saamæn godt tro det. Du er for tykhudet og tykhovedet til at mærke noget til andres Følelser! Mig har du aldrig forstaaet og vil aldrig forstaa, før maaske, naar jeg ligger i min Grav. —

Jeg er ikke saa vanskelig at komme til Bunds i! Tal kun frit ud — gener dig ikke, min Engel!

Du mener, at havde du ikke naaet Bunden, havde du taget Returbillet for længe siden.

Det skal være dybsindigt, Gud, hvor er du i Grunden tarvelig! Puh-h — sikken en Varme!

Om Vinduet var lukket . . . det kunde du vel for Pokker selv mærke, her er jo som i en Bagerovn. Naa, snorker du nu — Marie, Marie, tror du Vinduet er lukket?

Ja, søde, elskede, velsignede Poul — du har selv lukket det.

Aa, hvor engleblid, hvor elskelig. Marie, Marie, du maa helst staa op for at se, om Vinduet virkelig er lukket.

Gerne, min søde Mand — alt hvad jeg kan tjene dig med, vil jeg altid gøre med Glæde — og aldrig kunde jeg blive vred over at vækkes af den, jeg elsker!

Ja, se saadan svarer en Hustru, der ønsker at bevare sin Mands Kærlighed! Det er ganske rigtigt, min Pige!

Hvordan en Mand svarer, der ønsker at bevare sin Kones Kærlighed? Hvad Pokker kommer det mig ved? Tror du nu, du kan holde Mund, for nu vil jeg sove.

Ellen Reumert.

Til Billederne.

Pram Henningsen. »Han elsker af Hjerte med Smerte« o. s. v. Hvem kender ikke denne gamle Ramse, gentaget tusinder og atter tusinder af Gange — vel oftest i Spøg og med Smil om Mund men dog sikkert mangen Gang med dirrende Læber og duggede Øjne.

Men hun — den lille — som her paa vort Billede spørger Oraklet til Raads ved at afblade Gaaseurtens Blomsterblade, hun er vist sikker nok i sin Sag. Det læser man ud af hendes glade, troskyldige Ansigt. Lad os haabe, at hun ikke har taget fejl!

* * *

Henry Danger: »Børnlille elsker hverandre!« Ganske vist er det Kærlighedens Apostel, Johannes, hvem disse Ord er lagt i Munden, den Gang han gammel og affældig lod sig bære hen i Trosbrødrenes Forsamlinger, og hans hele Prædiken bestod i disse faa, men indholdsrige Ord. Men her har Kunstneren brugt dem som Titel for et Billede, hvis Tanke række videre, et Billede, hvis storladne og gribende Karakter vil præge det ind i Beskuerens Erindring.

Vi se et nøgent, stenet og bakket Landskab og en barsk Himmel med truende Uvejrsskyer. Jorden er øde og gold, og det stormpiskede Krat, som strækker de forvredne Grene langs Jorden vidner om, hvor haard en Lod Livet frister paa denne Plet.

Skulde man saa ikke tro, at disse strænge Kaar skulde samle og forene Menneskene til endrægtigt Arbejde for at betvinge Naturen og skabe lysere Forhold for menneskeligt Liv paa denne Plet. Dyrke den i fredeligt Samarbejde, Skulder ved Skulder?

Men Nej, selv om denne golde Plet har Kampen og Niddet raset; selv her har menneskeligt Snille rejst stængende Palissader, og om dem har Kampen staaet, og det Staal, som kunde have været smedet til en Plov og en Harve, det er blevet brugt til blanke Sværd, hvormed Mennesker har udgydt Menneskers varme Blod, som Gødsel for frodige Tidselsblomster! Og midt i al Vederstyggeligheden gaar en lysende Skikkelse forbi, med Haanden presset mod en smertetynget Pande. Det er ikke Tornekronens Sting, som piner i de gamle Saar, nej det er Menneskehedens dybe Fornedrelse, som gør Mesteren bedrøvet.

Endnu ser det ud, som om Hyrdernes Sang om Fred paa Jorden er en Saga blot — men der er Tegn, som varsle nye Tider.

Opgaver.

Skak.

Sort.

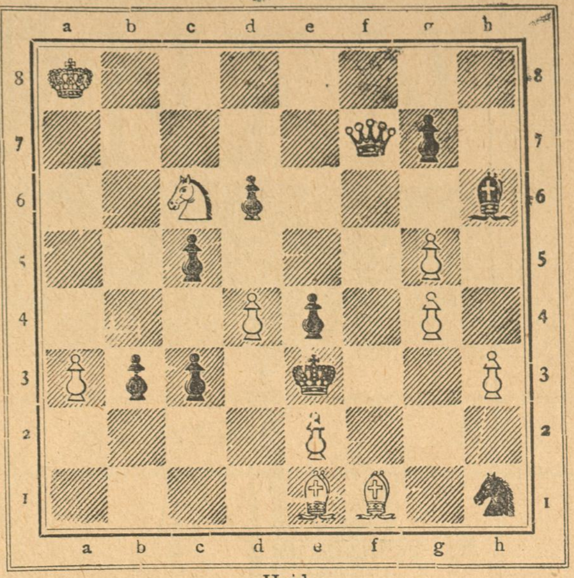

Hvid.

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Logogrif.

1. 5. 9.

Hos hvert et Menneske du dette finde kan,
hos Barn som Olding, Kvinde saavelsom Mand.

4. 3. 8. 9. 2.

Men Synet heraf sikkert man i Norden har.

3. 7. 8.

Paa dette man i Høstens Tid tidt en Svingom sig ta'r.

5. 6. 8.

Hvor mange tragter ikke efter dette at faa være.

1—9.

Det hele er en lille Ting, som Kvinder ofte bære.

Geografisk Gaade.

Forbogstaverne læste fra oven nedad danne Navnet paa en nordisk Digter, og Endebogstaverne ligeledes læste fra oven nedad danne Navnet paa et af ham forfattet Skuespil: 1) By i Sverrig, 2) Flod i Spanien, 3) By i Frankrig, 4) By i Holland, 5) By i Holsten, 6) By i Sverrig. 7) Flod i England, By i Tyskland, 9) Højdepunkt i Alperne, 10) Slot i Spanien, 11) By i England.

Løsning paa Dominoopgave i Nr. 22.

B havde 8 Brikker 61 Øjne. Han maa altsaa foruden de 6 dobbelte have haft 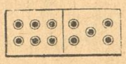 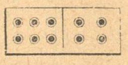 C lagde 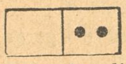 til Blank. Da B og C først sagde Pas, maatte der ligge 4 Gange 1 i de fire ubesete Brikker. Efter dette maatte Øjenantallet paa disse 4 Brikker være 22, og da Summen af Øjnene paa samtlige til et Spil hørende 28 Brikker er 168, maa Antallet af Øjnene paa de otte Brikker, C havde, være 54.

Løsning paa Gaade i Nr. 22.

Dolk — kold.

Løsning paa »Mørk Tale« i Nr. 22.

Andrik.

Løsning paa Omflytningsopgave i Nr. 22.

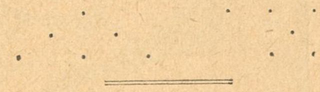

Indhold.

Billeder: Han elsker af Hjerte med Smerte. Efter Maleri af Pram Henningsen. — »Børnlille, elsker hverandre.« Efter Maleri af Henry Danger. — Den mislykkede Vandkur. Humoreske i 8 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). Op og ned. Af Lauritz Petersen. — Hr. Svendsens Aftensang. — Til Billederne. — Opgaver. — Romanillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

Den mislykkede Vandkur.

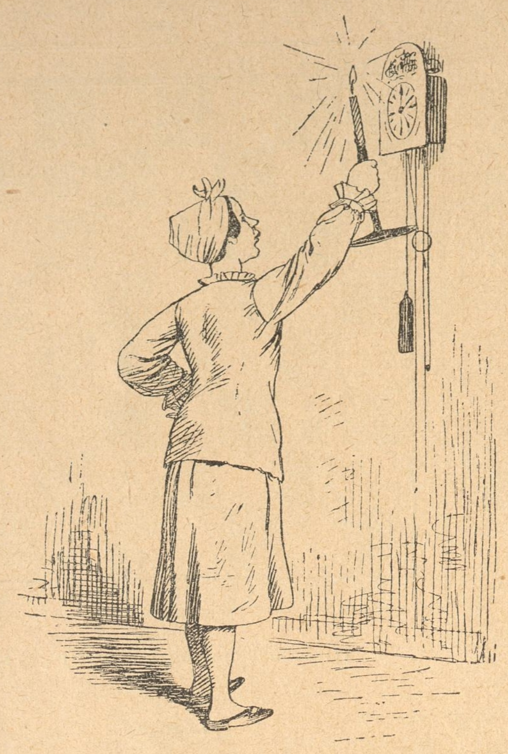

»Hvad for noget? Den er over 12, og min Mand er endnu ikke kommen hjem fra Vælgermøde!

Gardinprædikener nytter ikke; der maa skrappere Midler til.

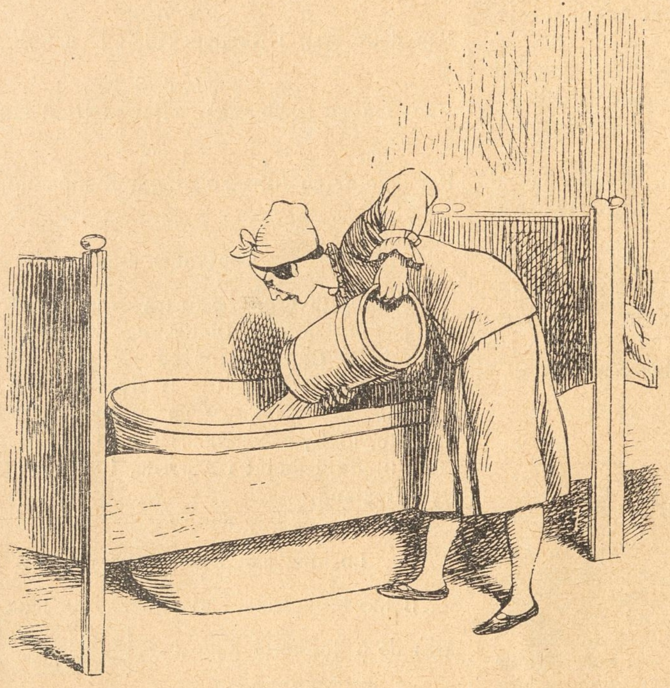

Se saa,nu skal han blive lige saa fugtig udvendig som indvendig! — — Nu blot et

Tæppe ovenover, saa at han ikke mærker noget! .... Naa, der har vi ham!«

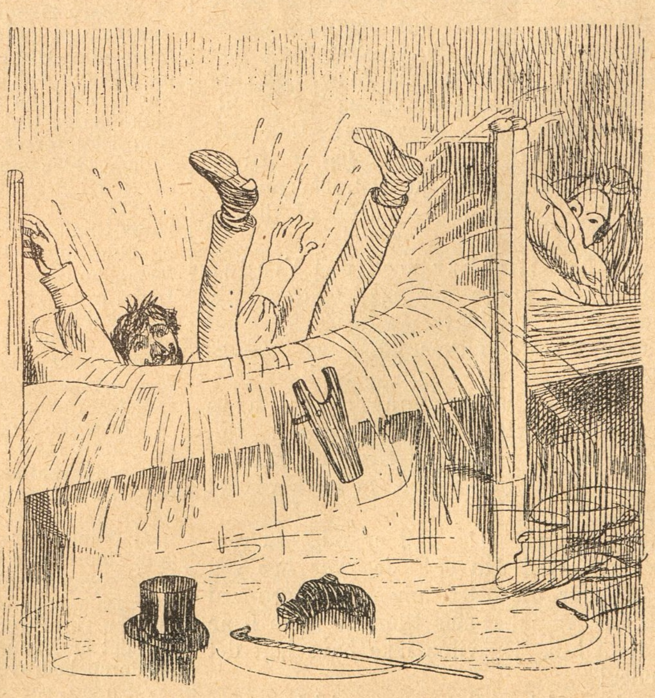

Manden: »Puh, sikken en Taler, den Barber! . . . . Naada — — men sikke nogle Toddyer!«

(Fortsættes paa Omslagets 3die Side.)

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 24 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 15. Marts. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Et Øjeblik for sent. Efter Maleri af A. Müller.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Lady Mabel var yderst venlig mod Nora. Hun talte meget om Hunde og Heste, aabenbart for at nærme sig Miss Tempests lavere Interesser; dernæst talte hun om Skoven, gjorde nogle flygtige Bemærkninger om Moderne og spurgte Nora, om hun holdt af Chopin.

»Jeg er bange for, at jeg ikke er tilstrækkelig dannet til at kunne sætte tilbørlig Pris paa ham,« svarede Nora ærligt.

»Han er min Yndlingskomponist. Hvilken Komponist holder De mere af?«

»Jeg tror nok, jeg holder mest af Mozart,« svarede Nora, som følte sig skrækkelig ilde til Mode ved dette Skriftemaal.

»Virkelig!« sagde Lady Mabel og betragtede Nora med et Udtryk, som om hun nu var sunken adskillige Favne i hendes Agtelse. »Synes De ikke, at han er altfor melodiøs?«

»Jo, men jeg holder netop meget af det melodiøse,« svarede Nora, som var fast bestemt paa ikke at give sig. »Jeg sætter mere Pris paa *Voi che sapete* eller *Batti, batti* end paa alle Chopins Nocturner og Mazurkaer.«

»Det vilde De ikke sige, hvis De kendte Chopin bedre,« sagde Lady Mabel saa alvorligt, som om hun irettesatte en eller anden vantro Person for hans Anskuelser. »De maa komme over til os en Dag, De og Deres Moder, og se vort nye Drivhus; Fader har ladet det indrette med alle de nyeste Forbedringer. Moder er altid hjemme om Formiddagen. Jeg er vis paa, at De holder af Orchideer, selv om De ikke bryder Dem om Chopin!«

Nora blev rød. Hun saa hjælpeløst hen paa Roderick, der sad i Nærheden af dem paa en lav Stol, med Knæene helt oppe under Hagen.

»Jeg tror, at Nora er ganske ufølsom overfor dine Orchideer,« sagde han. »De vil næppe have mere Tiltrækning paa hende end paa mig.«

»Aa, jeg beundrer dem, eller jeg vilde beundre dem,« svarede Nora, »hvis jeg kunde faa dem at se, hvor de hører hjemme. Men inde i et Drivhus kan jeg ikke rigtig faa Øjnene op for deres Skønhed. Jeg frygter for, at jeg holder mere af Valmuerne og Forglemmigejerne i Indelukket.«

»De maler naturligvis. Det er meget morsomt at male efter levende Blomster. Synes De ikke?«

Nora rødmede atter.

»Jeg kan slet ikke male,« sagde hun. »Jeg er i det hele taget ikke i Besiddelse af noget som helst Talent.«

»Det er ikke sandt,« indvendte Roderick. »Nora tegner nydeligt med Pen — Hunde, Heste, dig og mig, kort sagt, alt muligt, og det er mere end Dilettanteri.«

Nu rejste Hertuginden sig for at gaa, efter at hun til Mrs. Winstanleys store Glæde havde givet en udførlig Skildring af de mest iøjnefaldende Toiletter ved de tyske Badesteder. Lady Mabel rejste sig ligeledes og rakte Nora sin lille Haand. »Det vil glæde os meget at se Dem i Ashbourne,« sagde hun venligt.

Nora takkede hende høfligt, men uden Varme. Lady Mabel vilde næppe have glædet sig ved det, Miss Tempest tænkte, da de var kørt bort.

»Jeg er bange for, at jeg har en ond, medfødt Tilbøjelighed til at hade Folk,« sagde Nora til sig selv. »Jeg tror næsten, jeg hader Lady Mabel lige saa meget som Kaptajn Winstanley.«

»Er de ikke yndige?« spurgte Mrs. Winstanley, da hun og Nora vare alene.

»Trimmers Julekager?« spurgte Nora, der stod ved Thebordet og tyggede paa noget Bagværk. »Jo, de er altid udmærkede.«

»Aa Snak, Nora, jeg mener Hertuginden og hendes Datter.«

Nora undertrykte en Gaben.

»Det fornøjer mig, at du synes om Hertuginden,« svarede hun. »Lady Mabel trykkede mig som en Mare.«

»Aa, Nora — jeg syntes hun var saa venlig og kærlig imod dig. Du burde virkelig glæde dig ved hendes Venskab. Det vilde være saa behageligt for dig at komme hos Dovedales. Der vilde være udmærket Lejlighed til —«

»Til hvad, Moder? Til at høre Polonæser og se Orchideer.«

»Nej, Lejlighed til at blive set og beundret, Nora. Den Dag vil dog komme, før eller senere, da du maa tænke paa at gifte dig.«

»Nej, Moder, den Tid vil aldrig komme. Jeg vil blive her hos dig, saa længe indtil du bliver ked af mig, og hvis det skulde ske, saa vil jeg bo i en Hytte dybt inde i Skoven. Saa vil jeg tilbringe Tiden med at ride, spadsere og botanisere, og maaske vil jeg lære at male den Natur, jeg bor i, og saa vil jeg leve lige saa fjernt fra Menneskene som Fuglene, der bygge Rede i de høje Bøge ved Vinny Ridge.«

»Det er godt, at der ikke er nogen til Stede, som kan høre dig tale saaledes, Nora,« sagde Moderen alvorligt.

»Hvorfor det, Moder?«

»Fordi enhver maatte tro, at du var fra Forstanden.«

Hertugindens Besøg havde sat Mrs. Winstanley i et udmærket Humør og forsonede hende med Alverden, men navnlig med Roderick Vawdry. Hun sendte ham en Indbydelse til sin næste Middag og da hendes Mand syntes tilbøjelig til at slette ham af Listen, forsvarede hun sin Ret til at indbyde hvem hun vilde, med et Mod, der næsten var heroisk.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorfor du vil have den Fyr med,« sagde Kaptajnen med et mørkere Udtryk i Ansigtet end man skulde troet, naar Talen var om en saa ligegyldig Sag.

»Hvorfor skulde han ikke indbydes, Conrad? Jeg har kendt ham siden han var i Eton og den kære Squire holdt meget af ham.«

»Hvis du vil vælge din Omgang efter din første Mands Smag, er det ikke videre behageligt for den anden,« sagde Kaptajnen.

»Hvad har du for Resten imod Roderick?«

»Jeg har meget imod ham og imod hans Besøg her; men jeg vil foreløbig ikke udtale mig nærmere herom.«

»Men, Conrad, hvis der virkelig er nogen Grund, bør jeg dog vide . . ,« begyndte Mrs. Winstanley forskrækket.

»Naar jeg en Gang synes, at du bør vide det, skal du faa det at vide, kære Pamela. Indtil den Tid maa du tillade mig at have min egen Mening om Mr. Vawdry. Men lad ham blot komme til Selskabet. Det gør i Grunden hverken til eller fra.«

»Er du nu fornærmet, Conrad?« spurgte Mrs. Winstanley nedslaaet.

»Nej, men jeg har mine bestemte Grunde til ikke at opmuntre Mr. Vawdrys Besøg her.«

Den skjulte Betydning, der laa bag disse hemmelighedsfulde Ord, gjorde Mrs. Winstanley urolig. Men hun var fast bestemt paa ikke at støde Hertuginden, som havde været saa venlig og forekommende og som havde sendt Kaptajnen og hende en Indbydelse til den sidste December.

Roderick fik altsaa Indbydelsen og han fulgte den gerne. Han var en vigtig Person paa Egnen og var optaget af mange forskellige Ting, men han havde dog i Reglen Tid til at tilbringe en Times Tid hos Mrs. Winstanley om Tirsdagen, naar hun tog imod. Han fik sig da gerne en lille fortrolig Passiar med Nora, medens Damerne snakkede og lo over deres Thevand.

Middagen skulde finde Sted lidt før Jul og gaves til Ære for en Gæst, som ventedes til Abbediet for at tilbringe Helligdagene der. Gæsten var Lord Mallow, Ejeren af Bullfinch, Kaptajnens irske Ven.

Noras Hjerte fyldtes med Harme, da hun hørte, han skulde komme.

»Atter et Menneske, som jeg paa Forhaand ved, jeg vil komme til at hade,« tænkte hun. »Jeg bliver til sidst sammensat af Had, Misundelse og alle mulige andre Synder.«

Lord Mallow havde tilbragt sin Ungdom i Armeen og her var det, at han og Kaptajnen havde været Kammerater og Venner; men da Døden kaldte den gamle Lord Mallow, opgav Sønnen en lav Stilling i Linjeregimentet for at blive Ejer af en Strækning frugtbare Jorder og Skov i Grevskabet Cork. Han viste sig at være et Mønster paa en Landadelsmand, ivrig for sine undergivnes Velfærd, fuld af radikale Ideer, en fanatisk Politiker, liberal indtil Grænsen af det yderste Venstre. I Parlamentet holdt han energiske Taler, som udførligt refereredes i irske Blade. Han var en god Taler, skønt hans Sprog var lidt for blomstrende, havde stort Herredømme over sin Stemme og en vis plump Veltalenhed, der ikke forfejlede sin Virkning paa Tilhørerne, selv om han ofte spillede paa vel slidte Strenge.

Lord Mallow var henimod tredive Aar, og han saa endnu yngre ud. Han var høj og bredskuldret, lidt klodset og robust, men han havde et tiltalende Ansigt, smilende blaa Øjne, sort Haar, hvide Tænder, store Whiskers og en Teint, der faldt lidt i det røde.

»Jeg synes, han har et ganske almindeligt Udseende,« sagde Nora, da hun en Dag talte med Moderen om ham, efter at han var kommen til Abbediet.

»Men, Nora, du kan da ikke nægte, at han er meget smuk,« indvendte Mrs. Winstanley, der sad i sit Paaklædningsværelse med Fødderne paa en Gyngeskammel, ventende paa Pauline, der skulde klæde hende paa til Middagsbordet, »jeg har aldrig set smukkere Tænder end hans. Og saa er han en meget behagelig ung Mand. Var det ikke beskedent, at han efter Rejsen ikke vilde have Sodavand og Kognak, men lod sig nøje med The? Conrad siger, at han ejer et yndigt Sted i Nærheden af Mallow — paa Skraaningen af en Høj, dækket mod Nord af Fyrreskove; jeg tror nok, det er en af de smukkeste og frugtbareste Egne i Irland.«

»Det er vist bedst, jeg gaar, at du kan komme til at klæde dig paa, Moder. Du plejer jo at bruge en Time dertil og Klokken er snart halv syv.«

»Du har Ret, min Pige, ring paa Pauline. Jeg har vaklet mellem min sorte Silke og min blaa Fløjels, men jeg tror nok, jeg tager den sidste. Hvad vil du have paa?«

»Jeg — aa, det er lige meget! Det samme som i Gaar.«

»Det er virkelig for tarveligt. Du maa pynte dig til Ære for Lord Mallow. Du skulde tage den Kjole, som du havde paa til mit Bryllup,« foreslog Mrs. Winstanley. »Den klæder dig saa nydeligt.«

»Nej, Moder, tror du jeg har Lyst til at klæde mig i Bryllupsdragt for at behage Lord Mallow. Lad den blot hænge, hvor den hænger; hvis den var af Uld, vilde der jo nok gaa Møl i den, og de skulde være velkomne, men da den er af Silke vil den sandsynligvis trodse Møllenes Angreb. Den kan med Tiden blive anvendt til Stolebetræk eller noget lignende, jeg agter ikke at tage den paa oftere.«

»Jeg har aldrig hørt Mage til Idé,« udbrød Mrs. Winstanley harmfuld. »Den var et af Theodores Mesterværker, og jeg vil sikkert komme til at betale en frygtelig Pris for den.«

»Ja, Moder — hvornaar ville vi vel ophøre med at gøre Ting, for hvilke vi maa betale en frygtelig Pris,« sagde Nora, som igen havde faaet et af sine ufrivillige Anfald af Bitterhed.

Tiende Kapitel.

Det var umuligt at blive ved at hade Lord Mallow. Han var i Besiddelse af en saa overvældende Godmodighed, at den vilde have besejret hans værste Fjende, naar denne blot tilstrækkelig længe var bleven udsat for dens mildnende Indflydelse. Hans Nærværelse kom som en munter Solstraale ind i det trivielle, ensformige Liv i Abbediet. De lange Vinteraftener havde været meget trykkende for Nora, naar der ikke var fremmede til Stede. For Moderens Skyld var hun bleven i i Dagligstuen og havde beskæftiget sig med et eller andet kedsommeligt Broderi, som hun havde lovet Mr. Scobel til sin Kirke. Kaptajnen læste Blade eller Tidsskrifter og spadserede af og til tankefuld op og ned af Gulvet. Han talte ikke oftere til sin Hustru end det var nødvendigt for ikke at blive beskyldt for at forsømme hende, og Nora bekymrede han sig kun sjældent om. Undertiden bad Mrs. Winstanley om lidt Musik, og Nora spillede da for hende, hvad hun kunde huske af Mozart og Beethoven, altsammen Melodier og løsrevne Stykker af det, som Miss Mac Croke havde lært hende. En Gang imellem sang hun lidt med sin smukke Mezzosopran, men uden at aflokke sine Tilhørere synderligt Bifald.

»Meget nydeligt!« lød det gerne fra Moderens Læber, naar Nora forlod Klaveret.

Men saa kom Lord Mallow, en lidenskabelig Elsker af Musik, Sang og alt, hvad der gør Indtryk paa bløde Naturer. Det var noget ganske nyt for Nora at have en staaende ved Siden af Klaveret, snart bedende om en, snart om en anden Melodi. Han vendte Bladene og gav jævnlig sit overstrømmende Bifald til Kende, stemte endogsaa af og til i med, naar hans Begejstring steg højt. Deres Stemmer klang smukt sammen i det høje Værelse og selv Kaptajn Winstanley nedlod sig til at rose dem.

Lord Mallow spurgte Nora, om hun ikke havde nogle Duetter og Nora tog da sit lille Oplag af Noder frem. De prøvede et Par af Mendelsohns Duetter og opdagede, at det gik fortræffeligt. Da Nora den Aften lagde sig til at sove, undrede hun sig højligt over sin egen Elskværdighed. »At tænke sig, at jeg skulde synge Duetter med ham!« tænkte hun. »Den Mand, som har Bullfinch!«

Lord Mallows Nærværelse havde ogsaa i en anden Retning Indflydelse paa Familielivet i Abbediet. Kaptajnen, som hidtil kun havde vist Nora den absolut tvungne Høflighed, blev nu meddelsom og venlig. Selv hans Hustru, som altid beundrede ham og betragtede ham som Indbegrebet af al Visdom, kunde ikke være blind for Forandringen, og en Følelse af fuldkommen Fred lagde sig over den svage Sjæl.

»Hvor skal vi føre Lord Mallow hen i Dag, Nora?« spurgte Kaptajnen ved Frokosten, Dagen efter at Lorden var ankommen.

»Jeg ved ikke af, at det er mig det tilkommer at tage Bestemmelse herom,« svarede Nora ligegyldigt. »De kan vist finde Morskab ved Billardet eller ved at vise Lord Mallow Deres Forbedringer.«

»Det kan vi gøre en Dag, naar Vejret er daarligt, men i Dag er Vejret for godt dertil. Vi maa benytte Solskinnet. Nej, jeg foreslaar, at De viser vor Gæst nogle af de smukkeste Partier i Skoven. Det forstaar De meget bedre end jeg; men vi følges ad alle tre. Jeg vil straks give Ordre til at sadle Hestene, hvis De synes om mit Forslag, Mallow,« sagde Kaptajn Winstanley, idet han henvendte sig til sin Gæst.

»Det skal være mig en stor Fornøjelse,« svarede denne med et straalende Blik paa Noras friske Ansigt, der blussede af Harme.

Det var første Gang, Stedfaderen havde opfordret hende til at ride med sig. Det var første Gang, hun i det hele taget var bleven anmodet om at ride med andre end Faderen og Roderick Vawdry. Og dog vilde det være umuligt at sige nej, uden at være ligefrem uhøflig imod hendes Moders Ægtefælle og hendes Moders Gæst. Derfor blev hun siddende uden at svare, og Lord Mallow antog den Rødme, der farvede hendes Kinder, for den skære, rene Jomfruelighed hos en ung Pige, der rødmer, hun ved ej selv hvorfor.

Kaptajnen gik nu ud sammen med Lord Mallow for at se Staldene og give Ordre til Rideknægten, medens Nora gik ovenpaa for at klæde sig om. Medens hun klædte sig paa, grundede hun over, hvad Grunden kunde være til Kaptajnens forandrede Væsen. Gjorde han sig virkelig den Ulejlighed at anlægge en ny, elskværdig Maske for at hædre en irsk Pair? Endnu før Hestene vare for Døren kom

hun ned ad den brede Trappe; hun var iført en mørkegrøn Ridekjole og Hat med Hanefjer; i Haanden holdt hun en Ridepisk med en stor Krog, bestemt til at aabne Ledene uden at staa af Hesten. Kun Sporerne manglede i den ellers saa fuldstændige Ridedragt; Nora holdt for meget af sin Hest til at ville hidse den med et saa barbarisk Middel.

Et Øjeblik efter stode tre opsadlede Heste udenfor Hovedindgangen, holdte af Bates og Lord Lord Mallows Tjener. Nora, som ved Frokosten havde set saa fornærmet ud, var nu lutter Munterhed. Lord Mallow stod i Døren og iagttog hende, da hun kom ned ad den gamle Egetræs-Trappe, belyst af Vintersolen. Han syntes, hun var et Billede paa al kvindelig Fuldkommenhed. Saaledes maatte Diana, Jagtgudinden, have set ud, tænkte han. Han skyndte sig hen for at hjælpe hende op paa Arion, men gamle Bates stod alt parat, og hun var allerede i Sadlen, før Lorden havde faaet Tid til at tilbyde sin Tjeneste.

Hun bøjede sig forover for at klappe Bullfinchs svære Manke.

»Du kære, gamle Ven!« hviskede hun ømt; hun mindedss hin Vintermorgen, da Dyret ligeledes havde staaet opsadlet nedenfor Trappen og ventet paa den Rytter, som skulde ride det for sidste Gang i sit Liv.

»Og dog komme vi saa nogenlunde gennem Livet uden vore kære døde!« tænkte Nora.

Hun faldt hen i sørgmodige Tanker, og hun red ud af Gaarden og langs med Krattet i Tavshed.

»Hvor fører De os hen?« spurgte Kaptajnen, da de var komne ud paa Kørevejen, og Nora slog ind paa den første, den bedste Sti, hun fik Øje paa. —

»Allevegne!« svarede Nora. »De har valgt mig til Deres Fører, og nu har De kun at følge efter!«

Og hun gav Arion et let Svip med Ridepisken og travede muntert ned ad den let skraanende Sti til en grøn Eng, der i Kaptajnens Øjne betænkeligt lignede et Morads.

»Hold Dem til venstre!« raabte han ængstelig til Lord Mallow.

I Fald der var Fare paa Færde, undgik Nora den uden Vanskelighed. Hun gjorde en svingende Kurve, strøg forbi den forræderiske Sump og forsvandt paa en anden Sti mellem nogle gamle Birkes hvide Stammer.

Det var et Ridt! Lord Mallow havde aldrig oplevet noget lignende, og det var ogsaa skikket til at mindes et helt Liv. De spøgelseagtige, skinnende Birke, de gamle Eges stengraat og brunt. Moser, Bregnekrat og Slyngplanter — det hele var som en Drøm. Nej, Lord Mallow kunde aldrig glemme det; heller ikke den grønklædte, prægtige Skikkelse i Ridedragten, som var deres Vejviser; over Sumpe og Moradser gik det, over Grøfter og op ad slibrige Stier, over halvraadne Gærder og stenede Kildevæld, og til sidst — som for helt at gøre det af med dem — førte hun dem op ad en slibrig Sti paa en Høj, der var saa stejl som en Klippe; her standsede hun og bad dem betragte Udsigten.

»Hvis det var klart Vejr,« sagde Nora og pegede med Pisken ud mod den disede Horisont, vilde De kunne se Jersey, Guernsey, Alderney og Sark. Men i Dag kommer De til at nøjes med »Naalene«. Kan De se dem?« spurgte hun Lord Mallow.

»Se dem!« udbrød Irlænderen. »Jeg kan se dem saa tydeligt, at jeg godt kunde træde dem.«

»Og nu, da De har set Naalene, har vi opfyldt en hellig Pligt, og jeg skal saa vise Dem vore Skove.«

Nora gav Arion Tøjlerne og satte i Galop ned ad den slibrige Sti, sprang over en bred sort Grøft og befandt sig et Øjeblik senere i Skoven paa den anden Side af denne. De andre Heste havde Besvær med at følge efter.

Det var ogsaa en forunderlig Tur; ind og ud i mange Bugter trængte de i Bratley-Skovens Mysterier, gennem Mudder, Moser og Faldgruber, hvor Hestene sank til Bugen i visne Blade, under Grene, hvor Rytterne maatte bøje Hovederne for ikke at blive revne af Hestene; derpaa ned i Mark Ashs grønne Dybder og op til Vinny Ridge, hvor Kaptajn Winstanley smældede med Pisken for at opskræmme Skaderne, men kun havde den Tilfredsstillelse at skræmme Hestene, medens Skaderne ikke saa meget som rørte en Vinge. De fulgte derpaa Hegnet og kom ind paa en vid Slette, hvor Nora sagde, at de kunde galoppere en Mils Vej uden Fare og selv gav Eksemplet ved at sætte af Sted i Spidsen. Omsider naaede de Egeplantagerne ved New Park og slog endelig ind paa Landevejen og red hjemad i skarpt Trav.

»Jeg haaber ikke, Turen har været for lang for Dem?« sagde Nora høfligt.

»Den har kun varet fem Timer,« svarede Kaptajnen med en vis Bitterhed, »men jeg skal ikke klage, hvis Lord Mallow ikke er træt.«

»Jeg har ikke moret mig bedre i hele mit Liv,« sagde Lorden.

»Godt, saa vil vi i Morgen tage paa Jagt. Det vil blive en hel Hvile ovenpaa dette.«

»Det vil blive kedsommeligt ovenpaa denne henrivende Dag,« sagde den galante Irlænder. Den øvrige Del af Vejen red han ved Noras Side, medens Kaptajnen red bagefter dem bittert smilende og nynnende den lille Sang af Heine:

»Es ist eine alte Geschichte,
doch bleibt sie immer neu.«

(Fortsættes.)

Skildringer af Pesten i London 1665.

Efter forskellige Kilder ved

B. Tortrix.

(Fortsat.)

Hvor frygteligt det dog tiltager nu i Avgust!« skriver et Øjenvidne. »Paa sin blege Hest rider Døden triumferende igennem vore Gader og bryder ind i næsten ethvert Hus, hvori der findes Mennesker. Mennesker falde og dø saa tæt som Blade i Høst, naar en vældig Storm river dem af Træerne. Der er sørgeligt øde paa Londons Gader. Der er nu altid Stilhed over Byen som paa en Helligdag, men tungere og højtideligere, end der paa en Helligdag plejer at være. Boderne ere lukkede. Man ser næsten ingen Mennesker; Græsset gror frodigt paa Gader og Pladser, og dyb Stilhed hersker næsten alle Vegne; ingen Hestes Trampen, ingen Vognes Raslen, ingen Gadesælgers Raab, intet af Londons sædvanlige Støj lyder i ens Øren. Hvis man hører Stemmer, da er det som syges Jammer og døendes Stønnen, og ellers hører man næsten kun Ligklokkens sørgelige Klang. De fleste Huse er lukkede, og de fleste raske indespærrede sammen med de syge, som ellers vilde være henviste til at ligge hen uden Hjælp og Pleje. Paa sine Steder er der af hundrede Huse næppe ét, som ikke er smittet. I mange Hjem er Halvdelen af Familien revet bort; i andre er de alle døde fra den ældste til den yngste, og kun faa Hjem slippe med at miste et eller to af sine Medlemmer. Aldrig døde saa mange Ægtepar paa samme Tid; aldrig tog saa mange Forældre deres Børn med sig i Graven — fulgtes ad til et fælles Hjem under Jorden, de, som havde haft et fælles Hjem paa Jorden. Nu ere Nætterne for korte til, at man skulde kunne naa at faa de døde begravede i den Tid, der hengaar, fra Sol gaar ned, til Sol staar op; og hele Dagen, skønt den er saa lang, er næppe lang nok til, at man kan faa begravet de mange, der dø i Dagens Løb. Hvad man ser paa Gaden, er mest Folk med Ligkister og byldesyge Stakler, som slæbe sig af Sted.«

Man holdt saa vidt muligt Regnskab med, hvor mange der døde, men der var mange døde, som ikke bleve talte med, skønt de hørte til Londons Befolkning, nemlig de, der laa og døde paa Marker og Landeveje og afsides Steder, hvor man senere kunde finde deres forraadnede og af Dyr halvt fortærede Lig. Det var en bekendt Sag, at mange, mange ulykkelige Mennesker, der var blevne smittede, enten af bevidst Melankoli eller i en forstyrret, halvt vanvittig Tilstand søgte ud i Mark eller Skov eller til øde og besynderlige Steder, hvor de krøb ind i en Busk eller en Hæk for at dø.

Beboerne i Nærheden, som tilfældig opdagede enhver saadan ulykkelig, var medlidende og bragte Stakkelen Føde, som de satte i nogen Afstand fra den syge. Saa maatte han selv krybe hen efter den, hvis han kunde, men mangen Gang kom Folk og fandt Maden urørt og Stakkelen død. Saa gravede de et Hul, og med lange Stænger med Krog paa Enden ragede de Liget hen i Hullet og kastede Jord paa det, saa langt borte fra som de kunde, og idet de nøje passede paa, at de havde Vinden saaledes, at den førte Lugten af den døde bort fra dem.

Defoe's Meddeler fortæller, at han sjælden gik udenfor Byen, men de Gange, han gjorde det, saa han altid mange stakkels Mennesker vanke omkring, men han talte sjældent med nogen af dem, for instinktmæssig undgik Menneskene hverandre. En Gang gik han en Tur langs Floden. Husene rundt omkring var næsten alle lukkede, og der var dødt og øde. Paa Bredden gik en Mand alene. Han raabte til Manden og spurgte ham om, hvorledes det gik Folk i dette Nabolag. »Ak, Herre,« svarede Manden, »her er sørgeligt. De fleste døde eller syge. Her er i denne Egn kun faa Familier, hvoraf ikke Halvdelen er døde og Resten syge. Saa pegede han paa et Hus og sagde: »Der er de døde allesammen. Døren staar aaben, men ingen tør gaa derind. En stakkels Tyv vovede det, men han maatte betale sit Tyveri dyrt, for ogsaa han blev bragt til Graven sidste Nat.« Derpaa pegede han paa flere andre Huse. »Der,« sagde han, »er de allesammen døde, Mand, Kone og fem Børn. »Der,« fortsatte han, »og der og der og der staar Vagt ved Huset, og saadan er her overalt.« — »Hvad gør De da her alene?« spurgte jeg. — »Jeg er en stakkels ensom Mand, svarede han, »det har behaget Gud hidtil at skaane mig, men min Familie er syg, og et af mine Børn er død.« — »Hvad mener De da med, at De er skaanet?« — »Dér ligger mit Hus,« svarede han og pegede paa et lille, lavt Hus, »og der lever min Kone og mine to Børn — hvis jeg kan sige, at de lever, for min Kone og det ene Barn er syge, men jeg kommer dem ikke nær.« Og Taarerne strømmede ned over hans Kinder. Jeg spurgte ham ud, og han fortalte:

»Jeg arbejder for dem, saa godt jeg kan, og hidtil har jeg, takket være Gud, skaffet dem det nødvendigste. Jeg er Færgemand, og der ligger min Baad, hvori jeg arbejder om Dagen og sover om Natten, og hvad jeg fortjener, bringer jeg her hjem og lægger hist ovre paa den store Sten, og saa raaber jeg paa min Kone, at hun skal komme ud og hente det.« — »Men hvorledes kan De tjene noget som Færgemand i disse Tider?« spurgte jeg. — »Se der,« svarede han og pegede ned ad Floden, et Stykke syd for Byen, »der ligger fem Skibe for Anker, og« — her pegede han i en anden Retning, paa Floden nord for Byen — »der ligger en halv Snes Skibe, ogsaa for Anker. Alle disse Skibe har Familier om Bord, Købmænd, Redere og andre, som har taget Ophold derude for at undgaa Smitte, og jeg besørger Forbindelsen mellem dem og Verden. Besørger Breve, henter Fødevarer og udretter, hvad der er nødvendigt, for at de kan skaanes for at gaa i Land, og hver Aften binder jeg min Baad til en af Skibenes Baade, og der ligger jeg saa om Natten. Jeg gaar aldrig ind i noget Hus paa Land, og rører aldrig ved noget Menneske, og Proviant henter jeg langt borte fra Landsbyerne ved Floden, enten langt nord eller langt syd for Byen, hvor jeg kender nogle ensomme Bøndergaarde, hvis Ejere sælge mig fersk Kød, Fjerkræ, Æg, Smør etc., og kun sjælden kommer jeg i Land her for at forvisse mig om min Families Tilstand og bringe den min Fortjeneste, og hvad man har givet mig af Mad og andre Ting.«

»Jeg har i Dag,« fortsatte han, »fire Shillings, og saa har de givet mig en Pose med Brød og salt Fisk og noget Flæsk, og det ene med det andet bliver jo ikke saa lidt.« — »Har de faaet det?« — »Nej, men jeg har kaldt, og min Kone har svaret, at hun haaber at komme inden en halv Time, og jeg venter paa hende. Stakkel! Hun er sørgelig stillet; hun har en Svulst, men nu er der gaaet Hul paa den, og jeg haaber, hun vil komme sig, men jeg frygter, at Barnet skal dø.«

Nu aabnede hans Kone Døren og raabte: »Robert, Robert!« og han løb ned ad Trappen til sin Baad og hentede Posen med Tingene, han havde faaet til hende, og saa bar han dem hen til den store Sten og lagde dem der tilligemed Pengene, og saa kaldte han: »Rachel!« hvorpaa hans Kone kom ud med en lille Dreng ved Haanden og hentede Sagerne fra Stenen, men hun var for svag til at kunne bære dem alle med sig paa én Gang, skønt der ikke var ret meget. »Gud bevare Eder!« sagde han, og han græd, og saa vendte han sig bort for at gaa. —

Det er allerede nævnt, hvor ængstelige Folk var for at komme i alt for nær Berøring med hverandre, — en Undtagelse herfra var Forholdet i Kirkerne, som altid vare stuvende fulde, — og at man betragtede hverandre med Mistro, ganske som vi Kjøbenhavnere vilde have gjort, hvis de forleden her i Byen forekommende Koppetilfælde havde fortsat sig i en Epidemi. En Mand fortæller, hvorledes man bar sig ad med at desinficere Breve, man modtog: »Nogle vaskede dem først i Vand og tørrede dem bag efter ved Ilden; andre luftede dem paa Taget af Huset eller paa et Gærde eller paa Enden af en

lang Stang i tre Dage, før de lukkede dem op; atter andre lagde dem imellem to kolde Stene i to eller tre Dage; og endelig var der nogle, der holdt dem nær ved Ilden, som naar man rister Brød. Nogle vilde kun modtage dem paa Enden af en lang Stang; en Bonde bragte ved Butiksdøren min Kone et Brev paa en saadan Stang, fordi han ikke vovede at Penge i, men ingen vilde røre ved den. »Jeg spurgte,« skriver han, »hvor længe den havde ligget der, og Manden ved Vinduet mente en Timestid, og han sagde, at han haabede, at den, som havde tabt den, vilde komme tilbage efter den. Jeg havde naturligvis heller ikke Lyst til at røre ved den, og jeg trængte da heller ikke til Penge paa den Maade. Manden Ildtang, med hvilken han sætter Ild til Krudtrenden, og da Krudtet var futtet af og havde »renset« Luften, tog han Pungen med Ildtangen og brændte saaledes Hul paa den, hvorefter han rystede Pengene ud i Vandet og bar dem ind i Huset.«

Som man ser, en lidt omstændelig Desinfektions-Proces!

Sne i Skoven. Efter Maleri af A. Fink.

komme hende nær.«

Defoe's Meddeler fortæller, at en Dag, da han kom hen til Posthuset med et Brev, saa han en Mand staa henne i et Hjørne af Gaarden og tale med en anden ved et Vindue, medens en tredje kom ud af Døren fra Kontoret. Midt i Gaarden laa en lille Læderpung med to Nøgler ved og med ved Døren sagde nu, at han vilde tage den op og gemme den, til Ejeren kom. Saa gik han ind og hentede et Maal Vand, som han stillede ved Siden af Pungen, og noget Krudt, som han kastede paa den, og saa lavede han en Krudtrende, som var to Alen lang, fra Krudtet paa Pungen og ud til Siden. Derefter gaar han ind igen og henter en gloende

Det vilde være umuligt at skildre endog blot tilnærmelsesvis de Tragedier, en saadan Tid rummer. Man kan kun antyde og gennem Antydninger give en svag Forestilling om al denne Sørgelighed.

I Løbet af ni Uger døde 291 Kvinder i Barselseng, og det maa antages, at mange hundrede smaa Børn døde ligefrem af Sult, og mangen Moder smit-

tede sit lille, hjælpeløse Barn, som hun gav Bryst, og ofte fandt man smaa Børn diende deres Moders eller Ammes Bryst, som allerede var koldt i Døden. Defoe's Meddeler fortæller om en Moder, hvis Barn ikke var raskt. Hun sendte Bud efter Apotekeren. Da han kom, saa han Pestpletter paa hendes Bryst, hvoraf Barnet netop diede. Tilsyneladende var hun Ligedan gik det en Familie, hvor den ulykkelige Moder tog sit Barn, der var bleven smittet af Ammen, og døde med sit Barns Lig i sine Arme. Dette er kun Eksempler paa, hvad der hændte i uendelig mange Tilfælde.

Besynderligt er det i en saadan Tid med Folk, der synes fuldstændig uangribelige, som f. Eks. Man kørte omkring med Kærrer og optog Ligene, og om Ligkærrens Komme averteredes Folk ved, at en Mand ringede med en Klokke. Der var paa den Tid i alle Londons Sogne mange snevre Gyder og Gange, hvorigennem ingen Vogn kunde køre, og Ligbærerne maatte hente Ligene i Husene og Kamrene, hvor de laa, og ofte bære dem lange Veje,

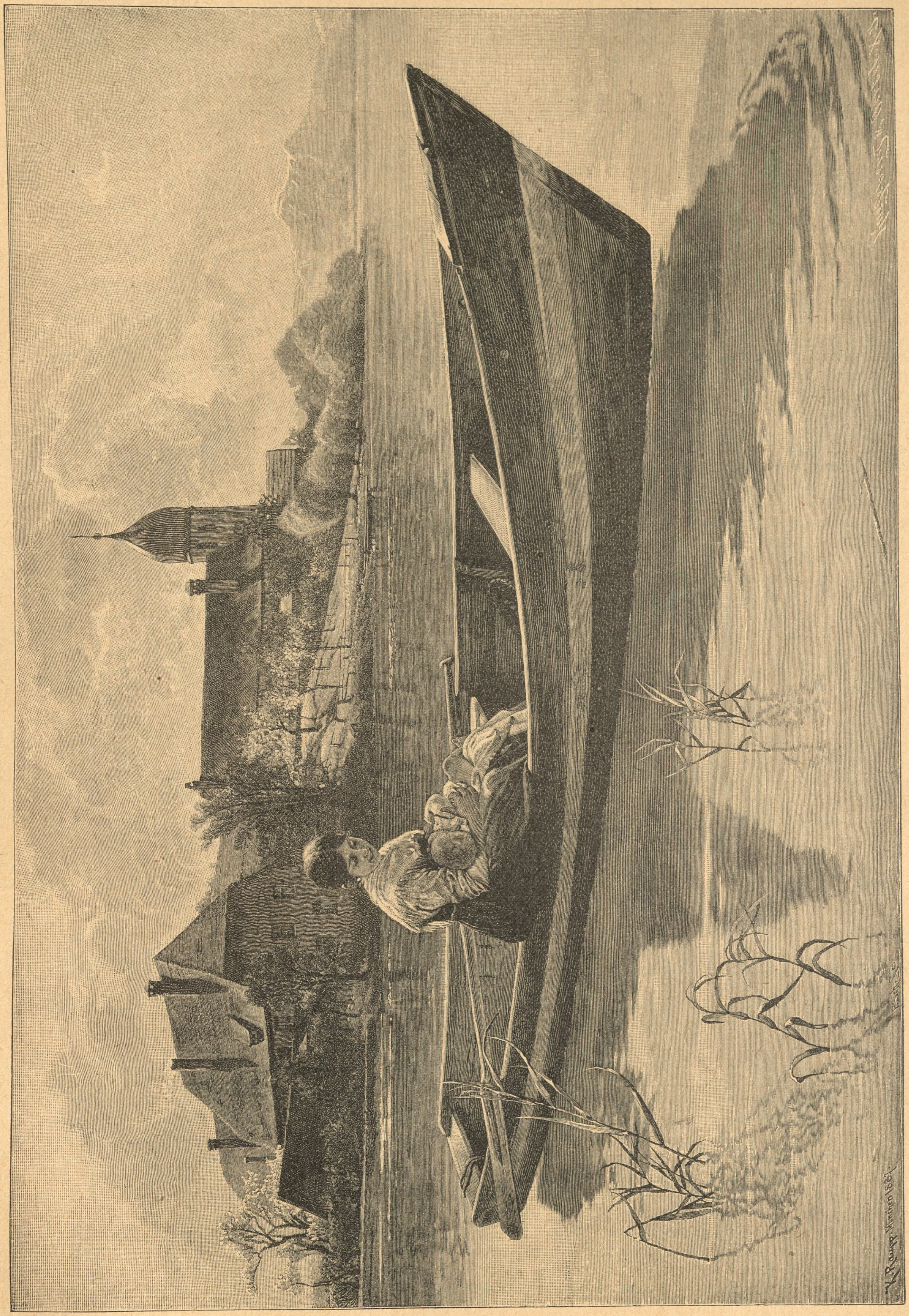

Fred. Efter Maleri af K. Raupp.

ellers selv rask. Han sagde intet for ikke at forskrække hende, men bad om Barnet, som han lagde i Vuggen. Saa aabnede han dets Tøj og saa, at ogsaa det havde Pletter paa sin lille Krop, og de døde begge, baade Moder og Barn, før han kunde naa hjem og skaffe forebyggende Medicin til Barnets Fader, hvem han betroede, hvad han havde set. mange Ligbærere og andre Folk, der gik ud og ind i pestbefængte Hjem og færdedes imellem syge og med Lig. Da der ikke længer kunde være Tale om sædvanlige Begravelser, men man maatte lave Massegrave og begrave Folk uden Kister, og i det blotte Linned eller endog nøgne, var der for Ligbærerne ikke Tid til at tage Hensyn til sig selv. før de naaede ud til Kærren. De bar Ligene paa en Slags Bærebør igennem disse snevre Gyder. Defoe fortæller om en saadan Ligbærer, som aldrig fejlede noget til Trods for den Smitteatmosfære, han færdedes i, og alle de Pestlig, han kom i saa umiddelbar Berøring med. »Han brugte aldrig andre Midler end Rude og Hvidløg, som han tyg-

gede paa, og Tobak, som han røg.« Hans Kone var ligesaa uimodtagelig for Smitte. Hun plejede pestsyge Folk og var Sygeplejerske hele Tiden under Pesten. Hendes Middel var at vaske sit Hoved i Eddike og stænke sit Hovedtøj saa ofte med Eddike, at det altid var fugtigt. Og hvis Lugten af de syge blev ualmindelig modbydelig, snusede hun til Eddike og holdt et af Eddike vædet Lommetørklæde for Munden.

Det maa siges, at skønt Pesten rasede frygteligst blandt de fattige, saa var de fattige dog de mest modige og frygtløse overfor den — maaske fordi de reflekterede mindre — og de udførte deres Arbejder med en næsten brutal Energi. De tog ofte ingen Forsigtighedsregler og tog uden Betænkning al Beskæftigelse, som tilbød sig, selv den mest farefulde. At passe Syge, at bære Pest-Patienter til Pesthuset og at bære de døde til Graven — lige meget, de tog hvad som helst, og det var godt, for det skulde jo gøres, og mærkværdig nok slap de ofte godt fra det.

Blandt de for Pesten uimodtagelige Folk, som eksempelvis kan nævnes, var en Spillemand, en gammel snurrig Fyr, som havde for Skik at drive omkring paa Gaderne ved Titiden om Aftenen og blæse paa Fløjte udenfor Dørene, og det hændte da ikke sjældent, at Folk tog ham ind paa et Ølhus og trakterede ham og morede sig over hans Musik og hans Pudsigheder. 1665 var imidlertid et daarligt Aar for en saadan stakkels Musikant, thi ingen var oplagt til Musik og Løjer, og han sultede. Naar man spurgte ham, hvordan han havde det, svarede han altid, at Lig-Kærren havde endnu ikke hentet ham, men den havde lovet at komme i næste Uge. En Aften, da han — ussel og udtæret som han var — havde faaet lidt godt at spise, faldt han i en tryg Søvn udenfor en Gadedør. Lig-Kærre-Klokken ringede, og Folk i Huset bar et Lig ud og lagde det ved Siden af den sovende Spillemand, som de troede ogsaa var et Lig. Lig-Kærren kom, og med de Instrumenter, de havde til dette Brug, tog Ligbærerne Spillemanden og Liget og kastede dem op i Kærren, medens Spillemanden vedblev at sove trygt. Da de naaede Massegraven, gjorde Kærren Holdt, og man beredte sig paa at vælte dens sørgelige Indhold ud i Graven, men nu vaagnede Spillemanden og arbejdede sig ud af Ligenes Bunke og raabte: »Hallo, hvor er jeg?« — »Gud hjælpe os!« udbrød Kusken forfærdet, »der er nogen i Kærren, som ikke er rigtig død.« — »Hvem er du?« spurgte en anden. — »Jeg er den fattige Spillemand, men hvor er jeg?« — »Hvor du er! I Lig-Kærren, og vi er ved at begrave dig.« — »Men jeg er ikke død, er jeg?« — Dette Spørgsmaal fik dem til at le trods deres Forskrækkelse, og nu hjalp de Manden ud, og mærkelig nok havde han ingen Mén af sin uhyggelige Køretur.

Mandens smaa Ejendommeligheder.

En ondskabsfuld Kvindes Optegnelser.

Oversat fra Svensk.

Mændene have en Mængde smaa Ejendommeligheder i deres Maade at være paa, som ogsaa i Bagateller adskiller dem fra Kvinderne, som f. Eks. naar Manden hilser; han tager jo i den Anledning Hatten af Hovedet — om ogsaa det er tyve Graders Kulde, og han kun har ti Haar paa Hovedet. Dette er dog vel nærmest en Følge af deres Opdragelse og deres Dragt, og ligesaa forholder det sig med deres uskønne og højst upraktiske Maner direkte at overføre Gadens Smuds paa Gulve og Tæpper, hvilket Kvinden med Omtanke undgaar. En Piges største Ærgerrighed er den at behage, og mange opnaa undertiden en temmelig misbrugt Færdighed heri. — Men desværre er det uheldigvis meget faa unge Mænd, som gøre sig Umage for at behage andre end dem selv. — Hvad Klædedragten angaar, kan vi jo snart blive enige om, at Manden mildest talt ser noget underlig ud; hele sit Liv dømmer han jo sig selv til at bære Halsjern i Form af en stenhaard og som oftest snever Krave, ikke at tale om det meget upraktiske Skjortebryst og dito Manchetter — disse Ting stiller han bestemte Fordringer til. Og intet er der, han elsker højere af stive og kantede Beklædningsgenstande, end disse; det skulde da være hans Hovedbedækning, som med sin skarpe, haarde Kant skærer sig ind i Panden, saa at den efterlader en rød Rand, som er alt andet end klædelig.

I Almindelighed holder Manden mest af en spartansk Udstyrelse af sit Hjem, saa at han kan faa Lov at række sig og strække sig, saa meget han har Lyst, uden at han behøver at være bange for at vælte al Ting omkuld eller slaa Nipsgenstandene itu. Kvinden med sin gode Smag og med sin Forkærlighed for Hjemmet pynter gerne op med Tæpper og Drapperier, og dette ikke altid alene for dermed at dekorere, men for samtidig at kunne bevare Borde og Sofaer mod Mændenes barbariske og Børnenes tankeløse Udyder. Thi Mændene holde jo nemlig meget af at efterlade Mærker af deres respektive Hoveder paa Sofaryggen og anbringe deres Ben der, hvor de efter Naturens Orden ikke skulle være, samt ryste Cigarasken af mod Bordkanten eller en hvilken som helst anden Kant — kun ikke i Askebægeret. — Det er aldrig hidtil lykkedes noget Menneske at kunne forklare, hvorfor Manden knapper sin Frakke saaledes, at det venstre Opslag kommer ovenpaa det højre, imedens Kvinden kun finder det praktisk at knappe det højre ovenpaa det venstre.

Helt galt er det, naar en Mand skal binde en Sløjfe eller slaa en Knude. Kvinden gør det altid behændigt og pynteligt. Manden derimod, som har en Del større matematiske Kundskaber og ofte er teknisk uddannet, kan næsten aldrig lære at gøre dette blot nogenlunde ordentligt. Han holder mere af at købe alle de Mængder af Halstørklæder, Sløjfer og Knuder i færdig Stand, end han gider overvinde den Smule Vanskelighed ved at lære sig selv til at kunne gøre det.

Det er uhyre fornøjeligt at iagttage en Mand, som mener sig i Stand til at kunne komme ud af den Kunst og i den Anledning er i Færd med at hjælpe en Ven, som ikke er saa udviklet i den Retning. Først stiller han sig da i Positur bagved Vennens Ryg, og idet han forestiller sig, at dennes Hals er hans egen, omfatter han ham med begge sine Arme, forsigtig strittende med sine ti Fingre, som om disse vare tvungne til at røre ved noget højst ubehageligt, og alt dette bliver gjort med et Udtryk, som om han var i Færd med at ihjelslaa en Drage. Sædvanligvis komme de to Herrer i Aandernes Rige op at skændes, inden Sløjfen er bundet, og er endelig dette naaet, saa er i Reglen Vennen halvkvalt og mørkeblaa i Ansigtet, men Kunstneren selv er mindst ligesaa triumferende, som om han virkelig havde dræbt Dragen.

En Mand har som oftest, selv om han er Forretningsmand og vant til at købslaa og prutte med Kunderne, en sand Skræk for at gaa i Butiker. For saa hurtigt som muligt at slippe ud derfra igen, tager han helst det første det bedste, han faar fat paa, selv om det er nok saa daarlige Varer, der stikkes ham i Haanden, og betaler, hvad som helst der forlanges, om Prisen er nok saa urimelig. Kun naar han skal købe sig en Cigar, anvender han i Reglen to Timer — vel at mærke, hvis Betjeningen er kvindelig.

Det er en meget karakteristisk Maade, Manden bruger, naar han skal lede efter noget, som han selv har anbragt øverst i en Skuffe. I Almindelighed ved han ikke, hvilken Skuffe han skal søge i, hvorfor han trækker dem alle sammen ud, vender op og ned paa al Ting i dem, og selv om han tilfældig har faaet fat i den rigtige Skuffe, saa hænder det ofte, at det, han selv har lagt ovenpaa, ved denne Medfart har forvildet sig ned paa Bunden. Nu roder han og leder i sin Fortvivlelse, lige indtil en barmhjertig kvindelig Sjæl kommer til Syne, og i Reglen indtræffer det da, at denne øjeblikkelig finder den Genstand, som Manden ved sin grundige Søgen har gjort sit bedste for at begrave paa Bunden.

Indbyrdes ere Mændene i Almindelighed sandhedskærlige og oprigtige, men de gøre sig ikke Spor af Samvittighed af at fortælle den kvindelige Del af Familien, at de have haft vigtige Forretninger, naar de have været med til et Sold, ligesom det ikke i mindste Maade generer Manden at fabrikere en hel Del smaa usandfærdige Historier om deres Liv udenfor Hjemmets Døre for derved at berolige en Hustru, Moder eller Søster.

Naar de kære Mandfolk i Mørke komme til at støde mod Møblerne i deres Værelse, saa bande de sædvanligvis ret antageligt, uagtet de med deres overlegne Hjerne burde vide, at Møblerne ikke staa der for at irritere dem og ej heller ere i Stand til at gaa af Vejen, fordi der kommer nogen. — At Manden, som efter Strindbergs Udsagn er begavet med langt mere udviklede Syns- og Lugtenerver end Kvinden, desuagtet ved Middagsbordet ofte hælder Olje paa sin Mad, hvor han mener at ville bruge Eddike, og først opdager sin Vildfarelse, naar han har faaet Munden fuld, er en bekendt Sag — i slige Tilfælde begaar Kvinden aldrig nogen Fejltagelse.

Man har til alle Tider moret sig over Mandens faste Overbevisning om, at jo yngre og friskere en Kvinde er, des mere trænger hun til hans Hjælp, medens de gamle Koner gerne faa Lov at hjælpe sig selv, hvor rystende og daarlige til Bens de end monne være. Selv den allerbedste Mand er det vanskeligt at rive ud af denne Vildfarelse. I daglig Omgængelse er Manden i Reglen mere fornuftig og mere logisk end Kvinden — kun ikke naar han vover sig ud paa Galanteriets Glatis, thi der forlader Forstanden ham fuldstændig, og Logiken med.

Længe befatter Manden sig ikke med at disputere; mærker han, at han ikke kan faa Ret, saa dundrer han i Bordet med den knyttede Haand, bander og brummer.

Naar Manden en Gang imellem er udsat for at skulle haandtere en Naal, og han stikker sig, saa bander han Naalen, som stak ham, og kaster den irriteret langt bort fra sig. Kvinden suger mere sindigt Blodet ud, naar hun er saa uheldig at stikke sig, tager Naalen op og fortsætter Arbejdet.

Hvis tilfældigvis en Kone beder sin Mand om at se efter Kaffekanden eller Maskinen, medens hun et Øjeblik er tvungen til at vende Ryggen til, og hun da, naar hun vender tilbage, finder Apparatet slukket og Fløden væltet ud over Sukkeret, der er halvt smeltet af Kaffen, som er kogt over, saa er det sikkert, at Manden i ni af ti Tilfælde siger: »Den dumme Tingest kogte over, da jeg mindst ventede det.«

Mangen Gang afvises en fattig Tigger ganske koldblodigt af de gode Mænd, hvorimod disse sædvanligvis ere temmelig flotte lige overfor visse brovtende Herrer i Kjole og med Servietten over Armen. Han kan være højst veltalende, naar det gælder de daarlige Tider, og ivrigt fremhæve Nødvendigheden af at spare, naar han sidder ved den hjemlige Arne, men paa Kaféerne faa som Regel de kvindelige tjenende Aander det Indtryk, at det maa være en rig Mand, og at Tiderne ere særdeles gode. —

Det er jo Manden, som har iværksat de store Verdensbegivenheder, som har stiftet Religioner og forfattet Love, bygget Kirker og Teatre, oprettet Institutioner og dannet Forfatninger, foruden at han har Fortjenesten af i lange Tider at have holdt Kvinden i Uvidenhed og Underkastelse under hans Vilje.

Hvorfor har den overlegne Mand ikke gjort sine Sager bedre, saa at han den Dag i Dag ikke havde Grund til at være misfornøjet med sit eget Værk, og hvorfor siger han, naar han er rigtig gal i Hovedet: »Hvis der ingen Kvindfolk var til (hvilke dog endnu ere udelukkede fra næsten al Ting), saa var Jorden et Paradis.«

Fra den lille By.

Genboer.

Den lille Gade i Købstaden strakte sig langs med Resterne af den gamle Vold. De fleste Huse var smaa og uanselige, kun et enkelt udmærkede sig ved at have to Etager og var dertil saa flot udstyret, at alle saa op til det med Misundelse og Beundring. Et af de første tilhørte Væver Mikkelsen. Det sidste ejedes af Farver Jens Olsen. Og Væverens og Farverens var tilmed Genboer.

Farver Olsen havde en stor Forretning og spillede hver Torsdag L'hombre med Borgmesteren og Præsten samt Konsulen nede ved Havnen. Det var noget nær det fineste, man kunde drive det til i Købstaden. Han havde tre Døtre, de var alle voxne, kønne at se til og forøvrigt venlige og omgængelige.

Væver Mikkelsen havde kun en lille Forretning, men mange Børn og maatte lade dem gaa i Friskolen — omtrent det laveste, hvortil man kunde synke i Købstaden. — Hans Hustru Hansine, skænkede ham regelmæssig hvert Aar en lille Væver eller Væverske, og jo oftere det skete, desto mere grundede Mikkelsen over sit Livs store Problem: Hvorfor netop han fik saamange Børn og hvorfor netop han blev mere og mere forarmet.

Der herskede imidlertid en vis Forstaaelse mellem Genboerne. Væverens Børn havde altid

løbet Byærinder for Madam Olsen, og Madam Mikkelsen havde hjulpet til, hver Gang den rige Farverkone havde sat en Datter i Verden. Farveren var selv gaaet over Gaden og ind i den lille Stue for at bede Væveren derover: »Deres Kone kommer nok over — hun er jo vant til Turen« havde han sagt og sluttelig blinket godmodig med sine lyseblaa Øjne.

Saa gik Aarene imidlertid, og med dem forandrede sig adskilligt. Farverens Forretning gik saa smaat tilbage. Bønderne, der hidtil havde været hans gode Kunder, begyndte enten at farve selv, eller at købe deres Tøj i Købstaden, efterhaanden som de vænnede sig af med at gaa i Vadmel og Hvergarn. Farveren maatte lade saa en, saa en anden af sine Svende rejse, og en Dag stod han ganske alene, saa at han snart maatte til at tænke paa at tage Reb i Sejlene og prøve en anden Kurs.

Paa den anden Side af Gaden saa det til en Begyndelse heller ikke bedre ud. Farveriets Tilbagegang medførte ganske naturligt, at det maatte komme til at se endnu sortere ud for Væveriet. Men saa skete det mærkelige, at medens Farveren havde betænkt sig paa at skifte Haandværk og troet paa sin gode Lykke, saa havde Væveren indset, at værre end galt maatte det ikke blive. Og saa gav han sig til at være Barber.

Og det slog an. Den lille By havde hidtil kun havt én Udøver af dette Haandværk: den gamle Krøyer oppe paa Torvet, men Krøyer var en Sinke og rystede altid paa Haanden, og dette er for en Barber kun af det onde. Da Købstadens Mandfolk saa mærkede, at Væveren hurtig havde lært at føre Kniven og langt bedre end Krøyer forstod at lade den blive der, hvor den maatte være, undte de i stigende Grad Mikkelsen deres Søgning. Og saaledes gik det til, at han en Dag kunde konstatere, at han var paa Veje til at slaa sig op. Trin for Trin steg han opad den samme Stige, hvor Farveren nys var gaaet ned. Og en Dag tog han sin fine Frakke paa, gik over Gaden, klappede naadigt Farveren paa Skulderen og sagde: »Jeg hører du vil sælge din Ejendom, Mikkelsen — de var nemlig bleven Dus, da det begyndte at hælde for Farveren — og saa synes jeg, du hellere maa sælge til mig. Jeg maa nemlig have mere Plads, for ser du, min Forretning gaar stadig fremad. Det forstaar sig jeg ser naturligvis gærne, at du bliver boende.

Og Barberen fik Stedet. Det hele gik saa hurtigt for sig, at Farveren næppe vidste deraf — og han boede jo stadig i sin gamle Ejendom, saa han mærkede det ikke synderligt, selv om Barberen var flyttet ind ved Siden af ham. Olsen havde lagt sig efter en lille Høkerhandel, men det gik kun smaat — thi der var saamange, som ogsaa drev den Forretning i Købstaden.

Tiden gik da — og en Dag fik Farveren atter Besøg af Barberen, men denne Gang kom Mikkelsen ikke i sin fine Frakke, men i sin Lærredsjakke. Der skal nemlig altid være et vist Forhold i Tingene her i Livet: »Det gør mig ondt«, sagde han til Farveren: »men du maa flytte. Jeg maa ogsaa have din Stue med«.

Og som Barberen vilde det, skete det — og da Farverens flyttede ud med deres nu stærkt indskrænkede Bohave, stod Fru Mikkelsen i Døren og nikkede naadigt: »Farvel, lille Madam Olsen«.

Men saasom det ene Problem ikke løses for den ene, før der rejser sig et nyt for en anden, saa kunde Farveren nu ikke andet end grunde over: hvorfor han stadig sank dybere og dybere, hvorfor hans Forretning ikke kunde gaa? Og et Aars Tid efter kom Barberen atter til ham, men denne Gang i sin allerfineste Frakke med Dannebrogstegnet i Knaphullet og nystrøget Cylinder. Og da der, som sagt, skal være et vist Forhold i Tingene heri Livet, saa sagde han ikke mere »du« til sin gamle Ven Faveren, men tiltalte ham med »De« og udviklede med den ham egne milde Overlegenhed, at Farveren ikke skulde tabe Modet. Han havde ved sin Indflydelse skaffet dem Plads i den nye store Fribolig, der netop var opført paa en Grund, som Kommunen havde købt af ham og som laa bagved Farverens gamle Ejendom. Der skulde de faa det saa hyggeligt paa deres gamle Dage, og saa maatte det da være dem en dobbelt Tilfredshed, at de hver Dag kunde se paa deres gamle Hjem, og glæde sig over hvor fint det var blevet — — —

Og da Farverens flyttede ind i Friboligen, stod Fru Mikkelsen atter i sin Dør, men denne Gang i Køkkendøren. Og atter nikkede hun naadigt til Madam Olsen, mens hun sagde: »Se, se, nu er vi atter Genboer.«

Her blev da Farveren boende, til Døden en Dag kaldte ham bort. Der var intet Følge, ingen Blomster — kun hans gamle Enke sad hjemme og græd, altfor nedbøjet over Livets Modgang til at bebrejde nogen noget — hun spejdede over mod det gamle Hjem, hvor ind hun havde fulgt den døde i de gode Dage.

Men selv om Menneskene ophøre at reflektere, vedbliver der alligevel at bestaa et vist Forhold i Tingene heri Livet. Og derfor blev det ogsaa en Dag Barberens Tur. Ogsaa han maatte bort fra alt det, hvoraf han havde været saa stolt, og som havde gjort ham overmodig.

Men han fik Plads paa den rigtige Side af Kirkegaardens store tavse Allé. Han blev ikke sænket i Fattigjorden ligeover for, hvor Farveren hvilede. Og dog, var Forskellen i Grunden saa stor? Selv i Døden kunde det ikke undgaas, at de blev — Genboer.

Hermann Henrichsen.

„Dømmerne".

Ude ved Klitterne paa Jyllands golde og udmarvede Vestkyst og inde paa de melankolske Hedevidder, hvor Livsvilkaarene er haarde og kummerlige, hvor det gælder tungt og møjsommeligt Slid for et Udkomme, tomt næsten for enhver Livsnydelse, selv den mest beskedne og berettigede, uden Delagtighed i en fremskreden Kulturs Goder — — paa saadanne Steder trives alskens Overtro og — Udskejelser i religiøs Henseende.

Der vil man kunne træffe de største Særsyn paa aandeligt og religiøst Omraade, baade i det enkelte og i smaa Samfund, i og udenfor Kirken. Ikke mindst interessant er en Sekt, der gaar under Navnet »Dømmerne«. Den er en af de Grene, som den mørkeste Pietisme har slaaet ud imellem Befolkningen i Jyllands Midte, og da den nu for Tiden er meget paa Retur og sagtens om ikke mange Aar vil være opslugt af en eller anden pietistisk Retning, ligesom man ikke ud over den nærmeste Omegn kender ret meget til dens Væren, saa kan en kort Omtale og en Del Oplysninger maaske gøre Regning paa nogen Interesse.

»Dømmerne« bo i den koldeste Del af Danmark, i Tjørring, Sinding Sogn, i det for sit Privilegium til Uldtøjshandel bekendte Hammerum Herred, samt i Herning og Rind pr. Herning, en Egn, der har udstrakte Hedestrækninger. De kalde sig selv med Navnet »de Hellige«, men da de paa Grund af deres Levned mene, at de er komne længere op paa Saliggørelsens Trappestige end de omkringboende, bruger man ogsaa Betegnelsen »de Højhellige«. Det almindeligste Navn er »Dømmerne«, en Betegnelse, som de har faaet, fordi de fælde strenge Domme over enhver anden, der ikke hører til deres Samfund, hvilket alene fører Sjæle til Frelse.

For Tiden hører der kun 24 Familier til denne Sekt. I Aaret 1890 splittedes Partiet ad, og nu findes der to Lejre, en større og en mindre, hvilken sidste kun raader over 2 Familier og 2 Mænd, der ikke har opnaaet at faa deres Hustruer med. Disse to Afdelinger leve nu overfor hinanden som i sin Tid Jøderne overfor Samaritanerne. Grunden til Splittelsen hidrører fra Uenighed om Formuefællesskab. Man levede indtil 1890 som i Apostlenes Dage, hvor »end ikke een sagde noget af sit Gods at være hans eget«. Men dette førte til, at man indbyrdes ruinerede hverandre, saa at alle »Dømmerne« nu var meget fattige. Da »Forstanderen« for Menigheden fremdeles holdt paa, at alt skulde vedblive at gaa som før, kom Sprængningen, og han staar nu i den mindste Lejr. Indtil Splittelsen fandtes der en særdeles stor Enighed og Sammenhold i Partiet.

»Dømmerne«, der ikke høre til vort Kirkesamfund eller nogen anden bestaaende Sekt, har hverken Kirke, Forsamlingshus eller Præst. Derimod har de en Forstander. Den før omtalte Forstander er en Mand paa 85 Aar og var i sin Tid en dygtig Smed; han har egentlig Æren af at have stiftet Særkirken omkring Aaret 1860. For Hovedparten af Sekten er nu en yngre Bondemand Forstander. Man samles regelmæssig hver Søn- og Helligdag Aaret rundt. Sammenkomsten finder Sted paa Omgang efter en vedtagen Rækkefølge, saa naar ethvert Hus og Gaard har været besøgt i hele Menigheden, begyndes forfra igen. Forstanderen er at betragte som Biskop, og han varetager især Forvaltningen af Nadverens Sakramente. Han tilsiger dem Absolution og uddeler Brødet og Vinen til hvem, der ønsker det, selv ogsaa til ganske smaa Børn, som Mødrene maa bære paa Armen. Daaben foretages derimod i Hjemmet af en eller anden af Familiens Medlemmer, saa snart Barnet er født til Verden.

Indtil Splittelsen i 1890 havde Sekten sin fælles Skole og fælles Lærer. Denne Lærer er forøvrigt en Husmand, der blev fraskilt Hustruen, men da han sluttede sig til »Dømmerne«, fik han sig igen en Kone. Skolen har bestaaet siden 1865. Siden Partiets Tvedeling er han kun Lærer for den større Afdelings Børn; den mindre Afdelings Børn undervises af Forældrene hjemme. Børneantallet i denne Skole har før været 20—25; men nu er det gaaet ned, saa at der ved sidste Foraarseksamen kun fandtes 11 Børn i begge Afdelinger. I Skolen undervises Børnene i de almindelige Kundskaber; dog er den væsentligste Kilde Bibelen, hvilken Bog t. Eks. udelukkende benyttes til Undervisning i Læsning og Dansk. Desuden har man til Hjælp ved Religionsundervisningen en af Partiet selv foranstaltet Udgave af Luthers Kathekismus med Spørgsmaal og Svar samt en lille Salmebog, udgiven 1868, og med en Fortale, hvori gøres Rede for deres mærkelige Synsmaader og ensidige Lærdomme.

»Dømmerne« er særdeles alvorlige Mennesker; de have alvorlige og haarde Ansigtsudtryk med fanatisk Ild i Øjet. For dem er næsten alt Synd og fører til Helvede. Anderledes troende er »Djævelens Børn« og deres Præster »Satans Præster«. Al Tale om det skæve i deres Livsopfattelse er frugtesløs; de har kun Respekt for Straffeloven. Hvis nogen af »Dømmerne« vil vende tilbage til Statskirken — hvilket kun meget sjældent sker — anerkendes vedkommendes Daab, og Daabspublikationen i Kirken erstattes af Konfirmationen. En der i Egnen værende Sognefoged blev konfirmeret i en Alder af 30 Aar. Som gift Mand gik han til Konfirmationsforberedelse og opnaaede en Karakter af »Udmærket godt« i Kristendomskundskab og Opførsel.

J. Gr. Pinholt.

Til Billederne.

A. Müller: I yderste Øjeblik. Ja, det var ikke et Sekund for tidligt, at de fire velnærede Kammerater anede Uraad; thi Mikkel havde listet sig lige tæt ind paa dem. Nu staar han der slukøret og ærgrer sig over, at ikke ogsaa han har Vinger og kan forfølge sit Bytte i de højere Regioner.

* * *

A. Fink: Sne i Skoven. Det har sneet den ganske Nat, tæt og lydløst er Fnuggene dalet ned og har dannet et tykt Lag ikke blot paa Træernes Grene men ogsaa paa Skovbunden, saa at hvert Græsstraa er skjult. Dyrene liste sultne rundt; Sneen blænder deres Øjne og de finde ikke det vante Foder. Uvilkaarlig nærme de sig Skovløberhuset, hvor de ved der er Hø, og som de er vant til at betragte som en Slags »Samaritan«.

* * *

K. Raupp: Fred. Et stemningsfuldt Billede, som fuldt ud svarer til sit Navn. Den lyse Aftenhimmel med de lette hvide Skyer spejler sig i det stille, blanke Vand, hvorpaa Baaden glider, med de to Menneskebørn, som er optagne af hinandens Kærlighed. Og bag dem ligger Hjemmet med dets Ro og beskedne Velstand, i Ly af Kirken, hvis Spir knejser mod Himlen.

Af alle Verdensliteraturens Frembringelser i de senere Aar har ingen Bog gjort saa stor Lykke i hele Verden som *Henry Savage's*: **Min officielle Hustru.** Denne Roman, som ogsaa »Nordstjernen« bragte, bevægede sig paa et saa interessant Omraade som Ruslands hemmelige Politi og Nihilister.

I samme Forfatters nye Roman

Prinsessen af Aljaska,

som næste Uge begynder i »Nordstjernen«, er den spændende Handling flyttet ud til Sibiriens yderste Østen, hvor Helten, en forhenværende Gardeofficer Fedor Orloff nu er Straffefange Nr. 24120.

En stærk Patient.

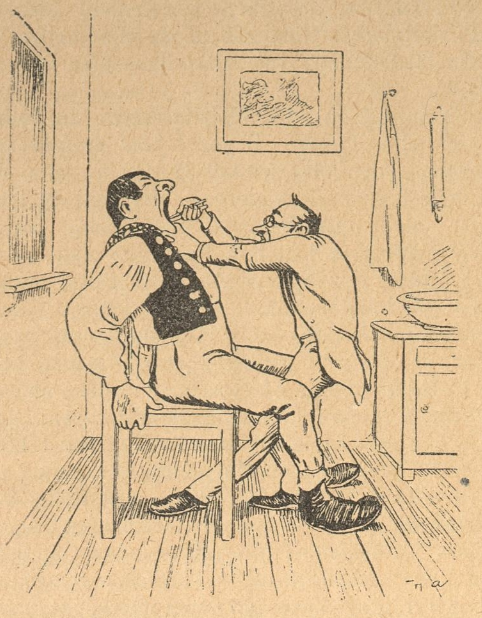

»Hør, gode Mand, den Tand sidder altfor fast, den vil ikke ud.« — »Saa maa jeg nok

hjælpe Dem, Hr. Doktor!«

En mislykket Hvalfangst.

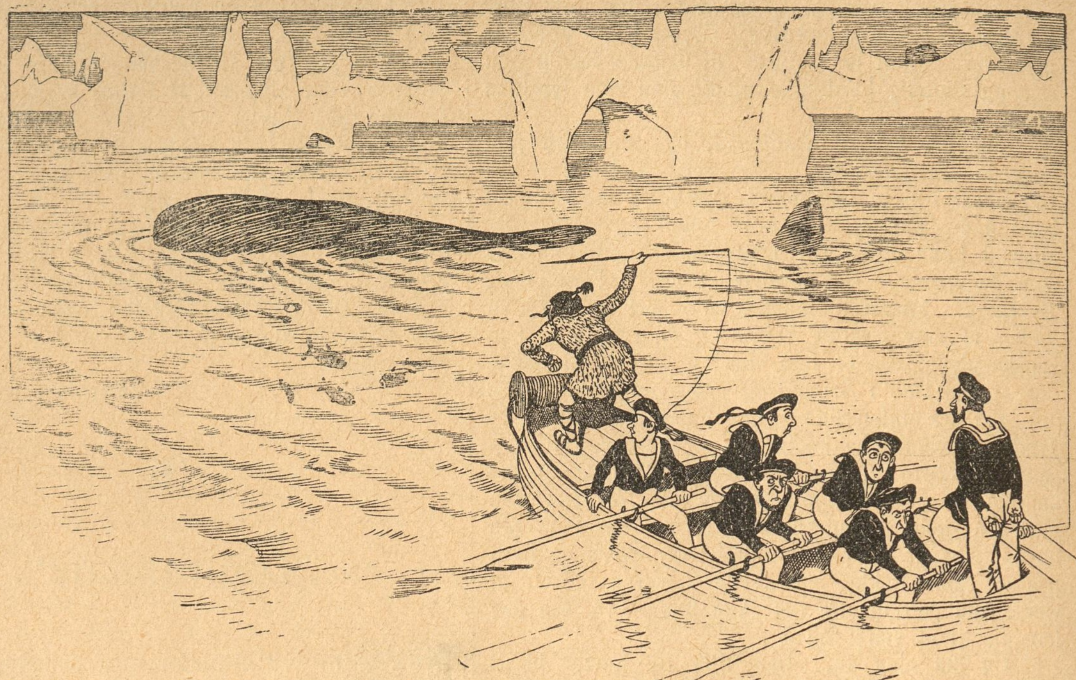

Opgaver.

Gaade.

Det første keder og ej Morskab yder;
det er en Frugt, hvorom man ej sig bryder,
de sidste skyde Fart foruden Ben,
foruden Vinger, Finner la'er sig sige
med samme Ret; og ingen livsglad Pige
charmerer nogensinde sig i en
af dem, man som det hele beder finde;
har jeg ej Ret, min unge Læserinde!
du finder, at de ere kedelige.

Regnegaade.

En Fader, der blev spurgt om sine 4 Sønners Alder, svarede: Naar de fyldte Aar, hver af dem har levet, bliver adderede, faar man Tallet 48. Multiplicerer man Tallet af hver enkelts fyldte Aar med sig selv, begyndende med den ældste og gaaende nedad, faar man fire Tal af den Beskaffenhed, at Forskellen mellem det første og andet, er lig med Forskellen mellem det tredje og fjerde. Desuden er denne Forskel lig med det Tal, man faar, naar man først multiplicerer Forskellen mellem den ældste og den næstældste Søns Aar, med Forskellen mellem den næstældstes og yngstes Aar, og saa multiplicerer det, man fik ud, med sig selv. Hvor gammel var hver Søn?

Geografisk Gaade.

Forbogstaverne læste fra oven og nedad, og Endebogstaverne fra neden og opad, danne Navnet paa en dansk Forfatter og et af ham forfattet Skuespil:

1) Flod i Tyskland, 2) tysk By ved Østasien, 3) By i Østerrig, 4) By i Rnsland, 5) By paa en tysk Ø, 6) Flod i Spanien, 7) By i Belgien, 8) Ø i Afrika, 9) Landsby i Bajern, 10) By i Frankrig.

Løsning paa Skak i Nr. 23.

	Hvid.	Sort.
1.	S c6 – e7	L h6 –×g5
2.	D f7 – f4 +	K e3×f4 eller L g5×f4 eller K e3×d4.
3.	S e8 – d5 (– f5) eller e2 – e3 mat.	
1.	....	K e3×d4
2.	D f7 – c4 +	Ligegyldig.
3.	D e2 – e3 eller S e7 – d5 (– g6) mat.	
1.	....	B c3 – c2 etc.
2.	L e1×c3 og 3. S e7 – d5 +	

Løsning daa Logogrif i Nr. 23.
Ørenringe.

Løsning paa Geografisk Gaade i Nr. 23.

H a m a **r**
E b r **o**
N i m e **s**
R o t t e r d a **m**
I t g e h o **e**
K a l m a **r**
I s i **s**
B a i r e u t **h**
S t e l v i **o**
E s c o n i a **l**
N o t t i n g h a **m**

Henrik Ibsen: Rosmerholm.

Indhold.

Billeder: I yderste Øjeblik. Efter Maleri af A. Müller. — Sne i Skoven. Efter Maleri af A. Fink. — Fred. Efter Maleri af K. Raupp. — En stærk Patient. Humoreske i 2 Billeder. — En mislykket valfangst. Humoreske i 2 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Skildringer af Pesten i London 1665. Af B. Tortrix. — Mandens smaa Ejendommeligheder. — Fra den lille By. Af Hermann Hinrichsen. — »Dømmerne«. Af J. Gr. Pinholt. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 25 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | **Søndagen den 22. Marts.** | 10 Øre pr. Nummer. | **1896.**

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Elvte Kapitel.

Mrs. Winstanleys lille Middag gik fortræffeligt og morsomt, efter samme Recept som tidligere Fester under det ny Regimente. Kaptajnen forstod ikke blot at sætte en Spiseseddel sammen, han forstod ogsaa at vælge sine Gæster og sørgede for, at deres Plads ved Bordet var den rette og deres Sidemænd var saaledes, at de befandt sig vel ved hinandens Selskab. Vinene var af første Sort, men der var ikke Overflod af dem. Hverken Maden eller Samtalen var tung, og man sad ikke i Timevis over en Flaske gammel Portvin. Oberst Carteret mindedes den Tid, da han og Squiren havde siddet og drøftet Egnens Anliggender over en Flaske Portvin eller Chateau Lafitte, og han følte sig, som om han var kommen ind i en ny Verden — en Verden, i hvilken hjerteligt Venskab og oprigtig Gæstfrihed ikke var paa Mode.

Roderick morede sig udmærket i dette Selskab, især ved Bordet; thi ved en Fejltagelse havde Kaptajnen faaet Nora anbragt ved Siden af Mr. Vawdry, hvilket i øvrigt ærgrede ham frygteligt. Han havde været noget tvivlraadig med Hensyn til den endelige Ordning ved Bordet; hans Opmærksomhed var blevet bortledet i sidste Øjeblik, ellers kunde det umuligt være sket, thi intet laa fjernere fra Kaptajn Winstanleys Hensigter, end at Nora og hendes

Gamle Melodier. Efter Maleri af Clara Walther.

Barndomsven skulde være lykkelige i hinandens Selskab. Og nu maatte han se dem sidde der, smilende og lykkelige, vekslende smaa fortrolige Bemærkninger, der uden Tvivl gjaldt en eller anden af de tilstedeværende. Hvis mørke Pile under et Par rynkede Bryn havde kunnrt dræbe de to lykkelige, vilde ingen af dem have levet til Middagens Slutning.

Lord Mallow havde Ærespladsen; Værtinden havde taget ham til Bords. Nora saa tilfældigt hen i den Retning og blev ganske forskrækket ved at møde Irlænderens godmodige Blik, der syntes at have hvilet paa hende en rum Tid.

»Hvorledes synes De om Bullfinchs Ejer?« spurgte Roderick, som ligegyldig sad og legede med den lille Rosenbuket ved Siden af hans Kuvert.

»Hvorledes jeg synes om ham? Aa, han ser meget godmodig ud.«

»Ser godmodig ud. Er det det hele; og De har boet under Tag med ham lige siden han kom hertil — lad mig se, i tre eller fire Dage.«

»Han har næsten været her i en Uge.«

»En Uge! Saa maa De jo kende ham, som om han var Deres Broder. Der gives ikke en Mand paa Jorden, der kan forstille sig i en hel Uge. Jeg tror ikke, at en Mand, selv om han var opdragen og oplært i de mest diplomatiske Kredse, kunde undgaa at forraade sig for et Par Øjne, der iagttog ham paa nært Hold i syv Dage. Hans sande Karakter vil paa en eller anden Maade lægge sig for Dagen — om ikke ved Frokost-, saa ved Middagsbordet. Og hvad denne Mand angaar,« vedblev Roderick, idet han sendte Lord Mallow et foragteligt Blik, »saa er han en Skabning, som en ren Begynder i Psykologien efter en halv Times Bekendtskab kender ud og ind.«

»Aa, De kender ham jo slet ikke,« sagde Nora leende, »og De har dog haft mere end en halv Time til at studere hans Karakter.«

»Jeg kender ham bedre end jeg bryder mig om —«

»De taler i Gaader. For Resten maa De ikke tale ilde om Lord Mallow. Han er meget god ved Bullfinch og har lovet mig, aldrig at skille sig ved den. Det kære Dyr skal have en god Stald og god Behandling til sin Dødsdag — den vil ikke blive sendt ud paa Græs paa sine gamle Dage og blive skoldet af Solen og plaget af Fluerne.«

»Har han lovet Dem alt det! Han er vist ikke bange for at love Dem en hel Del mere,« mumlede Roderick, idet han atter legede med Rosenknoppen. »Synes De, han er smuk? Synes Damer om en frisk Ansigtsfarve og sorte Bakkenbarter, hele dette Ydre, der minder om en Frisørs Voksmodel i Vinduet?«

»Jeg mærker, at De betragter ham som en Idiot,« sagde Nora halvhøjt. »Men jeg vil sige Dem, at De tager fejl; han er en velbegavet ung Mand. Han taler udmærket om Irland og de Reformer, som burde indføres der paa Øen.«

»Naturligvis. Burke og Curran, Castlereagh og O'Connell og et hundrede andre har ikke kunnet faa det gamle Skib af den Mudderbanke, hvorpaa det strandede en Gang i Fortiden — der er i Virkeligheden ingen anden end Oliver Cromwell, der har forstaaet at gøre Irland lykkeligt og anset, og han begyndte med at affolke det. Og her sidder nu en ung Mand, rød og hvid som en Bondepige og med et Par lange Whiskers à la Gedebuk, som tror, at han er født til at være dets Styrmand og bringe det frelst i Havn. Han hører til det Slags Folk, som begynde med at blive tilbedte af Bønderne og Forpagterne — til sidst vil han blive skudt fra en af sine egne Hække.«

»Det haaber jeg ikke,« svarede Nora, »thi jeg er overbevist om, at han mener det godt. Jeg vil ogsaa gerne have, at han maa overleve Bullfinch.«

Roderick syntes, det var den korteste Middag, han nogen Sinde havde været med til. Lige fra Suppen til Desserten var Tiden gaaet for ham, uden at han havde mærket det, og dog slog Klokken halv ti, da Damerne rejste sig. Senere, inde i Dagligstuen, blev det imidlertid Lord Mallow, der lagde Beslag paa Nora, og det lykkedes ham at holde alle andre Beundrere borte fra hende for Resten af Aftenen. De sang Duetter sammen, og alle vare henrykte derover med Undtagelse af Roderick. De vare netop til Ende med en lille Duet af Masine, da Mrs. Carteret kom hen til Klaveret for at komplimentere Nora.

»Jeg har aldrig vidst, at De sang saa smukt,« sagde hun. »Hvorfor har De aldrig før sunget for os?« —

»Der er aldrig nogen, der har bedt mig derom,« svarede Nora oprigtigt. »Men med min Sang er det heller ikke stort bevendt.«

»De har en af de smukkeste, friskeste Stemmer, jeg nogen Sinde har hørt,« udbrød Lord Mallow begejstret. Han vilde gerne have sunget Duetter med hende i al Evighed.

Omkring Klaveret var der samlet en lille Gruppe med Nora og Lord Mallow som Midtpunkt, men Roderick Vawdry befandt sig ikke i den. Han følte sig tilovers og holdt sig med Flid lidt i Afstand. Han stod og talte om Jagt med en Mand, som han slet ingen Interesse havde for, da hans Vogn blev meldt — i en hviskende Tone af Forbes, der var taktfuld nok til ikke at give Gæsterne et Vink om, at det var paa Tide at bryde op. Han gik hen til Husets Frue for at sige Farvel, men vilde ikke afbryde Nora for at tage Afsked. Han sendte blot et ærgerligt Blik i Retning af Instrumentet, hvor Mrs. Carterets brede Ryg skjulte enhver Udsigt og fjærnede sig derpaa melankolsk, idet han bandede al Musik og alle Duetter.

Da Lady Mabel næste Dag spurgte ham, hvordan han havde moret sig paa Abbediet, svarede han, at han havde kedet sig frygteligt.

»Det var mærkeligt. Saa har du vist haft en kedelig Dame til Bords.«

»Tvertimod. Jeg havde Miss Tempest til Bords. Men der var altfor megen Musik. Jeg betragter det som en Fornærmelse mod Folk, at invitere dem og saa proppe dem ned i Stole og raabe Tys, hver Gang de aabne Munden. Naar Folk har Lyst til at give Dilettantkoncerter, bør de skrive det paa Indbydelsen, saa ved man, hvad man har at vente sig.«

Musiken maa rimeligvis have været daarlig, siden du kunde blive saa gnaven,« sagde Lady Mabel, som i Grunden følte en indre Tilfredsstillelse ved, at Festen i Abbediet havde været mislykket. »Hvem var det, der spillede og sang?«

»Miss Tempest og en irsk Ven af Kaptajn Winstanley — en Mand med et rødt Ansigt og sorte Bakkenbarter — Lord Mallow.«

Lord Mallow! Jeg tror, jeg har danset et Par Gange med ham i sidste Sæson. Han skal være en fremragende Politiker, Fører for det unge irske Parti og frygtelig radikal.«

»Han kan nok se ud til det,« svarede Roderick. »Han taler højt og ler højt, og de synes at sætte megen Pris paa ham i Abbediet.«

»Det kan jeg godt forstaa,« sagde Lady Mabel. »Det maa jo være oplivende for Winstanleys at have en Mand som Lord Mallow hos dem.«

»Squiren vilde have sparket ham paa Døren.«

»Hvorfor det? Er der da noget at sige paa ham? Efter hvad jeg ved, skal han være en velmenende, god Mand.«

»Og saa vidt jeg ved, er der næppe noget at sige om ham, hverken ondt eller godt; men jeg tror ikke at Squiren vilde have holdt mere af en syngende Mand end af en syngende Mus.«

»Jeg vidste for Resten ikke af, at Miss Tempest kan synge. Jeg troede ikke, hun forstod andet end at ride.«

»Jo, hun har en meget net Stemme, men man kan ogsaa faa for meget af det gode. Man gaar ikke i Middagsselskab for at høre Koncert.«

Dagen efter var det Tirsdag, og da Hertuginden og Lady Mabel paa en Køretur tilfældigvis kom i Nærheden af Abbediet, foreslog denne at de skulde lægge Vejen der forbi og aflægge Mrs. Winstanley en Visit.

»Jeg kunde nok have Lyst til at se den vilde Irlænder, de have faaet fat i — Lord Mallow. Kan du huske, vi har truffet ham hos Lady Dumdrums. Jeg dansede to Gange med ham.«

»Kære Mabel, du maa ikke forlange, at jeg skal kunne huske dine Balkavalerer.«

Hertuginden var ikke vant til at nægte sin Datter noget og Vognen blev derfor vendt mod Abbediet. Vejen førte henad en smal Vej gennem en Granskov, derpaa gennem et Led ind i en hel Skov af Rhododendron.

»Her er virkelig meget smukkere end ved Ashbourne,« sagde Lady Mabel i en misbilligende Tone.

Det forekom hende en fejlagtig Fordeling af Jordelivets Goder, at Miss Tempest skulde være Arving til et mere malerisk Gods end hun, Hertugen af Dovedales eneste Datter.

»Min kære Pige, Ashbourne er komplet. Det siger alle. Staldene, Huset, Varmeapparaterne, Ventilationen — «

»Ja, Moder, det er altsammen Biting, som kun Arkitekter og Bygmestre tænker paa. Ashbourne er saa forfærdeligt moderne; det vil vare et Aarhundrede inden det bliver stemt ind i Tonen. Men dette smukke, gamle Slot er som en Drøm fra Fortiden, et Digt i Sten. Ashbourne kan være meget godt til Jagtslot, naar man som Fader ejer en tre, fire andre Slotte, men naar jeg en Gang skal have Ashbourne ganske alene, frygter jeg for, at jeg vil komme til at afsky det.«

»Du faar jo ogsaa andre Steder at vælge imellem,« trøstede Hertuginden. »Du faar jo blandt andet ogsaa Briarwood.«

»Briarwood er endnu styggere end Ashbourne,« sukkede Lady Mabel, idet hun lænede sig tilbage i Vognen og indsvøbte sig endnu tættere i sin Pelsværkskaabe, et sandt Billede paa Misfornøjelse.

Lady Mabel Ashbournes Liv havde været skyfrit, en evig Sommer, og dog var der Tider, da hun var træt af det hele, da en Stemme indeni hende hviskede: »Det er ikke nok!« Hun var nydelig og velopdragen, begavet med en Selvtillid, der i Almindelighed ansaas for Vid, alle bøjede sig for hende og hyldede hende. Den Mand, hun holdt mest af i Verden, skulde være hendes Ægtefælle, ingen havde nogen Sinde modsagt hende eller antydet, at hun ikke var fuldkommen, og dog gentog hin hemmelighedsfulde, oprørske Stemme: »Det er ikke nok!«

Denne Stemme talte lydeligt indeni hende hin Vintereftermiddag, da de kørte gennem det mørke Rhododendron-Krat, mellem de høje Bøge og taarnhøje Graner. Himlen var gennemsigtig og klar. Fuglene fløjtede i Buskene.

»Jeg tror ikke, at et eneste af Faders Godser kan sammenlignes med dette,« sagde Lady Mabel harmfuld.

Hun vilde ikke have lagt saa meget Mærke til Egnens Skønhed, hvis det ikke havde været Nora Tempest, der havde været Arvingen.

Den gamle Hal genlød af Stemmer, da Hertuginden og hendes Datter blev meldte. Der opstod Forvirring, da de viste sig, som det altid er Tilfældet, naar Personer af Betydning nærme sig. Mrs. Winstanley kom dem smilende i Møde.

»Hvor det er smukt af Dem!« udbrød hun henrykt.

»Vi kørte gennem Lyndhurst og kunde ikke modstaa Fristelsen til at hilse paa Dem,« sagde Hertuginden venligt. »Hvorledes har De det, Miss Tempest? Har De været ude i Morges — vi mødte nogle Jægere, som red hjem.«

»Jeg har ikke været paa Jagt, siden min Fader døde,« svarede Nora alvorligt.

Lord Mallow stod foran Kaminen i et klædeligt Jagtkostyme. Han saa godt ud i den skarlagenrøde Frakke og de høje, sorte Støvler. Han havde deltaget i et Jagtparti om Formiddagen og havde heldig undgaaet Sumpene. Bullfinch havde gjort sine Sager godt her paa den gamle, velkendte Grund. Imellem de mørke Skikkelser omkring Kaminen befandt sig Mr. og Mrs. Scobel samt Oberst Carteret med Frue.

Lord Mallow traadte de nyankomne i Møde. »Jeg haaber, Deres Naade ikke har glemt mig,« sagde han, »jeg havde den Ære at blive præsenteret for Dem paa Lady Dumdruns Bal.«

Hertuginden, der ikke havde den svageste Erindring om ham, vidste nu at det var Lord Mallow. Hun gav et forekommende Svar og overlod ham derpaa til Lady Mabel. Han mindede hende om den Dans, hun havde skænket ham, og omtalte den, som om han ikke havde tænkt paa andet det sidste halve Aars Tid.

— — Julen var nær forestaaende. Med tungt Hjerte tænkte Nora paa de gamle, glade Juledage, da de Fattige fra hele Egnen kom for at faa deres Gaver paa Abbediet, hvorfra Squiren ikke lod nogen gaa tomhændet bort. Men den ny Herre havde sat Godgørenheden i System. Uddelingen af Brændsel og Linned fandt Sted i Beechdale under Præstefolkenes Ledelse. Nora gik fra Hytte til Hytte og uddelte af sine sparsomme Lommepenge; de vare nemlig blevne indskrænkede til det mindst mulige af Kaptajnen.

»Hvad har vel Nora at bruge Penge til?« spurgte han, da han drøftede denne Sag med sin Hustru. »Din Modehandlerinde sender hende Kjoler og Hatte, og du giver hende Handsker og alt muligt andet. Hun har aldeles ikke Brug for Penge.«

»Hendes Fader gav hende altid rigelige Lommepenge,« sagde Mrs. Winstanley, »jeg tror nok, hun gav dem bort til de Fattige.«

»Ja, naturligvis. Hun gik omkring og gav dem bort til værdige og uværdige, fordi hun havde flere, end hun skulde bruge. Naar hun faar ti Pund hvert Kvartal til Handsker, Eau de Cologne, Brev-

papir, Frimærker og den Slags Ting, er det mere end nok. Det er ogsaa alt, hvad du kan undvære, da vi have besluttet at sætte Tæring efter Næring.«

Mrs. Winstanley gav efter, som hun plejede at gøre. »Gud maa vide, hvad der skulde blive af mig uden Conrads Omsorg,« tænkte hun, medens det dog forekom hende haardt, at det var nødvendigt at anvende en saadan Sparsommelighed.

Imidlertid, skønt Noras Midler dette Aar ikke nær strakte til, til at hjælpe de Fattige, som de var vante til, var hun selv ikke mindre velset for det. Hun mærkede nu først ret, hvad det er at være elsket. Mange af de jævne Mennesker forstod saare vel, hvem der var Skyld i den Forandring, der var foregaaet paa Abbediet, og harmedes i deres Hjerter over, at Squirens højtelskede Datter skulde staa under dette forhadte Regimente.

En af Helligdagene bad Lord Mallow Nora, om han maatte ledsage hende paa en Tur rundt om i Sognet. Hun tillod ham at følge med, skønt hun i Grunden hellere havde sagt nej. Det blev en Mærkedag for Godsets Beboere, thi Irlænderens Lommer vare stoppede med Halvkroner, Shillings og Sixpencestykker, som hans gavmilde Haand uddelte til de barfodede og snavsede, men lykkelige Smaabørn.

»Hvor alt her minder mig om min Hjemstavn,« sagde han, da han havde været inde i en halv Snes Hytter. »Folk her lader til at være lige saa godmodige, venlige, letsindige og dovne som hjemme hos os. Den gamle Skovbetjent, som vi nylig saa siddende i Solskinnet udenfor Ølstuen, var jo et helt Billede paa menneskelig Lykke — hvilken Irlænder kan vel tage Livet lettere eller være mere fornøjet med Tilværelsen? Et Barn af den fri Natur, af Sol og Vind, rede til at tjene Bredet paa enhver Maade, kun ikke ved Arbejde. Ja, Miss Tempest, jeg har virkelig Sympati for disse Naturmennesker. Jeg vilde ønske, jeg var Mr. Vawdry og skulde bo her hele mit Liv.«

»Hvad vilde Livet være for Dem, naar De ikke havde »Gammel-Irland« at kæmpe for?« spurgte Nora og saa skælmsk paa ham.

Livet vilde være aldeles fuldkomment, hvis jeg havde —«

»Hvilket?« spurgte Nora, da han pludselig standsede.

»Hvis mit Livs kæreste Ønske kunde gaa i Opfyldelse. Men endnu tør jeg ikke tale aabent til Dem.«

Nora angrede, at hun selv havde stillet Spørgsmaalet. Hun saa sig om, for at finde noget, som kunde bringe Samtalen ind i et andet Spor. Heldigvis fik hun mellem Træerne Øje paa en lille Dreng med bare Ben, der trak et mindre Barn efter sig, medens de begge sank ned til Aklerne i de visne Blade. I samme Øjeblik stormede Nora tvers igennem det vaade Løv lige hen imod Børnene.

»Men Tommy dog,« raabte Nora og tog den rødhaarede Dreng ved Øreflippen, »hvorfor kommer du aldrig mere op paa Abbediet?«

»Fordi Mrs. Trimmer siger, at hun ingen Ting har til mig,« svarede Drengen. »Den ny Herre sælger Mælken oppe i Lunnun.«

»Hvilken mageløs Økonomi,« sagde Nora til sin Ledsager, der hurtig havde naaet hende og hørte Drengens Svar. »Det gamle Abbedi ligner ikke sig selv under denne glimrende Direktion.«

»Jeg kender et stort Gods, hvor De kunde give Mælken bort og Køerne med, hvis De havde Lyst, og ingen skulde vove at indvende noget derimod,« sagde Lord Mallow dæmpet i en øm Tone.

»Aa, hold op,« udbrød Nora, »tal ikke saa venligt til mig! Jeg er altid til Mode, som om et eneste kærligt Ord for meget, kunde faa mig til at græde som et Barn, selv om jeg nok saa meget siger til mig selv, at det er svagt og taabeligt af mig.«

De begav sig nu paa Vejen hjemefter, og Lord Mallow turde ikke sige et Ord mere, om det havde gjaldt hans Liv.

Dette var sidste Gang, de var alene i nogen Tid. Man var nu midt i Julen med al dens Anstrengelse og Glæde, og endelig oprandt Aarets sidste Dag og Middagen paa Ashbourne.

(Fortsættes.)

Ved Stærens Komme.

God Dag! God Dag, min lille Stær,
velkommen hjem fra Syden!
Du er igen min Hytte nær;
jeg kender dig paa Lyden!

Jeg tænkte tit paa dig, min Ven,
naar Regnen slog min Rude —
ak, gid min Stær kom snart igen
og kvidred' glad derude.

Ja, hvor jeg dog har savnet dig,
din klare, friske Stemme.
O, kom nu her og syng for mig,
det, som jeg bedst kan nemme.

Syng du nu om den lyse Vaar,
du bringer til min Hytte.
Ja, syng om alt, hvad du formaar,
jeg vil med Glæde lytte.

O, lad mig lære af din Sang,
naar Vintertiden kommer,
at det, der lette kan min Gang,
er Haabet om en Sommer.

Saa flyv nu glad i Blades Skjul,
her udenfor min Bolig,
du lille, lette, kvikke Fugl,
jeg skal dig vogte trolig.

Ja, hvor jeg dog er glad i Dag,
saa glad som nogen Sinde;
thi nu har Vaaren hejset Flag,
snart har vi Somren inde!

Hanne Bering.

Fra zoologisk Have.

Det er stor Synd og Skam, saa lidt det kjøbenhavnske Publikum interesserer sig for zoologisk Have. Alle velstaaende Familier burde spendere de faa Kroner, et Aarskort koster. Børnene vilde der kunne lære Naturhistorie fra første Haand uden at bruge Bog. Og for den voksne er her nok at se og iagttage hver eneste Dag i de forskellige Dag- og Aftentimer – ja hele Aaret rundt. Og selv de mindre bemidlede — for hvilke Haven, hvis den gik over til Stat eller Kommune, burde være gratis aaben om Søndagen — selv disse bør ogsaa nu i det mindste nogle Søndage om Aaret holde »Skovtur« i zoologisk Have.

Nu efter at Haven har sluttet Overenskomst med den store Dyre-Grosserer Hagenbeck i Hamborg, byder den langt flere Nyheder og Afveksling end nogen Sinde før. Vi præsentere i Dag nogle af disse Rariteter.

Først er der Publikums Yndlinge, vor egen kære Familie: Aberne. Deres Hus er heldigvis blevet ombygget; Lyset falder nu ovenfra og ikke som før blændende ind igennem Burene. Disse faa herefter hver sin frie Udgang til store ydre Rum, med rigelig Tumleplads. Hagenbeck har sendt et stort Udvalg, hvoraf de fleste nu lykkelig har overstaaet Overgangen i Klimaet.

Vor Tegner præsenterer her den nydelige lille bitte, hvidbrystede Kapucinerabe, der med sit hvide Bryst, ærværdige hvide Skæg og sorte Kalot grangivelig ligner en Velærværdighed. Saa er der Parret med det lille Abebarn, der desværre er blevet angrebet af en Forkølelsessygdom, som den næppe overstaar. Moderen er en langarmet Babuin, medens Faderen er en stor Hundebavian.

I Abehuset findes desuden tre store Mærkværdigheder: en Trækænguruh med lang busket Støttehale, som bestandig opholder sig oppe i Grenene af en Træstamme, og Myreslugeren, som holder sig ved Jorden. Denne sidste skal vi senere skænke den udførlige Omtale, som den fortjener. Endelig findes i et stort Bur en Samling flyvende Hunde. For disse Dyrs Skyld alene er Haven et Besøg værd. Der kan ikke tænkes noget pudsigere Syn end at se disse Smaafyre hænge paa Række med Hovedet nedad og de store Vinger svøbte om sig, saa at de se ud som sammenfoldede Paraplyer. Selve Dyret er af mørkebrun Farve og har et hundeagtigt Hoved. Kroppen er paa Størrelse som en Rottes, men de lange Bag- og Forlemmer med den uhyre, tynde Flyvehud, bevirke, at den ser meget større ud. Den bevæger sig langsomt hen ad Grenene, hagende sig fremad enten med alle fire Lemmer eller med Baglemmerne alene. Den flyver derimod hurtigt og med raske Vingeslag, ligesom dens Søskendebørn, Flaggermusene. Den lever dog ikke, saaledes som disse, af Insekter, men af Frugter. Her i Haven fodres den med Dadler, Æbler og Ris, hvorpaa der er strøet Sukker. Den spiser af og til hele Dagen men er livligst ved Aftenstid. Naar den er i Hvile, hænger den som vist paa Billedet. Dens Blodomløb maa være mærkelig indrettet, siden den kan taale denne Stilling, uden at Blodet gaar til Hjernen. Den spiser endog med Hovedet nedad, hængende i en tyk Gren, der er anbragt en god halv Alen over dens Ædekop.

Fra Abehuset gaa vi over i det kønne lille Hus for tropiske Fugle. Her har Hagenbeck ved Siden af Havens egen kønne Peberfugl installeret 3 med den beslægtede Næshornfugle, hvis mægtige Næb minder om en uhyre Hummerklo. Deres Traktement tyder dog ikke paa Rovlyst; det bestaar i kogt Ris, Æbler, Pærer og ituskaaren Gulerod.

Haven har længe savnet Kameler; nu har den faaet to store, prægtige Dyr. Hunnen er drægtig, og til Sommer vil forhaabentlig en Kamelunge høre til Havens Seværdigheder.

I Rovdyrhuset, som er velforsynet, er der nu tre smukke Jaguarer, hvoraf den ene vil faa Killinger til Sommer. Det er en af Hunnerne, som her er tegnet. De tre smaa livlige Tigerkillinger, som Haven desværre har maattet sælge paa Grund af Pladsmangel, er endnu ikke sendte bort. Deres mange Venner fra i Fjor kan derfor endnu, hvis de skynde sig, aflægge dem et Afskedsbesøg. De lege den hele udslagne Dag og er morsommere end nogen Sinde før.

Skildringer af Pesten i London 1665.

Efter forskellige Kilder ved

B. Tortrix.

(Sluttet.)

Varmt Vejr fylder Luften med smaa, skadelige Dyr og nærer utallige Masser og Arter af giftige Smaaskabninger, som opstaa og formere sig i vor Føde, i Planterne, ja, endog i vore Legemer, og af hvilke den blotte Stank er nok til at befordre Smitte,« skriver en samtidig. »Varmt Vejr,« fortsætter han, »gør Legemet slapt og udmatter Aanden, aabner Porerne og gør os mere i Stand til at modtage Smitte eller enhver anden ond Indflydelse, det være sig af fordærvelige sygelige Uddunstninger eller andet, som monne være i Luften; men Ildens Hede, navnlig af Kulbaal, har en ganske modsat Virkning, for hastig og voldsom, som den er, tjener den ikke til at nære, men derimod fortærer den hine fordærvelige Substanser, som den anden Slags Varme styrker og forøger.«

Heri udtrykker denne Mand sin Tids Opfattelse af Ildens desinficerende Betydning. Efter Lægernes Raad brændte man hele Sommeren igennem Baal paa Gaderne og i Privathuse, saa vidt man havde Raad til det. Da Kullene begyndte at blive faa, og det paa Grund af Omegnens indskrænkede Tilførsel begyndte at skorte paa Levnedsmidler, fik man lidt Handel i Gang. Smaa Fartøjer kom op ad Floden med Mel, Smør og Ost og med Kul fra Newcastle. Naturligvis lossedes Varerne med største Forsigtighed. Ingen Søfolk gik i Land, og man lod sig kun betale med Penge, der vare vaskede i Eddike.

Før vi slutte disse Meddelelser om Pesten, skal lidt nærmere omtales den Foranstaltning, man foretog, idet man lod de pestbefængte Huse lukke —

Hvidbrystet Kapucinerabe.

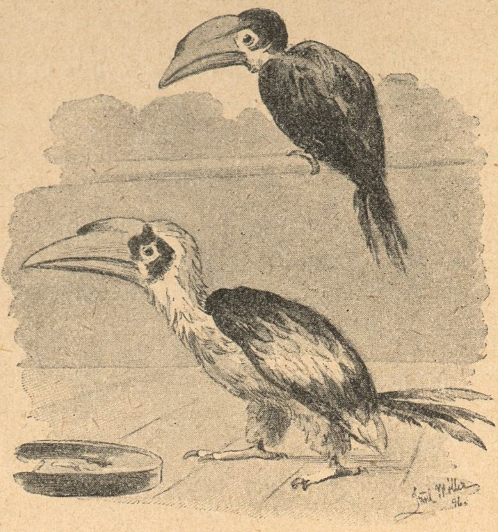

Næshornfugle.

En lykkelig Familie.

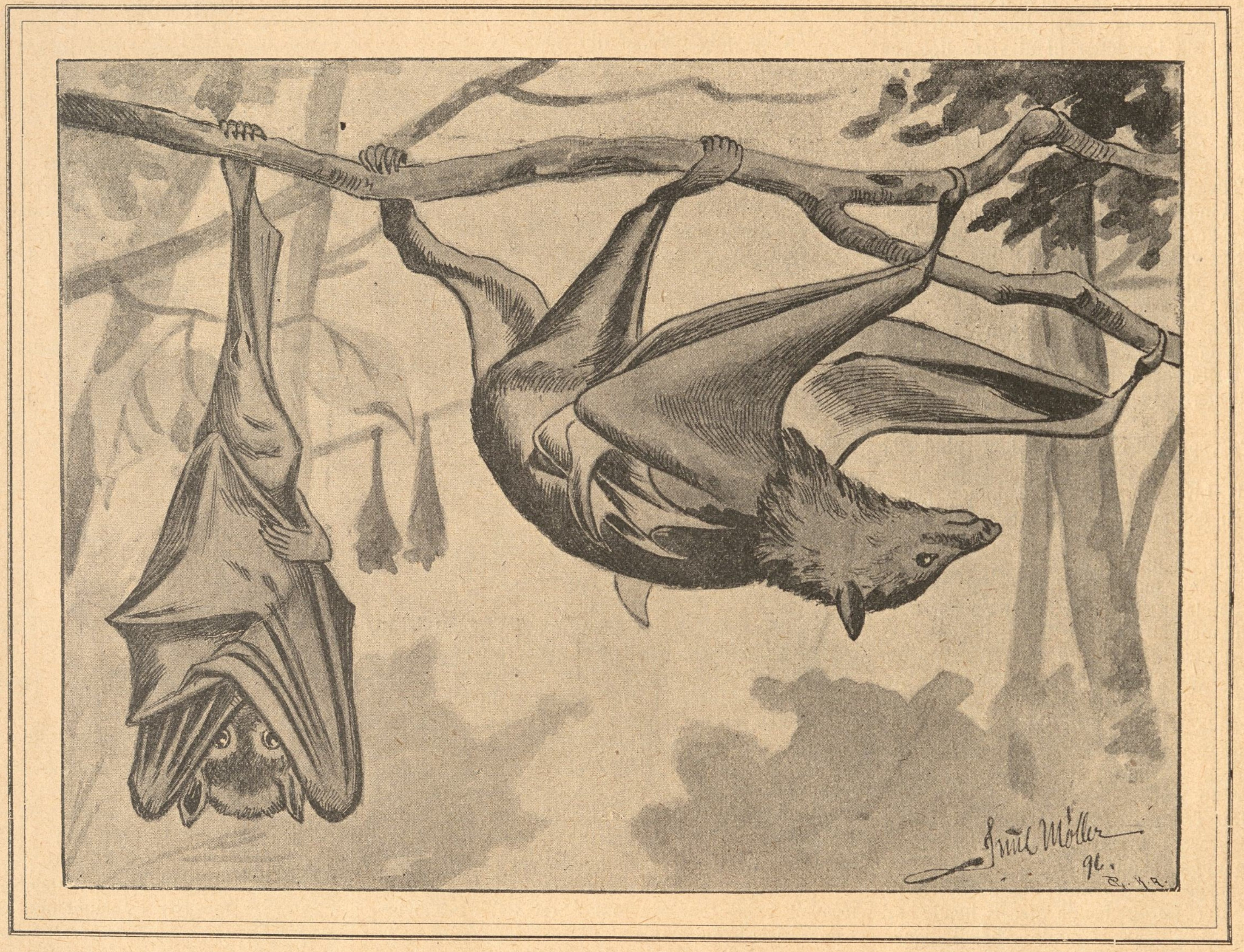

De flyvende Hunde.

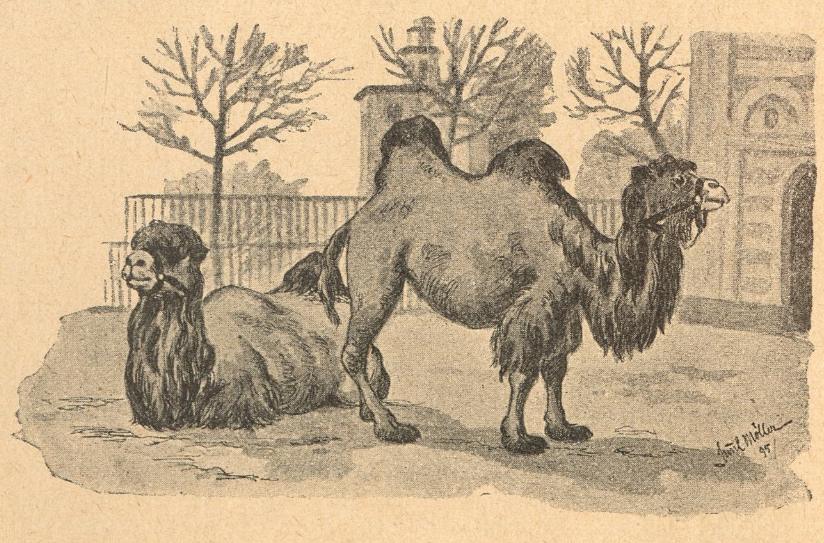

De ny Kameler.

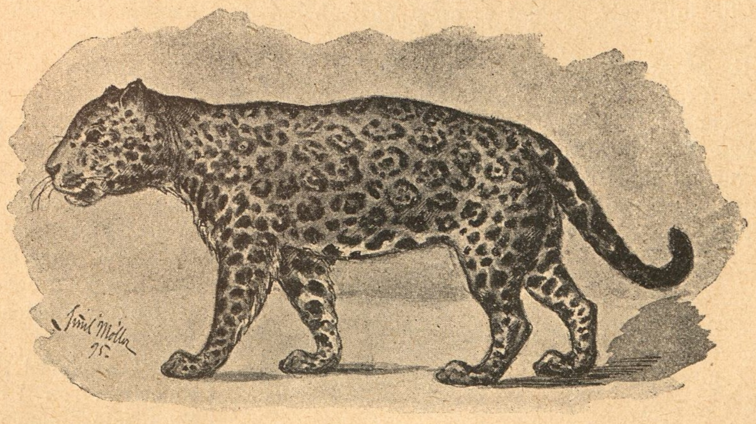

En Hun-Jaguar.

Fra zoologisk Have. Efter Originaltegninger af Juul Møller.

En gammel Kone. Originaltegning af B. Stuckenberg.

dette Lovbud, der forekom de stakkels Mennesker saa forfærdeligt, blev ofte iværksat med en Brutalitet, der medførte, at Lordmayoren i Begyndelsen daglig modtog utallige Klager over den Haardhed, Myndighederne udviste, foruden Klager fra Folk, der med Urette eller endog af Ondskab vare blevne indespærrede.

I Virkeligheden var det grusomt at tvinge de sunde til at forblive i Hus sammen med de syge, hvorved naturligvis mange Mennesker blev tvungne i Døden, og intet Under da, at de indespærrede betragtede Vogterne som deres naturlige Fjender, hvem Selvopholdelsesdriften berettigede dem til at narre, hvis det lod sig gøre — ja, endog slaa ihjel, hvis det viste sig at være nødvendigt. Ved Vinduerne stod de fangne og klagede deres Nød for Slægt og Venner, som kom udenfor paa Gaden for at høre til deres Befindende, og de sælsomste og sørgeligste Ting, som Mennesker ellers kun taler om privat og i Fortrolighed, fortaltes højlydt og bogstavelig paa aaben Gade uden Hensyn til tilfældigt forbipasserende og uden Hensyn til Vogterne, over hvem der endog ofte klagedes bittert.

De fleste tænkte blot paa at flygte, at blive »frie«, for de vare og følte sig som Fanger.

I den første Tid var der adskillige, der idet de sendte Vagten i Byen efter et eller andet, benyttede sig af hans Fraværelse til at stikke af, idet de da havde en Nøgle, hvormed de selv kunde lukke sig ud. Men saa blev Dørene udvendig fra forsynede med Slaa og Laasen fjernet. Man brød da ud med Vold, og under Forsøg paa at holde de flygtende tilbage blev nitten eller tyve Vagter slaaet ihjel, én skudt og mange flere mere eller mindre ilde tilredte. Ogsaa paa anden Vis slap man bort. Hen over Husenes Tage ved Nattetid og under de farligste Forhold for Folk, der ikke ere behændige som Aber. Det hændte ogsaa, at man bestak Vagten. Men opdagedes det, at en Vagt havde ladet sig bestikke, blev han offentlig pisket igennem Gaderne til Skræk og Advarsel for andre Vagter, som ikke desmindre ofte lod sig lokke og ofte slap godt fra det. Saaledes flygtede mange Familier fra deres Hjem og drog ud af Byen, hvor de slog Lejr paa fri Mark og anskaffede sig Telt til Bolig og skrabede Straa sammen til at ligge paa og levede saa her i en Slags Landflygtighed, til Pesten var forbi.

Der er ikke Tvivl om, at den tvungne Indespærring medførte, at mange Mennesker, som allerede var smittede, flygtede og hensynsløst spredte Smitten blandt Slægt og Venner, som, uvidende om deres Tilstand, barmhjertig gav dem Husly, medens de uhyggelige Gæster under andre Forhold vilde være blevne hjemme og have lagt sig til at dø i deres Senge. Naar et Menneske blev sygt i et Hus, skete det ofte, at Familien, af Skræk mere for Indespærringen end for Pesten, flygtede, før Myndighederne kunde lukke Huset, og det viste sig da som oftest, at ikke blot den syge, men flere af de flygtende vare smittede.

Indespærringen nyttede egentlig kun, for saa vidt som den holdt de fleste delirerende syge indelukkede. Der var ikke mange paa Gaderne af den Slags, der rasede, som f. Eks. en pestsyg Mand, der saa at sige slog en stakkels ulykkelig Dame ihjel paa Gaden. Han kom som en bestialsk igennem Gaden, hylende og rasende, og da han mødte hende, vilde han kysse hende. Hun stødte ham fra sig, saa at han faldt, men han rev hende om og kyssede hende, og saa sagde han, at han havde Pesten, og hvorfor skulde hun ikke ogsaa have den? — og hun døde.

En anden smittet Mand bankede en Aften paa Døren hos en af sine Venner. Pigen lukkede op, og da han hørte, Familien var ovenpaa, løb han op, hvor de alle sad ved Aftensbordet. De begyndte at rejse sig, men han sagde, de skulde blive siddende. Han kom blot for at sige Farvel. — »Hvad, hvorhen da?« spurgte de. — »Hvorhen,« siger han; »jeg har faaet Pesten og skal dø i Morgen Aften.« — Man kan næppe forestille sig Familiens Forfærdelse. Husmoderen og Børnene løb ud ad Døren, nogle ovenpaa, andre nedenunder, hvorhen vidste de ikke selv, og lukkede sig inde, og saa skreg de ud ad Vinduerne efter Hjælp, som om der var noget at gøre. Manden i Huset var roligere, men dog saa ophidset, at han tænkte paa at smide den fremmede ud, men han betænkte sig, idet han huskede, hvor farligt det kunde være at røre ved ham. Imidlertid stod den ulykkelige og stirrede bestyrtet frem for sig. Tilsidst sagde han: »Naa, saa det er saadan med Jer alle? I er alle bange for mig? Ja, saa vil jeg gaa hjem og dø der.« Og saa vendte han sig og gik. De rensede ud efter hans Besøg med Krudt og Svovl og mange andre Ting, og de slap med Forskrækkelsen.

Indespærringssystemet tvang ogsaa Folk til, saa snart de havde en Patient — ligegyldigt hvad Vedkommende fejlede — at modtage Besøg af Undersøgerne, som uden al Tvivl førte Smitten ind i mangen Familie. Et indtrædende Sygdomstilfælde i et Hus henimod Slutningen af Karantænetiden blev ofte uden Grund Aarsag til, at denne fordobledes. De fleste Mennesker kunde ikke udholde dette lange Fangenskab under saa uhyggelige og ulykkelige Forhold, og der indtraf megen Sygdom af forskellig Art, f. Eks. var Skørbug ikke ualmindelig.

Enkelte Steder, hvor man havde Pestpatienter, unddrog man sig snedig Husets Lukning ved omhyggelig at skjule Tilstanden. Saaledes to Huse i Petticoat Lane. De laa ved Siden af hinanden, og der var flere Patienter i dem begge, men Undersøgerne vidste det ikke, før man hidkaldte Ligkærren. De to Husfædre havde været enige om at lyve for hinandens Skyld. Naar Undersøgeren var i Nabolaget, kom de frem, den ene efter den anden, og hver af dem erklærede da, at alt var i bedste Orden i den andens Hus, og Naboerne sagde, med eller mod bedre Vidende, det samme. Da Undersøgeren kom for at lade Husene lukke, var der, foruden en Sygeplejerske i hvert Hus, to syge i det ene og en døende i det andet. Fem Lig havde Kærren faaet, og de øvrige Medlemmer af Familierne vare flygtede, nogle syge, andre raske, men hvorhen og hvordan kunde ikke oplyses.

En anden Familie i samme Gade unddrog sig ogsaa Indespærringen. Da der blev Sygdom i Familien, og det ikke længer kunde skjules, malede Manden et stort, rødt Kors paa Døren og Ordene: »Gud være os naadig«, og derved førtes de to Undersøgere bag Lyset, idet hver af dem troede, at den anden havde ladet Huset lukke. Familien passerede frit ud og ind, indtil dens Krigslist omsider opdagedes, og saa flygtede de raske, inden Indespærringen kunde iværksættes.

Der var adskillige Familier, deriblandt en Del hollandske Købmandsfamilier, som indespærrede sig selv. Det var Folk, som vare ret velhavende, men som ikke havde noget Tilflugtssted udenfor Byen. Forsynlige og betænksomme indkøbte de i god Tid Forraad af alle Slags og indrettede sig paa at kunne i lang Tid undvære al Tilførsel fra og Samkvem med Omverdenen. De vogtede deres Huse som smaa, belejrede Fæstninger. De tillod ingen fremmed at komme ind eller endog blot komme nær, og selv vovede de sig aldrig udenfor Og da Pesten var forbi, kom de frem, allesammen saa raske, som om de i den forløbne Tid havde været hundrede Mile borte.

»Paa mine Vandringer igennem Gaderne,« skriver en, »saa jeg mange frygtelige Ting. Lig, som ventede at blive opsamlede af Kærren. Levende, som var segnede om og ventede paa Døden. Og jeg hørte frygtelige Skrig af Kvinder, som smækkede deres Kammervindue op og skreg ud i Luften, vildt, forfærdende, ligesom de blot gav efter for en Trang til at skrige deres Lidelser ud. Idet jeg gik igennem Tokenhouse Yard blev et Vindue slaaet heftigt op ovenover mit Hoved, og en Kvinde udstødte tre frygtelige Skrig og raabte: »O, død, død, død!« i en ubeskrivelig Tone, som slog mig med Rædsel og fik mig til at gyse. Der var ingen at se i den hele Gade, og ingen aabnede sit Vindue for at høre, hvad der var i Vejen, for ingen følte Nysgerrighed længere for noget som helst, og ingen havde Følelsen af at kunne hjælpe. Jeg selv fortsatte min Vej. I Bell Alley vaktes atter min Opmærksomhed ved Skrig og Jammer inde fra et Hus, hvor en af Oldermændene boede med sin Familie. Det lød, som om de alle var i Fortvivlelse derinde. Nogen i Genbohuset aabnede et Kvistvindue og spurgte, hvad der var paa Færde, hvorpaa en fra Oldermandens Hus raabte: »O, Gud, den gamle Herre har hængt sig.« — »Er han død?« — »Ja, ja — død og kold«.

Dette er kun et Eksempel. Det er næsten utroligt saa mange frygtelige Ting, der hændte. Mange ulykkelige Mennesker styrtede sig, halvt vanvittige af Lidelser, ud af Vinduer eller skød sig, og mange saa Lejlighed til at styrte næsten nøgne ud af Huset og løbe til Themsen, hvor de druknede sig, uden at nogen turde røre ved dem og hindre dem deri.. Der var Mødre, som i Vanvid myrdede deres Børn, og der var Mennesker, som af blot og bar Rædsel gik fra Forstanden eller sløvedes næsten til Idioter eller blev tungsindige.

Opsvulmede Partier af Legemet voldte de syge de værste Lidelser, og man mente, at Læger og Kirurger i deres Ukyndighed ofte pinte de ulykkelige Mennesker til døde. Hos nogle blev Svulsterne haarde, og saa lagde man voldsomme Trækplastre paa, og naar de ikke hjalp, saa skar og snittede man i dem paa en frygtelig Maade. Og Svulster, der vare saa haarde, at de næsten ikke vare til at skære i, brændte man med ætsende Midler. Det var ofte Lidelser af Sygdommen og Behandlingsmaaden i Forening, der fik Menneskene til at tage sig selv af Dage.

Der fortaltes mange uhyggelige Historier om Sygeplejere og Vagter, som havde kvalt de syge for at blive før færdige med dem, naar de var ladet ene tilbage i et Hus for at passe dem.

Mange Røverier og slette Gerninger fandt Sted. Havesygen var stærkere end Frygten for Døden, og Tyve og Røvere betænkte sig ikke, hvor der var noget at stjæle og plyndre. I Huse, hvor alle Beboerne var døde, brød de ind, selv om Ligene var der endnu. De har flaaet Klæderne af de døde og endog taget Lagener og Sengeklæderne bort under Ligene uden at bryde sig om Faren ved Smitte.

Sygeplejerskerne, der som Regel var af en ret uhyggelig Slags, smaastjal ustandselig Gangklæder, Linned, Penge, Sølvtøj o. s. v., og man blev nødt til at holde Rede paa, hvorfra de kom, og hvem de var, for at de kunde staa til Ansvar. Mange bleve offentlig piskede for deres Tyverier, men endnu flere havde fortjent at blive hængte. Man fortæller om, hvorledes nogle kvalte Patienterne med Haandklæder eller kvalte dem, naar de vare besvimede, eller forgav dem, eller sultede dem ihjel, men Beviser for den Slags Gerninger havde man kun faa af. Dog hjalp disse Historier til at gøre Folk forsigtige med Hensyn til, hvem de optog i deres Hus og antog som Plejerske for deres kæreste.

Tyveri florerede, og letsindige Mennesker førte et ryggesløst Liv i enhver Retning, opsatte paa at »nyde« Livet de faa Dage, de muligvis kun havde tilbage at leve i. Disse Galninges vildt-lystige Liv dannede en uhyggelig Kontrast til Omgivelsernes Elendighed.

Natten til den 6te September var de dødes Antal over 6000. Det var det højeste, og fra da af gik det bedre, indtil Pesten atter syntes udryddet. Dog er der næppe Tvivl om, at den vilde have vist sig det følgende Aar, hvis ikke den store Brand, der lagde det meste af Byen i Aske og brændte 89 Kirker, havde desinficeret paa en Maade, som intet andet var i Stand til.

Da Pesten var forbi, blev Menneskene sig selv igen. Under deres Trængsels Tid var al Kiv og Splid forstummet. Uoverensstemmelser i religiøse og politiske Opfattelser var svunden ind til Smaating, men nu stak alle Sekter Hovederne op igen, og Kævlet begyndte paa ny.

Mange Præster og Læger var døde, men adskillige havde absenteret sig under Pesten. Ret naturlig er den Haan, der vistes disse Ordenes men ikke Gerningens Mænd, da de atter viste sig i Byen. Ingen vilde have med dem at gøre; man kaldte dem Desertører. Og Lægen fandt ofte udenfor sin Dør en Plakat, hvorpaa der stod: »Her er en Doktor til Leje,« hvilket havde til Følge, at disse Læger snart saa sig nødsagede til at flytte helt bort fra Kvarteret. Ligevis gik det Præsterne. Folk lavede Smædeviser om dem og slog Smædevers og haanende Betragtninger op paa Kirkedørene, og paa Kirkedøre fandtes ofte en Plakat med Paaskriften: »Her er en Prædikestol til Leje« — eller, hvad der var værre endnu, »til Salg«.

Nordstjernens nye Roman.

Af alle Verdensliteraturens Frembringelser i de senere Aar har ingen Bog gjort saa stor Lykke i hele Verden som ***Henry Savage's:*** **Min officielle Hustru.** Denne Roman, som ogsaa »Nordstjernen« bragte, bevægede sig paa et saa interessant Omraade som Ruslands hemmelige Politi og Nihilister.

I samme Forfatters nye Roman

Prinsessen af Aljaska,

som næste Uge begynder i »Nordstjernen«, er den spændende Handling flyttet ud til Sibiriens yderste Østen, hvor Helten, en forhenværende Gardeofficer Fedor Orloff nu er Straffefange Nr. 24190.

En Privatfornøjelse.

Af Pax.*)

Jeg satte Knoerne paa Barberens Dør. Det var Søndag. Klokken var bleven over tolv.

»Halløj! — — Aa, er det Dem, Hr. Pax. — Ja, hvad Pokker skal jeg gøre ved Dem? Jeg tør min sandten ikke. Min Konkurrent der henne er et forfærdelig ondskabsfuldt Asen. — Men ved De, hvad jeg kan: jeg kan sende en Mand hen til Dem og barbere Dem. Det er der ingen, der kan forbyde mig. Han skal straks være der.«

Altsaa gaar jeg hjem igen med mine Skægstubbe.

Jeg er næppe kommen indenfor Døren, før det ringer.

Jeg lukker op.

Ind triner en haabefuld lille Ungersvend med noget under den venstre Arm og med blussende Roser paa Kind. Han har vel næppe set mere end femten Somre og er ikke større end Tobak for en Skilling.

Ikke desto mindre optræder han med en forbløffende Flothed i Bevægelsen. Vims som en Diskespringer sætter han sig i Balletmesterpositur og slaar ud med Haanden —

»Hr. Pax? De vilde barberes —?«

»Naa, det er maaske den Mand, der skulde blive sendt herhen?«

»Ja, det er mig.«

Han klasker det, han har under Armen, fra sig paa Bordet og svinger en højrygget Stol hen mod Vinduet med en saadan Resoluthed, at det hviner i Gulvbrædderne.

»Værsgod og tag Plads —«

Atter slaar han teatralsk ud med Haanden.

Jeg skeler en Smule betuttet til den unge Mand, der nu alt er ivrigt beskæftiget med at pakke sine Sager ud, og tager saa Plads i Stolen med en meget fattet Mine.

I det samme faar jeg en Serviet smækket om Halsen. Og et Øjeblik efter, som jeg bedst sidder og er ved at falde i dybe Tanker, farer en Klat Sæbeskum med et vældigt Smask ind i mit højre Øje og blænder det fuldstændig.

»Av for Pokker!« brøler jeg og farer i Vejret, ude af mig selv af Smerte og Harme.

Og jeg er i det samme saa heldig at støde Albuen ned i Fyrens Sæbebeholder, som derved flyver ham ud af Haanden og havner paa Gulvet, under Vejs udgydende sit Indhold ned over mine nye Søndagsbukser.

»Naa, Tak for Seven!« jubler Knægten og slaar en Latter op, saa Ruderne dirre.

»Aa, hold op med den fjollede Grinen,« snærrer jeg arrigt. »De skulde hellere se Dem for, hvordan De behandler Folk!«

Jeg har rejst mig og søger ved Hjælp af Servietten og noget rent Vand fra en Vandkande at fjerne Sæbeklatten fra det rædsomt sviende Øje og rense Permissionerne, saa godt det lader sig gøre.

Endelig sætter jeg mig igen — noget stødt — til Rette i Stolen, som jeg rykker lidt til Siden for ikke at blive nødt til at træde Vande i Sæbeskummet, der flyder langt hen ad Gulvet.

Og den haabefulde Pode, der imidlertid har faaet lavet noget andet Sæbevand til og nogenlunde er færdig med sin Grinen, tager atter fat paa Indsæbningen med den let henkastede Bemærkning, der formentlig skulde være trøstende:

»Ja, det var en slem Re'lighed, den!«

Derefter smører han mig ind med en saadan Kraft og Ihærdighed, at baade Hud og Haar synes at skulle gaa fløjten. Og snart staar hele Hovedet i ét Skum. Dog undgaar han nu med hensynsfuld Elskværdighed Øjnene, dem jeg i Følge sørgelig Erfaring ogsaa efter bedste Evne holder lukkede. Det ene kan jeg for Resten heller slet ikke lukke op paa Grund af ulidelig Svie og Smerte.

Derimod faa Ørene deres Bekomst. Og da han lykkelig og vel har faaet begge Øreaabningerne klistret saaledes til, at jeg ikke kan høre andet end en Susen og Brummen, udbryder jeg rigelig tilfredsstillet:

»Saa, Tak; nu kan det vistnok være godt. Kom nu bare med Kniven.«

Han holder inde med sin betydningsfulde Gerning. Og medens han tørrer Hænderne af for at gribe det i en ukyndig Lægmands Hænder saa farlige Vaaben, søger jeg at skaffe en Smule Luft i mine Øreaabninger.

Jeg er midt i dette Stykke ret fortvivlede Arbejde, da jeg med en kraftig Haand bliver greben i Næsen og tvungen bag over, medens det blinkende Staal lyner for mine Øjne.

Jeg maa finde mig i at lægge mit Liv i den energiske Ynglings Hænder. Jeg skælver let — dog ikke af Frygt, men af en sød, salig Følelse; jeg har nemlig altid været besjælet af et sandt Mod i Farens Stund — og jeg lukker Øjnene. Ske, hvad der vil.

»Tror De, vi faar Regn?« siger Gutten, idet han tager et drabeligt Tag med Barberkniven ned ad den ene Kind.

Jeg spiler for en Stund det hidtil lykkelig slupne Øje forbavset op. Rette mig i Vejret af Forundring kan jeg ikke, al den Stund han nu med al sin Kraft vrider min Næse bag over og holder mig nede.

»Regn?«

»Ja, i Eftermiddag.«

»Hvor skulde jeg vide det?«

»Nej, det har De Ret i, Herr! Det er vanskeligt at sige i denne ustadige Tid. Men det var dog kedeligt, hvis vi skulde faa Regn. I Gaar var det saadan et godt Vejr, og det er jo ogsaa meget godt Vejr nu. Men det er jo ikke sikkert, at det vil blive ved at være godt Vejr. Og Gud ved, om det bliver godt Vejr i Morgen. Tror De —«

»Av, for Fanden! Hvor den Kniv river. Og tag dog ikke saa grusomt fat, Menneske!«

»Ja, det er en skidt Kniv. Nu skal jeg gi' den en Omgang.«

Han slipper mig, tørrer Kniven af paa Langefingeren og stryger den derpaa eftertrykkeligt nogle Gange op og ned ad sit Trøjeærme.

»Saa — la' vos nu probere. — Jo, jeg tror sgu, det hjalp lidt. — Næ, det er kedeligt med det Vejr . . .«

»Ja, det synes ikke rigtig at tilfredsstille Dem.«

»Nej, ærlig talt, Herr. De maa dog indrømme, at det er ubehageligt, naar man en Søndag Eftermiddag . . . . Saa, for Pokker, der røg sgu hele Knoppen —«

Hans sidste, meget rigtige Bemærkning gjaldt en ulyksalig Vorte, som jeg havde paa Hagen, og som jeg alle Dage havde ønsket bort. Nu var endelig mit Ønske gaaet i Opfyldelse. Med et dristigt Snit havde den unge Mand skaaret den af med Rode. Det stærkt frempiblende Blod i Forbindelse med en ikke just hyggelig Fornemmelse vidnede om den behjertede, men blodige Daad.

»Nu skal De have Tak,« sagde jeg harmdirrende.

»Aa, det skal vi snart faa standset. Jeg har Alun med.«

»Naa, ja saa er der jo ingen Ting i Vejen! Hæng De saa bare i igen. Der er maaske lidt mere at skære væk,« bemærkede jeg med Resignation.

Jeg havde rejst mig og var gaaet hen til Spejlet. Gud forbarme sig, hvor jeg var tilredt! Det var Flænge paa Flænge overalt, hvor han havde været med Kniven. Og saa dette store, blødende Hul, hvor Vorten havde siddet!

»Ja, De kan nok blive dygtig, naar De faar flænget nogle flere Mennesker i Stykker!« tilføjede jeg arrigt.

»Flænget i Stykker, Herr? Ha! Jeg har nu i et halvt Aar barberet Lemmerne paa Almindeligheden!«

Dette sagde den beskedne Yngling med en saa stolt Selvfølelse, at jeg ligefrem kom til at føle Misundelse overfor disse lykkelige, gamle Mennesker, der fik Lov til at løbe omkring med et af ham tilredt og om hans Kunst vidnende Fjæs.

Den unge Mand var imidlertid stærkt beskæftiget med at faa Blodet standset — en Opgave, der var ret utaknemlig, men som han dog efter cirka fem Minuters Forløb ved rastløs Flid fik løst paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade.

»Skal vi saa igen,« sagde han.

»Jeg mumlede blot noget i Skægget og satte mig saa atter til Rette i Stolen.

Og han klemte paa igen. Der var jo det halve tilbage.

»Skal De ud og smække Dem i Eftermiddag?« siger han familiært.

Jeg vil lige til at svare: »Hvorfor tror De det?« For det lyder saa flovt at sige: »Hvad kommer det dig ved, Dreng.« Men i det samme farer Barberkniven i et langt, drabeligt Strøg ned ad den venstre Kind og ud over Munden — lige igennem min Mustache, der flyver hen over Gulvet, efterladende en hudløs, voldsom smertende Plet. Og jeg faar andet at tænke paa.

»Er du gal, Dreng!« brøler jeg og farer op. Og jeg slaar til hans Haand, saa Kniven flyver langt bort, samme Vej som det ulyksalige Overskæg. »Vil du herut! Tror du, din Æsel, at du skal skalpere mig — tror du!«

Rasende griber jeg ham i Nakken og kaster i en Haandevending ham og hans Remedier paa Døren. Nu synes jeg dog, jeg har faaet nok.

»35 Øre!« brøler han gennem Angerens Graad nede fra den Trappeafsats, hvor han er bleven liggende.

»En Lussing skulde du ha', din Hvalp!« brøler jeg, rød i Hovedet.

Og jeg smækker Døren i med et Brag som et Tordenskrald for derefter i stille Fortvivlelse at anstille Betragtninger over den Privatfornøjelse.

* * *

Men nu kan De maaske tænke Dem, ærede Læser, hvorfor De ikke har set mig i den sidste Tid — og hvorfor jeg, naar jeg atter viser mig offentlig, vil være saa glatraget som en professionel Komiker og saa forkradset i Ansigtet som en arrig Kones bedre Halvdel.

Det er altsammen den snottede Drengs Skyld.

*) Efter Forfatterens Ønske gøre vi paa given Foranledning opmærksom paa, at vor gamle Medarbejder Hr. *Pax* kun vier »Nordstjernen« sine Kræfter.

Opgaver.

Gaade.

Det andet er der dem, der fabrikere,
hvoraf? For største Del af Skind og Læ'r;
det hele er der dem, der respektere,
ja, meget mer, endog det honorere
med Skraben ud og Bukken her og der;
en Dame, Læser, er dets første tvende,
og ikke sandt, nu er det let at kende?

Mørk Tale.

1. Jeg som Skældsord bruges tidt,
vend mig om, jeg skures hvidt.

2. Læs mig ret, saa er jeg kold,
vend mig om, jeg er et Sold.

Løsning paa Gaade i Nr. 24.
Bogorme.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 24.
Sønnerne vare 17, 15, 10 og 6 Aar.

Løsning paa Geografisk Gaade i Nr. 24.

O d e r
T r a v e m ü n d e
T r i e s t
O d e s s a
B u r g
E b r o
N a m u r
Z a n z i b a r
O b e r a m m e r g a u
N a n t e s

Otto Benzon: Surrogater.

Skakopgave.

Sort.

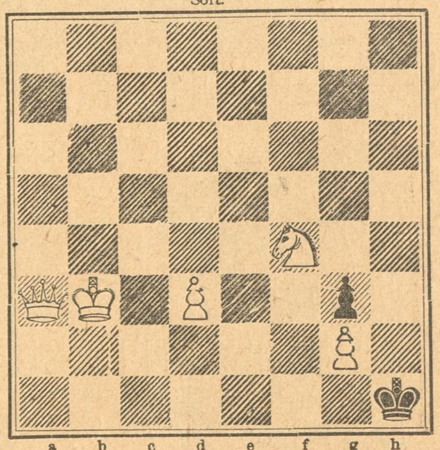

Hvid

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Ærede Postabonnenter
erindres herved om at forny Abonnementet for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Hovmod staar for Fald

eller

Den praktiske Løvefælde,

med hvilken man af ti Løver mindst fanger de elleve.

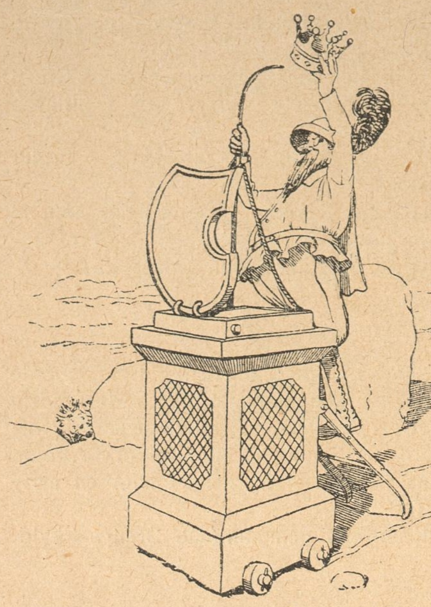

1.

2.

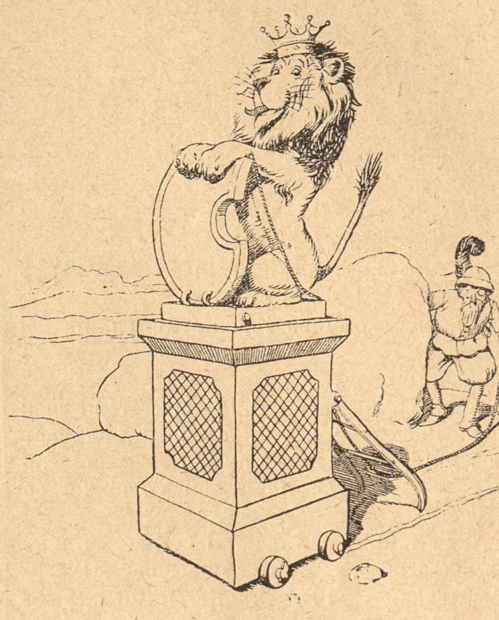

3.

Indhold.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Ved Stærens Komme. Digt af Hanne Bering. — Fra Zoologisk Have. — Skildringer af Pesten i London 1665. Af B. Tortrix. (Sluttet). — En Privatfornøjelse. Af Pax. — Opgaver. — Romantillæg: Den gyldne Spore. Roman af Quiller Couch. (Sluttet). — En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet. (Fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

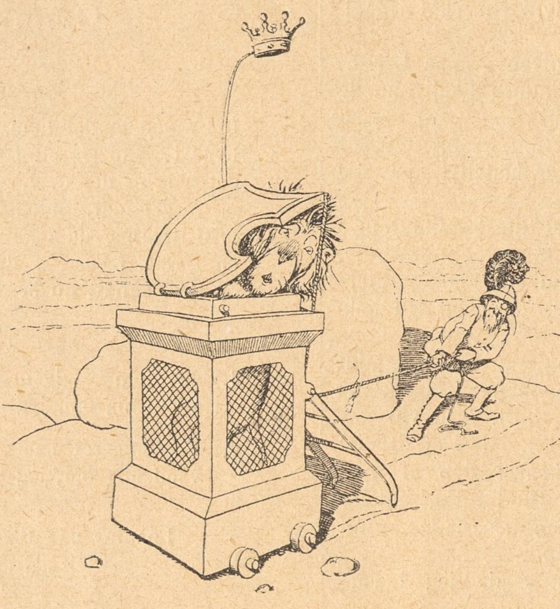

4.

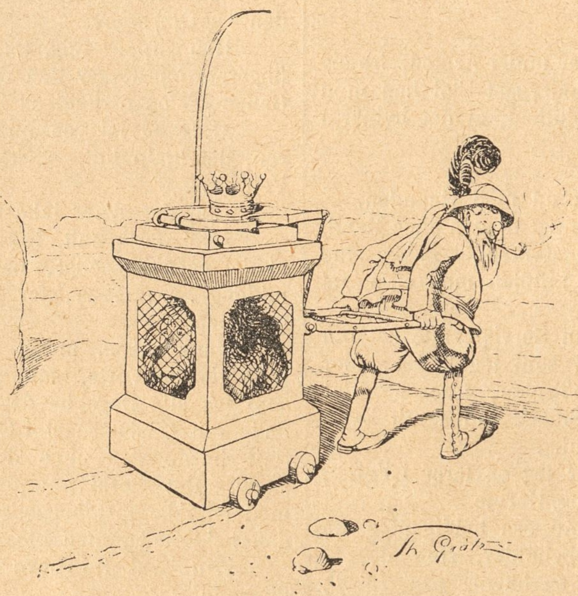

5.

Indhold.

Billeder: Gamle Melodier. Efter Maleri af Clara Walther. — En gammel Kone. Originaltegning af B. Stuckenberg. — 6 Billeder fra Zoologisk Have. Af Juul Møller. — Hovmod staar for Fald. Humoreske i 5 Billeder. — Forstyrret Ligevægt. Humoreske i 3 Billeder.

Hermed følger et Tillæg.

Forstyrret Ligevægt

eller

Den ondskabsfulde Elefant.

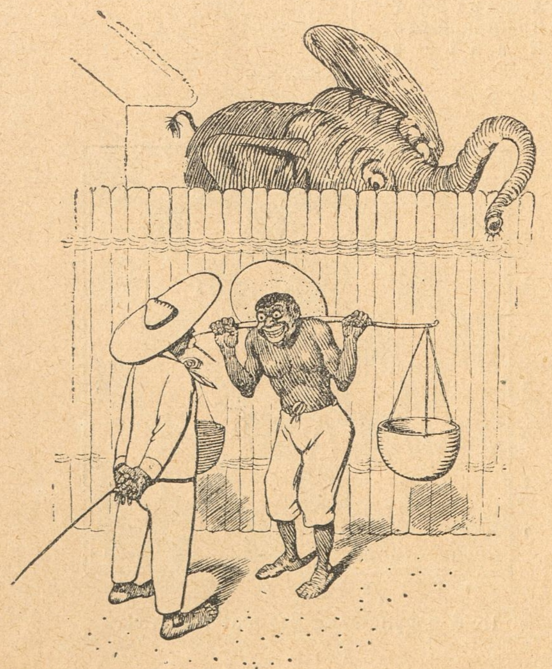

1.

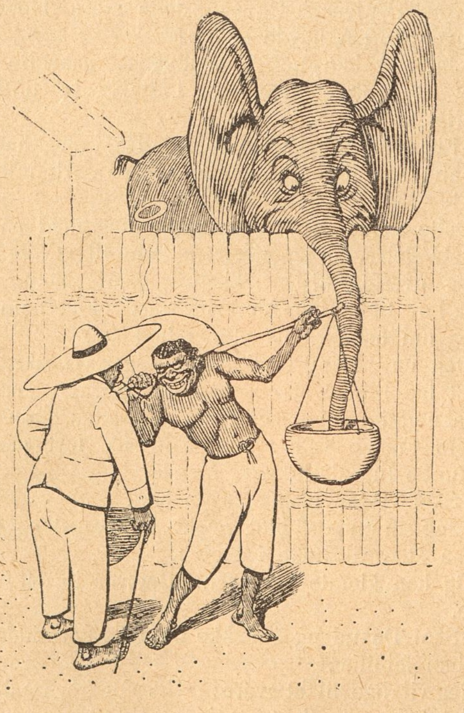

2.

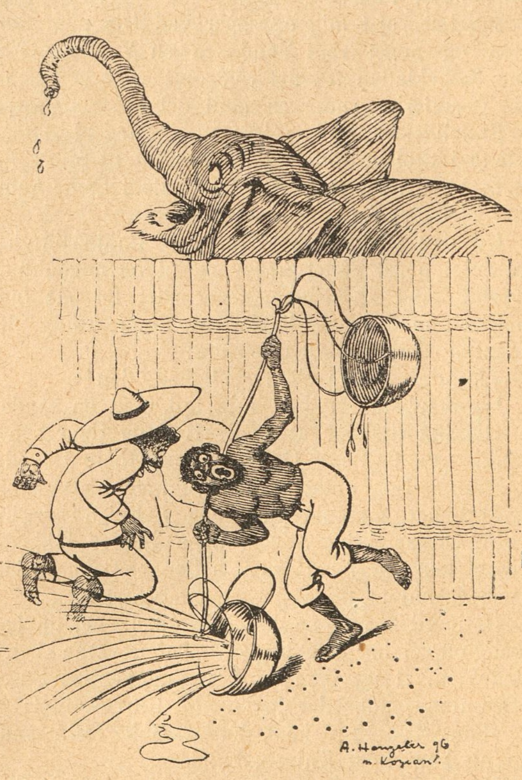

3.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 26 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 29. Marts. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Tolvte Kapitel.

»Mrs. Winstanley præsenteret for Dronningen af Hertuginden af Dovedale.«

Det var denne Sætning, som Mrs. Winstanley uophørlig gentog for sig selv, da hendes Vogn paa Aarets sidste Dag kørte gennem de mørke Skove paa Vejen til Ashbourne. Hendes lille Sjæl havde i nogen Tid været optagen af en stor Plan. Hun skulde, i Anledning af sit Ægteskab, præsenteres for Dronningen — eller for den, som skulde repræsentere Dronningen — ved den første Hoffest i næste Sæson. Mrs. Winstanley havde gamle Venner, Venner, som havde fulgt hende, fra hun var Barn, og som med Glæde vilde have paataget sig det ærefulde Hverv. Tillige havde Kaptajn Winstanley en gammel Slægtning, der levede et tilbagetrukket Liv i Hampton Court og som gerne havde forladt sit aristokratiske Opholdssted for at præsentere sin ny Slægtning for Majestæten og Kaptajnen ansaa hende da ogsaa for selvskreven til at optræde ved denne højtidelige Lejlighed. Men hvilken social Betydning havde en forstenet Lady Susan Winstanley, som ingen kendte, i Sammenligning med Hertuginden af Dovedale? Nej, Mrs. Winstanley følte, at der intet andet manglede i hendes Lykke end at blive præsenteret af Hertuginden.

Middagen var paa tredive Personer og saa udsøgt, som det var at vente hos de mest fremragende af Egnens Beboere Nora havde Lord Ellangowan til Bords; det var en uhyre Ære, men Fornøjelsen stod ikke i Forhold dertil, da denne Adelsmand ikke just hørte til dem, der er en Akkvisition for Selskabet, og hvert Ord maatte presses ud af ham. Roderick sad i lang Afstand fra hende mellem sin Forlovede og en imponerende Enke i himmelblaat Føjl og Diamanter.

Efter Bordet musiceredes der. Lady Mabel spillede et langt, kedeligt Musikstykke, et Par andre Herrer og Damer gav et Par Sange til bedste og endelig sang Miss Tempest og Lord Mallow en Duet. Denne gjorde saa megen Lykke, at Selskabet atter og atter bad dem synge.

»De har vist sunget meget sammen,« bemærkede Hertuginden til Mrs. Winstanley.

»Kun i de fjorten Dage, Lord Mallow har været vor Gæst. Vi har aldrig set ham før. Han er en Ven af min Mand. De har været sammen i Armeen og har kendt hinanden i mange Aar. Han er en stor Musikven og opfordrer hver Aften Nora til at synge sammen med ham.

»De synger meget nydeligt,« sagde Hertuginden forekommende, hvorpaa hun gled videre for at sprede sin Nærværelses Glans over de andre af Selskabets Grupper.

Da Klokken var elleve, begyndte Tjeneren at melde Vognene, men Hertugen vilde ikke slippe sine Gæster før tolv.

Den første Sommerfugl. Efter Maleri af Th. Ernst.

»Vi maa følge det gamle Aar til Dørs,« sagde han. »Det er en smuk Nat; vi kan gaa ud paa Terrassen og høre Klokkerne ringe.«

Der var altsaa rigelig Tid til musikalske Præstationer, og Nora og Lord Mallow glædede Selskabet med endnu nogle Duetter. De yngre Gæster spadserede ud og ind af Værelserne og ud i Orangeriet, en prægtig Bygning med Fliseguly og store Vinduer, der vendte ud til Terrassen.

Omsider rejste Nora sig fra Klaveret, og Roderick sluttede sig til hende. Lord Mallow opsøgte Lady Mabel og var snart inde i en ivrig Konversation, der mest drejede sig om Irlands Lidelser.

Nora og Roderick begav sig ud paa Terrassen. Det var en forunderlig stille og maanelys Nat; der rørte sig næppe en Vind. Nora var helt indhyllet i et hvidt Schawl, som Roderick havde hentet til hende. Men skønt han havde været høflig nok til at hente hendes Overstykke og havde været ivrig nok for at faa hende med ud paa Terrassen, var han dog tilsyneladende meget forlegen, da han stod derude sammen med hende. De spadserede et Par Gange frem og tilbage i Tavshed, kun vekslende et Par flygtige Bemærkninger om Nattens Skønhed og den vide Udsigt.

»Her er en meget smuk Udsigt,« sagde Nora, som syntes hun maatte sige noget. »De maa vist holde meget af Ashbourne.«

»Det kan jeg just ikke sige. Huset her er frygtelig almindeligt. Det staar i den Henseende ikke tilbage for Briarwood. Det er alt, hvad jeg har at sige om Ashbourne. Hvor længe agter Lord Mallow at blive hos Dem?«

Nora trak paa Skuldrene, som for at udtrykke sin Ligegyldighed. »Det ved jeg virkelig ikke. Det vedkommer ikke mig i mindste Maade.«

»Da troede jeg, at det interesserede Dem i høj Grad.«

»Troede De?« sagde Nora drillende.

Han var øjensynligt i daarligt Humør, og det kunde egentlig ikke siges, at Nora gjorde sig Umage for at oplive ham.

»Ja. Er De maaske ikke den Tiltrækningskraft, som gør Opholdet paa Abbediet saa behageligt for ham? Det er sandelig ikke til at forundre sig over, at han forlænger sit Ophold.«

»Han har været hos os lidt over fjorten Dage.«

»Han har været hos Dem en Evighed. Det er kun sjældent, at vi dødelige faa Lov til at blive saa længe i Paradiset, selv om man har Held til at slippe derind. Lykkelige Drømme pleje at vare altfor kort. At være fjorten Dage under samme Tag som De, at mødes med Dem ved Frokost, skilles fra Dem ved Midnat, spad-

sere, ride og synge med Dem, knæle i Kirken ved Deres Side — han kunde jo lige saa godt straks blive Deres Mand. Han har i alt Fald samme Glæde af Deres Selskab.«

»De glemmer, at han af og til gaar paa Jagt og spiller Billard.«

»Saa er han i Skærsilden og skønner desto mere paa Himmerige,« sagde Roderick. »Men det vedkommer jo for Resten ikke mig. Der gives Mennesker, som ere fødte under en lykkeligere Stjerne end andre.«

»Deri har De Ret, og til dem hører først og fremmest en vis Mr. Vawdry; thi han har opnaaet alt, hvad en fornuftig Mand kan ønske.«

»Det havde Salomon ogsaa — og dog klagede han.«

»Aa, der er altid et og andet at klage over i et Menneskes Liv; og hvis der ikke er det, tror jeg, at man vilde lave sig en eller anden indbildt Sorg, blot for at have noget at klage over.«

I det samme begyndte Klokkerne at ringe i det fjærne, og Nora vedblev, idet hun pludselig slog over i en anden Tone: »Vær nu ikke sær, Roric. Lad os tænke paa de gamle Dage, da vi altid syntes, vi skulde være glade ved det ny Aar. Men hvad har vi nu at vente os af det ny Aar, der er halvt saa godt som det, de svundne har taget fra os?«

Hun stod tæt ved Siden af ham og havde stukket sin lille behandskede Haand ind under hans Arm, bevæget af vemodige Tanker om Fortiden. Han saa paa hende med et Blik, hvori der ikke fandtes Spor af Vrede. Der var kun Kærlighed i det — dyb Kærlighed.

»De har Ret,« sagde han alvorlig. »De kommende Aar kan ikke bringe os Fortiden tilbage; de vil kun føre os længere og længere bort.«

De stod i den ene Ende af Terrassen, længst borte fra Orangeriets Vinduer. Hertuginden og hendes Gæster kom nu ud for at høre Klokkerne ringe Nytaar ind; men Roderick og Nora nærmede sig ikke Selskabet. De stode tavse Arm i Arm og saa ud over Landskabet.

Klokkerne kimede halv lystigt, halv sørgmodigt. De lettere Naturer blandt Gæsterne sladrede om hvor prægtigt Klokkeklangen lød i den fortryllende Nat, andre vare alvorlige, betagne. Hvem har ikke mistet noget i det svundne Aar, som Fremtiden aldrig kan bringe tilbage?

Nora hørte til disse sidste. Hendes Læber skælvede, og Roderick saa Taarerne trille ned ad hendes Kinder, men han forsøgte ikke at trøste hende. Han vidste, hun tænkte paa sin Fader. Han saa paa hende med et kærligt, deltagende Blik. Hun aftørrede hurtigt sine Taarer og takkede ham ved at give hans Arm et taknemmeligt Tryk. De gik begge hen ad Terrassen for at møde Lady Mabel og Lord Mallow, som kom gaaende hen imod dem i munter Samtale. Lord Mallow var langt mere Verdensmand end Mr. Vawdry og kunde bedre end denne følge Lady Mabel paa hendes højeste Flugt. Videnskab, Literatur, Politik — han kunde tale med om alt. Han havde proppet sin Hjerne med alt, hvad en Mand, der vil betræde den parlamentariske Løbebane, bør vide.

»Hvor har I været henne i al den Tid?« spurgte Lady Mabel. »Vi har savnet jer frygteligt.«

Roderick og Nora stod stadig med hinanden under Armen; efter Lady Mabels Mening var dette ikke ganske passende, det saa næsten ud, som om de tilhørte hinanden.

Klokkerne vedbleve at ringe.

»Det ny Aar er kommet!« raabte Hertugen. »Lad os ønske hinanden et glædeligt Nytaar!«

Derpaa blev nu almindelig Munterhed og Trykken i Hænderne, der varede en rum Tid. Det saa næsten ud, som om flere af Gæsterne trykkede hinanden i Haanden mere end én Gang. Lord Mallow vilde næsten ikke give Slip paa Noras Haand, da han først havde faaet fat paa den.

»Det er det første Nytaar, vi hilser paa hinanden,« sagde han blidt. »Gid det ikke maa blive det sidste. Jeg føler, at det ikke vil, ikke kan blive det sidste.«

»Saa er De mere forudseende end jeg,« svarede Nora koldt, »thi mine Følelser siger mig intet om Fremtiden, undtagen« — her sendte hun ham et straalende Blik — »undtagen, at De vil være god ved Bullfinch.«

»Hvis jeg var Kejser, skulde jeg gøre Bullfinch til Konsul,« svarede Irlænderen med Haanden paa Hjertet.

Det var lykkedes ham at skille Nora og Roderick ad. Den pligtforglemmende unge Mand havde budt sin Forlovede Armen for at ledsage hende tilbage til Selskabsværelserne. Alle syntes nu, det var paa Tide at komme hjem, og man skyndte sig ud til Vognene, der vare kørte op i en stor Halvkreds udenfor Bygningen.

Roderick og Nora mødtes ikke mere den Aften. Lord Mallow fulgte hende til hendes Vogn, satte sig ligeoverfor hende og underholdt hende paa Vejen hjem; Kaptajnen røg en Cigar paa Bukken, og hans Hustru slumrede i et af Vognens Hjørner.

»Jeg tror nok, jeg kan være tilfreds med Theodore,« sagde hun, idet hun satte sig til Rette for at sove; »var min Kjole vel den styggeste i Aften, Nora?«

»Den var nydelig, Moder. I den Henseende kan du være ganske rolig,« sagde Nora. Moderen drog et dybt, velfornøjet Suk og faldt i Søvn.

De skulde passere Boldrewood-Vejen, en lang, stejl Vej, der gik lige igennem Storskoven. Nora sad indhyllet i sin Pelsværkskaabe og betragtede Vejen saa nøje, som om hun aldrig før havde set den. Hun kunde aldrig blive træt af at se Skoven, hun var saa nøje vokset sammen med den, at den udgjorde som en Del af hendes Væsen.

»Det var en morsom Aften, ikke sandt?« spurgte Lord Mallow.

»Den var vist meget morsom,« svarede Nora ligegyldigt. »Jeg ved ikke, hvordan der plejer at være. Det er første Gang, jeg har været paa Ashbourne til Middag.«

»Lady Mabel er en overordentlig dannet, ung Dame,« vedblev han. »Mr. Vawdry maa være en meget lykkelig Mand.«

»Jeg har aldrig hørt ham sige andet.«

»Naturligvis. Men jeg synes, han kunde være en Smule mere begejstret. Han er den køligste Elsker, jeg nogen Sinde har kendt.«

»Maaske i Sammenligning med irske Elskere. Deres Nation er mere varmblodig end vor.«

»Aa, en irsk Pige vilde slaa op med en Mand som Mr. Vawdry! Men jeg kender ham for Resten for lidt til at kunne dømme om ham. De kender ham langt bedre. De har kendt ham . . .«

»Hele mit Liv,« sagde Nora. »Jeg ved, at han er god, trofast og sand, at han ærer sin Moder og hendes Minde, og at han vil blive en god Mand for Mabel Ashbourne. Han vilde maaske blive lykkeligere, hvis han var lidt mindre fuldkommen og lidt mere som andre Mennesker, men det vil nok altsammen jævne sig med Tiden.«

»Ja, med Tiden,« gentog Lord Mallow, »om et hundrede Aar eller saa. Jeg tror, at vi faar stadigt Vejr nu, da vi har Maaneskin. Vil De ikke ride en lang Tur med mig i Morgen — ligesom den sidste?«

»Som den sidste!« gentog Nora leende. »Det undrer mig, at De kan have Tillid til mig efter den Tur. Men hvis Kaptajn Winstanley ikke har andre Planer, skal jeg gerne være Deres Fører i Morgen.«

»Kaptajn Winstanley skal give sit Samtykke. Det indestaar jeg for. Jeg skal gøre ham Livet uudholdeligt, hvis han skulde falde paa at nægte os den Fornøjelse.«

Trettende Kapitel.

Lord Mallows Spaadom med Hensyn til Vejret gik ikke i Opfyldelse; trods det prægtige Maaneskin om Natten, var Aarets første Dag højst uhyggelig; det regnede uophørligt og haabløst fra den blygraa Himmel, paa hvilken der ikke viste sig en klar Plet, ikke en Solstraale, saa lang Dagen var.

»Det ny Aar begynder meget sørgeligt,« sagde Lord Mallow, da han efter Frokosten stod i Døren og iagttog Himlen. »Jeg har aldrig kendt Mage til trist og uhyggeligt Vejr. Jeg har hele Natten drømt om vor Ridetur.«

»Det er ikke alle Drømme, som gaa i Opfyldelse,« sagde Nora ondskabsfuldt.

Hun stod paa Dørtærskelen og legede med Argus. Hun bar en simpel Morgendragt; grøn Klædes Kjole med en hvid Lærreds Krave om Halsen. Hendes Dragter var i det hele taget altid saaledes, at de ikke generede hende i hendes landlige Fornøjelser. Hun kunde lege med Hundene, gøre en Runde i Staldene, arbejde i Haven og spadsere i Skoven uden at risikere at komme hjem med sønderrevne Blonder og Baand og Toilettet i Uorden.

»Noras Kjoler er saa frygtelig emanciperede,« sagde Mrs. Winstanley beklagende. »Man skulde næsten tro, at hun var en af disse Damer, der rejser Landet rundt og holder Foredrag om Kvindens Rettigheder.«

»Der bliver ikke noget af Rideturen i Dag,« sagde Kaptajn Winstanley, der traadte ind med Aviser og Breve i Haanden. »Jeg vil gaa op paa mit Værelse og skrive nogle Breve og se lidt paa Regnskaberne — med mindre du har Lyst til at prøve din Lykke paa Fasanerne, Mallow.«

»Nej, lad Fasanerne blot vente. Det er vist ogsaa fornuftigere, at du indhenter din forsømte Korrespondance end at gaa ud i et saadant Vejr. Jeg vil i Virkeligheden ogsaa foretrække at blive hjemme, hvis Damerne ikke har noget derimod. Jeg kan hjælpe Miss Tempest med at vinde Garn.«

»Mange Tak, men jeg har intet Garn at vinde. Hvis De vil henvende Dem til Moder —«

»Jeg stiller mig ganske til Mrs. Winstanleys Disposition.«

»De er altfor god,« lød det klagende fra Lænestolen henne ved Kaminen, »men jeg kan ikke i Dag. Jeg har min nervøse Hovedpine. Paa den Maade maa jeg i Reglen betale mine Glæder i Selskabslivet. Jeg kommer vist til at trække mig tilbage et Par Timer.«

Og med et mat Suk indhyllede Mrs. Winstanley sig i et kinesisk Krepshawl, efterladende Lord Mallow og Nora alene i den store Hal. Nora sad i Vinduesfordybningen og saa ud paa Regnen. Lorden stod i den aabne Dør, hensunken i triste Betragtninger over, hvor langt anderledes Dagen kunde have været, hvis Vejret havde været taaleligere.

Nora mindedes den lange, regnfulde Dag for mange Aar siden, den Dag, da Roderick Vawdry var bleven myndig. Hun huskede hver eneste af sine Følelser den Dag, da hun sad i det samme Værelse, iagttagende Regnen og med en Fornemmelse af at være glemt og forsømt af sin gamle Legekammerat. Og saa med ét, netop som hun havde opgivet alt Haab, var han kommen, havde taget hende i sine Arme og kysset hende, før hun vidste, hvad han gjorde.«

Hendes Kinder blev blussende røde ved Mindet om dette Kys. Den Gang var det forekommet hende at være en Ubetydelighed — nu syntes det hende at være en Skam, en Plet paa hendes Uskyld og Renhed.

»Han maa have tænkt, at jeg holdt meget af ham, ellers vilde han ikke have vovet at behandle mig saaledes,« tænkte hun. »Men vi havde jo været Legekammerater, siden vi var smaa; jeg drillede ham og han plagede mig, vi var virkelig som Broder og Søster.«

»De er saa tankefuld ud i Dag, Miss Tempest,« sagde en Stemme bag ved Noras Stol.

»Gør jeg?« spurgte hun, idet hun hurtigt vendte sig om. »Man bliver let tankefuld paa Aarets første Dag. Det er, som om man begynder paa et nyt Kapitel af Livet, og man kan ikke lade være at tænke paa, hvad der muligvis staar i det Kapitel.«

»Forhaabentlig fortæller det for Deres Vedkommende om lutter Lykke.«

»De kender ikke min Historie. Jeg har haft den lykkeligste Barndom. Før jeg blev voksen, tømte jeg Glædens Bæger til Bunden, og nu er kun Bærmen og Bundfaldet tilbage.«

Der var en Bitterhed i disse Ord, som rørte ham dybt, og bragte ham til at opgive sin Selvbeherskelse. At hun — saa ung, saa smuk, saa dyrebar for ham, hun, for hvem Livet burde være som en Sommerdag uden Skyer, hun skulde tale om en Sorg, der tyngede paa hende, mere end hun kunde bære!

»Aa, Miss Tempest, De ved ikke hvor det bedrøver mig at høre Dem tale saaledes. De, som synes at være født til Glæde, til at være Midtpunkt for alt, hvad der hedder Lykke og Fryd. Min Elskede, De skulde ikke kende til Bekymring eller Sorg, De, som er skabt til Lykke og Lys.«

»Aa, tal ikke ud. Det er alt forgæves, unyttigt. Min Skæbne kan ikke forandres; ingen har det i sin Magt. De maa ikke fornedre Dem ved at sige et Ord mere. De vil bagefter blive vred paa Dem selv derfor — og paa mig med.«

»Nora, jeg maa tale. De siger, Deres Skæbne kan ikke forandres. Men kan Kærligheden da ikke gøre Underværker? Kærlighed er stærk som en Gud. Aa, min Elskede, jeg har i den korte Tid, jeg har haft den Lykke at være i Deres Nærhed, lært at elske Dem dybt og inderligt og jeg vil vinde Dem. Det er mit Haab, at det til sidst vil lykkes mig. Hvis Sandhed og Standhaftighed kan overvinde Skæbnen, maa jeg kunne vinde Dem, Nora. For der er vel ikke nogen anden Mand, De elsker, vel, Miss Nora?« spurgte han stammende, idet hans Øjne alvorligt fæstede sig paa hendes nedadvendte Ansigt.

En brændende Plet kom til Syne paa hendes Kind, da hun med et bittert Smil svarede: »Nej, der er ingen anden. Jeg staar ganske alene. Døden berøvede mig min Fader, Deres Ven har taget min Moder fra mig, og min Barndomsven Roderick Vawdry tilhører en anden. Jeg tilhører ingen.«

»Aa, saa bliv min, Nora! Hvis De vidste, hvor jeg skulde tilbede Dem! De skulde blive elsket saa højt, at De vilde føle Dem som Midtpunkt i hele Universet. Bliv min — min dyrebare, tilbedte Skat. Lad mig bevare og beskytte Dem!«

»Jeg vil ikke gøre Dem den Uret at gifte mig med Dem uden at elske Dem,« sagde Nora stille og bestemt, i en Tone, der var mere nedslaaende, end om hun havde protesteret af al Magt. »Jeg kan aldrig mere elske nogen.«

»Hvorfor ikke?«

»Fordi jeg har opbrugt hele mit Fond af Kærlighed, da jeg var Barn. Jeg elskede min Fader — saa højt, saa højt. Jeg tror ikke, mange Børn har holdt saa meget af en Fader, som jeg holdt af min. Nu er han død — jeg kan ikke føle Kærlighed for nogen anden Mand!«

»Heller ikke for Deres Barndomsven Roderick Vawdry?« spurgte Lord Mallow.

Det skulde han ikke have sagt. Hvis Lord Mallow havde haft den mindste Chance for at vinde hende — hvad han ikke havde — vilde han have ødelagt det hele. Nora fo'r op med brændende Kinder og flammende Øjne.

»Det er skammeligt og hjerteløst af Dem at tale saaledes til mig,« udbrød hun harmfuldt, »jeg kan aldrig tilgive Dem disse Ord. Kom Argus!«

Hun var allerede oppe ad den Egetræs Trappe, førend Lord Mallow kunde svare et Ord. Han stod som himmelfalden.

»Der sagde jeg en frygtelig Dumhed,« mumlede han ved sig selv. »Men nu ved jeg, hvem det er, hun elsker. Det er en mager Trøst for mig, som intet andet forlanger end at være hendes Slave og bære hende paa Hænderne alle mine Levedage. Og jeg ved, det vilde have glædet Kaptajn Winstanley. Hvor hun saa dejlig ud, da hun blev vred! Ja, det er Squiren fra Hampshire, hun bryder sig om — der er ingen Udsigt for mig. Jeg kan lige saa godt gaa ud og skyde Fasaner,« sagde Lord Mallow bittert, »jeg skal anrette et frygteligt Nederlag imellem dem.«

(Fortsættes).

Det kæreste Besøg.

Fyrskibs-Historie.

Af Q.

Oversat af Ingeborg Raunkiær.

Da Trinity Brothers i sin Tid allerførst tændte Fyr ude paa den anden Side af Gunnel-Klipperne, var det kun som en Smule Nødhjælp — en ringe Biting den Gang — og ikke et af de moderne udmærkede Fyrskibe med Besætning af seks-syv Mand. Min Fader og jeg passede det skiftevis med to andre Mænd fra Øerne. Jeg taler om gamle Dage. Reglen var den Gang — den er senere bleven forandret — to Maaneder til Vands og to Maaneder til Lands; og i al den Tid, vi laa derude og passede Fyret, saa vi aldrig en Sjæl, undtagen naar Trinity-Baaden kom ud med Proviant og lidt nyt om, hvad der gik for sig i Verden. I godt Vejr kom den en Gang hver fjortende Dag; men om Vinteren blev det oftere hver Maaneds Dag, og Provianten blev det af og til saa smaat med, at vi begynder at blive bange. — Om Livet faldt kedeligt for os derude? Naa, morsomt kunde man ikke kalde det; men som De ser, døde jeg ikke af det.

I den første Uge troede jeg, at jeg skulde blive gal af dette evindelige op og ned, op og ned, som Grundsøerne uafladelig vuggede os i — og det til Trods for, at jeg havde været ved Fiskeriet alle mine Dage og var vant til at blive vippet. Men da en halv Snes Dage var gaaet, mærkede jeg det ikke længer. Og saa havde vi jo den friske Luft. Det var anderledes for de stakkels Folk paa Fyrtaarnet nogle Mil sydvest for os. De fik lidt bedre Lønning end os; men de var Landkrabber til at begynde med; og der sad de og kukkede i det snevre Taarn om Natten, for lukkede Skodder, og mens hele Bygningen rokkede som et Træ i Storm. Ja, det var ikke til at undre sig over, at deres Nerver blev slidt op. Det er sket, at fire-fem Døgn har gjort det af med en Mand; og i de Dage havde en Fyrpasser tre Maaneders Arbejdstid i Træk og saa fjorten Dage Ferie paa Landjorden. Nu har de kun fjorten Dages Vagt derude og saa seks Uger til at komme sig i. Og saa er de endda saa forpinte, at de er lige ved at stejle ved deres egen Skygge, naar Baaden kommer for at hente dem i Land.

Men paa Fyrskibet var det taaleligere. For det første havde vi en Lygte at passe. Ja, De vilde undre Dem, hvis De vidste, hvor meget Arbejde den giver et Menneske — rense, pudse og holde vedlige med Olje. Og saa var der min Fader, som, skønt han ikke fandt sig i den mindste Ridse paa Metalspejlet eller den mindste Saltpartikel paa Glasset, var en rolig, fornøjelig Mand at være sammen med. Ikke snaksom — ingen Fyrpasser i Verden har nogen Sinde været snaksom — men der er en Slags Tavshed, der er hyggeligere end Passiar. Og saa var der desuden mange smaa fornøjelige Ting at lægge Mærke til og tænke paa. Undertiden var der en Flok Marsvin, eller der kom en Række Alke hen over Vandfladen, eller langt mod Syd en Sejler, der satte Kurs efter Kanalen. Og undertiden henimod Aften saa vi Fiskerbaadene komme ud og kaste Anker en Fjerdingvej - eller en halv imod Syd. Vi kunde se dem rebe Sejlene og hænge Lysene ud, og vi vidste, at de lagde deres Bestik efter os, og alene det gav os en Følelse af at være i Forstaaelse med dem.

Og i klare Eftermiddage, naar jeg kravlede op ad Masten til Lyskassen, kunde jeg langt borte i Øst se Øerne med deres solbeskinnede Klipper; og saa var Hjemmet jo, naar det kom til Stykket, ikke saa langt borte. Selve Byen, som laa lavt paa Bredden, kunde vi aldrig faa Kig paa, men efter Solnedgang kunde vi nu og da se Glimt af Lysene derhjemme. De flimrede altid en hel Del paa Bølgerne, der som smaa Vandhøje steg og sank imellem dem og os. Og saa havde vi jo Fyrtaarnet til Selskab. Om Dagen kunde vi igennem Kikkerten se Fyrpasseren gaa derovre paa Jerngalleriet om Lanternen. Og hele Natten igennem ligesom vinkede Fyret til os med sine tre Blink i Minuttet. Nej, absolut muntre var vi ikke derude, og undertiden gjorde vi stor Blæst af at skulle være der. Men alt i alt havde vi det meget godt, undtagen i Taagevejr, naar vi havde ondt i Armene af at holde Gong-Gong'en gaaende.

Men De skulde have set os, naar vi var ved Enden af vore to Maaneder, og Baaden kom ud med Afløsning og hentede os i Land. De andre to var John og Robert Pendlurian. Det var to gamle Fyre paa fem og halvtreds og halvtreds. Brødre var de, og John var Enkemand ligesom min Fader, og havde en Datter derhjemme. Jeg havde kendt Bathseba, lige siden vi kom i Pogeskole sammen, og hvad var naturligere end at jeg spurgte, hvordan hun havde det, ligesom jeg spurgte om andet nyt? Men naar jeg kom til det Spørgsmaal, plejede gamle John at se forlegen ud, og saa saa' han til min Fader. Og min Fader og Robert saa hen paa ham igen og sad saa højtidelige som et Par Idioter, mens han svarede, at det var jo lige meget med det. —

Men det bedste af det hele var at sætte Foden paa Land igen, medens Folk stimlede sammen omkring os og trykkede os i Hænderne og snakkede, og at se, at alting paa Land var, som da man tog bort, og at mærke, at man ikke ønskede det anderledes, og at føle, at alle var glade ved at se os igen; og Duften fra Haverne og Stanken af Fisk paa Stranden — ja, man kunde foretrække det ene for det andet, men hjemligt var det med begge Dele; og Nettene til Tørring, og at være fri for Oljetøjet, og at gaa til Kirke om Søndagen og staa der sammen med Menigheden og synge, og at mærke, hvordan Kvinderne tog Hensyn til en, indtil det ny var gaaet af en; og Theselskab og Musik og Reel og Skotsk? Og det fik vi altsammen, for de to Pendlurians var villige til at tage de kedelige Maaneder. Vi havde December og Januar med alle Fornøjelser. Men saa en Gang, en Dag først i December, da de kom for at afløse os, sagde gamle John til mig ganske jævnt og stilfærdigt: »Ja, det er jo lige meget for mig og Robert, min Dreng; for vi to har lige saa stor Glæde af at synge om Betlehems Stjerne herude som i Land; men jeg tænker, at det tilkommer nogen at se efter, at Bathseba ikke skal miste noget af Julens Fornøjelse, fordi vi er her.«

Naa, Bathseba havde en ugift Tante — Tante Hessy Pendlurian kaldte vi hende — som plejede at tage hende med til Dans og Fornøjelser, naar gamle John var til Søs. Saa det var ikke rimeligt, at hun vilde gaa Glip af Morskaben, som hun tog Del i saa godt som nogen Pige paa Øerne. Hun elskede at danse. Hun dansede med Liv og Sjæl, og var i Gang, saa snart hun hørte Violinen. Kan være, at gamle Johns Bemærkning fik mig til at tænke. Eller maaske jeg allerede havde tænkt. I alt Fald drev jeg i Bathsebas Kølvand hele den Jul. Hun var tækkelig — forstaar De — meget tækkelig var hun og høj, med mørkt Blod og Øjne, som fik en til at tænke paa Lys, der spejler sig i det mørke Vand. Og god var hun som Guld. Hun er død og borte for tolv Aar siden — Fred med hendes Sjæl. Men (Gud ske Tak for hende!) jeg har aldrig ægtet nogen anden Kvinde eller haft Lyst til det.

Naa, da Tiden kom, at jeg spurgte hende, om hun holdt af mig, sagde hun, at ingen Mand syntes hun blot halvt saa godt om. Og da det var, som det skulde være, havde vi jo blot at lade lyse. Men der var ikke Tid i den Ferie, for jeg Tosse havde trukket det ud for længe, inden jeg spurgte; jeg tror, at jeg kunde have spurgt hende en Maaned tidligere. Naa, saa holdt vi Bryllup i April, og min Fader gik ud til Fyrskibet i et Par Dage, medens gamle John var i Land og gav sin Datter bort.

Hvad jeg bedst husker af Brylluppet, var min Forundring over at se den gamle i en langskødet Frakke; jeg havde i aarevis kun set ham i hans Oljetøj.

Naa, Resten af Aaret lignede de andre; kun var det dejligere end nogen Sinde at komme hjem. Men da Julen var forbi, og Februar kom, og det blev vor Tur at skulle ud paa Fyrskibet, tog jeg af Sted med en Følelse, som jeg ikke før havde kendt. For Bathseba ventede sig snart, og det var en Sorg, at jeg ikke kunde være derhjemme. Hun havde fulgt os ned til Vandet for at se os sejle; og hele Vejen lo og sladrede hun med min Fader, saa fornøjet, saa fornøjet — men jeg lagde Mærke til, at hendes Øjne undgik mine, og jeg vidste, hvad det betød; og da vi skulde sige Farvel, var der mere i hendes Armes Tryk omkring mig, end jeg nogen Sinde før havde følt.

Jeg tror, at min gamle havde en alvorlig Tid med mig i de følgende to eller tre Uger; men Gud ske Lov var Vejret skrækkeligt hele Tiden, saa at der ikke blev Tid til at falde i Staver. Der var Travlhed nok med at holde Lyset klart i Lanternen, og vi havde meget at gøre med at holde Sjælen varm i Kroppen. Hele Februar blæste det stærkt og koldt fra Nord og Nordvest, og skønt vi laa i selve Golfstrømmen, kunde vi i ti Dage i Træk ikke røre et Tov med de bare Hænder, og ingen Klud kunde bruges, før den var bleven tøet op ved Ovnen. I Begyndelsen af Marts gik Vinden om i Sydvest, og der stod den og rasede og rejste en Søgang, der var forfærdelig. Det var en af den Slags Storme, der rev Klokken af Fyrtaarnet, skønt den hang over hundrede Fod over Havfladen. Hvad os angaar, da undrer det mig bagefter, at vort lille Skib holdt det ud, men det piskende Skumsprøjt og Haglene, som slog os i Ansigtet, syntes den den Gang ikke at levne os Tid til at tænke paa det. Bathseba tænkte paa det, men hjemme i sin Seng — hvad vi bagefter fik at vide — og lå mere end en Nat vaagen og tænkte paa det.

Men den tredje Uge i Marts blev Vejret bedre, og Solen kom frem, og jeg begyndte at tænke. Den anden Dags Eftermiddag, efter at det gode Vejr var begyndt, klatrede jeg op i Masten og saa Øerne for første Gang, og da jeg kom ned, sagde jeg til min Fader:

»Sæt, at Bathseba er død!«

Vi havde ikke sagt mere end et Ord eller to til hinanden i en hel Uge. Ja, til Dagen før havde vi maattet raabe ind i hinandens Øre for overhovedet at blive hørt. Min Fader stoppede en Pibe og sagde: »Vær nu ingen Nar!«

»Jeg ser, din Haand ryster,« sagde jeg.

Saa sagde han: »Det er af Kulde. I min Alder varer det noget, før Kulden gaar væk af Lemmerne.«

»Men,« fortsatte jeg, »sæt, at hun er død?«

Min Fader svarede: »Hun er en velbygget Kvinde. Gud er god.«

Ikke et Ord mere kunde jeg faa ud af ham. Den Aften — Vinden blæste nu saa smaat op fra syd, og Søen havde lagt sig i en forbavsende Grad, — medens jeg kogte Vandet til Theen, saa vi et Dusin Fiskerbaade komme ud fra Øerne. De løb ud til en Afstand af en halv Mil fra os, og der lagde de sig. De lod Nettene gaa ud og Sejlene falde, og efterhaanden kunde jeg igennem Kikkerten skimte Røgen, der hvirvledes op fra Kabys-Rørene.

Prins Paris' Dom. Efte

…er Maleri af P. Montegazza.

»De kunde have bragt Nyt,« udbrød jeg, »selv om det var sørgeligt!«

»Maaske der intet Nyt var at bringe.«

»Det vilde have været nabovenligt da, at komme herhen og sige det.«

»Og komme ind i Strømmen her? Med Mulighed for, at Vinden lægger sig, hvad Øjeblik det skal være?«

Jeg ved ikke, om en saadan Undskyldning tilfredsstillede min Fader, men han fremførte den for at stille mig tilfreds, hvad den dog langt fra gjorde. Før Daggry hejsede Baadene atter Sejl og var inde mellem Øerne og ude af Syne ved Frokosttid.

Efter det bestilte jeg, i en hel lang Uge, saa vidt jeg ved, næsten ikke andet, end at gaa frem og tilbage paa Skibet; en Fiskers Gang er, som man siger — tre Skridt og over Bord. Jeg tog de tre Skridt og ønskede, at jeg var over Bord. Min Fader holdt saa underligt Øje med mig hele Tiden; men vi talte ikke et Ord til hinanden, ikke en Gang ved Maaltiderne.

Det var den ottende Dag, efter at Fiskerbaadene havde forladt os, og ved 4-Tiden om Eftermiddagen, at vi saa et brunt Sejl komme ud imod os fra Øerne, og min Fader tog Kikkerten og sagde lidt efter:

»Det er gamle Johns Baad.«

Jeg tog Kikkerten fra ham og holdt den for Øjet; men jeg maatte lægge den fra mig og vende mig bort. Jeg kunde ikke vente saadan med mit Blik paa Baaden. Saa gik jeg over paa den anden Side af Skibet og stod og stirrede paa Fyrtaarnet, derude i Himmelranden, og hviskede: »Kom hastig!« Men Vinden havde drejet sig et Par Streger til Vest og var meget ringe, og Baaden maatte krybe tæt til Vinden og komme langsomt. Efter lang Tids Forløb sagde min Fader atter:

»Det maa være gamle John, der styrer hende. Det kan jeg regne ud. Han sejler hende ud, til hun naar Strømmen, saa kommer hun, enten der er Vind eller ej. Holla! . . . Dreng, min Dreng! Alt er i Orden! Se der, den lille, røde Klud, dér paa Gaffelen!«

»Hvad skulde den vel betyde?«

»Tror du, han vilde have Ulejlighed med at hejse Kulør, hvis han ikke havde Nyt? Vilde det være der lige i Toppen, hvis han havde daarligt Nyt? — og hun er hans egen Datter, hans eneste Barn!«

Det kunde vel være tyve Minutter senere, at gamle John kom ind i Strømmen, drejede Kutteren og kom rask ind paa os. Min Fader raabte til ham et Par Gange, og anden Gang maa han have hørt det. Men uden at svare løb han forud og lod Forsejlet falde. Og da saa jeg en Arm med en lille Haand række op og gribe Roret, og mit Hjerte sprang højt af Glæde.

Det var hende, min Hustru, Bathseba. Hun sad der paa Agtertoften indhyllet i Oljeklæder. Med den ene Haand styrede hun Baaden op i Vinden, medens John mindskede Sejl, og med den anden holdt hun en lille Bylt tæt til sit Bryst.

»Saadan en Knægt har jeg aldrig truffet før i mit Liv —« det var gamle Johns første Ord, som han raabte til os. »Født for otte Dage siden. Og hun burde jo være bleven i Sengen, og det har jeg sagt til hende hvert Øjeblik, siden hun fik mig lokket til denne Udflugt her!«

Men Bathseba sagde blot, da jeg løftede hende over paa Fyrskibet: »Aa, Tom!« — og saa stod hun et Øjeblik i mine Arme og holdt sit Hoved trykket ind til mig. Og de andre forholdt sig ganske stille, og der var stille omkring os, indtil hun pludselig rettede sig og begyndte at tale.

»Tom,« sagde hun, »du knuser ham, du store, klodsede Mand!« Og hun tog Sjalet til Side og drog Lommetørklædet bort fra Barnets Ansigt — et løjerligt lille Ansigt at se til. »Er mon alle Børns Ansigter saa sære som dette?« tænkte jeg. »Søde, dejlige! Smil til mig! Du lille sprællende Unge. Se paa din Fader, hvis udtrykte Billede du er!« Det var lovlig stift. »Han kiger sig omkring og tager Maal af alting —« sagde hun, ogsaa det var lovlig stift. »En rigtig Mand: bryder sig bare om Vand og Sejlads! Fader kan fortælle dig, at han paa hele Turen herud har været saa god som Guld, og før han kom om Bord, sparkede han og slog ud med Næverne for at komme af Sted. En rigtig lille Mand! Hold ham Tom, men vær forsigtig! Og saa er han et Søndagsbarn oven i Købet . . . Nej, store Klodrian, giv mig ham tilbage. Men føl blot, hvor langt hans Fødder naar ned i Svøbet. Lang Dreng. Tante Hessy kravlede op paa Dragkisten med ham, før hun gik nedenunder, for at han kan komme til at gaa opad og ikke nedad i Verden.«

»Hvis han skulde have Lyst til at prøve begge Dele,« sagde jeg, »saa maa han helst gøre ligesom sin Fader og sine Bedstefædre, leve paa et Fyrskib.«

»Naa, saa her lever du altsaa, Tom — og du, Fader, og du, Svigerfader!« Hun gik omkring og saa paa alting — Lanternen, Taage-Signal-Apparatet og Redningsbøjerne, Komfuret, Slagbænkene og Foraadskammeret. »At tænke sig, at her lever I, alle mine kære, hele den Del af Menneskeheden, som tilhører mig, og jeg har aldrig set, hvordan her var! Alle mine kære, sagde jeg — jeg Uhyre! Og jeg glemte dig — dig — dig?« Kys, naturligvis. Og saa holdt hun den lille op for at se ind i hans Ansigt. »Mit lille Hjerte, vil ogsaa du vokse op og leve paa et Fyrskib, og efterlade en stakkels Kvinde derhjemme, hvor hun skal henslæbe sit Liv i Bekymring for dig, i Længsel efter dig? Ve, den stakkels Kvinde til hvem du er født for at blive hendes Pinsel og hendes Lykke!«

»Kære,« siger jeg, »du er svag endnu. Sæt dig ned hos mig og hvil dig, til Tiden kommer, da I skal vende hjemad.«

»Vi vil ikke hjemad for det første. Din Søn og jeg har i Sinde at tilbringe Natten her om Bord.«

»Halløj!« sagde jeg og saa hen til gamle John, som havde gjort Kutteren fast agter, og som puslede med Ankerbøjerne.

»Det er ikke tilladt — naturligvis,« mumlede han og saa med et faareagtigt Blik paa min Fader. »Men for en Gangs Skyld — siger Bathseba — ja, du maa ikke spørge *mig*.«

»For én Gangs Skyld!« sagde Bathseba. »Og kan det blive mere end én Gang, at en Kvinde kommer første Gang til en Mand og lægger deres første Barn i hans Arme?«

Min Fader havde studeret Solnedgangen og Himlen i Vindsiden. Og nu sagde han til gamle John.

»For én Gangs Skyld kan en Baad vel nok blive herude. Vinden lægger sig, og Natten bliver lun. Jeg tænker, at hvis du bliver i Baaden, gamle John, saa kan hun vel holde sig ved Siden af Fyrskibet — slaar Vejret om, saa kaster du los.«

»For én Gangs Skyld —« ak, mine Herrer, to Gange oplever man ikke i sit Liv en Aften som denne! Vi tændte Fyret ved Solnedgang og lavede The og pludrede som Børn hele Tiden; og min Fader var det største Barn af os alle. Gamle John fik sin Part over i sin Baad, hvor han spiste og drak alene. Af Mangel paa Kopper drak Bathseba og jeg af den samme Kop og skoldede vore Læber, og saa kyssede vi hinanden for Lægedoms Skyld — Barnagtighed? Og vi lo og spøgte. Ak, hvor vi var lykkelige! Og da Mørket faldt paa, raabte hun Godnat til gamle Tom.

Da vi havde spist og drukket The og vadsket op, viste jeg Bathseba, hvordan hun skulde kravle ned i sin Slagbænk, og saa lagde jeg Barnet i hendes Arme og forlod hende, efter at jeg havde formanet hende til at hvile og sove. Men noget efter, medens jeg holdt Vagt, kom hun op, og hun sagde, at hun laa saa daarligt dernede. Saa slæbte jeg en Madrats ud og Tæpper og Lagener, og redte en Seng til hende derude under Himlen, og satte mig hos hende, medens hun gav Barnet Bryst. Maanen var i sidste Kvarter og vilde ikke komme op før henimod Daggry; og Natten var bælgmørk og kun med enkelte Stjerner. Pludselig studsede Bathseba og lagde Haanden paa min Arm.

»Tom, hvad var det?«

»Se op,« svarede jeg, »det er Fuglene, der flyver mod Lanternen.«

For naturligvis fløj Fuglene, navnlig i mørke Nætter, imod Lyskassen, og jeg var for længst bleven fortrolig med Lyden af deres Bums og Flagren og lagde ikke længer Mærke dertil. Et Øjeblik efter fløj en imod Rigningen, og vi hørte den styrte ned i Vandet; og en brækkede Halsen imod Lyskassen og styrtede ned for vore Fødder. Bathseba gøs, da jeg kastede den over Bord.

»Er det altid saadan?« hviskede hun. »Jeg troede, at det blot var paa Bekostning af en stakkels Kvindes Angst og Længsel, at I frelste Menneskers Liv herude.«

»Det er i Nat noget hyppigere end sædvanligt, at de flyver imod,« sagde jeg.

Og idet vi saa op i Lyskredsen om Lanternen, saa vi i det mindste hundrede Fugle, som fløj rundt og rundt og forbi, og i en halv Times Tid maa der have været mange hundrede. Deres hvide Bryster var som en Snestorm; og de begyndte at falde tæt paa Dækket. De var heller ikke allesammen Søfugle.

»Halløj!« sagde jeg, »hvad Dato har vi i Dag?«

»Den nittende Marts.«

»Saa er det Stenpikkerne,« sagde jeg. »Om et Par Uger kommer Svalerne, og saa et Par Uger efter har vi maaske Gøgen. Der kan du se, at selv herude paa Havet ved vi, at Foraaret er ved at komme.«

Og jeg begyndte at nynne den gamle Sang, som Børnene sang paa Øerne, om »Kukkeren«, der »er en dejlig Fugl« o. s. v. Jeg sang det første Vers. Bathsebas Øjne var vaade, men da jeg tav, nynnede hun det andet Vers:

»At mødes er en Glæde,
at skilles er en Sorg« o. s. v.

Hendes Haand stjal sig ind i min, idet Drengen lukkede sine Øjne, og klemte mine Fingre, tavst bedende mig at se paa ham og beundre ham. Vore Øjne mødtes over ham. Der blev Stilhed over vore Hoveder, og vi laa tavse og saa over mod Blinkfyret fra Taarnet langt borte i det øde Mørke.

Efterhaanden slappedes hendes Haands Tryk. Et Stjerneskud faldt. Jeg vendte mig og saa paa hende. Hendes Øjne havde ogsaa lukket sig, og hendes Aande steg og sank saa blødt og regelmæssigt som Oceanets Bølger omkring os. Og mit Barn sov i hendes Arme.

Dagen brød frem, før den lilles Graad vækkede hende. Min Fader havde Morgenkaffen færdig. Gamle John istemmede en Opsang. En frisk Vind førte dem hjemad til Øerne — en let Sydvest. Da Baaden svandt ud af Syne, drog jeg Vejret dybt. Og jeg syntes, at Luften var fuld af Blomsters Duft, og jeg vidste, at Foraaret ventede mig derhjemme.

Liden Tue.

Af

Chr. Lundgaard (Sam).

Jeg har en god Ven, der giftede sig for en Maaneds Tid siden. Da var han saa lykkelig som en Hare i en Kaalmark og knejsede med Nakken som et Bygaks. I Gaar, da jeg tilfældigvis mødte ham paa Gaden, saa' han saa nedbøjet og kummerfuld ud som en Droskehest, der ved en Fejltagelse har faaet Savspaaner at æde i Stedet for Havre.

»Men hvad i Guds velsignede Navn er der i Vejen med dig?« spurgte jeg. »Du hænger jo med Næbet, saa det er en Gru at se.«

Han trykkede svagt min Haand og drog et Suk helt nede fra Støvlerne.

»Er du syg?« vedblev jeg; »har du drukket for meget i Aftes, eller har du mistet din Plads, eller faaet din Svigermoder i Huset, eller hvad er der paa Færde?«

Han nikkede igen, vendte Hovedet halvt bort og mumlede:

»Jeg er bleven separeret fra min Kone «

»Separeret fra din Kone!« udbrød jeg forbavset; »det er jo kun nogle faa Uger, siden I blev gifte.«

»Det er i Dag lige bestemt fem Uger siden,« svarede han.

»Herregud, din Stakkel; det var kun en kort Fornøjelse.«

»Ja, ikke sandt! Og alt det blot for en lurvet Køter, der kun ved min Mellemkomst blev den eneste af syv Hvalpe, der undgik Vandspanden — som den havde fortjent mest af dem allesammen,« lagde han til og skar Tænder.

»Fortæl!« sagde jeg og tog ham under Armen; »udøs din Kummer i en Vens Barm, men lad os ikke blive staaende her og faa kolde Fødder. Kom!«

Jeg trak ham med mig, og under Vejs fortalte han mig sin sørgelige Historie, som jeg her skal søge at gengive for Læseren.

»Du kender jo min Kone,« begyndte han; — »javist saa; jeg har jo selv præsenteret jer for hinanden. Hun var den sødeste lille en, man kunde se for sine Øjne, elskelig, tro, huslig, dydig, mild,

kær, venlig og god. Hun spurgte mig aldrig, hvor jeg gik hen om Aftenen, og saa lavede hun Mad som en Engel. Jeg var, kort sagt, lykkelig.

Men saa var det, at jeg kom paa den fortvivlede Idé at købe en Hundehvalp til hende. Det var en lille gul Tingest, ikke stort større end en Æggeblomme. Jeg bar den hjem i et Kræmmerhus og overrakte den højtideligt til hende. Hun blev henrykt og gav sig straks til at proppe den med Fløde og Syltetøj, saa at Kræet kastede op syv Gange i Træk efter hinanden. Den blev døbt: Vips.

Da vi gik i Seng, vilde hun absolut have Hunden op i sin Seng. Følgen heraf var, at den ud paa Natten krøb over i min, hvor den — — nok sagt. Jeg blev gnaven og skældte ud; det ene Ord tog det andet, til sidst kaldte min Kone mig en Tyran og Usling og lagde sig derpaa til at sove med Vips i sin Favn.

Dermed var Freden i vort Hus forbi. Den Hund stjal ligefrem min Kones Kærlighed fra mig Stykke for Stykke. Naar jeg gav den et Spark, var hun nær ved at give mig det tilbage med Renter; hun kunde fare til som en Tigerinde, naar Vips var i Knibe, og saa hvæsede de begge to ad mig, saa det var forskrækkeligt. Hun, der før var saa blid, blev trættekær og heftig; hun kunde fare op som en Raket, naar det stak hende, og jeg har saamænd endogsaa en Gang faaet en Sauceskaal i Hovedet, blot fordi jeg traadte Hunden paa Halen og sagde, at Saucen smagte som Havresuppe.

Hver Aften, naar vi skulde i Seng, gik det løs, somme Tider kun med haarde Ord, men ogsaa somme Tider med noget andet, saasom Tøfler og Lysestager. Stridens Aarsag var altid kun, hvorvidt Vips skulde være inde i Sovekamret eller ej. Den var ikke til at have derinde, den gnavede mine Morgensko itu og fo'r rundt i Sengen som et Uvejr. Jeg fandt, at en Maatte ude i Entréen kunde være god nok for saadan en Fyr, men det fandt min Kone ikke. Hver Gang jeg smed Hunden ud, stod hun op og lukkede den ind igen. Jeg talte en Nat en og tredive Gange, da dette skete, og det saa regelret, som om det gik med Lodder. Til sidst slog jeg en Stol i Stykker og gik ud i Køkkenet og drak en halv Flaske Kognak uden at trække Vejret. Da jeg vilde ind igen, havde min Kone laaset Døren af indvendig fra, og jeg maatte sidde og sove paa et Hakkebræt den Nat.

Saadan gik det, og det blev værre og værre. Husværten sendte mig en Opsigelse med den Motivering, at han ikke for 400 Kroner om Aaret kunde være tjent med en skøn Dag at faa Huset revet ned over sig. Vi blev til en Fabel for Nabolaget, og Genbohusets Vinduer var Dag og Nat besatte af et skuelystent Publikum, der spændt ventede paa at faa noget at grine af. Om det saa var Gadedrengene, havde de lavet en Vise om os, af hvilken et af Versene lød saaledes:

Madammen si'er: Hold Kæft, din Rad,
naar Fatter siger: Tak for Mad —
— — — — — — — — — —

Jeg ved ikke, hvad du føler?

Til sidst kunde det ikke gaa længere, og vi maatte for Overpræsidenten. Han foreslog os at sælge Hunden eller lade den slaa ihjel, men det sagde min Kone saa bestemt Nej til, at den gamle pæne Herre nær var gaaet bag over. Hun vilde hellere skilles fra ti Mænd, sagde hun, end fra den Hund. Saa forsøgte Overpræsidenten ikke mere at tale os til Rette.

Og nu er vi separerede. Jeg har et Par Gange lagt Vejen om ad den Gade, hvor hun bor, for om jeg tilfældigvis skulde kunne faa Øje paa Hunden. Men jeg har ikke set noget til den.

Den skulde ellers ikke komme til at dø i Synden, det forbandede Bæst,« lagde han til med et saa blodtørstigt Blik, at det fik en skikkelig Sporvognshest, der kom jumpende forbi os, til at søge Tilflugt i en Gadedør eller i alt Fald gøre et Forsøg derpaa. Kusken bandede og langede ud efter os med Pisken. Heldigvis ramte han ikke andre end en lille Skomagerdreng, der havde saa travlt med at spille Klink, at han vist slet ikke mærkede Rappet, han fik over Bagdelen.

Skoven.

Skitse af
Vilh Ohlsson.

Hver Dag havde jeg stirret mod Skoven, som laa der vintersort og nøgen, med Sne i Bunden og med dyb Stilhed under de knagende Grene. Og hver Aften, naar jeg gik til Ro, saa jeg dens mørke, vældige Masse, badet i Maanelys eller susende under et piskende Snefog eller højtidelig-tavs under en dyb, blaa Himmel med tindrende Stjerner.

Og nu var Vinteren stridt over.

Jeg aabnede mit Vindue. Varme i Luften — Sol over Sundet, og min Genbo derovre med et lysegrønt Slør over sin sorte Dragt.

Jeg stak Cigarer til mig, tog en Bog under Armen og drev op i Skoven.

Langt oppe paa Skovvejen, ud for Peter Lieps Hus, saa jeg en Amme med flagrende røde Kappebaand; ved Siden af hende gik et Par Smaafyre med Kinder, der var røde af Sol og Luft. Der lød sagte Kvidder oppe i de høje Trætoppe, hvor der var mest Sol og mest Grønt. Inde mellem de bare Stammer gik Dyrene fredeligt omkring — endnu blev de ikke skræmte af den store Sværm; endnu var den ikke kommen, den store Skare af Landliggere fra Etatsraaden og Børsmatadoren, der holder Landsted, Ekvipage og egen Gartner, og helt ned til den smaat gagerede Embedsmand, Broderefrøkenen og Pensionisten, der ligge paa Landet i to smaa Værelser nede i Taarbæk.

Endnu var de ikke komne, men jeg ønskede dem hjertelig velkommen. Saa vilde jeg atter hver Formiddag møde den samme Række unge Piger med blændende Teint og blanke Øjne, med Huden mat og lind og frisk af det tidlige Bad, paa Vej hjem til Verandaernes Skygge og Hængekøjernes vuggende Ro. Saa vilde atter Koncertsalens klingre Musik i den lune Aften drive over Badeanstaltens Hegn og ind i den mørknende Skov som et fjernt Ekko, som et flyvende Spind af Toner, medens Cigarettens fine Røg hvirvlede over min Sherrycoblers smeltende Is, og Dampskibenes røde Lanterner gled tyst forbi derude paa det aftenblanke Sund.

— Jeg var langsomt drejet om ad Eremitagevejen. Der lød smaa, glade Hvin inde mellem Træerne. Jeg standsede og saa et underligt Syn.

Omkring en tyk Træstamme humpede en lille Dreng paa Krykker, ivrig optaget af at fange en Kammerat, der havde friske Ben, og som lynsnart undgik ham. Den vanføres lille, blege Ansigt var ret kønt, og Øjnene tindrede under de sære Spring. Nu kom den anden Dreng frem, og jeg saa hans Ansigt — det var ét eneste stort Saar, hvori de rødkantede Øjne glippede og glippede. Og Munden — aa, Gud, der var ingen Mund at se — det var et frygteligt Syn. Jeg skyndte mig af Sted, men hørte Legen forstumme og vendte mig om. Der stod de to Drenge i Skovkanten og kiggede efter mig — den lille med Krykkerne og de højt optrukne Skuldre og ham med Lupus-Saaret. Jeg skyndte mig atter af Sted — det var næsten en Flugt.

Hvor tit havde jeg ikke i Løbet af Vinteren beklaget mig over Ensomheden herude. Ensomhed! Er det Ensomhed, naar man om Morgenen retter sin sunde Krop, føler sit Hjertes rolige Slag og ser sine røde Kinder i Spejlet, medens man gabende gaar ind til en Dag, hvor man »kun« har sig selv og sine rolige Tanker til Selskab, fordi man ikke gider aabne sit Hjerte for nogen?

Nej, de to derhenne, de vil lære den forfærdelige Ensomhed at kende, hvis de ikke allerede kende den. Staklen med de bortvisnede Ben vil altid være et hjælpeløst Barn, og tit vil han føle, hvor lidt Hjælpsomhed der er til. Og den anden! Ak, naar han vokser til og føler den unge Kærlighedstrang vaagne, vil han vride sine Hænder i Fortvivlelse — ingen spidse, røde Læber vil bøje sig mod hans skrækkelige Ansigt. Lokkes han mod Latteren, vil den forstumme ved Synet af ham. Hvor han vender sig, vil der blive dødsstille. Snart betragtet med Medlidenhed, snart med Afsky, altid med Angst — det er Ensomhed.

Ingen ved, hvad han føler, thi han har intet Ansigt. Og ingen har læst hans Blik under de saarede Vippers evige Glippen.

— Disse to ensomme Stakler er, tænker jeg mig, gode Venner. De maa altid passe sig selv nede i den snavsede Gade. Krøblingen misunder Kammeraten hans friske Ben, og denne Krøblingens hvide Ansigt. Og hver synes sig selv haardest ramt.

Vinteren er gaaet, Kulden bider ikke mere gennem det lasede Tøj, og Foraarssolen gør Gaden lys. Den lille Krøbling er oppe. Moderen har vasket ham og klædt ham paa og gnider hans sorte Krykker med en vaad Klud, saa at de skinne fugtigblanke. Og saa hjælper hun ham ned ad Trapperne og ud paa Gaden, hvor Kammeraten staar og venter.

Ogsaa han er pudset. Hans Moder har lempelig vasket hans Ansigt, Haaret er vandkæmmet ved Ørene, og han har et hvidt Lommetørklæde knyttet om Halsen. Trøjen er ikke syet til ham, kan man se, og Skoene er altfor store. For sidste Gang mønstrer Moderen sin stakkels Dreng og ser ham venligt i Øjnene. Hun kender deres Blik — hun alene — fordi — ja fordi hun er hans Moder.

Og saa trave de to af Sted ud ad Strandvejen, ud til Skoven.

Velkommen, I to! Her er Fred og Stilhed, og selv naar Byen sender sine Titusinder herud, vil der altid være Plads for jer. Fuglene deroppe vil kvidre for jer som for de andre. Og Dyrene, der springe jer forbi, flygte for jer som for alle andre; deres Øjne har ingen Afsky, kun Alvor og Taarer. —

— Og velkommen, alle I andre!

Naar smaa Barnehænder klappe de gamle, rynkede Stammer, vil de sidste Knopper springe. Og naar det myldrer paa Vejen, naar »Bakken«s hundrede mærkelige Lyd høres som en svag Summen, medens Stationsklokkens »første Gang« og »anden Gang« klinger langt ind i dig, saa er du atter den rare gamle Skov. Og naar Dagens sidste Solstraale dør i dit grønne Løv, vil du som for hundrede Aar siden med din Skumring skjule saa mange Læbers Møde, saa mange Hjerters unge Elskov. Hvad du ser, siger du aldrig. Du nævner ingen Navne. Du har lært at tie.

TIL BILLEDERNE

Th. Ernst: Den første Sommerfugl. »Og er jeg en Sommerfugl fager og fin, saa jag mig, men fang mig ikke«, siger Ibsen i sit dejlige, lille Digt. Men paa alle Børn virker Sommerfuglen med en forunderlig dragende Magt. Naar de se den lette, brogede lille Skabning flagre rundt i det klare Solskin, saa maa de efter den og forsøge at fange den, skønt Far og Mor har sagt, at det er Synd. Der er ligesom noget symbolsk i dette. Det passer ogsaa paa os voxne. Sommerfuglen er Lykkens blændende Sæbeboble, som ogsaa vi løber efter, skønt vi burde vide, at selv om vi ogsaa fanger Boblen, er den til ingen Nytte.

* * *

P. Montegazza: Prins Paris' Dom. Hvem kender ikke det græske Sagn om den skønne Prins Paris, som paa Bjerget Ida mødte de tre Gudinder Juno, Minerva og Venus: Hjemmets, Videnskabens og Kærlighedens Gudinde, og at han skulde skænke den skønneste af dem et Æble. Han valgte da Venus, som havde bestukket ham ikke blot ved sin utilslørede Skønhed, men ogsaa ved at love ham den skønne Prinsesse Helenes Kærlighed.

Den italienske Maler har her givet Sagnets Optrin en nymodens Iklædning. Prinsen er bleven til en ung Gondoliere i Venedig og Gudinderne til tre smaa Fabrikspiger. Men Valget synes lige saa svært for den nye Prins Paris som for den gamle, med mindre da en af de tre finder paa at give ham sit Hjerte i Besiddelse.

Praktisk Opfindelse.

»Hvad er dog det for en Indretning, Damen gér sidder med?« — »Det er en ny Kikkert, hun har ladet sig lave, da

hun er en lille Smule skeløjet.«

Kattejomfruens forstyrrede Spaseretur.

1.

2.

Den praktiske Hattemagerdreng.

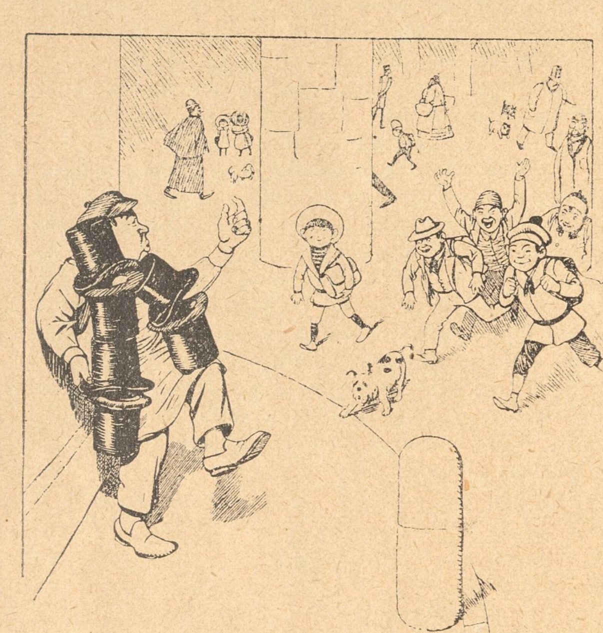

Opgaver.

Gaade.

Mit første har i Bondens Bo
og Herregaarden hjemme,
hvor Kvæget stander trygt i Ro
for Vejr og Vind i Gemme.
Mit andet ofte strækker sig
hen over stride Strømme,
hvor gjerne du benytter mig
i Stedet for at svømme.
Mit tredje ingen Genstand er,
men peger dog paa noget,
et lille Ord i Sproget.
Mit hele er en Følgesvend,
en Fælle ved din Møje,
og hvis i mig du har en Ven,
maa det dig vel fornøje.

Karade.

Giver, Lise, du den første mig,
med det hele jeg tilsværger dig,
at jeg aldrig, mens jeg er i Live,
vove skal det sidste dig at give.

Løsning paa Gaade i Nr. 25.
En Damesadel.

Løsning paa »Mørk Tale«
i Nr. 25.

1. Rak — Kar, 2. Is — Si.

En ny Patent-Færge.

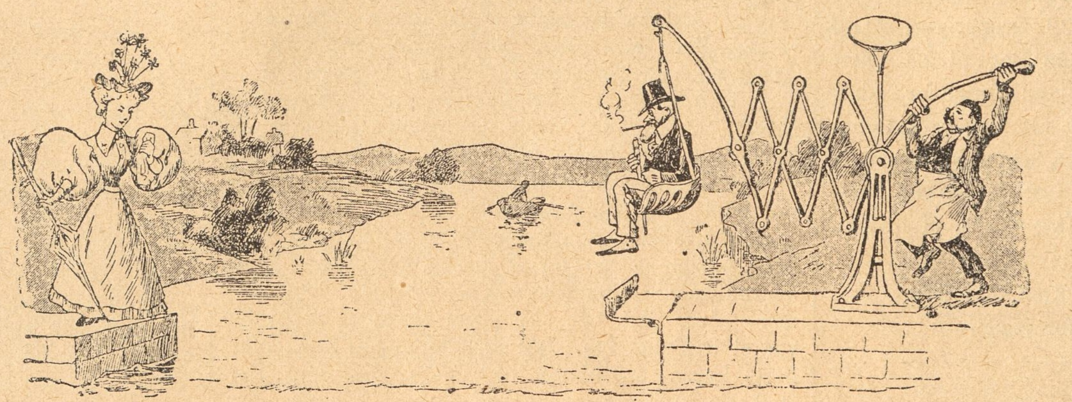

1.

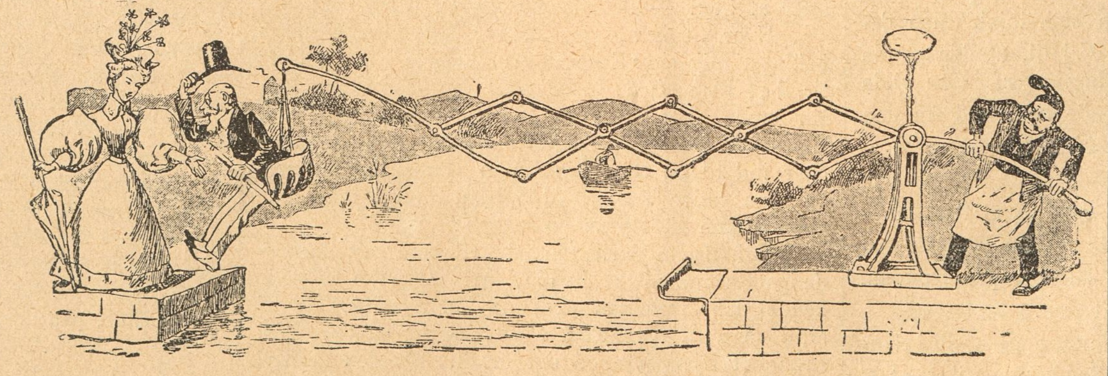

2.

Løsning paa Skak i Nr. 25.

Hvid.	Sort.
1. D a3—a8	ligegyldig
2. D a8—f3	
3. S f4—e2	
4. D g3—h3 +	K h1
D f3—f1 +	K h2
5. D g4—h3 mat.	
D f1—g1 mat.	

Indhold.

Billeder: Den første Sommerfugl. — Prins Paris' Dom. Efter Maleri af F. Montegazza. — Praktisk Opfindelse. Humoreske i 2 Billeder. — Kattejomfruens forstyrrede Spaseretur. Humoreske i 2 Billeder. — Ny Patent-Færge. Humoreske i 2 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Det kæreste Besøg. Af Q. — Skoven. Af Vilh. Ohlsson. — Liden Tue. Af Sam. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet. — Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 27	1 Kr. 25 Øre Kvartalet.	Søndagen den 5. April.	10 Øre pr. Nummer.	1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat)

Han gik op og hentede sit Gevær og begav sig ud i den unge Egeplantage, hvor han tilbragte hele Dagen, vadende til Anklerne i visne Blade, og anrettende et sandt Blodbad mellem de ulykkelige Fugle. Han var saa blodtørstig, at han vilde have skudt paa hvad som helst levende, der havde krydset hans Vej; det var længe siden den godmodige Mand havde været i et saa slet Humør.

»Jeg tror nok, at jeg har ødelagt Winstanleys Fasanjagt for i Aar,« tænkte han, da han travede hjemad. Det begyndte at blive mørkt, og der var al Rimelighed for, at Lord Mallow vilde gaa vild i Plantagerne, som alle lignede hverandre. Han gik da ogsaa i den stik modsatte Retning og befandt sig pludselig i Queens Bower, som han troede var Gretnam Wood; efter at have gaaet en Omvej af flere engelske Mile, naaede han dog omsider paa en ubegribelig Maade Hjemmet.

Klokken slog tre Kvarter til seks, da han traadte ind i Hallen, hvor Nora havde forladt ham i Vrede om Morgenen. Han traf Kaptajn Winstanley i en magelig Lænestol foran Kaminen.

»Naa, du gik alligevel løs paa Fuglene,« sagde han uden at vende sig om, saa snart han hørte Lyden af Lord Mallows Fodtrin. »Du fandt det for kedeligt herhjemme, kan jeg tænke? Og Vejret er stadig lige forfærdeligt, hvad? Du maa være gennemblødt til Skindet.«

»Aa,« svarede Lorden i en ligegyldig Tone, »jeg har været gennemblødt saa mange Gange i mit Liv, og jeg har ikke taget Skade deraf endnu, takket være min Regnkappe.«

»Tag saa Regnkappen af og kom ind og lad os faa en lille Passiar. Trænger du ikke til noget at styrke dig paa?« tilføjede Kaptajnen og greb efter Klokken.

»Ja, lad gaa,« svarede Lorden, »men det siger jeg dig, at hvad du end giver mig, saa nøjes jeg ikke med et Snapseglas. Jeg er i et saadant Humør, at jeg enten maa drikke Masser af Spiritus eller skære Halsen over paa mig.«

»Kunde du ikke faa fat i Fuglene?« spurgte Kaptajn Winstanley leende, »eller var det Hundene, der var uregerlige?«

»Nej, der var ikke noget i Vejen med Fuglene og Hundene, men — naa, det er lige saa godt, jeg taler lige ud af Posen. Jeg har tilbragt en prægtig Tid hos dig — aa, der har vi Hjertestyrkningen! Nej stop, min Ven!« sagde Lord Mallow, da hans Ven heldte en Masse Likør i Sodavandet. »Du maa ikke tage mine Ord altfor bogstaveligt. Kun et Par

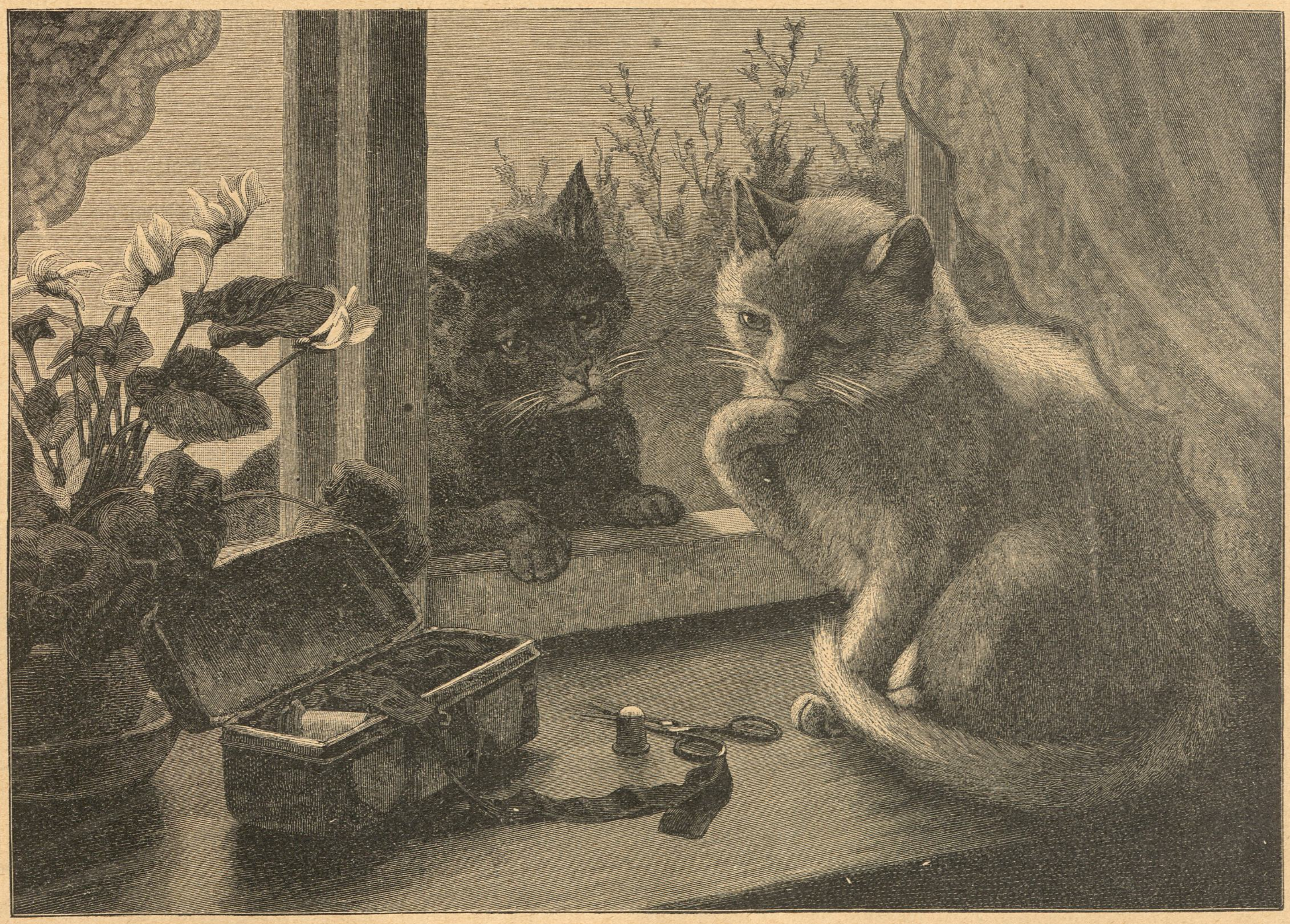

Et Frierbesøg. Efter Maleri af Minna Stocks.

Snapseglas vil jeg have deri — ikke en Smule mere. Naa, for at komme tilbage til det, vi talte om — jeg har tilbragt en uforglemmelig Tid her, men jeg maa rejse i Morgen tidlig med Toget til London.«

»Aa, Snak!« sagde Kaptajnen. »Du modsiger jo dig selv. Synes du, at her er kedeligt, eller hvad er der i Vejen, gamle Dreng?«

»Jeg har intet højere Ønske end at tilbringe alle mine Dage her i Skoven. Jeg vilde med Glæde byde Grevskabet Corks grønne Høje og Dale Farvel, hvis Lykken vilde smile til mig her. Men Lykken er en Kvinde; hun vil ikke, og derfor maa jeg af Sted. Du har maaske lagt Mærke til, Winstanley — ja, du har maaske ikke haft noget derimod — kort og godt: jeg har forelsket mig op over Ørerne i din fortryllende Steddatter.«

»Det glæder mig, min kære Ven. Det var, hvad jeg havde ønsket, hvis jeg havde været dristig nok til at ønske noget saa glædeligt. Du er netop en Mand for Nora.«

»Er jeg? Det havde jeg i Grunden ogsaa selv troet indtil i Morges. Men ulykkeligvis er den unge Dame af en anden Mening. Hun har rent ud sagt givet mig en Kurv.«

»Pyh — saaledes begynde de alle; det er et af Kvindens diplomatiske Skaktræk. De mene at forhøje deres eget Værd ved at gøre sig kostbar. Prøv bare igen! Det er umuligt andet, end at hun maa kunne lide dig.«

»Jeg skulde gerne prøve igen hver Dag i Aaret, naar jeg vidste, at der var Skygge af Haab. Mit Liv skulde blive en uafbrudt Række af Tilbud. Jeg har set af hendes Ansigt og hendes Adfærd, at der ikke er mindste Udsigt for mig. Miss Tempest har ikke en Følelse tilovers for mig.«

»Hun er en Taabe,« sagde Mr. Winstanley med sammenbidte Tænder og det mørke ildevarslende Blik, han kunde paatage sig. »Jeg skal tale med hende.«

»Kære Winstanley, du kan da begribe, at der ikke kan være Tale om at anvende Tvang. Hvis hun lader sig overvinde, vil jeg selv gøre det. Hvis du bragte mig hende overvunden og ydmyg, saa vilde jeg, hvor højt jeg end elsker hende, ikke have hende. Jeg kunde ikke modtage et saadant Offer. Jeg holder for meget af hende til at kunne modtage mindre end et frit, udelt Hjerte. Det kan hun ikke skænke mig, og derfor maa jeg bort. Jeg vil helst have, at du ikke taler et Ord om mig til hende eller hendes Moder.«

»Jeg skal tale med dem begge,« udbrød Kaptajnen i lidenskabelig Vrede. »Det er en ligefrem Haan, hun viser os begge ved sin Opførsel. Du store Gud, hvad forlanger da egentlig denne egensindige Pige af en Mand? Du er ung og livlig, du har Talenter og flere Interesser fælles med hende. Hvad kan hun ønske sig mere? Du kan byde hende en smukkere Stilling i Samfundet, end hun har Ret til at vente; og dog viser hun dig uden videre Vintervejen? Men hun er et forkælet Barn, der ikke selv ved, hvad det gør. Hun har et djævelsk Sind og er saa vild som en Høg. I Grunden maa jeg lykønske dig, Mallow, til at du er sluppen saa godt fra det, som du er. Hun vil aldrig gøre nogen lykkelig.«

»Jeg kan ikke tage imod Lykønskningen,« sagde Lorden. »Hun kunde have gjort mig lykkelig, hvis hun havde villet. Jeg vilde have rettet mig efter hendes Luner, og elsket hende for hendes Vildhed. Hun er den yndigste Kvinde, jeg nogen Sinde har set, saa frisk og skøn som Skovens grønne Bøge. Men hun er ikke til for mig. Skæbnen har ikke undt mig en saadan Lykke.«

»Jeg tror, hun vil skifte Sind, inden en Maaned er gaaet. Var jeg i dit Sted, vilde jeg blive og prøve Lykken igen. Hendes Fader og Moder har ødelagt hende. Hun er fuld af Luner og uberegnelige Indfald og maa køres med stramme Tøjler.«

»Jeg tror ikke paa det, du siger. Sandhed og Oprigtighed lyser ud af den Piges Aasyn. Hun er højt hævet over sit Køns sædvanlige Smaakoketterier. Naar hun har sagt nej, saa betyder det nej, nu og i al Evighed. Lykkelig den Mand, til hvem hun siger ja; thi han vil faa den ædleste, oprigtigste og ømmeste Hustru.«

»Du svarer dristigt for hende efter saa kort Bekendtskab.«

»Ja, jeg indestaar for hende som en Mand, der elsker hende og har set ind i hendes Sjæl,« svarede Lord Mallow. »Men du synes ikke at staa paa nogen venskabelig Fod med hende, Winstanley?«

»Nej, vi har lige fra vort første Bekendtskabs Tid ikke kunnet lide hinanden, og Tiden har ikke mildnet vore Følelser. Men jeg hører Gongonen — vi skal ind at spise. Det gør mig ondt, at Miss Tempest har baaret sig saa taabeligt ad. Men for dit Vedkommende gentager jeg Lykønskningen, selv om du bliver stødt over den.«

Den Aften blev der ikke sunget Duetter. Nora sad saa kold og tavs som en Statue. Hun sad halvt skjult bag Ryggen af sin Moders Lænestol og bladede i en Bog, uden at forstaa noget af Indholdes.

»Faar vi ikke lidt Musik i Aften,« spugte Mrs. Winstanley i en ligegyldig Tone, »Lord Mallow, kan De ikke formaa Nora til at synge en af Mendelsohns Duetter med Dem?«

»Umuligt, Moder, jeg kan ikke faa en Tone frem, saa hæs er jeg.«

»Det er ikke saa underligt,« sagde Kaptajnen, idet han saa op fra en Avis, han havde været fordybet i, »De har naturligvis forkølet Dem i Aftes, da De stod ude paa Terrassen i Maaneskinnet med den unge Hr. Vawdry.«

»Det var meget uforsigtigt af dig, Nora!« udbrød Mrs. Winstanley i en klagende Tone.

»Jeg frøs ikke, Moder, jeg havde mit varme Overstykke paa.«

»Men du siger dog selv, at du er bleven hæs. Jeg hader Forkølelser, thi de plejer at hjemsøge alle Personerne i Huset. Jeg er sikker paa, at jeg ikke undgaar at blive smittet. Blot De ikke finder os altfor kedelige paa en Nytaarsdag, da her burde være muntert og livligt. Vi burde have haft et Selskab i Dag.«

»Min kære Frue, bryd Dem ikke om mig, jeg er ikke i Stemning til at være munter. Jeg er i høj Grad stemt for at tilbringe Aftenen i Stilhed.«

»Kom, lad os spille et Parti Billard,« sagde Kaptajnen, idet han rejste sig og kastede Avisen.

»Jeg vil paa Ære hellere blive siddende her ved Ilden og se Mrs. Winstanley brodere. Jeg er i et frygteligt daarligt Humør, efter at jeg har travet om derude i dette Morads af en Plantage,« svarede Lord Mallow, som følte en taabelig Glæde — blandet med den bitreste Sorg — over at være sammen med den Kvinde, han elskede.

Nora sad stadig skjult paa den ene Side af Moderens Lænestol, paa den anden Side af en Fløjlsportière. Han kunde kun en Gang imellem opfange et Glimt af hendes kastanjebrune Haar, naar hun bøjede sit Hoved frem over Bogen. Han hørte ikke en Lyd fra hendes Læber, fik ikke et Blik fra hendes Øjne, og dog var han lykkelig blot ved at være i hendes Nærhed.

»Du kan da i alt Fald synge noget for os, Mallow,« sagde Kaptajnen, idet han undertrykte en Gaben. Jeg ved, du kan akkompagnere det selv, naar det kniber. Syng en af Moores Sange.«

»Jeg skal gerne synge, hvis det kan glæde Mrs. Winstanley,« sagde Lord Mallow. Han satte sig til Instrumentet og begyndte paa den gamle Melodi med Omkvædet:

> Nej, intet er saa skønt i Livet
> som Elskovs unge Drøm.

Før Sangen var til Ende, havde Nora kysset Moderen og lydløst forladt Værelset. Lord Mallow saa hende gaa, og det var, ligesom hans Stemme pludselig knækkede over, da Døren faldt i efter hende — en uigenkaldelig og ubarmhjertig Afslutning paa en skøn Drøm.

•

Da Nora næste Morgen kom ned til Thebordet, saa hun, at der kun var dækket til tre.

»Hvor er Lord Mallow?« spurgte hun Forbes, da han kom ind med Thekedlen.

»Han rejste med det første Tog, Miss. Kaptajn Winstanley kørte ham til Lyndhurst.«

De gamle Tjenestefolk i Abbediet kaldte ham altid »Kaptajn Winstanley«; de kunde ikke bekvemme sig til at sige »Herren«.

Et Par Minutter senere traadte Kaptajnen ind i Stuen, og straks derefter mødte alle Tjenestefolkene til Morgenbønnen, som Kaptajnen fremsagde paa en kold, forretningsmæssig Maade. Hele Ceremonien varede kun syv Minutter. Folkene spredtes hurtigt, og Forbes kom straks efter ind med Anretningen til Frokostbordet.

»Vil De være saa god at skænke The, Miss Tempest? Deres Moder har Hovedpine og kommer ikke ned til Frokosten.«

»Saa vil jeg gaa op og se til hende; maaske ønsker hun, at jeg skal spise sammen med hende.«

»Det tror jeg ikke. Hun har bedst af at være alene. Aa, vær saa god at blive, Nora. Jeg har noget alvorligt at tale med Dem om.«

Nora satte Thepotten fra sig og saa paa Kaptajn Winstanley.

»Er det om Lord Mallow. De vil tale med mig?« spurgte hun.

»Ja.«

»Saa kan De godt spare Dem Ulejligheden. Det vil ikke føre til det mindste.«

»Jeg kan ikke tro, at De for Alvor har ment at give en Mand Afslag, der byder Dem saa meget. Han er rig, fornem, ung, ser godt ud — —«

»De kan lige saa godt lade være at opramse Deres Vens Dyder og Fortjenester. Jeg synes, at han er en meget net Mand. Jeg indrømmer, at han er fornem og rig. Men jeg har alligevel givet ham et Afslag.«

»Der vil komme den Dag, da De angrer Deres Daarskab, Miss Tempest, og De fortjener, at Deres Samvittighedsnag vil blive stærke. Ikke én Kvinde af tusind faar et saadant Tilbud. Hvad bilder De Dem ind, at De vrager og afviser en saadan Mand?«

»Jeg er en Kvinde, som hellere vil dræbe mig selv end ægte en Mand, som jeg ikke elsker,« svarede Nora med urokkelig Fasthed.

»Jeg tror nok, jeg forstaar Deres Bevæggrunde,« sagde Kaptajn Winstanley. »Lord Mallow har aldrig haft nogen Udsigt — Pladsen var besat, før han kom. De er en meget taabelig Pige, at forkaste et saadant Tilbud for en anden Dames Forlovede.«

»Hvorledes tør De vove at tale saaledes til mig?« udbrød Nora, glødende af Vrede. »De har bemægtiget Dem min Faders Plads, De har frarøvet mig min Moders Hjerte; er dette ikke Grund nok for mig til at hade Dem. Jeg har kun én Ven tilbage her i Verden, og det er Roderick Vawdry. Og nu haaner De mig, fordi jeg holder fast ved dette gamle Venskab, den eneste Levning fra min lykkelige Barndom.«

»Hvis det kun er Venskab, De søger, kan De godt have en halv Snes saadanne Venskaber, fordi De er Lady Mallow. De er en Taabe, at De sender en saadan Mand bort i Fortvivlelse. Men det er naturligvis haabløst at forsøge paa at tale Dem til Fornuft. Selv om jeg var Deres Fader, vilde De uden Tvivl følge Deres eget stivsindede Hoved.«

»Min Fader vilde aldrig have forlangt, at jeg skulde gifte mig med en Mand, som jeg ikke elsker,« svarede Nora stolt, idet hendes Øjne fyldtes med Taarer, »og han vilde ikke have lagt større Vægt paa Lord Mallows Rang og Formue, end jeg gør. Men De holder jo saa meget af at handle og købslaa,« tilføjede hun bittert, »De fik skaffet Bullfinch af Vejen, og nu passer det formodentlig i Deres Kram at faa ogsaa mig skaffet bort fra mit Hjem.«

»Jeg beklager ved Gud i Himlen den Mand, der er saa tosset at binde an med Dem,« skreg Kaptajnen, idet han fo'r op fra Frokostbordet, hvor Maden stod urørt. Nora blev saaledes ene tilbage som Herre paa Valpladsen.

Fjortende Kapitel.

Nora havde nu Fred for Kaptajnen, men maatte til Gengæld høre paa Moderens klynkende Jeremiader, der aldrig syntes at skulle holde op igen. Hun kunde ikke forstaa, at en velopdragen Dame kunde kaste Vrag paa en irsk Pair med et stort Gods, og paa den Glæde, hun vilde have af at skaffe sig et pragtfuldt Udstyr. Med Hensyn til denne sidste Omstændighed var Mrs. Winstanley navnlig bevæget. Hun havde større Interesse for dette end for Brudgommen.

»Hvilken Glæde vilde det ikke have været for mig at tænke paa dit Udstyr, min Pige,« sagde hun, »og en ypperlig Beskæftigelse for mig i de lange Vinteraftener, naar man ikke kan køre ud og gøre Visitter. Jeg skulde selv have taget mig af det hele. Theodore plejer at udarbejde en Liste over alt, hvad hun anser for nødvendigt; men jeg vilde ikke en Gang have ladet mig nøje dermed, skønt du ved, at jeg stoler paa Theodore. Og saa staar hun tilmed i Forbindelse med Worth i Paris. Nej, min søde Pige, jeg vilde selv have været med til alt. Ingen kender som jeg, de Farver, der passer for din Teint og dit Haar, det Snit, som passer for din Figur. Man skulde have talt om dit Udstyr i hele den store Verden; det vilde sikkert være blevet omtalt i Modebladene. Og saa er Lord Mallow virkelig en meget net Mand — og har en køn Baryton — hvad kan du forlange mere?«

»Kun at holde af ham, kæreste Moder, og det gør jeg ikke, og vil aldrig komme til det. Jeg kan rigtig godt lide ham, men jeg kan ogsaa godt lide Mr. Scobel og Staldkarlen Bates. Lord Mallow er mig ikke en Smule kærere end dem. Ja, Bates staar mig i Virkeligheden nærmere og er mig kærere, fordi han holdt af Fader.«

»Kære Nora, du har dog nogle mærkelige Ideer. Tænk, at sammenligne Lord Mallow med Staldkarlen Bates!«

»Jeg sammenligner dem jo ikke, Moder. Jeg sagde kun, at han er mere for mig end Lord Mallow nogen Sinde kan blive.«

»Ikke at tale om din Rejsedragt!« mumlede Mrs. Winstanley, der stadig tænkte paa Udstyret, »hvilken Smag kunde vi ikke have udfoldet ved Valget af den! Fløjl er for svært for din Alder; man kunde derfor have valgt noget blødt Kasimir, i en af disse matte Farver, som nu er kommen i Mode. Det ovenpaa et Silkeskørt af en kraftigere Farve, vilde afgive et ligefrem malerisk Kostyme.«

»Kære Moder, hvorfor skal vi tale om Dragter, som jeg aldrig faar? Ikke for alle de kostelige Dragter, Theodore har syet, vilde jeg gifte mig med Lord Mallow eller nogen anden. Er du ikke tilfreds med at høre, at jeg er lykkelig nok hos dig, kære Moder?«

»Du er en egensindig Pige, Nora, og i en beklagelig Grad blind for dine egne Interesser,« bemærkede Mrs. Winstanley, idet hun kastede sig tilbage i Lænestolen med et harmfuldt Blik. »Og du bringer desuden mig en latterlig Situation. Hertuginden lykønskede mig til det glimrende Parti, du vilde gøre; Alverden kunde se, hvor forelsket Lord Mallow var i dig,« sagde hun.

»Lad Hertuginden blot gifte sin egen Datter bort og lade mig være i Fred,« sagde Nora vredt.

Meget af den Slags maatte Nora udholde i de lange Vintermaaneder, som fulgte paa. I hele hendes Omgangskreds var det efterhaanden bleven bekendt, at hun havde været dum nok til at give en irsk Pair en Kurv. Mrs. Winstanley havde under Tavsheds Løfte betroet alle sine Veninder det. Roderick var den eneste, som ikke omtalte Lord Mallow med et Ord. Dog kunde man ikke undgaa at lægge Mærke til, at Irlænderens Bortrejse havde en kendelig oplivende Virkning paa ham.

Omsider fik Vinteren Ende, og Foraaret indfandt sig med alle sine Primulaer og Violer. Folk fik nu andet at tænke paa; thi netop da Skoven begyndte at udfolde sin fejreste Pragt, begyndte enhver, der vilde anses for at indtage en fremragende Plads i Samfundet, at forlade den. Hertugen af Dovedale med Familie droge af Sted til deres Hus i Kensington, og til Jærnbanestationen havde Ellangowans sendt en hel Ladning af Kufferter, Kasser og Æsker.

Sæsonen i London var begyndt, og kun de, som ikke regnedes for noget, blev tilbage paa Landet for at glæde sig over de prægtige Solnedgange, over Bøgens svulmende Knopper og Blomsterne, som myldrede frem af Skovbunden og i Haverne. Kaptajn Winstanley lejede et lille Hus i Mayfair for seks Uger for en Pris, som han fandt kolossal. Han bragte sin Økonomi et virkeligt Offer ved at føje sin Kone heri, men hun havde nu én Gang sat sig i Hovedet, at hendes Værdighed vilde lide et Skaar, hvis hun ikke blev præsenteret for Dronningen i sin ny Egenskab som en afskediget Kaptajns Hustru. Men den kæreste Tanke, hun havde forbundet hermed, nemlig at Hertuginden af Dovedale skulde præsentere hende, maatte hun dog opgive; den stødte nemlig paa bestemt Modstand hos hendes Mand.

»Du skal naturligvis præsenteres af min Tante, Lady Susan,« sagde han kort.

»Men er hun virkelig din Tante, Conrad? Du har aldrig før omtalt hende for mig.«

»Hun er min Faders Kusine, men vi har altid kaldt hende Tante. Hun er Enke efter Generalmajor Winstanley, der udmærkede sig i Krigen mod Tippo Saib og havde en Stilling ved Hoffet under Vilhelm den fjerde.«

»Hun maa være frygtelig gammel,« sukkede Mrs. Winstanley, som ikke vidste andet om denne Konge, end at Damerne den Gang gik med korte Liv og Bæverskindshatte.

»Hun er en fornuftig gammel Dame, som ikke giver otte Hundrede ud om Aaret til sin Modehandlerinde,« svarede Kaptajnen. »Hun er agtet og afholdt af alle sine Venner og nyder megen Anseelse. Hvorfor i Alverden skulde du tigge Hertuginden af Dovedale om at præsentere dig?«

»Hendes Navn vilde tage sig saa godt ud i Bladene,« indvendte Mrs. Winstanley.

»Det vil se mere respektabelt ud, at du præsenteres af din Mands Slægtning,« svarede Kaptajnen, og i dette Tilfælde, som i de fleste andre, blev hans Mening den afgørende.

Lady Susan Winstanley kom til Mayfair for at tilbringe en fjorten Dags Tid hos sine Slægtninge. Hun var mager, rynket og benet, havde falskt Haar og Tænder, men hun var fin og dannet, og Nora kom til at staa paa en venskabelig Fod med hende. De gik ofte ud sammen om Morgenen, enten for at spasere i den nærliggende Park eller paa Malerisamlingerne, længe før Mrs. Winstanley havde forladt Sengen og samlet Kræfter til Aftenens fashionable Adspredelser.

Undertiden hændte det paa disse Udflugter, at de mødte Mr. Vawdry, og Lady Susan, der saa den Glæde, hvormed de to unge Mennesker hilste paa hinanden, drog straks sine Slutninger.

»Det er vel Deres Forlovede,« busede hun ud, da Roric havde forladt dem.

»Nej, vi er kun gamle Venner. Han er forlovet med Mabel Ashbourne — et glimrende Parti,« svarede Nora sagtmodigt.

»Det gør mig ondt for dem,« sagde den gamle Dame. »Naar man hører om et glimrende Parti, er det i Reglen en af Parterne, der gifter sig med en Pose Penge. Det skulde gøre mig ondt for Deres unge, gamle Ven. Han ser for god ud til at friste en saadan Skæbne.«

»I dette Tilfælde tager De fejl, Lady Susan. Baade min Ven og Mabel Ashbourne er meget rige.

Den vigtige Dag oprandt, og Mrs Winstanley, Nora og Lady Susan bleve pakkede ind i en rummelig Vogn, der kørte dem til St. James. Det Kostyme, som Pamela Winstanley har ved denne Lejlighed, var et Exempel paa Md. Theodores højeste Kunst. Snit og Form var efter sidste Mode, Farverne i den fineste Harmoni, Fjer, Blomster og Kniplinger i en kunstnerisk, ubeskrivelig Blanding. Nora bar en elegant Dragt fra samme store Kunstnerinde. Lady Susan var iført en Dragt med Slæb, der sikkert havde været baaret paa hendes Oldemors Tid. Intet Under, at Mrs. Winstanley forfærdedes, da hun saa sin Mands Slægtning paaklædt til Ceremonien. Hun var ikke langt fra at fælde Taarer, da hun saa de tre Strudsfjer, som stode ret op i Nakken paa den gamle Dame. Og et saadant Fugleskræmsel skulde præsentere hende for Englands Dronning.

Ikke desto mindre gik alt godt. Der var ingen, der lo. Muligvis er Hofmænd vante til at se Fugleskræmsler. Noras ungdommelige, friske Skønhed tiltrak sig megen Opmærksomhed, da hun ventede i Forgemakket, men da man fik at vide, at hun ikke var noget fornemt, døde Interessen hurtigt hen.

Efter Ceremonien toge de hjem og afførte sig de pragtfulde, men ubevekmne Dragter. Mrs. Winstanley havde ønsket at vise sin Hofdragt om Aftenen i Operaen, men denne Plan havde ikke hendes Mands Bifald. Nora derimod var saare glad ved at kunde afføre sig denne Kjole, som med sine Puffer og Besætning vanskeliggjorde al Bevægelse og næsten gjorde det umuligt at sidde ned.

De seks Uger, der tilbragtes i Byen, gik hovedsagelig med Forlystelser af forskellig Art. Venner fra Hampshire indfandt sig og aflagde Visit, som naturligvis paa det samvittighedsfuldeste blev gengældt. Man spillede Kroket og gik paa Koncerter. Nora var ogsaa paa et Par Baller, hvor hun i Grunden morede sig og dansede med Liv og Lyst. Hun foretog Rideture paa Arion og baade hun og Hesten blev beundrede som noget i sit Slags fuldkomment. En Gang mødte hun Lord Mallow, som red sammen med Lady Mabel og hendes Fader. Hans Kinder blev lidt blegere ved Synet af hende. De red forbi hinanden med en venlig Hilsen, og dette var deres eneste Møde. Han havde arbejdet ivrigt paa sin Udødelighed og holdt gribende Taler om det irske Landspørgsmaal. Folk talte om ham som en opgaaende Stjerne i Politikens Verden, hvilket gav Mrs. Winstanley Anledning til, saa ofte hun saa hans Ros i Bladene, at oplade sin Røst for bebrejdende at udtale sin Beklagelse over, at Nora havde været saa taabelig at give en saadan Mand en Kurv.

»Det vilde have været saa morsomt at tale om min Datter, Lady Mallow og Mallow Castle,« sagde Mrs. Winstanley til sin Mand.

»Ja, deri har du Ret, min kære,« svarede han koldt, »men naar du opdrager din Datter til at faa sin Vilje i alt, maa du ogsaa tage Følgerne.«

»Det var meget utaknemligt af Nora,« sukkede den bedrøvede Moder, »efter al den Omsorg, jeg har ødslet paa hende. Jeg har ikke tænkt paa andet, end at hun skulde tage sig ud, lige fra hun var Barn. Hun lønner mig kun daarligt for al min Kærlighed.«

(Fortsættes.)

Paa Kirkegaarden.

De vandred hen ad Kirkegaardens Gange
en øde Vinterdag, en Morgenstund.
»Aa, Moder, se en Gang, hvor her er mange
smaa, søde Haver her i denne Lund!

Hvor her maa være yndigt, naar til Sommer
hvert Træ er grønt, og Blomster staar i Flor,
for her er dog vel Blomster, og her kommer
vist ogsaa Fuglesang, hvad søde Mo'r?«

Og Mo'ren svared tankefuld og stille:
»Ja, Haver, Blomster, Fuglesang og Grønt,
saadan jeg mindes det, fra jeg var lille
jo, kære Dreng, til Sommer er her kønt.«

Og medens fremad med sin Søn hun vanker,
hun trykker fast i sin hans lille Haand,
og stærke, gru- og angstbespændte Tanker
opstaar og ryster hendes Moderaand.

Der bli'r saa hedt bag hendes Øjenlaage,
og Dødens Rædsel binder hendes Røst
og hyller Sindet i en Tungsinds-Taage,
der som en Mare knuger hendes Bryst.

*

»O, Gud i Himlen! naar mig foresvæver,
hvor mangt et Barn her er paa Dødens Val,
hvor brat, hvor grusomt den sit Bytte kræver —
mit Hjerte krymper sig i navnløs Kval.

Thi føler jeg, hvor let jeg kunde miste
det søde Liv, der ved min Side gaar, —
O, Gud i Himlen! lad mig ikke friste
et Tab, som jeg at bære ej formaar!«

*

»Du græder, Moder, og du er saa stille,
hvad er det dog, du gaar og tænker paa?«
»Ak, søde Dreng, det er du lidt for lille
til ret at kunne fatte og forstaa.«

»Nej Mor, jeg kan forstaa, og jeg maa græde,
hvis i din Sorg jeg ej maa trøste dig;
du trøster altid mig med al din Glæde,
naar et og andet har bedrøvet mig.«

Da bøjed hun sig ned til ham og smiled
og trykked ham saa kærligt til sit Bryst,
og medens hendes Øjne paa ham hviled,
hengav hun sig til hans naive Trøst.

»De Døde ved du nok, at man begraver,
og her er tusender omkring os her
i Jorden under alle disse Haver,
anlagt af Folk, der har de Døde kær.

De freder, pryder, hygger disse Grave,
med Blomster dækker de de kære Døde.
Ak, havde jeg en saadan lille Have,
jeg maatte synke hen og rent forbløde . . .

Jeg tænker paa, min egen lille Søde,
at hvis nu Døden skilte os to ad, —
at, hvis det skete, at du fra mig døde,
saa kunde aldrig mer jeg være glad.«

»Nej, Døden skal os aldrig kunne skille
min egen søde, allerbedste Mor,
for jeg skal ikke dø, mens jeg er lille,
og jeg vil gifte mig, naar jeg bli'r stor.«

Da blev hans Moders Vemodssmil til Latter.
»Naa, du vil gifte dig, naar du bli'r stor?
men hvad det nytte skal jeg ikke fatter;
du maa forklare mig, hvad vel du tror.«

Hun saa paa ham med moderbløde Blikke,
mens højst alvorlig han til Orde tog:
»Jo, naar man gifter sig, saa dør man ikke,
det har der vistnok staaet i en Bog.

Jeg synes, jeg har hørt dig selv det sige« —
»Nej, kære Dreng, det har jeg ej fortalt,
men jeg kan dog med det mig godt forlige;
i Grunden er det ingenlunde galt:

Jeg bar dit Liv, og nu skal mit du bære:
mit skjulte Fremtidsliv i Arv du fik,
o, give Gud, min egen, lille, kære,
det bedste af mit Jeg i Arv da gik!«

Jan. 96. Ingeborg Raunkiær

En Luthspillerske. Efter Maleri af A. Høflinger.

Vestmannøerne.

Skønt Afstanden fra Islands Sydkyst til Vestmannøerne kun udgør omtrent 2 Mil, kan man trygt udtale, at de høre til de mindst bekendte Punkter paa Island. Selv blandt Islænderne hersker den største Uvidenhed angaaende dem, og det er meget sjældent, at en Islænder har sat sin Fod paa disse maleriske Øer, hvis han ikke enten er født der eller bor i en af de nærmeste Egne af Fastlandet. Ligesaa sjældent eller endnu sjældnere er et Besøg af Udlændinge og blandt de islandske Rejsebeskrivelincognita«, ved at give en Beskrivelse af dem i en islandsk Avis, og da Naturen paa Øerne er meget mærkværdig, og deres Indbyggeres Levemaade i mange Henseender er ret ejendommelig, saa turde en kort Skildring af dem ikke være uden Interesse.

Af Vestmannøerne, hvis Antal er 14, er »Heimaey« (ɔ: Hjemmeøen) den største og eneste bebyggede. Dens største Længde, fra Nord til Syd, er dog kun en Mil og Bredden knapt en halv Mil, men Overfladen af dette lille Terræn er dog meget afvekslende. Saaledes staar en kegleformet Vulkan omtrent i Midten af Øen. Den har rigtignok ikke havt Udbrud i de sidste 1000 Aar, men i den forhistoriske Tid har den dannet en efter Øens Størrelse betydelig Lavastrækning. Forøvrigt veksle ter, som danne en korsvis Hvælving, af indtil 40 Alens Højde under Loftet, saa at man altsaa med Lethed kan sejle gennem Øen. Flere andre Steder har Brændingen udhulet høje, farbare Huler i Klipperne, hvis forskelligfarvede Hvælvinger, grønlige, rødlige, gyldne eller gulagtige afgive et overordentlig malerisk Skue.

Do fleste af Vestmannøerne er, efter islandske Forhold meget frugtbare. Græsset modnes i Reglen tidlig om Foraaret og bliver højere end de fleste andre Steder paa Island. Det er dog væsentlig kun til Køerne, at Vestmanningerne har Brug for Høet, thi de smaa Faar gaa ude hele Aaret igennem uden at komme i Hus og blive dog meget kraftige og fede.

En Bjørn, som drikker. Tegning af K. Hansen-Reistrup.

ser, som ellers kan tælles i hundredevis, er der kun meget faa, som give nogen Oplysning om Vestmannøerne og deres Bebyggere. Grunden til dette Særsyn er at Rejsen fra Fastlandet, skønt forholdsvis kort, paa Grund af høj Sø og Brændinger, især paa Fastlandets Kyst, altid anses for særdeles farlig, og ved Vintertide eller naar det overhovedet er daarligt Vejr, aldeles ikke lader sig gøre; og Udsigten til maaske at blive tvungen til at tilbringe over en Maanedstid paa Øerne, inden man kan rejse tilbage, skal nok berøve en Lysten til at rejse derhen, hvis nødvendige Forretninger ikke ligefrem fordre det.

Øernes Præst har ganske nylig forsøgt at forøge sine Landsmænds Kundskab om dette »terra Bakker med vandrette Flader og yndige Dale med smaa Bjærge, hvoraf det højeste er 916 Fod. Der er heller ingen Mangel paa mindre Hedestrækninger, og Lavaen har dannet adskillige underjordiske Huler. Endelig er den største Del af Hjemmeøen, ligesom alle de andre Øer, begrændset af Klipper af imponerende Højde, hvisUjævnheder udgøre Boliger for en utallig Mængde forskellige Svømmefugle.

De andre Øer vise ogsaa Spor af vulkanske Virkninger. Saaledes findes gamle græsbegroede Kratere paa nogle af dem, og det mærkværdige »Súlnasker« (Suleskæret) skylder sandsynligvis ogsaa underjordiske Magter sin mærkværdige Bygning. Det staar nemlig paa fire kolossale Piller eller Støt-

Det mest iøjnefaldende ved Vestmannøernes Natur er deres mærkværdige Fugleliv. Landfugle har man rigtignok ikke mange Slags af, og det er kun i meget strænge Vintere, at Rypen hobevis søger ud til Øerne, men Havfuglene spille desto større Rolle, og man træffer store Flokke af dem, hvorhen man end vender Øjet. Foruden Øernes Overflade er hver eneste Ujævnhed i Klipperne optaget af dem. Luften er opfyldt af deres Skrig, ligesom de i utallig Mængde bedække store Strækninger af Havet. Fuglefangsten udgør en af Vestmanningernes Hovednæringsveje. Man regner, at de gennemsnitlig fange 116,000 Fugle hvert Aar, til en Værdi af 8,800 Kroner, men Fangsten er ogsaa meget farlig, og i de sidste 25 Aar har den kostet

16 Menneskeliv. Man skulde næsten tro, at de lodrette Klippevægge var fuldstændig utilgængelige, men Vestmanningerne, som fra Ungdommen af er vante til disse farlige Ture, overvinde alle Vanskeligheder, og de bestige med Lethed de stejleste Klipper, hvis blot de mindste Ujævnheder give en Smule Fodfæste. Dog er man nogle Steder nødt til at hugge smaa Huller i Klipperne til Støtte for Fangstmændenes Tæer og Fingerspidser. Dette er saaledes Tilfældet med det før omtalte Suleskær, som er usædvanlig tæt besat med en utallig Mængde Fugle, hvis Skrig, mangfoldiggjorte af Ekkoet, overdøve selv de stærkeste Raab. Paa Grund af den farlige Opstigning bliver denne Ø kun besøgt en Gang hver Sommer, men Fangsten udgør ogsaa Ladning til to store Baade.

I det hele taget kan man næppe tænke sig noget smukkere og mere storslaaet end Landskabet, set fra en af de højere Øers Klipperande. Havets dunkelgrønne Farve, de kulsorte Klippevægge, oversaaede med Striber og Pletter af spraglede, hvide og graa Havfugle og de andre Øers græsbevoksede, lysegrønne Overflade afgiver et højst ejendommeligt og majestætisk Skue.

De 552 Vestmanningers Hovednæringsveje er Fiskeri, Fuglefangst, Havedyrkning og Landvæsen. Skønt de er udmærkede Fiskere, spiller Fiskeriet ikke saa stor Rolle som i gamle Dage paa Grund af, at Torsken ikke søger til Farvandet omkring Øerne i samme Grad som før. Desuagtet drives Fiskeriet med den størst mulige Kraft, og skønt Mangel paa Havne og det aabne Atlanterhavs vældige Dønninger gør det usædvanlig farefuldt, trodser Vestmanningen Vind og Vejr, for paa denne Maade at se at tjene det daglige Brød.

Havedyrkningen drives med stor Flid. Sidste Sommer indhøstedes der saaledes 860 Tønder Kartofler og Rodfrugter, hvilket er usædvanlig meget efter islandske Forhold, naar man tager Hensyn til Indbyggernes lille Antal.

Derimod kunde Høhøsten være meget større end den er, men man maa dog lægge Mærke til at den er forbunden med store Vanskeligheder. Det Hø, som indsamles paa de ubeboede Øer, kan saaledes ikke f o r l a d e s, før det er blevet ganske tørt. Det bliver da pakket sammen i Huler og bringes først hjem om Efteraaret, naar Fuglefangsten er til Ende; det hejses da ned fra en lodret Klippe til de nedenfor liggende Skibe. Vestmanningerne har dog Hø nok til deres Kvæg, ti de 1200 Faar er rigtige Udgangsfaar, og man hører aldrig om Fodermangel paa Vestmannøerne som, desværre, saa mange andre Steder paa Island. For Tiden er Kvægbesætningen 62 Stykker, deriblandt 35 Køer og 32 Heste, deraf 24 tæmmede.

Vestmanningerne maa regnes for at være ret velhavende efter islandske Forhold, og Udgifterne til Kommunen udgøre kun 20 Kroner gennemsnitlig for hver af de 83 Familier. I den sidste Tid har ogsaa den lille Kommunes Beboere hegyndt paa forskellige Foretagender, som betegne et tydeligt Fremskridt. De har saaledes dannet et lille Handelsselskab, som med Tiden maaske kan bidrage til at forbedre deres Handelsforhold. De har stiftet et lille Bibliothek, som, skønt det kun tæller 800 Bind, dog bidrager til at forkorte den lange Vintertid. De har stiftet en Børneskole (1874), som allerede besøges af indtil 20 Børn. Naar man nu føjer til, at Ædrueligheden fremmes ved en Goodtemplarloge, at Renlighed, Ordenssans og Belevenhed i daglig Omgang stadig gaar fremad, saa ser man, at Vestmanningerne ikke er saa langt tilbage, som man skulde tro efter deres isolerede Øs Beliggenhed. Endelig kan det særlig fremhæves, at Vestmanningerne kan rose sig af 3 Stenhuse, som ellers er meget sjældne paa Island, og skønt de andre Huse og Gaarde ikke kan sammenlignes med Navnefæller, Paris, London, Petersborg, Boston, Nyborg o. s. v., saa er de dog i det hele taget godt byggede og Øens Bygningsvæsen gaar stadig fremad.

Hidtil har vi nærmest set Vestmannøerne fra den lyse Side, men de have ogsaa deres store Ulemper, særlig en højst ubehagelig Mangel paa Brændsel og undertiden ogsaa paa Vand. Vestmanningernes Brændsel er hovedsagelig Kul, da der ikke findes Tørv paa Øerne og de, som Island i det hele taget, ingen Skov have, men det kan let hænde, at de kostbare Kul slippe op, og saa er man nødt at tage sin Tilflugt til Tang eller Fuglerygge og Fuglevinger, som med dette Formaal for Øje tørres om Sommeren og gemmes i store Stabler til Vintertiden.

Vandmanglen er dog, i langvarigt Tørvejr, næsten endnu mere besværlig. Saa længe det regner, er der ingen Fare; for Regnvandet opsamles i cementerede Brønde eller Cisterner, som kan rumme indtil 100 Tønder Vand, men naar der indtræder langvarig Tørke, saa er Brøndene snart tømte og man maa da, med stor Ulejlighed, hente det næsten udrikkelige Vand fra et Kær paa Øens østlige Side eller det siede Havvand fra en Brønd lige ved Strandbredden. Hvis alt det andet slaar fejl, nødes man til at hente Vand paa Hesteryggen fra Øens eneste Kilde, som desværre ligger noget afsides, og denne Besværlighed bliver saa meget mere følelig som Vandmangelen især indtræder midt om Sommeren, i Aarets travleste Tid. Det allerværste er dog, naar der indtræder Vandmangel midt om Vinteren, som ikke er uden Eksempel, thi saa er Vestmanningerne meget ilde stedte.

Endelig er Øens isolerede Beliggenhed meget kedelig, især for indflyttede Folk. Om Sommeren kan det nok gaa an, men hele Vinteren igennem maa Vestmanningerne se at gøre sig det saa hehageligt som muligt, uden at vente Adspredelse eller Besøg fra andre Steder. Den danske Postdamper skal rigtignok anløbe Øerne 3—4 Gange i Vintertiden, men det sker mange Gange, at den ikke kan eller ikke tør sætte sig i Forbindelse med Vestmanningerne, og saa maa de Stakler nøjes med at se den dampe forbi. Medens Vestmanningerne saaledes maaske er aldeles isolerede i 4—5 Maaneder, saa have de opfundet en sindrig Maade, hvorpaa de sætte sig i Forbindelse med Fastlandet. De indeslutter nemlig Breve i Flasker, som Strømmen og Bølgeslaget saa i Reglen bringer til Fastlandets nærmeste Kyst. En hel Del af disse Flasker naar rigtignok aldrig Maalet, og andre træffes paa fjærne Steder efter lang Tids Forløb — saaledes har en af Vestmanningernes Brevflasker fundet Vejen til Færøerne efter 3 Aars Forløb — men det er dog altid en Trøst for de enlige Øboere at kunne sætte sig i Forbindelse med Slægt og Venner paa Fastlandet, selv om de ikke for det første kan gøre sig Haab om Svar.

Den røde Frakke.

Det var lille Nytaarsaften.

Langt ude i en af Kjøbenhavns Forstæder, i et Landdistrikt, ligger en nybygget »Kaserne« med 2-Værelses Lejligheder med Alkove. Til Stuelejlighederne hører endda en lille Stump Forhave.

Maanen er kommen op og ser nysgerrigt paa en lille Slump Sne, der lige har faaet kastet et let Dække over Havens smaa Træer og Buske, medens Gadens tynde Snelag allerede er næsten tøet op under Fodgængeres Trin. Ved Havestakittet staar en ung Kone og ser ned ad den halvt ubebyggede Gade; hun spejder efter, om ikke hendes Mand snart er at se. Klokken er næsten elleve, og endnu er han ikke kommen. Og han skal tidlig op og ind paa Posthuset Klokken seks i Morgen tidlig — med mindre han da skulde have faaet sin Afsked, nu da Juletravlheden er til Ende, for han er kun Reservepostbud.

Sæt, han nu er bleven afskediget . . . hun gaar langsomt ind, tager mekanisk et Strikketøj, strikker og strikker, aldeles uden at se paa Fingrene, der arbejde, eller paa Foden, der rører Vuggens Gænge. Du gode Gud! Hvis han kommer saa sent hjem, fordi han har skullet gøre alt i Orden, inden han for stedse skal bort fra Posthuset. At han skulde blive fast ansat og faa den røde Frakke, det tør hun nu slet ikke tænke sig. Blot han dog maatte vedblive at være Reservepostbud!

Du gode Gud! Hvis han nu kom hjem og var afskediget! Hvorledes skulde det saa gaa? Hun saa uvilkaarlig hen paa Symaskinen. Ovenpaa dens Kasse laa en stor Pakke. Det var et Dusin Bluseliv, som hun havde syet for sin Kræmmer. Hun fik 6 Kr. Dusinet, men hun kunde ikke sy mere end et Dusin om Ugen, da hun jo skulde passe Huset og Barnet. Naar Nytaar var omme, skulde der ikke sys flere uldne Bluseliv; saa skulde der begyndes paa Sirtses Liv, og af dem fik hun kun tre til fire Kroner for Dusinet. Og hen i Februar blev der maaske en hel Standsning.

Hun foldede Hænderne med sit sædvanlige Udbrud. Hun saa i Tankerne, hvorledes det vilde gaa. Føden nøjedes de med, som hendes Arbejde kunde skaffe dem den, men Huslejen, ja den maatte Pantelaaner og Marskandiser skaffe. For hendes Mand fik naturligvis ikke fat i nogen anden Stilling. Hvor skulde han vel faa den fra? Og arbejde som Arbejdsmand, det kunde han slet ikke; han var ikke stærk nok dertil.

Aa, hvor var det dog tungt, at de skulde pines saa haardt af denne frygtelige Angst for Udkommet, de to, der holdt saa meget af hinanden og kom saa udmærket ud af det sammen.

Hvor lidt var det dog ikke, der kunde grunde hendes Lykke? Blot at Manden fik Lov at blive ved Postvæsenet, at faa den røde Frakke, saa fandtes der ikke lykkeligere Mennesker paa Jorden end disse to.

Og hendes Tante, Generalinden, hun kunde ved et Ord paa rette Sted hjælpe hende til denne Lykke.

Men Tanten vilde ikke.

Hun var Beskytterinde for Børnehjem og Pigehjem, for Marthahjem og Asyler, for Enkehjem og Skoler — men sin egen Søsterdatter kunde hun ikke tage sig af, fordi hun havde giftet sig lidt ubesindigt.

Alligevel fortrød hun ikke, at hun havde giftet sig. Livet laa nu med et Maal, en Gerning for hende. Hun skulde leve for at opdrage sine Børn, ja foreløbig havde hun da kun et — til gode og nyttige Mennesker, leve for at være sin kære, kære Johannes til Glæde. Leve . . . ja, naar man bare havde noget at leve af. Hun gruede for Fattigdom og Sult. Personlig kendte hun det ikke, men hun havde set det . . . hos Naboerne. Der var en stakkels brystsyg Rørfletterske, med tre sygelige Børn; hun tjente mellem tre og seks Kroner om Ugen ved sit Arbejde, Fattigvæsenet gav hende nogle Kroner om Maaneden i Huslejehjælp, lidt groft Rugbrød, 2 Skæpper Kul en Gang imellem, naar vi havde over 2 Graders Kulde; for øvrigt levede hun bestandig i Smuds, Kulde og Sult.

»Du gode Gud!« Hun foldede atter Hænderne og tænkte uvilkaarlig paa, om det var muligt, at hun skulde synke saa dybt en Gang i Tiden. At hendes prægtige lille Dreng skulde blive gusten og indfalden af Sult, Smuds og Kulde.

For at ryste den uhyggelige Tanke af sig, gav hun sig til at lægge en Skuffe Kokes i Kakkelovnen, hvor Kedlen stod og snurrede, og et lille Porcelænsfad med Laag, indeholdende Mandens Middagsmad, udsendte en indbydende Duft af Løg og Krydderier. Saa glattede hun lidt paa Dugen, vidskede lidt paa det nette, gammeldags Sennepsglas, lagde en Pude hen paa Puffen, hvor Manden skulde sidde, og saa sig om, om nu alt var pænt og ordentligt.

Hvad det virkelig var.

Der var brede røde og hvidblomstrede Sirtses Forhæng for Alkoven, i hvilken man saa to gammeldags Mahogni-Senge. Der var Vinduesgardiner af samme Stof, Lærredsrullegardiner, en Puf, to Stole, en gammeldags højbenet Servante samt et malet Fløjbord; yderst tarveligt men propert.

Saa gik hun ind i den anden Stue. Hvor elskede hun ikke dette Værelses Udstyr; det var, som saa hun en formindsket Gengivelse af Forældrenes Præstegaard; ja, den lille Havestump forøgede Illusionen, naar Guldregns- og Syrenkvistene slog mod Ruden.

Der var Moderens gamle Klaver og Sybord, Faderens Bogskab med sin lille Bogskat; det firkantede Sofabord med en Søjlefod, den lange, hestehaarsbetrukne Sofa, Hjørneskabet, der hos Anna fungerede som Klædeskab, det løjerlige Pillespejl med sine indlagte Figurer. Der var Faderens Lænestol med »Skyklapperne« ved Siden, og Moderens lidt mere moderne, runde, lave Lænestol. Og saa var der Uhret; det gamle forgyldte Taffeluhr. Det kunde ikke mere gaa; men det havde alligevel sin Plads paa en Hylde over Klaveret.

Ja ja, det var hele Forældrenes Dagligstue, og Anna elskede den. Hvis hun blev rig, vilde hun alligevel ikke have nogen anden Dagligstue . . . »Du gode Gud!« Skulde Trangen drive hende til at skille sig ved disse Ting, som baade hun og Johannes elskede saa højt.

Hun lod Hænderne glide lige som kærtegnende hen over Moderens Stol, glattede paa Sløjfen, som Moderen selv havde broderet, satte sig ned og saa som i en Drøm hele sit forbigangne Liv drage sig forbi.

Hjemme i Præstegaarden! Faderen mild og kærlig, men svagelig og hostende. Hun var otte Aar, da han døde. Saa vilde Tante Constance, Generalinden, men den Gang var hun kun Kaptajnfrue, have, at Moderen skulde flytte til Kjøbenhavn med sin eneste Datter. Det vilde hun ikke. Hun elskede Skovby Kirke, og hun vilde blive i Sognet. Hendes Mand havde ogsaa bygget et lille Enkesæde

for hende, og der flyttede hun ind til Trods for at Fru Constance erklærede, at paa den Maade blev Anna en ren Landsbypige, der aldrig kunde vente at gøre et ordentlig Parti.

Sammen med Moderen levede Anna en herlig Barndom og Ungdom. Musik, Sang, lidt Vandmaleri og Tegning, megen Læsning og frivilligt Arbejde med en Haandgerningsskole fyldte hendes Tid, efter at hun havde nydt Skoleundervisning sammen med den ny Præsts Døtre. Præsteenkens kæreste Omgang var den ny Præst og den gamle Skolelærer, hvis yngste Barn og eneste Søn Johannes var, og de to unge holdt af hinanden, før de ret vidste af det. Men forlovede var de ikke; de tænkte ikke saa langt.

Saa døde Annas Moder.

Generalinden — for det var hun nu bleven — besørgede Huset solgt, satte Anna i Pension i Kjøbenhavn og anbragte hende et Aarstid paa Frk. Zahles Kursus. Saa skaffede hun hende Plads som »Gouvernante« for et seks Aars Barn i et fint Hus.

Husets Herre var Privatsekretær hos en Greve og havde Familiebolig paa Slottet. Generalinden forklarede Anna, hvilken Lykke det var for hende, at hun skulde færdes i saa fint et Hus.

Men hvor Anna følte sig ulykkelig. Alle disse Etikettespørgsmaal, som her tillagdes yderste Vigtighed, forekom hende saa latterlige. Hvilke Sorger havde ikke den unge Sekretærfrue over et Par Handsker, der ikke sad, et Slæb, der var for kort, en Hat, der ikke klædte. Timer og Dage tilbragtes med Overvejelser angaaende Pynt, og man var henrykt, naar den unge Grevinde roste Fruens Smag. Og hvor pintes Fruen ikke ved blot at være Frue. Lykkeligvis blev hun snart Kammerjunkerinde.

Og saa den lille Pige! Hun maatte hverken le eller støje, naar hun færdedes i Grevskabets herlige Have. Og Barnet holdt sig skadesløs for dette Tyranni ved at være grunduærlig mod Frøken Anna. Det hele forekom Anna som en stor, grim Komedie; hun var med sine tyve Aar for ung til at se Livet fra andre Synspunkter end sit eget.

Kun halvandet Aar var hun i Kammerjunkerens Hus. Saa drog han til Udlandet med Greven, og Anna fik Plads hos en jydsk Proprietær.

Det var en ren Modsætning. »Proprietæren« var en bred, jydsk Studehandler, rigt velsignet med Børn og Penge. Hans Stolthed var, at han var begyndt som Vogterdreng men nu var kendt som Handelsmand fra Skagen til Hamborg, og hans Haab var, at hans Døtre skulde blive »fine Damer«. Det skulde Anna nu lave dem til. Hun var Datter af en Præst — og de jydske Bønder have endnu nogen Veneration for Præsterne — og hun kom lige fra en Kammerjunkers Hus, saa hun maatte da endelig forstaa sig paa, hvad der var fint.

Det gjorde helt godt i Annas Hjerte at møde Fru Bachs jævne, jyske Hjertelighed, at se den Ærbødighed og Kærlighed, hvormed Børnene modtog hende. Hos Kammerjunkerens var hun bestandig den oversete, fattige Præstedatter, som Pigerne stiklede, fordi hun var dem for fin, og som Kammerjunkerinden oversaa, fordi hun var for »tarvelig«

Hun nød meget godt i Jens Bachs Hus. Der syntes at være en uudtømmelig Rigdom, og hun overvældedes med Gaver. Der fandtes et dejligt hamborgsk Flygel, og Anna spillede med Smag og Følelse. Hos Kammerjunkerens turde hun aldrig spille, naar nogen hørte paa det. Dertil var hendes Teknik for ringe, og der kom ogsaa jævnlig hele Virtuoser, ligesom Fruen en Gang om Ugen tog til Kjøbenhavn og nød en fortrinlig Undervisning.

Jens Bachs tre Døtre var kærnesunde, hjertevarme unge Landsbypiger, men de havde aldeles ingen Talenter for Sang, Musik, Maling, Sprog, Kunstbroderi og de andre »Videnskaber«, som de skulde proppes med. Alligevel var Jens Bach særdeles vel fornøjet med sin Guvernantes Resultater, thi Annas blide, vindende Væsen smittede lidt af paa de vel glade »Frøkener« Bach. Anna kom, kort sagt, særdeles godt ud af det med den Bachske Slægt, skønt hun ikke kunde faa dem bibragt sine lidt filosofiske Tanker om denne Verdens Gøgl og Tant.

Det var paa en Kjøbenhavnstur — for Bachs tilbragte hver Vinter en Maanedstid i Kjøbenhavn for at more sig — at Anna efter nogle Aars Forløb gensaa sin Barndoms Legekammerat, Johannes. Han havde været sidste og eneste Barn i Degneboligen, som hun var første og eneste Barn i Præstegaarden; han var tre Aar ældre end hun, og hun havde, ganske oprigtig tilstaaet, aldrig næret andet end godt, solidt Venskab for ham. De havde nydt Undervisning sammen; han havde klaret Matematikens første Ligninger for hende, og hun havde haft ham til Ledsager og Beskytter paa mangen lille Udflugt. Han havde haft et Ferieophold hos Annas Moder, da han var bleven forældreløs og maatte afbryde sine paabegyndte Studier; men efter Moderens Død var alt Samkvem ophørt.

Saa gensaa de hinanden i Kjøbenhavn; han kom paa Besøg hos Bachs, og han bejlede til hende. Ganske lidt efter lidt havde hun faaet ham kær, medens han paa sin Side tilstod, at han havde elsket hende glødende allerede fra sine Drengeaar.

Generalinden gav kun modstræbende sit Minde til den »haabløse« Forlovelse. Johannes Lund var »kun« Bogholder hos en Grosserer og havde »kun« 1800 Kr. i Gage.

Anna sukkede. Gud give, at han nu havde 1800, ja bare 1000.

Forlovelsestiden var herlig. Et Smil fo'r hen over Annas Ansigt, naar hun tænkte paa den Rejse til Hamborg, hvor Proprietær Bach havde Hustru, Døtre og Anna med, og hvor de — efter Aftale — traf sammen med Johannes, Hjemturen gennem Slesvig, til Skamlingsbanken, til Himmelbjerget. Hvilken Skat af rige Minder havde hun ikke.

Kort efter skete den store Ulykke: Proprietær Bach omkom ved en ulykkelig Kørsel.

Som med ét Slag forandredes hele Huset. Hele Rigdommen stod og faldt med Jens Bach. Den lille Ejendom gav kun et tarveligt Underhold, naar Kreaturhandelen ikke var der. Jens Bachs Død forvandlede baade Moder og Døtre. Al Higen efter Fornemhed skrinlagdes med den kære Fader, og det viste sig, at hver af de unge Piger havde sin udvalgte Skat, jævne, skikkelige Gaardejere, der i Faderens Levetid ikke havde turdet bejle. Ja, den yngste, Kælebarnet, mødte endda frem med — deres egen Forkarl eller Forvalter, som han kaldtes. Under Taarer og Smil syedes der Udstyr til de tre — nej, til de fire unge Piger, thi det var lykkedes Fru Bach og Johannes ved forenede Anstrengelser at overtale Anna til at holde Bryllup.

Egentlig var hun let at overtale. De yngres Kærlighedslykke smittede hende, den næsten tredive-aarige Brud. Først pyntede hun de tre unge Piger; de to droge af Gaarde med en Maanedstids Mellemrum; saa satte hun Kransen paa den attenaariges Hoved; hun blev paa Gaarden, hvis Bestyrer Brudgommen var, og sidst af alle drog hun som ung Hustru af »Fruergaard« med sin Johannes til det Hjem, han havde beredt hende i Kjøbenhavn. Alle hendes Moders Møbler fra Enkesædet, som hidtil havde været opbevarede i det rummelige Loftsrum i Skovby Præstegaard, vare blevne sendte ind og restaurerede, og hendes Mand havde ordnet det saaledes, at hele Hjemmet aldeles lignede det mødrene Hus.

Hvor havde hun ikke følt sig usigelig lykkelig. »Du gode Gud!« hviskede hun i usigelig Taknemmelighed, hvor var det muligt at være saa lykkelig. Med hver Dag kom hun til at elske sin Mand højere. Hvor herligt var det ikke at have et Menneske at hygge om og pleje, hvor var det ikke vidunderligt at føle sig elsket, at vide sig uundværlig, at have nogen at tale med om alt, hvad der rører sig i ens Hjerte, om hvad man læser, og hvad man oplever. Hvor herligt at vide, at der er en, som man elsker, og som genelsker en! Hvilken Jubel, da Barnet blev født. Da stod deres Lykke paa sit Højdepunkt, og selv den strenge Generalinde syntes saa smaat at mildnes, da den glædesstraalende Anna, iført en meget elegant Spaseredragt, som hendes Mand havde foræret hende i Dagens Anledning, gjorde sin første Visit, efter at hun var bleven Moder.

Snart efter kom Ulykken.

Det store Kornhandlerfirma, Hovedstadens fineste Papir, fallerede; en Millionfallit. Af dets Aske opstod et Aktieselskab, som afskedigede adskillige af det yngre Personale — deriblandt Johannes Lund.

Hvad nytter det at skildre, hvad der fulgte. Det er gammelkendt. Hundreder af Billetter blev indlagte og Snese Annoncer indrykkede. Anna forsøgte med Kunstbroderi; men det blev slet ikke betalt. Hun skulde »lære« et halvt Aar, til Trods for, at hun godt kunde; i det Halvaar skulde hun brodere fire til seks Timer daglig paa Magasinet; hvis hun saa var »dygtig« nok, kunde hun faa Arbejde hjem. Men Anna erfarede, at endnu var ingen Elev befunden »dygtig« nok til at faa Hjemmearbejde. Saa slog hun sig paa den simple Kræmmersyning og syede Bluseliv til tre til seks Kroner Dusinet. Imidlertid vandrede først de ny Spisestuemøbler til Marskandiseren, og saa gik Sølvtøj, Dækketøj og Linned til Assistentshuset. Aa, hvor sørgelig lidt der dog laantes!

Midt i Sommertiden faldt en Lysstraale ind i deres Tilværelse. Paa en eller anden Maade var det lykkedes Johannes at skaffe sig Plads som Reservepostbud. Til Nytaar skulde det afgøres, om han skulde blive; der var nemlig flere, og nogle skulde afskediges; det vidste han.

Hun følte en knugende Angst for, at det skulde være ham, og dog syntes hun, at det var ganske rimeligt. De havde saa megen Lykke i Samlivet med hinanden, at det vel var for meget. Alligevel gik hun halvt i Rette med Skæbnens Herre og spurgte, hvorfor de, der bad om saa lidt, om saa ringe en Stilling, ikke kunde naa den fattige Lykke. Hun ønskede sig ikke i sine Kusiners Sted. Generalindens Døtre vare blevne rigt og fornemt gifte, og Sønnen, en lidt forbumlet Premierløjtnant, var ganske nylig bleven gift med en Millionærdatter, saa nu var Tante Constance slet ikke til at komme nær. Hun savnede ikke den Luksus, hun havde været omgivet af i sin første Ungdom. Hun filosoferede besindigt over Begrebet Lykke og mente, at det egentlig kun var Tilfredsstillelse af en vis sjælelig Skønhedssans, og hun følte sig lykkelig og tilfredsstillet i sine nuværende Omgivelser. Hun ønskede sig end ikke tilbage til den rummeligere og smukkere Lejlighed, som de havde haft i de første Par Aar, de var gifte. Hun var fuldstændig lykkelig — blot de havde dette tarvelige, sikre Udkomme.

Atter gaar hun ind i Stuen, ser sig om og faar Taarer i Øjnene ved Synet af de to Portræter af Forældrene.

Uhret slaar tolv.

Da hører hun Trin derude; hun aabner Vinduet og kigger ud.

Ja, der kommer han hurtig gaaende, saa smaat nynnende sin Yndlingssang:

»Jeg elsker de grønne Lunde,«

og da han ser hende ved Vinduet, bryder han ud i Romancens jublende Toner:

»Ja, der er en, jeg elsker . . .«

Snart er han inde i Stuen; en varm Omfavnels, et Blik paa Barnet, der sover i Vuggen, og saa i Lag med den tarvelige Middagsmad — lige ved Midnat.

»Lav Kaffen rigtig god; jeg har Julekage med til den. Sæt dig saa paa Puffen hos mig, thi i den første Time kommer vi ikke til Sengs, min egen kære Anna!«

Og medens Kaffen blev drukken, fortalte han, at han ikke alene havde faaet den røde Frakke, men at Overpostmesteren havde kaldt ham ind til sig og sagt ham, at man vilde interessere sig for at faa ham anbragt i en Stilling, hvortil hans Eksamen som stud. polyt. bedre kunde berettige ham. Han maatte blot tjene sig fra neden af opad.

Kun lidet sov Anna den Nat. Uvilkaarlig foldede hun Hænderne, og medens Glædens Taarer fyldte hendes Øjne, kunde hun kun stamme: »Du gode Gud!«

Rigmor Steenberg.

TIL BILLEDERNE

Minna Stocks: Et Frierbesøg. Uagtet hun er saa hvid som en Lilje og han saa sort som en Skorstensfejer, er han dog fræk nok til at trænge sig ind i selve Fruerburet til den skønne. Og hvem ved, maaske Frieriet lykkes; hun ser slet ikke knibsk ud.

* * *

A. Høflinger: En Luthspillerske. En skøn, ung Kvinde i fantastisk Dragt med hvide Blomster i de mørke Lokker og Luthen i sine Hænder — hvad mere kan man vel forlange, naar man tørster efter gamle Tiders svundne Poesi?

* * *

K. Hansen-Reistrup: En Bjørn, som drikker. Bamsen, som i det hele er en løjerlig Kumpan, har ogsaa en særegen Maade at drikke paa. Han dypper sin svære, laadne Lab ned i Vandet og stiller sin Tørst ved at suge paa den. Deraf kommer det gængce Udtryk »at suge paa Labben«, om at nøjes med ringe Fortæring.

Bjørnen er i vore Dage ikke lidt paa Retur. Efterhaanden som Bebyggelsen skrider frem, maa den forsvinde. Den er for stor og dum til at kunne finde sig Skjulesteder. Paa den skandinaviske Halvø er den endnu ret almindelig i de store Skove. Den er ikke saa farlig at møde, som mange tror. Dertil er den altfor skikkelig og frygtsom. Det er kun saarede Dyr, som gaa løs paa Forfølgeren, men saa til Gengæld med den største Frygtløshed.

En Gaade.

Pensionatsfruen: »Hør, lille Lise, hvoraf kommer det, at De altid bruger saa lang Tid til de Logerendes Værelser. Naar jeg selv fejer dem, er jeg færdig paa den halve Tid!«

Den kloge Ami.

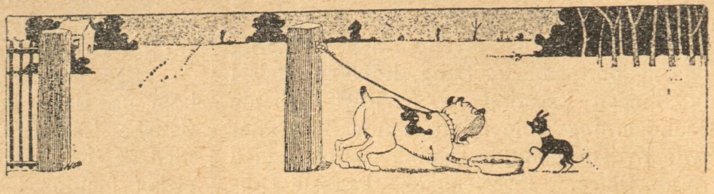

»Væk fra Fadet!«

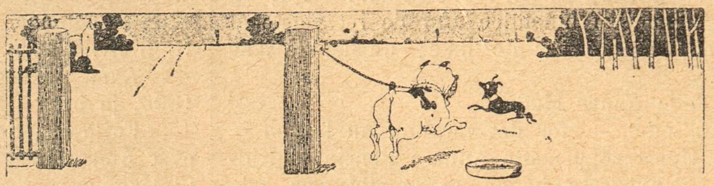

Ami giver sig til at løbe rundt.

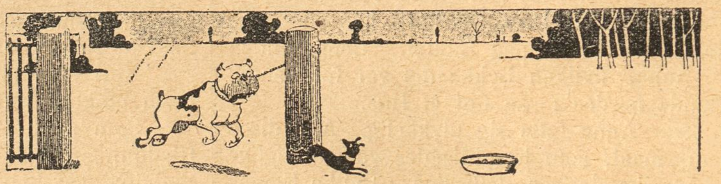

Bulbideren følger efter.

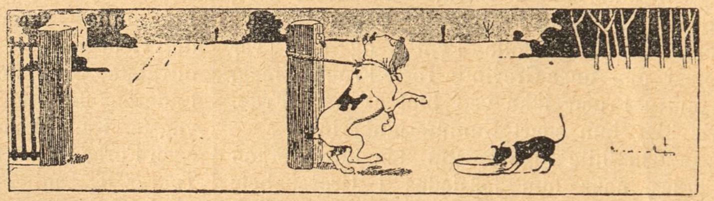

Nu kan den ikke længer naa Ami.

Opgaver.

Firkantet Nød.

Af 1 A, 1 B, 1 D, 8 E, 3 G, 1 L, 4 N, 2 R, 2 V og 2 Ø dannes en Firkant, som tæst tilhøjre og nedad giver Opløsning paa følgende Vers:

Mit første er et vakkert Træ,
som plantes tidt i Sjællands Lunde,
det andet et ynkværdigt Kræ,
som sjeldent Fred man lader unde;
mit tredje du som Husdyr saa,
mit fjerde vist du sejled' paa. —
Tilsidst en romersk Kejser dette,
som, kære Læser, du maa gætte.

Mørk Tale.

Hvad er det for et Ord, som, naar det bliver skilt ad i to, giver to søgte Retter ved et Middagsbord?

En Dyre-Klinik i Afrika.

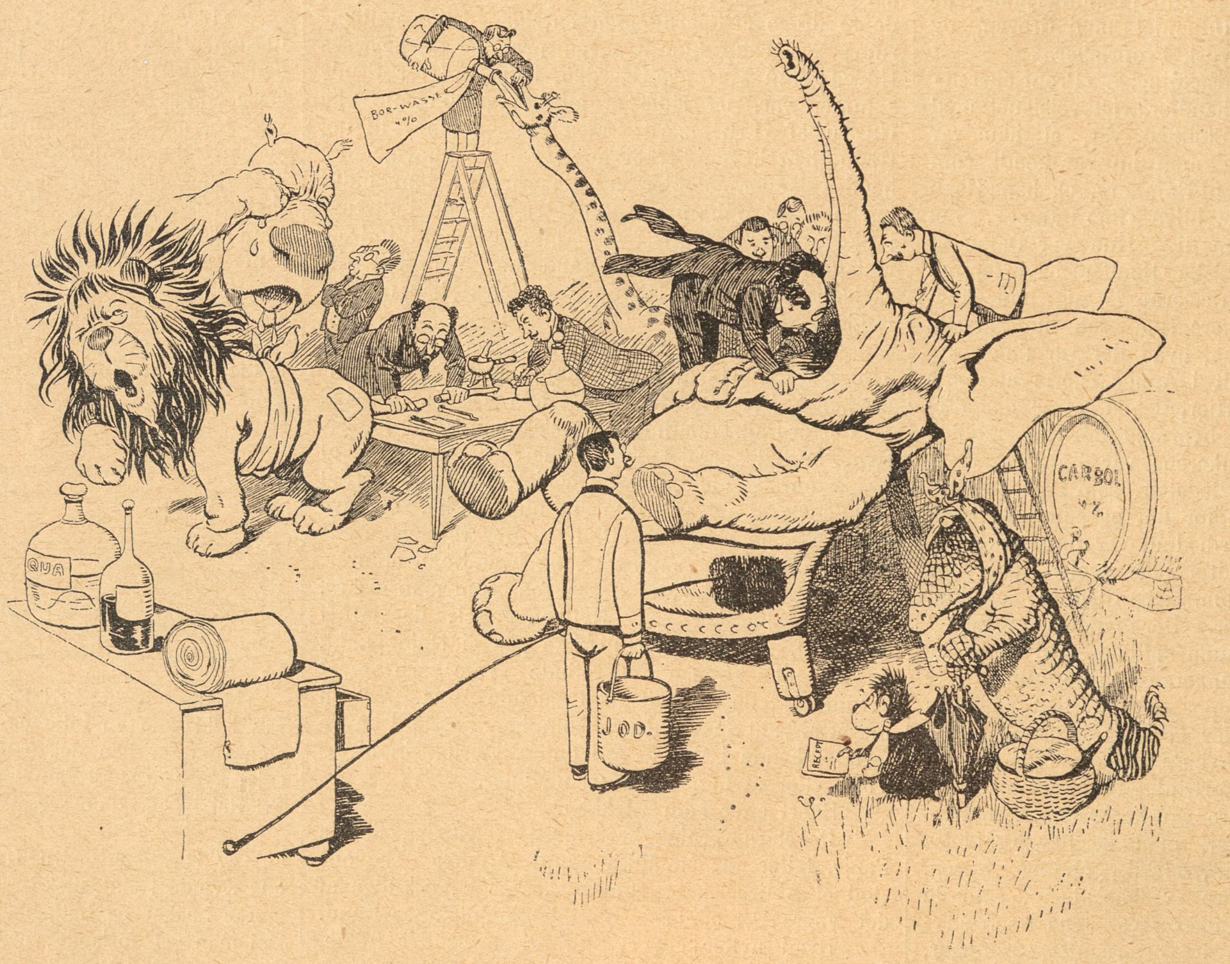

Indhold.

Billeder: Frierbesøg. Efter Maleri af Minna Stocks. En Bjørn, som drikker. Tegning af K. Hansen-Reistrup. — En Luthspillerske. Efter Maleri af A. Høflinger. — En Gaade. — Den kloge Ami. — En Dyre-Klinik i Afrika. (Humoresker).

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). Paa Kirkegaarden. Digt af Ingeborg Raunkiær. — Vestmanøerne. — Den røde Frakke. Af Rigmor Steenberg. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet (fortsat). Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage.

Hermed følger et Tillæg.

Logogrif.

1. 6. 7. 8. 9.
I Cirkus vil De dette altid finde,
3. 7. 9. 5.
og dette kaldes saa mangen en Kvinde,
9. 2. 4. 1. 5.
og denne hvert Menneske faaet har.
6. 7. 8. 5.
Hvad mon et Land foruden dem var?

1.—9.
Naar Vintren stormer og raser derude,
og Sneen fyger imod Deres Rude,
sig mig saa, hvad Dem mere vist glæder
end Skøjtefart og Kaner og Slæder.

Løsning paa Gaade i Nr. 26.
Haandslag.

Løsning paa Karade i Nr. 26.
Stalbroder.

Gaade.

Man paa det første falder, naar man tænker
paa det, hvorover saare mange faldt;
de sidstes Tanker Tanken til sig lænker,
og mon du ej en Pryd det første skænker,
hvorfor det hele tidt de blive kaldt,
og om det sidste vil jeg, før jeg slutter,
blot melde, at det knalder, sprutter, futter,
og at det skyldes det, at denne Gaade
Alverden, Læser, har erholdt at raade.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 28 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 12. April. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Femtende Kapitel.

Først i Juni var de igen tilbage i Abbediet og Nora trak atter Vejret frit. Alt forekom hende dobbelt kært, dobbelt smukt, naar hun havde været borte fra Hjemmet, selv om det kun var en ganske kort Tid. Men det var trist, at være gaaet glip af Frugtblomsterne og Violerne. Skovene stod nu i deres fulde Sommerpragt, Tjørnen stod i fuldt Flor med sine hvide Blomster og fyldte Luften med sin berusende Duft, Vinden strøg hen over Engens bløde Græs, og Bremserne surrede i Luften.

Nora var ude fra Morgen til Aften, til Fods eller til Hest. Snart tegnede hun, snart læste hun i en Roman i en eller anden ensom Krog af Skoven. Hun havde faaet en sand Lidenskab for Ensomhed og undgik endog sine Venner Scobels fra den Tid af, da de var med blandt dem, der optraadte som Lord Mallows Talsmænd. Det var ikke noget virksomt Liv for en ung Pige, men der paahvilede ikke Nora Tempest alvorligere Pligter. Hverken Moderen eller Kaptajnen brød sig om, hvad hun foretog sig; Kaptajnen havde sine egne Fornøjelser og Beskæftigelser, og hans Hustru havde nok at gøre med at tænke paa sin Pynt. Naar blot Nora mødte frisk og smuk ved Frokostbordet og var smukt paaklædt til Middagsbordet, syntes Mrs. Winstanley, at alt var fortræffeligt. Saaledes gik Nora sine egne Veje. —

Sæsonen var paa sit højeste, da Winstanley vendte tilbage til Hampshire. Dovedales skulde blive i Kensington til Begyndelsen af Juli, og Mr. Vawdry havde lovet at blive der lige saa længe. Nora havde mødt ham en Dag i Charges-Street klædt som Laps med høj Silkehat og lyse Handsker, og hun fandt, at han saa ganske afskyelig ud.

Winstanleys havde omtrent været hjemme i en fjorten Dages Tid, da Nora en skøn Dag red ud efter Frokost, ledsaget af den trofaste Bates, der skulde aabne Ledene for hende og hjælpe hende op af Sumpe, hvis det var nødvendigt. I én Henseende var Mrs. Winstanley streng. Nora kunde ride, naar og hvor hun vilde, siden det nu en Gang var hende saa stor en Fornøjelse — men hun maatte aldrig ride ud uden Tjener.

Gamle Bates fandt ikke denne Pligt besværlig. Han elskede sin unge Herskerinde og havde tilbragt sit halve Liv i Sadlen. Det var just heller ikke nogen anstrengende Tidsfordriv at trave af Sted i Skoven paa en af Kaptajnens højbenede Jagtheste og ikke have andet at bestille end at jage Fluerne bort fra Hestens Hoved eller aabne et Led ind til en Plantage med en kroget Stok, som hang ved hans Saddel. Ofte fik Bates sig paa disse Ture en lille Lur, hvoraf han dog ofte opskræmmedes ved et pludseligt Spark af Hesten, naar denne plagedes alt for meget af Bremserne.

Denne Morgen var Nora tankefuld, og Arion var doven; den fik Lov at gaa i Skridtgang gennem Skoven og over New-Parks frodige Græsgange. En fortryllende Ro hvilede over Landskabet; langt borte paa Engen sad en enlig Fisker ved Aaen. Nora var fordybet i sine egne Tanker, og Bates drømte, da Hestetrav hurtigt nærmede sig, og en Mandsstemme afbrød Stilheden.

»Nu er jeg bleven den høje Hat kvit for i Aar og er igen min egen Herre,« sagde Stemmen, og en kraftig, brun Haand lagde sig paa Noras Arm og gav den et hjerteligt Tryk.

»Hvor længe har De været her?« spurgte hun, da den første Overraskelse havde lagt sig, og Hestene var komne til Ro ved hinandens Side.

»Jeg kom først sent i Gaar Aftes.«

»Er Hertuginden og de andre ogsaa vendt hjem til Ashbourne?«

»Nej — de har nok at tage vare hele næste Maaned; Frokoster, Dans, Musik, Videnskab, Fugleskydning — og Gud ved hvad mere, alt hvad Menneskene har opfundet af anstrengende Fornøjelser. Jeg giver den Vismand Ret, som sagde, at Livet vilde være taaleligt, hvis man kunde blive fri for det, der kaldes Fornøjelser. Disse fashionable Festligheder er mig en Pest. Jeg sagde rent ud til Mabel, at jeg vilde miste mit gode Humør, hvis det skulde blive ved paa den Maade, og at jeg maatte hjem og se til min Ejendom. Den kære, gamle Hertug gav mig heldigvis øjeblikkelig Ret og bad mig bringe hans Forvalter en hel Masse gode Raad og Paamindelser fra ham.«

»Og nu er De virkelig Deres egen Herre i en hel Maaned?« spurgte Nora naivt. »Stakkels Roric! Hvor De maa være glad!«

»Meget længere end en Maaned. Jeg er fri indtil midt i August, saa skal jeg træffe Dovedales i Skotland. Senere tror jeg nok, Hertugen rejser til Baden eller et andet tysk Badested. Han kan ikke leve et Aar uden et tysk Badested.«

»Og saa skal De vel have Bryllup?« spurgte Nora, som syntes, hun burde sige noget i den Retning.

Parken. Efter Maleri af W. Menzler.

»Jeg antager det,« svarede Roderick, »man maa jo se at komme over det ogsaa. Min Forlovelse har jo været noget langvarig. Der er ingen af os, der har Hastværk. Fætter og Kusine tager vist altid den Slags Ting med Ro, og Mabel har saa mange Interesser og Beskæftigelser, som optager hende.«

»Hun er meget dygtig,« sagde Nora.

»Hun er baade dygtig og god, og jeg har god Grund til at være stolt af hende,« svarede Roderick loyalt.

»Der blev ikke talt mere om Lady Mabel. — Nora og Roderick red lykkelige ved hinandens Side, uden at tænke paa Skræmmebilleder af nogen som helst Art.

Efter denne fulgte mange lignende Ture i de smukke Junidage. De unge Mennesker traf daglig hinanden paa de snevre Skovstier eller i de halvmørke Granplantager, hvor den drømmende Stilhed kun afbrødes af Insekternes Summen. Det forekom dem slet ikke mærkeligt, at de ikke kunde ride i Skoven uden at møde hinanden. Skønt Stierne er talrige, krydse de dog hverandre et eller andet Sted, og hvad var mere naturligt for Nora end at se Rodericks brune Hest komme til Syne ved en Omdrejning af Vejen? De traf ingen Aftale, eller var det i alt Fald ikke bevidst — men de mødtes altid. Det var, ligesom om Skæbnen magede det saaledes, og hverken Roderick eller Nora var fortrydelige over denne ubetvingelige Skæbne. De var altid glade ved at tale med hinanden; de havde altid noget at fortælle hinanden.

»Om jeg kan begribe, hvad vores unge Miss og Master Vawdrey kan hitte paa at tale om,« sagde gamle Bates om Middagen nede i Folkestuen, »Munden staar ikke paa dem et Øjeblik.«

Undertiden gik Miss Tempest og Mr. Vawdry op til Hundestaldene og tilbragte en Timestid hos Hundene, medens deres Heste stod bundne til Ledet og Bates henfaldt i Tanker, tyggende paa et Straa. Han skulde, efter Mrs. Winstanleys specielle Ønske, følge Nora overalt, men han spillede sin Rolle som Dydsdragon elskværdigt, og ingen brød sig om hans Nærværelse. Var det faldet Roderick og Nora ind at flygte, vilde Bates ikke have rørt en Haand for at standse dem. Han vilde snarere have været glad ved at flygte med dem. Abbediet med dets nuværende strenge Styrelse havde ingen særlig Tillokkelse for ham.

Hvad Bestemmelse havde Skæbnen med de to unge Mennesker i den prægtige Sommer, som hver Dag red sammen i Solskin og Regn i Skovens hemmeligste Dybder, som havde fælles Smag og Sympatier, fælles Kærlighed og fælles Antipati? Ingen af dem vovede at stille Spørgsmaalet. De tog imod den Lykke, Skæbnen rakte dem, og forsøgte ikke at løfte Fremtidens Slør. De var begge lykkelige, og de vidste saare vel, at denne rige og fuldkomne Lykke ikke skulde vare længere end Sommerdagene. Førend Bladene begyndte at falde af Træerne, vilde deres Midsommerdrøm være forbi. Den skulde være saa kort som en Skoledrengs Ferie.

Hvad kunde det nytte, at de nu var saa lykkelige, naar de bagefter skulde smage desmere af Livets Bitterhed? Nora var ikke den Kvinde, der stillede dette Spørgsmaal. Hendes Hensigter var saa rene som det uskyldige Lys, der skinnede ud af hendes brune Øjne — et aabent, ærligt og frygtløst Blik som hos et Barn. Hun tænkte ikke paa at friste Roderick til at bryde sit Løfte. Havde det kun drejet sig om Lady Mabel med hendes Orchideer og græske Tragedier, vilde hun maaske have været mindre samvittighedsfuld, men det Løfte, Roderick havde givet sin Moder paa hendes Dødsseng — det maatte holdes.

En Dag — en Dag, som Nora og Roderick aldrig skulde glemme — var de, uden at de egentlig havde mærket det, komne længere bort fra Hjemmet, end de plejede. Vejret var skønnere end nogen Sinde, Himlen var fuldkommen italiensk, Vestenvinden var netop stærk nok til at bringe dem en behagelig Køling. Luften var mættet med al Midsommerens bedøvende Vellugt. De fjærnere liggende Skove og Højder saa ud som Bjerge og skinnede i alle Farver mod den klare, blaa Luft, brunt, violet, purpur og mørkeblaat. Hampshires sydlige Hjørne var et Paradis paa en Dag som denne. Det syntes ogsaa Nora og hendes Ledsager, da deres Heste travede op ad Højderne ved »The Foresters Inn«.

»Hvad mon der gaar af Arion,« sagde Nora, idet hun tog et fast Tag i Tøjlerne for at holde igen paa Dyret. »Den er, ligesom den er ellevild. Den vil hele Tiden af Sted. Den minder mig om Folk, der er vilde af Glæde, lige før en stor Sorg melder sig. Jeg har læst, at Mænd, der er dømte til Døden, har forfærdet deres Venner ved at bryde ud i en støjende Glæde.«

»Da vil jeg ikke haabe, at en Sorg lurer paa os,« sagde Roderick, »thi jeg føler mig netop saa umaadelig glad.«

Nora blev pludselig alvorlig. »Naar alt kommer til alt, er det kun en ydre Glæde, vi føler, en rent forbigaaende Lykke.«

»De har maaske Ret — men det er dog altid Lykke.«

Det blev en lang Tur, de gjorde den Dag, og Solen var lavt nede paa Himlen, da Nora sagde sin Ridder Farvel og i skarpt Trav red ned ad den sidste, lange Vej, der førte til Abbediet. Hun var nu meget betænkelig over at Rideturen havde varet saa længe. Stakkels Bates havde ingen Middagsmad faaet og hans Gaben, der lød som halvkvalte Suk, havde aabenbart sin Grund i en smertelig indre Tomhed. Roderick og Nora kunde leve en halv Dag af Luft og Solskin, Kløverduft og lidt Vand fra en Kilde, men Bates hørte til den mere materielle Del af Menneskeslægten, der maa have Bøfsteg og Øl for at kunne udholde Livets Strabadser.

Nora plejede at være hjemme og omklædt, naar Mrs. Winstanley drak sin Eftermiddagthe. Hun maatte da høre Dagens Begivenheder, Klager over Tjenestefolkene, Lovtaler over den kære Conrad og profetiske Betragtninger over de kommende Moder, der syntes at ville gøre en hel Revolution i den Verden, over hvilken Theodore herskede.

At hun i Dag havde været fraværende ved Eftermiddagsteen var en datterlig Forsømmelse, som den milde Pamela sikkert vilde tage meget ilde op. Nora følte, at der forestod en af disse Forelæsninger, der er ligesaa opslidende som den stadig faldende Regndraabe: Det var meget silde — frygteligt silde — hun hørte Paaklædningsklokken ringe, da hun red hertil Stalden. Da hun var kommen af Sadlen, løb hun hurtigt op paa sit Værelse, dyppede sit hede Ansigt i koldt Vand, ordnede sit Haar og iførte sig hastigt en smuk blaa Musselins Kjole, hvorpaa hun skyndte sig ned i Daglistuen i spændt Forventning om, hvad der vilde komme.

Mrs. Winstanley sad ved det aabne Vindue, og Kaptajnen stod og talte til hende med dæmpet Stemme. Hans Ansigt havde dette mørke, ildevarslende Udtryk, som Nora kendte og hadede, og hans Hustru hørte paa hans med et forvirret Udtryk. Nora havde haft til Hensigt at gaa lige hen til Moderen og gøre hende en Undskyldning, men ved Synet af de to Ansigter, trak hun sig uvilkaarlig tilbage.

I samme Øjeblik ringede Middagsklokken, Kaptajnen bød sin Hustru Armen, og de gik forbi Nora, som om hun havde været tom Luft. Hun fulgte efter dem ind i Spisestuen, ikke uden en vis trykkende Fornemmelse af det Uvejr, som nu eller senere vilde bryde løs over hendes Haand.

Middagen begyndte i Tavshed; derpaa fremstammede Mrs. Winstanley nogle smaa Bemærkninger, spagfærdige som Fuglenes Kvidder før den sig nærmede Storm. Det havde været trykkende lummert hele Dagen — og dog kunde man ikke nægte, at det havde været smukt Vejr. Der var Marked i Emery Down — ikke noget rigtigt Marked, men dog nogle Lirekasser og en Gynge. Nora svarede pligtskyldigst, men Kaptajnen bevarede en ildevarslende Tavshed. Der blev ikke sagt et Ord om Noras lange Ridetur; og hun selv fandt det ikke nødvendigt at gøre Undskyldninger, siden hendes Moder ikke beklagede sig.

»Maaske han vil sælge Arion,« tænkte hun, »det var sandsynligvis derfor, at det kære Dyr var saa uroligt.«

Ved Tanken herom steg den oprørske Aand op i hende; hun rustede sig til Krig.

»Nej, det vil jeg ikke taale. Han skal ikke skille mig ved min Faders sidste Gave. Om syv Aar vil jeg være rig, hvis jeg lever saa længe, Jeg vil gøre, som unge Ødelande gøre; jeg vil laane Penge hos en Aagerkarl. Jeg vil ikke være Kaptajnens Slavinde; jeg skulde mene, at én Slavinde var nok for ham. Se nu til Moder; hun sidder ligefrem og skælver for ham og triller nervøst Brødet mellem sine Fingre, der funkler af Ringe. Stakkels Moder! Der maa være meget i Vejen, naar hun ikke kan føle sig lykkelig med sine smukke Juveler og sin fine Kjole.«

Det var en trist Middag. De plejede just ikke at være muntre, naar de sad sammen ved Bordet, men i Dag var det dog helt bedrøveligt. Frugten blev baaren om med megen Højtidelighed, Kaptajnen fyldte sit Vinglas og Mrs. Winstanley dyppede sine Fingerspidser i en blaa Skaal med svagt duftende Vand.

»Jeg tror, jeg vil gaa lidt ned i Haven,« sagde hun, da hun havde tørret sine Fingre i Servietten. »Her er saa varmt inde i Værelserne.«

»Ja, gør du det. Jeg kommer straks ned paa Plænen og røger min Cigar.«

»Gaar du ikke med nu?«

»Nej, jeg har først en lille Forretning at afgøre med en af Folkene. Det skal ikke vare længe.«

Mrs. Winstanley kyssede paa Fingeren ad Manden og forlod Værelset, fulgt af Nora.

»Nora,« sagde Moderen, da de var komne udenfor, »hvor kunde du dog blive saa længe borte? Conrad er frygtelig vred.«

»Kære Moder, at din Mand er vred, fordi jeg har redet et Par Mile mere end sædvanligt, er dog altfor latterligt. Det gør mig ondt, at jeg ikke var hjemme og skænkede din The, og jeg gør dig med Glæde en Undskyldning derfor, men jeg indser ikke, at Kaptajn Winstanley har noget dermed at gøre.«

»Kære Barn, naar vil du dog lære at forstaa, at Conrad er dig i Faders Sted?«

»Aldrig, Moder, thi det vil han aldrig kunne blive. Jeg har haft én Fader, som jeg ærede og elskede af mit ganske Hjerte. Han kunde ikke have forlangt et Offer af mig, som jeg ikke gerne havde paalagt mig; han kunde ikke have givet mig nogen Befaling, som jeg ikke havde adlydt. Men jeg vil ikke adlyde Kaptajn Winstanley; jeg kan ikke indse, at jeg har nogen som helst Pligt imod ham.«

»Du er en pligtforglemmende Datter. Du forbitrer mit Liv ved din Stivsindethed.«

»Jeg indser ikke, at jeg i nogen Henseende kan staa din Lykke i Vejen. Du og din Mand har eders Interesser — jeg har mine. Er det da en Forbrydelse, at jeg har redet lidt længere end sædvanlig? Behøver du derfor at være højtidelig og Kaptajnen mørk, naar jeg kommer hjem?«

»Det er mere end en Forbrydelse, Nora; det er upassende.«

Nora blev blussende rød og vendte sig om mod Moderen med et halvt forfærdet, halvt indigneret Udtryk.

»Hvad mener du, Moder?«

»Jeg mener, at hvis du havde redet alene omkring i Skoven hele Dagen, vilde det have været eksentrisk, ukvindeligt for ikke at sige emanciperet. Du ved, at det altid har været en Sorg for mig, at du havde Lyst til at tilbringe dit halve Liv paa en Hesteryg. Men du var ikke alene.«

»Nej, Moder, jeg var ikke alene. Jeg fulgtes med min bedste Ven. Et af de faa Mennesker i den hele vide Verden, som har noget tilovers for mig.«

»Du glemmer, at Roderick Vawdry er Lady Mabel Ashbournes tilkommende Mand?«

»Hvorfor minder du mig om hans Forlovelse? Tror du, at Roderick og jeg nogen Sinde har glemt den? Kan han ikke være min Ven, fordi han skal være Mabel Ashbournes Mand? Og skulde vi af den Grund glemme, at han og jeg har leget sammen som Børn, at vi tænkte paa hinanden og holdt af hinanden som Broder og Søster?«

»Nora, du er gammel nok til at vide, at al denne Tale om Broder og Søster er lutter Snak. Sæt Kaptajn Winstanley og jeg havde sagt, at vi holdt af hinanden som Broder og Søster. Hvad vilde du, hvad vilde Verden have tænkt?«

»Det er en hel anden Sag,« sagde Nora. »I har ikke kendt hinanden som Børn. Det vilde alene af den Grund være umuligt,« tilføjede Nora naivt, »at du ikke længere var noget Barn, da han blev født.«

»Nok herom. Du maa gøre en Ende paa disse Rideture med Roderick. Alverden taler derom.«

»Hvem er Alverden?«

»Oberst Carteret, for Eksempel.«

»Aa han. Han bagtaler alle. Det er den eneste Maade, paa hvilken han tror at være aandrig. Kære Moder, vær dig selv og ikke et Talerør for Kaptajn Winstanley. Jeg føler mig ikke særlig lykkelig, som du kan tænke. Det eneste, jeg beder om, er Frihed. Den kunde du dog i det mindste lade mig beholde.«

De stod paa Græsplænen udenfor Dagligstuevinduerne. Mrs. Winstanley sank ned i en Kurvestol, og Nora løb efter disse sidste Ord ud i Stalden for at se, hvordan Arion havde det efter den lange Tur.

Alt var i Orden til Natten, og der var ingen Mennesker i Stalden. Den trofaste Bates, som paa denne Tid af Dagen plejede at røge sin Pibe Tobak paa Stenbænken ved Siden af Pumpen, var ikke at se noget Steds. Arion havde det udmærket, den

stod med Mulen dybt nede i duftende Kløver og med Benene indtil Knæet i frisk Straa. »Jeg haaber ikke, du er bleven daarlig af at springe over Grøfterne, min gamle Dreng,« sagde hun muntert, medens hun klappede og kærtegnede den, »og Kaptajn Winstanleys mørke Blikke røre jo ikke dig.«

Da hun gik ud af Stalden, saa hun Bates, der langsomt kom gaaende over Gaarden og tørrede sine Øjne paa sit Ærme, idet han nedslaaet hang med Hovedet.

Nora løb hen til ham med blussende Kinder. Hun anede, at der var noget galt paa Færde. Kaptajnen havde naturligvis udøst sin Vrede over hans gamle Hoved.

»Hvad er der sket, Bates?«

»Jeg har boet i dette hersens Hus, Miss Nora, i fyrretyve Aar, først som Dreng og siden som Mand, og aldrig har jeg berøvet min Herre saa meget som en Haandfuld Havre eller et Vognlys. I Deres Bedstefaders Tid var jeg Stalddreng, som De nok ved, Miss, og jeg kan huske Deres Fader, da han var den smukkeste unge Squire i halvtredsindstyve Miles Omkreds. Jeg har været knyttet til Deres Familie mere end til mit eget Kød og Blod og nu at gaa hen og rive mig op med Rode og kaste mig ud blandt fremmede paa mine gamle Dage, det er grusommere end at fælde den gamle Ceder ude paa Plænen. Det er grusommere, Miss Nora, for Cederen har ingen Fornemmelse, men jeg har et Hjærte, Miss, og det sørger — skønt det jo nok kan være, at ingen vilde savne mig her.«

Stakkels Bates lettede sit Hjærte ved dette Anfald af Veltalenhed. Han var til daglig en ordknap Mand, men naar Verden gik ham imod, fik han Tungen paa Gled, og i hans nuværende Stilling fandt han en bitter Trøst i at bruge saa mange Ord som muligt.

»Jeg forstaar dig vist ikke rigtigt, Bates,« sagde Nora, idet hun blev meget bleg, thi hun begyndte at ane, hvad der var sket. »Græd ikke, min gamle Ven, det gør mig saa ondt at se. Du mener da ikke — du kan da ikke mene, at min Moder har jaget dig bort?«

»Nej, ikke Deres Moder, Miss, Gud velsigne hende. Hun vilde ikke for aldrig det, jage den Tjener bort, som har sadlet hendes Mands Hest i tyve Aar. Nej, Miss Nora, det er Kaptajn Winstanley, som har givet mig min Afsked. Han er Herre her, Miss.«

»Men hvad har du da gjort ham? Gav han ikke nogen Grund?«

»Jo, Miss, det er det værste ved det hele. Han jog mig bort i Utide og uden at give saa meget som et Skudsmaal. Det er haardt, ikke sandt, Miss. Fyrretyve Aar paa et Sted og saa blive jaget derfra uden Skudsmaal. Det kan nok gøre en gammel Mand ondt.«

»Hvorfor siger du mig ikke Grunden, Bates? Kaptajn Winstanley maa da have sagt dig en Grund til Opsigelsen.«

»Ja, det gjorde han jo nok, Miss, men den kan jeg ikke sige.«

»Hvorfor ikke? Hvad skal det sige?«

»Fordi det er en Fornærmelse mod Dem, Miss Nora, og jeg vil ikke fornærme min gamle Herres eneste Datter. Hvis jeg ikke holdt af Dem for Deres egen Skyld, hvad De ikke maa tage mig ilde op at jeg gør, saa var jeg nødt til at holde af Dem for Deres Bedstefaders og Deres Faders Skyld. Deres Bedstefader gav mig saamæn det første Par Ridestøvler, jeg har ejet. Ja, han var en god og mild Herre, var han.«

Bates smilte ved Tanken om Ridestøvlerne, og hans vejrslagne Ansigt vædedes af et Par Taarer.

(Fortsættes.)

Buketterne.

Af

Reinhold Winter.

Oversat fra Svensk af **Anton Brå.**

Det var en stor Begivenhed i den lille By, da Hr. Jean Pierre Strømfall aabnede sin Galanterihandel i Hjørnebutiken lige overfor Raadhuset. Hele det kvindelige Samfund kom i Bevægelse og Gæring, thi smukkere Blonder, Blomster og Baand end dem, man kunde faa hos Merkurs unge Søn, havde man den Gang aldrig før set; ja, en og anden af de fine Fruer, som ad Landevejen kørte til Jernbanestationen og derfra toge med Toget til Stockholm, paastod, at man ikke en Gang i Hovedstaden fik noget »gentilere« i Modefaget, end hvad Hr. Strømfall havde paa Lager.

Det bedste af det hele var dog Hr. Strømfall selv. Da han som en straalende Sol stod op over den hidtil ikke just fremskredne Bys taagede Horisont, kunde han med sin Døbeseddel bevise, at han lige var fyldt 26 Aar. Han havde lyst, krøllet og silkeblødt Haar, om end hans Misundere paastode, at han havde Krøllejernet at takke for sine nydelige Krøller; han havde store, mellemblaa Øjne, runde, rødmussede Kinder og en Mund, som kun syntes at være skabt til at kysse med. Det eneste, som han kunde haft Grund til at beklage sig overfor Moder Natur over, var, at der i hans Hænder havde kunnet blive Stof nok til to Par af de Dimensioner, som han kunde have ønsket sig, men dette var et Minde fra en længst forsvunden og forglemt Fornedrelsestilstand, og han havde desuden opnaaet en betydelig Færdighed i at skjule sin Ulykke. Deraf kom det, at alle, der beundrede hans smukke Ansigt, hverken havde opdaget hans omfangsrige Gribeapparater eller deres stærke Kulør.

Hr. Jean Pierre Strømfall havde ikke alle sine Dage danset paa Roser, og deraf kom det vemodige Træk med Munden, som klædte ham saa fortryllende. Han saa første Gang Dagens Lys i en med Tørv tækket Husmandshytte paa Knaldbrændinge Gods i Skærtomte Sogn og blev i Daaben kaldt Jonas Peter; i fem Aars Alderen var han allerede avanceret til Gaasedreng; da han var fyldt 6 Aar, kørte han Studene for Tærskemaskinen og kunde bande som en Dragon. At læse havde han endnu ikke lært.

Men der fandtes hos Jonas Peter Stof til noget bedre end at vogte Gæs og køre med Stude. En Dag saa han en »Butiksvend« flanere paa Landevejen med et rundt Stykke Glas i Øjet og et vidunderligt Cigarrør i Munden. Da følte han en »Leidnersk« Gnist i sin Hjerne, og hans Fremtid formede sig i den Tanke: »Saadan en vil jeg ogsaa være.«

Og han blev saadan en.

Han begyndte i en Høkerforretning ved Tinghuset en halv Mil fra Knaldbrændinge, og der var det, han ødelagde sine Hænder. Men det var ogsaa der, han fik store Tanker, lærte at foragte Sild og Viktualier og afstak sin Fremtidsbane, som skulde gaa gennem den finere Handels elegantere Egne.

Da han havde sine fjorten Aar paa Bagen, drog han til Fods til Stockholm med femten Kroner i Lommen og et Par Skjorter i en Byldt paa Ryggen. Han var Smaalænding og »kom frem«. To Aar efter var han allerede en af Løverne paa Vesterlanggade, og mange Pigehjerter begyndte allerede at banke for den flotte Ungersvend bag Disken, hvis Øjne straalede saa forførerisk, medens han med dæmpet, fortrolig Stemme puttede alle de uskyldige smaa Løgne i sine Kunder, som i Handelsverdenen gaa for rede Penge.

Der var dog noget fatalt ved hans Navn.

Pigerne, som lode sig bedaare af hans Mælkebrødsansigt og søde Blikke, trak paa Smilebaandet, naar de kaldte ham Hr. Jonas. En næsvis Kammerjomfru, som med sit Herskab havde gjort en Rejse til Paris, sagde en skønne Dag til ham:

»Men hvorfor beholder De dog de underlige Navne?«

»Jeg kan da ikke kaste de Navne bort, som jeg har faaet i Daaben,« indvendte ung Jonas modfaldent.

»Nej, naturligvis,« svarede hun, »men De kan oversætte dem paa et fremmed Sprog.«

Og han oversatte dem. Jonas Peter blev til Jean Pierre. Kammerjomfruen havde herved erhvervet sig en fast Plads i hans taknemlige Hjerte.

Da han kom til Stockholm, stod det allerede klart for ham, at han maatte have sig et passende Efternavn, og derfor lavede han sig et af Navnet paa sit Fødested, Landsbyen Strømvalla. Hr. Strømvall — det lød jo ganske pænt! Han beholdt det dog kun uforandret i tre Uger. Da han saa havde hørt en Tysker udtale det paa sin Maade, gjorde han v om til f, og det blev Hr. Strømfall, som skulde gøre sig berømt i Verden. Det var et meget usædvanligt Navn, medens der fandtes en forfærdelig Mængde »—vall«er.

Men saa kom den Dag, da Hr. Strømfall fandt, at det vilde være bedre at være Nr. 1 i Skraakøbing end Nr. 10,000 i Stockholm. Og saaledes gik det til, at Galanterihandelen aabnedes i Hjørnebutiken lige overfor Raadhuset.

Han blev med et første Hane i Kurven. Alle Kunder, baade gifte og ugifte, begyndte at sværme for ham, og han behøvede blot at gøre sit Valg for at lægge sig i Hymens bløde Lænker. Og det vilde han.

Hr. Jean Pierre Strømfall havde et ømt Hjerte, og ikke et eneste af de Blikke, som blide Kvindeøjne ødslede paa ham, var aldeles spildt. Fyren havde noget af en Tyrk ved sig og fandt, at et Harem kunde være en Pokkers rar Indretning, men det turde han naturligvis ikke sige rent ud som Borger i et kristent Land og i et Samfund, hvor Sæderne næsten vare puritanske. Han var klog nok til at stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor han var, og ingen havde hidtil haft det ringeste at udsætte paa hans Rygte.

Hans Forretning blomstrede, thi al Verden vilde handle hos ham, og han var paa rette Vej til at gøre »Furore«, som han kaldte det. Og saa bleve Tankerne om at indtræde i den hellige Ægtestand mere og mere udprægede og bestemte. Han begyndte at se sig om for ramme Alvor.

Da traf det sig, at et omrejsende Skuespillerselskab kom til Byen og fik Lov til at optræde i Raadhussalen. Primadonnaen var et trediveaarigt fedladent, gammelagtigt Kvindemenneske, som spillede Preciosa i stribet Trikot og sminkede sig saa uhørt, at man med den dertil anvendte Sminke kunde male et helt Hølæs. Hun sendte hvert eneste Mandfolk milde Blikke, og Byens kvindelige Verden saa i hende kun en »Kvinde«, som man ikke vilde røre ved med en Ildtang.

Men Herrerne havde andre Tanker, og blandt dem Hr. Strømfall.

Nu skal det kun bemærkes, at han havde højere Interesser, at han kunde beundre Kunsten og i Tankerne abstrahere den fra Personlighederne. Han troede derfor kun at lægge et Træk af den fine Verdensmand for Dagen, da han den anden Teateraften kastede en vældig Rosenbuket for den »blomstrende« Preciosas Fødder.

Men en saadan Dumdristighed havde det dydige Samfund aldrig før set.

»Hvem kastede Buketten?« gik det som en Løbeild gennem Salen, og Svaret fulgte umiddelbart efter, skadefro, haanligt, bedrøvet eller fortvivlet. Hr. Strømfall! Hr. Strømfall!! Hr. Strømfall!!! Hr. Strømfall!!!!

Mangen Hovedpude vædedes af Taarer den Nat. Man havde jo faaet sort paa hvidt for, at Idealet i Hjørnebutiken var »saadan en«.

Han fik hundrede Kurve uden at fri.

Og Dagen efter stod Hjørnebutiken tom. Ingen af Byens Damer havde saa meget som den ubetydeligste Smaating at købe, ingen havde saa meget som Lyst til at prutte en halv Time for at faa en halv Alen Baand en Øre billigere.

Hr. Strømfall var dødsdømt. Et halvt Aar efter blev han nødt til at opgive sit Bo og vende det utaknemlige Skraakøbing Ryggen.

Han begyndte med at drage om som Handelsrejsende, og det lykkedes ham virkelig paa den Maade at skaffe sig Indtægter, der endog overstege hans Forventninger.

I Skraakøbing var der imidlertid en Magnet, som drog hans Hjerte til det idylliske Samfund. Det var Bager Callengrens Datter Lene, en stor, køn Pige med fin Teint, som i sin Farbroders Testamente var opført med en Faddergave paa 16,000 Kroner og kunde vente lige saa meget den Dag, hendes Fader vendte Næsen i Vejret.

Men Frøken Lene havde vist sig lige saa stræng overfor den kedelige Bukethistorie som alle de andre, og han saa ingen Udvej til at formilde hendes krænkede Følelser overfor, hvad der var passende.

»At slaa sig op ved det, som har styrtet en, er netop et Mesterstykke,« læste han en Dag i et filosofisk Værk, og straks opstod der i hans Hjerne en Idé, der fik ham til at springe op med det Udraab:

»Jeg har Lene, jeg har hende!«

Der havde været Ildebrand i Skraakøbing. Der var brændt et Par Træhytter ved Krabbegade; tre Familier var blevne husvilde og havde mistet alt deres Indbo. Nøden var stor.

Man rustede sig til en Dilettantkomedie, og Lene Callengren skulde spille første Elskerinde. Sandt at sige var hun meget klodset paa Scenen, gik indtilbens og fremsagde sine Replikker lige ud ad Landevejen, men hun havde Herrerne paa sin Side, takket være hendes 16,000 og Faderens indbringende Brødforretning.

Salen var propfuld, men Stemningen noget mat, thi man var paa det rene med, at det ikke var »comme il faut« at applaudere.

Nede ved Lamperækken til venstre sad en mystisk Herre med blaa Briller og Frakkekraven op om Ørene, vistnok fordi det trak stærkt fra Døren. Da første Akt var forbi, kastede han en stor Buket op paa Scenen, hvilken traf første Elskerinde lige paa Maven og forskrækkede hende, saa hun udstødte et hvinende Skrig. Efter anden Akt kom en dito fra samme Haand, men denne trillede hen ad Gulvet som et Hjul og lagde sig kælent op til Heltindens Barm, thi nu laa hun, saa lang hun var, paa Gulvet — hun var besvimet, fordi hendes Elskede havde bedraget hende. Da tredje Akt var forbi, susede Buket Nr. 3 gennem Luften og satte sig fast i Blondebesætningen paa hendes høje Pufærme, hvor den hang og dinglede som et Uhrlod. Frøken Lene Callengren var ude af sig selv af Henrykkelse.

Publikum var lige ved at gaa fra Forstanden af Nysgerrighed, men maatte gaa hjem uden at faa noget at vide, thi Heltinden havde listet et lille Kort ud af hver Buket og bed derpaa Tænderne sammen, som om hun vilde synke den søde Hemmelighed.

Den mystiske Buketmand var forsvunden som et Taagebillede.

Men hos Bager Callengrens brændte der to Lamper til langt ud paa Natten. Ingen vidste, hvad der gik for sig, men to Dage efter fik man det at vide, idet Skraakøbing da oversvømmedes af Kort, som paa Forsiden bar Navnene:

Jean Pierre Strømfall.
Lene Callengren.

I disse Dage skal Hjørnebutiken overfor Raadhuset atter aabnes.

I Søndags holdt Jean og Lene Bryllup.

Fra Slaget.

Der drager de tre over Heden.

Det sidste Kanonskud rullede bort,
de sidste Trommeslag døde.
Ravnen flagrede, hæs og sort,
i Ligmarkens vilde Øde.
Og alt, hvad af Ungdom og Haab og Mod
i tusinde Liv havde vugget,
var skyllet bort i den røde Flod,
som Hedens Jord havde drukket.

Der drager de tre over Heden.

Trætte til Døden og uden Ord
paa Hesteryggen de sidder;
Vej er der ikke og intet Spor
paa Hedens vildsomme Vidder.
Om det mod Hjemmet gaar eller ej,
derpaa de ikke tænker,
synes, de er paa Dødens Vej
og tyngede af dens Lænker.

Der drager de tre over Heden.

Slagets Rædsel har lagt sig haardt
paa deres Syn og Sinde,
ride gør de, men ikke bort
fra Livets blodigste Minde,
rødligt flimrer i Solens Glans
de faldne Kampfællers Navne,
rødlige blive for halvslukt Sans
de sorte, kredsende Ravne.

Der drager de tre over Heden.

Drager fra Kampen med Sorg og Saar,
med Smerter, der hede brænder,
Vinden sin Kaabe omkring dem slaar,
og ej ved de selv, hvor de ender.
Venter dem hjemme en Hustru kær,
og rødmer en Brud dem i Møde —
lidet dog synes dem Livet værd.
Med Sejrsørnen Længslerne døde.

Der drager de tre orer Heden.

Henrik Strandvold.

Barberens Historie.

Fortalt af
Ingeborg Raunkiær.

For seksten Aar siden, medens jeg arbejdede i Aarhus, fik jeg en Dag Brev om, at min Fader var meget syg og ønskede, at jeg skulde komme hjem. Jeg fulgte naturligvis Opfordringen, og da han døde, arvede jeg Huset her og Forretningen, som den Gang var meget lille. Byen var jo paa den Tid meget mindre end nu, og de fleste Folk havde for Skik at barbere sig selv, saa her var ikke meget at stifte Familie paa, men ikke desmindre tænkte jeg snart paa at gifte mig; thi naar man sætter Foden under eget Bord, saa maa man have en ved Siden af sig, ellers bliver Livet ikke til at udholde.

Jeg vidste nok, hvem jeg gerne vilde have. Jeg havde nemlig tænkt paa hende mange Gange, siden jeg første Gang saa hende, medens jeg, et Par Aar tidligere, var hjemme nogle Uger i Besøg. Hun var nu to og tyve Aar, og jeg var syv og tyve. Jeg var sammen med hende nogle Gange og var, hvad man vel kalder dødelig forelsket, og da jeg mærkede, at hun syntes ganske godt om mig, saa gik jeg lige paa og friede. Jeg sagde, at jeg holdt af hende og gerne vilde have hende til Hustru, og at min Stilling var saadan og saadan.

Hun var en klar og ærlig Natur. Hun svarede, at hun syntes bedre om mig end om nogen anden; at jeg ikke var uundværlig for hende, men at hun følte mere Tillid til mig end til nogen anden og troede, at hun kunde komme til at holde af mig. Og hvad Stillingen angik, da var den vel god nok. Hun kunde jo ogsaa arbejde.

Og saa giftede vi os.

Jeg synes, vi var meget lykkelige. Vi var nøjsomme og paapasselige begge to, og vi passede godt sammen. Jeg elskede hende, og jeg er overbevist om, at hun holdt af mig. Hun var retskaffen og velsindet, og jeg var glad for og hemmelig stolt af min Hustru.

Da et Aars Tid var gaaet, fik vi en Søn, og min Hustru, som hidtil havde tjent adskilligt ved

Etter Slaget. Efte

forskellige Smaaarbejder, maatte opgive at tjene saa meget, samtidig med at Udgifterne steg. Det trykkede os begge lidt, men gjorde intet Skaar i vor gode Forstaaelse. Tvertimod. Og efterhaanden bedredes ogsaa vore Kaar, for nu kom Jernbanen, og der blev mere at bestille for mig, nu da der kom flere Folk til Byen.

Saa en Dag — Drengen var da saa omtrent halvandet Aar — medens vi spiser til Middag, siger min Hustru: »Hør, Christian, hvad om vi lejede Gavlværelset ud? Der bor saa mange enlige Personer nu hist og her i Byen, og Kammeret deroppe staar tomt.«

»Ja,« siger jeg. »Det var jo en Idé. Men hvorfor skal vi egentlig indlade os paa det, nu da Forretningen giver tilstrækkeligt?«

»Tilstrækkeligt?« sagde hun. »Ja, ganske vist, saa længe al Ting gaar som nu, men at lade Kammeret staa saadan, naar vi kunde tjene en halv Snes Kroner ved det om Maaneden, synes jeg alligevel ikke, vi har Raad til.«

Og det havde hun ganske Ret i, for der var ikke Grund til at rutte, heller ikke til at opgive at fortjene, hvad vi kunde, og vi blev derfor enige om at pudse Kammeret op og avertere.

Vi købte Tapet og hjalp hinanden med at tapetsere. Vi købte Gardiner, røde Gardiner, som hun syede Blonder om og hængte op. Jeg malede selv Døren og Vinduet deroppe, og paa en Auktion købte vi en Jernseng og et lille Bord. Vi havde nogle Sengeklæder fra mine Forældres Tid, og en Stol tog vi fra vor egen Stue, og saa var der møbleret deroppe.

Saa averterede vi.

r Maleri af R. Ottenfeld.

Dagen efter kom der en ung Mand ind her i Barberstuen og spurgte om Værelset. Han kunde vel være paa min Alder, var Bygningssnedker og en stor, køn Fyr, som i det hele saa rigtig rar ud. Jeg kunde straks godt lide ham, og jeg gik med ham ovenpaa, og da han syntes, at Kammeret var efter hans Hoved, skønt egentlig altfor fint, sagde han, saa blev vi enige med det samme, og han gav mig 5 Kroner paa Haanden.

Saa skete nu det mærkelige, at da han er gaaet, kommer min Kone ind og spørger, hvem det var, der gik.

»Det var vor nye Lejer.«

»Gud fri os!« sagde hun, »har du lejet det ud til ham?«

»Ham?« sagde jeg og studsede, og jeg kunde ikke andet end se meget nøje paa hende.

»Hvad stirrer du saadan paa mig for?« spurgte hun.

»Kender du ham?«

»Nej,« sagde hun, »jeg har aldrig før set ham for mine Øjne.«

Og at hun talte sandt, det vidste jeg, for hun løj aldrig.

»Kan Lejemaalet ikke gaa tilbage?« spurgte hun.

»Men, Elise, hvad tænker du paa? Hvorfor skulde det gaa tilbage?«

»Kan vi ikke lade være at leje det Værelse ud?« spurgte hun uden at høre mig.

»Jamen, hvad er nu det for noget? Du var jo selv saa opsat paa, at vi skulde leje det ud og tjene de Penge.«

»Jamen jeg er ked af det.«

»Hvad er du ked af?«

»At du har lejet det ud. Kan du ikke lade det gaa tilbage?«

»Umuligt. Han har betalt paa Haanden. En Mand maa dog staa ved sit Ord. Men hvad er det, du har imod Manden, som du aldrig før har set og kun set i det Øjeblik, han gik herfra?«

Men det kunde hun ikke svare mig paa.

Hun lignede slet ikke sig selv, da hun talte om denne Sag. Det var ikke min rolige, fornuftige Hustru, som jeg hidtil havde kendt hende, og jeg forstod hende ikke. At jeg trængte ind paa hende for at faa hende til at sige, hvad der gik for sig i hendes Sind, nyttede ikke. Hun sagde, at hun kunde ikke forklare det. Hun var blot ked af, at vi skulde have denne fremmede Mand i Huset.

»Vi kan jo sige ham op til næste Maaned,« foreslog jeg.

Men hun rystede blot paa Hovedet og sagde intet.

Han flyttede altsaa ind i Huset med sine Ejendele. Jeg ved ikke, hvor det kunde være, men jeg var i daarligt Humør, da han kom. Det var vel min Hustrus anelsesfulde Væsen, der var Skyld i det.

Vi var midt i Maaneden, og jeg tænkte med Bekymring paa, at vi jo nok kom til at beholde ham i halvanden.

Han lavede sig det rigtig hyggeligt deroppe. Han havde Portræter, som han hængte paa Væggene. Han havde Pibebrædt med Piber, og han havde en Gyngestol.

Jeg kan ikke nægte, at jeg syntes godt om ham og hans Sans for Hygge, men jeg var i daarligt Humør.

»Har De ført denne Gyngestol med fra en anden By?« spurgte jeg.

»Nej,« sagde han og lo, »saa upraktisk er jeg ikke; den har jeg opsnuset her. Jeg holder nemlig saa meget af at sidde i en Gyngestol, naar jeg hviler ved min Aftenpibe.«

Han vilde have mig til at sidde i den og prøve den, og han bød mig en Pibe. Og jeg satte mig lidt og passiarede med ham, og da jeg kom ned til min Hustru, sagde jeg, at han gjorde Indtryk af at være et rigtig flinkt og godt Menneske, og det vilde hun vist selv finde, naar hun fik talt med ham, men det lod ikke til, at min Udtalelse beroligede hende.

Vi mærkede i de første Dage intet til vor Logerende deroppe. Han gik om Morgenen, før vi stod op, og naar han kom om Aftenen, gik han op paa sit Værelse uden paa nogen Maade at forstyrre os.

Men saa en Aften hørte vi ham fløjte paa Okarino deroppe.

Klokken var over otte, men det var endnu saa lyst, at jeg kunde se at læse, og min Hustru kunde se at sy, og hun sad ved Vinduet og syede paa et Forklæde til Drengen.

Hun havde været saa besynderlig tavs i de sidste Dage, hun, som ellers var saa aaben og glad, og jeg kunde ikke lade være at vogte paa hendes Væsen, der gjorde mig urolig.

Og jeg saa, at medens han spillede deroppe, standsede hendes Haands Bevægelse, og hendes Blik gled bort fra Sytøjet, og at hun ikke længer saa, hvad hun stirrede paa.

Han fløjtede »Flyv, Fugl, flyv —« og han fløjtede kønt, i alt Fald blev jeg helt underlig om Hjertet ved at høre derpaa. Hvad Indtryk det gjorde paa hende, ved jeg ikke, men hun tog sig pludselig sammen med en underlig skuddrende Bevægelse og begyndte igen at sy.

»Har du ikke set ham endnu?« spurgte jeg.

»Hvem?« spurgte hun tankefuld, som om det ikke kunde falde hende ind, at vi netop tænkte paa en og samme Person.

»Ham deroppe, naturligvis.«

»Jo. I Aften, da han kom hjem.«

»Talte I sammen?«

»Ja.«

»Naa, hvad synes du saa om ham?«

Hun svarede ikke, men jeg saa til min Bestyrtelse, at hendes Læber skælvede, og at hun græd.

»Men, Elise, hvad er der i Vejen?« udbrød jeg forskrækket.

»Aa, ingen Ting; det er jo Vanvid,« sagde hun og slog heftigt ud med Haanden og rystede trodsigt Taarerne bort.

»Det er jo umuligt, at der skulde være noget i Vejen,« mumlede hun, næsten som om hun talte til sig selv. »Du skal ikke bryde dig om det, Christian; det er blot saadant daarligt Humør, som nok gaar over.«

Men det gik ikke over.

Jeg saa, hvordan hun tæredes hen, bogstavelig tæredes hen. Hun syslede i Huset som i Drømme, og naar hun sad og legede med Barnet, vare hendes Tanker dog andet Steds, men pludselig kunde hun se paa Drengen, som om hun først nu opdagede ham, og saa græd hun over ham.

Og naar jeg vilde trøste hende og kærligt spurgte hende, hvad der dog havde forandret hende saaledes, saa stødte hun mig lempeligt fra sig og bad mig saa mindeligt om ikke at tale saaledes til hende, for hun kunde ikke taale det.

»Christian, Christian! Din Kærlighed gør mig vanvittig!« udbrød hun en Aften, efter at han igen havde fløjtet deroppe, og jeg havde gjort Forsøg paa at faa hende til at aabne sit Hjerte for mig.

»Men er jeg da i Vejen for din Lykke?« spurgte jeg, for jeg fattede ingen Ting af det hele og begyndte at tvivle om hendes Forstand. »Sig mig, hvad jeg kan gøre for dig? Er jeg ikke din bedste Ven, den, du trygt kan betro dig til?«

»Hvad har jeg vel at betro!« udbrød hun.

»Jeg ved det ikke, men noget er der, som piner dig. Kan jeg hjælpe dig, saa sig mig det. Maaske det ikke er nødvendigt, at vi begge bliver ulykkelige.«

Hun lyttede lidt og gentog det sidste, jeg havde sagt, som om der var noget i det, hun ikke ret forstod.

»Sig mig, hvad du tænker paa! Jeg forstaar det slet ikke, men er det ham deroppe, der piner dig —«

»Hvad er der med ham?« spurgte hun skarpt.

»Ja, det er jo det, jeg ikke kan begribe, men lige siden den Dag, han lejede, har der hængt en tung Sky over Huset, og du er som forvandlet.«

Hun sad længe med Haanden paa sin Pande, og tilsidst sagde hun:

»Ja, hvis det kan nytte noget, saa lad ham kun rejse.«

Jeg vilde have givet, tror jeg, Aar af mit Liv for at vide, hvad der foregik i hendes Sind, men jeg følte, at det nyttede ikke at spørge; der var en gaadefuld og stærk Idé, som fyldte hende indtil Sindssygdom, men hun var som en Mur, som mine vildeste Gisninger ikke kunde gennemtrænge.

Den næste Aften, da han var kommen hjem deroppe, gik jeg op til ham. Han sad i Gyngestolen i Skjorteærmer. Han hverken røg Pibe eller blæste paa Okarino. Han rejste sig straks og bød mig Pladsen og sagde, at det var kønt af mig at se op til ham i hans Ensomhed.

Jeg blev slet ikke glad ved den Bemærkning, og noget beklemt tog jeg Plads i hans Stol. Vi sad lidt og sagde ingen Ting, men tilsidst kunde jeg ikke udholde det længere.

»Ja, jeg er egentlig, desværre, kommen for at bede Dem rejse til den første.«

»Rejse?« spurgte han forundret.

»Ja, vi har taget anden Bestemmelse med Værelset. Vi vilde gerne beholde Dem, men det kan absolut ikke lade sig gøre.«

»Det er jeg rigtignok meget ked af,« sagde han og saa sig omkring i det rare, lille Værelse, som om han allerede var vokset saa fast her, at det bedrøvede ham, at han ikke maatte beholde det.

Jeg vilde have givet meget til, at jeg kunde have sagt til ham: »Flyt herfra straks! For Guds Skyld, flyt endnu i Aften, og rejs helt bort og kom aldrig mere igen.«

Men det var jo umuligt. Han vilde jo tro, at jeg var gaaet fra Forstanden. Jeg kunde ingen Grund give for et saadant Ønske. Jeg kunde da umulig sige, at min Hustru var som forhekset, og at jeg troede, at han var Aarsagen. Altsaa maatte jeg tie, men jeg tænkte med Gru paa, at der endnu var tre Uger til den 1ste. Og tilskyndet af denne Følelse, sagde jeg pludselig: »Hvis De kan finde et Værelse inden den 1ste, f. Eks. allerede i denne Uge, saa vil jeg være Dem forbunden, dersom De vil tage det, naturligvis paa min Bekostning.«

»Jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor De lejede mig denne Stue,« sagde han lidt bittert. »Eller har jeg maaske ikke opfyldt, hvad De ventede af mig som Lejer?«

»Vi kunde aldrig have faaet nogen behageligere Lejer,« sagde jeg, »men andre Forhold gør det desværre nødvendigt for os at sige Dem op.«

»Ja, ja, jeg maa da naturligvis flytte, men jeg er meget ked af det.«

Hvad Indtryk det gjorde paa min Kone, at han nu var sagt op, ved jeg ikke. Hun tilkendegav paa ingen Vis, hvad hun følte. Hun sad ved Vinduet med Sytøjet, da jeg kom ned, og jeg tog min Bog og satte mig ved det andet Vindue, men jeg ved ikke, hvad jeg læste.

Vi hørte hans Skridt frem og tilbage paa Loftet over vore Hoveder, og saa blev der stille. Han sad nu formodentlig i Gyngestolen deroppe med Albuen støttet paa Stolens Arm og det bøjede Hoved hvilende i Haanden. Han sad deroppe og tænkte. Hvad tænkte han vel paa? Ja, hvad tænker en saadan ensom Mand paa, naar han sidder der alene, træt efter Dagens Arbejde? Han tænker paa, at Livet er ensomt, at ingens Tanker fulgte ham om Dagen, og at ingens Smil ventede ham, da han kom hjem. Han sidder og bliver saa længselsfuld, og saa tager han sin Okarino og fløjter vemodige Melodier, der dukker op i hans Sind.

Ja, saadan var det naturligvis, og nu fløjtede han igen, men det blev kun en halv Melodi, og vi hørte ikke mere til ham den Aften.

Det var imidlertid bleven usædvanlig mørkt og begyndte at regne. Byen var som uddød. Man hørte kun Lyden af den strømmende Regn paa Gaden udenfor, og de tunge Draabers Trommen paa Gadespejlet. Henne i den lille Seng sov Barnet trygt, — og vi, hans Forældre, sad hver ved sit Vindue, tavse, uden at veksle et Ord den hele Aften, hver for sig trykkede og ulykkelige.

Hvad var det? Det var saa uhyggeligt, det hele. Saa ubaandgribeligt. Det var ingen Ting, og samtidig var det noget forfærdeligt. Var det muligt, at hun pludselig, ligesom elektrisk var bleven forelsket i denne fremmede Mand? Jeg turde ikke spørge hende om det. Det forekom mig ogsaa saa rentud ubegribeligt, at saadant noget skulde kunne ske. Men det lignede et Mirakel det, der var sket. Min frejdige, gode Hustru var forvandlet til et tavst, gaadefuldt, ulykkeligt Menneske.

Hvad der forekom mig saa besynderligt, var, at hun var saa længe om at gøre Kammeret i Stand deroppe om Dagen. Saa gjorde jeg mig et Ærinde op til hende en Dag, medens hun var deroppe. Hun hørte ikke, at jeg kom, før jeg stod i Døren. Hun sad i *hans* Gyngestol med Barnet paa Skødet og stirrede tankefuld ud i Luften.

Da hun saa mig, blev hun blussende rød, og jeg gik hen til hende og sagde: »Sig mig, hvad det er. Forbarm dig over mig, og sig mig det.«

Men hun rystede kun paa Hovedet og svarede, at det var ingen Ting.

Vi naaede Dagen, før han skulde flytte, men uden Forandring i Tingenes Tilstand. Saa kom han om Eftermiddagen ind her i Barberstuen.

Da jeg saa ham, blev jeg saa urolig, for jeg følte, at der vilde ske noget; men hvad vilde der ske? Jeg frygtede det værste. Men hvad?

»Naa, i Morgen flytter De altsaa?« hørte jeg en Stemme, der slet ikke lød som min, og jeg mærkede, at jeg rystede over hele Kroppen.

»Ja,« sagde han, og jeg syntes, at han var forunderlig rolig. »Men hvad skal vi gøre? — Jeg flytter og tager Deres Lykke med.«

»*Min* Lykke, *min* Lykke?« spurgte jeg forvildet.

»Ja, ved De det ikke? Og Deres Ulykke er min Lykke. Hvad skal vi gøre?«

Jeg brast i Graad. Gud, o Gud! Hans Lykke var min Ulykke.

»Forstaa os, hjælp os, og had os ikke!« bad han, og hans Stemme rystede.

»Har hun bedraget mig?« spurgte jeg.

»Nej,« svarede han stolt. »Hun bedrager ingen, og De raader for, hvad der skal ske.«

Hvad kunde jeg gøre? Begriber, fatter, aner De den Stilling, jeg var i? Det usynlige var bleven synligt. Det ubegribelige var den haardeste Virkelighed. Jeg følte mig saa underlig knækket. Jeg syntes at føle Lidelsen krybe ind over mig, jeg følte den suge mine Kræfter, svække min Røst og tegne Furer i min Pande.

Jeg sad der i den store Barberstol og vuggede mit ulykkelige Hoved i mine Hænder.

Saa endelig samlede jeg mig sammen og gik over til hende. Hun sad som sædvanlig ved Vinduet og syede. Drengen laa som sædvanlig paa denne Tid af Døgnet og sov trygt.

»Elise,« sagde jeg, »han vil tale med dig.«

Hun saa op med et forfærdet Blik og blev dødbleg.

»Gaa op til ham!« sagde jeg.

Ak, de Ord stødte jeg besværligt over min Tunge, og de klang igennem mig som min egen Dødsdom.

»Jeg kan ikke,« jamrede hun.

»Gaa, og tal med ham!«

Og lidt efter rejste hun sig tungt og gik. Jeg saa hende vakle over Gulvet som en beruset.

Det varede længe. En Evighed af Lidelse. Tusinde løjerlige Ting brusede igennem mig i denne Ventetid. Der var hverken Mening eller Regel i noget som helst. Jeg tror, jeg var ved at blive vanvittig. Jeg følte Lyst til at dunke mit Hoved rasende, rasende ind i Væggen, — Lyst til at stikke og skære i mig selv, for at komme til at fornemme legemlig Smerte, som kunde døve den Pinsel, der hærgede mit Sind. Og jeg husker, at jeg tænkte paa at løbe min Vej, afsted udad, hvorhen var mig ligegyldigt, blot løbe, løbe ud over den vide Verden, Dag og Nat, blot tænkende paa at løbe og glemme alt andet.

Men der laa min lille Dreng i sin Seng, min dejlige, lille Dreng, og jeg kastede mig paa Knæ ved hans Seng og borede Ansigtet ned i hans lille Dyne for at dæmpe Lyden af min hulkende Graad.

Ingen af os sov den Nat, og den næste Morgen lignede vi mere tre Spøgelser end tre Mennesker, saadan havde de forløbne Timers Liv raset i os. Vi var alle tre ulykkelige, men vi var blevne rolige. Kun pintes jeg af det ubegribelige i disse to Menneskers Kærlighed. Støttet til alt, hvad jeg vidste om Mennesker, vægrede jeg mig ved at tro paa denne pludselige, gensidige og uafvendelige Tiltrækning, der havde aabenbaret sig og været forstaaet af dem begge, uden Handlinger og uden Ord. Men jeg saa Kendsgerningen for mine Øjne.

Saa kom Skilsmisseforberedelserne. Disse pinlige og unyttige Forsøg paa at holde Mennesker bundne sammen imod Naturens Vilje. Disse Formaliteter var endnu ubehageligere end Skandalen.

Skandalen havde for Resten sine gode Sider, eller i alt Fald én: Den bragte mig flere Kunder. Folk lod deres egne Barberknive ligge og gik til Barberen for at se paa ham, medens de lod sig rage af ham. Det irriterede mig kun lidt. Mit indre Livs Tilstand gjorde mig ufølsom og ligegyldig for den Slags Smaating, og jeg forsikrer, at jeg ikke en eneste Gang i hin Tid har tænkt paa, at det kunde tilfredsstille mig at skære Halsen over paa nogen af Kunderne.

Min Hustru flyttede ud paa Landet til en Tante. Hun arbejdede der som Pige, og i de tre lange Separationsaar var hun ikke i Byen. Jeg rejste en Gang imellem ud til hende med Drengen, som hun længtes saa forfærdeligt efter. Hun »laante« ham endog en Gang imellem en Uges Tid, og skønt her var saa grumme tomt herhjemme, naar han var borte, kunde det dog forsone mig at vide, at han var hos sin Moder, hos den, der holdt af ham, som jeg selv. Jeg undte hende denne Glæde. Jeg vidste, at hun led mere end jeg. Og jeg vidste, at hun aldrig kunde blive lykkelig, saa længe hun ikke havde Vished for, at jeg var det.

Naa, jeg blev lykkelig igen. Der kom igen Harmoni i mit Liv, men den kom ikke lige straks.

Han var bestandig i Byen. Han arbejdede som en Hest, næsten baade Nat og Dag, og der var

vist ikke megen Tid til at blæse Okarino, eller sidde i Gyngestolen og røge om Aftenen. Da et Aar var gaaet, arbejdede han ikke længere i andres Brød, men var sin egen Mand, og jeg saa, hvordan han sled, og jeg misundte ham næsten, at han havde nogen at slide saadan for.

De tre Aar fik Ende en Gang, men det var tre lange Aar, med lange, tungsindige Aftener baade Sommer og Vinter. Jeg ønskede undertiden, naar Drengen sov, og jeg sad alene, at jeg kunde blæse Okarino.

De giftede sig, kort efter at de tre Aar var gaaede, og jeg er gift igen forlængst. De har tre Børn og jeg har fem, foruden den ældste, — hendes og min Dreng —, der er snart her og snart der og lige afholdt af alle Parter.

Der er ingen Bitterhed imellem nogen af os, men maaske en Smule Vemod i Erindringen om hin skæbnesvangre Tid. Men Erindringen har tabt sin Bitterhed i de Glæder, som Livet senere har bragt os alle. Jeg har jo Familie igen og er ikke en ensom Mand længere. Min Hustru er en fortræffelig Ven, og det gør mig kun ondt, at Livet er strængere for hende end for mig. Hun maa arbejde hele Dagen i Huset og med Børnene, og det er hende, som Forstyrrelserne gaa ud over om Natten, men hun er saa taalmodig. Jeg beundrer hendes Taalmod og Udholdenhed. Hun arbejder, og jeg tjener Pengene, men min Bestilling er ingen Ting imod hendes. Min Bestilling er ikke et Arbejde, men en Syssel, — egentlig ikke en Mands Kræfter værd.

Jeg har længe tænkt paa, hvad jeg kunde gøre for hende, thi tænk, hvor daarligt hun er stillet, hvis jeg falder fra! Nu har jeg meldt mig ind i en Slags Forening til gensidig Forsikring, saa at hun faar tusinde Kroner den Dag, jeg dør, men hvad er tusinde Kroner til hende med de fem smaa Børn, som endnu længe vil hindre hende i at tjene noget? Og naar hun saa endelig faar Hænderne fri, hvad skulde hun saa kunne tjene. Stakkel! saadan som Kvindearbejde lønnes?

Jeg tænker paa disse Ting med Bekymring, men det trøster mig at vide, at i værste Fald vil mine Venner hjælpe dette kjærlige, taalmodige, trofaste Menneske.

Mine Venner? ja, for jeg har i Elise og hendes Mand to Venner, der aldrig, saa længe de selv ejer en Stump, vil lade mig eller nogen af mine lide Nød. Og jeg tør tage imod Beviser paa deres Hengivenhed, den, jeg i sin Tid betalte med Draaber af mit Hjerteblod.

Fra Samfundets Kroge

Fra Landet. Tjenestedrengen.

Maa jeg faa Lov at vise dig Jens Peter; han er en af mine Skoledrenge nu, men jeg har kendt ham allerede længe, før han naaede Skolen. Jeg fik den første Hilsen fra ham den Gang, hans Bedstefader kom og meddelte mig til Indførelse i Ministerialbogen, at han var kommen til Verden. Sagen var nemlig den, at Jens Peter »ingen« Fader havde, og saa maatte den gamle, udslidte Bedstefader, Indsidder Per Nielsen, op at meddele, at hans Datter havde faaet sig en Søn.

»Det var jo det bedste, om saa'n et Kræ kunde dø,« sagde den gamle; »vi ka' jo itte ha'e ham hos os, og Marie ka' jo heller itte ha'e ham; hun skulde jo da ud at tjene igen, naar hun nu faar dette overstaaet.« — »Ja, det bedste var jo, om Vorherre vilde ta'e ham, for saa fik han det jo meget bedre, end vi kan gøre det for ham,« vedblev den gamle, idet han pludselig blev religiøs og mindedes fra sin Børnelærdom, at Vorherre har saadan et godt Sted med Blomster og Sukker og grønne Enge, hvor den Slags uskyldige Lam komme hen. —

»Hm — mærkeligt nok, at han ikke tager saadanne Fyre til sig, medens de er smaa, thi saa blev de sparede for mange Puf og Stød igennem et langt og trælsomt Liv,« tænkte jeg lidt ironisk.

Imidlertid, Jens Peter voksede op, endskønt der ikke blev taget blidt paa ham, hverken da han laa i Svøb eller senere, og han levede trods alle gode Ønsker om, at han maatte dø, og trods Kulde og daarlig Ernæring.

Da Jens Peter var mellem 5 og 6 Aar, traf jeg ham en Sommereftermiddag udenfor Indsidder Niels Jensens Hus. Han var ene hjemme og laa og rodede i en Vejgrøft; beskidt var han og barbenet og barhovedet, men dette generede ham aabenbart ikke i mindste Maade, tværtimod, han syntes endogsaa at være fuldstændig tilfreds med Tilværelsen, saa helt lykkelig ud og lo over hele Ansigtet.

»Hvor er din Mor?« spurgte jeg ham.

»Hun er ude at tjene.«

»Kommer hun aldrig hjem og ser til dig?« spurgte jeg videre.

»Jo, somme Tider.«

»Er du saa glad?«

»Nej,« sagde Jens Peter, og der er ingen Tvivl om, at han mente det.

»Hvorfor er du ikke glad, naar Mor kommer?«

»Ikke for noget,« og Jens Peter vendte sig atter til sit Grøftesnavs.

Naa, han havde sikkert heller ingen særlig Grund til at være glad for Mor, for hun brød sig ikke saa meget om ham; hun maatte jo betale det halve af sin surt fortjente Løn for at faa ham »opdraget«, da Faderen ingen Ting betalte til sit Barn, eftersom han var stukket af til Amerika, før Jens Peter kom til Verden.

Moderens stadige Tanke var derfor den at faa Drengen ud at tjene, og da Jens Peter var $6^1/_2$ Aar, altsaa før han begyndte at gaa i Skole, kom han da ogsaa hen til Gaardmand Jens Nielsen i L. Han skulde ingen anden Løn have end Kosten, men saa havde Gaardmanden ogsaa lovet at beholde ham om Vinteren og lade ham gaa i Skole. Det var gode Betingelser for Marie, men de vare ikke saa gode for Jens Peter.

Hidtil havde det dog været saa, at han havde faaet Lov til at være Barn og lege med sit Grøftesnavs, og hvad der nu ellers kunde falde af, men nu var det forbi. Nu var der ingen i hele Verden, der tænkte paa, at Jens Peter var et Barn; han maatte tidlig op om Morgenen og flytte Køer og Faar, vande dem om Middagen og Aftenen, feje og luge i Gaarden og udføre de hundrede Smaating, der kan forefalde paa et Gaardsted, saa han havde nok at bestille hele Dagen. Ingen formente at have nogen Forpligtelse til at tale godt til ham, om Venlighed og Kærlighed var der nu slet ikke Tale. Manden sagde ikke noget til ham, uden naar han satte ham til et eller andet Arbejde, og Folkene, Karlen og Halvkarlen, drillede ham undertiden, men brugte ham ellers udenfor Arbejdstiden til at udføre et eller andet Ærinde for dem selv. Det er derfor ikke for meget sagt, at ingen paa hele Gaarden sled mere eller havde længere Arbejdstid end Jens Peter, thi denne var ikke saa sjælden om Sommeren fra Kl. 4 om Morgenen til 9 à 10 om Aftenen.

Nu har Jens Peter været der paa Gaarden i fire Aar, og nu vilde jeg gerne vise ham frem, som han ser ud, naar han en Gang imellem kommer i Skole. Det sker ikke saa meget tit. I de fire Aar har han besøgt Skolen 215 Gange; det er 50 Gange om Aaret eller i Gennemsnit én Gang om Ugen. Om Sommeren kommer han næsten aldrig; jo, lad mig ikke glemme: han kommer hver Dag i Maj Maaned. Grunden hertil er den, at hans Husbond har regnet ud, at naar han gaar i Skole hver Dag i denne Maaned, saa er Mulkten for Udeblivelse fra Skolen i Juni kun 6 Øre pr. Dag og i Juli 12 Øre. Efter Ferien i August Maaned begyndes der igen forfra med 6 Øre i September og 12 Øre i Oktober; det bliver allerhøjest 4 Kr. for alle fire Maaneder, og det kan udmærket godt betale sig at erlægge denne Mulkt; Jens Peter bliver endda billig Arbejdskraft, og det er jo derpaa, det kommer an. Det er nu rigtignok ikke enhver Husbond, der kan regne saa godt; men Gaardmand Jens Nielsen er ogsaa en af Egnens Foregangsmænd og Medlem baade af Sogneraad og Skolekommission.

Naar han nu en enkelt Dag i Juni eller Juli kommer i Skole, saa spiser han allerførst sin Mellemmad, før Læreren kommer. Han kan nok trænge til den, thi han har været oppe siden Kl. 4 og forrettet mange Ting, flyttet Køer og andet, før han gik i Skole. Den første Time bruges almindelig til Undervisning i Religion, og det passer for saa vidt godt, for Jens Peter falder straks i Søvn. Der er nu ikke noget ved den Sag at gøre, og han ved ogsaa godt, at han faar Lov at sove, for det trænger han aabenbart meget mere til end til at lære at kende f. Eks. Frelsens Orden eller andre teologiske Mærkværdigheder. Naar saa Jens Peter har sovet en Times Tid, saa hjælper det lidt, og saa kan han nok regne og skrive lidt, selv om det nu aldrig er saa forskrækkelig meget; men han er mærkelig nok ikke saa daarlig endda.

Men du skulde se, hvor han er forslæbt. Han ligner en gammel, udslidt Daglejer. Ryggen er krum, Brystet smalt, Hovedet ludende. Han har uformelig store Hænder — om Vinteren ere de fulde af Frostknuder — tynde, kalveknæede Ben og saa et Par vældige store Træsko med Jernbeslag paa Fødderne. Løfte Benene bruger han ikke, nej, han slæber Fødderne hen ad Gulvet, og saa kommer Jens Peter traskende op med sit Regnestykke, og naar han saa faar Ros trods det, at Stykket maaske ikke er saa ganske rigtigt, saa ser han taknemlig op med sine barnlige, troskyldige Øjne, men kun for et Øjeblik, saa slaar han dem atter ned og trasker tilbage til sin Plads. Det er egentlig nogle underlige Øjne, han har; de passe ligesom ikke til hele den øvrige Person, thi de ere det eneste hos ham, hvori Barnet endnu ligger gemt; og naar jeg ser ind i dem, saa faar jeg Troen paa, at der kunde nok blive en fri og frejdig Skabning endnu af Jens Peter, naar han kom bort fra Slæbet og Sliddet, fik Lov til at være Barn og fik at mærke, at der er noget i Verden, der hedder Kærlighed. Men der er ingen, der vil være den barmhjer'ige Samaritan, baade den ene og den anden gaar forbi, og Jens Peter faar Lov at gaa sin ene Gang igennem hele Skoletiden. Han faar aldrig mere Lov at være Barn, hans Barndomstid blev afsluttet, da han var $6^1/_2$ Aar.

Naar han bliver 13 Aar, bliver han ved Velvilje fra Skolekommissionens Side udskreven af Skolen; saa bliver han konfirmeret, og hvordan gaar det saa? Ja, hvordan er det gaaet andre? Det er ikke saa vanskeligt at være Profet paa det Omraade. Naar han bliver 23 eller 24 Aar, ja maaske før, saa bliver han, tvungen af Nødvendighed, gift over Hals og Hoved, saa bliver han Indsidder og har maaske hverken Bord eller Stol eller Seng at sætte i sin fattige Stue, og hvor skulde han vel faa det fra? Saa kan han gaa paa en Herregaard eller en Bondegaard Dag ud og Dag ind igennem et langt og trælsomt Liv uden anden Tanke end den, hvor Føden skal komme fra. Han vil faa Børn, andre smaa Jens Petere, der vil komme ud at tjene ved 7 Aars Alderen, og den samme Historie vil begynde forfra, hvis der da ikke en Dag kommer et Tordenskrald, der vækker Samfundets Samvittighed og faar Jens Peter og alle hans Brødre til at rejse Hovedet op, som han gør nu, naar jeg roser ham for hans Regnestykke.

Der er nemlig et Glimt i Øjet og en Sjæl — ogsaa i Jens Peter.

P. Ch. Hansen.

Opgaver.

Gaade.

I første Led man spiser med det andet;
men der er Steder, hvor man gør det ej;
tag over denne Brander kun paa Vej;
jeg finder selv den overmaade vandet.
Det sidste lidt saa' Læger man kurere,
men ej det Hele for det Hele, thi
du er vist enig, Læser, med mig i,
at det for inkurabelt maa passere.

Logogrif.

15. 16. 2. 3. 4. 14. 13.
Hvad tit paa Firmamentet vist du saa'.
8. 9. 5. 10.
med det kan glad du gennem Livet gaa,
18. 1. 15. 21.
for dette manges Hoved faldet er;
19. 18. 5. 5. 9.
af dette baade Vand og Vind man ser,
1. 6. 5. 12. 9.
hvad her du har, kun frem af Jorden gaar,
22. 11. 15.
tit dette man i muntert Gilde faar.
20. 17. 3. 15. 16.
Og hvad der mange Men'sker frelst jo har
7. 4. 6. 15.
og dette Navn saa mange ogsaa har.
1—22.
Et Sorgspil, men dog med Munterhed
fra gamle Dage, saa du ved Besked.

Hermed følger et Tillæg.

Klovnen og Elefanten.

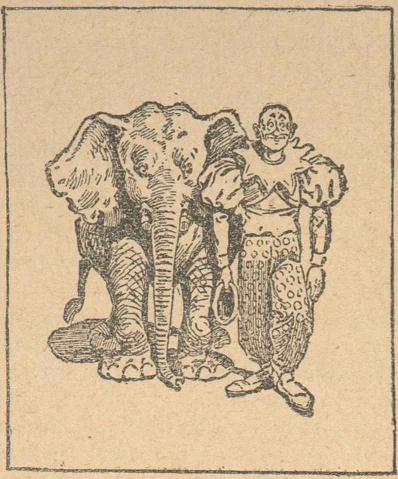

1.

2.

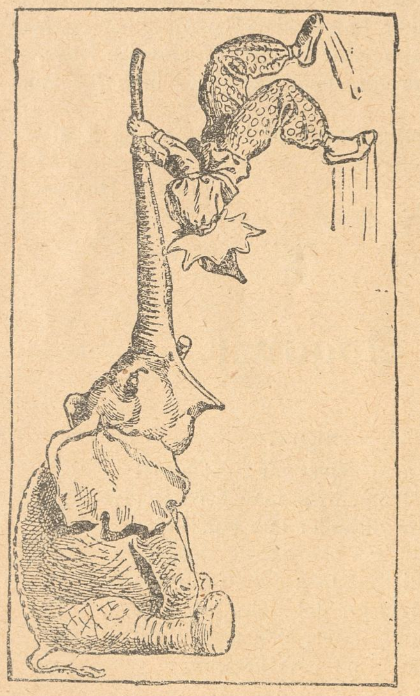

3.

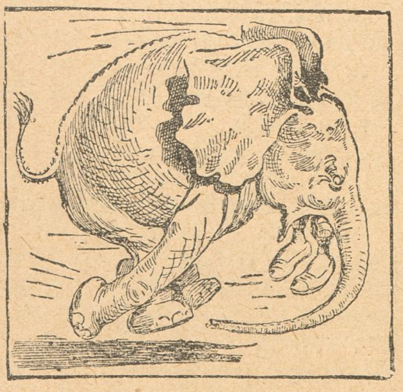

4.

Kautschukmanden i det private Liv.

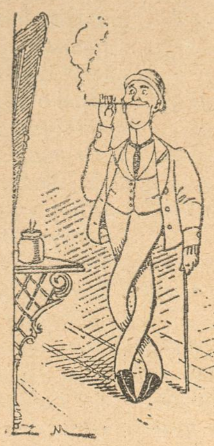

1.

2.

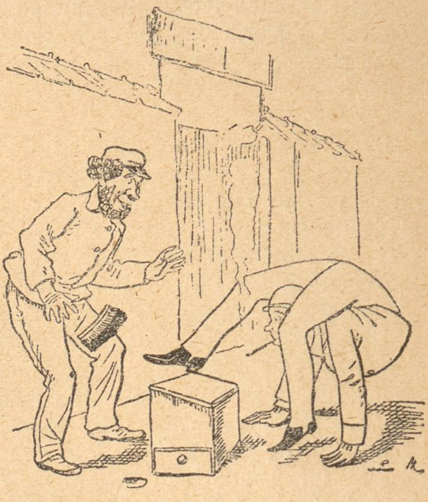

3.

4.

5,

Mørk Tale.

Hvad er det, som alle har haft, som ingen faar mere end en Gang, skønt det kommer igen flere Gange aarlig?

Løsning paa »Firkantet Nød« i Nr. 27

B ø g e n
Ø g e n e
G e d e n
E n e l v
N e r v a

Løsning paa »Mørk Tale« i Nr. 27.
Vin — Drue.

Løsning paa Logogrif i Nr. 23.
Kakkelovn.

Løsning paa Gaade i Nr. 23.
Bord-Opsats.

Fiksérbillede I.

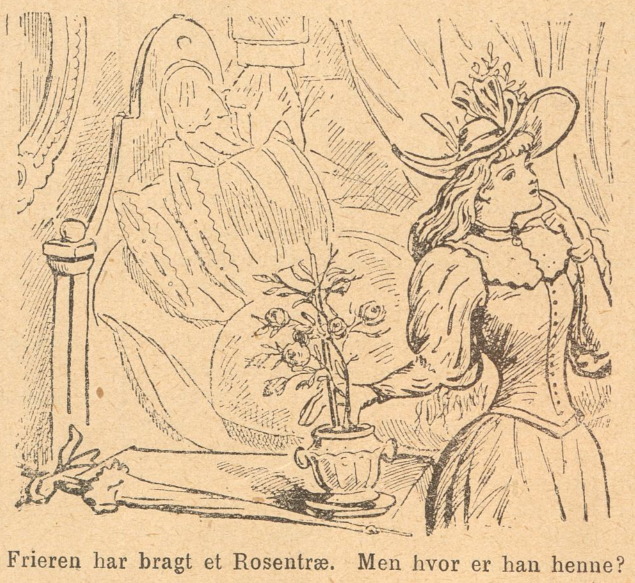

Frieren har bragt et Rosentræ. Men hvor er han henne?

Fiksérbillede II.

Professoren er i sit Studereværelse — men hvor?

Indhold.

Billeder: I Parken. Efter Maleri af W. Menzler. — Efter Slaget. Efter Maleri af R. Ottenfeld. — Klovnen og Elefanten. Humoreske i 4 Billeder. — Kautschukmanden i det private Liv. Humoreske i 5 Billeder. — 2 Fiksérbilleder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Buketterne. Af Reinhold Winther. — Fra Slaget. Digt af Henrik Strandvold. — Barberens Historie. Af Ingeborg Raunkiær — Fra Landet. Tjenestedrengen. Af P. Ch. Hansen. — Opgaver. — Romantillæg: En fattig ung Mands Eventyr. Af Octave Feuillet. — Prinsessen af Aljaska. Af Henry Savage.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 29 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 19. April. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Domkirken i Antwerpen.

NORA.

Roman
af
E. Braddon.

(Fortsat.)

»Bates,« sagde Nora med Fasthed, »jeg forlanger at faa at vide, af hvilken Grund Kaptajnen jager dig ud af Huset.«

»Det kan jeg ikke saadan sige, Miss.«

»Men du skal. Jeg befaler dig det. Husk, at du endnu er min Tjener, og da du altid har været mig en tro Tjener, vil du vel ikke være ulydig imod mig nu, da vi skal skilles. Jeg vil have at vide, hvad Kaptajn Winstanley har sagt; selv om hans Ord har været fornærmelige imod mig, vil det dog ikke overraske eller saare mig synderligt. Der er ikke nogen Følelse for ham hos mig, som kan blive ødelagt, saa du skal ikke være bange for at bedrøve mig, Bates. Jeg foragter ham altfor meget dertil.«

»Det glæder mig, Miss. Bliv blot ved at foragte ham. De kan aldrig foragte ham saa meget, som han fortjener.«

»Naa, Bates, hvad sagde han saa?«

»Han sagde, at jeg var en gammel Idiot eller Kæltring; han vidste ikke rigtig hvilken af Delene. Jeg havde været Mellemmand mellem Dem og Mr. Vawdry og havde opmuntret Dem til at møde den unge Herre i Skoven, og jeg havde aldrig givet Deres Stedfader, Kaptajnen, et Vink om, hvad der foregik bag hans Ryg. Han sagde, at jeg havde baaret mig skammeligt ad, og at jeg var Skyld i, at De kom i Folkemunde, fordi jeg ikke havde hindret Dem i at bringe Skam over Deres Familie. Ser De, Miss, saadan sagde han, og saa kan det jo nok være, at jeg blev lidt hidsig og sagde ham min Mening, for pludselig vendte han sig om imod mig og sagde, at jeg kunde forlade Huset endnu i Aften, men noget Skudsmaal skulde jeg ikke vente mig af ham, og saa talte han min Løn op for Næsen af mig. Men jeg gik min Vej og lod hans Penge ligge paa Bordet. Jeg trænger Gud ske Lov ikke. Jeg har haft en god Plads og har ogsaa lagt lidt op, saa jeg behøver ikke at snavse mine Fingre til med at røre ved hans Penge.«

»Og du tager bort i Aften, Bates?« spurgte Nora, som næppe vilde tro sine egne Øren.

At Kaptajn Winstanley havde omtalt hende og Roderick fornærmeligt, rørte hende kun lidt. Det var Sandhed, hun nylig havde sagt, at hun foragtede ham for dybt til at tage sig hans Forhaanelser nær. Men at han havde afskediget hendes Faders gamle Tjener, som han havde solgt hans gamle Hest, at denne brave, gamle Mand, som var bleven graa i hendes fædrene Hjem, som kunde huske hendes Fader fra hans tidligste Ungdom — denne tro Tjener skulde kastes paa Døren af en Landstryger, en forløben Eventyrer, som havde ægtet hendes Moder af de laveste Bevæggrunde — alt dette greb Nora og vakte en retfærdig Harme i hendes Bryst.

Hun beherskede sig dog saa vidt, at hun kunde tale roligt til Bates; men hendes Ansigt var blegt af undertrykt Raseri, hendes Øjne flammede, og hendes Læber skælvede, medens hun talte.

»Du skal ikke bryde dig derom, Bates,« sagde hun venligt. Jeg skal skaffe dig en god Plads inden Klokken ti i Aften. Pak dit Tøj og vær parat til at tage bort, naar jeg siger det. Men du maa først sadle Arion.«

»Gud velsigne Dem, Miss Nora, De vil da ikke ride ud i Aften? Arion er træt.«

»Det ved jeg nok — men han kan godt tage en lille Tur endnu; jeg har været inde at se til ham. Skynd dig nu blot — om et Øjeblik er jeg her igen. Om jeg saa skal ride ham ihjel i Aften, saa skal han ikke skaanes, vil jeg sige dig. Han vilde jo ikke give dig noget Skudsmaal, ikke sandt?« sagde Nora med en bitter Latter. »Bryd dig ikke derom, Bates; jeg skal give dig Skudsmaal, og jeg skal skaffe dig Plads.«

Hun løb hurtigt bort og var forsvunden, før Bates kunde komme sig af sin Forundring. Der var ikke den unge Dame til, der kunde maale sig med hende. Hvad vilde han ikke have gjort for hende — han kunde udgyde sit Blod, om hun vilde forlange det. Ak Gud! Og hende skulde han ikke tjene mere, ikke mere ride med hende gennem Skovene. Der kunde ikke have ramt Bates nogen tungere Sorg end den, at skilles fra denne Rytterske og hendes Hest. Hvad havde han at leve for uden disse fortrolige Ansigter, mellem hvilke han var bleven en gammel Mand? Skilt fra disse kære, vante Omgivelser, havde han intet fast Støttepunkt her i Verden. Der vilde ikke mere være nogen Mening i hans Tilværelse. Bates hørte lige saa naturligt hjemme her, som et Skaldyr paa sin Banke.

Han gik ind i Selekammeret og hentede Miss Tempests nydelige Saddel, trak Arion ud af Baasen, striglede den og børstede dens Hove, en Proces, som det forvænte Dyr syntes tilbøjelig til at modsætte sig paa Grund af den usædvanlige Tid. Bates udstødte tunge Suk ved dette Arbejde og aftørrede mere end én Taare med Bagen af sin Haand. Det var smukt af Miss Tempest, at hun vilde skaffe ham en anden Plads, men han følte paa sig, at han passede ikke til at komme i en ny Tjeneste. Han vilde hellere leje sig et lille Værelse hos en af Husmændene i Beechdale, han havde sparet sig saa meget sammen, at han kunde leve nogenlunde sorgfrit, og naar det hele var forbi, vilde han blive begravet paa Kirkegaarden, som han hver Søndag havde passeret paa Vejen til Kirken.

Han var næppe bleven færdig med disse sørgelige Tanker og Arions Toilette, før Miss Tempest viste sig i Stalddøren. Hun stod fuldt færdig i Ridedragten og havde taget sin krogede Ridepisk med for selv at kunne aabne de mange Led i Skoven.

»Er det ikke bedst, at jeg følger med, Miss?« spurgte Bates, idet han hjalp hende op i Sadlen.

»Nej, Bates, du ved jo, at du er bleven afskediget. Det gaar ikke an, at du tager en af Kaptajn Winstanleys Heste. Han kunde gerne lade dig arrestere for Hestetyveri.«

»Ja, det er ogsaa sandt — Jøsses! det kunde ligne ham!« sagde Bates grinende. »Men jeg sagde ham min Mening, det kan De stole paa, Miss; det vil altid være mig en Trøst at tænke derpaa. De vilde ikke have troet, at det var Deres Faders gamle Tjener, dersom De havde hørt mig. Det gik ganske af sig selv — det var ligesom jeg havde faaet en hel Ordbog paa Enden af min Tunge.«

»Vil du lukke Ledet op?« spurgte Nora. »Jeg rider ud gennem Krattet.«

Bates aabnede Ledet under den gamle Stenbue, og Nora red langsomt bort.

Det var en henrivende Aften; langt nede i Vest rødmede det endnu efter Solnedgangen. Selv nu, da Noras Hjerte var ved at sprænges af Harme og Sorg, følte hun sig betaget af Landskabets Storhed. Hun red stadig langsomt for ikke at overanstrenge Arion og saa sig om med Øjne, der var fugtige af Længsel og saaret Stolthed. Det forekom hende, at hun kun havde Naturen tilbage af alt det skønne, hun havde været omgivet af i sit Liv. Sin kære Fader havde hun mistet, netop som hun ret havde lært at forstaa hans ædle Hjerte; hendes Moder var en mild, smilende Dukke, til hvem hun aldrig kunde have Fortrolighed; hendes Moders Mand var hendes uforsonlige Fjende; og Roderick, hendes Barndoms eneste Ven — der kunde have været saa meget for hende — havde givet sig bort til en anden. Hun var ganske alene. Da hun kom ud af de snevre Skovstier og befandt sig paa Hovedlandevejen til Briarwood, satte hun Hesten i Trav; thi det begyndte allerede at blive mørkt, og hun beregnede, at Klokken vilde blive elleve, inden hun kunde være tilbage paa Abbediet. Og naar Klokken slog elleve, blev alle Døre lukkede, og Kaptajnen gik selv en Runde for at overbevise sig derom, ligesom en Fangevogter. Hvad vilde han sige, hvis hun ikke kom hjem, inden Porten blev lukket og Nøglerne afleveredes til den strenge Herre?

Endelig øjnede hun Briarwood over de mørke Trægrupper. Gitterporten stod aaben og Nora red uden videre op Hovedindgangen.

Roderick Vawdry stod og røg en Pibe Tobak i Forhallen. Da han saa Nora komme ridende, kastede han Cigaren og løb ned ad Trinene for at modtage hende.

»Hvad er der sket, Nora?« spurgte han urolig, med et bekymret Udtryk.

Det kunde ikke være andet end et pludseligt Dødsfald eller maaske noget endnu værre, som bragte hende til at komme til ham paa denne Tid af Aftenen; hun saa desuden saa bleg og overanstrengt ud. Hendes Læber skælvede, og hun kunde ikke straks finde Ord til at udtale, hvad hun havde paa Hjertet.

»Hvad er der hændet, Nora?« spurgte han atter, idet han greb hendes Haand og saa paa hende fuld af Deltagelse.

»Vistnok meget lidt — efter andres Mening — men grumme meget efter min. Jeg er kommen for at bede Dem gøre mig en Tjeneste.«

»Hundrede, om De vil. Og naar jeg har opfyldt dem, takker jeg Dem oven i Købet. Men vil De ikke komme indenfor og faa noget The eller Vin eller en anden Forfriskning efter den lange Tur.«

»Nej, mange Tak. Jeg tør ikke spilde et Øjeblik. Det er snart helt mørkt, og Kaptajnen lukker desuden alt af Klokken elleve.«

Roderick nænnede ikke at sige hende, at hun sikkert ikke naaede hjem i rette Tid. Med vældig Røst kaldte han paa en Tjener og befalede ham at sadle hans Ridehest.

»Hvor er Deres Rideknægt, Nora?« spurgte han; først nu faldt det ham ind, at hun var alene.

»Jeg har ingen. Det er netop derfor, jeg kommer til Dem. Kaptajn Winstanley har afskediget Bates — eller rettere sagt — han har jaget ham paa Porten, uden at give ham saa meget som et Skudsmaal.«

»Afskediget gamle Bates, Deres Faders tro Tjener! Men hvorfor i al Verden har han gjort det?«

»Jeg vil helst lade være at sige Dem Grunden, da den er en Fornærmelse imod mig. Men jeg behøver vist ikke at sige Dem, at det hverken er Drukkenskab eller Uredelighed eller nogen anden Handling, som en hæderlig Mand behøver at skamme sig over. Han er bleven jaget bort for en Fejl, jeg har begaaet, eller en Handling, som Kaptajn Winstanley behager at have noget imod. Han staar nu uden Hjem, efter at have tjent i vor Familie i fyrretyve Aar. Jeg vil nu bede Dem, Roric, tage Bates i Deres Tjeneste. Han tager sig jo ikke saa godt ud som en ung Mand, men han er saa meget mere paalidelig. Men jeg behøver jo ikke at sige noget til hans Anbefaling; De kender jo tilfulde alle hans gode Egenskaber. Han er en udmærket Hestepasser, og jeg har hørt Fader sige, at han forstaar sig bedre paa syge Heste end de fleste Dyrlæger. Jeg tror ikke, De vil blive misfornøjet med ham. Ja, kære Roric, det er det, jeg vil bede Dem gøre for mig — vil De tage Bates?«

»Ja, jeg vilde tage tyve Bates'er, hvis De bad mig derom. Det er jo ikke noget at tale om. Jeg trænger netop til saadan en Mand.«

Nora følte sig paa én Gang glad og let. Der var dog endnu noget i Verden, der hed Venskab. Livet var ikke altid mørkt og sørgeligt. Hun glemte i dette Øjeblik ganske, at Roderick tilhørte en anden Kvinde. Hun glemte altid dette lille Faktum, naar hun og Roderick var sammen; det var kun, naar hun var alene, at denne Kendsgerning tydelig fremstillede sig for hende.

»Jeg er Dem saa taknemmelig derfor, Roric,« udbrød hun, idet hun saa paa ham med et Blik fuldt af rørende Taknemmelighed og Kærlighed. »Jeg kan ikke sige, hvor let jeg føler mig nu. Jeg var overbevist om, at De vilde gøre mig denne Tjeneste. Og dog — tænk, om De havde sagt nej! Det er altfor frygteligt at tænke sig en saadan Mulighed. Stakkels gamle Bates boende i Beechdale, levende af sin Smule Sparepenge. Naar jeg bliver myndig, kan jeg give ham en ordentlig Pension, men for Øjeblikket har jeg ikke meget tilbage af mine knapt tilmaalte Lommepenge. Og nu god Nat; jeg maa se at komme hjem saa hurtigt som muligt.«

»Ja, men jeg følger med,« svarede Roderick, og atter raabte han over mod Stalden: »Hvor bliver Hesten af?«

En Staldkarl førte Hesten frem, et stærkt, svært bygget Dyr, som Mr. Vawdry kun brugte i daarligt Vejr, til Natteudflugter og alle Slags Ekstrature. Til Trods for Noras Protester, var Roderick hurtigt i Sadlen og ved Noras Side, og af Sted gik det ud paa Landevejen.

De red længe i Tavshed; Nora havde kun sjældent set sin gamle Ven saa tankefuld. Mørket blev tættere og tættere, Stjernerne blinkede paa den klare Himmel, først en enkelt, siden et helt Myldr. Bladene hvislede og raslede hemmelighedsfuldt under Hestenes Hove, idet Nora og hendes Ledsager red ned ad et stejlt Højdedrag.

»Hvor jeg hader denne Winstanley!« sagde Roderick. »Jeg frygter for, at han gør Deres Liv ulykkeligt.«

»Jeg kan ikke sige, han gør det lykkeligt,« svarede Nora roligt, »men da Moder giftede sig igen, ventede jeg sandelig ikke nogen Lykke. Men ventede jeg ikke megen Glæde efter Faders Død, saa haabede jeg i det mindste, at jeg havde faaet Fred. Jeg er bleven sørgelig skuffet.«

»Han er en Skurk! Jeg havde Lyst til a

kvæle ham, hvis jeg kunde komme til det,« sagde Roderick, hvis Øjne gnistrede hævngerrigt. »Kære, lille Nora — at tænke sig, at De skulde blive saa ulykkelig, De, som altid var saa glad og lykkelig, Solstraalen i Deres Faders og Moders gamle Hjem! Men De har dog en Gang imellem nogle glade Øjeblikke, ikke sandt?« sagde han, idet han bøjede sig over imod hende, som om de sovende Fugle og de hviskende Blade kunde høre og forraade ham. »De var lykkelig — vi var lykkelige i Morges!«

»Ja,« svarede hun aabent, »jeg er altid glad, naar jeg er sammen med Dem. De er alt, hvad jeg har tilbage af mit svundne, lykkelige Liv.«

»Min kæreste, elskede Nora, saa skal du være glad, saa skal du være glad hver Dag i dit Liv,« udbrød han og slyngede Armen om hendes Liv, saa at hans Hoved næsten berørte hendes Skulder. Deres Heste gik tæt op ad hinanden, uden dog at vise Spor af Uro.

»Min Elskede, hvis du er lykkelig i min Nærværelse, saa skal du være lykkelig altid,« sagde Roderick med sine Læber tæt op til hendes Kind, medens hans Arm kunde mærke hendes Hjertes voldsomme Banken. »Jeg vil bryde det Baand, som binder mig. Jeg vil tilhøre dig og ingen anden. Jeg har i Virkeligheden aldrig elsket nogen anden end dig, Nora — jeg har elsket dig hele mit Liv — skønt det først sent er gaaet op for mig, hvor kær du er mig. Nej, min kæreste Pige, aldrig har jeg anet, hvor højt jeg elskede dig, før i disse Sommerdage, som vi har levet alene sammen her i Skoven, fri og lykkelige. Jeg bryder med Mabel den Dag i Morgen. Hun og jeg har aldrig passet for hinanden. Det gør derimod du og jeg. Jo, min Elskede, vi er voksede op ved hinandens Side som Blomsterne her i Skoven. Det er min anden Natur at elske dig. Hvorfor skulle vi være adskilte? Hvorfor skal jeg vedblive at spille en ulykkelig Komedie, foregivende Kærlighed til Mabel, Venskab for dig — Usandhed overfor begge! Der er ingen Grund hertil, medmindre . . .«

»Du har lovet din Moder det paa hendes Dødsleje,« sagde Nora, idet hun viklede sig ud af hans Arm og saa paa ham med et Blik, hvori der laa en fast Beslutning. »Du maa ikke bryde dit Løfte for min Skyld, du bør ikke gøre det, om jeg saa var en ti Gange bedre Kvinde, end jeg er. Nej, Roric, du maa holde dit Ord og gøre din Pligt. Du maa ægte Lady Mabel og forsøge at blive lykkelig. Stol paa, at Lykken til sidst altid kommer til den Mand, der gør sin Pligt.«

»Jeg tror ikke derpaa,« udbrød Roderick lidenskabeligt, »jeg har set Mænd, som har gjort Ret hele Livet igennem — Mænd, som har ofret deres Følelser for deres Ære, og som dog er blevne ulykkelige. Hvorfor skulde jeg efterligne dem? Jeg elsker dig, Nora. Jeg har altid elsket dig, men min Moder plagede mig, priste Mabels Dyder og forsøgte at nedsætte dig. Og da hun saa laa for Døden, og det forekom mig haardt og usønligt at afslaa en Bøn eller modsætte mig hendes Ønsker, selv om min egen Lykke skulde lide et Skaar derved, da var jeg svag og lod mig overtale. Men det er endnu ikke for silde, Nora. Jeg vil sende Mabel et ærligt Brev i Morgen og for første Gang i mit Liv sige hende Sandheden.«

»Nej, det maa du ikke gøre,« sagde Nora bestemt. »Tror du da slet ikke, at jeg har nogen Stolthed og Æresfølelse i mig? Tror du, at jeg vil have, at det skal siges om mig, at jeg ikke har undset mig ved at fange dig, endskønt jeg vidste, at du var forlovet med din Kusine, at vi red sammen, var glade i hinandens Selskab og saa ligegyldige for al Sladder, som om vi var Broder og Søster, og Enden paa det hele skulde blive, at du brød med din Forlovede og ægtede mig. Nej, Roric, det skal ikke kunne siges om mig. Hvis jeg kunde handle saaledes, vilde jeg fortjene de værste Ord, som min Moders Mand kunde sige om mig.«

»Hvad bryder vi os om, hvad Folk siger — i Særdeleshed din Moders Mand? Ondskab kan altid finde noget ondt at sige, om man saa førte et aldrig saa dadelfrit Liv. Hovedsagen er, at vi blive lykkelige, og jeg kan aldrig blive lykkelig med nogen anden end dig, Nora; det ved jeg nu. Jeg vil aldrig gifte mig med Mabel Ashbourne.«

»Og du vil aldrig komme til at gifte dig med mig,« sagde Nora. Hun gav Arion et let Rap med Pisken og af Sted fo'r hun hen ad den mørke Sti.

Roderick var ikke sen til at følge efter, han var snart ved hendes Side og greb hendes Haand.

»Hvorfor sagde du ikke straks, at du ikke elsker mig, Nora?« udbrød han harmfuldt. »Hvorfor har du ladet mig leve i den lykkelige Indbildning?«

»Jeg har elsket dig, saa længe jeg kan huske,« svarede hun, »fordi Fader holdt af dig — fordi du er alt, hvad jeg har tilbage af min lykkelige Barndom. Hvis jeg ikke havde dig, kunde jeg gerne tro, at de gamle Dage kun var en Drøm. Ja, Roric, jeg elsker dig — af mit fulde Hjerte, højere end noget andet Menneske her paa Jorden. Ja, min kære Ven,« vedblev hun, mens de lod deres Heste gaa ganske langsomt og holdt hinandens Hænder, »ja, jeg elsker dig for højt, og du og jeg maa skilles. Jeg har indbildt mig, tvunget mig til at tro, at jeg kun elskede dig som en Broder, at du kunde blive Lady Mabels Mand og min trofaste Ven. Men det var en Illusion — det kan aldrig blive saaledes. Vi maa skilles, Roric. Dette maa være sidste Gang, vi rider sammen i Skoven. Vi to maa aldrig spadsere sammen mere, hverken ved Dag eller om Aftenen. Det er forbi med vort gamle, barnlige Venskab, Roric. Jeg vil gøre min Pligt og du bør gøre din.«

»Jeg vil aldrig ægte en Kvinde, jeg ikke elsker.«

»Du maa holde det Løfte, du har givet din Moder, og handle som en Mand af Ære. Tænk paa, hvor skammeligt, du vilde handle, i Fald du nu hævede en Forlovelse, der har varet saa længe, ikke at tale om den Sorg, du vilde volde din Onkel og Tante.«

Hans Samvittighed sagde ham, at hun havde Ret, men han vilde nødig tilstaa det. »De har været meget venlige imod mig,« sagde han nølende, »og det vil gøre mig ondt, at volde dem Sorg.«

Derpaa fik Kærligheden — denne Følelse, der saa længe havde slumret i ham før den pludselig vaagnede, almægtig, stor og stærk — Overvægten, og han udbrød heftigt: »Hvad bryder jeg mig om Hertugen og Hertuginden? De kan sagtens finde en Mand til deres Datter; en Arving som Mabel behøver kun at smile, og der ligger en Mand for hendes Fødder. Hvorfor skulde jeg opofre mig selv, Kærlighed, Sandhed, alt, hvad der giver Livet Værd? Tror du, Nora, at jeg kan gøre det, for at have den Ære at blive en Hertugs Svigersøn?«

(Fortsættes.)

Skovblomster.

Vil du i en Vaarskov gaa,
træd da varsomt, let paa Taa.
Blomster hvide, gule, røde,
dem du træde ej til Døde!

Hvor Violen skinner blaa,
skal med Højtidsfjed du gaa,
drik dig af Ranunklens Bæger
Helsedrik, som Lønsaar læger.

Anemonens fine Blad
gør et graadfyldt Hjerte glad.
Unge, vintertrætte Kvinde,
du en Blomsterkrans dig binde!

Sæt den paa dit mørke Haar,
dyk dig i den friske Vaar.
Blev du træt i Vintrens Øde,
græd du dine Øjne røde —

Her faar Styrke du og Mod,
unge Længsler i dit Blod,
saa dit Øje solblankt skinner
over Vintrens hvide Minder.

Naar du bort fra Skoven gaar,
lyser Kransen fra dit Haar,
bringer Vaarluft ind i Staden,
slaar som Solskin gennem Gaden.

Hæv dit Bryst og ret din Ryg.
kend dig paa din Ungdom tryg.
Tusind Blomsters Øjne milde
følger dig fra Vaarens Gilde.

Henrik Strandvold.

Med Orientbaaden.

I.

En dannet og elskværdig Handelsrejsende fremhævede en Gang de billige og behagelige Rekreationsrejser, som kunne foretages med forskellige af Lystrejsende i Almindelighed lidet paaagtede Dampskibslinjer. Om Sommeren mod Nord, til Rusland, Finland, Island, i det tidligste Foraar mod Syd, til Madeira, Spanien, Italien, Orienten. Billetpriserne er lave, Forplejningen om Bord som Regel udmærket og, hvis man ikke stiller ekstraordinære Fordringer men vil dele Messe med Skibets Officerer, tillige billig. Maaske faar man ikke just slet saa meget at se som paa en forceret Landrejse; men det, man ser, fordøjer man, og vender hjem uden at have forspist sig paa Rejseindtryk.

Dertil denne store Behagelighed, at man ligesom fører Hjemmet med sig; thi i Ugernes Løb bliver Skibet et Hjem, Officererne gode Bekendte, der i hver ny By kunne yde Vejledning med Hensyn til Seværdighederne. Det vil heraf forstaas, i hvor høj en Grad Udbyttet af en slig Rejse bliver afhængigt af de Herrer Officerers personlige Egenskaber. Til Ros for den danske Sømandsstand være det sagt, at man vistnok vil finde ti elskværdige Officerer for hver enkelt Brumbasse.

Den Rejse, hvis Indtryk skal nedskrives i de følgende Artikler, er foretaget med en af det forenede Dampskibsselskabs Orientbaade. Ruten gaar sædvanligvis fra en Østersøhavn, forbi Kjøbenhavn til Antwerpen og videre til Orienten. Men det kan hænde, at der ikke er Østersøfragt nok, saa at man maa gaa herfra til Antwerpen for der at finde Orientbaaden, som ligger og laster. Hvis dennes Kaptajn er en flink Mand, der ikke i særlige Øjemed har Anvendelse for Skibets Kahyter, gaar man straks om Bord hos ham og bor der under Opholdet. I modsat Fald maa man bo i Byen, hvilket er lidt dyrere men i visse Maader bekvemmere.

Selve Sørejsen, der selvfølgelig kommer til at medtage en stor Del af Tiden, har i daarligt Vejr sine Ubehageligheder. Men ellers kan den være fornøjelig nok; det er jo en af Havets Hovedveje der passeres. Paa Søen som paa Landet skifte Indtrykkene stadigt, og man mærker kun lidt til nogen Ensformighed; ja selve Tjenesten om Bord aflokker Interesse. Et Fænomen, som ogsaa nok er værd at iagttage, og som forekommer helt hyppigt paa disse Orientbaade, er den unge Søofficer, der er ude for, om muligt, at lære lidt Sømandsskab. Grøn, skægløs, vigtig, drivende og kommanderende, aflokker han de ældre Søfolk mangt et lunt Smil, denne Blanding af en begunstiget Passager og en Læredreng, som han er. Anden Styrmand er utjenstdygtig paa Grund af en Øjenlidelse. Hvad om den unge Fyr prøvede paa at erstatte ham? Men nej. Enten kan han ikke, eller han vil ikke, og der maa telegraferes hjem efter en ny Mand, alt medens første Styrmand saa smaat brummer ved sig selv: »Gud ved, hvad saadan en Herre egentlig skal om Bord, naar han ikke en Gang vil prøve paa at gøre sig nyttig.«

Antwerpen er naaet; Antwerpen er uundgaaelig paa disse Rejser. Men for den Sags Skyld kan Antwerpen ogsaa nok fortjene et kortere Ophold, Storstad som den er paa Handelens Omraade. Hamborgs Havn gør i første Øjeblik et langt mægtigere Indtryk, fordi man der ganske pludselig kommer midt ind i det hele. Men ved et nøjere Eftersyn faar man en Erkendelse af Antwerpens Overlegenhed. Disse vel en halv Mil lange Kajer langs Floden, hele Vejen garnerede med Pakhuse og Vareskure, disse rummelige Dokker, der i stort Antal skære sig dybt ind i Byen, og alle disse Anlægspladser, optagne af store Fartøjer og et Mylr af Flodbaade af alle Størrelser. Intet Billede kan give en Forestilling om de umaadelige, men spredt liggende Havneanlæg.

Hvad Antwerpen i øvrigt angaar, da bliver man snart færdig med den. En bred Boulevard gennemskærer hele Byen og skiller den gamle fra den ny By. Denne sidste omfatter en Uendelighed af Gader med gennemgaaende smaa og uanselige Privathuse, hvis Lidenhed bliver end mere i Øjne faldende i Sammenligning med de mange i Løbet af de seneste Aar opførte store, offentlige Pragtbygninger.

Sikkert ville imidlertid de fleste hurtigt forlade disse ny Bydele med deres moderne Præg for at gaa rundt paa Lykke og Fromme i de gamle snevre og snirklede Gader med deres talrige Minder om fordums Herlighed. Hist en ejendommelig gammel,

endnu vel bevaret Bygning, her et oprindeligt skønt, nu halvt sammenfaldet Kapel, der er udlejet til Pakhus, flere smukke men af Huse for tæt omgivne Kirker og endelig Domkirken, der med sit mægtige Spir rager op over alt andet.

Hvad der paa Antwerpens Gader, særlig nede ved Havnen, nødvendigvis maa vække Opmærksomheden, er de store, flamske Arbejdsheste. Deres Bevægelser er som Elefantens, men de har ogsaa dennes Lærvillighed og Kløgt. Paa Havnepladsens knudrede Stenbro mellem alt det opstablede Gods vide de altid at finde de mest passende Steder at komme frem. Uhyre langsomt, men sikkert, sikkert. Kusken, der gaar paa Vognens venstre Side, styrer dem kun ved Tiltale og bruger ikke Liner. Fra Hovedtøjet paa den nærmer Hest udgaar en lang Snor; paa den fjærmer findes ingen Styresnor. Skulde Dyrene en Gang imellem ikke forstaa Tiltalen, saa vil et let Ryk i Styresnoren faa dem til at staa stille, til en videre Forklaring kan følge.

Ogsaa den hyppige Brug af Hunde som Trækdyr vækker Opmærksomhed. Saaledes foregaar Byens Mælkeforsyning, som hosstaaende Billede viser, for en stor Del ved smaa Vogne, trukne af Hunde. Det forstaar sig da af sig selv, at den i en meget væsentlig Grad staar tilbage for Kjøbenhavns. Heller ikke Smørforsyningen er paa Højde med vor, og Smørbutiker som vore ere helt ubekendte. Det turde være, at der paa disse Omraader var noget at gøre for dansk Driftighed, især da Antwerpen er en af de udenlandske Byer, til hvilke Danmark maa siges at være nær knyttet.

For ogsaa at sige et Par Ord om Befolkningen, saa er den gennemgaaende elskværdig, ligefrem, men uden megen Politur. Konversationen, selv i gode, borgerlige Huse, er saftig over al Maade. Man behøver blot at lægge Mærke til de Antwerpener Nødtørftsanstalter for Mænd for at forstaa, i hvor høj en Grad det, vi hjemme kalder Velanstændighed, er sat ud af Kurs. I ingen By skal den personlige Frihed være saa stor som netop i Antwerpen. Slagsmaal og Overfald kendes meget lidt, men des mere er der af Sammenstimlen paa Gaderne, Sang, Musik og Dans ved Dag og ved Nat. I sligt blander Politiet sig aldrig, det skulde da være for i al Gemytlighed at tage en Svingom med.

Dette maa være nok om Antwerpen; den er kun kommen med her, fordi den er det uundgaaelige Udgangspunkt for en Orientfart. Ellers er den jo, især efter sin for ikke saa længe siden afsluttede Udstilling, for godt kendt af danske Læsere til at fortjene nogen stor Omtale.

O.

Fra Antwerpens Mælkeforsyning.

I Hvedebrødsdagene.

Af **Asta**.

Solens sidste glødende Straaler forsvandt bag den danske Kyst, medens Dampskibet fra Malmø til Kjøbenhavn spejlede sig i det stille, blanke Øresund. Roligt og dog hastigt gled Skibet af Sted, ingen Vind blæste, men der kom dog af og til et kølende Pust, som var velgørende efter den varme Dag. Blidt vuggende førtes Passagererne fra Sverrig til Danmark — Mænd og Kvinder, unge og gamle vrimlede mellem hverandre.

Omtrent midtbords sad en ung Herre ved Siden af en endnu yngre Dame; de sad tæt sammen og trykkede af og til hinandens Haand med et kærligt Blik. Den unge Dame var dybt hensunken i sine egne Tanker og lagde næppe Mærke til, hvorledes hendes Mand formelig slugte hende med Øjnene, og hørte kun som fra en anden Verden hans omhyggelige Paamindelser om at tage Sjalet paa for ikke at forkøle sig. Drømmende sendte hun Blikket ud over Sundets dybe Blaa, medens hun dvælede ved Minderne fra de sidste fjorten Dage.

Ja, hvor havde det dog været en lykkelig Tid! Hun havde rejst med sin Mand — hvor stolt nu at kunne kalde ham saaledes! — og ikke en Sky havde formørket deres Himmel. Hun tænkte paa Bryllupsdagen, da hun forlod Hjemmet med sin Adolf, paa alle de venlige Ord, der blev sagt hende, og paa det rungende Hurraraab, der lød, da Brudeparret rullede bort. Hvor følte hun sig ikke lykkelig ved at tilhøre Adolf! hvor varmede det ikke hendes Hjerte, naar hun saa ind i hans ærlige, trofaste Øjne! Hun var sikker paa, at hun havde faaet den bedste Mand, der var til i hele Verden. Og saa den mageløse Rejse, de nu havde haft! Aa, hun saa alt saa tydeligt for sig, lige fra den allerførste Aften, da de kom til Trollhättan, hvor hun syntes, Vandfaldet musicerede til hendes Tanker, indtil nu sidste Aften i Malmø, hvor de havde siddet i Parken og hørt paa Musik, lige til Dampskibet gik. Det hele havde været som en lang Festdag.

Men nu var Rejsen til Ende, og de nærmede sig det fremtidige Hjem i Kjøbenhavn. Hjem! ja hvad vilde det ikke sige, dette lille Ord? Et Hjem for hende og Adolf. Hun skulde være Husmoder og styre sin egen lille Menage, og Adolf — —

»Nu fryser du ganske sikkert,« lød det i hendes Øre, og hun vaktes af sine Drømme ved et Kys paa Kinden.

»Nej, søde, lille Mand! jeg forsikrer dig, jeg er ganske varm.«

»Ja, maaske om Hjertet.«

»Overalt, kære Adolf, jeg vil ikke have Sjalet paa, nu er vi jo snart hjemme.«

»Hjemme, ja i vor egen Rede.«

»Aa, Adolf, hvor jeg er lykkelig« — og hun puttede sin lille Haand ind under hans Arm.

»Min egen, lille Kone!«

Snart løb Skibet i Havn; der blev Uro paa Dækket, man løb efter sit Tøj, kiggede efter Bekendte paa Land og bød Farvel til sine Rejsefæller. Folk betragtede nysgerrigt det unge Par, der ligesom glemte alt for hinanden; de sad endnu roligt paa Bænken og lod Passagererne gaa uænsede forbi. Endelig fo'r de op, da Signalet blev givet, og nu fik de ogsaa straks Øje paa Tanter, Onkler, Kusiner og Veninder, der viftende kom dem i Møde.

Hvor det dog var et morsomt Hovedbrud hver Dag at udgranske en passende Middagsmad, noget, de begge holdt af — men dog især noget, Adolf kunde lide. Den unge Kone bad hver Morgen sin Mand om et Forslag, men hun fulgte dog aldrig hans Raad — han skulde overraskes!

Naar han saa om Middagen kom hjem fra Kontoret, spurgte han meget nysgerrig:

»Hvad har du saa til mig i Dag?«

»Det skal du nok faa at se, naar det kommer paa Bordet,« svarede hun med et glad Smil og gav ham et Kys.

»Du tror maaske,« vedblev han, »at jeg kan nøjes med Kys baade til Formad og Eftermad?«

»Saa, ti nu stille, Adolf, og kom med mig ind i Spisestuen, Maden venter.«

»Maa jeg først bede Herrerne tage Damer,« »indvendte den unge Mand, idet han tog sin Kone om Livet og næsten bar hende ind i den anden Stue.

De nygifte satte ikke synderlig Pris paa Selskaber, de havde nok i sig selv og vilde ikke tillade nogen at forstyrre Hvedebrødsdagenes Fred og Lykke.

»Tror du vel?« spurgte den unge Frue, da Ægteparret sad i Hjørnesofaen og stirrede ud i Tusmørket, »tror du vel, at der gives større Lykke i Verden end den, vi har fundet hos hinanden?«

»Det skulde da være at vinde den største Gevinst i Lotteriet,« svarede Manden drillende.

»Aa, fy, Adolf, du er dog en rigtig væmmelig Prosaist, du kan slet ikke tale om det, der er det bedste og skønneste i Livet.«

»Naa, saa det tror min lille Kone? kom og giv mig et Kys — eller blev du maaske vred over min Spøg? den var heller ikke fin, og jeg beder dig om Forladelse — er det saa godt?«

To Arme om hans Hals og et langt Kys — det var Tilgivelsen.

Pludselig fo'r Fruen op og udbrød:

»Hør, Adolf, jeg faar en Idé; hør nu efter, om den

Belurede. Efter Maleri af W. Geetz.

ikke er god. Du ved, vi har et Værelse mere, end vi behøve, og egentlig er det da ærgerligt at betale Husleje for noget, vi ikke bruge — hvad om vi lejede det ud?«

»Jeg tror virkelig, du begynder at blive praktisk; ja, den Idé var slet ikke saa tosset, og kan det lykkes dig at faa Værelset udlejet, maa du have Fortjenesten deraf.«

»Nej, det forlanger jeg ikke — men Tak den som byder! Jaja, nu skal jeg nok forsøge min Lykke, og saa fortæller jeg dig intet, før alt er ordnet.«

»Det sagde jeg ellers ikke noget om, men for mig gerne, hvis det kan more dig. Men hør, jeg glemmer jo rent, jeg skal opgøre et længere Regnskab til Kl. otte, lad mig endelig faa tændt min Lampe.«

»Ja, gæt nu, om du kan,« sagde den unge Fru Blok, idet hun vendte sig om fra Spejlet, foran hvilket hun havde rettet lidt paa sit Haar.

»Er det en Herre?« spurgte hendes Mand.

»Ja.«

»Ung?«

»Ja.«

»Smuk?«

»De gustu non disputandum.«

»Naa, naa, naa, ikke saa vigtig, lille Frue, det er jo mig, der har lært dig den Smule Latin, Du kan.«

»Ja, derfor mener jeg ogsaa, du nok kan forstaa mig. Men vil du ikke vide mere?

»Ja — jo, er det en studerende?«

Ja.«

»Jurist?

»Netop! og saa lovede jeg, han ogsaa skulde faa Kosten her — men inde paa hans eget Værelse, jeg vil ikke have, at Fremmede skal forstyrre os i vor hyggelige Bordsnak; er du ikke af samme Mening?«

»Fuldstændig. Men sig mig, naar kommer han?«

»Nu til første September; han har allerede betalt for den første Maaned — hvilket jeg efter Aftale har stukket i Lommen.«

»Javel, det var ogsaa min Mening. Men tys, der kommer nogen, det skulde vel ikke være ham? hvad hedder han?«

»Flint.«

Det ringede. En bleg, ung Mand traadte lidt efter ind i Stuen.

»Min Mand — stud. jur. Flint,« præsenterede Fruen.

»Undskyld,« sagde den Fremmede, »det var kun angaaende nogle Møbler, jeg gærne vilde tale med Fruen.«

»Ja, sig kun frem — min Mand maa gærne høre det,« lo hun.

Og saa blev den Sag ordnet.

»Han var jo meget net,« sagde Hr. Blok, da Studenten var gaaet.

»Ja, ikke sandt? og skikkelig ser han ud.«

»Meget skikkelig, ja. Blot det ikke vil gøre dig for megen Ulejlighed.«

»Nej, jeg har jo en flink Pige, det gaar saamænd nok, vær uden Bekymring.«

Sommeren var forbi; ingen Tog i Skoven mere; man krøb sammen i Kakkelovnskrogen hjemme i de lune Værelser, hvor Ilden knitrede i Kaminen. Ingen Fuglesang hørtes, ingen Sol skinnede og varmede paa én. Det unge Ægtepar talte derom, men Fruen forsikrede sin Mand, at om ogsaa alt andet lyst og glædeligt forgik, saa vilde dog aldrig deres Kærlighed kølne eller faa Ende. Hos dem skulde Hvedebrødsdagene ikke være forbi med et Par Maaneder, nej, de skulde vare og vare.

Hr. Blok var Størstedelen af Dagen paa Kontoret; imens sad hans Kone hjemme og tænkte paa, hvormed hun kunde glæde ham ved hans Hjemkomst, og hendes Kærlighed gjorde hende opfindsom.

Maaneder svandt som Uger, og Uger som Dage; det blev rigtig Vinter, koldt og uhyggeligt udenfor, men desto bedre inde. Fru Blok sad og broderede paa en Julegave til sin Mand, og imens lod hun Tankerne flyve frem og tilbage. Hun mindedes, da hun som forlovet syede Julegave til sin Kæreste, og hun følte, hvor forskellig Nutiden var fra den Gang. Da drømte hun kun om det, der skulde komme, nu havde hun alt længe været Frue. Tankerne fløj endnu længere tilbage i Tiden til den Gang, hun heller ikke var forlovet. Ja, der var dog noget vist pikant ved at være fri og ubunden, man var mere interessant for andre — maaske især for unge Herrer. Unge Herrer! nu brød hun sig da ikke mere om dem, gjorde hun vel? Nej, hun havde jo sin Mand, og det var hende nok.

Gud véd, om Studenten derinde var forlovet? — aa, men hvad! det var jo for Resten hende lige meget. Hun var dog temmelig sikker paa, at han vidste, hvad Kærlighed var. Der var saadan noget eget melankolsk over ham — noget, hun for Resten ret godt kunde lide. Man behøvede blot at se ham gaa paa Gaden, og man kunde straks se, at han ikke var som unge Mennesker i Almindelighed. Det vilde være interessant, om hun kunde kigge ind i andres Hjerter. Men om man saa gjorde Gengæld? Nej Tak!

Men kunde hun blot læse i Studentens Hjerte, saa skulde hun ikke forlange at kende alle de andre almindelige Væsener. Og maaske hun saa slet intet fandt, maaske var han født med det melankolske Udtryk, maaske en Arv fra Fader eller Moder.

Det ringede to Gange.

»Aa. der er Adolf allerede. Tænk, er Klokken saa mange?«

Hun plejede ellers altid at finde denne Ventetid fra Frokost til Middag saa endelig lang.

I en Fart kom Julegaven i Puffen, og saa traadte Manden ind.

Fruen var ikke rigtig i Humør, og det ærgrede hende næsten at se den Glæde og Tilfredshed, der lyste ud af Mandens Øjne. Naar han dog blot i det mindste til Tider havde et lille Anstrøg af Melankoli, men altid dette smilende Søndagsansigt, hvori man kunde læse hver eneste Tanke, og hvor intet var skjult.

Fruen drog et let Suk og gik ud for at rette Maden an.

»Værs'go',« lød en Stemme fra Spisestuen.

»Tak,« svarede Manden og blev ved at læse i en Avis, han havde med hjem.

Et Øjeblik efter kom Fruen ind og sagde bebrejdende:

»Kære Mand, hvorlænge skal Maden dog vente? holder du af kold Sagovælling?«

»Sagovælling! — skal vi have Barnemad i Dag?«

»Er det Barnemad?»

»Det er i al Fald ikke min Mad.«

»Ja, saa maaske du vil give mig en Opskrift paa alle dine Livretter, saa skal du altid faa dem — og aldrig plages med mine.«

»Er Sagovælling da din Livret?«

»Ja, men det skal jeg ikke for Fremtiden tage Hensyn til.«

»Om Forladelse, kære, lille Kone, godt Ord igen; jeg skal ikke være urimelig. Giv mig saa et Kys til Forsoning.«

De spiste Vællingen, men Samtalen ved Bordet var ikke saa livlig som ellers.

Julen nærmede sig med raske Skridt, og Gaverne baade til den ene og den anden var næsten færdige. De laa gemte i Puffen, og den unge Frue morede sig ofte i sine ensomme Timer med at betragte dem. Ja, det var morsomt at glæde andre; Adolf vilde nok blive overrasket ved dette store Arbejde fra hendes Haand. Hvad mon hun fik af ham? De sad undertiden om Aftenen og gættede paa hinandens Hemmelighed, men de var endnu begge lige kloge. Adolf var nu virkelig nysgerrig, det kunde hun godt mærke, han gjorde sig ligefrem lækker for hende for at friste hende til at røbe sin Hemmelighed — men han kunde tro nej, hun var ikke saadan at rende med! Om fjorten Dage var det Juleaften; hvordan skulde hun nu egentlig indrette sig i Højtiden? Aa, det var jo for Resten let at bestemme: Juleaften hos dem selv og Resten af Helligdagene ude i hendes gamle Hjem. Det kunde ogsaa være rart at hilse paa gamle Venner igjen; hidtil havde hun rigtignok ikke savnet dem, men nu, naar hun tænkte derpaa, kunde det dog være morsomt at tale med dem om gammelt og nyt — især dog om det nye.

Og Tiden kom, det blev Juleaften. Den gik stille og fredeligt, de gav hinanden Foræringer, ja, Adolf havde en hel Bunke med hjem til sin lille Kone, og hun forærede ham det store broderede Skrivebordstæppe, hun saa længe havde arbejdet paa.

»Det er for Studentens Penge,« sagde hun og lo, »du maa ikke tro, at jeg har knebet lidt af Husholdningspengene.«

»Nej, det tror jeg heller ikke, min lille Ven. Du er jo ikke saadan en Snyder, at du tager af mine egne Penge til min Julegave.«

Dagen efter rejste de paa Landet — ud til den unge Frues Familie, der med Glæde modtog Ægteparret, som de saa længe havde ønsket at se derude. Søstrene sprang omkring Fru Blok, enhver vilde tale først med hende og af hendes egen Mund høre om hendes ægteskabelige Lykke.

»Sødeste Emilie! fortæl mig nu, hvordan du og din Mand lever til Hverdagsbrug,« bad den ældste, der var over tredive Aar og misundte alle gifte. »Er du nu ogsaa rigtig lykkelig? er du vis paa, det var den rette, du fik?«

»Ja,« svarede Fruen, »det kan du nok begribe.«

»Men du er dog saa ung endnu, og der kunde komme andre, du syntes bedre om.«

»Nej, sidder I her?« raabte en yngre Søster, idet hun slog Armen om den gifte Søsters Liv, »kom Søster, jeg vil gerne tale lidt med dig. Sikken en Kone! — smal og tynd som en Spegesild — man kunde gerne tage dig for en ung Pige endnu, naar man ikke vidste bedre. Men kom, jeg har noget at fortælle dig.«

Dermed trak hun af med den stakkels Frue, der var ganske ulykkelig over en saa stormende Modtagelse. De gik ind i Søstrenes Soveværelse, og den yngre begyndte:

»Aa, Emilie, nu maa du endelig fortælle mig alt muligt om dig og din Mand, for jeg skal sige dig, jeg er selv lige paa Nippet til at blive forlovet — men tys! ingen ved det uden du og et Par Veninder, som ikke maa tale derom. Sig mig nu oprigtigt: Er du saa lykkelig, som du troede, du vilde blive? er Adolf god ved dig? elsker I hinanden saadan rigtig knusende? vilde du føle dig ulykkelig, hvis din Mand rejste bort fra dig en Tid? og — sig mig nu i al Fortrolighed om du . . .

»Maden er paa Bordet! spise — spise!« lød det fra den anden Stue, og med et Befrielsens Suk skyndte den unge Frue sig op i Spisestuen; hun var bleven ganske hed i Kinderne af alle de nærgaaende Spørgsmaal, hun havde faaet, men det lettede straks paa hende, da hun nu greb sin Mands Arm og gik til Bords. Dog sad hun hele Tiden og gentog Søstrenes Spørgsmaal for sig selv: Er du lykkelig? elsker I hinanden rigtig knusende? er du vis paa, det var den rette, du fik? Hun maatte da svare ja til det altsammen.

Dagene gik hurtigt derhjemme, snart sad Ægteparret atter inde i Byen og tyggede Drøv paa Juleminderne.

En Eftermiddag, da Fru Blok sad alene med sine egne Tanker, traadte Student Flint ind i Stuen til hende.

»Undskyld, Frue, men jeg vilde blot underrette Dem om, at jeg rejser hjem i nogle Dage, da min Fader er død.«

»Men stakkels Hr. Flint,« udbrød Fruen, »det gør mig rigtig ondt for Dem. Var det pludselig, Deres Fader døde, eller har han været syg i længere Tid?«

»Nej, det kom ved et Hjerteslag.«

»Sæt Dem ned, værsgo'! De har ikke godt af at være saa meget alene inde hos dem selv i disse Dage, man bliver mere trykket af Ensomheden.«

»Det synes jeg ikke; jég elsker Ensomhed.«

»Saa—aa, gør De det? ja maaske den kan have sine Goder, men dem kender jeg nu ikke; jeg keder mig som oftest, naar jeg gaar alene en halv eller hel Dag.«

»Ja, Hr. Blok er nok meget optaget.«

»Næsten for meget. Men sig mig, naar mener De at rejse?«

»I Morgen tidlig.«

»Naa, allerede?«

»Ja, min Moder ønsker, jeg skal komme snarest muligt.«

En lille Tid sad de og samtalede, da rejste Studenten sig og sagde:

»Nu maa jeg ind og pakke mit Tøj, jeg skal med Sekstoget, saa jeg faar ingen Tid i Morgen.«

»Pigen skal nok bringe Theen ind i rette Tid.«

»Tak, hvis det ikke er for megen Ulejlighed. Maa jeg bede hilse Herren. Farvel!«

»Farvel, til vi ses igen.«

Dermed gik han.

»Stakkels Flint,« tænkte Fruen, da han var ude af Døren, »det gør mig ondt for ham, han ser saa elskværdig ud.« Hendes Tanker drejede sig kun om

ham, indtil hendes Mand kom hjem. Hun fortalte ham Begivenheden, og de talte længe derom.

Flint var atter vendt tilbage, endnu mere melankolsk end sædvanlig. Fru Blok saa det og fandt, han var bleven en Grad smukkere; hun sørgede endnu bedre for ham end før og skændte ofte paa Pigen, naar hun ikke sprang nok for ham.

Men en Dag var Pigen syg, og Fruen gik derfor selv ind til Flint med Maden. Da hun derved opdagede en hel Mængde Støv paa hans Bogreol og Stoleben, hentede hun en Støveklud og begyndte at tørre af. Det fandt Studenten var altfor meget, det maatte hun paa ingen Maade; men Fruen holdt paa sit og blev ved, indtil Flint i al Elskværdighed snappede Kluden fra hende og holdt den højt i Vejret, saa hun ikke kunde naa den.

I det samme ringede det to Gange, og rødmende sprang Fruen ud i Entréen for at lukke sin Mand ind. Han var ganske hvid af Sne fra Top til Taa.

»Nej, hvor du dog ser ud!« udbrød Fruen leende, »er det Snevejr udenfor?«

»Har du ikke lagt Mærke til det?« spurgte Manden i en lidt gnaven Tone. »Du plejede dog i gamle Dage at skænke mig en lille Tanke, mens jeg var borte, men nu er du lige glad, om jeg bliver vaad eller ej; du lægger ikke en Gang Mærke til, at det sner og fyger ude. — Har du et Par tørre Sokker, jeg er pjaskvaad.«

Fruen lo ikke mere, men fulgte tavs sin Mand ind i Sovekammeret, hvor hun lagde de forlangte Genstande frem; hun saa paa hans drivvaade Haar, der hang forpjusket ned i Panden, og paa hans vaade, røde Kinder. Heller ikke glemte hun at betragte hans Øren, der forekom hende saa komisk røde og tykke, at hun uvilkaarlig brast i en ny Latter uden dog at være i godt Humør.

»Had ler du af?« spurgte Manden fortrædelig, idet han stak i Morgenskoene; »er det af mig?«

»Ja, af dine Øren, Adolf, hvor ere de dog tykke og røde!«

»Jeg gad nok set dine, naar du havde været ude i dette Vejr.«

Dermed gik han ærgerlig ind i sit Værelse og lukkede Døren halvt til. Han ventede at se den blive aabnet og et lille Hoved titte ind — men den rørte sig ikke, og der kom ingen. Fruen satte sig ind ved Klaveret i Dagligstuen og spillede: »Ach, du lieber Augustin«. Da hun var ked af den, satte hun sig stille hen til Vinduet og stirrede ud paa Gaden. Ja, det sneede virkelig tæt; det var da i Grunden ogsaa sært, hun ikke havde lagt Mærke til det før; Adolf havde maaske god Grund til at blive stødt over hendes Ligegyldighed. Men han behøvede da endelig ikke at blive saa gnaven derfor. Nu vilde hun vente, til han kom og gjorde Afbigt for sin Muggenhed, saa skulde hun nok tilgive ham. Men han kom ikke.

»Nej,« tænkte hun, »Adolf er ikke den, han var; hvor er hans muntre Lune? det er borte og har kun efterladt en vis Gnavenhed, der er højst utaalelig. Han er mere tavs end før, han skænder ikke — men det er vel, fordi han intet ved at skænde over. Nej, Mændene er ustadige. Ak, det tænkte jeg ikke for et halvt Aar siden, at min Adolf skulde forandre sig saaledes; han er ogsaa bleven mindre køn i det ydre — røde, tykke Øren og saa underlig ru baade paa Ansigt og Hænder. Og saa kan han sidde hele Timer uden at sige noget, naar han kommer i det Lune.«

Ind til Værelset ved Siden af stod Døren endnu paa Klem, og derinde i Sofaen laa Blok med Piben i Munden og saa træt og misfornøjet ud. »Er det min gamle Emilie?« sukkede han, »er det hende, der vil elske mig saa varmt og saa længe? er det Beviset paa kvindelig Troskab? er Hvedebrødsdagene nu til Ende, og de mere trivielle Hverdage indtraadte? Er det Kærlighed at lade mig gaa ude i dette Vejr uden at skænke mig en eneste deltagende Tanke? Er der noget i Vejen med hende? er hun syg? — Nej, vist ikke, det er blot Luner, men dem bøjer jeg mig ikke for; vil hun mig noget, saa ved hun, hvor jeg er.« —

Sneen lagde sig tæt op til Ruderne, dannede sig til smaa Laviner og styrtede ned. Mørket faldt paa, og Vinden peb; flere Tagsten blæste ned udenfor. Ilden begyndte at gaa ud i Kakkelovnen, men ingen tænkte derpaa, førend Fruen pludselig rejste sig og raabte ud i Køkkenet:

»Sofie! Ilden er gaaet ud!«

Men i det samme huskede hun, at Pigen var syg, og i en Fart skyndte hun sig hen for at redde Gnisterne, medens hun ærgerlig saa paa sine hvide Hænder, der blev sortere og sortere, alt eftersom hun kæmpede for Ilden.

Lidt efter gik hun ud for at lave til Aftensbordet, og nogen Tid efter kom hun ind i Mandens Værelse med en Lampe i Haanden og sagde tørt:

»Værs'go', Bordet er dækket.«

Der var dødelig Tavshed under Maaltidet; Fruen fandt, det var Mandens Pligt at begynde paa noget, men han ventede hele Tiden paa et lille Ord fra hende.

»Skal du ikke have Tunge?« spurgte hun endelig og rakte ham et Fad.

»Tak, jeg foretrækker Spegepølsen, hvis jeg maa faa lidt af den.«

»Naa, ja, ja.«

Pavse.

»Her er koldt,« sagde Blok omsider.

»Ja, her er ikke meget varmt.«

Atter Pavse.

»Tak for Mad!«

»Velbekomme.« —

Fruen tog af Bordet og ordnede i Køkkenet; Herren satte sig ind i Dagligstuen med en Avis i Haab om, at hans Kone snart vilde vise sig. Men hun blev borte.

Først et Par Timer senere kom hun ind, træt og anstrengt.

Hendes Mand saa deltageede paa hende og spurgte:

»Hvorfor har du saa travlt i Aften? venter du fremmede i Morgen?«

»Herregud, Adolf, du ved jo, Sofie er syg.«

»Naa ja, det huskede jeg ikke.«

»Nej, jeg kan nok tænke, du havde glemt det; dine Tanker gaa nok ikke saa vidt, at de naa mig.«

»Naa, naa, naa!«

»Jeg gaar i Seng nu, jeg er saa ødelagt. Godnat!«

»Godnat! sov vel!«

»Tak.«

Der var ingen af dem, som vilde være den første til at byde Munden til et Kys, derfor skiltes de uden dette Kærtegn. —

Fru Blok klædte sig langsomt af, og for hvert Klædningsstykke, hun tog af sig, tænkte hun paa sin Mand og sammenlignede ham med den Adolf, hun havde haft for nogle faa Maaneder tilbage. Ak! hun havde ikke drømt om, at Forholdet mellem dem skulde forandres saaledes. Men hos hvem laa Skylden? Var det ikke ham, der var gnaven og fortrædelig? havde hun gjort ham noget ondt? Nej, Skylden maatte ligge hos ham.

Endelig kom hun i Seng, men hun kunde ikke sove. Tankerne fløj uroligt frem og tilbage, hun kunde slet ikke faa Ro og Hvile. Mon Adolf ikke snart kom? Aa, hvor havde de ikke ofte ligget og sludret om Aftenen, inden de faldt i Søvn, men nu skulde de gaa hver for sig; først skulde hun ligge og plages med utaalelige Tanker, og naar saa hun faldt i Søvn, kom Turen til ham — og hun var vis paa, han følte sig ikke lettere end hun.

Tys! var det ikke ham, der kom listende? Jo, der kom han paa Hosesokker, formodentlig for ikke at vække hende — aa nej, det var vel, fordi Skoene havde trykket hans Ligtorne.

Hun vilde ikke tale med ham og besluttede at lade, som hun sov, men i Smug fulgte hun enhver af hans Bevægelser.

Han listede sig paa Tæerne — jo, det maatte dog vist være af Hensyn til hende; men det var da heller ikke mere end billigt!

Han var sen, forfærdelig sen til at klæde sig af; han skottede stadig hen til hendes Seng, men hun passede godt paa at lukke Øjnene fastere til, naar han vendte sig mod hende.

Nu var han afklædt, men endnu gik han ikke i Seng — jo, endelig.

Men han havde glemt at slukke Lampen og maatte op igen. Puh! nu var der mørkt — nej, dog ikke ganske, thi Maanen skinnede ind i Værelset og allermest lige i hendes Øjne, det var ligefrem generende. Nu lagde Adolf sig til Ro, ja, han kunde sagtens, han sov vel som en Sten lige med det samme. Nej, nu rejste han sig op — hvad var det dog, han vilde? Han saa op til Vinduet og derfra ned paa hende, saa sprang han hen til Vinduet og trak Gardinerne tæt sammen, saa Maanen ikke kunde skinne ind.

»Han har dog Omtanke,« tænkte Fruen, »det ligner ham fra de gode, gamle Dage.«

Hun vendte sig i Sengen og blottede derved sit Bryst en Smule. Manden saa det og gik paa bare Ben hen for at dække hende.

»Aa, han er dog en kærlig Sjæl,« sagde Fr ue ved sig selv, »men nu staar han der og fryser for min Skyld.« Hun havde Lyst til at bede ham gaa i Seng, men tvang sig til at tie.

Ak! hvorfor skulde de nu være saa fremmede for hinanden? Hvad havde skilt dem i den sidste Tid?

Saa, nu kom han endelig i Seng, blot han nu vilde blive der; men han lod endnu temmelig urolig. Han stirrede bestandig hen efter sin Kone, som om han var ængstelig for at vække hende — men tillige som om han ønskede, hun skulde vaagne.

Han lagde sig ned, men uden at sove; hun hørte hans tunge Aandedræt, som hun kendte saa godt, og hun vidste, det betød, at han var beklemt. Han tog lempeligt hendes ene Haand, der laa oven paa Dynen og spurgte sagte:

»Sover du?«

Men Fruen lod Haanden falde slapt ned og svarede ikke.

»Lille Kone,« lød det atter tæt ved hendes Øre, og hun havde grumme ondt ved at lade være med at svare.

Blok laa stille et Øjeblik og stirrede frem for sig i Mørket.

»Ak!« sukkede han, »jeg faar ikke Søvn i mine Øjne i Nat, hvis jeg ikke faar talt med Emilie; maaske er Skylden min. Jeg kan ikke holde dette ud ret længe.«

Den unge Frue vendte sig igen, men bort fra Mandens Seng, medens hun tænkte:

»Skulde jeg tale? var det ikke bedre? jeg er saa beklemt om Hjertet!«

Der var ganske stille i en halv Time, og begge troede om hinanden, at de sov. Da følte Fruen pludselig to Læber mod sine, medens Manden hviskede lige saa ømt som paa deres Bryllupsaften:

»Min elskede lille Kone.«

I samme Nu laa to Arme om hans Hals, og en Stemme sagde:

»Min egen Adolf! det var min Skyld.«

»Nej, jeg tror, det var min.«

»Men jeg ved, det var min; men nu skal det aldrig mere blive saaledes, naar du vil love mig én Ting.«

»Jeg vil gøre alt, hvad du vil, naar du blot vil være min; jeg ved slet ikke, hvad der er gaaet af dig i den sidste Tid.«

»Kære Adolf, vi maa lade Flint rejse.«

»Naa, saaledes! Det anede jeg ikke noget om, det har du skjult for mig.«

»Jeg har ikke vidst det før nu.«

»Han skal rejse endnu i Morgen — og saa er du atter min, kun min.«

»Ja, din — din alene!«

Næste Morgen bankede det paa Døren, just som Hr. Blok lavede sig til at gaa ind med en ubehagelig Anmodning til den uskyldige Student, der intet anede om, hvad han havde været Skyld i. Det var netop Hr. Flint, der traabte ind i Stuen.

»Godmorgen! Undskyld, men jeg kommer blot for at meddele Dem, at jeg endnu i Dag maa rejse herfra Byen, da min Moder ikke kan undvære min Hjælp hjemme paa Gaarden.«

Skak.

Sort.

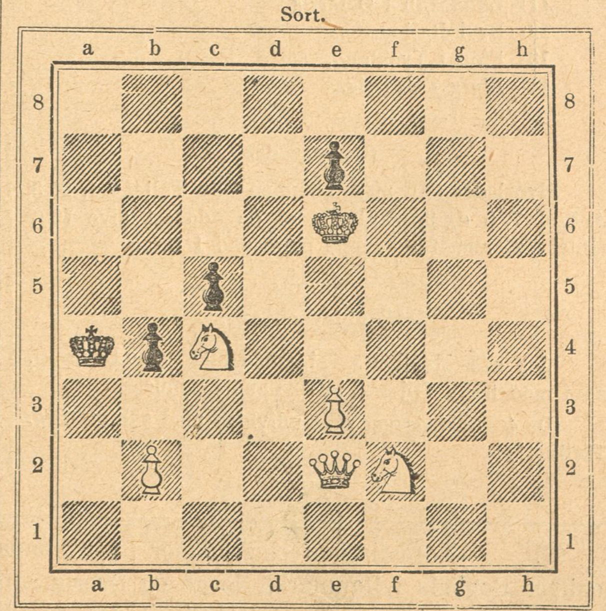

Hvid.

Hvid begynder og gør mat i 3 Træk.

Sabelslugeren i Afrika.

Opgaver.

Gegrafisk Gaade.

For- og Endebogstaverne læste fra oven og nedad give Opløsning paa et kjøbenhavnsk Theater og en yndet Skuespiller ved samme.

1) By i England,
2) Sø i Rusland,
3) Halvø i Amerika,
4) By i Indien,
5) Slot i Spanien,
6) Flod i England,
7) By i England,
8) By i Danmark,
9) Flod i Spanien,
10) By i Tyrkiet,
11) Landskab i Østerrig,
12) By i Italien,
13) Flod i Tyskland,
14) Bjerg i Sverrig.

Regnegaade.

Hvorledes kan man sammenstille Tallene 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9, saaledes at de adderet give 100? (Intet Tal maa forekomme mere end 1 Gang).

Udfyldningsopgave.

Jeg saa Manden — sig med sit — mod sin —, som mod hans Vilje vilde — hans Formue.

(De 4 Tankestreger skal udfyldes med samme Ord. Hvilket?)

En levende Vippe.

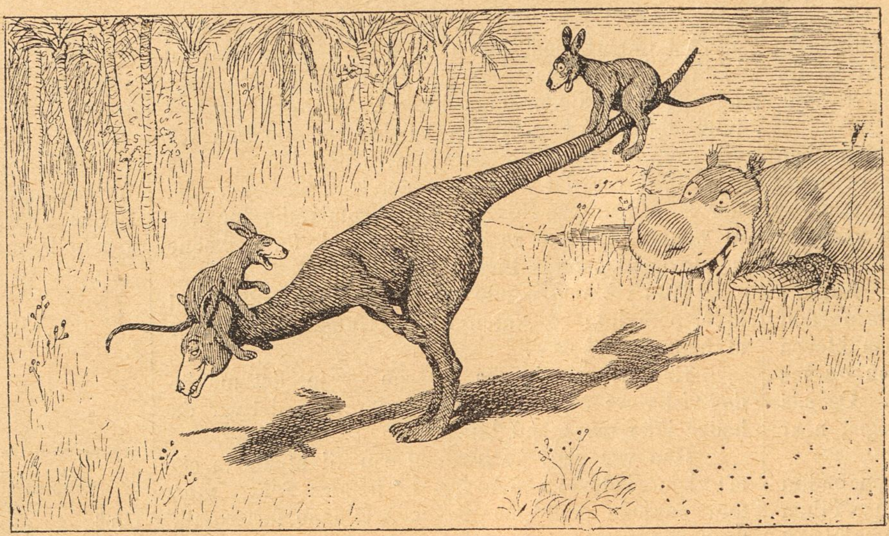

Gaade.

Hvor fattes tit de tvende første Dele,
der té sig slemt? Det første paa det hele
som deres eget er, men ingenlunde
med Stolthed deres de benævne kunne —
om dem, der kry'sig af det, vil jeg sige,
de hører til de uforbederlige:
vil hver for sig de første to man vende,
i halve Dele delt de første trende
kan ej i Reglen skaffe dem, forsøge
de end med Løgn det hele at forøge.

Løsning paa Gaade i Nr. 28.
Herskesyge.

Løsning paa Logogrif i Nr. 28.
Kjærlighed uden Strømper.

Løsning paa »Mørk Tale« i Nr. 28.
Moder.

Chr. Chr., Olufsvej. Den af Dem indsendte og med Tak modtagne mathematiske Løsning af Regneopgaven i Nr. 24 kunne vi desværre ikke optage, da den vilde indtage for meget af vor i Forvejen meget knebne Plads.

Red.

Hermed følger et Tillæg.

Indhold.

Billeder: Domkirken i Antwerpen. — Fra Antwerpens Mælkeforsyning. — Belurede. Efter Maleri af W. Geetz. — Sabelslugeren. Humoreske i 4 Billeder. — En levende Vippe. Humoreske.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Skovblomster. Digt af Henrik Strandvold. — Med Orientbaaden. Af C. — I Hvedebrødsdagene. Af Asta. — Opgaver. — Romantillæg: En fattig ung Mands Eventyr. Roman af Octave Feuillet (fortsat). — Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat).

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN
ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 30 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 26. April. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

»Nej, Roric, men fordi du har lovet det. Se, nu er vi ved Lyndhurst, og jeg er snart hjemme. Det er bedst, vi siger hinanden Farvel.«

»Ikke før du er ved Abbediets Port.«

»Jo, jeg vil ikke have, at nogen maa se dig. Jeg rider ind gennem Staldbygningen. Tro ikke, at jeg skammer mig over mit Ærinde hos dig, men jeg vil helst undgaa en Scene, og det vil det ufejlbarligt blive til, hvis Kaptajn Winstanley og jeg skal drøfte Sagen.«

Roderick red lidt frem og greb Arion i Tøjlen.

»Du slipper ikke, før du har givet mig et bestemt Svar,« sagde han i en fast Tone. »Nora, jeg elsker dig saa højt, som en Mand kan elske en Kvinde. Vil du være min Hustru?«

»Nej.«

»Hvorfor sagde du da, at du elskede mig?«

»Fordi det er Sandhed. Ja, jeg elsker dig, Roric, men jeg elsker din og min Ære lige saa højt. Jeg ved, at din Moder havde en meget daarlig Mening om mig, medens hun levede; hvis de døde kunne se os, vilde jeg gerne have, at hun skulde vide, at hun tog fejl af mig, og at jeg ikke er ganske uværdig til hendes Agtelse. Du maa gifte dig med Mabel Ashbourne, og naar der er gaaet en halv Snes Aar, og vi alle er blevne adstadige, ældre Folk, saa vil vi atter kunne være Venner, og du vil da takke mig, fordi jeg raadede dig til at gøre din Pligt. Slip nu Tøjlen, Roric; det bliver dog ikke anderledes, og jeg har ingen Tid at spilde.«

Det var en farlig Vej, de havde at passere fra Queens Bower til Kirkegaardsvejen; den var paa begge Sider omgivet af sumpede Moser og Moradser; men Nora kendte hver Tomme af Vejen. Arion længtes efter Stalden og satte af Sted som en Vind; Rodericks Hest fulgte efter i susende Fart. Det var et vildt Ridt; ikke et eneste Lys viste, hvor der var en menneskelig Bolig; intet andet end Nat og Ensomhed, hvorhen Øjet vendte sig. Hist og her stod en Hest ved Vejkanten og stirrede paa de to Ryttere, der fore forbi dem som Spøgelser.

»Jeg er nu lige saa ellevild som Arion i Formiddags,« sagde Nora, da Hestene atter kom ud paa Chausseen. »Jeg gad vide, hvad der nu vil hænde for mærkelige Ting.«

»Hvad der end hænder, er det din egen Skyld, Nora,« sagde Roderick ubarmhjertigt. »Du vil ikke selv være lykkelig, og du under heller ikke mig nogen Lykke.«

»Vær ikke vred,« svarede hun mildt. »Jeg vil hellere være ulykkelig paa min Maade end lykkelig paa din.«

Arion, som nu begyndte at føle Virkningerne af det anstrengende Ridt, ludede med Hovedet, men Nora tvang den til at gaa i skarpt Trav, da hun følte, at Tingene begyndte at faa et fortvivlet Udseende.

Ti Minuter senere var de ved Ledet, der førte ind til Stalden; det var laaset, og alt laa i Mørke. »Jeg maa ud igen paa Kørevejen,« sagde Nora. »Det er meget ubehageligt, for jeg ved nu, at jeg ikke undgaar Kaptajn Winstanley. Men det faar ikke hjælpe.«

Et magert Bytte. Efter Maleri af A. Reiffenstein.

»Jeg følger med dig ind.«

»Nej, Roric, det vil kun gøre ondt værre. Det vil saare mig dobbelt, hvis han skulde vove at fornærme mig i din Nærværelse.«

»Du kan tro, at jeg skulde saare ham,« sagde Roderick. »Han skulde faa min Ridepisk at smage, og jeg skulde ikke lægge Fingrene imellem, det kan du stole paa.«

»Det vil sige, at du vilde bringe Skam over mig og gøre min Moder ulykkelig. Nej, Roric, du maa styre dit hævngerrige Sind. Vi skilles her. God Nat — og Farvel.«

»Nej,« svarede Roderick, »jeg siger ikke Farvel. Jeg venter paa dig hele Dagen i Morgen i Skoven.«

Nora red uden at svare gennem den aabne Gitterport, hvor Portneren stod og ventede paa hende. Roderick blev udenfor; han vilde ikke følge med hende imod hendes Ønske.

»God Nat!« raabte hun efter ham, idet hun saa sig tilbage. »Bates kommer til Dem i Morgen.«

Døren ind til Forhallen stod paa vid Gab, og Kaptajn Winstanley havde plantet sig paa Dørtærskelen for at vente paa Steddatteren. En Dreng kom ud fra Stalden for at tage hendes Hest. Hun svang sig ned fra Sadlen, kastede Tømmerne til Drengen og gik op til Kaptajnen med faste Skridt. Da hun var kommen ind i Forhallen, lukkede han Døren paa en demonstrativ Maade. Hun syntes, hun aandede mindre frit, da den store Dør havde lukket sig bag ved hende. Hun var til Mode, som om hun var fanget i en Fælde.

»Jeg vil gerne tale et Par Ord med Dem inde i Dagligstuen, inden De gaar ovenpaa,« sagde Kaptajn Winstanley med Kulde.

»Hundrede om De vil,« svarede Nora i samme Tone.

Der var ikke det i Verden, hun var bange for. Hvilke Farer kunde Livet nu rumme, som hun behøvede at frygte? Hun haabede intet, frygtede intet. Hun havde nylig bragt det største Offer, Skæbnen kunde forlange af hende — hun havde givet Afkald p. den Mand, hun elskede. Hvad var hendes Stedfaders hadefulde Angreb og smaalige Ondskab i Sammenligning hermed?

Hun gik foran Kaptajn Winstanley ind i Dagligstuen. Her var mere Luft; et Vindue stod aabent, og Gardinet gik langsomt frem og tilbage i Lufttrækket. En Moderatørlampe brændte paa Mrs. Winstanleys Arbejdsbord — hendes Bøger og Haandarbejde laa der, men selv havde hun trukket sig tilbage.

»Er min Moder gaaet i Seng?« spurgte Nora.

»Hun er gaaet op paa sit Værelse, men jeg er bange for, at hun ikke kan sove paa Grund af Sindsbevægelse. Jeg fraraadede hende at blive siddende længere oppe og vente paa Dem.«

»Er det da saa sent?« spurgte Nora, idet hun paatog sig en uskyldig, forbavset Mine.

I hendes Indre rasede imidlertid et voldsomt Oprør, og hendes Hjerte bankede voldsomt. Hun stod og saa paa Kaptajnen med funklende Øjne og med Ridepisken knuget i sin Haand.

»Klokken er et Kvarter over elleve. Jeg ved ikke, om De synes, at det er en passende Tid for en ung Dame at komme hjem paa. Maa jeg spørge om Grunden til denne natlige Ekspedition?«

»Ja, og De skal faa den at vide. De har afskediget Bates fra den Plads, han har haft i fyrretyve Aar — og jeg red ud for at skaffe ham en anden. Det glæder mig at kunne sige Dem, at det er lykkedes mig.«

»Og hvem er det, der har været saa ridderlig at tage imod min afskedigede Tjener, der ikke har saa meget som en Anbefaling?«

»Det er min gamle Ven — Mr. Vawdry.«

»Jeg tænkte det nok,« svarede Kaptajnen. »Det er altsaa hos Mr. Vawdry, at De har været saa sent paa Aftenen uden nogen Ledsagelse?«

»Det er Deres egen Fejl, at jeg ikke havde en Tjener med. De har fundet for godt at afskedige min Staldknægt — den Mand, der red min første Pony til, den Mand, min Fader gav mig til Ledsager og Beskytter, den Gang han gav mig min Hest. Det næste, De vil gøre, er formodentlig at sælge min Hest?«

»Der er en hel Del endnu, jeg vil gøre, inden vi to faa vort Regnskab opgjort, Miss Tempest,« svarede Kaptajnen, bleg af Lidenskab.

Aldrig havde Nora set ham saa eksalteret. Aarerne stod som opsvulmede mørke Striber paa hans Pande, og i hans Øjne lurede et ondt Blik, som hos en Mand, der indvendig fortæres af en slet Lidenskab, som han ikke er i Stand til at tøjle. Nora saa forundret paa ham. De stod hver paa sin Side af Bordet, medens Lampen kastede sit klare Skin paa deres Ansigter.

»Hvorfor ser De paa mig med dette udfordrende Smil?« spurgte han. »Vil De gøre mig rasende? De maa vel vide, at jeg hader Dem.«

»Ja, det ved jeg,« svarede Nora, »men Gud alene ved hvorfor.«

»Kan De ikke forstaa hvorfor?«

»Nej.«

»Kan De ikke gætte det?«

»Nej — med mindre det er fordi min Faders Formue vil komme til at tilhøre mig, naar jeg bliver fem og tyve Aar. De hader mig, fordi Deres Stilling her da vil være usikker —«

»Det er ikke Grunden; jeg er ikke saa lav, som De tror. Nej, det er ikke derfor, jeg hader Dem, Nora. De er den Kvinde, hvem jeg vilde have ofret mit Liv, hvis jeg havde vundet Dem — men De viste mig tilbage med hensynsløs Foragt. De har vel ikke glemt hin Nat i Pavillonhaven i Brighton? Jeg ser aldrig op til Stjernerne uden at mindes den, og jeg tilgiver Dem aldrig, saa længe som dette Minde staar levende for mig. Hvis De var bleven min Hustru, Nora, var jeg bleven Deres Slave. Jeg nøjedes med at blive Deres Stedfader, og nu vil jeg være Deres Herre. Jeg skal gøre Livet bittert for Dem, hvis De sætter Dem op imod mig. Jeg vil gøre en Ende paa Deres Lyst til at rende efter en anden ung Dames Kæreste. Jeg skal stille mig imellem Dem og Deres Elsker, Mr. Vawdry; det skal være forbi med Deres hemmelige Møder og skjulte Elskov. Den Opførsel, De i den senere Tid har fundet for godt at vise, er en Skam og en Fornedrelse for Deres Køn!«

»Hvor tør De vove at tale saaledes til mig?« raabte Nora ude af sig selv af Vrede.

Hun greb Lampen med begge Hænder, som om hun vilde kaste den i Hovedet paa sin Fjende. Blodet steg op til hendes Hoved; hun var ikke længere sig selv mægtig, hun lod sig fuldstændig beherske af Øjeblikkets Lidenskab. Værelset løb rundt for hende, den tunge Broncelampe vaklede i hendes Hænder, et Øjeblik efter rullede den store Lampe hen ad Gulvet og bagefter den, hurtig som Lynet, løb en Strøm af flydende Ild hen imod det aabne Vindue.

Førend hun kunde besinde sig, havde Flammen naaet Gardinet, som i et Nu var helt omspændt af Luerne. Det hvislede og steg og lyste, medens Røgen drev ud af det aabne Vindue.

Kaptajn Winstanley stod som lamslaaet ved den pludselige Katastrofe. Medens han stod usikker og forvirret, sprang Nora ind mellem de brændende Gardiner, ind i det flammende Ildsvælg. Et Øjeblik efter hørte han hendes høje, klare Stemme kalde paa Folkene.

Der spildtes intet Øjeblik. Fra Stalden kom de løbende med Vand og faa Sekunder efter mødte Gartneren med Havesprøjten, der rummede flere Liter Vand. De blev hurtig Herre over Ilden, men selvfølgelig ødelagdes en Del af Møblerne og Tapetet i den smukke Dagligstue. Ti Minutter efter stod Vinduet sort, tomt og gabende, medens Nora fra Plænen udenfor betragtede den Skade, hun havde anrettet.

Mrs. Winstanley kom ilende ind i Dagligstuen i Natdragt, vækket af Raabene og Støjen i Gaarden i den sene Nattetime.

»Store Gud! hvad er der hændet, Conrad?« spurgte hun bleg og forfærdet, da hun øjnede Mandens Skikkelse inde i det røgopfyldte, uordentlige Værelse.

»Ikke andet end at din elskværdige Datter har forsøgt at sætte Ild paa Huset,« mumlede han. »Det er det hele.«

Sekstende Kapitel.

Et Kvarter efter, da Forvirringen havde sat sig, knælede Nora ved sin Moders Stol og forsøgte at genoprette Ligevægten i Mrs. Winstanleys oprørte Sind. De befandt sig alene i den sidstnævntes Paaklædningsværelse, hvor den utrøstelige Pamela sad som en Niobe mellem alle sine Pudderdaaser, Pomadekrukker og en Mængde andre til Skønhedens Bevarelse og Fornyelse nødvendige Sager.

»Kære Moder,« sagde Nora blidt, »du maa ikke tage det saa tragisk, det der er sket. Du kan da ikke for Alvor tro, at jeg vilde sætte Ild paa dette kære, gamle Hus — at jeg kunde være saa dum, selv om jeg var vred nok dertil, at ville ødelægge dette Sted, som jeg elsker — dette Hus, i hvilket Fader blev født. Det kan du umuligt tro, Moder.«

»Jeg tror, at du gør mig ulykkelig,« hulkede Mrs. Winstanley, idet hun anbragte sit fine, kniplingsbesatte Lommetørklæde, der var dyppet i Eau de Cologne, paa Panden. »Jeg er overbevist om, at Conrad ikke har sagt en Usandhed.«

»Maaske ikke,« sagde Nora med et mørkt Blik. »Lad os gaa ud fra, at han er Fuldkommenheden selv og ikke kan gøre Uret. Men i dette Tilfælde tager han Fejl. Jeg kunde godt have dræbt ham, men det var ikke min Hensigt at stikke Ild paa Huset.«

»Aa, det er altfor frygteligt!« stønnede Moderen. »At tænke sig, at have en Datter, der tilstaar, at hun i sit Hjerte er en Morderske.«

»Det er desværre sandt,« sagde Nora bedrøvet. »Jeg havde i det Øjeblik en instinktmæssig Lyst til at myrde ham — og fra Tanke til Handling er der kun kort Vej. Jeg forsikrer dig, at jeg føler mig ikke bedre end de Stakler, der bliver hængt i Newgate,« tilføjede hun sønderknust.

»Jeg ulykkelige Moder!« klagede Mrs. Winstanley, idet hun rokkede frem og tilbage i Stolen. »Det er virkelig haardt, at min egen Datter skal være en Kilde til Elendighed i mit ægteskabelige Liv, at hun har forhærdet sit Hjerte mod den bedste af alle Stedfædre og ved alle Lejligheder søger at sætte Splid mellem mig og den Mand, jeg elsker. Aa Gud, hvad har jeg dog gjort, siden jeg skal være saa ulykkelig.«

»Kære Moder, vær rolig og hør mig,« sagde Nora, der selv var fuldkommen rolig og havde en kold, resolut Mine, der ikke undlod at gøre Indtryk paa Mrs. Winstanley. »Naar jeg er Aarsag til saa megen Ulykke og Elendighed, saa er det bedst, at denne Aarsag snarest muligt fjærnes. Jeg har længe følt, at min Plads ikke er her i Huset — at jeg er tilovers i denne lille Familie. Jeg føler nu — ja, jeg ved, at Kaptajn Winstanley og jeg ikke længere kan bo under samme Tag. Han og jeg kan ikke længere sidde ved det samme Bord eller bo i det samme Hus. Det maa være forbi nu.«

»Jeg forstaar ikke, hvad det egentlig er, du har imod ham, Nora,« udbrød Moderen, idet hun dyppede Lommetørklædet paany og lagde det over Panden og Øjnene. »Ingen Fader vilde være kærligere end Conrad, hvis du blot vilde tillade ham at være det. Men du har fra først af sat dig op imod ham. Det er næsten, som om du misundte mig min Lykke.«

»Det skal ikke længere se saadan ud, Moder. Jeg vil ikke længere forstyrre eders Lykke,« svarede Nora med ubeskrivelig Bitterhed. »Jeg vil forlade mit gamle Hjem, saa snart der kan findes et andet Sted, hvor jeg kan tage hen. Hvis jeg kunde faa Miss Mac Croke med mig, vilde jeg gerne rejse udenlands. et eller andet Sted hen, hvor alt var fremmed og nyt,« vedblev Nora. »Til Sverrig og Norge for Eksempel, jeg kunde godt lide at tilbringe et Aars Tid i disse kolde, fremmede Lande, hvor der intet er, der kunde minde mig om Skoven,« sluttede hun med en lydelig Hulken.

»Kære Nora, du har saadanne vilde Ideer; det er virkelig som Conrad siger: du har ikke Anelse om, hvad der er passende. Har man hørt Mage: Sverrig eller Norge! Hvad vilde Folk sige?« sluttede Mrs. Winstanley i en krænket Tone.

»Ja, hvad vilde de sige, Moder? Maaske vilde de sige, hvad der er sandt: at jeg ikke kunde komme ud af det med Kaptajn Winstanley, og derfor maatte søge mig et nyt Hjem.«

»Og hvilke Bebrejdelser vilde der ikke blive rettet imod mig,« svarede Moderen. »Men du er egoistisk, Nora; du tænker kun paa dig selv.«

»Det er jeg nødt til, da ellers ingen tænker paa mig, Moder.«

»Hvor kan du tale saaledes? Tænker jeg ikke paa dig endnu i dette Øjeblik? Jeg er overbevist om, at jeg i Aften vil tænke saa meget paa dig, at jeg i Nat vil faa en skrækkelig Hovedpine. Du nøder virkelig Folk til at tænke paa dig, naar du opfører dig saa upassende.«

»Hvad har jeg da gjort, som er saa upassende? Jeg er redet ud lidt sent paa Aftenen for at skaffe vor gamle Tjener en Plads — det er alt, hvad jeg har gjort; om saa hele Hampshire vidste det, vilde jeg ikke skamme mig derved. Ikke om selve Lady Mabel, dette Mønster paa Dyd og Sømmelighed, vidste det! Skammen falder tilbage paa Kaptajn Winstanley. Det er ham, der burde skamme sig over, at jage min Faders og Bedstefaders gamle Tjener paa Døren. Og det, du burde være bedrøvet over, er, at du har giftet dig med en Mand, der er i Stand til at handle saa hensynsløst, som han gør.«

»Hvorledes tør du vove at omtale ham paa

den Maade!« udbrød den krænkede Hustru. »Han har gjort alt i den bedste Hensigt. Det var din egen uforsvarlige Opførsel, der tvang ham til at afskedige Bates. At tænke sig, at min Datter ikke har mere Selvagtelse, end at hun strejfer om i Skoven hele Dagen med en forlovet ung Mand!«

»Du behøver ikke at gøre dig Sorger paa den forlovede unge Mands Vegne,« sagde Nora harmfuld. »Roric og jeg vil aldrig mødes mere. Det er mit eneste Ønske, at det maa blive saaledes. I behøver kun at tilstaa mig en lille aarlig Indtægt; jeg bryder mig ikke om Fornøjelser og fine Klæder. Et tarveligt Liv i et fremmed Land er det, som vil passe bedst for mig.«

»Jeg kan ikke udholde den Tanke, at du vil rejse bort,« klynkede Mrs. Winstanley. »Folk vil tale saa meget derom. En Stedfader bliver ofte saa fejlagtig bedømt. Folk vil tale ondt om Conrad — og det er altsammen din Skyld. Vi kunde have levet saa lykkeligt sammen alle tre, hvis du blot havde villet.«

»Du har muligvis Ret, Moder, men jeg tror ikke nogen af os har forstaaet at gribe Tingen an paa den rette Maade. Kaptajn Winstanley kunde da ikke mene at vinde mit Hjerte ved at sælge min Faders Yndlingshest, og det var med denne Bedrift, han begyndte sit Regimente her i Huset. Men lad os ikke tale mere derom, kære Moder, vi kommer dog ikke til Forstaaelse i den Sag. God Nat, sov vel, og glem mig. I Morgen kan du og Kaptajnen give mig min Frihed.«

»Jeg troede, du holdt saa meget af Abbediet,« sukkede Moderen.

»Ja, den Gang, det var mit Hjem; men det er det ikke mere og jeg glæder mig til at forlade det.«

»Nora, Nora, du har et haardt og uforsonligt Sind.«

»God Nat, Moder.«

Med disse Ord forlod Nora Mrs. Winstanley, der sad og hulkede og vædede sin Pande med Eau de Cologne; hun syntes at Skæbnen tog haardt paa hende. Livet syntes pludseligt at gaa hende imod. Hidtil havde det været lutter Solskin, Fred og Ro; aldrig havde der ligget hende et Halmstraa i Vejen; nu var alt trist og mørkt.

Nora gik straks op paa sit Værelse, ledsaget af Argus, der havde fulgt hende fra Dagligstuen til Moderens Paaklædningsværelse og taalmodig havde ventet udenfor i Korridoren, snusende til den lukkede Dør og af og til givende sin Utaalmodighed til Kende ved et svagt Bjæf.

Da den unge Pige og hendes Hund var alene, hengav hun sig ganske til sin Sorg, idet hun, som saa ofte før, naar Verden gik hende imod, slyngede sine Arme om Dyrets Hals.

»Aa, du gamle, trofaste Argus,« sagde hun. »Du er den eneste Ven, jeg har tilbage i hele Verden!«

Ende paa anden Del.

Haabet.

Haabet er Menneskets bedste Ven,
kommer og gaar, og kommmer igen,
vokser sig frem af den goldeste Grund,
bruger til Næring en Tanke kun.
Vokser sig stort, og du bygger derpaa
en Bygning, der ej for et Vindpust kan staa.

Sæbeskumsbobler er Drengens Plasér,
guldgyldne Slotte for Øjet han ser;
flyver saa Boblen i Sol-Glimmerglans,
og danser i Luften sin hvirvlende Dans — —
saa jubler han: »Se, hvor den flyver mod Sky!«
— Brister den — — saa kan han blæse en ny.

Pigelil! ved du, hvad Kærlighed er?
Bød du en Lækkertand svulmende Bær,
Tog han dem alle, og haabed du paa,
ikkun en eneste Mundsmag at faa,
bristede Haabet, som Skumboblen brast,
blæs da, som Drengen, en ny i en Hast.

Hver Gang et Haab vejrer hen og slaar Klik,
bør du det jorde til Sørgemusik;
dæk det med Glemsel og stil saa din Graad,
ingen maa ane, at Kinden var vaad.
— Førend du gaar fra dets Jordefærd hjem,
grønnes det nye, som spirede frem.

* * *

Men hvis du ret til et Haab sætter Lid,
plejer og værner det godt, hver en Tid,
ofrer dig helt, for at trives det skal,
og har den Tro, at dets Røgt er dit Kald,
— saa vil du sluttelig juble maaske,
naar du bag Boblen en Perle faar se.

Eusebius Licht.

Et Vesterhavsbad.

Som vi allerede tidligere har haft Lejlighed til at fremhæve, er der ingen Tvivl om, at der langs Jyllands golde Vestkyst ligger store Fremtidsindtægtskilder. Kun paa Fanø er der hidtil gjort større Anstrengelser for at faa disse Kilder til at flyde ved Oprettelsen af det store »Fanø Nordsøbad«, der, som Navnet antyder, væsentlig er anbragt af og for Udlændinge. Paa hele Europas Vestkyst er der ikke mange Steder, hvor der er de nødvendige Betingelser for et Badested, nemlig fast, rent, hvidt Sand og en bred og flad Forstrand. Disse Betingelser forefindes ikke faa Steder langs Jyllands Vestkyst, og da i særlig høj Grad ved Løkken.

Løkken er en købstadagtig Fiskerby, beliggende omtrent 3 Mil sydvest for Hjørring. Den har i tidligere Tid haft ikke ringe Betydning som Ladeplads, idet der herfra fandt en livlig Udførsel Sted af Korn til Norge. Varerne førtes i flade Pramme ud til Skibene, som maatte ankre op udenfor Revlerne, bestandig rede til at gaa til Søs, i Fald det truede med stærk Paalandsvind. Nu er denne Udførsel kun ringe, og kun de adskillige store Pakhuse staa tilbage som tavse Vidner om Løkkens Fortid.

Fiskeriet er endnu betydeligt, især Hummerfiskeriet, som drives i Sommermaanederne med henved 100 Baade. Det er dog ikke Fiskeriet, paa hvilket Løkkens Fremtid hviler, men paa det lille Badehotel, som et Konsortium af driftige Vendelboer har oprettet, og som under sin dygtige Værts Ledelse allerede har erhvervet sig et Ry.

Løkken nyder endnu sin fredelige Tilværelse, uberørt af Nutidens Jernbanelinjer. Den nærmeste Station er Vraa, 2—3 Mil Syd for Hjørring. Her afhenter Hotellets Vogn i Reglen Gæsterne. Efter en længere Kørsel i et skovløst, højtliggende Terræn, passerer man tæt forbi det gamle Børglum Kloster, hvoraf endnu kun Klosterkirken er tilbage. Dette Sted med dets Fortidsminder er et yndet Maal for Badegæsternes Køreture. Efter et Par Timers Kørsel kører man ind i Løkken, paa hvis store Torv Badehotellet ligger — en køn, gammeldags Bygning, hvis rummelige Bygningskompleks — det er en gammel Købmandsgaard — omfatter et uhyre Gaardsrum og en net Have, hvis frodige Træer og Buske vidne om, at disse kunne gro i selve den nøgne Vesteregn, naar blot der er Læ for Vinden.

Et af vore Billeder gengiver en saadan hyggelig Haveplet oppe fra Løkken.

Men det er dog hverken Hotellets gode Mad og bløde Senge, eller den lille hyggelige Have, hvor der kan drikkes Kaffe i kølende Skygge paa en bagende Sommerdag — det er ikke alt dette, som drager Gæster til Huse. Det er Stranden. Og saa snart vi har stillet vor Sult efter den lange Køretur, haste vi derned. Vi skraa over det brede Torv, dreje ned ad en morsom Gyde mellem de lave, straatækte Fiskerhuse og deres smaa Kartoffelhaver, hvor der lugter af Fisken, som hist og her hænger til Tørring. Foden glider ud i Sandet, men snart nærme vi os den høje Klitrække, tæt bag hvis skærmende Vold Løkken ligger. Lige med et aabner der sig en Hulvej mellem Klitterne (Fig. 4); det er den, ad hvilken al Vognfærdsel ned til Stranden finder Sted; det er den Vej, den svære Redningsvogn køres, naar der er Stranding, og Havet fraadende under Stormens Pust vælter sig frem over den flade Forstrand, saa at Fiskernes Baade i al Hast maa hales helt op i Klitten for ikke at skylles bort.

Men i Dag er det Magsvejr og Solskin. De fleste Baade er paa Havet; kun enkelte staa heroppe paa Ruller paa den flade, hvide Strand, saa vi rigtig kan tage dem i Øjesyn. Vidste vi ikke, hvor ypperlig en Type det er, tillæmpet efter Forholdene i Aarhundredernes Løb, vilde vi ikke tro det muligt, at Mennesker i disse smaa, aabne Fartøjer tør vove sig flere Mil til Havs her fra denne flade Kyst, hvor en pludselig Vejrforandring paa faa Timer kan gøre det til en livsfarlig Sag at lande.

Vi se ud paa Havet, hvis glasgrønne Bølger bryde sig skummende over de to Revler og, saa langt Øjet rækker danner en dobbelt Bræmme langs Kysten mod Nord og Syd. Selv nu synes Braaddet os farligt nok til at vippe eller knuse en af disse Nøddeskaller — men saa i Storm!

Oppe paa den højeste Klit staar der et sært Apparat — som en Skibsmast med Bramstænger. Det er Faresignalapparatet, Naar der er Folk paa Havet, holdes her bestandig Vagt, og ved Hjælp af Signalballoner, om Natten ved Blus og i Taage ved Skud, kan man give de tilbagevendende Baade Besked om, hvorledes Forholdene er ved Kysten, hvor det tilraades dem at lande, om de hellere skal vente derude efter Redningsbaadens Ankomst o. s. v. En udmærket nyttig Institution, som har bevaret Liv og Værdier, uden dog altid at kunne slaa til.

Vi spadsere langs Stranden paa det dejlige, faste hvide Sand, som Bølgeslaget ved Flodtid har trykket saa fast, at Foden kun efterlader et let Spor under Gangen. Mod Syd standse vi snart; her staar et Par af de karakteristiske Badehuse paa Hjul, som af en Hest køres ud i Vandet, og derpaa efterlades, indtil Badet er taget og Huset atter afhentes.

De badende klæde sig af inde i Huset, gaa ud ad Døren, der vender mod Havet, ned ad den lille Trappe og ud i det dejlige klare, salte Vand paa den hvide Sandbund, hvor der ikke findes en eneste Sten. Man vader et Stykke ud; Vandet kan ved Flodtid naa op til Brystet; saa stiger Bunden atter op imod den inderste Revles Kam. Man sætter sig ned paa Hug med Ryggen udefter og lader Magsvejrsbølgerne bryde over en. Dette er et storartet Bad. De modigere, og de, der er flinke Svømmere, vove sig længere ud og svømme paa det dybere Vand mellem Revlerne. Her er absolut ingen Fare, saaledes som der kan være enkelte andre Steder ved Kysten. Overalt er Bunden fast og jævnt skraanende; der er ingen forræderiske Huller.

Da det er Damer, som bade i det nærmeste Badehus, standses vor Gang snart. Uagtet de badende har Badedragter paa, forbyder dog dansk Skik at gaa nærmere, og da vi ikke gide gaa op i Klitterne for at slippe udenom, vende vi om og gaa mod Nord. Af og til passere vi lange Tov, som ude fra Havet naa ind paa Stranden og hver er fastgjorte ved Ankere eller Pæle. Vi følge et Tov med Øjet ud i Vandet og synes ude i Brændingen at skelne en mørk Masse, som duver op og ned. Vi nærme os en af Baadene og erfare af en gammel Fisker, at hvert Tov fører ud til et Hyttefad med Hummer, som, for at holde Dyrene friske og levende, forankres og fortøjes, saaledes at Bølgerne stadig skylle ind igennem Hyttefadene. Der ligger for Øjeblikket for flere tusind Kroner Hummer og skvulper derude.

Fiskeren viser os med det samme sine »Hummertejner«, en Slags tøndeformede Bure af stærke Træstaver, som sænkes ned paa Bunden af Havet, saaledes at en Bøje angiver, hvor den ligger. Inden i Fangstapparatet anbringes Maddingen — en eller flere Smaafisk. Hummeren kryber ind for at æde, kan ikke finde ud igen og bliver saaledes halet op, naar Redskabet røgtes. Er Fiskeren heldig, kan der være flere Hummere i én Tejne, men desværre hænder det oftere, at den er tom — eller at et forbisejlende Fartøj, t. Eks. en engelsk Trawlfisker, har revet Bøje, Line og Tejne med sig. Tabene af Redskaber er ofte yderst følelige for Vesterhavsfiskerne.

Langs Strandkanten ligger der hist og her et og andet, som fængsler vor Opmærksomhed, en Snegl- eller Muslingeskal, sjeldent et Stykke Rav, altsammen Gaver fra Havet. Hyppigst støde vi dog paa nogle store hentørrede eller forraadnede Krabber. Disse er komne med i Hummertejnen og slænges i Reglen foragtelig bort, da de ikke endnu repræsentere nogen Handelsværdi. Forhaabentlig ville vore sydlige Naboer ogsaa en Gang lære at sætte Pris paa disse velsmagende Dyr, saa at Fiskerne kan hilse dem med større Glæde, naar de frækt gaa ind og æde den for de ædle Hummere bestemte Madding.

Tæt nord for Løkken snor en lille Aa sig ud mod Havet mellem Klitter paa den ene Side og

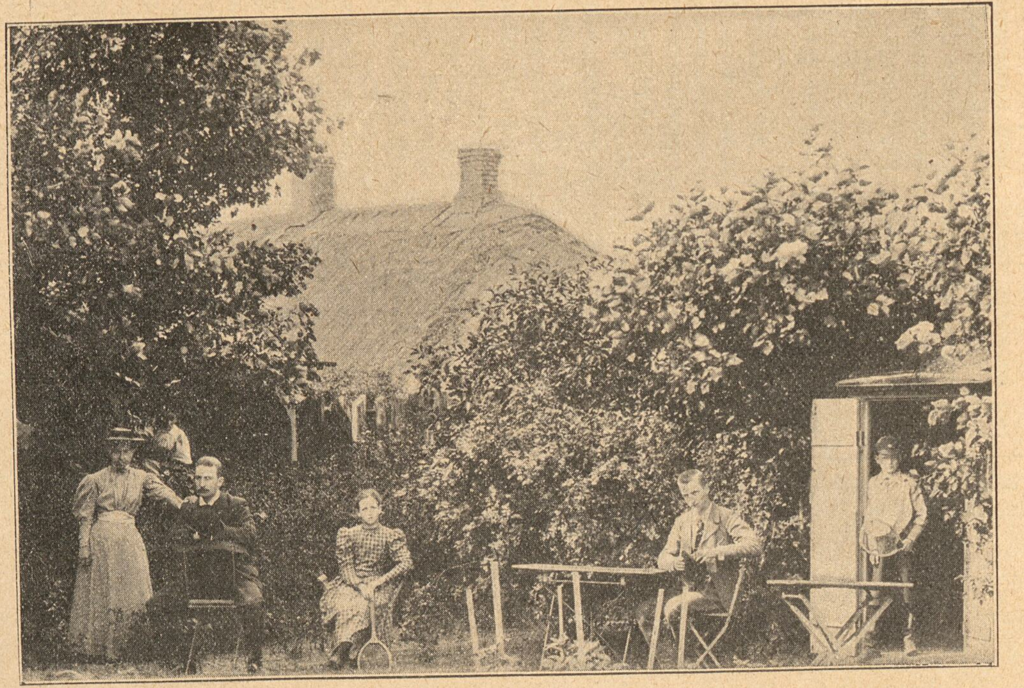

Et Haveparti fra Løkken.

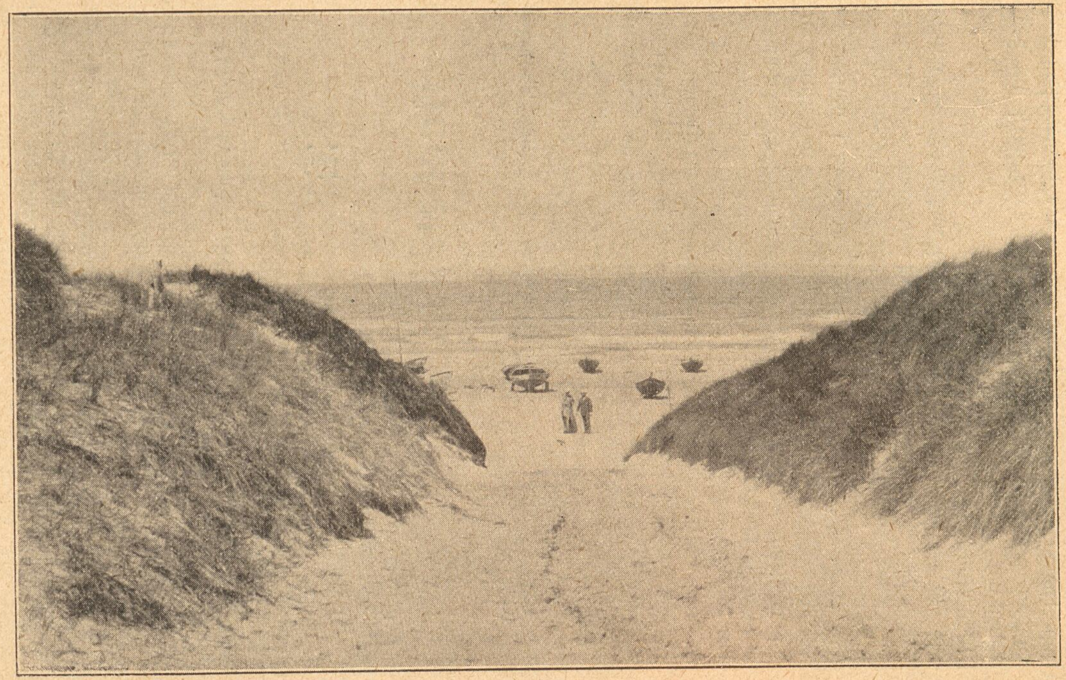

Hulvej ned til Stranden.

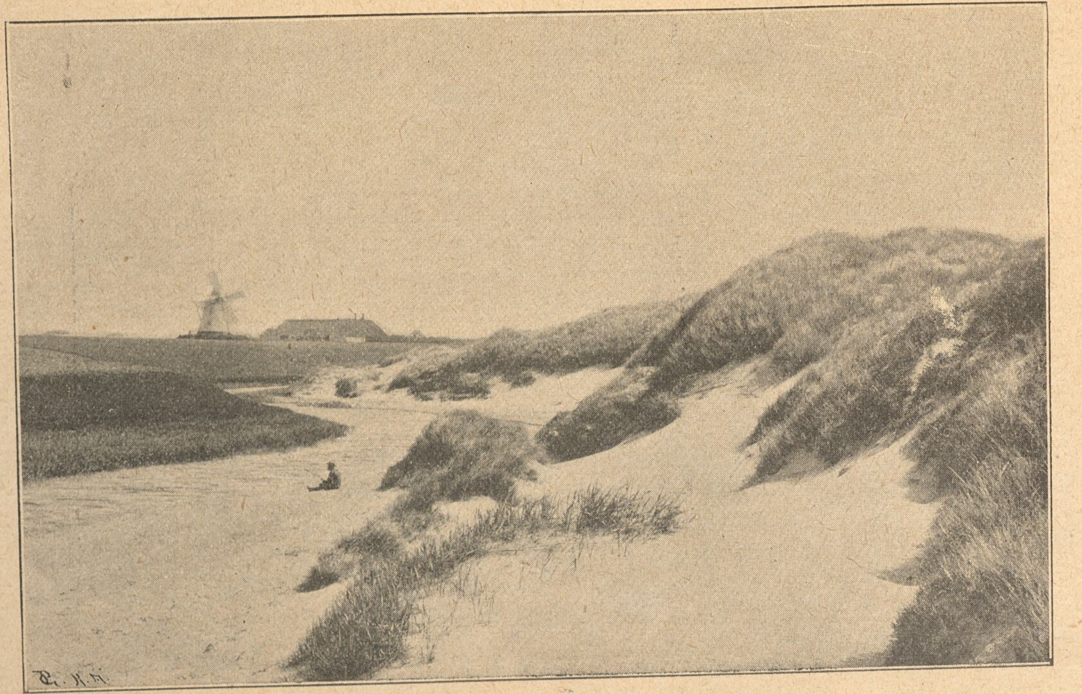

Aaen bugter sig ud gennem Klitten.

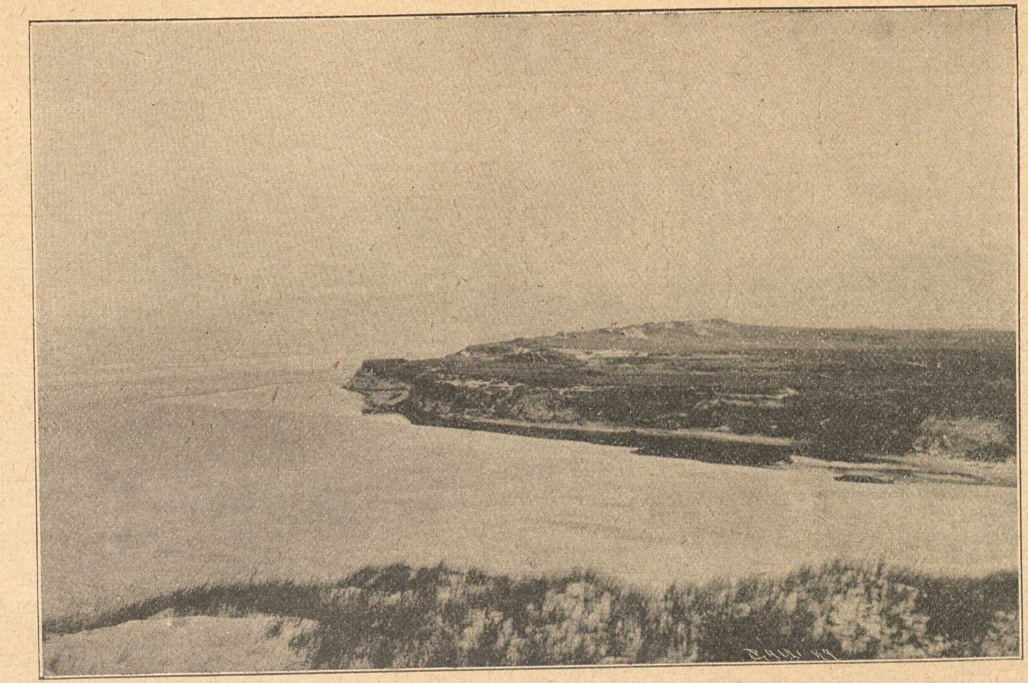

Aaens Udløb i Havet.

Fra Badestedet Løkken.

Det første Forsøg. Efter Maleri af M. Wunsch.

frodige dyrkede Marker paa den anden. Paa vort Billede (Fig. 6.) ser man dens Vandspejl liste sig frem under Markernes Brink, haardt trængt af de fremvæltende hvide Sandmasser, inden den flades fuldstændig ud paa Forstranden, for igennem en Række lave Pytter umærkeligt at sive ud i det store Hav.

Saadan kan man gaa Timevis nede ved det dejlige Hav, stirre paa dets endeløse Bølgerækker og lytte til dets Brusen, strække sig i det bløde Sand og indsuge den rene, styrkende Luft, som er saa saltmættet, at man formelig kan smage det, naar man lader Tungen glide hen over Læberne. Denne Luft giver Appetit; det føle vi snart og vende Næsen hjem efter Hotellets Kødgryder. Vi klatre, for at skyde Genvej, op ad den nærmeste Klit og titte undervejs indenfor i Hotellets højtliggende Strandpavillon, som giver en vid Udsigt over Havet mod Vest og et morsomt Nedkig i den mærkelige Fiskerby dernede i Læ af Klitterne. Endnu ligger den i en halvuskyldig Naturtilstand, drømmende om Fortidens Handel og spekulerende i Nutidens Fiske- og Hummerpriser. Snart vil den blive et Badested af Rang med europæisk Tilsnit. Derfor besøg den, mens den endnu er halvt uskyldig — og billig.

A. V.

Enken fra Pipers Odde.

Oversat fra Engelsk af V. L.

Ved Sidney Havns grønne Bredder sad i en Have, som gik ned til Vandet, en ældre, mager Herre og en midaldrende Dame af et tækkeligt Ydre, klædt i Sørgedragt som Enke. Det var en varm Eftermiddag i Forsommeren. En Række høje Bregner beskærmede Parret mod Solens Straaler; Port Jacksons blaa Vande rislede køligt mod et Belte af gult Sand ved deres Fødder. Herrens Paaklædning var passende til Aarstiden: et Par snævre Nankinsbenklæder med Stropper og en Frakke af samme Stof; en meget høj, smalskygget Hat stod paa Jorden mellem hans og Damens Stol, og hans Kort, der endnu laa i hendes Skød, tydede paa et første Besøg og angav Besøgeren som Major Thomas Blacker, forhenværende kongelig Artilleriofficer, Rose Bay, Ny Syd Wales.

Fru Astley var en ny og interessant Fremtoning i Kolonien; hun havde straks ved sin Ankomst fundet en Villa ledig paa den sydøstlige Side af Pipers Odde og inden otte Dage bestemt sig for den, som om hun vilde sky den nye Verden, ligesom hun var flygtet fra den gamle. Hendes nærmeste Nabo var Majoren, der boede paa den modsatte Bred af Rose Bay i en Afstand af en Fjerdingvej til Lands og den halve Vej til Søs. Han havde næppe været fem Minutter i Haven, førend han med sin Stok pegede over Bugten paa et af Solen beskinnet Vindue mellem Træerne.

»Det er min Bolig, Frue,« sagde Majoren med en indsmigrende Stemme, »De kan ikke ret se den for Krattet, men det er Stedet, hvor De kan træffe mig, naar De trænger til min Tjeneste. Jeg frygter for, De vil faa mange Genvordigheder med Deres deporterede Tjenestefolk. Hvis ikke, maa De være forskellig fra alle andre Mennesker, man hænder det, da kom blot til mig.«

Enken nikkede, smilede og spurgte Majoren, om det var længe siden, han havde været i England. Det var syv Aar siden, og der var forefaldet sørgelige Begivenheder i den Tid. Georg den Fjerde var død, og stakkels Edmond Kean; aldrig vilde Scenen igen faa hans Lige. Teatret i Sidney var under al Beskrivelse, Fruen maatte paa ingen Maade tænke paa at gaa derhen, i det mindste ikke uden Majorens Ledsagelse. Fruen havde aldrig skænket det en Tanke, hun vilde føre et mere tilbagetrukket Liv. I hendes Skød laa en Bog, heftet med grøn Shirtings Ryg, tilligemed Majorens Kort. Hun rakte ham Bogen og spurgte, om han havde hørt den omtale. Nej, hverken den eller dens Forfatter. Hvad betyder »Pickwick-Klubben«? Var den værd at læse?

»Værd at læse?« sagde Fru Astley med et tilgivende Smil; »det siger man i England; men jeg tvivler paa, at nogen nogen Sinde fandt en Bog saa vel værd at læse, som jeg har fundet denne; den har bragt mig til at glemme en stor Sorg, da intet andet formaaede det, glemme den i Timer lange. Den udkommer i maanedlige Hefter, og jeg faar de følgende tilsendt, saa jeg kan laane Dem de først udkomne Hefter nu.«

»Det er meget venligt af Dem,« bemærkede Majoren, men tænkte paa noget helt andet. »Jeg kan ikke begribe, hvad der har bragt Dem til et saa afsides Sted som dette!« udbrød han.

»Netop fordi det er afsides,« svarede Enken.

»Men alene?«

»Jeg ønsker at være alene.«

Majoren tog sin Hat. »Frue,« sagde han, »jeg beder Dem af mit ganske Hjerte undskylde. Tro mig, jeg havde ikke til Hensigt at være paatrængende; men dersom De kendte Kolonien, som jeg kender den, vilde De forstaa en gammel Praktikers Iver for at yde Dem al den Hjælp, og jeg kunde sige Beskyttelse, som staar i min Magt. De vil maaske nu finde det overdrevent; men, bedste Frue, De vilde forstaa mig, om De havde levet herude saa længe som jeg.« Hermed rakte Majoren Haanden frem, men Fru Astley lagde sin paa hans Arm.

»Jeg forstaar det alt fuldstændig,« svarede hun med det venligste Smil; »det er Dem, som misforstaar mig. Jeg skatter den Venlighed, De viser mig ved saaledes at komme og besøge mig, og De skal erfare, at jeg tager Dem paa Ordet ved ved den første Lejlighed, naar jeg skulde komme i Forlegenhed, at tage imod Deres ædelmodige Tilbud, og det skal altid være mig en Glæde at se Dem, naar De vil gøre mig den Ære at besøge mig. Jeg har gaaet overordentlig meget igennem, er kommen hertil for at undgaa Selskab, ikke for at søge det. — Jeg er vis paa, Major Blacker, at De vil kunne sympatisere med mig deri.«

»Det kan jeg i Sandhed,« forsikrede den skikkelige Major, »det er Tabet af min dyrebare Hustru, der jog mig til Ny Syd Wales.« Denne Meddelelse blev imidlertid ikke given med den Patos, som den fortjente, da den galante Taler var optagen af at beundre de smukke Træk i det tækkelige Ansigt, der med saa megen Medfølelse vendtes mod ham.

»Vore Sorger har altsaa megen Lighed, og vi maa være Venner,« sagde Enken med blid Stemme, da hun rejste sig og ledsagede Majoren til Døren, medens hun dog et Øjeblik standsede ham, til hun havde fundet de første Hefter af »Pickwick-Klubben«.

»Læs dem,« sagde hun, »og De vil snart komme for at hente flere. Hvor jeg misunder Dem, der skal begynde med Begyndelsen og ikke kender det mindste til, hvad der vil komme. Jeg tænker, at jeg vil kunne høre Dem le tværs over Bugten. En af Dagene kommer jeg og besøger Dem; men jeg kan i Dag ikke gaa længere end til Laagen, og den er nu her.«

»Undskyld et Øjeblik,« sagde Majoren, idet han saa skarpt paa en Mand, der arbejdede i Forhaven, og sænkede Stemmen: »En Deporteret?«

»Ja.«

»En deporteret Gentleman at dømme efter Snittet,« ytrede Majoren, »og det er af den allerværste Slags. Hør nu, kære Frue, dersom den Fyr giver Dem den mindste Anledning til Ængstelse, saa lad mig det vide.«

»Hvad vilde De da gøre?«

»Give ham et halvt hundrede Piskeslag,« svarede Majoren ondskabsfuldt. »Jeg burde have fortalt Dem, at jeg er en af Distriktets Fredsdommere. Bring De trøstig Manden til mig naar som helst, og er han det mindste uforskammet, skal han faa sine halvtredsindstyve. Desuden har jeg nogen Indflydelse hos Guvernøren, og jeg behøver ikke at sige Dem, at det vilde være mig en stor Glæde at kunne benytte den til Fordel for Dem, om De vilde give mig Anledning dertil.«

»Har De Indflydelse hos Guvernøren?« jublede Enken med en Begejstring, som hun hidtil ikke havde udfoldet, og som forhøjede hendes Ynde. »Aa, saa skaf min stakkels Gartner, ikke halvtredsindstyve Piskeslag, men et Frihedsbevis.«

Majoren saa paa hende med en tiltagende Beundring og smilende Overbærenhed. »En Menneskeven,« sagde han, »en Sværmer i Menneskekærlighed. Vent blot, min bedste Frue, til De har været lidt længere herovre. Inden en Uge er gaaet har jeg Fyren for mig.«

Med disse Ord tog Majoren Hatten af, nikkede med sit skaldede Hoved i Retning mod Gartneren og gik smaaleende sin Vej; dog blev han mere tankefuld under Vejs og vandrede hjem med betænksomme Skridt lig en Mand, der er betynget med Skrupler.

Major Blacker var tredsindstyve Aar, dog betragtede han sig ikke som en gammel Mand, og nu følte han sig paa en Gang ti Aar yngre. Da han kom hjem, betragtede han sig i Spejlet. Klimaet havde skrumpet Huden lidt, men der var endnu sorte Haar i Skægget og i hans straalende Øjne en ungdommelig Glans, som han haabede havde været til Stede under hans sidste Møde. Major Blacker havde levet, og nu opstod hos ham Ønsket om at leve en Gang endnu. Fra Spejlet gik han til sit Sovekammervindue og saa der Røgen fra Enkens Villa danne en graa Vej gennem Solnedgangen; Bugtens Vandflade havde et rosenrødt Skær fra Kyst til Kyst, og Himlens Blaa havde næsten faaet Purpurfarve. Tilskyndet af dette Syn rullede Majorens Blod livligere, og han fattede en Beslutning. To Dage derefter — i et Samfund, der tæller tre Mænd mod en Kvinde, er der ingen Tid at spilde — derfor kun to Dage derefter fremstillede Major Blacker sig igen i Enkens Villa. Han havde slugt de tre Hefter af »Pickwick« til den sidste Linje, og Bogen gav ham baade Lejlighed til en fortrolig Samtale og tillige en Undskyldning for et saa forhastet andet Besøg. Han ønskede de næste Hefter; men Enken var ikke hjemme — det omtalte Tyende var taget ud med hende i en Baad.

Det omtalte Tyende! Gartneren! I dette Vand, fuldt af Hajer! Majoren ilede med lange Skridt gennem Villaen. Man viste ham Baaden udenfor Hajøen, sejlende hjem efter, og han bestemte sig til at vente, indtil Fruen landede i sin egen Have. Han maatte tale et Alvorsord med Fru Astley. Det var galt nok for en forsvarsløs Kvinde at bo alene i dette øde Sted med en mandlig Deporteret og en Pige, som uden Tvivl ogsaa var en Forbryder, men at betro sig ud paa Vandet med den mandlige Forbryder ganske alene, det var Galskab. Den stakkels Frue behøvede en Ven til at advare hende mod Faren, og en saadan skulde hun finde i Thomas Blacker.

Majoren stod og snoede sit Overskæg ved Strandbredden, indtil Baadens Køl skurede i Sandet. Hans Øje var fæstet paa den Deporterede, en høj, skægget, bredskuldret Mand, der sænkede Hovedet (som han nok kunde have Grund til, tænkte Majoren) overfor det strænge, spejdende Blik. Den Besøgende hjalp Fru Astley ud af Baaden og brasede løs uden at give et Ord til Undskyldning for sin Tilstedeværelse i Haven. Vidste hun, hvad hun gjorde, naar hun betroede sit Liv i den Nøddeskal til en deporteret Røver, en Elendig, der hvert Øjeblik kunde falde paa at myrde hende, naar det passede ham? Havde ingen fortalt hende, at Vandet var fuldt af Hajer? Og dog var Landhajerne i Sidney, de Ugerningsmænd og Misdædere, som ved Dagens Lys færdes der overalt, ligesaa slemme, ja endnu værre. Hvor kunde hun dog af egen fri Vilje betro sig til en af disse?

Fru Astley skiftede Farve ved disse Ord. »Tys,« hviskede hun til sidst, »han kan høre Dem.«

»Han!« udbrød Majoren. »Hvad bryder jeg mig om, hvad han hører. Lad ham lytte og tage sig i Agt!«

»Men jeg bryder mig derom,« vedblev Damen i en bønfaldende Tone, »jeg har faaet Interesse for den stakkels Fyr. Jeg har ondt af ham. Han har fortalt mig sin Historie. Han har en Kone, Major Blacker, og hende er jeg bekymret for.«

»Hans Historie,« snærrede Majoren, »ja, de har alle en Historie. Hvad hedder han?«

»Vibro!«

»Vibro, Smeden?«

»Ja, netop.«

»Saa er alt, hvad jeg kan sige Dem, min kære Frue,« udbrød Majoren med stor Selvtilfredshed, »at jeg haaber af mit ganske Hjerte, at De ikke har bragt Sølvtøj eller andre Værdigenstande med til dette forbandede Land, og hvis De har, beder jeg Dem lade mig tage dem med til min Bank i Morgen. Maaske vil Vibro betænke sig paa at skære Halsen over paa Dem — jeg ved ikke, om han har saa meget Mod — men han vil bestjæle Dem, saa vist som De staar der. Jeg husker meget godt hans Sag. En mere fuldendt Kæltring er aldrig bleven deporteret. Han plyndrede en Kirke, saa De kan være vis paa, han vil ikke undse sig for at plyndre Dem; det er kun et Tidsspørgsmaal.«

Fru Astley drejede sig paa Hælen, gjorde et Par raske Trin hen imod Huset, vendte igen om og kom hen til sin Genbo.

»Har han paa nogen Maade forbrudt sig her ovre?« spurgte hun med Varme. »Har han nogen Sinde været fremstillet for Dem eller for nogen anden Øvrighedsperson? Kan der overhovedet siges ham andet paa end den Forbrydelse, for hvilken han blev deporteret?«

»Ikke det, jeg ved af,« indrømmede den anden

med et Skuldertræk; »men han er en klog Mand, han opfører sig selvfølgelig meget godt.«

»Saa godt, at De ikke en Gang vidste, at han var i Kolonien, og dog tror De at være berettiget til, paa Grund af den ene Forbrydelse i Fortiden at tiltro ham en hvilken som helst Skurkestreg nu eller i Fremtiden. Aa, kan man undres over, at Menneskene bliver mere fordærvede herovre, naar det er alt, hvad De venter Dem af dem? Dersom De behandler de Deporterede som Hunde, pisker dem som Hunde og ikke tiltror dem den mindste Levning af deres medfødte Mandighed, hvor kan De da vente nogen Sinde igen at gøre dem til saadanne Mænd, som de har været. Ja, hvortil er dette Land, naar det ikke giver den lastefulde og den svage Lejlighed til at begynde et nyt Liv. Jeg kan ikke forstaa Eders Tankegang, at den, der en Gang er bleven Forbryder, altid vil vedblive at være det. Jeg har hørt det alle Vegne, siden jeg kom til Øen; men jeg siger Dem, det er afskyeligt, hadefuldt, umenneskeligt og umoralsk!«

Major Blacker sænkede sit Hoved. Hans Øjne kunde ikke skjule deres Beundring; Ilden i hendes var en Aabenbaring for ham; han søgte en Kvinde og fandt en Dronning, og det, saa vidt han skønnede, falske i hendes Opfattelse, formindskede ikke i mindste Maade hans Glæde.

»Frue,« sagde han, idet han med Stokken pegede paa Genstanden for deres Uoverensstemmelse, som havde trukket Baaden i Land og bar Aarerne ind, »Frue, jeg er kun bedrøvet over én Ting, at jeg ikke er hin Gartner med Dem til Ridder og Forsvarer. Jeg tager ethvert Ord, som jeg har sagt, tilbage; thi jeg kan forstaa, at i Deres Varetægt maa den største Kæltring i Kolonien blive en ærlig Mand.«

»Det afhænger saa ganske af os,« svarede Enken uden i sin Begejstring at lægge Mærke til Smigeren. »Vi har saa meget at være ansvarlige for. Det sidste Sted, han var, blev han afskyelig behandlet. Det var inde i Landet, men jeg maa ikke nævne Navne; kun saa meget ved jeg fra Vibro, at han følte sig som i Himlen, da han slap ud af denne Mands Hænder og kom ind under det lænkede Kompagni. Fra et saadant fik jeg ham. Han har nu været tre Aar i Kolonien, og han er deporteret for syv Aar. Tror De ikke, det vilde være muligt at faa ham et Frihedsbevis i denne Sommer?«

Majoren følte en varm Haand paa sin Arm; han saa et Par fugtige, blaa Øjne, glødende af Begejstring, stirrende bønfaldende ind i hans. De havde naaet Villaen og stod i et lille Værelse, fyldt med stærkt duftende Blomster. Majoren følte sig yngre end nogen Sinde.

»Jeg kunde jo forsøge paa det,« sagde han, »men jeg tvivler paa, det kan føre til noget. Grænsen er nemlig fire Aar, saa jeg frygter, der er ikke meget Haab.«

»Forsøg derpaa,« sagde Enken, »det vilde være en menneskekærlig Handling, for hvilken jeg vilde være taknemlig hele mit Liv.«

Majoren gjorde Forsøget og vandt Taknemlighed uden at have opnaaet det ønskede Resultat. Maaske forsøgte han ikke saa ihærdigt, som han foregav, og muligvis opdagede Enken hos ham en Lunkenhed for den Sag, hun havde sat sit varme Hjerte ind paa; i hvert Fald lykkedes det ikke Majoren at vinde saa hurtig Fremgang, som han havde gjort Regning paa, i Fru Astleys formodede Hengivenhed for ham. Ved Enden af Sommeren var deres Venskab endnu det samme, og den deporterede Gartner vedblev at være deporteret Gartner. Som Naboer læste de undertiden Pickwick-Hefterne, efterhaanden som de kom ud, eller spillede et Parti Kort i Majorens Veranda; men saa snart denne Veteran ytrede et smægtende Ord om sin ensomme Tilværelse eller hendes (og det ene havde det andet til Følge), da rejste Enken sig og bad ham følge sig hjem. Ikke heller mildnede Udsigten fra Piper Odde Vejen i den glimrende Maaneskins-Belysning hende det allermindste. Og dog var det her, at den galante gamle Fyr i Begyndelsen af den paafølgende Sommer, efter at have taget et ekstra Glas Vin til sin Middag, erklærede sig.

Fru Astley hørte paa ham med et udtryksløst Ansigt, vendt imod Havnen; men førend han var færdig, havde Maanelyset, der strøede Ædelsten over Vandfladen, ogsaa kastet et Par ind i hendes Øjne, da hun udbrød: »Jeg kan ikke; jeg elskede min Husbond, jeg elsker ham endnu, og jeg gifter mig aldrig igen!«

»Men saaledes elskede jeg min salig Hustru,« indvendte Majoren, »og dog vilde jeg gifte mig i Morgen. Jeg betragter det ikke som nogen Ringeagt mod Mindet af den døde; tværtimod, det er den højeste Æresbevisning, vi kan yde det, naar vi vise, at Ægtestanden har gjort et saa godt Indtryk paa os, at vi indlade os i den paany. Dog tænkte jeg ikke saaledes, førend jeg traf Dem,« skyndte han sig at tilføje for at formilde et Blik, der gjorde ham uhyggelig til Mode.

»Jeg tror dog ikke, at De tænker saaledes nu,« svarede den oprigtige Enke. »De mener ikke alene mindre, end De siger, men De føler mindre. Ja, De maa tilgive mig; thi De ved det næppe selv: men en Kvinde lader sig ikke let skuffe. Tænk paa det, og De vil give mig Ret; men lad os aldrig komme ind paa dette Tema igen. Jeg vil nødig støde Dem; dertil sætter jeg for megen Pris paa Dem som Ven.«

Hvad Thomas Blacker angaar, saa havde den første Dukkert fuldkommen gjort ham ædru, og han fortrød bitterlig denne Ubetænksomhed ved Bordet, der havde ledet ham til en ligesaa ubetimelig som uoverlagt Erklæring. Som Soldat kunde der ikke være Tale om Tilbagetog fra Majorens Side, og hans yderligere Indsigelser vare beregnede paa at befri ham fra en Byrde, der trykkede ham, fordi den var velfortjent.

»Deres Svar modtager jeg og maa finde mig deri,« svarede han med Værdighed, »men ikke i Deres Misforstaaelse af mine Følelser. Det vilde være grusomt af Dem, dersom De var i Stand til at øve Grusomhed. Tillad mig i det mindste at sige, at det røber et Ubekendtskab til min virkelige Natur, hvilket saarer mig paa det ømfindtligste. Jeg har kun klaret daarligt for mig, dersom De tvivler paa min Redebonhed til at ofre mit Liv for Dem, om det skulde behøves. Der er intet, jeg ikke vilde gøre for Dem. Den mindste Tjeneste vilde jeg anse som min Rettighed.«

Enken smilede, men ikke ondskabsfuldt, tværtimod gled hendes Haand ind under Majorens Arm som for at forsøde Ordene, idet hun sagde: »Der var noget, De en Gang lovede at gøre for mig; det er ikke gjort endnu!«

»Jeg ved, hvad De mener,« stønnede han med en indvendig Ed, »Deres antagne Gartner!«

»Netop.«

»Jeg gjorde mit bedste.«

»Kunde De ikke forsøge en Gang endnu?«

»Dersom jeg gjorde det,« sagde Majoren med en hæs Stemme, »vilde det saa bevirke nogen Forskel paa det Svar, De vilde give mig, om jeg gentog, hvad jeg har sagt i Aften? Oprigtig talt, jeg føler Skinsyge overfor den Deporterede; jeg saa hellere hans Hæl end hans Taa!«

Enken lo lidt nervøst, men svarede ikke.

»Vilde det gøre nogen Forskel?« gentog han barsk.

»Det kan jeg ikke indestaa for,« sukkede Enken, idet hun vendte sig bort.

»Ja, De har Ret,« udbrød den anden, blussende rød. »Jeg tager mine Ord tilbage, jeg er skamfuld over at have udtalt dem. Men jeg skaffer dette Frihedsbevis i denne Sommer, eller jeg vil aldrig mere vise mig for Deres Øjne.«

Og denne Gang gik Thomas Blacker til Arbejdet med fuld Alvor. Nu var der gaaet et Aar siden hans Skinforsøg, og det den Gang glippede Haab førte ham derfor lettere til Maalet. Majoren stod sig virkelig godt hos Guvernøren; han var hemmelig indviet i Planen til Havnens Befæstning, og Hans Eksellence laante ogsaa Øre til hans Raad i Magistrats-Anliggender. Hvad han kun havde slaaet paa Aaret forud, foreslog han nu som en fortjent Belønning for Vedkommende. Og allerede efter et Par Dages Forløb kunde han have den Fornøjelse at gaa til Villaen med et Dokument til Enkens Underskrift og paa Tilbagevejen at møde Gartneren.

»Jeg formoder, Menneske, at I ved, hvad jeg har her,« raabte Majoren, idet han slog sig for et med Selvbevidsthed oppustet Bryst.

»Fruen har omtalt det,« svarede Manden, der blegnede et Øjeblik. »Jeg er Dem meget taknemlig, min Herre. Jeg havde ikke tænkt mig at faa det endnu.«

»I har heller ikke faaet det, I har det ikke endnu,« tilføjede Majoren hurtigt. »Jert Bevis er intet Bevis, førend det er undertegnet af Guvernøren, og I har det sikkert i Haanden. Forøvrigt har jeg lovet Jeres Frue at bruge min Indflydelse, saa i Slutningen af Ugen kan I maaske høre fra mig igen.«

Thomas Blacker var endelig, ligesom for at ende Sagen med Glans, endogsaa bedre end hans Ord; thi allerede Onsdag spiste han til Middag i Sidney og red ud i Maaneskin ad Piper Odde Vejen med Vibros forseglede og underskrevne Bevis i Lommen. Denne Gang havde Majoren ogsaa spist og drukket godt, men ikke for meget; dog var hans Hjerte besværet af en Uro, der aldrig havde plaget ham før. Hans Broder var død, og denne Broders Ejendom var nu hans. Den nysankomne Post havde bragt denne Nyhed tilligemed en Bunke Lykønskninger fra Bekendte og Venner, der aarevis ikke havde vist noget Kendskab til, at han eksisterede. Majoren var i Vaande, helt ude af Stand til at ordne sine Tanker. Skulde han tage hjem som gift, eller skulde han blæse sine servile Venner et Stykke og slet ikke tage hjem? Den tropiske Maane og den fortryllende Natur indbød ham til det sidste, nogle Vendinger i Brevene fra Hjemmet til det første, men angaaende Konen? Hun vilde være en Pryd i ethvert Selskab; men der var dog nogle Vanskeligheder. Majoren var galant nok til at forsøge paa at gaa udenom dem; men de vare der dog. Hjemme var han ikke vis paa, at han vilde holde af at være gift. Her var det noget andet, og her vilde han dog, naar alt kom til alt, ende sine Dage. Der gaves værre Steder. Disse maanelyse Nætter, denne milde Luft, Bladenes blide Raslen, denne milevide Udsigt over et med Juveler besat Tæppe under den sydlige Himmels stjernebesaaede Hvælving. Det var et Paradis, og taknemlig burde man være, om man kunde leve og dø her. Enken vilde han ægte, om hun vilde ægte ham; og at regne efter den sidste Samtale —

Her havde Majoren naaet Laagen, steg af og bandt Hesten indenfor. Der hørtes sagte Stemmer og saas et dæmpet Lys i Villaen. Fløjvinduerne stod aabne, og et lavt Instinkt, næret ved en hurtig Mistanke, maaske mere en Indskydelse, bevægede Majoren til at liste sig frem over Græsset saa langt, til han kunde lytte. Og de første Ord, han hørte, forøgede hans Nysgerrighed. Han skulde nok sætte List imod List.

»Kære,« hørte han Enken sige — med den søde Stemme, der havde bedaaret ham — »nu har vi snart Ende paa Ugen, og saa lægger vi ikke mere Skjul paa det. Lad os udbasune det. Jeg er rede dertil, og du vil have Ret til at tage dig af mig, som du bør. Du vil da have dit Frihedsbevis.«

»Aldrig,« mumlede Majoren mellem Tænderne, og han krympede Papiret sammen i sin Haand. Han forglemte helt sin Tvivl fra Ridtet paa den maanelyse Vej. Den fornærmede Mand var nu helt Mand. Han sneg sig nærmere og saa, hvad han var fuldt forberedt paa: Enken hvilende i den Deporteredes Arme.

»Der er kun én Ting, som foruroliger mig,« sagde Gartneren, skønt de krampagtige Trækninger i Ansigtet vare et umiskendeligt Tegn paa Uro og Bebrejdelser, »og det er med Hensyn til din stakkels gamle Major. Han har vendt Trumf op (»Han har Pokker, har han,« mumlede Majoren bag Buskene), og det er egentlig en Skam. Jeg frygter for, at du forleden Aften har opmuntret ham.«

»Det har jeg,« svarede Fruen med et Suk, »desto værre, jeg kunde ikke gøre for det. Det bedrøver mig at tænke derpaa, jeg skammer mig derover; men det var kun for din Skyld, kære!«

»Var det virkelig?« brølede Majoren, som med stampende Hæle og klirrende Sporer spankede ind i Værelset. Enken rejste sig hurtig, Manden skjulte Ansigtet i Hænderne.

»Ja, det var det,« svarede hun frejdigt. »Og De vilde tilgive mig, om De vidste alt.«

»Naturligvis,« snærrede den anden — »dersom jeg indlod mig paa at høre Deres Forklaring; men det er jo aldeles overflødigt, efter hvad der foreligger. Der har De det!« tilføjede han, idet han aabnede sin Haand og lod det sammenkrøllede Papir falde med en Mine af usigelig Foragt. »Jeg vil ikke nedværdige mig til at putte det i min Lomme igen, som De havde fortjent. Tag det og gift Dem med Manden med det samme!«

Fruen lagde sin bløde Haand paa det sænkede Hoved, som Thomas Blacker betragtede med retfærdig Vrede.

»Gifte ham kan jeg ikke,« sagde hun, »vi har været gifte i femten Aar.«

Naar Pengene veksles.

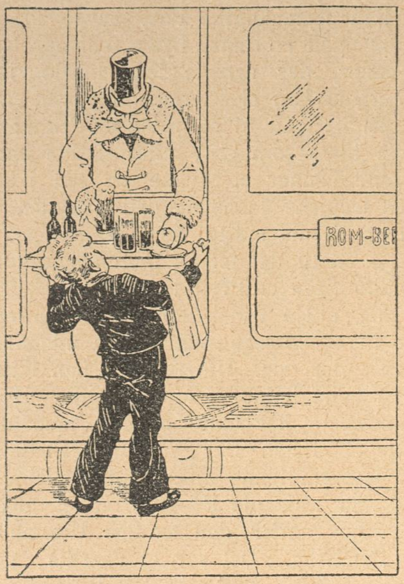
»Et Rundstykke og en Bajer — 40 Øre!«

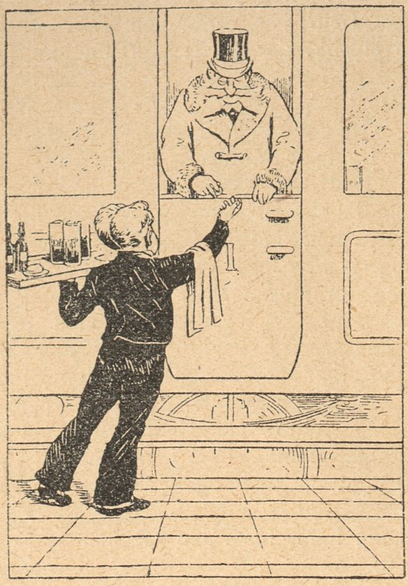
»Værs'go, 2 Kroner!«

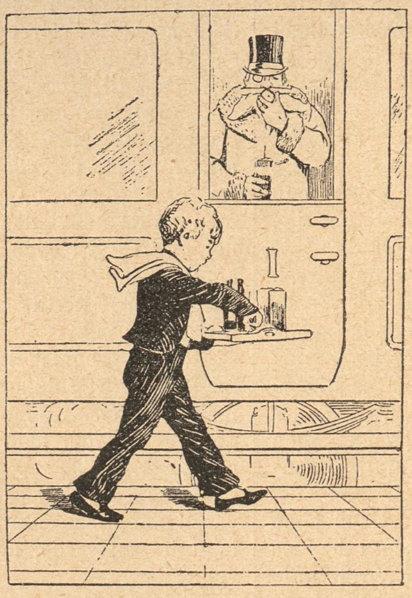
(Toget sættes i Gang.) »50, 60, 70, 80, 90,

1 Krone, 1,25, 1,50 —

1,60 — takker! —

— — — Om Forladelse!!!«

Løsning paa Skakopgaven i Nr. 29.

Hvid.	Sort.
1) D g2—d2	1) K a4—b5
2) D d2 -d7 ×	2) {K b5 + c4 / a6
3) D g7—a4 / b2—b3 } pat	
1)	1) K a4—b3
2) D d2—d1 ×	2) {K b5 + c4 / ....—a2
3) D d1—a4 / b2—b3 } pat	
1)	1) b4—b3
2) S c4—a3	2) c5—c4
3) D 2—c3 pat.	

Løsning paa Regnegaade i Nr. 29.

$95 + 3 + 1 + {}^{6}/_{7} + {}^{4}/_{28}$.
eller: $75\,{}^{9}/_{18} + 24\,{}^{3}/_{6}$
eller: $98 + 1 + {}^{3}/_{6} + {}^{27}/_{54}$.

Løsning paa Gaade i Nr. 29.
Synderegister.

Løsning paa Geografisk Gaade i Nr. 29.

Falmouth
Omega
Labrador
Kalkutta
Escorial
Tweed
Holbæk
Ebro
Adrinopel
Tyrol
Rimini
Elben
Taberg

Folketheatret — Harald Kolling.

Løsning paa Tankestregsopgave i Nr. 29.
Værge.

En ondskabsfuld Model.

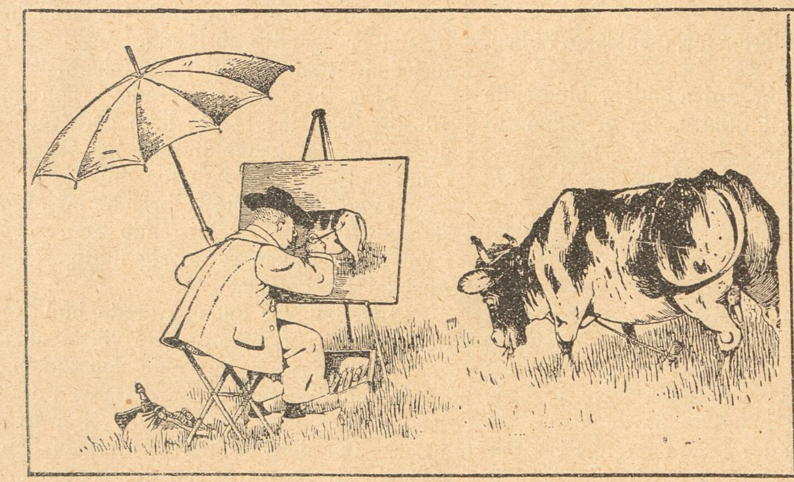

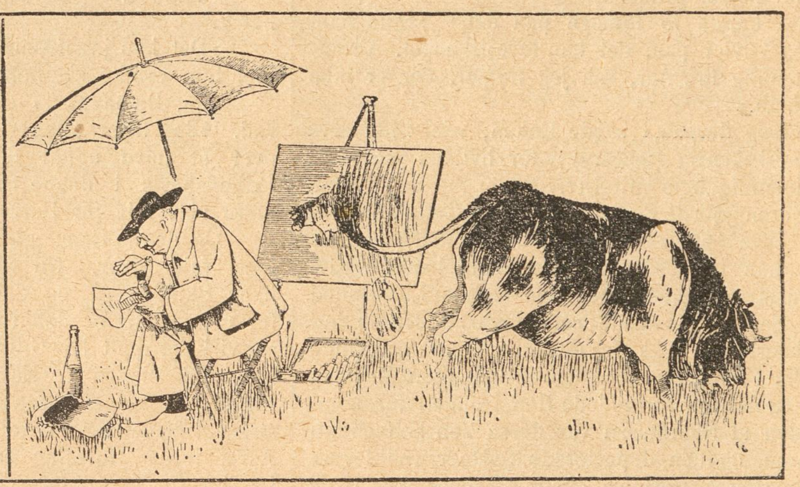

Opgaver.

Logogrif.

Paa Kærlighed bygget, den varsler om Lykke,
og Humanitet vil deres Fremtid betrygge.
1. 3. 20. 6. 10. 17. 8. 19.
Hvad otte ej har, med Sandhed kan siges.
12. 2. 16. 11. 12. 7. 17. 17. 19.
Og hvad otte burde, der ej kan forliges.
3. 15. 10. 17. 9, 4. 18. 19. 13. 6. 4. 5. 20. 10.
Jeg spørger Dem, Læser, som alt jeg er vant til,
hvad Manden, den ugifte, ej er i Stand til?
1. 10. 15. 17. 19. 12. 15. 16. 9. 12. 10.
Jeg spørger om dette ej dette mon være —
og vil jeg, det sværger jeg højt ved min Ære,
det meget beklage, om paa nogen Maade
18. 20. 3. 4,
De saadan vil kalde nærværende Gaade,
maaske endog sætte, jeg spørger Dem atter,
1. 10. 9. 17. 16. 12. 15. 19. 9. 12. 16. 1. 3. 6. 8. 4. 16.
i Klasse med disse den stakkels Forfatter.

Gaade.

Med m et Drengenavn, med s et skærende Instrument, med l en Fisk; uden l findes det i Kornmarken.

Indhold.

Billeder: Et magert Bytte. Efter Maleri af P. Reiffenstein. — 6 Billeder fra Badestedet Løkken — Det første Forsøg. Efter Maleri af M. Wunsch. — Naar Pengene veksles. Humoreske i 6 Billeder. — En ondskabsfuld Model. Humoreske i 2 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Haabet. Digt af E. Licht. — Et Vesterhavsbad. Af A. V. — Enken fra Pipers Odde. Oversat af V. L. — Opgaver. — Romantillæg: En fattig ung Mands Eventyr. Af Octave Feuillet. — Prinsessen af Aljaska. Af Henry Savage.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 31 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 3. Maj. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Foraar i Skoven. Efter Maleri af Ch. Kröner.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Tredje Del.

Første Kapitel.

Nora tilbragte en søvnløs Nat; hun kastede sig frem og tilbage paa sin Seng og stod op, saa snart de første Fodtrin lod sig høre i det gamle Hus, besluttet paa at vise Fasthed, hvilken Bestemmelse der saa end maatte være taget med hende. Hendes Betragtninger om Natten havde ikke rokket hendes Beslutning; det stod klart for hende, at hun maatte bort — saa langt bort som muligt fra sit gamle Hjem. Det var af mange Grunde bedst, at hun gik i Landflygtighed. Først og fremmest for Rodericks Skyld; han maatte opføre sig som en Mand af Ære, holde sit Løfte til Lady Mabel og glemme sin gamle Legesøster; dernæst for Moderens Skyld, hvis ægteskabelige Lykke hun forstyrrede, og til sidst for Noras egen Skyld, thi hun følte, at Fred og Glæde for bestandig var flygtet bort fra Abbediet, og at det vilde være bedre for hende at leve et hvilket som helst andet Sted paa Jorden mellem fremmede Ansigter, end bo her mellem saakaldte Venner og i Omgivelser, hvor lykkelige Minder stege frem som Spøgelser fra Graven og pinte hende.

I den tidlige Morgenstund gik hun rundt i Haven og Krattet, omfattende alt med et langt, sørgmodigt Blik, som om hun skulde sige det Farvel for stedse. Rhododendron-Buskene skinnede i Morgenduggen, og Græsset var vaadt og koldt. Hun gik nogle Gange frem og tilbage mellem Buskadserne og derpaa ud til det store Led, over hvilket hun havde sprunget saa mange Gange paa Titmouses Ryg; hun gik først tilbage, da Solen stod højt paa Himlen og Granerne begyndte at udsende deres Duft, efterhaanden som Solens Glød opvarmede dem.

Klokken var halv ni. Klokken ni plejede man at spise Frokost. I Squirens Tid mødte den skrøbelige Pamela kun sjældent til dette Maaltid, men under det ny Regimente havde hun maattet aflægge den gamle Vane, at spise paa sit Værelse. Kaptajnen var altid tidlig paa Færde, og han var ikke skaansom overfor dem, som tilbragte den halve Tid af Døgnet i Sengen.

Nora havde besluttet aldrig mere at sidde til Bords med Stedfaderen; hun gik derfor op paa sit Værelse og bad Phoebe bringe sig en Kop The.

»Jeg vil gerne tale med Moder,« sagde hun til Pigen, da denne bragte det forlangte. »Ved du, om hun er kommen ned?«

»Nej, Miss. Mrs. Winstanley er ikke rask i Dag. Pauline har bragt hende Theen paa Sengen.«

Nora sad ved det aabne Vindue og nippede til Theen, medens hun afventede Skæbnens næste Slag. Det gjorde hende ondt for Moderen, men i Grunden var det jo ligegyldigt om de fik talt sammen eller ikke. Hvad havde de at sige hinanden — de, hvis Tanker og Følelser var saa vidt forskellige? Et Øjeblik efter kom Phoebe med et sammenlagt Blad Papir.

»Pauline bad mig give Dem dette Brev, Miss. Det er fra Deres Moder.«

Brevet var ikke langt; det var skrevet med Blyant, i korte Sætninger med Tankestreger imellem:

»Jeg er altfor syg og elendig til at tænke paa at se dig — Jeg har sagt Conrad, hvad du ønsker — han er lutter Godhed — han vil sige dig, hvad vi har besluttet — søg at gøre dig værdig til hans Godhed — stakkels, vildledte Barn — han vil tale med dig i sit Arbejdsværelse efter Frokost — søg at beherske dit ulykkelige Sind.«

»Hans Arbejdsværelse!« udbrød Nora, idet hun rev den lille Lap itu og lod Stykkerne flagre for Vinden. »Min Faders Værelse, som han har bemægtiget sig. Jeg tror, jeg hader ham endnu mere i det Værelse end andre Steder, hvis det er muligt.«

Hun gik hen til Spejlet og betragtede med Stolthed sit Billede, medens hun ordnede sit Haar. Hun var meget bleg, men Taarerne, hun havde fældet om Natten, havde ikke efterladt noget Spor. Det var hendes faste Beslutning, at han ikke skulde se nogen Sorg eller Bevægelse i hendes Ansigt. Hun var fuldkommen rolig, beredt til at optage Kampen med sin Fjende. Medens hun endnu stod foran Spejlet, kom et Bud fra Kaptajnen. Om det var Frøkenen belejligt at komme op paa Kaptajn Winstanleys Studereværelse? Uden at tøve et Øjeblik gik hun roligt ind i Værelset og stod tavs foran ham.

»God Morgen, Miss Tempest,« sagde han, idet han rejste sig op fra sit Skrivebord og saa op paa hende med sin elskværdigste Mine, »vær saa god at tage Plads. Jeg vil gerne tale et Par Ord med Dem.«

Nora satte sig i sin Faders store, læderbetrukne Stol. Hun saa sig om i Værelset med et drømmende, aandsfraværende Blik; hendes Tanker vare langt borte — langt borte fra Kaptajnen og den sørgelige Nutid. Det gamle Værelse var fuldt af dyrebare Minder for hende, hun glemte for et Øjeblik sin Fjendes Nærværelse, indtil hans kolde, forretningsmæssige Tone kaldte hende tilbage til Virkeligheden.

»Deres Moder har underrettet mig om, at De ønsker at forlade Abbediet,« begyndte han, »og hun har bemyndiget mig til at finde et passende Opholdssted til Dem et eller andet Sted. Jeg er fuldstændig enig med Dem i, at et Aarstids Fraværelse fra Hampshire vil være til Gavn baade for Dem selv og andre. Det er lykkedes Dem og Mr. Vawdry at komme i Folkemunde ved Deres letsindige Adfærd. Muligvis vil Deres Bortrejse gøre en Ende paa al videre Skandale.«

»Det er ikke af den Grund, jeg ønsker at forlade mit Hjem,« svarede Nora stolt. »Jeg frygter ikke for, hvad De kalder Skandale. Hvis Folk her paa Egnen er saa slette, at de ikke kan se mig ride nogle Gange sammen med en gammel Ven uden at tænke ondt om ham og mig, maa jeg beklage dem; men jeg vilde sikkert aldrig indrette mit Liv efter deres Ønske. Nej, jeg ønsker at forlade Abbediet, fordi jeg er ulykkelig her, og har været det lige siden De kom hertil. Jeg lægger ikke Skjul paa mine Følelser for Dem. De fortalte mig i Nat, at De hadede mig. Jeg tilstaar i Dag, at jeg har hadet Dem, lige siden jeg saa Dem første Gang. Det maa have været Instinkt.«

»Det er ganske overflødigt at drøfte denne Sag,« svarede Kaptajnen roligt. Om Natten havde han ladet Lidenskaben løbe af med sig, men nu var han fuldkommen Herre over sig selv. Hun kunde være saa udfordrende, som hun vilde, hun skulde ikke faa ham til at forløbe sig igen. Han kunde hade sig selv, fordi han ikke havde kunnet beherske sin Lidenskabelighed.

»De har altsaa talt med Moder om min Rejse?« spurgte Nora.

»Ja, og alt er ordnet.«

»Godt, saa vil jeg skrive til Miss Mac Croke. Jeg ved, at hun gerne forlader dem, hun er hos, naar hun hører, hun kan gøre mig en Tjeneste.«

»Miss Mac Croke har intet med denne Sag at gøre. Det kunde ikke falde Deres Moder og mig ind at lade Dem rejse ud i Verden med en halvgammel, for ikke at sige helgammel Guvernante. Jeg har i Sinde at følge Dem til Jersey med Dampskibet, som gaar i Aften. Jeg har en Tante derovre, som ejer et smukt, gammelt Hus. Hun har aldrig været gift og er en dannet Dame, der udelukkende ofrer sig for intellektuelle Sysler. Hun vil være glad ved at tage Dem under sin Beskyttelse og hendes forfinende Indflydelse vil være uvurderlig for Dem. De kan ikke faa noget bedre Opholdssted end *Les Tourelles*.«

»Jeg rejser ikke til Jersey, og jeg vil intet have at gøre med Deres intellektuelle Tante,« sagde Nora uden Betænkning.

»Jeg beder om Forladelse. De rejser og det straks. Den Sag er ordnet mellem Deres Moder og mig. Det er Dem selv, der ønsker at komme bort fra Hjemmet, og De vil da være saa god at rejse derhen, hvor vi ønske det. Det er bedst, De beder Phoebe pakke Deres Kufferter. Vi tager herfra Klokken ti. Dampskibet gaar fra Southhampton ved Midnat.«

Nora følte sig overvunden. Hun havde nu faaet sit Ønske opfyldt, om end ikke paa den Maade, hun havde tænkt sig. Men Hovedsagen var jo at hun slap bort, flygtede, før hun atter saa Roderick, og maaske burde hun ikke gøre Indvendinger med Hensyn til Enkelthederne ved hendes Landflygtighed.

»Hvem ved, hvor svag jeg kunde blive, hvis han atter talte til mig som sidste Nat,« tænkte hun. »Maaske jeg ikke kunde udholde det en Gang til. Aa, Roric, om du vidste, hvad det kostede mig at give dig de kloge Raad og bede dig om at gøre din Pligt, netop da Forestillingen om et lykkeligt Liv sammen med dig, viste sig for mig, da dit varme Haandtryk fik mit Hjerte til at svulme af Glæde — da vilde du anse mig for en Heltinde! Og dog vil ingen tænke paa mig som saadan; man vil mindes mig som en forvildet ung Pige, der var til Besvær for sine Slægtninge og maatte sendes bort fra Hjemmet.«

Saaledes var hendes Tanker, da hun sad i Faderens Lænestol og overvejede Kaptajnens sidste Ord. Hendes Beslutning var taget. Hun vilde give efter. Naar alt kom til alt, var det saa ikke komplet ligegyldigt, hvor hun rejste hen? Hun vidste, at hun aldrig kunde blive lykkelig, naar hun var borte fra Roderick og Skoven. Hvad havde det at sige, om hun rejste til Jersey eller Kamschatka eller til Sverig? I alle Tilfælde maatte hun give fuldstændig Afkald paa alt, hvad der var hende kært — de skyggefulde Bøge, de dybe Dale, hvor et Menneskes Fodtrin kun sjælden hørtes, de store Trægrupper paa Højene, hvor store Flokke af Krager havde deres Boliger, hendes Barndoms Ledsager, hendes Hest, hendes gamle Tjenestefolk. Hendes Landflygtighed var et langt Farvel til alt dette.«

»Jeg haaber, jeg kan tage min Hund med mig?« spurgte hun efter en lang Pavse, under hvilken hun havde vaklet mellem Eftergivenhed og Oprør. »Vel ogsaa min Pige?«

»Jeg antager, at Hunden kan følge med, skønt jeg tvivler om, at min Tante vil synes om, at en Hund af den Størrelse løber om og gøer og hyler i hendes Hus. Men der findes vel et Sted, hvor den kan være. Men De maa se at undvære Pige. Det er gaaet af Mode, at unge Piger ikke kan hjælpe sig selv; man skulde tro, at en Amazone som De kunde hjælpe sig uden en Kammerjomfru.«

»Hvorfor siger De ikke Deres Mening rent ud?« sagde Nora harmfuld. »Hvis jeg tog Phoebe med mig, vilde det koste Penge. Hun skulde jo have Løn, og der maatte betales Kostpenge for hende. Hvis hun bliver tilbage her, kan De afskedige hende. Det er jo Deres Yndlingsfornøjelse at afskedige gamle Tjenestefolk.«

»Var det ikke bedre, De gik op og pakkede Deres Tøj?« spurgte Kaptajnen, uden at svare paa den sidste Spydighed.

»Hvad skal der blive af min Hest?«

»Jeg antager, De maa finde Dem i at overlade den til dens Skæbne,« svarede Kaptajnen koldt. »Min Tante vil muligvis finde sig i, at have en Hund i sit Hus, men det stemmer ikke med gammeldags Begreber om det sømmelige, at en ung Dame rider omkring paa en Hest hele Dagen uden Opsigt. Jeg tror ikke, hun vilde finde sig deri — det vilde ogsaa være for meget forlangt.«

»Ja, og Arion vilde jo ogsaa koste noget at holde,« svarede Nora, »og streng Sparsommelighed er jo Deres Livs ophøjede Formaal. Hvis De sælger Arion — og det gør De naturligvis — vilde jeg ønske, De vilde tilbyde Lord Mallow den. Jeg tror, han vilde købe den og behandle den godt for min Skyld.«

»Vilde De ikke hellere have, at Mr. Vawdry fik den?«

»Jo, hvis jeg kunde forære den bort. Men jeg formoder, at De endog frakender mig Ejendomsretten til den Hest, Fader forærede mig.«

»Der er ikke Tale om nogen Hest, der tilhører Dem, i Deres Faders Testamente. Og da alle hans Heste og Vogne var testamenteret til Deres Moder, kan der ikke være nogen Tvivl om, at Arion er min Kones Ejendom.«

»Hvorfor siger De ikke hellere Deres Ejendom? De maa ikke tro, at jeg bebrejder min stakkels Moder al den Uret, der er vist mig og andre i dette Hus. Nej, Kaptajn Winstanley, jeg kan kun beklage hende dybt. Hun er en uskyldig Nullitet, iført sidste Mode.«

»Gaa og pak Deres Kufferter,« skreg Kaptajnen i Vrede. »Vil De atter vække Djævelen fra i Nat? Vil De lave en ny Scene eller Ildebrand? Den kunde blive værre end første Gang. Jeg har ikke lukket et Øje i Nat, og det var Deres Billede, der holdt mig vaagen. Jeg vil sove bedre, naar De er ude af Huset.«

»Jeg skal være parat til at rejse Klokken ti,« svarede Nora i en forretningsmæssig Tone, der stod i en skærende Modsætning til hans egen Lidenskabelighed. Han bebrejdede sig selv, at han havde ladet hende føle, at hun havde i sin Magt at saare ham. —

Hun forlod Værelset og gik op til sig selv, for at ordne det fornødne til Rejsen. Hun var saa rolig, som om det kun drejede sig om at foretage en Lysttur paa nogle Uger. Derimod begyndte den trofaste Phoebe at græde, da hun hørte, at Miss Tempest

skulde rejse bort for lang Tid, og hun ikke skulde med, og Nora maatte nu trøste Pigen i Stedet for at tænke paa sin egen Sorg.

»Du skal ikke tage dig det nær, Phoebe,« sagde hun; »det gør ogsaa mig ondt at skilles fra dig. Jeg skal aldrig glemme, hvor hengiven du har været mig, og hvor du mange Gange har baaret over med mig, naar jeg har været urimelig. Men naar jeg en Gang bliver min egen Herre og selv faar Penge at raade over, saa skal du komme til mig igen, hvor jeg saa er. Hvis du til den Tid skulde være gift, kan du jo blive min Husholderske, og din Mand kan blive min Vinkyper. Du kan være sikker paa, Phoebe, vi skal nok finde os et godt Sted at være.«

Pigen lod sig trøste og tørrede sine Øjne, medens hun tog fat paa Indpakningen. Hun troede, at Miss Tempest kun rejste bort for sin Fornøjelses Skyld, og at hun, Phoebe, var den eneste, der havde Grund til at beklage sig.

Dagen gik hurtigt for Nora, skønt hun havde mange sørgelige Ting at ordne paa sit Værelse. Papirer, gamle Breve, Pennetegninger og alle Slags Notitser skulde gennemses og brændes; Bøger og Fotografier indpakkes. Der var mange Ting, hun vilde have med. Senere tilbragte hun næsten en Time ovre i Stalden, hvor hun kærtegnede og græd over Arion, der udstødte de mest venskabelige Lyde og gned sig op ad hende. Nora syntes, det var ligesom den vidste, hvad der forestod.

Afskeden med Moderen havde Nora opsat til sidst; hun frygtede en pinlig Scene, i hvilken hun maaske kunde miste Herredømmet over sig selv og lade sig forlede til uoverlagte Ytringer, som hun senere vilde fortryde. Det var sandt, hvad hun havde sagt til Stedfaderen, at hun ikke bebrejdede sin Moder noget, og dog stod det skrækkelig klart for hende, at hun kun indtog den mindste Plads i Moderens Hjerte.

Klokken var næsten fire om Eftermiddagen, da Pauline kom op paa Noras Værelse med et Bud fra Mrs. Winstanley. Moderen havde været syg hele Formiddagen, meddelte Kammerpigen; hun havde lidt af nervøs Hovedpine og havde holdt sig indelukket i et mørkt Værelse. Selv nu kunde hun daarlig taale at se nogen.

»Saa er det bedst, at jeg ikke viser mig hos hende,« sagde Nora med Kulde. »Jeg kan skrive en lille Billet til hende og sige hende Farvel. Det er vistnok det rigtigste. Sig Moder, at jeg skal skrive til hende, Pauline.«

Pauline gik og udrettede sit Ærinde, men et Par Minutter efter kom hun tilbage.

»Aa, Miss!« udbrød hun. »Deres Moder er ganske ude af sig selv. Hun vidste ikke, hvor De kunde nænne det og saa blev hun helt hysterisk. Det ender med, at hun bliver rigtig syg.«

»Sig hende, at jeg skal straks komme,« sagde Nora. (Fortsættes.)

Med Orientbaaden.

II.

Antwerpen ligger bagved; i Nattens Stilhed er Skibet gledet ud af Dokken, ned ad Floden hen mod Kanalen, der har en af sine ubehagelige Dage med Storm og megen høj Sø.

Southampton, der nys er inddraget i Ruten, skal anløbes. Det drejer sig ikke om nogen betydelig Fragt, knap saa stor, at den kan dække Omkostningerne ved Anløbningen; men det er jo en ny Plads, og den skal indarbejdes selv med Tab. Farten gaar altsaa mod Portsmouth, hen over Spitheads berømte Rhed, forbi den skønne Ø Wight, op ad den skovkransede Fjord til Southampton. En By omtrent af Størrelse som Malmø, hvis væsentligste Betydning maa søges i, at den anløbes af næsten samtlige engelske og tyske oversøiske Linjers store Parketter, som derfor ses der i rigt Udvalg. En By i reneste engelsk Stil med lave Huse, smaa sirlige Parker og et Par graa, efeuklædte Kirker. En By, hvis eneste Seværdighed er en, midt i Hovedgaden bevaret, meget gammel Pragtbygning.

Efter Southampton kommer mange Dages uafbrudt Sejlads, og hvad er der vel at meddele herom ud over saadanne Iagttagelser, som langt mere vilde interessere Dampskibsselskabets Bestyrelse end Læsere, der ikke tillige er Aktionærer. Ellers alt for lidt Stof af almen Interesse. Al Landkending er paa stor Afstand, og de faa Enkeltheder lader sig kun iagttage gennem Kikkert, saaledes bl. a. paa den øverste Tinde af Kap Roca det kongelig portugisiske Sommerslot.

Nu mærkes Syden med klar Sol, mild Luft, rolig Sø og Vand saa varmt, at Skibets Officerer tager Styrtebade paa Dækket. Endnu blot rundt Gibraltars høje Klippe, og Middelhavets blaa Flade ligger udbredt stille og glitrende i Solen. Mod Nord ses Sierra Nevadas, mod Syd Atlasbjergenes sneklædte Fjelde skarpt tegnede mod den klare Luft.

Rejsen har imidlertid bragt nogle Møder, som vel er Eftertanke værd. I Kanalen en stor engelsk Flaade, bestaaende af elleve mægtige Panserfartøjer, senere Orlogsfartøjer enkeltvis og ved Gibraltar atter en engelsk Flaade udførende Manøvrer og Skydeforsøg. Er det mon de sidste Forberedelser til den maaske uundgaaelige vældige Krig? Under alle Omstændigheder: heller ikke Frankrig vil findes uforberedt til en Søkrig. Paa Nordkysten af Afrika ved den lille By Binzerta (Biserta) tvers for Malta er der i Løbet af de sidste tre Aar i al Stilhed blevet fuldført en Krigshavn, hvis Størrelse, Styrke og fortrinlige Beliggenhed har vakt Englands og Italiens alvorlige Bekymring. Damperen passerer ganske tæt forbi denne ny Havn, som ikke maa anløbes af noget Handelsfartøj. Tydeligt ses de mægtige Broholveder, Indgangen til en lang og kostbar Kanal, der leder op til en meget stor, syv Favne dyb Saltvandssø, den egentlige Krigshavn, som ikke kan forulempes af nogen Fjende fra Søsiden. Ogsaa her udføres der Skydeforsøg og Manøvrer.

Er der ellers noget at observere paa den lange Søtur? Maaske ja, hvis Heldet vil det. Hør blot her. —

Der er noget, som officielt hedder, at en Søofficer faar Orlov for at gaa i Koffardifart, en Vending, der klinger tiltalende, fordi den antyder, hvorledes en af vort lille Samfunds uvirksomme Eksistenser er blevet grebet af Ønsket om at bestille noget. Paa Sortehavsbaadene kan man lære at forstaa, hvad det vil sige dette: at en Søfficer gaar i Koffardifart. Der tilstaas den unge Mand Orlov med fuld Gage samt et maanedligt Tillæg af 60 Kr. til Kosten. Saaledes udstyret paamønstres Løjtnanten som tredje Styrmand; men da Kaptajnen nærer en let forstaaelig Tvivl om denne flot riggede Herres Styrmandskab, og da Løjtnanten selv ikke er paatrængende med sin Assistance, indskrænker den hele Koffardifart sig for hans Vedkommende til, at han nogle Gange tager Solhøjden, og for Resten daser Tiden bort, som han kan bedst.

Imidlertid nærmer Skibet sig sin første Station paa denne Tur, nemlig Tunis, der ligger dybt inde i en Bugt tæt ved Ruinerne af det gamle, stolte Karthago. Franske Udgravninger har i de senere Aar afdækket meget betydelige Bygningslevninger af denne Oldtidsby, og fra Søsiden ses Karthago endnu som en stolt, stor By paa den øverste Top af en Bjergknude, ved hvis Fod senere har rejst sig den lille Søstad Goletta, indtil den nyeste Tid Havnestaden for Tunis.

Nu behøvedes en saadan Forhavn for saa vidt ikke længer, eftersom fransk Kapital har gjort Tunis selv til en Havneby af Rang. Med store Bekostninger er der gennem det fordum flade Vand gravet en dyb, inddæmmet og om Natten oplyst Kanal helt op til Hovedstaden, som nu forsynes med tidssvarende Kajer og andre Havneindretninger. Men endnu foretrække dog enkelte Skibe med ringe Last at losse i Goletta, fordi Bekostningerne ved at passere Kanalen ere ret store. Saaledes ogsaa de danske Sortehavsbaade, naar de kan gøre sig færdige med Udlosningen paa et Par Timer.

Goletta er ikke morsom. Et lille, halvt jødiskarabisk, halvt italiensk Hul, for langt baade fra Karthago og Tunis til at være et bekvemt Udgangspunkt for meget hurtige Udflugter. Goletta har Gas, har Vandledning, har Soldater og Politi samt andre af de vigtigste Fornødenheder, men Goletta har ikke saa meget som en Bod, hvor den Rejsende kan købe Fotografier af de nærliggende Seværdigheder. Et magert Resultat paa den første Station: blot at drikke billig Landvin og beskue de uhyre fede, stærkt pyntede tunesiske Jødinder.

I øvrigt er der ikke saa særdeles meget at se i Byen Tunis, denne stakkels orientalske Rede, hvis Æg fremmede Folkeslag ere ved at indsamle. Nogle asfalterede Gader med Sporvogne, elektrisk Belysning, franske Kaféer og fransk Daarlighed, garnerede af de gamle arabiske Kvarterer, hvor Livet hendøses i sløv Ligegyldighed eller indadvendt Bitterhed mod de virkelige Herrer. Havde det endda været Italienerne, som var blevne Herrer; de har dog været kendte fra gammel Tid. Men disse Franskmænd! Disse hovmodige Rødbukser! De er aabenbart ikke Tunesernes Yndlinge.

De faa Tons Last er i Lægterne, Skibet er klar til Afgang, og Kursen sættes forbi Sicilien til Grækenland, til Kalamata og Piræus.

III.

Om man ikke forud vidste Besked om Ruslands Størrelse og mange Millioner Indbyggere, vilde man faa en Erkendelse deraf ved at overvære Afskibningen af Korender til Odessa fra en græsk Havneby. Den danske Orientbaad løber ind for at tage imod 1000 Tons Korender, en fransk Damper ligger og indlader 1500 Tons, og endelig kommer en Engelskmand, som skal have 2500 Tons. Saaledes overføres i Løbet af nogle faa Dage 5000 Tons eller ti Millioner Pund Korender til én sydrussisk By! Og hvortil bruges vel disse Masser? Afladerne giver den Forklaring, at de finder Anvendelse i de krimske, ikke mindst i de kejserlige Vinfabriker, hvis Produkter uden Tilsætning af Sydens Sødme vilde blive for bedske. De kan blive slemme nok endda, men de nydes alligevel i Henhold til den nationale Teori: Rusland for Russerne — en Sætning, der fuldt ud er accepteret af Kejserhoffet, som til enhver Tid lader servere sine egne Vine ved Siden af importerede.

Som denne Afskibning imponerer, hvad Modtagerne angaar, giver den ogsaa ret store Forestillinger om Afskibningspladsen. En saadan Plads er *Kalamata*, en By saa stor som Helsingør, liggende lunt inderst inde i den skønne messeniske Havbugt, som paa begge Sider er skærmet af høje Bjerge. Kun i nordvestlig Retning strækker sig et Sletteland, og her dyrkes foruden Masser af Korender: Oliven, Figen, Oranger og andre Sydfrugter. Set fra Søsiden er Kalamata med sine lyse Bygninger, de høje Palmer og Pinjer, den blaa Strand med de mange Baade, den mest fristende Plet under Solen. Men Kalamata bør ogsaa kun nydes fra Søsiden. Gaa i Land — og Trylleriet er forbi.

Og dog, gaa kun i Land; thi Kalamata er ren typisk blandt græske Smaabyer. De stejle, smalle, bugtede Gyder uden Antydning af Regulering, de faldefærdige Rønner, de aabne Boder og de over al Maade snavsede og frastødende Beboere, alt dette er saa græsk som vel muligt. En dannet Græker udtaler følgende: »Til min Sorg maa jeg tilstaa, at næsten alle Grækere er upaalidelige, er Røvere, hvor de kan se deres Snit, men blandt alle disse Røvere er Kalamatas Beboere ubetinget de værste«. Denne, en Grækers Dom over sine Landsmænd, vil den Fremmede have let ved at underskrive. Tag en Baad eller en Vogn, og De vil blive bedraget, prøv at handle om et eller andet, og det samme vil finde Sted. Søg aldeles ikke at undgaa Deres Skæbne; thi under Handelens Afslutning har der samlet sig saa tæt en Skare af ivrigt deltagende Tilskuere, at det er haabløst at slippe uden Løsepenge.

Men hvor skulde vel ogsaa dette Folk blive andet end røveragtigt i al Omsætning, saa længe det lever under Papirspengenes Forbandelse. Gaa i Land om Mandagen, og en Sølv-Frank gælder 1,50 Franks i Sedler, om Tirsdagen er Kursen 1,60, om Onsdagen i Piræus eller Athen noteres Sølv-Franken 1,80 Franks i Sedler. Naar Regeringen gaar forud med et saa slet Eksempel, maa naturligvis Beboerne følge efter. Og de følger paa den pudsigste Maade, idet de omgaas alle disse forslidte Papirslapper saare ligefremt. Betal f. Eks. med en 10 Frank Seddel for et Indkøb til 5 Frank; Købmanden vil smilende rive Sedlen midt over og give den halve tilbage. Saa har jo hver af Parterne faaet, hvad der tilkommer ham, og disse hjemmelavede 5 Frank Sedler gaar udmærket overalt.

Fra Kalamata kan der foretages nogle korte Udflugter ad en lille Bane, der er ført et Stykke op gennem Dalen; men disse Udflugter er ikke meget morsomme. Ulige interessantere er det, naar man ikke frygter græske Hestedrivere og græske Beværtere, at foretage en Tur paa Hesteryg til det 5 Mile borte liggende Sparta. Man vil da faa Lejlighed til at se foruden de sparsomme Levninger af hin berømte Oldtidsby et storslaaet Bjerglandskab, hvor de øverste Toppe endnu dækkes af Sne. Om Kalamata-Røverne vidste, at Fremmede vilde købe Billeder af denne lurvede By og dens fattige Omegn, vilde Billederne være der til de højest mulige Priser; men Byens Besøgelsestid er endnu ikke kommet, og derfor er der ingen Fotografier at snyde med.

Ovenpaa Kalamata virker Piræus helt velgørende. Den store og trygge Havn med de mange Skibe, Orlogs- og Handelsfartøjer, de nette og renlige Gader, de mange anselige Bygninger, de offentlige Anlæg, alt dette i Forbindelse med Gasbelysningen, Gadevandingen, Telefonkioskerne giver Byen et saa civiliseret Præg, at man uden Væmmelse fuldt ud kan nyde det endnu stærkt udprægede græske Folkeliv. Nationaldragten med de korte, hvide Skørter og de stramme Benklæder bæres vel ikke af slet saa mange Mænd som i Kalamata, men der er dog nok af dem og af andre karakteristiske Nationaldragter til at live op blandt den i øvrigt helt paa vesteuropæisk Vis klædte Befolkning. Ogsaa er der talrige Boder og Beværtninger i ren græsk Stil, men de er ikke ene om Budet, og man kan da nøjes med at betragte dem i passende Frastand, uden at give sig dem i Vold, hvad der er baade det billigste og det behageligste.

Saa langt som Klampenborg fra Kjøbenhavn ligger Athen fra Piræus, og der gaar Tog frem og tilbage hver halve Time. Den Rejsende gør sig derfor snart færdig med den forholdsvis lidet interessante Havneby og søger op til Grækenlands Hovedstad, der rummer saa mange Seværdigheder baade fra Oldtid og Nutid. Nogle Billeder fra det ny Athen vil ledsage næste Artikel.

C.

Min Bedstefader, Hendry Watty.

En „Ende“.

Af Q.

Det er den fornøjeligste Fejltagelse i Verden, at jeg er født Sønnesøn af min egen Farfader, og i det hele ikke af nogen anden Mand. Hendry Watty var Navnet paa den, der kunde have været min Bedstefader; og han holdt altid fast ved, at efter alle Hensigter og Bestræbelser, saa var han min Bedstefader, og han fik mig til at kalde sig saaledes, fordi »det var lige ved«. Ja, nu skal jeg fortælle Dem, hvordan det hang sammen, for det er dog en Historie.

Min Bedstefader, Hendry Watty, væddede atten Potter Ægge-Toddy paa, at han midt om Natten vilde ro ud til de »Rystende Grunde« og trække Vaad der. For at finde de rystende Grunde om Natten, maa man gaa ud fra Tregamenna i Retning ad Maageklippen og hale ud, til man kan øjne Lyset fra St. Anthonys Fyr. Imidlertid har Folk ikke synderligt Mod paa at komme ud til disse Grunde om Natten, fordi Archelaus Rowetts Baad strandede der en Gang med tre Mand om Bord; og man siger, at om Natten kan man høre de tre druknede Mænd raabe deres egne Navne. Men min Bedstefader var den dristigste Mand i Port Loe, og han sagde, at det brød han sig ikke om. Saa en Juleaftensdag gik han og hans Kammerater ud og satte Garnet, og saa kom de tilbage og tilbragte den første Del af Aftenen ved Æggetoddyen nede i Olivers Ølhus — dels for at holde min Bedstefaders Mod oppe dels for at vise, at Væddemaalet var alvorlig ment.

Klokken var over elleve, da de gik fra Olivers og ned til Fjorden for at se min Bedstefader tage af Sted. Han har fortalt mig, at han slet ikke følte sig bange, slet ikke, men at han var meget venlig stemt, især overfor William John Dunn, som gik ved hans højre Side. Det forundrede ham selv lidt i Begyndelsen, for han plejede ellers ikke at tænke videre paa William John Dunn. Men nu trykkede han ham i Haanden flere Gange, og netop idet han træder op i Baaden, siger han: »Du passer nok paa Mary Polly, medens jeg er borte.« Mary Polly Polsne var den Gang min Bedstefaders Kæreste. Naa, hvorfor han i Grunden talte, som om han skulde paa Langfart, kunde han aldrig sige; han plejede at antage, at det var Skæbnen, som vilde det.

»Det skal jeg,« svarede William John Dunn; og saa gav de min Bedstefader et Hurra og stødte hans Baad ud, og han tændte sin Pibe, og væk roede han, ud i den bælgmørke Nat. Og han holdt sig som efter en Snor fra Tregamennas Vinduer ud til Maageklippen; og han roede bestandig, da han pludselig hørte en Røst kalde:

»Hendry Watty! Hendry Watty!«

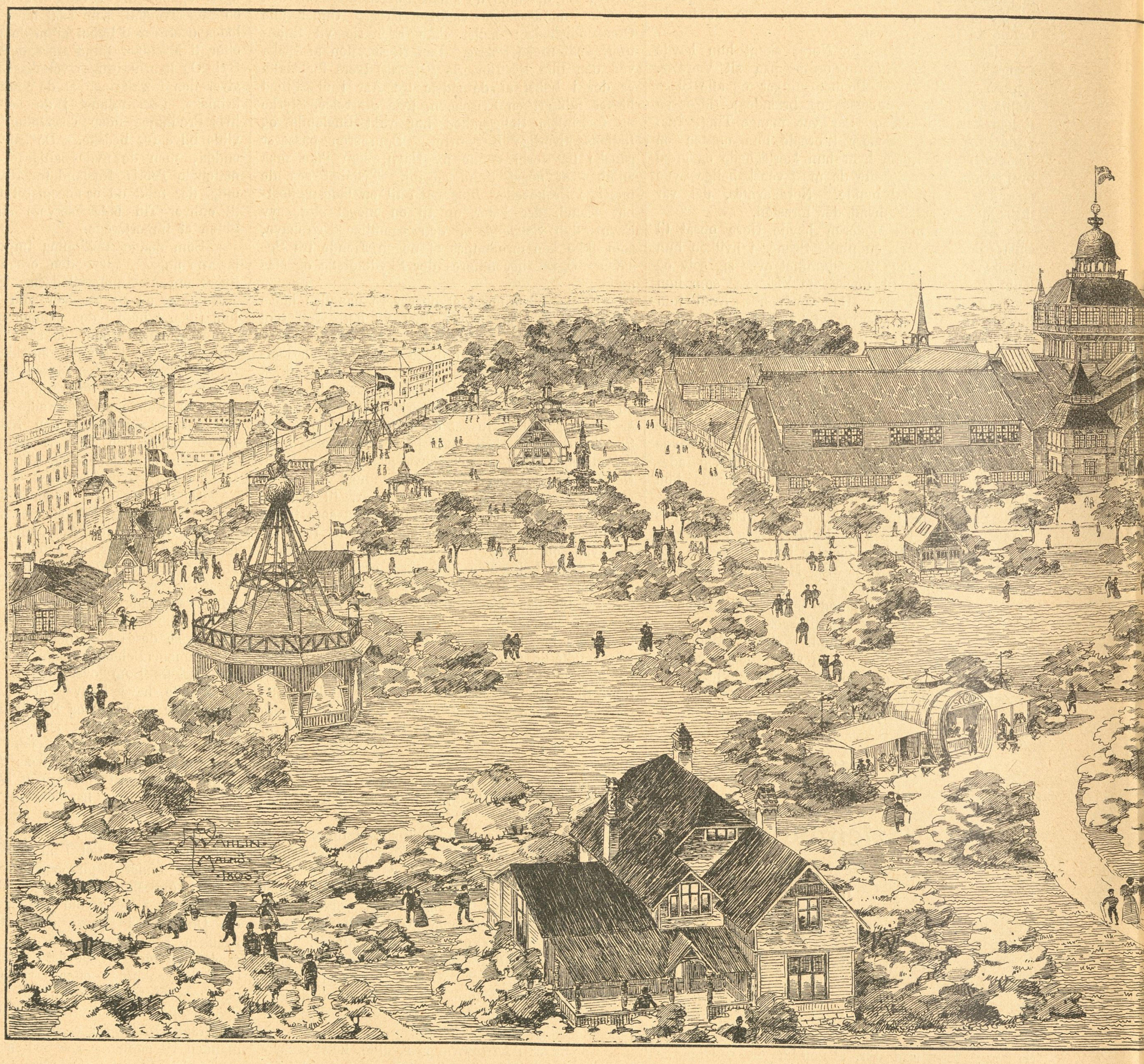

Fra Malmøud

Som jeg sagde Dem, var min Bedstefader den modigste Mand i Port Loc. Men han tabte sine to Aarer og slog Kors for sig fem Gange. For hvem kunde kalde paa ham her midt ude paa den øde Havflade og midt om Natten?

»*Hendry Watty! Hendry Watty! Giv mig en Snøre!*«

Min Bedstefader havde sine Snører i en lille Skindpose under den bageste Tofte. Men han havde ikke Spor af Madding om Bord. Og selv om han havde haft det, vilde han ikke have kunnet sætte Madding paa Krogen; saadan skælvede han.

»*Hendry Watty! Hendry Watty! Kast en Snøre du til mig!*«

»*Hendry Watty! Hendry Watty! træk mig op!*«

Hendry Watty halede i Snøren af alle Kæfter; og ind over Rælingen kom Blyklumpen, men Snøren var lige tung. Han halede og halede, og det næste han saa, midt i Nattens døde Ørken, var to hvide Hænder, der lignede en Vadskerkones, og som greb fat om Rælingen Styrbords; og paa den venstre af disse to Hænder, paa den lille Finger, sad en Sølvring, som sank dybt ind i Kødet. Hvis dette Syn var fælt, saa var det Ansigt, der fulgte efter endnu fælere at se — et stort, hvidt, ligesom halvkogt Ansigt, med Haaret og Skæget fuldt af Træsplinter og Tang. Og hvis det Syn kunde klippen tæt forude. Der var piskende fuldt af Rotter paa Maageklippen, vidste han, men han blev temmelig forbavset ved at se, hvordan de opførte sig: for de sad i en Række ved Vandkanten og fiskede, med Halerne stukne ud i Vandet som Medesnører, og deres Øjne var at se til som brændende Granater, som de sad der og gloede paa min Bedstefader hen over deres egne Rygge.

»Hendry Watty! Hendry Watty! Du kan ikke gaa i Land her — du forstyrrer Fiskene.«

»Pokker staa i det! Det vil jeg ikke for alt i Verden,« siger min Bedstefader, og saa vender han om og sætter Kursen ad Fastlandet til. Det var en lang Svømmetur, og det var lige med Kniberi

stillingen 1896.

Min stakkels Bedstefader havde paa dette Tidspunkt atter sat sig i Besiddelse af sin Hørelse, og han roede som en rasende for at komme bort fra det Nabolag, da nogen pludselig gav tre Slag — *bump, bump, bump!* — paa Bunden af Baaden, akkurat som man banker paa en Dør. Ved det tredje Bump fo'r Hendry Watty op i Baaden. Han havde ikke længer Mod til at være ulydig, og da han havde bidt Mundstykket af sin Snadde — saadan klaprede hans Tænder — brugte han Stumpen som Madding, som han satte paa Krogen, og saa smed han Snøren ud, idet han lod den gaa agter for Baaden. Den var næppe ude, før han følte, at der blev halet i den, som naar man har en Haa — det er en Slags Haj — paa Krogen.

være svært for enhver, saa var det da især skrækkeligt for min Bedstefader, som havde kendt Archelaus Rowett, før han druknede for seks Aar siden ude paa »de rystende Grunde«.

Archelaus Rowett kravlede ind i Baaden, samlede Krogen med Stumpen af Pibespidsen ud af Munden, viskede en lille Ansjos ud af sit Skæg og sagde meget koldblodigt:

»Hvis du skulde træffe paa min Kone —«

Ja, det var alt, hvad min Bedstefader hørte, for ved Lyden af Archelaus Stemme, udstødte han et Brøl og styrtede lige lukt ud i Vandet og svømmede af Sted for at redde det kære Liv. Han svømmede og svømmede, til han ved Hjælp af den Bid Maane, der var fremme paa Himlen, saa Maage-

at han naaede til Land ved Kibberick, hvor han faldt lige paa Næsen imellem Stenene, og der laa han og trak sit Vejr.

Han havde lige knapt nok faaet Luft i Lungerne igen, før han hørte Fodtrin, og langs med Bredden kom en Kvinde, som gik tæt forbi ham. Han laa meget stille, og da hun kom nærmere, saa han, at det var Sara Rowett, som havde været Archelaus Kone, men som nu var gift med en anden. Hun gik og strikkede og syntes slet ikke at lægge Mærke til min Bedstefader: men han hørte hende sige til sig selv: »Timen er kommen, og Manden er kommen.«

Han havde næppe nok begyndt at spekulere over dette, da han ved Siden af sig opdagede et

Nøgle Bomuldsgarn, som Sara havde tabt. Det var det Nøgle Garn, hun strikkede af, og en Bomuldstraad laa efter hende langs Bredden. Hendry Watty samlede Nøglet op og fulgte efter hende paa Tæerne. I mindre end et Minut kom han saa nær til hende, at han kunde se, hvad hun tog sig for — og hvad hun tog sig for, var vel værd at lægge Mærke til. For det første samlede hun en hel Del Straa og ilanddrevne Vragstumper. Saa slog hun Ild med Flint over trøsket Træ og tændte et Baal. Saa optrevlede hun, hvad hun havde strikket, snoede Enden af Garnet imellem Slikkepot og Tommelen — akkurat, som naar man skal træde en Synaal — og kastede den saa opad imod Himlen. Hendry Watty kunde ikke andet end spile Gluggerne op, da Traaden i Stedet for at falde ned igen, blev hængende, akkurat som om den var bunden til noget deroppe; men han stilkede Øjnene endnu mere, da Sara Rowett begyndte at entre op ad Traaden.

»Hendry Watty! Hendry Watty!« raabte hun, »vil du med, saa tag fat i mig!«

— — — — — — — —

— — — — — — — —

Og jeg tænker, at han maa have sovet, for det han fik fat i, var ikke Madam Rowetts Ben men Klyverbommen af en tungtladet Sejler, som i Mørket sejlede ham ned. Og da han sprang efter Klyveren, var hans Baad knust af Skibets Stævn og forsvandt bogstavelig under hans Skosaaler. I det samme gav han et Vræl fra sig, og et Par af Besætningen løb ud og hjalp ham hen til Bovsprydet og ind paa Dækket, rask og frelst.

Men Skibet var paa Vej til La Plata; saa at det ene med det andet, varede det fulde elleve Maaneder, før min Bedstefader igen landede i Port Loc. Og hvem anden skulde vel være den første, han ser ved Fjorden end William John Dunn?

»Det glæder mig at se dig,« siger William John Dunn.

»Mange Tak,» siger min Bedstefader. »Og hvordan har Mary Polly det?«

»Naa, hvad hende angaar,« siger han, »saa var der saa mange, der kiggede efter hende, at jeg syntes, jeg maatte have hende under Øje for at kunne passe rigtig paa hende; og saa giftede jeg mig med hende i Juni.«

»Du har altid hørt til dem, der overdriver Tingene,« sagde min Bedstefader.

»Men naar du var levende og havde det godt, hvorfor lod du saa ikke et Vink falde?«

Nu tabte min Bedstefader Ligevægten. Han smækkede William John Dunn en i Synet — det vil sige paa Næsen — noget, som han ellers aldrig gjorde — og William John Dunn gav ham igen, og Naboerne maatte ud og skille dem ad, og næste Dag tog William John Dunn Stævning ud imod ham.

Naa, og Historien kom for Retten, og min Bedstefader fortalte det hele, ligefrem og fra Begyndelsen til Enden, akkurat som jeg her har gjort. Og Dommeren sagde, at det ene med det andet, havde min Bedstefader haft megen Aarsag til Ophidselse, og derfor tilkendte han ham fem Shillings Godtgørelse. Og saadan endte Sagen. Men nu ved De Grunden, hvorfor jeg er William John Dunns Sønnesøn i Stedet for Hendry Wattys.

Rudimentære Organer

Sprog og Skikke.

Af —v —g.

I.

Rudimentære Organer kalder Naturhistorikeren saadanne Dele af et Dyrs Legeme, som ved i en lang Række Slægtled at have været ubenyttede efterhaanden er sunkne ned fra deres oprindelige Udviklingstrin til kun at være ubrugelige Rester. Omgivelserne, Dyrets Stilling overfor det Element, hvori det har levet, den Føde, det har behøvet, og de Fjender, det har haft at kæmpe med, har stillet store Krav til enkelte Dele af dets Legeme, slet ingen eller dog kun yderst faa til andre; de første er igennem en lang Trinrække blevne stærkere og mere svarende til deres Bestemmelse, de sidste derimod forkrøblede under Manglen paa Benyttelse. Tilsidst antyder kun en enkelt Knogle eller et enkelt Skæl den fordums Tilværelse af et livskraftigt Organ. Menneskets ufuldkomne Halehvirvler, det under Huden skjulte Øje hos nogle blinde Fiske- og Paddearter, Rester af Vinger hos visse ikke-flyvende Insekter, alt dette vidner om en Tid, da vedkommende Organer var fuldt udviklede og i Brug, men ogsaa om en derefter følgende Periode, i hvilken der ikke stilledes Krav til dem, hvorfor de mere og mere sygnede hen. Naturhistorikeren lærer meget ved at betragte disse hensygnende Legemsdele og sammenholde dem med de tilsvarende fuldt udviklede hos beslægtede Dyreformer.

Men paa en lignende Maade som i Dyrelivet gaar det ogsaa i det menneskelige Aandsliv; ogsaa her træffer man indenfor Sprogets og Bevidsthedens Omraade mangfoldige Bestanddele, der forkrøbles, fordi de har tabt deres Bestemmelse, medens der samtidig gror nye Bestanddele frem ved Siden af de gamle, visnende Rester.

Man ser tydelig nok denne Omgivelsernes indflydelse, naar man betragter de forskellige Klasser indenfor en enkelt Nation. Sømandens Ordforraad er forskelligt fra Landmandens, dennes atter fra Købstadmandens. Naar Sømandens overtroiske Forestillinger gaar i Retning af Væsner som »den flyvende Hollænder«, vil Bonden tænke sig Helheste og Kirkelam; ligesaa forskellige som de Redskaber er, de benytte, ligesaa forskellige er ogsaa deres Hovedinteresser; er der end Ligheder imellem dem, saa hviler der alligevel et forskelligt Præg over dem.

Som det gaar indenfor forskellige samtidige Medlemmer af et og samme Folk, saaledes gaar det ogsaa med et Folk indenfor forskellige Tidsaldre. Tiden skrider bestandig frem, og med nye Tider kommer nye Tanker, nye Opfattelser, nye Krav til Livet og nye Midler til at tilfredsstille disse Krav. Alt dette sætter sig Mærker, virker skabende og omdannende, frembringende og forældende. Men det er, ligesom Formen altid er et godt Stykke tilbage for Indholdet; længe efter at det, der har givet et Ord, en Forestilling eller et Redskab sin Betydning, har gjort sin Pligt og er gaaet til sine Fædre, staar det, det har skabt, tilbage som en overflødig, unyttig Rest, der bibeholdes af Vane, undertiden dog i Forbindelse enten med Pietetsfølelse for det gamle eller med Skønhedshensyn.

For enhver den, der vil lære den vanskelige Kunst at forstaa, gælder det om at faa Øjet op for, at intet af alt det, der omgiver os, det være den højeste eller den mest dagligdags Ting, er kommet ind i Verden uden Aarsag, men at alle Ting har deres Historie og tit netop den mest dagligdags Ting den mest lærerige Historie. Æventyrdigteren tager en Genstand fra Hverdagslivet, en Støvleknægt eller en Bunke gamle Klude, giver den Sjæl og gør den til et tænkende og talende Væsen; det gør han i Kraft af den digteriske Fantasi. Kulturhistorikeren anvender den videnskabelige Fantasi; ogsaa han kan tage en Ting fra den Verden, som omgiver ham; han gør den dog ikke til et personligt Væsen, men ser paa den som paa ethvert andet Minde fra en svunden Tid, et Aktstykke fra Middelalderen eller en Mønt fra Oldtiden; han søger at trænge ind i den, søger at læse dens Historie ud af den.

— Jeg hører t. Eks. Ordet Helvede udtalt i en Prædiken; jeg kan høre det hundrede Gange uden at skænke Ordet, Begrebets Iklædning, nogen Tanke, men falder det mig først en Gang ind, at Ordet selv har en Historie, hvor interessant er det saa ikke at iagttage, at der hver Søndag i den kristne Kirke bruges et Ord, der simpelthen betegner den hedenske Forestilling om Underverdenen; thi Helvede er jo kun en Omskrivning af Helhejm!

Eller jeg støder paa to beslægtede Ord, der betegner ganske forskellige Begreber, men alligevel oprindelig er et og samme Ord, saaledes Hospital og Hotel, Bøddel og Pedel, Provst og Profos. Eller jeg søger Oprindelsen til et Ord som det nu heldigvis stærkt tilbagetrængte »Fruentimmer«. Paa Tysk er det ligesom paa Dansk Intetkøn og hedder Frauenzimmer, hvad der betyder Fruerstue; det danske Ord er simpelthen en Radbrækning af det tyske; Fruerstue er altsaa den oprindelige Betydning, men den har derfra bredt sig til Fruerstuens Beboere.

Eller jeg falder over et saa velbekendt Ord som »Maaned«, og jeg ser det for mig i dets Oprindelse, og min Tanke nødes til at gaa tilbage til en Tid, da Tidsinddelingen var bygget efter et andet System end Solomløbet, nemlig efter Maanens Faser, da hver Maaned var $28^1/_2$ Dage; den Gang betød Ordet i sig selv noget; nu er det kun en tom Form. Eller jeg tager de 4 sidste Maaneders Navne for mig, og kan jeg Latin, ser jeg straks ikke blot deres Oprindelse fra Rom, men ogsaa en anden Omstændighed: der har været en Tid, da de ikke som nu var den 9., 10., 11. og 12te Maaned i Aaret, men den 7., 8., 9. og 10., thi September betyder »den syvende«, Oktober »den ottende« osv.

Eller jeg sidder ved mit Skrivebord, og min Tanke snubler pludselig over mine Skriveredskaber. Jeg bruger maaske grønt eller blaat Blæk (eng. *black*, sort), men selve Ordet Blæk bærer dog tydeligt Vidne om, at Sort er dets oprindelige Farve. Jeg bruger en Staalpen, men Ordet Pen betyder en Fjer, og det er jo heller ikke mange Aartier siden, Gaasefjeren almindelig anvendtes til at skrive med. Mit Papir er lavet af Hør, men Navnet Papir fører mig tilbage til det gamle Ægypten, da man spaltede Papyrusplantens Stængel, lagde Strimlerne ved Siden af hinanden, saadan at blot den ene Kant dækkede den anden, pressede og glattede det derved fremkomne Lag, til det egnede sig til at skrive paa. Ordene Bog og Bogstav fører mig ogsaa langt tilbage i Tiden, til den Del af den nordiske Oldtid, da den litteraere Virksomhed var indskrænket til at riste Runer i Stave af Bøgetræet. Jeg anvender Ordet »undertegnede« i et Brev; hvoraf kommer det? Som det nu bruges, er det jo meningsløst, thi jeg sætter jo ikke et Tegn, men mit Navn nedenunder Brevet. Ogsaa det er en Rest fra gamle Dage, om end ikke fra Oldtiden, det stammer fra Middelalderen eller den Del af den nyere Tid, da Flertallet af Danmarks Befolkning ikke kunde skrive og heller ikke følte Savnet deraf dybt. Det var kun i det Tilfælde, at man skulde give et retsligt Dokument Gyldighed, man satte Haand paa Papiret. Adelsmanden satte sit Segl aftrykt i Voks eller Bly under Dokumentet, Borgermanden, der ikke førte Segl eller Skjoldmærke, tegnede sit Bomærke, en let genkendelig Figur, bestaaende af nogle faa rette eller krumme Linjer; altsaa: han satte sit Tegn under Brevet. Jeg støder endvidere paa de Benævnelser Rubrik og Vignet; den første kommer af det latinske Ord *ruber*, rød; altsaa man rubricerede i gammel Tid (i dette Tilfælde i Middelalderen) med rødt Blæk; et Gennemsyn af middelalderlige Haandskrifter vil vise os, at vi har haft Ret i vor Slutning. Det andet Ord staar i Forbindelse med det latinske Ord »vinum«, Vin, og vi kan deraf slutte, at et lille Billede af en Vinklase har været en yndet Dekoration, naar man i Middelalderen begyndte et nyt Kapitel i en Bog. Blandt Bogstaverne støder mit Øje paa Tegnet m. Hvorfor har nu Menneskeaanden netop valgt sig dette Symbol for denne Lyd? Dette ene Bogstav rummer i sig en lærerig Historie. Det er en Stump af en Hieroglyf, vi anvender, hver Gang vi vil udtrykke en m'Lyd; Ægypterne betegnede m'et ved Billedet af en Ugle, der paa deres Sprog hed »mulat«; i de daglige Skriftformer afkortedes Tegnet, saa man kun anvendte den Del af Billedet, der gengav Hovedets øverste Runding og Spidsen ned mellem Fuglens Øjne; fra Ægypten vandrede Tegnet over Fønicien, Grækenland og Rom til det øvrige Evropa.

Eller man sidder — ikke ved sit Skrivebord, men ved sit Spisebord, og man spørger sig selv: hvorfra kommer alle disse forskellige Varer, som jeg plejer at se paa mit Bord? Ogsaa her kan Ordene give de mærkeligste Oplysninger, om end der kræves ganske overordentlige Sprogkundskaber for at kunne beherske alle de forskellige Sprog, der har givet vore Næringsmidler Navn. Den store Lov er den, at Navnet følger med Varen; de gamle Grækere kendte ikke en Smule til det kinesiske Sprog, men de brugte det kinesiske Ord for Silken, ser. Navnene paa de alleralmindeligste og oprindeligste blandt vore Næringsmidler som Kød, Brød, Mælk, kan vi ikke vente at finde Oprindelsen til i et eller andet fjærntboende Folks Sprog, og naar vi for Krydderiet Salt bruger det samme Ord som Oldtidens Grækere og Romere (*hals* paa Græsk, *sal* paa Latin), saa er det ikke, fordi vi har lært Varen at kende af dem, men fordi hele den indoevropæiske Folkeæt, hvortil baade Grækere, Romere og Nordboere hører, har kendt og benævnet den, før den for mange Aartusinder siden skilte sig ud i flere Folkeklasser, der tog Bopæl i forskellige Egne af Asien og Evropa. Derimod bærer saadanne Ord som Kaffe af Arabisk, The af Kinesisk, Chokolade af Meksikansk, Punsch af Indisk, Kaviar af Russisk tydelig Vidne om Varernes Herkomst. Eller, for at vælge nogle andre Ord, Toddy

og Sago er Malajisk, Sukker Arabisk, Birkesbrød Hebraisk; Kirsebær er indført til Rom fra den græske By i Lilleasien Kerasos, hvorfra Frugten har faaet sit Navn; Øl er et latinsk Ord, afledet af »oleum«, Olje; ogsaa det syske Ord for Øl, Bier, stammer fra Latin, fra Verbet »bibere«, at drikke.

I vor Klædedragt finder vi det samme. Mangfoldige Ord vidner om Stoffernes Oprindelse, og flere Dele af Klædedragten er rene Levninger fra en tidligere Tid, da de gjorde Nytte, medens de nu kun bibeholdes Skønhedshensyn. Humbugen i den mandlige og i mange Tilfælde Broschen i den kvindelige Klædedragt er tilstrækkelig talende. Professor Troels Lund har i sine Skildringer fra det 16. Aarhundrede vist, hvordan saadanne overflødige Dele af Klædedragten kryber ind til omsider kun at antyde den fordums Tilværelse af et større, nyttigt Klædningsstykke.

Og ligeledes i den Maade, hvorpaa vi indretter vore Værelser. Vi lægger Tæpper paa Gulvet, indvævede med Blomstermønstre, men mon disse Mønstre ikke er en dunkel Erindring om den middelalderlige Skik ved festlige Lejligheder at bestrø Gulvet med Blomster? Vi hænger Gardiner ved vore Vinduer, men mon ikke disse Gardiner er en Rest af Middelalderens vævede Tapeter, Forhæng, der var trukne for hele Væggen og ved Aabninger som Vinduer og Døre maatte bindes op til begge Sider? Og har vi mon ikke en anden Rest af disse gamle Forhæng i vore Papirstapeter, der saa ofte i Mønstret søger at efterligne et vævet Stof?

Alt dette har nærmest gældt Sproget og livløse Ting, men Aandslivet i det 19. Aarhundrede er ogsaa overalt gennemvævet med gamle Rester af fordums Sæd og Tanker. Et eneste Eksempel skal her anføres. Det er den Dag i Dag en udbredt Overtro, at der er noget uheldigt ved Tallet 13, og at det særlig er farligt at være 13 til Bords. Det er ganske betegnende, at det netop er Tallet 13, man har en saadan Sky for; det kan ikke deles med noget andet Tal og er følgelig blandt de lavere Tal et af dem, der forholdsvis sjældent bruges; havde det været et Tal som 4 eller 10, vilde Overtroen aldrig have kunnet holde sig; hvor man saa vendte sig, maatte man benytte Tallet, og Frygten for det vilde da hurtig gaa i Glemme. Ved en blot Spekulation over Tallet 13's Natur naar man imidlertid ikke nogen Forklaring af denne Overtro. En Løsning, der ligger ganske overordentlig nær, er den, at denne Frygt stammer fra Erindringen om Kristi Nadver med sine 12 Disciple Aftenen før hans Fængsling; denne Afstamning forklarer tillige den Sejhed, hvormed denne Forestilling har bevaret sig fremfor saa mange andre.

I selve Ordene »Gud« og »Djævel« ligger der en indholdsrig Historie. Ordene er i deres Rod fælles for alle de indoevropæiske Folk fra Ganges til Atlanterhavet, og vi ved, at de allerede fandtes hos Perserne og Inderne, før disse to Slægter adskiltes og vandrede henholdsvis mod Sydvest og Sydøst til deres nuværende Bopæle. Da var de to Ord imidlertid ét; det hed »deva« og betegnede en Gud, der paa en Gang var god og ond. Da de to Folk spaltedes, beholdt de begge Ordet, men Perserne forstod derved en ond Gud, Inderne ligesom den evropæiske Oldtid en god Gud; siden træffes Ordet i begge dets Betydninger i Evropa; naar den kristne Middelalder taler om »Deus« (Gud), har den taget den indiske Betydning; naar den taler om »diabolus« (Djævel), den persiske; men begge Ord er egentlig et.

Mennesket har en medfødt Glæde af at løse Gaader; enhver kender fra sig selv, hvilken Tilfredsstillelse det er at optrævle og klargøre noget, der fra første Færd har set uforstaaeligt og uløseligt ud for en, — selv om det ikke bringer nogen praktisk Fordel. Men nu vrimler det rundt om af de Gaader, der straks maa paatrænge sig en, naar blot man har faaet Øjet op for, at intet er uden en naturlig Aarsag.

Eksemplernes Antal er Legio; de, der er nævnte i det foregaaende, er valgte paa maa og faa; i det følgende skal der tages nogle flere frem, ikke som de tidligere hentede rundtom fra, men faldende i flere indbyrdes sammenhørende Grupper.

(Fortsættes.)

Else.

De er tre Søstre — Alma, Bodil og Else. Alma er den ældste og klogeste, Bodil den dummeste, og Else den yngste og kønneste — men hun er halt, Stakkel, meget halt, og har Klumpfod.

Alma og Bodil skal til Bal hos Grosserer Hein, og da det er første Gang, de komme der i Huset, skal de være rigtig fine og have nye Kjoler paa.

Men Else skal blive hjemme hos Far og Mor. Hun kan jo ikke danse.

Baade Alma og Bodil havde nu egentlig fortalt rundt omkring i Byen, at de ikke mere vilde paa Bal. Det var Synd for Else, sagde de, nu da hun var bleven voksen.

Men det havde kun været tomme Ord. »Ungdommen« i dem kunde ikke saadan lægges i Tømme. Alma var nemlig 32, Bodil 30 Aar! Da Invitationen kom, glemte de, hvad de havde sagt, og tog med Kyshaand imod den.

— — —

Medens de blive pyntede, har de ikke mindre end tre til at hjælpe sig — Moderen, Jomfru Stine og Else.

»Aa, bind dette Baand,« lyder det her.

»Aa, sy lidt paa Skørtet,« høres det der.

Og alle Hænder er travle.

»Du, Alma,« spørger saa Else, »har du Balfeber?«

»Nej, hvorfor skulde jeg dog have det? Det er kun en Børnesygdom.«

»Har du, Bodil?«

Bodil ryster overlegent paa Hovedet.

Men de lyve begge. Man kan se det paa dem. Feberen viser sig tydeligt baade i Øjnene og paa Kinderne.

»Da tror jeg næsten, jeg har det,« siger Else igen. Og hendes Øjne straale saa glansfulde, og Kinderne brænde som Ild.

»Du?« smiler Alma.

»Du?« nikker Bodil.

»Ja,« svarer Else ganske troskyldigt, »sæt I nu ikke faar danset! Selv skal jeg jo ikke paa Bal.«

»Aa, for vor Skyld skal du saamæn ikke være bange,« buser de saa begge ud, i Munden paa hinanden. Og baade Smilet og Nikket svinde hurtig bort.

Thi de kan dog ikke lade være at tænke paa det sidste Bal — Ballet hos Kaptajn Dorph! Ikke mindre end to »hele« Danse havde de »siddet over« . . . og, selvfølgelig, talt med Husets Frue, der havde været saa elskværdig overfor dem og spurgt om Far og Mor . . . efter at hun dog først havde kigget saa langt ind i Herreværelset, om der dog ikke skulde være en eneste en, der vilde forbarme sig.

Men der havde ingen været.

Else mærker godt, at hun er kommen til at støde dem. Det gør hende ondt, thi hun har slet ikke villet det. Men for at gøre sin Fejl god igen skynder hun sig at spørge:

»Mon I skal have Kotillon?«

Kotillon! Det vilde de da ikke haabe! Det var den mest fjollede Dans, der kunde eksistere, finde de begge to.

»Hvorfor dog?« kommer det spagt fra Else. »Hvis I nu faar Buketter, saa er det da yndigt!«

En skraldende Latter skurrer stygt i hendes Øren. Almas Latter lyder kold og haanlig, Bodils klinger skarp og spids. Og det er ikke milde Øjekast, der sendes hende.

Da siger Alma hvast — for det er altid hende, der lægger for, mens Bodil sekunderer:

»Buketter! . . . Du milde Gud! . . . Hvad skulde man med dem! Hvem faar man nemlig Buketter af? Af en eller anden Hr. Ligegyldig! Aa Gud, hvor det er dumt! At du kan sige saadan noget Pjank, Else! Man skulde virkelig tro, du var ikke mere end fire Aar!«

Moderen forsøger at tysse paa hende — ganske smaat! Men Forsøget mislykkes. Et Blik fra Bodil faar hende til at tie. Og hun tier straks. Hun er nemlig den i hele Huset, som har mindst at sige. Forkuet af sin Mand har hun vænnet sig til altid at bøje sig. Selv Jomfru Stine tør hun intet byde.

I dybeste Tavshed bliver nu Paaklædningen fortsat. Man hører kun Hægter, der hægtes, Knapper, der knappes, og Sløjfer og Baand, der bindes. Og saa staa de der, fikse og færdige i deres lette Baldragter.

Elses Øjne blive saa store og blanke. De sluge disse Kjoler, noget saa yndigt har de aldrig set!

Skønt hun har besluttet slet ikke at sige noget mere, kan hun dog ikke lade være. Det slipper hende begejstret ud af Munden:

»Hvor I er nydelige! Saa lette og bøjelige I ser ud! Det maa være dejligt at danse med Jer.«

Nu kommer Almas Smil igen og Bodils Nik.

»Lille Else,« siger saa Alma, »saadan en Kjole kunde du lide at have paa . . . ikke?«

Og Bodil fortsætter glædestraalende:

»Og saa danse, rigtig flyve hen ad Gulvet!«

Elses Øjne blive endnu blankere, og et Par smertelige Folder tegne sig omkring dem.

»Hvor kan de nænne at sige det,« tænker hun, »hvor kan de nænne det! Hun kan ikke tro, at de vil bedrøve hende. Men alligevel, hvor kan de.«

Hun ser paa dem og vil svare. Men de har allerede travlt med at kritisere hinanden og tænke ikke mere paa hende.

Og hun tier.

Saa kommer Vognen, og der tages Afsked. Else følger dem helt ned ad Trapperne. Hun smiler til dem, træt og bedrøvet, men det se de ikke. De tænke tvertimod, at det er forbavsende, saa godt hun »tager sig« i det.

Men da Vogndøren er lukket, og Vognen rumler ud ad Porten, skynder hun sig op. Og hun sætter sig hen ved Vinduet og kigger ned paa Gaden. Men hun ser ingen Ting. Hun strider bare saa svært for ikke at komme til at græde.

Da mærker hun pludselig en Haand, der ganske varsomt stryger hen over hendes Haar, og da hun vender sig om, ser hun, at der i den lille, forkuede Moders Øjne hænger store Taarer.

Hun føler sig med ét saa stærk. Ingen Trang til Graad! Hun tager blot Moderen om Halsen, og idet hun lægger sit Hoved tæt ind til hendes, siger hun, mens hun smiler:

»Mor, hvor vi to skal have det rart i Aften!«

Johan Keller.

Til Billederne.

Fra Malmøudstillingen i Aar. Da efter den en Gang bestemte Rækkefølge »det almindelige svenske Landbrugsmøde« atter skulde afholdes i Malmø, fandt den driftige Bys Borgere, at Tiden var inde til fremtidig at afholde en Industriudstilling. Den forrige afholdtes i Aaret 1881. og uagtet de danske Udstillere først kom med i sidste Øjeblik og derfor ikke fik Lejlighed til nogen samlet Massevirkning, var Danmarks Deltagelse dog ret betydelig.

Denne Gang har Danmark været med i god Tid og vil ikke blot blive repræsenteret af ca. 400 Udstillere, men ogsaa i dekorativ Henseende komme til at gøre sig smukt gældende.

Den danske Stat har hertil bevilget 20,000 Kroner, og en af »Industriforeningen i Kjøbenhavn« i den Anledning nedsat Komité har gjort et særdeles betydeligt Arbejde. Udstillingen aabnes den 5. Juni; vi skal senere komme udførlig tilbage til den og foreløbig blot tilføje, at Udstillingsbygningerne, som er opførte af Træ, har kostet op mod 150,000 Kroner og har faaet en smuk og landskabelig Beliggenhed i den saakaldte »Hestehave« umiddelbart ved Byen.

Den uheldige Advokat.

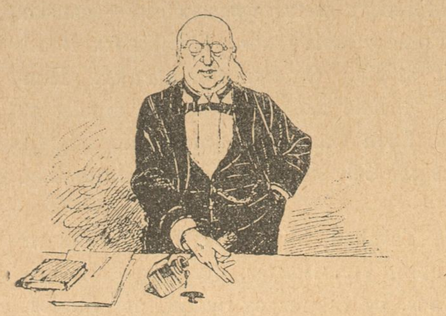

»Høje Ret! Det foreliggende Omvæltningsforsøg er en alvorlig Fare.

Saa sort en Forbrydelse bør indgyde

enhver god Borger dyb Eftertanke;

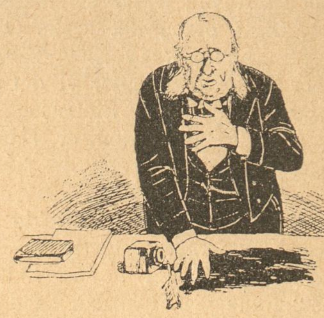

derom er jeg inderlig overbevist.

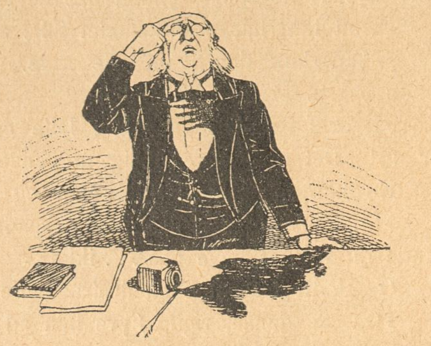

De mange mørke Punkter i den anklagedes Liv maa visselig

kunne faa Retfærdigheden til at græde,

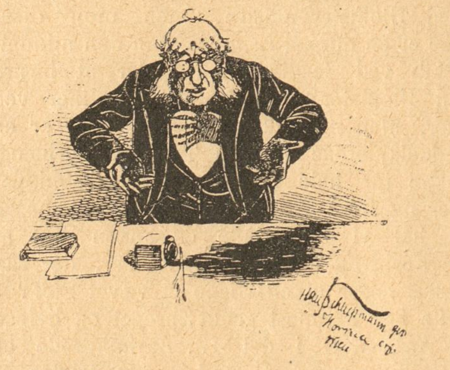

men du forbarmende — hvad er dog dette her?«

Opgaver.

Gaadespørgsmaal.

Der er to gamle Byer, hvis Navne ligner hinanden. Med t findes den ene i Belgien, med f den anden i Schweitz Hvilke Byer menes?

Beregningsopgave.

En berømt Tonedigters Navn bestaar af 6 Bogstaver. Erstatter man Alfabetets Bogstaver med Tal, altsaa a med 1, b med 2 o. s. v., saa er Summen af de to første Tal 23, af de tre første 30; adderer man de to midterste Tal, faar man 21, medens det første og fjerde giver 36, det første og sidste 40 og endelig det femte og sjette 23. Hvem er Komponisten?

Regneopgave.

En Fader, der var 27 Aar ældre end sin Søn, fejrede en Gang sin Søns Fødselsdag. Paa denne Dag skrev Fader og Søn deres Alder med de samme Sifre, blot i omvendt Orden. Begge Herrer opnaaede en høj Alder, og det samme Tilfælde gentog sig paa fem andre af Sønnens Fødselsdage. Hvor gammel var Fader og Søn paa den første Fødselsdag, da ovennævnte Forhold fandt Sted, og hvilke vare de andre Fødselsdage?

Gaade.

Skriver man et bestemt Ord med P og med S, saa kan man finde det i Italien, men skriver man det med R og G, saa maa man lede efter det i Rusland?

Bestandig i Rollen.

Naar Skuespiller Mikkelsen skal betale i Knejpen.

Hamlet.

Mephisto,

Shylock,

Carl Moor.

Falstaff.

Løsning paa Gaade i Nr. 30
Max, Saks, Laks, Aks.

Løsning paa Logogrif i Nr. 30.
Diakonissestiftelsen.

Indhold.

Billeder: Foraar i Skoven. Efter Maleri af Ch. Krøner — Fra Malmøudstillingen 1896. — Den uheldige Advokat. Humoreske i 7 Billeder. — Bestandig i Rollen. Humoreske i 5 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Med Orientbaaden. Af C. — Min Bedstefader, Hendry Watty. Af Q. — Rudimentære Organer i Sprog og Skikke. Af —v—g. — Else af Johan Keller. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q.

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen» udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Lande, kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbudes ligesom hos de forskellige Kommissionærer, og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, Industriudstillingsbygningen, København V.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 32 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 10. Maj. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Mrs. Winstanley laa paa en Sofa nær det aabne Vindue; Persiennerne var nedrullede for at lukke Eftermiddagssolen ude, og Blomsterduften fra Haven trængte helt ind i Stuen. Paa et lille japanesisk Bord stod en Thepotte og et Par Kopper, som viste, at den Syge havde trøstet sig med sit sædvanlige Stimuleringsmiddel.

»Nora, hvor kunde du nænne at sende mig et saadant Bud?« spurgte Pamela i en klynkende Tone. »Kære Moder, Pauline mente, du var for daarlig til at se mig, og da jeg ved, at du helst undgaar alle pinlige Scener, vilde jeg skaane dig for denne. Du og jeg kan ikke skilles i Dag uden Smerte paa begge Sider. Det forekommer mig, at det vilde have været bedre for os begge, om vi havde undgaaet denne Afsked?«

»Hvis du havde en Smule tilovers for mig, vilde du ikke være faldet paa den Tanke.«

»Maaske har jeg da aldrig haft noget tilovers for dig,« sagde Nora mnd en Bitterhed, som hun søgte at betvinge; »det gør mig ondt, at vi skulle skilles saaledes, Moder. Og det gør mig endnu mere ondt, at du ikke kunde skænke mig en Smule af de Følelser, som du i saa rigt Maal har bortødslet paa en fremmed.«

»Aa, Nora, hvad er det du siger!« hulkede Moderen. »Du anklager mig for Mangel paa Kærlighed, jeg, som har sørget for dig lige fra du laa i Vuggen. Da du gik med korte Skørter, var det min Glæde at udfinde klædelige og dog barnlige Kjoler til dig, og da du begyndte at vokse ud af Barneklæderne, gjorde jeg det til et Studium at udfinde de mest passende og maleriske Dragter til dig. Jeg har for din Skyld tilbragt Timer over Modejournaler, jeg har studeret van Dyck og flere andre hollandske Malere; jeg lod dig gaa med nogle af mine bedste Kniplinger, og ingen ved, hvor overbærende jeg har været med dig i alle Retninger. Sig mig, naar har jeg ikke ladet dig faa din Vilje?«

»Tilgiv mig, Moder,« sagde Nora kærligt. Hun anede dunkelt, midt i alle de bitre Følelser, som beherskede hendes unge Sjæl, at Mrs. Winstanley havde været en saa god Moder, som hun var i Stand

Athen, set fra Akropolis (i Mellemgrunden ses Slottet).

til. »Tilgiv mig! Du har været god og overbærende, og vi kunde have levet lykkeligt sammen, vi to, hvis ikke Skæbnen havde villet det anderledes.«

»Du behøver ikke at tale i forblommede Ord om Skæbnen,« sagde Moderen skarpsindigt. »Jeg ved, at du mener Conrad.«

»Maaske, men lad os ikke tale om ham, Moder. Du og han kan nu leve i Fred og Lykke, naar jeg er borte. Stakkels kære, tillidsfulde Moder!« udbrød Nora, idet hun kastede sig ned ved Moderens Fødder og slyngede sine Arme om hende. »Gid du maa blive lykkelig, naar jeg nu ikke mere er hos dig. Hvis Kaptajn Winstanley ikke behandler dig godt, er han endnu mere foragtelig end jeg hidtil har anset ham for at være. Men ikke sandt, Moder; han har altid været god imod dig? Du skjuler ikke noget for mig, vel?« spurgte Nora, idet hun alvorligt fæstede sine store, brune Øjne paa Moderens Ansigt. Hun lignede en bekymret Moder, der udspørger sin Datter.

»God imod mig,« gentog Mrs. Winstanley. »Han har været lutter Godhed. Vi har aldrig haft en Meningsforskel, siden vi blev gifte.«

»Nej, Moder, men det er fordi du altid har givet efter for hans Mening.«

»Er det ikke min Pligt, naar jeg ved, hvor forstandig og dygtig han er?«

»Sig mig ærligt, kære Moder, er du saa lykkelig med din nuværende Mand — saa dygtig og forstandig og selvraadig han er — som du var med den kære, gamle, overbærende Fader?«

»Hvor kan du være saa grusom?« spurgte Mrs. Winstanley, idet hun brast i en heftig Graad. »Hvem kan skaffe én Fortiden tilbage og hvad man har tabt med den? Naturligvis var jeg lykkeligere med din kære Fader. end jeg har været senere eller nogen Sinde kan blive. Dette er noget, der ikke kan være anderledes. Hvor kunde du nænne at stille mig et saadant Spørgsmaal?«

Hun aftørrede sine Taarer, som vedblev at flyde.

»Moder er ikke lykkelig med sin anden Mand, trods alt, hvad hun siger til hans Ros,« tænkte Nora, idet hun forsøgte at trøste Moderen, hvad der dog ikke var noget let Arbejde. Det saa ud, som om Noras Spørgsmaal havde faaet en længe hentørret Kilde til at rinde paany. Nora laa bestandig ved Siden af sin Moders Stol og trøstede hende saa godt hun kunde. Da Mrs. Winstanley var kommen sig nogenlunde, begyndte Nora at sige Farvel.

»Du vil skrive til mig en Gang imellem, ikke sandt, Moder, og fortælle mig, hvorledes alt gaar her, om de gamle, hvidhaarede Mennesker, som jeg ikke mere faar at se, om de unge Mennesker og om Børnene? Ikke sandt, Moder, du vil skrive lidt herom?«

»Jo, kære Barn, saa tit mit Helbred tillader det.«

»Du kan jo ogsaa en Gang imellem lade Pauline skrive til mig, og fortælle mig, hvordan du har det — det vil være bedre end slet ikke.«

»Pauline kan skrive, naar jeg er for svag til at holde paa en Pen,« sukkede Mrs. Winstanley.

»Og, kære Moder, hvis du kan forhindre det, saa lad ikke flere af de gamle Tjenestefolk blive sendt bort. Hjemmet vil paa den Maade blive ganske fremmed. Tænk paa, hvor meget de holdt af Fader og hvor tro og hengivne de har været mod os.«

»Jeg skilles nødig ved de Tjenestefolk, der har kendt dig fra du var ganske lille, Nora. Men hvad Bates Afskedigelse angaar — og det er noget, jeg vist ikke bør drøfte med dig — men jeg er overbevist om, at Conrad har handlet i bedste Hensigt og af de smukkeste Bevæggrunde.«

»Ved du noget om det Sted, hvor jeg skal hen?« spurgte Nora, der lod som om hun overhørte sin Moders sidste Bemærkning.

»Din Fremtid er bleven omhyggelig drøftet mellem Conrad og mig, Nora. Han siger, at den gamle Herregaard, *Les Tourelles* hedder den, er et nydeligt Sted, et af de ældste paa Jersey, og at Miss Skipwith, som ejer den, er en dannet og samvittighedsfuld gammel Dame og meget religiøs. Du kommer derfor til at aflægge din sørgelige Vane, at tale letsindigt om hellige Ting, min kære Nora.«

»Skal jeg bo der evigt, Moder?«

»Evigt! Hvor falder du paa det? Om seks Aar er du myndig og kan raade dig selv.«

»Seks Aar — paa en Herregaard paa Jersey — med en religiøs, gammel Dame. Ser det ikke ud næsten som en Evighed?« sagde Nora modløs.

»Kære Nora, det er hverken Conrads eller min Mening at banlyse dig fra dit gamle Hjem. Vi vil kun have, at du skal lære noget, udvide din Verdenskundskab. Naar Mr. Vawdry bliver gift, og du har lært at tænke mere venligt om din Stedfader —«

»Det vil jeg aldrig lære, kære Moder. Det er bedre vi skilles, uden at gøre os Illusioner angaaende Fremtiden. Lad os søge at glemme alt det sørgelige ved Skilsmissen og tænke os, at vi kun skilles for en kort Tid.«

Mange Gange senere mindedes Nora Tempest disse sine sidste alvorlige Ord. Resten af Samtalen mellem hende og Moderen drejede sig kun om Pynt, Kufferter og Hatteæsker, om de Dragter, hun skulde have med o. s. v.

»En ugift Dame, som Miss Skipwith, gør naturligvis ikke mange Selskaber,« sagde Mrs. Winstanley, »men hun kender og omgaas de fornemste Folk paa Øen, og jeg vil have, at du skal være net. »Er du nu ogsaa vis paa, at du har Kjoler nok for Vinteren?«

Dette Spørgsmaal blev fremsat med den største Højtidelighed.

»Flere end nok, Moder «

»Og tror du, at din Vinterkaabe kan holde en Vinter til?«

»Ja, udmærket.«

»Det er meget heldigt,« sagde Moderen synlig lettet; »jeg kan vente en frygtelig stor Regning fra Md. Theodore. Jeg har stadig betalt hende Afdrag siden din Faders Død, men naar man bestandig forsyner sig, forslaar det kun lidt. Det er som et gabende Svælg, man aldrig faar udfyldt.«

»Du skal ikke plage dig med den Regning, Moder. Lad den blive staaende, til jeg bliver myndig, saa skal jeg betale den.«

»Det er meget smukt af dig, min Pige; men Theodore vil ikke vente saa længe, ikke en Gang paa mig. Pak dig nu endelig godt ind paa Dampskibet. Det kan godt være koldt om Nætterne, fordi det er Sommer.«

Nora tænkte paa den foregaaende Nat, paa det lange Ridt gennem Granskoven, med Roderick ved hendes Side. Vilde hun nogen Sinde atter opleve en saadan Sommernat?

»Sæt dig i Stolen her, min Pige, og faa en Kop The,« sagde Mrs. Winstanley. »Lad os faa en lille Passiar for sidste Gang, inden du kommer hjem igen.«

»For sidste Gang,« gentog Nora sørgmodigt.

Hun kunde ikke tænke sig noget som helst, der kunde bringe hende til Hjemmet igen. Kunde hun komme tilbage og se Roderick Vawdry lykkelig med sin Hustru? Kunde hun opdrage sig selv til at udholde at leve under samme Tag som Kaptajn Winstanley? Nej visselig, ingen af Delene kunde ske. Hun maatte begynde et helt nyt Liv mellem fremmede. Det gamle Liv begravede hun i Dag.

Hun sad og nippede til Theen, medens Moderen talte muntert og trøstende om Fremtiden. Hendes Hjerte var tungt som Bly, men for at gøre Moderen glad lod hun, som om hun var enig med hende.

En Times Tid gik paa denne Maade, og da Mrs. Winstanley begyndte at tænke paa at klæde sig om til Bordet, gik Nora op for at ordne det sidste ved Indpakningen. Hun undskyldte sig med Travlhed, da hun afslog at give Møde ved Middagen.

»Du kan sende mig lidt op paa mit Værelse, Moder,« sagde hun. »Jeg er vis paa, at du og Kaptajn Winstanley vil synke Maden bedre, naar jeg er borte. Jeg ser nok et Glimt af dig i Forhallen, inden jeg rejser.«

»Du maa gøre, som du vil,« svarede Moderen. »Jeg er selv ikke meget oplagt til at gaa til Bords i Dag, men jeg kan ikke nænne, at Conrad skal spise alene for anden Gang i Dag, navnlig da vi ikke skal se hinanden i et Par Dage. Jeg vil ikke faa Søvn i mine Øjne i Nat ved Tanken om jer begge.«

»Sov du blot rolig, Moder, og overlad os til Forsynet. Vejret er jo saa godt, at der ikke kan være Tale om nogen Fare,« sagde Nora med paatagen Munterhed.

To Timer efter holdt Vognen for Døren, og Nora Tempest stod parat til at tage af Sted. Hendes Kufferter var anbragte paa Bukken, og hendes Rejsetaske og Overtøj var stuvet til Side inden i Vognen. Argus stod ved hendes Side; hun stod og holdt ham i Halsbaandet, som for en Sikkerheds Skyld var blevet forsynet med en kort Læderrem. Kaptajnen stod paa Trappen og dampede paa en Cigar.

Mrs. Winstanley kom grædende ud fra Dagligstuen og omfavnede sin Datter i Tavshed.

Nora gengældte Omfavnelsen. »Kære Moder,« hviskede hun bedrøvet, »du maa aldrig være ulykkelig for min Skyld. Lad mig bære Skylden for alt, hvad der har været imellem os.«

»De maa skynde Dem, Miss Tempest, hvis vi skal naa Dampskibet i rette Tid,« sagde Kaptajnen,

»Jeg er færdig,« svarede Nora roligt.

Phoebe stod ved Vogndøren og græd. Hun var alle i Vejen, men troede selv, at hun var til uvurderlig Nytte. Argus blev sat op paa Bukken hos Kusken, hvor den satte sig til Rette med knejsende Hoved, efter at den først havde forvisset sig om, at dens Herskerinde var inde i Vognen. Mrs. Winstanley stod paa Trappen og kyssede paa Fingeren ad den bortdragende, og af Sted travede de to stærke Heste gennem det mørke Krat ud paa Skovvejen. De naaede snart Lyndhurst, hvor Lysene endnu glimtede i Butiksvinduerne, og hvor Beboerne forbavset stirrede efter Vognen, ikke fordi en Vogn var en Sjældenhed i Lyndhurst, men fordi der altid er en Del af Befolkningen, som ikke har andet at bestille end at være forbavsede og nysgerrige. Nora sad og saa ud af Vinduet og studerede Vejen. De slog nu ind paa Hovedlandevejen til Southampton. Hvornaar og i hvilken Sindsstemning skulde hun se denne Vej igen?

Det gik i Skridtgang op ad en Bakke, og herfra kastede Nora et sidste vemodigt Blik over det kendte Landskab, som laa bag ved hende — et Blik fuldt af uendelig Kærlighed og Længsel. Derpaa kastede hun sig tilbage i Hjørnet af Vognen og hengav sig til sine sørgmodige Tanker. Landskabet omkring hende havde ikke mere nogen Interesse for hende. De nærmede sig altfor meget den tamme, civiliserede Verden. De kørte gennem en Landsby, hvor der endnu hist og her brændte Lys, derpaa kom de over Broen Redbridge. Man begyndte allerede at kunne skimte Gaslygterne i Southhampton i det fjærne. Nora lukkede Øjnene og lod Landskabet passere forbi.

Klokken var over elleve, da de kørte gennem Hovedgaden i Southhampton. Nede ved Havnen laa alt graat i graat, Himmel og Hav smeltede sammen til et. Midt i Taagen laa Jerseydamperen med Dampen oppe. Kaptajn Winstanley fulgte sin Steddatter ned i Damekahytten uden at veksle flere Ord med hende end strengt nødvendigt. De havde ikke talt sammen paa hele Turen fra Abbediet til Southhampton.

»Jeg tror, det er bedst, at De opholder Dem her i Kahytten, indtil Skibet gaar,« sagde Kaptajnen, »der er altid saa megen Forvirring og Tummel paa Dækket. Jeg skal nok passe paa Deres Hund.«

»Tak,« svarede Nora blidt. »Jeg bliver hernede — De skal ikke bryde Dem om mig.«

»Er der ikke noget De ønsker? En Kop The og noget Aftensmad?«

»Nej Tak, jeg trænger ikke til noget.«

Kaptajnen forlod hende derpaa for at se til Bagagen og sørge for sine egne Fornødenheder. Jomfruen tog imod Nora, som om de var gamle Bekendte, og viste hende den Køje, som Kaptajnen havde bestilt til hende pr. Telegraf om Morgenen.

»Det var godt, at Deres Mand var saa forsynlig at telegrafere,« sagde den snaksomme Jomfru, »her er altid saa mange Rejsende paa denne Tid af Aaret, og »Fanny« er alles Yndling.«

»Han er ikke min Mand,« sagde Nora.

(Fortsættes).

En Ingenue
fra det vestlige Amerika.

(Efter **Bret Harte.**)

Ved **Henrik.**

I.

Da vi i Halvmørket rullede hen over Ryggen af »Galoppersbjergene«, herskede der Dødsstilhed i Postvognen — Passagererne turde knapt trække Vejret. Køretøjet — en stor, gammeldags Deligence — lignede, med Sidelygterne omhyggeligt slukkede, en afstedrullende Skygge, og Yuba Bill var saa forsigtig, at han med en elskværdig Mine tog Cigaren ud af Munden paa en Passager, der sad ovenpaa og vedblev at ryge maaske for derved overfor de andre Passagerer at udtrykke sin rolige og koldblodige Sindsligevægt. Det Rygte havde nemlig naaet os, at Ramon Martenez's Bande af Landevejsrøvere var paa Udkig efter os fra et andet, fjernere Højdepunkt, hvorfra de kunde se os køre over Bjergryggen, hvis vore Lygter var tændte — afskære os Vejen og overfalde os længere fremme i Krattet. Kunde vi derfor naa at komme over Bjergryggen og, uden at blive sete, køre igennem Buskadset, inden de indhentede os,

var vi i Sikkerhed, og Faren var overstaaet; hvis de derefter forfulgte os, vilde det blive et Væddeløb med Chancerne paa vor Side.

Det store Køretøj svajede rullende, hældende og stødende fra den ene Side til den anden; men Bill holdt Sporet, som han — efter hvad Konduktøren hviskende havde fortalt Passagererne — kunde føle og lugte — men ikke se. Vi vidste, at vi skulde over farlige Højder, der strakte sig en 1000 Fod lodret ned imod Toppen af en Fyrreskov dybt under os — vi vidste det, men Bill vidste det ogsaa. De halvt synlige Hestehoveder — der holdtes sammen to og to ved Krydstømmerne og syntes at kløve Mørket foran os ligesom en Plovfure — styredes med øvet Haand og stramme Tøjler. Hovslagene af de seks Heste døde hen i en svag, ensformig, fjern Klapren. Vi havde nu passeret Bjergryggen og kom ind i det mørke, uhyggelige Buskads. Det var, som om vi ikke rørte os — snarere, som om den spøgelseagtige, mørke Nat fo'r forbi os. Hestene var som neddyppede i en hurtigflydende, skummende Strøm. Intet — kun Bukken paa Vognen og Yuba Bills kraftige Skikkelse viste sig over dem. Vi vedblev stadig at køre hurtigt fremad, men det var, som om Bill ikke mere styrede, men blot kørte — som om den Retning, hvori hans store Maskine rullede, blev styret af en anden Haand end hans. En uforsigtig, sagte Stemme mellem Passagererne bemærkede, at det var, som om man kunde forestille sig, at en anden Vogn kørte forbi os. Til vor store Forbavselse syntes Bill at overhøre dette, men til vor endnu større Forbavselse svarede han endelig roligt: »Det vilde være halsbrækkende — og et halsbrækkende Kapløb, der bare vilde vise, hvem der først kom til Helvede.«

Vi var nu beroligede — Bill havde talt! — Næsten paa samme Tid begyndte vi svagt at kunne skimte den brede Chaussé foran os — Trætoppene paa Siderne af Vejen fo'r forbi os, den ene efter den anden — vi var nu komne ud paa den store Højslette — udenfor Fare, øjensynligt ubemærkede og ikke forfulgte.

Sidelygterne blev tændte, men i den glade, livlige Samtale, der nu brød frem mellem Passagererne — og hvori de fik udvekslet deres Bemærkninger, Lykønskninger og Erindringer om den overstaaede Fare — deltog Yuba Bill ikke, men bevarede en misfornøjet, utilfreds Tavshed. De høje Lovtaler over hans Dygtighed, Mod og Koldblodighed fandt ingen Genklang hos ham og forblev ubesvarede af ham.

»Formodentlig ønskede den gamle Fyr netop et Slagsmaal og er nu skuffet og misfornøjet, fordi det udeblev,« bemærkede en Passager. Men de, der vidste, at Bill besad den tapre Mands Foragt for en unyttig Kamp, var mere eller mindre foruroligede og iagttog Bill opmærksomt. I fire eller fem Minutter vedblev han at køre med et underligt, tankefuldt Udtryk i Ansigtet, Øjnene stirrede skarpt og opmærksomt frem under den bredskyggede Hat — derpaa ligesom slappedes hans strenge Holdning og gav Plads for et utaalmodigt Udtryk.

»Er du ikke urolig eller bekymret over et eller andet, Bill?« spurgte Konduktøren ham fortroligt.

Bill hævede Øjnene og saa hen paa ham.

»Ikke for hvad der vil komme! Det er det, der er passeret, jeg ikke synes om. Jeg kan ikke opdage noget Tegn paa, at Ramons Bande er ude efter os, og hvis den har været paa Spil — hvorfor har den saa ikke angrebet os?«

»Af den simple Grund, at vor Kørsel har været udmærket og omhyggeligt skjult!« bemærkede en udvendig Passager. »De ventede at se vore Lygter oppe paa Bjergryggen og tabte Sporet, da vi var komne over. Det er min Mening.«

»Kunde De ikke have Lyst til at sælge den Forklaring?« spurgte Bill venligt.

»Næh!«

»Ja, for der er et Vittighedsblad i Frisco,*) som betaler for den Slags Ting, og jeg har læst værre Historier i det.«

»Naa, hold nu 'op med det, Bill,« svarede Passageren, øjensynlig lidt fornærmet ved en undertrykt Latter fra de øvrige Passagerer — »hvorfor slukkede De da Lygterne?«

»Det skal jeg sige Dem,« svarede Bill ondskabsfuldt, »det var, fordi jeg ikke skøttede om, at nogen af Dem skulde plaffe en Kugle ud i den første den bedste Busk, der syntes at røre sig — og derved faa dem til at skyde paa os.«

Denne Forklaring, der — skønt den ikke var ganske tilfredsstillende — dog paa ingen Maade var usandsynlig, fandt Passagererne det rigtigst at tage imod med smilende Ansigter. Bill faldt imidlertid tilbage til sin sædvanlige Maade at være paa og spurgte Konduktøren:

»Hvem kom ind i Deligencen ved Daggry paa forrige Station?«

»Derrick og Simpson fra Cold Spring og en ung Mand fra Excelsior-Kompagniet,« svarede Konduktøren.

»Og den unge Pige fra Dows Flat med sine Pakker og Sager. Hende maa De endelig ikke glemme,« tilføjede en udvendig Passager ironisk.

Bill lod, som om han ikke hørte det ironiske i Bemærkningen og spurgte:

»Er der nogen her, der kender hende?«

»De skulde hellere spørge Dommer Thompson; han var overordentlig elskværdig imod hende, skaffede hende en Plads ved Vinduet og saa efter hendes Pakkenelliker.«

»Skaffede hende en Plads ved Vinduet?« gentog Bill.

»Ja, hun vilde se al Ting og var ikke bange for Skydningen.«

»Ja,« afbrød en tredje Passager, »og han var saa forbandet høflig, at da hun tabte sin Ring i Straaet paa Vognbunden, saa tændte han en Tændstik — lige stik imod det Forbud, vi havde faaet — og lyste op, for at hun kunde finde Ringen. Det var netop den Gang, da vi kørte igennem Krattet. Jeg saa det hele gennem Vinduet — for jeg hang ud over Hjulene, parat til at trykke løs. — Og det var ikke Dommer Thompsons Skyld, at vi ikke blev Skive for Bandens Skud, da hans forbandede Naragtighed gjorde os synlige.«

Uden en Gang at se paa den, der havde gjort denne Bemærkning, udstødte Bill et kort »Hm!« og kørte videre.

Vi var nu ikke mere end en Fjerdingvej fra Korsvejen, hvor vi skulde skifte Heste. Det begyndte allerede at blive lyst i den Retning, og den gryende Dag viste sig paa Toppen af de vestlige Bjerge. Vi kørte nu op paa en træbelagt Strækning af Vejen, da pludselig en Rytter kom galopperende op ad en Vej, der syntes at løbe parallelt med den, ad hvilken vi kørte. Alle blev ængstelige. Kun Yuba Bill bevarede sin fortrædelige Rolighed.

»Hallo!« raabte han og sagtnede Kørselen, da den Fremmede holdt an og drejede om til os. Det saa ud til at være en Pakkepost eller Fragtmand.

»Hvorfor rider du ikke op paa denne Side?« spurgte Bill opmuntrende.

»Nej,« svarede Fragtmanden, »jeg medfører ingen Kostbarheder; jeg ser, at alt er i Orden hos dig. Jeg saa Jer komme over Bjergryggen.«

»Saa os?« gentog Bill skarpt, »vi havde slukket Lygterne.«

»Javel! Men jeg kunde skimte noget hvidt — et Lommetørklæde eller et Slør — der vajede fra Vinduet. Det var kun en lille, bevægelig Plet mod Bjergsiden, og det var derved, jeg kunde kende Jer, — jeg var paa Udkig efter Jer. God Nat!« Han galopperede videre.

Vi saa spørgende paa hinanden og paa Bills fortrædelige Ansigt, men han hverken talte eller bevægede sig, indtil han stoppede ved Stationen og slængte Tømmerne fra sig. Passagererne oven paa Deligencen ilede hurtigt ned — Konduktøren vilde følge dem, men Bill rykkede ham i Ærmet og holdt ham tilbage.

»Jeg vil undersøge Postrummet og Passagererne med, forinden vi kører videre.«

»Hvorfor — hvad er der i Vejen?«

»Jo, ser du,« sagde Bill, idet han langsomt skilte sig af med den ene af sine store Handsker, »da vi valsede ned igennem Buskadset deroppe, saa jeg en Mand rejse sig op fra Buskene ligesaa tydeligt, som jeg ser dig. — Jeg troede, vor Time var slaaet, og at Banden nu vilde til at spille op, men han dukkede sig tilbage og gjorde et Tegn, ligesom vi kørte forbi ham.«

»Naa?«

»Ja,« svarede Bill, »det ser ud, som om Vognen har faaet Fripas for i Nat.«

»Det kan du da ikke være gnaven over — hvad? Jeg synes, det er forbandet heldigt.«

Bill trækker langsomt den anden Handske af og siger: »Nu har jeg saa mange Aar sat mit Liv paa Spil tre Gange om Ugen paa denne forbandede Vej og« — fortsætter han med spottende Beskedenhed — »er overordentlig taknemlig for udviste smaa Opmærksomheder; men« — vedblev han arrigt — »naar det gaar saa vidt, at man passerer frit, under en Pjalt af en Hestetyvs Beskyttelse, og det skal kaldes en lykkelig Styrelse af Forsynet — den kan jeg ikke. — Nej, kære, den kan jeg ikke!« —

(Fortsættes).

*) Forkortelse af St. Francisco. Overs. Anm.

Med Orientbaaden.

IV.

Det vilde føre langt ud over, hvad der kan medtages i nogle flygtige Bemærkninger om forskellige af Orientbaadens Anløbspladser, hvis her skulde gives en Beskrivelse af Oldtidens Athen. Kun saa meget skal der erindres om, at Byen, der ikke havde samme Beliggenhed som nu, grupperede sig om en Høj, paa hvis Top var bygget det mægtige Akropolis, Stadens fornemste Helligdom, der var synlig i en vid Omkreds. Af dette prægtige Gudshus og Stadpalads er der endnu anselige Levninger tilbage, ligesom der rundt om paa den gamle Bys Grund findes talrige Ruiner af gamle Templer, Teatre og andre offentlige Bygninger.

De færreste af disse har været store efter Nutidens Anskuelser om store Bygninger; men de har udmærket sig ved Linjernes Skønhed og en fin, kunstnerisk Udførelse af Enkelthederne. I Hovedsagen er det kun Akropolis, der virker betagende ved sin Storhed, som først erkendes, naar man har tilbagelagt den møjsommelige Vej op ad Højens Sider og staar ved Foden af Bygningen, hvor en omstyrtet Søjle yderligere anskueliggør de mægtige Dimensioner af Bygningsværket. Men Tiden tillader ikke, at man fortaber sig i Enkeltheder; ellers vilde der være nok baade rundt om i det fri og i de Samlinger, der findes saa vel paa selve Akropolis som i Nationalmusæet. Mange Kunstskatte er alt i Aarhundredernes Løb bragt frem for Dagens Lys, og flere hviler vel endnu under Gruslaget; men der skal baade Penge, Tid og en lykkelig Haand til at afdække dem. Under Ledelse af den store Oldtidsforsker Schliemann, saa bekendt ved Opdagelsen af Trojas Beliggenhed, er der for en Tid siden paabegyndt Udgravningen af en mindre By et Stykke fra Athen, og der synes at være Haab om her at gøre Fund af Interesse.

Det kan siges, at det moderne Athen endnu lever højt paa alle disse gamle Levninger. Hvor mange Lystrejsende kommer ikke aarligt dertil for at se og beundre disse Skatte fra Oldtiden, og hvorledes forstaar ikke de snu Grækere at udnytte disse Rejsende! Akropolis forfra og bagfra, Parthenon fra alle fire Verdenshjørner, Statuer og Basreliefer i en Uendelighed, kort sagt en Ragout paa Oldtidslevninger, der kan være pikant nok, men som i ingen Henseende er billig. Er det mon mer Oldtidsreklame, eller er det sand Hellenisme, der har bragt Grækerne til i Aar for første Gang at genoplive de olympiske Lege, som netop nu er indviede med stor Højtidelighed under selve Kongens Forsæde? Under alle Omstændigheder: disse Lege vil ad Aare blive et Trækplaster lige saa godt som Passionsskuespillene i Sydtyskland.

For Oldtidens Athen maa man dog ikke helt glemme at betragte Nutidens, der, skønt en forholdsvis lille By, gør et anseligt og tiltalende Indtryk med sine mange ny, smukke Bygninger og de brede, vel holdte Hovedgader, hvis Makadamisering paa en behagelig Maade dæmper al Vognrummel. Kun i én Henseende er Byen stedmoderligt behandlet af Naturen: dens Jordbund er saa mager og tør, at Træer og Planter kun yderst vanskeligt kan bringes op til at gro. Foran og bagved det kongelige Slot findes yppige og frodige Haver; men Jorden dertil er med store Bekostninger hidslæbt fra fjerne, lykkeligere Egne. Langs ad Hovedgaderne, paa de aabne Pladser, i de private Gaarde, maa hvert Plantehul omhyggeligt fyldes med frugtbar Jord, og dog visner Træ efter Træ og maa erstattes med ny.

De vedføjede Billeder vil give en Forestilling om selve Byen og nogle af dens smukkeste Bygninger, blandt hvilke især maa fremhæves Kunstakademiet og Udgraveren Schliemanns Hotel. Lykkelige Oldgransker, der ikke alene har sin Videnskab at glæde sig ved, men tillige en fyrstelig Formue.

Som selve Byens Jordbund er gold, er ogsaa den nærmeste Omegns. Det er derfor langt fra noget smilende Landskab, der gennemskæres af Jernbanen mellem Athen og Piræus. Overalt den nøgne, gule, støvede Mark, der trætter Øjet, som den ligger der dvask og flimrer i Solen, sikker paa, at det højt knejsende Akropolis nok skal føde sine Landsmænd en rum Tid endnu, saa længe der blot er rejsesyge Mennesker med Penge paa Lommen. Athen og Omegn vilde dø af Næringssorg, om der ikke var de gamle Ben at gnave paa.

Imidlertid er Skibet blevet klart til at gaa

Kunstakademiet i Athen.

Professor Schliemanns Hus i Athen.

Optrin af Slaget ved Adua mellem Italienerne og Abessinierne.

videre, og har blandt andet indtaget en ret betydelig levende Last, nemlig henved 30 Armeniere, der i deres ejendommelige Klædedragt gør et helt besynderligt Indtryk. Vil de mon hjem for at deltage i den nationale Bevægelse, deres Landsmænd har rejst? Herom er det desværre umuligt at faa noget ud af dem; thi de forstaar kun Armenisk og Nygræsk.

En bidende kold Storm af Nordost har rejst sig, og da Skibet er klar af Euboa har det hele Søen imod sig. En underlig toppet og kort Sø, der ligesom koger og ryger, saa at en salt Havdamp fyger hen over Havfladen. Det stærkt lastede Skib ligger meget mageligt i Søen, men Farten gaar ned fra 8 à 9 til 3 à 4 Mil i Vagten, alt medens Vand og Skvæt vasker hen over det fra for til agter og næppe efterlader en tør Plet, hvor de stærkt søsyge af Kulde rystende Armeniere kan putte sig medens de halvt mumler, halvt synger deres monotone Bønner om føjeligere Vejr. Deres Gud hører dem ikke, og de kommer først til Hægterne igen op imod Dardanellerne, hvor der er Læ af Landet for den overhændige Sø. Men der er ikke Læ for Kulden, og Brød, Vand og Grønsager giver ikke megen Varme i Kroppen. Det gør derimod de armeniske Runddanse, som de nu opfører paa Agterdækket til nogle Sange, der er lige saa ensformige som deres Bønner.

Sejladsen gennem Dardanellerne er hverken køn eller morsom især ikke i Storm og Kulde op imod en rivende udgaaende Strøm, der næsten truer med at tage med sig den lille Kontroldamper, der ved Tschanak kommer paa Siden for at give den nødvendige Tilladelse til at passere. Nu er det nemlig tyrkisk Land paa begge Sider og tyrkisk Vand i Midten, som intet Skib, navnlig intet Krigsskib, maa gennemsejle paa egen Haand. Et internationalt politisk Stridsspørgsmaal, der af Rusland er løst paa den meget simple Maade, at det under Navnet »den frivillige Flaade« har bygget en Del store, hurtigt løbende Skibe, i Virkeligheden Krigsskibe, som i fredelige Tider besørger Post- og Passagerfart, og som den høje Port derfor ikke kan nægte Tilladelse til at passere. Et af disse i Fred til Krig parate Skibe stryger netop forbi med en 16 Miles Fart, som om der ikke var Spor af Strøm at kæmpe imod.

Endnu nogle faa Timers Sejlads og Konstantinopel vil være naaet, denne Orientens trods alt Forfald endnu glimrende Hovedstad. C.

Rudimentære Organer
i
Sprog og Skikke.

Af Gustav Bang.

II.

Ugedagenes Navne.

Tidsinddelingen i Uger paa 7 Dage er ikke gammel i Evropa; medens Inddelingen i Aar og Maaneder gaar saa langt tilbage, som man overhovedet kan følge Evropas Historie, begyndte Ugeinddelingen først i det 2.—3. Aarhundrede efter Kristi Fødsel at trænge ind i Rom for siden at forplante sig til alle de Folkeslag, der droges ind under det romerske Herredømme og den romerske Kultur.

Den er af østerlandsk Oprindelse; Jødernes hellige Bøger kender den paa et meget tidligt Trin, og i hele Vestasien og i Ægypten var den udbredt. Dens Oprindelse er naturlig og letforklarlig. Disse Folk regnede deres Tid ikke efter Solen, men efter Maanen, og de valgte derfor som Tidsafsnit Maaneden paa 28 eller 29 Dage, den Tid Maanen behøver til at løbe en Gang omkring Jorden og sin egen Akse. 14 Dage efter at Maanen har været usynlig, er der Fuldmaane, 7 Dage før og efter Fuldmaanedagen er Maanen i henholdsvis første og sidste Kvarter. Denne Syvdagesinddeling er derfor baade simpel og fornuftig; ogsaa hos Romerne findes der enkelte Spor i den samme Retning, men de naaede ikke til faste Tidsafsnit paa 7 Dage, før Skikken trængte ind fra Østerland.

Benævnelserne for de 7 Dage indenfor Ugen fortjener i høj Grad Opmærksomhed. I Middelalderens latinske Sprog kaldtes i Reglen Søndagen den første »feria« (feria prima), Mandagen den anden, Tirsdagen den tredje osv. Feria betyder en Festdag, Helligdag. Denne underlige Benævnelse stammer fra, at i Oldkirken ikke blot Søndagen var Helligdag, men ogsaa Onsdagen og Fredagen; det faldt da naturligt at kalde disse tre Dage de Helligdage, som var henholdsvis den første, fjerde og sjette Ugedag; senere overførtes den samme Benævnelse paa de andre Ugedage; skønt de ikke var hellige, betegnedes de dog som den anden, tredje osv. Helligdag. Skulde nu en middelalderlig Forfatter angive en Dato, talte han t. Eks. om den tredje »feria« efter St. Hansdag og mente dermed Tirsdagen efter den 24. Juni; blev hans Latin i Middelalderen eller Begyndelsen af den nyere Tid oversat til Dansk, blev »feria« simpelthen gengivet ved »Dag«, men herved var der aabnet Vej for mangfoldige Misforstaaelser og Fejltagelser; man glemte nemlig i Tidens Løb Ordet »Dag«s særegne Betydning af Ugedag; ved tredje Dag efter St. Hansdag forstod man den 27. Juni, hvad der jo kun var rigtigt, naar St. Hansdag faldt paa en Søndag.

Men nu de moderne Benævnelser! Hist og her finder man ganske vist, at et Sprog er gaaet sine egne Veje, naar det lavede Navne for Ugedagene; Tyskerne kalder Onsdagen Midtuge (Mittwoch); vort danske Lørdag betyder Vaskedag. Men i Almindelighed finder man Dagene opkaldte dels efter Sol og Maane, dels efter enten romerske Guder eller nordiske, der svarede til vedkommende romerske. Listen over Navnenes Betydning er denne:

Søndag ɔ: Solens Dag.
Mandag ɔ: Maanens Dag.
Tirsdag ɔ: Tyrs (Mars's) Dag.
Onsdag ɔ: Odins (Merkurs) Dag.
Torsdag ɔ: Tors (Jupiters) Dag.
Fredag ɔ: Frejas (Venus's) Dag.
Lørdag ɔ: Saturns Dag.

Denne Overensstemmelse er ikke tilfældig, og det er heller ikke tilfældigt, at Romerne, fra hvem det nuværende Evropa har faaet Benævnelserne, har valgt netop disse Guder til at give Ugedagene Navn. Romernes Benævnelser var i Virkeligheden ikke andet end Oversættelser af gamle enten ægyptiske eller kaldæiske Navne, og selve disse havde atter en dyb og mærkelig Betydning.

De østerlandske Folk havde udmærket Indsigt i Astronomien og lagde særlig Mærke til de Bevægelser, Solen, Maanen og Planeterne foretog. Solen og Maanen regnede de til Planeterne, som de antog bevægede sig omkring Jorden i følgende Orden: fjernest fra Jorden Saturn, derpaa Jupiter, Mars, Solen, Venus, Merkur og endelig Maanen nærmest ved Jorden. Hver af Dagens 24 Timer var helliget en af disse Planeter og mentes at staa under dens særlige Beskyttelse. Begyndte nu Ugen med Lørdag, Saturns Dag, som det var almindeligt i Østen, og som vi véd at det var Skik hos Jøderne, var den første Time i denne Dag viet Saturn, den anden Jupiter, den tredje Mars, den fjerde Solen, den femte Venus, den sjette Merkur, den syvende Maanen; ved den ottende begyndte man forfra med Saturn og fortsatte saaledes for alle Dagens Timer; den 24. i denne Dag var saaledes viet Mars, og den første i næste Dag Solen. Efter den Planet, til hvem den første Time var indviet, fik Dagen Navn; i Løbet af 7 Dage havde man gennemløbet alle de 7 Planeter og begyndte forfra med Saturn.

I disse Dagnavne, som vi nu lærer som smaa Børn, bruger Dag ud og Dag ind hele vort Liv igennem, men hvis Betydning vi maaske sjelden skænker nogen Tanke, i dem ligger der skjult en dyb Ærefrygt for Naturen; de er Frugten af mange Timers Iagttagen af Himmelhvælvingen og kommer til os som et Vidnesbyrd om ældgamle Folks vakte Sans og aabne Blik, som et Arvegods fra længst henfarne Slægter og Tider.

III.

Levninger fra Katholicismen.

Det var den danske Rigsdag i København, der den 30. Oktober 1536 besluttede, at for Fremtiden skulde Katholicismen være afskaffet i Danmark og Lutherdommen herske, men den kunde ikke med ét Slag rydde ud den Tro, Folket i mange Aarhundreder havde bekendt, og en Rigsdagsbeslutning har jo altid kun Betydning, for saa vidt Rigsdagen har Magtmidler til at sætte den igennem. Nu gik Regeringen imidlertid i de følgende Aarhundreder stadig frem i det Spor, den havde ladet Rigsdagen angive i 1536, der blev holdt streng Justits indenfor Kirkens Omraade; ingen maatte betræde Landet uden først at have aflagt Ed paa 25 Artikler i skarp luthersk Aand; gamle Helgenbilleder blev uden Skaansel huggede i Stykker, og saadan gik det da til, at Danmark indtil for et Par Aartier siden har kunnet betegnes som et udelukkende protestantisk Land, og at først i de allersidste Tider Katholicismen har begyndt at vinde en Smule Fremgang paany.

Netop fordi vi kender de Forfølgelser, de smaa bitte Rester af katholske Skikke, der endnu har holdt sig til vore Dage, har gennemgaaet, er det af Interesse at se, hvilke disse Rester er, og i hvor forkrøblet en Tilstand de er naaede til os. Der er en forunderlig Sejhed i den Maade, hvorpaa saadan en Rest, en Skik, et Vers eller et Udtryk kan holde sig; Betydningen af den glemmes, men Symbolet bliver tilbage.

Man søger med størst Udbytte efter saadanne Rester hos Landalmuen, navnlig hvor den har holdt sig nogenlunde uberørt af den overfladiske Forfinelse, der udgaar fra Købstæderne og fremfor alt da fra København. Derfor er Jylland bedre egnet til at studere en gammel Skiks eller et gammelt Vers's Historie end Sjælland, og indenfor Jylland er atter Vestjylland, Læsø og andre Egne, der ligger fjernest fra Bycivilisationen, Turiststrømmen og Landliggeriet de bedste Iagttagelsesfelter. Men selv her er det kun smaa, svage Rester, vi finder, Rester, der tildels staar lige paa Gravens Rand.

I »de kloge Koner«s Praksis og Almuens Husraad, der nu mere og mere afløses af en rationel Lægebehandling, spiller Tryllevers en stor Rolle, og disse er næsten alle af rent katholsk Oprindelse; det er Paakaldelser af Jomfru Maria og Helgener. For at forhindre Saar fra at bulne skal man saaledes læse følgende Remse:

»Maria sidder paa Marmorstene,
Hun saa en Ild optændes,
Den vilde al Verden opbrænde,
Hun fulgte den Ild med sine 10 Fingre og 12 Guds Engle;
Den Ild skal aldrig brænde mer,
Før Jomfru Maria faar Sønner fler
Saa gode som Kristus;
Aldrig faar Jomfru Maria Sønner fler,
Aldrig skal dine skøre Saar og Bylder bulne mer,
I Navn 3 Gange Gud Fader, Søn og Helligaand.«

Til at stille Blod var et Vers som følgende virksomt:

»Maria gik til Strømmen hen,
Hun havde Jesum i sine Arme,
Saa stiller jeg den Flod,
Saa stiller jeg det Blod
I 3 Mænds Navn« osv.

Disse Vers, som, om end de maaske ikke nu længer lever i Folkemunde, dog har levet i dette Aarhundrede, stammer utvivlsomt fra den katholske Tid; hvad der har holdt dem oppe over rent at gaa til Grunde, har været den overnaturlige Evne, man har tillagt dem, og hvad der har frelst deres Form og bevaret dem i en forstaaelig Skikkelse, har dels været Tilknytningen til vedkommende Forhold hos Patienten, dels det, at de jevnlig har været nedskrevne i »Lægebøger«, dels endelig deres versificerede Form, som har vanskeliggjort en Udviskning af Udtrykkene.

Hvor saadanne Omstændigheder manglede, kunde en Remses Form derimod gennemgaa mange Omskiftelser i Tidens Løb. En gammel Kone paa Samsø har for en nulevende Folkemindesamler fremsagt en Remse i et uforstaaeligt Tungemaal; ved nærmere Betragtning viser den sig imidlertid at være Rester af Fadervor paa Latin — utvivlsomt en Levning fra den katholske Tid; men rigtignok er enkelte Stykker glemte i Tidens Løb, og det tiloversblevne har paa den sælsomste Maade skiftet Udseende. Begyndelsen af den virkelige og den samsøske latinske Tekst lyder saaledes:

Fader vor, du som er i Himlen! Helliget vorde
Pater noster, qui es in cœlo! Sanctificetur
Fasten naasten kvissen selo sante pesetium

dit Navn. Til os komme dit Rige. Ske
nomen tuum. Adveniat regnum tuum. Fiat
noom tuum avinium rejnum tom fial

din Vilje som i Himlen saa og paa
voluntas sicut in cœlo sic et in terra Jorden
volundum sækum selv . . .

En anden Rest af en latinsk Formel, der endnu har holdt sig, og det ikke blot blandt Almuen, er Ordet Hokuspokus, som bruges om underlige Fagter, der i Regelen tænkes gjorte i en eller anden overnaturlig Hensigt; det er ikke andet end en Forkrøbling af det latinske: »Hoc est corpus« (Dette er Legemet), den katholske Præsts Ord ved Indvielsen af Nadveren. Ogsaa et Overraskelsesudbrud og en Bekræftelsesformel, der endnu bruges,

stammer i lige Linje fra katholske Forestillinger; det er Udtrykkene »hillemænd« (hellige Mænd!) og »saa marri«, Holbergs »mare« (ved Maria!)

Andre Udtryk derimod er skabte i Brydningstiden mellem Katholicisme og Protestantisme, i den Tid, da Folkets Kritik overfor den katholske Kirkes Institutioner var vakt, og det søgte Udtryk for denne Kritik i spottende Benævnelser for, hvad til Papismen hørte. De allerfleste af de Skældsord, hvormed Reformatorerne var saa vel beslaaede, er ganske vist revne bort af de forandrede Tider og af Forhold, der ikke bød Ordene nogen Næring; ganske enkelte har dog haft Livskraft til at staa imod alle Omskiftelser. Naar saaledes den vestjydske Almue kalder en tyk Lerdunk en »Munk«, saa er det sikkert et Minde fra en Tid, da man drev Spot med Klosterbrødrenes Velnærethed og Hang til Flasken. Og mon ikke ogsaa det morsomme Børnevers om Munken, som gaar i Enge alt med sin Hjertenskær, er en Rest fra denne Tid, da det, man fremfor alt bebrejdede Munkene, var Brud paa deres Cølibatsløfte?

Vi har her nævnt nogle sproglige Levninger fra Katholicismen; ogsaa Levninger i Skik og Sæd vil man ved en opmærksom Søgen kunne finde. Alle de Skikke, der paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med den gamle Tro, var der jo ikke rammet en Pæl igennem ved Rigsdagsbeslutningen af 1536. De blev tilbage i stort Tal, om end forfulgte eller dog ildesete af Regeringen; de ændrede Form, gik ofte til Grunde, men kunde dog undertiden holde sig oven Vande. Endnu Historikeren Anders Sørensøn Vedel (død 1616) piskede hver Langfredag sine Sønner til Minde om Kristi Lidelse og overholdt strengt Fasten; det kan være en Skik, der er fremkaldt ved en udpræget pietistisk Aandsretning, men den er dog sikkert affødt af katholske Forestillinger. Og endnu den Dag i Dag fejres jo Fastelavnen, Tiden før den strenge Faste, med den samme Lystighed som den, hvormed man i katholske Lande paa Forhaand søger Revanche for Fastetidens Spægelser; endnu vandrer jo, som i Frankrig til Lourdes, saaledes her, om end i mindre Maalestok, syge til St. Helene Kilde ved Tisvilde og til andre Kilder, som en Helgen har givet Lægedomskraft; endnu spiser om Fredagen, den katholske Fastedag, den vestjyske Almue kun Grød og Fisk til Middag. Og kaster man et Blik i Almanaken, kunde man tro, at Danmark var vendt tilbage til Katholicismen; alle Helgennavnene staar i Række Dag for Dag; hist staar Kyndelmisse (»missa candelarum«, Lysmessen) og her Fasten; — overalt møder man katholske Levninger midt i den af det protestantiske Universitet i København tilladte Kalender. (Fortsættes).

FRA SAMFUNDETS KROGE

En eftertænksom Familie.

Jeg har faaet et fuldstændigt nyt Syn paa Familien Mikkelsen! Jeg har hidtil troet, at den kun førte en flagrende, tankeløs Eksistens, levede paa Øjeblikkets Indskydelse, hentede sit bedste Samtalestof fra Skillingsbladenes Nyheder — og nu viser den sig pludselig at være en ganske særlig eftertænksom Familie.

Jeg har set denne Familie, der kun gjorde Indtryk af evig og altid at pjanke omkring, gribes af en Opgave, samle hele sin Energi omkring den, gaa op i den Dag og Nat.

Det begyndte i December Maaned i Fjor, da Hr. og Fru Mikkelsen indmeldte deres eneste Barn, Mine-Marie, til Konfirmationsundervisning, og endnu i dette Øjeblik, fire Maaneder efter, har, saa vidt jeg kan skønne, Eftertænksomheden endnu ikke kulmineret.

Jeg hørte i al Fald i Gaar Aftes Hr. Mikkelsen fremkomme med en Idé, som dog næppe enhver vil kunne finde paa; den drejede sig om Familiens Prøvesølvs-Thepotte, Flødekande og Sukkerskaal.

Hr. Mikkelsens Fader var Medlem af Skydeselskabet i den Provinsby, hvor han boede, da den nuværende Mikkelsen blev født — ikke fordi han skød synderlig godt eller tilsigtede at opnaa det, men der har nu altid ligget noget repræsentativt i den Familie!

Og saa skete det et Aar, at en Ven i hans Navn nedskød Papegøjens Hale og derved hjembragte ham denne Sølvgevinst, som siden da har været to Generationers letforstaaelige Stolthed. Thepotten vejer 14 Lod. —

At den samt Flødekanden og Sukkerskaalen skulde kaste Glans over Konfirmationen, det — selvfølgelig — laa jo i Sagen selv — — »Papegøjehale« — »14 Lod« — »Mine-Maries Overgang fra Barn til Voksen« — — den Sammenstilling var ikke vanskelig . . men Festmaaden, den stod, som sagt, først i Gaar Aftes klar for Hr. Mikkelsen.

Iført sin Søndagsvest dekreterede han, at det skal muliggøres for hver enkelt Gæst at løfte paa Thepottens 14 Lod. Der skal ikke bydes The rundt, men Potten og Kanden og Skaalen skal bæres omkring, saaledes at hver i Selskabet selv skænker —!

Og dette er altsaa kun et ganske enkelt Træk af, hvorledes dyb, alvorlig Eftertænksomhed har kunnet gribe og i Maaneder fastholde en ellers flagrende Familie; der er mange, mange andre.

Straks, da Mine-Marie skulde indmeldes, valgtes Slotskirken som den mest passende; og aldrig — aldrig noget Øjeblik — er Mine-Maries Præst bleven benævnet simpelthen »Præsten« i det Mikkelsenske Hjem, men altid »Hans Højærværdighed« . . .

»Sørg nu for, at Mine-Marie kommer af Sted i rette Tid til Hans Højærværdighed« — »paa Søndag prædiker Hans Højærværdighed, vi vil gaa hen og høre ham« — saaledes er Ordene faldne i det Mikkelsenske Hjem i den lange Forberedelsestid.

Det er kun Smaatræk, men de vidne dog om Eftertanke — om et nobelt Arrangementstalent, naar det gælder ens Barns Fremtid!

Saa er der ogsaa det, at Hr. Mikkelsen har lagt sig til at sige »Om Gud vil« — lad nu ogsaa det uvante gøre, at han undertiden anvender Ordene, hvor det aldeles ikke falder ham ind, at anden Vilje end hans egen skal gøres gældende — for Mine-Maries Skyld er dog ogsaa dette smukt tænkt!

— — »Hvad din Moder og din Fader kan gøre for dig, Barn, det vil blive gjort« — har han sagt mere end — mangen en Gang! — og det har ikke været Mundsvejr. Døm selv:

Hr. Mikkelsen og Frue har laant et Værelse hos deres Nabo, 24 dybe Tallerkener hos Petersens paa 1ste Sal, 10 flade hos Tante Marie, 11 Rødvinsglas hos Høker Hansens og 13 hos Enkefruen over dem; 12 Par Knive og Gafler har de simpelthen lejet, ligesom ogsaa 18 Spisestuestole — nogle af Gæsterne maa sidde paa Havebænke — —

Dette er, hvad de kun har laant og lejet for deres Barns Skyld, men hvad har de saa ikke købt? — to 7-Alens Duge med 36 Servietter, nye Guipure-Gardiner til »Salen« — 1 Kr. 55 pr. Alen — nyt Betræk paa Sofaen og de fine Stole — og endnu nogle Smaating, som dog ikke saa godt egne sig til at nævnes her, men som hver for sig dog vidne om megen Eftertanke. —

Dag ud og Dag ind, Maaned ud og Maaned ind har Familien Mikkelsen kunnet holde sin ellers saa flagrende Tankegang fast ved denne hellige Handling, og paa alt har de faaet tænkt — om det saa er paa, hvad man nu tør forvente, Petersens vil forære, og Hansens forære osv. osv. — ja lige ned til, hvad Mine-Marie skal tage i Stedet for den ene Silkeparaply, hvis hun skulde være saa uheldig at faa 2 foræret. Ligesaa hvad hun skal vælge sig i Stedet for et eventuelt Overskud paa Salmebøger.

— Jeg glemmer Glaskareten. Derom blev Hr. og Fru Mikkelsen hurtigt enige, at da de kun havde dette ene Barn, saa skulde det være Glaskaret. For at sikre sig den, maa man bestille den flere Maaneder i Forvejen. Mange, endog ansete Familier, som ogsaa oprigtigt har villet deres Børns Vel, er komne for sent til Glaskareten! — kom Mikkelsens for sent? nej, »ikke en Dag, ikke en Time, ja ikke et Minut«, som Hr. Mikkelsen ynder at udtrykke sig.

Ja, om det saa er dette, betræffende Mine-Maries Daabsbekræftelse dog temmelig underordnede: hvorledes Etatsraadens lige overfor vil ærgre sig, naar de faa denne Glaskaret at se — saa har de faaet Tid at tænke paa det!

— Og et andet Træk af deres Eftertænksomhed: Mine-Marie har en Kusine, som blev gift i Januar. Mikkelsens første Plan var at forære de Nygifte en Sølv-Kageske — og det havde virkelig været en overmaade nydelig Present; alligevel lagde de en Jordbærske til — med Tanken paa, hvad der saa vilde komme igen til deres »eneste Barn«s Konfirmation!

— Saa er der ogsaa Historien med Onkel Niels og Tante Rikke, med hvem Mikkelsens lever paa spændt Fod. Onkel Niels er Mikkelsens Modsætning: alt, hvad der er borgerligt og tarveligt og »solidt«, holder de paa, og det, Familien Mikkelsen kalder »Optræden«, det er deres simple Natur ligefremt imod.

Onkel Niels kan komme med de mest malplacerede Bemærkninger, naar Mikkelsen holder Tale. Og næsten hver Gang, Mikkelsens har budt paa en »Kogekone-Ret« med et Navn, som Fru Mikkelsen har lidt ondt ved at udtale — som nu den Gang, de havde Høns i vol-au-vent — og Fru Mikkelsen kaldte det »voulevus« — — —

Saaledes er disse Mennesker, og alligevel har Mikkelsens haft Overvjndelsens Eftertanke til at indbyde dem — de er nemlig aldrig fidtede eller ufine, naar de skal »gi'e noget« — det maa man indrømme dem, og de bringe altid hver sin Present! — saa »for din Skyld, Barn, vil Far be' dem,« som Fru Mikkelsen, paa én Gang moderlig og som Hustru, udtrykte sig!

— — Saa er der ogsaa Honoraret til »Hans Højærværdighed« — hen imod Forberedelsens Afslutning fik Mine-Marie Paalæg om at føle sig for hos de »bedre« Familiers Døtre om, hvad deres Forældre vilde give.

Mikkelsen er ikke bange for at lægge en 10-Krone paa en Etatsraads-Opfattelse af det passende — »naar det gælder hans eneste Barn«!

— — For at samle de 50 Gæster, som Dagens ejendommelige Betydning antages at kræve, har Mikkelsens ogsaa haft travlt med at forny gamle Bekendtskaber og stifte helt nye; de har givet Selskaber og gjort alt for evig og altid at holde Mine-Marie paa Farten rundt i de »bedre Hjem« — hvor der »fartes« i Forberedelsestiden.

Jeg tør maaske udtrykke mig saaledes: ja, de har, i deres Eftertænksomhed, gjort mere end det: de har sikret sig en uforlovet Løjtnant i Uniform — — thi (»om Gud vil«) er Mine-Maries Oplevelser jo ikke afsluttede med den Fest!

— — —

Jeg har med voksende Beundring været Vidne til alt dette — netop fordi jeg slet ikke tiltroede Familien nogen større Dybde.

Og jeg ved, at jeg endda har glemt mangfoldige Træk — om end mod min Vilje.

Men det, jeg saa gerne vilde opnaa — ja, jeg tænker, jeg i alt Fald til Dels har opnaaet det: var at give et Indtryk af, hvorledes en Familie, der ellers gaar og gælder for at være alt andet end »dybtgaaende« — hvorledes den kan blive greben af Konfirmationen, hvorledes et Hjem pludselig kan blive rigt paa Eftertænksomhed.

— Nogle Dage før »Dagen« kom Hr. Mikkelsen ind til mig og bad, om han maatte laane min »Fremmedordbog«.

Jeg forstod ham og beundrede ham. Han har ellers aldrig næret nogen Skræk for at anvende fremmede Ord forkert i sine Taler — og at der »for hans eneste Barns Skyld« kunde fødes Eftertanke hos ham ogsaa paa dette Punkt, det forekom mig ligesom Kulminationen af Familiens Konfirmationsforvandling i Retning af alvorlig Eftertænksomhed —!

F. O. Andersen.

Følgerne af Nærsynethed.

1

2.

3.

En uventet Virkning.

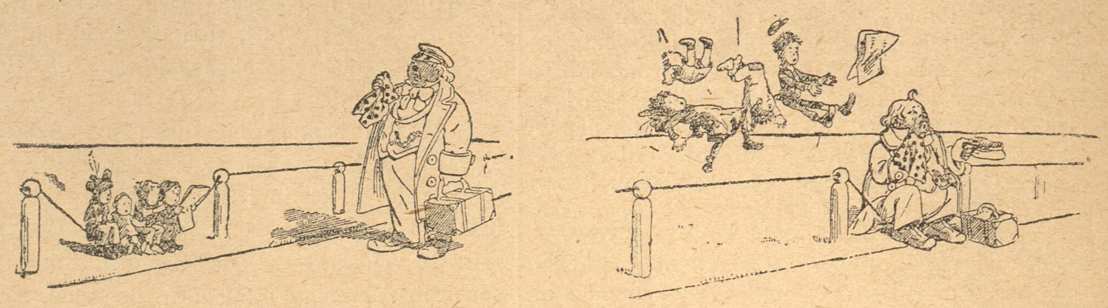

Opgaver.

Spøgeopgave.

Tallene fra 1—9 skal adderes, saaledes at Summen bliver 100. Hvorledes skal det gøres, naar hvert Tal skal forekomme én Gang og kun én Gang?

Arithmetisk Opgave.

En Hyrde sagde til en anden: »Giv mig et af dine Faar, saa har vi lige mange.« »Nej,« sagde den anden, »giv mig hellere tre af dine, saa har jeg tre Gange saa mange som du.« Hvor mange Faar havde hver?

Skakopgave.

Sort.

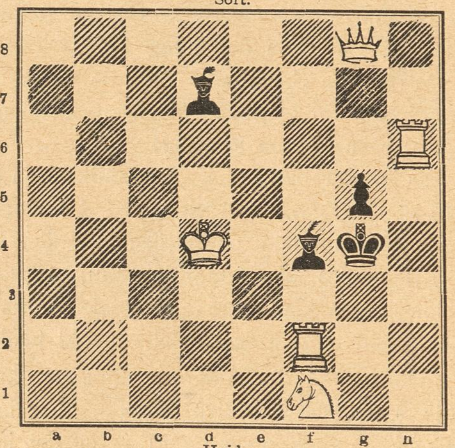

Hvid

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 31.
Gent — Genf.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 31.
Wagner.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 31.
41 og 14 Aar. De Fødselsdage, paa hvilke Sønnen fyldte 25, 36, 47, 58 og 69 Aar.

Løsning paa Gaade i Nr. 31.
Pisa — Riga.

Indhold.

Billeder: Athen fra Akropolis. — Optrin af Slaget ved Adua. — 2 Billeder fra Athen. — Følgerne af Nærsynethed. Humoreske i 3 Billeder. — En uventet Virkning. Humoreske i 2 Billeder. — Hvorledes Stamherren blev levende igen. Humoreske i 4 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Med Orientbaaden. Af C. — En Ingenue fra det vestlige Amerika. Af Bret Harte. — Rudimentære Organer i Sprog og Skikke. Af —v—g. — Fra Samfundets Kroge. En eftertænksom Familie. Af F. O. Andersen. — Til Billederne — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Af Henry Savage. (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

Hvorledes Stamherren blev levende igen.

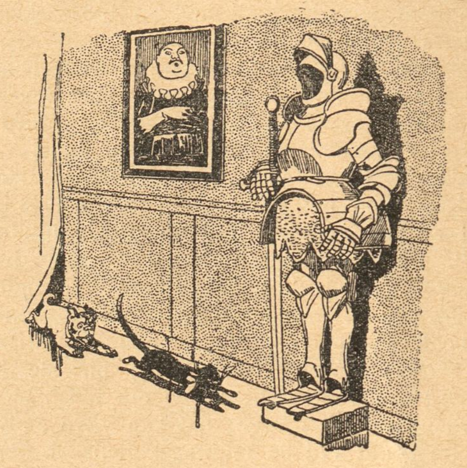

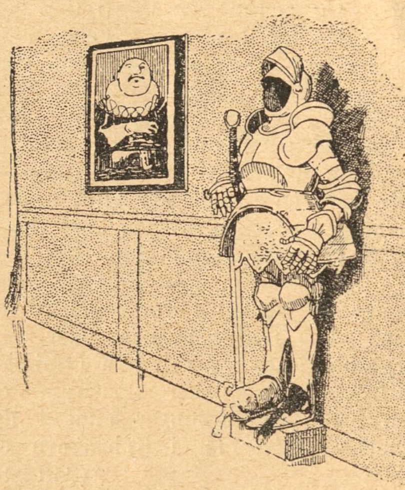

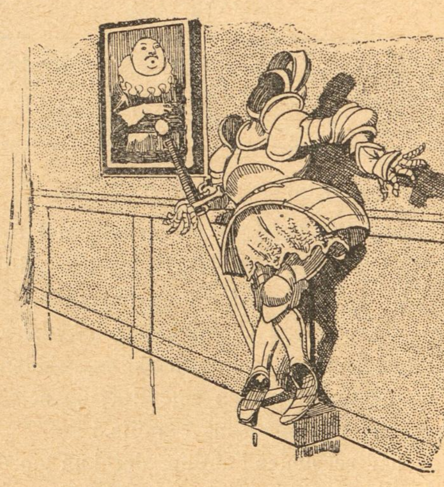

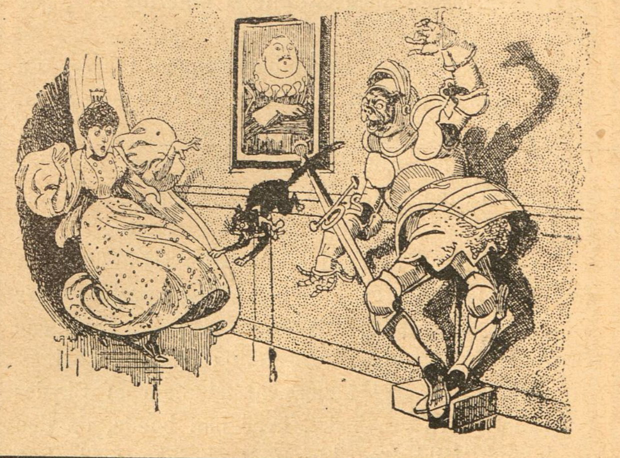

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 33 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 17. Maj. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

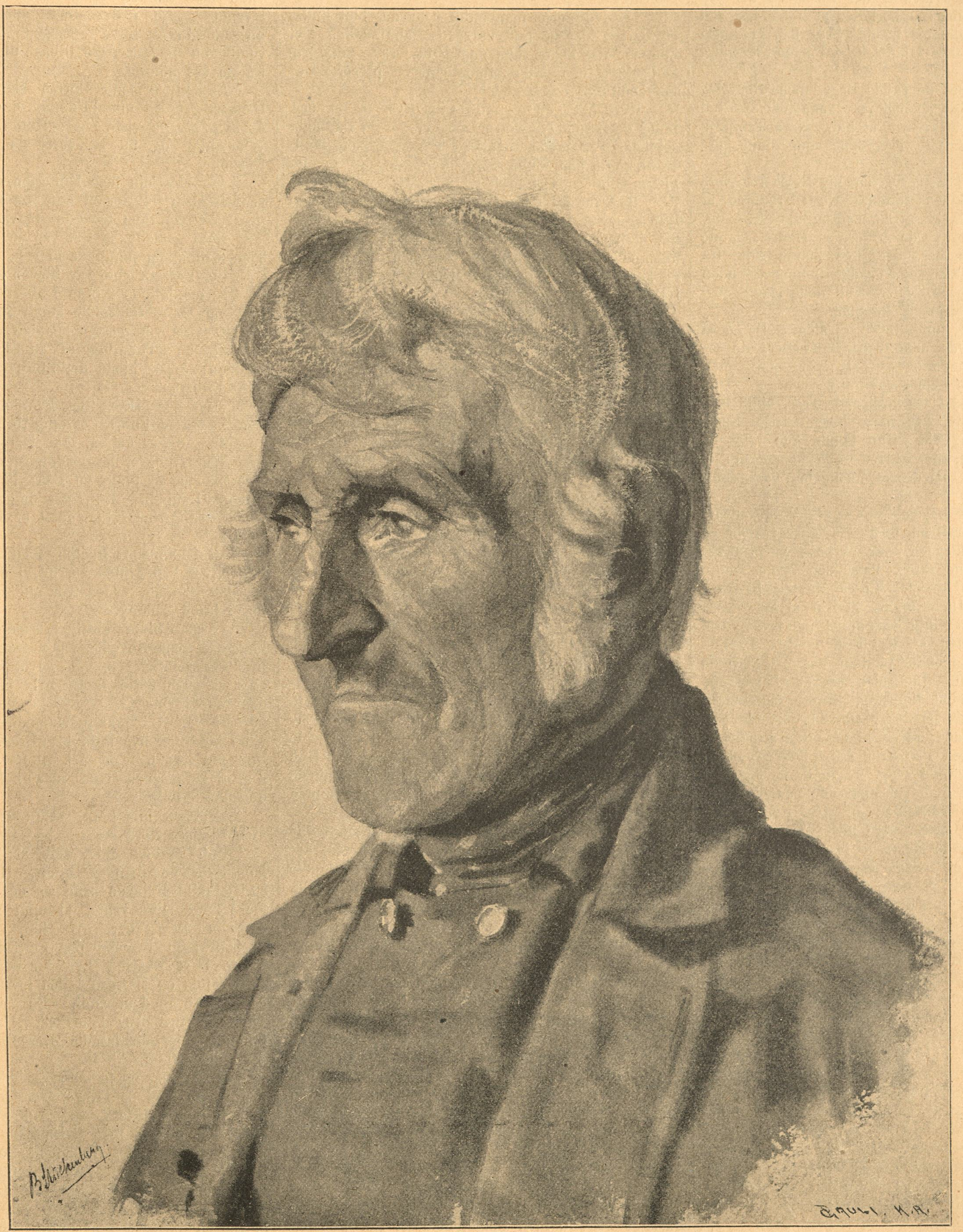

Gammel Bonde. Efter Akvarel af B. Stuckenberg.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Kahytten var usædvanlig rummelig og luftig, men desværre var den ikke forbeholdt Nora alene. Der var den sædvanlige Overflod af Pattebørn, og de fleste af dem græd. Et Barn, som viste umiskendelige Tegn paa Kighoste, var en sand Rædsel for alle de andre Mødre. Haandkufferter og Tasker aabnedes, og Tvebakker, Mælk og Slikkerier uddeltes for at stille de smaa tilfreds. Nora vendte Ryggen til al denne Hurlumhej og hørte efter Bølgerne, der slog mod Skibets Planker.

Hun tænkte paa, hvad Roric vel tog sig for i denne sene Aftentime. Vidste han, at hun var rejst — borte for bestandig? Nej, han kunde næppe endnu have hørt om hendes Afrejse, skønt Nyheder ellers kolporteredes med Lynets Hurtighed der paa Egnen. Havde han nu besluttet at holde fast ved Lady Mabel og glemme hende? Var han vred paa Nora, fordi hun ikke vilde deltage i hans Forræderi mod hans Forlovede?

Hun mindedes de gamle Dage, mens Roderick var fri og ubunden, da det ikke var faldet ham ind med den mindste Tanke, at hun, Nora Tempest, var den eneste Kvinde i Verden, som kunde gøre ham lykkelig.

Det var en kedelig og sørgelig Rejse for Nora Tempest — Maskinens dumpe Slag, Trampen af Fødder oppe paa Dækket, Skibets Knagen og Knirken, de skrigende Børn, de syngende Mødre og de skrækkelige Mennesker, der ikke kunde sejle fra Southhampton til Jersey en rolig Sommernat uden at lide alle Søsygens Kvaler — alt dette skulde just ikke opmuntre hendes trætte Sjæl.

Ved Daggry forandredes Scenen. De mest urolige Børn havde udtømt deres Kræfter, de søsyge Mødre stønnede og gav sig ikke mere, men hvilede paa deres Leje i en urolig Søvn.

Men de ulykkeliges velsignede Trøst vilde ikke komme til hende. Søvnens barmhjertige Engel flyede fra hendes Leje. Hun kunde kun ligge og se paa Skylightet, der stirrede paa hende som et stort Kæmpeøje; saaledes afventede hun Morgenens Komme.

Endelig brød Dagen frem, og der opstod nu en almindelig Forvirring og Søgen efter Børster og Kamme; nogle klagede over at have glemt deres Sæbe, og Børnene skreg, naar den vaade Svamp anbragtes i deres Ansigt. En almindelig Snakken om Knapper og Undertøj, og et Kor af Pattebørn! Snart trængte en liflig Kaffeduft ind i Kahytten, blandet med Lugten af stegt Fisk og ristet Skinke. Store Kopper dampende The blev baaret ind til de lidende fra Natten. Da Solen begyndte at skinne ind i Kahytten, stod Nora op, klædte sig hurtigt paa og gik op paa Dækket. Omkring sig saa hun intet andet end Vand, belyst af det mest straalende Solskin. Ikke den fjærneste Antydning af Land, hvorhen saa Øjet vendte sig. Man kunde lige saa godt tænke sig, at man var midt ude paa det store Ocean. Kaptajn Winstanley gik paa Kommandobroen og røg en Cigar. Han hilste skødesløst paa Nora, som besvarede Hilsenen paa samme Maade. Hun opsøgte sig et ensomt Sted, hvor hun uforstyrret kunde sidde og iagttage de stigende og faldende Bølger, det fraadende Skum, der sydede og kogte, det hvide Sprøjt, der slog mod Skibets Sider, og den lange lyse Strime, som Damperen efterlod i det oprørte Vand. De naaede snart Guernsey, en malerisk Ø, hvis Udseende dog ikke er særlig tiltalende, naar man ser den fra Havet. Her skulde flere Passagerer i Land, og medens Bagagen blev losset, fik de Indfødte Tid til at gaa om Bord med deres Frugtkurve. Nora købte nogle Druer og Ferskener af et Fruentimmer, som talte et mærkeligt Kaudervælsk af Fransk og Engelsk. Saa ringede Klokken heftigt, Frugtsælgerne skyndte sig at komme i Land, Landgangsbroen blev fjernet, og Damperen satte Kursen efter Jersey. Nora sad og spiste sine Druer, medens hun tænkte paa, om hendes Moder nu sov roligt under det kære, gamle Tag, uden at føle blot en Skygge af Samvittighedsnag over saa let at have givet Afkald paa sit eneste Barn.

En Timestid efter var Jersey i Sigte; den saa du som lutter Klipper og Forbjerge. Pludselig gjorde Damperen et Sving, og efter at have passeret en Række imponerende Fæstningsværker løb den ind i en mindre imponerende Havn med det sædvanlige Tilbehør af Dragere, Søfolk og Børn; en broget og livlig Scene, belyst af den straalende Midsommersol.

Da Kaptajn Winstanley og Nora havde faaet Bagagen udleveret, tog de Plads paa en rummelig, gammel Vogn, medens Rejsetøjet blev anbragt hos Kusken.

»Er dette den Bugt, som man sammenligner med Bugten ved Neapel?« spurgte Nora, idet hun gjorde en foragtelig Gestus ud imod Vandet.

»De har endnu ikke set den fra dens neapolitanske Side. Det, De her ser, er den mindst smukke Del af Jersey.«

»Det glæder mig meget,« sagde Nora, »thi ellers vilde Jerseybeboernes Forestillinger om Skønhed just ikke stemme overens med mine. — Det er dog en skrækkelig styg Gade!« udbrød hun, da de kørte ind gennem Byen, forbi høje, kedsommelige Fæstningsmure, foran hvilke der legede nogle snavsede Børn. »Bor Deres Tante her i Nærheden, Kaptajn Winstanley?«

»Min Tante bor seks Mil herfra i en af Øens skønneste Egne, en Egn, der minder om Pyrenæerne.«

»Saaledes siger man altid, naar der blot findes en Bakke, der er lidt større end almindelig. Der kommer vist heller ikke mange til Jersey, som kan kontrollere, hvorvidt Sammenligningen passer,« bemærkede Nora sarkastisk.

Hun følte en uimodstaaelig Lyst til at sige imod og gøre Indvendinger, og der var en vis Snaksomhed over hende, der stod i en mærkelig Modsætning til den dybe Sorg, der knugede hendes Sjæl. Hun var fast besluttet paa at tage Situationen let. Ikke for alt i Verden vilde hun lade Kaptajn Winstanley se, hvor dybt det Saar var, der var blevet tilføjet hende. Kaptajnen sendte hende mangt et hemmeligt Blik, da han sad overfor hende, medens de kørte op ad den stejle Vej med Byen liggende i Dalen bag ved dem.

»Her er i Grunden ikke saa galt,« sagde hun, idet hun saa sig omkring og fik Øje paa Skibene, Dokkerne og Barakkerne nede ved det blaa Vand. »Men selv om her ikke er slet saa stygt, som jeg fandt det, da vi gik i Land, saa synes jeg dog ikke, Stedet svarer til alle de lovprisende Ord, som jeg har hørt derom. Jeg havde tænkt mig Jersey som en tropisk Ø, med vildtvoksende Kaktus, med Ferskener, Aprikoser og Meloner, hvorhen man vendte sig.«

»Efter min Mening er Øen en formindsket Udgave af Devonshire med en Bismag af Bretagne,« svarede Kaptajnen. »Se her dette Figentræ,« udbrød han, idet han pegede paa en frodig Masse af de smukke femfligede Blade, der hældede ud over en gammel Havemur. »Saadan et faar De ikke at se i Skoven.«

»Nej,« svarede Nora, idet hun klemte Læberne sammen, »vi har kun Bøge og Ege, der har groet, siden England var delt i syv Kongeriger.«

De slog nu ind paa en lang Vej, hvor Træernes Kroner var saaledes indfiltrede i hverandre, at de dannede ligesom en Buegang af tæt Løv. Selv Nora kunde ikke nægte, at her var smukt. Nogle Bregner stod paa de stejle, grønne Banker. Hun nikkede længselsfuldt ved Synet af dem; de mindede hende om Hampshire. Det var Hjemmet — med en lille Forskel.

Hist og her passerede de forbi en moderne Villa i parklignende Omgivelser, og Kaptajnen, der aabenbart gerne vilde være behagelig, satte hende med stor Grundighed ind i Forholdene der paa Øen. Nora gjorde sig ikke den ringeste Ulejlighed med at forstaa ham. Hun hørte paa ham med en aandsfraværende Høflighed, der var alt andet end smigrende.

De var komne op paa en Bakke, der syntes at være Øens højeste Punkt; fra Toppen af denne havde de en prægtig Udsigt — over grønne Haver, omgivne af gule Sandbanker og det friske blaa Hav, og de begyndte derpaa at køre ned ad en jævn Vej; da denne pludselig svingede, saa de en gammel Port med en halv forvitret Stenbænk i en Niche; paa denne Bænk plejede fattige vejfarende at afvente en Almisse, den Gang *Les Tourelles* var et Kloster.

Bag den forfaldne Mur fik man Øje paa den gamle Herregaard — et anseligt Hus, hvad Størrelsen angik, med en smuk Udsigt over det stærkt bakkede Terræn, men tillige med et saa øde og kedsommeligt Udseende, som om der ikke havde boet Mennesker indenfor dets Vægge i et Par Aarhundreder. En sprukken Klokke gav sig til at skratte, uden dog at bringe den mindste Bevægelse i Omgivelserne.

»Et smukt, gammelt Sted, ikke sandt?« sagde Kaptajnen.

»Det ser stort ud,« svarede Nora i en tvivlende Tone, »men tillige noget tomt.«

»Tante bor der ogsaa ganske alene — saa godt som.«

»Og om hun havde haft nok saa mange Slægtninge hos sig, saa vilde de for længst være døde og borte allesammen!« sagde Nora, idet hun undertrykte en Gaben.

»Hvad mener De med det?«

»De vilde være døde af Kedsomhed i dette stille, ensomme og forladte Hus.«

»Fremmede Huse forekommer en ofte tomme og ensomme.«

»Ja, navnlig naar der hverken er Gardiner eller Persienner i Vinduerne, og Murene ikke er istandsatte i et Aarhundrede.«

Kaptajnen blev fri for at svare, thi den skrattende Klokke lød atter i det fjerne, medens Nora blev siddende tankefuld og saa op mod Himlen.

Der gik fem Minutter, men der viste sig stadig ingen. Nora begyndte at haabe, at Porten aldrig vilde blive aabnet, og at der ikke fandtes noget levende Væsen i det store, øde Hus. De vilde maaske til sidst blive nødsagede til at opgive Sagen, vende om og atter tage tilbage til Hampshire, hvorfra de var komne.

Endelig drejede Porten sig paa sine rustne Hængsler, og en midaldrende Kvinde med sort Kjole og hvid Kappe viste sig. Hun nejede for Kaptajn Winstanley og fik udleveret de mindre Pakker af Kusken.

»Antony kan tage Kufferten,« sagde hun. »Vi ventede Dem for Resten ikke saa tidlig; Dampskibet maa være kommet før end sædvanlig.«

Nora gættede, at det var en af Miss Skipwiths Tjenestefolk, og fandt, at hun saa noget sur ud.

Den Person, som var bleven kaldt Antony, kom nu til og løftede Noras Kuffert ned fra Vognen. Han var en midaldrende Mand med et melankolsk Ansigt. Han var næsten skaldet, og hans Dragt var luvslidt, en Mellemting af en Skrivers og en Arbejders. Argus hilste dette Individ med en undertrykt Knurren.

»Hys-st!« skreg det kvindelige Tyende, idet hun slog med Forklædet efter Hunden. »Hvis Hund er det? Det er da vel ikke Deres?«

»Han tilhører Miss Tempest,« sagde Kaptajnen. »De maa se at finde en Baas til ham i et af Udhusene, Hannah. Han gør ingen Fortræd og er meget venlig, naar han først er bleven kendt med Folk.«

»Det kan stort hjælpe, naar den bider os, før den bliver kendt med os, og vi dør af Vandskræk,« svarede Hannah. »Jeg tror allerede, den har faaet noget imod Antony.«

»Argus bider aldrig,« sagde Nora, idet hun klappede dens Hoved, »jeg indestaar for den i enhver Henseende. De maa se at skaffe den et godt Leje et eller andet Sted, hvis jeg ikke kan have den inde i Huset.«

»I Huset!« skreg Hannah. »Miss Skipwith vilde besvime, hvis hun hørte det. Det skal undre mig, om hun overhovedet vil have saadan et Bæst i et af Udhusene. Hun maa helst se saa lidt til den som muligt.«

»Det gør mig ondt, at Argus ikke er velkommen,« sagde Nora stolt.

Hun ventede ikke selv at faa nogen bedre Modtagelse end hendes Hund. Hun var rejst fra sit Hjem, fordi ingen brød sig om hende der; hvorledes kunde hun vente, at man skulde bryde sig mere om hende her, hvor hun var en Fremmed, og hvor man maaske paa Forhaand havde stillet hende i et daarligt Lys? Fruentimmeret i den sorte Kjole og Manden i den luvslidte Frakke hilste hende ikke med et Smil. En usigelig Kedsomhed syntes at ruge over dette Sted. Hendes Hjerte sank i hende, da hun traadte over Dørtærskelen til sit fremtidige Hjem.

Hvor fattig og forsømt var ikke Haven i Sammenligning med den Have, Nora Tempest var vant at se! Forkrøblede Træer, som vist aldrig havde gjort Bekendtskab med Gartnerens Kniv, Blomsterbede, hvor Ukrudtet frodigt bredte sig, Uorden og højt Græs allevegne. En smal flisebelagt Buegang løb langs med den ene Side af Huset. Ved at følge denne kom de til en uanselig lille Dør — Hovedindgangen til Huset blev aldrig aabnet — og herfra kom de ind i Huset gennem en lille Entré. Det første Værelse, de kom ind i, var lille og mørkt

med et Vindue, der vendte ud imod Gaarden. Midt i Stuen stod et Bord med et grønt Tæppe, og paa dette laa en Del Bøger, mest af religiøst Indhold. Noras Hjærte sank yderligere ved denne Opdagelse. Et gammeldags Sybord, forneden beklædt med falmet rødt Silketøj, stod ved det aabne Vindue, en Sykurv og en Lænestol foran Bordet antydede, at der nylig havde været nogen i Værelset. Nora syntes, at hun aldrig havde set et tarveligere Værelse — Møblerne vare gamle og affældige, Tæppet var snavset og slidt, Tapeterne udmærkede sig hverken ved Renhed eller Livlighed, og den eneste Prydelse, de bar, var nogle afblegede Billeder af Søslag, der vare leverede for flere Aarhundreder siden.

(Fortsættes.)

Rudimentære Organer
i Sprog og Skikke.

Af Gustav Bang.

IV.

Københavnske Gadenavne.

Et Omraade, paa hvilket man med betydelig Lethed kan spore de rudimentære Organers Eksistens og ofte med Udbytte følge dem tilbage til deres Oprindelse og finde Lovene for deres vekslende Form, er Stednavnene. Ikke moderne Stednavne; de dannes jo som oftest ved en vilkaarlig Beslutning af Øvrigheden eller af den private Ejer; naturligvis er ogsaa disse Navne underkastede visse Love, som Kulturhistorikeren med Held kan udlede, men dels ligger de os i deres Oprindelse for nær til, at vi rigtig kan overskue dem, dels savner de ogsaa det Præg af uvilkaarlig folkedannet Oprindelighed, der gør de fleste ældre Navne paa lokale Forhold saa tiltrækkende for enhver, der har Sans for de naturlig fremgroede Forestillinger, som har tabt deres oprindelige Betydning, er blevne tilbage i gamle, overlevede Rester. Undertiden kan den folkelige Humor give sig et overordentlig morsomt Udslag ved Dannelsen af et Stednavn; i Gøttingen var Jøderne i Middelalderen henviste til kun at bo i én Gade i Byen; den hed, som rimeligt var, Judenstrasse (Jødegade); en Gade, der mundede ud i den, døbte den antisemitiske Gøttingerbefolkning spottende Speckstrasse (Flæskegade).

Naar vi her vælger Københavns Gadenavne, frembyder netop dette Eksempel flere Fordele: vi er indskrænkede til en forholdsvis lille, skarpt afgrænset Gruppe, som vi er i Stand til helt at overskue, og alligevel er den stor nok til at rumme alle Afskygninger indenfor sit Omraade. Vi vil holde os til de ældre Gader, Gaderne i København indenfor Vester- og Nørrevold, Gothersgade og Holmens Kanal, og indenfor denne Omkreds forbigaa de Gader, der er af nyere Dato, jævnlig selv røber det i deres Navn, som Frederiksberggade og Nygade. De allerfleste af de Gader, der da bliver tilbage, bærer en eller anden lille Historie i deres Navn, og ligesaa krogede og uregelmæssige mange af dem er i deres Retning, ligesaa krogede og sælsomme er tit de Veje, ad hvilke deres Navne er naaede ned til os.

Grundplanen i de fleste danske Købstæder er et Kors, fremkaldt ved, at to Veje skærer hinanden; i Skæringspunktet findes en større aaben Plads, Torvet; de fire Gader, der udstraaler fra dette, kaldes efter deres Retning Sønder-, Øster-, Nørre- og Vestergade. Helt gennemført findes Systemet dog næppe nogensteds, og ogsaa i selve Navnene paa de 4 Hovedgader er der ofte Uregelmæssigheder: Søndergade kan undertiden betegne den sydligste Gade i Byen, uanset om den ikke gaar ud fra Torvet, men maaske løber fra Øst til Vest. Ogsaa i København sporer vi denne Plan i Nørre- og Vestergade, som gaar ud fra Gammeltorv, medens Østergade ogsaa har Retning fra Vest til Øst, men ikke staar i Forbindelse med Torvet; det gør heller ikke Farvergade, som i gamle Dage hed Søndergade, uagtet dens Retning er V—Ø; men den var oprindelig Byens sydligste Gade. Ogsaa en anden københavnsk Gade bærer i sit nu vanskelig forstaaelige Navn Vidne om sin gamle Beliggenhed indenfor Byen: Landemærket, den Gade, der førte til (ikke dannede) Byens Landemærke eller Grænse.

Beliggenheden og Omgivelserne var overhovedet det, hvormed Menigmand gerne betegnede en Gade i daglig Tale, indtil Navnet groede fast og længe overlevede de Forhold, hvorfra det stammede, ofte ganske omdannedes, blev meningsløst og vilde være uforstaaeligt, hvis man ikke fandt det i dets gamle, oprindelige Form. Undertiden var det Naturomgivelserne, der opkaldtes, men netop disse har særlig hyppig helt skiftet Karakter og derved gjort Navnets Oprindelse uklar; hvorfra saadanne Navne som Grønnegade, Lavendelstræde og Fiolstræde stammer, vilde saaledes vanskelig kunne forstaas, hvis ikke man vidste, at af disse Gader førte i gammel Tid den første over ubebygget Grønjord, de to sidste igennem Haver, der jo særlig maa have været rige paa Lavendler og Violer. Endnu hyppigere er det dog, at et Navn stammer fra en eller anden Bygning, som enten har ligget i selve Gaden eller for Enden af den. Jævnlig er det Klostre eller Kirker, der er blevet opkaldte, og i saa Fald stammer Benævnelsen i Reglen fra den katholske Tid: St. Pederstræde, Kirkestræde, Nikolajgade, Frue Plads, det nu omdøbte Helliggejststræde, det er Navne, hvis Oprindelse vi let forstaar; Navne som Klosterstræde, Graabrødrestræde og -torv af Graabrødreklostret, Klareboderne af St. Klaras Kloster og Antonistræde af St. Antonii Kloster kan vi derimod kun forstaa, naar vi kender Københavns gamle Topografi. St. Gertrudstræde kunde man være tilbøjelig til at tænke sig stammende fra et Kloster eller en Kirke; det hidrører imidlertid fra en Privatgaard, St. Gertrudsgaard, der eksisterede i det 16. Aarhundrede. Hyppig ser vi ogsaa verdslige, baade kommunale, kongelige og private Bygninger og Indretninger opkaldte. Byens Teglgaard, Hestemølle, Raadhus, det kongelige Boldhus, Møntværkstedet, den kongelige Vandkunst (et Vandværk til Gavn for Slottet), Vingaarden (en Frugthave, hvori der allerede i det 16. Aarhundredes Begyndelse dyrkedes Vin), Gaarden, der i det 15. Aarhundrede tilhørte det danske Kompagni (Handelsselskab), en Badeanstalt (Badstue), en Brønd (der 1584 blev gravet i Volden, som den Gang gik omtrent, hvor Gothersgade nu er), en Gæstgivergaard ved Navn Fortunen, en Løngang ud til Vestervold — alt dette har jo givet Anledning til Navne paa Gader. Navnet Gaasegade staar heller ikke i Forbindelse med Gæs, men stammer fra et Bryggeri ved Vandkunsten; Gaas eller Gos er et gammelt Navn for Øl. Undertiden var det Broer, der opkaldtes, saaledes Højbroplads og det gamle Højbrostræde, fremdeles Læderstræde, der ikke har noget med garvede Huder at gøre, men i sin ældste Form hedder Ladbrostræde, utvivlsomt fordi den har ført ned til en Bro ved Navn Ladbro. Derimod hidrører Navnet Knabrostræde ikke fra nogen Bro Knabro; det hed i ældre Tid Knagerøgstræde, men hvad det betyder, kan vanskelig opklares. Til andre Tider gav man en Gade Navn efter den udenfor liggende Del af Stranden, saaledes vistnok Kattesund, et Navn, der iøvrigt træffes i flere danske Byer.

Et andet Forhold, der man have været lagt megen Vægt paa i den Tid, da man famlede efter Benævnelser for de forskellige Gader, var Indbyggernes Stilling og Hovednæringsvej. De forskellige Haandværkere var i Middelalderen ikke som nu spredte over hele Byen; hver Klasse af dem havde sine Boder (Butiker) paa et bestemt Sted, Kødhandlerne (Kødmangerne) i Kødmangergade (eller Købmagergade, som det nu meningsløse Navn lyder), omtrent hvor Rundetaarn senere byggedes, Skomagerne i Skoboderne (eller Skovbogade, som Gaden nu med et ligesaa uforstaaeligt Navn kaldes), Læderarbejderne i Skindergade; Silkegade hedder derimod ikke saaledes efter Silkehandlere, men fordi det af Kristian IV i Aaret 1620 stiftede Silkekompagni havde sine Værksteder der; Brolæggerstræde har heller ikke Navn af Brolæggere, men af en velhavende Borger Per Brolægger, der i det 15. Aarhundrede boede her. Kannikestræde fik Navn efter sine Beboere, Kannikerne, Medlemmerne af Sjællands Stifts Domkapitel.

Paa lignende Maade bærer flere af Københavns Torve i deres Navne et tydeligt Vidnesbyrd om, hvilken Slags Handel der er blevet drevet eller endnu drives paa dem, Amagertorv af Amagernes Grønthandel, Halmtorvet af Halmhandelen, Kultorvet af Trækulshandelen; de gamle Navne Luse- og Loppetorvet er ogsaa tilstrækkelig talende.

Andre Gader atter har ligesom Brolæggerstræde Navn af en eller anden Mand, der har ejet Gaarde i Gaden; flere har borgerlige Mænd til Stamfædre, saaledes Familien Snare (i det 15. Aarhundrede), Lars Lej, Lars Bjørnsøn (i det 15. Aarhundrede) og Didrik Badskær (i det 17. Aarhundrede); ogsaa to Adelsmænd er opkaldte: Admiralen Peder Hvitfeld (død 1584) og Kristian Barnekov (Bernikov), der faldt i Kalmarkrigen.

Eller Gadens Navn stammer fra en eller anden Gaard, der ved sin Størrelse eller paa anden Maade har domineret den. Pilestræde er saaledes opkaldt efter en Gaard Pilegaarden, der nævnes i det 15. Aarhundrede, Admiralgade af Admiralens Embedsbolig i det 16. Aarhundrede, Skvaldergade af en stor, af Fattigfolk beboet Gaard, der var berygtet for sin Sladder (Skvalder).

Undertiden har det navnedannende Folk trukket en Sammenligning mellem en Gade eller Plads og en anden Lokalitet; saaledes ved Hallandsaas, det gamle Navn paa Kongens Nytorv, medens det endnu laa hen som udyrkede Ødemarker, der maatte fremkalde Erindringer om den store, ufremkommelige Bjergstrækning mellem Skaane og Halland. Eller det har sammenlignet en Gade med et Redskab; saaledes fandt man i Vimmelskaftet, da Nygade endnu ikke eksisterede, men man for at komme dertil fra Gammeltorv maatte passere Klædeboderne (den Del af Skindergade, der ligger mellem Gammeltorv og Skovbogade) og Skoboderne, en Lighed med Skaftet paa en Vridbor, Vimmelbor, deraf Navnet.

Over visse Gaders Navne hviler der eller har der hvilet et saadant Præg af Hæslighed, at man kan stole paa, at det ikke har været Beboerne, der har døbt dem eller staaet Fadder til dem, men at de tvært imod har gjort Indvendinger, lige til Navnene alligevel var groede fast. Der er noget ganske ejendommeligt i den Maade, hvorpaa netop disse Navne siden omformedes. Saaledes Hyskenstræde og Magstræde; baade Hysken og Mag betegner et offentligt Nødtørftshus, men senere opstod den Forklaring, at Hyskenstræde havde faaet Navn af, at den førte ned til de hanseatiske Købmænds smaa Boder (Häuschen). Krystalgade, der nu bærer det mest straalende Navn af alle Københavns Gader, hed tidligere Skidenstræde.

Enkelte Gaders Navne er det rent umuligt at forklare; undertiden kan man fastslaa, hvad Navnet betyder, men ikke, hvilken Tankeforbindelse der har været mellem Gaden og den opkaldte Genstand. Regnegade hed i gammel Tid enten Renegade eller Regnfanggade; det første Navn giver god Mening som en Modsætning til Skidenstræde, men hvorfor man kan have opkaldt den efter Planten Regnfang, er saaledes godt at forstaa. At Løvstræde ikke kommer af Træernes Løv, men af Dyret Løve, er sikkert, men hvorfor? To Gader er opkaldte efter fremmede Lokaliteter, Aabenraa efter Byen i Slesvig og Pustervig efter en Bugt i Pommern ved Navn Poesterwyck; de kan maaske ligesom Hallandsaas have frembudt visse naturlige Ligheder; maaske kan Ejeren af en eller anden Gaard have staaet i en særlig Forbindelse med vedkommende Steder, men det er altsammen den rene Gætning; iøvrigt er det ikke ualmindeligt at træffe saadanne fremmede Stednavne opkaldte i danske Købstæder; i Horsens hedder en Gade Grønland, en anden Ditmarsken.

Der er en Lighed mellem disse gamle Gadenavne og de faa rigtig gamle store Borgerhuse, man endnu kan have Held til at se; der er det samme snørklede og krogede Præg over dem som over Dørene i en saadan gammel Gaard, det samme uregelmæssige, tilsyneladende saa vilkaarlige, som over Værelsernes og Trappernes Anlæg, det samme solide, fast fundamenterede som over Muren i Huset — altsammen saa fjernt fra Nutidens mathematiske, regelmæssige Bygningsmaade.

Gadenavne af en nyere Dato ligner derimod ogsaa et nyt Hus; den samme gennemførte Plan, den samme Systematik og Tilrettelægning. De nye Gader ligge spredte over Byen i Grupper, der undertiden i deres Benævnelser søger Tilknytning til et eller andet: at Holbergsgade og Heibergsgade er Navne paa to Gader ved det kongelige Theater er saaledes let forstaaeligt; i Almindelighed er Grupperne dog anbragte tilsyneladende uden nogen Forbindelse med bestaaende Forhold; men indenfor hver Gruppe holdes der stræng Justits; ingen uvedkommende faar Lov at slippe ind paa det Omraade, der er forbeholdt Personer eller Emner af den eller den Art; hist holder nogle Digtere fra det 17. og 18. Aarhundrede Stævne: Kingo, Tullin, Brorson, her en Del Mænd fra Karl Gustafskrigen: Schack, Ahlefeld, Thuresen, Nansen; her atter er det Mænd fra de slesvigske Krige: Rye, Schleppegrell, og et andet Sted ligger deres Valpladser: Isted, Dybbøl osv. Det er en Regelmæssighed, som maatte tiltale en mathematisk, for det regelmæssige anlagt Aand som Napoleon; for den derimod, der i det nuværende søger Fortidens Spor, byder de ikke den Tilfredsstillelse som de gamle uregelmæssige, men dog saa lidt vilkaarlige Navne fra fjærnere Tider

Udsigt over Furesøen fra Næsslottet.

En Pinsetur til Furesøen.

Hvem kender ikke Christian Winthers dejlige Sang »Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Vove«? Den blev skrevet i en Tid, hvor det kun var forundt de færreste at nyde denne Søs dejlige Omgivelser. Der var hverken Cycler eller Jernbaner til, som paa en halv eller hel Time kunde bringe en derud. Man maatte age eller gaa, og Frederiksdal Kro var da et af de yderste Maal for en Udflugt, og Strømmen søgte som oftest Strandvejen og Dyrehaven.

Da Jernbanen kom, rykkede Frederiksdal nærmere. Saa havde man dog kun at gaa fra Lyngby Station, og Spasereturen ad Prinsessestien langs Lyngby Søs Nordside var i høj Grad tillokkende for enhver, der ikke havde Madkurv at slæbe paa. Men nu først er Frederiksdal og Furesøen i regelmæssig Forbindelse med Hovedstaden, og ingen skønnere Udflugt kan vi anbefale dem af vore Læsere, der ikke har Tid eller Raad til at søge til Kullen eller Møen.

Denne Forbindelse, som endog har udstrakt sig over Furesøens brede Vand helt over til det idylliske Farum, skyldes de nye Dampbaade. Samtidig med den omstridte Befæstning af Kjøbenhavn blev der nemlig gravet en bred Kanal mellem Furesøen og Lyngby Sø. Den er bred og dyb og gaar fra Frederiksdal til Nybro, hvor Lyngbysøen staar i Forbindelse med Bagsværd Sø. Kanalens Opgave er i Krigstilfælde at lede Furesøens Vandmasser ind over Fæstningsterrænets lave Partier og frembringe en mægtig Oversvømmelse.

En Tid lang laa den hen i Stilhed, kun befaret af enkelte Robaade, indtil en Mand med et kyndigt Blik og gode Forbindelser, Hr. Justitsraad Garde, efter mange Vanskeligheder fik Lov til at aabne en Dampbaadsrute, først fra Lyngby til Frederiksdal, og derefter herfra til Farum.

Vi vil i Erindringen gøre Turen med. Udenfor Lyngby Station opdage vi et stort Skilt, som leder os til Dampbaadene. Vi følge Strømmen ind ad mod Lyngby, indtil vi naa det bekendte »Hotel Rustenborg«, hvor vi, i Fald Tørsten er meget tvingende, i Forbigaaende kan nyde den første Læskedrik. Derpaa ad Vejen til venstre, indtil vore Øjne fanges af et Skilt, som energisk peger til højre lige ned mod Kanalen.

Vi passere to Rækker venlige Villaer og se den hvide Røg fra den lille Damper »Sjølund«, som

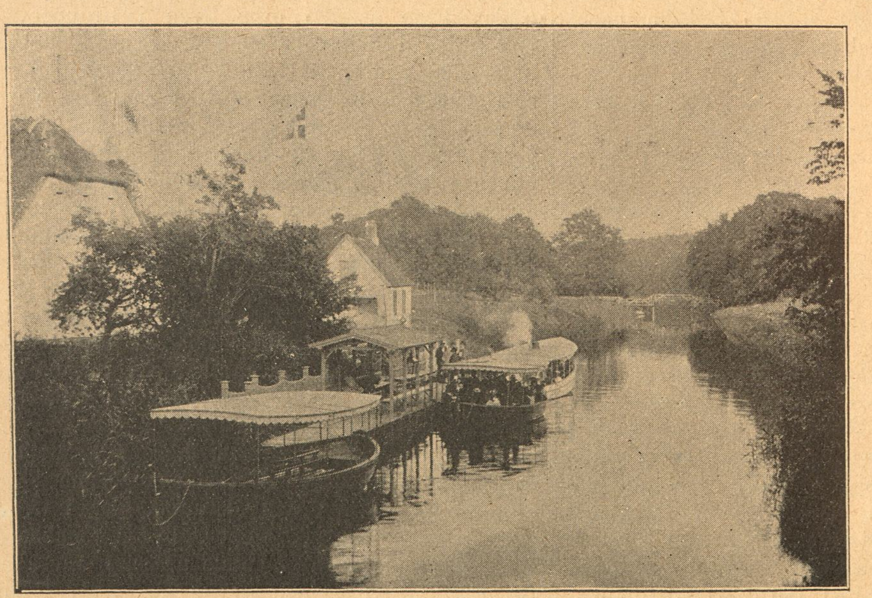

Fra Anlægsbroen i Kanalen ved Frederiksdal.

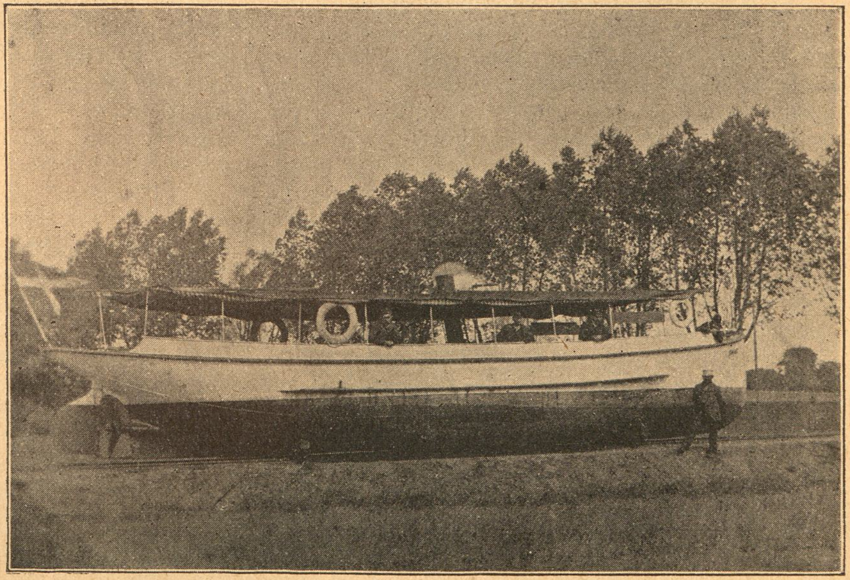

Amfibiebaaden paa sine Skinner.

Amfibiebaaden »Svanen« passerer over Landevejen mellem Farum Sø og Furesø.

ligger ved sin pyntelige Anlægsbro. Er der for mange Passagerer, tages et Par store, overdækkede Transportbaade til Hjælp, og snart glide vi langsomt gennem Kanalen, passere under en svær Jernbanebro og naa ud i den prægtige Lyngby Sø, hvor Siv og Aakander brede sig, og hvor romantiske, skovklædte Smaaøer dukke frem ved alle Sider. Hist og her staar en ivrig Lystfisker og »dypper« fra Baad. Han er travlt optaget af sin Sport og ænser os ikke. Til Gengæld give vi ham et Hurra, hvis vi er saa heldige at se ham hale en sprællende Gedde ind til sig.

Damperen piler frem mellem Øerne, og Frederiksdal-Skovene komme nærmere. Den højtliggende, slotslignende Bygning, vi se forude, er dog ikke Frederiksdal, men Marienborg. Længst ovre ved Nordsiden af Lyngby Sø ligger det dejlige Hummeltofte, ved Siden af hvilket Magdalenehjemmets vældige nye Bygning rager frem med sine mange Skorstenspiber.

Snart snævre Søens Bredder sig ind, og vi befinde os i Kanalen, som gaar tæt under Marienborg. Bredderne, der i Førstningen er sumpede og bedækkede med Moseblomster og lavt Krat, blive efterhaanden højere. Skovpartierne rykke tættere ned mod Bredderne, og snart glide vi frem i Skygge af Bøgenes Kroner. Det sidste Stykke af Kanalen er aldeles henrivende. Et Par Steder passere vi under høje, lette Træbroer, som føre de vigtigste Skovstier over Kanalen. Vi høre snart Vandets Brusen oppe

Næsslottet.

fra den høje Sluse ved Furesøen, Damperen sagtner Farten, og vi lægge til ved den lille Anlægsbro, og Frederiksdal er naaet (se Fig. 2).

I Frederiksdal Kro kan man ikke blot for Penge faa alt, hvad Ganen begærer, men ogsaa i den rummelige Have faa Lov til at fortære den medbragte Madkurvs Indhold. Nær Kroen ligger det prægtige Udsigtspunkt Jægerbakken, hvorfra der er en storartet Udsigt over det meste af Furesøen og en Del af dens Omgivelser.

Særlig lægger man Mærke til den skovklædte Halvø »Næsset«, som skyder sig frem i Søen bag Frederiksdal. Her ligger det berømte gamle Næsseslot, der hører med til Dronninggaard og er opført for over 100 Aar siden af den bekendte Etatsraad de Coninck, som her lod indrette en herlig Park med sjældne Træer. Dette Næsseslot er nu i Færd med atter at komme i Ry, idet Salget af Dronninggaard til et Aktieselskab, som graver en Kanal fra Vejle-Søen ved Holte Station ud til Furesøen og vil rejse en Villaby derude, vil forvandle den hidtil forsømte Bygning til et Hotel og gøre Furesøen tilgængelig ogsaa fra Holte Station.

Men tilbage til Frederiksdal. Fra Jægerbakken følge vi en Vej ind i Skoven, som fører os til den dejlige Hulsø, hvis lille runde Vandspejl dukker frem som en blinkende Perle dybt nede i en uhyre Tragt, hvis Sider er beklædte afvekslende af mørke Graner og af lyse Bøge — et Syn, som i Foraarstiden er aldeles henrivende. Fra Hulsøen bør man enten gaa over til Bagsværd Sø eller ogsaa søge over til Furesøen, langs hvis vestre Kyst der er en prægtig Vej, langs Søens høje, skovklædte Brink, som paa et enkelt Sted afbrydes af en dyb, granklædt Kløft »Uglehovedet«. Ad denne Vej, hvorfra der er den ene skønne Udsigt efter den anden over den store Sø, kan man naa over til Fiskebæk, et lille Traktørsted mellem Furesøen og Farumsø. Men Vejen er temmelig lang, og vi vil foretrække at gaa tilbage til Frederiksdal for at bestige »Amfibiebaaden«, som besørger denne Rute. To af vore Billeder vise denne mærkelige Baad, der, som dens Navn viser, er skabt til med fuld Last af Gods og Passagerer at kunne bevæge sig baade paa Land og Sø.

Foreløbig lader den sig ikke mærke med sine Landkrabbetilbøjeligheder, men ligger pænt og venter i Kanalen ovenfor Slusen, parat til at føre os ud i Furesøen. Idet vi gaa ombord, forundres vi over at se, at den hedder »Svanen« i Stedet for »Krokodillen« eller et andet Amfibienavn.

Let flyver »Svanen« af Sted, ned ad det korte Stykke Kanal ud mod den store Sø, hvis Bølger i Blæsevejr faa Baaden til at gynge. Hist og her ligger en Baad og vipper for sit Anker, strittende af Medestænger som Børsterne paa et Pindsvin. Det er Aborrefiskerne, som ligge paa »Bankerne«, og de gaa sjældent ud forgæves.

Bag ude svinder Frederiksdals Slots hvide, gammeldags Bygning, og Næsseslottet glider langsomt frem mellem Næssets tætte Trægrupper. Vi sejle langs Skovbrinken og faa Lejlighed til fra Søsiden at beundre »Uglehovedets« uregelmæssige Former.

Her ude paa Storsøen er der svalt og frit, og det skræmmer os ikke at høre, at der enkelte Steder er næsten 90 Fod Vand under »Svanen«s Køl. Imidlertid nærme vi os Fiskebæk, hvor den høje Landevej rejser sin brede Ryg som Vandskel mellem Fure- og Farumsøen. Vi skal over den; thi der er ingen Kanal og ingen Bro til at komme under den.

Vi glide med langsommere Fart op ad en Kanal; den indsnævrer sig, og paa hver Side rejser der sig et Pæleværk, som slutter tæt ind mod »Svanen«s Sider. Med et mærke vi et ganske let Stød, som om vi løb paa Grund. Men »Svanen« gaar stadig fremad. Kun lyder Maskinens Slag noget anderledes end før, og Skruen bag ude begynder at plaske voldsomt. Nu mærke vi, at det gaar opad, og vi se forud den lange, skraanende Skinnevej, som fører op over Landevejen. »Svanen« er ikke længer en Baad, men en Vogn, som paa fire smaa Hjul, der drives rundt af Maskinen, langsomt ruller op ad den svage Stigning.

Uden at ane det er vi komne op at køre. Skruen drejer bestandig rundt til ingen Nytte og pisker den Smule Vand, den endnu kan naa, til hvidt Skumsprøjt bag os; snart hvirvler den rundt i den tomme Luft. Vognene deroppe mellem Landevejens Træer (se Fig. 3) holde stille, og man ser med Undren paa det mærkelige Syn.

Vi passere Landevejen. Maskinisten bremser; thi nu gaar det nedad mod Farum Sø. Med et begynder Skruen atter at piske i Vand — dybere og dybere, indtil vi til sidst atter flyde; nu er Skinnehjulenes Tid forbi; »Svanen« er atter en Sejler og bringer os hastig forbi Klaus Nars skovbevoksede Ø hen til Anlægsbroen ved den romantiske lille Landsby, hvis Kirketaarn et Digt har gjort berømt.

For nysgerrige Læsere skal vi tilføje, at de fire Hjuls Aksler under »Svanen«s flade Bund gaa i vandtætte Lejer, saa at Baaden flyder sikkert og let paa Søen. Hele denne sindrige Indretning skyldes Ingeniør C. J. Magnell og er den første af sin Art i Verden. Den er blevet omtalt og beskrevet med stor Begejstring i Udlandets store illustrerede Blade; ja endog et udbredt fransk, teknisk Tidsskrift har i Efteraaret talt indgaaende om den. Den hører i Udlandet til Seværdighederne herhjemme, og vi kan ikke tænke os at anbefale vore Læsere en interessantere Tur end den her beskrevne.

En Ingenue
fra det vestlige Amerika.

(Efter **Bret Harte.**)

Ved **Henrik.**

II.

Det var med blandede Følelser, at Passagererne hørte, at den almægtige og eneherskende Bill havde givet Ordre til et Ophold paa femten Minutter for at fastgøre nogle Skruebolte. Nogle længtes efter at faa deres Frokost i »Sugar Pine« (den næste Station), medens andre ikke havde noget imod at vente, da Dagslyset lovede større Sikkerhed paa Vejen.

Konduktøren, der kendte den virkelige Grund til Bills Paaskud, var ikke i Stand til at forstaa dennes Hensigt med det. Passagererne var alle godt kendte. En Forbindelse mellem nogen af dem og Røverne var usandsynlig og utrolig, og endelig vilde en Forbundsfælle mellem dem rimeligvis have fremskyndet et Overfald i Stedet for at forhindre det. Desuden vilde Opdagelsen af en saadan Forbundsfælle — hvem vi jo klart nok skyldte vor Frelse — og hans Paagribelse være aldeles stridende mod californiske Begreber om Retfærdighed, om ogsaa Loven hjemlede Ret dertil. Det var saaledes tydeligt, at Bills Mistænksomhed var latterlig og ledte ham paa gale Veje.

Stationen bestod af en Hestestald, en Vognremise og et Hus med tre Værelser. Det første Værelse var indrettet med Sengesteder og nogle Bænke for Stationens Personale, det andet var Køkken, og det tredje og største var Spisestue og blev tillige benyttet som Ventcværelse for Passagererne. Der kunde ingen Forfriskninger faas, og der var ingen Øludsalg eller Skænkestue. Ved en gaadefuld Befaling af den almægtige Bill kom der imidlertid en lille Stendunk med Whisky frem, hvormed han gæstfrit trakterede Selskabet. Under Paavirkning af den forførende Drik løsnedes Tungen paa Dommer Thompson. Han indrømmede, at han havde tændt en Svovlstik, for at den kønne Pige fra Landet kunde finde den Ring, hun havde tabt, og som sluttelig viste sig at være falden ned i hendes Skød.

Hun var »en nydelig, dannet, ung Pige — en Type fra det fjerne Vesten, mine Herrer, ganske en Prærieblomst! saa naturlig og ligefrem som et Barn.« Hun var vistnok paa Rejse til Maryville — »hun ventede dog at møde Venner, en Ven i det mindste, paa Vejen.«

Det var hendes første Besøg til en stor By — til et virkeligt, civiliseret Centrum — siden hun for tre Aar siden var rejst over Slettelandet. Hendes pigeagtige Nysgerrighed var ligefrem rørende, og hendes Uskyldighed uimodstaaelig. I Særdeleshed i et Land, hvor Tidens Retning var at opelske »Frivolitet og Frækhed hos unge Piger«, og han saa i hende »en meget interessant, ung Person«. Hun var netop nu ude ved Stalden for at se Seletøjet blive lagt paa Hestene, »hun foretrak at fornøje sig med det — en tilgivelig ungdommelig Nysgerrighed — fremfor at lytte til smigrende Bemærkninger fra de unge Passagerer«.

Den Person, som Bill saa saaledes optaget, syntes ogsaa — forud fremstillet som et indtagende Væsen — at retfærdiggøre Dommerens Mening om hende. Hun saa ud til at være en godhjertet Pige fra Landet, med frimodige, graa Øjne, stor, leende Mund — fornøjet med sig selv og sine Omgivelser. Hun betragtede nu Flytningen af Bagagen i Vognens Rum. Et lille, ængsteligt Skrig fra hende, da en af hendes Pakker blev kastet noget uforsigtigt op oven paa Vognen, skænkede Bill en Lejlighed. »Se dig for,« raabte han til Karlen, der flyttede Sagerne, »det er ikke Sten, du læsser! — vær forsigtig!« hvorpaa han med klodset Høflighed fortsatte til Miss Mullins: »Er her noget, som tilhører Dem, Miss? — Denne Kuffert for Eksempel, er det Deres?« Hun smilede elskværdigt bejaende, og Bill puffede Karlen til Side og løftede den store, firkantede Kuffert op i sine Arme. Men om det nu var i sin store Ivrighed — eller fordi Fodfæstet glippede — han snublede, saaledes at Hjørnet af Kufferten stødte mod Jorden, og Hængslerne og Laasen gik itu. Det vakte almindelig Forskrækkelse, men under det aabne Laag kom en Del kniplingskantede Genstande af meget fin Beskaffenhed, henhørende til en Dames Toilette, til Syne. Den unge Dame ilede til med et nyt Skrig, men Bill var uudtømmelig i sine Undskyldninger, idet han lukkede den aabne Kuffert sammen med et Reb og forsikrede hende, at »Kompagniet« skulde gøre alt godt igen ved at give hende en ny. — Imedens førte han hende ligesom tilfældigt hen til Venteværelset. De gik ind, han skaffede hende Plads i Lænestolen ved Kaminen ved simpelt hen at tage den unge Mand, der havde erobret den, i Kraven og løfte ham op derfra, og placerede hende derefter i den, hvorpaa han skød en anden, der havde stillet sig op foran Kaminen, til Side, indtog hans Plads og tog Kørekortet op af Lommen, idet han stillede sig op i sin fulde seks Fods Højde med Ryggen mod Kaminen og saa ned paa den smukke Passager.

»Deres Navn er her anført som Miss Mullins,« sagde han. Hun saa op og bemærkede pludselig, at hun og Spørgeren var Midtpunktet for alle de omstaaendes Opmærksomhed, hvorefter hun let rødmende svarede »Ja!«

»Godt, Miss Mullins — jeg har et eller to Spørgsmaal at gøre Dem. Jeg gør det i Overværelse af disse Herrer. Jeg kunde gøre det under fire Øjne — men det vil jeg nu ikke — jeg er ikke Opdagelsesbetjent. Jeg behøvede i det hele taget slet ikke at spørge, men kunde lade Dem spørge af andre, idet jeg mener at kende Svaret. De behøver heller ikke at svare mig, hvis det er Dem imod. De har erhvervet Dem en Ven derovre i Dommer Thompson, en Ven — med Rette eller Urette — ligesom enhver anden Mand her er det — saa De kan samle Deres egen Jury. Altsaa, det ligefremme Spørgsmaal, jeg vil gøre Dem, er det: Gav De Signal til nogen, da Diligencen for en Time siden passerede Galoppersbjergene?«

Vi syntes alle, at Bills Mod og Dristighed nu havde naaet Højdepunktet. Offentlig at anklage en Dame i Overværelse af en Flok kaliforniske Kavallerer, hvem denne Dames Ungdom, smukke Ydre og Uskyldighed havde indtaget, var kort sagt en fortvivlet Gerning. Der opstod en lydelig Bevægelse imellem os af Deltagelse for den smukke Fremmede, og en sagte Mumlen om »Berettigelse« brød frem — men den store Selvtillid, hvormed Forhøret blev holdt, holdt Udbruddet i Tømme. Og Dommer Thompson var næppe med et blandet, ejendommeligt Smil begyndt saaledes: »Min kære Bill! Jeg maa virkelig paa den unge Dames Vegne protestere imod . . .« før den smukke anklagede slog sine Øjne op imod Anklageren og til alles Forbavselse overbevist, sagte og stammende, men med samvittighedsfuld Sanddruhed svarede: »Jo, jeg gjorde.«

»Hm,« tilføjede Dommeren hurtigt, »det vil sige, De indrømmer, at Deres Lommetørklæde flagrede fra Vinduet — jeg bemærkede det selv — men det var blot tilfældigt — det var i Spøg og uden nogen bestemt Betydning.«

Damen betragtede stolt sin Forsvarer og sagde hurtigt:

»Jeg gav Signal til nogen!«

»Hvem gav De Signal til?« spurgte Bill alvorligt.

»Til en ung Mand, jeg rejser til for at gifte mig med.«

En begyndende Latter hos de unge Passagerer blev straks kvalt ved et skarpt Blik fra Bill.

»Hvorfor gav De Signal til ham?« vedblev Bill.

»For at fortælle ham, at jeg var med, og at alting var i Orden,« svarede den unge Dame med voksende Stolthed og Rødmen.

»At hvad var i Orden?« spurgte Bill fremdeles.

»At jeg ikke blev forfulgt, og at han kunde møde mig paa Vejen paa den anden Side af Stationen her.« Efter et Øjebliks Tavshed vedblev hun med stigende Stolthed, blandet med ungdommelig Trodsighed:

»Jeg er løbet bort hjemme fra for at gifte mig med ham. Det var min sidste Udvej, og ingen skal forhindre mig i det. De kunde ikke lide ham,

fordi han var fattig, og de fordrede Penge. De vilde have, jeg skulde ægte en Mand, som jeg ikke holdt af, og de vilde købe mig ved at forære mig smukke Klæder og Kostbarheder —«

»Og dem har De taget med i Deres Kuffert til den anden Fyr?« vedblev Bill alvorligt.

»Han er fattig,« svarede den unge Dame trodsigt.

»Og Deres Faders Navn er Mullins?« spurgte Bill. —

»Det er ikke Mullins — jeg — jeg — antog det Navn,« fremstammede hun paa sin tidligere sanddru Maade.

»Hvad hedder han?«

»Eli Hemmings.«

Et betydningsfuldt, lettende Smil fo'r over de Omstaaendes Ansigter; Rygtet om Eli eller »Garver« Hemmings — en stor Gnier og Aagerkarl — var naaet forbi Galloppersbjergene.

»Jeg behøver ikke at fortælle Dem, Miss Mullins, at det Skridt, De har gjort, er meget alvorligt,« sagde Dommeren paa en faderlig, alvorlig Maade, hvori de Omstaaende imidlertid var glade ved at bemærke en aabenbar Sympati, »og jeg tror, at De og Deres Forlovede tilfulde har overvejet det. Det være langt fra mig, at ville lægge mig derimellem eller udfritte om en øm Tilbøjelighed mellem to unge Mennesker; men jeg vil blot spørge Dem om, hvad De kender til den — den unge Kavaller — for hvem De er saa opofrende, og som De maaske sætter hele Deres Fremtid paa Spil for — har De f. Eks. kendt ham længe?«

Den svagt fortrydelige Mine, hvormed hun prøvede at forstaa ham — ikke ulig et Barns usikre Forundring — og hvormed hun modtog Begyndelsen af, hvad han sagde, forandredes til et lettet, forstaaende Udtryk, og hun svarede hurtigt: »Aa, ja næsten et helt Aar.«

»Og,« vedblev Dommeren smilende, »har han en Forretning, eller er han beskæftiget hos nogen?«

»Aa, ja,« svarede hun, »han er Collector.«

»Ah — Collector?«

»Ja — han indkasserer Regninger, forstaar De, indsamler Penge,« og med barnlig Ivrighed vedblev hun: »ikke for sig selv — han har aldrig Penge, stakkels Charles — men for sit Firma, og saa er det et skrækkeligt vanskeligt Arbejde — han maa holde ud om Dagen og om Natten og paa daarlige Veje og i det værste Vejr. Somme Tider, naar han stjal sig til at besøge mig, var han saa medtaget, at han næppe kunde sidde i Sadlen, knapt nok staa paa Benene. Og saa er han desuden udsat for stor Fare. Somme Tider er Folk stridige og vil ikke betale. En Gang, da han kom til mig, havde de skudt ham i Armen, og jeg maatte forbinde ham. Han er virkelig modig, lige saa modig som han er god.« Der var et saadant Sandhedens og Ærlighedens Skær over hendes smukke Lovtale, at den absolut forøgede vor Sympati for hende.

»For hvilket Firma arbejder han?« vedblev Dommeren venligt.

»Jeg ved ikke rigtigt — han vilde ikke fortælle det — men jeg tror, det er et spansk Firma. For ser De —« og hun vandt alles Tillid ved sit lette, uskyldige, halvt skalkagtigt snedige Smil, »jeg ved det alene, fordi jeg kiggede i et Brev, han en Gang fik fra sit Firma, og som paalagde ham at være paa Vejen den næste Dag — jeg tror, Navnet var Martinez — ja, Ramon Martinez —«

I den forfærdelige Tavshed, der paafulgte — en Stilhed saa dyb, at vi kunde høre Hestene i den fjærne Stald rasle i Seletøjet — brød den unge Mand fra Excelsior Kompagniet ud i en hysterisk Latter, men det strenge Øjekast, Bill sendte ham, bevirkede, at han blev saa hurtig tavs, at hans Ansigt blev til en grinende Maske. Den unge Pige lagde imidlertid ikke Mærke dertil, men vedblev med kærlig Vidtløftighed, idet hun fulgte de Erindringer, der vaagnede hos hende:

»Ja, det er et forfærdelig strengt Arbejde, men han sagde, det var altsammen for min Skyld, og saa snart vi havde giftet os, vilde han høre op med det. Han kunde have hørt op med det tidligere, men han vilde ikke bruge af mine Penge, hvor ofte jeg saa end fortalte ham om, hvor meget jeg ejede. Nej, det vilde han ikke, for Charles er lige saa stolt, som han er fattig. Ja, alle de Penge, som Moder havde efterladt mig i Sparebanken, og som jeg vilde tage ud for at give ham — ja, for jeg havde Ret til at gøre det — vilde han ikke høre noget om. Hvis han vidste noget om de Ting, jeg har taget med mig — han vilde ikke tage imod dem. Og saa blev han ved med at ride og ride, frem og tilbage og alle Vegne, og blev mere og mere udslidt, alvorlig, mager, bleg som et Genfærd, og alletider var han ængstelig for sine Forretninger, og mangen Gang, naar vi mødtes, enten i den sydlige Skov eller paa det ryddede Land, fo'r han sammen og sagde: »Nu maa jeg af Sted, Polly!« — men altid forsøgte han at være glad og munter overfor mig. Ja, han maa have haft et langt og anstrengende Ridt for at vente paa mig i Buskadset ved Galloppersbjergryggen og se, om alt var sikkert og i Orden. Jeg vilde have givet ham Signalet og vist ham Lyset, selv om jeg skulde have døet i næste Minut. Se saa — det er alt, hvad jeg ved om Charles. Det er derfor, jeg er løbet bort hjemmefra, det er derfor, jeg rejser til Charles, og jeg bryder mig ikke om, at De alle ved det. Jeg vilde ønske, jeg havde gjort det tidligere, og jeg vilde have gjort det, hvis — hvis — hvis han blot havde sagt det. Se saa!« Hun var lige ved at briste i Graad, og en af de bratte Overgange til heftig Sindsbevægelse, der høre Ungdommen til, forvandlede pludseligt det livlige, smilende Ansigt, der formørkedes og fik et dirrende, barnligt Udtryk — og derpaa strømmede Taarerne frem.

Denne naturlige Slutning bragte os fuldstændig ud af Fatning.

Vi saa smilende paa hverandre med den paatagne Beherskelse hos Mænd, der er sig deres Ynkelighed og Hjælpeløshed bevidste i et saadant Øjeblik. Vi saa ud af Vinduet, pudsede Næsen og sagde »Hm — ja — hvadbehager — jeg synes —« hen i Vejret til hinanden og bleve i høj Grad lettede og tilsyneladende forbavsede, da Yuba Bill — der havde vendt sig bort fra den smukke Taterske og stirret paa Gløderne i Kaminen — pludselig slog ned imellem os, idet han puffede os allesammen ud paa Vejen og lod Miss Mullins alene. Bill fulgte efter med Dommer Thompson, med hvem han talte nogle Minutter — kom saa hen til os og paabød os med majestætisk Mine fuldstændig Tavshed overfor Miss Mullins om den Sag, vi havde talt om, gik derpaa ind igen paa Stationen, vendte tilbage med den unge Dame og afværgede det idiotiske Bifaldsraab, da vi saa hendes beroligede Ansigt paa ny klart og rødmende, besteg Kuskesædet, og i næste Øjeblik var vi igen paa Vejen.

(Fortsættes).

FRA SAMFUNDETS KROGE

Han har faaet Arbejde.

Den lille, fattige Stues to Vinduer vender ud mod Baggaarden. Det er om Formiddagen. Luften er graa og raakold. Barometret staar paa Frysepunktet.

Paa en lille Træbænk, der er trukket hen til Kakkelovnen, sidder en ung Kone. Hun har et diende Barn ved Brystet. Den lille er indhyllet i et gammelt, graat Sjal. Thi der er koldt i Værelset.

Inde i Kakkelovnen, hvis Dør er lukket op, ulmer en sidste Glød. Men i Trækassen, der staar ved Siden, bestemt for Brændslet, er der tomt. Denne Glød, som snart vil slukkes, er det sidste Glimt af det halve Fjerdingkar Nøddekul, som Kulmanden »endnu denne Gang« lod hende faa paa Borg i Gaar Aftes.

Hendes løste Haar falder hende skødesløst ned ad Ryggen. Hun er kun tarveligt og tyndt klædt. Det ene, blottede Bryst, som Barnet hviler ved, er som stivnet i et Kuldegys. Kun de blaa Mælkeaarer tegner sig fint under den hvide, valne Hud.

Ved Siden af hende, paa Bænken, staar et Vandfad med Vand. Der ligger ogsaa et Stykke Sæbe og en Kam. Hun skulde forlængst have gjort Toilette. Men Lysten er der ikke. Med Barnet ved Brystet sidder hun nu og stirrer ind i Kakkelovnen, paa den sidste, ulmende Glød, der snart vil slukkes . . .

Hun har hidtil ikke tænkt saa dybt. Hun er jo vant til at resignere, vant til at se Fattigdommen ind i Øjnene. Men i dette Øjeblik gaar hendes Tanker dog videre end ellers.

Hun tænker paa, at nu har de været gifte i to Aar. Og begge de Vintre, der er svundne, har været ens for dem. De har begge budt paa Fattigdom og Savn, paa Nød. Han har hver Vinter været Offer for Arbejdsløsheden: denne Mare, der rider Alverden.

Og vil det vel blive anderledes i Fremtiden? Vil det ikke stadig blive det samme, om og om igen? Et helt langt Liv igennem . . .!

Hun griber sig pludselig i at sidde og tænke saaledes. Og ligesom i Frygt for at have gjort noget galt, fæster hun Øjnene paa den lille, som nu er ved at sove ind ved hendes Bryst, — og fæster dem dernæst for et Øjeblik paa den for Sengklæder blottede Seng. I Halmen, paa Sengens Bund, indsvøbt i en gammel Frakke og en Klokke, hviler den ældste, en lille Pige, der kun er godt Aar gammel . . .

I dette Øjeblik hører hun nogen træde ind i Gangen udenfor. Hun kender Trinene. Det er sikkert hendes Mand.

Men hun bliver ligegyldigt siddende.

Saa aabnes Døren. Ansigtet af en ung Mand paa maaske fem og tyve Aar kommer til Syne i Aabningen. Men Kroppen lader han blive udenfor. Han titter kun ind.

Og nu smiler Ansigtet.

Han smiler! Han, som er gaaet gnaven og tungsindig omkring nu i mere end tre Maaneder!

Da farer hun pludselig op. Hun forstaar i samme Nu, som hun ser dette Smil, at der er hændet noget . . . noget, som . . .

Hun tør ikke tænke til Ende.

Men hun flyver hen til ham med Barnet i sine Arme.

»Carl — hvad er der?« udbryder hun i febrilsk Forventning.

»Faaet Arbejde!« siger han næsten vigtigt, idet Smilet bliver overlegent. Men der gaar en Understrøm af Jubel gennem disse to Ord.

»Har du? Er det sandt? . . . Er det sandt?« spørger hun lige febrilsk og fæster sine Øjne paa ham med et bedende, spørgende Udtryk. Hun tør jo næsten ikke tro det!

»Ja, vist er det sandt, min Pige!« siger han nu i en bestemt Tone, idet han træder helt ind i Stuen. »Hos Hansen & Holm — dér, hvor jeg var i Efteraaret. Tre Kroner om Dagen!«

»Aa, gudskelov!« udbryder hun, medens den ængstelige Forventning, der har spændt hendes Bryst, presser sig ud i et befriende Suk: »Gudskelov da!«

Og der kommer som en øm Begejstring i de næsten vaade Øjne, hvormed hun betragter ham. Hvor er han dog egentlig kær, hendes egen Carl!

Og pludselig kaster hun sig ind til ham, rent glemmende Barnet, som hun har i sine Arme. Den lille bliver trykket; den vaagner og begynder at skrige.

Men Carl slaar sin Arm om dem begge og trykker et Kys paa de Læber, der bydes ham til Tak for det glædelige Budskab.

»Nu skal vi først have Sengklæderne hjem — ikke sandt, Carl?« hvisker hun, medens hun trykker Manden ind til sig med den ene Haand og Barnet med den anden.

»Det skal vi. Og saa mine Benklæder.«

»Ja, og min Kjole . . .«

»Og mit Uhr . . .«

»Ja, men Børnenes Tøj — det maa du ogsaa huske paa . . .«

»Ja, ja; det kommer nok altsammen, min Pige . . .«

»Og saa skal jeg ordentlig have pudset op, kan du tro! Her skal blive saa fint, saa fint . . . Men Gardinerne, Carl?«

»Ja, ja, det kommer jo altsammen. Men tag nu og faa sat dit Haar lidt op og gaa ned og faa os noget at spise. Og et Stykke Wienerbrød vil jeg have til Kaffen . . .«

»Og Kul . . . vi har jo ingen Kul . . .«

»Ja, og Kul. Men skynd dig nu bare lidt. Jeg er saa sulten som en Ravn. Og i Dag vil jeg spise, som om jeg aldrig havde smagt Mad!«

»Men du har ingen Penge, Carl? . . . Tror du, de vil lade os faa mere . . .?«

Helt fornærmet trækker han sig ud af hendes Favntag. Og han slaar med Nakken —

»Jo, vist saa, Mutter — naar du siger, at jeg har faaet Arbejde . . .«

Joh. Fred. Madsen.

De slemme Drenge.

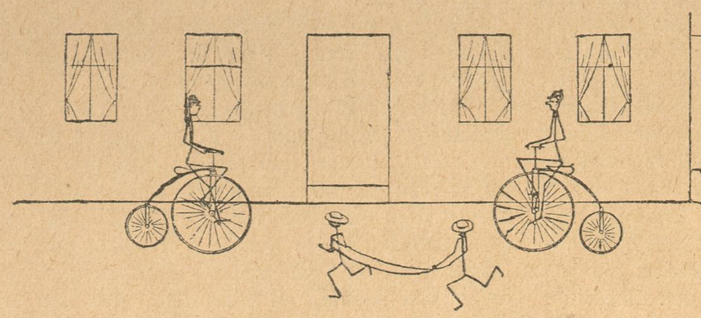

At Cycling er et Slid min Tro,
det ser man let paa disse to.

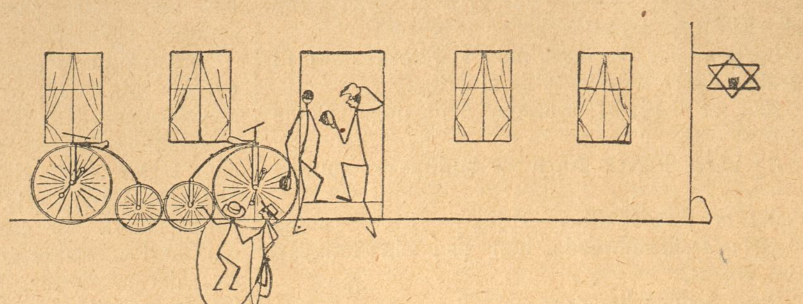

Mens Cyclerne ved Væggen staar,
de sammen ind i Kroen gaar.

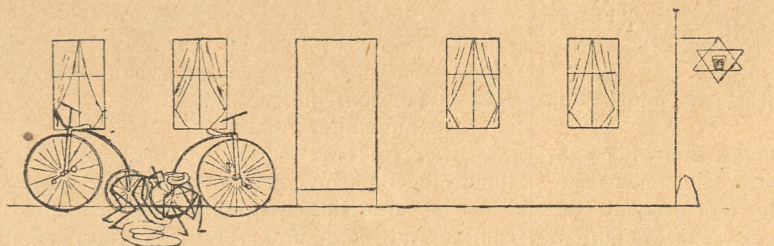

Men Drengene paa Ondskab finder;
med Tømmen Cyclerne de binder.

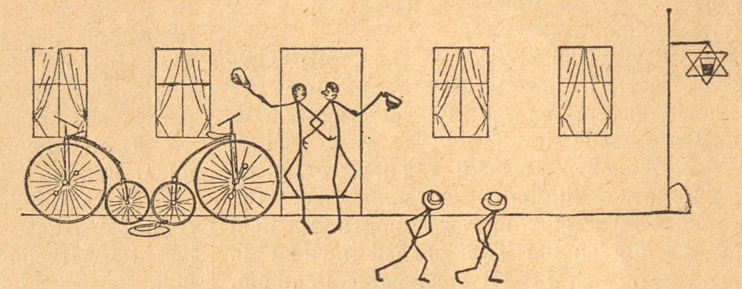

Og ladende som ingen Ting,
de lumskelig nu gør omkring.

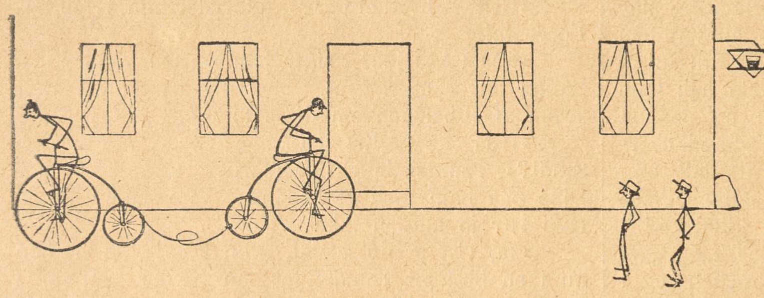

Men styrkede ved Kroens Glæder
med Kraft de to Pedalen træder.
Om Fare de kun lidet drømme. —

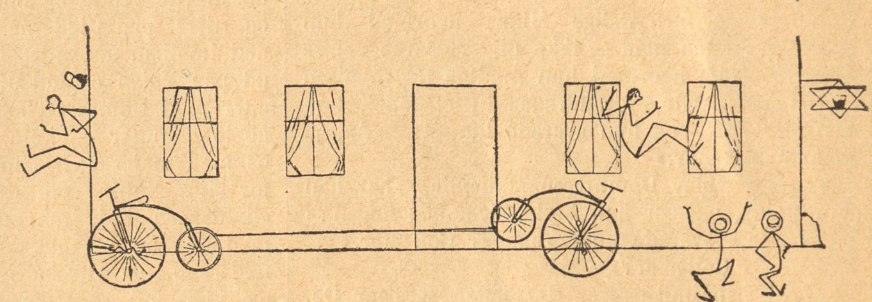

Da pludselig — ak ve, ak ve!
De monne sig i Luften se.
Og ømme maa de snart indrømme,
at de blev holdt for stramt i Tømme!

Ny Patent-Havestol for Elskende.

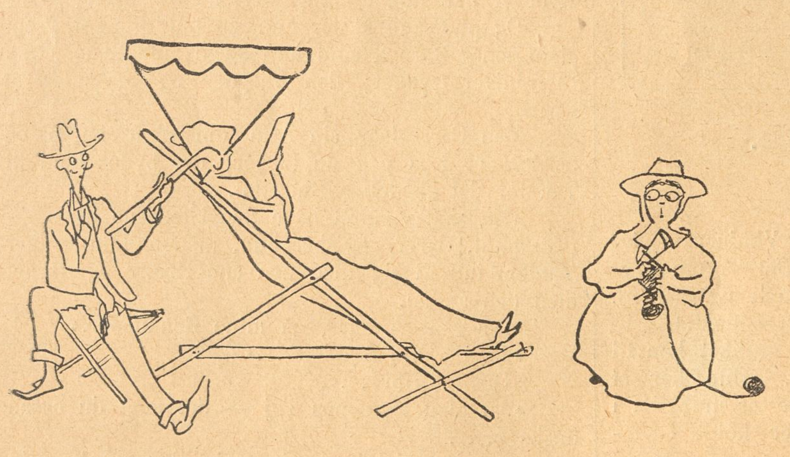

1. Maleren er i Visit og har taget Stade bag Thinkas nye Havestol. Tante Bine holder trofast Øje med de to.

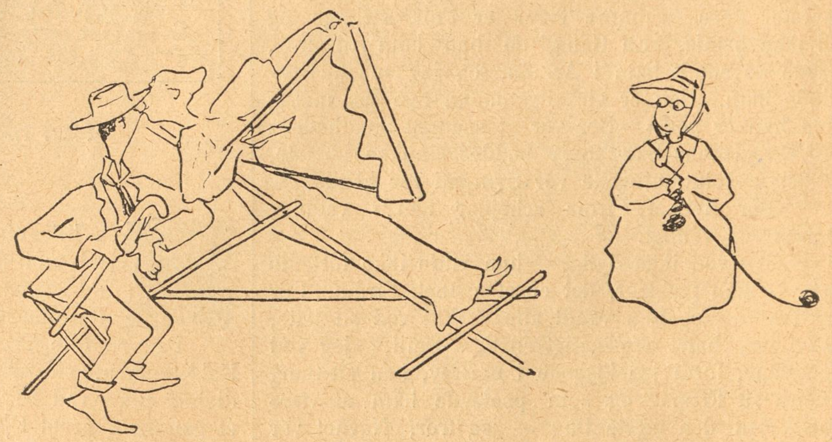

2. Maleren har sat Mekanismen i Bevægelse, og i Ly af den nedfaldende Baldakin foregaar der noget, som Tante Bine ikke ser.

Løsning paa Skakopgave i Nr. 32.

1) D g8—c4, L f4—e6 †. 2) K × L mat. Hvis L f4 flyttes, gør enten S f1 mat eller Kongen afdækker mat. Hvis L d7 flyttes, gør D mat paa c8, e6 eller e2 henholdsvis. Efter 1) ... ..., K g4—f5 følger S f1—e 3 mat.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 32.

$75\frac{9}{18} + 24\frac{3}{6}$.

Løsning paa Arithmetisk Opgave i Nr. 32.

Den ene havde 7, den anden 9 Faar.

Hermed følger et Tillæg.

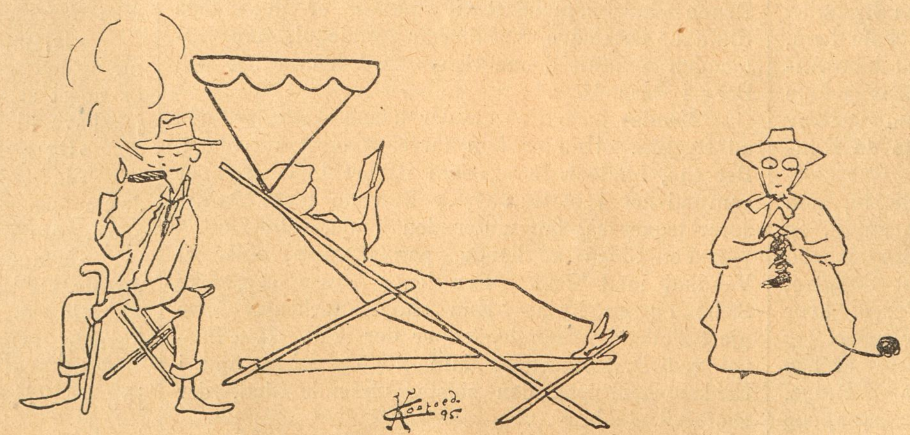

I næste Nu er Baldakinen atter kommen til Vejrs, inden Tanten vejrer, hvad der er sket.

Indhold.

Billeder: Gammel Bonde. Efter Akvarel af B. Stuckenberg. — Udsigt over Furesøen fra Næsslottet. — Amfibiebaaden »Svanen« passerer over Landevejen mellem Farum Sø og Furesøen. — Amfibiebaaden paa sine Skinner. — Fra Anlægsbroen i Kanalen ved Frederiksdal. — De slemme Drenge. Humoreske i 6 Billeder. — Ny Patent-Havestol for Elskende. Humoreske i 3 Billeder. —
Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — En Pinsetur. — Rudimentære Organer i Sprog og Skikke. Af Gustav Bang. — En Ingenue fra Bjergene. Af Bret Harte. — Fra Samfundets Kroge. Han har faaet Arbejde. Af Joh. Fred. Madsen. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q (fortsat).

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, København V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN
ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.
Nr. 34 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 24. Maj | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Studiehoved. Efter Maleri af Th. Tschermakoff.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

»Kom, saa skal jeg vise Dem Huset,« sagde Kaptajnen, der gættede Noras Følelser af hendes forstenede Ansigt.

Han aabnede en Dør, der førte ind til Hallen, et stort højt Værelse med en smuk gammel Trappe, der førte op til et Galleri. Det svære Egetræs-Rækværk samt Panelerne havde engang været hvidmalede, men Tiden havde gjort dem graa og smudsige. Væggene vare dekorerede med nogle rustne Vaaben og et Par Familieportræter, men af Møbler fandtes her ikke mindste Spor.

Herfra traadte de ind i et langt Værelse med fire Vinduer, hvorfra man kunde se ud i et Vildnis, der muligvis en Gang havde været en Have, og hvorfra der var en smuk Udsigt over Land og Sø. Kaptajnen sagde, at det var Dagligstuen. Ogsaa denne var meget sparsomt møbleret, et tyndbenet Bord, nogle Lænestole, betrukne med falmede Broderier, et antikt Møbel af Valnøddetræ samt et lille Tæppe midt paa det store nøgne Gulv, som en Oase i en Ørken, — det var alt.

»Dette Værelse og det, De først saa, er de eneste, min Tante benytter,« sagde Kaptajn Winstanley. »Resten af Værelserne i denne Etage staa tomme eller bruges til Pulterkamre. Det er et smukt gammelt Hus — vistnok det smukkeste paa hele Øen.«

»Hvad har det været brugt til før?« spurgte Nora, idet hun forfærdet saa sig om i det store Rum. »Her maa have været Fængsel eller Galehus eller saadan noget. Jeg har aldrig set et Hus, der har indgydt mig en saadan Rædsel som dette!«

»Det er en af Deres fikse Idéer,« svarede Kaptajnen. »Det er gaaet med dette Hus, som det i Reglen gaar, naar Ejerne blive mere og mere forarmede. Det har været i Skipwithernes Besiddelse, lige siden det blev bygget. De kom hertil fra Leicestershire efter Borgerkrigen og byggede *Les Tourelles*. Der siges, at de vilde være nær ved deres Konge efter hans Exil, og jeg tror nok, de ventede, at Kong Karl vilde gøre noget for dem, naar han besteg sin Trone — men han gjorde intet. Sir John Skipwith blev imidlertid her paa Øen og døde i en høj Alder — Folk bliver gamle her, maa De vide —. Siden da har Familien Skipwith været Jerseyboere; de var en Gang en af de rigeste Familier paa Øen, nu er de en af de fattigste. Jeg burde maaske ikke sige »de«, min Tante er nemlig den eneste, der er tilbage af Slægten. Skipwithernes eneste Repræsentant er et gammelt Fruentimmer, min Moders eneste Søster.«

«Deres Moder var altsaa en Skipwith?« spurgte Nora.

»Ja.«

»Hun er født og opdraget her?«

»Hun havde aldrig været udenfor Jersey, da hun ægtede min Fader. Han laa i Garnison her, og saa mødtes de paa Guvernørens Bal. Ah, der er Tante,« afbrød han pludselig Forklaringen, da en Silkekjoles Raslen lod sig høre i den tomme Sal. —

Nora antog en stiv Holdning, som om hun beredte sig til at møde en Fjende. Hun ansaa det for givet, at hun vilde komme til at hade Miss Skipwith.

Husets Herskerinde traadte ind. Hun rakte Kaptajnen sin Haand, som denne pligtskyldigt kyssede.

Hun var en gammel, falmet Dame, høj og meget mager, men i højeste Grad aristorisk. Hendes krogede Næse, høje Pande, smukt formede Hage og smaa Fødder antydede Blodet i hende. Hun var iført en sort Silkekjole, mere gammel og medtaget, end Nora før havde set; ikke en Gang Mrs. Scobels Silkekjoler plejere at være saa reducerede, naar de fra at have været Festdragter degraderedes til dagligt Brug. Paa det tynde graa Haar bar hun en sort Kappe. Hun saa i det hele taget ud, som om hun bar permanent Sorg for Skipwitherne. Det eneste, der oplivede den sorte, sorte Dragt, var en Del Agethsmykker.

Hun hilste paa Miss Tempest, med en ceremoniel Høflighed, der var alt andet end opmuntrende.

»Jeg haaber,« sagde hun, »at De vil føle Dem tilfreds her, og at De har nok i Dem selv til at udfylde Deres Tanker og Deres Tid. Jeg ser aldrig Fremmede hos mig og gaar heller aldrig ud. De Mennesker, som bo her paa Øen, bryder jeg mig ikke om at omgaas, og de vilde heller ikke forstaa mig. Jeg har min egen Opgave, og den optager mig fuldt. Min eneste Klage er, at Dagene ikke er lange nok. En rolig Tilværelse som min tilbyder rig Lejlighed til sjælelig Udvikling og alvorligt Arbejde. Jeg haaber, De vil benytte Dem deraf, Miss Tempest.«

Nora fremstammede nogle høflige Ord og saa noget forvirret ud. Hun begyndte at tro, at hun var lokket ind i en Skole, ligesom Folk undertiden blive lokkede ind i et Galehus.

»Jeg tror ikke, Miss Tempest interesserer sig synderligt for Studier,« sagde Kaptajnen muntert, som om han og Nora var de bedste Venner af Verden, »men hun holder af Naturen, og jeg tror, hun vil komme til at synes om Naturen her paa Jersey. Jeg vil for Resten sige Dem, Tante, at vi har en stor Hund med os; den er Miss Tempests sædvanlige Ledsager og Beskytter paa hendes Spaseresture. Jeg har bedt Doddery om at finde en Plads til den i et af Udhusene.«

»Den maa ikke komme ind i Huset,« sagde Miss Skipwith skarpt; jeg vil ikke have en Hund indenfor mine Døre. Jeg har en persisk Kat, som i de sidste ti Aar har det ondt og godt med mig. Jeg gad se, hvordan den vilde te sig, hvis den pludselig stod overfor en vild Hund.«

»Min Hund er ikke vild hverken overfor Dyr eller Mennesker,« sagde Nora, som undrede sig over, at en Kat havde udholdt Livet i ti Aar paa et Sted som *Les Tourelles*.

»Har De ikke Lyst til at se Deres Værelse?« spurgte Miss Skipwith, og da Nora samtykkede, blev Doddery kaldt ind, det Fruentimmer, som havde aabnet Porten for dem.

Hannah gik foran op ad den brede Egetræs Trappe, og aabnede en af Dørene i Korridoren. Det Værelse, hvori Nora blev ført ind, var stort og luftigt, og der var fra dets Vinduer en smuk Udsigt over det frodige Landskab og det vidtstrakte Hav. Men iøvrigt var dette Værelse ligesaa tarveligt og tomt, som de øvrige hun havde set. Ved en af Væggene stod et stort Skrummel af en Himmelseng med falmede Damaskes Omhæng, og ved Siden af denne et gammelt Klædeskab med Messingornamenter. Et moderne Toiletbord med Omhæng og et lille Spejl, et trekantet Vaskebord og en Stol fuldendte Møblementet. Der fandtes hverken Sofa eller Skrivebord. Ikke et Billede oplivede de store nøgne Vægflader, ikke en eneste Nipsgenstand fandtes paa Kaminen. Det eneste, Nora maatte henregne til Komfort, var en lille Ø af et Tæppe, som laa foran Sengen; ellers var Gulvet bart. Nora kom til at fryse, da hun saa sig om i det tomme Værelse.

»Jeg haaber, De vil finde det hyggeligt her,« sagde Mrs. Doddery i en Tone, som om hun mente: »Det er os for Resten aldeles ligegyldigt, om De synes om det eller ej.«

»Tak, det er alt sammen udmærket,« svarede Nora aandsfraværende. Hun gik hen til et af Vinduerne og stirrede ud over de grønne Marker og det blaa Hav, og hun tænkte paa, at hvad hun her havde for Øje, skulde være hendes eneste Trøst og Glæde i de kommende Tider.

»Sengklæderne ere blevne luftede og Lagnerne afdampede,« vedblev Mrs. Doddery, »og jeg tør nok sige, at alt er renligt og ordentligt.«

»Tak. Vil De være saa god at sende en af Pigerne herop, for at hjælpe mig med at pakke min Kuffert ud.«

»En af Pigerne?« sagde Mrs. Doddery. »Vi holder ingen Tjenestepige. Min Mand og jeg kan godt overkomme det, som Miss Skipweth forlanger. Hun er hverken vanskelig eller fordringsfuld.«

»Er her ikke flere Tjenestefolk i dette store Hus? Er her hverken Stuepige eller Kokkepige?«

Jeg har lavet Mad til Miss Skipwith i de sidste tredive Aar. Huset er stort, det er meget sandt, men vi benytter kun faa af Værelserne.«

»Jeg vilde ønske, jeg havde taget min Pige med,« udbrød Nora. »Det vil blive svært at undvære hende. Jeg bryder mig ikke om megen Opvartning, men indtil jeg bliver vant til at gøre al Ting selv, vil jeg nok savne en hjælpsom Haand. Det er virkelig, som om jeg var bleven kastet i Land paa en øde Ø,« tilføjede hun.

»Jeg tænker nok, jeg kan hjælpe Dem med hvad De ønsker — hvis De da ikke er aldeles hjælpeløs,« sagde Doddery, som laa paa Knæ foran Kufferten for at spænde Remmene op.

»Jeg haaber nok, jeg skal lære at hjælpe mig selv, skønt jeg vistnok er bleven opvartet en Del mere, end jeg burde.«

Hun lagde sig ned foran den anden Kuffert og arbejdede med de haardt spændte Læderremme, hvorved hun brækkede et Par Negle og rev sine Fingerspidser til Blods.

»Vil De ikke have, at jeg skal pakke Deres Sager ud?« spurgte Mrs. Doddery i en Tone, der ikke var fri for et Stænk af Ironi.

»Nej Tak, jeg kan godt selv,« svarede Nora hurtigt, hvorpaa Husholdersken aabnede Skufferne i Komoden og overlod Miss Tempest til sig selv.

Alle Skufferne vare belagte med hvidt Papir og udsendte en Duft af tørrede Lavendler. Dette var en Luksus, som Nora ikke havde ventet. Hun hængte sine smukke Kjoler i Skabet og smilede bittert, da hun saa dem hænge der paa Rad. Hvad skulde hun med dem her paa denne øde Ø? Her var hendes Ridedragt og hendes mange smukke Piske — altsammen unyttige Ting, da her ikke var nogen Hest. Sine Bøger maatte hun anbringe paa samme Sted som sine Klæder, thi der var ingen anden Plads til dem. Hendes Rejsechatol og Syæske maatte hun sætte paa Gulvet, thi det lille Toiletbord var snart fuldt med hendes forskellige Toiletsager.

»Ak!« sukkede hun, »jeg har altfor mange Ejendele, langt flere, end jeg faar Brug for her. Jeg gad vide, om der ikke et eller andet Sted i *Les Taurelles* skulde findes et overflødigt Bord.«

Da hun var færdig med at pakke ud, gik hun ned i Hallen. Da hun ikke traf nogen der, og hun helst vilde undgaa Kaptajn Winstanley og Miss Skipwith, vandrede hun videre ind i en af de mange Korridorer, og begyndte en Opdagelsesrejse for egen Regning.

»Hvis jeg møder nogen, kan jeg sige, at jeg er gaaet vild,« tænkte hun.

Hun stødte paa de mærkeligste Værelser, Værelser, som en Gang havde været statelige og smukke, men som nu brugtes til de mærkværdigste Ting. En Spisesal med Marmorkamin og dekoreret Loft, anvendtes til Oplagssted for Æbler, et andet prægtigt Værelse indeholdt intet andet end en Bunke Kartofler, som laa i et af Hjørnerne under noget Halm, — et Køkken med et Ildsted saa stort som et lille Værelse, var helt givet Kakerlakker og Edderkopper, Rotter og Mus i Vold. En hel Armé af dette Kryb flygtede, da Nora traadte over Dørtærskelen. De tumlede forskræmt hen over Gulvet og de, som ikke vare saa heldige at finde sig et Hul at smutte ind i, pressede sig ængstelig ind i Krogene. Kakerlakker pilede hen over det tomme Ildsted, og Edderkopperne havde vævet tætte Spind, der som Gardiner hang ned for de snavsede Ruder.

Nora forlod snart dette uhyggelige Sted og gik ud til Udhusene, for at opsøge Argus; hun fandt ham i en med Græs overgroet Gaard ynkeligt hylende over den uvante Behandling. Hans Glæde over at se sin Herskerinde var grænseløs.

Min egen Dreng,« sagde Nora, som næsten var bleven væltet om af Hundens voldsomme Kærtegn, »jeg vilde saa gærne slippe dig løs, men jeg tør ikke endnu. Jeg skal nok komme ned og tage dig med paa en Spaseretur; vi skal faa os nogle ordentlige Ture, ligesom vi plejede hjemme.

Nu, da hun var saa langt fra Hjemmet, syntes selve Ordet at fylde hende med vemodig Længsel, saa at hendes Læber skælvede let, da hun udtalte det.

Alt udenfor Huset var i samme sørgelige Stand som inden i det. Fattigdommen havde sat sit Stempel paa alt; der var ikke den Ting, som ikke var i Forfald — Murene, Dørene, Hvælvingerne — overalt. Det vilde have kostet mindst tusind Pund at sætte Herregaarden i anstændig, beboelig Stand og fem Tusind at udstyre den saaledes, som den med Rette kunde gøre Krav paa. Men Miss Skipwith kunde ikke afse en Skilling til Vedligeholdelsen af det Hus, hun beboede; hun kunde i Virkeligheden næppe skaffe det fornødne til Livets daglige Ophold.

I de sidste tredive Aar var Ejendommen gaaet saaledes ned ad Bakke, at den nu næsten var naaet saa vidt, at den truede med at falde sammen og blive en Ruin.

Fra Gaarden førte en Dør ud til Haven, som vel var meget forsømt og til Dels et Vildnis, men dog havde bevaret Spor af fordums Skønhed. Figentræer med vidtspredte Grene, høje, røde Fuchsier og vilde Roser dannede et tæt Buskads. Udenfor Dagligstuevinduerne var en Terrasse, hvorfra en forfalden, mosgroet Stentrappe førte ned i Haven.

Netop som Nora var naaet ud i Haven, hørte hun en Klokke ringe, og da hun formodede, at den kaldte til Bords, følte hun, at Høfligheden fordrede,

at hun fulgte dens Kalden, selv om hun ikke mærkede den ringeste Appetit.

Hun saa paa sit Uhr. Klokken var tre. Hun undrede sig over, at man spiste Frokost saa sent.

Hun søgte tilbage til den lille Sidedør, ad hvilken hun først var kommen ind i Huset, og traadte ind i det lille Værelse, hvor hun fandt Kaptajnen og hans Tante. Bordet var dækket, men de havde ikke taget Plads derved.

»Undskyld, hvis jeg har ladet vente paa mig,« sagde Nora høfligt.

»Tante har ventet fem Minutter eller saa,« svarede Kaptajnen i samme Tone, »men jeg tror ikke, hun vil tage det saa nøje i Dag, da De ikke kender Husets Skik.«

»Vi er tidlig oppe i *Les Tourelles*, Miss Tempest,« sagde Husets Herskerinde, »vi spiser Frokost Klokken halvotte og Middag Klokken tre; jeg har saaledes en lang Formiddag til mine Studier. Klokken seks drikker vi The, og hvis De ønsker Aftensmad, kan De faa den serveret Klokken halvti. Klokken ti skal alt her i Huset være lukket og slukket.«

»Det er saa regelmæssigt som paa et Orlogsskib,« sagde Kaptajnen. »Jeg kender det nok fra gamle Dage.«

»Du har ellers ikke beæret mig med dit Besøg ret længe ad Gangen, Conrad,« sagde Miss Skipwith i en bebrejdende Tone.

»Mit virksomme Liv har ikke givet mig Tid til at gøre lange Besøg noget Steds, kære Tante.«

(Fortsættes).

Med Orientbaaden.

V.

Det er sagt, at de to Byer Stockholm og Konstantinopel overgaa alle andre i Henseende til skøn Beliggenhed, og at de indbyrdes konkurrere om Forrangen. Lad enhver Rejsende afgøre dette Spørgsmaal efter sin personlige Smag; et er vist: Konstantinopel, hvortil rettest bør regnes Skutari paa Asiens Kyst, gør paa Grund af sin betydeligere Størrelse et langt mægtigere Indtryk. Man vil i Konstantinopel og Omegn finde ti skønne Udsigter for hver en, Stockholm har at opvise.

Hvad der ses af Konstantinopel og Skutari under den sidste Del af Sejladsen gennem Marmarahavet, er ingenlunde særlig smukt eller imponerende. Nogle høje Bygninger paa begge Sider af Indløbet til Bosporus, mindre Huse op ad Bakkeskraaningerne og endelig nogle knejsende Minareter. Men idet Skibet passerer den saakaldte Seraipynt paa europæisk Side, ligger pludselig hele Bosporus, Havnen — det gyldne Horn — og alle Byerne udbredte rundt om som et vidunderlig skønt Panorama. Thi med samme Ret, som man kan henføre Byen Skutari under Fællesbegrebet Konstantinopel, kan der tales om flere Byer: Stambul, den egentlige tyrkiske By, paa Vestsiden af det gyldne Horn, Galata og Pera, Handelsstaden og den frankiske By paa Østsiden og endelig Skutari lige overfor. Men alt dette smelter for Øjet sammen til et uendeligt Mylr af Bygninger, Moskeer, Paladser, der bedække de Bakkeskraaninger, som til alle Sider hæve sig op fra den smalle, blaanende Havarm.

Det vilde være haabløst at forsøge i et enkelt Billede at gengive dette vidtstrakte Skue. Prospekter fra Bosporus, som det her vedføjede, komme hver for sig kun til at omfatte Enkeltheder, der alle for deres Skønheds Skyld kunde have lige megen Krav paa at tages med. Den Rejsende kan Dag efter Dag flytte sig saa smaat fra Plet til Plet og stadig finde ny henrivende Udsigter, ny fortryllende Billeder. Den videste Udsigt over alle Byerne, Havet og Omegnen haves fra det saakaldte Perataarn, der hverken er smukt eller vel holdt, men som er højt nok til at beherske Omgivelserne.

Med et Par senere Artikler vil følge nogle Afbildninger af de største og skønneste Moskeer samt enkelte andre Bygninger og Vuer. Som et af Byens prægtigste nyere Bygningsværker er her afbildet Sultanens Slot Dolma Bahdjé, saa stort og rigt bygget, saa dyrt at bebo, at Sultanen af nødvendig Sparsommelighed foretrækker at opholde sig i det mindre, men i øvrigt lige saa pragtfulde Slot Yldiz Kiosk, der ligger frit og luftigt et Stykke udenfor Byen, og hvortil hører store og henrivende Lysthaver.

Det er et utaknemmeligt Arbejde med Ord at skulle beskrive ret malende Udsigter og Bygninger; kun Billeder gøre her Fyldest, og Pladshensyn paalægger i saa Henseende en vis Tilbageholdenhed. Desværre kun; thi Konstantinopel byder et uendeligt rigt Stof af Motiver.

Det er paastaaet, at Konstantinopel kun taaler at ses i Afstand; at Forfald og Smuds i den Grad har Overtaget, at Illusionen svinder paa nært Hold. Dette er simpelt hen Usandhed. Ja vist spores der hist og her Forfald, ganske sikkert er der i visse Kvarterer af Byen meget smudsigt, men paa ingen Maade i et saadant Omfang, at den Rejsende af disse Grunde skulde tabe Smagen for denne Orientens største og skønneste By, der endnu trods alt viser en vidunderlig Livskraft.

Beklageligt nok for Tyrkerne, Byens retmæssige Ejere: den meste Udvikling er at spore i de europæiske Kvarterer, hvor ny Pragtbygninger rejses Aar efter andet, ikke blot til Frankernes eget Brug, men ogsaa til Installering af tyrkiske Autoriteter. Ovre i Stambul er det anderledes: der bygges meget lidt nyt, og mangt ældre godt og smukt Bygningsværk forsømmes.

Et underligt Forhold i øvrigt, der hersker mellem disse Bydele: Stambul paa den ene Side Havnen, Galata og Pera paa den anden Side. En i Konstantinopel født og opdraget Europæer udtaler: »Jeg var 21 Aar gammel, før jeg nogen Sinde havde tænkt paa at passere Perabroen; thi hvad skulde vel friste mig derover? Paa lignende Maade kommer der ofte over til Pera voksne Tyrkinder, som maa spørge sig frem for at finde Byens Hovedgade.« Denne underlige Afsondrethed forhindrer imidlertid ikke, at Perabroen er umaadelig stærkt befærdet og netop derfor et af Byens livligste Steder, hvor man kan dvæle i Timevis uden at kedes, enten man vil fortabe sig i den henrivende Udsigt eller glæde sig over Folkelivet.

Til begge Sider Havnen med dens Mylr af Skibe og Baade samt de mange kommende og afgaaende lokale Smaadampere, der have Anløbspladser langs Broens Sider. Paa Kørebanen Ryttere og Vogne, de sidste i flyvende Fart, hvis Forspandet er Heste, eller sneglende af Sted, hvis de trækkes af Bøfler. Dertil en broget Vrimmel af Fodgængere i alle mulige Dragter. Elegante europæiske Damer, tilslørede, i Silke hyllede Tyrkinder, glinsende Negre, Persere med høje Huer, vanskabte Tiggere i Laser og Pjalter og endelig et bølgende Hav af røde Fezer, den Hovedbedækning, der bæres af alle fra den højeste til den laveste, ikke blot af Tyrkere, men af Grækere, Armeniere og en stor Mængde Europæere, der befinde sig bedst under denne autoriserede Hue.

Men Perabroen er ogsaa Hovedvejen, ad hvilken Færdselen mellem de to Bydele foregaar. Der findes ganske vist endnu en Bro over det gyldne Horn, den Bro, som adskiller Handelshavnen fra Krigshavnen, men Færdselen ad denne er langt ringere, og den Rejsende passerer den kun tilfældigt eller for at beundre Udsigten ud over det smalle, langagtige Vand og de fjerne Bydele, der hæve sig, saa langt Øjet rækker.

Gaaende er det næsten umuligt blot nogenlunde at gennempløje Konstantinopel; dertil er Vejene for lange og — paa Grund af Terrænet — for besværlige. Alene Pera og Galata give en god Fodgænger nok at bestille, selv om han tager sin Tilflugt til de der eksisterende Sporvejslinjer og den fortrinlige Tunnel, som er ført fra Byens højtliggende Midte under Jorden ned til Galatabroen. De fjernere Bydele paa Perasiden og det vidtudstrakte Stambul kan det slet ikke hjælpe at ville naa til Fods, om man ikke skal segne af Træthed. Men der findes ogsaa i Overflødighed Lejeheste til Ridebrug og Lejevogne, som for en forholdsvis rimelig Pris bringe en langt omkring. Og hvilket Befordringsmiddel er ikke disse Heste, enten de er under Rytter eller for Vogn! Hvor stærke, hvor udholdende og hvor sikre paa Benene, enten Gaderne er lige eller stejle, vel planerede eller i den frygteligste Tilstand. For at være Kusk i Konstantinopel maa man have mere Vognstyrerfærdighed, end der kan opnaas i Kjøbenhavn under det Petersenske Kørselsreglement. Der gælder intet højre eller venstre, intet smaat Trav eller Skridt, der gælder blot dette ene: at komme frem i en Fart, hvor det er muligt eller rettere, hvor det skulde synes umuligt.

Efter de mange Meddelelser, som i de senere Maaneder har fyldt Bladene om Uroligheder i Konstantinopel, kunde vel en og anden tro, at det for Europæere, særligt for fremmede, skulde være forbundet med Fare at bevæge sig frit overalt i Konstantinopel. Dette er dog langt fra Tilfældet. Ganske vist kan man ikke om Aftenen trygt færdes hverken i Galata eller vel endnu mindre i Stambul; men det har man aldrig kunnet, og der er for den Sags Skyld heller intet at færdes efter i disse Bydele, naar først Mørket er faldet paa. Den Smule Aftenglæder, der bydes, er at søge oppe i Pera; og der er lige saa sikkert at gaa om Aftenen som i en hvilken som helst anden større By, hvor Gasbelysning og Ordenshaandhævere holde de farlige Elementer i Ave.

C.

En Ingenue
fra det vestlige Amerika.

(Efter Bret Harte.)

Ved Henrik.

(Sluttet.)

III.

»Mon hun nu forstaar, hvad hendes Kæreste er?« spurgte Konduktøren raat.

»Nei.«

»Er du vis paa, han hører til Banden?«

»Kan ikke sige det sikkert. Jeg antager, det er en ung Fyr fra Jalo, der prøvede Lykken ved Farao-Spillet i Sacramento — blev ordentlig regulært afblanket, flygtede og har forenet sig med Banden. Ved Overfaldet ovre ad Keely's til var der efter Sigende en ny Mand med, som var svært med i Spillet — der blev nok udvekslet en Del Kugler paa den Tur — han skal have faaet sig en Flænge — det passer med, hvad hun fortalte om hans Arm. Det kunde jo være ham — jeg har hørt, der skal være en højtstaaende Præst i Staterne, hvis Søn — begærlig efter hurtig at blive rig — bar sig saaledes ad, skejede ud i Frisco og bortspillede alt, hvad han ejede. De faar jo kun et venligt Spark, naar de først er kommen galt af Sted paa den Maade, og søger gærne endnu daarligere Kammerater.« Bill tilføjede tankefuldt: »Men saadan gaar det; hvem vil have noget at gøre med én, der er kommen paa den Slags Afveje?«

»Men hvad skal vi nu gøre?«

»Det beror paa den Fyr, der kommer for at træffe hende.«

»Men vil du da ikke prøve paa at snuppe ham? Det vil blive en nydelig Historie for dem begge.«

»Kær dig bare ikke om det, Jimmy! Dommeren og jeg vil blot prøve paa at ryste Samvittigheden i den unge, letsindige Krabat, naar han træffer Pigebarnet — formane ham kraftigt — og straks forene dem paa næste Station, hvis han indrømmer sine Synder og vil omvende sig. Dommeren vil forrette Vielsen uden Salær. Vi har bare i Sinde at ordne deres Bortløben, saa at der ikke bliver noget at sige paa den — og faa vor Rejseliste i Orden — kan jeg fortælle dig.«

»Men mener du virkelig, at han af sig selv vil løbe lige i Armene paa jer?«

»Pally vil give Signal — vær du bare rolig.«

»Ah!« sagde Konduktøren.

I Løbet af disse faa Minutter syntes de to Mænd at have byttet Udseende. Konduktøren saa nu mørk, tvivlende og misfornøjet ud. Bills Ansigt var klaret op, og der var udbredt et venligt Smil over det, som han nu kørte videre, tillidsfuldt og uden Betænkelighed. Dagslyset, som imidlertid fuldstændigt havde bredt sig paa Bjærgtoppene rundt omkring os, var dog endnu svagt og utydeligt i Dalstrøget, vi nu kørte i. Der var endnu Lys i Værelserne i de enkelte Bygninger, vi saa, og som varslede om et mere bebygget Strøg. I et lille Krat, der gjorde Dagslyset endnu svagere, blev der inde fra Deligencen af Dommer Thompson rakt en lille Strimmel Papir op til Bill, som derpaa straks begyndte at mindske Farten ved at holde igen paa Hestene.

Endelig lod han Deligencen gøre Holdt ved Begyndelsen af en lille Sidevej, der krydsede Hovedvejen. I samme Øjeblik steg Miss Mullins ud af Vognen, idet hun med Haanden tilvinkede Dommeren, der havde hjulpet hende ned af Vogntrinet, en Afskedshilsen — gik ned ad Sidevejen og forsvandt i Halvmørket. Til vor store Forundring ventede Postvognen. Bill holdt Tømmerne skødesløst i Haanden, fem Minutter gik — en forventningsfuld Evighed — men Udtrykket i Bills Ansigt for-

Akropolis i Athen.

Bosporus ved Konstantinopel.

Sultan Ahmeds Moské i Konstantinopel.

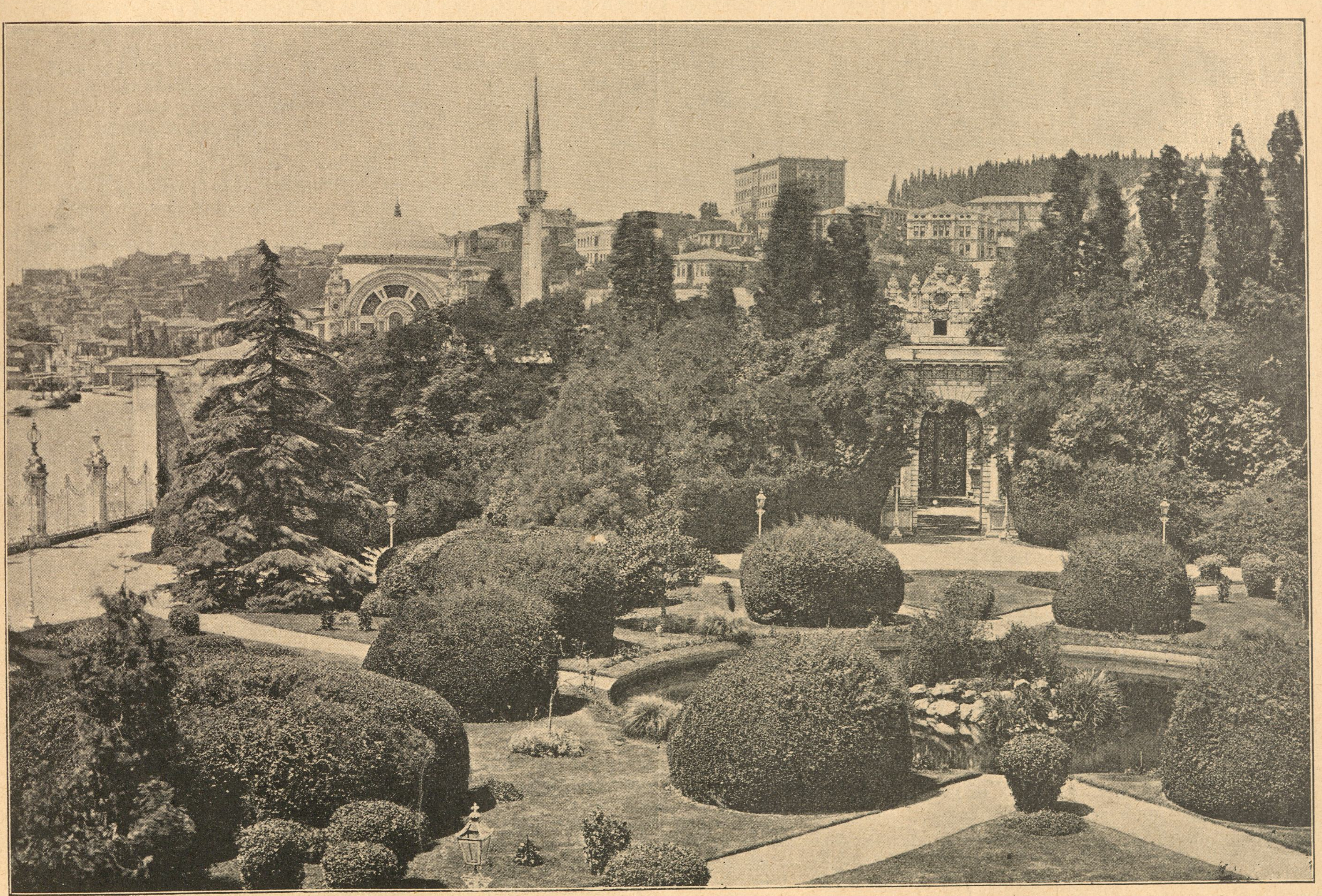

Fra Haven ved Dolma Bakdje, Sultanens Palads.

bød alle nysgerrige Spørgsmaal og krævede fuldstændig Tavshed. En kraftig Stemme fra Sidevejen brød endelig denne: »Kør videre — vi følger efter!«

Deligencen kørte videre, og straks efter hørte vi Vognrummel bagved os. Vi strakte alle Hals og drejede os om for at faa Øje paa den ubekendte, og, da det blev lysere, kunde vi i Frastand se Omridsene af en Enspændervogn med to Skikkelser. — Det var Pally Mullins og hendes Kæreste! Vi ventede, at de skulde køre forbi os, men Køretøjet bevarede stadig sin Afstand, skønt det blev trukket af en kraftig Hest, og det var tydeligt, at de kørende ikke vilde tilfredsstille vor Nysgerrighed.

»Tror du, det er Fyren?« spurgte Konduktøren vedblivende kynisk.

»Formodentlig,« svarede Bill hurtigt.

»Men,« fortsatte Konduktøren, »hvad skulde vel afholde dem fra nu at løbe deres Vej sammen?«

»Deres Bagage!«

»Oh!« udbrød Konduktøren.

»Ja,« vedblev Bill, »vi har bundet dem til os ved Pigebarnets Strimler og Pynt, indtil Sagen er i Orden og Ceremonien endt — vi sørger faderligt for dem. Og saa er der endnu en Ting, unge Mand,« tilføjede han, idet han vendte sig om imod Konduktøren, »du sender hendes Kasser og Sager lige op til Sacramento under Ekspres-Kompagniets Tegn og Segl og overgiver hende Garantibeviserne, for at hun kan faa dem udleveret der. Det vil bevare dem imod yderligere Fristelser og imod at vende tilbage til Banden, indtil de igen er komne imellem hæderlige og dannede Mennesker. Naar din skimlede, gamle Oldefader — eller for at tale tydeligere — den hæderlige, gamle Whiskypimper, der gaar under Navnet Yuba Bill, og som sidder her paa denne Buk« — vedblev han med et gennemtrængende Blik paa Konduktøren — »giver sit Besyv med i Laget og sørger for et ungt Par, der skal til at begynde Livet, saa er der ikke noget at udsætte paa det, han foretager sig — det kan du bande paa. Han kan til enhver Tid svare til, hvad han gør. Forsynets lykkelige Styrelse kan tage Affære, naar han er gaaet neden om og hjem.«

Pludselig, da Stationen, Hotellet og Sugar-Pine's udstrakte Koloni tydeligt og klart traadte frem i det voksende Dagslys, omtrent et Bøsseskud længere fremme paa Højsletten, kom Enspænderkøretøjet flyvende henimod os — saa hurtigt, at Ansigterne paa de deri siddende to lige kunde skimtes i det Nu, de passerede Deligencen — og gjorde med et betydeligt Forspring Holdt foran Hotellets Dør. Den unge Pige og hendes Ledsager stege ned og forsvandt ind ad Hotellets Dør, inden vi naaede derop. Det var aabenbart deres Hensigt at værge sig imod vor Nysgerrighed, og det lykkedes dem ogsaa.

De mere materielle Fornødenheder hos Passagererne var stærkere end Nysgerrigheden, og, da Frokostklokken ringede i samme Øjeblik, som Postvognen standsede, skyndte Størstedelen af dem sig ind i Spisestuen, idet de kæmpede for at komme til at sidde ned og ikke ofrede det forsvundne Par nogen Tanke eller lagde Mærke til, at Dommeren og Yuba Bill ogsaa var forsvundne. Den gennemgaaende Deligence til Marysville og Sacramento holdt parat og ventede, for Sugar-Pine var Endepunktet for Bills Rute, og Deligencen, vi havde forladt, gik ikke længere. I de næste tyve Minutter hørtes der en svag, højtidelig Puslen i Salen og paa Verandaen, hvorefter Dommeren og Yuba Bill kom til Syne — den første førende den smukke Miss Mullins paa en øjensynlig indstuderet, meget ceremoniel Maade, medens Yuba Bill førte hendes Ledsager til Enspænderkøretøjet. Vi ilede alle til Vinduet for paa nært Hold at iagttage den mystiske fremmede og formodede Eks-Røver, hvis Liv fremtidig var knyttet til vor smukke Rejsefælles. Men der gik ligesom et elektrisk Stød af Skuffelse og Tvivl igennem os alle. Det var en net, civiliseret, ung og kraftig Mand at se paa. Men der hvilede over hans Holdning og Ydre noget halvt skamfuldt, halvt udfordrende, i Forbindelse med noget aarvaagent lurende, som det ikke tiltalte os at se hos en Brudgom, der lige var kommen i Besiddelse af saadan en Brud. Dog, hendes aabne, lykkestraalende, ærlige, barnlige og tillidsfulde Ansigt smeltede atter vore Hjærter, og vi tilgav let de Mangler, der var til Stede hos ham. Vi vinkede med Haanden og vilde give dem det sædvanlige, tredobbelte Leveraab, da de kørte bort, men Bills almægtige Blik hvilede paa os og standsede os. Og heldigt var det, at vi ikke gjorde det, for et Øjeblik efter bleve vi alle tilsagte til at møde for denne godmodige Selvhersker. Vi fandt ham alene med Dommer Thompson i et privat Værelse, staaende foran et Bord, hvorpaa der var arrangeret Flasker og Glas. Efter at vi forventningsfuldt vare traadte ind i Værelset, og Døren var bleven lukket, kastede han et mildt overbærende Blik hen over Forsamlingen.

»Gentlemen!« sagde han endelig. »I var allesammen til Stede ved Begyndelsen af en lille Spøg i Morges, og Dommeren der mener, at I nok kunde lide at kende Slutningen. Jeg kan nu ikke indse, at det er noget, der kommer jeres forbandede Sager ved — for at tale rent ud — men det er Dommeren her, som giver Lov til, at I lærer Sammenhængen at kende; derfor har jeg tilsagt jer til at møde her for at tømme et Afskedsbæger paa Mr. og Mrs. Charles Byngs Sundhed og paa deres Bruderejse — de er nu lykkelige med hinanden.

Hvad I véd, og hvad I gætter om den unge Eventyrer, som nu har ægtet den unge Pige — det taler I ikke et Kvæk om til nogen — ja, jeg for min Part fortæller det ikke til nogen aabenmundet Hvalp, der ikke kan holde tæt — men Dommeren mener, at I bør allesammen ærligt og redeligt love, at I vil holde det hemmeligt. Det er nu hans Mening. Hvad angaar min Mening, Gentlemen,« fortsatte Bill med smigrende, utvetydig Overlegenhed overfor os, »saa vil jeg bare gøre den ligefremme Bemærkning i al Almindelighed, at, hvis jeg griber en gudsforgaaen, langøret, skørhovedet, skraalende Idiot i at plapre af Skole med, hvad han véd, saa — —«

»Undskyld et Øjeblik,« afbrød Dommer Thompson med et venligt Smil, »lad mig forklare. Mine Herrer!« sagde han, henvendt til os. »De forstaar nærværende bevægede Situation, som vor brave Ven Bill har gjort alt muligt for for at bringe til en — som jeg vil haabe — lykkelig Afslutning. Jeg vil som Dommer og lovkyndig Mand sige min Mening. Der var i hans Forhold intet, der kunde tyde paa andet, end hvad De i Deres Egenskab af gode Borgere og lovlydige Mænd vilde kunne billige. Jeg vil tillige sige Dem, at de ikke havde begaaet noget, som strider mod Loven; der foreligger ikke Spor af retsgyldigt Bevis for Charles Byngs mulige kriminelle Fortid, undtagen hvad der undslap hans Forlovedes uskyldige Læber, som Landets Love nu har forseglet for bestandig, idet hun er bleven hans Hustru. Og at vort eget og højst tvivlsomme Kendskab til hans Gerninger kun skriver sig derfra, er saaledes den bedste Undskyldning, naar vi ikke tro paa, at han i sin Fortid har begaaet noget lovstridigt — ja, det lader sig maaske aldeles ikke forene dermed. Kort sagt, ingen Dommer vil anklage og ingen Jury dømme paa Grundlag af saadanne Beviser. Naar jeg hertil føjer, at den unge Pige er myndig — at der ikke er noget Bevis for forudgaaende, utilbørlig Indvirken fra Brudgommens Side, men snarere det modsatte — at jeg som Øvrighedsperson har følt mig tilfredsstillet og har kunnet udføre Vielsen — saa haaber jeg, at De ogsaa maa føle Dem tilfredsstillet og aflægge Løftet for Brudens Skyld ved at tømme dette Bæger paa et lykkeligt Liv for dem begge.« Jeg behøver ikke at tilføje, at vi gjorde det med Begejstring, og vi modtog som Belønning en tilfreds Grynten fra Bill. Størstedelen af os skulde videre med den gennemgaaende Deligence til Sacramento og sagde derfor Farvel og blev ledsaget ud paa Verandaen af Bill. Vi kunde se, at Miss Mullins Kufferter og Sager allerede vare bragte over til den anden Vogn, forseglede og mærkede — under det almægtige Ekspres-Kompagni Excelsior's Beskyttelse og Varetægt. Pisken knaldede, Deligencen rullede af Sted, og saaledes forsvandt den sidste Erindring om det eventyrlige, unge Par i den rødlige, bølgende Støvsky fra Køretøjet. Yuba Bills glade Tilfredshed over Begivenhedens lykkelige Udfald forandredes ikke. Han overgik endog sig selv, thi, idet han anbragte sig mageligt i Skænkestuen, var han mere end almindelig snakkesalig overfor Konduktøren.

»Ser du,« sagde han med et polisk Blik, »naar gamle Onkel Bill tager fat paa en Historie som denne her, saa kører han lige igennem uden at skifte Heste. Dog — der kom et Øjeblik, min unge Ven — da jeg troede, jeg vilde komme til at stoppe; det var, da vi blev enige om, at Fyren først skulde fortælle hende, hvad han var. Hvis hun den Gang havde stejlet og sparket i Skaglerne eller rykket tilbage saa meget som saa — saa havde vi givet ham lige fem Minutter til at sige Farvel, og saa havde vi taget Tøsen og alle hendes Pakkenelliker og bragt hende lige hjem til hendes gamle Far igen, men hun gav bare et lille Vræl og et Hop — og saa fløj hun lige i Armene paa ham, mens hun lo og græd og sagde, at intet skulde skille dem ad. Ja, min Salighed, om jeg ikke syntes, at han blev mere forfjamsket over det end hun, — det saa et Øjeblik ud, som om han til Trods for alt dette alligevel ikke brød sig om at gifte sig med hende; men det skete dog — de blev gifte — sikkert og godt — kan du bande paa. Jeg synes ogsaa, han maa have faaet nok af at rende ude om Natten; han vil vel nok vogte sig for det i Fremtiden, og selv om Slettelandet just ikke bliver beriget med nogen særlig fortjenstfuld Medborger, saa er vi dog heroppe i Bjærgene blevet af med en af Ramon Martinez's Bande.«

»Hvem taler om Ramon Martinez's Bande?« spurgte en rolig, kraftig Stemme i Døren.

Bill vendte sig hurtigt om. Den talende var en Overopsynsmand, Inspektør for en Afdeling af Excelsior-Kompagniet, en Mand af særdeles bestemt Karakter og en af de faa, som Selvherskeren Bill anerkendte som ligestillet. Han traadte ind i Skænkestuen. Hans støvede Pongelkappe*) og bløde Hat tilkendegav, at han kom fra en Inspektionsrundrejse i Morgenstunden.

»Tak som byder,« vedblev han som Svar paa Bills inviterende Bevægelse og gik hen til Skænken. »Det er lidt raat udenfor. Naa, hvad var det saa, De fortalte om Ramon Martinez's Bande? De er da ikke stødt paa nogen af dem, — er De?«

»Nej!« svarede Bill med et polisk Smil i Øjet, idet han ligesom pralende løftede sit Glas op imod Lyset.

»Og De vil heller ikke støde paa dem!« tilføjede Inspektøren, idet han med Velbehag nippede til sin Likør. »Faktum er, at Banden har omtrent fuldstændig udspillet sin Rolle. Ikke for det, de kan jo sagtens finde Lejlighed til at gøre et Kup en Gang imellem, men det, der gør det, er Vanskeligheden ved at afsætte deres Røverkoster. Ser De — siden de ny Bestemmelser er traadte i Kraft, hvorefter Agenterne skal identificere og mærke alt uforarbejdet Guld og Guldstøv, der sælges til dem, kan de ikke komme af med deres Tyvekoster. Banden er kendt af Politiet og Embedsmændene — det vilde koste dem for meget at bestikke nogen eller købe sig en Mellemmand noget Steds. Derfor vil alt det Guld, som de sidst røvede fra Excelsior-Kompagniet, kunne blive genkendt ligesaa let, som om det var stemplet med Kompagniets Mærke. De kan ikke selv smelte det om, de kan heller ikke faa andre til at gøre det for dem; — de kan ikke med Dampskibet sende det til Justering i de offentlige Mønter i Maryville og Frisco; uden vore Følgesedler og Mærker er der ikke noget, der bliver justeret; — og langs med Grænserne af den Egn, hvor Banden huserer, tager vi ikke mod nogen Fragt uden fyldestgørende Følgesedler, med mindre det er fra Folk, vi kender, eller fra Agenterne. — Ja, den Ordre kender De jo ogsaa, Jimmy,« bemærkede han pludselig, henvendt til Konduktøren, »og holder Dem den efterrettelig, ikke sandt?«

Maaske det var den hurtige Opfordring til Bekræftelse heraf, der bevirkede, at Konduktøren slugte sin Likør,. saa den kom i den gale Hals — nok er det, han fik et Anfald af Hoste — hvorunder han hurtigt fremstammede: »Ja, naturligvis — det forstaar sig —«

»Nej, Bill!« fortsatte Inspektøren triumferende, »de er snart til Rotterne, og det bedste Bevis er, at de fornylig har stjaalet en almindelig Passagerkuffert. De stoppede en Fragtvogn forleden Dag — nede ved Dows Flat — med en Del gennemgaaende Bagage. Jeg maatte derned og se paa Sagerne. Gud hjælpe mig, om de ikke havde stjaalet en Del Damebrudeklæder, der tilhørte det unge Par, som havde Bryllup nede i Marysville forleden Dag. Det ser ud til, at de nu maa lægge sig efter mindre værdifulde Ting, ikke sandt? Tilsidst maa de nok nøjes med at gnave Ben! Hæ!«

Konduktøren saa med et ængsteligt Blik over paa Bill, som stadig stirrede ud af Vinduet, efter hurtigt at have slugt Resten af sin Whisky. — Han trak nu roligt den ene af sine store Handsker paa, og med sagte, slæbende, men fuldkomment tydelig Stemme spurgte han Inspektøren:

»De skulde vel ikke tilfældigvis — da De var ovre i Dows Flat — have hørt Tale om gamle »Garver« Hemmings?«

»Jo!«

»Og hans Datter —«

»Han har ingen!«

»Saadan et venligt, godmodigt, uskyldigt, barn-

---

*) Raat Silkestof, benævnes saaledes efter det Distrikt' hvori det tilvirkes.

ligt Væsen?« vedblev Bill med gulligt Ansigt og fuldkomment rolig og satanisk Betænksomhed.

»Nej! Jeg siger jo, han har ingen Datter. Gamle Hemmings er en gammel Pebersvend, der er for gerrig til at ernære andre end sig selv.«

»Og De mener, at De kender nogen af Banden?« fortsatte Bill ihærdigt.

»Ja! Kender dem alle — der er franske Peter, Cheroqueseren Bob, Kanaha Joe, enøjede Stillhan, bløde Brown, spanske Jack og to eller tre »Greasers«*).«

»Og skulde De ikke kende en Fyr, der hedder Charles Byng?«

»Nej!« svarede Inspektøren, idet han kastede et adspredt Blik henimod Døren, et Tegn paa, at Sagen nu begyndte at kede ham.

»En mørk, stille Fyr med listige, sorte Øjne og opadsnoet Overskæg,« vedblev Bill utrættelig, med en tør, klangløs Stemme.

»Nej! Hør nu, Bill! Jeg har lidt travlt og maa af Sted; men jeg kan nok forstaa, De har en lille Spas for, forinden vi skilles. — Naa, hvad er det saa for en Spøg, De har for?«

»Hvad mener De?« spurgte Bill overrasket.

»Mener? Naa, naa, gamle Mand. De véd jo ligesaa godt som jeg, at De har givet mig den nøjagtigste Beskrivelse af selve Ramon Martinez, ha, ha! – Nej, Bill, De skal ikke fange mig denne Gang! De er svært snedig og durkdreven, men De fanger mig alligevel ikke.«

Han nikkede til Bill og gik leende bort.

Bill saa forstenet paa Konduktøren. Pludselig lyste et Glimt af Glæde op i hans forstemte Ansigt. Han gik over til den unge Mand og hviskede med sagte, klukkende Stemme: »Men jeg fangede alligevel Ramon!«

»Hvadbehager?!!«

»Han blev tøjret, fast og godt, til den løgnagtige, lille Hundjævel!«

*) Benævnelsen paa meksikanske Indianere i Nordamerika.

FRA SAMFUNDETS KROGE

Liget i Gyden.

Der var kommet Vaarsol.

Den gjorde Sindet lyst og Kinderne varme. Den spillede med sine stikkende Straaler paa de lange Husrækker. Ved Parkerne, ved Søerne kom de syge frem i deres Rullestole. Og de gamle, forsigtige Damer begyndte at slaa Parasollen op.

Ude i Skovene, paa den bløde Skovbund, mellem gammelt Løv fra Efteraarets Dage, begyndte et Væld af Forglemmigejer og Anemoner at bryde frem af Jorden. I de høje Træers endnu saa bare Kroner sad Smaafuglene og kvidrede lysteligt til Moder Naturens Pris, varslende Kærlighed og lyse Nætter.

Og ude over Sundet blev Vandenes dybe Mørkeblaa isprængt gyldne Stænk, der glitrede med Bølgernes Gliden. Inde ved Kysten stod den unge, blomstrende Pige paa Villaens Altan og gød krystalklart Vand ud over Potteplanterne, der i Dag havde faaet Lov til at slikke Solskin udenfor Vinduerne. Og ud ad Strandvejen dansede Hestene for Selvejerkøretøjerne, forbi de venlige Haver og Villaer, som snart vilde være iførte Sommerens brogede Pragt . . . med duftende, prangende Blomster i sirlige Bede og med klatrende Vildvin op ad Murene . . .

Men inde i Gyden, i Byens Hjerte, var der ikke Rum for Solens muntre Straaler. De strejfede kun Tagene, kom ikke ned til Fattigdommen . . . og Prostitutionen.

. . . Her, i Gyden, blev der paa én Gang Liv. Beboerne i det ene af Husene havde hentet en Politibetjent. Og nu var nysgerrige Naboersker og deres Børn stimlede sammen udenfor Gadedøren, hvor den frygtede Gæst var gaaet ind. Selv »Pigerne« lige overfor vovede sig ud af deres Huler for at spejde efter »Resultatet«. Og Fiskerkonen henne paa Hjørnet lod sin Vogn i Stikken for at slutte sig til den nysgerrige Hob og for at spørge Nyt.

Saa kommer Betjenten ud igen.

»Gaa!« siger han bydende til de udenfor forsamlede, der allerede ved det første Glimt af Uniformen er vegne til Side.

Og derpaa skrider han af Sted ud af det lille Stræde.

Men de nysgerrige trænges nu ivrigere omkring Gadedøren, vove sig endog helt ind i Gangen for at faa at vide, hvad der er »paa Færde«. Og »Pigerne« skraa over Gaden.

Da viser Ordrnshaandhæveren sig atter. Han er nu i Følge med en Smed. Der er en Dør, der skal dirkes op.

Og saa gaa de to ind, medens Hoben atter viger til Side, og »Pigerne« smutte tilbage til deres Skjul.

Komne ind i Gangen vende Betjenten og hans Ledsager sig mod en Dør ind til »Lejligheden« til Gaarden.

»Det er her!« siger Betjenten og peger paa Døren.

Smeden stikker en »Hovednøgle« i. Den Slags Laase er jo ikke vanskelige at aabne.

Det er et Øjebliks Sag at dreje om — og smække Døren op . . .

Hvilket Syn! Hvilken Stank!

Smeden, Betjenten, Husbeboerne bag ved — alle vige de et Skridt tilbage. Og Kvinderne aller bagest udstøde et Skrig.

»Føj for Pokker!« siger Betjenten. Og han holder for Næsen, idet han endelig tager en kraftig Beslutning og træder over Dørtrinet.

Der er saa lavt til Loftet, at han uvilkaarlig krummer Ryggen af Frygt for at støde Hovedet. Hele Lejligheden bestaar af det lille Værelse, han er traadt ind i. Et lavt, utæt Vindue med en Klud i et Hul i Ruden aabner Udsigten til en tre Alen bred Gaard, der lige kan rumme et lille, nødvendigt Træhus, som forlegent trykker sig op mod den gulkalkede Mur i Baggrunden. Der er halvmørkt i Værelset, et Halvmørke, som varer ved den hele Dag.

Foran ham ligger et afmagret Lig af en Mand, klædt i Pjalter. Liget hviler paa en gammel Hømadras, der udgør det absolut eneste »Bohavestykke« i Værelset. Foruden selve Liget og Madrassen findes der intet som helst . . . uden Snavs og Skarn.

— — —

Hans Rist var Skrædersvend. Han var flink til sit Arbejde; han var paapassende og paalidelig.

Han var heller ingen Grimrian. Og den lille, kønne Franciska var saa lyksalig, da han satte Forlovelsesringen paa hendes Finger. Hun holdt saa meget af ham . . . og han holdt af hende. Aldrig har et ungt Par været mere glad ved hinanden, end disse to var det.

Men saa kom der en Sygdomsperiode for ham. Han laa over et halvt Aar paa Hospitalet. Og da han kom ud, var hans Konstitution saaledes nedbrudt, at han ikke turde haabe nogen Sinde at genvinde sit Helbred fuldstændigt.

Og Arbejdet var gaaet fra ham. Han kunde ikke faa fat igen noget Steds. Først ved Foraarssæsonen fik han lidt at bestille — af den Slags Arbejde, der betales daarligst. Og da Foraarssæsonen var færdig, var ogsaa han færdig med sit Arbejde. Og han fik ikke fat igen før ved Vinterens Begyndelse, da han atter fik lidt »tilfældigt Sjov«.

Han var sunket ned til at blive en Reparationsarbejder — som man endda kun havde Brug for en Gang imellem, naar Travlheden i Faget var størst.

Og samtidig med, at dette gik ind i hans Bevidsthed, sank ogsaa hans Selvagtelse. Han indrettede sig som Proletaren. Han saa med Ro Nøden og Elendigheden ind i Øjnene. De var jo bleven ham uadskillelige Ledsagere. Forlovelsen var bleven hævet. Han var en forladt Mand.

Og i Aaringer kæmpede han en haabløs Kamp for Tilværelsen. Altid boede han i de trangeste Gyder, i de skumleste Huse. Og altid led han Nød.

Saa fik Tuberkulosen Tag i ham. Den udviklede sig med stærkere og stærkere Fart. Han saa, at den vilde gøre det af med ham inden ret længe. Paa dette Tidspunkt var han dog allerede gaaet ind i Fyrrerne.

Til sidst maatte han lægge sig til Sengs. Det vil sige, han lagde sig til at dø paa den gamle Hømadras i det lille, uhyggelige Hul, hvor han boede.

Hvorledes hans sidste Øjeblikke har været — hvorledes han stred den sidste Kamp — det vil aldrig noget Menneske faa at vide.

Det ved man kun, at han har ligget her i Dage og ventet paa Døden. Og ingen saa til ham; ingen plejede ham; ingen Læge blev hentet; ingen Føde blev bragt ham. Han frøs paa sit usle Leje; thi det var raakoldt inde, og han havde ikke det ringeste at dække sig med. Og endelig udaandede han — i Hulen, hvis Luft var forgiftet af Stanken fra ophobet Skarn, og hvis Luft nu yderligere forpestedes ved Stanken fra et forraadnende Lig . . . fra et menneskeligt Aadsel.

. . . Omsider blev Folk i Huset opmærksomme paa, at han ikke viste sig. Man gisnede paa, at han laa derinde og var død. Han var jo sygelig . . . og han havde ingen Venner, ingen Bekendte.

Og saa hentede man Politiet.

. . . Betjenten skred hastig hen over Gulvet og fik smækket Vinduet op.

Saa gik han ud igen og gik hen for at telefonere efter en af de sorte Vogne fra Johannes-Stiftelsen . . . medens den nysgerrige Skare trængtes udenfor Døren ind til Hummeret, hvor Liget laa — for hurtigt at vende sig bort igen, forfærdede over det Syn, der mødte dem.

. . . Jeg saa, da de transporterede det fattige, afsjælede Legeme bort.

— — —

Men oppe over Gyden skinnede Vaarsolen. Henne i de brede Gader stængede man den ude ved Hjælp af hvide Markiser. Og de gamle Damer slog Parasollen op.

Paa Spaserestierne mylrede glade Folk. Ud ad Strandvejen dansede Hestene for Køretøjerne — forbi smilende Villaer og Haver. Og Fuglene sang.

Det bar mod en lysere Tid.

Men Gyden i Byens Hjerte laa mørk og kold . . . med sin Fattigdom og Prostitutionen.

* * *

Dagen efter stod der under »Smaanyt« i Bladene fem Linjer, som ingen saa. Det var om en fattig Skrædersvend, som var fundet død i sin »Lejlighed« . . .

Joh. Fred. Madsen.

Til Billederne.

Medens *Th. Tschermakoffs* »Studiehoved« viser os et fint opfattet Pigeansigt, hvis bløde, harmoniske Linier indramme den legemliggjorte, evigskønne Ungdom, saa har vi i »Akropolis i Athen« Billedet paa den svundne, storladne Skønhed. Thi Skønheden kan ældes, som svinde; men Ungdommen er evig skøn og evig ung.

Vi omtalte allerede i forrige Numer, i Artiklen »Orientbaaden«, det mægtige Akropolis; Illustrationen derimod har vi af Hensyn til Pladsen maattet vente til i Dag med at bringe. Akropolis var som nævnt Athens fornemste Helligdom; det var bygget øverst paa Toppen af den Høj, rundt om hvilken Athen var beliggende, og det var synligt i vid Omkreds. I vore Dage har vi kun det store Tempels maleriske Ruiner at glæde os over

Gale Katte faa revet Skind.

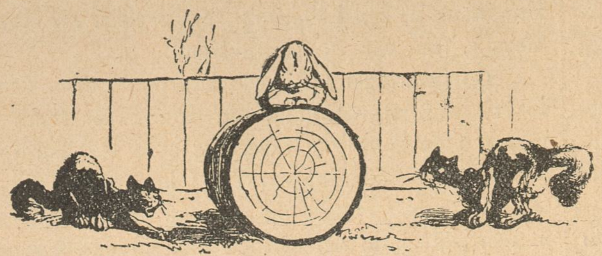

1.

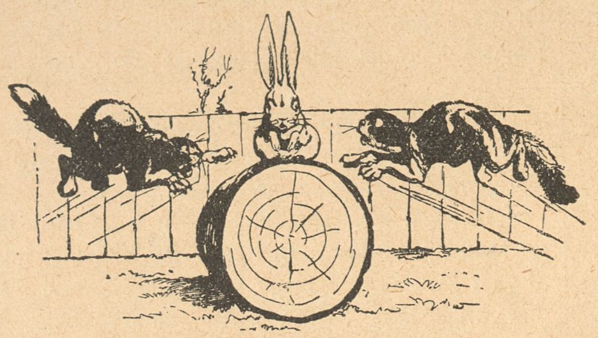

2.

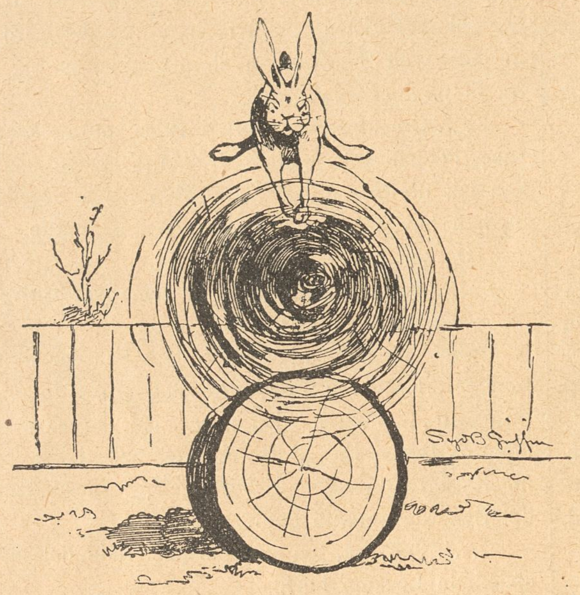

3.

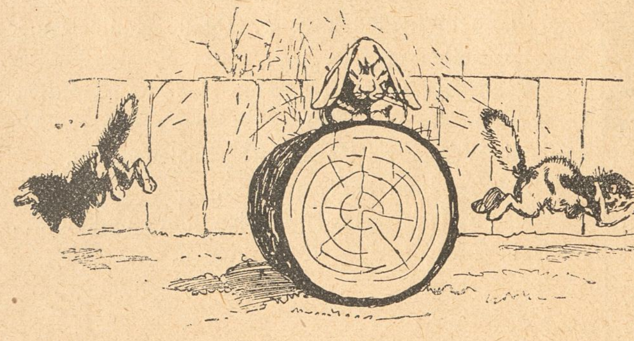

4.

En provisorisk Faldskærm.

Et mislykket Vidunderbarn.

8 Aar gammel.

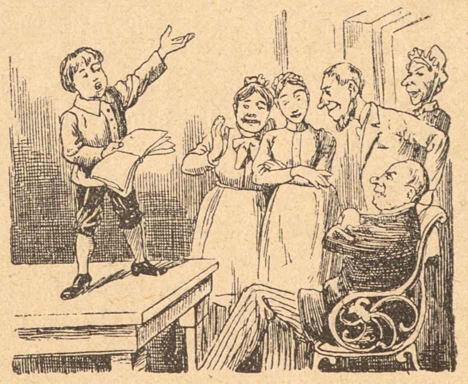

40 Aar gammel.

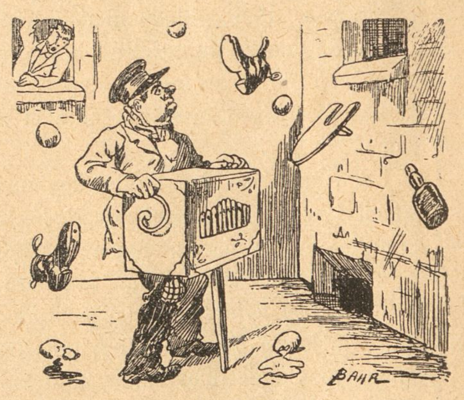

Opgaver.

Beregningsopgave.

Fire Dominobrikker, deriblandt en Dobbeltbrik, er lagt sammen som nedenstaaende Figur, efter Dominospillets Regler, det vil sige lige mod lige. Det samlede Antal af Øjne paa Brikkerne er 24. Antallet af Øjne foroven tilvenstre er højere end paa noget af de andre Hjørner. Forskellen mellem Antallet foroven tilvenstre og forneden tilhøjre er lig Forskellen paa de to andre Hjørner. Hvilke fire Brikker er ment?

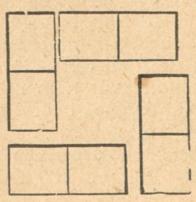

Navneopgave.

En berømt dansk Komponists Navn lader sig bestemme ved Hjælp af følgende Angivelser: Sættes i Stedet for Alfabetets Bogstaver de tilsvarende Tal — begyndende med 1 for a, 2 for b osv. — saa faar man et fircifret Tal, hvor Summen af Cifrene er 14. Det første Ciffer er lig Summen af de tre sidste, og Produktet af de to første er lig 7. Hvilken Komponist er ment?

Underholdningsopgave.

En Mand, en Bjørn, en Ged og et Kaalhoved skal sættes over en Flod i en Baad, der kun kan tage to af disse Væsener ad Gangen. Hvorledes skal dette iværksættes, naar hverken Bjørnen og Geden eller Geden og Kaalhovedet maa være sammen, med mindre Manden, er der?

Regneopgave.

Ud for en lodret Klippevæg ligger 2 Kirker, A og B., A nærmest ved Væggen. Deres indbyrdes Afstand er 8150 Meter. Idet Klokken slaar 12 i B, høres i B Ekkoet af det første Slag sammen med Lyden af det sidste. I A derimod høres Ekkoet af det første Slag fra B i samme Øjeblik, som Lyden af det andet Slag. Slagene følge 5 Sekunder efter hinanden. Hvor stor er Lydens Hastighed, og hvor langt ligger A fra Væggen?

Arithmetisk Opgave.

En Dame havde 222 Ringe, som hun opbevarede i Etuier. Det ene bestod af et ellevedobbelt Antal Rum, det andet af et syvdobbelt Antal. I hvert Rum var der kun én Ring. Hvor mange Rum var der i hvert Etui?

Indhold.

Billeder: Studiehoved. Efter Maleri af Th. Tschermakoff. — Akropolis i Athen — 3 Billeder fra Konstantinopel. — Gale Katte faa revet Skind. Humoreske i 4 Billeder. — En provisorisk Faldskærm. Humoreske. — Et mislykket Vidunderbarn. Humoreske i 2 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. (fortsat). — Med Orientbaaden. Af C. — En Ingenue fra det vestlige Amerika. Af Bret Harte. — Fra Samfundets Kroge: Liget i Gyden. Af Joh. Fred. Madsen. — Til Billederne — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 35 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 31. Maj | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

De tog nu Plads ved det lille, firkantede Bord, og Miss Skipwith læste Bordbønnen. Anthony Doddery fungerede som Tjener, klædt i luvslidt Sort, men hans røde, barkede Hænder røbede tydeligt, at hans daglige Beskæftigelse var at skure Gulve, polere Vinduer og hugge Brænde. Med stor Vigtighed og Højtidelighed tog han Laaget af et Fad med Fisk og førte sig i det hele taget, som om han aldrig havde bestilt andet end varte op. Han skænkede et Glas Øl til Kaptajnen og et Glas Vand til sin Herskerinde. Miss Skipwith syntes lettet, da Nora sagde, at hun holdt mere af Vand end Øl, og at hun aldeles ikke brød sig om Vin.

»Hjemme drak jeg ofte Vin, fordi det blev skænket for mig, men jeg holder lige saa meget af Vand.«

Efter Fisken serveredes der en Smule Lammekød med Grønsager, derpaa en lille Budding, nogle Ostestumper paa en Glastallerken, noget ubestemmeligt fra Haven, som Doddery kaldte Salat, og tre fjorgamle Pærer paa en gammel Desserttallerken, som i sine Velmagtsdage havde været malet og forgyldt. Maaltidet kunde næppe have været tarveligere, men det blev serveret paa en Maade, som var det de kosteligste Retter.

Samtalen førtes udelukkende mellem Kaptajnen og hans Tante. Nora sad stille og hørte efter, undtagen naar hendes Tanker gik tilbage til det Hjem, hun havde forladt, et Hjem, hun ikke kunde lade være at sammenligne med det ny, hun havde faaet.

»Du beskæftiger dig stadig med dine literære Arbejder, Tante?« spurgte Kaptajnen.

»Ja, og jeg kunde ikke leve uden dem. Naar jeg lægger Pennen fra mig, er mit Liv forbi,« svarede Miss Skipwith alvorligt.

»Du har endnu aldrig udgivet noget?«

»Nej, men jeg haaber, du vil faa det at høre, saa snart det sker.«

»Din Bog vil sikkert vække Opsigt.«

»Hvis den ikke gør det, har jeg levet og arbejdet forgæves. Men en Bog kan godt vække Opsigt og dog ingenlunde gøre den Virkning, som man har tilsigtet.«

»Og det er?«

»Min Opgave er at stifte en Universal-Religion.«

»Det er en stor Tanke.«

»Tror du, jeg vilde ofre mit Liv for andet end en stor Tanke? Den har fyldt mig og udelukkende optaget min Tid i tredive Aar. Jeg har søgt at samle Menneskeslægtens Tro ligesom i ét Brændpunkt — jeg har bortkastet og udsondret alt, hvad der var lavt og overtroisk i enhver Religion, og bevaret alt, hvad der var godt og sandt. Buddhaisterne, Braminerne, Muhamedanerne, Ildtilbederne, Kalvinisterne, Katolikerne, Lutheranerne — alle vil finde det ædleste og bedste af deres Tro optaget i min Universalreligion. Alle Religioner vil kunne mødes i den. Klogere og ædlere end Buddhas Lære, mere menneskekærlig end Bramas Lære, med større Formaal end den romerske Kirke, stræng og selvfornægtende som Kalvin, mere maadeholden end Muhameds Bud, from som Wesley og aandfuld som Swedenborg — vil min Religion aabne sine Arme for alle og samle alle. Der vil ikke længer være Tale om Religionsstridigheder. I min fri Kirke vil der være Plads for alle Jordens Folkeslag, og den vil aabne sine Arme for hele Menneskeslægten. Læg Mærke til mine Ord, Conrad — Alverden vil indtræde i den. Jeg vil ikke leve og se den Dag. Mine Dage ere talte — men det vil en Gang ske.«

»Det er der ingen Tvivl om,« svarede Kaptajn Winstanley alvorligt, »der er en hel Del Sløvhed

Et farligt Skyggespil. Efter Maleri af Hans Dahl.

over Folk nu til Dags og mange unødvendige Udgifter; i Stedet for, at nu hver lille By har en halv Snes Kirker og Kapeller, hvor Religionen dyrkes paa forskellig Vis, vil efter din Plan én stor være rummelig nok for alle. Det vilde ligefrem være en fortrinlig Økonomi.«

»Jeg synes dog, at du ser Sagen fra et altfor praktisk Synspunkt,« sagde Miss Skipwith i en bebrejdende Tone, skønt hun følte sig smigret. »Det er det aandelige Maal, som er det største.«

»Naturligvis. Men en Verdensmand er tilbøjelig til ogsaa at se Sagen fra en praktisk Side, og din Plan synes mig virkelig glimrende. Hvis det blot kan lykkes dig at faa Muhamedanerne og Braminerne til at indtræde i din Kirke! Katolikerne vil naturligvis straks gøre det — jeg skulde tage meget fejl, om din Universalreligion ikke er bleven forudsagt et eller andet Sted. Jeg er mere bange for Buddhaisterne; det skal være en stivsindet Sekt.«

»Det har intet at betyde,« sagde Miss Skipwith. »Paulus var ogsaa stivsindet.«

»Meget sandt. Er din Bog snart færdig?«

»Færdig? Nej — jeg har endnu flere Aars Arbejde. Jeg er for Øjeblikket beskæftiget med den Swedenborgske Afdeling; jeg søger deri at bevise, at den store Mands Lære, der almindelig anses for ny og original, i Virkeligheden er en Gengivelse af andre og ældre Religioners Aand. Buddhaisterne var Swedenborgianere uden at vide det, ligesom Swedenborg var ubevidst Buddhaist.«

»Det er meget interessant. Jeg begynder at forstaa det hele. Den Opgave, du har sat dig, er en Slags aandelig Kemi, ved hvilken du opløser enhver Tro i dens Grundstoffer for at vise, at disse Grundstoffer er fælles i alle Religioner, og at Forskellen, som hidtil har vakt saa megen Strid, i Virkeligheden kun er et underordnet Spørgsmaal.«

»Det er omtrent mit Maal,« sagde Miss Skipwith, »skønt det naturligvis ikke kan siges med saa faa Ord.«

Samtalen drejede sig udelukkende om dette Emne, saa længe de sad til Bords. Miss Skipwith talte om Buddha, Confucius, Muhamed, Zwingli, Calvin og Luther saa fortroligt, som om de havde været hendes bedste Venner, og Kaptajnen førte hende paa Glatis og legede med hende, som han vilde have leget med en Laks i en af Hampshire Strømme, alt imedens han bevarede en urokkelig Alvor. Nora sad og tænkte paa, om hun hver Dag skulde høre paa slige lærde Udviklinger, og om man ventede af hende, at hun skulde diskutere med Miss Shipwith paa samme Maade som Kaptajnen. Det kunde være meget morsomt for ham, som skulde rejse igen den næste Dag, men hun var fast bestemt paa ikke at lade sig kue og trykke af Miss Skipwiths Hallucinationer. Hun var gaaet ind paa for en Tid at leve i dette kedsommelige, gamle Hus, men hun besluttede dristigt at udtale sin Ligegyldighed for al Verdens Teologer, lige fra Confucius til Swedenborg. Den blotte Tanke, hver Dag at skulle drøfte et Tema, som i Følge sit Væsen er uudtømmeligt, fyldte hende med Rædsel.

Da Maaltidet var forbi, gik Kaptajnen ud i Haven for at røge en Cigar, og Nora fandt, at der nu var en gunstig Lejlighed til at slippe bort.

»Jeg vil gerne spasere en Tur med min Hund, Miss Skipwith,« sagde hun høfligt.

»Mit kære Barn, De har fuldstændig Frihed til at gaa, naar og hvorhen De vil, dog maa De naturligvis holde Dem indenfor rimelige Grænser,« svarede den gamle Dame højtideligt. »Jeg lægger ikke Baand paa Dem i nogen Henseende. Jeg gaar saa fuldstændig op i mine alvorlige Studier, at jeg intet kan være for mine Omgivelser, men skulde De ønske Støtte eller Raad hos mig, skal De ikke henvende Dem forgæves til mig. Mit Bibliotek staar til Deres Raadighed, og jeg haaber, at De snart vil have fundet Dem et alvorligt Studium, som De vil ofre Deres Tid og Deres Kræfter. Et Liv uden Maal er det næppe Umagen værd at leve. Hvis de unge Piger blot kunde forstaa det, vilde Kvindens Stilling i Samfundet være ganske anderledes ædel og stor. Men desværre, unge Damer i vor Tid tænke kun paa at se godt ud og blive gifte.«

»Jeg agter ikke at gifte mig,« sagde Nora med et sørgmodigt Smil, »saa i den Retning vil jeg kunne gøre Regning paa Miss Skipwiths Sympati.«

»Min Nevø har fortalt mig, at De har givet en irsk Pair en Kurv.«

»Jeg vilde have handlet skammeligt imod den irske Pair, hvis jeg havde giftet mig med ham uden at elske ham.«

»Jeg respekterer Deres hæderlige Bevæggrunde,« sagde Miss Skipwith. »Jeg kunde ogsaa have været gift, men den Mand, som begærede min Haand, var ikke af Familie. Jeg kunde ikke ægte en Mand, som ikke var af Familie. Jeg er svag nok til at være ligesaa stolt af min Stamtavle, som andre Kvinder er det af Skønhed og Rigdom. Jeg er den sidste Skipwith, og jeg har stedse holdt min Slægt i Ære. Familienavnet og Familiestoltheden vil uddø med mig. Der var en Tid, da en Skipwith ejede en Tredjedel af Øen, men efterhaanden er Godset sunket ned til at omfatte Haven og Engene om dette gamle Hus; vor Familie er svunden ind til en gammel Dame; men vil det forundes mig at gøre Navnet Skipwith berømt, før jeg dør, saa har jeg ikke levet og arbejdet forgæves.«

Nora følte Medlidenhed, da hun hørte denne ensomme Sjæls Bekendelse, denne Kvinde, som havde bygget sit Hus paa Sand, men var ligesaa haabefuld, som om det laa paa en Klippe. Grænsen imellem en fiks Idé som Miss Skipwiths og en Dames i Bedlam, som indbildte sig at være Dronning Viktoria, forekom hende at være umulig at trække. Og dog, hvorfor have Medlidenhed med hende, naar hun følte sig lykkelig ved sin Indbildning. Kun den Mand eller Kvinde fortjener Medlidenhed, som føler Livets haarde Virkelighed og ikke kan finde Trøst i Gøglebilleder.

Nora løb op paa sit Værelse efter sin Hat og sine Handsker, henrykt over at kunne slippe bort. I Grunden var Miss Skipwith maaske slet ikke saa ond, som hun først havde troet. Det var allerede et stort Gode, at hun havde Lov til uhindret at strejfe om paa Øen med sin trofaste Ven, Argus. Hun vilde da kunne tænke paa sine Sorger uden at generes af spejdende Blikke og uvelkommen Sympati.

Hun gik ned i Gaarden, løste Hunden og begav sig sammen med den ud paa den første Opdagelsesrejse. Hunden var ellevild, og Noras Bedrøvelse var som blæst bort af den lune Sommervind. Fuglene sang, og Eftermiddagssolen kastede store Skygger hen over Engene og kastede sit pragtfulde Lys over Trætoppene. Argus fo'r op og ned ad Bakkerne, brød ind gennem Hegn, satte over Gærder og teede sig, som om den var besat af en ond Aand.

Nora maatte indrømme, at det var en nydelig lille Ø. De Mennesker, som havde prist den med saa megen Begejstring, havde dog til en vis Grad Ret. Man kunde godt tænke sig hensat i en eller anden frugtbar Krog af Devonshire, der var dreven ud i Havet.

»Hvis jeg havde Roric her, tror jeg næsten, at jeg kunde være lykkelig,« tænkte Nora med et drømmende Smil.

Stakkels, opofrende Barn! Hvor lykkelig kunde hun ikke være bleven med sin Barndomsven, sin Ungdoms eneste Kærlighed! Var der en Plet paa hele den vide Jord, hvor hun ikke vilde have været lykkelig med Roderick Vawdry? Stakkels Roric! Hun vidste alt for vel, at hun elskede ham, men nu rullede det store Hav imellem dem, hun havde givet Afkald paa ham, ofret sin Kærlighed paa Pligtens Alter og taget Afsked med ham for stedse.

Hun tænkte paa hin eventyrlige Maaneskinsnat i Granskoven. Hun gennemlevede atter disse vidunderlige Øjeblikke, da han bønfaldt hende om at være hans for hele Livet — hun følte atter hans varme Haandtryk, hans Aandedræt paa sin Kind, da han bøjede sig over hendes Skulder. Og hun havde med et bestemt Nej afvist det, som hendes Sjæl attraaede som den største Lykke, der kunde vederfares hende her paa Jorden. Men om han kom til hende igen og bønfaldt hende — Svaret maatte dog blive det samme. At vanære ham og sig selv — det kunde aldrig bringe Lykke.

»Hans Moder havde ikke den bedste Mening om mig,« tænkte hun. »Hvis de døde kunne se, hvad her foregaar, skal Jane Vawdry dog se, at jeg ikke er saa pligtforglemmende, som hun maaske havde troet.«

Hun blev ved at gaa og gaa, idet hun fulgte Vejens Bugter, ligegyldig for, hvorhen den førte hende. Hun var bestemt paa at nyde sin Frihed fuldt ud. Hun mødte nogle faa Mennesker, men hun brød sig ikke en Gang om at udspørge dem om Vejen.

»Hvad gør det, om jeg gaar vild her paa Øen,« tænkte hun, »og hvis der skulde tilstøde mig en Ulykke, er der heller ingen, der vil tage sig det nær. Miss Skipwith vilde uforstyrret fortsætte sine Studier over sin Universalreligion, og for Kaptajn Winstanley vilde det være en Lykke, hvis der hændte mig noget. Min Død vilde gøre ham til Herre over Abbediet og Godset paa Livstid.«

Hun strejfede omkring, indtil hun naaede den aabne Strand; her opdagede hun en nydelig lille Havn, omgiven af pyntelige Huse, lidt længere derfra to, tre hvide Villaer og beherskende hele Landskabet en smuk, gammel Borg med Volde, Grave, Vindebro og alt øvrigt Tilbehør.

Det var Mount Orgueil, det Slot, i hvilket Carl Stuart tilbragte en kort Periode af sit Liv. Nora gik op ad den stejle Sti, der førte op til Hovedindgangen, og videre, indtil hun kom til et Brystværn, der førte ud til den skinnende Sø. Udsigten var prægtig og lønnede magelig Umagen ved Opstigningen. Langt borte i Taagen kunde man skimte Constance-Domkirkens Taarne, Øerne i Kanalen laa som grønne Pletter i det blaa Vand, under hende skinnede det gule Sand i Solen, medens Himlens vekslende Farver afspejlede sig i Smaabølgerne, som rullede ind over den lave Strand.

»Det vilde ikke være saa galt at bo her,« sagde hun til Argus — »hvis —«

Hun hvilede med sin ene Arm paa Brystværnet, den anden lagde hun om Halsen paa Hunden, som stod med Forpoterne paa Brystværnet og saa sig nysgerrigt om. Hvis! Det var et betydningsfuldt »Hvis«! Det betød Kærlighed og Lykke; hele Noras lille Verden.

Hun stod længe her og nød det skønne Syn. Hun syntes, hun havde intet at haste efter. Til sidst blev hun dog bange for, at hun behandlede Miss Skipwith altfor uforskammet, hun vendte derfor om og spurgte sig for i et Hus om den nærmeste Vej til *Les Tourelles*.

Den nærmeste Vej var en ganske anden end den, hun havde gaaet, og efter en Times Forløb naaede hun tilbage til det gamle Hus. Hun tog i Porten, som viste sig at være aaben, og gik ind. Da selv en meget nøjsom Tyv vilde have ondt ved at finde noget, som det var Umagen værd at tage med sig fra *Les Tourelles*, var det kun sjældent, at Laase og Slaaer bleve benyttede. Miss Skipwith sad og læste i sin Daglistue, den persiske Kat døsede paa en Pude ved Siden af hende, paa et Bord stod en sort Lerthepotte og nogle Kopper, Resten af Bordet var bedækket med Bøger. Af Kaptajn Winstanley saas ikke Spor.

»Det er vist blevet noget sent,« sagde Nora undskyldende.

Hun følte en Slags medlidende Respekt for Miss Skipwith, hvem hun betragtede som en uskadelig sindssyg.

»Ja, Miss Tempest, at det er sent, er et Faktum, som ikke lader sig benægte,« svarede Miss Skipwith uden at se op fra sin Bog, »men da Tiden aldrig falder mig lang, har jeg ikke bemærket Deres Fraværelse. Deres Stedfader er gaaet ned i Klubben i St. Helier for at træffe gamle bekendte. Vil De have en Kop The?«

Da Nora svarede, at hun gerne vilde have en Kop, skænkede Miss Skipwith for hende en slap, tynd Vædske, imod hvilken Nora indvendigt protesterede. Hun besluttede hemmeligt at skaffe sig noget ordentlig The og at gøre sig gode Venner med Doddery for at faa hende til at lave den.

Nora bøjede sig ned over Lænestolen og forsøgte at indlede et nærmere Bekendtskab med Katten. Det var et alvorligt, filosofisk anlagt Dyr, der ikke syntes at sætte videre Pris paa at gøre ny Bekendtskaber. Hun overlod den derfor snart til dens egne Betragtninger paa den broderede Pude, som var en Relikvie fra de Dage, da Miss Skipwith havde bortødslet sin kostbare Tid paa noget saa kvindagtigt som Broderi og andet Haandarbejde.

Da det snart efter var blevet mørkt, gik Nora op paa sit Værelse og var saaledes saa heldig at undgaa Kaptajnen, som kom hjem Klokken ti. Hun var desuden træt efter Rejsen, den lange Spaseretur og de sidste Dages Anstrengelser og Sindsbevægelser. Hun satte Lyset paa Toiletbordet og saa sig om i det tomme, uhyggelige Værelse. Hun var til Mode, som om hun drømte. Alt var nyt, uhyggeligt og ukomfortabelt, her var ikke Spor af Erstatning for hendes smukke, hyggelige Værelse hjemme paa Abbediet, det var som Nat mod Dag.

»Og her skal jeg bo — maaske i seks Aar, indtil jeg bliver myndig!« tænkte hun. »Det bliver frygteligt!«

Hun gik til Sengs, og trods de ny, mindre glædelige Forhold, fik hun dog en udmærket og lang Søvn. Hun drømte, at hun vandrede paa Brystværnet ved Mount Orgueil med Carl Stuart; men den kongelige Flygtning havde Roderick Vawdrys Ansigt, og den Haand, som trykkede hendes, da de stod i Solskinnet og saa ud over Vandet, var Barndomsvennens trofaste Haand.

Da hun mellem otte og ni om Morgenen gik ned ad Trapperne, saa hun Miss Skipwith spasere frem og tilbage paa Terrassen udenfor Daglistue-

vinduerne, grublende over nogle Noter, hun havde nedskrevet.

»Deres Stedfader er rejst for en halv Time siden, min kære Pige,« sagde den gamle Dame. »Det gjorde ham ondt, at han maatte rejse uden at sige Dem Farvel.«

(Fortsættes).

Fra Hønsegaarden.

»Grevinden«.

Grevinden«, som jeg kaldte hende, var en sjælden smuk, sort og hvidspættet Høne — slank og nydelig. Naar den gik, satte den gratiøst de smaa sirlige Fødder udad paa Jorden. — Den traadte aldrig i en Vandpyt eller i Snavs, men valgte de tørre og rene Steder at gaa paa.

Gik jeg over Gaarden, havde jeg straks den øvrige Hønseflok i Hælene paa mig; men den holdt paa sin Værdighed, den blev staaende i en Krog og skrabede med Foden, uden saa meget som at værdige mig et Blik; det saa ud, som om den gik ud paa at vise mig, hvor ligegyldig jeg var den.

Jeg har aldrig kunnet begribe, hvad den egentlig levede af, for naar jeg fodrede de andre Høns, var den aldrig med, ligesom den heller aldrig sov i Hønsehuset, men valgte sig en Plads oppe paa Høstænget.

Det morede mig at iagttage den, og jeg fulgte ofte efter den, men til ingen Nytte; thi næppe opdagede den, jeg var i Nærheden, før den vendte sig fornærmet om, saa et Øjeblik uforskammet paa mig og gik saa med lange, sirlige Skridt videre, idet den svansede endnu mere end sædvanlig med Halen og gav en Lyd fra sig, der udmærket godt kunde tages for en haanlig Latter.

Saa var »Grevinden« i længere Tid forsvunden, og jeg tænkte, at hun maaske i et Anfald af Højhedsvanvid havde taget sig af Dage; men pludselig en Dag kom den gravitetisk spaserende over Gaarden, og lige i Hælene paa den løb — en Kylling, — én eneste lille rund, rødgul Kylling.

Det undrede mig for Resten slet ikke, at den — stik imod Skik og Brug — kun havde lagt sig paa ét Æg; hvor var det muligt, at en Grevinde kunde overkomme mere; men at den i det Hele taget vilde nedværdige sig til at ruge, det var mig en Gaade. Den spaserede Gaarden et Par Gange rundt som for at præsentere sin førstefødte, derpaa forsvandt den ud af den Port, hvorfra den var kommen.

Det var saa nydeligt et Syn at se denne smukke, sirlige Høne og denne rene Æggeblomme, som trillede bagefter, at jeg skyndte mig ud for at se det endnu en Gang; men næppe saa den mig, før den bøjede sig ned over Æggeblommen og — ganske sagte — klukkede noget til den, hvorpaa de begge to forsvandt ind i en Rugmark, hvis Aks Vinden ganske sagte bevægede op og ned, saa det saa ud, som om de uophørlig bukkede og skrabede for mig, som vilde de sige: »Gud bevares! Det gør os forfærdelig ondt, at vi ikke kan lade Dem følge med; men det er desværre aldeles umuligt.«

Grevinden havde imidlertid slet ikke Glæde af sin Kylling; den havde desværre ikke arvet hendes fine Manerer, men havde, da den blev større, en vis Forkærlighed for at blande sig med de andre Høns. Hun gjorde nogle forgæves Forsøg paa at faa den til at indse det nedværdigende i saaledes at mænge sig med Pakket, men da det intet frugtede, opgav hun sit vanartede Barn og blev efter dette om muligt endnu mere fornem. Det maa jo heller ikke være rart for en Grevinde at se sit eneste Barn vanarte. Da Vinteren kom, fandt man den en Dag liggende død paa Høstænget; der var den sultet ihjel. Lige til det sidste var den bleven sin Anskuelse tro:

»Hellere dø end blande sig med Pakket!«

Tulle.

Hendes Barn var imidlertid vokset til og var blevet en lille tyk, lavbenet Kylling, med lange Bukser. Af Farve skulde den vel egentlig være hvid, hvad der dog var meget vanskeligt at bestemme, da den altid var forfærdelig snavset. Den hed »Tulle«, og Navnet passede godt, da der var noget vist gemytligt over den, naar den i kort Trav »jollede« af Sted med Bukserne hængende ned om Hælene. Tulle og jeg havde sluttet et uopløseligt Venskab, og det var gaaet til paa følgende Maade: Som vi véd, holdt dens Moder strængt paa, at den ikke blandede sig med de andre Høns; men — som det altid gaar her i Verden — det, som strængest forbydes os, har vi allermest Lyst til, dens Besøg i Hønsegaarden blev — trods de Knubs og Stød, hvormed den ubudne Gæst blev modtaget — hyppigere og hyppigere, indtil det tilsidst gik saavidt, at Moderen ikke mere vilde kendes ved sit vanartede Barn.

Nu saa det først for Alvor galt ud for Tulle; den var for lille til selv at kunne sørge for Føden, og det var umuligt for den at faa noget hos de andre. De knubsede og stødte den, de trængte den tilbage, hakkede og forfulgte den, og havde den lille, forsultne Stakkel endelig en Gang faaet snuppet sig et eneste Korn, maatte den bøde haardt; ja, selv de Høns, som ellers laa i haardnakket Kamp med hinanden, glemte ved denne Lejlighed alt Fjendskab og Had for med forenede Kræfter at udelukke og forfølge denne lille, forsultne Stakkel. — Saadan gaar det altid, naar man ikke er kendt med dem, som har Magten.

Jeg havde ofte besluttet at tage mig af dette lille, forhakkede, afmagrede og forskræmte Dyr; men naar det endelig efter lang Tids Jagt, som gik over Stok og Sten, Vandpytter og Møddinger, var lykkedes mig at faa Haanden omkring den, endte det altid med, at den smuttede fra mig; jeg faldt paa Næsen, og mit eneste Udbytte var nogle smaa afrevne Halefjer. Endelig en Dag fandt jeg den i Hestestalden med et blødende Saar i Hovedet og saa udmattet, at den med Lethed lod sig fange efter en kort Jagt. Den hakkede straks min Finger til Blods, saa slog jeg den, saa hakkede den igen, og jeg slog igen, og det blev vi ved med, indtil den erkendte min Overmagt og rolig fandt sig i sin Skæbne.

Jeg fyldte nu Haanden med Korn og holdt det hen for den, og den, der var forfærdelig udhungret, huggede i sig, det bedste den kunde; da det paa denne Maade var gaaet op for den, at jeg mente den det godt, lod den mig rolig vaske Saaret og smøre lidt Salve paa.

Fra det Øjeblik var det, at Tulle og jeg sluttede et gensidigt Venskab, som efterhaanden udviklede sig til det utroligste. Den var i Hælene paa mig, hvor jeg gik og stod, og spiste kun af min Haand. En Dag, da jeg sad og spiste min Mellemmad med den paa Skødet, fløj den op paa min Skulder og tog en Bid af mit Smørrebrød, som jeg lige førte til Munden. Det vakte megen Munterhed hos dem, der saa det, og nu blev det til et Kunststykke, som skulde vises frem, hver Gang Tulle skulde beses.

Den glemte aldrig sin Barndom, og den havde en vis Afsky og Rædsel for hele Hønseflokken; men hver Gang en af Hønsene vilde hakke eller knubse den, søgte den straks Tilflugt hos mig, og naar jeg ikke var til Stede, skal det have været ligefrem rørende at se paa, hvorledes den benede af, det bedste den kunde, hen til Bryggerset, hvorfra jeg plejede at komme.

Tulle havde naturligvis mange Forrettigheder, saaledes fik den Lov at komme ind i Haven, medens de andre maatte nøjes med gennem Tremmerne i Laagen at kigge ind til dette forjættede Land. Der lærte den hurtigt at fange Fluer og andre Insekter, at hvile sig i det bløde Græs og under de tætte Buskadser, at søge Skygge, naar Solen var for brændende, eller Læ, naar det regnede.

Men trods dette velsignede Friluftsliv glemte den dog aldrig sin Velgører; den lærte at kende min Stemme og min Gang, og hørte den mig komme, ilede den mig i Møde, selv om den var paa Jagt efter den fedeste Flue. Saa spaserede vi to rundt i Haven, jeg med et Hækletøj eller en Bog, den trippende og asende af al Magt for at vinde med, altid ved Siden af mig for at kunne kigge op til mig. Satte jeg mig paa en Bænk med min Bog i Haanden, fløj den op paa min Skulder, og der blev den siddende lige saa længe, som jeg paa Bænken. Den bildte sig vist ind, at den læste med, det lille Fæhovede.

Der var ingen, som vilde tro mig, naar jeg sagde, at Tulle kendte min Stemme, førend de havde løbet hele Haven rundt og forgæves kaldt paa den. Jeg stillede mig da i en af Gangene, kaldte en eneste Gang, og straks efter hørte man smaa, hurtige, trippende Skridt og saa den komme rokkende hen imod mig i strakt Karrière. Der var heller ingen, som vilde tro, at intet formaaede at lokke Tulle fra min Side, før de forgæves havde forsøgt paa det ved Hjælp baade af Korn, Brød og Osteskorper.

Der var kun en Ting, som Tulle og jeg vare uenige om, og det var om, hvorvidt en velopdragen Kylling egentlig burde være renlig eller ej. Se, Tulle mente nu Nej, jeg var derimod af den modsatte Mening. Kunde jeg se mit Snit, hældte jeg gerne en lille Spand Vand over den; men saa kunde man ogsaa se et Syn, der ikke var til at udholde for Latter, for, efter at den havde rystet sig og udsendt en uhyre Straalekrands af Draaber, ilede den til det mest støvede Sted, ja sommetider endog til Møddingen, sparkede og sparkede med en Energi og Udholdenhed, som var en bedre Sag værdig, sparkede bagud og sparkede til Siden, saa Støv og Snavs stod den om Ørerne, og holdt ikke op, før den selv syntes, at den igen var blevet tilstrækkelig snavset. Saa var den jo meget kær, naar den derpaa triumferende som et uartigt Barn kom hen til mig, og den saa' saa latterlig hjælpeløs ud med sine forpjuskede Fjer og Bukser, at jeg aldrig kunde skænde, men maatte bøje mig ned og kæle for den, — kunde den saa, idet jeg bøjede mig, se Lejlighed til at hoppe op paa min Skulder lige saa vaad og snavset, som den var, syntes den først, at den havde gengældt mig Douchen; men tog jeg Haanden op for at støde den ned, — — ja, saa puttede den det lille Hoved ind til min Kind, og saa nænnede jeg det ikke. Nej! Tulle og jeg kunde aldrig for Alvor blive Uvenner.

Alting har en Ende; mit Ophold paa Landet ogsaa, og jeg maatte tage Afsked med Tulle. For sidste Gang hørte jeg de smaa, trippende Skridt, for sidste Gang puttede den sit lille Hoved ind til min Kind, og jeg følte, at dette lille Dyr havde taget en Plads i mit Hjerte. — Ja, det lyder jo fast utroligt, og dog, Tulle har eksisteret, og jeg har oplevet det.

Da jeg et Aars Tid efter saa Tulle igen, var den bleven en voksen Høne. Den kendte mig ikke mere; men jeg havde den Tilfredsstillelse, at den aldeles ikke var tam over for andre heller; den havde været saa underlig sky, siden jeg var rejst, den havde sine Særheder, sagde de, f. Eks. vilde den nu partout lægge sine Æg i Bryggerset, og da den var Gaardens bedste Æggehøne, lod man den faa sin Vilje. Den holdt sig som før borte fra de andre Høns og holdt mest af at opholde sig alene i Staldene.

En Gang imellem, naar jeg saa den rokke over Gaarden, kaldte jeg paa den, og det var da som om der var noget, den mindedes; den standsede,

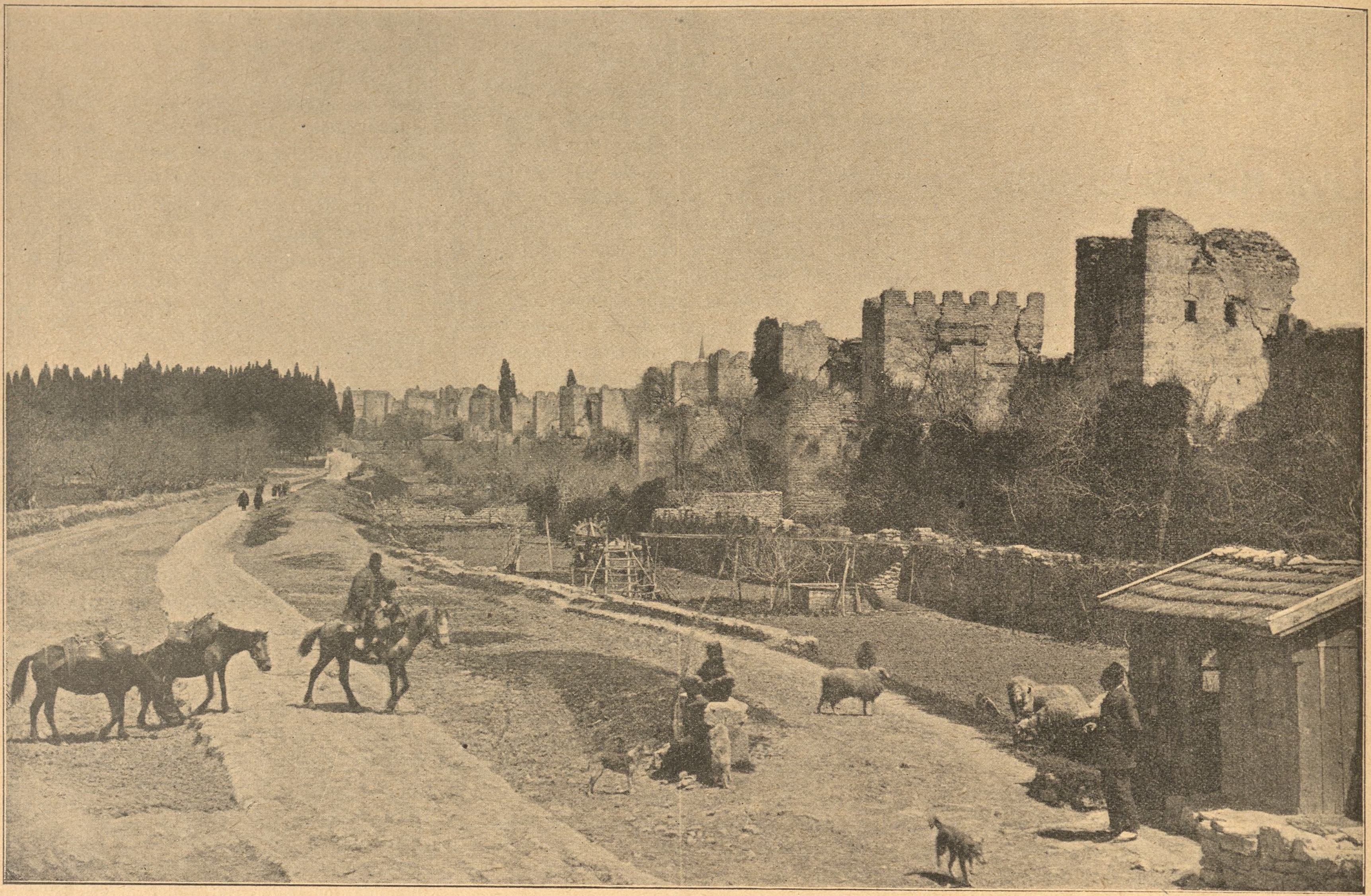

Konstantinopels gamle Mure mod Vestsiden.

Fra Konstantinopel. Slottet „Ferskvandskiosken“ i Skutari.

i hvert Fald og vendte sig om, men den gjorde aldrig Mine til at kende mig. Det vilde vel ogsaa have været for meget forlangt. — — —

Tulle blev næppe to Aar gammel. Ligesaa mærkværdigt, som dens Liv havde været, ligesaa ualmindelig var dens Død. Den skulde jo altid rode og grise, altid have sin Næse alle andre Steder, end den burde, og saaledes skulde den en Dag ind for at se, hvorledes der saa ud i Svinestien; derpaa maatte den hoppe op paa Truget for at se, hvad saadanne Dyr egentlig levede af; men der var glat, den gled, faldt ned i Truget, — og der blev den ynkeligen ædt op af to store, fede Svin.

Anna Petersen.

ligt krogede Gader, hvor Haandværkere af enhver Art i aabne Boder nok saa flittigt udøver deres Profession. Et enkelt Kaffehus hist og her, eller et Spisehus med Komfuret ud til Gaden, afbryder Bodernes Ensformighed. Men trods al denne Varernes Rigdom gør Stambul dog efter europæisk Opfattelse et underligt fattigt og trist Indtryk. Thi baade Udsalgssteder og Vaaningshuse er ganske blottede for Vestens Tilbøjelighed til at skilte med Rigdommene.

Det samme Forhold gør sig iøvrigt ogsaa gældende ovre i Galata, Konstantinopels egentlige Forretningsby. Man kan dér finde store, rige Firmaer installerede i ganske tarvelige Huse i de løjerligste, fattige Gader. Et stort, pragtfuldt Palads indeholder Kontorer for Banque Ottomane og det kejserlige Tobaksmonopol, men Børsen er uanselig, Crédit Lyonnais' Kontor næsten lurvet. Eller træd ind i en af de største Skibsprovianteringsforretninger i en lille mørk Butik ganske uden Vindusudstilling, men med Lagerrum, der indeholder alt muligt, hvad de forskellige Nationers Smag forlanger, og den lange Udelukkelse fra Kunstnydelser har gjort Frankerne der ganske uimodtagelige for gode offentlige Forlystelser. De tjener deres gode Underhold, men fører en underlig eksklusiv Tilværelse, aldrig assimilerende sig med Landets Indbyggere, bevarende til det yderste deres Nationatitetsfølelse, der styrkes og opretholdes gennem Legationernes netop i Konstantinopel særlig fremskudte Stilling. Naar man ser disse vidtstrakte, isolerede Palæer, som rummer de forskellige Ambassadører, forstaar man Betydningen af Eksterritorialitetsretten paa en helt anden Maade, end naar en fremmed Gesandt i Kjøbenhavn bebor en pæn første Sal.

Om noget skarpt Tilsyn med fremmede synes der fra tyrkisk Side aldeles ikke at være Tale. Uden Bagage lander man, hvor man vil; med Bagage passerer man et Toldeftersyn, der, selv uden Bestikkelse, er meget facilt, og paa det Hotel, man vælger, spørger ingen efter Navn, kun efter Betaling. Intet Sted forlanges der Forevisning af Pas. Dette fortjener at fremhæves overfor den i Kjøbenhavn residerende tyrkiske Konsuls Erklæringer om, at det

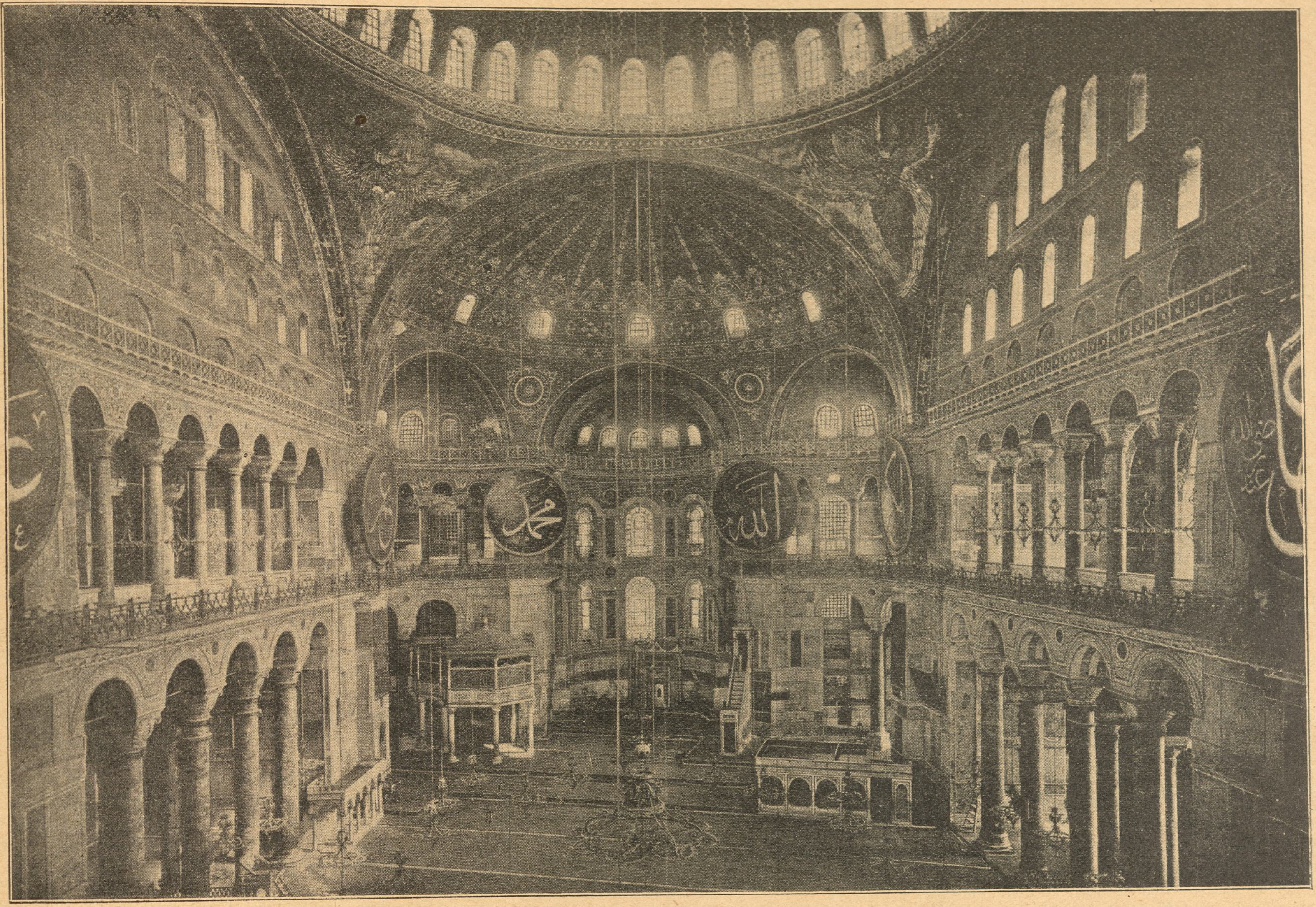

Fra Konstantinopel. Det Indre af Sophia-Moskeen.

Med Orientbaaden.

VI.

Kun nogle faa vejledende Bemærkninger om de vedføjede Billeder.

Alle Motiverne ere fra Stambul, netop fra de Steder, der var Centrum i det gamle Byzans. Og Stambul er just Stedet, hvor man skal søge de skønneste og mest karakteristiske Bygningsværker i den tyrkiske Stil. Dog tro man blot ikke derfor, at der er Mangel paa store og smukke Bygninger, som vilde passe godt ind i enhver europæisk By. Men Stambul raader tillige over vidtstrakte Købmands- og Haandværkerkvarterer — af den største Interesse. Der er saaledes den saakaldte »store Bazar«, en Uendelighed af smalle, dels overdækkede, dels aabne Passager, hvor der findes Udsalg af Alverdens Herligheder, ligefra de gemeneste europæiske Fabriksvarer til de skønneste haandforarbejdede tyrkiske Genstande. Omkring denne Bazar grupperer sig en Vrimmel af underingenlunde til ublu Priser. Kun i Galatas Hovedgade findes der hist og her Butiker med Tilløb til vesteuropæisk Indretning, store Spejlglasruder med vel ordnede Udstillinger.

Først Pera og da især dens Hovedgade har fuldt ud europæiske Butiker og europæisk Dagdriveri i Strøgtiden, dog paa en behagelig Maade blandet med de fremmede Elementer, der søger hid fra de tyrkiske Bydele. I Virkeligheden fører Frankerne i denne store, skønne og livlige By en ret trist Tilværelse, om de da ikke kan føle sig fuldt ud tilfredsstillede ved Hjemmenes Hygge og nogen Familieomgang. Thi de offentlige Forlystelser er kun faa og tarvelige. Et fransk eller italiensk Operetteselskab, fra Tid til anden nogle anden Rangs Beridere og en Variété, hvis Personale aldeles ikke har nogen Rang, men hvis Præstationer desuagtet nydes i fuldt Alvor af Tilskuerne i de dyre, lukkede Loger. Gode Selskaber af Skuespillere eller Artister finder sjældent Vej til Konstantinopel; Sarah Bernhardt har en Gang været der, men erklærede, at det var den magreste Plads, hun nogensinde havde hjemsøgt. Det er, som om er nødvendigt at lade Pas visere hos ham. Maaske har Konsulen virkelig sine Instrukser i saa Henseende; men det tør i saa Fald antages, at det vigtigste ved denne Ceremoni er Stempelafgiftens Erlæggelse. Thi i Tyrkiet stemples alt lige til løse Kvitteringer og Variétéprogrammer.

To Forhold er særlig iøjnefaldende i Konstantinopel: den livlige Gadehandel og de mange løsgaaende Hunde. Alt muligt forhandles paa Gaderne og i alle Gader; men særlig i forskellige af Galatas Stræder handles der efter en saadan Maalestok, at en Fodgænger næppe kan bane sig Vej midt ad Kørebanen mellem de overalt udstillede Varer. Da mange af disse er Fødevarer, og da alt Affald efterlades paa Stedet uden nogen Sinde at skaffes bort, roder man naturligvis i et slemt Ælte.

Dette vilde være endnu forfærdeligere, om ikke Hundene var der. Men de findes saa mandstærke og saa forsultne, at alt, hvad der overhovedet kan males mellem Tænder, forsvinder i dem. Om Race kan der jo ikke godt være Tale, men der er udbredt et eget ensartet Præg over disse Køtere, der besørge Byens Renovation. I store Klynger ligge de Dagen

igennem og sole sig i Kroge eller midt paa Fortovene, hvor ingen forulæmper dem. Henad Aften, naar Færdselen tager af, komme de paa Benene og dele Gadens Affald og de Levninger, der kastes ud fra Husene. Kun i Pera ser man Mennesker bistaa Hundene i deres renoverende Virksomhed.

Som Hundene raade paa Gaderne, raade Kattene i Gaardene; og der er mange af dem. Dog synes de i langt højere Grad end hine at være Genstand for Beboernes venlige Følelser. Et meget almindeligt Syn er det at se en Tyrker, en Græker eller Armenier siddende ved sit Arbejde med en Kat nok saa fortroligt balancerende paa Skulderen.

Et fortjener endnu at fremhæves fra Konstantinopels Gadeliv. Det antages ganske almindeligt, at Byen flyder over af skønne Kvinder, men at disse paa Grund af Indespærring eller Tilsløring ikke ses. Sandheden er, at Indespærringens Tid for de fleste tyrkiske Huses Vedkommende er forbi, at Tilsløringen ikke er tættere end hos mange evropæiske Kvinder, men at Skønhed er en sjælden Vare, og at navnlig Gangen hos de fleste tyrkiske Damer er ganske uden Ynde. De tage sig bedst ud i deres Vogne, naar de mageligt henslængte dampe paa en Cigaret.

C.

Et Liv.

En sand Historie fra Spansk-Amerika.

Ved A. B.

Førend Oberst B. kom til Beekcliffe, bleve vi underettede om, at han var aldeles uovertræffelig som »sandfærdig« Historie - Fortæller. Og hvorfor ikke? Tre Kriges Helt — en Mand, som havde deltaget i forskellig, farefuld Tjeneste, særlig i Spansk-Amerika — en Skam, dersom hans Erfaringer ikke kunde forsyne os med et eller to virkeligt oplevede Eventyr.

Den første Aften, vi fik den høje, prægtige gamle Herre en Timestid for os selv ved den hyggelige Arne i Bibliotheket, anmodede vi ham om en Historie. Han saa paa Moder med et Smil.

»Mærkeligt nok, Lonah,« sagde han, »hændte der noget ved Thebordet, hvorved jeg kom i Tanker om en af de mærkeligste Hændelser i mit Liv, og jeg forsikrer, at jeg ikke i mange Aar har tænkt paa den.«

Straks efter, at han i Følge gammel Vane havde bredt sit Silke - Lommetørklæde ud over det ene Knæ, begyndte han:

»Ja, I maa vide, jeg var den Gang en ung Knøs, i det højeste omkring ved 22—23 Aar, og jeg kan fortælle jer Drenge, at jeg var meget stolt af min første diplomatiske Udsendelse. Det var ganske vist ikke til noget videre stort Virkefelt, jeg blev kaldet, men jeg følte mig til Mode, som om en hel Nations Velfærd hvilede paa mig. Det er ikke nødvendigt at nævne Navnet paa den sydamerikanske Station, til hvilken jeg blev udsendt; men, det er tilstrækkeligt at sige, at den af Mennesker rummede alle Elementer, gode og daarlige, som findes paa den Slags syd-amerikanske Stationer. Der var den spanske Gesandts luksuriøse Rigdomsudfoldelse paa den ene Side og de farvedes vilde og utæmmede Liv paa den anden. Der var desuden al den Pragt og Yppighed, som en tropisk Plantevækst frembyder, og der var Skove, overfyldte af Fugle med den smukkeste Fjerbeklædning og Skorpioner af den mest giftige Art. Der var et stort Torv, hvor Musikkorpset spillede, og hvor Damerne i Kniplings-Mantiller og elegante Toiletter, med Roser i Haaret, kom ud om Aftenen for at spasere eller drive omkring og pludre med bekendte, spise Is, drikke Sorbet og Limonade. Der var ogsaa et net, lille Theater og et offentligt Ballokale og en eller to Klubber og — ja, en Knøs som jeg kunde jo let finde, at alt er behageligt, smukt og komfortabelt, naar man bliver feteret i en mindre Selskabskreds. Maaske havde jeg fundet mine Pligter temmelig lette og Fornøjelserne fortræffelige — om ikke al denne Herlighed pludselig havde faaet en Ende.

Vort Guvernement og det sydamerikanske havde haft et lille Sammenstød, og Telegrammer, Breve og alle Slags forstyrrende Sager strømmede indover mig. Et af vore Skibe vare komme i en temmelig ubehagelig Situation, og som Konsul havde jeg at bevæge mig rundt omkring og prøve at tænke en lille Smule mere, end jeg nogensinde havde lært i Skolen.

Imidlertid havde min Onkel, som var bleven gammel i Diplomatiets Tjeneste, bibragt mig saa gode Forudsætninger og uddannet mig saaledes, at jeg ikke begik nogen alvorligere Fejl. Den store Vanskelighed laa i den Kendsgerning, at de farvede, der levede omkring paa Højdedragene, vare modne til en af disse Revolutioner, som, frygtelige i Ordets egentlige Betydning, er almindelige Begivenheder i de Egne. Manden, som opmuntrede dem — selvfølgelig saa hemmeligt som muligt — til at skride til Handling og dette paa en Tid, da det var Guvernementet meget magtpaaliggende at holde Fred, var en Fyr, som jeg aldrig har kunnet lide.

Han havde Kastillianerblod i sine Aarer; men det var blandet med det værste Indianerblod, som findes i dette Land, og denne Kendsgerning, at han var tilstrækkeligt dannet til at holde sig for sig selv blandt de spanske og amerikanske Officerer og ligeledes kendte Selskabslivet tilstrækkeligt til at optræde som Gentleman, naar han skøttede derom, det gjorde det vanskeligt at tage Afstand fra ham. Ved Siden af dette var han kendt som en brutal, grusom, hævngerrig og begærlig Person, men ogsaa for, at han havde en vidunderlig Magt over de indfødte og en Del af Regimentstropperne.

Jeg kan ikke fortælle, hvorledes det gik til, da jeg ikke tror, der i det hele taget er nogen, som ved Besked derom; men en varm og stille Nat, uden nogen anede det, brød Opstanden løs. Salmendos havde arrangeret det hele saa godt, at Revolutionen allerede før Morgen var i god Fremgang, og han gik saa hurtigt til Værks, at inden næste Solnedgang havde det gamle Parti maattet vige Pladsen for et nyt med Salmendos som »Præsident«.

Dette har kun saa meget at gøre med min Historie, som det forklarer, hvorfor jeg var tvungen af diplomatiske Grunde til at have noget at gøre med en Mand, som jeg foragtede og gyste tilbage for, og som, saasnart han var kommen til Magten, satte sig op mod alt det bestaaende og gav sine Befalinger baade tilhøjre og tilvenstre, fuldstændig som en tyrkisk Sultan. Mangen stakkels Fyr, som kun havde gjort sig skyldig i dette, at han havde gjort sin Pligt, maatte vandre i Fængslet, og ud af mangt et Hjem bleve værgeløse Kvinder og Børn udrevne.

Imidlertid førte jeg mine Underhandlinger paa en Maade, som mærkeligt nok indgav ham den Tro, at al Fare var forbi, og jeg husker, at jeg, da jeg efter en trættende tre Timers Kontordag passerede Torvet, undrede mig over, at jeg ikke allerede var udset til at være Minister i Peru. I se, at jeg ikke havde Forstand nok til at indse, at det kun var paa Grund af særdeles Held, at det var lykkedes mig at ordne alt paa bedste Maade.

Jeg syntes, at Torvet saa' saa mørkt og skæbnesvangert ud. I Sandhed, hele Byens Udseende syntes at have faaet et ligefrem spøgelseagtigt Udseende. Da jeg naaede mit eget Kvarter, kom min spanske Tjener mig i Møde, med et Ansigt, der tydede paa, at der var noget usædvanligt i Gære.

»Naa, Pedro«, spurgte jeg, »hvad er der i Vejen?«

Havde jeg ikke hørt det? Aa, det var ganske frygteligt! Trehundrede Mand skulde skydes ned næste Dag paa Torvet foran Præsidentens Bolig. Og hvorfor? Paa Grund af Ulydighed mod nogle af hans foragtelige, lunefulde og uretfærdige Befalinger. Den stakkels, nedbøjede Pedro gik ud for endnu en sidste Gang at tale med de af hans ulykkelige Venner, der var blandt de dødsdømte Mænd.

Jeg tilbragte den Nat med at gaa omkring til de Embedsmænd, som jeg, uden at støde an imod Etiketten, kunde besøge, idet jeg opfordrede dem til at gøre deres Indflydelse gældende, for at Staklerne kunde blive frelste fra en lige saa uværdig som ufortjent Død. Som sædvanlig var der nogle, der frygtede for Salmendos, andre, der hørte til hans Smigrere og Beundrer, og jeg fik snart Øjnene op for, at de selv frygtede for deres Liv.

Nej, jeg skal aldrig forglemme den Nat eller Morgen. Selvfølgelig lukkede jeg ikke et Øje. Jeg havde lagt en Plan, og ved Morgengry stod jeg op, klædte mig paa og begav mig til Torvepladsen. Alle Forberedelserne til Fuldbyrdelsen af Rædselsdaaden vare gjorte; men jeg skyndte mig forbi og forlangte, næsten befalede, ved Indgangen til Slotsgaarden at blive fremstillet for Salmendos.

Ti Minutter senere blev jeg ført ind i hans Sovekammer med en vis Højtidelighed. Han laa paa en Sofa og røg. Jeg kan se ham endnu — det haanlige, grusomme, indhyllede Ansigt, den mægtige Skikkelse, Blikket fuldt af trodsig Triumf og Magt, som havde borttaget alt, hvad der før hos ham mindede om Gentleman'en.

Vi begyndte vor Samtale om Sagen, som denne var. Som I kunne forstaa, havde jeg som de forenede Staters Konsul at belægge mine Ord. Mens vi talte, nærmede Lyden af trampende Fødder sig. Jeg gik hen til Vinduet i Tavshed. Det Syn glemmer jeg aldrig. Foran Slottet havde man opstillet de trehundrede Mand — der ikke vidste, hvad ondt de havde gjort — som nu skulde nedskydes af de lige overfor opstillede Soldater, der var udkommanderede til at udføre denne Skændselsdaad. Blandt de dødsdømte genkendte jeg adskillige, som var overordentlig fredelige og brave Mænd, flere med Familie, og som øjensynlig ikke havde ventet, at deres Tilværelse skulde ende paa saa brat en Maade. Jeg hørte Salmendo's Trin nærved mig og saa ham pludselig ved min Side.

»De har talt meget smukt,« sagde han med et irriterende Smil, »men jeg kan ikke opfylde Deres Ønske. Disse Hunde maa føle min Magt. Imidlertid« — han søgte at imponere mig med sin Myndighed — »vil jeg til Gengæld for Deres gode Vilje tilstaa Dem en Gunst, Senor.«

Han ringede med en Sølvklokke, og da hans Adjudant traadte ind, sagde han til ham:

»Befal Officeren, at han ikke skal fuldbyrde Eksekusionen, før jeg hænger dette Flag ud af Vinduet.«

Adjudanten trak sig tilbage, og Salmendos fortsatte:

»Jeg giver Dem Tilladelse til at udvælge en Mand af disse Rækker, og jeg vil spare hans Liv. Jeg ønsker at se, Senor, hvorledes Deres Valg vil være ved saadan en Lejlighed.«

Han lo igen. Jeg forstod, at det var et Forsøg paa at imponere mig, og jeg vidste ogsaa, at han holdt af at være teatralsk, saa jeg følte Lysten til at kvæle Latteren i ham. Jeg skyndte mig imidlertid ud saa hurtigt, jeg kunde.

Kun ét Liv kunde frelses, men hvad betød det ikke? Haab, Glæde og Lykke for en hel Familie!

Jeg overskuede Rækkerne af de blege, foroverbøjede Mænd med en Følelse, som jeg aldrig vil kunne beskrive. Deres Øjne vendte sig mod mig — bønfaldende og medynksvækkende.

O, I kunne ikke tro, hvad jeg følte ved Tanken om kun at kunne frelse én af de mange. Hvad der ledede mit Valg, véd jeg ikke og kan heller ikke sige det nu.

Der stod en ung Mand tredje eller fjerde i den sjette Række, og hans Ansigt — magert og blegt, men roligt — var bøjet forover, og han bevægede sig kun ganske lidt, da jeg passerede ham. Jeg tøvede et Øjeblik. Da lagde jeg Haanden paa hans Skulder. »Kom med mig,« sagde jeg. »Salmendos ønsker at tale med Dem.«

Han studsede, Blodet fo'r ham op i Ansigtet. Hvad enten det var af Frygt eller Haab, skal jeg ikke kunne sige; men da han fjernede sig fra det sørgelige Kompagni, saa' han med et sløvt Blik først paa Salmendos Adjudant, da paa mig og fulgte saa roligt med.

Om Salmendos i den foregaaende Uge havde overanstrængt sig ved Forberedelserne til Revolutionen, eller han virkelig var syg, er ikke godt at sige; men det er en Kendsgerning, at, da jeg fremførte min »frie« Fange i hans Nærværelse, saa' han kun paa ham paa en dorsk og dvask Maade og faldt derpaa straks hen i hæftige Krampetrækninger.

Flaget, som han skulde have viftet med til Signal, var fast indesluttet i hans højre Haand, og jeg tog ikke i Betænkning at borttage det og omhyggelig skjule det, før Lægen kom til Stede. I fulde to Timer hang hans Liv i en Traad. Og udenfor stod Mændene og ventede Døden.«

Den kære, gamle Oberst standsede og lagde sit Silkelommetørklæde sammen.

»Der er ingen Grund til at forhale Beretningen med en detailleret Beskrivelse af hans Dødskamp, — kort og godt: Salmendos døde inden Solnedgang. Først da fik jeg at vide, at den unge Mand, jeg havde frelst, var Sønnen af hans tidligere Foresatte — den eneste, han nogen Sinde havde omfattet med Sympati — og det var mig straks klart, at Rystelsen ved et Gensyn under slige Forhold havde dræbt ham. Han havde ikke anet, at denne Knøs var i disse Rækker. Det var denne unge Mands Fader, som havde vist ham al mulig Omsorg og Hjælp i hans Barndom; og I kunne for-

staa, hvad selv saadan en Skurk maatte have følt, hvis hans Ordre var bleven udført. Lad mig ikke glemme at fortælle, at den gule Feber havde faaet Tag i mig, og at jeg i besvimet Tilstand blev ført til min Bolig, forinden Salmendos døde. Da jeg atter kom til Bevidsthed, saa' jeg Pedro og en fremmed, som syntes mig bekendt, staa bøjede over min Seng.

Jeg blev ikke helt rask før efter Ugers Forløb; men i den Tid fik jeg Forstaaelsen af det hele — at min omhyggelige, elskværdige Sygepasser var José Mendoza, som jeg havde været saa heldig at frelse, og at heller ikke en eneste af de tre Hundrede Mænd var bleven skudt. Salmendos kom aldrig til at hænge Flaget ud, og før jeg endnu var bleven rask, var der kommet en ny Præsident.

Naar man lever blandt Folk som de, maa man i et og alt tage det, som det falder,« sluttede Obersten. »José kom efter Forholdene ualmindelig hurtigt til Kræfter igen; men han fortalte mig senere, at han aldrig havde og aldrig vilde komme til at lide saa meget som den Morgen, da han befandt sig i de dødsdømtes Rækker. Naa, godt! — Herren bruger sine egne Midler paa sin egen Maade!«

Sympathi-Midler.

Sympathi er et græsk Ord, som oprindelig betyder Medfølelse. I den Betydning er det gaaet over i de fleste Sprog. Det bruges desuden for at betegne den ejendommelige Virkning, som den ene Persons Nervevirksomhed kan have paa den andens. Den enes Vilje drager den andens med sig, Førerens Mod bringer Soldaterne til at glemme Faren. Herhen høre ogsaa saadanne Ejendommeligheder som, at en gabende kan bringe andre til at gabe, og en sovende gøre andre tilstedeværende søvnige.

Men »Sympathi« bruges desuden om de Midler, som Fortidens Overtro brugte for at fordrive Sygdomme, og som — hvor mærkelige de end er — dog ved at tage Patientens Fantasi fangen indgav ham eller hende en blind og ubetinget Tro paa Midlets Kraft, saa at der i mange Tilfælde bevirkedes Helbredelse, ikke paa Grund af selve Sympathi-Midlet, men ved den dermed forbundne »Suggestion«.

Fortidens Lægebøger vrimle af slige Sympathi-Kure, blandt hvilke mange er gaaet i Arv fra Slægt til Slægt og endnu anvendes af »kloge Koner«. Saaledes giver en gammel Lægebog følgende Recept mod Feber: Man sætter sig ved en Korsvej med et Kobberrør i Haanden. Saasnart man opdager en stor Myre, som kommer dragende med en Byrde, putter man den ind i Røret, tillukker Mundingen med Bly og forsegler Røret med 16 Segl, ryster det stærkt og hænger det om Halsen paa Patienten, idet man siger til Myren: »Din Synd hvile paa mig, og min paa dig.«

En anden Feberrecept lyder saaledes: Tag 7 Bær af 7 forskellige Vinstokke, 7 Spaaner af 7 Bjælker, 7 Søm af 7 Broer, 7 Skefulde Aske af 7 Ovne, 7 Stykker Bly af 7 Skibe, 7 Korn Kommen og 7 Haar af en gammel Hunds Skæg. Det hele bindes sammen i en Pose og bæres i en Snor om Halsen.

Af en Lægebog for 1687 gives en Del kuriøse Regler for Indsamling og Anvendelse af Lægeurter. Saaledes siges deri, at naar man skræller Barken af Planten »Kælderhals« opad, fremkalder den Brækninger, men skrælles den nedad, virker den afførende. Tanken hermed er tydelig nok den, at Brækningen foregaar opad og Afføringen nedad. Et andet Sted hedder det: Naar Sol og Maane staa i Vædderens Tegn, skal du skære et Stykke af en Aske-Gren og klæbe Voks paa begge Ender af den; den vil da kunne stille alle Slags Forblødninger blot ved Berøring.

Væmmelige Ting, som t. Eks. Hunde-Ekskrementer, blive anbefalede mod forskellige Sygdomme. Dette »Medikament« kunde endnu i Begyndelsen af dette Aarhundrede faas paa Apotekerne. Det blev i indtørret Tilstand, og stødt til Pulver, blandet med Sukker og indgivet Børn mod engelsk Syge. Det har dog muligvis haft nogen Virkning, fordi det indeholder en Del fosforsur Kalk fra de Ben, som Hundene gnave.

Af Sympathi-Midler, som har holdt sig i Folkets brede Lag, kan nævnes tre Hestekastanjer, som bæres i Bukselommen som Middel mod Gigt. Mod samme Sygdom skulde det ogsaa være probat at indsy et Stykke Svovl i den venstre Lomme og Allun i den højre — ikke omvendt; for saa hjalp det ikke.

Vorter søger man endnu den Dag i Dag at fjerne ved at stryge dem mod et Lig eller smøre dem med en Flæskestump, som skal være stjaalen, og som siden efter nedgraves i Jorden.

Har man mistet en Tand, kastes den ind under Sengen, idet man siger: »Mus, Mus, lille Mus, giv mig en Bentand for en Guldtand!«

Vore Bedsteforældre og Oldeforældre troede mere eller mindre paa disse og andre Sympathi-Midler, men dertil er vi i vor Tid for oplyste.

Hine Midler er os for simple og for billige. Derimod købe alle gode Mødre den tyske Millionær-Apoteker Gehrigs Tandhalsbaand, som ikke indeholde det allerringeste af virkelig Betydning. Og Volta-Korset i lille og stor Udgave til en Krone og halvanden Krone finder rivende Afsætning og begejstrede Anbefalere.

Derfor er det vist bedre, at vi opsætte lidt at le ad vore Forfædres Sympathi-Midler. De var i alt Fald betydelig billigere end Nutidens Spekulanters og Humbugmageres.

FRA SAMFUNDETS KROGE

„Mellem Anemoner".

Det skete i Vinter — lille Stakkel!

Han havde, som saa mange Gange før, faaet Lov at lege sammen med Husets andre Smaabørn; ingen af dem havde været særlig vilde, men han var snublet — som Børn saa tit snuble — og faldet over mod en Bænk og havde stødt sin Ryg.

Nu — det gjorde ondt, men ikke noget at tale om; og det var hurtigt glemt. Om Aftenen, da han skulde i Seng, saa hans Moder efter, om der skulde være noget som helst foruroligende at se paa hans lille, hvide Barnekrop — men der var end ikke en Plet at opdage. Og dermed var »det lille Uheld« glemt.

— Nogen Tid efter sidder hun og læser med ham, en Aften.

Hun har sin Arm om hans Skulder — det gjaldt at holde sammen paa mange sælsomme Ting, der stod i hans Skolebog, saa hun havde ham tæt ind til sig —; hendes Haand glider ned paa hans Ryg, og — hun bliver som gennemisnet.

Hun har følt noget spidst fremstaaende ved Rygraden — og hendes Instinkt siger hende, at her er sket noget forfærdeligt.

Hun tvinger sig og siger intet, men læser videre — det vil sige: nogle Øjeblikke, saa kan hun ikke mere, hun føler en Afmagt over sig, som om hun skulde falde om, hvis hun blev siddende længere —

Hun giver ham et Kys og lukker Bogen — og ler til ham, for at han ikke skal spørge, hvorfor de allerede høre op.

— Hun vil ikke forskrække ham og vil derfor vente med at undersøge det, til han er kommen i Seng — men hun kan ikke holde Skrækken ud; hun finder et Paaskud og tager hans Trøje og Vest af ham og løsner hans lille Skjorte . . .

Ak — — jo; der bag i Rygraden er vokset noget spidst; og det er haardt at føle paa som Ben.

Hun har hørt om saadant før og ved, at det kan betyde — Krøbling — —

Den næste Dag kom Lægen; han undersøgte Drengen, men sagde ikke et Ord — eller blot ændrede en Mine — saa længe det stod paa.

»Se saa, lille Ven, nu skal jeg ikke tumle mere med dig —« sagde han og vinkede, at hun skulde følge ham ind i det andet Værelse.

Da han havde lukket Døren fast i efter sig, var, i samme Nu, hans Ansigt forvandlet . . .

»Hvorfor i Alverden er De ikke kommet før —!«

»Men jeg har jo intet, intet anet, Hr. Professor! — er det saa . . .« — hun tør ikke en Gang sige »farligt« eller »forfærdeligt«.

Han ser ned for sig et Øjeblik —

»De risikerer, at han bliver Krøbling for Livstid — dette kan ende med Lamhed.« — — —

Se, det var ham, om hvis Fremtid hun havde drømt saa mange Moderdrømme. Ikke hans Barndom, ikke hans Manddom skulde blive som andres. En uskyldig Leg, et Fald, som Tusinder andre kom godt fra . . . nej, det var ikke til at forstaa . . . lukke Øjnene, støtte Hovedet dødtræt i Hænderne og føle alt inden i sig tungt og sort — — — for træt til at kunne græde . . . det var alt, hvad hun kunde. —

* * *

Mellem Anemoner — — — Skoven staar dun-let grøn. Bladene er ikke udfoldede, men alle Træerne er som vævede ind i et bleggrønt Slør. Saa barneungt, saa solstraalespirende. Det er ikke Solkongens Herredømme, men hans skæmtende Leg med de gamle Træer.

Og Skovbunden: Anemone ved Anemone, snehvid af Blomster; som en enstemmig Morgensang af spæde Barnestemmer.

Og i Skovkanten, hvor Solen varmer, kryber hun og han omkring og plukker Blomster.

Han kan kun krybe ganske lidt og ganske langsomt, og derfor kryber han ogsaa »paa alle fire«. Han er bleg som en lille Anemone.

Omkring hans lille forkrøblede Skikkelse ler og synger den unge Vaar — og imod ham ler al en Moders Kærlighed; og Straalerne fra den mægtige Sol, dér langt borte — ude i Himmelrummet, varmer ham! Inde under et Træ staar hans Vogn; hun maa køre ham den lange Vej herud og hjem.

Han er saa glad!

Mens han maatte ligge, Dag ud og Dag ind, har de talt sammen om denne Tur . . . at nu smeltede Sneen, og nu begyndte det at gro helt nede i Jorden og inde i de gamle Stammer — og nu blev Solen snart utaalmodig — nu maatte Skoven tage sig ordentlig sammen og skynde sig . . .

Og saa en Dag hed det sig: Lille, lille Olaf, nu skal vi derud!

— Under Vejs var han faldet i Søvn, og hun nænnede ikke at vække ham. Endnu, da hun kørte ham op gennem Skoven, og fra Stien ind under Træerne, sov han.

Hun stod nogen Tid og saa paa ham.

Hun havde i Vinterens Løb ombyttet alle sine Drømme, betræffende ham, med nye, og i dem var han ikke længer den, der skulde vinde sig en stolt Plads i Verden, men den, over hvem hun skulde vaage.

Det var næsten, som var han bleven mere for hende.

— Hun plukkede nogle Anemoner, lagde dem foran ham, saa hans Øje straks maatte falde paa dem — tænkte sig saa hans Barneøjne, naar han slog dem op midt inde i al Vaarens Skønhed — — og saa vækkede hun ham . . .

»Se! Olaf! — se Blomsterne!«

F. O. Andersen.

Til Billederne.

Hans Dahl: Et farligt Skyggespil. — Hanne sætter Riven i Vejret og ler; hun gotter sig . . . . Aa, hun vidste det jo godt! Hun vidste særdeles vel, at Signe havde et godt Øje til den unge Fisker, og hun vidste ogsaa nok, hvorfor Signe rødmede, da hun kom frem med sit Paaskud for at gaa ombord paa den lille Skude. Nu havde man Skandalen! Se blot dér bag Sejlet! Hvorfor stak de vel Hovederne sammen? Mødtes ikke deres Læber Gang paa Gang?

Hun kan ikke dy sig: hun bryder ud i en klukkende Latter . . . Og de to Skikkelser derude bag de hvide Sejl farer øjeblikkelig fra hinanden. Opdagede!

Men Signes Kinder vil være endnu mere røde i det Øjeblik, hun atter viser sit Aasyn for sin udeltagende Veninde.

Blomstergødningens Vidunderværker.

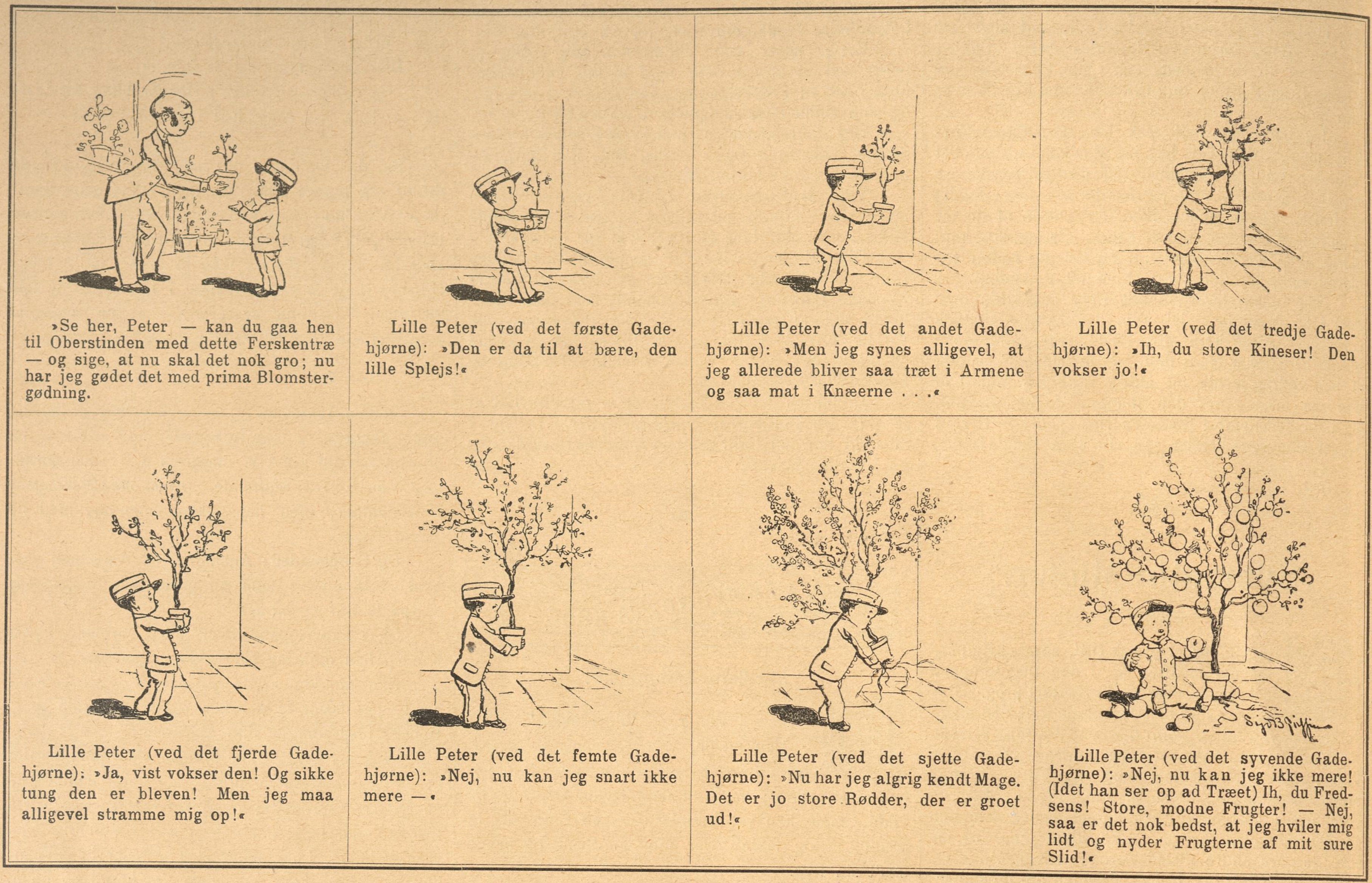

»Se her, Peter — kan du gaa hen til Oberstinden med dette Ferskentræ — og sige, at nu skal det nok gro; nu har jeg gødet det med prima Blomstergødning.

Lille Peter (ved det første Gadehjørne): »Den er da til at bære, den lille Splejs!«

Lille Peter (ved det andet Gadehjørne): »Men jeg synes alligevel, at jeg allerede bliver saa træt i Armene og saa mat i Knæerne . . .«

Lille Peter (ved det tredje Gadehjørne): »Ih, du store Kineser! Den vokser jo!«

Lille Peter (ved det fjerde Gadehjørne): »Ja, vist vokser den! Og sikke tung den er bleven! Men jeg maa alligevel stramme mig op!«

Lille Peter (ved det femte Gadehjørne): »Nej, nu kan jeg snart ikke mere — «

Lille Peter (ved det sjette Gadehjørne): »Nu har jeg algrig kendt Mage. Det er jo store Rødder, der er groet ud!«

Lille Peter (ved det syvende Gadehjørne): »Nej, nu kan jeg ikke mere! (Idet han ser op ad Træet) Ih, du Fredsens! Store, modne Frugter! — Nej, saa er det nok bedst, at jeg hviler mig lidt og nyder Frugterne af mit sure Slid!«

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 34.

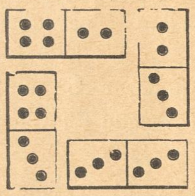

Løsning paa Navneopgave i Nr. 34.

Gade.

Løsning paa Underholdningsopgave i Nr. 34.

1. Mand og Ged over, Mand tilbage. 2. Mand og Bjørn over, Mand og Ged tilbage. 3. Mand og Kaalhoved over, Mand tilbage. 4. Mand og Ged over.

Løsning paa Regneopgave i Nr 34.

Lydens Hastighed er 326 Meter, og A. ligger 815 Meter fra Væggen.

Løsning paa Arithmetisk Opgave i Nr. 34.

Der var 110 Ringe i det ene og 112 i det andet Etui.

Da Snap brændte sig.

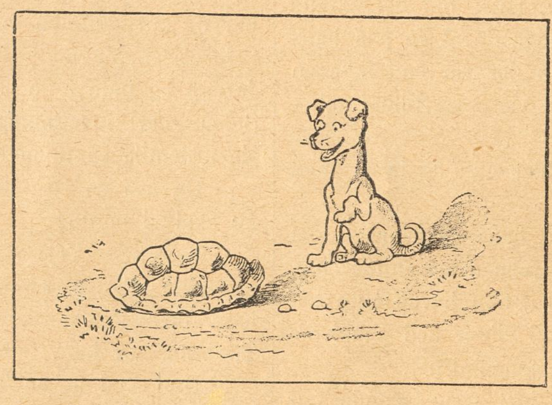

Snap: »Nej se, nej se, hvad er dog dette.

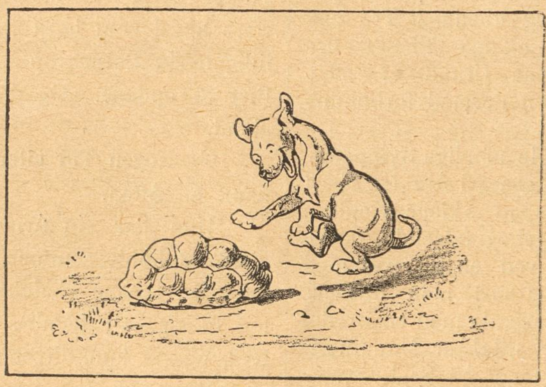

Jeg skal dog ha' lidt Sjov dermed!

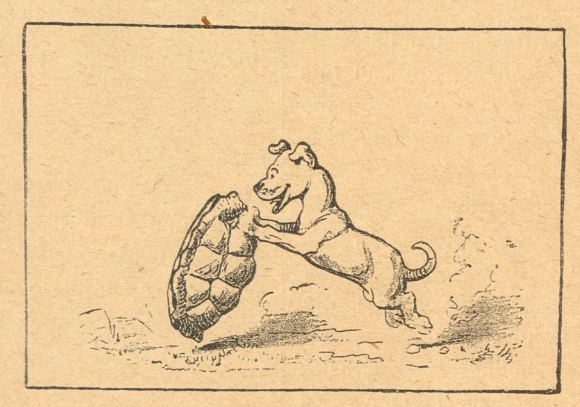

Hoho! Jeg kan den ogsaa lette — —«

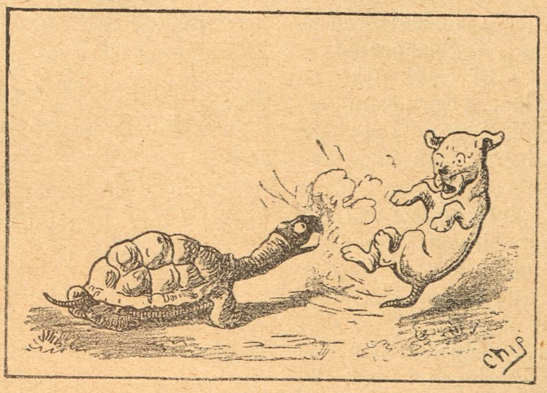

Skildpadden: Hvad er der, hvad? Naa, fluks af Sted!

Opgaver.

Beregningsopgave.

Man skal søge to Tal, af hvilke det ene er 13 større end det andet. Multiplicerer man det mindste med 18 og det største med 94 og adderer begge Resultater, saa faar man 1894. Hvilke to Tal er ment?

Navneopgave.

En berømt Mands Navn lader sig bestemme ved Hjælp af følgende Angivelser: Sætter man i Stedet for Alfabetets Bogstaver de tilsvarende Tal, altsaa 1 for a, 2 for b osv., saa er Summen af de seks Tal lig 63 Det første Tal er større end det andet, det femte større end det sjette. Differensen mellem de to første Tal er lig Differensen mellem de to sidste, Differensen mellem det andet og sjette er lig det tredje Tal. Det tredje Tal er halvt saa stort som det fjerde, men ni Gange saa stort som Differensen mellem det femte og sjette Tal.

Indhold.

Billeder: Et farligt Skyggespil. Efter Maleri af Hans Dahl. — 3 Billeder fra Konstantinopel. — Blomgødningens Vidunderværker. Humoreske i 8 Billeder. — Da Snap brændte sig. Humoreske i 4 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. (fortsat). — Fra Hønsegaarden. Af Anna Petersen. — Med Orientbaaden. Af C. — Et Liv. Ved A. B. — Fra Samfundets Kroge: »Mellem Anemoner«. Af F. O. Andersen. — Sympathi-Midler. — Til Billederne — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman Af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat). —

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD · REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 36 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | **Søndagen den 7. Juni.** | 10 Øre pr. Nummer. | **1896.**

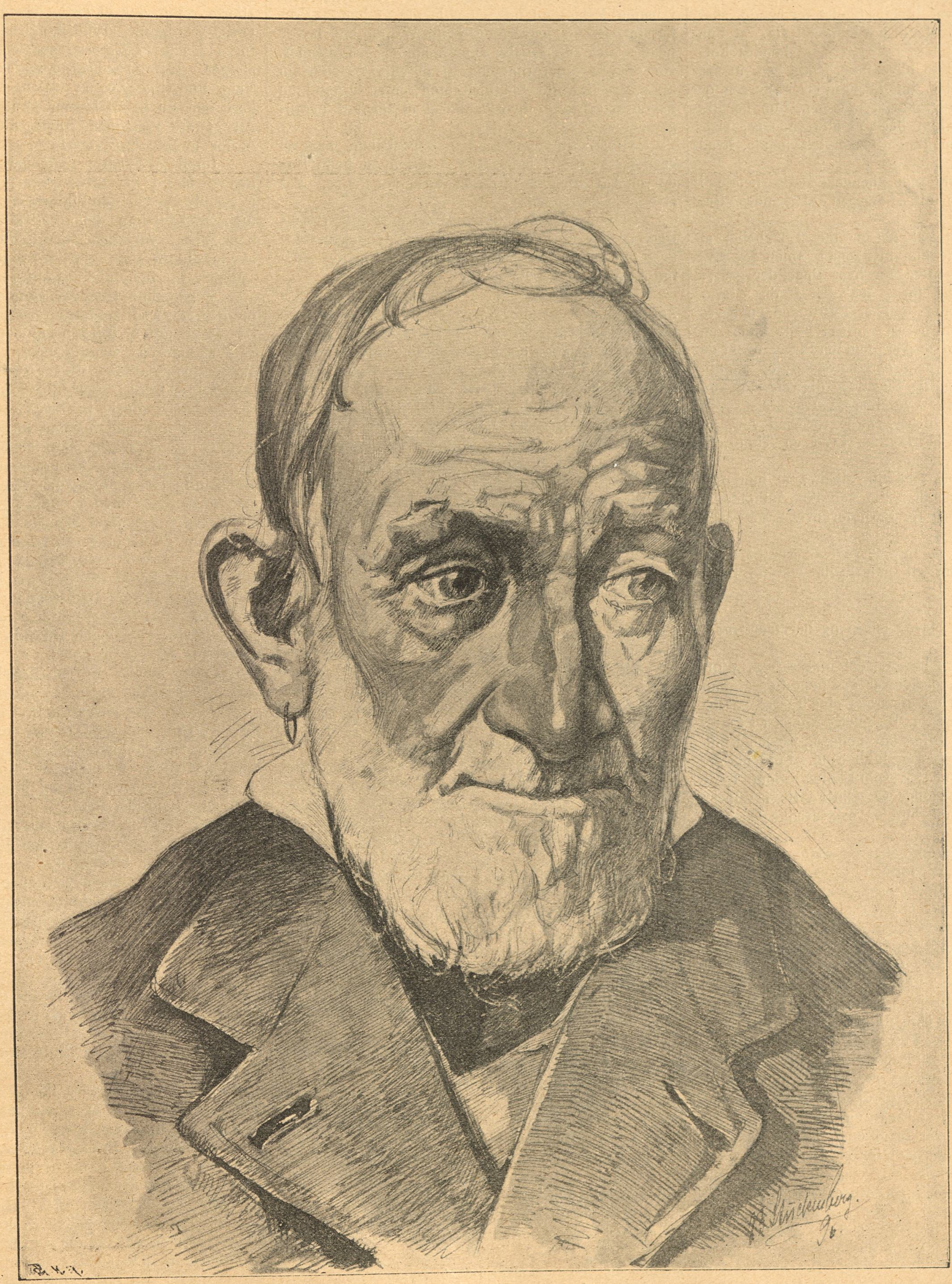

B. Stuckenberg: **Gammel Mand fra „Almindeligheden“.**

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Andet Kapitel.

Nora var borte. Hendes Værelser var tomme, hendes trofaste lille Kammerjomfru havde faaet sin Afsked, hendes Hunds dybe Gøen lød ikke mere gennem Huset, og Arion var foreløbig bleven sat paa Græs; den stod ude paa Engen, uskoet og ustriglet som de vilde Heste paa Prærierne. Intet mindede om den landflygtige Arving uden Værelserne — eller maaske netop Tomheden og Stilheden. Det var næsten, som om hele Familien var draget bort. Noras Nærværelse havde fyldt Huset med Ungdom, Friskhed og et muntert, frit Liv. Uden hende var der stille som i Graven.

Mrs. Winstanley savnede Datteren mere, end hun havde ventet. Hun havde været vant til altid at klage over hende og irettesætte hende, men den Tomhed, som nu var traadt i Stedet for hende, skar Moderen i Hjertet. Hun havde tænkt sig, at hun vilde komme til at leve fredeligere, at hendes Forhold til Manden vilde blive inderligere, og nu saa hun længselsfuldt hen imod Døren hver Morgen og lyttede efter de lette Fodtrin, men den, hun længtes efter, det Ansigt, hun helst af alle vilde se, viste sig ikke. Kaptajnen kunde ikke erstatte hende, hvad hun havde mistet.

En Dag overraskede hendes Mand hende i Taarer og spurgte om Aarsagen til hendes Bekymring.

»Jeg ved godt, at det er meget taabeligt af mig, Conrad,« sagde hun klynkende, »men jeg savner Nora mere og mere for hver Dag, der gaar.«

»Ja, det er vist meget taabeligt af dig,« svarede Kaptajnen, »men det er i Grunden en saare naturlig Ting. Man hører ofte, at Folk finder en Adspredelse i, hvad der er dem en Plage, og at de savner denne Plage, naar den hører op; og da din Datter var en uophørlig Plage for dig, er det kun rimeligt, at du sørger over hendes Fraværelse. Jeg er ærlig nok til at tilstaa, at jeg er glad ved, at hun er borte; vi havde ikke Fred en Time om Dagen, mens hun var her.«

»Men det er da ikke din Mening, at hun skal blive borte for bestandig. Jeg kan ikke udholde at være skilt fra mit eneste Barn for evig. Det vilde være altfor frygteligt.«

»For evig er for meget sagt,« svarede Kaptajnen koldt. »Hun vil naturligvis komme hjem igen.«

»Naar, min Ven?«

»Naar hun er bleven ældre og har faaet mere Forstand.«

Dette vilde vare længe, det indsaa Mrs. Winstanley meget godt, derfor var det hende ogsaa kun en daarlig Trøst. Hun aftørrede sine Taarer og tog igen fat paa sit Broderi. De talrige Nuancer i grønt, som den moderne Kunst har opdaget, var en Kilde til Trøst for Moderens sorgfulde Sind. Fuld af Begejstring for de Resultater, som Skolen i South Kensington og den kongelige Gobelin-Fabrik i Winsor havde opnaaet, fandt hun en evigvarende Glæde i sit Broderi.

Det var et kedsommeligt og ensomt Liv, som Abbediets Herskerinde førte i disse lange, varme Sommerdage. Kaptajnen havde været altfor længe Ungkarl til at kunne aflægge sine Ungkarlevaner. Hans Fornøjelser vare af den Beskaffenhed, at den sarte Pamela umuligt kunde dele dem med ham. Naar der ikke var Jagt, gav han sig til at fiske og forfulgte med en sand Fanatisme de uskyldige Laks. Naar hans egen Husstand ikke kunde bruge de mange Fisk, sendte han en Kurv bort til en Ven eller afsatte dem til en Fiskehandler i London. Han var en lidenskabelig Billardspiller og vilde hellere spille med den ikke meget drevne Mr. Scobel end slet ikke. Han læste alle de Blade og Tidsskrifter, det var ham muligt at skaffe sig; han red meget, og naar han kørte, var det i en højhjulet Dogcart, et ligefrem umuligt Køretøj for en Dame som Mrs. Winstanley. Han havde selv overtaget alle Forretninger vedkommende Godset, Huset, Haven og Stalden, og han besørgede alt paa den mest punktlige og nøjagtige Maade. Han havde desuden sine Regnskaber at passe og flere Breve at skrive, og han røg seks, syv Cigarer hver Dag. Det var derfor aabenbart, at han kun havde ringe Tid tilovers for sin midaldrende Hustru, hvis trætte Miner og sarte Konstitution ikke var i Stand til at fængsle ham efter et Aars Ægteskab. Men skønt Mrs. Winstanley følte sig ensom og forladt, faldt det hende dog ikke ind at anklage sin Mand. Hvad kunde en Hustru have at sige paa en Mand, som altid var høflig og fuld af Komplimenter i sin Tale, hvis Interesse for Hjemmet var saa stor, at ikke den mindste Detail i Husholdningen kunde unddrage sig hans aarvaagne Øje, som kunde sætte en Spiseseddel op, anlægge en Hare, give Tegning til et Drivhus og skaffe bedre Ventilation i Stalden, alt med lige Dygtighed, og som tilmed ikke forsømte sine Pligter mod sin Hustru og sine Medmennesker? Mrs. Winstanley kunde ikke finde nogen Lyde, af hvad Art nævnes kan, hos sin Mand, og dog begyndte det netop paa denne Tid at gaa op for hendes trætte Sjæl, at hun ikke var saa lykkelig som Kaptajn Winstanleys Hustru, som hun havde været som Squire Tempests.

Hendes Frihed var fuldstændig borte. Lidt efter lidt gik dette Faktum op for hende. Hendes Personlighed blev udvisket eller opslugt af hendes Husbonds Væsen. Hun havde ikke mere Magt eller Indflydelse i sit Hus end den laveste Vaskepige i Kælderen. Hun havde opgivet sin Indskudsbog i Banken saa vel som Modtagelsen af Renterne, som i hendes Enkestand udbetaltes hende af hendes Prokurator og Raadgiver. Kaptajn Winstanley havde paataget sig fuldstændig at styre sin Kones Indtægter. Hun havde været tilbøjelig til at ville beholde sin Sparekassebog fra Southhampton, men Kaptajnen havde vist hende, hvor taabeligt et saadant Arrangement var.

»Hvad skal man med to Regnskaber, naar et er nok?« spurgte han. »Du har kun at bede mig om en Anvisning, naar du har Brug for Penge, eller give mig Regningen.«

Hun havde den Gang kun været gift i seks Uger og gav efter uden Indvendinger. Pengene blev tagne ud af Sparekassen i Southhampton og satte ind i en Bank i London.

Men nu, da Theodores ubetalte Regning for fire Aar hang over hendes Hoved og kunde ventes hver Dag med Posten, fortrød Mrs. Winstanley, at hun havde givet efter og udleveret sin Sparekassebog, som indeholdt omtrentlig elleve hundrede Pund. Kaptajnen havde uden Tvivl handlet efter klog Beregning. Han havde ophævet al lang Kredit og betalte alle Regninger den første i hver Maaned, fraregnet en Del mindre Regninger, som han betalte hver Uge. Han havde faaet nedsat en stor Del af deres Udgifter og havde pruttet saa længe med Leverandørerne, at der virkelig sparedes en hel Del. Den eneste Udgift, som hidtil heldigt var undgaaet hans Kontrol, var hans Hustrus private Udgifter, men han havde for Skik at sætte et forbavset Ansigt op, naar hun bad ham om Penge, og spørge hende om Beløbets Størrelse paa en egen, forretningsmæssig Maade, der afholdt hende fra at komme til ham ofte med slig Anmodning. Imidlertid lurede Md. Theodores Regning i Baggrunden, og Mrs. Winstanley følte, at det var en Sag, som før eller senere maatte have en Afgørelse. Hendes Ulyst til at bede Manden om Penge havde faaet Md. Theodores Regning til at stige. Han havde købt Sko, Handsker, Baand, alt muligt hos den velforsynede Modehandlerinde, ja, hun havde endog forsynet sig med Materiale til sine Broderier fra hendes Etablissement. Dette var meget behageligt for en Tid, men efter al Sandsynlighed vilde Md. Theodore i den nærmeste Tid gøre sine ikke uberettigede Krav gældende.

Skønt saa svag en Natur var der dog Øjeblikke, hvor hun længtes efter Frihed og Uafhængighed, hvor hun hemmeligt gjorde Oprør mod den blide, glatte Tyran. Pengene var jo dog hendes, og hun mente at have Ret til at bruge dem efter sit eget Behag. Men saa tænkte hun atter paa Kaptajnens alvorlige Advarsler og paa den usikre Fremtid. Hendes Rigdom vilde kun være en kortere Tidsfrist, og han arbejdede paa at sikre hende for de kommende Dage.

Og den troskyldige Pamela følte, at hun vilde gøre stor Uret mod ham og sig selv, hvis hun forstyrrede hans ædelmodige Forsæt.

Et af de Baand, der trykkede den godhjertede Pamela allermest, var, at hun havde maattet indskrænke sin Godgørenhed. Det havde hørt til hendes faa uselviske Glæder at give enhver, som bad hende. Han havde naturligvis lidt Skuffelser, Folk havde været paatrængende og ført hende bag Lyset, hun havde paa en vis Maade opmuntret Dovenskab og Letsindighed, men hun havde ligesaa ofte trøstet en sørgmodig Sjæl og været mangen en nedbøjet Moders og mangt et sygt Barns Velgørerinde.

Under sin anden Mands Regimente havde hun den Glæde at se sit Navn paa en Mængde Cirkulærer og Lister sammen med en Mængde fornemme Navne, men hun turde ikke mere aabne Haanden for sine Fattige, hendes gode gamle Velgørenhed var der sat en Stopper for; hun sukkede og underkastede sig som altid, idet hun indrømmede sin Mands overlegne Kløgt.

»Du vilde vist ikke synes om at bo i et lille, tarveligt Hus paa Southhamptonvejen, Pamela?« spurgte Kaptajnen.

»Jeg kunde ikke leve der, Conrad. Jeg er overbevist om, at jeg holdt det ikke ud,« svarede Pamela i en klynkende Tone.

»Nu vel, du ser altsaa, at vi kommer til at tage os sammen, spare af yderste Evne for at kunne lægge noget til Side i de Aar, der er tilbage, før din Datter bliver myndig. Ellers bliver vi sikkert nødsagede til at forlade Abbediet. Ja, vi kunde jo ogsaa rejse til Udlandet og opslaa vor Bolig i en eller anden lille By, hvor der er billigt at leve.«

»Kære Conrad, jeg vilde ikke kunne trives i en fremmed Jordbund.«

»Saa kommer vi til at spare. Der er ingen anden Udvej, hvis vi ikke vil indskrænke os meget betydeligt om seks Aar.«

Pamela sukkede og samtykkede med et tungt Hjerte. Var der et Ord, hun hadede, saa var det Ordet Økonomi. Hele hendes Liv havde været en fortsat Kæde af Narrestreger — men kostbare Narrestreger. Hun vilde gerne være omgiven af smukke Ting, hun vilde gerne være smukt klædt, helst smukkere end de andre Damer af hendes Omgangskreds. Alt skulde være det mest moderne og fordrede derfor hyppig Fornyelse.

Imod al denne taabelige Ødselhed optraadte hendes Mand bestemt. Han gjorde altid sin Kone Forestillinger paa den blideste og elskværdigste Maade, men gjorde hun det mindste Forsøg paa at bøje hans Vilje, var han haard som en Klippe. Han havde endnu ikke gjort Indvendinger mod hendes Toilette, thi han vidste endnu ikke, hvad det kostede.

Men denne Erfaring skulde han gøre en Julimorgen, omtrent en Maaned efter, at Nora var rejst. Det kom som et Tordenslag over dem begge.

Theodores længe ventede Regning kom med Morgenposten — det var en tyk Konvolut, som Kaptajnen med sædvanlig Høflighed overrakte sin Hustru. Han aabnede aldrig hendes Breve, men han havde ladet hende forstaa, at han ønskede at se dem, og hun plejede at række ham sin Korrespondance med et Barns Lydighed. Men denne Dag tøvede hun usædvanlig længe dermed. Hun sad og stirrede paa den lange Liste med rynkede Øjenbryn og glemte i sin Forvirring rent at skænke Kaffen.

»Har du faaet et ubehageligt Brev i Dag, min kære Pige?« spurgte Kaptajnen, som havde bemærket det mørke Udtryk i hans Kones Ansigt. »Er det en Regning? Jeg troede, vi betalte al Ting kontant.«

»Det er Regningen fra min Modehandlerinde,« stammede Mrs. Winstanley.

»Ikke andet end en Modehandlerinderegning! Den kan da ikke være saa forfærdelig. Aktstykket er rigtignok saa omfangsrigt, og du ser saa forskrækket ud, som om det var en Prokuratorregning. Lad mig se Regningen, min Pige, saa skal jeg sende din Modehandlerinde en Anvisning paa Lørdag.«

Han rakte Haanden ud efter Papiret, men Pamela gav ham det ikke.

»Jeg frygter for, at du vil finde den meget stor, Conrad,« sagde hun i en bekymret Tone. »Du ser, at den har løbet længe — lige siden Edwards Død. Jeg har ganske vist af og til afbetalt nogle Smaasummer, men det forslaar kun lidt overfor Hovedsummen. Hun er ganske vist noget dyr, det er alle Modehandlerinder i Westend; men hun har en glimrende Smag og staar i direkte Forbindelse med Worth i Paris.«

»Kære Pamela, jeg bryder mig ikke om at høre hendes Biografi, derimod ønsker jeg at se Regningen. Lad mig se Hovedsummen og sig mig, om du har noget at indvende mod de enkelte Poster.«

»Nej — det har jeg ikke,« sukkede Mrs. Winstanley og vedblev at stirre paa Dokumentet med rynkede Bryn. »Jeg tror — ja, jeg er vis paa, at jeg har faaet alt, hvad her staar. Meget af det er rigtignok dyrere, end jeg havde ventet, Prisen er saa uberegnelig paa Modesager, der komme lige fra Paris og ikke før har været sete i London. Man maa betale Stilen og Originaliteten. Jeg haaber ikke, du bliver altfor vred, Conrad, over at skrive saa stor en Anvisning paa en Tid, hvor du gør saa meget for at spare. Til næste Aar skal jeg nok gøre mig Umage for at indskrænke mig.«

»Kære Pamela, hvorfor skal vi gaa uden om

Sagen? Lad mig se Regningen — den skal jo dog betales, selv om den er nok saa stor. Jeg antager, at et hundrede Pund vil kunne gøre det.«

»Aa, Conrad, mange Damer give hundrede Pund for en eneste Kjole!«

»Naar de gør det, burde de sendes til en Daareanstalt; det vilde være deres rette Hjem,« svarede Kaptajnen med undertrykt Vrede. »Din Regning er altsaa større. Giv mig den, Pamela, og lad os faa en Ende paa denne naragtige Scene.«

(Fortsættes.)

Det nye, store Slagteri i Odense.

Hvorledes man indvier et Slagteri.

Af Pax.

Dersom jeg vidste, at De, ærede Læser og Læserinde, elskede Talstørrelser over alt andet paa Jorden, skulde jeg med Fornøjelse tillade mig her at diske op for Dem med 3 Tdr. Land, 20,000 Kv.-Alen, 200 Hestes Kraft, 250 Pd. Medisterpølse og meget andet af samme Tønde. Thi »Nordstjernen« er ogsaa i det lykkelige Tilfælde at eje den lille, vidunderlige Notebog, som er udkommen paa d'Hrr. Dessaus og Küsters Forlag, og som vore Kollegaer i Dagspressen har tappet deres Visdom af, hvad alle de mange forbløffende Tal angaar, som knytter sig til »Odense offentlige Slagtehuse og Eksport-Slagteri«.

Men da jeg haaber, at De, ærede Læser og Læserinde, ligesom jeg altid har faaet Bank i Skolen, fordi De ikke kunde faa den lille Gangetabel, og langt mindre den store, ind i Deres Hoved, og fordi De i det hele taget, ligesom jeg, aldrig har kunnet begribe Tal, saa haaber jeg ogsaa, at De vil velsigne mig, om jeg er saa hensynsfuld at forskaane Dem for det med saadanne Talstørrelser forbundne Hovedbrud.

Derfor vil jeg hellere fortælle Dem hele Slagterihistorien, ligesom den gik for sig, uden Omsvøb. Det vil altsaa sige, at jeg vil fortælle Dem lidt om, hvorledes jeg var med til at indvie det store, nye Slagteri i Odense.

* * *

Det var Onsdagen den 6te Maj 1896 — hvad jeg dog ikke vilde bande paa, om jeg ikke havde det paa Tryk. Og det var meget tidligt paa Morgenstunden; Klokken var vel halv ni eller deromkring.

Paa dette Tidspunkt, hvor jeg sædvanligvis faar min bedste Søvn, mærkede jeg pludselig, som jeg sødt slumrende laa i min Seng, en kraftig Haand falde tungt ned paa min skaldede Isse. Og lidt ubehagelig berørt skyndte jeg mig, med et Grynt, at faa Gluggerne op for barskt at tiltale den frække, som saaledes vovede at lægge Haand paa mig. Til min Forbavselse opdagede jeg, at den skyldige ikke var nogen anden end »Nordstjernen«s Redaktionssekretær. Men før jeg kunde komme mig af denne min Forbavselse, tog samme udmærkede Mand ivrigt til Orde:

»Har De Mod, Hr. Pax?«

»Mod? Ja, det kan De være rolig for,« sagde jeg og gnikkede Øjnene.

»Kan De taale at se Blod?«

»Ja, det kan jeg. Bare ikke mit eget. Er det en Studie i Rødt, De vil have, jeg skal gøre paa Redaktionens Vegne? Et raskt lille Mord? — Jeg er parat.«

»Nej, det er et stort, nyt Slagteri, der skal indvies ovre i Odense, — et af de største i hele Evropa. Hvis De tror, De kan taale at se Prøveslagtningen, saa rejs derover for os og faa lavet os nogle Billeder og en Beskrivelse af Historien. Men en nøgtern Beskrivelse — ingen af Deres sædvanlige halvfjollede Artikler. Her er en lille, f.Eks Notebog med Programmet for Festligheden og med alle ønskelige Oplysninger om Slagteriet. Men tag en Pølse med hjem, at vi kan prøve deres Varer derovre. Pølserne skal være udmærkede. Og se saa at komme paa Støvlerne i en Fart. Der er ingen Tid at spilde.

»Skal det være straks?«

I Stedet for et direkte Svar greb den altid i Redaktionsanliggender energiske Mand mig i Kraven og satte mig, i Adamskostyme, som jeg var, midt ud paa Gulvet.

»Toget gaar Kl. 9,5,« sagde han. »Her er Deres Benklæder.«

Jeg vovede overfor en saadan Resoluthed ikke at gøre Indvendinger, men skyndte mig at stikke i Permissionerne.

»Her er Deres Strømper,« vedblev han.

Min Hustru, der rystet havde set til henne fra Døren, og som ikke forstod et Muk af det hele, vilde lægge sig imellem.

Men Redaktionssekretæren slog paa en selvsikker Maade ad hende med Haanden:

»Nej, nej, Frue; lad mig. — Her er Deres Vest!«

Og saaledes blev han ved, indtil han havde faaet mig fuldstændig paaklædt.

Saa greb han mig fat ved Armen og trak mig ud gennem Korridoren.

»Men jeg skulde dog have vasket mig en Smule,« stønnede jeg.

Med et raskt Tag anbragte han mig ude paa Gangen.

»De skal jo bare over og se paa en hel Del Svin,« sagde han.

»Men min Paryk!« raabte jeg og vilde løbe tilbage. »Jeg har glemt min Paryk! Jeg bliver forkølet og dør, inden jeg kommer tilbage . . .«

Han slæbte mig blot i al Hast ned ad Trapperne.

»Saa kan De i alt Fald faa den paa i Kisten,« sagde han.

Udenfor holdt en Droske. I denne skubbede han mig op og satte sig selv ind ved Siden af mig. Og saa rullede vi af Sted til Banegaarden.

Uhret viste lige ni.

Min handlekraftige Ledsager sprang ud, trak mig ved Kraven ind paa Stationen, fik fat i en anden Klasses Billet til mig og puttede mig derpaa ind i en Kupé.

I samme Øjeblik smækkede Konduktøren Døren i. Og Toget rullede af Sted.

»De maa endelig være hjemme igen til i Morgen tidlig!« raabte Redaktionssekretæren efter mig. »Husk Pølsen!«

Da jeg saa' mig om i Kupéen, opdagede jeg her bl. a. den populære Journalist S. H., min gamle Ven.

»Naa, hvor skal De hen?« spurgte han med et medlidende Smil.

»Tak, den, som spørger,« svarede jeg. »Jeg skal til Odense og have den bitte go'e Slagterimad.«

»Jeg ligesaa.«

»Tror De, De kan taale at se Blodet flyde?«

»Ha, Blod! Det manglede bare. Det gaar for Resten som Fod i Hose med at faa taget Livet af saadan et Svin. Intet Menneske kunde saamænd forlange en bedre Behandlingsmaade, dersom han ønskede at sige Farvel til denne Jammerdal.«

»Saa vil jeg bede til, at Deres Ende ikke maa blive værre,« sagde jeg.

»Ja, gør De det.«

Foruden denne Herre hilste jeg her paa to meget landbrugs- og slagterikyndige Pressrepræsentanter, der ogsaa skulde til Odense. Med dem kom jeg og den populære Journalist, der stikker meget dybt i Svineindmad og deslige, snart ind i en meget lærd Dispyt om Landbrugs-Eksportforhold, hvilke Forhold jeg har saa megen mere Agtelse og Respekt for, som jeg ikke kender det bitterste til dem.

I det prægtigste Foraarsvejr førte Dampfærgen os over Store Bælt. En meget sværmerisk Natur, som jeg uden Tvivl er, var jeg nær bleven helt poetisk stemt i Anledning af det gode Vejr. Var min Hat ikke stadig faldet mig ned over Ørerne, vilde jeg sikkert ikke en Gang have savnet min Paryk — saa behagelig stemt blev man, og saa varmt var det.

Medens nogle ærede Medrejsende med velgørende Tendentser følte sig lykkelige ved at kunne bespise de altid hungrige, snehvide Maager, som flokkede sig om Færgens Bagstavn, og medens andre saa' til, tog jeg for mit Vedkommende Anledning til at hilse paa nogle af de mange Kolleger fra Dagspressen, som var til Stede.

Midt under dette Stykke behagelige Arbejde var jeg saa heldig at falde over et af de mest velrenommerede Medlemmer af Odense Byraad, hvis Udtalelser i Raadet jeg i sin Tid, da jeg havde den Lykke at være ansat ved et af Odensebladene, har refereret i Spalter paa tilsammen mange Hundrede Alen.

»Hvor er Musiken?« spurgte jeg ham.

»Musiken?«

»Ja, og Borgmesteren?«

»Hvad mener De?«

»Ih, jeg troede selvfølgelig, at Pressen et eller andet Sted vilde blive modtaget af Byraadet *in pleno* med Borgmesteren og Musik i Spidsen. Det er jo dog et for Byen betydningsfuldt Foretagende, der skal indvies paa denne store Dag, — og et Foretagende, der gør Odense al mulig Ære . . .«

Til min Forfærdelse gør den vise Fader mig nu opmærksom paa, at Odense Byraad aldeles ikke har Lod eller Del i Arrangementet af Indvielseshøjtideligheden. Og alt som han udtaler sig, med Reservation og uden Reservation, bliver jeg oplyst om, at der stander en sørgelig Strid mellem Byraadet og de private Ejere af Slagteriet. Aarsagen er den, at Byraadet nu mener at have gjort Modparten for mange Indrømmelser ved Affattelsen af Kontrakten.

Jeg udtaler da som min Mening, at det kunde Byraadet have ladet være med. Og den vise Fader smiler sørgmodigt og ryster paa Hovedet . . .

Lidt senere faar jeg at vide, at Misforstaaelsen mellem Byraadet og Slagteriejerne endog har affødt diverse Partier i Byen, som staar ret skarpt overfor hverandre. Nogle holder med Byraadet, andre med d'Hrr. Dessau & Küster, atter andre med de Odense Slagtere, der egentlig ønsker baade Slagteriet, Byraadet og d'Hrr. Dessau & Küster Pokker i Vold, fordi de herefter skal være tvungne til at slagte alle deres Kreaturer i de offentlige Slagtehuse, hvad der bringer dem forøget Udgift, — en Udgift, som dog til syvende og sidst Kødforbrugerne kommer til at bære, hvorfor Kødforbrugerne egentlig hverken kan holde med Byraadet, med Dessau & Küster eller med Slagterne.

Som man ser en uhyggelig Forvirring i Meninger og Anskuelser.

Og intet Under derfor, at jeg er forberedt paa at se Odense By i Oprør, at se Medlemmerne af de forskellige Partier møde op ved Banegaarden, bevæbnede til Tænderne, med uhyggeligt rullende Øjne og udstødende vilde Krigshyl og grusomme Trusler mod hverandre og mod os værgeløse Journalister. Jeg har allerede en Følelse, som om jeg er parteret. Og jeg, som troede at skulle komme til en stor, kommunal Fest, hvor Begejstringen var udelt og uden Ende! . . .

Dog, da vi kommer til Odense, ligger Byen saa rolig, stille, solbeskinnet og venligt smilende for os, som om ingen tænker paa at slaa saa meget som en Stud for Panden.

. . . Venlige, gamle By!

Hver Gang jeg genser dig, kommer jeg til at tænke paa et Billede, der for Aar siden fandtes i salig »Punch«. Det var en temmelig medtaget Mand, der klamrede sig til en Lygtepæl — medens han gjorde sig al Umage for at komme videre.

»Han er konservativ«, lod det konservative Vittighedsblad en Tilskuer sige: »Han holder paa det bestaaende, men vil alligevel Fremskridt . . .«

Venlige, gamle By, Du er konservativ; men du vil alligevel Fremskridt. Og det bedste er, at du gør Fremskridt. Stadig gik du foran, hvor det gjaldt om at indføre kommunale Forbedringer, — hvor det gjaldt om at følge med Tiden. Du, som fik Vand i Husene, Gas og elektrisk Lys før selve Kjøbenhavn . . . og som nu blandt dine Institutioner tæller et saa storartet Foretagende som det halvvejs offentlige, halvvejs private Etablissement paa Ruggaardsvejen.

Thi det store Slagteri-Etablissement er trods alle Smaaskænderier et Værk, som Odense By kan være stolt af. Og jeg tror ogsaa, at Odense virkelig er det. Det viser de lokale Blades Udtalelser; det viser de Odense Slagtermestres Udsoning med det private Firma, som — der er egentligt kun saa lidt Initiativ her i Landet — har Æren af at have sat Penge i det store Foretagende . . .

Ja, jeg beder meget undskylde, at mine bedre Følelser saaledes render af med mig. Men det sker med velberaad Hu. Nu skulde jeg jo nemlig til at give mine ærede Læsere den nøgterne Beskrivelse af Etablissementet, som Redaktionssekretæren ved Afrejsen formanede mig til at give dem. Og saa er det jo ingen Skade til at være en Smule alvorlig.

Alvorlig er jeg da herefter — fuldstændig alvorlig.

Og det var virkelig ogsaa med et alvorligt og nøgternt Blik, at jeg tog Slagteriet i Øjesyn, efter først at have forfrisket mit skrøbelige Kød og min redebonne Aand med et lille Styrkningsmiddel, som serveredes for mig og mine Kolleger af de elskvær-

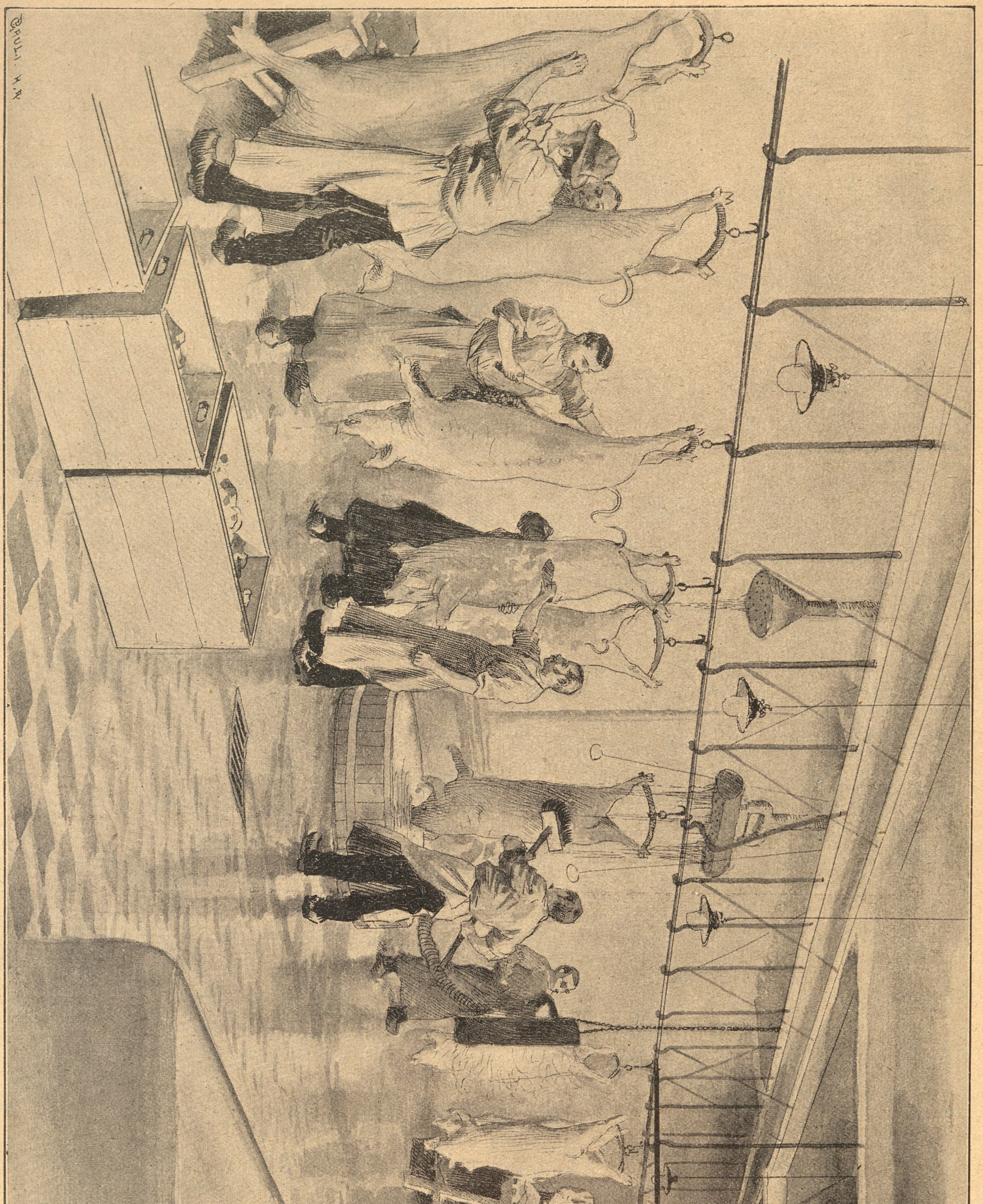

Fra Slagteriet i Odense: Hvordan man laver Eksportsvin.

Fra Slagteriet i Odense: Svinene er færdige.

dige Herrer Dessau & Küster, og som var sammensat af følgende Ingredientser: Bajerske Pølser med Peberrod, Kalvekarbonade med Grønærter, koldt Bord, Akvavit, Tuborg Øl fra Fad og Kaffe med Kognak og Likører.

Jeg besaa med Interesse de to offentlige Slagtehaller, hvor baade Kreaturer, Kalve, Faar, Lam og Svin ekspederes over i en bedre Verden, og som Odense-Slagterne er pligtige til at benytte ved enhver Slagtning, — dernæst Heste- og Sanitetsslagteriet, Staldene, Bade- og Omklædningsrummene for Slagterne, de offentlige Kølerum — hvor man efter Hr. Dessaus Udsagn kan holde sig frisk i Maaneder — Kontrolstationen o. s. v., der altsammen hører til den offentlige Del.

Endvidere hører hertil et Kogerum for det saakaldte tredje Klasses Kød — det vil sige Kød, som vel ikke er af det bedste, men som absolut godt kan bruges til Menneskeføde, naar det bliver saaledes gennemkogt, at alle Bakterier med Vished vides at blive dræbte. Denne Slags Kød kan selvfølgelig sælges meget billigt — til 15 Øre Pundet, — og ovre i Odense gaar det ogsaa af som varmt Brød. Her i Kjøbenhavn, hvor Kødkontrollen jo er meget streng, og hvor man ikke har et saadant Kogerum, kasserer man ganske simpelt Kødet — til Skade for Fattigfolk.

Fremdeles fik jeg Lejlighed til at gøre mig bekendt med et Destruktionsapparat, der ogsaa hører til den offentlige Afdeling. Uden at jeg selv har prøvet Metoden, tør jeg sige, at denne Indretning byder en udmærket Garanti for, at det Væsen, som her bliver taget under Behandling, aldrig bliver hverken til Menneske eller Dyr mere. I Løbet af 6—7 Timer forvandler Apparatet en Hest med Hud og Haar til det fineste Pulver. En Valse inde i den stadig omkringdrejende Tromle, hvor Dyret puttes ind — naturligvis dog i slagtet Tilstand — knuser Kød og Ben; den omgivende Damp opløser det, og Fedtet udskilles ved Hjælp af Vakuum. Hestens jordiske Rester — altsaa det fintmalede Pulver — danner et værdifuldt Gødningsstof.

Hvad der af den private Del af Etablissementet særlig tiltrækker sig Opmærksomheden, er Lokalerne for Pølsefabrikationen og det ved elektrisk Kraft drevne Svineslagteri, som er Landets største, og som er beregnet paa Slagtning af 100,000 Svin om Aaret.

Dhrr. Dessau & Küster siger selv om deres Pølsefabrik, at det er den bedst indrettede og største i Norden. Og saaledes er det sikkert ogsaa.

Fabrikationen foregaar i ikke mindre end 10

Fra Slagteriet i Odense: Pølsefabrikationen.

store Lokaler og beskæftiger for Tiden 16 Mand — et Antal, der dog i Vintertiden fordobles. I Parentes kan bemærkes, at Etablissementet i det hele beskæftiger mellem 60 og 70 Mand, og at de offentlige Slagtehaller er saa store, at 100 Slagtere kan arbejde i dem paa én Gang, delte i to Partier.

Pølserne fabrikeres ved Hjælp af 10 ret mærkelige Maskiner, som sønderdeler, hakker, ælter og stopper Kødet og Farsen paa en saadan Maade, at al personlig Berøring er udelukket. En Del af disse Maskiner vil man finde paa det sidste af vore Billeder i Hovednumret, langs Lokalets Væg. I Baggrunden ses her tillige en »Wolff«, en Kødhakkemaskine, der hver Dag laver 5000 Pd. Kød om til den fineste Fars.

Personlig Berøring af Kødet er dog selvfølgelig til Dels nødvendig, naar man udvælger og sønderskærer dette — saaledes som man vil se paa det øverste Billede i Tillæget. Men alt gøres da med den største Properhed.

Oven over Pølsefabrikations-Lokalerne findes et mægtigt Lagerrum, hvor Tusinder af trinde og slanke Spegepølser i skøn Enighed hænge Side om Side.

— — —

Netop til Opgangen til dette Lagerrum var jeg kommen, fordybet i de alvorligste Betragtninger, da jeg løber paa tre –fire Journalister, deriblandt en Slagelse-Redaktør. Den sidste havde ovenpaa erobret en vældig Spegepølse, som han nu i sin Sejrsstolthed benyttede som en Slags Tomahawk.

Som et Stik fo'r det mig gennem Hjertet, at jeg jo skulde bringe en Pølse med hjem til Prøve. Og for ikke at glemme det begyndte jeg straks at sætte i Spring op ad Trapperne.

Jeg var dog ikke kommen mange Trin op, da jeg pludselig hører en forfærdelig Hvinen, Hylen og Brølen som fra et Menneske ovre fra Svineslagteriet paa den anden Side af den lille, asfalterede Gade, som løber ned gennem Komplekset.

Jeg styrtede ned igen og derover.

Et rædselsfuldt Syn mødte mine Øjne. Over Baasen, hvor den blodbestænkte Slagter stod, for ved Hjælp af et elektrisk Hejseapparat at fire Svinene over Lemmen ind i Slagterummet og give dem Dødsstødet, svævede i Jernkæden et levende, sprællende, brølende Menneske med Hovedet nedad (se det 2det Billede i Tillæget). Og — o, Nemesis! tro mig, om De kan — i dette Menneske genkendte jeg den populære Journalist fra Jernbanen, som netop ikke kunde tænke sig nogen bedre Behandling end den, Svinene fik paa et Svineslagteri!

»Stik ham ikke! Stik ham ikke!« skreg jeg, medens jeg i et Par uhyre Spring styrtede hen til Baasen.

Slagteren var dog allerede bleven opmærksom paa Fejltagelsen. Han kunde bare ikke lige paa Sekundet standse Hejseapparatet. Og et Øjeblik efter blev den ulykkelige Mand firet ned igen, glad over at være sluppen med Skrækken. Rørt erklærede han overfor de sammenstimlende Journalister, at han aldrig havde haft sit Liv saa kært som i disse frygtelige Sekunder, samt at han aldrig mere skulde vove sig ind i en Svinebaas, hvor han intet havde at bestille. Thi dette havde han i Virkeligheden gjort her, og Mestermanden var da i det ved Jorden rugende Tusmørke ved en Fejltagelse kommen til at slaa den hurtig sammenklappende Bøjle om et af hans Ben i Stedet for om et af Benene paa de urolige, ikke rigtig til Slagtning oplagte Dyr.

Med en hemmelig Skadefryd greb jeg hans Arm og gik sammen med ham ind ved Siden af i det store, langstrakte Lokale (se Helsidebilledet), hvor Svinene efter at være stukne føres ind for at gennemgaa hele den omhyggelige Renselsesproces, som et Eksportsvin maa underkaste sig for at blive anerkendt i England.

Som man vil se paa Billedet, kommer det slagtede Svin først i et stort Kar kogende Vand, bliver dernæst skrabet, udsat for en meget stærk Ild, vasket af og skrabet igen; og endelig, efter at Indvoldene med et Par raske Snit er tagne ud, og Ryggen er bleven skaaret op, glider Dyret ind i Lagerrummet (Billedet øverst Side 285), fuldt færdigt. Hele Processen har varet ca. tyve Minutter.

Efter at jeg saaledes ved Selvsyn havde forvisset mig om og gjort min Ledsager opmærksom paa, hvor udmærket han vilde være bleven behandlet, om han virkelig havde faaet Lov til at gaa hele Skærsilden igennem, begav vi os hen et andet Sted og saa paa, at en stakkels lille Tyr med nogle dejlige, troskyldige Øjne maatte lade sit unge Liv for at vise Pressen, hvor ekspedit en Dynamitpatron kan gøre det af med et levende Væsen.

Og efter at vi saaledes havde faaet Blod paa Tanden, kørte hele Selskabet til Brockmanns Hotel for at indtage den splendide Middag, som vore elskværdige Værter her havde arrangeret for os.

»Nordstjernen« modtog under Bordet mange Komplimenter, som jeg med en god Samvittighed stak i Lommen. En meget berejst og med et sjældent Ridderkors dekoreret Journalist blev endog saa begejstret for Bladet, at han tilbød at ville rejse Jorden rundt for os. Hvilket Tilbud jeg med Tak modtog paa Redaktionens Vegne, dog paa Betingelse af, at han skulde rejse uden at benytte sig af et saa simpelt og gammeldags Hjælpemiddel som Penge, og at han skulde forsværge ikke straks at blive stikkende eller andet Sted ovre i Amerika.

For ikke at sove over mig — Toget gik jo Klokken fire Morgen — besluttede jeg, ikke at lægge mig, men at forblive ved Middagsbordet, til jeg skulde af Sted. Da mit Uhr imidlertid uheldigvis gik i Staa ved 3-Tiden, fik jeg ingen Gavn af min ellers ret fornuftige Beslutning. Og Skæbnen vilde det ikke anderledes, end at jeg først skulde komme af Sted den følgende Aften med et Tog, der gik fra Odense Klokken elleve, men som maaske aldrig nogen Sinde er naaet Kjøbenhavn. I alt Fald blev jeg den næste Morgen Klokken otte ked af at køre længere og steg ud mellem Glostrup og Frederiksberg, hvor Togføreren havde gjort Holdt for at le ad en Kone, der løb og gjorde Jagt paa en bisende Ko. En halv Time senere ankom jeg til Kjøbenhavn, hvor man endnu ikke havde hørt noget til Toget, og hvor jeg blev skældt grundigt ud af den altid lige energiske Redaktionssekretær.

Men jeg havde ogsaa helt glemt Pølsen.

Mahalapsi-Diamanten.

En sydafrikansk Fortælling.

Ved A. B.

Det var en behagelig varm Aften i Kimberley. Frank Farnborough søgte ved Hjælp af et Glas Sherry og Bitter yderligere at skærpe Appetiten, lige umiddelbart før han skulde spise til Middag paa »Centralkafeen«, og han følte sig i det hele taget godt tilpas. Han havde arbejdet strengt i De Beers, det umaadelige store Diamant-Kompagnis Kontor, hvor han havde været saa heldig at faa Ansættelse, og havde samme Morgen modtaget en Meddelelse fra sin Chef om, at hans Gage var forhøjet til 400 £ om Aaret. 400 £ om Aaret er ikke saa særdeles stor en Sum i Kimberley, hvor det er dyrt at leve, men for en ung Mand paa 25 Aar, uden Tilbøjelighed til Flothed i nogen som helst Retning syntes det ikke at være saa daarlig en Indtægt. Frank gav sig saa i Færd med at gennemse den glimrende Spiseseddel, der altid findes paa »Centralkafeen«, i et fortræffeligt Humør og med en udmærket Appetit til Middagen. Ved Siden af ham sad et Medlem af den fornemste Cricket-Klub i Kimberley, og da de var gamle Venner og begge optimistisk anlagte, kunde de rigtig aabne deres Hjerter for hinanden. Omkring dem sad denne mærkelige Samling af Mennesker, som man sædvanlig ser ved et Kimberley-Table d'hôte — Diamanthandlere, Guvernementets Embedsmænd, Aktie-Mæglere, Opdagelsesbetjente, Jøder, Tyskere, Englændere og Skotter, nogle faa Irlændere, Jægere og Købmænd fra det fjerne Indre, Minegravere, Koncessionsindehavere og andre. Hvad Frank og hans Ledsager angaar, drak de deres Øl, spiste deres Diner og lyttede med stor Interesse til de utrolige Eventyr, som en amerikansk Minegraver fra Kimberley opvartede Selskabet med, og rejste sig derpaa for at drikke Kaffe paa Verandaen. Franks Ven forlod ham kort Tid efter for at besørge nogle Forretninger i Byen.

Frank drak sin Kaffe og sad og røg, hensunken i dybe Tanker. Han levede i det hele taget, som vi har set, under heldige Vilkaar, men der var en lille Sky paa hans Himmel, som gjorde ham tvivlraadig. Ligesom mange andre unge Mennesker havde han indlogeret sig i en Bungalow*), som i dette Tilfælde tilhørte Mr. Otto Staarbrucker, en Afrikaner af tysk og semitisk Herkomst, sandsynligvis en rigtig brav Fyr paa sin Maade, og som bestyrede en Forretning i Kimberley. Dette Arrangement passede udmærket for Frank Farnborough; han betalte en moderat Leje, indtog sine Maaltider paa »Centralkafeen« og bevarede sin personlige Frihed ubeskaaren; men Otto Staarbrucker havde en Søster, Nina, som agerede Husholderske, og som udfyldte denne Stilling aldeles fortræffeligt. Nina var født i Kolonien og i Besiddelse af en ypperlig Opdragelse og Uddannelse. Ligesom mange Afrikanere nu til Dags var hun bleven sendt til Evropa for sin Uddannelses Skyld og var vendt tilbage til Kaplandet som en smuk og velopdragen ung Dame. Hun var unægtelig mere tiltrækkende og smuk, end de fleste Folk i Kimberley antog hende for. Paa Moderens Side var der den spanske Jødes Blod i hendes Aarer — og Nina, en glimrende og fuldendt Brunette, ejede i sit sorteblaa Haar, sine pragtfulde Øjne, sit ildfulde Temperament og velproportionerede Figur nogle af de bedste Kendetegn paa den spanske Type.

Disse to unge Mennesker havde været meget i hinandens Selskab i den sidste Tid — særlig i de varme Aftener, naar Kimberleys Indbyggere, siddende paa deres Verandaer, forfriske sig efter den ulidelige Hede, der udstraaler fra den lummervarme By. Det var behageligt at iagttage Stjernerne, ryge paa en god Pibe og tale om Evropa og evropæiske Forhold med en smuk Pige, der anstrengte sig for at skjule sin Sympati for den kraftfulde, mandige Englænder, som optraadte med en Gentlemans formfuldendte Takt (noget, som ikke er almindeligt i Sydafrika), og som paa en behagelig, indsigtsfuld Maade kunde konversere om andre Emner end netop Diamanter, Hasardspil og Sport. Medens Frank Farnborough sad grundende over sin Pibe ude i Centralkafeens Forgaard — Have burde man vel sige — forelagde han sig et ligefremt Spørgsmaal.

»Forholdene er blevne noget indviklede,« sagde han til sig selv, »jeg er forelsket i Nina og tror næsten, at hun ogsaa er tilbøjelig til at synes om mig. Hun er en nydelig og virkelig god Pige, tror jeg. Man træffer ikke let en Pige som hun, og dog — det jødiske Blod er en uheldig Historie. Jeg er bange for, at det ikke gaar an, Folk derhjemme vil blive forfærdede. Jeg maa se at blive lidt afkølet og faa mig et Værelse et andet Sted. Det gør mig ondt, meget ondt, men jeg synes ikke saa godt om Pigen, at jeg vil kunne forlige mig med hendes Slægtninge, selv om jeg var i Stand til at gifte mig, hvilket jeg ikke er.«

Ivrig efter straks at prøve sin nylig fattede Beslutning, rejste den unge Mand sig kort efter og gik langs ad Du-Toits-Pan-Vejen til sin Bolig. Han gik ind igennem Huset ud til den lille Have bagved. Da han kom ind i Havens Mørke, hørte han en blid Stemme sige: »Er det Dem, Mr. Farnborough?«

»Ja,« sagde han, idet han tog Plads, »men hvad bestiller De her paa denne Tid?«

»Jeg er stærkt fordybet i Deres Bog om »De ostindiske Øer«. Hvilken udmærket Bog det dog er, og hvor herligt levede ikke Wallace imellem sine pragtfulde Fugle og Insekter, og hvilket interessant Land at undersøge! Dette tørre, kedelige Kimberley faar en til at sukke efter grønne Øer, Palmetræer og det blaa Hav. Otto og jeg skal en Tur til Kalk-Bugten; der er ganske vist ingen Palmetræer, men der er det mest henrivende blaa Hav. At tilbringe et Aar i Kimberley er mere end nok, selv for en »Buskmand«.«

»Ja,« sagde Frank, »man faar nu og da Lyst til at gøre en lille Afstikker fra disse elendige Hytter og røde Støvskyer. Jeg for min Part glæder mig ligeledes til en Rejse til Capetown. Vi skal tilbringe en rigtig behagelig Tid med at spille Cricket, men jeg haaber nok at faa det indrettet saaledes, at jeg ogsaa nu og da kan faa et Havbad, hvilket jeg virkelig længes efter.«

Da Nina lænede sig tilbage i Armstolen i sin cream Surah Silkekjole, i Lampens dunkle Belysning, saa' han aldeles fortryllende ud og følte sig øjensynlig godt tilpas i Franks Selskab. Hendes hvide Tænder funklede under det lille Smil, hvormed hun midt under Konversationen om Sommerfuglefangst belønnede Franks Kompliment: at han havde gjort den Opdagelse, at hun var en af de faa Damer i Kimberley, der forstod at klæde sig med Smag. Hun belønnede Franks lille »Speech« med at ringe efter Theen. »Hvilken Velsignelse det dog er at tilbringe saa behagelig en Aften,« fortsatte hun, idet hun lænede sig skødesløst tilbage. »Ottos Venner virke undertiden ligefrem afskrækkende paa mig. Jeg er bange for, at mit fire Aars Ophold i England har udelukket mig fra Ottos Omgangskreds. I Sandhed, dersom jeg ikke havde Dem og en eller to andre til, vilde det se daarligt ud. Veksler, Aktier, Miner og Diamanter gentages uophørlig fra Dag til Dag og er tilbøjelig til at trætte kvindelige

*) Det lokale Navn for de Indfødtes Hytter.

Ører. Undertiden længes jeg efter at rive mig løs fra det altsammen! Som De kan forstaa, er jeg her som en Fange af fri Vilje.«

Frank, som havde bedt om noget mere The, rykkede nu sin Stol en lille Smule nærmere til Ninas, idet han rakte hende sin Kop.

»Holdt,« sagde han, »en Prinsesse skulde nødig tale om Fængsel. Hele Kimberley ligger for Deres Fødder, og De kan handle, som De vil. Hvorfor stiger De ikke ned fra Deres Trone og gør en af Deres Undersaatter lykkelig?« — »Ak,« sagde hun med et lille Smil, »min Prins er ikke kommen endnu, jeg maa vente.«

Jeg er bange for, at Frank var falden lidt ud af sin Rolle. Han havde besluttet at være diplomatisk, men det var grundigt mislykkedes. Han saa' op paa den stjerneklare Himmel, ind i det Mørkeblaa, og følte den behagelige, kølige Natteluft omkring sig; han betragtede den unge Piges Ansigt — dets vidunderlige spanske Skønhed, fuldstændig indrammet af Lampens klare Lys. Der var et vist melankolsk Drag over Nina; Medlidenhed forenet med en ubegrænset Beundring nedtvang de for en eller to Timer siden tagne Beslutninger. Han greb Ninas Haand, bøjede sig og trykkede et let Kys paa den. Det var første Gang, han havde vovet at gaa saa vidt, og Berøringen med den varme, bløde, velformede Haand fik ham til at skælve.

»Tro Dem ikke saa ulykkelig, Nina,« sagde han, »Udsigterne er ikke saa daarlige. De har i alle Tilfælde én, som vil gøre alt for at være i Stand til at hjælpe Dem, én, som — «

I samme Øjeblik forsvandt det nedslaaede, der hvilede over Ninas Ansigt, ligesom den lette Sky, der driver forbi Maanen, idet hun hørte en Mands høje, gennemtrængende Stemme inde fra Huset, og en Person kom til Syne. Ved Lyden af Ottos Stemme trak den unge Pige hurtigt sin Haand tilbage.

»Naa, Nina,« sagde hendes Broder Otto, »har Du noget The? Jeg er tørstig som en Salamander.«

Theen blev serveret, og Konversationen drejede sig om forskellige Æmner; for to Mennesker var Aftenens Stemning ødelagt.

Næste Morgen modtog Frank Farnborough et Brev og en Pakke, der var adresseret til ham. Han aabnede straks Brevet, som lød saaledes:

Kimberley (i største Hast).

Min kære Frank!

Lige ankommen med Postvognen og i Færd med at tage med Jernbanen til Capetown, er det mig umuligt at faa Tid til at besøge dig. Jeg har haft det indbringende, om end ubehageligt, i Mangwats. Da jeg kender din store Interesse for Naturvidenskaberne, sender jeg dig herved en lille Krokodille, som jeg har fundet i en indtørret, mumielignende Tilstand i et Buskads paa Bredderne af Mahalapsi-Floden — et sparsomt Vandløb, der gennemløber Limpopo. Hvorledes Krokodillen er kommen der, véd jeg ikke; den har sandsynligvis fundet Vej derop ved Flodens Stigning i Regntiden og er bleven efterladt paa Bredderne, da Tørken indfandt sig. Maaske den kan interessere dig; hvis ikke, kast den bort. Lev vel, gamle Ven. Om en eller to Maaneder kommer jeg atter til Kimberley og vil da besøge dig.

Din hengivne
Horace Kentburn.

Frank smilte, da han læste sin Vens karakteristiske Brev og henvendte straks sin Opmærksomhed paa den medfølgende Pakke, der var indsvøbt i Lærred og var $3^{1}/_{2}$ Fod lang. Denne blev hurtigt aabnet, og Indholdet, en lille Krokodille, saa indskrumpet og haard som en soltørret Oksehud, kom til Syne.

»Jeg véd, hvad jeg vil gøre med den,« sagde Frank til sig selv, »jeg vil lægge Dyret i Blød i mit Badekar indtil i Aften, og da vil jeg se, om jeg kan faa skaaret den op og udstoppet den; den synes virkelig at være fuldstændig soltørret.«

Krokodillen blev anbragt i et stort Badekar og overhældt med Vand. Frank fandt den ikke tilstrækkelig opblødt samme Aften og maatte følgelig finde sig i at tage Bad et andet Sted næste Morgen. Den følgende Aften, da han tog Krybdyret ud af Badekarret, fandt han det langt mere skikket til Kniven; efter at have spist til Middag gik Frank hjem og forberedte alt til den forestaaende Operation. Først trak han i nogle gamle Klæder, smøgede Ærmerne op og tog da sin Skat op af Badekarret, aftørrede den omhyggelig og lagde den paa Ryggen paa Bordet, som han forsynligt nok, for Tilfældets Skyld, havde dækket med brunt Papir; efter derpaa at have fremtaget sin skarpeste Kniv, begyndte han Operationen. Krokodillens Maveskind var nu saa ypperligt blødt og bøjeligt; det havde sandsynligvis aldrig før været i Berøring med en Kniv, og Frank gjorde nu et langt Indsnit fra Brystet til Halen. Efter at han havde trukket Huden tilbage paa begge Sider, gav han sig i Færd med at bortage, hvad der var tilbage af de næsten allerede helt indtørrede Indvolde. Medens han skar og skrabede, kom Kniven to eller tre Gange i Berøring med noget haardt. To Smaastene blev fundne og lagt til Side, men atter stødte Kniven mod noget haardt.

»Ærgeligt med disse Smaastene,« sagde Operatøren, »de vil tilsidst fuldstændig ødelægge min Kniv. Hvad Pokker foranlediger disse Dyr til at gøre sig til rene Grusgrave!«

Han tog den forargelige Sten i Haanden og holdt den henimod Lampelyset. Denne Sten adskilte sig fra sine Forgængere — adskilte sig saa fuldstændig i Form og Farve, at Franklin holdt den endnu tættere hen til Lyset. Han stirrede stift paa Stenen, der, som den laa nu, paafaldende lignede et Stykke Gummiarabikum, og, efter at have givet sine Følelser Luft i en langsom Fløjten, udbrød han: »Ved alt, hvad der er helligt, det er en 15 Karats Sten! Den er mindst sine 100 £ værd; hvis ikke, er jeg en Hollænder.«

Han satte sig ned, skubbede Krokodillen fra sig, flyttede Lampen nærmere, skruede Vægen lidt højere i Vejret, og efter at have anbragt Diamanten — det var virkelig en Diamant — paa Bordet, gav han sig i Færd med at underkaste den en omhyggelig Undersøgelse. Den var i Besiddelse af en klar, ren Farve og vilde, naar den blev sleben, som Frank Farnborough meget godt vidste, blive den prægtigste Diamant af reneste Vand. Der var ikke Spor af Bifarve ved den, og den var sandsynligvis fejlfri. Sydafrikanske Diamanthandlere kan næsten altid med Sikkerhed sige, fra hvilken Mine en mere sjælden Sten er udgravet, og Frank syntes, at denne mageløse Octahedron, som han havde for sig, i Udseende kunde sammenlignes med de smukkeste Stene, der nogen Sinde var udgravet i Vaalfloden — hvorfra Afrikas kostbareste Ædelstene komme.

Tankerne gennemkrydsede den unge Mands Hoved; her foran ham i en lille Valnøds Rumfang laa en Rigdom paa flere Hundrede £. Hvor kom denne Sten fra? Havde Krokodillen slugt den tilligemed andre Smaastene i Mahalapsi-Floden eller paa Bredderne af den nærliggende Limpopo? Maaske der var en ukendt, ubenyttet Mine der — en Mine, der indeholdt fabelagtige Rigdomme. Hvorfor kunde han ikke ligesaa godt som enhver anden blive dens Opdager, blive Millionær?

Medens disse Tanker gennemkrydsede hans Hoved, følte han en Haand paa sin Skulder og hørte en munter, kvindelig Stemme udbryde: »Mr. Farnborough, hvad er det, De har fundet?«

Frank greb Diamanten, sprang op med blussende Ansigt og opspilede Øjne og stod lige overfor Nina og hendes Broder, der begge betragtede ham højst interesseret.

Otto Staarbrucker brød først Tavsheden: »Naa, Frank! De synes at være ordentlig optaget. Hvad er det for en vidunderlig Opdagelse, De har gjort?«

Englænderen saa skarpt paa dem begge, tøvede et Øjeblik, besluttede sig hurtig og svarede dem aabenhjertig, men i en lav og anstrengt Tone:

»Min Opdagelse er følgende: Inden i Krokodillen har jeg fundet en stor Diamant, som i alle Tilfælde er sine hundrede £ værd, og der maa være flere, hvor den kom fra. Se paa den, men tal for Guds Skyld ikke derom.«

Otto Staarbrucker tog Stenen, lagde den paa sin store, brede, hvide Haandflade og bøjede sig tæt ind til Lampelyset. Ninas smukke Hoved var ligeledes foroverbøjet, saa at hendes Haar næsten berørte hendes Broders, medens de stirrede spændt paa den hemmelighedsfulde Ædelsten. Otto undersøgte den endnu en Gang, vejede den omhyggelig i sin Haand og sagde da med en højtidelig og gennemtrængende Stemme: »Den er mindst sine 800 £ værd, dersom den i det hele taget har nogen Værdi.«

Nina tog pludselig Del i Samtalen: »Min Gud, Frank — Mr. Farnborough — hvor har De faaet den Sten fra, og hvad har De tænkt at gøre med den?«

»Ja, Miss Nina,« sagde Frank, idet han smilende betragtede den unge Piges smukke, glødende Ansigt, »jeg ved næppe selv, hvorledes jeg i Øjeblikket skal besvare det. Krokodillen kom fra Højlandet, og jeg formoder, at Diamanten er kommen fra samme Sted. Det hele er kommet saa pludseligt, at jeg næppe ved, hvad jeg skal sige eller tænke; jeg antager, det er bedst at sove paa det, og saa vil jeg i Morgen tage en endelig Beslutning efter at have konfereret med Dem og Deres Broder. Imidlertid har jeg fuldtud Tillid til Dem og Deres Broder med Hensyn til at overholde den strengeste Tavshed om Opdagelsen. Saafremt det blev bekendt i Kimberley, vil jeg kunne risikere at blive besværet i saa høj Grad, at jeg maaske oven i Købet blev nødt til at sende Bud efter Politi.«

»Det er fuldstændig rigtigt, Frank,« faldt Staarbrucker ind med sin høje, kraftige Stemme; »og vi vil gøre vort Bedste. Nina er den paalideligste Pige i hele Kimberley, og denne Sag er altfor betydelig til at skulle ødelægges paa saadan en Maade. Maaske der er en Formue til os alle, hvor den Sten kom fra.«

Otto Staarbrucker talte, som om han havde Fordring paa Andel i Fundet, og skønt han ikke havde sagt meget, følte Frank sig dog hemmelig irriteret over den beskyttende Tone, han havde anslaaet.

»Nu har jeg omhyggelig undersøgt det Indre af dette Dyr,« sagde Frank, idet han fremviste den fuldstændig rensede Mûmie; »Krokodillen har været mig en god Ven, saa jeg vil gemme den, og nu vil vi have os en Pibe Tobak.«

I de følgende to Timer sad disse tre Mennesker paa Verandaen og samtalede om Situationen.

Staarbrucker tilraadede paa det mest bestemte at undersøge Egnen omkring det Sted, fra hvilket Krokodillen var kommet. Frank forsvarede sig med de vægtigste Hovedgrunde derimod og afskar ham endelig med et: »De skal nok faa alt at vide i god Tid. For Øjeblikket maa man antage, at Dyret er kommet fra sit naturlige Hjem omkring ved Krokodillefloden« (Limpopo-Flodens populære Navn i Sydafrika). Derefter brød de op og trak sig tilbage til deres respektive Værelser. Ninas Haandtryk, da hun sagde »God Nat«, var særdeles venligt, og Frank syntes aldrig at have set hende mere fortryllende.

»Drøm behagelig,« sagde hun, da hun trak sig tilbage; »jeg er overmaade glad paa Deres Vegne. Jeg formoder, at De i Nat vil fylde Deres Lommer med pragtfulde Ædelstene fra nogle nye »Tom Tidllers« Miner. Husk at lægge Diamanten under Deres Hovedpude og luk Deres Dør af. God Nat.«

Otto Staarbrucker trak sig ligeledes tilbage til sit Sovekammer, men ikke for at sove i de første Timers Tid. Han havde altfor meget at tænke paa. Forretningen havde været temmelig daarlig i den sidste Tid. Du Toits Pans Minerne var blevne nedlagte og havde yderligere trykket Handelen i den Del af Byen, hvor hans Forretning var, og for at sætte Kronen paa Værket havde han spekuleret i Rand Minerne og lidt store Tab.

Ottos en Gang saa glimrende Forretning var nu i stærk Tilbagegang, saa det var kun et Tidsspørgsmaal, hvad enten han straks skulde standse sine Betalinger og søge bort fra Kimberley med de faa Hundrede £, han maaske vilde kunne skrabe sammen, eller vente, til han blev fuldstændig ruineret.

Frank Farnboroughs Opdagelse af Diamanten havde atter indgydt ham noget Haab. Hvor den pragtfulde Diamant kom fra, maatte der efter al Sandsynlighed være Masser. Det vilde sikkert kunne betale sig at anvende 2—3 Hundrede £ paa Undersøgelser. Frank var en ligefrem, aabenhjertig Mand, skønt vanskelig at overtale, men som uden Tvivl vilde modtage hans Tilbud imod den halve Fortjeneste eller lignende. Saadan maatte det gøres; dette syntes at være den eneste Udvej til Redning. Han vilde straks i Morgen tidlig tale med Frank.

Beroliget ved Tanken faldt han i Søvn.

(Fortsættes.)

TIL BILLEDERNE

B. Stuckenberg: **En gammel Mand fra „Alminde ligneden“**, der er tegnet specielt til »Nordstjernen«, viser os nogle karakteristiske Ansigtstræk, som vil synes næsten os alle bekendte. Det er da ogsaa netop Typen paa den gamle, veltjente Arbejder og Haandværker, der sled sig rynket og kroget i det legemlige Arbejdes Tjeneste, dette Arbejde, der i det lange Liv blev udført de hundrede Steder, hvor det daglige Brød vinkede.

Opgaver.

Gaadespørgsmaal.

1) Hvilke Maskiner blive spiselige, naar deres første Stavelse fjærnes?

2) Hvilken dansk By forvandles, naar der anbringes et Bogstav midt i den, til en tragisk Kvindeskikkelse i den græske Mythologi?

Beregningsopgave.

10 Personer skal tilsammen betale 51 Kr. 15 Øre, og det saaledes, at den første skal betale dobbelt saa meget som den anden, den anden dobbelt saa meget som den tredje, den tredje dobbelt saa meget som den fjerde o. s. v. Hvor meget skal hver betale?

De frygtelige Tigerunger.

Peter og Hans, som er ude i Zoologisk Have, faar den gode Idé at male nogle Hvalpe som Tigre for muligvis at indjage Maler Petersen, som bag Plankeværket nyder Livet og drikker af Dunken, lidt Skræk.

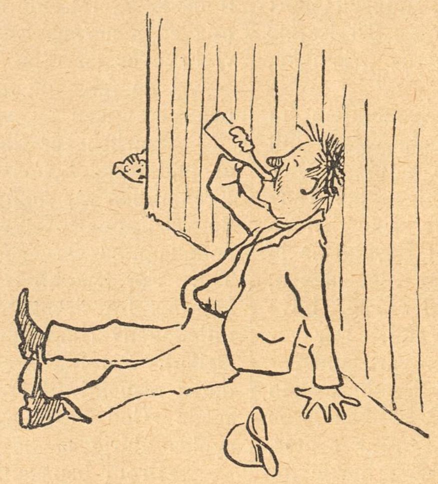

Maler Petersen aner ikke den tilstundende Fare.

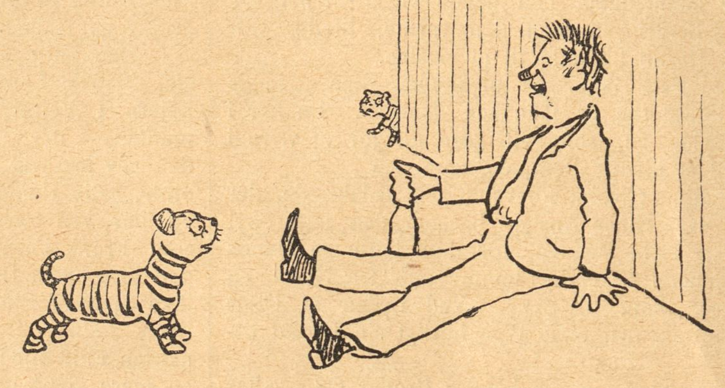

Og med et saligt Smil om Læberne indslumrer han, medens det første lille bemalede Uhyre bjæffende tager Opstilling overfor ham.

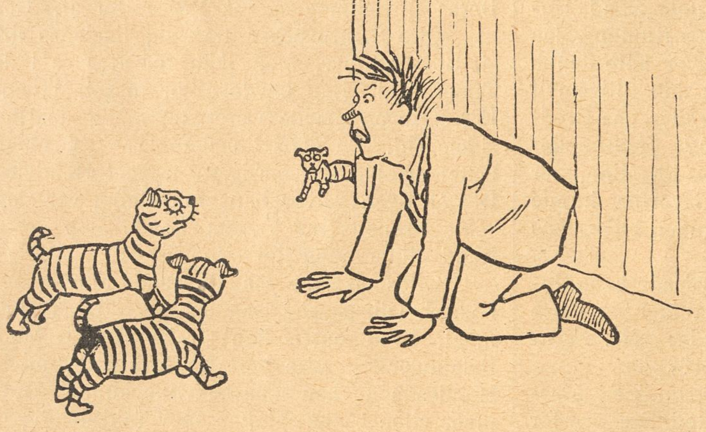

Først da den ene er bleven til tvende, og de begge stemmer i med en højlydt Bjæffen og Gøen, farer han pludselig sammen, falder rædselsslagen ned paa alle fire og stirrer med opspilede Øjne paa de to smaa, frygtelige Skabninger.

Han bliver dog egentlig først rigtig betænkelig ved Situationen, da han ser Tigerungerne yderligere formere sig.

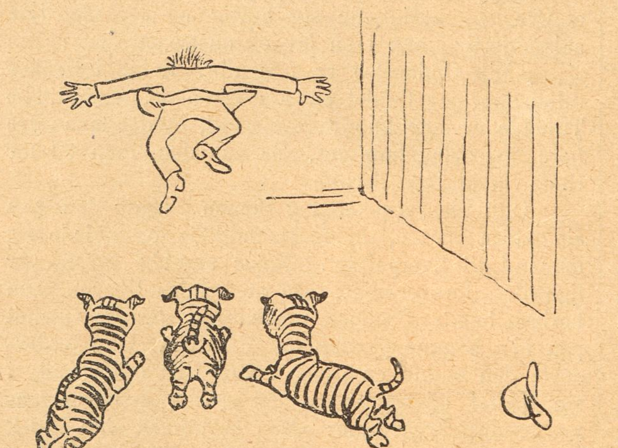

Og pludselig springer han op med Rædslen malet i Ansigtet, og med strittende Haar farer han af Sted i vild Flugt, fulgt i Hælene af de blodtørstige Dyr, — til de slemme Drenges store Fryd.

Skakopgave.

Sort.

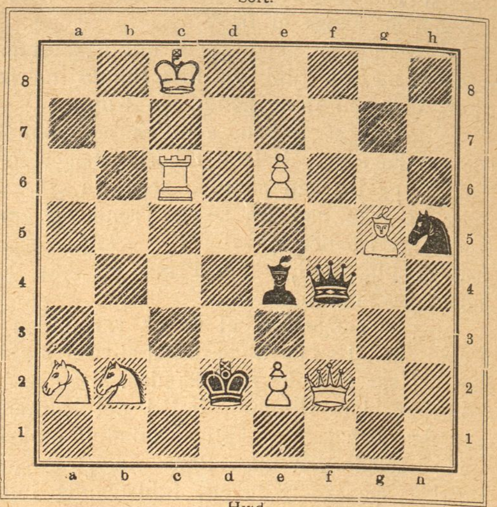

Hvid

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Tændstikopgave.

Naar 28 Tændstikker ere arrangerede som nenenstaaende Figur viser, skal 10 Tændstikker fjærnes, saaledes at der kun bliver 11 tilbage:

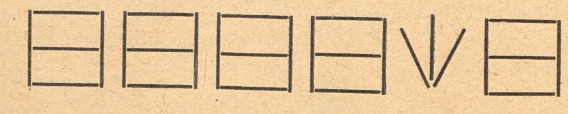

Regneopgave.

En Adelsmand lod paa sin Bryllupsdag give Almisser til Landsbyens Fattige. Der var 13, der trængte til Hjælp, og Forvalteren fik derfor 26 Kr. udleveret til Fordeling. I sidste Øjeblik kom der imidlertid en fjortende, men da Forvalteren kun havde 26 Kr., og da den sidst ankomne var i Stand til at arbejde, besluttede Forvalteren at udelukke ham, men paa en saadan Maade, at det tilsyneladende var ved et Tilfælde. Hvorledes bar han sig ad?

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 35.
Tallene 6 og 19.

Løsning paa Navneopgave i Nr. 35.
Edison.

Indhold.

Billeder: B. Stuckenberg: En gammel Mand fra »Almindeligheden«. — Paul Fischer: 7 Billeder fra Slagteriet i Odense. — De frygtelige Tigerunger. Humoreske i 6 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). Mahalapsi-Diamanten. Ved A. B. — Det nye, store Slagteri i Odense. Hvorledes man indvier et Svineslagteri. Af Pax. — Til Billederne — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 37 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 14. Juni. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Bornholm.

Af

Hermann Henrichsen.

Rank som en Dronning, vild og storslaaet i sin Majestæt, fornem og elegant i sin Ynde, rager Bornholm op midt ude i Østersøen. Man kan undre sig over, hvorfor de fremmede ikke ogsaa har taget denne Ø, da de jo dog tog adskilligt andet, men overfor Kendsgerningerne tier Forbavselsen. Et Held da, at man saa meget mere højlydt kan udtrykke sin Forundring over og Begejstring for, hvad den lille Ø har af smukt og seværdigt at byde.

Bornholm er mærkværdigt nok saare ungt som Turistland. Kjøbenhavneren og den velhavende Danske i Almindelighed rejser til Rhinen, Wiesbaden, sachsisk Schweiz, og hvor ellers han nu kan finde paa, naar han vil rekreere sig og samtidig have noget for Øjet. Det har i lange Tider været en Umulighed at overtyde ham om, at han ikke behøvede at gaa nær saa langt. Han kan bare holde sig til Grundtvig, thi findes der end i det fremmede »langt højere Bjerge« — saa har vi dog her hjemme en saadan Rigdom af Naturskønhed, at det er Synd og Skam, at den saa længe har ligget upaaagtet.

Det dages imidlertid.

Og ikke mindst gælder dette for Bornholms Vedkommende. Man behøver saaledes blot i nogle faa Dage at opholde sig paa den lille Klippeø for at blive overbevist derom. Det ene store Hotel rejser sig efter det andet, og alle kan melde udsolgt Hus. At Tyskerne har optaget en stor Del af Pladserne, siger sig selv, thi det gode er der dog ved dem, at selv om de hist og her er gaaede os for nær paa Livet — det være nu i Politik eller forretningsmæssig Foretagsomhed — saa lægge de til Gengæld en Mængde Penge her i Landet hver Sommer.

Hvad der giver Bornholm sin store Tiltrækningskraft, er fornemmelig den evigt vekslende Natur. Medens den sydlige Halvdel af Øen er flad og er udmærket Agerland, er den nordlige i alt væsentligt ét stort Klipparti, der igen er hundrede Gange forskelligt for de forskellige Deles Vedkommende. I gamle Dage har Øen vel nærmest været en kæmpemæssig Røverrede, og rart har de gode, gamle Kæmper kunnet have det. Derom vidne f. Eks. Ruinerne af Hammershus og Klipperne om Rø. Man skal endnu den Dag i Dag vogte sig for at føle disse Stenmasser paa Tænderne.

Men til Sagen.

Det var en Beskrivelse af en Tur Øen rundt, jeg vilde give »Nordstjernen«s Læsere.

Med Dampskibet »M. Davidsen« af Fritsches Dampskibsekspedition forlade vi en Aften Kjøbenhavn. Alle Passagererne klare sig bravt, kun min Ringhed føler visse ejendommelige Fornemmelser, som jeg helst vil forbigaa i Tavshed. Jeg spørger forlegen Kaptajnen efter en Køje, skønt vi ikke er naaede længere ud end til Dragør. Han ser polisk paa mig og siger: »Nu skal De komme til at sove i Jomfruseng.«

Denne poetiske Bebudelse bliver imidlertid forvandlet til en forøvrigt ret bekvem Prosa. Det er nemlig Skibets Jomfru, der for en Gangs Skyld afstaar sin Køje til mig. Hun siger, at der bliver man ikke søsyg.

Virkelig skammer jeg mig da ogsaa saadan, at jeg ikke generer nogen Resten af Sejladsen. Kl. 5 om Morgenen vækkes jeg. Nu er vi ved Hasle.

Hasle er en lille, venlig By paa Vestsiden af Øen. Den har kun 1100 Indbyggere, men derimod en Borgmester, af hvilken Grund Allinge med Sandvig paa Nordøstsiden, der har 25—2600 Indbyggere, men ingen Borgmester, er meget jaloux.

Vi stiger i Land. Solen er alt oppe og smiler venligt til den dristige Vandringsmand, der nu skal paa Eventyr i den vide Verden. Ad en rigtig god Landevej gaar saa Turen mod Nord. Ved at spørge sig for naar man ad en Gangsti hen til en lille Aabning i Jorden. Da en Trappe fører ned, følger man interesseret med, og for hvert Skridt stiger Forbavselsen. Endelig er man nede ved Havet, og dèr ligger da Jons Kapel, omgivet af vilde Roser og Tjørn, klemt inde mellem store Klippemasser. Her var det, at den svenske Sømand strandede en Vinternat, kastedes alene op paa de vilde Klipper og fandt sin Frelse i en lille Revne mellem nogle af Stenkolosserne. Nu er der ved at gro Mos paa Sagnet som paa Klippen.

Man maa derpaa samme Vej tilbage, op ad den uendelig lange Trappe, videre mod Nord over de lyngklædte Ringebakker, der uafbrudt faar ens Beundring til at stige.

Efter en halv Times Marsch naar man det lille Fiskerleje Vang. Kønt

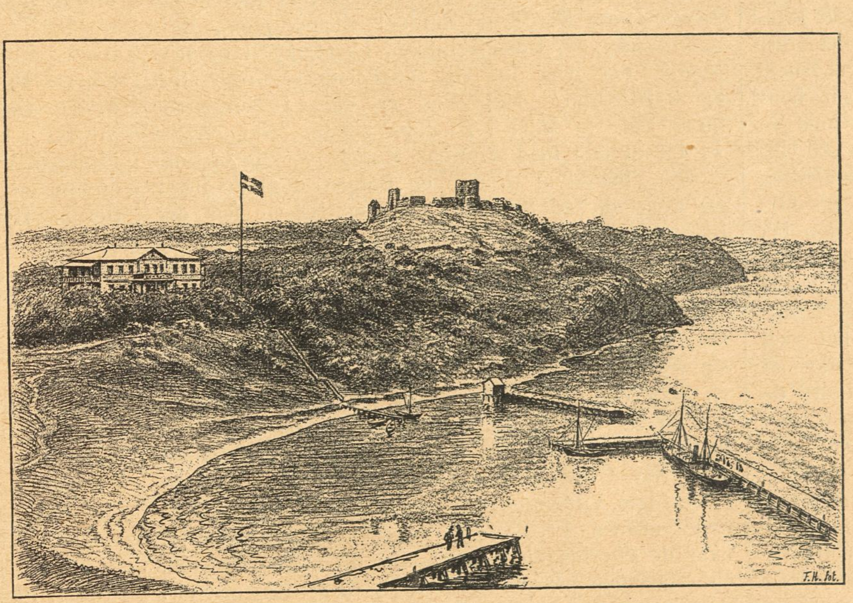

Parti fra Hammeren med Blanchs Hotel.

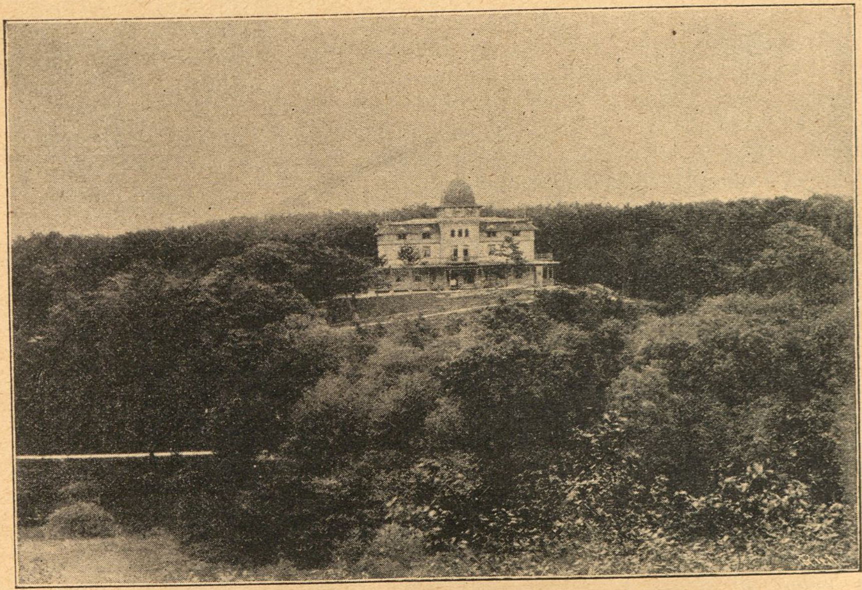

Almindingen med Hotel „Jomfrubjerget“.

Klippeparti ud for Hotel „Helligdommen“.

og smilende ligger det, klemt inde mellem de ærværdige Stenbakker. I Aarhundreder en fredet Plet, nu ligesom Hammeren længere oppe et Offer for Industriens og Spekulationens haarde Hænder, mod hvilke selv den fasteste Klippe dog i Længden maa briste.

Men lad dem om det. Nu gælder det jo blot at komme videre. Forude vinker Hammerbakkerne, grove, brune, haarde at se til, mere og mere imponerende, jo længere man kommer frem, dobbelt betagende, fordi Vejen snart stiger og falder. Nu er vi nede i en Dal; ad en smal, sandet Vej kæmper man sig frem, spejdende, standsende, studsende ved al den Vælde af Skønhed, der stiger frem for Øjet. Var man lidt mindre betaget, vilde man standse, tage Hatten af og sige i Ærbødighed: »God Dag, Klippe!« Nu lader man være, thi dernede ligger jo Havet, dette dejlige Dyb, der intet Steds i den hele Verden er mere friskt end her og paa Østkysten af Øen. I Dag er de gamle Guder i Søndagshumør. Ikke en Vind kruser Havets Pande. Blankt og smilende ligger det dernede — ak! Man kunde fristes til at betro sig til det, hvis man ikke kendte dets Luner. Det samme Vand, som nu er idel Ynde, kan faa Timer efter bruse i ubøjelig Vrede.

Derom fortæller den nye Havn, som nu dukker frem ved Foden af Hammeren, Øens nordligste Punkt. Gang paa Gang har man sænket store Stenkolosser ned i Dybet, kædet dem sammen, rejst Bolværk paa Bolværk — det holder dog ikke. Forleden gik tre af de sværeste Planker i Knas. Og saa har Havnen endda kostet sine 600,000.

Men Solen er nu højt paa Himlen. Det tager Tid, naar man vil tilbagelægge Vejen fra Hasle til Hammeren til Fods. Og Tiden hungrer imod Frokosten. Dog ogsaa for det er der Raad, takket være en enkelt Mands Energi og Initiativ, der har trukket andres efter sig.

En Dag i 1886 kom en kjøbenhavnsk Restavratør, J. H. Blanch, op til en Bonde, der ejede det meste af Jorden mellem Hammeren og Hammershus. Han saa, at her var Plads og Trang til et 1ste Klasses Hotel. Handelen var snart sluttet, og medens Folket undrede sig over denne Foretagsomhed og spaaede ilde, rejstes Hotellet og var færdigt Aaret efter. I Fjor blev det saa nødvendigt at foretage en betydelig Udvidelse, og nu knejser det store Kompleks indbydende, 200 Fod over Havet, med 70 Værelser, Varmvandsbadeanstalt og en henrivende Park paa 16 Tdr. Land, overfyldt med en Mængde sjældne Træ- og Plantearter, over 40,000 Nyplantninger, Rester af Begravelser fra Stenalderen og meget andet af det Gode, hvoriblandt en fortrinlig udført Statue, forestillende Christian den IV.

Her slaar man sig saa ned et Par Dages Tid eller mere. Der er jo nok at se. Først og fremmest de mægtige Ruiner af Hammershus, der fredes af Nationalmusæet, som just i disse Dage har »set sig nødsaget« til at afspærre Slottet, saaledes at man nu kun for Betaling kan bese og beundre de ærværdige, røde Mure, der i sin Tid har huset den fornævnte Majestæt. Eller man lader sig, hvis Vejret er godt, ro ind i den vaade Ovn, en kæmpemæssig Hule i Klipperne, beser de store Stenbrud og standser saa et Øjeblik for atter saa smaat at filosofere over dansk Mangel paa Foretagsomhed. For mindre end en halv Snes Aar siden ejede Staten denne Kolos, om hvis Størrelse man ikke kan danne sig nogen Mening ved at følge Papiret. Saa forærede man hele Herligheden til Allinge Kommune paa nær en Bagatel, hvor der er rejst et stort og fortrinligt Fyrtaarn. Da Allinge Kommune selvfølgelig ikke er mere snedig end selve Staten, solgte man nogle Aar efter Hammeren, og lod den naturligvis gaa for et meget billigt — skal vi sige — Hammerslag. Lidt over 30,000 Kr. eller deromkring var Prisen.

Man kan nu let sige sig selv, at Køberen var en Tysker, Baron eller saadan noget. Han havde nok af Millioner og forsøger nu at blive af med nogle af dem paa Hammeren, hvilket jeg nu nok tror, vil lykkes ham — men han faar dem ogsaa sikkert ind igen med Renter, naar Tidens Fylde kommer. Allinge kunde derfor roligt have forlangt 300,000. De havde faaet hver en Øre.

Imidlertid — Dagene gaar, og der er jo endnu saa meget at se paa denne mærkelige Ø.

Ad besværlige Veje passerer vi derfor den lille Flække Sandvig, med paafølgende større By Allinge, og naar hurtigt ind paa øde Egne. Partiet langs Kysten minder ved sine Klitter om Vesterhavet. Var Klipperne der ikke, vilde man tro sig hensat til Ringkøbing eller et andet vestjysk Parti. Nu mindes man derimod stadig om Øens Særpræg. Klipperne, der ved Hammeren var større, men mere afrundede, er her vilde og forrevne. En Gang i Tidens Morgen har de vel lignet deres Søstre mod Nord, men efterhaanden har Havvandet opløst dem, og jo mere porøse de er bleven, desto lettere har Storm og Is haft ved at tilføje dem de Rifter, der nu er bleven deres store Skønhed.

Vi skal mod Rø. Egnen langs Kysten tager til i Vildhed, snart gaar man gennem lyse, venlige Skove, snart ligger Strandbredden jævn og hvid, og snart hæver Klipperne sig mere end 100 Fod lodret op af Havet, vigende til Side for en lille Bæk langt inde fra Landet, der, søgende ud mod Havet, baner sig Vej gennem dybe, grønne Kløfter, hvor Røn og Slaan hager sig fast paa de yderste Klippeafsatser, medens Lærketræer og Kirsebærtræer troner paa Skovbunden over et spillende Tæppe af Anemoner, gule Kodriver, Tjærenelliker og vilde Roser.

I al denne Herlighed faar man saa pludselig Øje paa et nyt, imponerende Hotel ved Navn »Helligdommen«. Det var tidligere en beskeden Bondegaard; men i Fjor rejstes den store, nye Bygning og troner nu med sine tre Etager paa en aaben Slette, der ved ødsel Haand er i Færd med at omdannes til Alleer og en dominerende Have.

Man har overalt fra Hotellet en Udsigt, der er lige saa henrivende, som den er omfattende. Mod Nord skimter man Hammeren og Allinge, nærmere ligger det ene imponerende Skovparti ved Siden af det andet — for ikke at tale om, at Vuet rummer Havet i alt dets Storhed. Ser man mod Syd, øjner man i det fjerne Fiskerlejet Gudhjem.

Værten hedder Ancher. Han er af berømt Familie. En Onkel til ham var Dybbølhelten, Løjtnant A., en Broder til ham er Maleren Michael A., om hvis fremragende Kunst Hotellets Vægge bære mangt et smagfuldt Vidnesbyrd. I Hotellet, der har Plads til 80 Gæster, indretter man sig hurtig bekvemt, og den altfor korte Tid, man kan slaa sig ned, gaar, før man véd noget deraf. Man opdager jo stadig nye Skønheder. Der højt oppe er Dyndaleshaven med sit mægtige Vandfald og den gigantiske Amtmandssten — saa højt til Vejrs, at det næsten er farligt at bane sig Vej derop — men dernede er først og fremmest atter Havet med de mange Kløfter, »Ovne« og Vige. Hvem kan huske Navnene paa alle disse Tinder! Ørneklippen, Helligdomsklippen, Udsigtsklippen, Lyseklippen o. s. v. Navne, der hver for sig repræsenterer noget stort og højtidsfuldt. Man skal se dem i Morgenens første Sol — eller i Aftenens sidste. Naar Havet — for at tale med Andreas Munch — ligger som et Øje, blankt af Graad, og Bølgen dernede lister sig sagte op ad Skærene med en Hilsen fra det fjerne, da har denne Egn en vemodsmættet, poesifuld Skønhed over sig, der gør godt længe efter, at man har sagt den Farvel.

Under Trykket af denne Skilsmisse finder man saa paa slige uskyldige Raffinements som at lade sig sejle i en Baad til Gudhjem, et lille Fiskerleje, en Mils Vej syd for Rø. Man opnaar nemlig derved at se de samme Klipper fra en ny og endnu bedre Side, nemlig fra Havet. Og Sejladsen lønner sig. Nye Overraskelser dukke stadig frem, medens Edderfugle, Vildænder, Alliker, Taarnfalke og Spurvehøge afsløre Privatlivets dybeste Hemmeligheder, naar de efterhaanden skræmmes op af de rejsende. Man faar Øje paa de mærkeligste Klippeformationer, der bære endnu mærkeligere Navne, skabt som disse er i Folkemunde: Himmeriges Port, St. Peder, Ravnedalen, den sorte Gryde — N. B. en lang Hule i Klippen, saa smal, at kun én Mand ad Gangen kan bane sig Vej derind.

Naar man har set sig mæt paa Gudhjem, hvis smaa Huse ligge malerisk over hinanden, tager man over Land til Svaneke. Under Vejs stifter man saa Bekendtskab med en af Østsidens interessanteste Kløfter: Randkleveskaaret. Efter et kort Ophold paa det i alle Maader udmærkede »Hotel Østersøen« i Svaneke — Madvigs Fødeby — gaar Turen til Neksø, som har en Borgmester, tilmed en i sin Tid meget omtalt københavnsk Politimand.

I Neksø, hvor man bor godt paa Holms Hotel, foretager man Udflugter til Paradisbakkerne — et skovklædt Højdeparti, der bærer sit Navn med Ære — og Øens største Rokkesten.

Efterhaanden kan det ikke nægtes, at man bliver lidt forvænt og ser noget skeptisk paa Fremtiden. Og dog, man skulde forsværge det. Men Bornholm har endnu en stor Seværdighed tilbage: de store Statsskove i Almindingen, der ligger omtrent midt paa Øen. Vil man have alting med, lægger man Vejen dertil om ad Østerlars Kirke, hvis runde Arkitektur til alle Tider vil undre. Kirken har nemlig i sin tidligste Periode været en stor Fæstning — det maatte jo omtrent alt være paa denne Ø, hvor Fjendehaand saa ofte slog ned. Til Forsvar, fuldt saa meget som til Forkyndelse af Herrens Ord, er den da bygget; og den har bevaret sit verdslige Præg. En Fremmedbog med et Utal af Underskrifter af alle de interesserede besøgende vidner derom.

Men det var Almindingen.

Ogsaa her er det gaaet livligt til. Gamle Folk kan endnu huske den gyldne Tid, da Bønderne rask væk kørte ind i Skoven og uden Forlov fældede de Træer, de skulde bruge, naar de havde Byggeforetagender. Nu er det som saa meget andet af »de gode gamle Dages« Ejendommeligheder forbi. Statens Embedsmænd vaage strengt over Skovens Fredning, og et Aktieselskab i Rønne har paa et af Skovens smukkeste Punkter ladet opføre et Hotel, der bærer det lidt pretentiøse Navn »Hotel Jomfrubjærget«.

Man bøjer imidlertid hurtigt Knæ for den stolte Jomfru. Højt oppe over de største Træer knejser Pavillonens Kuppel, slank og gratiøs. Fikse Verandaer og Altaner indbyder den rejsende til Hvile — og man undres paany. Denne Skovens Stilhed, naar Solen ganger til Hvile og forgylder Lindens lyse Krone, medens Søen dernede spiller i Aftenrødens Karmoisin — virker den ikke næsten endnu mere imponerende end ude ved Havet? Jeg synes det. Her er en Fred, en Lægedom for et sygt Hjærte. Hvor velgørende maa her da ikke være for et sundt!

Hotellets ny Forpagter har indført en Mængde Forbedringer hist og her — i Pavillonen og paa Terrænet. Man føler sig derved yderligere vel tilpas og giver sig med Morgensolen til at bese de prægtige Omgivelser. Men hvem kan heller nævne dem. Sligt skal ses; det kan ikke nydes, naar det kun er Blæk og Pen, der aabenbarer Herlighederne. Man skal fordybe sig i Skovens tavse Indre. Saa naar man til saadanne »Effektsteder« som den dejlige Ekkodal, hvor Klipperne paa den ene Side hæver sig lodret i 80 Fods Højde og kaster ens Udraab fuldtonende tilbage. Og man skal slaa sig til Ro paa Dronningestenen, en Bænk, hvorfra man har fri Udsigt mod Syd. Her fornægter Øens sande Natur sig; thi saa langt Øjet rækker, ser man kun et fladt, men smilende Agerland. Eller man skal op paa Rytterknægten, Øens højeste Punkt; efter de sidste Maalinger skal det endog være Landets højeste; her troner Kongemindet, et stort Udsigtstaarn, til Erindring om Frederik VII.'s Besøg paa Øen, og her kan man da endnu en Gang lade Blikket søge langt ud i det fjerne. Hvor sænker det sig vel? De mange smaa erotiske Vers, som Tid efter anden er nedskrevne paa Rækværket, lader én gætte paa, at det som oftest gaar ad Veje, som kun han og hun kender — — —

Apropos Kongemindet! Taarnet, fra hvilket man hidtil har haft en vid Udsigt, truer nu med at blive overfløjet af de omstaaende høje Graner. Da man ikke kan standse disses Vækst og ikke heller helt fjerne dem, er en Komité traadt sammen for at tilvejebringe Midlerne til en Tilbygning af 30 Fods Højde oven paa Taarnet. Man mener derved at blive den stærkeste for alle Tider.

Men iøvrigt er der saa meget andet at se. Prøv f. Eks. en Aftenpromenade rundt til de gamle Fæstninger Lilleborg og Gamleborg, af hvilke der endnu er svage Ruiner. Af ganske særlig Virkning er Vuet fra den sidstes høje Volde. Neden for — og oven for for den Sags Skyld med — strækker sig ét uendeligt Mylr af høje Linde, Bøge, Ege, Lærketræer, Hyld, Graner og Birke imellem hverandre. De mange Farver straale i Solnedgangens Purpur, og inde fra Krattet slaar Bogfinken sin Trille, medens den gamle Forstmand sidder udenfor den nærliggende hyggelige Skovridergaard og sammen med sin nydelige, tyveaarige Datter illustrerer en Idyl af Sophus Bauditz.

Ja, kønt er der herinde. Man synes næsten, det er Synd at gaa til Ro; men Stjærnernes stærke Lys fortæller, at det er silde. Godnat da, du store, stille, alvorsfulde Fred! Endnu en Gang skal jeg sove under din Skygge.

I Morgen gaar Turen hjemad over Rønne, hvor de interessante Stenbrud og Kaolinværker skal beses, og hvor der maa gøres et kort Ophold paa Dams hyggelige Hotel. Tilbage er saa kun Vejen til Hasle.

Solen er svunden. Klokken lyder, og Skibet skal gaa.

Lyse Nætter.

Fra Østerhimlen store Stjerner sender
de fine Sølvertraade gennem Rummet.
Hver Dagens Lyd paa Jorden er forstummet,
men fjernt i Vesten Dagen ikke ender.

Derude endnu Skær af Solen skinner,
og Mørket mægter ej det Skær at slukke,
for Sommerlyset kan det ikke lukke —
og ej for Skaren af min Ungdoms Minder.

Frem dukker de af Somrens lyse Nætter,
vemodigt stille gaar de mig i Møde
som Liv, der lever, og som Haab, der døde.
En Blomsterkrans af Minderne jeg fletter.

Hvor friske de har holdt sig gennem Tiden.
Jeg lever om igen de skønne Dage
og kalder mig min største Stund tilbage,
skønt mange Somre der er gaaet siden.

Paa samme Plet jeg mig i Tanken sætter,
hvor Lykken den Gang kom og gav mig Haanden.
Et herligt Billede jeg ser i Aanden —
det stiger altid af de lyse Nætter.

Henrik Strandvold.

Mellem vilde Dyr.

Hagenbeck er en mægtig Mand og en prægtig Mand.

Han er en mægtig Mand, fordi han saa at sige er Dyrenes Konge og hersker saa omtrent enevældig i Dyrenes Rige — hvad der paa en vis Maade vil sige lige saa meget som at være enevældig Regent blandt Menneskens Børn, selv om Nihilismens og Anarkismens Teorier maaske gennemgaaende ikke er saa stærkt udbredte i Dyrenes Verden. Han er en prægtig Mand, fordi han nu har taget sig faderligt af vor Zoologiske Have, som hidtil — Guderne skal vide det — ikke har fristet de lykkeligste Kaar, men som herefter vil blive en straalende Sol blandt Københavns Seværdigheder og Fornøjelser.

Hagenbeck er tillige en rask og ekspedit Mand. Han har altid noget nyt og noget sjældent at byde paa, baade i de zoologiske Haver rundt omkring i Verden, som han har paataget sig at sørge for, og i Forretningen i Hamborg. Paa det mindste Vink sender han Dem med Fornøjelse et helt Dusin af de vildeste Bestier paa Halsen med Efterkrav. Og ønsker De at glæde Deres lille Søn med en gemytlig lille Elefantunge eller at opmuntre Deres Svigermoder med en Myresluger og Dem selv maaske med en rask lille Bjørn, saa kan De bare støde en Gang i Telegrafen. Hagenbeck skal nok være der pr. omgaaende.

Vor gamle, ærværdige Zoologiske Have er lykkeligvis bleven bidt af denne Hagenbeckske Ekspedithed. Jeg fik et Bevis paa det forleden Dag, da jeg i mit sædvanlige Hastværk kaldte paa Haven gennem Telefonen:

»Hallo! Er det Inspektøren?«

»Nej, Inspektøren er nede i Haven. Han har saa travlt, saa travlt. Han har ikke en Gang Tid til at spise Mad mere.«

»Vil De skaffe mig fat i ham.«

»Det er umuligt . . .«

»Hvad for noget! Hvad vover . . .? Vil De straks —«

Jeg hørte Mennesket ved den anden Ende af Traaden gaa fra Telefonen.

Men blot et Øjeblik efter lød en anden Stemme gennem Traaden til mig:

»Javel.«

»Er det Inspektøren? Det er »Nordstjernen«. Jeg har faaet Ordre til at skrive lidt om de grinagtige, veldresserede Tykhuder, De har derude. Kan De være ekspedit og fortælle mig lidt om dem med det samme.«

»Ja, jeg kan fortælle Dem, at de forlængst er over alle Bjerge.«

»Hvad? Er de borte?«

»Ja, de er saa.«

»Saa skulde da ogsaa . . .«

Redaktøren, der mærkværdigt nok altid sidder med Livet i Hænderne, naar han har givet mig en Ordre at udføre, fløj i dette Øjeblik op fra sin Stol og trak mig i Frakkeskøderne —

»Bare ikke bande. Det var jo kun Løverne, De skulde skrive et Par Ord om. Elefant-Billedet henviser til de Seværdigheder, som Haven allerede. . .«

»Vel. Vel. — Maa jeg saa bede om Løverne,« fortsatte jeg min Samtale med Inspektøren.

»Hvorledes mener De?«

»Jeg mener selvfølgelig, at De skal komme herind paa Kontoret med Bæsterne og vise mig dem, for at jeg kan anmelde dem. Hvad skulde jeg ellers mene? Tror De maaske, at jeg har Tid til at rende og piske . . . . . Naada!«

Det var Redaktøren, der nu som en rasende trak mig i Frakkeskøderne og mumlede en hel Del i Skægget. Da jeg imidlertid ikke kunde udgranske Anledningen hertil, fortsatte jeg Telefonsamtalen, idet jeg sluttede af med følgende Salve:

»Jeg vil bare sige Dem, at har De ikke Lyst til at ulejlige Dem ind her paa Kontoret, saa bliver der ikke skrevet et Muk om Deres Løver!«

Dermed ringede jeg af og satte mig ned paa en Stol for at vente paa Løverne og for at høre paa de Bebrejdelser, Redaktøren til enhver Tid har at gøre mig.

Jeg havde næppe siddet saaledes et Kvarter og smøget en af Redaktørens Havannaer, med Benene over Kors, før der hørtes en liflig Klang fra nogle Cykleklokker nede i Porten og dertil et saa vældigt Brøl, at Huset sitrede, og den noget nervøse Redaktør besvimede.

Jeg gik hen til Vinduet og saa ned. Det var de fire vældige Løver Leo, Pascha, Damm og Brutus samt de tilhørende store Hunde Negro og Spring, der kom cyklende ind i Gaarden. I Spidsen red den elskværdige Østerriger Hr. Sobin, Dyretæmmeren. Bagest kom Inspektøren som det tynde Øl.

Jeg ilede ud for at hilse paa mine Gæster, der allesammen straks var satte i Spring op ad Trapperne. Leo, som er en Kammerat paa 540 Pund, tilkendegav sin Glæde over at se mig ved at flyve op paa min Skulder, som den er vant til at gøre det ved Hr. Sobin. Hvilket foranledigede mig til for et Øjeblik at slaa mig ned paa et af Trappetrinene, for at den bedre kunde komme til at kærtegne mig. Dette gjorde den imidlertid ikke, hvorimod Brutus med et fornøjet Brøl satte op til mig og gav sig til at kysse min ene Fods store Taa saa heftigt, at samme Taa formelig smeltede hen imellem Læberne paa den.

Derefter begyndte den Forestilling, som Hr. Sobin havde sat sig for at divertere mig med for at overbevise mig om sin Dressurs Fortræffelighed. Og jeg vil sige Dem, at saa' jeg end i Begyndelsen noget skeptisk til disse blide og taalmodige Skabningers Produktioner, saa blev jeg til Slutning saa begejstret, at jeg klappede som en besat. Det gjorde mig virkelig ondt, at Redaktøren ikke fik den Fornøjelse med.

Forestillingens Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa at beskrive. Kun dette: aldrig har vort Redaktionskontor været Skuepladsen for noget saa nervepirrende — lad os sige det i en god Tid. Og min Dom faldt fuldstændig ud til Fordel for Hr. Sobin og hans prægtige Dyr.

Derfor anbefaler jeg altsaa Dem, ærede Læser, at ofre en lille Del af Deres Søndag paa Zoologisk Have. Det vil sikkert lønne sig. Entréen til Løve-Forestillingen kan De i alt Fald sagtens komme over; den er nemlig gratis. Og saa faar De oven i Købet saadanne Ting at se som Aberne i deres nye, med mange mærkelige Indretninger udstyrede Hus, en Grynteokse og meget mere.

Mig vil De herefter altid kunne finde derude hver Søndag. Men det kan vel ikke øve nogen synderlig Tiltrækning paa Dem?

Nogen Løve er jeg i alle Tilfælde ikke, selv om jeg til Tider kan have Løvens Mod. Pax.

NORA.

Roman
af
E. Braddon.

(Fortsat.)

Denne Gang gik Kaptajnen lige hen til sin Kone og tog Papiret ud af Haanden paa hende. Han var bleg af Raseri, og endnu havde han ikke set Totalsummen. Han havde besluttet at pine en lille Formue ud af Abbediet i de faa Aar, han havde Raadighed over det, og nu ødslede denne taabelige Kvinde Hundreder af Pund bort paa Modesager.

»Vil du være saa god at skænke min Kaffe,« sagde han, idet han udbredte Regningen paa Bordet foran sig og atter indtog sin Plads.

»Du gode Gud,« udbrød han, da han havde faaet Øje paa Hovedsummen. »Det kan ikke være rigtigt. Fruentimmeret maa være fra Forstanden.«

Regningen lød paa syttenhundrede og fire og tresindstyve Pund og seks Pence. Deraf havde Mrs. Winstanley af og til betalt circa firehundrede Pund, som altsaa vare at fradrage. Kaptajnen havde saaledes at udrede et Restbeløb paa trettenhundrede og fire og tresindstyve Pund.

»Min Regning er dog ingenlunde af de største,« sagde Pamela, der følte sig uhyggelig til Mode ved Udtrykket i Mandens Ansigt. »Theodore har Kunder, der give henved et Par Tusinde Pund ud om Aaret til Toiletter.«

»En saadan Ekstravagance er kun tilladelig, naar man er gift med Millionærer og har Sølvminer, Bomuldsfabriker eller Oliemøller til sit Underhold. Men at en Enke efter en Herremand i Hampshire, en Dame, som om seks Aar næppe vil have nok til at leve af, tillader sig at lave en Regning, som om hun var en Millionærfrue, det er en Daarskab, der næsten er en Forbrydelse. Det er ligesaa godt, jeg med det samme opgiver alle mine Planer om at bestyre din Ejendom og sikre vor Fremtid. Nu vil vi ligesom saa mange andre Mennesker gaa ned imod en Fallit. Det vilde være mere end latterligt, hvis jeg gik og plagede min Hjerne for at spare i alle andre Retninger, medens din taabelige Ekstravagance bag min Ryg gør alle mine Anstrengelser overflødige.«

Mrs. Winstanley brød ud i Taarer.

»Aa, Conrad,« hulkede hun. »Hvor kan du nænne at være saa grusom! Jeg gaa bag din Ryg? Jeg, som har givet efter i alt for dig! Jeg, som endog har givet Afkald paa mit eneste Barn for at behage dig.«

»Først da det eneste Barn havde forsøgt at sætte Ild paa Huset.«

»Du tager fejl, Conrad. Det var ikke hendes Hensigt.«

»Hvad bryder jeg mig om hendes Hensigter. De vedkomme ikke mig. Jeg ved kun, at hun satte Ild paa Huset.«

»Det er haardt, at jeg efter alle disse Ofre skal kaldes ekstravagant — og taabelig — og forbryderisk. Jeg har klædt mig, som en Dame bør være klædt, der har Agtelse for sig selv. Den kære Edward satte altid Pris paa, at jeg var smukt klædt. Han sagde mig aldrig et bebrejdende Ord om mine Regninger. Det er rigtignok en sørgelig Forandring for mig.«

»Din Fremtid vil blive en endnu sørgeligere Forandring for dig, hvis du bliver ved paa den Maade,« svarede Kaptajnen. »Lad os en Gang se, hvad dine Indtægter blive, naar din Datter bliver myndig. Femtenhundrede Pund om Aaret — det er det hele! Du bruger sekshundrede om Aaret til Modepynt, der bliver altsaa nihundrede tilbage til alt det øvrige — til Stalden, Haven, Skatter, Tjenestefolk, Brændsel, Vin, for ikke at tale om saadanne Ubetydeligheder som Slagter og Bager. Du maa være et vidunderligt Finansgeni, hvis du kan faa det til at balancere.«

»Jeg vil gøre alt for at leve lykkeligt med dig, Conrad,« sagde Mrs. Winstanley med graadkvalt Stemme, medens hun skyllede den ene Kop The ned efter den anden for at dæmpe sin Sindsbevægelse, der fik Koppen til at ryste i hendes Haand. »Intet er saa frygteligt for mig som at bære dit Mishag. Jeg har ofret saa meget for din Kærlighed, Conrad. Hvad vilde der blive af mig, hvis jeg ogsaa mistede den? Hvis du forlanger det af mig, vil jeg give Afkald paa Theodore, skønt det vil falde mig svært,

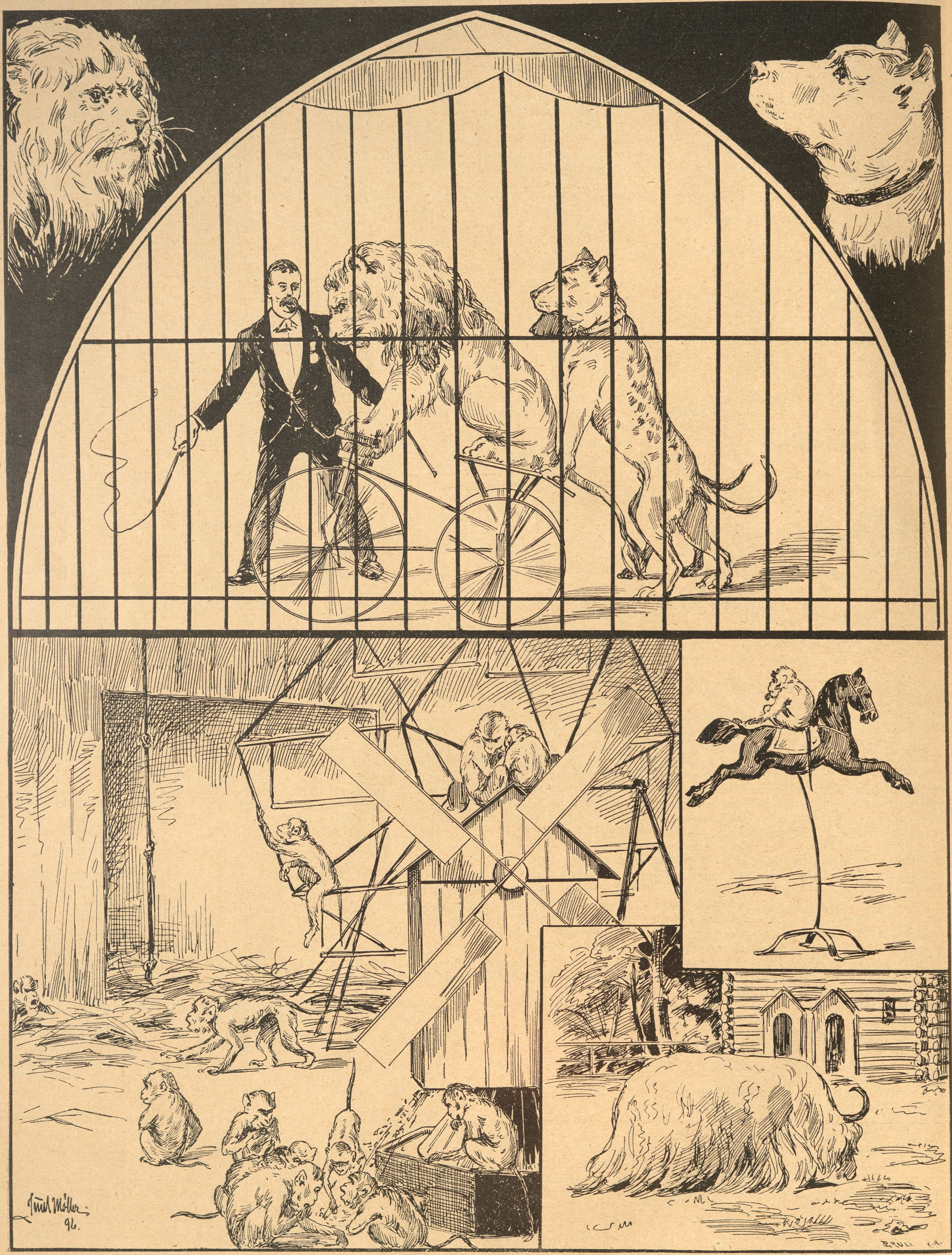

Fra Zoologisk Have: Løverne. I Abeburet. Grynteoksen.

Fra Zoologisk Have: De dresserede Elefanter.

efter at hun har arbejdet for mig i saa mange Aar og nøjagtigt kender min Stil og ved, hvad der passer for mig. Jeg vil gaa tarvelig klædt, jeg vil lade mine Kjoler sy i Southampton, skønt de vil blive syede saadan, at du næppe vil finde Behag i dem. Men jeg vil hellere underkaste mig ethvert Savn end høre dig tale saa grusomt til mig.«

Hun gik hen til ham, lagde sin skælvende Haand paa hans Skulder og saa ned paa ham med et bønfaldende Udtryk i sine taarefyldte Øjne.

Skønt saa haard og kold en Natur rørtes Kaptajn Winstanley dog over hendes Ynkelighed. Han greb hendes Haand og førte den til sine Læber.

»Det var ikke min Hensigt at gøre dig Sorg, Pamela,« sagde han. »Jeg vilde kun have, at du skulde se Sandheden lige i Øjnene og lære at forstaa din fremtidige Stilling. Det er dine egne Penge, du bruger, og du har Ret dertil, hvis du synes, det er rigtigt. Men det er lidt haardt for en Mand, der har arbejdet og spekuleret med et bestemt og vigtigt Maal for Øje, pludselig at se alle sine Beregninger falde sammen som et Korthus. Disse trettenhundrede Pund vil sætte os langt tilbage. Men det er ikke værd at spilde et Ord mere herpaa. Regningen er her, og den maa betales. Men vi bør dog se de enkelte Poster igennem og overveje, om Priserne ikke er opskruede.«

Kaptajnen begyndte nu at oplæse den lange Liste over en engelsk Dames Fornødenheder med rynkede Bryn. Hans Hustru kiggede over hans Skulder og befandt sig i den frygteligste Forvirring.

»Har du ikke fundet noget, som burde være anderledes,« spurgte han, men hidtil havde Mrs. Winstanley ikke fundet noget at bemærke.

Under Tiden gav en og anden Post Kaptajnen Anledning til en lille Sidebemærkning. »En Selskabskjole, *pain prulé* Brokade, besat med Haandbroderi og vilde Blomster, tre og tresindstyve Pund.«

»Hvad i Alverden skal det sige: *pain prulé?*« spurgte Kaptajnen.

»Det er Navnet paa Farven, Conrad. En af disse fine Farver, som er saa moderne.«

»Tresindstyve Pund for en Selskabskjole! Det er dog virkelig for galt. Hvad tror du, jeg giver for et Sæt sorte Klæder? Ni Pund, og de vare mange flere Aar.«

»Det er en hel anden Sag med Herreklæder, de gaa ikke saa hurtigt af Mode. Jeg fik den Kjole til Lady Ellangawans Middag. Du gjorde mig saa lykkelig den Aften ved at fortælle mig, at jeg var den bedst klædte Dame i hele Selskabet.«

»Du burde ikke have glædet dig derover, naar du vidste, hvad den Kjole kostede dig,« svarede Kaptajnen vredt. »Femten Guineer for et *Fichu!*« vedblev han. »Hvad er et *Fichu* for noget?«

»Det er et lille trekantet Tørklæde, som jeg bruger til at live op med paa min sorte Silkekjole, naar vi spise alene, Conrad. Du har altid selv sagt, at Kniplinger staa saa smukt til sort, og de give Omridsene og Teinten en egen Blødhed.«

»Jeg skal for Fremtiden passe bedre paa,« mumlede Kaptajnen, idet han gik videre med Regningen. »En *peignoir,* besat med ægte Valenciennes-Kniplinger, blaa Besætning, nitten Guineer,« læste han. »Det er da umuligt, at du kan give tyve Pund for en Kjole, du kun har paa, naar du sætter dit Haar.«

»Navnet har intet at betyde, kære Conrad. Det er i Virkeligheden en Frokostkjole. Du har jo selv sagt, at hvidt klæder godt om Morgenen.«

Kaptajnen brummede, men sagde intet.

»Nej,« sagde han lidt efter, »dette maa da være galt. En Jagtdragt af brunt Silke, besat med ekstrafint *pault de soie* og oksyderede Sølvknapper med Jagtemblemer, syv og tyve Guineer. Nej, Gud ske Lov, du er da ikke et af disse mandhaftige Fruentimmer, der gaar paa Jagt og sætter over Grøfter og Gærder.«

»Jo, Conrad, jeg har virkelig faaet den Kjole, skønt jeg ikke gaar paa Jagt. Theodore sendte mig den som Spaserekjole, jeg har ofte brugt den paa vore Ture i Skoven. Du har selv sagt, at den var meget smagfuld og klædte mig godt.«

»Naar du holder Jagtdragt uden at gaa paa Jagt, saa er jeg forberedt paa alt. Er der ikke ogsaa Fiskekostumer og Ridedragter paa Regningen?«

»Nej, Conrad, det var Theodore selv, som fik det Indfald at sende mig den brune Jagtdragt. Jeg havde slet ikke bestilt den. Men den var saa moderne og udsøgt, at Hertuginden endog beundrede den. Det var det første, hun endnu havde set.«

»Og den Triumf maa vi betale med syv og tyve Guiner,« svarede Kaptajnen stønnende, »jeg véd ikke, om du synes, den var saa meget værd. Men der er sagtens ikke noget at gøre ved den Ting. Efter min Mening er det en meningsløs stor Regning og formodentlig ogsaa dygtig opskruet. Hvis du var Hertuginde, eller din Mand var Millionær, vilde det være en anden Sag. Saadanne Damer have Ret til at anvende store Summer paa deres Toiletter. De opmuntre Industrien derved. Jeg kan godt lide, at en Dame ser godt ud, men jeg synes ikke om, at hun klæder sig over Evne — over sin sociale Stilling — jeg kalder det i saa Tilfælde for en utilladelig Overdaadighed. Hvis du blot vidste, Pamela, hvor unyttig al denne Luksus er, hvor lidt den forøger din Anseelse og forhøjer din Skønhed! En nok saa smuk Kjole, du faar fra din Modehandlerinde, kan dog ikke skjule en eneste af dine Rynker.«

»Mine Rynker!« udbrød Pamela, dybt saaret. »Det er første Gang i mit Liv, nogen har fortalt mig, at jeg har Rynker. Og saa skal jeg høre det af min egen Mand! Men jeg har glemt, at du er yngre end jeg, og at jeg i dine Øjne formodentlig ser meget gammel ud.«

»Kære Pamela, du maa være fornuftig. Kan en Dame paa fyrretyve Aar have en ligesaa glat Pande som en Pige paa tyve? Hvor tiltrækkende en Kvinde i din Alder end er — og efter min Mening er en Kvinde netop skønnest i din Alder, ligesom den pragtfulde, modne Fersken er smukkere end den lille blege Ferskenblomst — saa maa der dog findes Spor, som vise, at hun har levet Halvdelen af sit Liv, og det er ligefrem taabeligt at tro, at de kunne udslettes ved Hjælp af Brokade og Haandbroderi. Klæd dig i rigt mørkt Fløjl med gammeldags Kniplinger, og du vil være ligesaa smuk og interessant som et Portræt af en af de gamle venetianske Mestre. Mere kan Theodore ikke udrette med sin højeste Kunst. Det er Moden, med al sin fantastiske Luksus, med alle disse nyopfundne Farver og komplicerede Kombinationer, som driver disse Regninger op til en svimlende Højde.«

»Jeg skal være frygtelig sparsommelig i Fremtiden, Conrad. Det er kun for at behage dig, at jeg i de sidste Aar har anvendt saa meget paa min Beklædning.«

»Men hvad bliver der af alle dine Kjoler, naar de gaa af Mode?« spurgte Kaptajnen, idet han foldede Regningen sammen. »Hvor gør du af dem.«

»Jeg forærer dem bort.«

»Til hvem? Dog vel ikke til de Fattige?«

»Nej, Conrad; jeg giver dem næsten alle til Pauline.«

»At kaste en Kjole til tresindstyve Guineer bort til sin Kammerpige! Hertuginden af Dovedale kunde ikke optræde med større Letsindighed.«

»Det skulde gøre mig meget ondt, om jeg ikke var bedre klædt end Hertuginden!« svarede Mrs. Winstanley. »Hun ser aldrig godt ud. Men en Hertuginde kan naturligvis klæde sig, som hun lyster.«

»Det er altsaa kun os Mennesker af Mellemstanden, der er nødte til at være ekstravagante. Hør nu, Pamela, jeg skal sende Theodore en Anvisning og med din Tilladelse afslutte Krediten hos hende; og hvis du ikke paa en eller anden gaadefuld Maade skulde komme i Besiddelse af en Formue, vil jeg anbefale dig ikke at genaabne den.«

Hans Hustru udstødte et dybt Suk.

»Jeg vil gærne gøre alt, hvad du beder mig om, Conrad,« sagde hun, »men jeg kommer til at se afskyelig ud, og du vil efterhaanden blive ligegyldig for mig.«

»Jeg blev forelsket i d i g, min Kære, ikke i din Kjole.«

»Men du blev forelsket i mig i min Kjole, og ingen kan vide, hvordan dine Følelser for mig havde været, hvis du havde set mig i en Kjole, som var syet hos en Provinsskræderinde.«

(Fortsættes.)

I Anledning af det store Afholdsstævne i København den 21de Juni vil »Nordstjernen« i sit næste Nummer bringe en Række Portræter af kendte Afholdsmænd.

Mahalapsi-Diamanten.

En sydafrikansk Fortælling.

Ved **A. B.**

Andet Kapitel.

Frank spiste Frokost hos Staarbruckers, og efter Maaltidet, da Nina var gaaet ud i Haven, fremkom Otto med sit Forslag til den unge Englænder. Han hentydede først til den store Fare, der var forbundet med at opbevare saa kostbar en Diamant, hvilket Frank dog allerede forlængst havde indset. Den fornuftigste Maade at ordne Sagen paa vilde ubetinget være at anmelde Fundet for Øvrigheden, men vilde den fatte Tiltro til hans højst mærkelige Meddelelse?

Man kan vanskelig danne sig noget Begreb om den Mistænksomhed og Mistro, med hvilken den umaadelige Diamantindustri i Kimberley behandles. Disse Følelser trænge sig frem overalt, og en almægtig »Ring« har ved sine indflydelsesrige Medlemmer, hvoriblandt der endog er Medlemmer af Cape Parlamentet, forstaaet at skabe Love og Bestemmelser, der i den Grad begunstige Industrien, kun ikke de »Ringen« Udenforstaaende, at ingen véd sig sikker. Selv Frank, Medarbejder ved det store De Beers Kompagni, og en ubetinget ærlig og redelig Person, burde vel nok tøve med at udsætte sig for den ikke ubetydelige Vanskelighed, der var forbunden med paa en klar og gyldig Maade at bevise sin lovmæssige Besiddelsesret over Diamanten.

»Naa, Frank,« sagde Staarbrucker, »har du nu taget en endelig Beslutning med Hensyn til Diamanten? Hvad har du tænkt at gøre med den?«

»Jeg véd det ikke,« sagde Frank, idet han tog Piben ud af Munden. »Det er en temmelig indviklet Sag, og jeg er endnu ikke kommen til noget endeligt Resultat. Hvad vil du raade mig til at gøre?« Nu tilbød der sig en ypperlig Lejlighed for Otto.

»Ja, min Ven,« sagde han, »jeg har tænkt en Del over Situationen, og det er min Mening, at det absolut er det fornuftigste foreløbig at hemmeligholde din Opdagelse. Samtidig vil jeg gøre dig et Forslag. Jeg afholder alle Udgifterne ved en Undersøgelsesrejse til Stedet, hvorfra din Krokodille kom, og vi tager en dygtig Minegraver med os — jeg kender adskillige, vi vil kunne vælge imellem — paa den Betingelse, at jeg staar halvt med dig, i det Tilfælde at vi skulde finde flere Stene eller en Mine. Jeg antager, en saadan Rejse vil beløbe sig til omtrent 3 Hundrede £. Et udmærket Tilbud; hvad synes du om det?«

»Jeg kan ikke tage nogen endelig Beslutning i Øjeblikket,« sagde Frank; »jeg vil først tage et Par Timers Betænkningstid. Maaske vil jeg meddele Fundet til en af mine gamle Venner og udbede mig hans Raad.«

Staarbrucker udbrød hæftigt: »Dersom det er din Agt at meddele det til alle dine Venner, kan du ligesaa godt straks bekendtgøre det offentlig. Det vil i et Nu være ude over hele Byen, men jeg er uden Skyld. Lad mig blot sige dig: du handler højst uklogt.«

»Virkelig?« sagde Frank yderst koldt. »Stenen er for Øjeblikket min, og det er kun mig, der løber nogen Risiko ved at opbevare den. Hvem har anmodet dig om at sætte dig i Forlegenhed for min Skyld.«

»Ingen,« svarede den anden, »men du bor under mit Tag, og dersom det blev bekendt, at min Søster og jeg vidste noget om Fundet og dets Hemmeligholdelse, vilde vi komme i samme Forlegenhed som du. Nej, min Ven, følg mit Raad, hemmelighold Opdagelsen, til vi mødes i Aften, og lad os da blive enige om at gaa i Kompagni med hinanden. Jeg er overbevist om, at du ikke vil faa et bedre Tilbud.«

»Jeg forstaar det, men lover intet,« sagde Frank, som ikke syntes videre godt om Staarbruckers Haardnakkethed. »Vi ses igen i Aften.«

Efter at have spist til Middag samme Dag mødtes de igen. Frank aabnede paany Samtalen om det vigtige Æmne, som i Mellemtiden fuldstændig havde lagt Beslag paa Staarbrucker.

Frank udtalte straks som sin fuldstændig afgjorte Beslutning, at han næste Dag vilde gaa hen til en af sine Venner og fortælle ham om Fundet og udbede sig hans Raad.

Otto Staarbrucker udbrød i en undertrykt forbitret Tone: »Du har sikkert aldrig været i Færd

med at handle saa taabeligt som i nærværende Tilfælde. Jeg har gjort dig det yderst liberale Tilbud at foretage Undersøgelser paa egen Bekostning paa Stedet, hvorfra Stenen kom, mod Halvdelen af Udbyttet. Kort og godt, vil du modtage mit Tilbud? Hvis ikke, vil jeg simpelt hen fortælle din lille Oplevelse til Politimyndighederne og høre, hvad de siger til den. Overvej det endnu en Gang. Jeg kommer ind til dig i Morgen tidlig.«

Han bukkede tavst og forlod Huset.

Frank havde følt sig ilde berørt ved Ottos Tale; men nu var han vred, saa forbitret over den Vending, Sagen havde taget, den foragtelige Trusel, der var udslynget imod ham, at han besluttede næste Dag at forlade Huset og aldrig mere komme sammen med denne Mand. Han havde aldrig syntes om ham. Men Nina! Nina var saa fuldstændig forskellig fra sin Broder. Hun indtog en meget stor Plads i hans Hjerte. Han vilde i Sandhed komme til at savne hende; hendes muntre Selskab, hendes venlige og uegennyttige Optræden og den blotte Nærværelse af hendes fortryllende Ansigt, ikke at forglemme hendes øjensynlige Glæde ved hans Selskab. Hvad skulde han gøre, naar han mistede Nina? I samme Øjeblik traadte Nina ind i Stuen. Frank følte, han blev forvirret, og den unge Pige saa' det straks.

»Hvad er der i Vejen, Mr. Farnborough? De burde dog være glad over Deres otte Hundrede £'s Diamant, men er det nok ikke. Er der gaaet Dem noget imod, eller hvad er det, der har bragt Dem i saadan en Sindsstemning?«

»Ja,« sagde Frank rødmende, »Sagen har faaet en uheldig Vending. Deres Broder har gjort mig et Forslag, som jeg ikke fuldstændig kan se fra hans Standpunkt, og dette gav Anledning til et lille Sammenstød. Dette behøver jo imidlertid ikke at adskille Dem og mig. I alle Tilfælde haaber jeg ikke, at vort gamle Venskab af den Grund skal opløses.«

»Nej, aldrig,« svarede Nina, »hvorfor skulde det ske? Jeg maa se at komme til at tale med Otto; thi jeg synes ikke, at det er værd at blive uenig om saadan en ussel Diamant, selv om den er nok saa stor. Siden De er kommen, er alt bleven langt behageligere, og« — den unge Pige standsede, Blodet fo'r til Kinderne — »nej, vi maa ikke blive Uvenner. Vel? Venner — virkelige Venner, mener jeg — er vanskeligt at faa her i Kimberley.«

Nina talte i en forvirret Tone og undlod fuldstændigt at lægge Skjul paa sine hemmelige Følelser. Som hun der talte, saa hun aldeles henrivende og yndefuld ud; den Ømhed, der lyste ud af hendes Øjne — noget, der ikke var usædvanligt, naar hun talte med Frank — gjorde ham i synlig Grad rørt.

»Nina,« sagde han, »den hele Affære gør mig usigelig ondt; men jeg haaber, at den allerede i Morgen maa være bilagt paa bedste Maade. Jeg havde noget paa Hjerte, sidste Gang vi saas, men jeg synes heller ikke, at der nu er Lejlighed til at omtale det; maaske De kan tænke Dem til, hvad det er. Sig imidlertid intet til Deres Broder om dette Møde. Lad os se, hvorledes det gaar i Morgen; thi Himlen véd, at jeg ikke ønsker at være uenig med nogensomhelst, der staar Dem nær.«

Tidlig næste Morgen, medens Frank laa i Sengen og drak Kaffe og røg sin Cigaret, aabnedes Døren, og Otto Staarbrucker traadte ind. Han havde tænkt en Del over Sagen og havde besluttet sig til, at han og Frank enten paa den ene eller anden Maade maatte se at blive enige om denne Diamant-Forretning. Hans store, rødmussede Ansigt var lagt i højtidelige Folder, og han talte roligt og indtrængende for sig. Hans haardnakkede Anmodninger prellede forgæves af mod Frank, der stadig forblev urokkelig.

»Jeg har grundig overvejet det,« sagde Frank, »og jeg synes ikke om dit Forslag. Jeg har nu besluttet at vise vor Forretningsfører Stenen endnu i Dag og fortælle ham alt. Det vil absolut være det bedste.« Han talte i en rolig og bestemt Tone.

Blodet fo'r Otto til Hovedet. Alle hans ondartede Lidenskaber fik Overhaand. »Frank, tag dig i Agt!« udbrød han. »Du er i en farlig Situation med denne Diamant. Endnu en Gang vil jeg advare dig mod atter at handle som en Taabe. Jeg haaber ikke, du vil gøre fuldtud, som du har sagt. Lad os blive enige, og vi vil kunne gøre vor Lykke.«

Frank blev hæftig. »Det er ikke til nogen Nytte at slaa oftere paa den Streng. Jeg vil ikke under nogensomhelst Omstændigheder have noget med dig at gøre, og du maa vide at tage det til Følge. Nu maa jeg op og spise Frokost.«

Otto stirrede paa ham et Sekund eller to, før han talte. »For sidste Gang spørger jeg dig, om du vil modtage mit Tilbud?«

Den indirekte Trusel, der laa i hans rolige Tone, forøgede Franks Vrede.

»Rejs til . . .!« brast det ud af ham. »Nu har jeg hørt tilstrækkelig længe til . . .«

Otto standsede i Døren. »Jeg gaar nu til Politikontoret, og du vil snart erfare, at du har baaret dig dumt ad. Ved Gud! Jeg vil ødelægge dig, din nederdrægtige, pengestolte, engelske Hund.«

Han slog Døren op, smækkede den i efter sig med et Brag og gik ud paa Gaden.

Frank hørte ham gaa. »En daarlig Spøg,« sagde han til sig selv. »Den Skurk! Han maa jo tro, jeg er gal. Jeg flytter herfra endnu i Dag. Forholdene blive for ubehagelige.«

Han sprang ud af Sengen, fyldte Vand i Badekarret og begyndte at gøre Toilette.

Imidlertid var Otto, vaklende mellem Forførnelse og Had, paa Vejen til Politichefens Kontor. Til Trods for, at han var af jødisk Blod, var han dog i Besiddelse af dette vilde og ubeherskende Temperament, der ikke er sjældent blandt de teutoniske Folkeslag. Det varede ikke længe, før han naaede til Politistationen, hvor han udbad sig en Samtale med en af Politiofficererne. Idet han saa vidt muligt omhyggeligt skjulte den ydre Aarsag til sin mindre »fair« Optræden, meddelte han saa den vagthavende Politiofficer, hvem han var, og at han var vidende om, at hans Logerende, Mr. Farnborough, var i Besiddelse af en meget kostbar Diamant, som ikke var indregistreret, og som han havde foregivet at have fundet i det Indre af en Krokodille eller et lignende usandsynligt Sted. Det var først kommet til hans Kundskab for nogle faa Dage siden, og han havde utallige Gange mindet ham om at anmelde sit Fund for Øvrigheden, men Frank havde stedse været utilbøjelig til at tage hans Raad til Følge, af hvilken Grund han saa følte sig forpligtet til at skride til den i Sandhed sørgelige Gerning at anmelde en gammel Ven for Øvrigheden.

Politimanden gjorde store Øjne ved denne Meddelelse, grundede i nogle Minutter og sagde da: »Mr. Staarbrucker, jeg haaber ikke, der foreligger nogen Misforstaaelse. Som De kan forstaa, er det en meget alvorlig Sag, idet man altsaa maa antage, at han har gjort sig skyldig i Diamanttyveri. Mr. Farnborough har en god Stilling i De Beers Kompagni, ansete Venner, og det synes næsten utroligt — skønt vi aldrig blive forundrede over noget, hvor Diamanter er med i Spillet — at han skulde have begaaet saadan en Forbrydelse.«

»Jeg er sikker paa, hvad jeg har fortalt Dem,« sagde Staarbrucker. »Dersom De gaar med mig hjem, saa vil De kunne træffe Farnborough i hans Sovekammer og Stenen et eller andet Sted paa ham eller i hans Værelse. Spild ikke Tiden, men gaa straks med.«

»Ja,« sagde Politimanden, »jeg vil straks give mig i Færd med at undersøge Sagen. Paa Gensyn, Mr. Staarbrucker!«

Mr. Flecknoe var den dygtigste og mest snu Politimand i Kimberley og var derfor altid betroet Undersøgelsen af de mere indviklede Forbrydelser og som Regel alle »Diamantsagerne«. I dette Tilfælde var han dog en lille Smule usikker, skyndte sig dog afsted og var efter faa Minutters Forløb ved Staarbruckers Bungalow. Staarbrucker selv havde klogt nok begivet sig til sin Forretning for der at afvente Udfaldet. Han var endnu opfyldt af det mest glødende Had mod Frank. Hans eneste Ønske var, at denne i Bund og Grund maatte blive ødelagt.

Mr. Flecknoe bankede for en Høfligheds Skyld sagte paa den aabentstaaende Dør og gik ind i Huset. Han syntes fuldstændig at kende Vejen — i det hele taget var det meget lidet, hvad Kimberley angaar, som han ikke vidste Besked med — og gik lige hen til Franks Soveværelse, bankede atter paa og traadte ind. Det kan ikke nægtes, at Politimandens Tilsynekomst saa umiddelbart efter Staarbruckers Trusel fik ham til at vakle, og han blev ligbleg. Frank vidste kun altfor godt, at I. D. B.'s*) Fangarme er vanskelig at komme ud af igen, og at I. D. B.'s Love ikke tillader behagelig Spøg. Mr. Flecknoe noterede i sin Lommebog Franks skiftende Ansigtsfarve.

*) Forkortelse af Illicit Diamond Buying, der betyder ulovlig Dimanthandel, og som straffes yderst strengt i Sydafrika.

»Naa, Mr. Flecknoe,« sagde den unge Mand saa muntert som muligt, thi han kendte Politimanden meget godt, »hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?«

»Jeg er kommen i Anledning af Deres Diamant, Mr. Farnborough, og jeg haaber, De kan bevise Deres Ret til samme?«

»Nej, jeg kan ikke bevise min Besiddelsesret,« svarede Frank. »Den er kommen i min Besiddelse for et Par Dage siden paa en højst besynderlig Maade, og det var min Agt endnu i Dag at fortælle vor Forretningsfører det selv og faa Stenen indregistreret.«

Frank gav sig da i Færd med i korte Træk at fortælle hele Historien og sluttelig Sammenkomsten med Staarbrucker samme Dags Morgen.

Flecknoe lyttede taalmodigt til, og da han var færdig, sagde han i en rolig Tone: »Jeg er bange for, Mr. Farnborough, at De har været noget ubetænksom. Jeg maa bede Dem følge med hen paa Kontoret for at afgive nærmere Forklaring. Har De Stenen?«

»Ja, her er Stenen,« svarede Frank, idet han fremtog Diamanten fra dens Gemmested under Hovedpuden og fremviste den paa sin Haandflade. Jeg vil ikke overgive Dem den nu, men jeg er villig til at følge med hen paa Kontoret og udlevere den i tredje Mands Paasyn. Lad mig blot blive barberet færdigt, og jeg skal være parat.«

»Vel,« sagde Mr. Flecknoe temmelig barsk, idet han tog en Stol. »Jeg vil vente.«

Samme Aften fløj de vildeste Rygter om en af De Beers Medarbejdere rundt over hele Kimberley. Franks Fraværelse fra hans sædvanlige Plads ved »Centralkafeens« Table d'hôte blev optaget paa en betydningsfuld Maade, og næste Morgen meddelte den lokale Presse flere forskellige, modsigende Rygter. To Dage senere blev det bekendt, at Frank Farnborough var bleven sat under Anklage af I. D. B., at hans Ven Staarbrucker, øjensynlig modstræbende, havde givet rigtige Oplysninger, der var ham imod, at Kavtion paa det nuværende Stadium var bleven afslaaet, og at den ulykkelige, unge Mand, der for et Døgn siden var alles Yndling i Kimberley, vel kendt fra Cricket, Fodbold og anden Sport, nu var i Fængsel, med adskillige Aars Tugthusstraf svævende over Hovedet. Byens Befolkning rystede paa Hovedet, idet de sagde til sig selv: »Atter er det gaaet et godt Menneske uheldigt!« Æmnet blev diskuteret paa »Central-« og »Transvaalkafeen« og andre Steder, og overalt beklagede man de mange lovende, unge Mænd, som gik under, faldt som Offer for Diamantens farlige Fortryllelse.

(Fortsættes).

Opgaver.

Regneopgave.

7 Kollegaer — A, B, C, D, E, F og G — vare Stamgæster i en Restavration. A. kom der hver Dag, B. hver anden Dag, C. hver tredje Dag, D hver fjerde Dag, E. hver femte Dag, F. hver sjette Dag og G. hver syvende Dag. Restavrationens Ejer sagde til dem: »Mine Herrer, naar jeg en Gang ser dem alle hos mig paa én Gang, saa giver jeg fri Fortæring, men det sker sandsynligvis aldrig.« Men han tog dog fejl heri; det forekom dog, at alle Stamgæsterne kom paa samme Tid. Nu skal der udregnes, efter hvor mange Dages Forløb dette skete?

Gaadespørgsmaal

(To Stavelser).

Har du svaret det Første. maa du staa ved dit Ord;
som en Guddom efter Sagnet i Skovene bor
mit Andet, og mit Hele er et Ørige stort.
der nylig store Fremskridt i Kulturen har gjort.

Stavelsegaade.

Det Første indeslutter det Hele mange Gange. — Det Andet er en Støtte for den Trætte, og forekom det Hele oftere her, var Gaaden ikke bleven saa kort.

Kun i Orkestret.

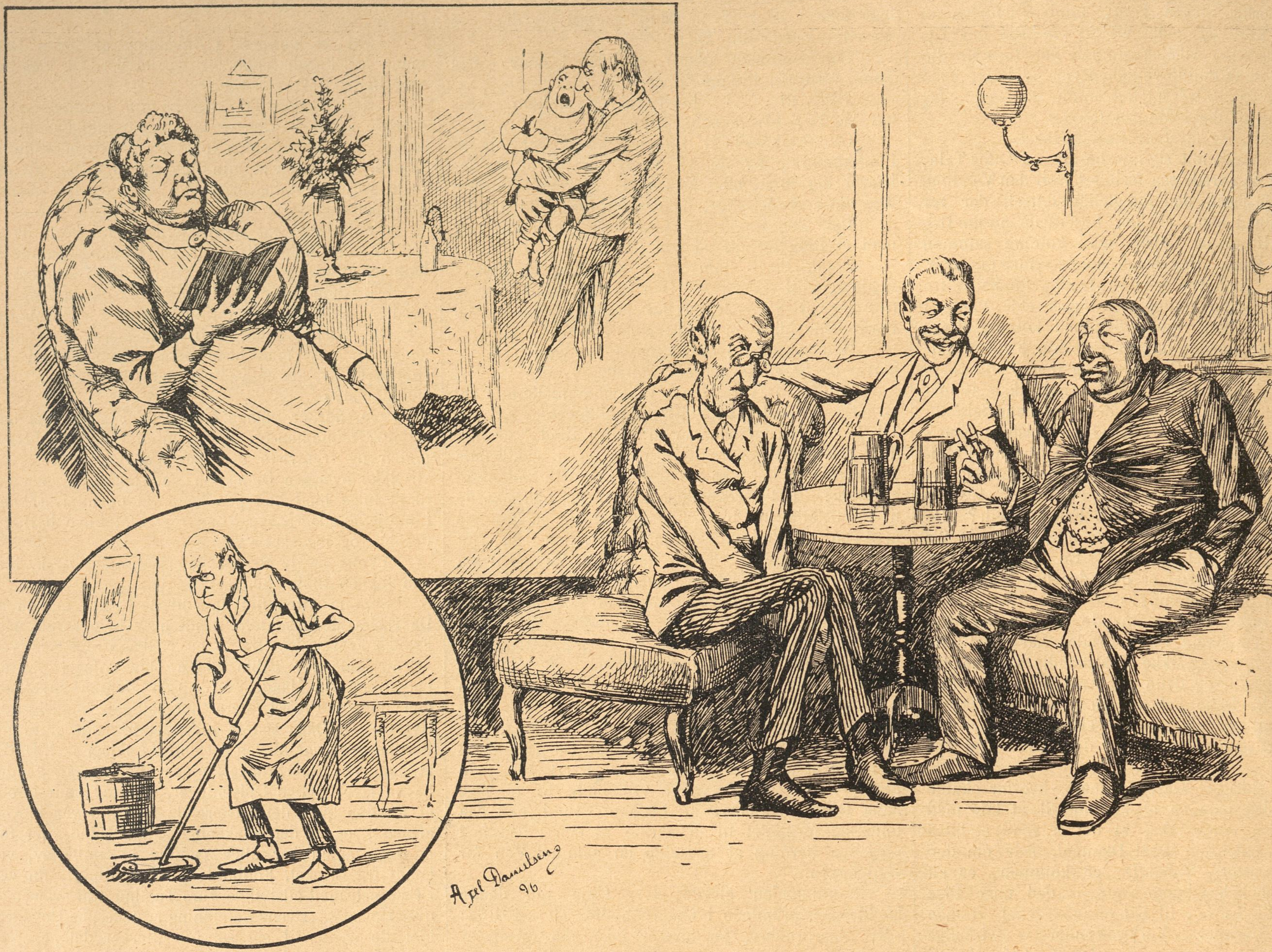

A: »De er Musiker, — hvilket Instrument spiller De?
B: »Jeg spiller første Violin.«
C: »Ja det vil sige kun i Orkestret.«

Kondolencevisiten.

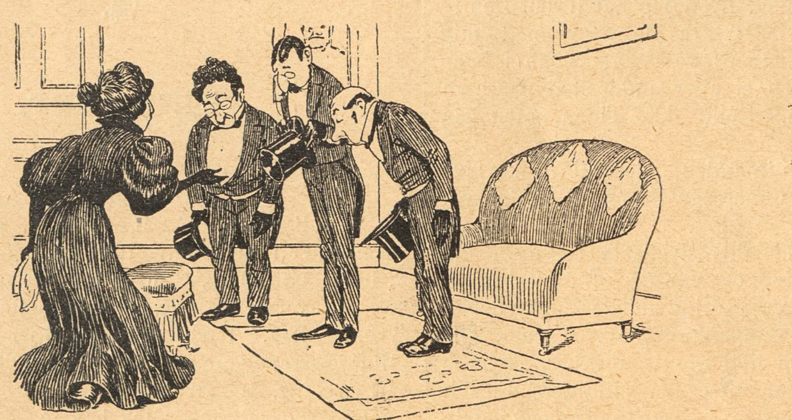

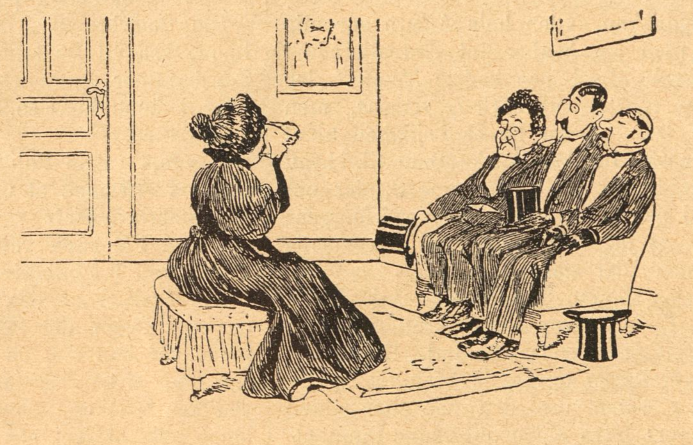

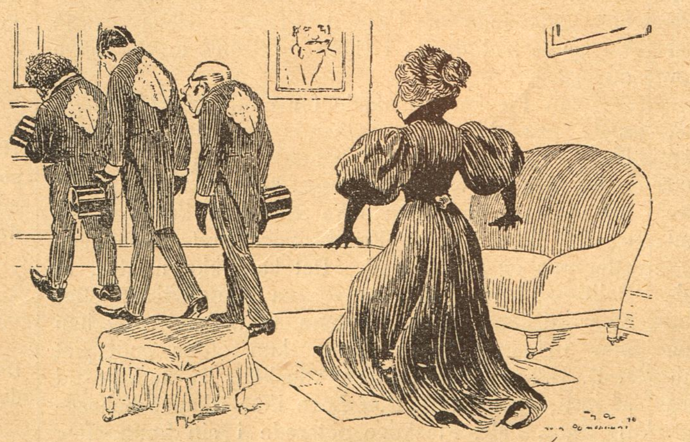

Løsning paa Regneopgave i Nr. 36.

Forvalteren lod dem, der skulde have Almisserne, stille sig op i en Kreds i vilkaarlig Orden, og gav derpaa stadig hver tiende 2 Kr. og lod ham træde ud. Begynder han nu at tælle, saaledes at den, der skal udelukkes, er den tolvte, vil denne blive tilovers.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 36.

1. betalte 25 Kr. 60 Øre, 2. betalte 12 Kr. 80 Øre, 3 betalte 6 Kr. 40 Øre, 4 betalte 3 Kr. 20 Øre, 5 betalte 1 Kr. 60 Øre, 6 betalte 80 Øre, 7 betalte 40 Øre, 8 betalte 20 Øre, 9 betalte 10 Øre, og 10 betalte 5 Øre

Løsning paa Tændstikopgave i Nr. 36.

ELLEVE

Løsning paa Skakopgave i Nr. 36.

	Hvid.	Sort.
1.	L g5 - h6	L e4—c6×, c2, b1, d3, f3.
2.	B e2 - e4, e2—d3× eller f3× mat.	
1.	....	D f4—h6×, g5.
2.	B e2 - e3 mat	
1.	....	D f4 - e3, S. trækker.
2.	L h6 - e3×, f4× mat.	

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 36.

1. Avtomater — Tomater. 2. Nibe — Niobe.

Indhold.

Billeder: 3 Billeder fra Bornholm. — Hagenbeck's Elefanter. — Hagenbeck's Løver. — Kun i Orkestret. Humoreske — Kondolencevisiten. Humoreske i 3 Billeder. —

Tekst: Bornholm. Af Hermann Henrichsen. — Lyse Nætter. Digt af Henrik Strandvold. — Zoologisk Have. Af Pax. — Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Mahalapsi-Diamanten. Ved A. B. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 38 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 21. Juni. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Afholdsfolk.

Af

Simon Hamber.

(Se Side 300.)

Det var mange Hoveder under én Hat! Ja saamænd! Og hver gaar sin Vej. Paa vort Billede vil man finde Mænd, der arbejder i det strengeste, hemmeligste Ordensarbejde i lyse Templer, og som Rechabs Sønner i Ørkentelte, Folk, der hver Ugedag gaar i Loger, hvor man kun indlades, naar man har afgivet Pasord og har forstaaet at bruge de hemmelige Tegn . . . Andre er Medlemmer af Foreninger, hvor man har kastet alt rituelt Arbejde over Bord og bevæger sig paa den mest tvangløse Maade som i en Selskabssal. Nogle Steder er Arbejdet inden Ordenen præget af engelsk Alvor og amerikansk Højtidelighed; Sangene, hvormed Logen aabnes, har ligesom en vis middelalderlig Klang. I det hele og store maa det siges, at der over den ene Fløj af Afholdssagen — Goodtemplarismen — er noget, der minder om John Knox og Calvin, medens man i den anden Fløj vil træffe en Strømning, som sikkert har sit Udspring fra Rousseau og de franske Humanister.

Midlerne indenfor Afholdssagen er højst forskellige, men Maalet er det samme: Folkets Ædruelighed. En Normand, der holdt Foredrag i Vinter i »Folkelig Afholdsorden«, karakteriserede Afholdssagen ganske godt, idet han udtalte, at det gjaldt om at faa gjort Hovedet klart, Hjærtet let og Portemonnæen tung.

I nogle, og de fleste, Foreninger forlanger man, at et Medlem ikke maa hverken nyde eller byde Spiritus, i andre Foreninger fordrer man derimod kun personligt Afhold. For svage Karakterer er sikkert den første Form for Afhold den bedste, medens den sidste repræsenterer en lempeligere og en knap saa stødende Form. Købmænd, Opvartere med flere kan jo ikke underskrive det strenge Løfte, da deres Gerning jo ikke tillader at overholder dette. Paa den anden Side kan enhver holde Løftet om personligt Afhold, og det er jo egentlig bedre at holde mere, end man lover, hvilket de fleste af »de personlig afholdende« gør, idet de i Reglen hverken nyder eller byder.

Afholdssagen i Danmark, er — som i England og det øvrige Norden — inde paa det bedste Spor; dog kan man ikke sige, at Bevægelsen i det hele har et saa religiøst Præg, som den oprindelig havde, da den for 15—16 Aar siden holdt sit Indtog i Danmark.

Vel havde man tidligere kendt Afholdssagen i Danmark, Maadeholdsforeninger — hvem husker ikke den ganske morsomme Scene, hvorved Hostrups »Genboerne« aabnes, og som sikkert er et Fotografi af Datiden —, men der kom ikke nogen Fart i Bevægelsen før i 80erne, da man kom ind paa total Afhold, en Bevægelse, som var angelsaksisk af Natur, Væsen og Oprindelse.

70,000 Afholdsfolk findes der i Danmark!

De nøgterne Folk repræsenterer en Hær, der er større end Kongens. Og medens vi haaber, at den sidste nødvendigvis og efterhaanden kan indskrænkes, ønsker vi og tror, at Afholdsfolkenes stedse vil vokse sig større og stærkere.

Hvad vi saar, vil kommende Slægter høste. Og de Personer, hvis Billeder »Nordstjernen« i Dag bringer, har paa forskellig Maade bidraget deres til Afholdssagens Fremgang og Anseelse. Maatte denne Folkesag altid finde Forkæmpere og Venner! Afholdssagen er folkelig, bygget som den er paa et bredt demokratisk Grundlag, og i Stand til at højne Befolkningens aandelige Niveau, ligesom den jo ogsaa vil ændre Folkets ikke altid fornuftige Levevis.

* * *

Pastor Bjerre. Født 3. December 1859 —: Hvor han sprudler af godt Humør! . . . . Og hvor hans Øjne kan skinne af Glæde. Og saa kan han en urimelig Mængde Historier; han fortæller dem glimrende, og paa Bunden af hver Historie ligger der en lille skinnende Perle: Pointet i Historien! Paa en Talerstol er han lun, som kun en Jyde kan være det. Hr. Bjerre ejer Sorø Højskole, en af de største i Landet. Og han har en egen Evne til at samle Ungdommen om sig. Rundt omkring i Landet har han holdt 500 Foredrag om Afholdssagen — en smuk og gavnrig Virksomhed ved Siden af Højskolegerningen.

Hr. Bjerre er udgaaet fra Sorø Skole i 1880, blev Kandidat 1886, Kapellan pro persona i Marvede-Hyllinge ved Næstved Jan. 86—Novbr. 88; derefter fik han Sorø Højskole, som han nu er Ejer af. I 1888 blev han Afholdsmand, og allerede Aaret efter, i Juli 1889, blev han Medlem af Hovedbestyrelsen for Danmarks Afholdsforening — den største Afholdsorganisation i Landet.

Pastor Bjerre er Manden med det gode Humør, det trofaste Sind og det lyse Haab.

Vilh. Carlsen:

Vilh. Carlsen er Redaktør af et af Landets bedste Provinsblade, »Vendsyssel Tidende«. Og i sin Egn har han altid flaget for, hvad der kunde højne Befolkningens aandelige Liv. Selv politiske Modstandere maa anerkende Carlsens Kærlighed til Mennesket og Evne til at udrette noget for Samtiden. Hr. Carlsen er Fredsven. Hans Arbejde: »Krigen, som den er«, gjorde Opsigt og blev oversat helt paa tre Sprog. Brudstykker af Bogen er oversatte i Fredsbladene hele Verden over. Flere Gange har han faaet anerkendende Omtale for de

Minder fra Havet. Efter Maleri af O. Kirberg.

enkelte Arbejder, han har udgivet, saaledes ved Udgivelsen af et Skrift »Ved Hjørring Amts Landboforenings 50 Aars Jubelfest 1895«.

Ligesom Bjerre og Cl. Johansen sidder han i Hovedbestyrelsen for Danmarks Afholdsforening. Og han har dér arbejdet for nyttige Reformer.

For Tiden er han i Færd med at samle en Del Smaaskrifter til Støtte for Afholdssagen.

Professor Frederik Dahl. Født i Frederiksborg 10. Februar 1822 —:

Han er en af Afholdssagens mest sympatetiske Skikkelser; blev 1842 demitteret fra Metropolitanskolen og tog i 1852 Magisterkonferencen i Filosofi med Karakteren *Admissus cum laude præcipua*. Den 10. November 1866 overtog han Ledelsen af Slagelse Realskole — som han nu paa Grund af Alder forlader d. 1. August.

I en Række af Aar var Professoren Folketingsmand for Sorø Amts 3. Valgkreds, uafbrudt fra 3. Jan. 1879—April 1892. Ved Siden af denne rige Virksomhed blev der endda Tid til en Mængde skriftlige Arbejder; saaledes har Fred. Dahl været Medudgiver af 5. og 6. Udgave af L. Meyers Fremmedordbog, ligesom han ogsaa har skrevet en lang Række Afhandlinger, Digte m. v.

Sammen med Folketingsmændene Cl. Berntsen og Jens Busk — der havde valgt ham som Ordfører — henvendte Professor Dahl sig i Folketinget med en til daværende Finansminister Estrup i et længere Foredrag motiveret Forespørgsel:

»Agter den højtærede Finansminister, i Betragtning af de Oplysninger, som forskellige, især lægevidenskabelige Autoriteter, har givet om de ved Drikfældigheden her i Landet forskyldte ulykkelige Forhold, at sørge for Tilvejebringelsen af et disse Forhold vedrørende statistisk Materiale?«

Forespørgslen gjorde sin Nytte! ... Fra denne Dag, 24. Juli 1880, da Forespørgslen fremkom, er Professor Dahl — »for at dække mine Ord med min Person« — Afholdsmand. Han har gjort Afholdssagen store Tjenester. Mange udmærkede Foredrag har han holdt omkring i Logerne og Foreningerne.

Fru Thora Ingemann-Drøhse:

Afholdssagens kvindelige Apostel.

Hun er fuld af bevingede Ord. Hun citerer stadig en stor Mængde af Nordens Forfattere, kan stadig finde et Point, som træffer Hovedet paa Sømmet. Rundt i Provinserne er hun kendt som kun faa. Hvor hun kommer frem, flokkes Folk i store Mængder om hendes Talerstol. Hun er livlig, veltalende og hjertelig.

Og netop derfor bør hun i Dag findes blandt Afholdsfolkenes kendte Ansigter. Thi hun har trods sin Ungdom kæmpet drabeligt paa Afholdssagens store Valplads; hun har allerede holdt Foredrag i Hundredevis — uden at eje en eneste Fjende blandt Mennesker. Kun én Ting hader hun af et oprigtigt Hjerte, og det er Hs. Majestæt Kong Alkohol.

Pastor C. V. Duckert. Født 17. Juni 1859 —:

Han er en udpræget og ejendommelig Personlighed. Aldrig stille. Fuld af Ideer, som han gerne omsætter i Handling. Sæt ham i Spidsen for en Sag, og den skal gaa. Han har arbejdet sig op med en Energi, som man kun finder hos Folkets Børn. Er for Tiden Præst ved St. Markuskirken i København, Methodisternes Kathedral her i Byen. Men der gror ikke Mos paa Methodisternes Prædikestole; han vil vel snart til stor Sorg for sine mange Venner atter flyve ud i den store Verden.

I Afholdssagens Tjeneste har han holdt op mod 2000 Foredrag og rejst en Vejlængde, som svarer til en Rejse $2\frac{1}{2}$ Gang Jorden rundt. Han har vandret i Londons endeløse Gader, ved St. Petersborgs Kajer, skydset fra Bygd til Bygd i Norge, sovet i Finmarkens primitive Fjeldstuer og vandret i Lappernes Klæder, og hvor han kom hen i Verden, talte han det Godes evigunge Evangelium.

Han er som faa kendt i de københavnske Loger og Foreninger. Alle holder af Pastor Duckert, thi han har en rig Evne til at fange Hjerter og Viljer. Pastor Duckert er ikke nogen Prækehest. men han forstaar at drage det gode frem i Menneskehjertet, saa det spirer og gror derinde; han gav gerne enhver Himmerige — blot han evnede det.

Han tager ikke Haabet fra Folk; men hvor Dumheden sidder og breder sig i Højsædet, slaar han til, saa det svier — og saa kan han saamænd være hensynsløs nok!

Han var en af de første Danske, som blev Afholdsmænd — i Norge. Han er Medlem af Verdensorganisationen I. O. G. T. samt Æresmedlem af flere udenlandske Selskaber.

Den Nybodersdreng har paa sin Maade gjort Danmark Ære!

Valdemar Holm. Billedskærermester og Digter. Født i Kjøbenhavn 30. Oktober 1864 —:

Han er en flittig Arbejder i det Skønnes Tjeneste. Medens han skærer Roser og Ranker ud af det haarde Træ, digter han letflydende Vers, med blød og mild Klang. Og i hans Vers banker et ærligt Hjerte og en redelig Evne; det skorter nu og da paa Form — men der er kun faa Sange, der, som hans, synges hver eneste Aften rundt omkring i Landets Goodtemplarloger.

Vald. Holm har digtet sig Venner til i Tusindvis. Ved hver eneste Fest, som Afholdsfolk fejrer, findes en Sang af Holm.

Vald. Holm har skrevet 1000 Sange. Hvem tør sige det samme? 1000 Sange! Et sprudlende Væld i Rytmer og Rim! Hvad kunde der ikke være blevet ud af et saadant Talent, var det i rette Tid kommet i Tugt og Pleje!

Det er mig personlig altid en Glæde at tage Valdemar Holm i Haanden, thi foruden at være Billedskærer og Skjald er han tillige — hvad der for mig er mere — en støt og brav Mand, hvis Valgsprog er: Vi bør leve for andre!

Og i 16 Aar virkede han derfor for Afholdssagen.

Cl. Johansen:

Han er en statelig, repræsentativ Skikkelse — men han ønsker ikke at sidde for Fotografen — og vi møder derfor ikke med noget Billede. Cl. Johansen er Formand for Danmarks største Afholdsforening. Den tæller ca. 40,000 Medlemmer, spredt over hele Landet i Kredse. I 1894—95 blev der holdt 3,198 Foredrag indenfor Foreningens Omraade.

Og Cl. Johansen er Chef og Sjælen i det hele. Han var en Overgang fra 1874—82 Medlem af Landstinget, ligesom han naturligvis har været Medlem af Sogne- og Amtsraad. Fra 1880 er han Afholdsmand. Han er gift med Th. Bjørnbaks Datter, og de har levet et lykkeligt Liv fuldt af Arbejde og Velsignelse.

Cl. Johansen har og har haft mange offentlige Hverv, men hans kæreste Opgave er sikkert Afholdssagens Trivsel og Fremgang.

Kommunelæge Michael Larsen

har i sin Virken for Afholdssagen frembragt saadanne positive Resultater, at han maa nævnes med Hæder blandt Sagens Forkæmpere. Vi sigter her særlig til den Haandbog, »Om Alkoholen og dens Virkninger«, som Hr. Larsen har udarbejdet sammen med Herman Trier paa »Afholdssamfundet«s Vegne, og som har opnaaet en for Afholdsskrifter usædvanlig Sukces. Den blev først af vort Kultusministerium udsendt i 4,130 Eksemplarer til alle de under Staten staaende Lærere med Anmodning om at benytte den ved Undervisningen, og dernæst er den bleven oversat paa Tysk, Engelsk og Islandsk. I Halifax i England og paa Island er den endog bleven indført som tvungen Lærebog i Skolen.

Hr. Michael Larsen, der er født den 29de December 1845 i Randers, har virket som Læge, særlig som Øjenlæge, i Kjøbenhavn siden 1871. Siden 1888 er han Kommunelæge.

Foruden den ovenfor omtalte Bog har Hr. Larsen udgivet flere andre Afholdsskrifter, som han har haft megen Glæde af. Han er i det hele en af de Kræfter, som en Bevægelse som Afholdsagitationen ikke kan undvære.

A. C. Meyer. Født i Kjøbenhavn 11. Juni 1858 —:

Journalist og Folketingsmand, en af de mest sympatetiske Mænd blandt de københavnske Arbejdere i det røde Hjørne. Da jeg første Gang traf ham offentlig, stod han paa Talerstolen og koketterede med en Haandfuld Roser, medens han talte om Sundhed og Humanisme. I syv Aar har han staaet i de ædru Mænds Føgforening, kommer meget sjældent i Foreningslivet, men han er en velhørt Foredragsholder i alle Selskaber, »Fribytteren« blandt de adstadige Afholdsmænd. For ham er Afholdsbevægelsen en frisk og sund Strømning, der vil revolutionere det bestaaende selskabelige Liv til Fordel for jævnere Formere og ædlere Nydelser.

A. C. Meyer er ivrig Sportsmand, Stifter af Athletklubben, Arbejderboldklubben — han gør Gymnastik hver Morgen, hvorefter han efter angelsaksisk Skik spiser sin Havregrød, noget, der jo ikke er helt almindeligt i Kjøbenhavn.

Afholdssagen er for ham et Led til at skabe friere Individualitet og et frihedskært Folk. Han er Hader af Tvang og er i Kjøbenhavn overordenlig velset af Afholdsfolk.

Pedersen-Lem. Født paa Thy 3. November 1846 —:

En støt Vestjyde.

En Mand som ved Guds Hjælp og egne Kræfter har arbejdet sig igennem til Anseelse og ret gode Kaar; han har aldrig slidt et Seminariums eller Universitetets Trapper. Han er »Smeden fra Lem« — *en selfmade man!* I Afholdssagen har han ydet noget over 1500 Foredrag. Siden slog han ind paa Politik. Han er en ivrig Agrar; ligesom han er Medlem af den store Landbokommission, der under Forsæde af Amtmand Tillisch har holdt en Række Møder uden endnu at være kommen til et Resultat. I denne Kommission har Pedersen-Lem sikkert slaaet et Slag for de fattiges Interesser. Paa en Talerstol er Pedersen-Lem den saglige og praktiske Mand. En Gang har Niels Neergaard sagt: »Uden gode Evner og utrætteligt Selvarbejde naar en ubemidlet Husmand ikke til, hvad Pedersen har naaet«. At Pedersen er Manden med Hjertet paa rette Sted, ses deraf, at han i sit Hjem har tre forældreløse Børn, som hos ham har fundet et andet Hjem.

Pedersen-Lem er en Hæder for den danske Husmandsstand og de danske Afholdsfolk.

Sofus Rasmussen. Født 6. November 1857 —:

I 23 Aar har han været i de danske Statsbaners Tjeneste; men det er ikke dér, at han har vundet sine Lavrbær. Nej, det er paa en anden Arbejdsmark, i Afholdssagens Tjeneste, at Sofus Rasmussen har gjort sig gældende.

Som Agitator har han kørt de Tusinder af Mil paa Jernbanen og sejlet de hundrede Gange over Bælterne. Han er den mest kendte blandt Afholdsfolkene paa Landet. Der er ikke den Flække, det Herred, uden at han har været der, endda ikke en, men flere Gange. Hans Foredrag er som en Haglbyge. Den Mand mangler aldrig Ord. Om der nogen Sinde her i Landet har levet en mere veltalende Mand, ved jeg ikke, men jeg ved, at næppe nogen har arbejdet mere for Afholdssagens Fremgang her i Landet end han.

Hr. Sofus Rasmussen — der er Medlem af Danmarks Storloge af N. I. O. G. T. — er Redaktør af Organisationens Blad: »Nordisk Goodtemplar«; men han synes at være mere paa sin Boldgade, naar han staar paa en Talerstol, end naar han sidder ved sit Skrivebord.

Der siges ogsaa, at han har de stærkeste Lunger i Landet. Og det er vist sandt!

Vilh. Rasmussen. Cand. mag.:

Er en af de forholdsvis faa Akademikere, som har sluttet sig til Afholdssagen. Det er jo nemlig saadan, at medens man i England kan nævne Lady Sommerset, i Norge Baronesse Wedel Jarlsberg og i Amerika en Række Præsidenter som Led i Afholdsfolkenes Rækker, saa er det her til Lands de fattige, som hjælper de fattige — og ikke de fornemme og vise. Vilh. Rasmussen er en ganske ung Mand, som meget tidlig kom ind i Bevægelsen. Hvad han vil, er Sammenslutning af alle Afholdsfolk. Han har tidligere været Formand for de samvirkende Afholdsforeninger i Kjøbenhavn, og nu er han i Færd med at stifte et Forbund for Danmark, idet han ønsker alle de smaa Selskaber samlede under agitatorisk Ledelse udadtil. Denne Tanke er nyttig og bærende og deles blandt andre af Hr. Stationsforstander Voss, Hr. Herman Trier, denne Artikels Forfatter m. fl.

Vilh. Rasmussen har hurtig samlet en Kreds af Venner om sig. Han er en Mand, som gerne yder sin lille Andel til det store Heles Fremgang. Han er Medlem af Studentersamfundets Bestyrelse og har sikkert en smuk Fremtid for sig.

Sagfører Schoubye. Født 12. Marts 1865 —:

Han er Chef for Orden of Rechabites, S. V. T. for I. O. G. T., har alle Grader, ligesom han er Medlem af Verdenslogen og af det udøvende Raad for Danmark. For Folk, der ikke kender Krinkelkrogene hos Goodtemplarerne, lyder dette jo meget mystisk, men de tyve Tusind Goodtemplarmænd her i Landet ved, hvad det betyder. Hr. Schoubye er nemlig i Spidsen for denne Skare, idet han i I. O. G. T. er Store-Vice-Templar, det betyder Bogstaverne S. V. T., og han har indlagt sig store Fortjenester af Afholdssagen. I Aaret 1891 var han Danmarks Repræsentant ved det store Verdenslogemøde i Edinburgh, et Møde, der var meget interessant, eftersom der var stævnet Afholdsmænd sammen fra hele Verden.

Hr. Schoubye er for Tiden Formand for Afholdsforbundet — der bestaar af alle Afholdsforeninger i Kjøbenhavn. Han er en ædel og nobel Personlighed, der som Taler og Organisator har gjort et stort Arbejde og et Arbejde til Afholdssagens Fremgang.

Harald Thomsen. Født paa Fyn 3. August 1852 —:

Han er en af de Mænd, som har gaaet Mile i

Afholdssagens Tjeneste; alle Aftener om Ugen er han stundom ude for at retlede Logerne. Han taler jævnt og klart og højt om Afholdssagen, er en af de ikke mange Pædagoger, som har sluttet sig til Bevægelsen, og har staaet i den allerede i mange Aar. Han nyder megen Anseelse i I. O. G. T., hvoraf han er Medlem. Han blev optaget 20. April 1886. Og allerede Aaret efter — ved Sammenslutningen af den Hichmannske og Malinske Orden — blev han udnævnt til S. T. F. for Børnearbejdet indenfor Goodtemplarerne. Under den derpaa kommende Konflikt, som fandt sit Udtryk paa Storlogemødet i Næstved, var han den eneste af det udøvende Raad, som blev genvalgt. Det er naturligvis særlig Børnearbejdet, der har Harald Thomsens Interesse. Hans Hovedsynspunkt er: »At man bør opdrage den opvoksende Slægt saaledes, at den forstaar, at de berusende Drikke ikke er til nogen Nytte, men tvertimod, i mange Tilfælde, til stor Skade.«

Da Harald Thomsen traadte ind i Afholdssagen, havde Goodtemplarerne 5 Loger med 2 à 300 Børn. Disse Loger forøgedes temmelig hurtig til 16 Loger med 1400 Børn. I begge Goodtemplarordenerne findes nu 60 Loger med ca. 4000 Børn. Saa man kan se, at der ikke har været arbejdet forgæves.

Men Harald Thomsen er ogsaa en støt Natur!

Herman Trier. Født i Kjøbenhavn 10. Maj 1845 —:

En Formens Mester, Pædagogen *par excellence*, de fattiges Velgører, en af Studentersamfundets bedst kendte Mænd, Politikeren — ja, hvad har Herman Trier ikke lagt Kræfter til, og i hvor mange Udvalg, Komiteer, Foreninger og Rigsdage har han ikke haft Sæde? Den, som skal skrive 80ernes Historie, kan ikke springe det Navn over, og den, der skal skrive Afholdssagens Historie, vil heller ikke kunne det; thi ogsaa paa dette Omraade vil man træffe Triers noble Personlighed.

Herman Trier tilhører ved Fødsel et fint gammelt Købmandshus; han er født, som en har sagt, paa en halv Tønde Guld — men han er ikke en Type paa en Pengemand. Tvertimod, han er — Idealist. Han tror og har det lyse Haab, at man ved Arbejde kan gøre Verden større og skønnere, end den er. Og Herman Trier har arbejdet meget paa at forskønne Livet omkring os. Der gaar næppe en Dag, uden at vi træffer paa hans Navn i et eller andet Blad og altid i Forbindelse med en Sag, der er værd at slaa et Slag for. Han er Medlem af Folketinget og af Borgerrepræsentationen i Kjøbenhavn samt Chef for Afholdssamfundet.

Herman Trier er ved stærke Baand knyttet til det danske Demokrati.

Henrik Voss. Født i Flensborg 15. Januar 1852 —:

Henrik Voss, som er Chef for I. O. G. T., er den støtte, solide Kraft, der virker i Stilhed. Han er ikke af de springske! Men som Chef for Verdensorganisationen *Independent Order of Goodtemplar* har han i Danmark gjort et hæderligt Arbejde for Afholdssagens Fremgang. Voss er en fin og nobel Personlighed, med en helt ud forstaaende repræsentativ Evne.

Henrik Voss er af Soldaterslægt. Han er født i Flensborg, hvor Faderen var Oversergent ved 4. Jægerkorps. Efter Krigen flyttede Familien til Fredericia. Her kom den unge Voss i Realskolen, og efter endt Konfirmation valgte han den militære Løbebane, idet han kom paa Elevskolen paa Frederiksberg. Paa Grund af Sygdom blev han imidlertid kasseret, og han slog sig derpaa paa Jernbanevæsenet, hvor han har gjort Karrière.

I 1879 blev han Godsekspeditør i Randers, 1882 Stationsforstander i Ringkøbing, 1887 i Langaa, 1892 i Struer og endelig 1895 i Skive.

Under Opholdet i Ringkøbing indtraadte Stationsforstander Voss i I. O. G. T. — for hvilken Orden han er den øverste repræsentative Myndighed. Vi ønsker ham herved mange lyse Dage — for hans Arbejde i en god Sags Tjeneste.

* * *

Efter at vi nu har beskæftiget os med Afholdssagens mest kendte Forkæmpere, vil vi kaste et Blik paa Afholdssagens Betydning. Tallene bør være vor Talsmand!

Paa Grund af Drik møder Danmark aarlig op med 104 Skilsmisser (27 pCt. af alle Skilsmisser), 2477 Fattiglemmer (31 pCt.), 1500 Brændevinssyge — alene paa Hospitalerne — (7 pCt.), 600 døde (10 pCt.), 65 sindssyge (23 pCt.), 200 Straffefanger i Vridsløse og Horsens (31 pCt.), 432 Selvmordere (43 pCt.) og 9433 Anholdelser (7[illegible] pCt.).

Lad os nu multiplicere disse Tal f. Eks. med 10 for at komme til et 10 Aars Resultat. Hvad faar man saa? Det første Tal, vi møder, er 1040 Skilsmisser. 1040 Ægteskaber bliver i 10 Aar opløste paa Grund af Drikkeri. Hvad bliver der mon af de Børn, som er fødte i disse 1040 Ægteskaber? Vi producerer, paa Grund af vor Drikfældighed, 24,770 Fattiglemmer. En hel Hær! 24,700 Mand er gaaede ud af Spillet og Borgerskabet. Og 6000 Mennesker har i det samme Tiaar drukket sig ihjel. Det vil sige, at saa mange Mennesker, som der bor i to Byer af Middelfarts Størrelse, er afgaaede ved Døden paa Grund af deres lidenskabelige Umaadelighed. Og hvilket Arvegods har ikke de Børn faaet, som har haft disse Drukkenbolte til Fædre! Der er god Grund til at tage Reb i Sejlene — i Tide.

I det samme Tidsrum er der blevet anbragt 650 Mennesker paa vore Sindssygehospitaler. For at drage en Parallel skal det her oplyses, at der kan være 780 Patienter paa Kommunehospitalet, og at dette Hospital har en Værdi af c. 2 Mill. Kroner. Med en vis Tids Mellemrum maa vi bygge et saa stort Hospital, fordi Drikfældigheden i Landet forvandler en stor Mængde Mennesker til — sindssyge.

I samme Tid producerer vi 2000 Straffefanger — der, hvis de i Tide var bleven Afholdsmænd, ikke, som nu, vilde henslæbe deres Liv bag Bolt og Slaa. Næsten 4500 Mennesker gaar paa Grund af Drikkeri ud af Verden med et — Knald; ligesom der i samme Tidsrum bliver anholdt ca. 95,000 Mennesker paa Grund af Drukkenskab. Og hvor mange Tusinder gaar saa ikke og gør Ulykker, eller volder Sorg — uden at komme i Fængsel?

Disse Tal maa ud af Verden — det er Afholdssagens Maal!

Selvfølgelig ydes al den Sprit, der medgaar hertil, os ikke gratis; det er jo et helt Hav, som flyder over Landet. I Aaret 1895 er der produceret 35,093,082 Potter 8 Graders Brændevin og 601,769 Bajerskøl, dertil kommer det Kvantum Vin, som vi har faaet fra Udlandet.

Der drikkes aarlig op for en uhyre Sum! Det er Millioner Kroner, som der er Tale om.

Og for at Folket kan have Fornøjelsen af at være Filtrérapparater — som S. Rasmussen siger — for ovennævnte Kvanta Drikkevarer, krævede Staten os i Skat for Nydelsen af Brændevinen 2,974,305 Kroner og for Øllet 3,845,703 Kroner, i alt 6,820,008 Kroner, som vi gladelig betalte, — foruden Summen ved Indkøbet.

Disse Tal godtgør Sagens Betydning og Berettigelse. Afholdssagens Maal er at opdrage Folket til Ædruelighed.

Vort Bolværk.

Vort Bolværk er ikke den farende Svend,
som buldrer paa Knejper og Kroer,
som mener at gøre sin Borgerpligt
ved at skrive os Digte og Veksler paa Sigt
og bruge Revolver og Knoer.

Vort Bolværk er ikke en blegnæbbet Mø,
som ikke kan vaske sin Særk,
der skranter af Aaret den halve Tid,
og som slaar til Sminken sin hele Lid
og kryber i Kors for en Klærk!

Vort Bolværk er ikke det pansrede Fort —
Sabler — Kanoner og Spyd,
men det er de gode og brave Hjem,
hvor Moderen elsker Børnene frem
til Arbejde, Hæder og Dyd.

Vort Bolværk er Søens skæggede Ulk,
som smiler til Pigen polisk,
den Bonde, som stadig passer sin Plov,
den Mester, der ikke fra Tiden sov,
den Købmand, som passer sin Disk.

Vort Bolværk fornyes af læg og lærd,
der øger vor Hæder, vort Navn —.
Og knyttes Danmark til Storbebrift,
da skal noteres med gylden Skrift
den, som gør os Glæde og Gavn!

Redaktionen tilføjer:
Der var selvfølgelig mange flere, der skulde med her, hvor vi præsenterer de kendte Personligheder indenfor Afholdsmændenes Kreds. Men dels er jo Pladsen ikke ubegrænset, dels har vi ikke saa hurtigt som ønskeligt kunnet fremskaffe alle de Billeder og Biografier, vi gærne havde villet bringe.

Til en saa bekendt Personlighed som Fru Elisabeth Selmer har vi endda slet ikke henvendt os. Vi véd nemlig fra gammel Tid, at Fruen af Beskedenhedshensyn ikke ønsker at blive foreviget. Da Fru Selmer imidlertid indtager en saa fremragende Plads blandt Afholdsagitatorerne, kunde vi dog ønske at notere et Par Ord om hende.

Fruens Mand var nu afdøde Hr. Selmer, Chef for I. O. G. T. Hun er nu Leder af det saakaldte »hvide Baand« eller Kvindernes kristelige Verdensafholdsforenings Afdeling for Danmark. Hun er en overordentlig dygtig Foredragsholderske, taler klart, flydende og korrekt og har i det hele en usædvanlig vindende Fremtræden. Foruden her i Danmark berejser hun hyppigt Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig, Svejts, Norge og Finland for at agitere for Afholdssagen og er selvfølgelig en meget sprogkyndig Dame.

— Hvem vi desuden kunde ønske at tilføje et Par Ord om, var den foranstaaende Artikels Forfatter, den under Mærket »Simon Hamber« saa godt kendte Journalist ved Aftenbladet Carl E. Simonsen, hvis Billede vi ogsaa bringer. Hr. Simonsen har jo nemlig allerede nu i flere Aar været Afholdsmand om en Hals; han omfatter Afholdssagen med sin varmeste Interesse, og man vil i Dag, den 21de Juni, finde ham blandt Talerne i Kongens Have, hvor han sikkert vil rive Tilhørerne med sig ved sit djærve Sprogs Flugt, og den hele djærve Fremtræden, der er ham egen.

Hr. Simonsen, der er født i Middelfart den 16. Februar 1855, er i Ordets egentligste Forstand en *self-made* Mand. Han har prøvet meget, og han har i et og alt kun sig selv at takke for sin Karrière. Efter i en Aarrække at have været »Aftenbladet«s Forretningsfører, er han nu bleven Bladets rejsende Korrespondent.

Hr. »Simon Hamber« er en habil Mand paa mange Omraader og hører til de udvalgte, der har alle Betingelser for at skabe sig Popularitet, og for hvem Populariteten saa at sige ogsaa er en Nødvendighed for et vedvarende aandelige Fremskridt.

Ogsaa paa Afholdssagens Omraade har han sikkert den bedste Vilje til at indlægge sig Fortjenester.

Han er Stifter af og Formand for »Folkelig Afholdsforening«.

Fjeldblomster.

(Til vort medfølgende Kunstbilag.)

Hvor Vinden gaar sin høje Gang
omkring de store Tinder,
hvor Sæterpigens glade Sang
ned over Fjeldet rinder,
Naturen vandt et broget Baand
af Blomster blaa og røde,
som vilde den med kærlig Haand
paa Fjeldets Haardhed bøde.

Den raske Gut fra Dalen kom,
det lyser af hans Øje,
han steg og sprang og klatred om
og spared ingen Møje
for at bevise Far og Mor
i Gaarden under Lide,
at deres Gut er bleven stor,
tør gaa paa Fjeldets Side.

Nu staar han der med Haanden fuld
af Fjeldets Urter vilde,
halvt sank bag Fjeld Solhimlens Guld,
og snart det bliver silde.
Det agter Gutten lidet paa,
dybt vinker Arnens Lue:
I Kvæld skal Fjeldets Blomster staa
i Dalens lave Stue!

Henrik Strandvold.

Pastor Bjerre.

Redaktør Vilh. Carlsen.

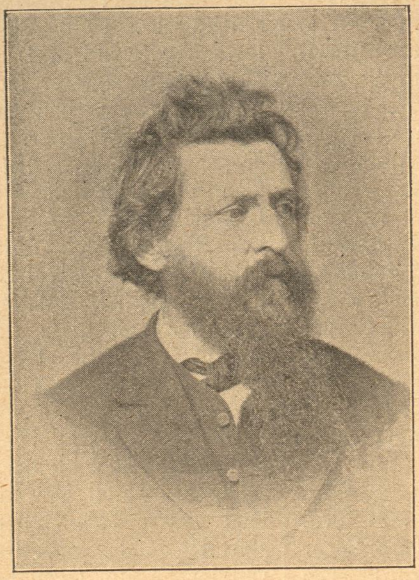
Prof. Frederik Dahl.

Fru Thora Ingemann-Drøhse.

Pastor C. V. Duckert.

Vald. Holm.

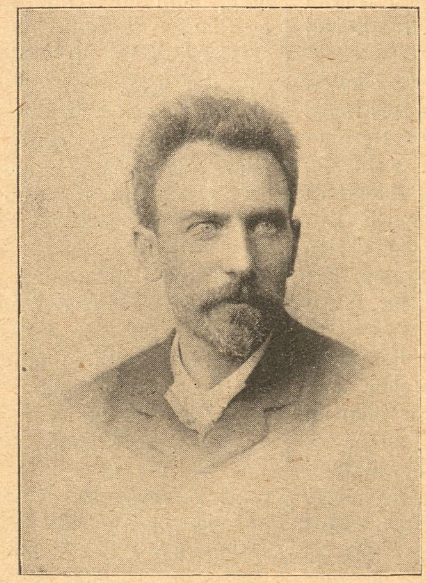
Kommunelæge Mich. Larsen.

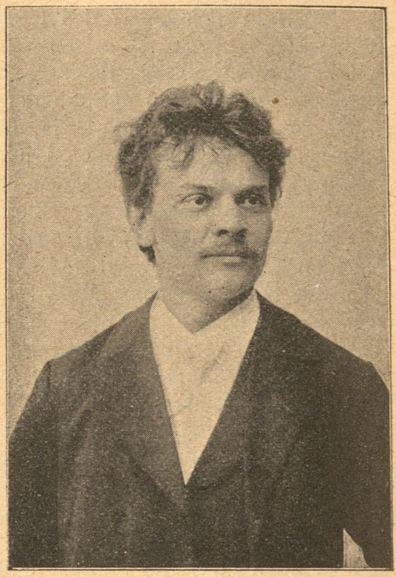
A. C. Meyer.

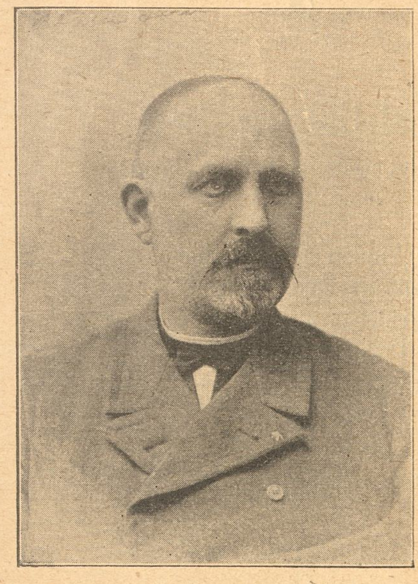
Pedersen-Lem.

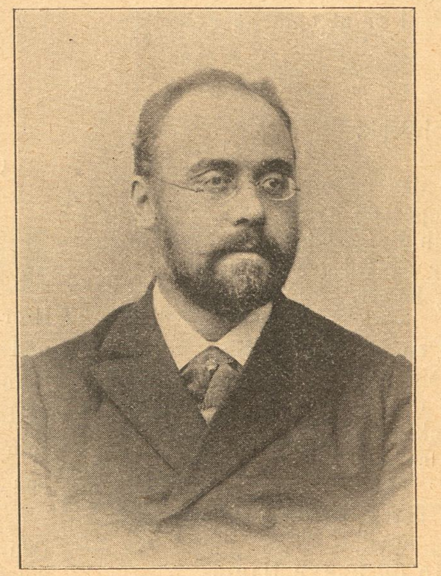
Sofus Rasmussen.

Vilh. Rasmussen.

Sagfører Schoubye.

Simon Hamber. (Carl E. Simonsen).

Harald Thomsen.

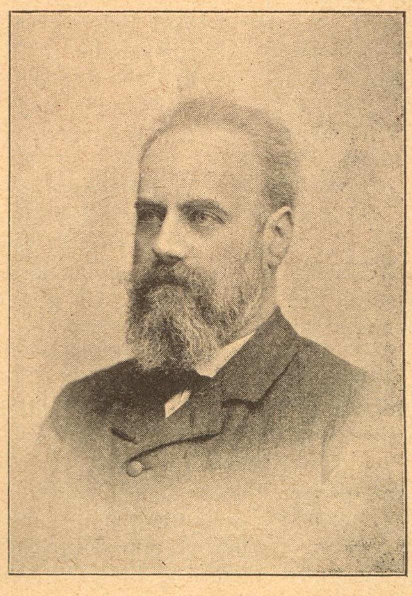
Herman Trier.

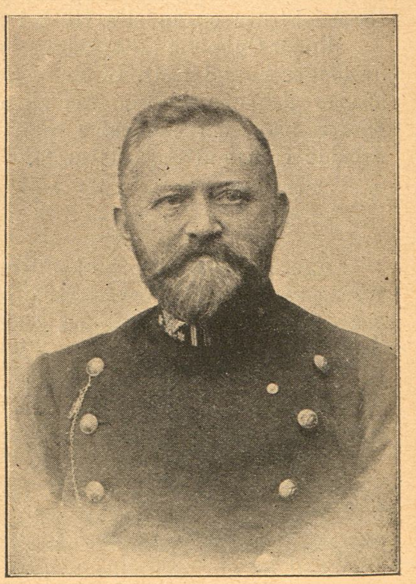
Henrik Voss.

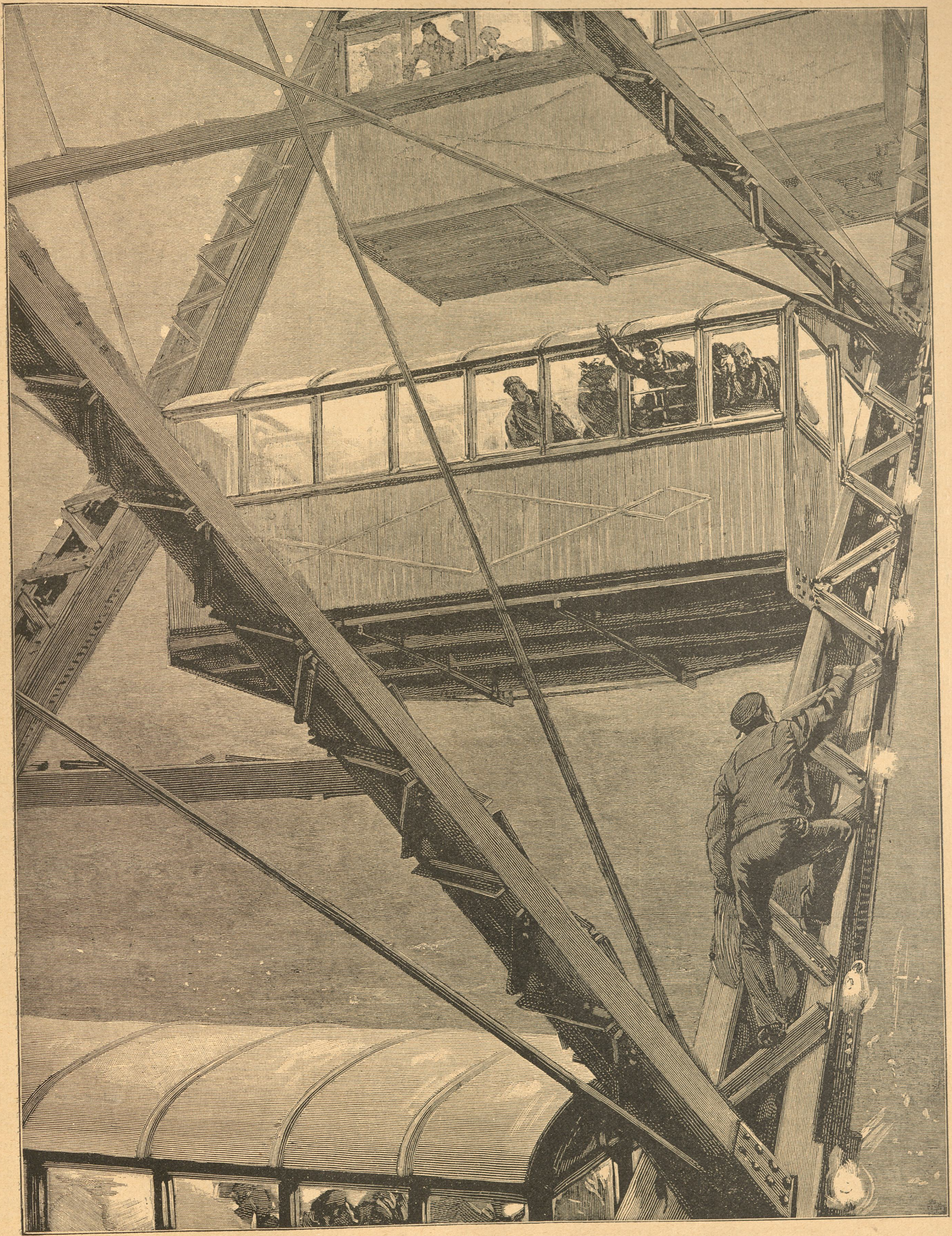

Da Kæmpehjulet i London var gaaet i Staa.
Der bringes Proviant op til Passagererne.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Tredje Kapitel.

Kaptajn Winstanley hentydede aldrig senere til Modehandlerinderegningen. Og dog havde det haft sine Vanskeligheder at udrede Beløbet. Han satte nemlig Størsteparten af de sammensparede Penge fast og havde kun en mindre Sum disponibel hos sin Bankier. Han maatte endog sælge nogle Jærnbaneaktier for at kunne betale Md. Theodore. Heldigvis vare de stegne, siden han købte dem, saa han tabte ikke ved Handelen, men det ærgrede ham alligevel meget, at han skulde af med Pengene.

Det varede længe, inden Mrs. Winstanley kom sig efter sin Mands stærke Udtalelser. Hun var meget ømfindtlig med alt, hvad der vedkom hendes egen Person, og hun var særlig ømfindtlig for enhver Hentydning til den Forskel i Alder, der var mellem hende og hendes Mand. Hun havde giftet sig med en Mand, der var yngre end hun, men hun havde været overbevist om, at hun i det mindste i hans Øjne havde hele Ungdommens Skønhed og Ynde, og at han beundrede og elskede hende fremfor alle andre Kvinder. Den tilfældige Hentydning til hendes Rynker havde saaret hende lige i Hjærtet. Hun var dybt bedrøvet over, at hendes Mand havde opdaget Spor af den kommende Alderdom i hendes Ansigt. Hun begyndte at bruge sit Spejl flittigere end nogensinde før. Hun undersøgte sit Ansigt ved det skarpe Dagslys, og dette var endnu mere aabenhjærtigt og grusomt end Kaptajn Winstanley. Der var Rynker — umiskendelige, uudslettelige Rynker. Hun kunde ikke skjule dem, hvis hun da ikke vilde dække sin Pande med en Række nedhængende Lokker. Der var desuden et falmet Udseende over hende, som hun ikke før havde bemærket; hendes Teint var ikke frisk, hun var bleven gul og Trækkene lidt slappe. Ja, dette var Alderen, som meldte sig! Med lignende Følelser iagttog vistnok Dronning Elisabeth af England sit Ansigt i Spejlet, indtil al hendes Ære og Højhed forekom hende at være intet i Sammenligning med den kommende Alders Rædsler. Og den ulykkelige Maria Stuart har maaske anset Fangenskab og Mishandling som ubetydelige Onder i Sammenligning med Tabet af Ungdom og Skønhed. Det at have været en sjælden Skønhed, at være bleven besunget af Digtere, forherliget af Malere, og derpaa se Glansen svinde — det er i Sandhed en haard Prøvelse for en svag Kvinde.

Desuden begyndte en utydelig Følelse af Skinsyge at plage Pamelas saarede Sjæl. Hun begyndte at lægge Mærke til sin Mands Adfærd overfor andre Kvinder, hun blev mistænksom og lagde Betydning i Blikke og Ord, som ikke betød andet end Høflighed eller en Mands almindelige Galanteri. Selskabslivet havde mistet sin Tillokkelse for hende ligesom hendes Tirsdag Eftermiddage, hvor et eller andet fornemt Besøg havde kunnet gøre hende saa lykkelig. Alt var som forgiftet. For ganske kort siden havde hun kunnet more sig over Lady Ellangawans kokette Væsen, nu var det hende en Kilde til Plage. Kaptajn Winstanleys galante Væsen overfor denne Dame, som hun tidligere havde anset for en Tribut til hendes høje Rang, berørte nu hans Hustru smerteligt. Hun begyndte at føle sig ilde til Mode, naar hun var sammen med Kvinder, som var yngre og mere tiltrækkende end hun. Hun ønskede, hun kunde flytte hen paa en øde Ø og leve sammen med den Mand, hun havde valgt. Hun var ikke klog nok til at skjule sin voksende Tvivl og tiltagende Mistanke. Den uheldige Sandhed kom frem i pinlige Smaabemærkninger fra hendes Side, disse idelige Draaber, der udhule selv den haardeste Sten, og som heller ikke undlod at gøre Virkning paa Kaptajnens stenhaarde Gemyt. Der var en homøopatisk Blanding af denne Gift i al den Mad, han spiste. Han kunde ikke spise sin Frokost eller nyde sin Middagsmad uden at blive forstyrret af et eller andet giftigt Naalestik.

En Dag tog Kaptajnen en kraftig Beslutning og bestemte sig til at levere sin skinsyge Kone en Kamp. Han havde hidtil ladet, som om han ikke forstod de ubehagelige Pile og Strejfskud, men en særlig ubehagelig Martsmorgen, da Regnen piskede paa Ruderne og Cypresserne omtumledes af Vinden, brød Uvejret pludselig løs.

»Kære Pamela, er det muligt, at alle disse Naalestik fra din Side er Skinsyge?« spurgte Kaptajnen, idet han sendte hende et skarpt Blik under sine rynkede Øjenbryn.

»Jeg har vist aldrig sagt, at jeg var skinsyg,« stammede Pamela, idet hun nervøst rørte om i Thekoppen.

»Nej, det er sandt; der gives ikke det Menneske, som med rene Ord holder af at fremstille sig selv som en Idiot. Men du har i den senere Tid bæeret mig med en Masse spidsfindige Bemærkninger, der synes at skulle gaa i den Retning. Du bliver stødt og fornærmet, naar jeg viser de Damer, vi omgaas, almindelig Høflighed. Er der sund Mening og Fornuft heri for en Dame af din Alder og Erfaring?«

»Du bebrejdede mig aldrig min Alder, før vi bleve gifte, Conrad.«

»Jeg bebrejder dig den ikke. Jeg siger kun, at en Dame paa fyrretyve Aar« — Mrs. Winstanley gøs — »burde have lidt mere Forstand end en ung Pige paa atten, og at en Kvinde, som i tyve Aar har taget Del i det dannede Selskabsliv, ikke burde være saa skinsyg som en Skolepige, der søger at faa et Skænderi i Stand med sin første Elsker.«

»Det er meget smukt af dig at tale saa ligefremt til mig,« sagde Mrs. Winstanley bittert. »Ja, jeg er dum, latterlig dum og svag, at jeg kan elske dig saa højt, som jeg gør. Men jeg kan ikke andet. Det er min Natur at klynge mig til andre, til dem, som er stærkere end jeg. Jeg vilde have klynget mig til Nora, hvis hun havde været af et mere elskværdigt og varmt Gemyt. Men du vil da ikke nægte, at din Opførsel i Aftes imod Lady Ellangawan var skikket til at gøre en Hustru ulykkelig.«

»Ja, naar en Hustru bliver ulykkelig, fordi hendes Mand taler til en anden Dame om hendes Heste og Have, saa har jeg virkelig baaret mig skændigt ad,« svarede Kaptajnen spottende. »Jeg forsikrer dig, Lady Ellangowan og jeg talte ikke om andet.«

»Aa, Conrad, det kommer mindre an paa, hvad I talte om. Det er det hele Væsen, som jeg klager over; den Maade, paa hvilken du bøjede dig ned over hende, din dæmpede Stemme — det alvorlige Udtryk i dit Ansigt.«

»Vilde du da have, at jeg skulde staa tre Favne fra hende og skraale op? Eller er jeg forpligtet til at anlægge den gnavne, livstrætte Mine, som mange unge Mænd anse for hørende til god Tone? Nej, kære Pamela, lad os ikke opføre os, som vi var Børn! Du og jeg skulle leve Livet sammen. Vi har ingen Børn, og vi er ikke saa særdeles godt stillede; kun lidt efter lidt, med stor Paapasselighed og Omsigt, kunne vi ordne vor Fremtid. Alt dette er alvorlige Ting, som vi maa se at komme ud over. Hvorfor skulle vi oven i Købet plage os med indbildte Sorger, med Plager, som kun have Rod i vort eget Sind? Hvis du blot vidste, hvor lidt Pris jeg sætter paa de Kvinder, som jeg viser Høflighed. Jeg holder af at komme sammen med andre Mennesker, og for at faa Adgang til Samfundet maa en Mand gøre sig behagelig for indflydelsesrige Kvinder. Det er Kvinderne, som har Nøglerne til alt, og hvis jeg skulde faa i Sinde at stille mig til Parlamentet —«

»Til Parlamentet!« udbrød Mrs. Winstanley forfærdet. »Du vil være Medlem af Parlamentet og blive ude hele Natten! Vort Samliv vilde blive fuldstændig ødelagt!«

»Kære Pamela, hvis du vedbliver paa den Maade, du har begyndt, og gør alt for at ødelægge vort Samliv, er dette næppe værd at bevare,« svarede Kaptajnen.

»Conrad, maa jeg gøre dig et Spørgsmaal — et meget alvorligt og højtideligt Spørgsmaal?«

»Du gør mig ganske bange.«

»For længe siden — før vi bleve gifte — du ved, hvor meget Nora havde imod vort Ægteskab, hvor heftigt hun forsøgte at forhindre det —«

»Ja, det ved jeg. Bliv kun ved.«

»Hun sagde mig, at du havde friet til hende, før du friede til mig. Er det sandt, Conrad?«

Den hjærteskærende Tone, hvori dette Spørgsmaal blev stillet, og det patetiske Blik, som ledsagede det, overbeviste Kaptajnen om, at han maatte klare for sig med en Løgn, hvis han vilde bevare Husfreden.

»Denne Paastand er ikke bedre end saa mange andre, den unge Dame har fremsat,« sagde han. »Jeg har sikkert sagt hende Artigheder angaaende hendes nydelige Udseende, men hvordan skulde det falde mig ind at ønske hende til Kone, da jeg havde set dig? Dit blide, tillidsfulde Sind havde besejret mig, før jeg endnu selv vidste af, at jeg var ramt.«

Han rejste sig, gik hen til sin Hustru og trykkede et Kys paa hendes Pande. Han vilde berolige og trøste hende, ligesom man gør ved et forkælet Barn, der græder og ved ej hvorfor.

»Lad os hellere arbejde paa at blive lykkelige med hinanden, Pamela,« sukkede han. »Livet kan endda skaffe os Sorger nok.«

»Mener du, at du ikke er lykkelig, Conrad?«

»Men kæreste dog, jeg er saa lykkelig, som du vil give mig Lov til at være det.«

»Har jeg da nogen Sinde sat mig imod et eneste af dine Ønsker?«

»Nej, det har du ganske vist ikke, men i den senere Tid har der været skjult en Braad i næsten ethvert af dine Ord, og det har pint mig, maa du tro. Saaledes maa det ikke blive ved. Hvad angaar din Datter — der gled en mørk Skygge over hans Ansigt ved dette Ord — saa maa jeg sige dig en Gang for alle, at hun og jeg aldrig ville kunne leve under Tag sammen. Hvis hun kommer tilbage, tager jeg herfra. Hvis du ikke kan leve uden hende, saa maa du finde dig i at leve uden mig.«

»Men Conrad, hvorfor taler du saaledes? Jeg begriber ikke, hvad der giver dig Ret dertil? Man skulde virkelig tro, at jeg havde forlangt, at Nora skulde komme hjem.«

»Nej, men jeg har mærket paa dig, at du tænker paa at faa hende tilbage.«

»Jeg tænker ikke paa andet end at eje din Kærlighed.«

»Den har du altid ejet.«

Med denne Kaptajnens Forsikring maatte Mrs. Winstanley lade sig nøje, men den kunde ikke gøre hende lykkelig. Al Glæden og Glansen ved hendes Liv var svunden bort, og Kaptajnen formaaede ikke at bringe den tilbage, trods alle sine Kærtegn og Smil. Vi har alle oplevet Øjeblikke, da Livet syntes os at have ringe Værd, og det er ikke altid, naar store Ulykker ramme os. Det er langt oftere de trættende og kedsommelige Perioder, i hvilke vort Livsmod brister. Det synes os, som om Solen har skjult sig bag graa Skyer, som om al Fuglesang er forstummet, og alle Blomsternes Farver er blevet blege. Vi blive mekanisk ved at flytte Foden frem, men ingen Haabets Stjerne lyser foran os.

Saaledes var det gaaet Pamela Winstanley. Lidt efter lidt var det gaaet op for hende, at hun havde handlet taabeligt og ubetænksomt i at indgaa sit andet Ægteskab, at Følgerne deraf kun kunde blive Sorg og Samvittighedsnag. Den behagelige Illusion, at der fra Kaptajnens Side havde været en Forelskelse, ligesom fra hendes egen, var fuldstændig henvejret, og hun stod nu overfor den kolde, nøgne Virkelighed.

Den Historie med Modehandlerinderegningen havde gjort et dybt Indtryk paa hende. Hendes Forstand var for indskrænket til at fatte de store Ting; det var de smaa, som gjorde Indtryk paa hende. Det saarede hende dybt, at den Mand, som havde beundret hendes Elegance saa højt, kunde gøre Ophævelser over Udgifterne til hendes Toiletter. Dette var i Virkeligheden det første Indblik, hun fik i sin Mands Karakter. Hans Økonomi hjemme i Huset og overfor Tjenestefolkene havde hun fundet meget fornuftig. Men naar han nu ogsaa forsøgte at lægge Baand paa hendes egne Udgifter, fik hun det Indtryk, at hans Kærlighed til hende ikke var ægte.

»Hvis han virkelig brød sig om mig,« tænkte hun, »og hvis han satte Pris paa mit Ydre, vilde han ikke tage paa Vej, fordi jeg bruger nogle faa Pund mere eller mindre til mine Kjoler.«

Hun kunde ikke dele Kaptajnens forstandige Anskuelser, naar det gik saa stærkt ud over hende selv. Kærlighed betød for hende blind Hengivelse. En Kærlighed, som anstillede Beregninger og altid tænkte paa Fordelen, var efter hendes Mening ikke Kærlighed. Desuden var Følelsen af at være fattig ligesaa uvant som ubehagelig for Abbediets Herskerinde. Gift som ung med en Mand, der tilbad hende og aldrig fordrede Regnskab af hende for noget som helst, var Ekstravagance bleven hendes anden Natur. At skulle beregne enhver Udgift, vende hver Skilling i Haanden, var hende i høj Grad uvant; men det var blevet hende saa ubehageligt at anmode Kaptajnen om Penge, og hun foretrak Savn for denne Ydmygelse. Desuden saa hun altid den uhyggelige Fremtid, som i et fjernt Perspektiv, den Tid, da Nora skulde blive myndig og det vilde blive et Spørgsmaal, om hun og hendes Mand kunde blive boende paa Abbediet. Hvad der pinte hende ligesaa meget som selve Fattigdommen, var Bevidstheden om, at alle vilde faa det at vide.

Kaptajn Winstanley levede sit vante Liv, uden at tage videre Notits af sin Hustrus barnagtige Smaasorger. Han gjorde sig Umage for at være mindre elskværdig mod Lady Ellangowan for at give Pamela den mindst mulige Grund til Skinsyge. Han havde desuden nok at gøre med sine egne Forretninger. Han havde ikke saa lidt at bestille med at faa de Penge, som han havde skrabet sammen i de Aar, de havde været gifte, anbragt paa en fordelagtig Maade. Han havde hidtil været heldig, og et Par dristige Spekulationer i Jernbaneaktier var lykkedes over Forventning. Hvis alt gik efter Ønske i de næste seks Aar, var der derfor den bedste Udsigt til, at han og hans Hustru kunde hævde deres Stilling paa Abbediet for Resten af deres Levedage.

»Der er al Rimelighed for, at Pamela vil overleve mig,« tænkte Kaptajnen, »disse svagelige Damer ere i Reglen sejge. En Mands Liv er ganske anderledes udsat; hvad kan der hænde en Dame, som altid sidder hjemme og broderer, læser Romaner, aldrig drikker stærkere Sager end The, og aldrig spiser saa meget, at hendes Fordøjelse kommer i Uorden? Hun maatte jo kunne blive saa gammel som Metusalem.«

Kaptajn Winstanley imødesaa saaledes Fremtiden med Sindsro, stolende paa sin Hustrus Liv og heldig i sine Spekulationer, og Skyggen af den onde Dag, da Skæbnen vilde kaste ham ud af det gode gamle Hus, som den havde gjort ham til Herre over, havde end ikke hjemsøgt ham i hans Drømme.

(Fortsættes.)

Mahalapsi-Diamanten.

En sydafrikansk Fortælling.

Ved A. B.

(Fortsat).

Endelig oprandt den Morgen, paa hvilken der skulde afholdes Forhør. Aarstiden var den sydafrikanske Midtvinter; den klare blaa Himmel hvælvede sig over Kimberley, Luften var ren og frisk, og alt funklede i det pragtfulde Solskin. De to Dommere og Retspræsidenten, forslagne og snu Personer, gik ind i Retslokalet, og Proceduren tog sin Begyndelse. Frank blev ført ind for at forhøres; han saa bleg og udmattet ud, men havde vedligeholdt sin bestemte Optræden.

Da han kom ind i Retslokalet og saa' den forsamlede Mængde af Advokater, Sagførere, Vidner og Tilskuere — thi det var en *cause célèbre* i Kimberley — blev han opmuntret hist og her ved et deltagende Nik og Smil, endog et dæmpet Vink med Haanden, af sine mange Venner, der endnu troede paa hans Uskyldighed, skønt alt tydede paa det modsatte; men han blev opildnet til den højeste Grad af Harme og Forbitrelse, da han foran sig saa' sin arge Fjende og Forræder, Otto Staarbruckers store, røde Ansigt — endnu mere højrødt end sædvanligt paa Grund af den skjulte Spænding — og det haanlige, foragtelige Smil, der krusede sig paa hans Læber. Gud være lovet! Nina var ikke i dette Selskab. Hun havde i det mindste ingen Del i denne skammelige Handling, og dog, selv med al sin Venlighed og ømme Følelser, var hun Otto Staarbruckers Søster. Hendes Opførsel siden Franks Fængsling havde været yderst gaadefuld; hendes Broder havde sandsynligvis skjult hende et sikkert Sted; thi skønt hun var tilsagt til at møde i Franks Sag, havde hun dog ikke været til Stede eller vist mindste Tegn paa Interesse for sin tidligere Vens Skæbne.

Aktor, en meget bekendt Advokat fra Griqualand West, aabnede Retsmødet paa en meget alvorlig og højtidelig Maade. Han udtalte, at Forbrydelsen, for hvilken Fangen var anklaget, var en af de alvorligste, én af dem, der blev strengest straffede her i Kolonien, samt at den jo allerede var sørgelig bekendt blandt Kimberleys Indvaanere. En af de formildende Omstændigheder var den ulastelige Karakter og pletfrie Vandel, Fangen havde udvist lige til nuværende Tidspunkt. Desuden var han en af de mest populære unge Mænd i Kimberley, men maaske havde dette givet ham Initiativet til hans Forbrydelse, hans Fald. Popularitet var, som de fleste véd, temmelig vanskelig at opnaa i Kimberley, og det havde vist sig, at Frank i den forløbne Tid havde levet temmelig flot, over Indtægt. Den lærde Advokat gav sig saa med stor Dygtighed til at udvikle Anklagen. Mr. Staarbrucker, en gammel Ven af Anklagede og en Gentleman af absolut ulastelig Vandel, havde, om end modstræbende, erklæret, at han rent tilfældigt havde fundet Farnborough i Besiddelse af en stor og værdifuld Sten, som Fangen — overrasket i sin Beundring af Stenen — havde erklæret at have fundet — i hvad? I det Indre af en Krokodille! En af de mest pinlige Omstændigheder ved denne Sag var Miss Staarbruckers Erklæring, som hun endnu mere modstræbende end hendes Broder havde afgivet, og som gik ud paa, at hun ligeledes havde overrasket Fangen i Besiddelse af den stjaalne Diamant. Han gik til denne Del af Beviset med den mest udsøgte Takt og Finfølelse, idet han bemærkede, at han i Retfærdighedens Interesse maatte meddele, at der imellem Fangen og omtalte unge Dame bestod et inderligt Venskab, udsprunget af de ædleste Bevæggrunde. Det maatte da staa klart, at intet Bevis kunde være stærkere end det Bevis, fravristet Miss Staarbrucker med største Modstræben og i dybeste Smerte, at hun havde fundet Farnborough i Besiddelse af Diamanten, og at den haltende og yderst utrolige Historie var opstaaet i ham i samme Øjeblik, som han var blevet overrasket af Broderen og Søsteren. Mr. og Miss Staarbruckers Bevis blev yderligere støttet af Mr. Flecknoe, den bekendte Kimberley Opdager, som havde foretaget Arrestationen. Det havde vist sig, at Mr. Staarbrucker i hele to Dage havde foreholdt ham Nødvendigheden af at indregistrere Stenen. Han havde haft en Samtale med Fangen og blev da tvungen til, efter fornyet Afslag om Indregistreringen, for sin egen Sikkerheds Skyld at begive sig til Politikontoret og underrette Øvrigheden om Stenen. Ingen Mand vilde have gjort mere for sin Ven. Han havde risikeret sin egen og sin Søsters Sikkerhed i to Dage — allerede et stort Offer. Fangens Meddelelser til Staarbrucker og Mr. Flecknoe gik ud paa, at Krokodillen var kommen fra Mahalapsifloden i det nordlige Bechuanaland, og at Stenen maatte være fundet dèr og slugt af Krybdyret et eller andet Sted i hine Egne. Han, Advokaten, behøvede vel næppe at dvæle ved det grænseløs utrolige, næsten vanvittige, i saadan en Fremstilling. Tre højt ansete Vidner, vel kendte Diamantundersøgere i Kimberley, London og Amsterdam, havde erklæret under Eds Tilbud, at den saakaldte Mahalapsidiamant — Advokaten udslyngede den sidste Sætning i en bidende, ironisk Tone — ikke var kommen fra det fjerntliggende Bechuanalands Flodbredder, men fra De Beers Miner — fra selve Kimberley!

Der blev et stærkt Røre — denne Blanding af Samtale, Skiften Pladser, Hvisken og urolig Bevægelse — i Salen. »Ja,« fortsatte Advokaten, »Stenen er uden Tvivl en De Beers Sten. Den er ikke indregistreret. Fangen kan ikke bevise sin Ret til den. Diamanten er stjaalet, og selv om jeg personlig har næret Tvivl i saa Henseende, har mine fremførte Kendsgerninger været klare og uimodsigelige, og Fangen maa bære Følgerne af sin Forbrydelse. Saafremt han er skyldig, lad da Retfærdigheden, den strenge, men ikke hævngerrige Retfærdighed, ske Fyldest. Kimberley er, til Trods for de strenge Straffe og afskrækkende Love, stedse Arnestedet for denne foragtelige, ulovlige Handel med Diamanter.«

Advokaten talte sig til Slut varm, og som Aktionær i De Beers Kompagni mente han selvfølgelig, hvad han sagde. Det var ligeledes blevet varmt i Salen. Han tog sit Lommetørklæde frem og aftørrede Sveden paa sin Pande. Det er et »varmt« Arbejde at levere en god Tale i Sydafrika. »I Himlens Navn,« fortsatte han, idet han slog med sin knyttede Haand i Bordet, »lad os faa gjort en Ende paa denne foragtelige og afskyelige Handel, der gør vor By — den første By i Sydafrika — til et Mundheld og til Latter for alle Nationer.«

(Fortsættes).

Nordstjernens ærede Postabonnenter

bedes erindre at forny Abonnement inden den 27. Juni for at undgaa Forsinkelse i Ekspeditionen.

Billig Silke.

For nogle Aar siden opfandt en Franskmand, Hilaire de Clarclonnet, en ny Metode til at fremstille kunstig Silke. Som bekendt kan Glas spindes ud i fine, silkelignende Traade, ja endog væves, og i meget af det billige Silketøj skal der findes indvævet Glastraade, som ganske vist give Tøjet Glans, men til Gengæld gør det skørt.

Den ny Metode benytter ganske simpelt Træ. Dette lægges i et Bad af Salpetersyre og Svovlsyre. Efter en Tids Forløb presses Syren ud, og Massen udvaskes. Den tørres delvis og anbringes i omdrejende Cylindre med Alkohol og Æther. Massen passerer derefter et Filter og presses ud gennem Rør, som er forsynede med mange fine Huller, hvorfra den kommer ud som næsten usynlige Traade, der hastig tørre i Luften.

Af disse behøves der c. 12 for at danne en Traad, som har et Menneskehaars Tykkelse.

Ved en simpet Fremgangsmaade giver man disse Traade en Glans, som overgaar de naturlige Silketraades. Der væves dels ren »Træsilke« af dem, dels blandes de ind i Uld- eller Bomuldsstoffer for at give disse Glans.

Denne Art »Silke« kan fabrikeres for en Syvendedel af, hvad ægte Silke koster. Den skal egne sig endnu bedre til Farvning, lader sig lettere vaske og tager ikke saa let mod Smuds, da det er aldeles fri for Fedt. Brandfaren ved det er ringe, da det ikke kan brænde i Lue. Derimod er det ikke saa stærkt som ægte Silke.

Opfinderen har i nogle Aar drevet en stor Fabrik i Besançon, men nu vil man i England ogsaa lægge sig efter at fremstille den nye Silke, hvad der utvivlsomt vil betale sig, da der til England aarlig indføres Silke for et Beløb af over 300 Millioner Kroner.

TIL BILLEDERNE

W. Rakowiecke: »Minder fra Havet«. — Det kan komme over hende en stille Aften, naar Havet ligger blankt derude; og det kan komme over hende de stormfulde Nætter, naar de taarnhøje Bølger fraader og skummer og pisker deres hvide Sprøjt mod Ruderne i det lille Hus. De kan da melde sig, disse underlige, mægtigt dragende Følelser, som fører hendes Tanker ud over den uendelige Vandflade, dette graadige Hav, som tog hendes Mand, tog hendes Broder og tog en Søn og beredte dem en Grav, som ingen kender. Hendes Tanker flyver derud, langt bort, over store Vidder; det er hende næsten, som om hun saa' de kære vinke dèr langt ude i Horisonten. . . . Og hun tænker paa, at snart vil Havet sprøjte sine hvide Stænk op over hendes egen Grav paa den lille, tavse Kirkegaard . . .

Kæmpehjulet i London. Vore Læsere vil erindre, at vi i sin Tid bragte et Billede af det store Kæmpehjul, som er bleven opført i London. Til Forbillede tjente Ferrishjulet paa Chikago-Udstillingen, af hvilket vi ogsaa tidligere har bragt en Afbildning.

Dette store Hjul i London, som er 300 Fod højt og indrettet som en Slags kæmpestor Ballongynge, har hidtil været til megen Fornøjelse for Englænderne, der stadig har fyldt de mange omdrejende Kupéer. Men i forrige Maaned voldte Indretningen dem dog en Del Sorg, idet Maskineriet pludselig nægtede at gøre Tjeneste, just som Hjulet paa det fornøjeligste drejede rundt. De ulykkelige Passagerer, ca. 70 i Tallet, maatte tilbringe en hel Nat deroppe i Luften, og man maatte ved Hjælp af klatredygtige Folk bringe dem Fødemidler og samt Tæpper til Beskyttelse mod Nattekulden. Endelig den næste Dag lykkedes det atter at faa sat Maskinen i Gang, — og glade var de fortvivlede Passagerer, da de igen fik fast Grund under Fødderne.

Skæmt.

Faren ved et falsk Haar og Skæg. En Dame var saa uheldig en Dag i en Kirkestol at tabe sit ene falske Øjenbryn. En Herre, der sad ved Siden af hende, saa forskrækket ned efter det. Han troede det var hans Overskæg.

En engelsk Forfatterinde bragte den berømte Johnson et nyt Digt, for at han skulde udtale sin Mening om det, og tilføjede: »Jeg har endnu flere Jern i Ilden.« — »I saa Fald,« svarede Johnson, idet han gennembladede Manuskriptet, »vilde jeg riglignok raade Dem til at lægge Digtet hen til de øvrige Jern.«

Digteren Fontenelle var i Paris i et stort Aftenselskab sammen med en bekendt Gnier. En af de Tilstedeværende foreslog en Indsamling i velgørende Øjemed, og en Herre gik i den Anledning rundt med en Hat, i hvilken Gnieren modstræbende lagde sin Skærv. Ganske tilfældigt kom ved Indsamlingens Slutning Herren atter tilbage til ham, og han erklærede med Iver, at han allerede havde lagt en Mønt i Hatten. »Jeg saa det ikke, men jeg tror det saa gerne,« sagde Indsamleren høflig. — »Og jeg saa det; men jeg kan ikke tro det,« raabte Fontenelle.

Distraktion.

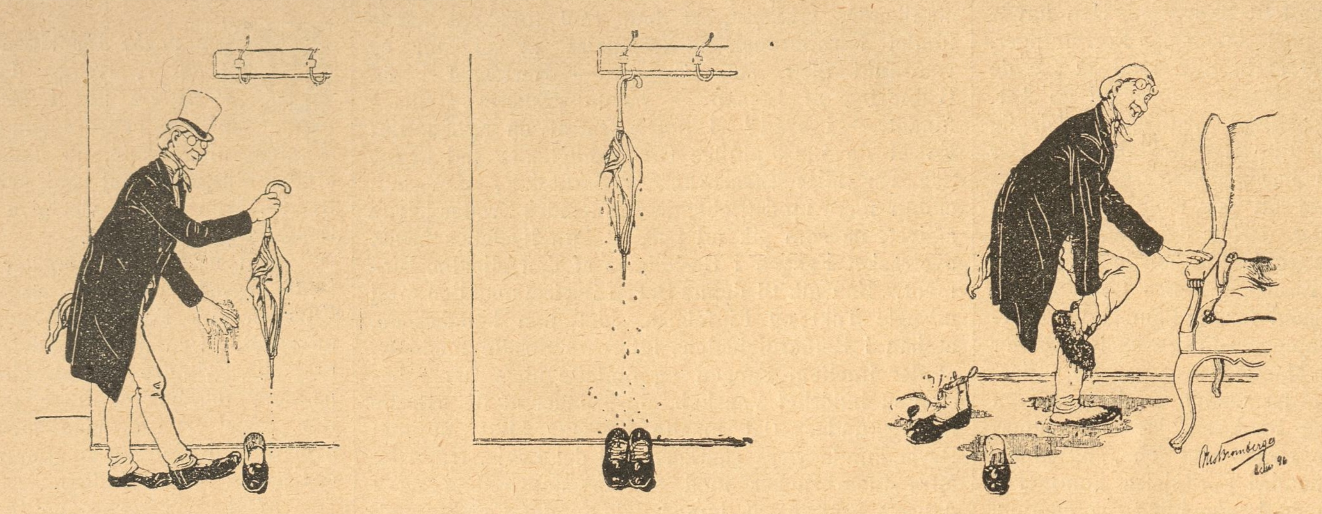

(Paa Restaurationen:) »Det er i Grunden prægtigt med de Galoscher. Selv i det værste Vejr har man tørre Fødder...«

—! —! —! —! —! —! —

(Hjemme:) »Hvordan Pokker har jeg dog faaet de vaade Fødder?!«

Hvorledes Jim gik glip af Fangsten.

1. »Naa, nu er han leveret! — Haa, haah!«

2. »Hente ham ud Bose, — flink Hund — flink Hund...«

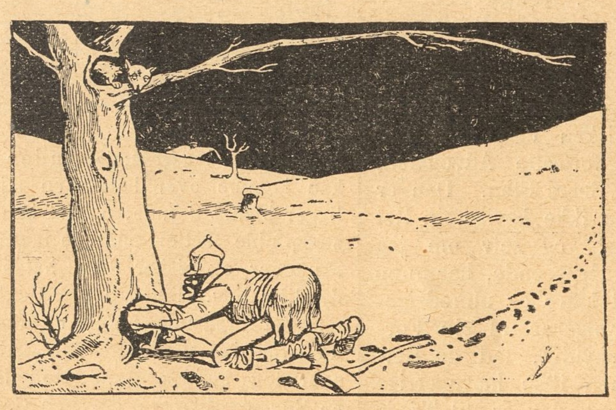

3. »Mig synes, mig kan lugte ham....«

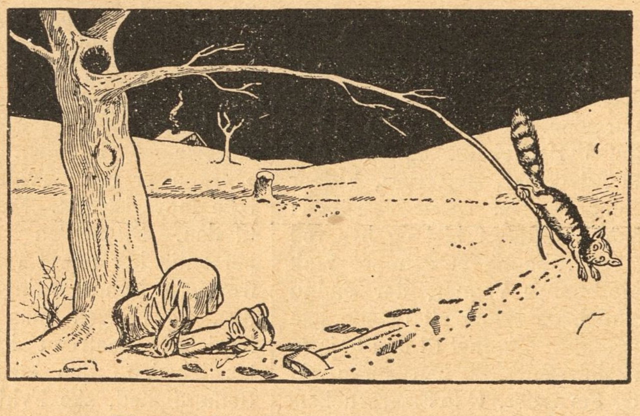

4. »Ej — er han der ikke? — — haa....«

Skæmt.

En Arbejdsmand, som i et længere Tidsrum havde tilbragt de fleste Nætter i Arresten i Kristiania paa Grund af Drukkenskab, blev paa engang ganske borte fra Arresten, saa man havde et svagt Haab om, at Manden havde forbedret sig. Efter et Par Maaneders Forløb blev han imidlertid en Nat atter truffen aldeles beruset og maatte indsættes i Arresten. Da han den næste Morgen blev fremstillet for vedkommende Embedsmand og af denne spurgt om, hvor han havde været henne i saa lang Tid, svarede han meget beskedent: »Ja De faar rigtig undskylde mig, men jeg har nu i et Par Maaneder maattet ligge paa Sygehuset, og jeg kom først ud derfra i Gaar.« —

Men hvorfor i Alverden gaar De midt ude i den mest glødende Sol, De sveder jo, saa det hagler af Dem. Gaa dog ind i Skyggen, Mand. —

»Nej Guds Død og Pine; derinde i Skyggen gaar baade min Skræder og min Skomager — men her i Solen har jeg intet at frygte for! —

»Det kan der være noget i,« sagde Manden, da han saa ind i det tomme Skab. —

Opgaver.

Beregningsopgave.

Paa hvilke Tider dække Viserne paa et Uhr hinanden?

Gaade.

Forfra og bagfra læst er jeg det samme; jeg er Fællesnavn for to Floder i Schweitz.

Gaadespørgsmaal.

1. Forfra læst er jeg en for alle Husmødre bekendt Nyttegenstand, henhørende under Vaskerubriken; bagfra læst er jeg en By i Forindien.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 37.
1 Aar 55 Dage.

5. »Dog... dog! .... Saadan gjo're han — og narre gammel Nigger!.... narre begge os, lille Bose... narre gammel Nigger!«

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 37.
Ja-Pan (Japan).

Løsning paa Stavelsesgaade i Nr. 37.
Bog-Stav (Bogstav).

Indhold.

Billeder: O. Kirberg: Minder fra Havet. — 16 Portræter af Afholdsfolk. — Kæmpehjulet i London — Distraktion. Humoreske i 3 Billeder. — Hvorledes Jim gik glip af Fangsten. Humoreske i 5 Billeder. — Fjeldblomster. Farvebillede.
Tekst: Afholdsfolk. Af Simon Hamber. — Fjeldblomster. Tekst af Henrik Strandvold. — Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Mahalapsi-Diamanten. Ved A. B. — Billig Silke. — Til Billederne — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage. (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 39 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 28. Juni. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

„Titit". Efter Maleri af Jean van Beers.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Fjerde Kapitel.

Det var Foraar. Gadesælgernes Kurve bugnede af Primulaer og Violer, Parlamentet var samlet, og hele London var vaagnet til nyt Liv efter den lange Vinter. Dovedales opholdt sig i deres Bolig i Kensington. Hertuginden havde genoptaget sine Torsdagsselskaber, der efterhaanden havde antaget en literær-videnskabelig Karakter. Lady Mabel var ved at lægge den sidste Haand paa et Bind Digte, som hun havde bestemt at lade trykke, om end i største Hemmelighed. Hendes Forældre og Roderick Vawdry var de eneste, der vidste noget om hendes literære Virksomhed. Bogen skulde skænkes Offentligheden under et Psevdonym. Ikke fordi Lady Mabel ansaa det for at være under en Hertugs Datter Værdighed at skrive Digte, men hun var klog nok til at indse, at det vilde være mindre behageligt for hende at have givet sit Navn til Pris, hvis Kritiken ikke skulde bedømme hendes Digte efter Fortjeneste, og Kritiken er ikke altid skaansom, selv om Musen for en Gangs Skyld betjenes af en Dame af Rang.

Mr. Vawdry var inde i Byen. Hans Tid gik med at ride, gaa i Klubben, passiare med Vennerne og drikke adskillige Flasker Vin i deres Selskab, men dog havde han temmelig ondt ved at slaa Tiden ihjel. Selvfølgelig maatte han hver Dag gøre sin Opvartning i Kensington, men dermed gik kun nogle faa Timer.

Bryllupet skulde finde Sted i August Maaned, og det nødvendige i den Retning var allerede arrangeret. Hvedebrødsdagene skulde tilbringes i Norge og Sverrig — de eneste Lande i den civiliserede Verden, som Lady Mabel ikke havde set. De skulde se alt, hvad der var værd at lægge Mærke til i de to Lande og tage Danmark med, hvis Tiden tillod det. Lady Mabel studerede ivrigt Svensk og Dansk for at faa saa meget Udbytte af Rejsen som muligt.

»Man er mest uafhængig, naar man kan undvære Fører og Tolk,« sagde Lady Mabel. »Jeg vil gærne være dig en nyttig Ledsager paa Rejsen, Roderick.«

»Du er aldeles beundringsværdig, Mabel,« udbrød hendes Forlovede, fuld af virkelig Beundring. »Bliver du saadan ved, vil du, naar du er fyrretyve Aar, kunne maale dig med hvilken som helst sprogkyndig.«

Da Tiden nærmede sig, hvor Digtene skulde trykkes, begyndte Digterinden at føle Trang til at betro sig til nogen. Hertugindens Beundring var saa uberegnelig; den kom i Reglen paa fejlagtige Steder, og Hertugen kunde aldeles ikke komme i Betragtning.

Om Englands mest anerkendte Digtere havde gjort ham den Ære at oplæse en Tragedie af samme Rang som f. Eks. »Hamlet« for ham, vilde hans Tanker have været beskæftigede ved Guanoens stigende Pris eller med de berømte Chillingham-Okser. Digtekunsten forekom ham at være nogle Narrestreger, der ikke passede for Mænd. I Mangel af forstaaende Tilhørere var Lady Mabel saaledes henvist til at læse sine Digte for sin tilkommende, uforstaaende Mand, ligesom Moliere læste sine Komedier højt for sin Husholderske.

Og det, Lady Mabel trængte til, var netop noget mere end en taalmodig Tilhører. Hun ønskede en Kritiker med et fint Øre for Rhytme og Velklang. Hun ønskede en Dommer, der forstod at vurdere Musiken i hendes lyriske Præstationer, og som kunde give hende et godt Raad, naar hun følte sig usikker med Hensyn til et eller andet Effektsted.

En smuk Aprildag, da Frokosten var indtaget, betroede hun sin Forlovede det delikate Hverv. Mabels Værelse laa i første Etage. Det var stort og luftigt og udstyret med Luksus og Smag. Fra Balkonen udenfor hendes Vinduer havde man en smuk Udsigt til Kensington-Havens skyggefulde Spaseregange, og man kunde endog skimte Omridsene af det gamle Palads i det fjerne.

Roderick gik til sit vanskelige Hverv med den bedste Vilje og gjorde sig al mulig Umage for at vise sig interesseret for Sagen, men Frokosten og den solvarme Dag gjorde ham søvnig, og han havde undertiden ondt ved at undertrykke en Gaben og holde sine Øjne aabne, alt medens Lady Mabel svævede i den højeste Flugt paa Poesiens Vinger. Ulykkeligvis forstod Roderick sig ikke det mindste paa den Kunst at lave Vers, og han grebes efterhaanden af Fortvivlelse over sin Mangel paa Forstaaelse.

»Enten maa jeg være utrolig dum, eller ogsaa maa dette være meget vanskeligt at forstaa,« tænkte han og saa sig hjælpeløst omkring, da Mabel havde afsluttet første Akt af en Slags Tragedie eller poetisk Dialog, i hvilken en mælkebrødagtig Faust diskuterede Livets højeste Spørgsmaal med en særdeles mild og elskværdig Mefistofeles.

»Du synes vist ikke rigtig om Indledningen til mit Drama »Den tvivlende Sjæl«, sagde Lady Mabel lidt stødt, da hun efter Aktens Slutning saa op og bemærkede Rodericks usikre Blik og nedslaaede Miner.

»Jeg er vist ikke rigtig klar i Dag,« sagde han hurtigt, »det er ligesom det skorter mig paa Opfattelsesevne. Jeg synes, at den første Akt er rigtig smuk, der er Flugt i Versene, derom er der ingen Tvivl, — men, tilgiv mig, jeg synes, at du er lidt for videnskabelig, de Udtryk, du bruger, vil vist ikke let forstaas af det store Publikum.«

»Kære Roderick, tror du virkelig, at der i vor Tid gives Mennesker, der er saa indskrænkede, at de ikke kan forstaa Videnskabens Terminologi?«

»Maaske du har Ret. Jeg frygter for, at jeg har levet altfor meget paa Landet. Jeg tilstaar rent ud, at flere Udtryk i din Tragedie om den sjælløse Tvivler — eller tvivlende Sjæl — er som Hebræisk for mine Ører.«

»Jeg vil indrømme, kære Roderick, at du just ikke er en Type paa den moderne Aand, men du maa ikke sige, at du er dum. Det glæder mig, at du synes om mine Vers, og at du finder, at der er Musik og Flugt i dem. Synes du, at jeg er paavirket af nogen nulevende Digter?«

»Ja, jeg ved ikke —, det skulde vel nærmest være Browning.«

»Det glæder mig. Browning er et Ideal af en Digter.«

»Nogle af hans Ting er ganske snurrige,« sagde den uforbederlige Roderick. »For Eksempel det lille Digt »Ungdom og Kunst«. »James Lees Hustru« er nydeligt, naar man blot kunde forstaa Meningen med det. Men det kan man sagtens ikke vente af en stor Digter.«

»Der ligger altid en dybere Mening under Overfladen,« svarede Mabel, og det kræver Studium at komme til den. Det er Digtekunstens Religion.«

»Ja, du har fuldkommen Ret,« svarede Roric hurtigt, »men hvis du vil have, at din Bog skal blive populær —«

»Jeg vil ikke have, at min Bog skal blive populær; Browning er ikke populær. Hvis det havde været mit Ønske, havde jeg sat mig et lavere Maal. Rimeligvis havde jeg da skrevet en Roman.«

»Meget vel. Min Mening er kun den, at hvis du vil have, at dit Digt skal forstaas af almindelige Mennesker, bør du slette de videnskabelige Sentenser og kaste en Del af den filosofiske Ballast over Bord. Byron har ikke en eneste videnskabelig Frase i sine Digte.«

»Kære Roderick, du vil dog vel ikke sammenligne mig med Byron, Filistrenes Digter.«

»Jeg beder om Forladelse, Mabel. Jeg maa selv være en stor Filister, for Byron er efter min Mening Digternes Konge. Jeg vilde hellere have skrevet »Giaouren« end noget som helst andet, der er udkommet siden Byrons Tid.«

»Stakkels Roderick,« udbrød Mabel med et medlidende Suk. »Du kunde lige saa godt sige, at du vilde være stolt, hvis du havde skrevet »Pickwick-Klubben«.«

»Ja, det vilde jeg i Sandhed ogsaa!« udbrød Roric livfuldt. »Jeg vilde være frygtelig stolt, hvis det var mig, som havde opfundet Mr. Winkle. Kan du huske hans Rejse fra Rochester til Dingley Delle? Det er noget af det bedste, der nogensinde er skrevet.«

Og den uforbederlige unge Mand kastede sig tilbage i en lav Lænestol og lo hjerteligt blot ved at tænke paa denne Episode af den berømte Nathaniels Liv. Mabel Ashbourne lagde sit Manuskript til Side og gav sig selv det højtidelige Løfte, at hun aldrig mere vilde læse en Tøddel af sine Værker for sin tilkommende Mand. Det var ikke til Glæde for nogen af dem. Den stakkels unge Mand mente det godt, men han havde ikke Spor af Forstand paa den Slags Ting — en Mand, som beundrede Byron og Dickens og ansaa Macaulay for den første af alle Historieskrivere.

»Aandeligt set maa vi være adskilte hele vort Liv,« tænkte Mabel fortvivlet.

»Klokken fem kommer Hestene,« sagde hun, idet hun gemte det kostbare Manuskript. »Vil du hente din og komme tilbage efter mig.«

»Med største Fornøjelse,« svarede hendes Forlovede, henrykt over at slippe for saa godt Køb.

Det var paa dette Tidspunkt, at Lord Mallow under sit energiske Arbejde for Irlands Sag gjorde stor Lykke med en opsigtvækkende Tale i Underhuset, hvori han behandlede det irske Agrarspørgsmaal fra en ny Side. I Løbet af Vinteren havde han udrettet store Ting i Dublin. De irske Patrioter havde tiljublet ham Bifald. Hvad der skaffede ham særlig Folkeyndest, var den Omstændighed, at han, der selv var en stor Godsejer, af Retfærdighedshensyn talte til Gunst for Reformer, ved hvis Gennemførelse ogsaa han vilde lide Tab. Man beundrede ikke blot hans Uegennyttighed men ogsaa det Mod, hvormed han vedkendte sig sine Anskuelser indenfor de fornemme Kredse, som han tilhørte.

Alt dette gjorde ham yderst interessant, især i Damernes Øjne. Alle Vegne, hvor hans statelige Skikkelse viste sig, var han Dagens Løve, og Hertuginden af Dovedale opfattede det som et smukt Træk af ham, at han aldrig udeblev fra hendes Torsdag-Aftener. Selv om der i Underhuset stod vigtige Sager paa Dagsordenen, blev han dog altid en Times Tid i Hertugindens Salon, sysselsat med at forklare Lady Mabel Politikens nyeste Svingninger, eller vende Bladet for hende, naar hun spillede Chopin.

Lord Mallow kunde ikke glemme, at han her havde truffet en ung Dame, der til Bunds kendte hans Fædrelands Historie og interesserede sig for dets Skæbne.

Han nærmede sig Lady Mabel, fordi hun saa uforbeholdent beundrede ham, medens det paa den anden Side var Rodericks Mangel paa aandelige Interesser, som førte hende over mod den unge Politiker. Hun følte sig ikke lidt smigret ved hans Tro paa hendes Intelligens og søgte at komme ham i Møde med Forstaaelse. Da hun selv var opfyldt af Ærgerrighed, var det naturligt, at hun interesserede sig for denne unge Mand, hvis Stilling og Formue tillod ham at føre en Lediggængers Liv, men som alligevel havde valgt Ærens og Arbejdets Vej.

»Blot Roderick var som han,« tænkte hun sørgmodigt, »saa kunde det sagtens gaa godt. Jeg vilde være saa stolt af, at min Mand gjorde Karriere, og jeg vilde være ivrig og ærgerrig paa hans Vegne og arbejde paa at gøre hans Navn berømt. Jeg skulde læse alle de kedeligste og tørreste Parlamentsdebatter, naar det blot kunde hjælpe ham frem til politisk Udmærkelse.«

En Aften, da Mabel og Lord Mallow stod i en Vinduesfordybning, omgivne af en Mur af aristokratiske Ubetydeligheder, og samtalede alvorligt om forskellige Samfundsspørgsmaal, citerede den unge Pige, uden egentlig at tænke derover, et af sine egne Vers, der passede fortræffeligt til det, hvorom Samtalen netop drejede sig.

»Af hvem er disse Vers?« spurgte Lord Mallow ivrigt. »Jeg synes ikke, jeg kender dem.«

Mabel rødmede som en Skolepige, der bliver greben i at afsende et Gækkebrev.

»Paa min Ære,« vedblev Irlænderen, »jeg tror, det er af Dem selv! Det skulde slet ikke forundre mig. De, som staar saa højt over det almindelige Niveau, maa undertiden føle Dem fristet til at hæve deres Sjæl over det dagligdags og give Deres Tanker Vinger. Dette Vers er af Dem selv, ikke sandt?«

»Kan De bevare en Hemmelighed?« spurgte Mabel ængstelig.

»En, som De betror mig? Lige indtil Døden. Vilde Heste skulde ikke slide den ud af mit Hjerte. Smeltet Bly skulde ikke pine den ud af mig.«

»Verset er af mig. Jeg har skrevet en hel Del Digte, som jeg har i Sinde at lade trykke, før Sæsonen er forbi. Men det er en stor Hemmelighed. Der er ikke et Menneske, som véd noget derom, med Undtagelse af mine Forældre og Mr. Vawdry.«

»Hvor de maa være stolte — navnlig Mr. Vawdry; hvor stolt maa han ikke være af Deres Talent!« udbrød Lord Mallow begejstret. »Hvor han maa være lykkelig.«

Han tænkte i dette Øjeblik paa Miss Tempest, hvis Forkærlighed for Roderick Vawdry han gav Skylden for sit eget Uheld. Og nu her — hvor han atter havde kunnet finde sine ungdommelige Drømmes skønne Ideal — her, hvor han muligvis

havde kunnet indgaa en baade i social og politisk Henseende fordelagtig Forbindelse — her kom denne unge Squire fra Hampshire ham atter i Vejen.

»Mr. Vawdry har desværre ikke synderlig Interesse for mine poetiske Forsøg. Han bryder sig ikke om Digtekunst. Han holder af Byron.«

»Hvilket udmærket Epigram, De der citerede!« udbrød Irlænderen, der var vant til at smigre det andet Køn. »Jeg vil tillade mig at notere det, naar jeg kommer hjem. Jeg vilde ønske, at De vilde hædre mig — men det er maaske for dristigt at bede derom — hvor stolt vilde jeg ikke være, hvis De vilde lade mig læse eller høre nogle af Deres Digte.«

»Kunde det virkelig glæde Dem?« stammede Lady Mabel.

»Om det kunde glæde mig? Jeg vilde anse det som det største Bevis paa Deres Venskab.«

»Hvis jeg var sikker paa, at det ikke vilde kede Dem, vilde jeg sætte stor Pris paa at høre Deres Mening, Deres oprigtige Mening (Lord Mallow gjorde sig Umage for at se ud som et Mønster paa Oprigtighed) om noget af det, som jeg har skrevet. Men jeg er bange for, at det vilde være at stille altfor store Fordringer til Deres Elskværdighed.«

»Som jeg alt har sagt — det vilde gøre mig uhyre stolt — ja, jeg vilde endog — for en Tid — anse mig for den lykkeligste af alle Mænd,« erklærede Lord Mallow galant, idet han saa umaadelig sentimental ud.

»Og De vil være ærlig? De vil lade være at smigre mig? De vil være lige saa streng i Deres Dom som en Kritiker i *Times*.«

»Jeg skal være ligefrem brutal,« sagde Lord Mallow. »Jeg skal indbilde mig, at jeg er en ældre, gnaven Kritiker, der læser Deres Arbejde gennem et Par blaa Briller. Jeg skal søge efter Fejl og forud være bestemt paa ikke at finde noget, som er godt. Er De saa tilfreds?«

»Saa vil jeg stole paa Dem,« sagde Lady Mabel med en let Gysen. »Jeg har ønsket at finde en Tilhører, der kunde forstaa mig, og som vilde sige mig sin Mening, fordi han var for hæderlig til at smigre. Jeg vil stole paa Dem, som Marguerite af Valois stolede paa Clement Marot.«

Lord Mallow kendte ikke det ringeste til den franske Digter og hans kongelige Herskerinde, men han søgte at se ud, som om han gjorde det. Og førend han tog af Sted til Underhuset, gav han Lady Mabels Haand et ømt lille Tryk, hvilket hun opfattede som et haandgribeligt Tegn paa den mellem dem afsluttede Overenskomst.

De mødtes næste Morgen paa en Ridetur, og Lord Mallov spurgte med en Alvor, som om hans Liv afhang deraf, naar det maatte være ham tilladt at høre de interessante Digte.

»Naar De selv har Lyst,« svarede Lady Mabel, som følte sig smigret ved den Alvor, han tillagde denne Sag. »Hvis De for Eksempel har Tid i Eftermiddag —«

»Kunde jeg foretage mig noget bedre?«

»Det er et Spørgsmaal, vi vil lade staa hen,« svarede Mabel muntert. »Men hvis De har et Par Timer tilovers fra Deres offentlige Virksomhed, saa kom hen hos os til Te i Eftermiddag Klokken fem. Saa modtager vi ingen andre, og kan saaledes have en uforstyrret Time, i hvilken De kan gøre Bekendtskab med mine ubetydelige poetiske Forsøg.«

Saaledes gik det til, at Lord Mallow en smuk Eftermiddag, medens Roderick var med ved Væddeløbene i Epsam, sad i en magelig Lænestol i Salonen i Kensington og nippede til en Kop duftende Te, medens Lady Mabel med skælvende Stemme og noget monotont oplæste Dramaet om »Den tvivlende Sjæl«.

Digtet var langt og rent ud sagt kedsommeligt, og hvor meget end Lord Mallow beundrede Hertugens Datter, var der dog Øjeblikke, da han følte sine Øjenlaag synke og hørte en Summen for sine Ører som af en Bisværm.

Der var ikke det ringeste i disse Rimerier, som kunde tage Interessen fangen, og den ulykkelige Adelsmand kunde ikke finde noget, hvorved han kunde fæste sin Opmærksomhed. Et Minut til, og hans søgende Sjæl vilde rolig være vandret ind i Søvnens fantastiske Rige. Han tog sig sammen med en Kraftanstrengelse, netop som Tekoppen var ved at glide ud af hans Haand. Han bad Hertuginden om en Kop til af den dejlige Te. Han stirrede modigt paa den unge Pige, hvis smukke Læber fremsagde de almindeligste Ting, som om de vare filosofiske Dybsindigheder, og da Lady Mabel endelig lagde det kostbare Værk fra sig og saa frygtsomt hen paa ham for at høre hans Mening, brød han ud i en Strøm af Veltalenhed, og lovpriste »den tvivlende Sjæl« som det bedste Digt, han nogensinde havde hørt. Alt var fortrinligt — dets Form, Flugt, Dybde, Musik, Lokalfarve o. s. v.

Han var saa taknemlig mod Forsynet over, at han ikke var falden i Søvn, at han havde kunnet fortsætte paa denne Maade i det uendelige. Men hvis nogen havde spurgt Lord Mallow, hvad »den tvivlende Sjæl« egentlig handlede om, vilde det ikke have været ham muligt at sige det.

Naar et iøvrigt fornuftigt Menneske har en Svaghed, plejer denne at være desto grundigere. Lady Mabels Svaghed var, at hun indbildte sig at være en anden Browning. Hendes Hjerte svulmede derfor af Stolthed, da hun hørte Lord Mallow bekræfte denne Ide; hun talte om »Bogen og Ringen«, »Paracelsus« og mange andre Bøger, som han næppe kendte mere end af Navn, men han saa af Udtrykket i Mabels Ansigt, at han netop sagde, hvad hun ønskede og helst vilde høre.

(Fortsættes.)

Midsommernatten.

Et Sankt Hans Eventyr.

Af

Henrik Strandvold.

Hde grønne Buske, der omkransede Engen, lyste Sankt Hans Ormene som smaa, festlige Blus, og ude over den bløde Grønsvær dansede Elverpigerne, hyllede i Taagernes hvide Gevandt Rundt om paa Høje og Banker flakkede Midsommerbaalenes røde Flammer, nærved skarpe og grelle, langt borte som store, blanke Stjerner.

Der kom en Yngling gaaende fra Kratskoven ud paa Engen. Sankt Hans Festens støjende Lystighed havde han forladt med mørke Tanker i sit Sind. Han havde set, hvorledes den Kvinde, som hans Hu stod til, ved Højens Fod havde kastet sig ind i Dansen, svunget paa Græsset snart af den ene, snart af den anden, uden at lægge Mærke til, hvordan hans Øjne i Halvmørket flammede imod hende. Og da han havde taget Mod til sig og listet sig frem for at sige hende sin Kærlighed, da havde hun slaaet en høj Latter op og overmodig kastet sig i Armene paa en anden.

Skræmt bort af hendes kaade Vilje søgte Ynglingen Ensomhedens Lise.

Ude paa Engen tumlede Elverpigerne sig i lydløs, koglende Dans. Han vilde gaa videre, men kunde ikke. Fasttryllet til Pletten stod han og kunde ikke drage sine Øjne fra de skønne, dansende Piger.

Da brød en af dem de dansendes Ring og kom hen imod ham. Hendes Haar var som spundet af det guleste Guld, helt ned til Jorden bølgede det efter hende, langt og blødt som Silke.

»Du sørger, Ungersvend?«

»Ja.«

»Sig mig din Sorg.«

»Jeg elsker.«

»Da véd jeg Lægedom. Kom i min Favn, saa stiller jeg alle dine Længsler.«

»Det er ikke dig, jeg elsker.«

»Er det en af Pigerne fra Landsbyen?«

»Ja.«

»Glem hende! Hvad er vel det dumme Barn imod mig? Tung og jordbunden gaar hun mellem sine Køer og Faar, fjaser vel desuden med Karlene og bryder sig ikke om dig.«

»Men hun er en Kvinde, og hende elsker jeg.«

»Er ikke ogsaa jeg en Kvinde? Skønnere saa' du ingen. Og jeg er ikke som Jordens Børn, der falmer og ældes og visner som Blomster i Høst. I mig bor den evige Ungdom.«

»Jeg passer ikke ind i din Verden. Jeg er en Jordens Søn, og min elskede er en Jordens Datter.«

»Hvad vil du give mig, hvis jeg skænker dig et Middel, som kan vende hendes Sind til dig?«

»Jeg har lidet at give.«

»Vil du give mig et Kys til Løn?«

»Er Midlet sikkert?«

»Saa sikkert, som om du allerede holdt hende i dine Arme.«

»Saa slaar jeg til.«

Og Elverpigen trykkede sine kolde Læber mod hans. Saa plukkede hun en Sankt Hans Urt og rakte ham den.

»Væd din Finger med Urtesaften og stryg hende over Øjnene. Saa er hun din. Gaa saa. Du kommer nok igen.«

Ungersvenden hastede tilbage til Sankt Hans Blusset. Men paa hans Læber sved Elverpigens Kys.

I sin Haand klemte han den hemmelighedsfulde Urt, saa Saften dryppede fra hans Fingre. Og da han naaede Højens Fod, sneg han sig hen bagved hende, som han elskede, og strøg hende rask over Panden.

»Hvem var det?« spurgte hun og standsede forvirret sin Dans.

»Mig,« hviskede han. »Følg mig.«

Han gik atter tilbage mod Kratskoven, og hun fulgte ham lydig; hun kunde ikke andet.

Paa en Skraaning ud mod Nordhimlens blege Lys satte han sig. Hun gled tavs ned ved hans Side.

»Véd du, hvad jeg vil dig?« spurgte han.

»Ja.«

»Elsker du mig?«

»Ja.«

De tog hinandens Hænder. Fjærnt i en Mose kvækkede Frøerne, og Nattens mørke Sommerfugle strøg svagt summende forbi.

Hun brød Tavsheden.

»Du tvang mig jo til dig. Jeg forstod, at jeg maatte følge dig. Og nu er jeg din. Er du saa lykkelig?«

Han stirrede tavs frem for sig.

»Hvorfor tier du?«

»Fordi jeg ikke fandt den Lykke, som jeg tænkte. Der er noget imellem dig og mig. Det bliver koldt. Jeg fryser.«

»Stakkel,« sagde hun og bøjede ømt sit Ansigt imod ham.

»Kys mig ikke!« Han sprang op. »Min Mund er brændemærket.«

Ogsaa hun rejste sig.

»Visselig har du været i Elverpigens Vold,« sagde hun.

»Men det er jo dig, der er Elverpigen,« raabte han. Han vilde tage hende om Livet, men hun værgede for sig. »Se, hvor dine Kinder er hvide og blanke. Dit Haar slæber efter dig. Varmt nok smiler du, men du er kold som Is. Du vil danse med mig, siger du. Det tør jeg ikke. Du vilde hvirvle mig rundt og rundt saa længe, til jeg sank i Dyndet derude og fik Taagen over mig som Liglagen. Se, dine Søstre strømmer sammen om os. De vil danse paa Stedet, hvor jeg er sunken, og deres Haanlatter vil høres vidt ud i Natten. En eneste var der, som nu kunde hjælpe, og hende har jeg glemt.«

Han sank udmattet om i Græsset. Skummet stod om hans Mund.

Og den Brud, han nys havde fæstet ved hemmelige Magters Koglespil, hun lagde sig paa Knæ ved hans Side og gav ham de ømmeste Navne.

Men han hørte hende ikke. Han stønnede tungt, hans Øjne var lukkede og hans Læber fast sammenpressede.

Da rejste den unge Pige sig og gik over Marker og Enge ud imod Nordvest. Langt vandrede hun og kom til et Sted, hvor mange Mennesker var samlede omkring Blussene. Her var der ingen Lystighed. En trykkende Stilhed raadede, brudt af og til af et dæmpet Smertensskrig.

Den unge Pige snublede over en Krykke, som laa for hendes Fod. Saa vidste hun, at hun var ved Maalet.

Snart saa' hun Skarer af syge og vanføre, som udstrakte paa den bare Jord skulde sove deres Skrøbelighed bort i Nærheden af den hellige Kilde, der vældede ud af Bakkeskraaningen, og hvis Vand de med Begærlighed havde drukket, før de lagde sig til Hvile.

Jomfruen tog en bortkastet liden Krukke og fyldte den med Kildens klare Vand. Saa hurtigt, hendes Fødder kunde bære hende, ilede hun hjemad med sin Skat, og endnu mens de sidste Blus brændte, naaede hun tilbage til sin efterladte Ven.

Da saa' hun et sælsomt Syn.

Elverpigerne var fra Engen komne helt op til Krattet, og nu dansede de en luftig Kædedans omkring Ynglingen, der havde rejst sig over Ende og sad og stirrede vildt paa de falske Skønne, som drog Ringen om ham tættere og tættere.

Men den unge Pige lod sig ikke skræmme. Hun fyldte sin Haand med Helligkildens Vand og stænkede det rundt paa de dansende Elvermøer. De fløj klagende til alle Sider og blev til hvide, bølgende Taager, der forsvandt ude over Engen. Længe efter klang der i Luften sære Lyde som døende Toner fra en Harpestreng, der brast.

St. Hans Aften paa Dyrehavsbakken. Originaltegninger af Axel Danielsen.

Og Jomfruen badede Ynglingens Mund og Øjne med Kildevandet.

I samme Nu var Trolddommen hævet, hans Bryst aandede atter frit og let. Han kendte hende, takkede hende og trykkede hende ind til sig. Men saa blev han urolig.

»Ved et Tryllemiddel var det, jeg vendte din Hu til mig,« sagde han. »Hvis du nu selv tvætter dig med dette Vand, da gaar du vel fra mig igen.«

»Vær ikke bange,« svarede hun. »Jeg tvættede mig alt undervejs, og endnu elsker jeg dig. Men det er ikke paa samme Maade som før. Bedre og renere er det. Jeg véd jo nu, hvad du vovede.«

Da mødtes deres Læber for første Gang.

Alle Nattens Baal var udbrændte, og alle dens Skygger flygtede. Efter Midsommernatten kom Midsommerdagen.

gode Sæder betvivle. Thi sandt at sige: vildt gaar det til en St. Hans Aften og Nat paa »Bakken«. Og smerte maa selvfølgelig saadanne Udskejelser enhver god og from Pige, endsige da en Helgeninde.

Men hvil i Fred, Kirsten. Jeg tror ikke, du skal vende dig mere. Det nytter vist egentlig ikke saa stort. Og du kan jo da i Grunden ogsaa være glad. Du forlod denne Jammerdal i en lykkelig Tid, som vi andre kunde have Grund til at misunde dig, — i en Tid, da der forhaabentlig hverken var Skrigeballoner eller Skrigepiger paa »Bakken«.

Eller Kaffemøller paa Strandvejen.

Dem vilde du sikkert ogsaa være bleven forarget over, liden Kirsten, om du havde set dem. Og dog kan jeg forsikre dig, at den Tid, da de eksisterede, var en Tid, der netop prægedes af den sunde, borgerlige Dyd. Og det St. Hans Aften Spil, der den Gang opførtes paa »Bakken«, var noget saa forfærdelig uskyldigt — ja, var ligefrem præget af Poesi.

Se, jeg vil gaa hen og knibe denne lille kønne Pige i Armen og se hende skælmsk ind i Øjet. Og du vil bemærke, at hun bliver vred og slaar mig paa Kassen. Thi Dyden er ikke til at spøge med. Det kender du jo ogsaa godt fra din egen Praksis, omend du skal have været svag i enkelte Øjeblikke.

Og dog: jeg vil indrømme dig, som jeg alt har sagt, at det gaar vildt til en St. Hans Nat paa »Bakken«. Men da der kun er Dyd til Huse herude, og alle Hekse og andre onde Aander har sadlet deres Pegasus, hvilket vil sige et Kosteskaft, og er redne af Sted til den store, aarlige Kongres paa Bloksbjerg, saa vil du alligevel se, at det kun er Uskyldigheden, der slaar Gækken løs paa »Bakken« denne Aften.

Derfor er jeg heller ikke bange for at slaa et lille Slag »ned« gennem »Bakken«, presset ind i den larmende Menneskestrøm, som bølger forbi de fyldte Boder og Telte.

Og véd du hvad: jeg kunde tænke mig, Kirsten, at du gik med, — at du lod din strenge

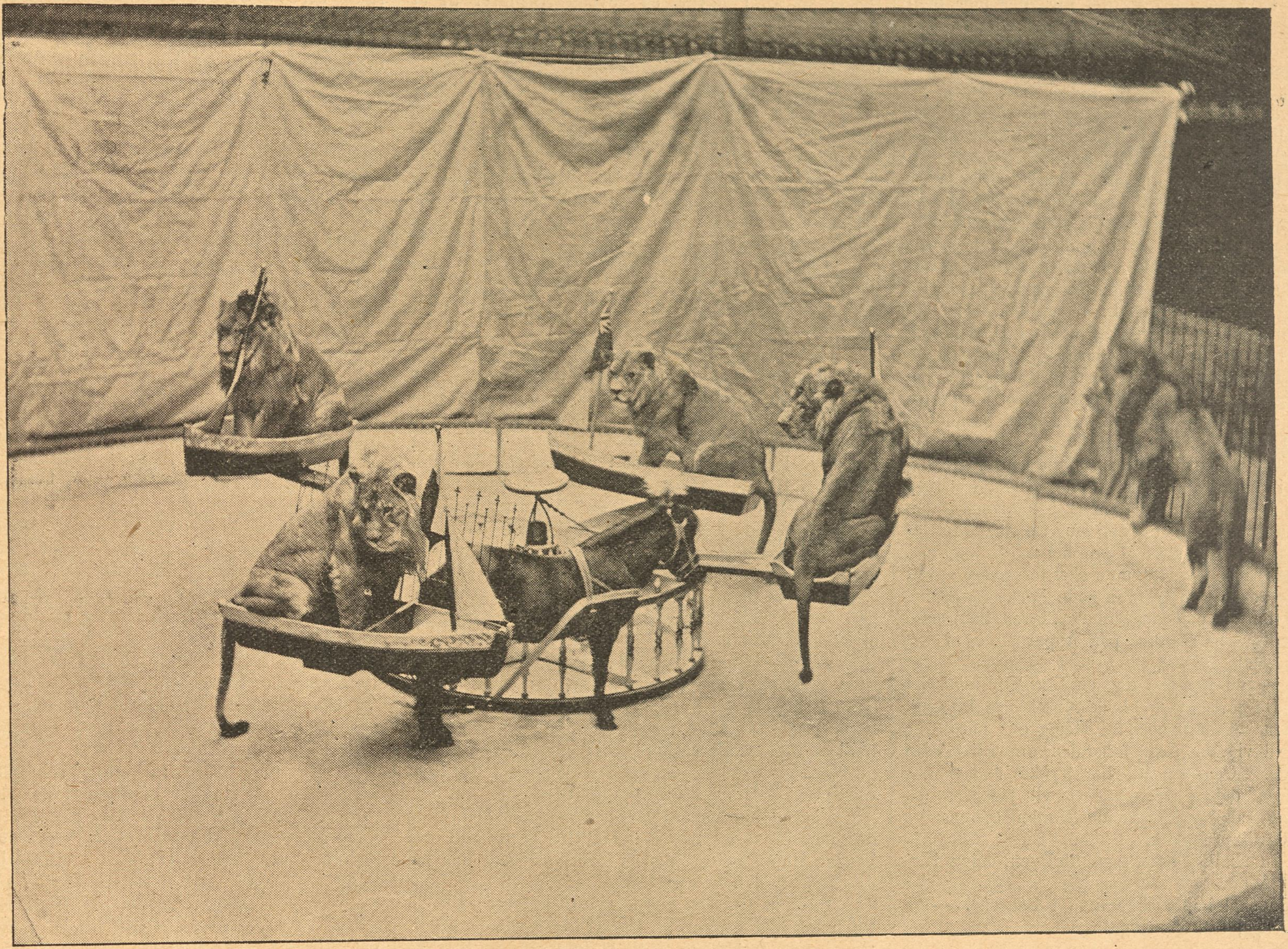

Seeths Løve-Karussel i Cirkus Schumann. Efter Fotografi.

En St. Hans Nat
paa „Bakken".

Af Pax.

Det er paa en vis Maade et stort Gode, at Jomfru Kirsten Piil, den dydige, dejlige Pige, forlængst ligger med Næsen i Vejret. For saa kan hun da faa Lejlighed til at vende sig i Graven i Anledning af al den Halløj, der i vore for Helgeninder og Dyd blottede Tider opføres omkring hendes Kilde særlig den Midsommernat, der fik Navn efter Sankte Hans. Hvilket hun jo ikke vilde have haft Lejlighed til, dersom hun endnu gik levende omkring iblandt os og bar sin Dyd til Skue.

At den fromme Pige allerede har vendt sig saa mange Gange, at hun ikke mere véd, hvad der er op, og hvad der er ned, vil da heller ikke noget Menneske med en Smule Sans for Dyd og

Spørg Oehlenschlæger, om du kender ham. Han kender baade det, og han kender dig og dine rene Sæder.

Nu er det værre. Det skal jeg indrømme. Og dog, det er i alle Tilfælde ikke saa galt, som det har været. »Bakken« er ikke mere det Sted, hvor Dyden græder, og Lasten smiler. Birkedommeren har i Aar svunget sin Svøbe derude i Templerne og renset dem for alt det, der var af det onde.

Men du, der er from og dydig og dejlig, du vil maaske pege paa det venlige Pigeansigt, der skælmsk kigger frem bag Teltets Dør. Og du vil sige: der burde slet ikke findes kvindelig Betjening her. Men jeg forsikrer dig, Kirsten, at Birkedommeren har set alle de smaa Opvartningspiger paa Tænderne og har skilt Faarene fra Bukkene. Alle de slemme Piger, der holdt af at sidde og drikke »Spidser« med de slemme Mandfolk, de har faaet et Spark bag i af Birkedommerens bredsnudede Støvle. Og de, der nu er tilbage, det er rene Gimmerlam, fromme og dejlige og dydige som du.

Moral sove for en Dag eller rettere — hvad der jo er naturligere — for en Nat, at du tog mig under den ene Vinge og slog det lille Slag med ned gennem Bakken. Det er saa længe siden, at jeg har haft en from og dejlig Pige under Armen. Og min Kone skal du ikke være bange for. Hun sover derhjemme paa sit grønne Øre. Og min Gardinprædiken vil jeg faa alligevel, naar jeg en Gang kommer hjem.

Du behøver ikke at trykke dig saa ængstelig ind til mig. Det er jo kun Kommers, naar disse Flyndere tuder dig ind i Ørene, saa at du allerede er stokdøv. Se her, vi vil skynde os at købe et Par af de Marter-Instrumenter, som man i Aften bruger til at tude hverandre Ørerne fulde med: en Skralde til mig og et Truthorn til dig. Og stød nu bare godt i Trompeten, liden Kirsten. Thi det er nødvendigt for at holde dig de andre fra Livet.

Og du skal ikke genere dig. Du ser jo rundt omkring dig saa mange pæne Folk, som egentlig kun kom herud for at se paa Folkelivet, men som har set sig nødsagede til at tude med de Ulve, de er iblandt.

Her, ved Gavlen af denne Bod, ser du jo til Eksempel et rigtig nydeligt Selskab. De er blot lidt overgivne, de gode Folk. Og du vil spørge, hvorfor denne unge Dame sidder og fægter med Hochheimerflasken. Men, Herregud, — den er jo dog tom, Kirsten.

Og her paa selve »Bakken«, hvor Cirkusfolkene i Baggrunden trommer Folket sammen til en lille, uskyldig Forestilling, her ser du jo til venstre den prægtigste pæne, gamle Mand, du kan ønske dig. Jeg er vis paa, at det er en *Pastor emeritus*. Og jeg tør svare for, at han i hvert Fald ikke skejer ud.

Men skal vi ikke for et Øjeblik gaa ind og se paa Sangerinderne. Hvorfor ikke? Det er allesammen dydige, unge Piger. Du vil sige, at de synger og skraaler saa fælt derinde. Men det er ikke Sangerinderne. Jeg kan forsikre dig, at de i alt Fald ikke kan synge.

Lad os da saa gaa ind her i Dansebulen. Det er kun fem Øre Dansen, — hvis De vil gøre mig den Fornøjelse, Jomfru Piil.

Eller vi kan gaa hen ved din egen Kilde. Der ser du blandt andre en Flok af Minervas Sønner sidde og fryde sig over det Liv, der blev dem givet. Og glæd dig: det er din Skaal, de drikker, — som Drachmann drak den herude ved din Kildes Hundredaarsjubilæum, da han indviede den nye »Bakken«s Æra, som nu er inde. Kun maa du ikke tage dem det ilde op, at de ikke drikker din Skaal i Kildevand. Det bajerske Øl slukker alligevel bedre, naar man er rigtig tørstig.

Jeg kunde vise dig om blandt »Bakken«s egentlige Seværdigheder, vise dig Mester Jakels gammelkendte Teater og vise dig den stærke Mand, der ynder en i din Tid saa ukendt Kost som brændende Blaar. Men jeg tror ikke, det vil interesse dig. Og Manden med de hvide Rotter kan jeg ikke vise dig. Han er nu i en bedre Verden. Det gik forresten paa Slutningen saadan ned ad Bakke med ham, at han var helt til Rotterne, og omsider gik han da i Hundene og døde, ked af Livet. Damen uden Underkrop, der var Enke og havde en stor Børneflok at forsørge, skal derimod have fundet sig et bedre Levebrød.

Jeg skal heller ikke forsøge paa at trække dig med ind i dette Telt for at vise dig, at jeg ikke kan knibe den unge Pige gemytligt i Armen uden at faa paa Kassen. Thi det kunde jo være, at hun gjorde vor gode Mening om hende til Skamme. Jeg tror alligevel ikke, at man skal forsværge noget. Der henne ser jeg jo nu vor gode *Pastor emeritus* med en Tromme paa sin buttede Mave, hamrende løs af alle Livsens Kræfter paa Apparatet og i det mest sprudlende Humør.

Men jeg vil invitere dig en lille Tur ud i det grønne. Ud paa Engen, hvor Mosekonen brygger. Ud i Nattens Stilhed, bort fra Mængdens Larm.

Der vil vi gaa med hinanden om Livet som to elskende. Og naar jeg har trykket et Kys paa dine dydige, dejlige Læber, saa vil jeg sige dig Godnat, og saa vil jeg vende Næsen hjemad og faa min Gardinprædiken.

For du skal jo ikke med til Byen, liden Kirsten.

Og du skal heller ikke med i Baasene. — Lykkelige, fromme Pige!

Mahalapsi-Diamanten.

En sydafrikansk Fortælling.

Ved **A. B.**

(Fortsat).

Tredje Kapitel.

Otto Staarbrucker var det første Vidne, der blev afhørt. Han afgav sin Forklaring med stor Klarhed og udtalte, at det var yderst modstræbende og med største Sorg, at han havde bragt sin tidligere Ven i Forlegenhed. Kun Hensynet til hans egen og Søsterens Sikkerhed og den anklagedes absolute Afslag paa hans Anmodning om at indregistrere Diamanten havde bevæget ham til dette ydergaaende Skridt: at overgive ham til Øvrigheden. Til Staarbruckers Forklaring blev føjet endnu et Bevis og det endda et af saa meget større Betydning, som det af dette fremgik, at den anklagede havde haft Medvidere. To Aftener, før Staarbrucker havde opdaget Diamanten i Franks Besiddelse, havde han nemlig — hvad han rent havde glemt at meddele — set ham i en alvorlig Samtale med en indfødt ikke langt fra Huset. Det var om Aftenen, og da det var meget mørkt, troede han sig imidlertid ikke i Stand til at kunne genkende den indfødte.

Dette Udsagn, som blev fremført af Aktor for det samlede Raad, tjente afgjort til, at man tænkte sig den anklagede staaende i Forbindelse med en indfødt Diamanttyv, og derved strammedes den Kæde af Beviser, som allerede var ophobet imod ham. Staarbrucker havde ikke omtalt dette tidligere, sagde han, da han havde betragtet det som en fuldstændig Ubetydelighed. Den offentlige Anklager derimod betragtede det som et yderst vigtigt Moment i Sagen.

Hele denne Del af Vidneforklaringen fra Ottos Side var det mest frække og uforskammede Opspind. Han var efter Sagens Paabegyndelse kommen i Tanker om, at han havde set Frank give en Ordre til sin indfødte Tjener. I et Menneske som Ottos Hænder skulde dette nok blive benyttet i videste Udstrækning, særlig da Otto havde en »dygtig« Sagfører til at hjælpe sig.

I det følgende Krydsforhør, som blev optaget over Otto Staarbrucker, fremkom der intet af Betydning, skønt Defensoren gjorde sig al mulig Umage for i Franks Interesse at faa Sagen grundigt oplyst. Den anklagedes Meddelelse om den fuldtud hæderlige Maade, paa hvilken han var kommen i Besiddelse af Diamanten, samt Staarbruckers gentagne Forslag om Kompagniskab og hans Vrede over Franks Afslag, blev betragtet som Opdigt og modtaget med et foragteligt Skuldertræk.

Aktor var en Mand, der til Gavns forstod sine Ting, og som med Dygtighed og Koldblodighed tilbageviste alle Defensorens Angreb paa dette og andre Punkter i Sagen.

Farnborough følte sig magtesløs, idet han stirrede gennemtrængende paa denne Skurk, som uden Spor af Samvittighed afleverede den ene Løgn efter den anden med den mest imponerende Frækhed. Hvorledes skulde han optræde mod saadan en Mand? Det vilde blot forværre hans Sag, saafremt han udtalte den Harme og Foragt, han nærede mod Staarbrucker. Det var kun med stor Vanskelighed, at han bekæmpede sig, og hans Fingre krummede sig ligefrem efter at komme i Berøring med Æreskænderens Strube — alt imedens Staarbruckers Øje nu og da mødte hans med et Blik, der udtrykte Sympati for og Sorg over den tidligere Vens nuværende ulykkelige Stilling.

Det næste Vidne, der blev kaldt frem, var Miss Nina Staarbrucker, og atter blev der Bevægelse i Salen. Miss Staarbrucker var godt kendt i Kimberley, og alles Øjne rettede sig mod den Dør, fra hvilken hun skulde komme. Der blev et lille Ophold, medens der dannede sig en Gennemgang i den helt overfyldte Sal; og Nina kom til Syne.

Førend hun tager Plads paa Vidnebænken, vilde det maaske være heldigt i faa Ord at fortælle om hendes Holdning og Følelser overfor Frank lige fra den Dag, han blev arresteret.

Efter at Otto Staarbrucker var kommen lidt til Ro efter det Anfald af Raseri og Hævngerrighed, der havde forledt ham til at forraade sin Ven og overgive ham i Politimyndighedernes alt andet end blide Hænder, var han undergaaet en fuldstændig Forvandling med Hensyn til sine Følelser overfor Frank. Han fortrød, til Dels for sin egen Skyld, det uovervejede Skridt, han havde foretaget, og vilde have givet meget til, at det skete kunde gøres usket. Men Tærningerne var uigenkaldelig kastede. han havde valgt sin Vej og maatte nødvendigvis følge den.

Han var vel vidende om Ninas Venskab — snarere Kærlighed — for Frank, og han vidste ligeledes, at hun, saafremt hun i mindste Maade fik Nys om den unge Mands Stilling, vilde optræde aktivt til hans Fordel. Frem for alt maatte hun holdes udenfor det hele. Kort før Middag vendte han hjem, kaldte Nina ind i Dagligstuen og tog Plads.

»Nina,« sagde han, »jeg har nogle meget daarlige Nyheder til dig. Bliv ikke ængstelig eller nervøs, men lyt omhyggelig og rolig til, hvad jeg nu vil sige dig, og saa vil vi vende vi fælles Hjælp søge at ordne alt paa bedste Maade.«

Nina blev bleg. Hun frygtede daarlige Efterretninger med Hensyn til Ottos Forretning, som i den sidste Tid, saa vidt hun vidste, ikke havde gaaet videre glimrende. Otto begyndte:

»Jeg hørte sent i Aftes, at Politimyndighederne havde faaet Underretning om, at der befandt sig en ikke indregistreret Diamant i dette Hus. Du forstaar nok, hvad jeg mener. Jeg gik til Frank Farnborough baade sent i Aftes og tidlig i Morges og bad og truede ham for hans egen Sikkerheds Skyld, og for din og min, til at overgive og indregistrere Stenen. Dette afslog han og endda paa en yderst fornærmelig Maade. For din og min Sikkerheds Skyld havde jeg ikke andet at gøre end at angive ham; men jeg er bange for, at Sagen yderligere er bleven indviklet, da det har vist sig, at Stenen er fra De Beers Miner og uden Tvivl stjaalen. Frank er i en vanskelig Situation, men vi ska e nok se at redde ham ud af den.«

Nina havde udstødt et svagt Skrig af Smerte og Bedrøvelse ved Begyndelsen af denne Meddelelse. Hun indsaa kun altfor godt Faren, og den Maade, hvorpaa Otto gik frem, fik næsten hendes Hjerte til at staa stille.

»Min Gud,« stønnede hun, »hvad er der at gøre? Hvad skal vi foretage os? Jeg maa straks tale med Frank. En Forklaring fra os begge maa absolut være tilstrækkelig til at frelse ham!« Hun havde rejst sig, medens hun talte.

»Min kære Nina, frem for alt maa vi ikke forhaste os, da det uden Tvivl vil være let for os at faa Frank sat paa fri Fod igen. Sagen er jo i og for sig taabelig. Han har været en lille Smule uforsigtig — som let kan hænde — det er det hele. For Øjeblikket maa du overlade alt til mig. Jeg ønsker ikke at faa dit Navn inddraget i Sagen, selv om det kun var for en Dag. Skulde der forekomme nogen alvorlig Vanskelighed, skal du nok blive raadspurgt. Stol paa mig, saa skal alt nok blive godt.«

Ved et eller andet Paaskud var det lykkedes Otto at holde sin Søster passiv og fjerne hendes værste Frygt indtil to Dage senere, paa hvilket Tidspunkt Frank allerede var bleven forhørt og anbragt under Laas og Lukke i Fængslet. Nina havde forgæves bestræbt sig for at komme til Ro. Da Otto kom hjem den Aften og fortalte hende de sidst fremkomne Nyheder, udbrød hun heftigt:

»Hvorfor blev der ikke forlangt Vidneforklaring af mig! Jeg vilde sikkert kunne have gjort noget for at forbedre Franks Stilling. Det forekommer mig efter alt at dømme, at du tager denne Sag — et Spil paa Liv og Død — med en ualmindelig Koldblodighed. Jeg forstaar ikke, hvorledes du har baaret dig ad, thi du ved jo, at Frank er ligesaa uskyldig som vi selv. Vi burde straks have sat Himmel og Jord i Bevægelse for at frelse ham fra denne skrækkelige Nedværdigelse. Hvad — hvad vil han tro om mig? Jeg maa i Morgen gaa hen og tale med hans Sagfører og meddele alt, hvad jeg er vidende om.«

Næste Morgen læste Nina i det lokale Blad en Beretning om Retssagen. Det var øjensynligt, at der fra Ottos Side var fremkommet noget, som ikke var absolut overensstemmende med Sandheden. Hun bebrejdede sin Broder det.

»Du maa være fornuftig, min kære Nina,« sagde han. »Frank er kommen i en yderst uheldig Forlegenhed, men jeg vil ikke risikere det samme, fordi jeg ganske tilfældig fik at vide, at han havde en ikke indregistreret Diamant i sin Besiddelse i en to til tre Dage. Jeg er senere bleven klar over, at Frank vidste adskilligt mere om Diamantens Oprindelse, end jeg nogen Sinde havde antaget, og det var min første Pligt at beskytte mig selv.«

Dette var det pure Opspind, og Nina indsaa det straks.

»Men du prøvede dog paa at komme overens med Frank om at undersøge den selvsamme Plads, hvorfra Stenen kom,« sagde den unge Pige.

»Jeg indrømmer det fuldstændigt,« sagde Otto koldt; »men da havde jeg ingen Anelse om, at Diamanten var stjaalen. Jeg troede, han var kommen fuldstændig uskyldigt til den. Det var dumt, tilstaar jeg, men jeg er ikke saa stor en Taabe, at jeg nu, efter selv at have anmeldt ham for Øvrigheden, vil gaa hen og sige, at jeg har gjort ham Forslag om Undersøgelse af Stedet, hvorfra Diamanten kom. Du maa se at komme til Forstaaelse af, at vi ikke blotter os paa dette Punkt, da jeg ellers vil komme i samme Forlegenhed som Frank.«

I de følgende Dage gik den unge Pige omkring i Huset lig et Spøgelse; hun talte kun sjældent til sin Broder og gav lakoniske Svar paa hans sparsomme Bemærkninger.

Adskillige Gange var hun i Færd med at gaa lige til Franks Sagfører og meddele ham sit Syn paa den hele Affære, men hun blev ængstelig ved Tanken om alle de Ubehageligheder, der var forbundne med en saadan Fremgangsmaade. Hun vilde blive modtaget som en Forræder fra Fjendens Lejr. Efter næsten ulidelig Tvivlen og med bedrøvet Hjerte

besluttede hun sig til at afvente Forhørsdagen og da fremkomme med sin Forklaring. Dommeren vilde sikkert laane Øre til et sandfærdigt og fordomsfrit Vidneudsagn; det laa hende jo kun paa Hjerte at frelse en hæderlig og grusomt miskendt Mand! I Sandhed, Frank maatte og skulde frelses.

Omtrent en Uge før Forhøret blev hun tilsagt til at møde som Vidne og havde Dagen før Forhørsdagen en længere Samtale med Otto om Frank. Hendes skriftlige Vidneerklæring havde Staarbrucker selv tilligemed Anklageren omhyggelig bearbejdet for at undgaa alt, hvad der muligen kunde staa i Modstrid med det, der tidligere var fremkommet. For yderligere at svække sin Søsters Udtalelser meddelte han, at hun var meget ilde tilpas og i høj Grad nervøs. Han søgte at foreholde Nina Nødvendigheden af, at hendes Forklaring i et og alt stemmede overens med hans egen. Nina lyttede til i aandeløs Spænding og afbrød ham kun en enkelt Gang. Otto var ikke tilfreds.

»Nina,« sagde han skarpt, »vi maa se at komme til en Forstaaelse. Min Beretning er meget ligefrem, og efter hvad der er forefaldet — det er jo en Kendsgerning, at det er en stjaalen Diamant og ikke en uskyldig Sten fra Højlandet — kan jeg ikke skjule for mig selv, at Frank maa være skyldig. Du maa selv kunne indse dette. Pas paa, at du ikke ved nogen som helst skæbnesvanger Sympati, Kærlighed eller Følelser af nogen Art bringer mig i Forlegenhed. Kære Søster, vær fornuftig, som du altid har været det, og vær forsigtig med, hvad du foretager dig. Vogt paa din Tunge med største Aarvaagenhed, naar du stedes for Dommerne. Husk, mit Rygte — din Broders Rygte — staar lige saa vel paa Spil som Franks.«

Nina var altfor nedbøjet til at kunne sige noget eller brød sig ikke om at disputere med Broderen; men, for Franks Skyld, besluttede hun at være forsigtig. Hun svarede Otto: »Nu skal jeg sige dig, hvad jeg har paa Hjerte, og saa simpelt og kortfattet som vel muligt. Til Trods for, hvad du end siger, ved jeg saa godt som du, at Frank er fuldstændig uskyldig! Jeg kender en lille Smule mere til hele Affæren end blot det at have set Diamanten i Franks Besiddelse den Aften; men du kan være ganske rolig; jeg skal ikke i mindste Maade gøre noget, der vil kunne skade dig.«

Otto Staarbrucker var aldeles ikke tilfreds med sin Søsters Svar, men det var jo dog egentlig det bedste, han kunde faa. Han kunde ikke forhindre — det var altfor sent nu — at hun blev tilkaldt som Vidne. Ske, hvad der vilde, saa var hun dog hans Søster og vilde aldrig, kunde aldrig bringe ham i Forlegenhed, udsætte ham for Fare.

Endelig oprandt Øjeblikket. Nina begav sig under store Anfægtelser til Vidnebænken og blev edfæstet. Hun mærkede, at alle de tilstedeværende iagttog hende og vogtede paa hendes mindste Bevægelse. Hun havde forandret sig umaadelig meget i Løbet af de sidste Par Uger; den forhen saa glimrende Skønhed saa nu mager og anstrengt, næsten syg ud. Hendes Ansigt var ligblegt, men de prægtige Øjne, der lyste af inderlig Trofasthed, røbede en Energi og Bestemthed, der stod i underlig Modsætning til hele hendes øvrige Udseende. Hun kastede et hastigt Blik paa de to Dommere og de øvrige Retspersoner, der sad ved Siden af dem, og dernæst paa Frank, — et Blik, der for ham var en hel Verden, fuld af Sympati. Det gjorde Frank godt, og han aandede nu mere frit. Nina var i alle Tilfælde den gamle Nina.

Aktor indledede den unge Piges Vidneaflæggelse med de sædvanlige Formaliteter. Han spurgte Nina, om hun var godt kendt med den anklagede. Hendes Svar var: »Ja, særdeles godt.«

»Jeg antager altsaa,« fortsatte Aktor, »at jeg endog maa kalde ham for Deres Ven?«

»Ja,« svarede Nina, »en meget god Ven.«

»Uden at trænge ulovlig ind i Deres private Affærer og Sympatier, Miss Staarbrucker,« vedblev Aktor, »maa jeg kort og godt bede Dem meddele det samlede Retsraad, hvad De saa den omtalte Aften — jeg mener, da De og Deres Broder første Gang saa Diamanten.«

Nu blev der givet Nina Lejlighed til at udtale sig, og hun vidsfe at benytte sig af den. Hun afgav i en sagte Tone, men tydeligt, sin Beretning om den nævnte Aften; hun skildrede Franks uskrømtede Glæde over Opdagelsen af Diamanten og hans aabne Erklæring om Fundet, om Kniven i hans Haand, den opskaarne Krokodille paa Bordet og Smaastenene, der forsigtigt var tagne ud af Krybdyrets Bug. Hun fortsatte sin Beretning, der kun blev afbrudt ved de smaa Pavser, som Dommerne gav Anledning til for at faa Tid til at nedskrive en eller anden Bemærkning, der var af særlig Interesse for dem. Retspræsidenten søgte en eller to Gange at standse hende, thi hun talte altfor hurtigt og ud over det, hvorom hun var afæsket Vidneforklaring, men det samlede Raad tillod hende at fortsætte sin Beretning. Hun dvælede særlig ved de to følgende Dage. Mr. Farnborough havde skjult Diamanten; det var sandt nok. Han var tvivlraadig med Hensyn til, hvad han skulde gøre med Diamanten, men havde endelig meddelt som sin fuldt ud afgjorte Beslutning, at han vilde indregistrere Stenen, og vilde uden Tvivl have gjort det, saafremt han ikke var bleven arresteret. Stenen kunde have været stjaalet eller ikke stjaalet, men Mr. Farnborough var, som alle hans Venner var overbeviste om, ude af Stand til at stjæle Diamanter eller købe Diamanter, som var stjaalne. Stenen kom i hans Besiddelse paa en fuldstændig uskyldig Maade, hvilket hun kunde og vilde bevidne ved Edsaflæggelse. Med Hensyn til hendes Broders Mistanke var hun fuldstændig ude af Stand til at sætte sig ind i den. For to Dage siden havde han i alle Tilfælde ingen, og hun kunde umulig forklare sig det pludselige Omslag, der var sket med ham. Til Trods for Dommerens Advarsel sluttede hun med en lille Tale — hun havde besluttet sig til ret at tale ud — i hvilken hun hævdede som sin absolute Overbevisning, at Frank var aldeles uskyldig.

Hun havde sluttet og forlod nu ligbleg Vidnebænken. Der var ingen af Advokaterne, der ønskede at gøre noget Spørgsmaal. Defensoren betragtede hende kun en lille Smule skeptisk, men hviskede betydningsfuldt til sin Kollega: »Ved den hellige St. Georg, saafremt vi straks havde faaet fat paa denne unge Pige, vilde hele Sagen have faaet en anden Vending!«

Da Nina havde sluttet, bemærkede Retspræsidenten blidt — for han havde Øje for hendes Skønhed — : »Jeg er bange for, at vi har tilladt Dem for stor en Frihed til at tale, Miss Staarbrucker, og en stor Del af det, De har meddelt den samlede Ret, er absolut uantageligt som Beviser.«

Hvad angaar Otto, havde han stirret med aaben Mund og gennemborende Øjne paa sin Søster under hele hendes Vidneforklaring. Han drog nu et Befrielsens Suk, medens han iagttog Dommerne.

»Jeg takker min Gud,« sagde han til sig selv, »hun har forkludret det hele, ødelagt sine Chancer — den lille Taabe.«

Nina tog Plads og sad nu træt og nedbøjet, idet hun nervøs og med febrilske Øjne afventede Resultatet.

Sagen var for Aktors Vedkommende hurtigt sluttet. Tre Vidner, Diamantundersøgere af godt Renommé og uangribelig Karakter, udtalte som deres Mening, at Stenen var en De Beers Sten; dette kunde der ikke være Tvivl om. I Henhold til Forklaringen blev det undersøgt, hvorvidt den var indregistreret, men fandtes ikke at være det.

Defensor havde ikke videre Held med sig, men han gjorde sit bedste. Han dvælede i Særdeleshed ved den anklagedes ypperlige Renommé og den utænkelige Mulighed, at han skulde have stjaalet Diamanten eller købt den, vidende, at den var stjaalet. Der var endnu ikke fremkommet noget direkte Bevis med Hensyn til disse Hovedpunkter. Diamantundersøgernes Forklaring kunde absolut ikke tages for gyldig. Deres Bevis var mere en Skønssag end et juridisk gyldigt Bevis. Det var jo vel kendt, at Historier om Fund af Guld og Skatte i Almindelighed kun hørte hjemme i Romanerne og i Forfatternes vildeste Fantasi, men det var dog alligevel Tilfældet, at det første Diamantfund, der blev gjort i Sydafrika, fandt Sted under lignende Omstændigheder. Hvorfor kunde Diamanten ikke være kommen fra Mahalapsi-Floden sammen med de andre Smaasten i den døde Krokodilles Bug? Mr. Farnboroughs Ven, Mr. Kentburn, vilde uden Tvivl kunne bevise, at han havde bragt Krokodillen fra Mahalapsi-Floden, hvor den var bleven opsamlet. Den eneste og største Forbrydelse, der kunde være Tale om, var det, at han havde haft Stenen i sin Besiddelse i to Dage uden at have anmeldt den, men det var at betragte som en blot og bar Skødesløshed. Stenen var ikke en Griqualand West Sten, saa det var ikke godt for en ung og uerfaren Mand at vide, hvad han skulde gøre med den. Dersom Stenen, som han, Sagføreren, formodede, slet ikke var fra Cape Distriktet, vilde det jo i det hele taget være et tvivlsomt Spørgsmaal, hvorvidt Retsforsamlingen havde juridisk Ret til at paatale et Tilfælde som det foreliggende. Vilde det saa ikke ogsaa kunne tænkes, at et Menneske, der kom til Sydafrika med en brasiliansk eller indisk Diamant i sin Besiddelse, med samme Ret kunde kastes i Fængsel og anklages for Diamanttyveri? Vilde en saadan Slutning ikke være unaturlig? Den store Diamantindustri i Sydafrika havde allerede altfor stor Magt — en Mening, der næredes af mange. Denne Magt burde ikke misbruges — dette her mindede allerede i mangt og meget mere om Inkvisitionen end om den moderne Humanitet. Havde den anklagede forsøgt at skjule Diamanten? Tværtimod, han havde endda været hidsig nok paa at vise den til Mr. Staarbrucker, og han havde Søster umiddelbart efter at have fund et den. Dette var ikke en Forbryders Maade at opføre sig paa.

Disse og mange andre Argumenter blev af Defensor benyttede til et udmærket, næsten overbevisende Forsvar, og han sluttede med en rørende Henvisning til, at man ikke burde ødelægge en lovende ung Mands Løbebane paa Grundlag af de forhaandenværende, yderst svage Beviser.

— Defensor havde forlængst afsluttet sin Tale, og alle Vidnerne var blevne afhørte. Eftermiddagen var omtrent forløben, og Retten blev udsat. Den anklagede blev ført tilbage til Fængslet, og den forsamlede Mængde flokkedes i den fri Luft til en ivrig Diskussion om denne i mange Henseender mærkelige Sag.

(Fortsættes.)

TIL BILLEDERNE

Jan van Beers: „Tit-tit!“

Naturen staar klædt i sit fejreste Skrud;
det dufter paa Eng og Vang.
Og Menneskehjertet faar Hilsen og Bud
gennem Fuglenes jublende Sang.
Det er, som der kaldes: Kom ud, kom ud;
Naturen er smykket til Fest som en Brud! —

Og henne bag Træet staar den, du har kær —
tit-tit! Kom herud! Jeg er her . . . nej, her!
Hun staar jo dér henne — det bedste Symbol
paa Vaarens Kærminde og bly Viol,
paa hele Naturen, der kalder dig ud
som en smilende, fager og festligklædt Brud!

Seeths Løver i Cirkus. Ingensinde har København sikkert set saa megen Løvedressur som i den seneste Tid. Sidste Sommer bød Busch paa Løveforestillinger. For ganske nylig havde man Lejlighed til at beundre den saakaldte Hagenbeckske Dyregruppe, der havde Station i Studiestræde. Den havde sin Styrke i et Par prægtige, dresserede Løver. Og i Øjeblikket bydes der os paa én Gang Løvedressur baade i Zoologisk Have — som omtalt forleden — og i Cirkus Schumann.

Cirkus-Løverne, der er hele tolv i Antal, staar under Kommando af Dyretæmmeren Mr. Julius Seeth, der ikke, som man skulde formode, er en Englænder, men en Holstener af Fødsel. Han lærte i 1880 Dyretæmmeriet hos Hagenbeck i Hamborg, og han staar altsaa ikke sin Konkurrent ude i Zoologisk Have saa aldeles fjern. I 1881 debuterede han som Løvetæmmer i St. Petersborg, og under Udstillingen i 1888 havde Københavnerne og deres Gæster Lejlighed til at stifte hans Bekendtskab i Cirkus Renz, hvor han optraadte med sine Løver under Navnet Julius Batty.

Hans Løvenummer, der gives i et vældigt Manegebur, er ganske imponerende og ret tilfredsstillende for Folk, der vil have sat deres Nerver lidt i Bevægelse. Hr. Seeth, en køn, ung Mand, tumler Dyrene med stor Sikkerhed — rent bortset fra den Hjælp, han i saa Henseende har i sin tykke Pisk, som han synes at gøre flittig Brug af baade for at dæmpe og for at opildne Gemytterne. Og naar han tilsidst bærer den fem Centner tunge »Sultan« ud af Manegen paa sine Skuldre, er Publikums Beundring og Bifald ham vis.

Vort Billede fremstiller en af Scenerne i Løveburet, — hvor Ørkenens Konger er komne op at køre i Karussel.

»Nordstjernen« haaber forøvrigt snarest — forventende, at det vil interessere vore Læsere — at kunne bringe en Artikel med Billeder og Beskrivelse af, hvorledes man tæmmer vilde Dyr — fremstillet paa Grundlag af Oplysninger fra selve den store Hagenbeck.

Sugeslangerne.

Mens Hanne og Maren la'r Munden gaa,
hvad finder saa Knægtene ikke paa?

To Sugeslanger de henter, og — stop!
se, Fløden og Mælken de suger op,

... Men hvad er dog dette? Forfærdes maa to,
som nylig var glade og fjanted' og lo!

Et Fremtidsbillede.

En skakkels Mand, der er meget bange for Cykler, mener at kunne tænke sig ovenstaaende Fremtidsbillede, hvor Cykle-Livet udfolder sig i Henhold til en til den Tid udkommen Forordning om, at enhver Fodgænger har at bære sit Nummer synligt og afgive Klokkesignal, hvor der er Fare for et Sammenstød mellem ham og en Cyklist. Ingen Færdsel med Vogne eller Rideheste! . . . .

Opgaver.

Gaadespørgsmaal.

Forfra og bagfra læst er jeg det samme; jeg er Benævnelsen paa en Solodans.

Mørk Tale.

Hvilken Kage bliver, naar Bogstaverne i dens Betegnelse ombyttes, til en Hersker?

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 38
Viserne mødes:
Kl. 12,0 Min. — $1,5\,^{5}/_{11}$ — $2,10\,^{10}/_{11}$ — $3,16\,^{4}/_{11}$ — $4,21\,^{9}/_{11}$ — $5,27\,^{3}/_{11}$ — $6,32\,^{8}/_{11}$ — $7,38\,^{2}/_{11}$ — $8,43\,^{7}/_{11}$ — $9,49\,^{1}/_{11}$ — $10,54\,^{6}/_{11}$ — 12,0.

Hvorledes Lærer Kaspersen

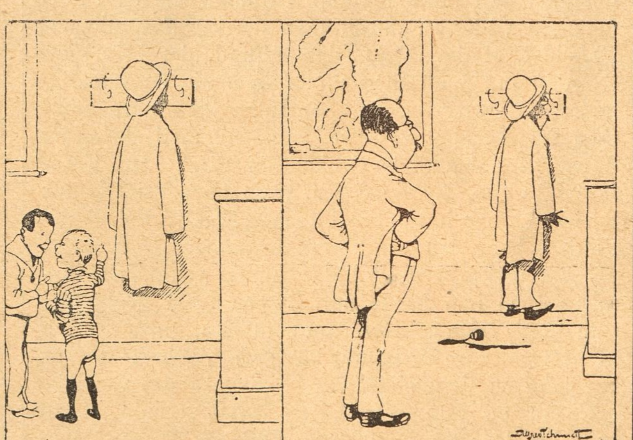

til sin store Overraskelse fandt sig selv hængende paa en Knage, da han kom tilbage, efter at have overladt Klassen til sig selv et Øjeblik.

Løsning paa Gaade i Nr. 38
Emme, Store og Lille.

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 38.
Rulle — Ellur.

Indhold.

Billeder: Tittit. Efter Maleri af Jean Beers. — St. Hans Aften paa Dyrehavsbakken, Originaltegning af Axel Danielsen. — Seeths Løver i Cirkus Schumann. Efter Fotografi. — Sugeslangerne. Humoreske i 3 Billeder. — Et Fremtidsbillede. Humoreske. — Hvorledes Lærer Kaspersen — Humoreske. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Midsommernatten. Et Sankt Hans Eventyr af Henrik Strandvold. — En St. Hans Nat paa Bakken. Af Pax. — Mahalapsi-Diamanten. Ved A. B. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q (fortsat). —

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 40 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 5. Juli. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

De var nu alene, thi Hertuginden var forlængst falden i Søvn; hendes Haandarbejde var faldet ned i hendes Skød, og Thekoppen, der stod ved Siden af hende paa Bordet, var kun halvt tømt.

»Jeg véd ikke, hvorledes det kan være,« plejede hun at sige som Undskyldning for disse pludselige Anfald af Søvnighed. »Der er noget i Mabels Stemme, som altid luller mig i Søvn. Hendes Stemme er saa musikalsk.«

»Raader De mig virkelig til at lade Digtet trykke?« spurgte Lady Mabel, rødmende af Glæde.

»Ubetinget. Det vilde være Synd, at det store Publikum ikke skulde have Glæde af dem.«

»Jeg vil naturligvis ikke lade dem udkomme under mit eget Navn. Jeg kan ikke tænke mig at blive udpeget som Forfatterinden til »den tvivlende Sjæl«. Jeg vilde føle, at alles Øjne hvilede paa mig i Operaen — ude og hjemme. Det vilde fylde mig med Stolthed, hvis jeg kan have Indflydelse paa min Tid, vise Tankerne nye Veje — men ingen maa vide, at det kommer fra mig.«

»Jeg forstaar saa godt Deres Følelser,« sagde Lord Mallow. »En fintfølende Natur holder ikke af den Slags Popularitet. Jeg tror, at Byron vilde have ført et lykkeligere Liv, hvis det ikke var blevet bekendt, at han var Forfatter til *Childe Harold*. Han reduceredes til en Slags social Skuespiller — han har maattet optræde i sin Rolle som ædel Digter. Hvis Bacon virkelig har skrevet de Dramaer, vi have givet Shakespeare Skyld for, og bevaret Hemmeligheden hele sit Liv, saa har han i Sandhed baaret sig ad som en vis Mand.«

»De har endnu kun haft rosende Ord at sige mig,« sagde Lady Mabel efter en kort Pavse, »men jeg ønsker mere end det. Jeg ønsker Deres Raad — De maa sige mig, hvor jeg er mindre heldig — udpege Svaghederne i mit Arbejde. Jeg vilde ønske, at De vilde hjælpe mig med den endelige Affiling.«

Lord Mallow strøg sine Whiskers med en tvivlraadig Mine. Det forlangtes af ham, at han skulde indlade sig paa Enkeltheder, sige, hvad der havde tiltalt ham mest i Digtet, hvilke af de forskellige Rhytmer i Dramaet der vare uheldige, hvilke der var mest originale og vellykkede.

»Tør De ikke overlade mig det lille Bind et Par Dage?« spurgte han endelig, hemmelig glad over denne lyse Idé. »Jeg kan da tilbringe nogle rolige Aftentimer med at gaa det grundigt igennem og derpaa meddele Dem Resultatet af mine Betragtninger.«

Mabel lagde Bogen i hans Haand med et taknemmeligt Smil.

»Vær ærlig imod mig,« sagde hun bedende.

Denne Gang nøjedes Lord Mallow ikke med at trykke Haanden, men førte den ærbødigt til sine Læber og gik straalende bort med den lille Bog, til hvilken der knyttedes saa mange søde og ængstelige Forventninger.

Gammel Kærlighed ruster ikke. Efter Maleri af P. Massani.

»Hun er en sød Pige,« tænkte han, da han sad i en Droske. »Jeg vilde ønske, hun ikke var forlovet med denne Hampshire-Fætter, og at hun vilde lade være at skrive Digte. Det er næsten for galt, at jeg skal udføre Hampshire-Fyrens Arbejde. Sæt nu, at jeg glemte hele Bogen her i Drosken — det vilde være en net Historie.«

Den unge Statsmand havde heldigvis en ung, dygtig Sekretær, som gennemgik hans Bøger, skrev hans Breve, foretog statistiske Undersøgelser og gav de mest paatrængende Gæster Avdiens. Under Tavsheds Løfte betroede Lord Mallow denne unge Mand Lady Mabels Manuskript.

»Læs det omhyggeligt igennem, Allan, mens jeg er i Underhuset, og skriv paa en Lap Papir alt, hvad De har at indvende mod Digtet, og paa en anden Lap alt, hvad De synes om. De kan ogsaa sætte Smaabemærkninger med Blyant i Marginen overalt, hvor De synes, f. Eks.: guddommeligt! originalt! og saa videre, hvor det blot nogenlunde passer!«

Sekretæren var en samvittighedsfuld ung Mand, der gjorde Arbejdet grundigt. Han sad Time efter Time og pløjede sig igennem »den tvivlende Sjæl«. Det var et drøjt Arbejde, men Allan var Skotte og haardnakket og gjorde sig desuden til af sin kritiske Sans. Han nøjedes ikke med at skrive nogle Noter paa en Lap Papir, han nedskrev hele Sider fulde at æstetiske Betragtninger, gik ind paa de mindste Enkeltheder, fandt meget at dadle og kun lidet at rose, og gav sin Herre et fuldstændigt Indblik i Digtets Væsen før Frokost næste Morgen.

Lord Mallow mødte til den sædvanlige Thetid hos Hertuginden om Eftermiddagen, og nu var han ikke længere ubestemt og vaklende. Han omtalte »den tvivlende Sjæl«, som om hvert Ord stod indgravet i hans Hukommelse.

»Vil De se her,« sagde han, idet han pegede paa et udstreget Stykke, »det er en ypperlig Tanke, og dog tror jeg, at den vilde vinde i Klarhed, naar dette Stykke blev forkortet ubetydeligt,« og han viste nu Lady Mabel, hvorledes hun ved at slette tyve Linjer af tredive kunde opnaa en langt større Virkning.

»Tror De virkelig, at Tanken bliver klarere paa den Maade?« spurgte Mabel, der nærede stor Medlidenhed med de Linjer, Lord Mallow havde overstreget, og som efter hendes Mening hørte til de allerbedste i Digtet.

»Jeg er overbevist derom. Den store Tanke sad som en Stjerne paa en overtrukken Himmel. Naar Taagen er fejet bort, skinner Stjernen med større Glans.«

Lady Mabel sukkede.

»Jeg synes, Meningen var ganske klar, uden at dette blev skaaret bort.«

»Fordi det var Deres egen Tanke. En Moder kender altid sine Børn, hvordan de end ere paaklædte.«

Det var en meget alvorlig og delikat Sag for Lord Mallow, men han haandterede Digtet som en Mand, der er vant til at blive spurgt til Raads og sagde sin Mening uden Naade, idet han dog passede paa ikke at saare Forfatterindens Forfængelighed altfor meget.

»Det er netop, fordi De virkelig har Geni, at jeg ikke tager i Betænkning at sige min Mening lige ud,« sagde han, da det omsider ikke kunde skjules, at »den tvivlende Sjæl« efterhaanden var bleven reduceret til en Tredjedel af dens oprindelige Længde. »I Gaar blev jeg reven med af det første Indtryk; i Dag er jeg en kold Kritiker. Jeg har foresat mig, at Deres Digt skal gøre stormende Lykke.«

Disse Ord kunde ogsaa udlægges saaledes: »Det skulde gøre mig ondt, om en saa elskværdig og fornem Dame som De gjorde sig fuldstændig til Nar.«

Mr. Vawdry traadte ind, mens Digterinden og Kritikeren gav Værket den saakaldte »Affiling«. Han viste ikke Spor af Skinsyge, men lod tvertimod til at være glad over, at Lord Mallow viste hans Forlovede en saadan Tjeneste.

»Det er et smukt Dig,« sagde han, »men der er for mange filosofiske Betragtninger deri. Jeg sagde det til Mabel forleden. Hun maa rette meget deri, hvis det skal forstaas af almindelige Mennesker.«

»Kære Roderick, det er de filosofiske Betragtninger, som giver mit Værk dets egentlige Værd,« sagde Lady Mabel stødt Hun kunde bedre finde sig i Lord Mallows Kritik end i Rodericks.

Efter denne Samtale fik Lord Mallow den Vane at komme hver Dag for at have Tilsyn med Værkets Fremadskriden og den endelige Affilen, før Trykningen blev paabegyndt. Alt det forretningsmæssige var blevet overladt til ham; han havde bedre Forstand paa den Slags Ting end Roderick, der ikke havde Begreb om Forlæggere og Bogtrykkere. Lord Mallow skaffede med Lethed den fashionable Dame en Forlægger og traf selv Aftale om Bogens Format og Indbinding, Typer, Initialer o. s. v. Papiret skulde være udmærket, svært og gulligt, og en rød Ramme trykkes om hver Side. Typerne skulde være gammeldags og særlige Initialer skæres til Værket. Bogen skulde hæftes i et fint graat Lærredsbind med Sølvbogstaver. Det skulde, kort sagt, være et lille typografisk Mesterstykke, værdigt det Firma, fra hvilket det skulde udgaa.

I Slutningen af Maj var hele Digtet sat, og der førtes en levende Debat om Kommaer og andre Korrekturspørgsmaal i Salonerne i Kensington, medens Roderick gik ene om og kedede sig ganske umenneskeligt, drivende Tiden hen med Sejlsport eller elegante Væddeløb i London.

Femte Kapitel.

Næsten et Aar var forløbet, siden Nora Tempest var draget bort fra sit Hjem. Mrs. Winstanley og hendes Mand levede, som det sømmer sig for Folk, der indtager en betydelig Stilling i Samfundet. De talte meget lidt sammen, naar de var hjemme, men de viste sig ved hinandens Side ved alle officielle Lejligheder. De faa Tilhørere i den lille Kirke i Beededale vilde have set sig forundrede om, hvis disse to Skikkelser havde manglet. Den falmede Skønhed i Silkekjole og den velfriserede og velklædte Kaptajn med sit Bronceansigt og sine sorte Whiskers hørte med til Kirkens Inventarium. Alle ansaa dem for det lykkeligste Par af Verden. Selv om Mrs. Winstanley var falmet mere det sidste Aar end de sidste ti Aar, der gik forud, selv om hendes slæbende Gang var bleven endnu mere slæbende, og hendes hvide Haand mere gennemsigtig, var der dog ingen, der anede den sande Sammenhæng, med Undtagelse af det hæderlige Ægtepar Scobels.

»Det ser næsten ud, som om Mrs. Winstanleys Sygelighed tager til med hver Dag, enten den nu er indbildt eller ej,« sagde Mrs. Scobel en Dag til sin Mand. »Jeg tror, Kaptajnen opmuntrer hende deri, i Stedet for at modarbejde den Slags Ting. Hun er helt ynkelig at se paa.«

»Hun er faldet svært af, lige siden Nora tog bort,« svarede Præsten. »Det er ogsaa unaturligt, at Moderen skal være skilt fra sin eneste Datter.«

»Aa, det ved jeg dog ikke. Mand og Hustru skulde dog kunne være hinanden nok. Nora var det fredsforstyrrende Element der i Huset. Jeg synes, Mrs. Winstanley maa leve lykkeligere, nu, da hun er borte.«

»Hendes Følelser er der jo ingen, der kender, men hun ser jo ikke saa lykkelig ud som den Gang, Nora var hjemme.«

»Det gale er, at hun giver alt for meget efter for sine Sygdomme,« sagde sagde Mrs. Scobel, der ikke selv vidste, hvad det vilde sige at give efter. »Naar hun har Hovedpine, lægger hun sig i Sengen for nedrullede Jalousier, som om hun var dødssyg. Det er intet Under, at hun bliver bleg og mager af den megen indelukkede Luft.«

»Indelukkede Luft,« gentog Præsten, »hun er ved at omkomme af Mangel paa Lys og Luft. Men jeg tror, det er et andet Slags Lys, hun mangler, kære Fanny.«

Mr. Scobel var den, der saa klarest paa Forholdet. Pamela Winstanley var virkelig en højst ulykkelig Kvinde — ulykkelig uden egentlig at have noget at beklage sig over. Sandt nok, hendes Datter var taget fra hende og sendt ud i Verden, men havde hun ikke selv fuldt ud billiget dette Skridt? Hendes personlige Handlefrihed var bleven indskrænket, men hun maatte indrømme, at det var klogt, nødvendigt, og vilde komme hende til Gode i Fremtiden. Hendes Mand var lutter Godhed imod hende, og det vilde da være urimeligt af hende at vredes paa ham, fordi han syntes at blive yngre med hver Dag — som Følge af den sunde Landluft og et regelmæssigt Liv — medens Sorgens og Alderens Furer bleve dybere i hendes Ansigt, saa at det nu var ganske haabløst at tænke paa at skjule dem. Ethvert Kunstgreb vilde paa dette Tidspunkt være ganske unyttigt.

»Jeg bliver en gammel Kone,« sukkede Mrs. Winstanley. »Det er en stor Lykke, at jeg har saa mange Interesser til at hjælpe paa Alderen og Ensomheden.«

Disse Interesser bestod i at læse moderne Digte og Romaner, i Broderier og andre Haandarbejder, der udfyldte hendes Tid, uden at være til nogen Verdens Nytte.

Hun havde i den sidste Tid fattet den Beslutning at trække sig ud af hele sin Omgang med Undtagelse af nogle faa Venner, som satte Pris paa hende, eller maaske ikke havde andet at bestille end at sladre Tiden hen over en Kop The. Hun havde nu for bestandig overtaget Rollen som svagelig gammel Dame, en Rolle, som hun i et langt Tidsrum havde forberedt sig til.

»Jeg er ikke mere rask nok til at tage til Middagsselskaber, Conrad,« sagde hun, naar hendes Mand i høflige Udtryk søgte at overtale hende til at adsprede sig, Udtryk, som i Virkeligheden kunde omskrives saaledes: »Det er mig i Grunden saa knusende ligegyldigt, om du tager med eller bliver hjemme.«

»Kære Pamela, det vil opmuntre dig at komme sammen med andre Mennesker.«

»Nej, det vil jeg ikke, Conrad. Det vil ærgre mig at møde hos Lady Ellangawan i en Kjole fra i Fjor, og jeg er ganske enig med dig i, at det ikke gaar an at bruge flere Penge hos Theodore.«

»Hvorfor tager du ikke din sorte Fløjls Kjole paa?«

»Den er altfor pretentiøs. Jeg har ikke Diamanter nok til sort Fløjl.«

»Men saa har du dine smukke gamle Kniplinger — de tager sig glimrende ud paa sort Fløjl. Jeg synes, de maatte kunne gaa for en Gangs Skyld.«

»Kære Conrad, Lady Ellangowan kender mine Kniplinger ligesaa godt som jeg selv. Hun siger mig altid Komplimenter for dem. »Aa, De har Deres gamle Kniplinger paa, Mr. Winstanley; de er nydelige!« Det er en sindrig Maade, hvorpaa hun lader mig vide, hvor ofte hun har set dem. Jeg kender hende! Nej, Conrad, jeg vil ikke komme til Ellangowans i én Kjole fra i Fjor, eller i en Fløjlskjole med Kniplinger, som enhver kan udenad. Heldigvis er jeg for stolt til at udsætte mig for slige Ydmygelser. Jeg er desuden ikke stærk nok til at gaa i Selskaber. Du kan tro mig, om du vil, Conrad, men jeg er virkelig syg.«

Kaptajnen bestræbte sig for at se deltagende ud og mumlede nogle sympatetiske Ord, men i Virkeligheden troede han ikke paa sin Hustrus Sygdom. Saaledes havde hun klaget sig lige siden deres Bryllup, og han var bleven vant til at høre hendes Jammer, som han opfattede som en fiks Ide, ligesom hendes Passion for Te og fine Klæder. Naar hun om Middagen ikke spiste mere end en Fugl, troede han, at hun havde spoleret sin Appetit ved Frokosten, eller ved at spise Kager og Syltetøj i Løbet af Formiddagen. At hun afslog at deltage i Selskabslivet, skyldtes uden Tvivl kun hendes Forfængelighed og ikke hendes svækkede Helbred. Alle de andre Grunde, hun fremførte — Træthed, Ildebefindende, daarligt Humør — var efter Kaptajnens Mening Indbildninger eller Luner. Hun havde naturligvis ikke tilgivet ham, at han havde sat en Stopper for hendes Ekstravagancer, skønt hun forsikrede det modsatte.

Blind for den Sandhed, der snart skulde blive aabenbar for Alverden, lod han saaledes den forræderiske Fjende komme ind over Dørtærskelen, og han anede ikke, hvor hurtigt den skulde drive ham bort fra den Arne, hvor han sad saa tillidsfuld og sikker og lagde snilde og vidtrækkende Planer for Fremtiden. En Gang om Ugen hele Aaret igennem havde Nora plejet at sende sin Moder et Brev. Det var ofte kort — men hvad skulde hun fortælle fra den øde Ø? Men det var altid venligt og til Trøst og Glæde for Moderens tomme Hjærte. Mrs. Winstanley svarede lige saa regelmæssigt, og hendes Brev til Jersey var en af Ugens Hovedbegivenheder. Hun holdt mere af sin Datter, nu da hun var borte, end hun havde gjort, da hun bestandig havde hende om sig.

»Det maa jeg huske at fortælle Nora,« tænkte hun ofte, naar hun hørte en eller anden Historie blive fortalt ved Eftermiddagsteen.

(Fortsættes.)

Mahalapsi-Diamanten.

En sydafrikansk Fortælling.

Ved A. B.

(Fortsat).

Fjerde Kapitel.

Solen brød næste Morgen, som sædvanlig paa denne Aarstid i Kimberley, klar og straalende frem. Hele Byen syntes efter Frokost at være livlig og munter og fuld af Liv, og Folk gik vel til Mode til deres respektive Forretninger. Cape-Svalerne flagrede og kvidrede og fløj hid og did i den klare Luft eller sad paa Telegraftraadene eller Husryggene og pudsede deres Fjer og fremviste deres smukke, kastaniebrune Fjerbeklædning. Den store Markedsplads var fuld af Vogne og lange Spand af Okser og af indfødte fra alle mulige Egne af Sydafrika.

Ude paa den solbeskinnede Markedsplads stod en Mand ivrig beskæftiget med at komme til Bunds i Detaillerne af den ualmindelige Retssag, som for Øjeblikket satte Sindene i Bevægelse. Denne Mand var David Ayling, som med sin mægtige Stemme, skotske Akcent, store, staalgraa Skæg og skarpe, graa Øjne var en let kendelig Person, ligesom han var en af de bedst kendte Gæster i Kimberley. Han havde i mange Aar beskæftiget sig med Handel og Jagt i det fjerne Indre. Hans Ry for Mod, Hjælpsomhed og smukke Handlemaade havde bredt sig overalt, og hans Navn havde i mange Aar været nævnt lige fra Cape til Zambese. Nu og da kom han til Kimberley med sine bepakkede Vogne efter at have tilbragt et Aar eller to i det fjerne Indre. Han var kommen til Byen Dagen før om Morgenen, og han havde om Eftermiddagen og Aftenen ikke hørt andet end uafbrudt Diskussion om Frank Farnboroughs Sag og om Mahalapsi-Diamanten. David havde kendt Frank i nogle Aar og syntes godt om ham. Adskillige Gange havde han bragt smaa Samlinger af Skind og andre Jagttrofæer med sig, som han saa havde afhændet til den unge Mand. Han havde saaledes denne Gang medbragt nogle særdeles smukke og sjældne Fugle fra det fjerne Zambeseland, og han havde tænkt, at han og Frank skulde have gjort en lille Forretning. Franks uheldige Situation lagde nu straks Beslag paa Handelsmandens Opmærksomhed, og i Særdeleshed tjente Ordene »Mahalapsi« og »Krokodillen«, som han stadig hørte, til yderligere at forøge hans Interesse. Pludselig opstod der en vis Mistanke hos ham. Samme Morgen, før Frokost, havde han atter og atter gennemlæst Avisernes Beretning om Retsmødet, og nu, lige før Retten blev aabnet, ventede han utaalmodigt efter at faa Lejlighed til at fremkomme med sine Afsløringer.

Der var i Retslokalet en endnu større Forsamling end den foregaaende Dag. Den anklagede, fulgt af Defensor, traadte ind. Tilhørerne afventede i største Spænding Dramaets Slutning. Nogle faa Minuter efter var Rettens Medlemmer samlede, højtidelige og selvbevidste som altid; og Retspræsidenten gav sig i Færd med at ordne Aktstykkerne.

I samme Øjeblik rejste David Ayling, som i Mellemtiden havde trængt sig frem til forreste Række, sig op og henvendte sig saaledes til den samlede Ret, idet hans Ord paa Grund af hans umaadelig dybe Brysttoner trængte frem til hver en Krog af Salen:

»Mine Herrer! Forinden De skrider til at begynde Retsforhandlingen, maatte det maaske være mig tilladt at fremhæve en eller to Omstændigheder, som endnu ikke er tilstrækkelig klargjorte i denne Sag. Disse Omstændigheder er af stor Betydning, og jeg haaber, De vil laane mig Øre saa længe, for at Retfærdigheden kan ske Fyldest, og maaske en uskyldig Mand kan blive frelst. Jeg er lige kommen fra Zambeselandet og har slet ikke hørt det mindste til hele Sagen før i Forgaars Aftes.«

Der var to Personer, som, medens de lyttede til disse Ord og saa paa denne stærke, bestemte Mand, følte nyt Haab og ny Styrke. Hvorfor vidste de ikke.

Den ene var Frank, Fangen, som indtil da havde været nedtrykt af den mest fortvivlede og haabløse Sindsstemning, og den anden var Nina, der sad i den bageste Del af Salen, bleg og skælvende og ligeledes uden Haab og Tro paa nogen lykkelig Udgang af denne i Sandhed pinlige Affære.

»Jeg haaber, De kender mig, mine Herrer,« fortsatte David med sin dybe, skotske Akcent.

»Ja, Mr. Ayling, vi kender Dem selvfølgelig,« svarede Retspræsidenten (alle og enhver i hele Kimberley kendte David Ayling), »og jeg og alle mine Kolleger længes særdeles meget efter at faa fremskaffet alle gyldige Beviser, førend vi slutter Sagen, og den bliver optaget til Doms. Det er rigtignok en lille Smule udenfor Forretningsgangen; men jeg tror alligevel, at det er bedst. De bliver edfæstet, for at De saa kan berette, hvad De har paa Hjerte.«

David gik hen til Vidnebænken og aflagde Vidneeden.

»Denne Krokodillehud,« fortsatte han saa, idet han pegede paa Skindet, som blev rakt ham, »kender jeg heldigvis temmelig godt. Jeg har undersøgt den omhyggeligt, førend Deres Højvelbaarenhed fik den i Hænde; den er lille og af nogenlunde regelmæssig Form med Undtagelse af Partiet omkring Hovedet. Jeg husker Krokodillen, som den sad paa, udmærket godt og tør sværge paa, at dette er den samme Hud. Thi der findes ikke mange af den Slags. Den døde Krokodille blev anbragt i min Vogn for sytten Maaneder siden og blev samtidig med mig ført til Mahalapsifloden.«

Hele Rettens Interesse var synligt vakt; Dommerne og de øvrige tilstedeværende Øvrighedspersoner lyttede ivrigt og saa spændt først paa Krokodilleskindet og da paa David.

»Gaa videre,« sagde Dommeren.

»Vel, mine Herrer,« begyndte David igen. »Dyret blev sidst i Februar Maaned anbragt i min Vogn af en Jøde, Sam Vesthreim, som er Bestyrer af en Forretning i Nærheden af Beaconsfield. Der var samtidig nogle Kister og andre Smaatig, Varer m. m., som blev afleverede i Barkly West. Krokodillen var dérimod et Stykke Kuriosum, sagde Sam Vesthreim, og han ønskede den leveret til nogle Venner, der boede længere oppe i Landet. Jeg havde den Gang meget travlt og forglemte at spørge om Navnet, men Sam sagde, at der var Adresse paa Dyret. Krokodillen blev anbragt sammen med en hel Del andet Fragtgods og laa der i lang Tid. Jeg tænkte saamænd ikke mere paa den, førend vi kom til Mahalapsifloden, hvor Vognen væltede ved Overfarten. Jeg omladede, og Krokodillen kom da til Syne, men uden noget Adressemærke paa. Vi havde temmelig stor Ladning, og det døde Dyr betragtede jeg ikke som repræsenterende nogen synderlig Værdi. Vi var paa Vejen til Zambese, og jeg havde rent forglemt, hvor jeg skulde aflevere Krokodillen. Det forekom mig, som sagt, ogsaa at være et temmelig værdiløst Stykke Gods, saa jeg omsider kastede Kadaveret ind imellem Buskene paa det selvsamme Sted, hvor Mr. Frank Farnboroughs Ven, Mr. Kentburn, fandt den omtrent et Aar senere, da han gennemrejste den Del af Landet. Det er et meget mærkværdigt Tilfælde, men jeg maa samtidig tillade mig at meddele Dem, mine Herrer, at Mahalapsifloden er en »tør« Flod, det vil sige, den eksisterer kun i Regntiden. Støttet paa mine Erfaringer, indhøstet ved utallige Rejser i hine Egne, kan jeg bestemt erklære, at der ikke findes Krokodiller i den Egn. Sandsynligheden for, at der skulde have været andre Krokodillekadavere paa samme sandede Sted og mellem de samme Buske, er derfor meget lille.«

»Der er endnu et Punkt i Sagen, mine Herrer,« vedblev han, »som ogsaa er værd at hellige en lille Smule Opmærksomhed. Nogen Tid efter, at Sam Vesthreim havde afleveret Dyret til mig, læste jeg, at han var bleven arresteret for ulovlig Diamanthandel — kun nogle faa Uger efter, at jeg havde talt med ham — og idømt Tugthusstraf. Jeg har tænkt en Del derover, og jo mere jeg tænker derpaa, desto mere uforklarlig forekommer den Kendsgerning mig, at Sam Vesthreim sender døde Krokodiller op i Landet. Dersom det havde været til Capetown eller til England, kunde jeg have forstaaet det, men dette her forekommer mig at være lige saa godt som at sende Kul til Newcastle. Da jeg ikke havde været vidende om, at Sam gav sig af med Diamanthandel, førend jeg læste om hans Arrestation i Bladene, antager jeg næsten, at det har været ham særlig magtpaaliggende at faa Dyret ud af Huset, og jeg kan ikke tænke mig andet, mine Herrer, end at saafremt man kunde faa fat i denne Mand, vilde der samtidig blive kastet Lys over hele denne Diamant- og Krokodille-Affære. Jeg er fuldstændig overbevist om det. Jeg for min Part er fuldtud paa det rene med, at han selv har puttet Diamanten ind i Krokodillen.«

Baade Aktor og Defensor forelagde Vidnerne nogle Spørgsmaal, men det, der fremkom, rokkede ikke i mindste Maade ved Davids Beretning. Dommerne syntes i Sandhed at være blevne forundrede ved David Aylings Meddelelse, ligesaa vel som den forsamlede Mængde, der i aandeløs Tavshed havde hørt til. Mr. Flecknoe, Politimanden, der blev kaldt til, underrettede Dommerne om, at Sam Vesthreim for Øjeblikket var i Capetown, i Færd med at afsone flere Aars Tugthusstraf.

Retspræsidenten, som var en resolut Mand, havde hurtigt taget sin Beslutning. Efter at have haft en hurtig, hviskende Raadslagning med sine Kolleger, rejste han sig op og sagde: »Den Vending, Sagen har taget, er af saa overordentlig stor Betydning, og Mr. Aylings Forklaring fremstiller det hele i et saa forklaret Lys, at vi har besluttet i Fangens Interesse at faa Sagen undersøgt fra Bunden af. Jeg vil opsætte Retsforhandlingerne en Uge for at kunne faa Tid til at sikre mig Forbryderen Vesthreims Nærværelse her paa Stedet. Vil denne Dag i Dag otte Dage passe de her i denne Sag engagerede Sagførere?«

Dhrr. samtykkede med Hensyn til Udsættelsesdagen, og derpaa tømtes det overfyldte Retslokale. Da David Ayling var i Færd med at fjerne sig, opfangede han Frank Farnboroughs Blik. Han sendte ham et venligt opmuntrende Nik og et Vink, som for ham indeholdt en hel Verden af Sympati. Der ventede dog saaledes Frank endnu en Uges uhyggelig Indespærring; men han var ved langt bedre Mod end tidligere. Der var, naar alt kom til alt, nu grundet Haab for ham om Frikendelse, og hvor var det ikke vederkvægende at have saadan en Ven som David Ayling, der kæmpede for ham paa en saa brav og opofrende Maade!

(Sluttes.)

I Teltlejren.

Der er usædvanlig mange Køer paa Fælleden netop paa denne Aarsens Tid. Hvis det derfor ikke er den bare Snak, naar giftige Tunger paastaar, at Militæret ikke godt taaler Lugten af disse mindre kloge, men nyttige Dyr, saa maa det være en meget drilagtig Skæbne, der finder paa at befænge Militæret med Rygmarvstyfus og kaste det ud paa Fælleden midt imellem alle Køerne.

Imidlertid tror jeg ikke, at de omtalte onde Tunger paa nogen Maade har Ret. De tvende Parter synes i alt Fald ude paa Fælleden at leve i den fredeligste Forstaaelse, som gode Naboer.

Men alting er heller ikke saa galt her i Verden, som det mangen Gang ved første Øjekast kunde synes. Jeg blev saaledes behagelig overrasket forleden Dag, da jeg mødte ude paa Fælleden for, assisteret af den elskværdige Premierløjtnant, der modtog mig, at gøre Studier over Rygmarvstyfus'en, men ikke fandt saa megen Rygmarvstyfus, som der kan ligge bag paa min Haand.

Men der har jo ganske vist været Rygmarvstyfus blandt Mandskabet.

Sygdommen begyndte, som man vil erindre, noget før Pinse at brede sig foruroligende paa Sølvgadens Kaserne. Et Par af Soldaterne bukkede under som Offer for den. Men saa lod man endelig resolut Kasernen rømme og lod de paagældende Batailloner — 23de og 24de — slaa Lejr ude paa Østerfælled.

Og saaledes skete det da, at Jenserne kom til at ligge og dase paa Sommerlejlighed ligesom andre fine Folk, der har Raad til det, — en Nydelse, der var saa meget større for dem, som alle Rygmarvstyfusbacillerne her straks vendte dem Ryggen. Til Jensernes ublandede Tilfredshed. Thi sandt at sige: disse smaa Væsener kan være saare interessante for en Videnskabsmand, der har dem velforvarede i et Glas og kan granske deres Leven og Færden med Glar for Øjet; men de er mindre morsomme at have med at gøre, naar de begynder at kravle op igennem ens Rygmarv. Og skønt Jenserne tilsyneladende holdt sig tapre og var ved godt Mod ligeoverfor de lumske, smaa Fjenders Angreb, saa —

Jens var aldrig bange;
men der var for mange!

Ude paa Fælleden rejser Lejren sig som en hel lille Teltby. En By paa 1300 Indbyggere. Straks man kommer indenfor Indgangen ved Østre Allé (vort Billede 5) — hvor De, i Parenthes bemærket, dog ikke skal vove Dem ind, hvis De ikke sætter Pris paa at blive taget i Kraven af Skildvagten — befinder man sig i en Hovedgade, der adskiller Stabsteltene (Administrationsbygningerne)

Teltlejren paa Øster Fælled. Originaltegninger af Juul-Møller.

fra den egentlige By. Den strækker sig i Baggrunden et godt Stykke mod Øst og præsenterer sig, set bagfra, som vist paa vort Billede 1. Den gennemskæres af de snorlige Kompagnigader, hvor de forskellige Kvartermærker findes anbragte udenfor Kompagnichefernes Telte. Helt i Baggrunden findes »Makketutten«, der til Loft har den smilende, solglitrende Midsommerhimmel.

Man lever her fuldstændig paa Feltfod, siger Premierløjtnanten. Hvilket vel i Grunden nærmest er at udlægge saaledes, at Jenserne selv faar Lov til at lave deres Ærter og Suppe under en Underofficers Ledelse.

Men Madspørgsmaalet er jo ogsaa noget af det vigtigste, selv i Felten, eller, maaske rettere sagt, netop i Felten. Thi uden Mad og Drikke duer Helten jo ikke. Og Madspørgsmaalet har endda ogsaa her ude i Lejren givet Anledning til en ret maden, og at de aldrig ser andre Retter end Ærter og Suppe, medens deres lykkeligere Kolleger i den anden Bataillon svælger i saa mange forskellige Spiser, som der er Dage i en Uge, saa vil man kunne forstaa det Nag og den Skinsyge, der maa opstaa i de naturalforplejede Jensers brave Hjerter.

For begge Batailloners Vedkommende gælder det imidlertid, at Mandskabet selv maa tilberede Maden ligesom i Felten. Dog findes der Marketendere, hos hvem Jenserne, om de har Raad til det, kan faa Ekstraforplejning.

En saadan Marketender ser vi i travl Virksomhed paa Billede 4. Han har et muret Komfur at raade over, medens Jenserne, naar de gaar ham i Næringen, maa betjene sig af en saakaldt Kogevogn, som man ser paa Billede 2.

Forøvrigt er Jensernes daglige Færden derude denne: Klokken fire Morgen gaar Reveillen; Jenserne Bladenes Velvilje. Andre, mindre renlivede Organer er banlyste derude. Hertil hører selvfølgelig ikke »Nordstjernen«, som hver Uge købes i mange Eksemplarer hos den privilegerede Aviskone.

Det er just i Middagsstunden, jeg har den Ære at inspicere Lejren. Ved de lange »Makketut«-Borde sidder Jenserne og æder i deres Ansigts Sved de delikate gule Ærter med tilhørende Sul.

Før jeg forlader Lejren, fører man mig hen i »Badeanstalten«, der er primitivt, men yderst snildt indrettet efter fransk Mønster. Det er et Bræddeskur, hvor de badende Jenser i Adamskostyme tager Opstilling paa et Stykke Bræddegulv, medens en behjertet Sergent sender dem en kraftig Straale fra en Brandsprøjte.

Man indbyder mig elskværdig til at prøve Methoden, som de brave Jenser forøvrigt skal være overordentlig tilfredse med. Men jeg undskylder

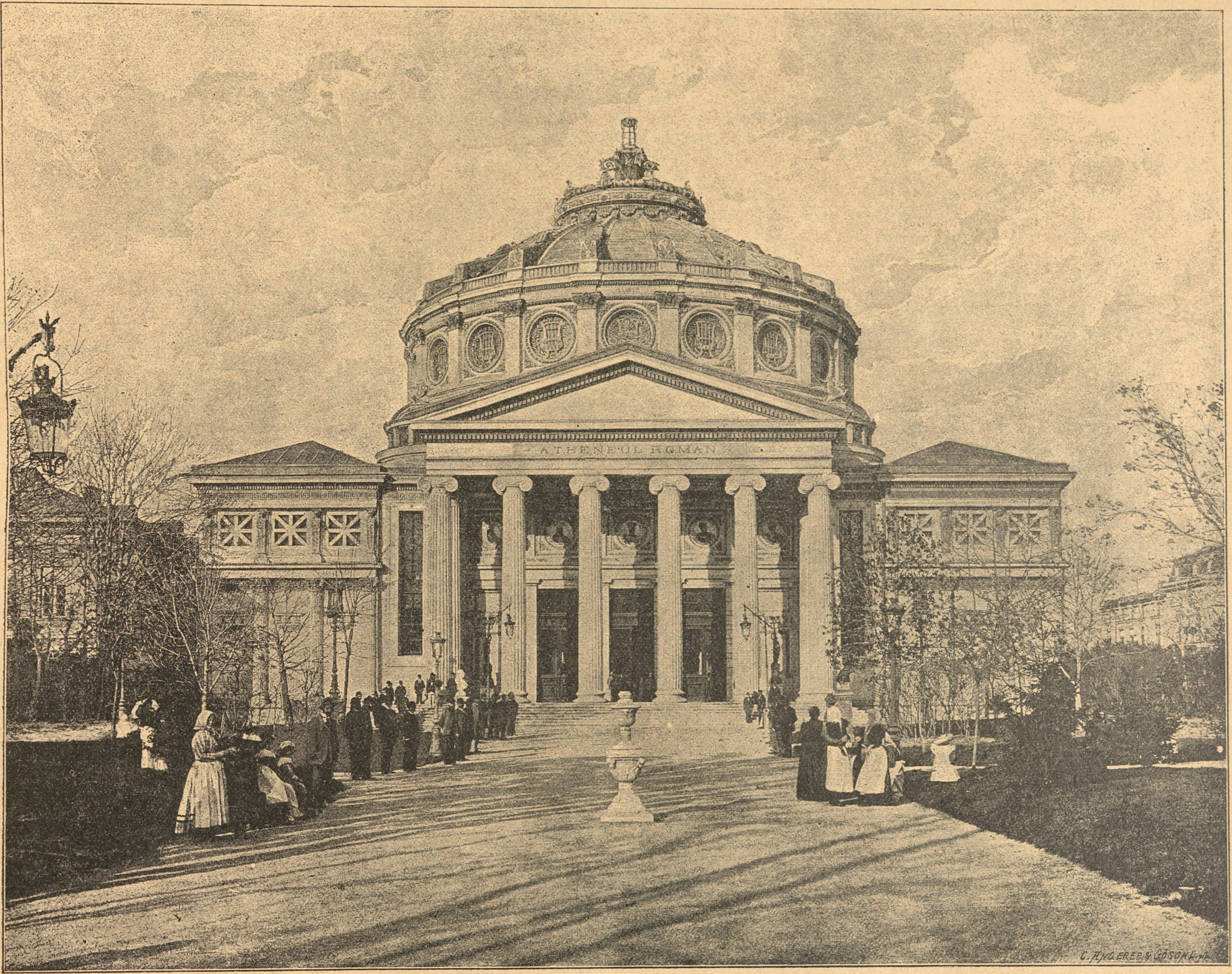

Det rumænske Athenæum.

kraftig Skinsyge, der næres med Berettigelse af den ene Bataillon mod den anden.

Sagen er nemlig den, at medens 24de Bataillon maa blive ved at drages med den gamle, saakaldte Naturalforplejning, har 23de Bataillon faaet Lov til at spise efter en splinterny, adskillig fordelagtigere Methode, der kaldes Fælleshusholdning. Denne Fælleshusholdning er saaledes indrettet, at hver Mand indskyder et vist Beløb (28 Øre om Dagen) i Husholdningskassen, og for den derved indvundne Totalsum køber Mandskabet paa en vis Maade selv, hvad der skal bruges til Middagsmaden. Til denne og til Morgendrikke (varmt Øl) medgaar der imidlertid ikke mere end 17 Øre for hver Mands Vedkommende, og de tiloversblevne 11 Øre lægges da til Side og udbetales Mandskabet ved Hjempermitteringen eller, om det skulde være nødvendigt, tidligere. Naar man nu hører, at de direkte paa Statens Bekostning naturforplejede Jenser maa afse hele 20 Øre af deres Lønning hver Dag til Middags- kryber hurtigst ud af Fjerene — hvad der dog er et mindre korrekt Udtryk, for saa vidt som de hviler paa en Madras med et Par Tæpper over sig —, gør deres Toilette ved Vandtrugene i et meget luftigt Kostyme, faar deres Morgendrikke, stiller til Øvelse Klokken seks, kommer hjem igen Klokken halv elleve, spiser til Middag og pudser, er til Øvelse igen fra tre til seks, — hvorefter de holder Fyraften. Saa mange som muligt faar da Udgangstilladelse — hvad der ikke vil sige mange, eftersom man er bange for, at Jenserne eventuelt skal bringe Smitten ud i Byen —; de øvrige morer sig, som de bedst kan. Nogle drikker hinandens Skaal i en stille Bayer (Billede 3), andre danser paa Grønsværen til en Harmonikas Toner, atter andre diverterer sig paa de to Keglebaner, som er blevet indrettede derude. I Oplysningens Tjeneste virker daglig femten Eksemplarer af hvert af følgende Blade: »Berl. Tidende«, »Nationaltidende« og »Dannebrog«, som bliver Jenserne gratis tilstillede ved mig med min daarlige Tid og tager Afsked.

Jeg har befundet mig overordentlig godt derude i Lejren i de ti Minuter, jeg opholdt mig der. Efterhaanden, som jeg nærmer mig Udgangen, forstærker jeg dog uvilkaarligt mine Skridt, og det er, som om noget løber mig koldt ned ad Ryggen.

Er det Tanken om det franske Bad eller Tanken om de 70,000 Kr., som hele denne Lejrhistorie vil have kostet Staten, naar Jenserne omkring den 1ste Avgust atter rykker ind i deres til den Tid nyistandsatte Kaserne? Eller skulde det virkelig være en af disse skurkagtige Rygmarvstyfusbaciller, der begynder at entre op ad Ryghvirvlen paa mig?

Ja, vi slemme Pressemennesker holder dog alligevel af at have Ryggen fri!

Pax.

Med Orientbaaden.

VII.

Midt i alt det daglige, kun for den rejsende tiltrækkende Liv i den store By er der en Aktualitet, som bør tages med. Fyrst Ferdinand af Bulgarien kommer for som Sultanens Vasal at opnaa den længe attraaede officielle Anerkendelse, og han skal modtages med stor Højtidelighed paa Banegaarden.

Det er øjensynligt, at dette er en Begivenhed for Konstantinopels Beboere. Hovedgaden i Galata, gennem hvilken Toget skal passere ud til Yldig Kiosk, er mere end ellers overfyldt af Mennesker; paa Galata Broen og i Stambuls til Banegaarden førende Gader staar Folk opstillede tæt sammenpakkede, medens gaaende og ridende Politi holder en Vej aaben i Midten. Foran selve Banegaarden er der opstillet en Æresvagt af Fodfolk og Rytteri med et stort Musikkorps, og bagved holder de tolv kejserlige Ekvipager til Fyrsten og Følget. Den for Fyrsten bestemte Vogn er meget pragtfuld med rig Forgyldning og forspændt med fire Heste; de andre Vogne er tarveligere men alle fortrinligt bespændte. Det er dog ikke arabiske Heste, der er for Vognene, men store, engelske Blodsheste i rige, stærkt forgyldte Seler.

Alle Ridehestene derimod, Staldmestrenes Skimler og Officerernes sorte eller fuksrøde Hingste, er af reneste arabisk Blod og meget skønne, som de danser hen over Jorden. De talrige kejserlige Kuske, Jokeyer og Tjenere er klædte i korte blaa, rigt guldbroderede Trøjer med opslidsede, silkeforede Ærmer og brogede Silkeskærf til at sammenholde de vide Knæbenklæder. En Del af Officererne er i tarvelige Uniformer, men alle de højere Officerer og de kejserlige Hofembedsmænd skinner af Guld fra øverst til nederst.

Perron og Ventesal, der er smagfuldt dekorerede med Tæpper og Planter, fyldes efterhaanden af en ret talrig og meget elegant Skare af Herrer og Damer. En bulgarsk Forening har givet Møde med en mægtig Buket, der skal overrækkes Fyrsten. Paa Kejserens Vegne skal Osman Pacha byde Fyrsten Velkommen. Til al denne straalende, tyrkiske Pragt, fra hvilken Folket ved Politi holdes i passende Afstand, har en velklædt Europæer med høj Silkehat uimodsagt Adgang; men iøvrigt skal det siges, at den hele Politikontrol udføres med den største Elskværdighed, saa at ingen, der virkelig skal passere de afspærrede Gader til Fods eller til Vogns, holdes tilbage. Ogsaa raader der trods al Højtideligheden en jævn Ligefremhed, saa at f. Eks. de kejserlige Jokeyer paa Hesteryggen forkorter sig Ventetiden med en Cigaret.

Selve Modtagelsen er som alle Modtagelser: Det af Salonvogne bestaaende Hoftog holder, Fyrsten, med blond Fuldskæg, i lysegraa Uniform med høj Faareskindshue, træder ud og komplimenteres af de forskellige høje Herrer. Efter et kortere Ophold kører Vognene frem, Toget ordner sig, de ridende Eskorter slutter sig til, og i flyvende Fart føres al denne brogede, af Guld skinnende Herlighed forbi det opstillede Folk. Hvor skal dette Folk vel tænke sig Muligheden af, at det maaske er sidste Gang, det forundes en Sultan at modtage en Vasalfyrste til Haandkys i sin gamle Hovedstad?

Dagen efter er det Fridag, og Sultanens Moskégang forventes paa Grund af Fyrstens Nærværelse at blive særlig festlig. Det er altid et Skuespil af den skønneste Virkning, og det overværes af mange, baade Nysgerrige og virkelig troende Muhamedanere. Fra tidligt paa Formiddagen er Vejen ud forbi Dolma Bahdjé opfyldt af Mennesker, der valfarter til Festligheden; Sporvogne og andre Køretøjer er overfyldte, og det er de gammeltyrkiske Turbaner, der i Dag har Overtaget over de røde Fezer.

Fra Stambuls Kaserner rykker efterhaanden ud de Tropper, der skal eskortere Sultanen; og hans Eskorte tælles altid i Tusinder og atter Tusinder. Først en Eskadron Landsenere i graa Uniformer paa graa Heste, dernæst et andet Landsenerkorps paa brune Heste; men her er Uniformerne blaa med rige røde Besætninger. Flere Hestfolk uden de flagsmykkede Landser, Fodfolk og foran hver ny Afdeling Tropper et Musikkorps paa 30 Mand foruden de mange Trompetere.

Desværre tillader Tiden os ikke at overvære selve Moskéfærden. Men ved Fyrst Ferdinands Modtagelse og nu ved Udrykningen af Tropperne har der jo været Lejlighed til at se de Ingredienser, hvoraf det pragtfulde kejserlige Tog sammensættes, og dermed maa det da være nok; thi ogsaa Stambuls fjerneste Dele, Skutari og Kysterne af Bosporus fortjener at ses, som det ret vil forstaas af de her vedføjede Billeder.

Endnu har Orientbaaden Ærinde i Odessa og nogle mindre Sortehavsbyer. Men fra Odessa meldes svar Kulde, og de andre Byer er næppe et Besøg værd. Derimod kan Tiden indtil Baadens Tilbagekomst til Konstantinopel bruges til en billig og nem Udflugt til Rumænien, denne Balkanhalvøens fremmeligste Stat, der gør alt for at tilegne sig den vesteuropæiske Kultur og udvide sin Handel og Industri.

Sortehavets vigtigste Havneby har hidtil ubestridt været Odessa; men baade denne og Rumæniens Donauhavne er til langt hen i Foraaret belemrede med Is. Nu har imidlertid den rumænske Regering bevilget en Mængde Millioner Kroner for at gøre Kustendje til en Havn af første Rang, en Havn, der vil være isfri og let at anløbe hele Aaret. For at forberede Trafiken ad denne Vej har den rumænske Regering allerede nu sat i Gang store, lejede tyske første Klasses Passagerbaade, der løber deres 18 Mil i Vagten, og som har Tilslutning til de gennemgaaende europæiske Lyntog. Det har været nødvendigt i denne Anledning paa Banestrækningen Kustendje—Bukarest at opføre en ny Bro over Donau. Den er meget lang, højt hævet over Vandspejlet og gør i alle Maader sine rumænske Bygmestre megen Ære. Ad denne nyskabte Rute kan man naa fra Konstantinopel til Bukarest paa den korte Tid af 18 Timer.

Skulde den rejsende bebrejde disse, henved 1000 Passagerer rummende Baade, noget, maatte det være deres enorme Fart. Bosporus er for skønt til at gennemfares saa hurtigt. Disse overalt bebyggede, skønne Kyster, der er hinanden saa nær, at man synes at kunne raabe tvers over Vandet, er ret en af de skønneste Passager i Verden. Men den rumænske Regering betaler højt, for at der skal sejles stærkt, og der sejles, idet Hjulkasserne hist og her næsten skurer op ad Villaerne, saa stærkt, at Skønheden forsvinder som i en Drøm.

C.

Da Jens Klit skulde i Skole.

Af

Henrik Strandvold.

Ude paa Vestkysten, i et Hus, der ikke var stort større end et Hundehus paa Østkysten, havde Jens Klit sit Hjem.

Jens Klit var en opvakt lille Fyr, som, lige fra han holdt sit Indtog i Verden, havde haft en udpræget Sans for vokale Ydelser; mens han laa i Vuggen, var han Mand for ganske alene at holde sin Fader og sin Moder saa lysvaagne Natten igennem, som om de havde haft et Vækkeuhr, der stod paa Slag hvert andet Minut. Da Jens havde lært Livets første, svære Kunst, den at gaa ene uden at gaa paa Næsen, var hans musikalske Anlæg saa vidt udviklede, at han til sine Forældres Glæde og Stolthed kunde »synge«, som de kaldte det; det vil sige, han kunde holde sine Lunger i Virksomhed ved hyppig Frembringelse af én lang, fornøjet Tone, der kunde have jaget en Døv paa Flugt.

Da den raske Gut var bleven seks Aar gammel, ansaa han sig selv for voksen, medens Forældrene mente, at der vilde gaa et Par Aar endnu, før han kunde siges at være færdig. Naar han i Magsvejr sad hos sin Fader i Fiskerbaaden og saa' Himlen og Luften og Havet lyse i skinnende Klarhed til alle Sider, forekom det Jens, at han havde en vis Ret til at betragte sig som Verdens Herre, og denne Følelse udvidede sig efterhaanden til at blive den inderste Drivfjeder i alle Jens Klits Bedrifter. Naar Jens en Dag havde ønsket Solskin, og der desuagtet kom Skyer paa Himlen og maaske oven i Købet Regn, saa stod han forbavset og uforstaaende overfor den ubehagelige Kendsgerning; han syntes, man havde tilladt sig et stort og uberettiget Overgreb paa hans Magtomraade, og i saadanne Øjeblikke var Jens ikke god at komme nær; han havde jo en personlig Fornærmelse at hævne, og det var derfor ikke mere end rimeligt, at han uden Persons Anseelse anvendte sine vigtigste Vaaben, Smaasten, Muslingeskaller og vaade Tangklumper, mod enhver, han fik Øje paa. At hans Talent for Vaabenbrug ikke altid blev skattet efter Fortjeneste, var ham en bitter Skuffelse, og det var med oprigtig Fortørnelse i alle Miner, at han efter en lille faderlig eller moderlig Omgang højt skraalende stod og følte sig selv bagpaa.

I saadanne Smertens og Sorgens Timer kunde Jens fristes til at tvivle om sin egen ubegrænsede Storhed og Magtfuldkommenhed, men saa snart der ikke længer indenfor Lærredsbukserne var noget, der sved, var han paany den gamle, uforfærdede Heltenatur og førte sig som den, der har Skøde og Fribrev paa hele Verden uden at være trykket af nogen Slags Prioritet eller Bankheftelse.

Saadan gik Tiden, skiftende i Solskin og Regn, indtil Jens havde naaet den kommunale Lavalder, ved hvis Indtrædelse man skal sættes i Skole. Tre Dage om Ugen kom der en Seminarist og drog Fiskerbørn op i et dertil indrettet Hus, som laa en god Fjerdingvej fra Skuepladsen for Jens' hidtidige Bedrifter.

Jens' Fader havde i sine unge Dage været paa Langfart, og i de Dage havde han hørt og set en hel Del, som han siden efter fortalte for sin Kone og Jens i de lange, mørke Vinteraftener, naar Stormen peb gennem Marehalmen, og Brændingens evige Bulder gjorde det nødvendigt at forstærke Stemmen, hvorved ogsaa Indtrykket forstærkedes. Jens vidste som Følge heraf slet ikke saa lidt om fremmede Lande, og især var visse Billeder fra det mærkelige Afrika blevne levende i hans Fantasi. De sorte Mennesker, der spiste hverandre til Middag for et godt Ord og mindre end det, spøgede stundom ilde i Jens' Hoved. Om Aftenen, naar Jens var kommen i Seng, kiggede de sorte Ansigter ind ad Vinduet til ham med røde Øjne og Tænder saa store som Økser, og da skyndte den ellers saa tapre unge Mand sig at krybe saa langt ned under Dynen, at hans lille Stumpnæse fandt et Støttepunkt i hans ene store Taa. Denne Krumslutning var ikke videre hyggelig, men den medførte den ubestridelige Fordel, at Jens blev fri for at tjene til Aftensmad for det rovbegærligt grinende Ansigt henne paa Ruden. Og i den paafølgende Drøm fik Jens fuld Revanche for sit Nederlag. Der var han en Kæmpe mindst lige saa høj som Fyrtaarnet ude paa Pynten, og Kæmpen gik i en stor, sort Skov og mejede sorte Mennesker ned for Fode, saa han til sidst vadede i sort Blod til midt paa Benene.

Endnu opfyldt af Helteiver og Kampmod fra Nattens Bedrifter vaagnede Jens en Morgenstund og fik paa Sengen den overraskende Efterretning, at han den næste Dag skulde i Skole. Ved denne Meddelelse, som hans Moder gav ham i saa skaansomme Udtryk som muligt, skrumpede Heltesjælen ind til et Minimum, og Jens var usædvanlig længe om at komme i Klæderne.

Hele den Dag var han slet ikke sig selv, og om Aftenen var han borte.

Der blev en Bestyrtelse. Da Flugten opdagedes, var Faderen lige kommen ind fra Havet, og han fik ikke Tid til at vederkvæge sig det mindste ovenpaa Dagens Anstrængelser, men maatte straks af Sted i én Retning, medens hans Hustru hændervridende drog i en anden.

Langt ud paa Aftenen vendte de begge tilbage fra hver sin Kant, uden at nogen af dem var kommen Flygtningen paa Sporet. Da de antog, at enhver yderligere Søgen før Daggry vilde være forgæves, gik de med tungt Sind til Ro og laa Natten igennem og kastede sig frem og tilbage paa Sengen. De fik ikke Søvn i Øjnene for Tanken om den forsvundne Jens.

Da Fyrmesteren næste Morgen gik ned ad Fyrtaarnets Vindeltrappe efter at have slukket, blev han forbavset staaende og lyttede til en mærkværdig Lyd, der syntes at komme fra en mørk Krog ved Foden af Trappen. Det forekom ham, at nogen snorkede, men om det var en Kat, en Hund eller et Menneske, var han ikke i Stand til at afgøre. For at undersøge og oplyse Sagen strøg han en Tændstik og saa' ved dens usikre Skin inderst inde i Krogen en sammenrullet Bylt, som han ikke nærmere kunde bestemme Karakteren af, før han fik den halet frem; da viste det sig, at det var en Dreng.

»Halløj, hvad Fa'en er du for en Fyr?« udbrød Fyrmesteren og satte et temmelig dumt Ansigt op. Nu havde han været Fyrmester i mange Aar, men et Tilfælde som det foreliggende var ikke tidligere forekommet i hans Praksis. Paa Grund af Drengens Længde skønnede han dog straks, at her ikke forelaa Resultatet af en Dølgsmaals-Forbrydelse, men han kunde alligevel ikke begribe, hvordan,

hvornaar og hvorfor den lille Slubbert var kommen ind i Fyret.

Den lille gned Øjnene og saa' sig forbløffet omkring.

»Hvor er jeg henne?« spurgte han og stirrede paa Fyrmesteren.

»Ja, det maa du nok spørge om. Hvad er du for en Krabat?«

»Jeg er Jens.«

»Hvis Jens?«

»Mads Klits Jens.«

»Naa saadan. Hvordan er din Snøbel kommen her ind?«

»Jeg løb her ud i Aftes og gemte mig, da det blev mørkt.«

»Hvorfor vilde du gemme dig?«

»Jo, for . . .,« men her overvældede Erindringen om Flugtens sørgelige Aarsag Jens i den Grad, at Ordene blev stikkende i Halsen paa ham; der hørtes kun nogle underlige, klukkende Lyde, omtrent som hos et Menneske, der gurgler sig med Salvie-Te.

»Naa, ud med Sproget, Søvnetryne,« vedblev Fyrmesteren.

Mens Jens holdt sig tavs.

Fyrmesteren trak ham udenfor i den friske Morgenluft, og der gjorde Jens kun en maadelig Figur, søvndrukken, angst og forvirret, som han var.

»Du vilde vel aldrig stjæle Fyrtaarnet, din Kanaille?« spurgte Fyrmesteren.

»Nej,« svarede Jens med Fasthed, for det vidste han bestemt, at han ikke havde haft i Sinde.

»Men saa har du vel gjort Spilopper hjemme?« forsøgte Jens' Eksaminator sig.

Nej, det havde Jens ikke.

»Du har naturligvis knebet Katten i Halen eller slaaet en Rude ud?«

Da Jens heller ikke var sig nogen af disse Forbrydelser bevidst, slog Fyrmesteren ind paa den direkte Spørgemethode.

»Hvad Pokker har du da gjort, Dreng?«

»Ingenting.«

Nu begyndte den ærlige Finder af Jens at tabe Taalmodigheden. Han vendte Skraaen, spyttede langt, tog den fundne Genstand i Kraven og sagde strengt:

»Prøv ikke paa at lyve for mig, du vanartede Unge. Sig mig straks paa Stedet, hvorfor du rendte hjemme fra!«

Efter denne Salut kunde Jens ikke længer holde Stillingen. Han stak i at græde af hele sit sorgbetyngede Hjerte og fremstammede:

»Jo — for jeg — skulde . . .«

»Naa, du skulde?«

»I Skole!« fo'r det ud af Jens med en Applomb, som om hans Ord havde været en Kugle og hans Strube et Magasingevær af nyeste Model.

»Ja, saa er du sandelig ogsaa at beklage, min Dreng,« sagde Fyrmesteren og lo. »Kom du nu her, saa skal jeg lodse dig hjem til Mads Klit og tage fat i den anden Ende af Spanskrøret. Du har maaske lagt Mærke til, at det falder ikke slet saa haardt, naar der holder en i hver Ende.«

Og saa tog den store den lille ved Haanden og førte ham ind imellem Klitterne.

— — —

En Time senere var Jens med Døden i Hjertet og Hjertet i Bukserne paa Vej til Skolen.

Han gik ved Siden af sin Moder, som var frydelig stemt over, at hans Rolle som forloren Søn saa hurtigt var bleven udspillet. Jens havde Hænderne paa Ryggen og Hagen langt nede paa Brystet; hans laadne Hue sad, som den selv vilde, og Taarerne løb Travløb ned ad Kinderne. Hans Moder havde ikke paa nogen Maade kunnet finde Nøglen til hans overnaturlige Angst for Skolen, og skønt hun ivrigt krydsforhørte ham, var hun stadig lige klog.

»Der ligger Skolen, Jens,« sagde Moderen, da det første af en Række Smaahuse dukkede frem bag en stor Klit et Stykke Vej forude. Men aldrig saa snart var Ordene undslupne hendes Læber, før Jens gjorde et sidste, fortvivlet Forsøg paa at redde Æren, Friheden og Livet. Han smed Træskoene og kilede ind over Markerne. Moderen løb bagefter med Skørterne susende om Benene, men hendes Udsigt til at hamle op med Jens' træskobefriede Trommestikker var kun ringe, og det er ikke godt at vide, hvordan den vilde Jagt var endt, hvis ikke Jens var snublet over en Sten og var faldet, saa lang han var, med forstuvet Næse og forvreden Fod.

Denne uventede Tingenes Vending benyttede Moderen sig af til at indhente sin faldne Søn, samle ham op, tørre Blodet af hans haardfprøvede Næse og føre ham i Triumf tilbage paa den rette Vej, medens hun udstykkede sine Følelser i dels at ynke sit Barn og dels glæde sig over sin let vundne Sejr.

Nu var der ingen Plads for Svaghed og Eftergivenhed mere. Jens blev taget fast om Haandleddet og uden yderligere Uheld transporteret lige hen til Skolens Tærskel, bag hvilken han ventede at se de uhyggeligste Rædsler oprinde. Det var i den sikre Forudfølelse heraf, at Jens paa Trappestenen samlede sine svigtende Kræfter sammen til et vidt rungende Klageskrig, der formede sig i de Fortvivlelsens Ord:

»Mo'er, jeg vil hjem! Han æder mig!«

Aldrig nogen Sinde var Jens' Stemmemidler komne saaledes til deres Ret som her. Hans Nødskrig kunde have kvalificeret ham til gratis Behandling paa en hvilken som helst højere Tenoropklækningsanstalt i Verden. Foreløbig havde det den Virkning, at Læreren skyndsomst kom løbende ud i den sikre Forvisning, at der udenfor hans Dør var en ulykkelig i Færd med at omkomme. Bag Læreren fremtonede hans Elever med vidt opspilede Øjne og gabende Munde i deres forskrækkede Ansigter, paa hvilke man kunde læse en oprigtig Tilstaaelse af, at de ansaa Verdens Undergang ikke blot for umiddelbart forestaaende, men som værende i fuld Gang.

»Hvad er her paa Færde?« spurgte den tyndbenede Seminarist, som begyndte at forstaa Situationen, efter at hans brillebevæbnede Øjne havde været helt ude ad Horisonten til for at søge efter væltede Køretøjer, løbske Heste, lemlæstede Mennesker eller kæmpende Hære, men ikke fundet andet mærkværdigt i Landskabet end den af Skræk og Afsky halvdøde Jens, ledsaget af Moderen.

Ja, sagde Mads Klits Kone, da hun havde sundet sig lidt, det var jo Jens, der skulde i Skole.

»Er det Jens, ham der?«

»Ja, det er saamænd. Det er Jens.«

»Han bløder jo,« sagde Læreren og betragtede med virkelig Deltagelse Jens' Næse, der endnu ikke havde forvundet sit Sammenstød med Planeten Jorden.

»Ja, han faldt og stødte sig,« forklarede Moderen.

»Var det maaske derfor, han hylede saa slemt nu?« spurgte Læreren.

»Ja — nej, se det var nu mere, fordi han er bange for at komme i Skole.«

»Hvad, er du saadan en Kryster, Jens?« sagde Læreren og lod sine lange Fingre glide kærtegnende hen over Delinkventens hvidgule Hørhaarstotter. »Er det mig, du er bange for?«

Jens vovede sig til at se op paa Læreren og kom til det Resultat, at det ikke kunde være ham, han var bange for. Denne gunstige Opfattelse af Lærerens Person gav han et bestemt Udtryk i de Ord:

»Nej, det er ikke dig.«

»Er det da de andre Børn, du frygter?« spurgte den unge Skolemester og saa' sig om i Kredsen af sine udvandrede Disciple som for at forvisse sig om, at der ikke var noget forskrækkeligt ved dem. »De skal jo være dine Kammerater.«

Men det var heller ikke de vordende Kammerater, Jens Klit var bange for.

Nu begyndte Tankerne at løbe rundt for den pædagogiske Videnskabs Repræsentant der paa Pladsen. Naar det hverken var ham selv eller Skolebørnene, Jens' Angst havde udset sig til Objekt, hvem i Alverden kunde det da være?

Moderen oplyste paa Forespørgsel, at heller ikke hun forstod sin Søns Følelser, og Jens selv var ikke oplagt til at rykke frem med den frygtelige Sandhed.

Der var ikke andet for end at opsætte den gaadefulde Sags nærmere Undersøgelse til bedre Tider. Læreren kommanderede sine Elever ind i Skolen og gik selv bagefter dem, eskorteret af Mads Klits Kone og Søn.

Jens fik Lov til at sætte sig paa den nederste Bænk og at have sin Moder ved Siden af sig. Hans Modstandskraft mod den grumme Skæbnes ondskabsfulde Tilskikkelser syntes ganske brudt; hans Hoved vaklede paa sin Stilk, og han lignede mest af alt en syg Kyllling, der gaar til sin egen Begravelse.

Den paa en saa opsigtsvækkende Maade afbrudte Undervisning fortsattes. Børnene læste i Kor, saa det dundrede værre end Havets Brænding i den i Forvejen stærkt medtagne Hjerne, der tilhørte Jens, og som var ganske uvant med Kundskabsbibringelsens højrøstede Fænomener. Trods dette var Jens optaget af noget helt andet. Hans Øjne sneg sig sky omkring i Krogene og langs Væggene. Det var aabenbart, at han søgte noget. Og efterhaanden, som han søgte, begyndte det at lysne ganske svagt i hans forgræmmede Aasyn. Resultatet af hans Søgen maatte have været tilfredsstillende. Tilsidst rettede han sin Ryg, skød sine Skuldre tilbage og hviskede sin Moder ind i Øret:

»Han er her jo ikke, Mo'er!«

»Hvem, Jens?« spurgte Moderen, som nu mindre end nogen Sinde kunde blive klog paa sin underlige Søn, der til daglig var saa haabefuld.

»Skolelæreren,« svarede Jens.

»Skolelæreren?« gentog Maren Klit endnu mere bestyrtet og aldeles overbevist om, at Jensemands ellers saa lyse Forstand var bleven formørket. »Ih Kors dog, Dreng, han sidder jo der!«

»Nej, det er ikke Skolelæreren, Mo'er.«

»Hys, lille Jens, ti nu pænt stille og hold op med at vrøvle,« sukkede Moderen.

Læreren havde lagt Mærke til den hviskende Samtale. Han gik hen til den unge Hr. Klit, slog ham paa Skulderen og spurgte:

»Hvad er det, du sidder og taler om, Jens?«

»Aa, jeg véd ikke, hvad der gaar af Drengen. Han er ikke rigtig i Dag. Han sidder og siger, at De er ikke Skolelæreren,« svarede Maren Klit paa Søns og egne Vegne.

»Jo, min Dreng, jeg er virkelig Skolelæreren — hvem skulde jeg ellers være?«

»Det véd jeg ikke,« erklærede Jens.

»Men hvorledes kommer du paa den Tanke, Dreng?«

»Jo, for — du er jo ikke sort,« busede det ud af Jens.

Moderen fo'r op fra Bænken, og Læreren traadte et Skridt tilbage og tabte sine Briller. De enedes fuldkomment i den Opfattelse, at nu overgik Jens al Forstand.

»Jens, Jens, hvad er det dog, du siger?« udbrød Moderen, da hun havde genvundet Talens Brug.

»Hør en Gang, Jens,« sagde Læreren og anlagde den Mine, som han heltemodigt havde tilkæmpet sig midt under Feberen, da han Aaret forinden havde været oppe til Eksamen i »praktisk Færdighed«, og som han siden brugte ved højtidelige Lejligheder. »Hør en Gang, hvad mener du egentlig med, at jeg skulde være sort?«

»Jo, for saadan var den Skolelærer, jeg saa'.«

»Hvor saa' du ham, Jens?«

»I en Billedbog. Og Fa'er siger, at de sorte æder Mennesker.«

»Saa troede du maaske, at jeg var sort og vilde æde dig, Jens?«

»Ja,« svarede Jens uforbeholdent, for han var en sanddru Natur.

Dermed var Gaaden løst. Og der faldt en mægtig Sten fra Jens' Hjerte, da han ved et lille privat Foredrag af Læreren om den væsentlige Forskel mellem Fødemidlerne i Afrika og paa Jyllands Vestkyst havde faaet Sikkerhed for, at Forældre ikke sendte deres Børn i Skole, for at de smaa med Kroppen skulde bøde paa Embedets knappe Indtægter.

Efter den Forklaring blev Jens igen sig selv, og da de kort efter sang en Sang, som ogsaa han kunde, satte han i af sine Lungers fulde Styrke og af et sorgfrit Hjertes hele Given sig hen.

Og da han efter den bevægede Dag gik hjem til Fiskerhytten med sin Moder, var han den lykkeligste Jens paa Halvøen Jylland. Han følte sig atter som Verdens Herre.

Men senere maatte han rigtignok døje den Tort, at hans Skolekammerater gav ham Tilnavnet »Menneskeæderen«.

TIL BILLEDERNE

F. Massani: »Gammel Kærlighed ruster ikke«. Aar efter Aar gik; men deres Kærlighed til hinanden rustede ikke. Og nu i deres lykkelige Alderdom vender den tilbage i hele sin Barnlighed fra Ungdommens Dage. Hvor gærne holder han ikke Garnet for hende, medens hun »vinder«, og hvor gærne kaster han ikke et stjaalet, fornøjet Blik til hende — til den Kvinde, som delte ondt og godt med ham i mange, mange Aar, og som altid mødte hans Blik med et Smil, der for ham var en hel Verden!

Den sidste paa Skansen.

»Mine Herrer! Tillad mig at . . . udbringe . . . en Skaal for det gode Sammenhold . . . og den Udholdenhed, de ærede Medlemmer . . . altid har udvist i . . . vor Klu-ubb!«

Opgaver.

Arithmogrif.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. en Utilfreds.
2. 1. 2. 6. 4. 6. 2. 9. 5. en Efterligning
3. 4. 10. 7. 2. 8. en Satiriker.
4. 8. 9. 1. 4. Duft.
5. 4. 10. 7. 6. 7. 4. en Olie, der ikke lugter godt.
6. 8. 4. 5. 3. 10. 9. 8. 6. en Befordring.
7. 9. 5. 9. 8. 4. 8. Betaling.
8. 4. 6. 2. 9 5. et afdelt Maal af Fødevarer.
9. 8. 4. 6. 2. 9. 5. en Hyldning.
10. 4. 8. 4. 3. 2. 6. en Snyltegæst.

Begyndelsesbogstaverne, læste fra oven nedad, danne den første Linje, altsaa den egentlige Løsning.

Gaade.

I Oldtiden drog en Kvinde fra Tyrus til fjerne Lande; byt hendes Hoved og drej hende om, saa har man en nordisk Gud.

Beregningsopgave.

I en Æske ligger 20 Papstykker, hver med Tallet 12; desuden 20 Papstykker hver med Tallet 52 og 20 med Tallet 365. Hvor mange af hver af de tre Sorter maa man tage ud, for af de udtagne Papstykkers Tal at faa en Sum af 2300?

Fru Sørensens praktiske Hat,

der baade skærmer mod Regn og mod Solskin, — der overflødiggør Paraplyen, og i hvis Skygge den tro Ægtefælle kan vandre.

Mørke Taler.

1. Jeg er Navnet paa en Hovedperson i en af Jules Vernes Bøger; omvendt er jeg et Slags Varsel.

2. Forfra læst er jeg en Gud, bagfra læst en By ved Havet.

3. Med n maa det søges i Schweitz og Kina, med r er det en kirkelig Embedsmand.

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 39.
El-Ole.

Løsning paa Mørk Tale i Nr. 39.
Makron-Monark.

Indhold.

Billeder: Gammel Kærlighed rusker ikke. Efter Maleri af P. Massani. — Teltlejren paa Østre-Fælled. — Det rumænske Atenæum. — Den sidste paa Skansen. Humoreske. — Fru Svensens praktiske Hat. Humoreske. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. (fortsat). — Mahalapsi-Diamanten. Ved A. B. — I Teltlejren. Af Pax. — Med Orientbaaden VII. Af C. — Da Jens Klit skulde i Skole. Af Henrik Strandvold. — Til Billederne, — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage. (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat). —

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 41 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 12. Juli. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Sjette Kapitel.

I Ashbourne var Forberedelserne til Brylluppet i fuld Gang. Det skulde være en Fest, der var en Hertugs Datter værdig, en Fest, der skulde indpræge sig dybt i det forkælede og forvænte Barns Erindring. Slægt og Venner fra nær og fjærn skulde indbydes, og der indrettedes Værelser til dem, hvor det blot kunde lade sig gøre; hver Krog og hvert Lukaf i den hertugelige Bolig blev benyttet.

Der skulde være stort Bal for Forpagterne og Bønderne Bryllupsaftenen paa en Danseestrade i Haven. Her skulde ogsaa pyntes op med orientalske Lamper, og et pragtfuldt Fyrværkeri skulde afbrændes. Alt dette var dog slet ikke efter Lady Mabels Ønske.

»Jeg vilde sætte mere Pris paa et stille Bryllup,« sagde hun til sin Moder.

»Min kære Pige, det er din Fader, som ikke kan faa det godt nok. Du er hans Stolthed og vor eneste Datter. Det er den eneste Gang i dit Liv, vi faa Lov til at gøre Stads af dig, for jeg haaber ikke, du skal holde Bryllup mere end en Gang. Derfor ønsker vi, at alle vore Venner skulle samles med os ved denne festlige Lejlighed.«

Mabel var misfornøjet og lagde ikke Skjul paa sine Følelser.

»Et Bryllup er en af de alvorligste Handlinger i Livet,« sagde hun. »Jeg synes ikke om, at det skal finde Sted i en ligegyldig, gabende Hobs Paasyn.«

»Kære Barn, ikke en af de tilstedeværende kan være ligegyldig for dit Velfærd,« svarede den kærlige Moder. »Hvis den kære Roderick havde været en mere distingveret Person, vilde din Fader haft dig viet i Westminster Abbediet. Der vilde naturligvis have været en Mængde Tilskuere, som kun mødte af Nysgerrighed.«

»Stakkels Roderick,« sukkede Mabel. »Det er sørgeligt, at han ikke er den mindste Smule ærgerrig. Havde han selv villet, havde han kunnet skabe sig en anderledes glimrende Løbebane.«

»Aa, det kan nok komme endnu,« sagde Hertuginden undskyldende. »Du vil nok have en god Indflydelse paa ham, Mabel.«

»Jeg kan dog ikke sige, at jeg hidtil har kunnet rose mig af min Indflydelse paa ham,« sagde Mabel.

Bruden var i ondt Lune og tilbøjelig til at se alt fra den mørkeste Side. Hun led alle en skuffet Forventnings bitreste Kvaler. »Den tvivlende Sjæl« havde, trods sin Tankerigdom, trods den smukke Udstyrelse og Velinpapiret gjort en total og uopprettelig Fiasko. Kritikerne havde spiddet den lille aristokratiske Sommerfugl og vist, hvor latterlig dens Sprællen var. De havde dissekeret Lady Mabels højtflyvende Fraser og udlet hendes lærde Sentenser. Hendes Efterligning af græsk Aand og græske Tanker, som hun havde gjort i god Tro, var bleven paavist; hendes smaa Plagiater efter franske og tyske Digtere vare blevne forfulgte til deres Kilde. Hele Arbejdet, der var saa nydeligt og elegant udadtil, var krænget, saaledes at Sømmene, Knuderne og Traadene, kort sagt, alle Manglerne vare blottede uden Medlidenhed.

Godt var det da, at Bogen var anonym, men Lady Mabel vred sig dog under Kritiken. Der var først den pinlige, altovervældende Skuffelse; thi hendes Forhaabninger havde lejret sig paa Parnassets højeste Top. Hun havde en lang Vej at gaa ned for atter at befinde sig paa sin naturlige Plads mellem almindelige dødelige. Hertil kom den kvælende Bevidsthed om, at hun havde gjort sig latterlig i sine nærmeste Omgivelsers Øjne. Hendes Moder tog sig den skaanselløse Kritik meget nær og græd endog over den. Hertugen, som kun havde Interesse for Guano og Agerdyrkningsmaskiner, lo højt af sin lille Piges Uheld paa Literaturens Bane.

»Det er en slem Streg i Regningen,« sagde han, »men du skal ikke bryde dig om det, min Pige! det gaar nok bedre næste Gang. Og selv om det ikke gør det, skal du ikke tabe Modet for det. Du er ikke det eneste Menneske, der har indbildt sig at være Digter i Dag, og i Morgen er bleven sørgelig skuffet.«

»Disse Mennesker forstaa hende ikke,« sagde Hertuginden, der vilde haft ondt ved selv at forstaa sin Datters Produkt, men ikke desto mindre ansaa det for en Kritikers Pligt at forstaa alt muligt.

»Blot jeg havde taget Hensyn til disse Mennesker,« sagde Mabel.

Spaakonen. Efter Maleri af Hugo Kauffmann.

»Jeg burde ikke have beskæftiget mig med Sager, som gaa over deres lille Forstand.«

Den værste af dem alle var dog Roderick.

»Sagde jeg ikke nok, at den »tvivlende Sjæl« var altfor høj for almindelige Mennesker?« sagde han til Mabel. »Du var kommen ind paa en Skraaplan af Uklarhed. Du vidste selv, hvad du mente, men der gaves ikke det Menneske paa Jorden, som var i Stand til at følge dig. Husk, hvad Voltaire siger om en saadan filosofisk Diskussion: det er et Ordskifte, i hvilket den Mand, der taler, ikke forstaar, hvad han selv siger. Du maa vælge et simplere Stof og tale lige ud af Posen, hvis du vil samle dig et Publikum.«

Mabel havde tidligere sagt sin Forlovede, at hun ikke brød sig om Folkegunst, og at et saadant let købt Held ikke vilde have været hende kærere end et ydmygende Nederlag. Det var næsten bedre slet ikke at blive læst end at blive læst af Folk, hvis Mening og Dom man ringeagtede. Hun vilde dog ønske, at Pressen havde forstaaet hendes Digt, rost hende. Hun vilde gærne have haft en lille Verden af Beundrere om sig, en udsøgt literær Kreds, Jordens Salt, der tog Afstand fra den gemene Hob. Nu maatte hun nøjes med at staa ganske alene paa Trappen op til Parnasset.

»Du tager dog muligvis fejl, Roderick,« sagde Mabel med Kulde og Værdighed, »jeg har endnu Venner, som kunne forstaa og beundre min Poesi, selv om den er saa uforstaaelig og uinteressant for dig.«

»Kære Mabel, jeg har aldrig sagt, at du var uinteressant,« indvendte Roderick ydmygt. »Men jeg tilstaar aabent, at jeg aldrig har kunnet forstaa dine Vers, saaledes som Vers efter min Mening bør kunne forstaas. Hvorfor skulde jeg ikke allerede nu kunne sige dig min Mening? Hvorfor skulde din Forlovede være mindre ærlig end din Mand? Jeg vil sige dig Sandheden, selv om jeg udsætter mig for at støde dig dermed.«

»Ja, gør du kun det,« svarede Mabel med let skjult Harme. »Oprigtighed er jo noget, man maa paaskønne. Mine Kritikere have ogsaa været oprigtige. De have villet sige mig den rene, usminkede Sandhed, selv om den skulde virke som Gift.«

Roderick indsaa, at Lady Mabels literære Uheld var et Æmne, som omhyggelig maatte undgaas i Fremtiden.

»Kære Nora,« tænkte han, idet en uforklarlig Smerte greb ham, »det var maaske ikke en af dine mindste Dyder, om du ikke skrev Vers.«

Lord Mallow skulde komme til Ashbourne en fjorten Dages Tid før Bryllupet. Hertugen satte megen Pris paa hans Selskab og havde indbudt ham til at komme før de øvrige Gæster. Det vilde være den smukkeste Tid at se Skoven i. Lyngen vilde paa den Tid staa i Blomst, og da Lord Mallow kun havde set Skoven om Vinteren, vilde det være en stor Fornøjelse for ham.

Han kom, og Lady Mabel modtog ham med et sødt, melankolsk Smil; hendes Bog havde nu været omtalt i alle Blade, og med Undtagelse af to Smaablade var der ikke blevet sagt et godt Ord om »den tvivlende Sjæl«.

»Der er en frygtelig Overensstemmelse i Kritikerne,« sagde den ulykkelige Digterinde, da hun og Lord Mallow befandt sig alene i et af de ophedede Drivhuse.

»Jeg indser nu, at De har begaaet en uoprettelig Fejl, Lady Mabel,« sagde Lord Mallow.

»Hvorledes? Hvad mener De?«

»De har sendt Deres store Bog ud i Verden uden først at opdrage Publikum til at modtage den og forstaa den. Hvis Browning havde gjorde det samme — hvis han havde debuteret med et Værk som »Ringen og Bogen«, vilde han have haft det samme Uheld, som De — indbilder Dem at have haft. De burde have udgivet nogle mindre Sager først. De burde have gjort det læsende Publikum fortroligt med en Stil, der er alt for original, alt for mægtig og bevidst til straks at kunne behage. Et lille Bind Digte og Ballader — en kort Fortælling i simple Vers — vilde have banet Vejen for Deres dramatiske Digt. Tænk, om Goethe havde begyndt sin dramatiske Løbebane med »Faust«! Dertil var han for klog; han gjorde sig populær med en sentimental Godtkøbsroman.«

»Men jeg kan ikke skrive Godtkøbsromaner eller Godtkøbsvers,« sukkede Lady Mabel. »Jeg kan ikke slippe Idealerne og gaa paa Akkord med Publikum.«

»Saa maa De prøve paa at være tilfreds med den Bevidsthed, at Deres Uheld ene skyldes den Omstændighed, at De lever i en Tidsalder, hvor Folk ikke har Smag for højere Poesi, men beundrer Brown og Jones og Robinson.«

Lord Mallow opramsede en hel Del berømte Navne, som han uden videre ofrede paa den unge Dames Forfængeligheds Alter.

Denne korte Samtale var den første lægende Balsam, der blev gydt i Lady Mabels blødende Hjerte. Hun var Lord Mallow uhyre taknemmelig. Dette var i Sandhed Sympati. Hvor forskellig var den ikke fra Rodericks plumpe Raad og paatrængende, ubehagelige Overbærenhed. Mabel besluttede, at hun vilde gøre alt, for at Lord Mallow skulde befinde sig vel under Besøget paa Ashbourne. Hun talte meget med ham og ofrede ham al den Tid, hun kunde. Roderick fandt ikke noget paafaldende heri, han var ikke nogen synderlig fordringsfuld Elsker. De skulde jo snart giftes, og der var derfor ingen Grund til, at de altid skulde hænge over hinanden. De vilde faa nok af hinandens Selskab paa Bryllupsrejsen til Norge.

Lord Mallow havde ikke Lyst til at ride alene omkring i den glødende Sol og udsætte sin Hest for at pines af Fluer og Bremser — han kørte derfor hellere omkring med Hertuginden og hendes Datter, i den sidstes lille Køretøj; de besaa Skoler og Arbejderboliger, og han indviede de to Damer i alle de Forbedringer, han agtede at indføre paa sit irske Gods, saa snart han en Gang fik Tid dertil.

»Det maa De vente med, til De bliver gift,« mente Hertuginden. »Kvinder forstaa sig bedre paa sligt end Mænd. Mabel har selv lagt Planen til de Arbejderboliger, De nylig har beundret. Hun tog Tegningerne fra Arkitekten og lavede dem om efter sit eget Hoved.«

»Og Følgen heraf er bleven, at Boligerne ere sande Mønstre,« udbrød Lord Mallow begejstret.

Besøget paa Ashbourne skulde blive en af de indholdsrigeste Begivenheder i Lord Mallows Liv. Han var en følsom ung Mand, og uden egentlig at være sig det bevidst, var han bleven forelsket i Lady Mabel. Hendes elegante Skønhed, hendes Væsen, Opdragelse og Rang fortryllede ham, og hvad der virkede aldeles uimodstaaeligt paa ham, var hendes Interesse for den irske Sag. Det var ikke første Gang, han havde været forelsket — han havde været det mange Gange. Men denne Gang havde han en bitter Følelse af, at hans Kærlighed var haabløs, og han syntes, at han aldrig havde elsket saa varmt og oprigtigt som nu.

Vel havde Miss Tempest gjort et dybt Indtryk paa ham; det maatte han indrømme, selv i sin nuværende forelskede Tilstand. Hun havde forekommet ham at være den herligste af alle Kvinder, og han havde forladt Abbediet nedslaaet og ulykkelig. Men han var hurtig kommet sig, og nu, da han beundrede Lady Mabels fine og korrekte Væsen, undrede han sig over, at han for Alvor havde kunnet lade sig besnære af Noras mandhaftige udisciplinerede Karakter.

Jo, han var forelsket, haabløst forelsket, og den Dame, han elskede, skulde holde Bryllup med en anden Mand. Hvad kunde dog en Dame som Mabel Ashbourne se i en Mand som Roderick Vawdry? Lord Mallow kunde ikke finde noget tilfredsstillende Svar herpaa. Mr. Vawdry kunde være et meget præsentabelt Menneske; han saa godt ud, red godt, var en udmærket Skytte og Billardspiller — men alt dette var dog ikke nok, og burde ikke være nok for en fuldkommen og forfinet Dame. Selv om Lord Mallow, naar han skulde være fuldkommen ærlig, ikke havde stor Respekt for Lady Mabels poetiske Udgydelser, beundrede han dog hendes Energi og ærlige Vilje. En Dame, der kunde læse Euripedis i Originalsproget, og som var fuldstændig hjemme i den moderne Literatur, kunde enhver Mand være stolt af.

I denne fortvivlede Sjælstilstand fulgte Lord Mallow Lady Mabel overalt i Dagene før Bryllupet. Roderick havde nok at gøre med at vaage over Haandværkerne, som færdedes i hver Krog af Briarwood, der skulde staa færdigt til at modtage Bruden paa en værdig Maade. Lord Mallow veg ikke fra Mabels Side. Han drak den søde Gift i lange Drag. Han vidste, at den kortvarige paradisiske Tilstand maatte ende med Sorg og Fortvivlelse, men desuagtet svirrede han som Møllet om Lyset. Han blev, skønt hans Ære og Samvittighed og alle gode Følelser burde have tilraadet ham at rejse derfra saa snart som muligt.

(Fortsættes.)

Mahalapsi-Diamanten.

En sydafrikansk Fortælling.

Ved A. B.

(Sluttet.)

Nina Staarbrucker sneg sig forsigtig ud af Forgaarden; hun længtes efter at komme bort for at undgaa at blive bemærket og mulig tiltalt af en eller anden. Der var mange Øjne rettede paa hende, men hun gav ikke Agt derpaa. Herren være lovet! der var nu Haab for Frank; for hende derimod, hvad enten saa Frank gik sejrrig ud af Kampen eller ej, var der ingen Udvej, alt syntes for hende saa sort og haabløst. Ottos Forhold til denne Affære havde fuldstændig ødelagt alle hendes Forhaabninger. Hendes Broders Forræderi havde indgivet hende den Beslutning selv at skaffe sig en Eksistens — lige meget ved hvad Slags Arbejde — et eller andet Sted, blot langt borte fra Kimberley; hun maatte gøre det og gøre det straks, saa snart som Retssagen var sluttet, og lige meget hvorledes end Resultatet blev.

Endnu en Gang, en Uge senere, frembød Retslokalet sit usædvanlige Udseende. Alt var denne Gang lagt til Rette for en endelig og afgørende Slutning paa Sagen. Det nye Vidne, Mr. Samuel Vesthreim, der var en livlig, lille, solbrændt Jøde af undersætsig Legemsbygning, syntes at befinde sig rigtig vel til Mode i Retssalen. I godt og vel femten Maaneder havde han nu siddet i Tugthuset eller været beskæftiget med anstrengende Landevejsgravning paa de støvede Højder omkring paa Cape-Halvøen — selvfølgelig stadig under Opsigt af og i ubehagelig Nærhed af ladede Geværer — og kunde nok trænge til en lille Smule Hvile og Forandring. Denne Tur til Kimberley var derfor en ren Rekreationsrejse for ham. Den Skamfølelse, han maaske en Gang havde været i Besiddelse af, var forlængst forsvunden under al hans Modgang. Da den lille Mand saa sig om i den overfyldte Sal, saa han mangt et velkendt Ansigt, tilhørende hans Kimberley-Bekendte, og han modtog hist og her en Hilsen, hvad der syntes at glæde ham meget. Han hilste flittigt igen — selvfølgelig paa en passende stilfærdig Maade.

Retspræsidenten bemærkede til Sagførerne:

»Da det vil spare Dem selv baade Tid og Ulejlighed, vil jeg selv rette nogle Spørgsmaal til dette Vidne.«

Forslaget blev beredvillig modtaget, og Retspræsidenten vendte sig da til den lille Jøde, som nu var anbragt paa Vidnebænken.

»Samuel eller Sam Vesthreim, De er en Straffefange, som for Tiden afsoner Deres Straf i Capetown, ikke sandt?«

»Jo, Deres Højvelbaarenhed.«

»Det vil maaske kunne tjene til at mildne, eventuelt til at forkorte Deres Straf, at jeg i dette Tilfælde modtager et ærligt og ligefremt Svar paa de Spørgsmaal, jeg nu staar i Begreb med at gøre Dem. Vær derfor forsigtig og overvej vel, før De svarer. Det vil afhænge af Dem selv, om jeg skal anbefale Dem til Benaadning.«

»Javel, Deres Højvelbaarenhed,« svarede Sam paa sin alvorlige og højtidelige Maade — og Meningen var virkelig god nok fra hans Side.

»Var De for omtrent sytten Maaneder siden i Beaconsfield i Forretningsanliggender?«

»Ja, Deres Højvelbaarenhed.«

»De kender Mr. Ayling, som staar her?«

»Ja, Deres Højvelbaarenhed.«

»Erindrer De paa det omtalte Tidspunkt at have overgivet Mr. Ayling nogle Varer til Forsendelse til det indre af Landet?«

»Ja, Deres Højvelbaarenhed.«

»Hvad var det for Genstande?«

»Der var tre Kasser, som skulde afleveres i Barkley West, og et Krokodille-Kadaver, der skulde tilstilles en af mine Venner, som bor i Nærheden af Zurust i Marico, Transvaal.«

»Se paa dette Skind.« Krokodillehuden blev rakt ham ligesom et lille Barn. »Genkender De det?«

»Ja, Deres Højvelbaarenhed, det er fuldstændig lig Skindet paa den døde Krokodille, som jeg overgav til Mr. Ayling.«

»Pas nu paa. Var der noget inde i denne Krokodille?«

Den lille Jøde forstod nu først rigtigt, hvor man vilde hen; men han indsaa ogsaa, at Sandheden alene vilde kunne hjælpe ham i Retning af at faa

forkortet de trange Dage og Aar, som han havde at tilbringe i Capetowns Tugthus. Forsamlingen blev paa dette Tidspunkt formanet til absolut Stilhed. Man vilde næsten kunne have hørt en Fjer falde til Jorden.

»Vel, Deres Højvelbaarenhed,« svarede den lille Jøde, »der var noget inde i denne Krokodille. Jeg har givet mig en Smule af med Spekulationer, og der var en stor Diamant inde under Krokodillehuden. Jeg har selv anbragt den der. De ser, Deres Højvelbaarenhed, at jeg har gjort en eller to Forretninger i Stene; jeg troede ikke, der var nogen Fare, lagde derfor Diamanten til Side og skjulte den inde i Krokodillen, som jeg betragtede som et sikkert Gemmested; det var min Agt at sende den til en Ven i Transvaal. Det var temmelig risikabelt, men det var den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde undgaa Ubehageligheder. Det var min Mening, at jeg vilde have haft Huden tilbage igen nogle Dage derefter, men jeg havde et lille Sammenstød med Politiet og blev forhindret i at ordne det saaledes.«

Da Sam havde sluttet, kunde Frank næsten have omfavnet ham for den Nyhed, han var fremkommen med. En undertrykt Mumlen af Glæde paa Frank Farnboroughs Vegne lød over hele Retssalen, og Retsbetjenten var i et Minut eller to ude af Stand til at tilvejebringe Rolighed. Dommeren hviskede noget til en af Betjentene, og Diamanten kom til Syne og blev overrakt Jøden. »Genkender De denne Sten?« sagde Retspræsidenten.

»Ja, Deres Højvelbaarenhed,« svarede Sam Vesthreim bestemt. »Det er den Sten, jeg puttede ind i Krokodillen. Jeg kunde have genkendt den iblandt Tusinder.« Den lille Mand saa glad og dog bedrøvet paa Ædelstenen, medens han talte.

Nu havde man endelig fundet Løsningen paa denne fatale, indviklede Diamanthistorie. Der var endnu kun ganske faa Spørgsmaal at gøre Vidnerne. Den lille Jøde tilstod aabenhjertig, at Stenen var en De Beers Sten og stjaalen af en indfødt Arbejder; ellers var der intet mere at oplyse.

Frank var en fri Mand, men som han stod der ydmyget og nedbøjet, skulde man ikke tro, at det netop var ham, der var gaaet af med Sejren. Det var ogsaa en dyrekøbt Sejr, og en Sejr, som udelukkende kunde tilskrives David Aylings Tilstedeværelse. Hvad havde han ikke lidt i disse sidste faa Uger, han havde været indespærret! Han følte, at intet — hverken hans Venners venlige Lykønskninger, hans Slægtninges tilbagevendende Hengivenhed eller den hjertelige Velkomst fra den Verden, som han nær havde mistet — intet af alt dette vilde helt kunne give ham tilbage, hvad han havde tabt.

Faa Minuter efter blev Frank løsladt af sine Lænker. Dommerne holdt sympatetiske Taler og lykønskede ham til det heldige Udfald af den Ildprøve, som han ved et saa ulykkeligt Tilfælde havde maattet gennemgaa, og trøstede ham med, at hans Medmennesker vilde se op til ham med forøget Agtelse og Respekt, hvorved han vilde blive holdt skadesløs for de udstaaede Lidelser.

Frank forlod Retslokalet Arm i Arm med David Ayling, hvem han ikke kunde takke nok for hans betimelige og ypperlige Hjælp. En Skare af Venner ledsagede ham til »Transvaalhotellet«, hvor hans Skaal blev drukket paa den mest hjertelige Kimberley'ske Maade, ledsaget af utallige Lykønskninger. Alt dette var meget tilfredsstillende, lige saavel som den pragtfulde Middag, som hans Venner gav for ham en Dag eller to senere, og ved hvilken det halve Kimberley gjorde ham sin Opvartning; men for Tiden trængte han til at være fuldstændig alene sammen med nogle enkelte fortrolige Venner. Han var endnu en Del fortumlet og meget utilpas; der vilde hengaa Uger, maaske Maaneder, forinden han atter vilde blive sig selv igen.

Et af hans første Spørgsmaal gjaldt Nina Staarbrucker, hvem han ønskede at takke oprigtigt for hendes modige og ærlige Forsvar under Forhøret. Han erfarede til sin store Overraskelse, at Nina havde forladt Kimberley Morgenen efter det afsluttende Forhør — og fuldstændig alene. Han erfarede ligeledes, men med mindre Overraskelse, at Otto havde forladt Byen paa Grund af uopsættelige Forretningsanliggender i Transvaal og sandsynligvis ikke vilde komme hjem foreløbig. Ud over disse rene Fakta kunde han ikke opspore noget som helst med Hensyn til Ninas Rejse, heller ikke, hvorhen den gjaldt. Han formodede, at hun var rejst til nogle Slægtninge i Capetown, men for Øjeblikket var det umuligt at faa opspurgt hendes Adresse.

Kort efter, at Frank Farnborough var bleven løsladt af Fængslet, tilstod hans Chef ham seks Maaneders Orlov med fuld Gage. Det havde vist sig, at den unge Mand havde lidt saa ganske forfærdeligt under Fangenskabet, at en lille Rekreation nok kunde betragtes som nødvendig, og det store Diamant-Kompagni, i hvis Tjeneste han stod, vilde ikke staa tilbage for al den Opmærksomhed, som blev udvist ham af hele det øvrige Kimberley. Den stjaalne Sten havde virkelig vist sig at være en De Beers Diamant, og Frank, dens uheldige midlertidige Ejer, var ikke blot bleven berøvet sit Fund, men havde ogsaa lidt saa frygteligt, at han som en ærlig Mand aldrig vilde kunne forvinde det. I Henhold til dette blev der foruden Permissionen med fuld Gage overrakt Frank en Anvisning paa fem Hundrede £, som godt og vel repræsenterede Halvdelen af »Mahalapsi-Diamanten«s Værdi.

Frank besluttede sig straks til at foretage en lille Ekspedition, paa hvilken han i lang Tid havde været stærkt opsat — en Jagttur til det fjerne Indre. Hans Forberedelser var snart gjorte, og nogle faa Uger senere nød han i fulde Drag det eventyrlige Jagtliv i de udstrakte, vildsomme Egne nordøst for Transvaal.

Efter tre Maaneders Forløb kom Regnen, og med Regnen Feberen — Feberen af den mest farlige Art. Frank begav sig nu paa Vej til Limpopofloden og vedblev, stadig kæmpende med Pesten, at fortsætte Jagten, saa længe han havde Styrke dertil. Til sidst kom der en Tid, da hans Konstitution blev aldeles nedbrudt, og Feberen fik Overhaand og holdt ham fast med sit Dødningegreb. Han laa hen i en udtæret og dødlignende Bevidstløshed, og man ventede ikke, han vilde kunne overstaa Krisen. For at skaffe kyndig Lægehjælp besluttede man da at drage syd paa ned imod de mere civiliserede Egne.

Vognene — han havde paa dette Tidspunkt en af sine Venner, en Handelsmand, hos sig — havde krydset Limpopofloden og ankom en lummervarm Aften til en fattig Boer-Landsby, en af de mest fjerntliggende i hele Republiken Transvaal, og Okserne bleve fraspændt for at udhvile sig inden Fortsættelsen af Rejsen. Frank, der var fuldstændig bevidstløs, blev løftet ud af sin Vogn og baaret ind i Bagværelset til den eneste Forretning, der fandtes der paa Stedet — en ussel Hytte, plumpt fremstillet ved Hjælp af nogle Grene og Græs, uden mindste Udstyr. Han havde stærk Feber hele Natten og laa og fantaserede. Om Morgenen syntes han at være en lille Smule bedre, men var dog uden nogen egentlig Bevidsthed om, hvad der foregik omkring ham. Hen paa Dagen blussede Feberen endnu en Gang op, og han henlaa i fuldstændig Vildelse. Da syntes der ikke at være meget Haab om at kunne redde hans Liv.

Hen imod Solnedgang forlod Feberen ham, og den Udmattelse, der paafulgte, forskaffede ham en blid Søvn. Hans Ven, Handelsmanden, der nu i en hel Uge havde holdt Vagt ved hans Leje, baade Dag og Nat, var ligeledes aldeles udmattet og søgte Tilflugt i sin Vogn for at sove. Forretningens Ejer havde ogsaa trukket sig tilbage, og sammen med den syge befandt sig nu kun en ung Dame, der var paa Gennemrejse til en hollandsk Farm, hvor hun var engageret som Lærerinde. Hun var ubemærket traadt ind.

Det var en Time efter Midnat, og det afrikanske Morgengry havde endnu ikke indfundet sig. Det lille Lys ved den syges Hovedgærde udsendte kun sparsomme Straaler; Hanen galede, og Luften syntes pludselig at blive mere kølig. Den unge Dame rejste sig fra Stolen, hentede et Tæppe ude i Forretningen, bredte det forsigtigt over den syge og gav sig derpaa i Færd med at tilberede noget Bouillon. Atter henlaa den unge Mand i denne dødlignende Slummer; hun betragtede ham, tog hans Haand i sin og strøg ham blidt hen over Panden og Haaret, og et Suk undslap hendes Bryst. Hun kyssede den magre, udtærede Haand og rejste sig da pludselig med et lille Skrig, bøjede sig let og kyssede derpaa lidenskabeligt og heftigt den febersyge Mands Pande og Kinder. Hendes Taarer faldt blidt og ubemærket paa Franks Ansigt og Hovedpude.

»O, min elskede, min elskede!« udstødte den unge Dame med en krampagtig Graad, »at tænke, at jeg aldrig mere kan tale med dig, tage din Haand i min! At tænke, at jeg, som vilde have gaaet i Døden for dig, nu er saa skamfuld, medens jeg berører dig — skamfuld over den frygtelige Uret, der blev gjort dig i hine Dage. Min elskede, mit et og alt, jeg maa nu kysse dig som en Tyv. Vore Veje skilles, og Rejsen — min Gud — er saa lang.«

Endnu en Gang lænede hun sig over Frank, kyssede hans Pande og faldt da tilbage i sin Stol og græd længe og stille, medens et undertrykt Suk nu og da tilkendegav den bitre Kamp, hun førte med sig selv. Den kolde Morgentaage indfandt sig, og hun sad endnu ved hans Leje, opmærksomt og utrætteligt iagttagende den mindste Forandring af den syge Mands Stilling, den mindste Blinken af hans trætte Øjne.

De følgende to Dage henlaa Frank ligeledes uden at være kommen til Bevidsthed. Feberen havde forladt ham, og det var nu en Kamp imellem Døden og den fra Feberdysten levnede Styrke og Kraft. Nina veg, med Undtagelse af en Times Tid nu og da, ikke fra hans Side. Det var hendes blide Hænder, der lagde Hovedpuden til rette, skiftede Bomuldstæpperne, der udgjorde hans Leje, gav ham Næring og tilberedte Medicinen. Paa den fjerde Dags Aften var der svage Tegn paa fremadskridende Helbredelse; den syge Mand syntes lidt efter lidt atter at komme til Kræfter. En eller to Gange aabnede han Øjnene ganske svagt og saa sig omkring, men tilsyneladende uden Forstaaelse af, hvad der foregik omkring ham.

Efter nogle Timers Forløb, samme Aften, syntes Frank dog virkelig at skulle faa Bevidstheden tilbage. Han havde indtaget en lille Forfriskning og laa længe i en Døs, indtil han pludselig vaagnede ved at føle en svag Berøring paa sin Haand. Kort efter blev hans Pande flygtigt berørt af bløde Læber. Det mindede ham om hans Moders Kys for mange Aar tilbage. Frank var altfor svag til at blive overrasket ved noget, men han aabnede dog sine Øjne og saa sig om. Det var ikke, som han havde ventet, sin Moders Ansigt, han saa, men et Ansigt, der tilhørte en, som han næsten kendte lige saa godt.

Tæt ved ham stod Nina Staarbrucker, lidende og nedbøjet, fuldstændig ulig den nydelige, muntre og elskværdige unge Pige, han kendte saa godt fra Kimberley; men de mørke, venlige Øjne var, om end alvorlige, saa dog stadig lige elskelige og fortryllende for ham.

»Nina!« hviskede Frank i en hæs Tone.

»Ja,« sagde den blide, klare Stemme, som han saa gerne hørte; »her er jeg; jeg har blot tilset Dem lidt i denne Tid. De maa ikke tale. Ikke et eneste Ord,« tilføjede hun, da han gav Tegn til at ville aabne Munden. »Hvis De gør det, vil De faa et Tilbagefald, der vil ødelægge det allerede indvundne. Sov, min kære — sov igen, og De vil snart blive rask.«

Frank var endnu svag, men den blotte Nærværelse af den unge Pige syntes at berolige ham og bringe ham Trøst. Han smilede, lukkede Øjnene igen og sov trygt til langt op ad den næste Dag.

Da han atter slog Øjnene op, stod Nina rejsefærdig og med Taarer i Øjnene bøjet over ham. Hun for forskrækket sammen; det var tydeligt, at hun havde villet fjerne sig, endnu medens han sov, for at rejse videre — og for aldrig mere at lade sig se i hans Nærhed.

Han syntes at fatte hendes Tanker. Og før hun kunde besinde sig, overvældet som hun var af Smerten over den forestaaende, stedsevarende Adskillelse fra denne unge Mand, som hun elskede saa højt, havde han grebet hendes Haand.

»Nina!« udbrød han og saa paa hende med et bedende, taarefyldt Blik.

Hun vilde tysse paa ham; han maatte jo ikke tale. Men han omsluttede heftigt begge hendes Hænder og udbrød:

»Nina, du vilde da ikke forlade mig? Vilde du tilføje mig den største Sorg, der kunde ramme mig her i Livet? . . . Nej, nej, det vilde du ikke! Vi to maa aldrig mere forlade hinanden!«

»Jeg var falsk imod dig . . .« stammede hun og slog Blikket ned.

Men han trak hende kun længere ned til sig, slyngede Armene om hendes Hals og udbrød, idet han saa hende ind i hendes taareblændede Øjne:

»Nej, nej; du havde jo Hensyn at tage. Men nu er den Sag for evigt død for os to!«

Kirkebø-Ruinen.

Der er en Ting, som de, der rejse paa Færøerne, ikke kunne undgaa at blive opmærksomme paa; det er de yderst faa Oldtidsmindesmærker, man træffer der. Fjældene fortælle om de store Naturkræfter, der have været virksomme ved Øernes Tilbliven, Havet og Isen have afsat deres Mærker, der ere meget af Interesse for Geologen, men Oldgranskeren finder ikke meget Materiale der for sin Videnskab. Der

I Forsommeren. Efter Maleri af J. R. Wehle.

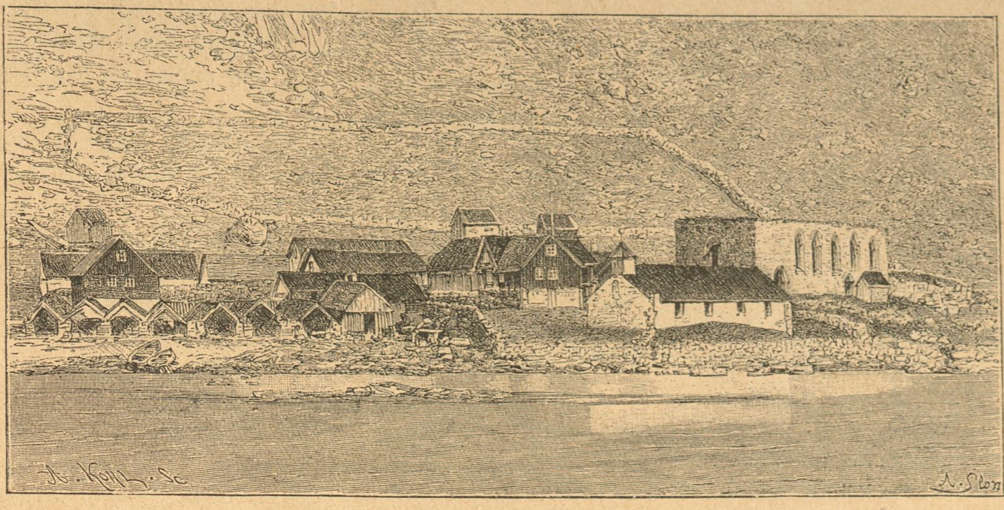

Kirkebø By.

er ikke meget, der fortæller om, hvad Menneskene have udrettet. Dette har ganske naturligt sin Grund deri, at Færingerne altid have været et lille, isoleret Folk, der aldrig har raadet over stor Velstand og aldrig spillet nogen fremtrædende Rolle i Verdenshistorien. For Bygningernes Vedkommende kommer dertil, at skønt Færøerne aldrig eller i al Fald ikke i den historiske Tid have været noget Skovland, have de ligesom i Norge saa godt som udelukkende været opførte af Træ, et Materiale, der ikke er vel egnet til at modstaa Tidens Tand. Man har kun et Par Træbygninger tilbage, der kunne fortælle noget om ældre Tider. Den ene af dem ligger i Thorshavn, har tidligere hørt til den kongelige Handels Bygninger og er nu i en privat Købmands Eje. Den anden hører til Kongsgaarden Kirkebø og har tidligere været en Del af den gamle Bispegaard, der laa der. Begge høre til de saakaldte Blokstuer, Bygninger, der ere opførte af hele Tømmerstokke, lagte ovenpaa hverandre. Naar saadanne Bygninger holdes godt vedlige med Maling eller Tjære, kunne de holde sig i Aarhundreder, men de ere kostbare især for et træfattigt Land som Færøerne og have derfor ikke været meget i Brug der. Af Stenbygninger har der aldrig været mange, trods det, at der i de færøske Fjælde findes ypperligt Materiale til det Brug. Kun tre saadanne ere bevarede fra den ældre Tid. Den ene ligger i Thorshavn, den af Indbyggerne saakaldte »Portegalien«, tidligere Byens Vagtstue, corps de garde; deraf det forvanskede Navn. Den er vistnok meget gammel og er nu i privat Eje. De to andre findes i Kirkebø, nemlig den endnu i Brug værende Kirke og »Ruinen«, den paabegyndte, men aldrig fuldførte Domkirke.

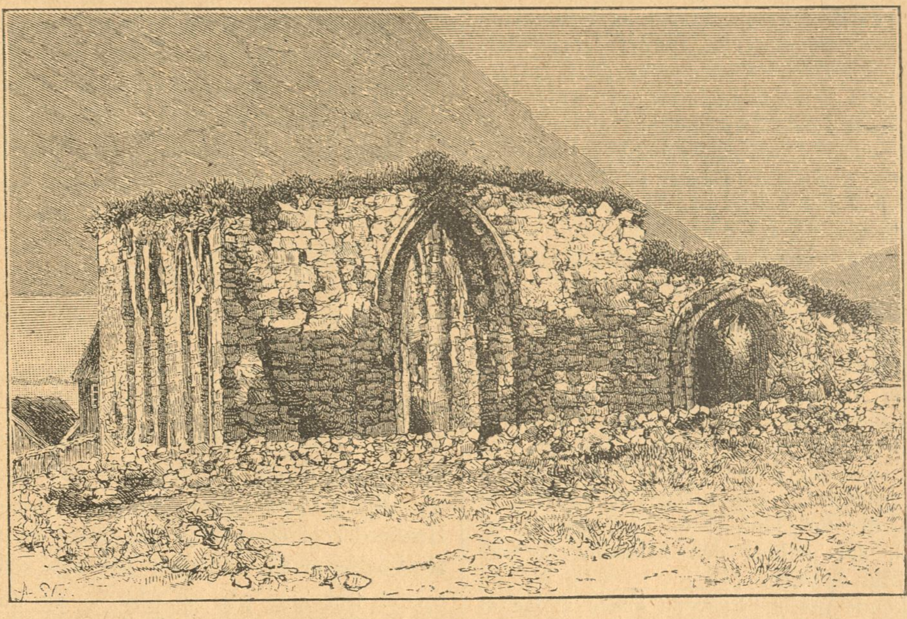

Domkirke-Ruinen i Kirkebø.

Kirken er den ældste af disse to Bygninger. Naar den er opført, vides ikke, men den skriver sig vistnok fra den ældste Kristentid der paa Øerne, har altsaa været benyttet som Kirke i henved 800 Aar og kan gerne vare i 800 Aar til, hvis ikke Havet tager den bort. Den ligger nemlig tæt ude ved Strandbredden, saa tæt, at Søen ved Højvande og Vestenstorm overskyller dens Fod. Dens Materiale er det samme, hvoraf det nærliggende Fjæld er dannet, altsaa uforgængeligt som dette. Den er lang og smal, lav og uanselig, har et lille spidst Trætaarn og rummer ikke mange Mennesker, men Menigheden, der hører til den, udgør nu heller ikke mere end omtrent cirka 500 Mennesker; nemlig Beboerne fra Gaarden Kirke bø, fra Bygderne Bø og Velbestad paa Strømø og fra de paa den anden Side af Fjorden liggende to smaa Øer Hestø og Kolter. I ældre Tid, før Thorshavn fik Kirke, var den tillige Kirke for denne By, men dette Forhold er forlængst hævet. Lille og uanselig som den er, kan man saa godt forstaa, at Færøernes Biskopper, der residerede i Kirkebø, en af de frugtbareste Pladser paa Øerne, ønskede sig et større og skønnere Guds Hus til Hovedkirke. Saa tog man fat paa Bygningen af et saadant. Naar dette skete, er man ikke ganske paa det rene med. Man nævner en Biskop Hilarius som Bygmesteren, og den skulde saa være paabegyndt i Begyndelsen af det 12te Aarhundrede; man nævner endog Aaret 1111. Vist er det i alt Fald, at den er gammel af Aar og henstod ufuldført omtrent i samme Skikkelse som nu, da Reformationen naaede Færøerne. Ruinen, som den kaldes, er bygget af samme Materiale som den ældre Kirke, af det uforgængelige Trap-Porfyr. Kalken er brændt af Muslingeskaller og af stor Haardhed og Bindekraft. Murene have en Tykkelse af $2^{1}/_{2}$ Alen og en Højde af 14 Alen. Indvendig er Ruinen 36 Alen lang og 12 Alen bred. Imod Øst er der en Tilbygning, $10^{1}/_{2}$ Alen lang og $6^{1}/_{2}$ Alen bred, ligeledes indvendig maalt. Den har rimeligvis været bestemt til Sakristi, men Beboerne kaldte den Klosteret. Et Kloster har der ogsaa i Katholicismens Tid været i Kirkebø, men det har vistnok ligget, hvor nu Kongsgaarden ligger. Imod Vest findes 5 høje, smukke Vinduesaabninger, i hver af Gavlene en meget stor, alle i Spidsbuestil. Imod Øst, hvor Tilbygningen er, findes kun 3 Vinduesaabninger. Buerne i Vinduerne og enkelte Forsiringer i Murene ere dannede af den norske saakaldte Grydesten, det samme Materiale, hvoraf Trondhjems Domkirke er bygget. Imod Øst findes i omtrent 5 Alens Højde fra Grunden indsat i Muren et Basrelief forestillende den korsfæstede Jesus imellem to Kvindefigurer, vistnok Maria og Maria Magdalene. Over hver af disse sidste svæver en Englefigur, og omkring det Hele findes en latinsk Indskrift, der oversat lyder saaledes: »Her er Gemmestedet for de hellige Relikvier af vor Herres Kors, af salig Magnus' og Hellig Knuds Ben og fra hellig Thorlaks Grav. Frels os, Jomfru Maria, fra Jesu Kirkes Fjender«.

„Sidde stille, Hansemand!“ Efter Kaulbachs Maleri.

Der er ingen Tvivl om, at denne Kirke, naar den var bleven fuldført efter den oprindelige Plan,

var bleven et smukt og anseligt Bygningsværk, en værdig Domkirke for Øerne. Selv som Ruin gør den et stort og løftende Indtryk og er med Grund Færingernes Stolthed. De have jo, som sagt, ikke meget af den Art at pege hen paa og henlede derfor altid Fremmedes Opmærksomhed paa Kirkebøruinen og anbefale dem at gøre en Tur dertil.

Turen er ikke lang, kun 1 Mil fra Thorshavn, og ogsaa af andre Grunde værd at foretage. Selve Byen Thorshavn er ikke køn; Størstedelen af Befolkningen bestaar af Fiskere, Søfolk og Arbejdere. Omegnen er endnu mindre køn. Den bestaar, naar man er kommen udenfor de opdyrkede stenopfyldte Indmarker, hovedsagelig af store Mose- og Hedestrækninger, men der fører en god Vej lige til Kirkebø. Den første og største Del af Vejen er en forholdsvis bred og vel anlagt Kørevej, den eneste paa Færøerne. Den naar nu lige til Foden af Fjeldet, Kirkebøvejen, der adskiller Thorshavns-Dalen fra Kirkebø. Over Fjeldet fører en god og vel vedligeholdt Sti, der gaar over den lavere Del af samme, men man kommer dog omtrent 600 Fod til Vejrs, og deroppe fra Stiens højeste Punkt har man en ganske fortrinlig Udsigt, et fortræffeligt Rundmaleri af de nærmeste og fjernere Omgivelser. Man ser mod Øst Byen Thorshavn og dens Omegn, der herfra tager sig meget malerisk ud; endvidere Nolsófjorden med dens livlige Færdsel af Baade og Skibe og begrænset af den ejendommeligt formede Nolsø; i længere Afstand Østerø og Norderøerne med deres høje Fjelde, der paa førstnævnte hæve sig til cirka 3000 Fod. Imod Nord har man Strømø med dens mange Fjældtoppe og Tinder og endelig imod Vest den blinkende fra $^1/_2$ til 1 Mil brede Fjord, der skiller Strømø fra Øerne Sandø, Hestø, Kolter og Vaagø. Selve Fjeldryggen er ikke bred; saa begynder Nedstigningen ad den jevnt skraanende Li til Kirkebø, der set herfra tager sig fortræffeligt ud med sine mange anselige Bygninger, Ruiner og de grønne, frugtbare og vel dyrkede Marker. Er man endelig kommen derned, kan man være vis paa at blive gæstfrit modtagen og vist omkring af Kongsbonden, der for Tiden er en køn, ung og vel begavet Mand, som holder den bekendte færøske Gæstfrihed i Agt og Ære.

Endnu kunde maaske Læseren ønske at faa at vide, om der aldrig efter Reformationen er gjort Forsøg paa at faa den paabegyndte Kirkebygning, »Ruinen«, fuldført. Jo, der er i alt Fald gjort et Forsøg derpaa, og det er endda ikke saa meget længe siden. I 1863 var Havet under en stærk Vesten Storm med Højvande kommet saa nær ind paa Livet af den gamle Kirke, at dennes mod Fjorden vendende Gavl havde slaaet en betydelig Revne; Kirkesynet erklærede Afbenyttelsen af Kirken for farlig, med mindre den fik en større Reparation. Saa kom Kirkebestyrelsen, daværende Amtmand Holten og Provst Djurhuus, til at tænke paa, om det ikke vilde være rigtigst ganske at opgive den gamle Kirke, der ligger saa meget udsat for Underminering af Havet, og forsøge paa at faa Ruinen omdannet til en brugelig Kirke. Den ligger heldigere, længere borte fra Stranden, og vilde blive baade større og hensigtsmæssigere i alle Maader. Spørgsmaalet blev indbragt for Lagthinget, hvor der straks viste sig Stemning for Sagen, og man gik nu til Regeringen med Andragende om, at der maatte blive sendt en dygtig Arkitekt op for at anstille de fornødne Undersøgelser og eventuelt gøre Tegninger og Overslag. Regeringen viste sig meget imødekommende og sendte 1864 den unge, begavede Arkitekt Dahlerup, nu Etatsraad Dahlerup, op til Øerne. Den unge Mand interesserede sig for Opgaven og fandt, at den kunde løses uden altfor uforholdsmæssige Bekostninger, en Side af Sagen, der ikke maatte lades ude af Betragtning, da man ikke havde mange Midler at raade over. Han leverede Tegning og Overslag til en Fuldførelse af Bygningen, saaledes at den kunde blive en brugelig Kirke for en Bekostning af 12,000 Rigsdaler.

Lagthinget gik ind paa at bevilge 5000 Rigsdaler af Kirkekassens Midler til Ombygningen, Bonden paa Kirkebø tegnede sig for 100 Rigsdaler, de øvrige Medlemmer af Menigheden for 500 Rigsdaler. Resten skulde saa tilvejebringes ved Bidrag fra Statskassen og Indsamling af Bidrag fra danske Medborgere. Rigsdagen og daværende Kultusminister Monrad viste Interesse for Sagen, førstnævnte ved at bevilge et Bidrag af 3000 Rigsdaler, men — saa gik Sagen i Staa. Rimeligvis har Udfaldet af den ulykkelige Krig været medvirkende hertil. Man lod den gamle Kirke reparere til foreløbigt Brug, og senere har Spørgsmaalet ikke været rejst paany. Ruinen staar fremdeles som Ruin, nu dog som fredet Mindesmærke, og vil vel blive staaende som saadan, med mindre der skulde fremstaa en færøsk Tietgen, som for egne Midler vil paatage sig at fuldføre det gamle interessante Bygningsværk, til Ære for sig selv og sit lille Folk.

K. K.

Fra Samfundets Kroge

„Tante Go'e".

Nej — nu er jeg bleven mindet om »Tante Go'e«, og nu vil jeg skrive om hende. Jeg lovede mig det selv, da jeg første Gang traf hende, men det blev ikke til noget; nu skal det ske!

Hendes Navn »Tante Go'e« er, forstaar man nok, et Kælenavn; det er »den gode Tante«, som er bleven til »Tante gode«, og saa atter til »go'e«.

Tante Goe er meget tyk, forfærdelig tyk, og da jeg første Gang saa hende, havde hun kogt i Køkkenet hele Formiddagen, havde lige faaet en blaa, ulden Kjole om sig og lidt hvidt om Halsen og var endnu stærkt ophedet.

Hun satte sig paa den Stol, som stod længst borte, sagde ikke noget videre, men saa af og til prøvende hen paa os.

Nu — bagefter ved jeg, at Tante Go'e stoler urokkelig paa sin Evne til straks at kunne se, om det er »gode og ærlige« Mennesker, hun har for sig; — og at det var det, hun sad og prøvede.

Nu véd jeg ogsaa, at hun er bleven skuffet Hundreder af Gange; ja jeg tror, at ikke mange Mennesker er blevet narret saa ofte som hun; alligevel tror hun paa sit Blik — og hun vil blive ved, hvor meget hun saa end skuffes; thi det er hendes Drøm, hendes Glæde, hendes Længsel, hendes Aftenbøn, Morgensangen over hendes Tanker, at der alligevel er saa mange gode Mennesker til — det er det, der gør, at hun er i evig glad Virksomhed fra Morgen til Aften, kan fare frem og tilbage, op og ned ad Trapper trods sin Tykkelse — altid springer op, naar hun gætter et Ønske, ofrer alt.

Ofrer alt — jeg maa gentage Ordene, for at de ikke skal glide ubemærket bort.

Tante Go'e sad altsaa og saa paa os; fandt, at vi var rare Mennesker; blev saa henrykt, at hun igen foer ud i Køkkenet for om muligt at finde paa et eller andet ekstra til os.

Vi var netop ankomne fra Rejsen, skulde bo i Pensionat hos hende og hendes Søster — og sad ved Kaffen efter Middag.

Lidt efter vendte hun tilbage med nogle Kager, som vi ikke skulde have haft, hvis vi ikke havde set »saa gode og rare ud«.

Og endda havde hun allerede besluttet, at hun senere paa Dagen skulde lægge Dejg til en lækker Kringle til vor Formiddagskaffe den næste Dag.

Allerede samme Aften fik vi at vide, at baade hun og Søsteren havde været gifte og var blevet Enker, og begge meget unge og efter meget kort Ægteskab.

»Det er saa rart at sidde og snakke med gode Mennesker, som man kan se forstaar en,« sagde hun.

Deres Ægteskab havde været som en kort Drøm, en flygtig Afbrydelse af deres Ungpige-Tilværelse; de havde allerede i mange Aar igen været de to uadskillelige Søstre, som Side om Side kæmpede sig igennem Tilværelsen.

Det var Efteraarstiden, vi boede hos dem; Aftenerne var lange. Naar vi havde gaaet os trætte nede ved Stranden eller oppe i Skovene og havde sat os til Aftensbordet, begyndte de to Søstre gerne at fortælle.

Det var dog især den yngre, Frederikke, der førte Ordet; og det maa siges, at hun fortalte brillant. Hun kunde efterligne Folks Stemme; holdt den ene klart ud fra den anden, og der var Orden i Fremstillingen.

Ingen af de Egenskaber besad Tante Go'e. Og saa virkede hun alligevel meget stærkere, naar hun endelig greb ind.

Det skete nemlig kun, naar hun umuligt kunde tie længere, naar hele hendes paa en Gang barnlige og dog oplevelsesrige Sjæl blussede op som en Vulkan i Harme over Menneskenes Troløshed, eller ganske stille bekendte, hvor alt dog havde føjet sig godt for dem.

— Maa jeg her indskyde, at Tante Go'e har en udmærket smuk Profil; det er ganske underligt, som hun ligner Portræterne af Thorvaldsen paa hans gamle Dage; netop den samme Blanding af store, imponerende Linjer og den fineste Ynde.

Naa, men naar Tante Go'e nu tog Ordet; naar for Eksempel hendes Søster havde fortalt nogen Tid om, hvor ondt hun havde haft det i en eller anden Kondition, og Søsterkærligheden hos Tante Go'e voksede og voksede under Erindringen om, hvor stygge de havde været mod hendes »lille Syster« — saa kunde hendes Skikkelse rette sig, saa den imponerede, hendes Ansigt faa et Udtryk saa enkelt og storladent; og naar hun da sagde:

»Du kan sige, hvad Du vil, lille Syster, saadanne Mennesker faar det ikke godt!« da var der over hende en gammel-testamentlig Storhed; jeg ved ikke et mere forklarende Udtryk; og i saadanne Øjeblikke havde jeg det Indtryk, at jeg aldrig i mit Liv havde truffet et mere »helt ud Menneske« end hun.

Ikke noget psykologisk sammensat, noget af hundrede Hensyn forkludret; men et Menneske, der kun bestod af nogle ganske faa, storladne Tanker.

Tante Go'e anede intet om Tidens Bevægelse, hun kendte kun to Slags Mennesker, onde og gode.

De gode var dem, som havde et kærligt Sind og levede Livet for at hjælpe andre.

De Onde var dem, der kunde nænne at gøre Fortræd.

Tante Go'es Ægteskab havde været barnløst, men Frederikke havde af to Børn det ældste, en Dreng, tilbage.

Det yngste, en lille Pige, var død, kun nogle Maaneder gammel.

Denne Dreng var det nye Livsindhold for Frederikke — altsaa ogsaa for Tante Go'e.

De forkælede Drengen altfor meget, og vi havde mange Samtaler om ham. Det var umuligt at leve længere Tid sammen med disse Søstre uden at dele deres Interesser.

Deres Forestilling om Opdragelse til et dygtigt Menneske og min faldt meget langt fra hinanden; jeg havde mest det Indtryk, at de greb ganske fejl, og det gjorde mig ondt.

At se to Mennesker, rede til at ofre alt, bogstavelig alt, for Drengens Fremtid, at forstaa, at det egentlig var det, de arbejdede og sled for, den eneste store Glæde, de begærede: at se ham engang bane sig Vej i Livet som et dygtigt Menneske — og saa stadig have den Følelse: Det sker aldrig, og han bliver ikke til noget, han bliver en Skuffelse for dem — det maatte pine en.

Jeg mindes en Aften; vi sad i Haven og talte atter om Ludvig.

Jeg havde, som saa ofte, lempelig antydet min Opfattelse; Samtalen var gaaet istaa, de var begge bedrøvede . . .

Men naar jeg nu hver eneste Aften, før jeg lukker mine Øjne, beder til Gud, at han maa blive et dygtigt og godt Menneske; og jeg aldrig nogen Morgen begynder mit Arbejde uden at bede om det samme, tror De saa ikke, at Gud hører mig og lader det ske?

Jeg svarede: jo, jeg tror det; jeg kunde virkelig ikke andet end tro det ligeoverfor denne Skikkelse i hint Øjeblik.

Maaden, hun talte paa, Udtrykket i hendes Ansigt kan jeg naturligvis ikke gengive; men mere storladen end hun da stod for mig, har jeg aldrig sét noget Menneske.

Hun krævede det, der for hende var den dybeste Barneret: at naar hun havde gjort alt, hvad hun kunde, saa skulde Gud gøre Resten.

Og jeg havde virkelig i det Øjeblik aldeles klart og enkelt den Følelse: ja — det er han nødt til; her maa han gøre det.

Senere hen, mellem andre Mennesker, og i en hel anden Tankeverden, har jeg atter tvivlet; men naar jeg mindes Tante Go'e den Aften, saa føler jeg det helt underligt, at jeg dog én Gang i mit Liv har staaet Ansigt til Ansigt med et Menneske, som magtede paa saadan Maade at sige til mig: »Troer De det saa ikke?« — at jeg ufravigelig maatte tro det.

Hvor er hendes Godhed dog bleven misbrugt.

Der er altid nogle — mange — som kun i et Menneske som Tante Go'e ser en skikkelig Tosse, som de bruger i en snever Vending og ellers overser. De tager Tjeneste paa Tjeneste af hende, men hænder det en Gang — en sjelden Gang, at hun beder dem gaa en Vej for hende, saa har de ikke Tid. De overser hende.

De aner kun lidt, at Tante Go'es Personlighed er en Baggrund, mod hvilken de staar saa sneverhjertet smaa.

— — Tante Go'e har lyseblaa Øjne, virkelig lyseblaa, og sølvgraat Haar — som hendes »lille Syster« maa holde Styr paa for hende.

Hun lever helst ude i Køkkenet. At koge god og rigelig Mad til alle de rare Gæster og til Syster og Drengen — det er hendes Liv og Lyst.

»Hvad skal jeg Tykke hos Gæsterne? jeg forstaar dog ikke at snakke med dem; det forstaar Frederikke meget bedre.«

Hun spiser ogsaa altid sin Middagsmad ude i Køkkenet; kun Eftermiddagskaffen drak hun og Søsteren oppe i en bortgemt Krog i Haven. Det var Dagens Festøjeblikke.

Der er noget, som hedder at have sine store Øjeblikke. Det forstaas paa meget forskellig Maade.

Jeg har kendt en Mand, der opfattede det som sit Livs store Øjeblikke: at turnere en Festtale ved et velbesat Bord.

Jeg har kendt Kvinder, hvis store Øjeblikke det var, ved en ny Kjoles Pragt at distancere en Veninde.

Der er lærde Mennesker, som graver sig ned i deres Bøger, grubler over Problemer, som Livet slet ingen Brug har for — hvis store Øjeblikke er dem, hvor de griber en Modstander i en Misforstaaelse.

Der er Mennesker, som aldrig føler sig større, end naar en Kæltringestreg er lykkedes for dem.

Tante Go'es store Øjeblikke — det er dem, i hvike hun tror sig omgivet af gode og rare Mennesker, og hvor hun farer omkring som en tyveaars Pige for at gøre alt saa rigtigt godt og hyggeligt for dem!

F. O. Andersen.

To i Kupéen.

Hun sad i Hjørnet af Kupéen lige over for mig. Vi havde vekslet Ord i Anledning af, at jeg trak Gardinet for Kupévinduet af Hensyn til Solen, og i Anledning af, at jeg laante hende et illustreret Blad til at læse i.

Vi blev enige om, at det var en varm Dag, og at det illustrerede Blad var kedeligt Blad.

Mere indgaaende blev Samtalen lidt senere. Jeg tog nemlig nogle Papirer op af Lommen for at overbevise mig om, at min Returbillet var i god Behold. Og ved denne Lejlighed tabte jeg et Brev ned paa Bunden af Vognen.

Det var adresseret til en Greve. Hendes Øjne faldt paa det. Hun saa paa mig med et spørgende og velvilligt Smil.

»Er det Dem?« spurgte hun. »Er De Greve?«

Nu maa jeg tilstaa, at jeg ikke just er nogen Greve. Brevet var da heller ikke mit — uden for saa vidt som jeg havde forskaffet mig det for at indlemme det i en Samling Haandskrifter.

Men hun saa' saa rar ud, og hun syntes at blive saa glad over, at jeg var en Greve.

Derfor besluttede jeg at give Greven. Og jeg sagde: »Ja, det er mig.«

»Det glæder mig rigtig meget,« svarede hun ivrigt. »Jeg vilde netop saa gerne se og tale med en Greve.«

»Jeg skulde være meget henrykt,« svarede jeg, »om min Nærværelse her kan forskaffe Dem nogen Glæde, Frøken. Men et saa forfængeligt Haab tør jeg sikkert ikke gøre mig.«

»Jo, ser De« — og hun hoppede barnlig glad i Sædet — »jeg skriver lidt.«

»De skriver? — Det er da ikke Deres Mening at »interviewe« mig?«

Jeg blev ikke saa lidt urolig. For vedkommende Greve var en myndig Herre, og Følgerne af et saadant Interview kunde nemt blive alt andet end behagelige for mig.

»Ne, nej; ikke saadan,« udbrød hun. »Det er ikke saadan noget, jeg skriver. Jeg skriver Fortællinger.«

»Naah,« sagde jeg. »Maaske jeg har læst nogle af Deres Fortællinger?«

»Nej, det har De ikke. For de er ikke udkomne endnu. Min Fætter siger ogsaa, at det betaler sig saa daarligt at udgive Bøger. Men jeg skriver nu en til et Ugeblad — en rigtig Roman. Den skal nok blive spændende, kan De tro — Hr. Greve.«

»Men det er da ikke Deres Mening, at De vil have mig puttet ind i den Roman?« spurgte jeg.

»Vilde De have meget imod det?«

»Aa nej. Men De maa da endelig ikke nævne mit Navn.«

»Nej, det skal jeg ikke. Tak, fordi De er saa rar. Ja, for der skal netop være Grever og Baroner og Kærlighed i Historien. Saadan rigtige Grever og Baroner, forstaar De. Det vil Folk ha'. Men det er jo ikke saa let at skrive om Grever og Baroner, naar man aldrig har set saadan en.«

»Hvis jeg kunde være Dem til nogen Nytte —?«

»Mange Tak. Rigtig mange Tak. Men sig mig: er De en slet eller en god Greve? For der er jo baade slette og gode Grever — er der ikke?«

»Jo, det er der ingen Tvivl om,« sagde jeg. »Jeg er bange for, at jeg hører til de slette.«

»Aa, hvor det var rart,« jublede hun. »Ja, for jeg har en god Baron i Historien. Det er Helten. Ham kan jeg sagtens behandle — og ogsaa Heltinden. Men saa skal jeg have en slet Greve. Han skal være Skurken og skal bo paa sit Slot. Det er ham, der volder mig saa meget Besvær. — Paa hvad Maade er De slet?«

»Ja, jeg er vist slet paa alle Maader,« sagde jeg. »Det er sikkert unødvendigt at opramse alle mine Synder.«

»Vilde en skurkagtig Greve,« spurgte hun, »lade en god Baron vansmægte i et Fangehul, fordi Baronen bejlede til den samme Dames Haand?«

»Ja, det tror jeg nok.«

»De har sikkert et gammelt greveligt Slot?«

»Et meget greveligt Slot — ja. Det blev belejret under Trediveaarskrigen. Fæstningsgraven er uhyre interessant. Vi finder ogsaa mange Skeletter i den.«

»Næ, hvor det er rart! Og De har ogsaa Spøgelser dér paa Slottet? — Jeg har nemlig et Spøgelse i min Roman.«

»Jah,« svarede jeg. »Vi har en Mængde. Men de bliver tor Resten noget kedelige i Længden.«

»Jeg bliver aldrig ked af dem,« svarede hun begejstret. »Men sig mig: skal Komtesser have blaa Øjne?«

»Nej, det er en stor Vildfarelse,« svarede jeg, idet jeg saa op paa hende, — hun havde brune Øjne. »En rigtig Komtesse skal have brune Øjne.«

»Det skal jeg huske. Men fortæl mig noget om Deres — Skurkagtighed. Har De tidt begaaet Mord?«

»Mord? Aa. ikke saa tidt. Men jeg beklager, at jeg ikke kan sætte Dem ind i den Slags Affærer. Min Anseelse, forstaar De. Man skal jo vogte sin Tunge i vore Tider.«

»Ja, vist saa. Men De maa alligevel fortælle mig det. Jeg skal rigtignok ikke nævne Deres Navn.«

»Men jeg er ikke alene om de Ting,« svarede jeg hemmelighedsfuld. »Og jeg har svoret at være tavs som Graven —«

»Er De nu paa Rejse til Deres Slot?« spurgte hun.

»Nej,« sagde jeg ærlig. »Jeg skal bare til Randers. I Besøg hos en Mand dér i Byen. Han er kun en borgerlig; men han har Penge, forstaar De, Frøken. Og saa —«

»Aa, jeg forstaar godt. Det er hans Penge, De vil have fat i! Ja —« Hun tilføjede pludselig: »Jeg skal for Resten ogsaa af her i Randers.«

»Skal De? Bor De her maaske?«

Jeg begyndte at føle mig lidt beklemt.

»Nej, men jeg skal i Besøg hos min Onkel — Partikulier Ernst Hansen, hvis De kender ham.«

Jeg begyndte for Alvor at blive urolig. Det var netop denne Mand, jeg ogsaa skulde i Besøg hos. Og jeg havde mine gode Grunde, hvorfor jeg ønskede, at han skulde se mig i et saa fordelagtigt Lys som muligt.

Der blev en uhyggelig Pavse.

Jeg sad som paa gloende Kul, medens jeg klappede Knæerne sammen og nu og da saa' forskende op paa den unge Dame. Hvad skulde jeg gøre?

Endelig tog jeg en rask Beslutning. Jeg vilde sige hende, at jeg havde siddet og løjet rigtig tykt for hende —

Da fo'r Toget i det samme ind paa Perronen. Og før jeg kunde faa besindet mig, var Kupédøren smækket op, og min Rejseledsagerske hoppede ud.

Lidt borte hørte jeg allerede Partikulier Hansens Stemme:

»Nej, er du dér, min Pige!«

Da raabte jeg helt fortvivlet:

»Frøken!«

Hun vendte sig.

»Frøken . . . Jeg skal ogsaa i Besøg hos Hr. Hansen . . . De maa endelig ikke fortælle dette her til nogen . . . det, jeg her har fortalt Dem. Det var bar Usandhed alt sammen . . .«

Hun lo ret op i Vejret — saa hjærteligt, saa barnligt og saa haanligt.

»Ja, det véd jeg nok,« sagde hun. »De skal ikke udgive Dem for en Greve, naar Deres Navn staar dér i Hattepullen!«

P.

Til Billederne.

Hugo Kauffmann: Spaakonen. De gode gamle Tider med Hekse og Trolde er ikke mere. Men Spaakonerne har vi dog tildels beholdt, — disse fattige, gamle Stakler, som »lægger Kort op«, spaar i Kaffegrums og meget andet, og som altid, i det store Hele, spaar andre Lykken, men som aldrig selv fangede Lykkens Overflod. Ogsaa vor gamle Spaaheks véd at finde Lykken til den unge Pige, hun er ved at spaa, — en Hjerterkongemand, der vil berede hende et lykkeligt Ægteskab.

Kaulbach: »Sidde stille, Hansemand«. Moder gik for et Øjeblik bort og overlod lille Fie til Ensomheden efter at have affordret hende mange Løfter om at være rigtig rar, til hun, Moderen kom igen. Og lille Fie har været saa rar; hun har næsten hele Tiden siddet og leget med Dukke Lise. Men saa var det, at hun pillede lidt ved Hansemands Bur, og hun lukkede Døren op — uden rigtig at tænke over det. Og saa fik Hans Lyst til at kigge lidt udenfor den trange Verden, som han lige fra den Gang, han kom ud af Ægget, har siddet og kukkeluret i, og han fløj ud i Stuen. Da begyndte det at ane lille Fie, at dette vistnok ikke var rigtig i sin Orden, og hun anstrengte sig for at gribe Hans med Haanden og sætte ham ind i Buret igen. Men Hans var let til Bens; han smuttede stadig uden om Haanden. Nu er det da, at hun har faaet fat i sin Faders Hat; hun har regnet ud, at ved Hjælp af den maa det endelig lykkes hende at fange den uartige Fugl, som slet ikke, trods alle hendes venlige Henstillinger, har villet sidde stille, medens hun tog den. Nu skal hun nok faa ham! »Sidde stille, Hansemand!« Nu kommer det store Øjeblik. Men du vil sikkert være rap og være langt borte, naar Fie kommer med Hatten.

Og du vil maaske endda fryde dig, naar Fies Moder kommer med Riset . . .

J. R. Wehle: I Forsommeren. Atter et af disse Billeder, som den smykkede Natur har forledt Kunstneren til at male. Skov og Eng staar endnu i Blomster; hele Naturen aander en egen Friskhed. Og i Skoven og paa Engen plukkes de blaa Violer, de gule Anemoner, de hvide Margeriter, der samlede i Buket føres hjem som Sejrstrofæ til Minde om Sommerens Pragt — til Minde om den Sommer, der hos os kun er saa kort, og som snart vil svinde . . .

Hr. Professoren i Forlegenhed.

»Undskyld, Hr. Professor, kan De maaske sige mig, hvad denne Plante hedder?«

Den forkerte Vej.

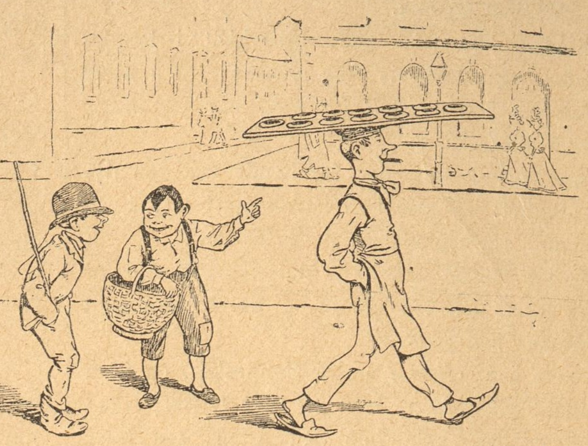

1. Saa stolt gaar Hans med sine Kager —
to unge Mænd de godt behager.

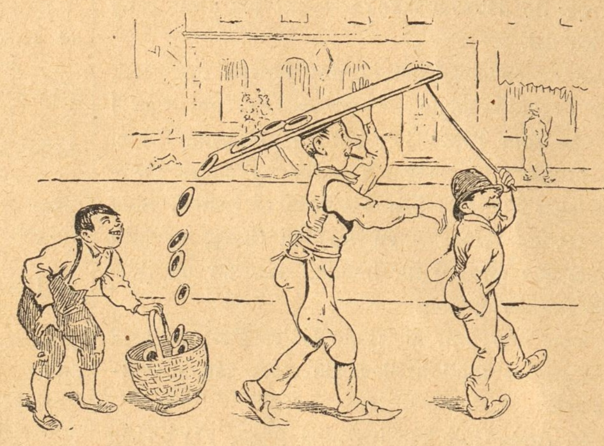

2. Mens Hans da gaar saa glad og fro,
han snydes svarlig af de to.

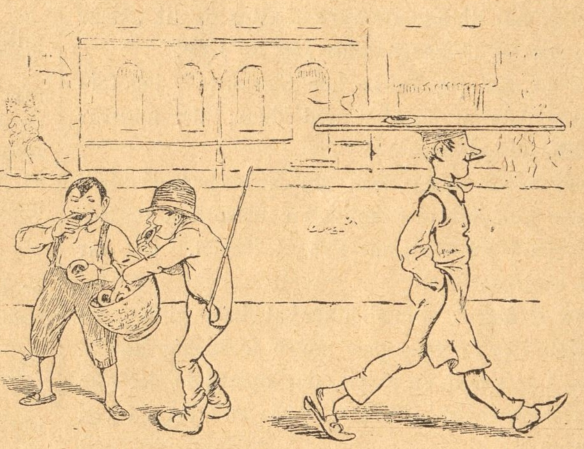

3. Men Hans gaar videre, — mærker ej.
hans Kager gik en anden Vej!

Opgaver.

Bogstavgaade.

Sættes Bogstaver i Stedet for Tal, saa er 1—7 en udenlandsk Ret, prøv at gætte hvilken. Husk, at 1 2 er en Flod, 1 2 3 4 5 et Rige, 3 4 2 et Pavenavn, 3 4 5 7 en Flod, 5 4 7 1 4 3 en italiensk By, og 6 7 3 4 5 6 noget, berømte Mænd gærne har — saa finder du let Retten.

Regneopgave.

I et Dameselskab morede man sig med at spille Lotteri. En Dame var særlig uheldig. I et Spil tabte hun Tiendedelen og i et andet Sjettedelen af sine medbragte Penge. Men saa lod Lykken til at blive hende gunstig stemt, idet hun fik saa meget tilbage igen, at det udgjorde en Tredjedel af den Sum, hun havde bragt med, og det viste sig nu, at hun havde vundet 30 Øre. Hvor mange Penge havde hun, da Spillet begyndte?

Gaadespørgsmaal.

Hvad er det, alle kan dele, saa ofte det skal være, uden at nogen kan se, hvor det er sket?

Spøgegaader.

1. Hvilket Bjerg bliver en Kvinde, naar du sætter et Bogstav til det?

2. Hvilket bibelsk Navn bliver en Flod, naar man bytter dets første Bogstav om?

3. Hvilken Stemme er uundværlig i Husholdingen, naar du sætter et Bogstav foran?

Løsning paa Arithmogrif i Nr. 40.

*M*isanthrop
*I*mitation
*S*aphir
*A*roma
*N*aphta
*T*ransport
*H*onorar
*R*ation
*O*ration
*P*arasit

Løsning paa Gaade i Nr. 40.

Dido-Odin.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 40.

5 med Tallet 12, 15 med Tallet 52 og 4 med Tallet 365.

Løsning paa Mørk Tale i Nr. 40.

1. Meno-Ornen. 2. Suez-Zeus. 3. Kanton-Kantor.

Beregningsopgave.

Hvilket Tal giver, divideret med 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 altid 1 til Rest?

Kapselgaade.

Nævn mig et helligt Sted, der i sig bærer et Kvindenavn. Tager du Kvindenavnet ud, men lader dets Hoved blive tilbage, faar du Navnet paa en tysk By.

Indhold.

Billeder: Spaakonen. Efter Maleri af Hugo Kauffmann — I Forsommeren. Efter Maleri af J. R. Wehle. — Sidde stille Hansemand! Efter Maleri af Kaulbach. — 2 Billeder fra Kirkebø-Ruinen. — Hr. Professoren i Forlegenhed. Humoreske i 2 Billeder. — Den forkerte Vej. Humoreske i 3 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Mahalapsi-Diamanten. Ved A. B. — Kirkebø-Ruinen. Af K. K. — Fra Samfundets Kroge. Tante Go'e. Af F. O. Andersen. — To i Kupéen. Af P. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q (fortsat). —

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 42 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | **Søndagen den 19. Juli.** | 10 Øre pr. Nummer. | **1896.**

Paa Blomstertorvet. Efter Maleri af F. Schnitzler.

Og det var en Vinter.

Og det var en Vinter ved Solhvervstide:
— Maane og Stjerner i Frostluften lyste,
og alle Vinde paa Flugt vare kyste,
og alle Veje laa tindrende hvide.

Da vandred jeg frem under Elme og Graner,
der hegnede Stiens grøftede Rande;
— og borte fra Fjordens størknede Vande
klang det med Bjælder fra kørende Kaner;

ød Latter og Hvin og støjende Tale,
og Ekko blev kastet af Lunden tilbage.
— Men inde i Tykningen skræmtes en Krage,
fløj op og saas over Marken at dale . . .

Og dybt i mit Indre vaagned et Minde,
som Aar efter Aar havde slumret derinde:

— Og det var en Vinter ved Solhvervstide,
vi fo'r som en Storm over størknede Vande;
— jeg husker et mørklokket Haar om en Pande,
et skøjtende Fodpar saa nær ved min Side.

Jeg husker en Vaage med favnebred Spalte,
et Brag og et Fald i det isnende Vaade;
— hun raabte et Mandsnavn, da Randen vi naa'de,
— det var paa en Fremmed, hun bedende kaldte . . .

— Vi redded os op, og vi fulgtes mod Landet,
men tavse vandred vi Side om Side;
nu vidste jeg grant, hvad saa tungt var at vide:
mit Navn blev i Faren forglemt for et andet!

— — Jeg frøs i den Kulde, mit Sind maatte lide;
— de snedækte Flader laa skrigende hvide . . .

Ludv Mylius-Erichsen.

NORA.

Roman af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Syvende Kapitel.

»Jeg har aldrig set et saa mærkværdigt Par Forlovede,« sagde en af de unge Damer, der for Tiden var Gæst paa Ashbourne; hun havde været forlovet et Par Gange og maatte derfor anses for Autoritet i den Slags Sager. »Man ser dem aldrig sammen.«

»De maa huske, det er Fætter og Kusine,« svarede en anden. »Mellem Slægtninge, der har været sammen saa at sige hver Dag, ligefra Barndommen af, kan der aldrig være Tale om noget egentligt Kurmageri.«

»Lady Mabel hører til det Slags unge Damer, som aldrig vække lidenskabelige Følelser,« sagde en Tredje. »Hun er nydelig og elegant, fuldkommen, men hun er saa tilfreds med sig selv, at det er overflødigt, at en anden beundrer hende.«

»Og dog véd jeg en i dette Hus, som beundrer hende i højeste Grad,« forsikrede den unge Pige, som først havde talt: »Mere end jeg vilde holde af, hvis jeg var Mrs. Vawdry.«

»Jeg tror nok, jeg véd —«, sagde en anden, men holdt pludselig inde, idet Genstanden for de venskabelige Bemærkninger viste sig i Døren. Hendes Ærinde var, i en af de Bogreoler, som fandtes i Værelset, at finde et Værk om irske Oldsager. Hun havde netop disputeret med Lord Mallow om de saakaldte »runde Taarne«.

»Ja, De har Ret, som altid,« sagde Irlænderen, da hun triumferende viste ham Bogen, »De maa have en vidunderlig Hukommelse. Hvilken Hustru vilde De ikke være for en Statsmand! De vilde være mere værd end et halvt Dusin Sekretærer.«

Mabel rødmede og smilede svagt med nedslagne Øjne.

»Kan De huske Slutningen af Bulwers »Min Novelle«,« spurgte Mabel, »der, hvor Violante kopierer nogle Uddrag for Harley Lestrange? Han siger til hende: »Tror du, jeg vilde underkaste mig dette Arbejde, hvis du ikke delte Udbyttet med mig? Derfor skal du ogsaa dele Arbejdet.« Jeg har altid misundt Violante dette Øjeblik i hendes Liv.«

»Og hvem vilde ikke unde Harley en Hustru som Violante, især hvis hun lignede en Kvinde, som — er mit Ideal.«

Nogle Timer senere mødtes Lady Mabel og Lord Mallow tilfældigt i Haven. Det var meget varmt, Solen sendte sine glødende Straaler ned fra en aldeles skyfri Himmel; det var en af den Slags Dage, da man kun ønsker at strække sig paa en kølig Plet og forresten give alle Sorger og Bekymringer en god Dag.

Lord Mallow havde aldrig i sit Liv følt sig saa doven og uoplagt til at foretage sig noget.

»Jeg véd ikke, hvordan det er fat med mig,« tænkte han, »jeg véd ikke, hvor jeg vil gøre af mig selv, og jeg bryder mig dog ikke om at trave lange Ture med en Mængde Herrer og Damer, som ere mig fuldstændig ligegyldige.«

En Del af Gæsterne havde nemlig efter Frokosten begivet sig af Sted for at se nogle fjærntliggende Ruiner, men Lord Mallow havde afslaaet at gaa med, skønt flere unge smukke Piger skulde med paa Turen. Han havde undskyldt sig med, at han havde nogle vigtige Breve at skrive, men endnu havde han ikke sat Pennen til Papiret.

»Det maa være Varmen,« tænkte Lord Mallow.

Han slentrede omsider ned i Haven. Han havde fuldstændig opgivet Brevene. Udenfor Havestuevinduerne var der en Plantning, hvori fandtes flere store, skyggefulde Træer og Buske, som netop nu stod i fuld Blomstring. Mellem Træerne snoede sig Stier og paa de smukkeste Steder var anbragt Naturbænke, som indbød den Spaserende til Hvile.

Paa en af disse Bænke, fra hvilken der var en smuk Udsigt over Dalen og Ringwords fjerne Højder, sad Lady Mabel, fordybet i Læsningen af en Bog. Hun saa vidunderlig smuk ud i sin hvide Kjole med Kniplinger og lyse Baand, men hun lignede ikke en lykkelig Brud. Hun saa aandsfraværende op fra Bogen, som laa opslaaet paa hendes Skød, hendes Blik var drømmende og uroligt, og da Lord Mallow kom nærmere, saa han, at Taarer perlede i hendes Øje.

Lord Mallow vidste straks ikke, om han skulde nærme sig hende eller vende tilbage, uset som han var kommen. Imidlertid maa han have give efter for sin første Indskydelse, thi et Øjeblik efter sad han ved Lady Mabels Side og greb hendes Haand med en saa deltagende og kærlig Mine, at den unge Dame glemte at blive fornærmet.

»Tilgiv, at jeg overraskede Dem,« sagde han blidt.

»Jeg er en taabelig Pige,« svarede hun og rødmede dybt, da hun lagde Mærke til, at han beholdt hendes Haand. Hun trak den hurtigt til sig og vedblev: »Der er Steder i Dante, som ikke kan andet end gribe.«

»Aa, det var Dante,« udbrød Lord Mallow skuffet.

Hun stirrede ned i Bogen.

»Ja, naturligvis.«

Hun havde læst Episoden om Povlux og Francesca, en Fortælling om Synd og Sorg, som rører alle unge Hjerter.

Lord Mallow bøjede sig forover og læste Stedet op, langsomt, og med dyb Følelse; derpaa saa han blidt paa Lady Madel og paa Landskabet, der strakte foran sig dem, belyst af Eftermiddagssolen. Hans Øjne søgte atter tilbage til den unge Dame, medens hans Haand hvilede paa Bogen. Han følte sig betaget af Situationen. Den var ogsaa ejendommelig; de sad der alene i Haven, intet menneskeligt Øje iagttog dem, den aabne Bog, der saa sympatetisk skildrede de to Elskendes forbudte Elskov, laa imellem dem og fristede dem til at betræde Syndens Bane.

»Alle ædle Mennesker maa have Medlidenhed med dem,« sagde Lord Mallow, der tænkte paa de brødefulde Elskende.

»Det er meget sørgeligt,« sagde Lady Mabel med sagte Stemme.

»Og dog var de hverken de første eller de sidste, der for sent har gjort den Opdagelse, at de var bestemt til at skabe hinandens Lykke og ved et Spil af Skæbnen gik glip af Livets højeste Lykke,« sagde Lord Mallow.

Mabel sukkede, tog Bogen ud af hans Haand og trak sig lidt bort fra ham. Hun hørte ikke til det Slags Kvinder, der straks give efter for en utilladelig Kærligheds første Hvisken. Francesco havde levet i den fjærne Middelalder — man kunde derfor have Medlidenhed med hende, som en Type paa vildledt Kærlighed, endog skøn i sin Brøde. Men derfor var det ingenlunde tilgiveligt, at et Barn af den moderne Tid, en Hertugs Datter, fulgte den ulykkelige unge Kvindes Eksempel og brød sit hellige Løfte. Forlovelse var i Lady Mabels Øjne et Baand, der var næsten lige saa fast og helligt som Ægteskabet.

»Hvorfor gik De ikke med de andre hen til Ruinerne?« spurgte hun, idet hun atter slog ind paa Konversationen.

»Fordi jeg ikke var i Stemning til at se Ruiner. Jeg er i Virkeligheden i samme Lune som Macbeth, da han begyndte at blive ked af Sollyset.«

»Er De misfornøjet med Udbyttet af Sessionen?«

»Ja, det er man altid. Det kan ikke være andet. Parlamentet aabnes med tusinde Løfter; det er som en ung Konge, der bestiger Tronen; hele Riget skal blive lykkeligt under hans Scepter; alle Skatter skulle lettes, alt det gode, som i Aarhundreder har slumret i Jorden, skal med et spire og bære Frugt. Og saa naar Sessionen slutter — har man snakket om en Mængde Sager, men intet positivt er blevet udrettet. Dette gentager sig regelmæssigt Aar efter Aar. Nej, Lady Mabel, det er ikke det, som gør mig ulykkelig!«

Han haabede, at hun vilde spørge ham om Grunden, men hun sagde intet.

»Nej,« gentog han, »det er ikke det.«

Der kom intet Svar, og han fortsatte, kejtet som en Skuespiller, der har forfejlet en Pointe.

»Siden jeg har lært Dem at kende, har jeg paa en Gang været lykkelig og ulykkelig. Lykkelig, usigelig lykkelig ved at være i Deres Selskab, ulykkelig, fordi jeg vidste, at jeg aldrig kunde blive mere for Dem end et Numer i den store Hob.«

»De har været meget mere for mig,« svarede Lady Mabel blidt. Hun havde været paa sin Post overfor ham, men da han nu talte saaledes til hende, fik hun Medlidenhed med ham og blev naturlig og elskværdig. »Jeg skal aldrig glemme Deres Godhed imod mig i Anledning af det ulyksalige Digt.«

»De maa ikke tale ilde om det,« sagde Lord Mallow. Det er kun gaaet Dem som saa mange Genier; De har en Aand, der er forud for Deres Tid.«

Lady Mabel smilede bittert.

»Jeg er ikke saa taabelig at anse mig selv for et Geni,« sagde hun, »men jeg vover at have den Mening, at mit Digt vil blive forstaaet bedre om ti Aar end den Dag i Dag.«

»Naturligvis,« sagde Lord Mallow med Overbevisning. »Tænk paa Wordsworth; og saaledes er det gaaet saa mange.«

Lady Mabel saa paa sit Ur.

»Jeg maa vist op og skænke Te til Moder,« sagde hun.

»Aa, bliv,« sagde Lord Mallow bønfaldende »Klokken er kun fire, og Hertuginden plejer først at drikke Te Klokken fem. Forund mig en af de sidste Timer, før De skal tilhøre en anden.«

Det var første Gang, Lord Mallow havde hentydet til den forestaaende Begivenhed.

»Er Ægteskabet ikke som Døden?« vedblev han. »Bringer det ikke Skilsmisse mellem gamle Venner? Naar De er bleven Lady Mabel Vawdry, kan jeg da være overfor Dem, som jeg er nu? De vil faa andre Interesser, føle Dem bundet af ny Baand. Jeg vil se Dem og tale med Dem i Deres nye Omgivelser, og De vil være som en Fremmed for mig. Den Lady Mabel, som jeg har kendt, vil være død og begravet.«

»De ser med et meget mørkt Blik paa Ægteskabet,« sagde Mabel, som var blevet meget bleg og aandsfraværende legede med sin Urkæde.

Lord Mallov vilde rimeligvis have fortsat endnu en Stund i samme Tone, hvis han ikke var bleven afbrudt af Mr. Vawdry, som kom slentrende henad Stien med sin Yndlingshund »Hecate« i Hælene. Han hilste paa sin Forlovede som en Mand, hvis Skæbne er afgjort og af hvem Samfundet ikke fordrer andet end en sømmelig Holdning og Tilfredshed med alt, hvad andre finde for godt at arrangere for ham.

Det lod slet ikke til at gøre noget ubehageligt Indtryk paa ham, at han saaledes fandt sin Brud ene med Lord Mallow paa dette ensomme romantiske Sted. Han trykkede muntert Mabels Haand og hilste paa Irlænderen med et lille venskabeligt Nik.

»Men hvor har du dog været henne hele Formiddagen?« spurgte Mabel i denne lidt bebrejdende Tone, som en trolovet Pige saa let anslaar overfor sin Udkaarne.

»Aa, jeg har haft nok at gøre paa Briarwood. Disse Haandværksfolk er saa dumme. Jeg har ladet gøre nogle Forandringer i Staldene, efter mit eget Hoved, men Provinshaandværkerne er næsten ikke til at have med at gøre. Hvis jeg ikke havde staaet ved Siden af dem hele Tiden og kommanderet dem, var det vist slet ikke blevet færdigt.«

»Det maa være kedeligt for dig,« udbrød Mabel.

»Det maa være utaaleligt,« udbrød Lord Mallow. »Staa og passe paa Haandværksfolk, naar Kærligheden vinker. Jeg vilde være ulykkelig i Deres Sted.«

»Det er naturligvis ikke morsomt,« sagde han i en ligegyldig Tone, »men jeg vil dog hellere selv passe paa, end se det hele ødelagt. Hvorfor er du ikke gaaet med de andre til Welbrock, Mabel?«

»Jeg kender disse Ruiner ud og ind. Jeg har drevet om i Haven hele Eftermiddagen; det er for varmt til at ride eller køre.«

Lady Mabel undertrykte en Gaben. Roderick kvalte et lignende Anfald, og Lord Mallow gik frem og tilbage paa Jorden foran Bænken som en Løve i sit Bur. Det vilde maaske have været mest taktfuldt at lade de Elskende være alene. De kunde have et og andet at drøfte, Familiesager og lignende. Men Lord Malow blev stadig, han vilde ikke lade dem være alene. Han blev ved at gaa frem og tilbage, aldeles ugenert, med Hænderne i Lommerne, medens de Forlovede, synligt forlegne saa ned i Jorden, de vare aabenbart færdige med, hvad de havde at sige hinanden.

»Det er det Resultat, der kommer ud af at ville forvandle Fætterskabets Skillingsøl til Kærlighedens herlige Vin,« tænkte Lord Mallow. »Der har nu nogle idiotiske Slægtninge tænkt, at disse to unge Mennesker burde giftes, fordi de ere opdragne sammen, og fordi den lille Pige altid har været saa venlig mod Drengen. Og fordi de har leget sammen i Ammestuen, klapper man dem sammen for hele Livet. Dette er Aarsagen til Taarerne.«

»Jeg gaar op og skænker Te til Moder,« sagde Mabel, der følte det pinlige ved Situationen. »Gaar du med op, Roderik? Moder vil blive glad ved at se dig. Hun undrede sig over, at du var fraværende ved Frokosten.«

»Jeg burde maaske ikke være bleven saa længe borte,« sagde Roderick undskyldende, »men du véd ikke, hvor man maa være paa sin Post overfor disse Arbejdsfolk! I Forgaars fandt jeg dem alle sammen siddende paa en Mur med dinglende Ben og Hænderne i Bukselommerne; de havde hver en kort Pibe i Munden, hvoraf de røg, og jeg tror nok, de talte om Politik. De mente, at de ikke kunde bestille noget, fordi Haandlangerne vare forsømmelige. »De skal ikke lade Dem forstyrre, mine Herrer,« sagde jeg. »Tag De det blot med med Ro. Tiden er ikke saa kostbar, som man tror. Jeg skal have den Ære at sende dem Morgenbladene og nogle Flasker Øl.« Og siden den Dag have de taget bedre fat, kan du tro. Skænd bryde de sig ikke om, men de holde ikke af, at man gør Nar af dem.«

»Hvilken interessant Karakterskildring!« sagde Lady Mabel spottende.

»Maa jeg følge med ind til Theen?« spurgte Lord Mallow ydmygt.

»Med Fornøjelse,« svarede Mabel. »Det er mærkværdigt, hvor Nutidens Herrer holde af Te. Men jeg tror nu ikke, at det er Teen, de sætte mest Pris paa, jeg tror snarere, at det er Passiaren, de synes om, — lidt Skandale.«

»Jeg har aldrig hørt noget, der i mindste Maade mindede om Bagvadskelse ved Hertugindens Tebord,« forsikrede Lord Mallow.

»Nej, i den Retning ere vi gammeldags,« bemærkede Lady Mabel. »Vi forsøge at underholde os uden at tale ondt om vore Medmennesker.«

De gik alle tre op mod Huset, idet de holdt sig paa de skyggefulde Steder, udenom den store solbelyste Plæne, hvis bløde, lysegrønne Fløjlstæppe var Resultatet af de sidste Forbedringer i Agerdyrkningskemien, nemlig Træaske og Benmel. Lady Mabel og hendes Ledsagere vekslede kun faa Ord paa Vejen op til Huset, og de faa Bemærkninger der gjordes, syntes at være tvungne og fulgtes hurtigt af en forlegen Tavshed. Hertuginden sad køligt og bekvemt i sit Morgenværelse. Dette var et stort, luftigt Værelse i første Etage, med en stor Balkon udenfor med en Samling Passionsblomster og Klematis; et Solsejl bragte Kølighed helt ind i Stuen. Her fandtes de mageligste Stole i hele Huset, alle betrukne med et gammeldags mønstret Stof, Æbleblomster og vilde Roser paa hvid Bund.

Et Vindue i Hjørnet vendte ud til et lille Drivhus, i hvilket et Miniatur-Vandfald med en monoton Plasken flød ned over kunstige, mosgroede Klipper. Eftermiddagsteen paa dette Sted var ogsaa noget særdeles lokkende, især da der ogsaa paa varme Dage serveredes med Iskaffe og de mest udsøgte Ferskener, der fandtes i Grevskabet. Naar Hertugen en Gang imellem indfandt sig paa denne Tid af Dagen for at faa sig en Passiar med Hustru og Datter, forlangte han yderligere Sherry og Angosturo Bitter

(Fortsættes.)

Med Orientbaaden.

VIII.

Kustendje er en By paa lidt over 10,000 Indbyggere, altsaa af Størrelse som Kalamata; men hvilken Forskel! Alt er renligt, venligt og indbydende, Flid og Fremskridt spores overalt, især ved Havnen og Banegaarden, skønt det hele, midt under Ombygning som det er, endnu har et meget ufærdigt Præg. Toget til Bukarest løber hurtigt og behageligt, og Vognene er gode.

Det er Rumænernes Yndlingstanke, at deres Hovedstad, Bukarest, som de anser for en meget smuk By, er et lille Paris. For en Fremmed er det svært at sige Ja til denne Paastand. Bukarest gør Indtryk af, at der er givet den en ny Dragt, som i Øjeblikket er meget for stor, men som er lavet til at vokse i. Det vil dog sikkert vare mange Decennier, endnu Dragten kommer til at passe.

Brede Boulevarder er anlagte tværs igennem de gamle Bydele; Hovedboulevarden, der gennemskærer hele Byen, er elektrisk belyst og befares af elektriske Sporvogne. Brolægningen paa Kørebaner og Fortove er næsten overalt udmærket, og Byens Renholdelse er trods dens store Udstrækning mønsterværdig. Men alle disse nye Gader, og de fleste ældre da for Resten med, er endnu kun halvt bebyggede, saa at de ny Pragtbygninger omgives af øde, ubebyggede Grunde eller gamle, faldefærdige Rønner.

Det skal indrømmes, at Bukarest ikke har ret mange gamle Bygningsværker, som er værd at bevare; de faa, der findes, er alle i en sørgelig og forfalden Tilstand. Løsenet er helt igennem: nye Bygninger for at fylde de tomme Grunde eller skjule de gamle Rønner. Og der findes virkelig i Bukarest en hel Mængde nye, meget anselige og kønne Bygninger.

Nogen virkelig smuk sluttet Gade ejer Bukarest derimod ikke. Den egentlige Hovedgade, Victoriei, hvor Slottet og Nationalteatret findes, er ganske vist nogenlunde færdig, men paa ingen Maade køn. Hvad der derimod i Bukarest har sin egen Ynde, er de næsten endeløse Bydele, som er bebyggede i Villastil. Der findes her Hundreder og atter Hundreder af de mest henrivende, med Haver omgivne Ejendomme til en eller højst to Familier. Men selvfølgelig bor man ikke i slige Huse for en billig Penge, og Huslejen i Bukarest er overhovedet meget høj.

At Gadefærdselen i en By med kun 230,000 Indbyggere og en saa enorm Udstrækning som Bukarest ikke kan blive særdeles livlig, siger sig selv. Det er endda mærkeligt nok, at Hovedgaderne i den indre, egentlige Forretningsby om Dagen er saa stærkt befolkede, som Tilfældet er. Hvad der liver svært op i dem, er de mange hinanden krydsende Sporvogne og den vrimlende Mængde af Drosker. Af disse offentlige, altid med to Heste forspændte Køretøjer kan Bukaresterne med Rette være stolte. Vognene er alle lette og elegante, Hestene gennemgaaende aldeles fortrinlige. Derhos køres der i en saa rasende Fart, at man stadig befinder sig som paa en Traverbane. Og saaledes køres der ikke blot, hvor der haves fri Vej forude, men langs ad de stærkest befærdede Hovedgader og om Gadehjørner. Da samtlige Gader er belagte med Granit, er det indlysende, at al denne Væddekørsel maa frembringe en ulidelig Støj.

Det lille Paris har som sit store Forbillede en hel Del Teatre og Forlystelsessteder, ligesom der heller ikke mangler en Boulogneskov med en elektrisk belyst Allé til Promenadekørsel. Men Deltagelse i Bukarests mondæne Liv er meget dyr som overalt, hvor en lille, rig Klike skal holde en hel Del store Etablissementer paa Benene. En Bukarester, der lever af sine Midler, udtaler: »Jeg bliver her i min Fødeby, fordi det daglige Liv er billigt og godt; vil jeg fra Tid til anden more mig, rejser jeg til Udlandet, thi der har jeg alle Glæder til den halve Pris eller billigere.«

Ud over sine nye Pragtbygninger, det yderligere rastløse Byggeri, det travle Forretningsliv i Butiker og paa Gader har Bukarest ikke meget at byde den Fremmede. Men naturligvis kan der dér som overalt i Verden gøres Iagttagelser af Interesse.

Saaledes er det rumænske Monopolvæsen nok værd at lægge Mærke til. Staten har for sig monopoliseret Tilvirkning af Salt, Tobak og Tændstikker. Saltmonopolet bevirker en gennemgaaende Ferskhed af alle Spisevarer, og da Staten kun udleverer yderligt slet raffineret Salt i løs Vægt, stiller en rumænsk Urtekræmmer sig ganske uforstaaende overfor noget saadant som fint Taffelsalt i smaa Pakker. Han spørger forbavset: »I hvilket Land har De købt saadan noget?« De to andre Monopoler udfylder paa en hensigtsmæssig Maade hinanden. De meget dyre og forøvrigt slette Cigarer kan nemlig ikke brænde og kræver derfor en stadig fornyet Tilførsel af Ild. Paa den Maade forbruges der til hver Statscigar en god Portion af de dyre Statstændstikker, og saa mange flere, som disse heller ikke kan brænde. Men den rumænske Stat stryger gennem disse tre Monopoler en stor Indtægt i sin Kasse, hvad der nok kan trænges til under den forcerede Samfundsudvikling og de høje Rentesatser. Hvor Sparekasserne giver 5 à 6 pCt. i Rente af Indskud, kan Staten naturligvis ikke laane billigt. Og endnu er Rumæniens Kredit i Udlandet ikke nær saa god som f. Eks. Danmarks. Der er netop nu kontraheret et nyt stort 4 pCts. rumænsk Laan i Berlin, men til hvilken Kurs, derom melder Historien intet.

Naturligvis kan en Fremmed ikke uden videre sætte sig ind i et Lands Sprog; Rumænsk har imidlertid den Egenskab, at meget deraf forstaas, naar det læses af en, der forud kan Latin, Italiensk og Fransk. Men naar det tales, forstaas ikke et Ord deraf; thi Udtalen med den stærke Tilsætning af slaviske Lyde ligner kun i ringe Grad Skrivemaaden. Der indskydes en umaadelig Masse J-Lyde af forskellig Art, og derhos udtales saavel Vokaler som Konsonanter snart paa en, snart paa en anden Maade, alt eftersom de har en lille Krølle foroven eller forneden. I øvrigt er endnu hverken Udtalereglerne eller Skrivereglerne fastslaaede; især paa Retskrivningsomraadet hersker en kaotisk Forvirring. Alt sammen en Følge af, at Sproget først i Aaret 1860 har faaet sit gamle cyrilliske Alfabet med de 38 Bogstaver afløst af det latinske, der har vist sig for snævert til de efter almindelige romanske Udtaleregler vilde Lyd-Skud. Rumænsk er derfor at betragte som et for Tiden stærkt gærende Sprog, der først ad Aare vil falde til Ro som et i Hovedsagen romansk Sprog. Den Fremmede, der selv raader over et fuldt uddannet Sprog, vil let være tilbøjelig til at paastaa, at Rumænsk slet ikke er noget Sprog, men blot et Meddelelsesmiddel, hvoraf de Indfødte betjener sig, og som de indbyrdes forstaa.

Men alt dette forhindrer ikke, at Rumænien er og vil vedblive at være Balkanhalvøens fremmeligste Stat, der, bortset fra politiske Ulykker, kan se en smuk Udvikling i Møde, især hvis det en Gang naar til Udstykning af de urimelig store Landejendomme, der har saa meget mindre Eksistensberettigelse, som Jorddrotterne end ikke ejer en Hovedbygning paa Grunden, hvor de kan tage Ophold. De bor og udgiver deres rige Indtægter i Bukarest. Hvilken Velsignelse for Bønderne, naar de en Gang som Selvejere faar den frugtbare Jord under en god indgaaende Kultur til egen Fordel.

Men Orientbaaden vil snart være i Konstantinopel paa Tilbagevejen; og den venter ikke. Enten maa man ned og træffe den for at gøre Turen med tilbage forbi de alt sete Steder, eller Rejsen hjem maa gøres over Land. I intet af Tilfældene bliver der flere nye Rejseindtryk at inddrage under Overskriften: »Med Orientbaaden«. Men lad det da hermed være fastslaaet for mulig Rejselystne, at disse Sortehavsbaade byder en god og forholdsvis billig Lejlighed til at se interessante Steder, som ellers ikke naas for en billig Penge.

C.

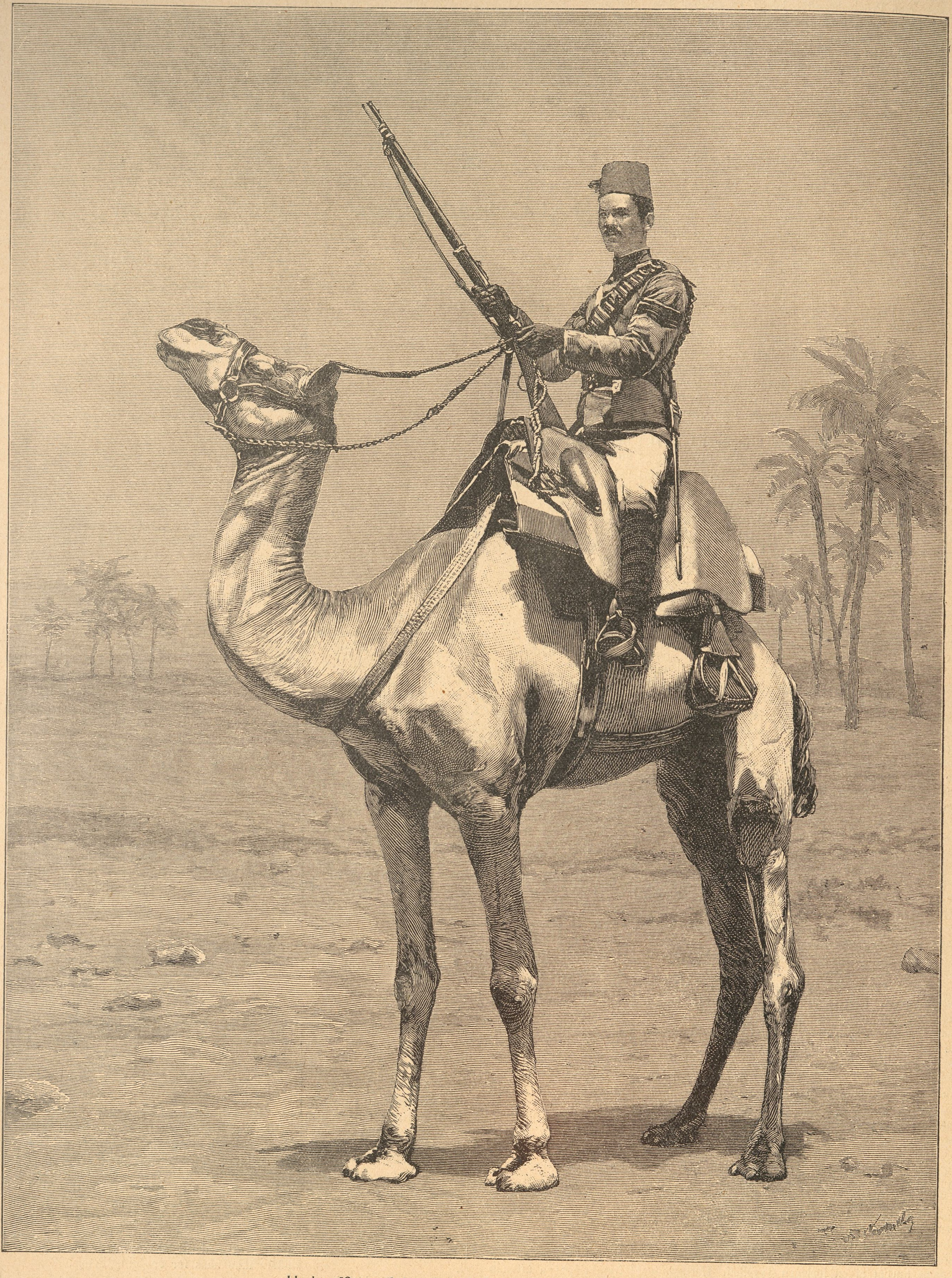

Underofficer af det ægyptiske Kamelkorps i Sudan.

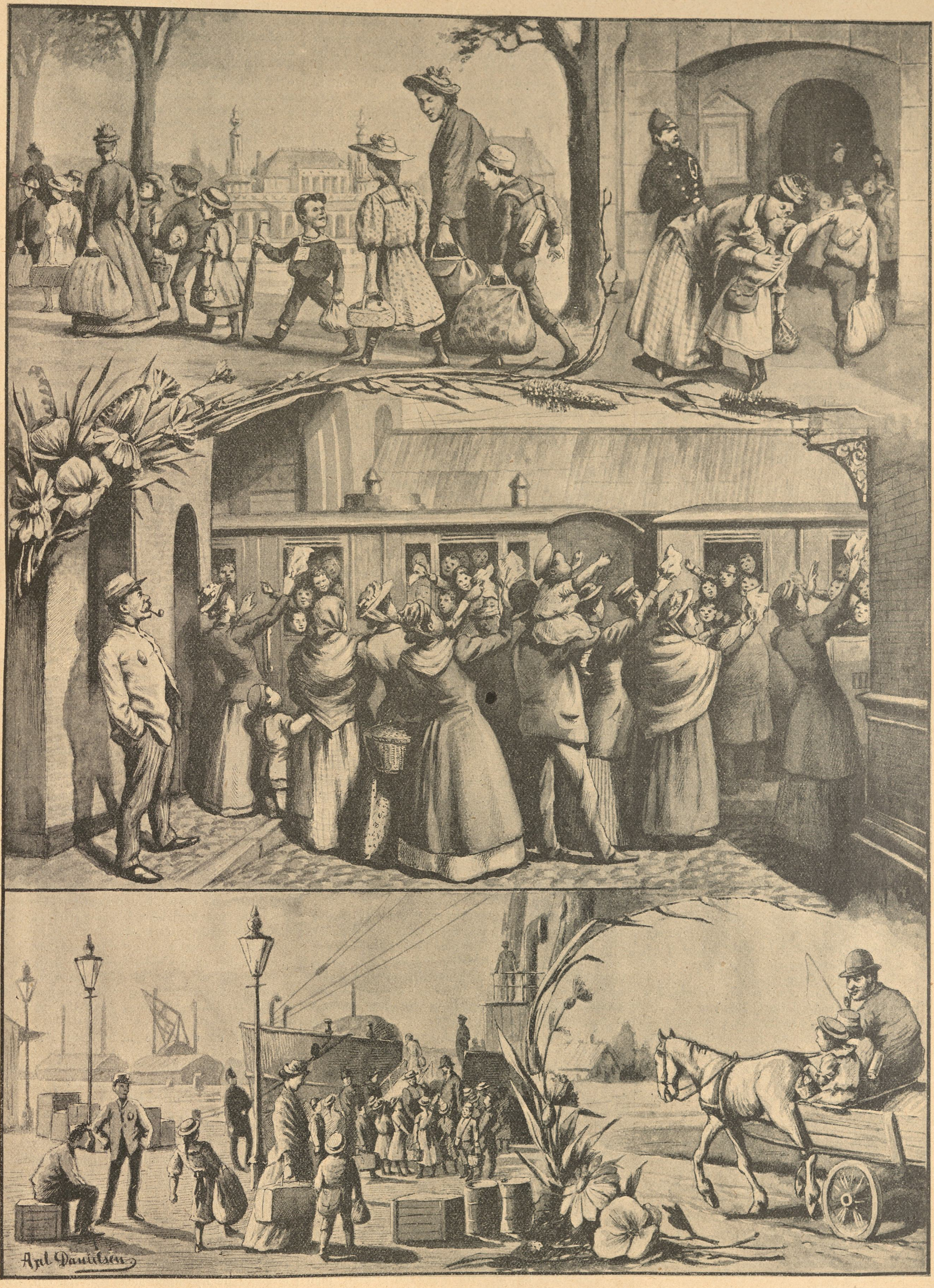

Fra de smaas store Udvandring. Originaltegninger af Axel Danielsen.

FRA SAMFUNDETS KROGE

De smaas store Udvandring.

Den store Udvandring. De smaa rejsendes store Dage!

— — —

Klokken er endnu ikke fem om Morgenen, da adskillige lydhøre Beboere paa Dosseringen og i Nørresøgade vaagner op af deres søde Søvn ved at høre en underlig Summen af Stemmer. Forundret spidser de Ører.

Hvad er der vel paa Færde? spørger de sig selv. Eller skulde Klokken virkelig være saa mange!

De kaster et Blik paa Uhret — og ryster paa Hovedet.

Og saa lytter de.

Op til dem lyder nu tydeligt livlig pludrende Stemmer. Overvejende synes Børn at have Ordet.

Der maa alligevel være noget galt! For der er jo ellers aldrig — ikke paa nogensomhelst Tid af Dagen — et saadant Postyr paa det Strøg. — Er der Opløb?

Og de lydhøre Folk gnikker deres Øjne, som ikke rigtig vil lade sig op. De stikker to bare Ben ud af Sengen, finder Tøflerne med Tæerne og skynder sig saa i dybeste Negligé hen til et af Vinduerne.

Men hvad skal dette her betyde? Det er jo en komplet Folkevandring!

Langs Dosseringen, Dronning Louises Bro, Nørresøgade og Gyldenløvesgade — i denne Firkant mylrer et Hav af levende Væsener, der oppe fra Vinduet tager sig ud som en mørk Ramme om den lysende Sø med dens Svaner. Det er som en mægtig Stime af levende, der pumpes ud af Nørrebrogade for derpaa straks at fordele sig ad Broen og Dosseringen og for til syvende og sidst at mødes igen nede ved den apostoliske Kirke og forsvinde i Retning af Jernbanestationerne.

Jernbanestationerne! Ah — der gaar et Lys op for de forundrede Tilskuere.

Ja, det maa absolut være Feriebørn! Dér slæber de jo pyntede og pudsede af Sted med deres Bagage, hjulpne af Mødrene — snakkende og pludrende af Glæde over den forestaaende Rejse!

Saa er det altsaa Ferie nu. Men for Pokker — gaar der da et Tog saa tidligt?

— — —

Ja, der gør. Det er Feriebørnenes Tog — Ekstra- og Ekspres-Toget for Feriebørn, der skal til Fyn og Jylland. Dette Tog skal foreløbig hver Morgen bidrage sit til at faa »udført« de mere end 10,000 Almueskolebørn, som Statsbanerne har givet Fribilletter — vi taler saa slet ikke om de Tusinder, som Det forenede Dampskibsselskab har givet Billetter; dem sørger jo Dampskibene for at eksportere!

Jo, det er netop en Folkevandring — Ferietidens store Børneudvandring fra den store Bys lumre Arbejderkaserner til Landegnenes friske Luft.

Men hvor skulde man ogsaa kunne tænke sig, at de, hvis Børn ikke hører til disse fattige smaa, der for en Gangs Skyld er saa lykkelige, — at de kan vide Besked med disse Ting?

Ude i Arbejderkvartererne er det derimod Dagens store Begivenhed. I lang Tid har Børnene ikke talt om andet. De har glædet sig saa uendelig til denne Ferierejse, som for dem er Indbegrebet af al jordisk Lykke. Og Forældrene har i de sidste Dage været i Virksomhed fra Morgen til Aften for at udstyre de smaa til denne Rejse.

Medens Børnene den sidste Aften før Afrejsen puttes tidlig i Seng for atter at kunne være tidlig paa Benene den næste Morgen, sidder Moderen oppe til langt ud paa Natten for at sy de sidste Sting paa de smaas Tøj, for at lappe og stoppe. Hele og rene skal Børnene jo sendes af Sted.

Og da hun endelig er færdig, vover hun ikke at gaa til Ro for de Par Timer, der er tilbage, til hun skal have Børnene op og følge dem paa Banegaarden. Hun kunde jo saa let sove over sig, nu da hun er saa træt.

Og saa bliver hun oppe, hvert Øjeblik seende febrilsk paa Uhret.

Og endelig er Klokken saa mange, at hun ikke tør lade de smaa sove længere.

Hun nærmer sig deres Leje. — Aa, det er næsten Synd at vække dem!

Men de kan ikke sove længere, hvis de skal naa at komme med.

Saa berører hun dem ganske læmpeligt —

»Nu maa du op, lille Peter! Nu maa du op, lille Marie!«

Men Børnene drejer energisk, endnu sovende, det lille Hoved fra den ene Side af Puden til den anden som for at ryste den fredsforstyrrende Haand af sig. Og de vil dreje sig om mod Væggen for at sove videre.

Men nu gaar Moderen lidt mere bestemt til Værks. Og da hun siger:

»Du maa op, lille Peter, — og du ogsaa, lille Marie! I skal jo paa Landet!«

— saa sker der pludselig et mægtigt Omslag i de smaa Soveres Stemning. Paa Landet! De Ord virker som et Tryllemiddel.

Og inden ret længe har Moderen faaet dem ud af de lune Fjer . . . De skal jo paa Landet! Hvor er de ikke glade nu, da de har faaet vasket Søvnen af Øjnene!

Og snart blander de sig nede paa Gaden i de smaa Udvandreres Sværm. Moderen slæber af Sted med den gamle Vadsæk, der gemmer Lintøjet og det omhyggeligt eftersete Hverdagstøj, — tænkende efter, om de nu alligevel ikke har glemt noget. Og Peter og Marie hopper af Sted paa hver sin Side af hende — Marie med Kurven, hvori noget af det aller vigtigste beror: Rundtenommerne, der skal strække til paa hele Rejsen.

— — —

Vi er komne lidt sent paa Benene. Klokken er allerede slaaet fem, da vi haster af Sted ned mod Banegaarden. Og de store Stimer af ferierende Skolebørn ses ikke mere.

Bagved os kommer pludselig en i Galop. Vi skotter bag ud og ser en lille Pige paa en halv Snes Aar standse ved en Avissælger i Nærheden af os.

»Er Toget gaaet?« spørger hun selvopgivende og grædefærdig.

»Ja, det gik dér.«

»Ja, men det var vist ikke det . . .!«

Hun havde lagt Mærke til, at det var et lille Tog, bestaaende af bar Godsvogne.

»Ja, saa er det det, der fløjter nu!«

Vi lægger os resolut imellem.

»Det er ikke gaaet endnu, lille Ven,« siger vi. »Skynd dig at løbe. Du kan nok komme med!«

Og som ved et Trylleslag klarer den lilles Ansigt op. Hun smækker sin store Bylt op under Armen, — og Pokker tager ved hende nedad mod Hovedbanegaarden, idet hun næsten slaar Benene helt op i Nakken.

Vi tvivler paa, at hun kan komme med. Men hvorfor betage den unge, der iler mod Maalet, ethvert lille Haab!

Og Haabet beskæmmer ingen. Det viser sig virkelig i dette Tilfælde, at Maalet kunde naas. Da vi noget efter indfinder os paa Perronen, er Toget endnu ikke kørt. Dørene er ganske vist allerede lukkede i; — men i et af Vinduerne opdager vi den for sent opstandne lille Piges nu saa lykkelige Aasyn og en af hendes Hænder, der holder et Lommetørklæde, parat til at tilvifte de tilbageblivende det sidste Farvel.

I alle Kupévinduerne ses Hoved ved Hoved, smaa, glade Hoveder, det ene oven paa det andet, som om Vognene var fyldte med lutter Barnehoveder. Alle vil de jo have Hovedet i Aabningen, og de bageste har da entret Bænkene, hvorfra de strækker sig ud over de forreste. Og paa Perronen danner Mødrenes Skare et forvirret Mylr. De giver de smaa en sidste Formaning med paa Vejen — men Børnene smiler kun over hele Ansigtet.

»Kører vi ikke snart?« udbryder den ene af de smaa efter den anden.

Man kan jo da ogsaa blive utaalmodig i et saadant højtideligt og spændt Øjeblik, selv om man kører aldrig saa gratis!

»Det er fint, hva'?« raaber en Dreng ud til Moderen — »2den Klasses Rygekupé! Og vi standser ikke ved Mellemstationerne!«

Men nu giver Lokomotivet et Fløjt fra sig.

»Se, nu kører vi; — se nu!« raaber en anden, mindre Dreng ivrigt, idet Toget sætter sig i Bevægelse.

— Hurra! Ja, nu glider Toget bort fra Perronen . . .!

Ha' det godt! Og vær nu gode Børn! —

Der viftes og viftes fra begge Sider, indtil man ikke længer kan se hinanden.

Saa forlader den store Skare Mødre langsomt Banegaarden. Og mangen af dem visker en Taare bort af Øjet.

Men de smaa, der nu flyver af Sted over Marker og Enge, forbi Skove og Huse og Gaarde, vover mod det fjerne Vesten, de sluger fra Kupéinduerne alle disse landlige Herligheder med Øjnene og er saa glade, saa glade . . . Og naar de har set sig træt paa alle de omdrejende Landskaber derude — hvad der varer længe — saa tager de Frokosten frem. Og hvor den smager efter saadan en lang og anstrengende Morgen!

Men bare det nu er godt Vejr, naar de skal over Store Belt. For ellers bliver der en Jammer og Elendighed iblandt dem, og de ser sig maaske endda nødsagede til at ofre hele den nys indtagne Frokost, som smagte saa godt, til Neptun, den graadige Havets Gud.

Men selv om saa er: det gaar jo nok over igen, som Konen trøstede sin Mand, da han havde brækket Benet. Og snart vil de, atter jublende glade, naa Bestemmelsesstedet, hvorfra de om en Maaneds Tid vil vende tilbage, trinde og rødkindede og med en Skæppe Kartofler og meget andet godt til Mor, som de alligevel har længtes lidt efter derovre hos Fynboerne og Jyderne, — som de har skænket flere Tanker end al den Mavepine, de fik ved at nyde for rigeligt af den umodne, forbudne Frugt.

Joh. Fred. Madsen.

Sir Geoffrey's Teori.

Af

Maarten Maartens.

FØRSTE KAPITEL.

Teorien.

Sir Geoffrey og Miss Dalton stod sammen ude paa Terrassen. De var flygtede fra Støjen og det stærke Lys inde i Salen. Sir Geoffrey hadede store Selskaber og højrøstet Tale. »De ser saa varm ud, Miss Dalton,« havde han sagt paa sin myndige Maade.

Indenfor var Stemningen paa sit Højdepunkt, man hørte munter Latter, og alle talte i Munden paa hinanden under en Pavse mellem Dansene. Udenfor var Sommernattens Friskhed og blide Ro. Det unge Par standsede henne ved Stenrækværket mellem to pragtfulde Orangetræer oversaaet med Blomster.

»Der gives vist ikke noget mærkværdigere,« sagde Sir Geoffrey, »end de Kvaler, vi gladelig underkaster os.«

»Jeg holder meget af at danse,« svarede Miss Dalton, medens hun pillede ved Roserne paa sit Bryst.

»Saa? Ja, Folk holder jo af saadanne pinagtige Ting — en Ring gennem Næsen f. Eks. i nogle Lande eller Fodtøj, som klemmer. Naa, enhver har vel Lov til at plage sig selv, naar man blot kunde lade det blive derved.«

»Ja, jeg gør ikke Regning paa, at De skal danse med mig, Sir Geoffrey.«

»Jeg har ikke danset i mange Aar,« svarede han alvorlig, »ikke siden — —«, han holdt inde og tilføjede saa, for at give Samtalen en anden Vending: »De skal altsaa ogsaa til Prinsesse Vodkidoff? Saa vil De komme sammen med den russiske Storfyrste.«

»Ja, er det ikke henrivende? Kommer De ikke?«

»Nej, tusind Tak. Der findes ikke noget frygteligere Symbol paa Guds grønne Jord, Miss Dalton, end en russisk Storfyrste.«

Hun lo forlegent uden at forstaa ham. »De siger, han skal være saa smuk,« vovede hun at bemærke.

»Det kan gerne være, at han er smuk, og det kan ogsaa være, at han er god. Men han staar til Ansvar for ti Tusind Dødsfald om Aaret paa Grund af Pinsler. Han staar til Ansvar for en hel Del mere. Han repræsenterer Grusomheden i Kraft af Loven, ganske som De repræsenterer Nydelsen i Kraft af Traditionen. Vi skænker ham vort Bifald, optager hans Billede i vore illustrerede Blade og fortæller de nydeligste smaa Historier om, hvorledes han leger med sine Børn.«

»Nej, nu skal De holde op, Sir Geoffrey. Naturligvis, Rusland er frygteligt — det véd vi alle — men det kan ingen gøre for.«

»Jo, saamænd. Men lad os ikke tale om det. Han repræsenterer kun en Idé: den guddommelige

Pligt at gøre vor Næste Fortræd. Han er den helliggjorte Lov og Orden. Endnu en Gang, vi skænker ham vort Bifald, ligesom vi skænker tysk Kaserneliv vort Bifald. De to Tredjedelé af menneskelig Lidelse tilføjes og taales i Guds Navn.«

»Og lindres,« antydede Minnie Dalton blidt, bøjende sig over sin Fjervifte.

»Ak nej, kære Frøken. Men det kan formodentlig ikke blive anderledes. Hvis det virkelig en Gang gik op for Menneskene, hvilke Genvordigheder Gud har tiltænkt dem, og hvilke de selv laver sig, saa vilde der næsten ikke være nogen Sorg tilbage at bære. Men hvad skulde der saa blive af Modgangens Velsignelser? Tro mig, min kære, unge Frøken, de fleste af vore Ulykker stammer fra en fejlagtig Opfattelse af Lykke eller Pligt — navnlig Pligt. Men vi foretrækker at skrive dem paa Naturens eller »Forsynets« Regning.«

Sir Geoffrey var, hvad Miss Dalton nok vidste, Filosof. Han var en ensom Mand og en lærd Mand med en Mængde ubegribelige Bogstaver bagefter det arvelige »Baronet«. Men han plejede at holde sin Filosofi hos sig selv. Hun spekulerede paa, hvilken Forbindelse der kunde være mellem denne overraskende Diskussion paa Terrassen og den smigrende Opmærksomhed, som Sir Geoffreys yngre Broder Cecil havde vist hende hele Dagen. Hun sukkede. Hun var en god Pige og vilde gerne, at alle skulde være lige saa lykkelige som hun selv.

»Jeg plager Dem naturligvis,« sagde Baronetten i en resigneret Tone, »men det var i den Hensigt, jeg fik Dem herud. Kunde jeg blot faa Dem til at forstaa, hvad jeg føler ved Synet af al denne menneskelige Elendighed, som en lille Smule sund Fornuft kunde forhindre! Gør i ethvert Tilfælde ikke Dem selv ulykkelig — det er saa svært at gøre om igen.«

Det gik pludselig op for hende, at han raadede hende fra at gifte sig med Cecil. Hun følte, at det lignede ganske denne Mand at svøbe det Raad, han ikke godt kunde give hende direkte, ind i en Sky af Teorier.

»De mener, at al Lidelse kun er Daarskab?« sagde hun hurtig for at parere ham af. »Det var de sidste Ord, jeg vilde have ventet at høre fra Deres Mund, Sir Geoffrey!«

»De tænker paa min Hustru,« svarede han rolig. »Hun bliver aldrig nævnet her i Huset. Men hun er en Kendsgerning, og De har i det mindste Ret til at vide lidt om hende. Hun er haabløs syg — Tungsindsvanvid. Hun kommer aldrig ud fra Sindssygeanstalten, skønt hun godt kan leve i halvtredsindstyve Aar. Hun græder hele Dagen igennem. Nu?«

»Ja,« hviskede hun og saa' op i hans smukke, mørke Ansigt, »Gud — —«

»Lad os gaa ind igen,« brød han hende barsk af. »I min Ulykke er jeg i det mindste uden Skyld. Gid De maa kunne sige det samme om tyve Aar, naar De er lige saa gammel som jeg.«

Han førte hende tilbage til Salonen, hvor Dansen imidlertid var begyndt igen.

»Hvor i al Verden har De dog været henne, Miss Dalton?« spurgte Cecil Travessant, som skyndte sig hen til hende. »Vi har alle savnet Dem. Naa, med min Broder« — hans Ansigt mistede for et Øjeblik sit glade Udtryk. »Vil De tage min Arm? De har ikke danset en eneste Gang med mig hele Aftenen, véd De nok.«

Sir Geoffrey vendte tilbage til Terrassen og tændte sig en Cigaret. Natten var ikke særlig mørk, og den var fuld af Blomsterduft og hemmelighedsfulde Lyde. Baronetten indaandede med Velbehag den friske Luft. »Jeg synes, jeg gjorde det saa tydeligt, jeg kunde,« tænkte han, »det var jo umuligt at sige det lige ud. Med Cecil er det en anden Ting — dèr har man kun at tale rent ud af Posen. Jeg sagde til ham i Morges: dersom du frier til Miss Dalton, er det forbi med al Understøttelse fra mig. Det er et Sprog, som Cecil forstaar. Og saa taler Moralisterne om Modgangens Velsignelser og Kærlighedens opdragende Magt. At tænke sig Cecil og Modgangens Velsignelser! Den opdragende Magt ved et Uheld i Spil eller et 'p. p. c.' fra Mademoiselle Zénaide!«

Han støttede sit Hoved mod en af Marmorpillerne. Det var en Drømmers fine Hoved med en tænksom og melankolsk Pande.

»Hvis jeg nu havde sagt til hende, at Lægerne burde dræbe min Hustru,« fortsatte han sin Tankegang, »hvor forfærdet vilde hun da ikke være blevet! Ak, Gud, hvor ofte har jeg ikke tænkt det hele til Ende. Disse unyttige Lidelser hele Verden over, som Menneskene er for dumme til at standse. Knut er en guddommelig Institution, men en hurtigt virkende Gift for en uheldredelig sindssyg, der ikke er sig selv bevidst, at det er Djævelens Gerninger. Naar vil dog Taaberne forstaa i Religionens og den sunde Fornufts Navn, at al Lidelse, der kan forhindres, er Uret, og al Lidelse, som intet Maal har, er Daarskab? Hvad kan den aarelange Graad gavne en sindssyg Kvinde? Og imidlertid piner vi hinanden i vor Stræben efter Retfærdighed og os selv i vor Stræben efter Lykke. Det gælder den russiske Storfyrste, og det gælder Minnie Dalton. Sommetider tror jeg, det er ved at blive en fiks Idé hos mig. Jeg er led, led indtil Vanvid ved Verdens unødvendige Kummer.« Han gik hen til et af de store Vinduer og saa' ind paa de mange Gæster — hans Gæster — der fyldte den prægtige, straalende oplyste Sal. De maatte klare sig uden deres Vært.

»Hans Letsindighed, hans vilde Liv,« tænkte han, medens Vreden steg op i ham, »kunde jeg maaske nok have tilgivet ham. Folk siger jo, at de kan rette sig igen. Men saa er der det andet. Lad ham gifte sig med en eller anden verdsligsindet Kvinde, der véd, hvad hun gør. Jeg kan ikke ofre en uskyldig Pige som Minnie til — det andet.«

ANDET KAPITEL.

En Forklaring.

Imidlertid svingede Minnie Dalton Salen rundt i Armen paa den Mand, som elskede hende, og havde allerede næsten glemt Sir Geoffreys Advarsel. »Den simpleste Maade til at forhindre Sorg er aldrig at give Anledning til den,« tænkte hun. »Det burde jeg have sagt ham. Hvor han valser henrivende!« Miss Dalton tænkte undertiden lidt usammenhængende, som de fleste af os. Hun var ikke saa logisk som Sir Geoffrey.

»Hvad har min Broder saa fortalt Dem?« spurgte Cecil saa tilsidst. Han kunde ikke holde Spørgsmaalet tilbage længere. »Ikke noget godt om mig i ethvert Fald.«

»Hvorfor ikke?« spurgte hun koket. »Deres egen Broder maa dog sikkert kende Dem bedst.«

»Det gør han ogsaa,« svarede Cecil lidt vredt, »den mørke Side; men intet Menneske har alene en mørk Side — ikke en Gang jeg. Jeg véd ganske god Besked med mine Fejl, Geoffrey regner dem op for mig hver evige Dag — skal vi sætte os ned? — og jeg gaar gerne til Bekendelse overfor Dem, Miss Dalton. Jeg holder af Spil og Væddeløb, og — og andre Ting. Jeg har været en Smule — vild. Det vilde De ogsaa have været, hvis — nej, det mener jeg naturligvis ikke. Men en ung Officer i et letsindigt Regiment maa nødvendigvis se en hel Del af Livet.«

»Saa, maa han det? Men lad mig endelig standse Dem i Tide. De befinder Dem i en Vildfarelse — Deres Navn er ikke en Gang blevet nævnet imellem os.«

»Det er netop det, jeg gerne vilde have, De skal gøre,« sagde Cecil hurtig; »jeg vilde gerne have, at De skal standse mig i Tide.«

»Deres Broder har søgt at forklare mig — hvis jeg da har forstaaet ham ret,« vedblev Miss Dalton med Blikket fæstet paa Gulvet, »at næsten al Lidelse er unyttig, og at Mennesket er berettiget til at gøre Ende paa unyttig Lidelse, naarsomhelst han lyster.«

»Ja saa,« sagde Travessant, som nu saa' helt ydmyg ud. »Jeg beder Dem mange Gange om Forladelse. Men jeg véd, at han gerne vil sætte Dem op imod mig. Han er en meget bedre Mand, end jeg er, men derfor er han alligevel uretfærdig imod mig. Med Hensyn til sin lille Dreng, for Eksempel, min Nevø Guy, som De jo kender — han tror — han tror virkelig, forstaar De, at jeg ønsker, den lille Knægt var død.« Den høje Gardeofficers Stemme rystede, og hans Ansigt var mørkerødt.

»Der gør De sikkert Deres Broder lige saa meget Uret, som De tror, han gør Dem,« sagde Miss Dalton meget alvorlig.

»Nej, jeg forsikrer Dem, han tror det. Og det er til Dels min egen Skyld; men han kan aldrig forstaa en Spøg. Ganske vist — det var en idiotisk Spøg, en bestialsk, idiotisk Spøg, hvis De vil undskylde, at jeg bruger saadan et Ord.«

»Jeg har ikke mindste Forestilling om, hvad De hentyder til,« sagde Miss Dalton.

(Fortsættes.)

TIL BILLEDERNE

F. Schnitzler: Paa Blomstertorvet. Det er en Scene fra Blomstertorvet i en sydtysk By. Handelen med Blomster er her meget betydelig, og en saadan Dag, hvor der holdes Torv, vrimler det paa den dertil indrettede Plads med Potteplanter og Blomsterkranse. Købernes Antal plejer at staa i godt Forhold til Blomsternes og Planternes Mængde; men alligevel er Købelysten ikke saa stor, at ikke en eller anden Frue eller Pige — som her paa Billedet — skulde have falde paa at »prutte« med Blomsterkonen.

F. von Nommel: En Mand fra Kamelkorpset. Som en ret mærkelig Institution maa i vore Øjne det engelsk-ægyptiske Kamelkorps tage sig ud. Det er en noget aparte Rytter, vi i Dag præsenterer vore Læsere, eller rettere sagt en mærkelig Hest, han rider. Kamelkorpset gør dog sin store Nytte ved Tjeneste i de omkring Ægypten beliggende Ørkener og er i det hele uundværlig for den engelsk-ægyptiske Hær. Nogen ublandet Fornøjelse skulde man imidlertid ikke tro, det var at være Soldat i dette Korps, idet disse Folk altid, naar de er i Tjeneste, er udsatte for den brændende Sols Straaler — og det vil sige noget i Afrika.

Opgaver.

Gaade.

Et Navn, der nævnes i en gammel Sang,
en Afskedssang, med sær vemodig Tone,
og byttes Stavelserne om, en Ven,
der nødig savnes i den kolde Zone.

Gaadespørgsmaal.

Hvilken Blomst forvandles til en Verdensdel, naar man sætter et Par Bogstaver foran dens Navn?

Regneopgave.

En Godsejer har købt 2 Heste, en til sig selv og en til sin Søn, og desuden købt en Sadel. Hans Søn spurgte ham, hvor meget han havde givet for Hestene, og han svarede: »Lægger jeg Sadelen, der har kostet 100 Kr., paa min Hest, saa er den tre Gange saa meget værd som din, men lægger jeg Sadelen paa din Hest, saa er den halv saa meget værd som min.« Hvor meget kostede Hestene?

Løsning paa Bogstavgaade i Nr. 41.
Polenta: Po, Leo, Polen, Lena, Neapel. Talent.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 41.
4 Kr. 50 Øre.

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 41.
Vandet.

Løsning paa Spøgegaader i Nr. 41.
Hekla-Thekla; Kain-Main; Salt.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 41.
Tallet 2521.

Løsning paa Kapselgaade i Nr. 41.
Golgatha Olga-Gotha.

Indhold.

Billeder: Paa Blomstertorvet. Efter Maleri af F. Schnitzler. — En Mand af Kamelkorpset. Efter Maleri af F. v. Nommel. — Fra de smaas store Udvandring. Originaltegning af Axel Danielsen. — Sportslivets Glæder og Dagen derpaa. Humoreske. — Originaltegning af Axel Danielsen. —

Tekst: Og det var en Vinter — Digt af Ludv. Mylius Erichsen. — Nora. Roman af E. Braddon. (fortsat). — Med Orientbaaden VIII. Af C. — Fra Samfundets Kroge: De smaas store Udvandring. Af Joh. Fred. Madsen. — Sir Geoffrey's Teori. Af Maarten Maartens. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage. (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat). —

Hermed følger et Tillæg.

Sportslivets Glæder og Dagen derpaa.

1.) Paa Fælleden ivrigt de unge Mænd
til Boldspillets Glæder giver sig hen.

2.) Men Dagen derpaa er de mindre raske:
Omkring maa de fleste som værkbrudne traske.

3.) Paa Lyngbysøens det dejlige Vand
han Søndagen lang spiller Fiskermand.

4.) Hverken Aal eller Gedder dog lader sig se;
nu trøster han sig med Kamille-Te.

5.) For Hansen er Hurtigløb Fryd og Gammen.
Han løber de andre sønder og sammen.

6.) Men Dagen derpaa — utroligt at høre —
saa holder han altid mest af at køre.

7.) Med yndefuld Gratie Hr. Kraft maser paa;
den sidste Rekord maa han endelig slaa.

8.) Som Sejrherre han kunde gaa bort.
Men nu sætter Pulsen en lille Rekord.

9.) Dog sligt vil en Sportsmand nok blæse et Stykke!
— thi Sporten er dog til saa manges Lykke.

København — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 43 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 26. Juli. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Hertuginden modtog sin Datter med det sædvanlige glade Smil.

»Jeg haaber, at du ikke har overanstrengt dig ude i Drivhusene, min søde Pige,« sagde hun bekymret.

»Nej, Moder, jeg har slet ikke været i Drivhusene; det er altfor varmt i Dag. Jeg har siddet ude i Krattet og læst, eller forsøgt at læse, men jeg er bleven helt døsig i denne lumre Luft. Det skal være rart at faa en Kop Te. Aa, der har vi den.«

Et Par Tjenere traadte ind med Sølvservicet, Svingkedel, Tepotte, Kopper, samt en smukt pyntet Opsats med Frugt.

Lady Mabel tog den lille Tepotte og begyndte at lave Te, Roderick lod til at finde Ferskenerne uimodstaaelige, medens Lord Mallow, som aldrig fornægtede sig selv, satte sig ved Siden af Hertuginden og sagde hende Komplimenter.

»Her er kommet nogle flere Pakker til dig, Mabel,« sagde Moderen, idet hun gjorde en lille Bevægelse hen imod et lille Bord, hvor nogle nydelige Æsker og Etuier ledte Tanken hen paa Smykker.

»Det er vel sagtens flere Presenter,« sagde den unge Dame blaseret. »Jeg vil da haabe, at det ikke igen er Guldstads. Jeg gaar saa lidt med det, og jeg —«

Hun vilde have sagt: »Og jeg har saa meget,« men standsede taktfuld, da hun følte, at denne Bemærkning vilde smage af Overmod.

Hun vedblev at sysle med Tetøjet, uden at bryde sig det mindste om Pakkerne. Hun var bleven overdænget med Gaver, lige siden hun var kommen ud af Ammestuen. Et Armbaand eller en Broche mere eller mindre kunde ikke gøre hende den mindste Smule gladere. Hun undrede sig snarest over, at Folk bortødslede deres Penge for at give hende Smykker; de maatte jo vide, at hun havde langt kostbarere Juveler, end de vare i Stand til at give hende.

»Vil du ikke se dine Presenter?« spurgte Roderick, der undrede sig over hendes rolige Overlegenhed.

»Det kan vente, indtil vi have drukket Te. Jeg kan omtrent gætte mig til, hvad det er. Hvor mange Skrivebordsgarniturer har jeg faaet, Moder?«

»Jeg tror, at der nu er fjorten,« sagde Hertuginden, idet hun legede med sin Teské.

»Og hvor mange Kobberstik af Raphaels Madonna?«

»Ni.«

»Hvor mange Medailloner, tror du?«

»Der er saa mange, at jeg har opgivet at tælle dem. Der var alene tre med Posten i Morges.«

»Der kan du se, Roderick. Jeg behøver ikke at være saa frygtelig nysgerrig efter at se, hvad disse Pakker indeholde. Jeg er saa overbevist om, at der ligger mindst et Par Medailloner til henne paa det Bord.«

Hun havde modtaget Lord Mallows Gave, en irsk Jagtvogn af nyeste Konstruktion, et elegant og nydeligt Køretøj. Da Roderick ligeledes havde givet sin Brud, hvad hun kunde vente af ham, behøvede hun saaledes ikke at frygte for at saare nogen af de tilstedeværende ved foreløbig at lade Pakkerne ligge.

De bleve dog omsider aabnede, da Hertugen kom ind, ærgerlig og forbitret over, at en Kørehest til sekshundrede Guineer var bleven overfedet saaledes, at det mindste Ildebefindende kunde medføre Dyrets Død. For at bringe Ro i Sindet forlangte han Sherry og Angosturabitter, hvilket blev bragt ham af en Tjener, der syntes at have været udsat for en lignende Fedningskur som Hesten. Heldigvis vilde Hertugen intet Tab lide ved Tjenerens dødelige Bortgang. Hertugen havde ikke givet sekshundrede Guineer for ham.

Lady Mabel gav sig til at lukke sine Pakker op, mest for at adsprede Faderen, og faa ham til at tænke paa andre Ting.

»Gud maa vide, hvem dette er fra?« sagde hun forundret. »Poststemplet er fra Jersey. Kender jeg nogen paa Jersey?«

Roderick blev pludselig rød og skyndte sig at hugge løs paa en ny Fersken.

»Jeg kjender jo ikke et Menneske paa Jersey,« vedblev Lady Mabel mere og mere forbavset. »Det er jo et ganske umuligt Sted. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen af vore Bekendte skulde tage dertil.«

»Jeg synes, du skulde aabne Pakken,« sagde Roderick med en let Skælven i Stemmen.

Hun brød Seglet og rev Papiret af et lille Maroquins Etui.

»Hvilke smukke Ørenringe!« udbrød hun. »Jeg tilgiver virkelig den, der har sendt mig en saadan Gave. Det er ikke noget, man ser hver Dag i Juvelererbutikerne.«

De bestod af en eneste Turkis, af Form som et Spurveæg, kun lidt mindre. Indfatningen var romersk Arbejde, elegant og smagfuldt.

Roderick betragtede de blaa Stene, medens han undertrykte et Suk. Han kendte dem altfor vel. Han havde set dem imod et kastanjebrunt Haar og den mest snehvide Teint, han kendte.

»Der er et Brev med,« sagde Lady Mabel, »nu skal vi se, hvem min ubekendte Ven er.«

Les Tourelles, Jersey, 25. Juli.

»Kære Lady Mabel!

Da jeg nødig vil have, at Deres Bryllupsdag skulde gaa forbi, uden at De fik en Hilsen

En Buket til Bedstemo'er.

og et Tegn paa Venskab fra Deres Mands gamle Veninde, beder jeg Dem en Gang imellem bære disse Ørenringe og være forvisset om, at de kommer fra en, der kun har gode Ønsker for Rodericks Hustru.

Deres hengivne

Nora Tempest.

»Se se,« udbrød Lady Mabel med en Latter, der ikke var fri for at være lidt tvungen, »det er en Gave fra din gamle Legekammerat, den unge Dame, der sad til Hest i en grøn Kjole med Messingknapper og som sagde, at hun vilde kalde dig Roderick. Hun har ikke glemt det, kan du se. Det er meget venligt af hende at sende mig en Brudegave. Jeg havde glemt, at hun er paa Jersey. Jeg husker nu, at jeg har hørt fortælle, at hendes Familie maatte sende hende til Jersey, fordi de ikke kunde have hende hjemme.«

»Det er en skammelig Usandhed,« sagde Roderick skarpt. »Hun blev ikke *sendt* til Jersey. Hun forlod sit Hjem af egen fri Vilje, fordi hun ikke kunde komme ud af det med sin Stedfader.«

»Det er en anden Maade at udtrykke sig paa, men jeg synes i Grunden, at Meningen bliver den samme,« svarede Mabel. »Men det kan jo egentlig være mig ganske ligegyldigt, hvorfor hun tog til Jersey. Det er meget smukt af hende at sende mig dette Brev, og naar hun igen kommer hjem, vil jeg med Fornøjelse sende hende en Indbydelse til et af mine Selskaber.«

Lord Mallow havde ikke deltaget i denne Samtale, thi Hertugen havde faaet fat i ham og gav ham en detailleret Beskrivelse af Kørehestens Symptomer.

Kort efter skiltes man for at klæde sig om til Middagen, som fandt Sted, da Gæsterne vare vendte tilbage fra Ruinerne, yderst opmuntrede og glade over, hvad de havde set og over, at de havde trodset Middagsheden for at udvide deres arkæologiske Kundskaber.

Lady Mabel saa træt og bleg ud hele Aftenen. Roderick var saa aandsfraværende, at den naive Hertug troede, at det var Kørehesten, der laa ham paa Hjerte, og mente at burde berolige ham med Forsikringen om, at det ikke hørte til Umulighederne, at Dyret kunde komme sig.

Senere hen paa Aftenen sad Lady Mabel og Lord Mallow i Konversationsværelset og talte om irsk Politik, medens Roderick og den yngre Del af Selskabet spillede Selskabsspil. Værelset, i hvilket Lady Mabel og hendes Sidemand befandt sig, var dæmpet belyst af en Lampe, som var anbragt bag ved en Blomstergruppe. Deres Samtale førtes halvt hviskende og var af og til afbrudt af lange Pavser, i hvilke de tankefuldt betragtede Stjernerne, som blinkede ind til dem gennem den aabne Dør. Aldrig havde det irske Spørgsmaal været interessantere end den Aften.

Lady Mabel gik ikke ind til de andre denne Aften. Der førte en Dør fra Konversationsværelset ud i Forhallen, og medens Roderick og det unge Selskab lo og morede sig inde i Dagligstuen, gik Lady Mabel ud i Forhallen, fulgt af Lord Mallow. Han tog hendes Lys fra Bordet og spurgte, om han maatte tænde det, men tøvede derpaa et Øjeblik, før han rakte hende det og betragtede hende alvorligt nogle Sekunder, da hun stod ved Foden af Trappen med sørgmodigt Ansigt og nedslagne Øjne, som om Mønsteret i Gulvtæppet interesserede hende overordentligt.

»Er det — er det uigenkaldeligt for silde?« spurgte han.

»De maa vide og føle, at det er for silde.«

»Men det kunde have været anderledes?«

»Ja,« mumlede hun med et svagt Suk, »det kunde have været anderledes.«

Han rakte hende Lysestagen, hvorefter hun langsomt gik op ad Trappen uden at sige ham god Nat. Han blev staaende som fasttryllet til Pletten og fulgte hendes yndefulde Skikkelse med Øjnene, saa længe han kunde se den.

»Det kunde have været anderledes,« gentog han ved sig selv, idet han tændte sit eget Lys og gik op ad Trappen. Han var ikke oplagt til at spille Billard, røge Cigarer eller indlade sig paa Samtale den Aften. Endnu mindre havde han Lyst til at se Roderick Vawdry og tale med ham, som om intet var hændet.

Ottende Kapitel.

Der var gaaet et Aar siden den Dag, Nora rejste til Jersey. Hun havde ført et ensformigt og isoleret Liv, men hun klagede ikke. Hun fandt sig til rette, saa godt hun kunde og underkastede sig det glædeløse Liv, indtil den Dag vilde oprinde, da hun blev myndig og uafhængig og kunde gøre, hvad hun vilde, og drage, hvorhen hun vilde.

Hendes Moder havde jævnlig underrettet hende om alt, hvad der hændte i Hampshire, og hun lod heller ikke sin Datter være i Uvidenhed om, hvad der passerede i det adelige Hus i Kensington.

Derfor vidste Nora ogsaa, at Roderick og Mabels Bryllup skulde finde Sted den første August. Var det ikke bedst, at det var, som det var? Det var godt, at hun var langt borte, skjult for Verden, naar Bryllupsklokkerne ringede for hendes Ven, hen over de mørke Graner og Bøge.

Det viste sig at være rigtigt, at hun bragte hint Offer, og hun fortrød det ikke. Hendes Ven havde hurtig glemt sit vanvittige Elskovsanfald sidste Sommer og vilde nu gøre sin Pligt. Der havde ikke været nogen Uenighed eller Sky imellem de Forlovede; havde der været det, vilde Mrs. Winstanley have vidst det. Hun talte kun om lutter Solskin og Harmoni imellem dem.

»Lady Mabel ser nydeligere ud end nogensinde« — skrev hun i den sidste Uge af Juli —; »du véd, jeg beundrer saa meget den æteriske Ynde, der altid er over hende. Hun maaler næppe atten Tommer om Livet. Jeg véd ikke, hos hvem hun faar sine Kjoler, men de klæder hende udmærket, skønt de ikke kunne sammenlignes med Theodores. Imidlertid maa du huske, at jeg altid har suppleret Theodores Ideer med mine egne.

Jeg har hørt, at Udstyret skal være aldeles vidunderligt. Linnedet skal være i en ganske ny Stil; der er anskaffet nye Væve i Fabriken i den Anledning, og man siger, at de skulle ødelægges igen, for at ingen skal kunne faa Mage dertil. Dette er dog muligvis Overdrivelse.

Alle Kniplingerne ere forfærdigede i Buckinghampshire efter de henrivende gamle Mønstre. Der er en elegant Simpelhed over det hele, siger Mrs. Scobel. Et af Rejsekostumerne (de skulle til Norge, véd du) er af violet Stof med broderet Besætning, i højeste Grad fordringsløst, men af et Snit, der forhøjer Virkningen.

Vi have for længe siden faaet Indbydelse til Brylluppet. Conrad tager med, men jeg har sagt Nej paa Grund af mit daarlige Helbred. Og det er ingen tom Undskyldning, min kære Pige. Det er gaaet ned ad Bakke med mig, lige siden du tog hjemme fra. Jeg har jo altid været skrøbelig, som du véd, selv i din kære Faders Tid, men nu kan den mindste Overanstrengelse faa mig til at ryste. Jeg behersker mig imidlertid for Conrads Skyld. Han er saa ængstelig for mig og saa ulykkelig, naar han ser mig lide, at jeg gør, hvad jeg kan for at skaane ham.

Din gamle Ven, Mr. Vawdry, ser rask og tilfreds ud, men jeg ser ham rigtignok kun sjældent. Det var rigtigt og klogt af dig, min kære Pige, at du forlod Hjemmet. Hvor vilde det ikke have været frygteligt for dig, om Lady Mabels Forlovelse var gaaet i Stykker paa Grund af et intetsigende Kurmageri mellem dig og Roderick. Det kunde have sat en Plet paa dit Navn for hele Livet; men unge Piger tænke som oftest ikke saa dybt.

Roderick indfører mange Forbedringer og Forandringer paa Briarwood. Han vil vel se, om han kan faa et smukt Hus ud af det — jeg tror ikke, det vil lykkes ham. Hvad han saa end foretager sig med det Hus, vil det dog beholde sit højst ordinære Præg. Drivhusene i Ashbourne skulle tages ned og flyttes til Briarwood. Samlingen af Orchideer er stadig bleven forøget og er nu en af de smukkeste i England. Jeg synes nu, det er en ligefrem latterlig Passion.

Conrad synes, at jeg er ekstravagant, naar jeg giver 60 Guineer for en Kjole; hvad mon han vilde sige, hvis jeg gav lige saa meget for en eneste Plante? Lord Mallow bliver paa Ashbourne Brylluppet over. Han er Dagens Løve, siden han har gjort den Lykke i Underhuset. Han var hos mig forleden og drak Te. Han er en prægtig Mand. Kære Nora, det var sørgeligt, at du ikke kunde lide ham. Det vilde have været et glimrende Parti for dig og vilde have gjort mig saa lykkelig og stolt.«

Nora lukkede Brevet med et Suk. Hun blev ikke videre urolig ved Moderens Klager over det daarlige Helbred; hun havde aldrig hørt andet, saa længe hun kunde huske tilbage. Hun tænkte paa at det altid havde været Moderen en Tilfredsstillelse at klage over indbildte Sygdomme; hun havde altid klaget i denne Henseende; men ingen Læge havde dog nogensinde kunnet udfinde, hvad det egentlig var, hun fejlede. Imidlertid besluttede hun at skrive til Mrs. Scobel og spørge hende, om Moderen virkelig ikke var saa rask som for et Aar siden.

Hendes Tanker vandrede derpaa videre, til Roderick og de Forandringer, der foretoges paa Briarwood. Han indrettede et hyggeligt Hjem til sin Hustru, de vilde føle sig meget lykkelige der, og han vilde omsider glemme, at han en Gang havde kendt en lille Pige, som hed Nora Tempest.

»Men han holdt af mig sidste Sommer,« tænkte Nora, som halvt sad, halvt laa paa en Græsbænk, med Hænderne slaaede sammen over sit Hoved, og den Bog, hvori hun nylig havde læst, liggende aabent foran sig. »Ja, han elskede mig den Gang, og vilde have ofret Ære og Velfærd for min Skyld, hvis jeg vilde have tilladt ham det. Kan han have glemt disse Dage mere end jeg? Han syntes at være mere forelsket end jeg, og Aaret efter gifter han sig med en anden. Mændene have lettere ved at glemme end Kvinderne, lader det til. Jeg tror ikke, at han elsker Lady Mabel højere nu end i Fjor, da han bad mig blive hans Hustru. Men han er bleven klogere; han har indset, at han bør holde sig paa den rette Side, blive Ejer af Briarwood og Ashbourne og blive en af Grevskabets første Mænd. Dette er Vejen til Hæder og Ære.«

En sælsom Rastløshed havde bemægtiget sig Nora i disse sidste Dage af Juli Maaned. Hun kunde ikke finde Ro ved noget som helst, hun kunde ikke læse eller beskæftige sig paa nogen Maade. De lange Ture omkring paa Øen, Besøget i de vilde Afgrunde, der vendte ud imod fredelige Havbugter, de stejle, golde Klipper, hvor man aldrig stødte paa andre levende Væsner end nogle Faar og Geder, alle disse Udflugter, som plejede at være hendes Hovedbeskæftigelse og eneste Fornøjelse, havde pludselig mistet deres Tillokkelse for hende. Hun drev omkring i Haven, ud i Frugthaven eller ud paa den nærliggende Eng, hvor Miss Shipwiths eneste Ko, den sidste Levning af en Herregaards fulde Besætning, førte en værdig og ensom Tilværelse. Dagene gik saa utroligt langsomt, og de vare saa lange, saa lange, og dog var der Feber i Noras Blod, saa Dagene inden den første August syntes at ile af Sted i aandeløs, jagende Fart.

»I Overmorgen er det hans Bryllupsdag,« tænkte hun den 30te Juli om Morgenen. »Ved denne Tid i Overmorgen vil man sætte Myrtekransen paa Brudens Hoved, og Kirken vil være pyntet med Blomster, og der vil være Spænding og Forventning fra den ene Ende af Godset til den anden. Det er ikke hver Dag, en Hertugs Datter bliver gift. Og der vil ikke finde et Jordskælv Sted eller noget andet, som kan forhindre Brylluppet i at finde Sted. Nej, alt vil gaa sin jævne, rolige Gang. Hvis der var hændet noget usædvanligt, vilde Moder have fortalt mig det i sine Breve.«

Miss Shipwith var en meget behagelig Husfælle for den unge Pige i Tider som disse, da hemmelige Sorger tyngede paa hendes Sind. Hun var saa fuldstændig optaget af sit store Værk, at hun var fuldkommen blind for, hvad der foregik lige for Næsen af hende. Den gamle Dame bemærkede end ikke Noras indfaldne Kinder og matte Blik, skønt de sad lige overfor hinanden hver Dag ved det tarvelige Middagsbord.

Hun havde givet Nora uindskrænket Frihed og havde været for ligegyldig til at vise sig uvenlig imod hende. Da hun havde forsøgt alle Midler til at bringe den unge Pige til at interessere sig for Swedenborg, Luther, Kalvin, Muhamed, Brahma eller Confucius, og havde haft afgjort Uheld med sig, havde hun opgivet ethvert Haab om at tilvejebringe et aandeligt Fællesskab imellem dem og havde overladt Nora til sig selv.

»Stakkels Barn,« tænkte hun, »hun er ikke uelskværdig, men hun er aandløs og fuldstændig blottet for Interesser. Hvilken Nytte og Glæde kunde hun ikke have haft af Omgangen med mig, hvis hun havde været af en mere modtagelig Natur. Som det nu er, vil hun vandre Livet igennem i beklagelig Uvidenhed om alt det, der er det vigtigste for et Menneske at være paa det rene med. Hun har ikke mere Forstand end Baba.«

Baba var den persiske Kat, Miss Shipwiths tavse Selskab under hendes Studeringer.

(Fortsættes.)

Sir Geoffrey's Teori.

Af

Maarten Maartens.

(Fortsat).

»Aa, jeg skal nok skrifte for Dem, skønt det er ikke noget behageligt Skriftemaal. Hvis De da bryder Dem om at høre det? Men der er Forfriskningerne. Hvad maa jeg give Dem? Vil De have lidt Is?«

»Alt interesserer mig, hvad der angaar Dem og Sir Geoffrey,« svarede den unge Dame diplomatisk; »men hvis det er Dem pinligt at fortælle det, maa De endelig lade være.«

»Det kom saaledes. Vi var ude paa Terrassen forleden Aften, et Selskab af Herrer, og min Fætter Dick Landhurst gav sig til at holde Guy ud over Rækværket og lod, som om han var ved at tabe ham. Jeg har aldrig set Geoffrey fare saadan op, som da han rev Barnet fra ham. »Hvor det var fjollet af Dick!« sagde han til mig. »Sæt han havde tabt ham!« Naa, Guy var nu sikker nok, og Geoffrey havde holdt Hus med mig hele Morgenstunden, fordi jeg ikke duede til noget. »Saa havde Travassant Towers maaske endelig en Gang faaet en Døgenigt til Baronet,« svarede jeg, Idiot, som jeg var. Jeg kunde have bidt min Tunge af i næste Øjeblik, men det gør ikke Sagen bedre. Og han har aldrig tilgivet mig.«

»Jeg er saa bedrøvet over, at De sagde det!« udbrød Miss Dalton og saa' urolig op paa ham.

»Men det er drøjt,« fortsatte Cecil ivrig, »det er drøjt, at han virkelig kan tro, at jeg mente det, eller over Hovedet nogetsomhelst! Guy kan bedre med mig end med sin egen Fader, og det kan Geoffrey ikke taale. Han forguder Barnet, ligesom han forgudede dets Moder — han forguder hende den Dag i Dag. Men han er altfor systematisk. Guy og jeg forstaar os ikke paa Systemer. Vi er ikke saa gamle som Geoffrey, skal jeg sige Dem.«

»Heller ikke saa kloge,« sagde Miss Dalton.

»Heller ikke saa kloge. Jeg erkender det beredvilligt, eller saa gode.«

»Eller saa gode,« gentog Miss Dalton.

»Aa, jeg indrømmer det altsammen! De ser, hvor ydmyg jeg er!«

»Ja, altfor ydmyg til at være oprigtig.«

»Nej, jeg forsikrer Dem. Ingen af os er nu saa særdeles udmærkede. Og en af os i det mindste føler ofte, at han gerne vilde være bedre. Men vi har ikke haft nogen til at vise os Vej.«

»Stakkels lille Guy,« sagde den unge Dame. »Han er saa ensom.«

»Aa, jeg kender godt til den Ensomhed. Da jeg var Barn, havde jeg ingen andre end Fader og Geoffrey. Og Geoffrey er sytten Aar ældre end jeg.«

Pavse.

»Jeg har ofte tænkt paa i den sidste Tid, Miss Dalton, at en god Kvindes Indflydelse kunde have forandret — kan endnu forandre — hele mit Liv.«

Endnu længere Pavse og ivrigt Studium af Maleriet paa Viften.

Han bøjede sig forover og støttede let sin Arm til Sofaens Ryg.

»Men, hvorledes,« sagde han sagte, »kan jeg spørge en Kvinde, om hun vil dele en fattig Stympers Tilværelse?«

»En Stymper i Garden,« sagde hun endnu sagtere.

Maaske han i sin Ivrighed overhørte Ordene.

»Men der er en anden Ting,« skyndte han sig at tilføje, »jeg kunde maaske bede saadan en god Kvinde — en elskværdig Kvinde — naar jeg finder hende, hvis jeg finder hende — jeg kunde maaske bede hende give mig et Maal at leve for og arbejde hen til. Jeg kunde maaske spørge en, som — muligvis — tror De ikke det, Miss Dalton?«

Hun tog sine Øjne fra Viften og fæstede dem for et kort Sekund paa hans Ansigt.

»Det kan De maaske — en Gang.«

Han gentog forundret hendes sidste Ord. »Hvad mener De?« spurgte han ængstelig.

»Jeg mener, at jeg er enig med Sir Geoffreys Teori, som han var saa venlig at forklare mig i Aften. En haabløs Forlovelse, en haabløs Lidelse. Og haabløs Lidelse er tilmed, efter hvad han siger, unyttig Lidelse. Lad der dog i al Lidelse være i det mindste Begyndelsen af et Haab.« Hendes Stemme skælvede, da hun sagde de sidste Ord, og hun tog atter fat paa den kedsommelige Vifte.

»Aa, min Broder!« udbrød han med et usigeligt bittert Udtryk om sin Mund. Han tog Armen bort. »Havde jeg vidst, at De var en Elev af hans — —«

Han tvang hende til at tale rent ud.

»Jeg er ingen Elev af Sir Geoffrey,« sagde hun hurtig, »dertil er jeg ikke intelligent nok. Men min egen Filosofi har lært mig, at det er let nok at sige: »saa kunde jeg maaske, saa vilde jeg maaske.« Det siger mange Mennesker, som aldrig siger: »jeg vil!« Naar det første Skridt er gjort, saa Mr. Travessant, vil De skaffe mig et Glas Limonade?«

Han bragte hende, hvad hun bad om, og tog det tomme Glas tilbage igen uden at sige et Ord.

»Se en Gang paa Travessant derovre,« sagde en Herre til en anden i en Krog bagved Fortepianoet. »Hvor han gør sig interessant overfor den lille, kønne Minnie Dalton. Han er dog uforbederlig.«

»Stakkels Møl! Hvis han er saa begærlig efter at svide sig lidt mere, skulde han hellere henvende sig til en Veninde af Mademoiselle Zénaide.«

»Naa, naa, nu er De alligevel for slem imod ham. Han er paa ingen Maade nogen daarlig Fyr, kun altfor forfærdelig — hvad er det, man kalder det? — modtagelig for Indtryk. Saa, der gaar han igen med en meget fortvivlet Mine. Man skulde næsten tro, at han mente det denne Gang.«

»Det vil jeg ikke haabe,« erklærede den anden Herre energisk, »for Pigebarnets Skyld. Hundreder af Mænd som Travessant kommer paa ret Køl igen ganske vist — men saa er det det andet.«

»Ja, naturligvis,« indrømmede hans Ven, »naar det kommer an paa det, saa kan en ung Pige jo nok faa en noget stadigere Mand. Jeg har nu holdt Øje med ham, siden han gik hen til Buffeten. Han har drukket to Whisky og Sodavand i ét Træk, og — ja, for Pokker! jeg vil haabe, han rørte Sodavandet.«

»Netop. Det er det, jeg mente. Forresten er Sir Geoffreys Whisky første Klasses — skal vi gaa over og faa os noget?«

»Jeg vilde ønske,« tænkte Minnie Dalton, medens hun sad alene henne i Sofaen, »jeg vilde ønske, at Sir Geoffrey havde givet mig en Recept for unyttig Smerte.«

Lille Guy Travessant sad oprejst i sin Seng og lyttede til de fjerne Toner af Dansemusiken, som fik hele hans lille Legeme til at dirre af Uro. Guy var fire Aar gammel og struttede af Sundhed og Gavtyvestreger — »en prægtig Hvalp,« sagde Onkel Ceck, fuld af den dejlige Uartighed, som gode Børn — og Hvalpe — aldrig lader det mangle paa. Guy og Onkel Ceck forstod hinanden til Bunds. Guy og Papa holdt forfærdelig meget af hinanden. Da Papa blev jaget ud af sit eget, skønne Paradis, havde han gjort sig til Skytsengel for Guys. Men ligesom Miltons Skytsengel var han ikke saa lidt forfalden til belærende Foredrag, der blev modtagne med dyb Respekt. Onkel Ceck havde foræret Guy en Pony.

Musik og Dans hørte ikke med til den daglige Orden paa Travessant Towers. Det halve Hus stod ellers aflaaset hele Aaret igennem, og dets Ejer levede ene i sit stille Studereværelse, fra hvis Vindue han kunde se ud i Haven, hvor hans Arving slog sine Volter paa Græsplænen. Baronetten var blevet en ligegyldig Ting for sig selv — det sikreste Tegn paa en alt opslugende Sorg — hans Hjerte var et Mavsoleum, hvor den levende døde ingen Hvile kunde finde. Alt hans Haab, hele hans Liv var nu koncentreret i Barnet. Og han gyste ved at høre de Udbrud af Henrykkelse, hvormed den lille, ensomme, forkælede Skabning fandt for godt at fejre Onkel Cecks sjældne Besøg.

Naar der var Musik og Munterhed paa Gaarden i Dag, saa var det ikke Sir Geoffreys Skyld. Et ekstraordinært Væddeløbsstævne i Nærheden af den søvnige, lille Købstad — et nyt Forsøg, som protegeredes af den omkringboende Adel — havde bragt en Hær af Gæster til Huse, som Herren paa Travessant Towers ikke kunde undgaa at vise sig elskværdig imod. Dansen efter Middag var sat i Gang af den muntre Gardeofficer paa Forslag af en eller anden. Den forekom Baronetten i høj Grad stødende.

Men Cecil Travessant var i en af sine mest ubændige Stemninger. Han havde samme Morgen haft en uhyggelig Scene med sin Broder. »Jeg forbyder dig at fri til hende,« havde Sir Geoffrey sagt, han, som saa sjældent befalede eller forbød. »Den unge Pige er for god til at blive gift med en Mand, der drikker sig fuld, selv om det kun er en Gang imellem.« Senere havde den krænkede Elsker tabt mange Penge ved Væddeløbene. Han havde drukket en hel Del Champagne baade ved Frokosten og til Middag, og havde hele Dagen været afvekslende lunefuld og støjende og — enten han var det ene eller det andet — højst elendig til Mode. Han vilde glemme sin Broders stygge Ord. »Tage mit Tilskud fra mig, det maa jeg sige!« Selv Cecil vilde ikke nægte, at Sir Geoffrey plejede at være meget flot.

»Yndig Musik,« sagde unge Guy til sig selv, medens han hævede sit hørgule Hoved op ad et Virvar af Lagener og Puder og anbragte sig i en siddende Stilling. Han levede Triumferne fra et Par Timer siden om igen. Hvorledes han var gaaet rundt om Bordet i sin crêmefarvede Fløjlsbluse med det blaa Skærf, og hvorledes de allesammen havde raabt paa ham og givet ham Sukkergodt, som han ikke maatte faa Lov til at spise for Barnepigen! Han sværmede for fine Klæder, naar han ikke netop legede, og det hele var forekommet ham i høj Grad fornøjeligt og smigrende. Han følte, at det vilde være morsomt at se alle de pæne Damer og Herrer en Gang endnu.

Musiken lød mere og mere bedaarende, og Guys lille, tykke Krop svingede frem og tilbage. Nu hoppede de naturligvis omkring dernede allesammen, og Onkel Ceck var saa morsom og fik dem til at le. Barnepigen var gaaet ned for at spise og faa en Passiar med Mrs. Partlett. Det lignede slet ikke den sædvanlige stille, mørke Nat. Det var virkelig, ligesom om Dagslyset begyndte at kigge ind gennem Persiennerne. Uh, hvor var han dog varm!

Og saa entrede han ud over Sengekanten og ned paa Tæppet, skyndte sig afsted paa sine smaa, bare Ben og pilede ned ad de maanebelyste Trapper.

Selskabet i Salonen begyndte at tale om at bryde op. Det var blevet foreslaaet, at man skulde have en Galop til Slut, og man var i Færd med at engagere. Luften var hed og tung, og Folk saa trætte ud. Sir Geoffreys tungsindige Øjne fulgte bestandig Cecil, hvis høje Latterudbrud fortalte al Verden, hvor mageløst han morede sig. Miss Ropely havde lige undslaaet sig for at danse med Mr. Travessant. Han følte sig krænket — vilde vise Minnie, at han ikke tog sig det nær — og gik i sin Krænkelse hen til Buffeten. Musiken spillede op.

»Det er hans fjerde,« mumlede Baronetten. Saa gik Døren op, og Master Guy spadserede ind. Den unge Herre standsede et Øjeblik og blinkede med Øjnene. Den hvide Natdragt naaede ned til de bare Fødder, og hans gule Krøller stod i et Brus om hans Hoved.

»Giddie!« udbrød Onkel Ceck, der stod i Nærheden af Døren, forbavset og forskrækket. Saa satte han langsomt Glasset ned igen.

Mange af Gæsterne lagde slet ikke Mærke til den besynderlige Fremtoning. Nogle vendte Ryggen til, og de fleste var udelukkende optagne af sig selv eller den, de dansede med.

»Dejlig Musik!« sagde Guy, hvis Mod steg ved Synet af Onkel Ceck i hans umiddelbare Nærhed. »Jeg vilde saa gerne springe omkring ligesom de andre Folk, Onkel Ceck.«

Baronetten, som havde staaet stiv af Forbavselse, kom nu henimod dem. »Det skal du ogsaa!« raabte Onkel Cecil. »Men vi maa skynde os. Du skal være min Dame, Guy. Hurtig!« Han greb Drengen i sine Arme og, idet han holdt ham saa højt i Vejret, at han hang i Luften ligesom en Engel paa et Julekort, gav han sig til at hvirvle rundt i vild Fart i Takt med den hurtigste af alle Danse. Giddie hvinede af Henrykkelse.

»Cecil!« raabte Baronetten bydende.

Men Onkel og Nevø, der bevægede sig udenfor de dansendes yderste Ring, svingede rask henimod det fjerneste Hjørne, bort fra de aabne Vinduer, bort fra Sir Geoffrey, som puffede sig frem, bort fra al sund Omtanke og Ræsonnement overovedet.

Og saa hændte det frygtelige, som alle i Salen syntes at have været Vidne til i Rædsel, og som de, der saa' det, aldrig senere glemte.

Cecil Travessant snublede pludselig, idet han drejede for hurtigt om et Hjørne, gled, faldt om paa Siden, og, stadig holdende sin Byrde højt i Vejret, tumlede han hen over en Etagère ved Siden af Kaminen. Og Barnet, som han holdt krampagtig fast paa, kastede sig i sin Forskrækkelse bagover og slog Hovedet med hele Faldets Kraft mod

Fra Handelsforeningens Fest i Kongens Have. Originaltegninger af Juul-Møller.

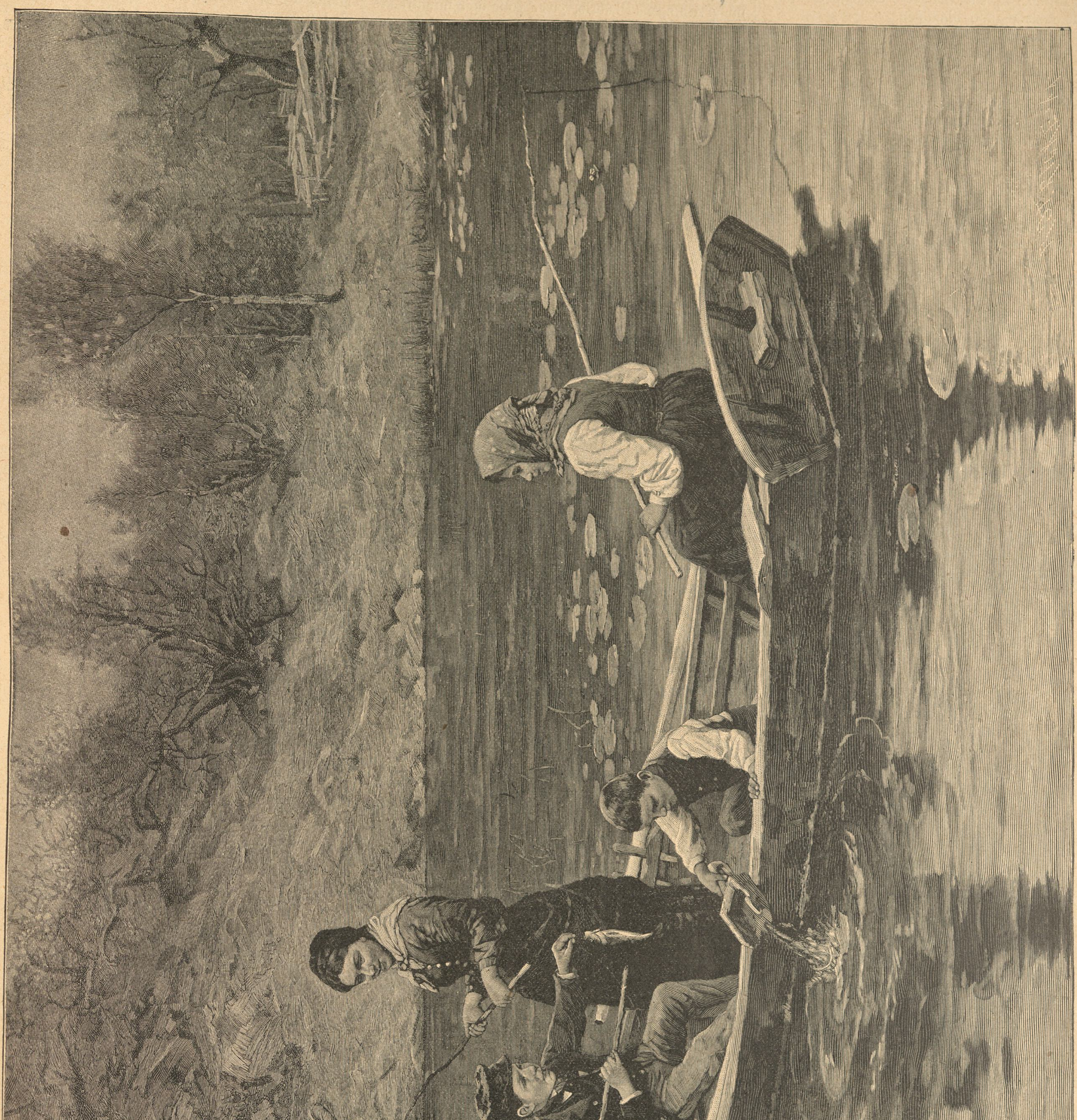

Søndagsfiskere i Norge. Efter Maleri af Joh. Ekenæs.

en massiv Sølvlampet, der var anbragt paa Spejlet.

Der var ikke en Sjæl, som ikke hørte det frygtelige Bumb. Lysene vaklede i Stagen, og Glasprismerne raslede mod hinanden.

Saa standsede Musiken midt i en Tone, og fra alle Kanter af Værelset kom Folk farende til med forfærdede Ansigter. Sir Geoffrey skubbede dem alle til Side. Cecil var paa Benene i et Nu, stadig holdende Drengen i sine Arme. De lagde den bevidstløse Skikkelse paa den nærmeste Sofa — det var den samme mørkerøde Divan, paa hvilken Minnie Dalton havde saaret sin Bejler for en halv Time siden.

Barnets Hoved blev undersøgt. Der var intet ydre Spor af Vold, ikke en Draabe Blod, ikke en Gang en Rift, kun fuldkommen Bevidstløshed.

Sir Geoffrey rejste sig op og saa' med et hurtigt, ligegyldigt Blik paa den deltagende Gruppe, der spærrede ham inde. Saa faldt hans Øjne paa hans Broder.

»Morder!« sagde han højt.

Han gjorde Tegn til de omstaaende, at de skulde lade ham komme forbi, og han bar sin Søn bort.

(Fortsættes.)

Nääs Sløjdseminarium.

De fleste rejsende, der har taget med Jernbanen fra Gøteborg nordpaa, vil sikkert have lagt Mærke til den lille By Floda, som ligger i en herlig Dal ved Bredden af en Aa, hvorigennem Søen Säfvelången har sit Afløb. Omtrent $^1/_4$ (svensk) Mil vesterpaa fra Floda Station ligger et af Sverrigs smukkeste Herresæder,

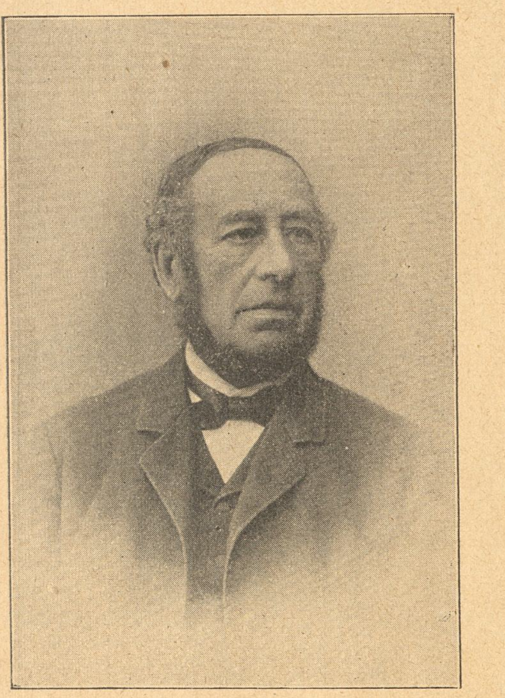

August Abrahamson.

den majestætiske, slotslignende Herregaard Nääs, der siden 1868 har tilhørt Kommandør, Grosserer August Abrahamson, Stifteren af den verdensberømte Sløjdlæreanstalt.

Denne, der lige fra Begyndelsen har haft og endnu har den for sin Livsgerning varmt interesserede Direktør Otto Salomon til Forstander, er en Undervisningsanstalt, som endnu er enestaaende i sin Slags.

Sin Oprindelse fik Anstalten ved, at d'Hrr. Abrahamson og Salomon i Januar 1872 begyndte at samle Bygdens Børn for at øve disse i forskellig Slags Haandgerning. Lidt efter lidt udvidedes Virksomheden, og i 1875 indrettedes de første særlige Kursus for Sløjdlærere. Disse Kursus blev Grundlaget for den verdensberømte Læreanstalt, der nu er Samlingssted for Inspektører, Forstandere, Lærere og Lærerinder ved højere og lavere Skoler fra vidt forskellige Lande, der alle med stor Iherdighed deltager i det interessante Arbejde.

Undervisningen er afvekslende praktisk og teoretisk. I to, tre Foredrag om Sagen udvikler Forstanderen de pædagogiske Principer, som bør ligge til Grund for Undervisningen, meddeler Sløjdundervisningens Historie, giver gode og opmuntrende Raad til Kursusdeltagerne angaaende Opfattelsen af deres Kald i det store hele og indleder Diskussioner om Modelserien, om Værktøjet m. m. Her har enhver Ret til at kritisere og gøre Indvendinger.

De paa Læreanstaltens Omraade opførte fem store Bygninger, af hvilke den ene, Björkenääs, er Forstanderens Bolig, indeholder Forelæsningssal, Modelsal, tre Sløjdsale med ialt 91 Arbejdspladser, 3 Spisesale, 1 Selskabslokale samt et Antal større og mindre Soveværelser. Det hele er smukt og pynteligt ordnet og bærer et hjemligt, hyggeligt Præg.

Til Trods for Anstaltens idelige Udvidelse ser den sig langt fra i Stand til at modtage de mange Hundrede Ansøgere, der aarlig melder sig fra næsten alle Jordens Nationer. I de forløbne tyve Aar har et Antal af 2427 Personer gennemgaaet Kursus ved Læreanstalten og er der bleven bekendte med det saakaldte Nääs-System, der nu er kendt og optaget rundt om i Verden. Disse 2427 Personer fordeler sig saaledes paa de forskellige Lande:

Fra Sverrig 1802, Norge 48, Abessinien 1, Argentina 1, Belgien 3, Brasilien 1, Bulgarien 5, Kanada 1, Kapstaden 1, Chili 1, Danmark 34, England 252, Finland 57, Frankrig 3, Holland 34, Irland 2, Island 1, Italien 16, Japan 2, Ostindien 3, Rusland 24, Schweiz 2, Skotland 41, Spanien 1, Tyskland 14, De forenede Stater i Nordamerika 37, Ungarn 16, Uruguay 2, Østrig 22.

Systemet er bygget paa følgende ti Punkter: Sløjdarten skal 1. være af en saadan Beskaffenhed, at den vinder Barnets Interesse, skal 2. afgive anvendelige Arbejdsprodukter, skal 3. bibringe almindelig alsidig Haandfærdighed, 4. befordre Sans for Orden og Nøjagtighed, 5. tillade Renlighed og Sirlighed, 6. svare til de arbejdendes Evne og legemlige Styrke, 7. være til en vis Grad æstetisk uddannende, 8. styrke og udvikle Legemet, 9. danne en Modvægt mod Stillesidden og skal 10. lempe sig efter en metodisk Fremstilling.

Til Forstaaelse heraf gør vi et Uddrag af en Tale, som Direktør P. Salomon holdt ved Afslutningen af et Kursus:

Hvad Nääs betyder.

Det hænder ret ofte, at Udlændinge spørger mig, hvad Ordet Nääs betyder. Jeg svarer da naturligvis, at med dette Ord betegner vi paa Svensk en smal Landstrimmel, som enten forener Landsdele eller skyder sig ud i Vandet. Dette er jo som bekendt den sædvanlige Definition; men bortset herfra haaber jeg, at Nääs betyder noget andet og mere for de Lærere, som har deltaget i Kursus ved vor Læreanstalt.

En af disse Betydninger har jeg allerede tidligere omtalt, nemlig Nääs som Lærernes Feriekoloni, et Sted, hvor Lærere fra forskellige Lande og Steder kan tilbringe en Del af deres Fritid under afvekslende fælles Arbejde, fælles uskyldige Adspredelser.

Navnet Nääs leder da sikkert først og fremmest Tanken hen paa Sløjd, d. v. s. det ikke haandværksmæssigt med Hænderne drevne Arbejde. Dette maa dog tages med en vis Begrænsning, da det jo egentlig er den til opdragende Formaal indrettede Snedkerisløjd, som fortrinsvis anvendes. Nääs betegner saaledes en Slags Opdragelse eller Uddannelse, som har en alsidig Udvikling af Menneskenes gode Kræfter til Maal, en moralsk, intellektuel og fysisk Udvikling, en Opdragelse, som vil stræbe efter at virkeliggøre Idealet: en sund Sjæl i et sundt Legeme. Det legemlige Arbejde skal saaledes bringes til Ære og Værdighed, og det ikke blot i Almenhedens, i Menneskenes Omdømme i al Almindelighed; det skal tillige blive opfattet og forstaaet som et kraftigt virkende Middel til den unge Slægts Udvikling og Uddannelse. Nääs vil være et Udtryk for den Tanke, at ikke de teoretiske Kundskaber alene, men maaske i endnu højere Grad de praktiske Sysselsættelser indvirker paa Vilje og Sindelag og derigennem paa hele Karakteren. Men denne Karakteruddannelse maa ligesom al anden Udvikling have sin Grund i vel afpassede Øvelser, og Nääs betegner derfor ogsaa en metodisk ordnet Sløjdundervisning, ved hvilken det forudgaaende Arbejde giver Forudsætninger til Udførelsen af det efterfølgende. Udviklingen maa ske gradvis; den skal glide jævnt fremad og maa ikke foretage altfor anstrengende Spring fra det lettere til noget langt sværere. Den skal funderes paa en sikker Grund straks fra Begyndelsen, saaledes at den ikke gør Indtryk af en i Luften frit svævende Bygning. Og den Undervisning, der skal være et Middel til en sund Udvikling, maa være tilstrækkelig anskuelig.

Mellem Almenuddannelse og Faguddannelse er der en grundvæsentlig Forskel. Nääs arbejder for den første og overlader til andre Læreanstalter at virke for den anden. Det er det almenmenneskelige, det for alle fælles, at Nääs Sløjdundervisning tager Sigte paa. Det Værktøj, den lægger Børnene i Hænderne, egner sig til at gøre de smaa Arbejdere ikke til Snedkere, men til Mennesker, og det skal tjene til at udvikle værdifulde Egenskaber hos dem for alle Livets Forhold, for enhver Stand eller Gerning. »Værkstedet for Haandværkeren, Skolen for Læreren« har i Samklang hermed været en Grundsætning, som Nääs stedse har stræbt efter at hævde og virkeliggøre. Ikke det, at sidde inde med en stor teknisk Færdighed, maa stilles i første Række, naar det gælder om at lede en i op-

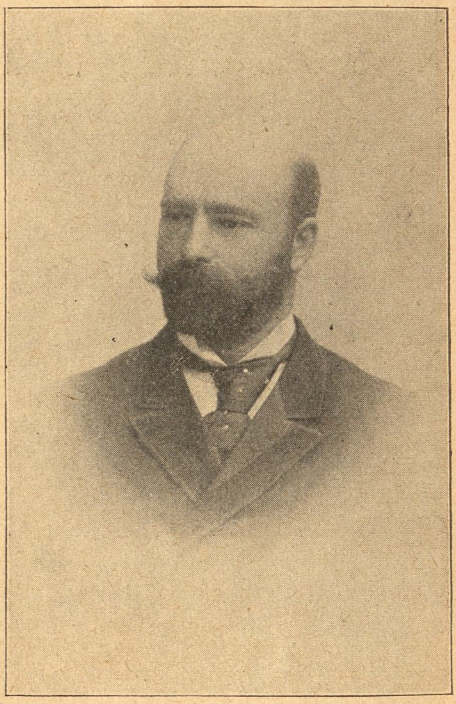

Otto Salomon.

dragende Øjemed indrettet Sløjdundervisning, men derimod tilbørlig Kendskab til denne Undervisnings Plads i Menneskeudviklingens Tjeneste og Evne til at omgaas Eleverne saaledes, at de i og igennem Arbejdet i Virkeligheden udvikles og i Ordets fulde Forstand bliver Personligheder. Vi vil gøre de unge til selvtænkende og handlende Personligheder og derved ogsaa til duelige Medlemmer af Samfundet. Hertil udfordres nemlig ingenlunde, at alle skal være støbte i én Form, eller at de skal udføre det samme og paa samme Maade. Det er just dette individuelle, det for den enkelte særegne, der maa søges udviklet, og en Undervisning bliver derfor opdragende i samme Forhold, som den er individuelt anlagt. I mange Aar har jeg trofast stræbt efter at faa Nääs til at betyde den individuelle, den personligt udviklende Undervisning i Modsætning til den slendriansagtige Masseundervisning, i hvilken Individet opsluges af Klassen, og hvorved som Regel ingen kommer til at nyde den Vejledning,

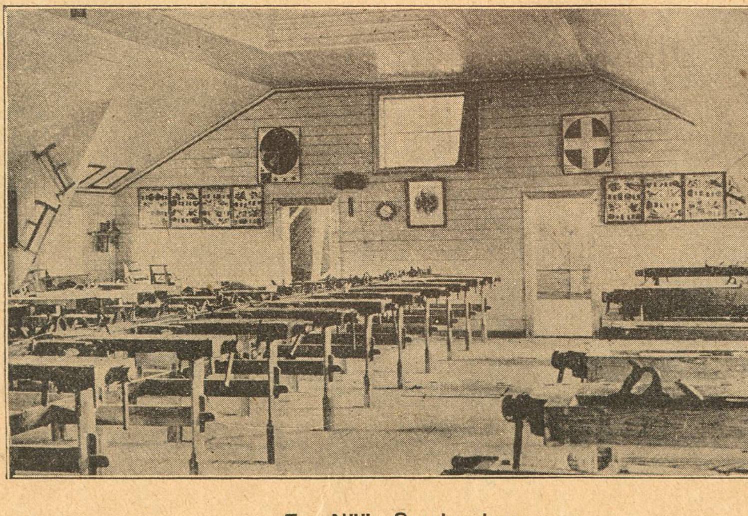

Fra Nääs Seminarium.

han personligt behøver, eller kommer til at arbejde i Overensstemmelse med sin særegne Natur. Har den pædagogiske Sløjd ikke gjort andet godt, saa har den dog — det véd jeg er Tilfældet — bidraget i en ikke uvæsentlig Grad til at aabne Lærernes Øjne for Barnets retmæssige Fordring paa at blive betragtet og behandlet som Individ.

Maatte Navnet Nääs minde Eder derom!

Stifteren af denne betydningsfulde Anstalt, Hr. August Abrahamson, er født i Karlskrona den 29de December 1817. I en Alder af tretten Aar kom han ubemidlet til Gøteborg, hvor han senere grundede en egen Forretning og dernæst lidt efter lidt erhvervede sig en Formue. Han har sikret Sløjdseminariets fortsatte Bestaaen ved et retsgyldigt Dokument og ved at skille hele det Omraade, hvorpaa Seminariet med dets Bygninger er beliggende, fra Nääs' Ejendom samt endvidere ved at give en betydelig Kapital til Anstalten.

Den virksomme og i sit Kald nidkære Forstander, Hr. Otto Salomon, fødtes i Gøteborg den 1ste November 1849 og er en Søstersøn af Hr. Abrahamson. Det var under sit Ophold i Finland og gennem sin Berøring der med den fremragende Pædagog Uno Cygnæus, Skaberen af Finlands Folkeskolevæsen, at Hr. Salomon fik Ideen til Gennemførelsen af Sløjdens Anvendelse som Opdragelsesmiddel.

Fra Samfundets Kroge.

Sorg.

»Farvel, Pappa!«

»Farvel, lille Tulle!«

Tulle laa i sin lille Seng og kiggede op paa Faderen med matte Øjne. Hendes Kinder brændte, og hendes smaa Fingre pillede krampagtigt om det hvide Lagen.

»Køber Pappa saa en stor Dukke med hjem, hva', Pappa?« sagde hun, mens der om hendes Læber kom et lille Smil.

Han bøjede sig ned over hende, trykkede et Kys paa de smalle, varme Læber og hviskede hende ind i Øret:

»Ja, Pappa skal købe en rigtig stor Dukke til sin lille Pige, men saa skal hun ogsaa blive rask igen — hører hun det, Tulle min!«

Han kyssede hende endnu en Gang. Og saa gik han.

— — —

Han var Fuldmægtig paa et stort Handelskontor. Han var saa at sige blevet uundværlig for sin Principal. Denne var en Mand, der havde drevet Forretningen betydelig i Vejret, men han var tillige en Mand, der var sig bevidst, at Aarsagen til dette Opsving var at søge i Fuldmægtigens Dygtighed og absolute Hæderlighed. Derfor hed det ogsaa evig og altid paa Kontoret: spørg Fuldmægtigen, spørg Hr. Kaas!

Denne Følen-sig-uundværlig havde præget sig i hans Væsen. Der var noget overlegent ved hans Person. Men det var en Overlegenhed, der var parret med stor Elskværdighed, hvorfor han ogsaa var meget afholdt, samtidig med at han blev frygtet og set op til.

Som ganske ung var han blevet forlovet. Helt pudsigt var det gaaet for sig. Han havde ikke friet. Men en Aften, han fulgtes hjem fra Kontoret med Kassersken, hvad han for øvrigt gjorde saa godt som hver Dag, havde hun taget ham i Haanden og paa den mest frejdige Maade sagt:

»Gaa med hjem i Aften og sig det til Mo'r — for vi ere jo da forlovede?«

Det var en Overrumpling. Thi det var slet ikke faldet ham ind at forlove sig. Han havde ikke en Gang spurgt sig selv, om han egentlig var forelsket i hende. Det havde moret ham at tale og spasere med hende. Mere ikke. Men da hun saadan uden videre — mir nichts, dir nichts — tog ham, kunde han ikke faa et Ord over sine Læber. Han fulgte bare rolig med op til Moderen. Og saa var han forlovet.

Det blev en lang Forlovelse. Og den havde ikke altid været — om man saa maa sige — lykkelig. Det gik snart op for ham, at han elskede hende ikke. Der havde været mange Kampe og mange Rivninger, men i Stykker gik den dog ikke. Efter seks Aars Ventetid var det endelig blevet til Bryllup.

Han havde sagt til sig selv, at han vilde være god ved hende, havde sagt, at han skulde blive hende en god Mand. Men det varede ikke længe, før han følte sig skuffet, saa i det ene og saa i det andet. Det gjorde ham bitter og haard, ja undertiden saa hæftig og hidsig, at hun viste sin Overlegenhed ved ganske ligegyldig at høre paa ham for lige med ét at vende ham Ryggen og gaa.

Hun gled fra ham. Og han mærkede det. Han saá, hvordan hun efterhaanden vænnede sig til at kokettere. Det begyndte ganske smaat. Og hun nægtede det. Men der gik ikke lang Tid, før hun ærlig vedkendte sig det og trodsigt sagde, at hun havde ikke nok i ham. Hun trængte til Varme og Kærlighed, og han gav hende jo intet!

Da slog han hende, han gav hende »en paa Øret«. Men i det samme faldt han ganske sammen. Han skammede sig for sig selv, fortrød sin Hæftighed, sin Brutalitet. Og hun stod roligt overfor ham og lo ham haanligt op i Ansigtet.

Da gik de hver sin Vej. Men netop da kom den førstefødte til Verden. Det blev deres eneste Barn.

Overpaa dette Barn kastede han sin Kærlighed. Det blev hans Livs Indhold. Det var Tulle her og Tulle dér, det var Tulle alle Vegne. Hvor han end var, paa Kontoret eller paa Børsen, eller hvor som helst, kunde Tulle dukke frem i hans Tanker. Han kunde gribe sig selv i at længes saa forfærdelig efter hende, at han selv paa Gaden kunde faa noget vaadt i Øjnene. Og i Hjemmet, ja, da var det Tulle baade først og sidst. Han kunde lege med hende, som var han selv et Barn, han kunde baade være »Hest« og »Bømand«, og han kunde synge for hende, saa længe hun syntes om det, baade én Time og to, ja flere, om det skulde være.

Han undrede sig over sig selv. Aldrig havde han tænkt sig, at et lille Barn kunde fylde et Menneske saa helt. Hvad brød han sig nu om, at Konen koketterede? Hvad havde det at sige, at hun ikke brød sig om ham? Han havde Tulle, og Tulle holdt af ham. Ja, for det mærkede han snart, at det var ham, der havde første Plads i Tulles lille Hjærte. Og det var hans største Glæde. Han følte en Slags hoverende Triumf, naar han og Moderen rakte Armene ud efter hende, og hun saa altid strakte sine smaa, buttede Arme over mod ham igen.

I saadan Lykke gik vel omtrent en fem Aar hen. Da hændte det en Dag — just som han sad med Tulle paa sit Skød — at hun lige med ét blev ganske blaa i Ansigtet. Og han kendte i hendes Lemmer en underlig Trækken-sig-sammen, der blev stærkere og stærkere.

Det var Krampe, der greb hende, og den blev hæftigere og hyppigere. Og han øjnede slet ingen Bedring, hvad han end gjorde. Han søgte Læger i Massevis. Gik fra den ene til den anden. Men lige meget hjalp det. Hun blev kun sløvere og sløvere. Der var ingen Redning. Og det tyngede ham ned, saa han aldrig mere var glad.

— — —

Han gik ind gennem Hovedgaderne og standsede længe ved hver Legetøjsbutik. Han kiggede og kiggede i de opfyldte Vinduer. Og han saá mange Dukker. Men ingen var stor eller god nok til Tulle.

Da — langt om længe — fik han endelig Kig paa en. Han skyndte sig ind i Butiken og forlangte den.

Damen i Forretningen satte nogle store Øjne op og sagde, at den stod egentlig kun som Skilt; skulde den sælges, kunde det ikke være for mindre end 50 Kroner.

»Værsgo'« sagde han og lagde Pengene paa Disken.

Saa kan det nok være, at der kom Fart i den lille Dame. Hun nejede formelig og spurgte i det uendelige om, hvor den skulde sendes hen.

»Tak, jeg vil selv have den med,« sagde han og smilte saa tilfreds ved Tanken om at bringe den til Tulle.

Det blev en stor Pakke. Men det skræmmede ham ikke. Med lette Skridt vandrede han ind til Kontoret. Nu kunde han arbejde, nu vidste han jo, at Tullen vilde blive henrykt!

Men som han havde siddet dér i et Par Timers Tid og skrevet og atter skrevet og regnet, da træder pludselig deres Pige ind i Kontoret til ham og rækker ham snøftende et Brev.

»Hvad er der, Stine?« skriger han næsten ud og springer lynsnart op af Stolen.

Han bryder Brevet med feberrystende Hænder og læser:

»Kom, skynd dig! Tulle er meget syg!«

Det er ham, som løber alt i ét. Intet kan han skelne fra hinanden. Men pludselig griber han efter Hatten, faar fat paa Æsken med Dukken og styrter ud af Stuen.

Som en gal Mand løber han. Folk vender sig om og ser efter ham. Men han mærker ingen Ting. Det gælder kun:

»Hjem, hjem! Tulle er syg!«

Og saa er han der da endelig! Det gaar i Spring op ad Trapperne.

Men allerede i Entréen kommer Konen ham i Møde, og uden Taarer i Øjnene siger hun:

»Tulle er død! Men det var jo ogsaa det bedste. Lægen sagde, at hun ellers vilde være blevet Idiot!«

Han føler et Had i sig mod denne Kvinde, der er hans Hustru, saa ubændigt, at han kunde have Lyst til at slaa hende ihjel med det samme Men han skubber hende kun til Side og styrter ind i Stuen.

»Jo, jo,« siger han saa i det samme, »jo, jo, hun er død . . . hun er død, min lille Tulle . . . min elskede lille Tulle.«

Han falder ned ved hendes Seng og griber hendes smaa kolde Hænder, som han trykker til sine Læber, mens han uafbrudt mumler hen for sig:

»Lille Tullemor . . . min egen lille Tullemor!«

Johan Keller.

Til Billederne.

En Buket til Bedstemoder. Karens Tanker dvæler altid ved Bedstemoder, som i dette Tilfælde sidder derhjemme, medens hun selv har været med i Skoven for at rive Hø. Hun ved, hvor glad Bedstemoder bliver for en lille Overraskelse. Og derfor samler hun denne Buket, som hun vil overrække hende, naar hun kommer hjem. Og Bedstemoder vil blive glad for Buketten, — om ikke just for Bukettens Skyld, saa fordi den kommer fra hendes egen lille Karen!

Handelsforeningens Fest i Kongens Have var en af de mest vellykkede Fester af denne Art, der har været afholdte her i Byen. Der var hver Aften en ganske usædvanlig Tilstrømning, og alt gik paa Festpladsen med den største Præcision. Særlig vellykket var maaske den Revy, der var lavet for Anledningen, og som opførtes under meget stærkt Bifald. Forhaabentlig har Festen givet et klækkeligt Overskud, hvad der vel, om end ikke for Publikum, saa for Handelsforeningen, turde være noget af det aller vigtigste.

John Ekenæs: Søndagsfiskere i Norge. I Norge, hvor hele Kystbefolkningen er Fiskere om en Hals, har de stakkels Fisk kun Fred om Søndagen, paa hvilken Dag Fiskeriet sædvanligvis hviler. Og dog har de ikke altid Fred paa denne Dag. Inde fra Landet kommer da andre Folk, som for at fornøje sig sejler de i Baade og frister de stakkels Fisk til at bide paa Krogen. Men heldigvis er disse Mennesker ikke drevne i Fiskeriet, og Udbyttet bliver gerne ringe — men Fornøjelsen har de jo. Og da der ikke gaar noget videre fra de egentlige Fiskere, og Fiskene for deres Vedkommende har det forholdsvis roligt denne Dag, saa synes altsaa alle Parter at kunne være tilfredse.

Skæmt.

»Tænk bare, forleden paa Journalistballet vilde jeg ubemærket under Promenaden trykke min tilbedte Amalies Haand, og af en Fejltagelse griber jeg hendes Tantes Haand — De ved nok hende, det gale Fruentimmer, som har set sig saa arrig paa mig.«

»Tag det med Ro, — paa et Journalistbal maa man være forberedt paa slige Trykfejl!«

Teaterkritik. . . . Saa drev jeg over i Teatret og saa denne Postillon i Longjumeau, eller hvad det hedder? »Naa, hvad synes Greven saa om den?“ »Jo, han kvalder Fanden piske mig brillant.“

Ørken-Idyl.

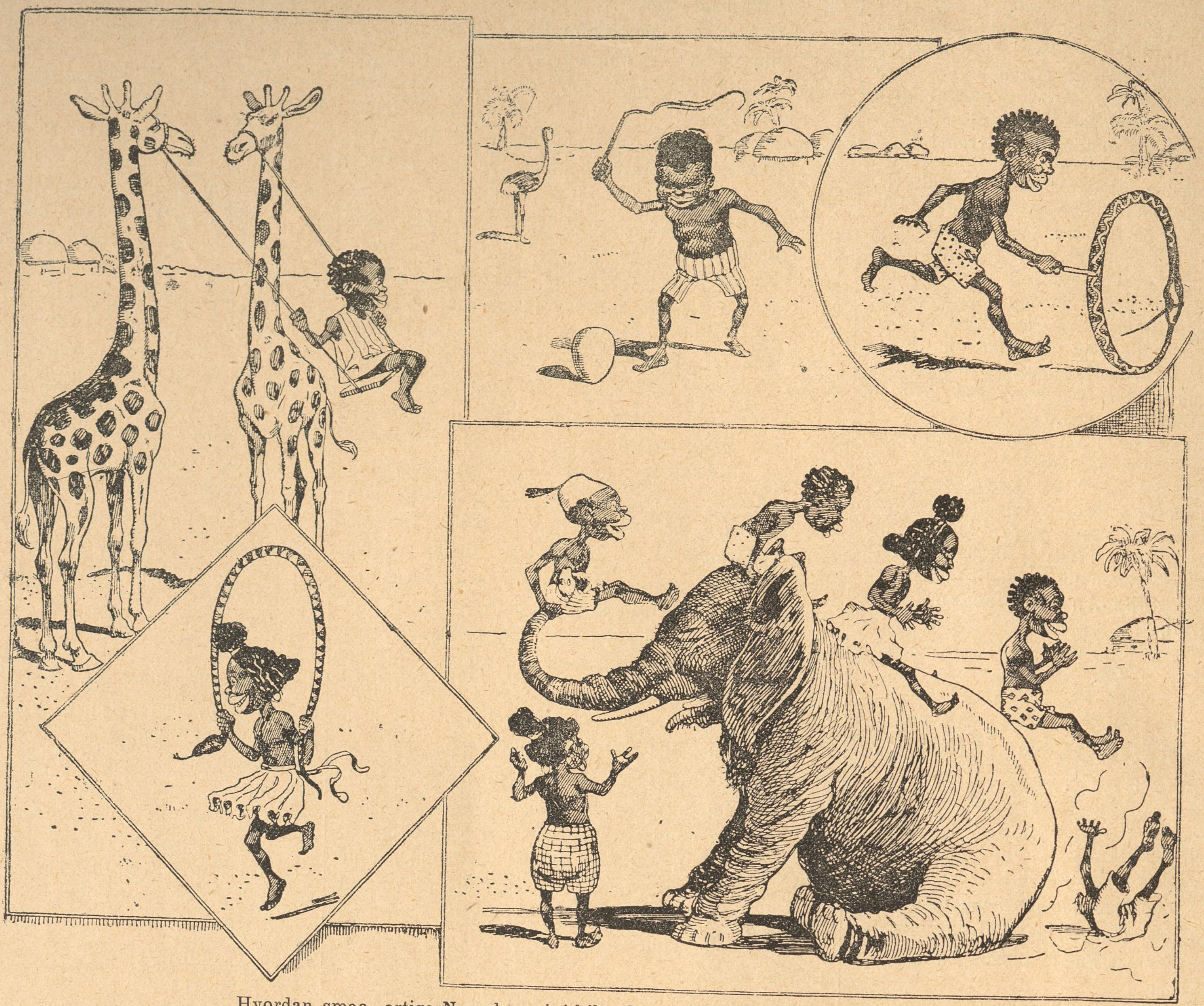

Hvordan smaa, artige Negerbørn i Afrika dyrker allehaande naturlige Glæder.

Skæmt.

Lægen: »Hvor føler De da egentlig Smerten, min naadige Frue?

Fruen: »Aa, rundt omkring i hele Legemet, — det er Blodet, der cirkulerer galt i Nerverne?«

A.: »Men ikke sandt, vor Vens nye Stykke blev ikke pebet ud, saa galt var det da heller ikke?«

B.: »Nej, det blev det jo rigtignok ikke, for man kan da ikke godt pibe, medens man gaber.«

Charles Kean sagde, at man kunde sammenligne en daarlig Hest med en mat Komedie. Den kan »gaa«, men den »trækker« ikke. —

Manden dømmer gennem Øjet, Kvinden gennem Øret.

Fakiren.

1. Den indiske Troldmand ser ude i Ørkenen en Tiger nærme sig, og han planter da i al Hast et Palmefrø i Sandet.

2. Kun en lille Trylleformular — i samme Nu skyder Planten med rivende Hast i Vejret.

3. Han planter sig selv midt i det opskydende Træ.

4. Og da Tigeren naar hen til Stedet, sidder han vel forvaret højt oppe i Luften.

Opgaver.

Spøgegaader.

1. Hvilke Roser kan baade spise og drikke?
2. Hvilket Kvindenavn forvandles ved Bogstavernes Omstilling til et Dyrenavn?
3. Fire Mænd spillede hele Natten, og da de hørte op, havde hver 5 Kroner mere, end da de begyndte. Hvad var de?

Beregningsopgave.

En Dame havde 100 Nipsfigurer opstillede paa en Etagere. Da hun frygtede for, at Hylden ikke kunde bære disse, flyttede hun dem over paa to andre Hylder og delte dem der i to Grupper, hvoraf den ene bestod af et syvdobbelt og den anden af et ellevedobbelt Antal af Figurerne. Hvor stort var Antallet af Figurer i hver Gruppe?

Gaade.

Den, der har mig, søger at forjage mig, og den, der mangler mig en eneste Dag, klager straks over min Fraværelse?

Løsning paa Gaade i Nr. 42
Minka-Kamin.

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 42.
Erika-Amerika.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 42.
800 og 300 Kr.

Indhold.

Billeder: En Buket til Bedstemoder. — Handelsforeningens Fest i Kongens Have. Helsidesbillede. — Søndagsfiskere i Norge. Efter Maleri af Joh. Ekenæs. — 2 Portræter og et Billede fra Nääs Seminarium — Ørken Idyl. Humoreske. — Fakiren. Humoreske i 4 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat) — Sir Geoffrey's Teori. Af Maarten Maartens. — Nääs Seminarium. — Fra Samfundets Kroge: Sorg. Af Johan Keller. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe Roman af Q. (fortsat). —

Hermed følger et Tillæg.

København — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 44 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 2. August. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Et Besøg hos „Gøngehøvdingen“s Forfatter.

Af Joh. Fred. Madsen

Hvis De en Gang kører forbi Gentofte Station, saa kig ud af Vinduet. Ikke til den Side, hvor Stationen ligger, men til den modsatte. Højt oppe paa en Bakke ser De en Villa ligge. En nyopført Villa med en endnu kun sparsom Plantevækst omkring sig.

Det er »Carit Etlars Hus«. Her har Folkeskribenten Johan Carl Christian Brosbøll paa sine gamle Dage bygget sig en Bolig ved Foden af Kæmpegraven og i Ly af den duftende Skov.

Vi siger: paa sine gamle Dage. Thi lever end »Carit Etlar« saa ung som nogensinde i hele det store Folks Midte, saa er Brosbøll dog nu en gammel Mand.

Paa Fredag, den 7de August, fylder han 80 Aar. Men trods de mange, trange Dage i sit lange, rigt brogede Liv, trods megen Sygdom med flere Operationer, holder den gamle Digter dog endnu Ryggen rank. Og intet tyder paa, at han ikke skulde se mange — og forhaabentlig mange lykkelige — Dage oprinde endnu.

Og paa sit Livs Aften sidder han i Huset deroppe og genlever i Tankerne, gennem Minderne, alt det, han har oplevet gennem de mange Aar, han har at se tilbage paa som Digter og som Menneske.

* * *

Havde De Lyst til at følge os paa et Besøg hos »Gøngehøvdingen«s Forfatter?

Nuvel. Vi skridter op over den høje, murede Jernbanebro, op mod Villaen.

Og vi er netop ved at lukke Havelaagen op, da vort Blik falder paa Villaens Terrasse ud mod Haven.

Her staar selve den gamle Digter med sin Frue ved Siden og omgivet af sine smukke, trofaste Hunde, og vinker os nærmere.

Vi skynder os hen til ham. Han trykker varmt vor Haand og trækker os indenfor.

Gamle Brosbøll gaar ellers gerne til daglig i en lang Frakke eller Slobrok, der bindes om Livet med en Snor, og med en Straahat, hvis nedadvendte Skygge skærmer hans Ansigt mod Solens Straaler. Men i Dag er han kommen i sort Frakke, paa hvis Krave et Ordensbaand titter frem. For vi har sagt, at han skal »interviewes«.

Men vi mærker godt, at han kun nødig er trukket i den sorte Frakke, og at han føler sig lidt trykket ved, at vort Besøg — som han selv med et Smil hentyder til — har en saa »officiel« Karakter.

Men vi smiler ogsaa. Og vi paastaar, at han ikke undgaar sin Skæbne, — ikke undgaar Interviewet.

Og vi tager straks fat, idet vi højtideligt retter det — vistnok dog ganske naturlige — Spørgsmaal til ham, hvorledes han har det.

»Udmærket,« siger Digteren, — »naar bare gamle Brosbøll kunde — huske.«

Huske! Ja, det er netop det, der falder Brosbøll saa tungt: at hans Hukommelse ikke mere er saa god, som den kunde være. Tungt, fordi Brosbøll har saa meget, han gerne vilde huske; fordi han har Erindringer, der spænder over mere end de 70 Aar, der er Støvets.

Men saa helt galt med Hukommelsen er det dog heller ikke. Det, han har Vanskelighed ved at huske, er egentlig ikke Begivenheder; det er kun Navne. Men det er jo paa den anden Side ogsaa mange Navne, der knytter sig til Carit Etlars Erindringer . . .

Brosbøll sætter sig paa en Stol ved Bordet — saadan som vi ser ham paa et af vore Billeder —, medens Fruen placerer sig tæt ved ham for som altid at være ved Haanden, dersom han maatte behøve en Støtte for sin Hukommelse.

Og medens vi sætter os lige overfor, og Samtalen bliver livligere, saa glemmer gamle Brosbøll snart, at han er underkastet et »Interview«. Han taler om gammelt og nyt: om Hundene, hvoraf Folketingsmand Jens Busk fornylig har faaet den ene; om Steen Blicher, der en Dag, da de fulgtes ad fra Ringkøbing, gik og græd, fordi man kun agtede saa lidet paa ham; om Vennekredsen, der nu kun er lille, fordi han for at skaane sig lever saa isoleret her i sit Hus; om de Tider, da han fik 24 Skilling for at skrive en Vise og 5 Rdl. for Arket af Fortællingerne, — og om meget andet.

Og da han fortæller om en Avdiens, han i sin Ungdom havde hos Øhlenschlæger, springer han op — saa let, som om han endnu var en ung Mand — og sætter sig i en teatralsk Stilling, med den ene Haand paa Brystet og med den anden støttet til Bordpladen, for at illustrere, hvorledes Nordens Digterkonge modtog ham.

Kun en Gang imellem, naar han kommer til nye Personer, standser han med et: »Hvad var det nu, han hed?«

Men straks er Fruen der med det forløsende Ord. Og gamle Brosbøll fortsætter.

* * *

Skal vi samle det sammen, i smaa Træk, det, han fortæller, med det, vi allerede véd? . . .

Brosbøll er født i Fredericia 1816. Hans Fader ejede her en Tobaks- og Kartefabrik, og han var tillige Købmand — rigtig en Type paa den Tids handledygtige, selvbevidste Provinskøbmænd. Hans Moder, der kun var sytten Aar, da hun blev gift med Brosbølls Fader, var Datter af en norsk Præst.

Den unge Brosbøll blev tidlig sat til Arbejde af

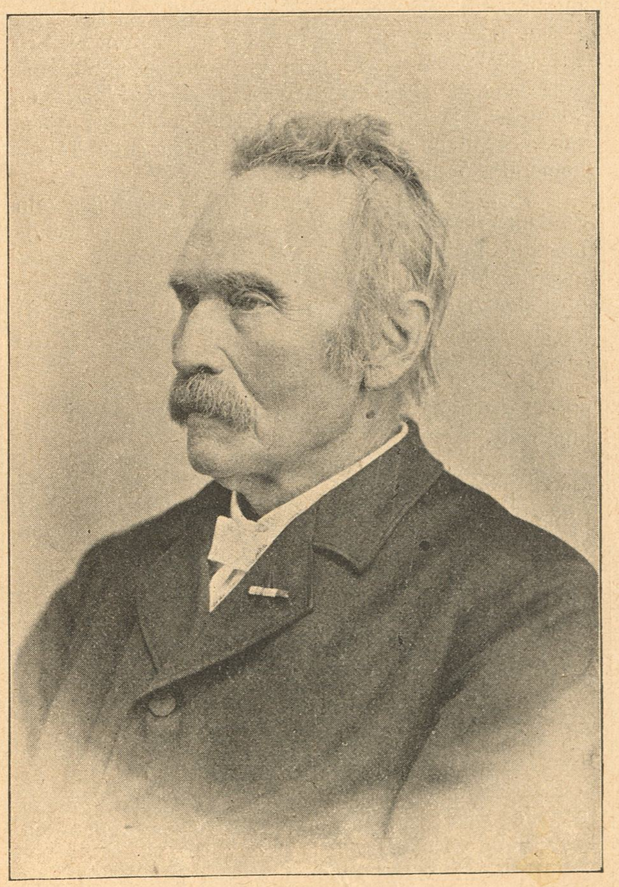

Carit Etlar (Brosbøll).

Faderen i dennes Forretning. Og som ungt Menneske berejste han i Handelsanliggender baade Nørre- og Sønderjylland, — noget, der senere blev ham til stort Gavn ved hans Forfattervirksomhed.

Imidlertid havde han ikke stor Lyst til Købmandsfaget. I sit 16de Aar forlod han Hjemmet og drog til Kjøbenhavn. Han havde lidt Tegnetalent. For at uddanne dette gav han sig til at gaa paa Kunstakademiet.

Men det blev en streng Tid for ham her i Kjøbenhavn — en Sultetid. Kun hans nøjsomme og haardføre Natur hjalp ham over de utrolige Savn.

Lige fra Oktober — i 1832 — til Juleaften smagte han ikke varm Mad. At han fik det denne Aften, kunde han takke sin Barndomsven, Hans Kruse, for.

Hans Kruse, der var fra Kolding, traf han en sludfuld Aften i Borgergade. Vennen saa, hvorledes det var fat med ham, og han omtalte hans Nød til sin Bekendt Kammerraad Holst.

Juleaften fik Brosbøll saa en Indbydelse fra Kammerraaden. Men det var dog kun Kruses Overtalelser, der endelig drev ham derhen. Han var jo nemlig ikke videre fin i Tøjet, og han vilde selvfølgelig ikke gerne være sin Nødstilstand bekendt.

Men da Julegrøden kom paa Bordet, huggede han saaledes i sig, den ene Tallerken efter den anden, at Kammerraaden tilsidst lagde sin Ske og maalløs stirrede paa den unge Jyde.

»Risengrød er netop min Livret,« sagde Brosbøll forklarende, idet han lod Indholdet af en ny Tallerken forsvinde bag Vesten.

Rygtet om denne Appetit naaede et Par Dage efter en Fuldmægtig Haase, der nok kunde forstaa, hvorledes det hængte sammen med Livretten. Han tilbød da gæstfrit, at den unge Brosbøll maatte spise hos ham hver Søndag. Og da senere en anden Familie fremkom med et lignende Tilbud, blev Kunstnerelevens Tilværelse endelig en Smule lysere.

Trang var den dog alligevel. Og det til Trods for, at Brosbøll nu havde begyndt at skrive Viser.

Det var disse Viser, der blev ham betalt med fire Skilling pr. Stykke. Flere af dem er forresten godt kendte endnu. Det er ogsaa kun faa Aar siden, at Brosbøll en Dag, da han tilligemed sin Hustru gik forbi en Visehandler i Lille Kongensgade, i Vinduet opdagede hele fem af dem, optrykte som de almindelig kendte Gadeviser og uden Forfattermærke. Han gik ind og købte dem alle fem, — uden at Visehandleren selvfølgelig tænkte paa, at han her stod overfor den kendte Carit Etlar, der for et halvt Aarhundrede siden havde skrevet disse Viser for at tjene en Ekstraskilling.

Den ene af dem var den bekendte:

»Den blege Maane rædsomt lyste
hen over Dødens Hvilested;
hver Vandrer tavs tilbage gyste
og sænkte bange Blikket ned.

Kun Carl og Emma gyste ikke.
Ved Gravens Bred de tavse stod.
Skønt Læben tav, dog deres Blikke
hinanden tydelig forstod . . .«

At det stadig ikke var saa fedt med ham, beviser den Omstændighed, at han, da han blev indlagt paa Frederiks Hospital og atter skulde udskrives, bad Overlægen om at maatte forblive der lidt længere, fordi de dér inde lavede »saadan dejlig Grød« — et Ønske, han forøvrigt fik opfyldt. Han trængte da ogsaa i høj Grad til Hospitalets nærende Kost.

Medens han laa her, blev han enig med sig selv om, at han burde lægge Pensel og Palet paa Hylden og ofre sig Bogen. Og her lagde han ogsaa Planen til »Smuglerens Søn«.

Da han kom ud, gav han sig altsaa til at studere, medens han samtidig plejede sine Skriverier.

Det var dog sikkert disse sidste, der optog hans meste Tid. Sin første Bog udgav han anonymt 1838. Aaret efter fulgte »Smuglerens Søn«. Den bar paa Titelbladet Psevdonymet »Carit Etlar«.

Oprindelsen til dette Navn skriver sig fra den store Ahlhede, hvor Hjejlens Piben blander sig med Vestenvindens sørgmodige Suk. Her mødtes Brosbøll som ungt Menneske med Taterne. Og det var saadan, at naar disse saa' ham langt borte, hilste de ham altid med Udraabet:

»Carl Emtaris!«

Et Udraab, der ogsaa lød som »Carl Etaris« eller — forkortet — »Carl Etar«. Det betyder Carl Fortælleren.

Dette Navn havde han erhvervet sig blandt sine brune Venner derved, at han om Aftenen ved deres Ild, eller ved deres forbudne Fiskefangst i Skernaa, fortalte dem alle de Sagn og Eventyr, som han havde hørt af Faderens Karl, Søren Tyvkær, hjemme i Fredericia, — noget, som de for al Poesi saa modtagelige Tatere som til at elske ham for, og til Gengæld indviede de ham i deres Kunster, Sæder og Skikke og lod ham lytte til deres Klagesange — et dødsdømt Folks — og til deres mørke Fortællinger om Uret og Forfølgelser.

Kort før »Smuglerens Søn« udkom, døde en ældre Personlighed, som havde fulgt Brosbølls Fremskridt med Interesse og havde opmuntret ham til at tage Studentereksamen. Af Forbogstaverne af denne Mands Navn, af sit eget Fornavn og af Taternes »Emtaris« dannede han Navnet »Carit Etlar«, — det Navn, der nu kendes af hver lille Pog i hele Landet.

»Smuglerens Søn« blev ligesom de efterfølgende betydelige Værker fra Brosbølls Haand solgt Forlæggeren »til Arv og Eje«. Det vil sige, at Brosbøll fik en Sum en Gang for alle for Bogen. Men paa den Maade har han altsaa ingen som helst pekuniær Fordel haft af, at hans Bøger ere udkomne i saa mange Oplag. Han har alt andet end tjent Formuer paa sine Værker.

»Det var ogsaa forkert af dig, at du solgte dem paa den Maade,« siger hans Hustru.

Men Brosbøll ryster paa Hovedet og smiler:

»Det kan du sagtens sige. Men naar man staar og mangler . . .«

»Gøngehøvdingen«, hans berømteste Værk, blev ligeledes solgt til Arv og Eje. Den har nu opnaaet at udkomme i 35,000 Eksemplarer. Paa Tysk er Bogen udkommen i tre Oplag. Men Brosbølls Fordel af denne kolossale Sukces har kun været det beskedne Forfatterhonorar, som han fik i sin Tid, da han afleverede Bogen til Forlæggeren.

Ikke heller af Skuespillet »Gøngehøvdingen« har Brosbøll haft en Øres Indtægt. Fortællingen blev dramatiseret uden hans Medvirkning, uden hans Vidende. Da Stykket var gaaet 50 Gange over Scenen, gav Teaterdirektør Bruun en Middag, hvortil Brosbøll blev indbudt. Men Brosbøll afslog Indbydelsen.

Naar saa endda Forfatteren var tilfreds med den Skikkelse, hvori Skuespillet »Gøngehøvdingen« fremtræder. Men det er han ikke. Langtfra. Han mener, at denne Dramatisering har forringet hans Værk.

Flere Gange har han selv tilbudt Teatrene at skrive en ny »Gøngehøvding« i Skuespilform. Svaret har imidlertid stadig været det samme: »Vi har jo Bruuns«.

Ved hans Hustrus Hjælp er der dog alligevel nu blevet skrevet en ny »Gøngehøvding«. Den blev i Fjor indleveret til Dagmarteatret. Og det er Fru Brosbølls Mening, at flere af Forfatterens Værker efterhaanden skal dramatiseres, saaledes først og fremmest »Smuglerens Søn«. Her er sikkert ogsaa Stof nok til en Række Skuespil i den gode Folkekomedies Aand.

. . . Allerede før Brosbøll havde taget sin Studentereksamen, vandt han Universitetets Guldmedalje for Besvarelsen af den æstetiske Prisopgave. Men fordi han ikke var akademisk Borger, blev den ham ikke tildelt. For en Del Digte modtog han endvidere Belønning af Selskabet for de skønne Videnskabers Fremme.

Brosbøll blev snart bekendt og vandt sig en stor Læsekreds. Men med Fortjenesten var det kun ringe.

Endelig opnaaede han — 1853 — at blive udnævnt til Amanuensis ved det store kongelige Bibliotek, og nogle Aar senere blev Inspektørposten ved Udlaanet sammesteds overdraget ham.

Saaledes havde han altsaa nu faaet en fast Stilling. Men medens han sad deroppe paa Biblioteket, begravet imellem alle de mange Tusender af Værker, fødtes der i ham nye Ideer, nye Tanker og nye Helteskikkelser til nye Bøger. Og naar Ferien kom, lagde han Pennen til Side, sagde Farvel til Bøgerne og drog ud i den vide Verden. Han berejste Nord- og Mellem- og Sydevropa og kom ogsaa ned i Afrika. Men allerhelst dvælede han dog ved det hjemlige Vesterhav og paa sin kære, gamle Hede.

Brosbøll deltog baade i Krigen 1848—49—50 og i den i 64. Men det var dog nærmest som Krigskorrespondent, og hans »Krigsbilleder« var en Frugt af denne hans Deltagelse i Felttogene.

Da han i 1865 berejste Sverrig, kaldte Kong Karl den femtende ham til sig. Majestæten opholdt sig i Jønkøping.

Carit Etlar traadte i Rejsedragt ind til Kongen. Denne gik hen til ham og trykkede hjerteligt hans Haand. Brosbøll vilde sige noget. Men Svenskekongen forhindrede det, tog en Vasaorden fra et Etui paa Bordet og rakte den danske Digter den med disse Ord:

»Tag den og bær den som et Udtryk for min Glæde over eders Krigsbilleder. Det er det danske Broderfolk, jeg hilser, naar jeg i Dag udmærker eder.«

Her i det fremmede Land modtog Brosbøll paa denne Maade den første offentlige Hædersbevisning. Først 75 Aar gammel — paa sin Fødselsdag — modtog han Dannebrogsordenens Ridderkors.

Imidlertid begyndte Brosbølls Helbred at vakle i 1880. Han holdt dog ud paa sin Post fire Aar endnu.

Den Oktobernat i 1884, da Christiansborg Slot gik op i Luer, tilbragte han i den lave Mellembygning over Buegangen, medens Flammerne truede med at bryde gennem Skillemuren. Men faa Dage efter maatte Brosbøll holde op med at røgte sin Gerning, og i Juleugen maatte han gaa til Sengs. Først i April rejste han sig atter fra sit smertefulde Sygeleje, men som en nedbrudt Mand.

Og efter Lægens Raad rejste han da mod Syden. Men han kom ikke længere end til Tyskland, før han atter maatte lægge sig til Sengs. Og Sygdommen tog saadan til, at alt Haab syntes ude.

Det er paa dette Tidspunkt, at hans nuværende Hustru — thi Brosbøll har to Gange været gift — træder frem paa Skuepladsen og stiller sig ved hans Side i Kampen mod en saa farlig Fjende som selve den snigende Død.

Olga Avgusta Schultz er en Datter af Løjtnant, Jægermester Jens Frode Schultz. Allerede i 1870 som Barn — thi Fru Brosbøll er en Del yngre end Digteren — saa' hun sin og sine Søskendes Yndlingsforfatter for første Gang. Vinduerne i Faderens Villa vendte ud mod Brosbølls Have; og naar hans Studerelampe i de sene Aftener kastede sit Genskin over paa Væggen i hendes Soveværelse, laa hun og gisnede paa, hvad han vel nu kunde sidde og skrive.

Og saa tog hun en Dag Mod til sig og krøb igennem Hækken, der skilte de to Naboejendomme. Men den store Mand sad derinde i sin Have og stirrede med et barskt Udtryk frem for sig. Og forskrækket trak hun sig atter tilbage.

Dog, hun fik endelig en Dag Lejlighed til at gøre hans nærmere Bekendtskab. Og hun fortalte ham nu, at hun vilde være Digter.

Brosbøll smilede. Men hans Interesse for den lille Pige var vakt. Og senere gav han hende til hendes store Glæde noget Afskrivningsarbejde.

Siden den Tid var hun altid Digteren nær. Og i Aar er det netop 25 Aar siden, hun blev Carit Etlars Sekretær.

»I dette Tidsrum,« siger hun til os, »har min Mand betroet mig alle sine Kompositioner og Tanker, og dette aandelige Samarbejde har været vor højeste Glæde.«

Fru Augusta Brosbøll-Etlar blev gennem Digterens Paavirkning Forfatterinde. Saaledes er »Carit Etlars Minder«, der fremkom i Fjor, forfattet af hende, — en Bog, hvorom Prins Hans ytrede:

»Før har vi kun kendt Brosbøll. Men efter at vi har læst denne Bog, er vi kommen til at elske ham.«

. . . . Hun blev Digterens opofrende Sygeplejerske, medens han laa dernede i Tyskland og stredes med Døden.

Men Carit Etlar døde ikke den Gang. En Dag i Juni, da han forlængst var opgivet af Lægerne, slog han Øjnene op og sagde:

»Hvem der dog havde et Stykke dansk Rugbrød!«

Han fik Rugbrødet. Og fra den Dag kom han lidt efter lidt til Kræfter.

Men saa modtog han Meddelelse om, at den Vekselerer i Kjøbenhavn, som han havde betroet alle sine rede Penge, var gaaet fallit. Og samtidig fik han Brev fra Kultusministeriet om, at han paa Grund af sin Sygdom var bleven afskediget fra sit Embede som Inspektør ved det kgl. Bibliotek.

Det var et haardt Slag for gamle Brosbøll. Og snart efter fængslede Sygdommen ham atter til Sengen.

Men han tog sig sammen, kom op igen, rejste til Korsika — efter at være bleven viet til sin opofrende Plejerske — og skrev herfra to Bøger, som atter skaffede ham lidt Indtægt og nyt Haab.

* * *

Og nu sidder den gamle Digter da ude i Carit Etlars Hus, ene med sine Minder, kun omgivet af sin Hustru og sine store, danske Hunde, — disse kloge Dyr, hvis Troskab gør hans Hjerte godt, men om hvilke han dog siger til os:

»Gør mig endelig den Tjeneste ikke at omtale dem. Det er dog saa barnligt, at vi sætter saa stor Pris paa disse Skabninger!«

Der vil ikke i hans Hjem blive nogen Festlighed i Anledning af hans 80de Fødselsdag. »Jeg er for gammel nu,« siger Brosbøll. Og han elsker Stilheden derude i sit Hus.

Der har været Tale om et Fakkeltog og en Deputation i Anledning af Højtidsdagen. Men Brosbøll mener ogsaa at maatte afslaa denne Ære. Han taaler ikke nogen Sindsbevægelse. »Og jeg kan ikke en Gang svare dem,« siger han, »dersom de skulde bringe mig en Hilsen.«

Men ovre i Fredericia indmures paa denne Dag i det Hus, hvor Brosbøll er født, en Sten med den Buste af Digteren, som vi i Dag bringer en Afbildning af, og som er modelleret af Fredericianeren Kastor Hansen.

Denne Paaskønnelse fra hans Fødeby vil ikke være det, der mindst glæder den gamle Digter paa hans Fødselsdag og i det hele paa hans Livs Aften.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Saaledes gik Nora ud og ind af Huset, tog en Bog for straks at lægge den fra sig, gik ud i Gaarden for at klappe Argus, eller lænede sig tavs op imod et Æbletræ nede i Frugthaven — ingen bekymrede sig om, naar hun gik eller kom.

Hun følte sig saa uendelig alene i Verden —; selv naar hun saa ud i Fremtiden — da hun vilde blive myndig, uafhængig og have Frihed til at handle, som hun lystede — kunde hun ikke blive mere haabefuld. Ingen brød sig om hende; hun stod ganske alene i den store, kolde Verden.

Hun havde vedligeholdt en ret hyppig Korrespondance med Miss Mac Croke, siden hun var kommen til Jersey, og hun havde ogsaa udviklet sine fremtidige Rejseplaner for sin gamle Guvernante. De skulde se alt mærkeligt, skønt og sjældent i hele den vide Verden.

»Jeg gad vide,« skrev hun i et af sine ligefremme Breve, »hvad De vilde synes om at komme til Afrika? Alt er saa nyt og uberørt i Afrika. Man vilde komme bort fra Turisternes slagne Landevej og undgaa de skrækkelige *Table d'hôtes* i Hotellerne. Vi kunde tage til Ægypten, og De, som er et levende Konversationsleksikon, vil kunne fortælle mig alt om Pyramiderne, Pompejus' Støtter og Nilen. Naar vi ere kede af Ægypten, tage vi til Indien. Vi ere jo fuldstændig uafhængige. Jeg véd, at De er søstærk; De er ikke som Moder, der led af Søsyge, blot hun skulde over Kanalen.«

Det var en Glæde at skrive disse Breve, selv om de vare taabelige. Svarene, hun modtog, vare meget venskabelige, selv om Guvernanten saa lidt mere praktisk paa Sagen. Hun vilde gerne rejse med sin kære Nora. Hun vilde føle sig som i Paradiset i Modsætning til det Liv, hun nu førte, med at undervise Misserne Pantifea, der baade vare indbildske og dumme. Men Miss Mac Croke havde dog visse Betænkeligheder med Hensyn til Afrikarejsen. De vare dog kun to værgeløse Kvinder. Havde hendes kære Nora tænkt paa det uvante Klima, og at de muligvis kunde blive tagne til Fange eller ædt op af vilde Dyr? Det kunde maaske gaa an at rejse til Algier og Tunis, vel ogsaa Kairo og Aleksandria, men hvad der gik dérud over, var vildt og eventyrligt efter Miss Mac Crokes Mening. Hun vilde bede sin kære Elev om at læse Livingstones sidste Rejse og det kongelige geografiske Selskabs sidste Beretning, førend hun tænkte videre paa Afrika.

Om Timerne synes én aldrig saa lange, om Dagene ere aldrig saa trættende og Nætterne lange og søvnløse, — de faa dog tilsidst en Ende. Den første August oprandt. Nora saa den første røde Strime i Vest, da hun laa vaagen i den store, gamle Seng og stirrede ud af Vinduet mod det fjerne Hav, over hvilket Himlen begyndte at rødme.

»Vel oprunden, Rorics Bryllupsdag!« raabte hun med tvungen Munterhed; men et Øjeblik efter begravede hun sit Ansigt i Puderne og hulkede, som hun aldrig før havde hulket i dette lange Forvisningens Aar.

Nora havde alligevel troet, at der vilde hænde noget, et eller andet vidunderligt, som vilde faa Brylluppet til at gaa over Styr. Men der var ikke hændet noget saadant, alt var gaaet sin vante Gang, gaaet som det maatte og burde gaa, og Tiden var nu kommen, da Rodericks Bryllupsdag oprandt. Det havde været taabeligt, vanvittigt at haabe andet, sagde Nora til sig selv, men hun havde dog troet, at han ikke vilde ægte den anden.

Det røde Skær blev stærkere og mere glødende, og da den gule Sol skinnede gennem graa drivende Skyer, stod Nora op, udmattet og træt paa Sjæl og Legeme, uden Venner og uden Deltagelse, bærende sin store Sorg, som hun vilde have været nødt til at bære Tandpine eller en anden legemlig Smerte. Hun klædte sig langsomt paa, medens hun tænkte paa Lady Mabel. Hvilken Begivenhed vilde hendes Paaklædning ikke være denne Morgen — den kærlige Moder, alle de gamle Tjenestefolk, den skinnende og straalende hvide Brudekjole, det elegante Værelse, fyldt med Duft af friske Blomster, det overdaadige Frokostbord, en Regn af Lykønskningsbreve og de sidste Brudepiger. Nora kunde forestille sig det hele til de mindste Enkeltheder.

Og Roric, hvad tog han sig for? Hun kunde ikke saa let forestille sig ham paa denne hans Livs mest betydningsfulde Dag. Hun turde ikke forestille sig, at han var ulykkelig; det var bedst at skyde disse Tanker helt bort.

Hvor sørgelig var ikke Frokosten denne Morgen, Ansigt til Ansigt med Miss Shipwith! Selv denne stærkt optagne Dame kunde ikke lade være at bemærke Noras overordentlige Bleghed.

»Min kære Pige,« udbrød hun, »De er syg! Deres Ansigt er saa hvidt som et Lagen, og der er sorte Ringe omkring Deres Øjne.«

»Jeg er ikke syg, men jeg har sovet daarligt i den senere Tid.«

»Mit kære Barn, De trænger til Beskæftigelse; De maa have et Maal. Et Liv uden et Maal maa føre til et elendigt Resultat. Hvorfor kan De ikke finde paa et eller andet Arbejde, hvormed De kan udfylde Deres ledige Timer? Det er langt fra min Hensigt at ville lægge Baand paa Deres Frihed, men jeg tilstaar, at det mishager mig at se Ungdom og uden Tvivl et vist Fond af Evner bortødslede paa denne Maade. Hvorfor søger De ikke at fortsætte Deres Opdragelse? Mine Bøger staa alle til Deres Tjeneste.«

»Kære Miss Shipwith, Deres Bøger ere allesammen teologiske, og jeg kan ikke interessere mig for Teologi. Jeg forsømmer heller ikke helt min Opdragelse. Jeg læser Schiller, indtil det gør ondt i mine Øjne.«

»En middelmaadig tysk Digter er ikke Begyndelsen og Enden paa al Opdragelse,« svarede Miss Shipwith. »Jeg vil ønske, De kunde faa et større Syn paa Kvindens Opgave her i Verden.«

Nora var glad ved at kunne overlade Miss Shipwith til hendes Bøger og gaa ud i Haven, hvor Figenen begyndte at blive moden, og Himlen hvælvede sig blaa og klar. Solen skinner som sædvanlig. Det var næsten bestandig godt Vejr — ingen Regn eller Blæst — det var næsten for meget af det gode.

»Gid det vilde regne, storme eller tordne,« udbrød Nora, idet hun slog Hænderne sammen over Hovedet, »det vilde bedre passe med den Knugen, jeg har for Brystet. Dette evige Solskin passer kun for glade Mennesker. Hvilken løgnagtig Verden er det ikke; Naturen smiler til os, naar vore Hjerter ere nær ved at sønderslides af Smerte. Jeg burde være glad, fordi Solen smiler til Roric paa hans Bryllupsdag — men jeg kan det ikke. Jeg kan ikke. Hvis Himlen vilde blive mørk, og Tordenen vilde rulle hen over mit Hoved, vilde jeg sige: Dette er Sympati!«

Hun kastede sig ned i Græsset og hulkede, som hun havde hulket den Morgenen i sin Pude.

»Vi ere nu adskilte for evig,« sagde hun. »Hvorfor sagde jeg ikke Ja hin Nat i Granplantagen? Livets Lykke var i min Haand, og jeg holdt ikke paa den. Det vilde have været mindre ondt af mig, hvis jeg den Gang havde givet efter for mine Følelser, end nu at tænke og ønske alt det onde, som jeg gør — tomt Raseri og Had imod den uskyldige!«

Bryllupsklokkerne maatte nu — netop nu paa denne Tid — lyde. Hun syntes, hun kunde høre dem. Hele Luften dirrede af Klokkeklang. Mod hvilket Verdenshjørne hun saa vendte sig, ringedes der vanvittigt med lystige Bryllupsklokker. Det var, som hun skulde blive gal. Hun holdt sig for Ørerne, men Klokkerne syntes at kime inde i hendes Hoved. Hun kunde ikke blive fri for dem. Hun kom til at tænke paa, hvorledes den samme Klang havde lydt for hendes Ører paa Rodericks en og tyvende Fødselsdag — den Dag, der var endt saa sørgeligt, fordi hun da første Gang havde hørt, at han var bleven forlovet med sin Kusine. Ja, det havde været hendes første egentlige Sorg. Hvor levende kunde hun ikke mindes sin Fortvivlelse og Sorg den Nat, det Raseri, der havde grebet hendes unge Sjæl.

»Og den Gang var jeg dog ikke stort andet end et Barn,« tænkte hun. »Jeg maa sikkert være født med et ondt Sind. Den Gang havde jeg endnu min kære Fader, og ikke en Gang hans Kærlighed var i Stand til at trøste mig. Jeg maa allerede den Gang have været meget forelsket i Roderick, og jeg er ikke bleven helbredet for denne Sygdom endnu, skønt der er gaaet mange Aar siden den Tid. Hvad er det egentlig i Grunden, jeg holder saa meget af hos ham?«

Hun rejste sig op fra Græsset, søgte med Magt at betvinge den Sjælesorg, der var ved at gøre hende vanvittig, og begyndte at gaa rundt i Haven, idet hun søgte at tale sig selv til Fornuft og kaldte sin kvindelige Stolthed til Undsætning.

»Jeg kan hade mig selv for denne Svaghed,« sagde hun, »min Faders Datter burde være for stolt til ikke at tage slige Tilskikkelser med Ro.«

Hun gik hurtigt ind i Huset, lige ind i Stuen til Miss Shipwith. Den gamle Dame sad ved sit Skrivebord, som var helt opfyldt med aabne Bøger, af hvilke hun samlede de Guldkorn, som først i hendes Værk skulde fremtræde i den rette Belysning.

»Kære Miss Shipwith, vil De ikke være saa god at laane mig en Bog om Buddha,« sagde Nora med feberagtigt Hastværk. »Jeg er fuldkommen enig med Dem — jeg bør tage mig noget til, læse noget. Jeg tror, jeg vil slaa ind paa Teologien.«

»Min kære Pige,« udbrød den gamle Dame henrykt. »Gud være lovet! at De endelig begynder at komme til Fornuft. Naar De først er bleven greben af et levende Ønske om at berejse Kundskabens vidtstrakte Rige, vil Resten komme af sig selv. De Blomster, der gro paa Videnskabens Vej, vil lokke Dem fremad, selv om Stien er besværlig og stenet.«

»Jeg tror, jeg bør begynde med Buddha,« sagde Nora paa en besynderlig haard og bestemt Maade, der just ikke syntes at tyde paa, at hun var opfyldt af Begejstring for den Videnskab, hun vilde slaa ind paa. »Det er Begyndelsen paa al Visdom, ikke sandt?«

»Nej, min kære Pige I Forhold til de ægyptiske Præsters Lære er Buddhaismen næsten moderne. Hvis vi vil begynde med Begyndelsen, maa vi vende os til Ægypten, Videnskabens og Civilisationens Vugge.«

»Saa lad os begynde med Ægypten!« sagde Nora utaalmodigt. »Vi kan ligesaa godt begynde med den ene som med den anden. Det, jeg ønsker, er Beskæftigelse for min Aand.«

»Tænkte jeg ikke nok, at det var det, der var i Vejen med Dem!« udbrød Miss Shipwith, henrykt over den Erobring, hun havde gjort. »Deres blege Farve og matte Øjne stammer fra et forpint Sind, og Sindet er altid forpint, naar det ikke har et Maal. Vi skabe os selv Sorger.«

»Ja, vi ere nogle ulykkelige Skabninger,« sagde Nora lidenskabeligt, »den elendigste Skabning i den hele elendige Verden. Se paa Deres Ko der ude i Frugthaven, hvilket fredeligt og hyggeligt Liv den fører, glad naar den blot har en god Græsgang. Hvorfor lod Skaberen alle lavere Dyr være fri for Sorger og gav os en saa uendelig Evne til at føle Kval og Sorg. Hvorfor skal Dyrene have det bedre end vi?«

»Skaberen har givet os en Sjæl og Evnen til at arbejde paa vor egen Frelse,« svarede Miss Shipwith. »Se her er en halv Snes Bind. I dem vil De finde den ægyptiske Teologis Historie fra Guden Râ's Guldalder til den persiske Invasions mørke og forvirrede Periode. Nogle af disse Værker ere strengt filosofiske. Jeg vil tilraade Dem at læse de historiske Bind først. Gør rigeligt med Notitser, efter Haanden som De læser, og henvend Dem trygt til mig, naar der er noget, der er Dem uklart.«

Augusta Brosbøll-Etlar.

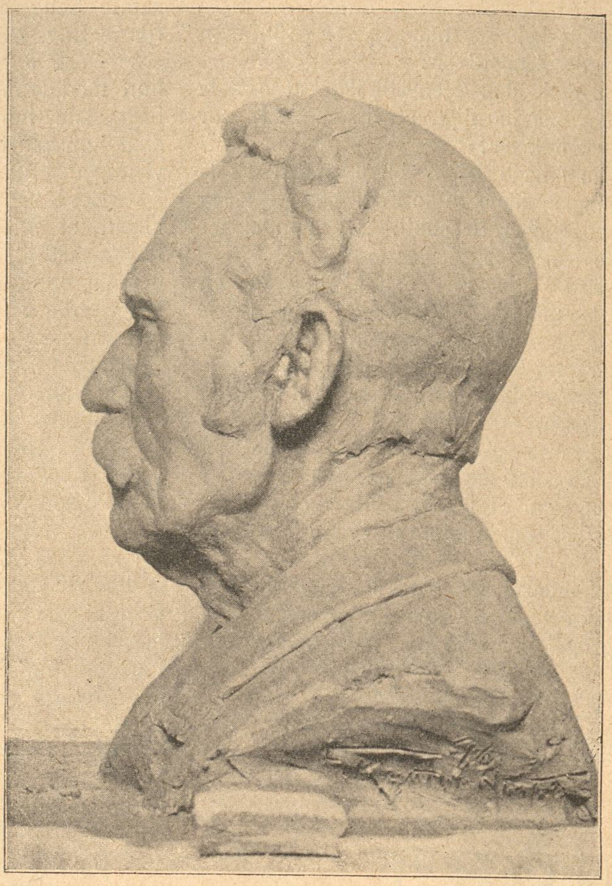

J. C. C. Brosbøll.

Buster, modellerede af Kastor Hansen.

»Jeg vil vist ofte komme til at trænge til Deres Hjælp,« sagde Nora, idet hun stablede Bøgerne op paa sin Arm med en meget haabløs Mine. »Jeg vil vist ikke komme ret langt med Ægypterne, men jeg trænger til at beskæftige mig med noget.«

Hun bar Bøgerne op paa sit Værelse og anbragte dem paa et plumpt, gammelt Egetræsbord, som Mrs. Doddery havde skaffet hende. Hun aabnede sit Skrivechatol, tog Pen og Papir frem for at indskrive de Noter, hun mente at burde gøre, og gav sig for Alvor i Lag med en gammel, skimlet Skildring af det gamle Ægypten.

(Fortsættes.)

„Carit Etlars Hus“ i Gentofte.

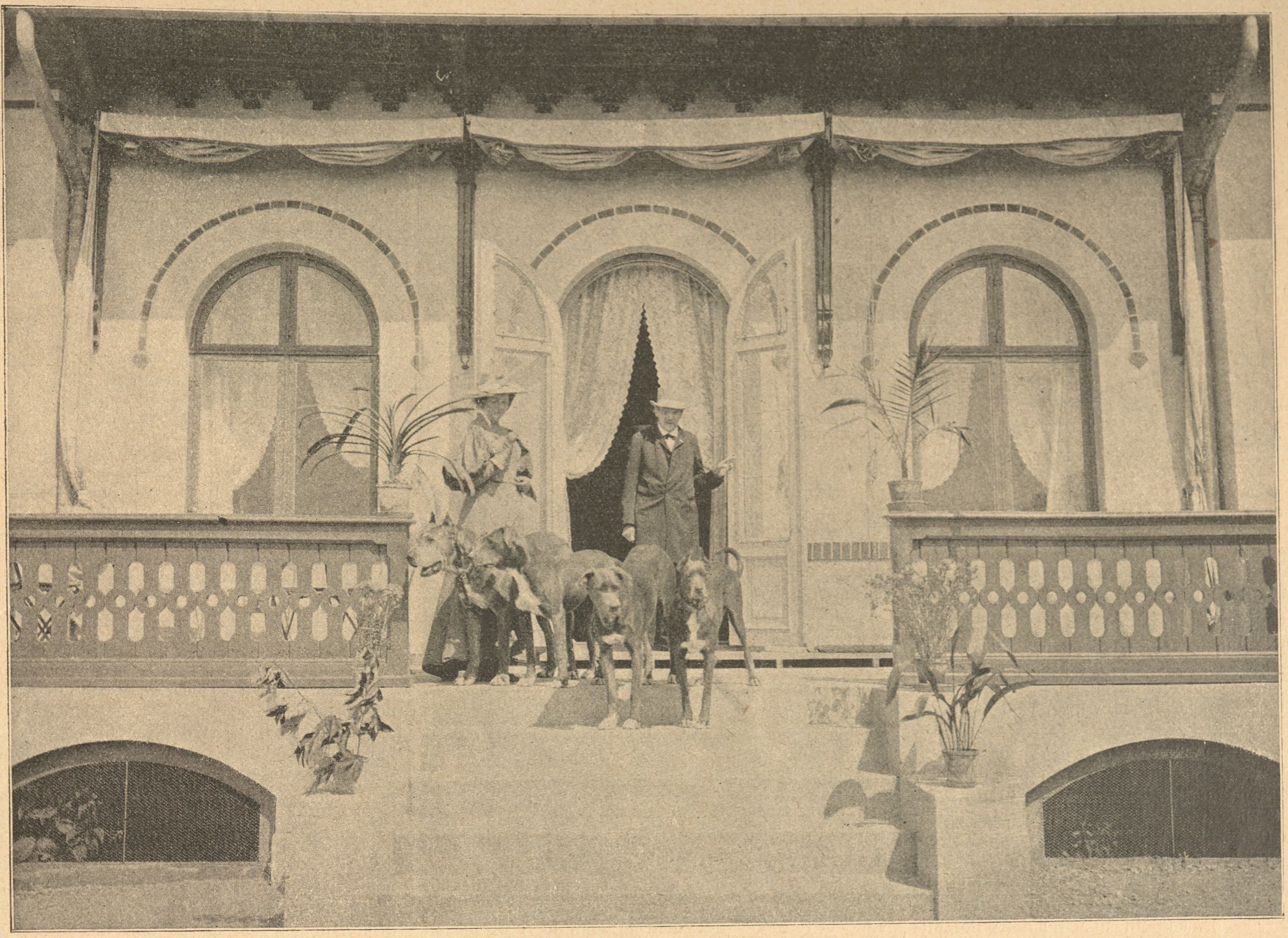

Brosbøll og Hustru paa Villaens Terrasse.

I Brosbølls Dagligstue.

Sir Geoffrey's Teori.

Af

Maarten Maartens.

(Fortsat).

TREDJE KAPITEL.

Praksis.

Kun en halv Mil til den nærmeste Læge! Det lyder jo ikke saa daarligt for Landboforhold; men naar Doktoren paa en Dag som denne dyrker Selskabeligheden ligesom hans Naboer? Budet fra Herregaarden kom fortvivlet tilbage efter at have været rundt en halv Snes Steder. Dr. Crogle havde spist til Middag hos en Ven, til Aften hos en anden, og da han holdt meget af en lille Rubber efter Aftensbordet, var Klokken bleven over tolv, inden hans graa Kleppert var paa Vejen hjemad. Og der gik næsten to Timer, før Lygterne paa hans Vogn begyndte at glimte nede i Alléen.

I denne lange Ventetid havde Sir Geoffrey ikke haft Tid til at tænke. Kun ét Spørgsmaal fyldte hans Hjerne og opslugte enhver anden Tanke: skal han leve eller dø? Han sad i det store Hus, der pludselig var blevet saa stille, stirrede paa det ubevægelige Legeme foran sig og tænkte uafladelig paa det samme. Vil han leve? Alt, hvad han ejede, vilde han give for et Svar. Der var ingen Tid til at ændse, hvad man foretog sig omkring ham, ingen Tid til at græde eller bede. Ingen Tid til andet end at vente, vente.

Endelig hørte man Lyden af Vognhjul. Sir Geoffrey havde hørt den saa ofte, inden den blev hørlig, at han nu ikke lagde Mærke til den, før Vognen var lige ved Gaarden. Saa vaagnede han op af sin Døs og gik ned for at tage mod Lægen. Liv eller Død? Hvad vilde Svaret blive? Han havde al Grund til at tage mod Afgørelsen af Dr. Crogles Mund, for han havde mere Tillid til denne lille Landsbydoktor end til alle Londons Berømtheder. Dr. Crogle havde vist sig at have Ret i hans Hustrus Tilfælde, da to af de største Specialister, som saa' lysere paa hendes Sygdom, havde bedømt den galt.

Undersøgelsen var lang og omhyggelig, naar man tænker paa, hvor lidt der tilsyneladende var at undersøge. Sir Geoffrey stod ved Siden af og saa' til. Efter at Doktoren havde lagt det livløse Hoved tilbage paa den lille Pude, tog han sine Guldbriller af, pudsede dem langsomt og sagde:

»Jeg beklager, at jeg ikke kan give en bestemt Erklæring, Sir Geoffrey. Det kan maaske vare noget, inden jeg bliver i Stand dertil. Men jeg frygter — det gør mig forfærdelig ondt — jeg frygter — —« han stammede i det og tav pludselig stille.

»Sig mig det rent ud,« bad Baronetten, »jeg kan bære det.«

»Sir Geoffrey! Kære Sir Geoffrey! Der er en indvendig Beskadigelse. Rimeligvis en Hjernerystelse — det er omtrent sikkert, ellers vilde jeg ikke have sagt Dem det endnu.«

»Hvor længe kan han leve?« spurgte Baronetten rolig.

»Sandsynligvis nogle Timer. Men det er endnu ikke afgjort, Sir Geoffrey; jeg kan ikke sige noget med Bestemthed.«

»De tror altsaa, at han kan komme sig?« spurgte Baronetten endnu roligere. Det forekom ham, som om en anden stillede Spørgsmaalene, medens hans Hjerte stod stille for at høre Svaret.

»Maaske han kan leve. Det er ikke umuligt.«

»De siger »leve«! Hvad mener De med »leve«? Leve og dog ikke komme sig — er det det, De mener?«

Dr. Crogle tav, medens han spekulerede paa, hvad han skulde sige og ikke sige. Det forstod Sir Geoffrey.

»Ikke komme sig!« gentog han. »Det er det, De mener. Ikke genvinde Brugen af sin Forstand, altsaa? Dr. Crogle, er det det, De mener? Er det det, De mener?« Han næsten skreg Ordene ud.

Den gamle Doktor tog hans Haand. »Kære Sir Geoffrey,« bad han, »lad os vente og se Tiden an. Jeg kan ikke sige noget bestemt endnu, og jeg kan heller intet gøre for Øjeblikket. Nu vil jeg gaa ind at se til Wilson med det samme og kommer saa igen om et Par Timer. Eller vil De hellere have, jeg skal blive?«

»Hvordan gaar det med Wilson?« spurgte Baronetten med et Forsøg paa at tænke paa andet end sin egen Jammer.

Manden var Skovfoged og laa for Døden af Brystsyge.

»Aa, det er kun daarligt. Men hvis De hellere vil have, jeg skal blive — —«

»Nej. Men før De gaar, maa De sige mig nøjagtig, hvad De haaber, og hvad De befrygter?«

»Men, Sir Geoffrey — —«

»Sig mig Sandheden. De husker forrige Gang? Sig mig den nu — igen.«

»Jeg er bange for, Sir Geoffrey, at Deres Dreng vil dø.«

»Og hvis han ikke dør?«

»Saa er jeg bange for, at han aldrig vil blive den samme som før.«

»Død eller Idiotisme. Det er altsaa Alternativet, det eneste Alternativ, tror De?«

»Ja, Sir Geoffrey.«

Sir Geoffrey var atter alene med Barnet. »Død eller Idiotisme,« gentog han for sig selv, »det er altsaa det eneste Alternativ.«

Værelset var mørkt, saa mørkt i det mindste som et Værelse, der ikke har tykke Gardiner for Vinduet, kan være i en maaneklar Nat. Lille Guys ubevægelige Skikkelse laa stille og tung henne paa Sengen, der skinnede hvid i det lyse Skær. Baronetten satte sig ned, overvældet af Sorg. Hans Øjne var fæstede paa Sønnens Ansigt, og bag dette Ansigt læste de, skrevet med store Bogstaver tværs over Fremtiden, de to Ord, som Doktoren havde ladet blive tilbage for at fylde Værelset, da han gik.

»Døden.« Hvad vilde det sige? Sir Geoffreys Tanker sattes pludselig i Gang ligesom et Ur, der bliver trukket op. Han følte, at han nu stod i Begreb med at tænke det altsammen igennem.

Det store Spørgsmaal, som han havde troet, at al Ting afhang af, var dog ikke det største. Det var ikke »Liv eller Død«. Det var ikke saa ligefremt. Det var »Død eller Idiotisme«.

Døden vilde sige, at det straalende Liv, der nu fyldte hver en Krog af hans ensomme Tilværelse, vilde blive slettet ud, omtrent som man vasker en Tallerken eller en Palet ren. Det vilde simpelt hen gaa sin Vej. Der vilde komme en Tavle i Kirken, som ingen andre end han selv vilde se efter den første Søndag, og Huset vilde blive tomt.

Huset vilde blive tomt. Hans Liv vilde blive tomt, fuldstændig, forfærdelig tomt. Nej, ikke Døden! Alt andet end Dødens haabløse Tomhed.

Og han ønskede, brændende, lidenskabeligt, at Barnet maatte leve.

Ikke Døden. Men hvad da? Idiotisme.

Hans Tanker, der gik fra den ene Betragtning til den anden, ligesom man gaar fra det ene Billede til det andet paa en Malerisamling, fæstede sig øjeblikkelig ved dette Ord.

Det betød ogsaa Tomhed, men denne Gang en levende, bevægelig Tomhed. Faa vidste bedre Besked end han — ak, det var saa lidt! — med de forskellige Former af Sindssvaghed. Han havde haft god Anledning til at studere dem. I mange Maaneder, efter at de havde taget hans Hustru fra ham, havde han med sygelig Iver begravet sig i Studiet af en Videnskab, som, naar det kommer til Stykket, endnu ikke er en Videnskab, men kun en Sammenhoben af Tilfælde. De store Mænd fra London havde sagt til ham: »Lady Travessants Sygdom er kun en midlertidig Tilstand, som er en betinget af særlige patologiske Grunde. Naar disse fjernes, vil hun komme sig.« Dr. Croyle havde sagt: »De Symptomer har aldeles ingen Forbindelse med den aandelige Sygdom; de vil forsvinde uden at faa nogen nævneværdig Indflydelse derpaa.« Begivenhederne havde vist, at Dr. Crogle havde set rigtig. Sir Geoffrey havde altid troet det. Foruden den rørende Tillid til den lokale Læge, som til al Lykke er temmelig almindelig blandt Folk paa Landet, havde Baronetten Resultatet af sine egne Studier at holde sig til og var kommen til den Slutning — den være nu gal eller ikke — at Dr. Crogle kendte mere til disse Ting end de fleste. Derfor betragtede han ogsaa hans Erklæring som afgørende og gav sig til at tænke paa, hvad Idiotisme vilde sige.

Nej, nej, ikke det, Gud i Himlen! Ikke det! Thi Døden vilde sige Lidelse for ham og Fred for Barnet; men Idiotisme betød Lidelse for Barnet ogsaa, netop Lidelse, saa kunde de snakke saa meget de vilde om Sløvhed — betød daglig Indespærring, Tvang, dyrisk Fornedrelse.

En levende død. Nej, ikke Idiotisme. Saa langt hellere den fredelige Sorg at skulle begræde hans tidlige Bortgang.

Og han ønskede brændende, lidenskabeligt, at Barnet maatte dø.

Han rejste sig op og bøjede sig over Sengen. Det forekom ham, som om Aandedrættet var kraftigere, mere regelmæssigt. Han veg tilbage, næsten skuffet ved denne Opdagelse. Og saa, da Rædslen over Skuffelsen kom over ham — kunde han ikke holde det ud længere, men styrtede ud af Værelset. Et Øjeblik efter stod han ude paa Terrassen, den samme Terrasse, hvor han faa Timer i Forvejen havde haft den Samtale med Miss Dalton. Den bløde Natteluft virkede kølende paa hans hede Pande, og hele Samtalen kom tilbage i hans Erindring.

Han havde forsøgt at hindre Miss Dalton i at ødelægge sit unge Liv ved at gifte sig med hans ryggesløse Broder. Han havde gjort det indirekte, kejtet, da han ikke vovede at tale rent ud. Og dog, hvor simpel forekom ham ikke hans Yndlingsteori om Menneskets Pligt til at formindske Lidelserne for sig selv og Slægten! Hvor ofte havde han ikke tænkt paa dette i de lange Timer fulde af Oprør mod hans egen ubarmhjertige Skæbne!

Der vilde kun være liden Sorg her i Verden, hvis Menneskene ikke gav Anledning til den, og der vilde endnu være langt mindre, hvis Menneskene kunde komme over den almindelige Løgn, at Smerten i sig selv er en ædel Ting, som er værd, at man finder sig i den. Al Lidelse er blot et Middel til at opnaa noget, aldrig et Maal. Og haabløs Lidelse, ubevidst Lidelse er taabeligt, unyttigt, og det er en Pligt at gøre Ende derpaa.

Det var hans Teori. Den tillod, at man kneb ud, altsaa — Døden.

Han havde sagt det saa ofte. Saa ofte havde han fortalt sig selv, at hvis Menneskene blot kunde se klart, vilde de dræbe de uhelbredelige, de haabløst sindssyge, de Børn, som kom vanskabte til Verden eller paa anden Maade var stedmoderligt behandlede. I sin egen Ensomhed havde han ofte haanet Lægevidenskaben i vore Dage, der sætter hele sit Snille ind paa at forlænge de brystsyges eller kræftsyges Dødskval — og den moderne Filantropi, der tager sig af alle de smaa, ulykkelige Stakler, for hvem Livet kun er Lidelse, og gør dem til bevidste Martyrer af deres sørgelige Skæbne.

De taler om Smertens forædlende Indflydelse! Den sløver, brutaliserer og dræber til Slutning Sjælen i det forpinte Legeme. Det er dens »Mission«. Lad det Menneske, som føler, at den har et andet Bud til ham, bære den i Taalmod. Men den, for hvem den kun er dyrisk Lidelse, skal have Lov til at befri den fængslede Sjæl med ét Slag.

Saaledes havde Sir Geoffrey ræsonneret i tre ensomme Aar. Og født af alle disse Refleksioner steg et tavst Spørgsmaal op i hans Sind.

Tidligere havde det altid heddet: Hvis jeg kunde gøre en Ende paa min Hustrus daglige, haabløse, unyttige Kval, saa vilde jeg gøre det. Jeg vilde dræbe hende af Barmhjertighed og Kærlighed. Men jeg kan ikke. Nu derimod, denne Gang — hvad nu? Her var Afgørelsen lagt i hans egne Hænder. For Barnet kunde han dræbe.

Det var kun at holde Haanden et Øjeblik fast over disse Læber, som gispede efter Luft. Saa vilde en Aand være befriet, medens den endnu var klar og ren, inden Formørkelsen var kommen. Skal jeg være den, som holder min Haand tilbage fra Døden?

(Fortsættes.)

Lotterigevinsten.

Af

Chr. Lundgaard (Sam).

Skomager Mortensen sad, efter endt Middagsmaaltid, paa sit Trebén, og stangede sine Tænder med Spidsen af Tungen. Hamren dansede lystigt, snart paa Bankestenen, snart paa et Stykke forskræmt Læder, der hulede og krummede sig under Slagene, indtil det til sidst præsenterede sig i Form af en Skaal for Mesterens prøvende Blik. Til højre for ham sad Svenden, en halvgammel Kavaller med rindende Øjne, Ringe i Ørerne og Briller paa Næsen, hvilken sidste ved Hjælp af en Vorte, som et omsorgsfuldt Forsyn havde anbragt yderst paa Spidsen af den, dannede som en Slags Krog, der holdt Brillerne fast, naar de i Arbejdets Hede gled for langt ned. Vittige

Kolleger kaldte ham af den Grund »Næsehornet«. — Han var ivrigt beskæftiget med at sætte en »usynlig« Lap paa en Balsko, der tilhørte én i Nabolaget tjenende Kokkepige.

Mester Mortensen passede med øvet Haand »Skaalen« til under en uhyre Brandspand, som han halede op af en Bunke Fodtøj, der i malerisk Uorden optog Pladsen mellem ham og Væggen. Pludselig lod han Haanden synke, og drejede sig paa den trebenede Stol.

»Olivia!« raabte han; — »hent »Aftenbladet«. Der er Trækningsliste i Dag.«

Et kort Bjæf ude fra Køkkenet gav til Kende, at bemeldte »Olivia« havde hørt og noteret sig sin Ægteherres Ønske. En Dør blev smældet i; man hørte Lyden af klaprende Trætøfler, der tabte sig i Vognrumlen paa Gaden, og en Lirekasses brystsvage Dudilidej i Gaarden ved Siden af. Mortensen kløede sig eftertænksomt bag Øret med Pløksylen, suttende paa en hul Tand. »Næsehornet« flikkede ivrigt paa sin Lap, og kastede af og til et forelsket Blik til en Medicinflaske med noget rødt i, der stod i Vindueskarmen. Det røde var Mavebitter, og en lille Bitter i Ny og Næ var nu en Gang en af »Næsehornets« Livretter.

Atter fornam man Lyden af klaprende Træ-tøfler, der denne Gang kom nærmere og nærmere. Det var »Olivia«, der vendte tilbage med Trækningslisten. Som en Stormvind — en Stormvind, der vejede sine 170 Pund uden Tøflerne — kom hun farende ind paa Værkstedet. Hun sank ned paa en Stol, gispende efter Vejret som en Karuds paa et Køkkenbord. »Næsehornet« greb med hjælpsom Haand efter Medicinflasken, og fyldte et fedtet Snapseglas uden Fod, der befandt sig i mistænkelig Nærhed af hans venstre Haand, til Randen med den røde, grumsede Vædske.

»Skal det være en lille én, Madam?«

Madamen virrede afværgende med Hovedet. »Næsehornet« stak som et Lyn den hende tiltænkte »lille én« til sig, og satte med et resigneret Suk Flasken tilbage paa sin Plads.

»Vi har vundet, Mortensen!« fik Madamen endelig pustet frem.

»Sludder, Kælling. Lad mig se Bladet.«

Skomager Mortensen plirrede med Øjnene og lod Blikket fare ned over Trækningslistens Numre. I næste Nu røg den trebenede Stol hen i Madamens Skød, medens Mesteren selv opførte en vild Krigsdans over gamle Sko og Læderstumper. »Næsehornet« kneb sig i Hast en ekstra Bitter, og smækkede taknemligt med Tungen, samtidig med at han skød Brillerne op, og tog sin begejstrede Foresatte i nøjere Øjesyn.

Lidt efter kunde man se Skomager Mortensen i Færd med at behandle nogle mægtig store Tal ved Hjælp af Saalen paa en gammel Støvle, og et Stykke Kridt. Han regnede ud, og beregnede, og vendte sig endelig med et af Bevægelse blegt Ansigt til sin Kone.

»Syv og tredive Tusinde og fem Hundrede Kroner for vores Part; — hvad siger du til det, gamle Tøs?«

Den gamle Tøs foldede Hænderne over sin Mave og syntes et Slagtilfælde nær.

»Dig, Jonsen — det var »Næsehornets« Navn — forærer jeg Værkstedet med alt Tilbehør,« vedblev Mortensen. »Du skal ogsaa vide, at vi har vundet i Lotteriet.«

»Jeg — mig!« — stammede »Næsehornet« forfjamsket. — »Skal jeg have Værkstedet?«

»Med Rub og Stub og hele Habenguten,« sagde Mortensen og slog ud med Haanden.

»Det maa vi ha'e en lille én paa.«

Atter var det Medicinflaskens Tur. Det klukkede spottende i den, da »Næsehornet« med rystende Haand fyldte sin gavmilde Vens Glas. Mortensen hævede Glasset og sagde:

»Vi har staaet i Lære sammen, Jonsen. Vi er, om jeg saa maa sige, gamle Venner af bedste Sort, ægte Kærne! — og det har vi altid været, undtagen naar du brændte den af, og holdt for mange »Blaa« i én Uge. Jeg er nu en rig Mand, Partekullier! — Penge paa Renter, hva' beha'er! — og derfor skal du ogsaa have Værkstedet. — Vær' artig! slid det med Helsen; — Skaal!«

»Singof!«

»Næsehornet« viskede en taknemlig Rørelsens Taare af Øjet, og rakte »Partikulier« Mortensen Haanden. Madam Mortensen snød sin Næse, og sagde:

»Vores Arbejde kan De jo ogsaa nok faa, Jonsen. Foreløbig skal jeg have mig et Par ny Støvler; de, jeg har, er kuns Sko; de er utæt i Regnvejr, og saa er de »sat ud« oven i Købet.«

Partikulier Mortensen rettede sig med Værdighed.

»For Fremtiden er det forbi med at »sætte ud,« sagde han. »Det er et overvundet Stadium, som hedder: Færdig her!«

Madam Mortensen fældede Glædestaarer, og gik ud for at sætte Vand over til en Kop Kaffe i Dagens glædelige Anledning.

— — — — — — — — —

En Maaneds Tid senere var Partikulier Mortensen Ejer af en smuk Villa paa Strandvejen. Den var betalt kontant med 28,000 Kr., og havde, Montering m. m. iberegnet, alt i alt kostet ham et Par og tredive Tusinde Kroner. En Hest og et Køretøj havde han ogsaa anskaffet sig; den Fornøjelse »stod ham« i 800 Kroner, *plus* et Par af hans bedste Fortænder en Dag, da Hesten blev sky for en Vandpost, og løb tværs igennem et Tremmehegn ind i en vildfremmed Have med hele Ekvipagen. To Piger og en Karl var bleven fæstet; fra Villaens Top vajede et Dannebrogsflag, og paa Façaden stod med store, forgyldte Bogstaver Villaens Navn:

»Mortens Fryd.«

— — Alt dette kostede imidlertid Penge, og atter Penge, — og den kontante Restbeholdning af Gevinsten truede snart i en betænkelig Grad med at slippe op. Mortensen havde ikke husket paa, at det ikke er nok at have Tag over Hovedet, Hest paa Stald, Have og Tjenestefolk, men at der ogsaa maa Penge til at føre Hus for, til Folkeløn, Skatter og Afgifter m. m. Han var en dygtig Skomager, men en daarlig Finansmand; — han havde troet sin Rigdom uden Ende, og forregnet sig slemt. Om at nedsætte sig i Villaen som Lappeskomager for paa den Maade at tjene til det daglige Brød, kunde der af forskellige Grunde ikke være Tale; — at give den som Villaejer og Partikulier uden det nødvendige at bide og brænde, var paa den anden Side ogsaa en *for* blandet Fornøjelse. — Resultatet af diverse Overvejelser, Mand og Hustru imellem, angaaende dette ret pinlige Emne, blev da, at Mortensen, en skøn Aften, da han kom hjem, havde solgt Villaen til en Grosserer for 22,000 Kroner. Hest og Vogn fulgte med i Købet; Tjenestefolkene fik deres Frihed til at gaa, hvorhen de vilde, og Løn for et Fjerdingaar udbetalt, og med et Lettelsens Suk vendte Ægteparret det utaknemlige »Mortens Fryd« Ryggen.

Fjorten Dage efter købte Mortensen et »i god Gang værende fotografisk Atelier«, og engagerede dets hidtidige Ejer som Bestyrer for en aarlig Gage af 3000 Kroner, samt Tantieme af Forretningen.

— — — — — — — — —

»Næsehornet« sad paa den trebenede Stol, i Færd med at bagflikke en Støvle. En smal Stribe Sol kastede gennem den halvfyldte Medicinflaske et rødligt Skær hen over en lille koket Maane, der i Aarenes Løb var staaet op over hans Isse. Han pustede og hvæsede af Anstrengelse, Brillerne sad saa langt nede paa Næsen, de kunde komme, og gjorde Tid efter anden Forsøg paa at hoppe over Vorten, uden at det dog ret vilde lykkes dem. I det øverste af Vinduskarmen sad en tyk Edderkop paa Lur, og saa med graadigt Blik efter en stor Spyflue, der summende og brummende fløj rundt. Luften i Værkstedet var lummer og kvælende; en brændende Petroleumslampe, over hvilken der paa et Stativ var anbragt et »Pudsejern«, sendte med smaa Mellemrum en Sky af sort, stinkende Os fra sig, der vilde kunnet faa en Aadselgrib til at kaste op. — »Næsehornet« fortrak, hærdet af gammel Vane, ikke en Mine.

Pludselig brødes Stilheden af det hæse Klemt af en Dørklokke i Stuen ved Siden af. »Næsehornet« lagde med en arrig Brummen Støvlen fra sig, og gik ud for at »ekspedere« den forventede Kunde. I næste Sekund befandt han sig Ansigt til Ansigt med Ægteparret Mortensen.

»Nej! nu har jeg sgu aldrig — Værsgod og sid ned.«

»Vent lidt, Jonsen« — Mortensen hævede med en højtidelig Bevægelse Haanden. »Det er ikke »Partekullier« Mortensen, der staar for dig; det er en »rungeneret« Mand, hvis Penge er fløjten.«

»Hvad er de? Er de fløjten?«

»Fløjten!« gentog Mortensen med dyb Gravrøst. »Fanden har taget hele Molevitten.«

»Jamen, du var jo bleven Fotograf. Gik det da ikke?«

»Jo, det gik; — men det var ad Helvede til,« svarede Mortensen med et rædselsvækkende Forsøg paa at være spøgefuld. — »Ikke saa meget som en Kat kom for at lade sig »fotografere«; — i de sidste fjorten Dage havde vi kun Besøg af en Herre, siger og skriver én, — og han var endda gaaet fejl, og skulde ind til Doktoren ved Siden af i Stedet for. Jeg gav 16,000 Kroner for Værkstedet — Sludder! Artellieret —; det var ikke seksten Tusind Spytteklatter værd. Resten af Pengene gik til Maskiner, og Kram, og Gud ved hvad. Nu har jeg kun et Par Hundrede Kroner tilbage; — dem, har jeg tænkt paa, kunde jeg give dig for Værkstedet her, hvis du vil sælge det. — Men det vil du ka'ske ikke?«

»Næsehornet« kradsede sig i Nakken.

»Jo, hvorfor skulde jeg ikke tage de Penge med,« kom det endelig. »Hid med »Knapperne«, saa er Værkstedet dit paa staaendes Fod, om det saa skal være.«

Mortensen trak en lille Bunke Sedler frem, og gav dem til »Næsehornet«, der talte dem og puttede dem i Vestelommen.

»Jeg kan vel blive ved at arbe'de hos dig,« sagde han. »Jeg vilde jo nødig til at skifte Plads nu paa mine gamle Dage.«

»Vist saa!« svarede Mortensen med ædel Værdighed. »Du er, som hidtil i mit Arbe'de; men det vil jeg sige dig: ikke mere end en »Blaa« om Ugen, at du ved det.«

Et Haandslag var Svaret. Mortensen vendte sig til sin Kone og sagde:

»Se saa at komme til Rette igjen, Olivia. Du kender jo Gemakkerne fra gammel Tid, ha-ha-ha!«

Madam Mortensen lo, sukkede og snød Næsen.

»Aa, Herregud ja!« sagde hun. »Det er dog rart at være hjemme hos sig selv igen.«

»Det har De skammen Ret i, Madam,« brummede »Næsehornet«. — »Det skal vi s'gu ha'e en lille én paa.«

Opgaver.

Gaadespørgsmaal.

Kan du nævne mig en Gave, som man modtager paa samme Tid, som man skænker den bort, og som enhver skænker saa meget desmere bort af, som han selv holder af at modtage det, og hvoraf tusind veje ligesaa meget som et?

Regneopgave.

En Fodgænger og en Cyklist afrejser samtidig fra det ene Endepunkt af en given Vejstrækning. Cyklisten vender, efter at være ankommet til det andet Endepunkt, om, og naaer Fodgængeren 4000 Alen fra dette. Hvor lang er Vejlængden, naar Cyklisten kører dobbelt saa hurtigt, som Fodgængeren gaar?

Beregningsopgave.

Hvilket mellem 500 og 1000 liggende helt Tal er saaledes beskaffent, at $^4/_7$ af det giver den omvendte Rækkefølge af dets Sifre?

Løsning paa Spøgegaader i Nr. 43.

1. Matroser. 2. Alma-Lama. 3. Musikanter.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 43.

56 og 44.

Løsning paa Gaade i Nr. 43.

Sult.

Indhold.

Billeder: Carit Etlar. (Brosbøll). Portræt. — Augusta Brosbøll-Etlar og J. C. C. Brosbøll. Buster, modellerede af Kastor Hansen. — »Carit Etlars Hus« i Gentofte. — Brosbøll og Hustru paa Villaens Terrasse. — I Brosbølls Dagligstue. — De dresserede Grise. Humoreske. —

Tekst: Et Besøg hos »Gøngehøvdingen«s Forfatter. Af Joh. Fred. Madsen. — Nora. Roman af E. Braddon. (fortsat). — Sir Geoffrey's Teori. Af Maarten Maartens. — Lotterigevinsten. Af Christian Lundgaard. (Sam). — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage. (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat). —

Hermed følger et Tillæg.

De dresserede Grise.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. -- Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 45 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 9. August. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Skulde han ikke komme? Efter Maleri af W. Menzler.

NORA.

Roman
af
E. Braddon.

(Fortsat.)

Hvor hendes Hoved dog værkede denne Sommerdag, da Bierne summede i Haven, og de fjerne Bølger dansede i Solskinnet, og Bevidstheden om, at Klokkerne ringede i Ashbourne, ikke kunde komme ud af hendes Tanker. Nomadernes Konger, Faraonerne, Josef og hans Brødre — og Moses, der i Sammenligning med de andre næsten var moderne — gik som Skyggebilleder forbi hendes Aand. Hun tvang sig til at holde sine Tanker ved den skrækkelige Bog og blev ved med at læse, indtil hun kunde huske, hvad hun havde læst.

»Hvorfor kan jeg dog ikke lade være at tænke paa ham denne lange Sommerdag,« udbrød hun utaalmodigt. »Jeg vil tænke paa Guden Râ, paa Lotusblomsten, paa den røde Nil og den grønne Nil, paa det vidunderlige Land, som jeg i Fremtiden skal besøge med Miss Mac Croke.«

Hun læste til Middag og havde en lang Liste ved Siden af sig med Navne og Datoer, som ikke vilde fæstne sig i hendes Hukommelse. Hun gik ned i Dagligstuen. Hun var ikke længer bleg, to hektisk røde Plètter brændte paa hendes Kinder, og hendes Øjne havde en unaturlig Glans.

»Aa,« udbrød Miss Skipwith henrykt, »De ser allerede meget bedre ud. Der er ikke noget, der styrker Nerverne mere end alvorligt Arbejde.«

Nora talte ikke om andet end Ægypten, men hun spiste næsten intet, og den hektiske Rødme paa hendes Kinder tiltog, jo ivrigere hun talte.

»At tænke sig, at en Aand, der har ligget i Dvale saa længe, til Slut skulde blive vakt til at udfolde sig med en saadan Kraft,« tænkte Miss Skipwith. »Den stakkels Pige siger en hel Mængde Nonsens, men det er kun den nylig vakte Forstands første overvældende Udbrud.«

Nora gik tilbage til sine Ægyptere straks efter Middagsbordet. Hun viste en ubøjelig Taalmodighed paa den besværlige Vej. Hendes Kundskaber om Ægypten havde hidtil været temmelig mangelfulde. Uhyre Sandstrækninger, et Par Py-

ramider, Memnons Hoved, der klang hver Morgen ved Solopgang, Krokodiller, mørkebrune Indfødte, Antonius og Kleopatra — det var omtrent alt, hvad der havde fæstnet sig i hendes Hjerne af Miss Mac Crokes Lærdom. Nu kom hun ind i helt andre Mysterier, og det var intet Under, at det bankede i hendes Tindinger, og at de indbildte Bryllupsklokker bestandig ringede for hendes Ører.

Hun arbejdede til Tetid, og var saa fordybet i sine Studier, at hun ikke hørte, da Klokken ringede til Bords, skønt den ringede stærkt nok. Maaltidet var sandelig ikke saa megen Ære værd.

Nora overhørte ganske dens Kalden til det tynde Te og Smørrebrød. Hun sad med Bogen foran sig, men hendes Øjne stirrede tomt ud i Rummet, da Miss Skipwith, som nu havde faaet Interesse for hende, kom for at spørge, hvad der var i Vejen. Den unge Pige betragtede hende aandsfraværende og syntes i Begyndelsen ikke rigtig at forstaa, hvad hun mente.

»Jeg vil ikke have Te,« sagde hun endelig; »jeg vil hellere blive ved at læse. Det er mageløst interessant, navnlig Hieroglyferne. Jeg har prøvet paa at tyde dem. Det er saa morsomt at vide, at et Tegn som et Fuglehoved betyder en Gud, og at en Gaas med en sort Kugle paa Ryggen betyder Farao, Solens Søn. Og kan noget være mere interessant end Dynastiernes Tavler? Det løber i Begyndelsen lidt rundt i Hovedet, naar man skal sætte sig saa langt tilbage i Tiden, men det er kun en Overgang.«

»Min kære Pige, De arbejder for strengt. Det er Daarskab at tage fat med en saadan Lidenskab. Man maa arbejde med Maadehold, hvis man vil gøre alvorlige Fremskridt. Deres Pande brænder som i Feber; De vil læse Dem en Sygdom til, mit kære Barn.«

»Jeg tror, jeg allerede har Feber,« sagde Nora.

Miss Skipwith viste i det hele en usædvanlig Venlighed. Hun vilde absolut hjælpe den unge Pige med at klæde hende af og vilde ikke forlade hende, før hun laa roligt i sin Seng. Hun vilde rulle Gardinerne ned, men herimod protesterede Nora.

»De maa ikke rulle ned,« bad hun, »saa kan jeg dog betragte Himlen den lange, søvnløse Nat. Jeg tror, jeg vilde blive gal, hvis jeg ikke havde Stjernerne og Skyerne at se paa.«

Miss Skipwith begyndte at blive urolig for Alvor. Det var tydeligt, at det første Drag af Kundskabens Kilde havde haft en overvældende Virkning paa den unge Pige. Hendes Hjerne var angreben.

»De har studeret for længe,« sagde hun. »Det maa ikke ske oftere. Jeg føler mig ansvarlig for Deres Helbred overfor Deres Slægtninge.«

»Mine Slægtninge!« gentog Nora, som pludselig blev meget bedrøvet, »jeg har kun én, og hun er lykkeligere, naar jeg er borte, end naar jeg er hende nær. De behøver ikke at blive urolig, selv om jeg skulde blive syg. Der er ingen, som vil bryde sig derom. Ingen vil savne mig.«

»De maa ikke tale saaledes, i samme Øjeblik som Deres Aands Evner ere i Færd med at udvikle sig, saa at De kan blive en Støtte for Samfundet og en Pryd for Deres Køn.«

»Jeg bryder mig hverken om at være Støtte eller Pryd«, sagde Nora utaalmodigt. »Jeg vil nødig se mit Navn i offentlige Tidsskrifter eller skrive Breve til »Times«. Jeg vil helst være lykkelig paa min egen Manér.«

Hun vendte Ryggen til Miss Skipwith og laa saa stille, at den gode Dame troede, at hun var falden i Søvn.

»En Nats Søvn vil styrke hende, og hun vil vaagne med fornyet Tørst efter Kundskab,« mumlede hun velvilligt, og vendte atter tilbage til sine Swedenborgske Studier.

Niende Kapitel.

Nora hvilede paa sit Leje, men ingen styrkende Søvn bragte Fred og Forsoning til Veje i hendes syge Sjæl. Hun laa i en Tilstand af halv Bevidstløshed, der nærmede sig Vanvid. Var hun et Øjeblik saa lykkelig at slumre ind, kom straks onde Drømmes vilde Hær over hende. Hun befandt sig atter i sit gamle Hjem med sin kære, afdøde Fader. Hun oplevede atter den frygtelige Tragedie, da han ramtes af en pludselig Død. Hun rettede voldsomme Bebrejdelser mod sin Moder paa Grund af hendes Holdning overfor Kaptajn Winstanley; bitre Ord var paa hendes Læber, Ord, der var mere bitre, end hun nogensinde havde udtalt dem. Hun stod i Dalen ved Rufus Sten, hvor hun en Gang havde staaet med Bind for Øjnene, hun syntes, hun traf Roderick ligesom hin Aften, hun famlede efter ham, men vaagnede med en pinlig Følelse af, at hun var alene, og at han var langt borte, tabt for evig.

Saaledes forløb Natten. Hun stirrede op paa Stjernerne og tænkte paa, hvordan Livet vel var paa hine fjerne Kloder. Var Menneskeslægtens Skæbne ligesaa sørgelig, ligesaa haard som her? Saa tænkte hun paa Ægypten, paa Antonius og Kleopatra — hin Fortælling om vild lidenskabelig Kærlighed. At have elsket saaledes og dø saaledes, forekom hende at være en bedre Lod end at gøre det rette og taalmodigt bære Sorgen og slæbe sig gennem Livet, til det en Gang fik Ende.

Endelig kom Morgenrøden; langsomt og blodrød steg Solen op over de fjerne Vande.

»En rød Solopgang giver Regn inden Aften,« udbrød Nora. »Gud være lovet, det vil regne i Dag! Hvor velgørende vil det ikke være ovenpaa den brændende Sol og Tørke, som har plaget os saa længe.«

Hun følte ligesom en Lettelse ved denne Udsigt, og lidt efter lidt sænkedes hendes Øjelaage, og hun faldt i en dyb Søvn.

Det var maaske denne Søvn, som frelste Nora fra en overhængende Feber. Det var den første sunde, forfriskende Søvn, hun havde faaet i en Uge — en tryg Søvn uden hidsende Drømme. Regnen, som Jorden havde sukket efter saa længe, og som den røde Morgenhimmel havde anmeldt, faldt i milde Byger over den grønne Ø, som til Gengæld udsendte den sødeste Duft i den kølige, fugtige Luft.

Klokken ringede til Frokost, uden at Nora hørte det, og Miss Skipwith listede sig derpaa ind i den unge Piges Værelse for at se, hvordan hun havde det; hun fandt hende sovende og trak sig lydløst tilbage.

»Stakkels Barn! Skade, at hun tager saa haardt fat,« mumlede hun, idet hun glædede sig over at have fundet en Discipel. »Vejen er trang og tornefuld i Begyndelsen, men den vil udvide sig for hende, efterhaanden som hun vandrer fremad.«

Nora vaagnede og saa, at det var højt op ad Dagen. Hvilken velsignet Ro var der ikke kommet over hende efter denne lange Søvn! Hun var til Mode, som om hun var vaagnet helbredet efter en dødelig Sygdom. Hun kastede sig ned paa Knæ ved Siden af Sengen og bad, som hun sjældent havde bedet i sit korte Liv, bad Gud skænke hende Taalmodighed og Lydighed og Evnen til at udrette noget godt her i Verden.

Hendes Sind var blevet forunderlig blødgjort; hun skammede sig over sine Tanker den foregaaende Dag, over sin taabelige, ufornuftige Lidenskab.

»Stakkels Roric! Jeg bad ham holde sit Løfte, og det har han gjort! Jeg burde tværtimod være stolt og glad over, at vi begge have været stærke nok til at gøre vor Pligt.«

Hun klædte sig langsomt paa og gik ind i Miss Skipwiths Dagligstue.

Husets Herskerinde modtog hende meget forekommende og venligt og vilde lave en særlig Kop Te til hende. Hun paastod, at hun skulde spise noget ristet Brød, hvilket den gode Dame ansaa som et Slags Universal-Lægemiddel mod alle Sygdomme.

»Jeg var virkelig alvorlig bange for Dem i Aftes, mit kære Barn,« sagde hun. »De var saa febrilsk og ophidset, fordi De kastede Dem saa voldsomt ind i Studeringerne.«

»De har maaske Ret,« sagde Nora, idet hun smilede svagt, »og det allerværste er, at jeg vistnok har glemt alt, hvad jeg har læst.«

»Aa, det er ikke muligt,« udbrød Miss Skipwith forfærdet. »De, som har saa dyb Interesse for Sagen og var saa ivrig og optagen af Studiet.«

»Jeg har et svagt Indtryk af Hieroglyferne,« sagde Nora, »men alt det andet har jeg glemt. Skildringen af Antonius og Kleopatra i Shakespeares Drama giver mig et langt fyldigere Begreb om Ægypten end al den Historie, jeg læste i Gaar.«

Miss Skipwith saa forfærdet ud, som om hun var stødt paa et eller andet umoralsk, forargeligt Menneske.

»Kleopatra var en tvetydig Dame og var desuden ikke Ægypterinde,« bemærkede hun strengt. »Det gør mig ondt, at De kan ofre Deres Tanker paa en saadan Person.«

»Jeg synes, hun er en af de interessanteste Kvinder i den gamle Historie, ligesom Maria Stuart er det i den ny,« sagde Nora. »Det er ikke altid de gode Mennesker, der er de interessanteste. Hvilket utydeligt Indtryk har man f. Eks. ikke af Jane Grey! Og i Schillers Don Carlos tilstaar jeg, at Markien af Posa aldrig har interesseret mig halvt saa meget som Philip af Spanien.«

»Min kære Pige, De er fuldstændig paa Vildspor. Deres Dømmekraft trænger til en Støtte, til at ledes af en forstandig Haand,« sagde Miss Shipwith, som oprørtes over denne Frivolitet. »Jeg tror, De gør bedst i at spasere en Tur med Deres Hund. Doddery siger, at det stakkels Dyr ikke har været uden for en Dør hele Ugen.«

»Hvor det er Synd af mig!« udbrød Nora. »Den kære, gamle Argus! Jeg havde næsten glemt hans Tilværelse. Jeg vil gerne gaa en Tur med ham, hvis De ikke synes, at jeg hellere burde arbejde.«

»De studerede saa meget i Gaar. De vil have godt af at hvile i Dag.«

»Saa vil jeg gaa over til Mount Orgueil. Jeg tror ikke, vi faa mere Regn. De bliver ikke vred, hvis jeg ikke kommer hjem til Middag? De kan sætte lidt af til mig, et lille Stykke Kød eller et Æg til min Te.«

»Jeg skal give Dem nogle tørre Kager med,« sagde Miss Skipwith med usædvanlig Betænksomhed. »De spiser jo næsten aldrig noget.«

Nora brød sig ikke meget om de tørre Kager, men for at glæde den gamle Dame tog hun imod den lille Pakke, som Mrs. Doddery stak hende i Haanden, og som indeholdt Næringsmidler til en Vægt af tre Unzer.

Aldrig havde Øen haft et mere friskt og fortryllende Udseende end nu, ovenpaa Regnen. Disse Byger havde været for Øen, hvad Søvnen havde været for Nora. Luften var sval uden at være kold; glimrende Regndraaber faldt som Diamanter fra Aske- og Elmetræernes Grene. Bregnerne og Hækkene havde paany faaet Foraarets friske, lysegrønne Farve, og det blaa gennemsigtige Hav krusedes af funklende Smaabølger.

Hvor muntert og smilende var ikke alt i Dag; var det ikke Uret at sætte sig op imod den Skaber, som saaledes velsignede Jorden? Den lykkelige Hund halsede og sprang ellevild omkring og opad sin Herskerinde, medens Fuglene kvidrede muntert i Buskene. Et stort Selskab af Turister passerede forbi Nora ved en Omdrejning af Vejen støjende og syngende, og syntes næsten at forstyrre Landskabets Skønhed. De drog af Sted for at spise Hummer og drikke Øl; Nora var glad, da deres Stemmer hendøde i det Fjerne.

Nora havde netop forladt den slagne Landevej og var slaaet ind paa en Sti, som var en betydelig Genvej fra *Les Tourelles* til Mont Orgueil, da Argus udstødte et Hyl og løb tilbage for at hilse en forbikørende Vogn. Det var en Dogcart, der kom kørende i Galop i samme Retning, fra hvilken hun var kommen. I Vognen sad en Mand og røg paa en Cigar. Nora saa en solbrændt Haand, som tog Cigaren ud af Munden, medens den unge Mand blæste en Sky af Røg ud af Munden. Det var en taabelig Indbildning, men den store, brune Haand mindede hende om Roric. Argus sprang af Sted efter Vognen, idet den gøede af alle Kræfter. Det stakkels Dyr, som havde været indespærret i en Uges Tid, var henrykt over atter at faa Lov til at varetage sine Pligter.

Nora gik ned til Strandbredden, til den lille Havn, og den smukke, gamle Borg. Her var, som sædvanlig, en Del Turister, som med en Fører i Spidsen vandrede gennem de snævre Korridorer og høje Sale, hvor Carl Stuart havde tilbragt sine Landflygtigheds-Dage. Man hørte alle Vegne disse Godtkøbs-Bemærkninger og Udbrud, ved hvilke Turister sædvanligt pleje at forraade deres Ukendtskab til Historien.

Nora kendte heldigvis adskillige Smuthuller ved de øvre Mure, hvor Turister aldrig plejede at komme, Kroge, hvor hun havde siddet mange Timer i Skygge, beskæftiget med at læse, tænke eller tegne. Her i denne Ensomhed havde hun kælet for sin Sorg og tømt den bitre Skaal til Bunden. Hun holdt meget af dette Sted. Her var hun Herre over sig selv og sine Tanker. Hun gik hen til sin Yndlingsplads, et Sæde i Brystværnet, støttede sine Arme paa Muren og stirrede drømmende ud over Havet, tværs over den blaa Kanal til Normandiets Kyster, som fortonede sig svagt i det fjerne.

Resignation. Ja, det vilde blive hendes Livs Løsen i Fremtiden. Hun vilde komme til at leve sine Dage i samme Ensomhed som Miss Skipwith, men rigtignok uden at have den uskyldige Ærgerrighed, der holdt Modet oppe hos den gamle Dame og gav hendes Tilværelse Betydning.

»Hvis jeg blot havde en eller anden fiks Idé,« tænkte hun, »en eller anden uskyldig Lidenskab, der fyldte min Sjæl! De Mennesker i Galehusene, som indbilde sig, at de ere Konger og Kejsere, ere lykkelige paa deres Vis. Blot jeg kunde indbilde mig, at jeg var noget, som jeg ikke er — enhver anden end den stakkels unyttige Nora Tempest, for hvem der ikke er nogen Plads i Verden.«

Solen stod højt paa Himlen, det begyndte at blive lummert, Bølgernes sagte Skvulpen mod Strandbredden lød som en Vuggevise. Morgensøvnen havde ikke faaet Bugt med Noras Træthed; hun havde endnu mange Nætters mangelfulde Søvn til Gode. Hendes Øjelaag faldt til, Havets Lullen blev endnu blidere, Turisternes Stemmer blev til en utydelig Summen, og Nora faldt i Søvn med Hovedet hvilende paa sin Arm, medens Vestenvinden legede med hendes opløste Haar.

»Vé den formastelige, som vækker dig af Søvnens Rige!« raabte en fortrolig Stemme ind i den Sovendes Øre, og i det samme berørte et Par varme Læber den Kind, som vendte op efter, med en brændende, længselsfuld Hilsen.

Den unge Pige foer op, og Blodet gik hende med Voldsomhed til Hjertet; det var, som om hun skulde segne, da hun genkendte Forbryderen. Der var ingen — ingen uden ham i hele den vide Verden, der kunde gøre sligt! Hun sprang op og stod Ansigt til Ansigt med ham, idet hendes Kinder glødede og hendes Ansigt straalede af Glæde.

»Hvor tør De vove sligt?« udbrød hun. »Det var altsaa Dem, jeg saa i Vognen. Sig mig, er dette den nærmeste Vej til Norge?«

Det var Roderick, og han saa ud som Roric fra gamle Dage. Han var ikke en Smule forandret, selv om han var bleven gift med en Hertugs Datter: en kraftig ung Mand i en simpel graa Dragt, et solbrændt Ansigt, Øjne med et lykkeligt Smil, faste Læber, halvt skjulte under et tykt brunt Skæg, et Ansigt, der vilde have set godt ud under en Hjælm med opslaaet Vizir — et Ansigt, der maa have lignet de tapre Krigeres i Vilhelm af Normandiets Hær.

»Ikke saa vidt jeg véd;« svarede den unge Mand ubekymret. »Jeg er ikke stiv i Geografien. Men jeg tror nok, at det er en Omvej.«

»Saa har altsaa De og Lady Mabel taget en anden Bestemmelse?« spurgte Nora, idet hun skælvende forsøgte at konversere saa ligegyldigt som paa et Bal. »I rejse ikke til Nordevropa?«

»Lady Mabel og jeg har skiftet Bestemmelse. Vi rejse ikke til Nordevropa.«

»Ikke?«

»Nej, vi rejse slet ikke, Nora.«

»Men I ere komne til Jersey. Det er Jeres Bryllupsrejse, kan jeg tænke.«

»Vær ikke for hastig i Deres Slutninger, Miss Tempest. Jeg er kommen til Jersey. Det kan ikke nægtes.«

»Men Lady Mabel, er hun ikke med Dem?«

»Nej, ikke den mindste Smule. Saavidt jeg véd, er Lady Mabel — jeg beder om Forladelse: Lady Mallow — nu paa Vejen til Connemara med sin Mand.«

»Roric!«

(Fortsættes.)

Overlistet.

Fortælling
af
Hedevig Winther.

Proprietær Nystrøm havde været sin Runde i Lo og Lade og stod nu i Hestestalden og ærgrede sig grundig over den nye Kørehest, som viste sig at være Krybbebider, en Fejl, som Nystrøm nu engang ikke kunde fordrage.

»Hej, dit Bæst!« han trængte sig op i Baasen og klappede Dyret over Bringen.

Det var ellers en smuk og kraftig Hest med kønne, fine Ben — det var rent ud forbandet med det Krybbebideri. Han risikerede, at den smittede hele Hestebestanden — ja, var det endda ikke en af Kørehestene, men det var umuligt at holde den Skandale hemmelig der paa Egnen; hvor han kom hen, vilde de opdage Fejlen.

Den Slyngel af en Hestehandler, der havde forstaaet at lokke ham til at tage den paa egen Risiko — han skulde huske ham det. Han glemte ikke saa let en Slyngelstreg, lige saa lidt som han glemte gamle Fornærmelser — om det saa var hans egen Slægt, saa tilgav han ikke — nej, ingen skulde sige om Proprietær Nystrøm, at de kunde behandle ham, som de vilde.

Og medens han gik ud af Stalden, med Stokken hvilende i Hænderne, som laa paa den brede, kraftige Ryg, mindedes han sit gamle Nag til sin Fætter og Ungdoms Ven, den lystige, brunhaarede Hans Brun.

Han havde været hans Ven, og ikke enhver blev Ven med Søren Nystrøm, og dog havde Hans snappet den kønneste Pige der paa Egnen, og det, endskønt han maatte kunne ane, at Nystrøm ønskede at faa hende til Hustru.

Det Venskabsbrud havde han aldrig glemt, skønt han giftede sig kort Tid efter og maatte indrømme for sig selv, at han havde faaet den sødeste Kone af Verden, og havde elsket hende langt inderligere end sin første Inklination — men en nedrig Handling var det nu engang, og naar et Venskab var brudt, saa var han ikke den Mand, som helede det igen.

De enkelte Gange, Fru Nystrøm havde hentydet til dette hans Nag til Fætteren, havde han afvist hende kort og fyndigt: »Tal ikke til mig om ham eller hans Yngel. Han har fornærmet mig, det maa være dig nok.«

Og naar hun tillod sig at tale om et forsonligt Sind og Fred med sine Medmennesker, lo han spottende: »Ja, vist saa, naar man faar et Slag paa den ene Kind, skal man pænt vende den anden til og sige: vær saa god. Nej, min lille Ven, bild dig bare ikke ind, at din Mand er en Gud — jeg er, s'gu, kun et Menneske, men et Menneske, der afskyr Falskhed og Lumpenhed, og heldigvis aldrig selv har begaaet noget af den Slags.«

Proprietær Nystrøm gik igennem Vognporten og kom ud i Baggaarden, hvor Markvejen slyngede sig forbi Møddingen og derpaa løb langs Havegærdet, ind mellem bølgende Sæd. Hans Ansigt opklaredes, medens han undersøgte Rugen; næsten ikke et goldt Aks, tungt bøjede Vipperne sig omtrent modne til Omhugning.

Et herligt Aar, vilde kun Priserne blive lidt manerlige, tænkte Nystrøm, idet han gik videre ned mod det lille Krat, der bekransede hans Jord ved den klare, blinkende Sø, som var Egnens Stolthed.

Han stod stille og saa' med Tilfredshed ned over Markerne — vor Herre havde været god imod ham, det kunde ikke nægtes; hvor han saa' hen, var alt hans Ejendom, og dejligt var her. Skade, at han ikke havde faaet sin Kone til at følge med ud denne smukke Dag.

Han glippede fornøjet med de klare Øjne, som overskyggedes af buskede Bryn, og saa' ud mod Søen. Det forekom ham, at en fremmed Skikkelse nærmede sig — jo, ganske rigtig, en yngre Herre i en Slags Sportsdragt, med lange Gamacher knappede op til Knæet.

Han undrede sig over, hvor Fyren kom fra, og hvad han vilde her, paa hans Mark.

Det var endnu ikke Ferietid, og før plejede der ikke at komme fremmede til Egnen.

Men den unge Mand lod til at stile lige mod ham, og det varede ikke længe, før de mødtes. Han standsede og hilste.

»Jeg formoder, at jeg har den Ære at hilse paa Ejeren af den smukke Gaard der henne.«

Nystrøm bekræftede det og spurgte, hvem han havde den Fornøjelse at tale med.

»Mit Navn er Christian Adler,« svarede den fremmede, »og jeg er taget her ud paa Landet for at forfriske mig efter ret anstrengende Studier — jeg har lige taget juridisk Embedseksamen. Da jeg gerne vilde forsøge min Lykke som Fisker herude, og jeg har hørt, at De, Hr. Proprietær, ejer den smukke Sø der nede, vilde jeg aflægge Dem mit Besøg og forpligte mig til at bringe Deres Frue, hvad jeg muligen kunde faa Held til at fange.«

Den unge Mands frimodige Væsen og aabne Smil tiltalte Nystrøm, og han opfordrede ham til at gaa en Runde med paa Markerne og derpaa følge ham til Gaarden, hvor en saa uventet Gæst sikkert vilde blive vel modtaget af Damerne.

En Pokkers køn Fyr, tænkte Nystrøm, og dertil særdeles velopdragen, og da han lod til ikke at være ganske ukyndig i Landvæsenet og viste stor Interesse for smukke Heste, var Nystrøm meget fornøjet med sin nye Bekendt.

Han førte ham med tilfreds Mine ind i sin Families Kreds, som bestod af hans endnu kønne og statelige Hustru og en smuk, ung Datter.

Den uventede Gæst vakte nogen Forundring; thi der kom vel ofte Turister der til Egnen og opholdt sig i Kroen, men det var endnu ikke sket, at de aflagde Besøg paa Gaarden og indførte sig selv. Han blev modtaget med al mulig Høflighed.

Det varede ikke længe, før han var i ivrig Samtale med Fruen i Huset; Frøken Ester derimod, Faderens Kæledægge, syntes meget tilbageholdende og saa' noget sky og ængstelig hen til Faderen, hver Gang den unge fremmede tiltalte hende; hun lod aabenbart ikke til at være fornøjet med Besøget og arbejdede ivrigt paa sit Broderi.

Hun var meget smuk, med fin, oval Ansigtsform og straalende, mørkegraa Øjne. Det var meget forstaaeligt, at Adlers Blik ofte strejfede hen mod det bøjede Hoved og den slanke Skikkelse.

»Jeg haaber, du har noget godt til Middag,« sagde Nystrøm til sin Kone, idet han tilfreds gned Hænderne; »thi Hr. Adler bliver selvfølgelig hos os i Dag, ikke sandt?«

»Jeg takker, Hr. Proprietær, men det er umuligt for mig; som De ser, er jeg i Sportsdragt og Gamacher. Det er en aldeles utilgivelig Dragt at gøre Visit i end sige blive til Middag.«

»Aa, sikke noget forbandet Snak — her paa Landet tager vi det ikke saa nøje. Jeg iføer mig s'gu ikke Kjole, naar jeg gaar til Middagsbordet.«

»Der er ogsaa stor Forskel paa, hvad De kan tillade Dem, Hr. Proprietær, og hvad jeg ikke bør tillade mig. Desuden venter Kromadammens Mad paa mig.«

»Det Sprøjt!« brummede Nystrøm og forsøgte endnu engang at overtale Adler.

Men han viste sig meget bestemt og tog kort efter Afsked; men da han nærmede sig Ester og bukkede dybt for hende, hændte der noget mærkeligt: han tabte, uset af de andre, et Brev i hendes Sykurv, og hun lagde hurtig sit Arbejde dækkende over det og blev derpaa bleg og straks efter rød, som havde hun begaaet en Forbrydelse.

Varm og straalende havde Solen lyst den hele Dag, og mod Skumringen bredte Aftenrødmen sit glødende Skær hen over Himlen og spejlede sig ned i den stille, blanke Sø, medens Maanen, mørkerød, indhyllet i varme Taagemasser, løftede sig op over den lille Landsby, der laa gemt bag den store Have, som indesluttede Gaarden mod Syd og Øst.

Langbenede Myg og smaa, næsten usynlige Sværmere virrede i Luften og omkredsede Ester, der med hurtige Skridt ilede ned ad Kastaniealléen, som førte ud i Lunden.

Hun standsede først, da hun naaede Bænken, som stod ved Stenten, og satte sig stille, med Ansigtet vendt mod Stien, der løb ned til Landsbyen.

Hun sad lyttende og ventende, men det varede ikke længe, før Adlers høje Skikkelse viste sig paa Stien, og lidt efter svang han sig let over Stenten.

Han satte sig paa Bænken ved hendes Side og vilde gribe hendes Haand, men hun trak sig tilbage og gengældte ikke hans glade Hilsen.

»Hvad er der, Ester? Har du ikke et Smil eller et venligt Ord til mig?«

»Og har du kunnet vente det?«

»Om jeg har ventet det — ja, ved Gud!«

»Efter din uventede Ankomst, efter den Komedie, som du har spillet for Fader og os alle?«

»List maa vel være tilladelig, hvor der ikke findes andre Midler.«

»De tvinger mig ind i et Bedrag, Hr. Adler — var det ikke saaledes, at De kaldte Dem i Dag? — som er mig meget pinligt.«

»Ester, kære, elskede Ester, se mildt til mig og tilgiv mig.«

Men Ester legede med en vissen Gren og saa ikke op.

»Ester!« han søgte atter at gribe hendes Haand, »har du glemt dine Løfter til mig? Har du ikke lovet at elske mig?«

»Jeg har aldrig lovet at elske en Hr. Adler. Hr. Adler er en mig fuldstændig fremmed Person.«

»Den uskyldige List —«

»Uskyldig!«

Hun saa' for første Gang paa ham og trak spottende de fine Øjenbryn op.

»Ja, Ester, fuldstændig uskyldig og tilladelig, naar jeg véd, at din Fader aldrig vilde se mig, hvis han kendte mit virkelige Navn. Skal et urimeligt og uretfærdigt Nag have Ret til at stille sig hindrende i Vejen for din og min Lykke — thi jeg antog, at det ogsaa var din Lykke, det gjaldt; men det synes nu anderledes. Det halve Aar, i hvilket vi har været adskilte, lader til at have kølnet dine Følelser for mig og svækket din Kærlighed.«

Han bøjede sig atter ømt mod hende og søgte at se hende ind i det bortvendte Ansigt; men han saa' kun den fint buede Linje fra Pande til Hage og det lille Øre, som indrammedes af bløde Krøller. Han kæmpede mellem Vrede og den stærke Magt, som drog ham til hende.

»Ester, kære, elskede Ester, tal venligt til mig og send mig et af dine straalende Smil.«

»Kun for at sige dig, at du maa rejse igen, opfyldte jeg dit Ønske om at møde dig her. Jeg vil ikke være Medvider i dit Bedrag mod Fader. Nej, Christian, det kan jeg virkelig ikke tilgive dig.«

Hun rejste sig for at gaa, men han stillede sig i Vejen for hende.

»En anden har maaske indtaget min Plads i dit Hjerte, Ester; for Tiden veksler Følelserne hurtigt, og Trofasthed kendes kun i gamle, længst forglemte Sagn. Jeg har taget fejl af dig og bygget mit Haab paa en flygtig Tilbøjelighed, som hverken havde Rod eller Livskraft. Farvel, jeg skal ikke oftere trænge mig frem paa din Vej.«

Han vendte sig og gik, men da ilede hun hurtig efter ham og berørte sagte hans Arm.

»Christian!«

Han saa' op. Der stod Taarer i hendes Øjne.

»Ester!« han løftede hende næsten op mod sig i sin heftige Glæde. »Ester!«

»Du véd jo godt, at jeg elsker dig — jeg mener, at jeg holder af dig — en lille Smule — saadan et lille Gran,« og hun lagde Armen om hans Hals og lod ham kysse Taarerne bort.

»Og hvorfor var du da vred paa mig?«

»Det var rigtig uartigt af dig at komme uden mit Vidende og min Tilladelse. Jeg kunde jo have røbet alt i min Overraskelse og Forfærdelse.«

»Men en Gang maa din Fader vide vort Forhold, en Gang maa vi sige ham, at vi elsker hinanden, og saa synes jeg, det var lige saa godt at springe som krybe i det. Maaske kunde jeg blive saa gode Venner med ham, at jeg lettere kunde faa hans Samtykke — thi følge mig uden det vil du jo ikke. Betro dig til din Moder, Ester, lad os faa allierede i alle Lejre, selv i hans eget Hjerte.«

De satte sig atter paa Bænken. Hun lænede sig op mod ham, Stemmerne blev sagtere og sagtere, kun enkelte Ord og dæmpet Latter lød ind mellem Buske og Træer, hvor Skyggerne blev dybere og dybere.

Den næste Dag gik Nystrøm paa sædvanlig Tid ud af Porten; men han standsede ikke for at se paa Sæden eller bedømme Kløverens Modenhed. Han gik lige ned mod Søen; det kunde nok more ham at vide, om hans unge Ven havde Held med Fiskefangsten.

Ganske rigtig. Der sad han paa en Træstub, som laa ud over Vandet, og lænede sig magelig mod en afhugget Gren.

Det er s'gu en flot Fyr, tænkte Nystrøm, ret en Karl efter mit Sind, saadan et Hoved og det krusede Skæg og saadan en kraftig Figur; det er saagu' Synd, at han ikke er Landmand.

»Hvor Pokker kan De holde ud at sidde her og drive over den Snøre?« spurgte Nystrøm, idet han nærmede sig. »Og hvad Udbytte har De saa faaet? — intet, tør jeg dø paa.«

»Det skal De nu ikke være saa sikker paa, Hr. Proprietær. Hvad giver De mig for de to Karle der?« og han pegede paa to Gedder, der spællede i Græsset. »Jeg tænker, at Deres Frue vil blive nok saa glad over dem.«

»Død og Pine, dem maa vi have op til Gaarden — og da De altsaa giver Middagen i Dag, saa haaber jeg, De selv vil give Møde, det vil være os alle en Glæde. Men læg nu de Fiskeredskaber væk og følg mig ud i Engen, hvor vi slaar Græs i Dag; der er Liv, og der finder vi nok et Bud, som kan bringe Varerne op til Gaarden. Maaske vi ogsaa møder Damerne dernede.«

Christian rejste sig straks, og kort efter gik Nystrøm i venskabelig Samtale med sin Fjendes Søn.

Ester havde benyttet Morgenstunden vel; snart under Kærtegn og Smil, snart under Taarer, havde hun betroet Moderen sin første store Hemmelighed, som hun havde baaret paa siden sit sidste Besøg i København. Her var hun ofte kommen sammen med Faderens Fætter og dennes Familie, hvor hun og hendes Halvfætter, den unge Christian Brun, var kommen til at elske hinanden.

»Du maa hjælpe os, lille Mo'r,« sluttede hun, »kun du kan hjælpe os.«

»Du véd, hvordan Fader er, Barn, han taaler jo ikke, at vi nævner Bruns Navn. Hvorledes skal jeg kunne hjælpe, jeg som ikke en Gang véd, hvad Aarsagen er til Striden.«

»Véd du det ikke, Mo'r?«

»Din Fader er altid blevet saa opfarende, naar jeg har hentydet dertil, at jeg har fundet det rigtigst ikke at berøre det mere end højst nødvendigt.«

»Og han dig?«

Fru Nystrøm smilede og strøg Datteren hen over Haaret.

»Det sagde han, Ester, og det har han bevist i alle de Aar, vi have levet sammen.«

»Og dog er Faders Vrede begrundet i Fætterens Giftermaal med Christians Moder.«

»Hvad mener du?«

Fru Nystrøms Rødme forsvandt ligesaa hurtig,

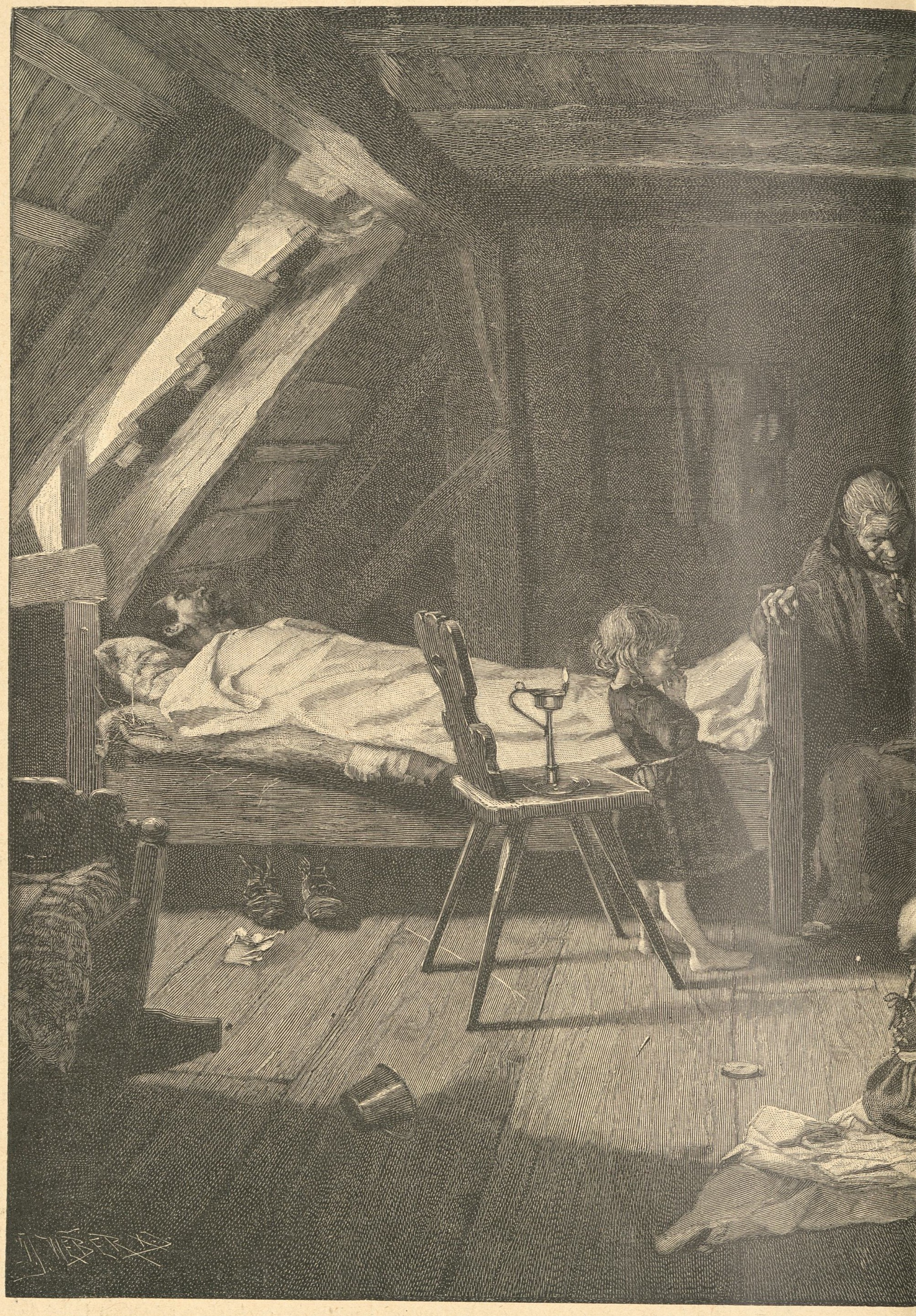

Nød. Efter Maler

»Mo'r!«

Ester saa hurtigt op paa Moderens endnu smukke Ansigt.

»Ja, mit Barn.«

»Har du elsket Fader meget højt?«

»Har du Grund til at tvivle derom?« spurgte Fru Nystrøm, medens en ungdommelig Rødme fo'r op i hendes Kinder. »Ellers havde jeg vel ikke giftet mig med ham.«

som den var kommen.

»At Fa'r har elsket hende.«

»Ja saa!« svarede Fru Nystrøm stadig klappende Datterens Haar.

»Du véd, hun var her fra Egnen, og Fader paastod, at Onkel Brun havde misbrugt hans Venskab.«

»Ja saa, mit Barn, ja det er godt, jeg skal se, hvad jeg kan gøre.«

Ester var meget lettet efter Samtalen med Moderen og langt livligere og venligere mod den unge fremmede end Dagen forud.

Fru Nystrøm var derimod meget tilbageholdende, og da Christian sent om Aftenen var gaaet, og hun og Nystrøm var ene, bebrejdede hun sin Mand, at han havde ført dette vildfremmede Menneske ind i deres Hjem.

»Hvad kender du til ham; hvad véd du om ham?« spurgte hun.

»Jeg véd, s'gu, at han er et net og dannet Menneske — jeg synes om ham, og jeg lader mig ikke saa let skuffe.«

»Ikke det,« svarede Fru Nystrøm koldt, »jeg antog dog, at du tidligere er bleven skuffet, og det endog af din Ven.«

»Hvad mener du med det!« buldrede Nystrøm op. »Hvad véd du om det, Clara?«

»Jeg har tilfældigvis hørt noget om det, som du saa omhyggelig har skjult for mig, og netop denne Hemmelighedsfuldhed har ogsaa vakt en Tvivl hos mig, om Menneskene i det hele, og om den, jeg har stolet mest paa.«

»Du mener —?«

»Jeg mener, at du har skuffet mig, og at du har bedraget mig fra den første Gang, du saa mig.«

i af Fritz Fleischer.

Nystrøm gik heftigt frem og tilbage over Gulvet og purrede op i sit tætte, buskede Haar.

»Det var haarde Ord, Clara, det var s'gu egentlig talt mere, end du har Lov til at sige til din Mand!«

»Det mener jeg dog ikke! Hvorfor har du forsætligt fortiet Aarsagen til din Vrede, og hvorfor føler du endnu saa meget Nag? — fordi dit Hjerte endnu hænger ved din gamle Kærlighed — du elsker endnu din Fætters Kone!«

»Fanden tage mig, om jeg gør!« raabte Nystrøm rasende. Jeg har aldrig brudt mig halvt saa meget om hende som om dig — naar du endelig vil vide det.«

»Ja, saa bevis mig det.«

»Hvordan kan jeg bevise det?«

»Der er kun en Maade.«

»Og det er?«

Nystrøm standsede foran sin Kone.

»Naar du ikke selv indser det, kan det ikke hjælpe, at jeg taler.«

Fru Nystrøm rejste sig og gik.

»Det var som Pokker,« brummede Nystrøm og strøg sig gjennem Haaret, »hvem kan have fortalt . . .! Naa — at tænke sig, Clara er skinsyg paa sine gamle Dage. Ved Gud, hun er meget smuk endnu, og jeg har hende kær som i vor Ungdom — men at hun nu begynder — man kan aldrig være sikker paa de Kvinder.«

Dagen efter var han meget mild og øm mod sin Hustru, og hun var høflig, sørgede for hans Bekvemmelighed som sædvanlig, men viste ham en Kulde, som synlig irriterede ham meget.

Han blev vred og skændte over alt og paa alle — Fru Nystrøm var lige høflig, lige behersket.

»Herre Gud,« sagde han en Dag, »lad os nu ikke komme ind paa alle disse nymodens Ideer, Clara, alt dette ulykkelige Ægteskabsskaberi, Skilsmisser, og Gud véd hvad.«

»Det beror paa dig, Nystrøm.«

»Hvad Fanden vil du da, at jeg skal gøre?«

»Bevise, at din Vrede mod din Fætter ikke hviler paa nogen alvorlig Grund.«

»Du véd, hvor ondt jeg har ved at glemme.«

»Ja, jeg ogsaa.«

»Det har jeg aldrig mærket før.«

»Saa har jeg vel aldrig haft nogen virkelig Aarsag til Vrede.«

»Forlanger du, at jeg skal skrive til Brun og bede ham om Forladelse — det manglede sgu blot.«

»Det ønsker jeg ikke, Nystrøm, men hvis han kommer til dig, og du da ikke kan glemme og ikke kan tage venligt imod ham med fuld Tilgivelse, da maa jeg tro, at du bedrog mig den Dag, du forsikrede mig om din Kærlighed. Aa, Nystrøm, husker du det gamle Æbletræ, som heldede sig ud over Bænken, hvor vi sad?«

»Ja, Clara, det staar jo derude endnu.«

Nystrøm var bevæget.

»Kom, saa skal du se.« Han fulgte hende hen til Vinduet, og hun viste ud mod Haven. »Der sidder Ester og den unge Mand, som du førte herind.«

»Ja, han synes godt om hende, og det kan jeg forstaa, hun ligner dig, da du var tyve Aar.«

»Nu maa du selv om det, Nystrøm, men jeg vil for min Part vaage over dem.«

»Men det var ikke derom, vi skulde tale.«

»Det andet er afsluttet, du vil ikke forsone dig, du elsker hende endnu og ængstes for atter at se hende.«

»Clara, ved alt, hvad der er mig helligt, jeg elsker dig.«

Men Fru Nystrøm hørte ikke hans Forsikringer, hun var gaaet ud i Haven og nærmede sig nu de to unge ved Æbletræet.

»Ja saa, hun vil ikke en Gang høre, hvad jeg siger — nu, det maa blive hendes egen Sag, men nu kan han komme først.«

Nystrøm smækkede Døren i efter sig og gik ned i Hestestalden, hvor Staldkarlen maatte døje en Del Skældsord, fordi han endnu ikke havde været hos Smeden, der skulde beslaa Krybben, saa den nye Hest maaske kunde glemme sine Nykker. Derpaa gik han nynnende ud i Marken; det var et meget slemt Tegn, naar Nystrøm nynnede.

Der gik nogle Dage, i hvilke Proprietæren kun var inde ved Maaltiderne, hvor han næsten ikke sagde et Ord, naar der da ikke var Anledning til at brumme over et eller andet.

»Fa'er er jo i et helt forfærdeligt Humør, omtrent som naar det regner i Høsttiden,« sagde Ester til Moderen, »hvad skal vi dog gøre, jeg tør ikke lade Christian komme her, og han truer ogsaa bestandig med at ville sige alt til Fader.«

Fru Nystrøm sad tankefuld ved sit Arbejde; endelig saa hun op.

»Lad ham kun komme, Ester; jeg tror næsten, Tiden nu er dertil og Jordbunden tilstrækkelig forberedt.«

»Jeg forstaar dig ikke, Mo'r.«

»Lad mig derom, Barn. Jeg skriver et Par Ord til Brun og beder ham komme i Aften og tale med din Fader.«

»Nu, mens Fader er i det grusomme Humør!«

»Netop, han trænger selv til at komme ud af det.«

Fru Nystrøm skrev og sendte en af Pigerne med Brevet. Ester fik heftig Hjertebanken og blev bleg; det var med sand Rædsel, at hun saa Faderens Skikkelse nede i Gaarden.

Hvis han nu viste Christian bort og forbød dem at ses. »Jeg tror, ved Gud, jeg da rejser bort med ham og tager ind til hans Forældre,« tænkte hun.

Dagen var forfærdelig lang for Ester, men hvor lang den end var, saa kom Aftenen dog engang og med den ogsaa Christians kække Skikkelse.

Der blev sendt Bud ind til Proprietæren, og han viste sig med et nogenlunde opklaret Ansigt.

»Det er længe siden, vi har haft den Fornøjelse at se Dem; flere Dage, tror jeg.«

»Det er af flere Grunde, Hr. Proprietær Nystrøm, og den vægtigste er, at De stadig viser mig saa stor Venlighed, at jeg har en Følelse af, at De har faaet mig kær.«

»Det synes mig saagu at være noget Nonsens; jo mere jeg holder af Dem, jo oftere burde De komme«.

»Jeg er derved selv kommen til at betragte Dem som en kær, ældre Ven, hvem det er mig umuligt at skuffe eller narre; saa blev jeg borte for at undgaa det.«

»Hvad behager?« Nystrøm saa' forbavset paa ham.

Christian saa meget alvorlig ud, og Fru Nystrøm rejste sig og gik hen mod Manden.

»Hvad mener han, Clara?«

»Du maa spørge ham selv«.

»Jeg er kommen i Deres Hjem under et falsk Navn.«

»Jeg forstaar Dem ikke, men mig er det omtrent lige meget, hvad Navn De bærer, det er s'gu ikke for Navnets Skyld, at jeg har taget venlig imod Dem, men for Deres egen Skyld.«

»Deres Datter og jeg mødtes for et halvt Aar siden i København — jeg, jeg elsker hende — og og . . .«

»Og jeg ham, Fa'r.« Ester var traadt hen til Faderen og lænede sig op imod ham.

»Hvorfor i al Verden har I holdt det saa hemmeligt?« spurgte Nystrøm med sammentrukne Bryn. »Det behøvede du dog ikke, Ester.«

»Fordi hans Faders Navn er Hans Brun,« svarede Fru Nystrøm alvorligt.

Det gav et Sæt i Proprietæren, og Blodet fo'r ham vredt til Hovedet, men da mødte han sin Hustrus Blik, der forskende og alvorligt var fæstet paa ham. Hvor bleg hun var — troede hun virkelig — hvor kunde hun tro det om ham? Men hun skulde straffes.

»Aldrig,« sagde han langsomt og med Eftertryk, »aldrig —«

»Det er nok,« sagde Fru Nystrøm og løftede Haanden, »nu véd jeg, hvad jeg bør tro, men det siger jeg dig, jeg gør fælles Sag med de unge.«

»Aldrig,« vedblev Nystrøm med Vægt, »havde jeg troet, at du og mit Barn kunde tvivle om min Kærlighed til dig og hende. Ved Gud, det har jeg ikke fortjent.«

Et straalende Smil fo'r hen over Fru Nystrøms Ansigt. Om det var af Glæde over de unge, eller af en, for hende selv mere vægtig Grund, blev bestandig en Hemmelighed.

Sir Geoffrey's Teori.

Af

Maarten Maartens.

(Sluttet.)

FJERDE KAPITEL.

Teorien falder.

Ord kan ikke sige, hvad dette eneste Barn var for en Fader, for hvem alle Tilværelsens andre Glæder var døde. Det var Solen over hans Liv. Og denne Søns Bortgang betød, at Cecil blev Arving til Stamhuset. For selv om Sir Geoffrey skulde blive Enkemand, vilde han aldrig gifte sig igen. Men Cecil var en Drukkenboldt og en Spiller i sin ædre Broders Øjne; Baronettens Natur kunde ikke forstaa, at nogen kunde være lidt »vild«. Han var en Ærens og Moralens Lovbog uden Plet og Lyde — en af disse lykkelige dødelige, som respekterer sig selv, og som alle andre respekterer.

Naar han ikke kunde forstaa Lidelsens etiske Betydning, kunde han endnu mindre fatte, at Svagheden ogsaa kan have sin Mission her i Verden. Han var retfærdig — selvretfærdig — og Cecil var slet.

Skønt Sir Geoffrey overdrev i høj Grad, havde han dog rigelig Grund til at være misfornøjet med sin Broder. Cecil Travessant var ofte halvt beruset af Ekstase, inden han havde smagt en Draabe Vin; men Pletten var der. Folk havde begyndt at lægge Mærke til det, og — hvad der var værre — at veksle Blikke i den Anledning.

»Han var drukken i Aften,« sagde Baronetten harmfuld. »Han var drukken, da han gled med Barnet. Jeg har hans Vildskab at takke for Giddies Død. Og han vil faa Fornøjelse af den — den vil komme ham ypperlig til gode. »En Døgenigt til Baronet.« Det er det, han har haabet og ventet paa. Nu kan han bruge det ved sine Underhandlinger med Aagerkarlene og fortælle dem, hvor meget jeg er ældre end han.«

Sir Geoffrey kunde ikke blive den Mistanke kvit, at Cecil var gledet — med Vilje. Det var sandt, hvad den unge Officer sagde til Minnie Dalton, at Faderen aldrig havde tilgivet Onkelen hans ubetænksomme Spøg. »Ikke Idiotisme!« hviskede han fortvivlet, »ikke Idiotisme! Hjælp mig, Gud, at jeg kan bevise min Kærlighed til Drengen!«

Han kom pludselig til at tænke paa, at Barnets Aandedræt syntes at være blevet lettere den Gang, han forlod ham; han vendte sig hurtig om og gik sagte op ad Trappen. Selv i dette Øjeblik, hvor han havde fattet en saa usædvanlig og saa forfærdelig Beslutning, kunde han tænke paa Cato af Utica og den lange Række af højsindede Romere, der havde kastet Glans over det frivillige Afkald paa Livet. Mange af dem havde kun givet et Legeme til Pris, som var blevet en Byrde for dem. Han stod i Begreb med at tilintetgøre sin egen Glæde for at frelse den, han elskede. For han følte med en Styrke, der tog til med hvert Sekund, at han vilde give alt, hvad han ejede, for at beholde Barnet hos sig, lige meget i hvilken Fornedrelse, naar han blot kunde se ham og røre ved ham.

Da han kom ind i det yderste Værelse, standsede han et Øjeblik. Det forekom ham, som om der havde været nogen ved Døren, der førte ind til Guys Sovekammer, for nu var den næsten lukket. Hvem havde haft den Dristighed at være ulydig mod hans Ordre? Saa naaede Lyden af en Stemme, som udtalte dæmpede Ord, hans Øre. Han kendte den straks. Det var Cecil, der bad.

»Mægtige Gud, hav Medlidenhed med mig. Hav Medlidenhed med mig, før det er for sent. Frels den lille Dreng. Vær barmhjertig mod hans ulykkelige Fader og frels Drengen. Alt andet er ligegyldigt — straf mig med, hvad du vil — naar blot Guy, min prægtige lille Guy, maa leve. Store Gud, vær barmhjertig for Kristi Kærligheds Skyld!«

Sir Geoffrey stod og hørte efter, uvis om, hvad han skulde gøre. Hvor længe han stod der, vidste han ikke. Hans Broder blev ved at bede, bestandig inderligere, mere hjertegrebet. Og Sir Geoffrey blev ved at høre efter.

Endelig skød han Døren sagte op og gik ind i sin Søns Værelse. Menneskelig Lidelse og menneskelig Svaghed trak Sløret fra deres Ansigter og saa ham ind i Hjertet. Stille knælede han ned ved Døgenigtens Side og lagde sin Haand paa hans. Stille laa de der og saa paa Barnet. Klokken slog halv, slog hel — de hørte det ikke.

»Papa!« sagde Giddie og slog sine store Øjne op i undrende Forstaaelse — »Onkel Ceck — mit Hoved gør saa ondt! Har jeg stødt mig?«

. . . Han var udenfor Fare. Og han kom sig, omend langsomt, — efter mange tra Maaneders Forløb.

Men Sir Geoffrey vaklede efter den Tid i sin Teori.

Eftertryk forbydes.

Den blinde.

Novelle

af

F. Ottener.

(Under Psevdonymet »F. Ottener« skjuler sig Fru Karl Emil Franzos, den bekendte Forfatters Hustru. Nærværende Novelle er oversat efter Fruens Debut-Arbejde »Das Adoptivkind und andere Novellen«, Berlin 1896, Concordia, deutsche Verlags-Anstalt.)

Hvor ofte gik jeg ikke ind til hende, naar Mørket faldt paa. I Aarevis boede hun ved Siden af mig — langt borte fra Storstadens Larm, lige overfor den udstrakte Privathave, der er min Glæde og Vederkvægelse og var hendes, om hun end maatte nøjes med at indaande den krydrede Duft, der strømmede ind til hende i hendes Værelse i Stueetagen: i Maj Maaned den gennemtrængende Hyldeduft, men sidenhen svævede Oliventræets tunge Duft ind som en hel Sky, og den efterfulgtes af Jasminens søde og Akasiens fine Lugt. Men naar Lindene blomstrede, blev Aar efter Aar Kufferten pakket, og den gamle Dame rejste bort til sine Børn i Østrig — langt ind i Bjerglandet, hvor de klare Forelbække flyde, og Toppene naa helt til Himlen. Naar hun kom tilbage, kunde hun aldrig blive færdig med at fortælle om, hvor der er skønt dér.

Men om Vinteren fandt vi hende stedse paa hendes Plads. Jeg kendte hendes Timetabel. Saa regelmæssigt som et Uhr lirede hun sit Liv af. Dag efter Dag kunde vi se hende forlade sit Hjem ved Selskabsdamens Arm og bagefter komme tilbage. Saa var hun imidlertid drejet til højre om Hjørnet ind i Thiergarten og var gaaet rask og rørig frem og tilbage derinde — eller hun havde været paa Besøg hos sin Søster, der var over firsindstyve Aar gammel. Derefter spiste hun sin Middagsmad, tog sig saa en lille Lur. Saa kom jeg.

Magelig tilbagelænet sad hun i sin store, brune Læderstol, der var rykket hen til den smalle Side af Bordet midt i Værelset. Hendes statelige Skikkelse var for det meste klædt i Sort; paa Hovedet bar hun over det snehvide, tætte Haar en Kniplingsløjfe — saaledes sad hun i dyb Skygge af en grøn Skærm, der var hængt paa den blankpudsede Lampe. De endnu bestandig smukke, velplejede Hænder laa dovne i hendes Skød — eller hun strikkede løs paa en af de talløse Sæbeklude, med hvilke hun velsignede sin Familie. Paa Bordet foran hende paa et broget Fløjelstæppe, hvorover der var bredt en broderet Lampebakke, stod symmetrisk ordnede ved Siden af Lampen og Skærmen: en Visitkortskaal, et lille Maleri paa Træ og en af de Muslingskaller, man bringer hjem med sig fra Ostende som Souvenir. I hendes sidste Leveaar kom hertil endnu to Fotografier af hendes Barnebarns lille Pige og af hendes yngste Barnebarn, begge tagne i Pattebarnsalderen. —

»God Aften, Fru Winter.«

Hun lyttede. Det hvide Hoved drejede sig efter min Stemme.

»Hvordan gaar det i Dag?«

»Aa, det er Dem, Mitzi,« sagde hun og rakte Haanden ud imod mig. Og halvt tøvende og forsagt føjede hun til:

»Har De kanske bragt noget med til at læse højt i for mig?«

Jo, det havde jeg.

Jeg rykkede en Stol hen til Bordet og satte mig skraas overfor hende.

Jeg husker det endnu ganske tydeligt — det sidste, vi læste for hende, var af Fulda's »Talismanen«; det var i Skumringen den sidste Dag i Aaret. Hendes Frøken havde bedt sig fri. Det var ganske tyst og stille omkring os. Med foldede Hænder hørte den næsten syv og halvfjerdsindstyveaarige Dame paa det yndige Eventyrdramas klangfulde Vers. Jeg afbrød mig selv nu og da, for jeg er absolut ikke nogen Mester i Oplæsningens Kunst, og jeg havde al Møje med at gengive de forskellige Stemmer paa uensartet Maade. Men hun havde altid forstaaet rigtig. Det var sandelig mærkværdigt og rørende paa samme Gang, som hun havde bevaret Evnen til at nyde, og som hun glædede sig over Digterens brogede Skikkelser. Brogede! . . . For hende var kun »broget«, hvad hendes indre Syn lod hende skimte; den legemlige Verden var

sænket ned i den dybeste Nat. Hun var fuldstændig blind. Men hvor hun bar det! Den, der saaledes sad lige overfor hende og betragtede hendes smukke, opmærksomme Ansigt, der var vendt mod ens eget, og saa den dybe Fred, som boede deri, skulde have svært ved at tro, at de mørke Øjne ikke kunde se. Og Skuffelsen fæstnedes ved, at hun bevægede sig med temmelig stor Sikkerhed i sit lille Hjems Stuer. Naar hun rejste sig efter en af mine Forelæsninger og bad mig blive og drikke Te med hende, havde jeg Vanskelighed med at faa hende til at gaa i Forvejen — hun gjorde bestandig »Honneurs« i sit Hus og det efter gammeldags Høfligheds skrappeste Regler.

Over Spisebordet brændte Lampen.. Alt, hvad der stod paa dette var blændende propert. Jeg ved endnu den Dag i Dag ikke, hvordan den gamle Kone bar sig ad, men skønt hun ikke selv kunde se, er jeg aldrig nogensinde kommen i et Hus, hvor Renligheden var saa stor som i hendes. En usædvanlig fin, ja pedantisk Ordensans var hende egen, hun følte instinktmæssig, naar noget ikke stod paa sin vante Plads, og utallige Gange har hun gjort en mindre omhyggelig Tjenestepige maalløs af Forbavselse ved paa en Prik at vise hende, hvor Støvet ikke var tørret rigtigt af. I det hele taget førte hun bestandig selv sit Hus, ja, sad stundom selv inde i Køkkenet og lod en Ret lave efter sin Anvisning, og hun vidste altid Besked med, hvad de havde i Huset af alle Slags. Hendes Interesser var ingenlunde svækkede saa lidt som hendes Evne til at nyde. Aldrig var jeg inde hos hende, uden at hun spurgte til mine kære, der boede langt borte, og der forefaldt ingen Begivenheder ude i den store Verden eller i hendes lille Bekendtskabskreds, som kun ikke tog Del i. Stedse var hun velvillig stemt og elskværdig og taknemlig for hver lille Opmærksomhed, man viste hende. Men lige saa vist som hun glædede sig over et smukt Digterværk, og i lige saa høj Grad som hun tog Del i sine Omgivelsers Modgang og Lykke, lige saa meget fornøjede en vel tillavet Ret hende. Om det saa var den kvindelige Forfængelighed, havde hun bevaret den i sig — med et flovt og dog tilfreds Smil søgte hun at afværge ens Forsikringer om, at en eller anden havde prist hendes Skønhed. Kun paa èt Omraade kunde man mærke, hvor hun var gammel: hun kunde ikke udstaa at høre Tale om en jævnaldrendes Død, medens det, at en langt yngre Person var afgaaet ved Døden, ikke gjorde det mindste Indtryk paa hende. Hun nød endnu Livet, derfor var hun bange for Døden. Overfor os yngre sagde hun jo ingen Ting om dette Spørgsmaal, men sin gamle Søster havde hun en Gang betroet sig til. Hvilke ypperlige Modeller for en Maler, disse to ældgamle Søstre, i hvis Aasyn Modsætningen mellem deres Naturer saa tydeligt var præget!

»Aa, Rikke,« sagde den blinde, »jeg er saa bange for at dø.«

»Men, Bertha dog — hvor kan man frygte Døden, naar man som vi to ikke gør Guds Gavn, ikke er nogen Moers Sjæl til Nytte længer — — hvad skal man saa leve efter?«

Nej. Det kunde hun ikke forstaa. Hvad skal man saa leve efter? For Livets Skyld — — for at opleve alt det, Livet byder, alt det, Livet ogsaa bød hende, og da endnu mere bød Søsteren, der kunde se den skønne Verden.

At hun ikke mere kunde se, bet bar hun som en Heltinde, uden Spor af Bitterhed — og dog var hendes Blindhed hende en brændende Smerte i hendes sidste Leveaar — — for et lille Barns Skyld; hun kunde ikke se sit yngste Barnebarn. Da han slog Øjenene op, var hendes alt slukte. Hun fik ham aldrig at se — ham, den sildig fødte, der til Moder havde den gamles Kæledægge, Yndlingsdatteren Margarethe.

Det overvandt hun ikke . . .

Og dog . . . hvad havde den gamle Kone ikke oplevet og mistet! Og ikke blot, at hun var kommen til Ro efter alle Livets Tilskikkelser, men hun havde bevaret en Livsglæde, der mangen Gang end ikke er til Huse hos den mest solbeskinnede Ungdom. — —

— — Hun var vokset op som Datteren af en agtet, men langtfra velhavende Købmand i en lille By. Ved sin Skønhed og en vis medfødt Fornemhed, der omsvævede hende trods de smaa Forhold, hun levede i, blev hun Midtpunktet i sin Familie og tillige i hele den Kreds, Familien tilhørte. Hun blev anderledes behandlet og bedømt end hendes Søstre. Ingen vilde kunne forklare, hvorfor Søstrene tog alle Byrder paa sig, hvorfor de skaanede og skærmede hende, saa godt de formaaede. Da hun var i sin mest blomstrende Skønhed, skænkede hun sin Haand til en Mand, som hun elskede med hele sit unge Hjertes Varme; — hans Stilling var egentlig ikke glimrende, han var rejsende for et schlesisk Fabrikantfirma; men sjælden har Verden skuet et smukkere Par end de to.

I en af Berlins spidsborgerligste Gader indrettede de deres lille Husholdning — de anskaffede kun det aller nødvendigste, men det var saa solidt og godt, at jeg halvtredsindstyve Aar efter saa hvert Stykke fra deres første lille Hjem propert og velbevaret blive bragt fra den gamle Kones sidste Bolig. De førte Hus med den yderste Sparsommelighed — kun én Pige til Hjælp, selv senere, da Barn fulgte efter Barn i deres Ægteskab. Og dog blev den unge Frue ved med at være fornem i sin ydre Optræden saa vel som i sit indre Følelsesliv. Hendes Mand forgudede hende; han behandlede hende som et Væsen af anden Art, han fjernede Sorger og Bekymringer fra hende. Selv enhver dagligdags Ærgrelse forsøgte han at forsøde. Og her maa jeg fortælle noget, der skal staa som et rørende Bevis paa hans Godhed: hun havde en Dag tabt nogle Penge paa Gaden og var utrøstelig derover; han gav hende da Pengene under Foregivende af, at de var fundne igen . . . . men af en Fejltagelse gav han hende Beløbet i en anden Møntsort!

Hans Forretninger holdt ham meget borte fra Hjemmet. Naar han kom hjem fra en Rejse, var det en Fest for dem begge. Kede sig kunde hun for Resten ikke i sin Ensomhed, for snart var Huset som sagt fuldt af Børn — — nu gjaldt det at være dobbelt virksom og sparsommelig. Først fik de to Døtre, saa Tvillinger, hvoraf den ene til hendes usigelige Glæde var en Søn. Paa denne Dreng hobede hun al sin Ærgerrighed, alle sine Fremtidsplaner op. Sigmund Winter gik saamænd ganske glad op i sin anstrengende Gerning, men hans Søn, han skulde en Gang faa det bedre, han skulde studere og blive en lærd Mand — saa meget maatte Sigmund vel til den Tid kunne lægge op, at han kunde bane Drengen Vej til Videnskabens Riger og Lande. Moderen lænkede helt sit Hjerte til den eneste Søn.

Saaledes levede Familien, enkelt, beskedent og lykkeligt. Det manglede dem heller ikke paa selskabelig Omgang; selv de velhavende Folk, hvem de skyldte deres daglige Brød, kom sammen med dem — med Skinsyge vaagede Fruen over, at det skete »paa lige Fod«. Hvor knapt det end kunde staa til i deres Hus inden Døre — udadtil var hun den fornemme Dame, der maaske næppe kunde hamle op med Rigfolk i Henseende til Mad og Drikke; men behandlet som Ligemand af Ligemænd, det vilde hun være! Det fik hver den at mærke, der vilde prøve paa at lade hende føle sit Overtag, hvad jordisk Gods og Guld angaar.

End en Gang tog Lykken ind hos dem. Efter fem Aars Forløb fik de paany en Datterlil. Da Faderen kom hjem fra en af sine Forretningsrejser, lagde man Pigebarnet i hans Arm. »Den lille Solstraale« kom han til at kalde hende, og Barnet beholdt det Tilnavn og fortjente det. Som en munter Alf dansede den lille Margarethe gennem Huset og lo til alle med sine store Øjne: et smukt, et fortryllende Barn. Og, sælsomt nok — hun og de andre Børn var overfor deres Moder ganske ligesaadan, som alle andre plejede at være overfor hende: de skaanede og skærmede hende, de gjorde sig formelig moderlige, ret som om de havde været Moderen og hun deres Barn. —

— En venlig Sol vedblev at skinne over Huset. De to ældste Døtre fik, saa snart de var voksede fra deres Børnesko, gode Mænd, hvem de glade fulgte til Østrig. De øvrige blomstrede sunde og glade op . . . Men saa begyndte Synskredsen at formørkes. Moderen blev skrantende — en lumsk og smertefuld Lidelse —, og vel var intet Offer Manden for stort, intet Badested for dyrt — og ganske vist fik hun »Solstraalen« med til Selskab — intet hjalp.

Snart efter kom Sigmund Winter dødssyg hjem fra en af sine Rejser. Og medens Moderen laa til Sengs, plejede den halvvoksne Margarethe den tilbedte Fader. Tre evig-lange Nætter vaagede hun ved hans Leje — den tredje Nat gled den syge ud af hendes svage Arme og faldt om paa Gulvet. Dagen efter var det forbi. Og forbi var med det samme hans lille Solstraales Munterhed og Glæde. Hvad der nu kom, var Forsagelse og Savn.

(Sluttes.)

FRA SAMFUNDETS KROGE

Nød.

Efter den lange, trange Vinter kommer Foraarets, Sommerens, solfyldte Dage. Da grønnes der i det fattige Hjem et Haab, som — efter de trange Forhold — vokser sig svulmende stort, naar der atter tilbyder sig Arbejde for Familiens Forsørger.

Men Sygdom er hver Mands Herre. Sygdommen kan komme og kuldkaste alle Beregninger. Og Haabet, der grønnedes og voksede sig stort, kan briste med det Øje, der lukker sig i Døden.

Og da betyder Døden mere end Sorg, mere end skrigende Hjertekvide. Det betyder Nød, den tunge, bitre Nød . . .

Der opruller sig for os et gribende Billede.

Et fattigt Tagkammer. Næsten uden Bohave. I Værelsets eneste Seng et Lig — Liget af en Mand. Ved Fodenden af Sengen en gammel, af legemlige og aandelige Lidelser nedtynget Kone. Gennem den aabne Dør ses ude paa Trapperne to Mænd, der arbejder sig opad med en Baare imellem sig, — den traditionelle, triste Baare, hvorpaa saa mange afsjælede Legemer hvilede før ham, der nu skal puttes under Mulde.

Men midt paa Gulvet i Stuen er en yngre Kvinde sunken ned paa sine Knæ, overvældet af sjælelig Smerte. Hun knuger Hænderne fortvivlet mod den feberhede Pande, medens det yngste af de to Børn, der ikke forstaar Moderens Sorg, men kun forstaar, at der er noget galt, grædende sætter sig foran hende og strækker sine smaa Arme op imod hende. Og det Udbrud, der aandes ud fra den fortvivlede Kvindes Læber, i et dybt, dybt Suk: »O Gud, o Gud!« — det lyder som et hjerteskærende Skrig.

. . . Behøves her nogen yderligere Forklaring? Er det nødvendigt at sige, at denne Mand, der her ligger som Lig, er hendes Mand, — en brav, stræbsom Arbejdsmand, der hidtil trællede Føden sammen til hende og Børnene. Og er Billedet ikke talende nok, om ogsaa man ikke véd, at den gamle, rynkede, sorgnedbøjede Kone er den Dødes Moder?

Just som Manden i Foraaret atter skulde til at tage fat paa Arbejdet, kastedes han paa Sygelejet. Og han skulde aldrig rejse sig mere.

Og snart vil hans afsjælede Legeme ligge paa den grimme Træbaare og blive bragt ud af den Stue, der saa' hans og hans Families mange kummerfulde Timer, men som ogsaa rummer venlige Minder om deres Samliv i Ondt og Godt. Familien vil have set det sidste Glimt af sin Forsørger.

Og hans Hustru, der halvt afmægtig synker i Knæ og trykker de skælvende Hænder mod Ansigtet i sin Forpinthed, det er Sorgen, Fortvivlelsen, det er Nøden, der raaber mod Himlen . . .

Og dog — udenfor smiler Sommersolen ned fra en azurblaa Himmel. Skulde ikke ogsaa en lille venlig Straale finde Vej til hendes Hjerte og gøre det lyst igen og give det Fred? Skulde ikke ogsaa en lille venlig Lysstraale, sendt af gode Mennesker, finde Vej op til den fattige Stue under Taget?

Og Tiden, der læger alle Saar, vil dæmpe Sorgen over ham, der gik bort . . .

M.

TIL BILLEDERNE

W. Menzler: Skulde han ikke komme? — Længselsfuldt venter hun, med Blikket rettet mod den Kant, hvorfra hun véd, han vil komme, og med de slanke Fingre utaalmodigt trommende i den haarde Stenbænk. Og dog ved hun, at han ikke svigter. Snart vil Ventetiden, der altid er lang, være til Ende. Mellem Træerne vil hun skimte hans slanke Skikkelse og hans smilende Ansigt. Og snart vil et forelsket Par vandre i Sommeraftenen langs Søens Bred, Arm i Arm, lykkelige ved hinanden, medens Solen synker, og Nattergalen slaar sine Triller.

Morgenbitterens Virkninger.

Originaltegninger af Axel Danielsen.

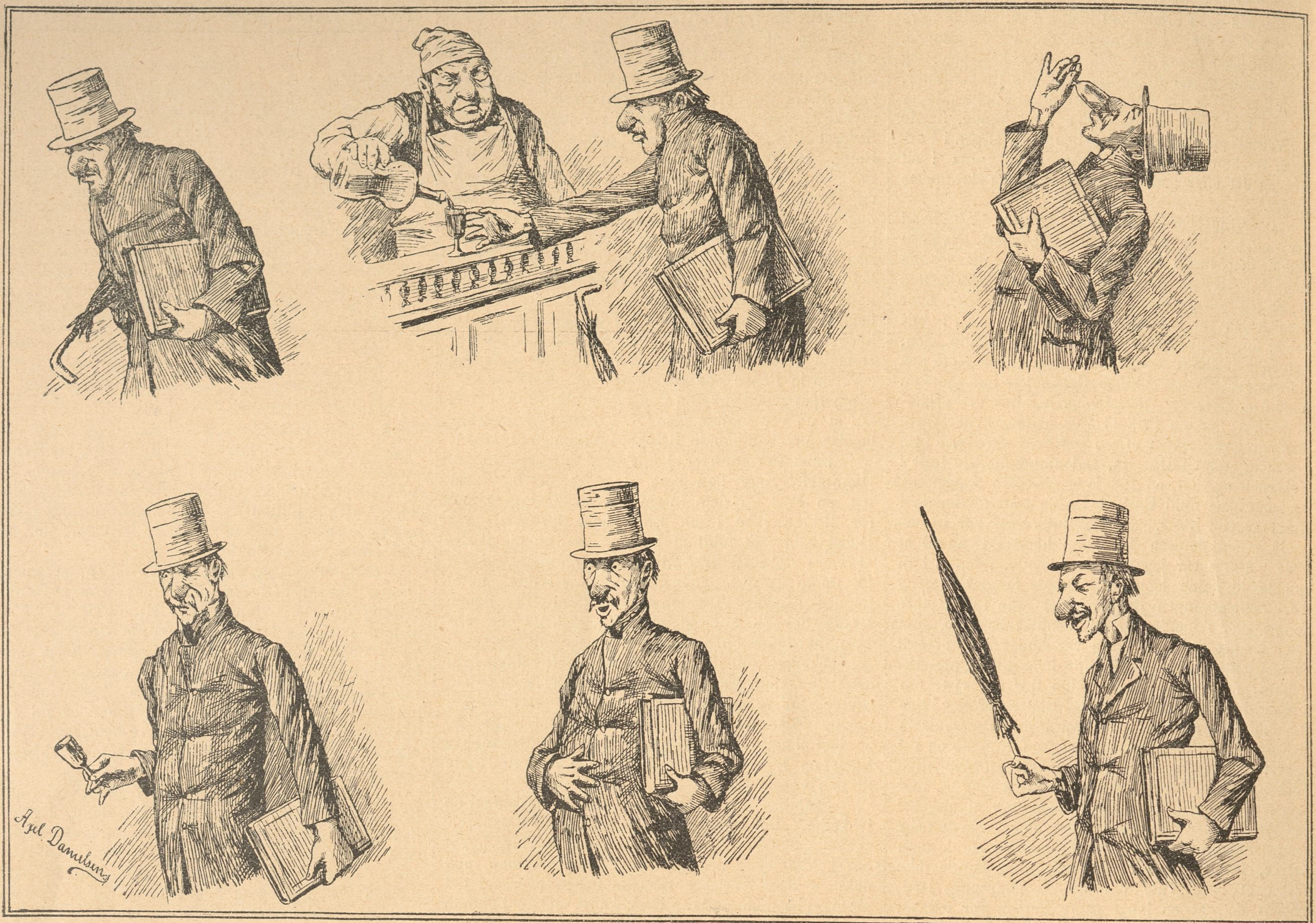

Opgaver.

Rebus.

T I K A M I   T E

Gaade.

Jeg taler ikke og er dog ikke stum; jeg tænker ikke og har dog Tanker; jeg glemmer ikke, og har dog ingen Hukommelse; jeg taler altid, men lader ingen tale med mig; jeg hører ikke, og den, jeg taler til, behøver heller ikke at kunne høre, og dog taler jeg kun, naar man ønsker, at jeg skal gøre det.

Regneopgave.

En nysgerrig Rejsende, der var i Besøg i en Provinsby, plagede i Hotellet uafladelig en ved Siden af ham siddende Herre med Spørgsmaal om Byens Mærkværdigheder m. m. Endelig forlangte han endogsaa Oplysning om, naar det store Kirketaarn og Raadhuset var bygget. Efter lidt Betænkning svarede Herren: »Kirketaarnets Bygning blev paabegyndt et Aar før Raadhusets. Naar De multiplicerer begge Aarstal med hinanden, faar De Tallet: 2,419,580.« I hvilket Aar blev Bygningen af Kirketaarnet paabegyndt?

Livet i en Vanddraabe.

Set under Mikroskopet.

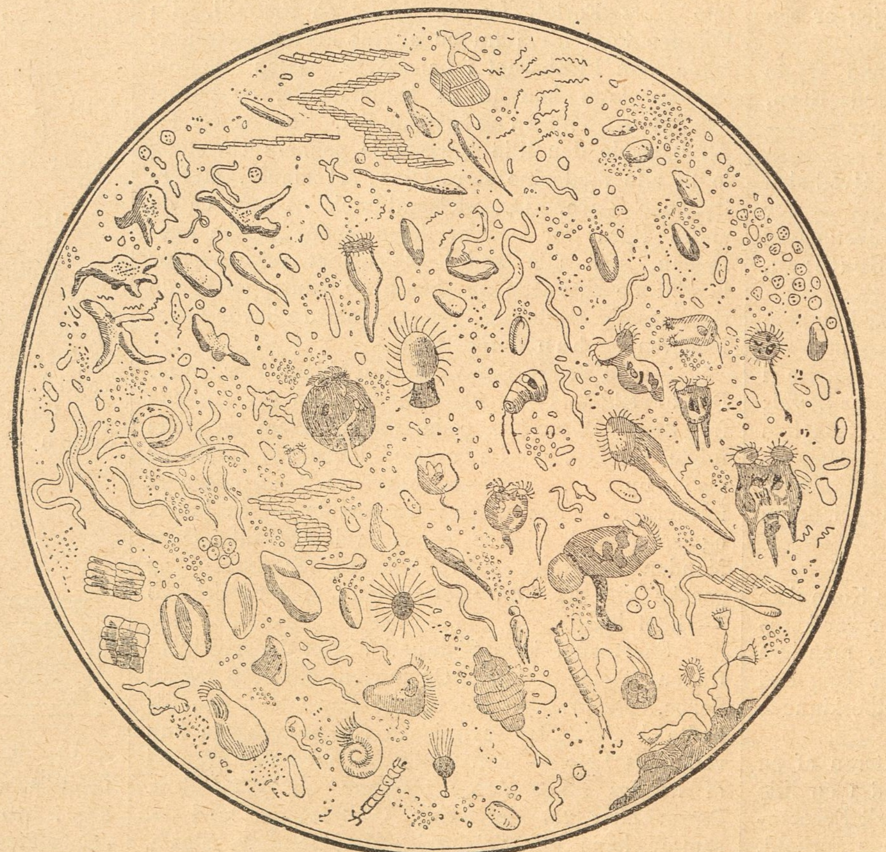

Løsning paa Gaadespørgsmaal i Nr. 44.
Et Kys.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 44.
En Mil.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 44.
Tallet 693.

Ærede Indsendere af Manuskripter bedes tage en Afskrift af Bidragene, inden disse indsendes. Det er nemlig Redaktionen aldeles uoverkommeligt at svare hver enkelt og — eventuelt — tilbagesende det indleverede. Et Svar til Indsenderne vil herefter fremkomme i Bladet, hvorfor et Mærke bedes opgivet, dersom man ikke ønsker sit Navn fremdraget. Vi gør imidlertid opmærksom paa, at vi for Tiden er meget rigelig forsynet med indsendte Bidrag.

Indhold.

Billeder: Skulde han ikke komme. Efter Maleri af W. Menzler. — Nød. Efter Maleri af Fritz Fleischer. — Morgenbitterens Virkninger. Humoreske, Originaltegninger af Axel Danielsen. — Livet i en Vanddraabe.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon. (fortsat). — Overlistet. Fortælling af Hedevig Winther. — Sir Geoffrey's Teori. Af Maarten Maartens. — (sluttet). Den blinde. Novelle af F. Ottener. — Fra Samfundets Kroge: Nød. Af M. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 46 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 16. August. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Hvilket lykkeligt Udraab var det ikke! Det var som en ung Lærkes første Trille en Sommermorgen. For et Øjeblik siden var al Farven vegen fra hendes Kinder, og hun var bleven dødelig bleg. Nu vendte den atter tilbage; de lykkelige, brune Øjne og de søde, rødmende Læber brød ud i det gladeste Smil, Roric nogensinde havde set paa hendes Ansigt. Han udstrakte sine Arme og trykkede hende til sit Bryst, hvor hun hvilede uden Modstand, uden Samvittighedsnag, uendelig lykkelig. Store Gud, hvor hun selv og hele Verden var bleven forandret i dette ene, lykkelige Øjeblik! Roderick, den tabte, troløse Roderick var hendes egen, sande Elsker; der var ikke Tvivl derom!

»Ja, min kære Pige, jeg handlede efter dit Ønske. Jeg maa nok sige Du til dig. Du var haard og grusom imod mig hin Nat i Granplantagen, men jeg følte i mit Inderste, at du var forstandig, hæderlig og sand; og jeg besluttede, at jeg vilde holde det Løfte, som jeg havde givet min Moder paa hendes Dødsleje. Hvad enten jeg elskede eller ikke elskede min Kusine, vilde jeg ægte hende og gaa i min Grav som en brav, trofast Ægtemand, saaledes som saa mangen en Mand, der ikke har elsket sin Hustru, har gjort før mig. Derfor holdt jeg ud, Nora, jeg holdt ud og gjorde mig Umage for at være en eksemplarisk Elsker; jeg gik, naar man ønskede, at jeg skulde gaa, og kom, naar der blev fløjtet ad mig; jeg red med min Udvalgte i London og stod bag hendes Stol i Operaen, døjede en Mængde klassisk Musik, hørte paa kendes Digte og gjorde med ét Ord den Pligt, som Forsynet havde foreskrevet mig. Og véd du, hvordan man lønnede mig for min Godmodighed og Udholdenhed? Jeg blev holdt for Nar og overdænget med Skam paa min Bryllupsdags Morgen.«

»Holdt for Nar!« udbrød Nora, fuld af Forundring. »Jeg troede, at Lady Mabel elskede dig!«

»Det troede jeg skam ogsaa,« sagde Roderick naivt, »og derfor gjorde det mig ondt for den stakkels Pige. Havde jeg ikke troet det, havde jeg for længe siden prøvet paa at gøre mig fri for dette trykkende Baand. Du maa ikke tro, Udsigten til at blive Herre over Hertugens Gods havde den ringeste Betydning for mig. Jeg tror virkelig, at Mabel en Gang holdt af mig, men Lord Mallow har stukket mig ud. Hans Veltalenhed, hans parlamentariske Berømmelse og fremfor alt hans Smiger har været uimodstaaelig. Skælmen havde et Konge-

En sjælden Gæst. Efter Maleri af Franz Holz.

brev med i Lommen, da han kom til Ashbourne, og var saa snu at leje Værelser i Southhampton og sov der en Nat paa Gennemrejsen. Han efterlod en Vadsæk og et Hattefuteral dér, hvilket var nok til at bevise, at han havde fast Ophold i Staden, saa at han, da han havde faaet Lady Mabels Samtykke til Bortførelsen, kun behøvede at rejse over til Southhampton og give Præsten et Vink. Jeg tror ikke, han fik Mabels Samtykke før Aftenen før Bryllupsdagen. Det hele var glimrende arrangeret. Mabel gik ud Klokken otte; hun vilde i Kirke, hed det. Mallow ventede hende med en Vogn en halv Fjerdingvej fra Southhampton, og de blev viede Klokken ti i St. Michaelskirken. Medens den forfærdede Hertuginde og hendes Kammerjomfruer alle Vegne ledte efter Bruden, og Gæsterne mødte i fuld Puds til Bryllupsfesten, og Landsbybørnene mødte med Kurve, fulde af Blomster, som skulde strøes paa det lykkelige Pars Veje, var Fuglen fløjet. Var det ikke morsomt, Nora?«

Og den forsmaaede, forladte Elsker kastede sit Hoved tilbage og lo himmelhøjt.

»Klokken halv elleve indløb der et Telegram til Hertuginden fra den undvegne Brud saalydende:

»Kære Moder, vær ikke vred og bed Roderick tilgive mig. Jeg er bleven viet til Lord Mallow for en halv Time siden. Jeg kunde ikke handle anderledes. Jeg tror ikke, min Fætter vil tage sig det synderlig nær.«

»Denne sidste Bemærkning er temmelig tydelig. Synes du ikke ogsaa, Nora?«

»Jeg synes, at det hele er temmelig tydeligt,« svarede Nora alvorligt. »Lord Mallow har villet have en dygtig Hustru, og det vilde du ikke. Det var meget klogt af Lady Mabel at opdage det, før det var for silde.«

»Hun vil sikkert blive lykkelig som Lord Mallows Hustru. Han vil lave Love for Irland, og hun vil lave Love for ham. Stakkels Fyr, han vil faa nok af *Home Rule*. Irland vil blive mobiliseret, om jeg saa maa sige. Hun er en prægtig Pige. Jeg tror, jeg først rigtig faar Øje for hendes Dyder, nu, da jeg er fri for hende.«

»Men paa hvilken Maade er du kommen her?« spurgte Nora, som ikke rigtig kunde komme sig af sin Forundring, »alt det, du har fortalt, skete jo i Gaar Morges.«

»Ja, men der er jo et Dampskib, som gaar fra Southhampton om Natten, og havde der ikke været noget, havde jeg lejet en Baad, det forsikrer jeg dig. Eller jeg havde taget herover med et Svømmebælte, — jeg vilde have gjort, hvad det skulde være af vildt og eventyrligt, blot for at faa dig at se. Aldrig saa snart havde jeg læst det velsignede Telegram, før jeg tog til Southhampton. Jeg gik til St. Michaelskirken, og da jeg havde overbevist mig om, at Vielsen havde sin Rigtighed — jeg saa efter i Kirkebogen — skyndte jeg mig ned til Skibet og fik mig en Køje. Aa, det var en forskrækkelig lang Dag i Gaar, den længste i mit Liv!«

»Ogsaa i mit,« sagde Nora, idet hun baade græd og lo, »og det til Trods for Kong Rå.«

»Er det nogle Jerseyfolk, du kender?« spurgte Roric naivt.

Nora brød ud i en hjertelig Latter.

»Hvordan fandt du mig her?« spurgte hun.

»Det gik saamæn nemt nok. Din Cerberus — hun er græsselig grim, maa jeg sige dig — sagde mig, hvor du var og anviste mig Vejen, jeg skulde tage. Jeg sagde hende, at jeg havde et vigtigt Bud til dig fra din Moder. Jeg haaber ikke, du tager mig denne List ilde op?«

»Nej, nej. Hvorledes har Moder det? Hun klager i sine Breve over, at hun ikke føler sig rigtig rask.«

»Jeg har ikke set hende i den sidste Tid. Da jeg saa hende sidst, saa hun ikke videre rask ud. Men hun bliver nok bedre, naar du kommer hjem, Nora. Saa vil Solen atter begynde at skinne over Abbediet.«

»Jeg vil aldrig mere tilbage til Abbediet.«

»Jo, du vil — i det mindste for en fjorten Dages Tid. Saa vil dit Hjem komme til at hedde Briarwood. Men du maa staa Brud i din Faders Hus.«

»Hvem har sagt, at jeg vil gifte mig?«

»Det har jeg. Synes du, at jeg er for dristig min Elskede? Vil du, at jeg skal kaste mig paa Knæ for dig og tolke dig mine brændende Følelser. Saa højtideligt behøver det vel ikke at gaa til. Jeg har elsket dig hele mit Liv, og jeg tror, du har haft en lignende Følelse for mig lige saa længe.«

»Det har jeg, Roric,« svarede hun undseligt. »Det var ikke Sandhed, hvad jeg sagde hin Nat i Granplantagen. Jeg har altid elsket dig — aldrig har nogen paa Jorden været mig kærere end du og Fader.«

»Min Elskede, jeg skammer mig over min Lykke,« sagde Roric ømt. »Jeg har været svag og uværdig. Jeg ofrede din og min Lykke i et svagt Øjeblik for at opfylde min døende Moders sidste Ønske — et Ønske, som var blevet hvisket mig i Ørerne hver evige Dag i de sidste Aar af hendes Liv — og jeg har angret min Føjelighed hver Time, ja endnu i denne lykkelige Stund. Kan du tilgive mig, Nora? Jeg kan aldrig tilgive mig selv.«

»Lad Fortiden være som en Drøm; vi vil ikke mere se tilbage til den. Fremtiden vil være saa meget lysere.«

»Ja, det vil den.«

Og de lykkelige Elskende gav hinanden Trolovelsens Kys under den klare Augusthimmel uden Frygt og uden Skam.

»Men hvor skal jeg nu gøre af dig?« spurgte Nora leende. »Jeg maa hjem til *Les Tourelles*.«

»Tror du ikke, jeg kan gaa med dig? Jeg haaber ikke, *Les Tourelles* er saadant et Sted alene for Damer.«

»Jeg er bange for, at Miss Skipwith vil føle sig frygtelig skuffet. Hun tror, jeg er i Færd med at faa en Mission.«

»En Mission?«

»Ja, jeg begyndte at studere Teologi. Og saa skal det ende med, at jeg gifter mig! Det er en meget dagligdags Ende, ikke sandt?«

»Jo, men den er ikke ualmindelig. Tag du mig bare med til *Les Tourelles*, Nora, jeg skal nok gøre mig gode Venner med Miss Skipwith.«

De forlod Ruinerne og gik Arm i Arm over de solbeskinnede Marker og skyggefulde Stier til det gamle Hus, med den ubeskrivelige store Glæde i Hjertet, der stammer fra lykkelig Kærlighed. Vejen var lang, men den forekom dem at være kort. Det var, som om de traadte paa Blomster eller en luftig Sky; deres Fodtrin vare ligesaa lette som deres lykkelige Sjæle.

Hvad vilde Miss Skipwith sige? Nora smilede ved Tanken om den gamle Dame. At tænke sig, at det skulde blive Enden paa hendes ægyptiske Studier!

De naaede ikke *Les Tourelles* før Klokken fem om Eftermiddagen. De havde kun gaaet meget langsomt paa de skyggefulde Veje, enten for at sende et Blik ud over Havet, eller for at undersøge en Bregne, der mindede om Bregnerne i Hampshire. De havde en saadan Mængde at fortælle hinanden, en saadan Mængde Tilstaaelser om forbigangne Sorger og Planer om fremtidige Glæder, at de aldrig kunde blive færdige.

»Du vil vist aldrig komme til at holde saa meget af Briarwood, som du holder af Abbediet,« sagde Roric beskedent. »Jeg har gjort mit Bedste for at pynte paa det til Lady Mabel, for ser du, da det kun var smaat bevendt med Kærligheden, maatte jeg jo se at hjælpe paa det med Udstyrelsen. Men Huset er, som du véd, skrækkelig almindeligt, jeg er bange for, at du ikke vil føle dig lykkelig der.«

»Roric, jeg vilde være lykkelig med dig, om din Hytte ikke var bedre end Kulsvierens Hytte i Mark Ash,« svarede Nora.

»Det er meget elskværdigt af dig at tænke saaledes. Kan du lide Mørkegrønt?« spurgte Roric, idet han saa tvivlende paa hende.

»Ja, det kan jeg. Det minder mig om Moders Kjoler fra Theodore.«

»Ja, ser du, Mabel vilde have alting mørkegrønt i det Boudoir, jeg indrettede til hende; jeg vilde have foretrukket en lys og venlig Farve, som rødt eller blaat. Men det kan jeg lade forandre, hvis du ønsker det.«

De fandt Miss Skipwith spaserende frem og tilbage i Grusgangen udenfor Dagligstuevinduerne med en raadvild Mine og en gul Konvolut i Haanden.

»Min kære Pige,« sagde hun, »det var godt, at De kom. Her er et Telegram til Dem, og jeg antager, det er af Vigtighed.«

Nora snappede Konvolutten og brød den hastigt.

»Hvis du ikke stod ved min Side,« hviskede hun til Roric, »vilde et Telegram forskrække mig. Det kunde bringe mig Efterretning om, at du var død.«

Telegrammet var fra Kaptajn Winstanley og lød i al sin lakoniske Korthed saaledes:

»Kom hjem med første Dampskib. Deres Moder er syg og ønsker at se Dem. Vognen skal afhente Dem i Southhampton.«

Nora saa op paa Roric med et bedrøvet Ansigt.

»Aa, Roric, hvor det var ondt af mig, at jeg i Dag har været saa vild og lykkelig!« udbrød hun, som om det var en hel Forbrydelse, at hun havde været glad, uvant som hun var med denne Følelse. »Og jeg tog min Moders sidste Brev saa let, skønt hun klagede over sin Sygdom. Jeg skænkede det næppe en Tanke.«

»Jeg kan ikke tro, at der er noget alvorligt paa Færde,« sagde Roric, som gerne vilde trøste hende, efter at han havde studeret Telegrammet et Par Gange og søgt at faa det mest mulige ud deraf. Kaptajn Winstanley siger ikke, at din Moder er farlig syg eller blot meget syg; han siger blot: syg. Det kan jo godt betyde et mindre Ildebefindende, nervøs Gigt, Nervelidelse eller saadan noget.«

»Men han siger, at jeg skal komme hjem, — han, som hader mig og var saa glad ved at faa mig ud af Huset.«

»Det er naturligvis din Moder, der ikke kan undvære dig længere. Hun er da Herre i sit eget Hus.«

»Det vilde du ikke sige, hvis du kendte Forholdet saa godt som jeg.«

De stod alene i Grusgangen; thi Miss Skipwith var stille gledet bort for at lave Te. Hun var begyndt at ane, at Miss Tempests Gæst ikke var nogen almindelig Ven, og hun var godmodig nok til at lade de Elskende være ene.

»Stakkels vildledte Barn!« tænkte hun medlidende, »netop som Kaldelsen til alvorlige, ophøjede Ting var trængt ind til hende! Men maaske det er bedst saaledes. Jeg tvivler om, at hendes Aand var stærk nok til at tumle med Naturreligionens kolossale Problemer.«

»Det frygteligste er,« sagde Nora, som gik frem og tilbage med Telegrammet i Haanden, at der vil gaa flere Dage, før jeg kan faa noget at vide om Moder. Skibet gaar først i Overmorgen.« Roric fulgte hende frem og tilbage, men sagde intet. »Jeg er overbevist om, at Moder er alvorlig syg; det kan ikke nytte, hvad du siger, Roric. Ellers vilde de ikke have sendt Bud efter mig. I alle hendes Breve har der aldrig været et Ord om, at jeg skulde hjem. Der var ingen, der savnede mig.«

»Men min kæreste Pige, du véd jo, at din Moder altid har været tilbøjelig til at tro sig svagere, end hun var.«

»Roric, du sagde selv nylig til mig, at hun saa daarlig ud, da du sidst saa hende.«

»Der er et, jeg kan gøre,« sagd Roric eftertænksomt, idet han saa paa sit Ur. »Findes her en Hest og en Saddel?«

»Nej, ingen af Delene.«

»Det var kedeligt; det vilde have sparet Tid. Jeg maa se paa en eller anden Maade at komme til St. Helier, og telegrafere til Kaptajn Winstanley for at faa noget bestemt at vide om din Moders Sygdom. Saa kan jeg bringe dig Svaret tilbage.«

»Aa, Roric, hvor det er smukt af dig,« udbrød Nora. »Men du maa først hvile dig lidt og have noget at spise: du maa være frygtelig træt.«

»Træt! Har jeg da ikke været hos dig? Der gives Mennesker, i hvis Nærværelse man ikke mærker det mindste til menneskelig Svaghed. Nej, min kære Pige, jeg er hverken træt eller sulten; jeg er usigelig lykkelig. Jeg vil gaa ned og sætte Traadene i Bevægelse, og saa skal jeg med det samme faa nøjagtigt at vide, hvad Tid Dampern gaar i Overmorgen.«

Og med en munter Hilsen fjernede han sig.

Roric maatte gaa hele Vejen til St. Helier. Han afsendte et indtrængende Telegram til Kaptajn Winstanley og gik derpaa hen i en fransk Restavration for at indtage et tarveligt Maaltid og vente paa Svaret. Da han havde spist, drev han ned til Havnen, saa paa Fartøjerne og Lysene, der begyndte at tændes langs Stranden, og Fyrene, der begyndte at glimte frem i det fjerne.

Han gik hen paa Telegrafkontoret, to tre Gange, før Svaret var kommet, men tilsidst blev det rakt ham, og han læste det ved Lampen i Bureauet:

»Kaptajn Winstanley, Hampshire,
til Mr. Vawdry, St. Helier.

»Min Hustru er alvorlig syg, men der er ikke øjeblikkelig Fare. Lægen paabyder streng Ro; al Sindsbevægelse skal omhyggelig undgaas. Bed Miss Tempest huske det, naar hun kommer hjem.«

(Fortsættes.)

Fritz.

En Historie om et Brev.

Af

Vilhelm Ohlsson.

I.

Vi tør ikke begynde denne Historie uden først at slaa den Kendsgerning fast, at en værre Spilopmager, en mere letsindig, forslugen, løgnagtig og køn Dreng end Fritz fandtes ikke paa denne Side Ladegaardsaaen. Fritz Meinckes Fader var indvandret Tysker og drak Brændevin, megen Brændevin. De faa Stunder, da han hverken snakkede Tysk, drak Brændevin eller »sad« Bøder af, som »den offentlige« med rund Haand idømte ham for altfor perpendikulære Svingninger paa Byens Gader og Veje, tilbragte Fritz's værdige Ophav med at slaa Skærver ude paa en Plads ved Adelsvej. Fritz's Moder var en lille, firskaaren Kone, rap i Munden, rap i Næverne, og Samlivet med Fatter Meincke havde lidt efter lidt udvisket hendes Angst for Snapsen — lad os med et mildt Ord sige, at Madam Meincke »havde sine Øjeblikke«. Hun drev en lille Forretning, der paa et selvlavet Papskilt i Kældervinduet i Vævergade angaves som »Rule og Grøndthannel. Æbleskiver med Sokker 2 Øre«. Vi tør dog rolig paastaa, at det hverken var Æbleskiver eller Sukker, der vankede, naar Fatter Meincke kom fuld hjem, og Madammen tilfældigvis »havde sine Øjeblikke«.

Fritz var saaledes fra Barnsben vant til at leve paa Krigsskuepladsen, til at klare sig i en snæver Vending, til at faa Klø og hugge Æbleskiver — eller mere følgerigtigt: til at hugge Æbleskiver og faa Klø — og en mindre skarpsindig Psykolog end vi vilde straks i den nu fjortenaarige Fritz se de barnlige Anlæg i fuld Blomstring.

Hvorledes Fritz blev Telegrafbud henne paa Postkontoret, er os slet ikke saa ubegribeligt. Fritz var virkelig en køn Dreng, og i de store, brune, uudgrundelige Øjne saa man tydeligt, at det ikke var lykkedes de »gamle« at tampe alt Humøret ud af Knægten. Og saa var han ganske velbygget, slank og smidig, saa meget tækkelig ud i sit Konfirmationstøj, og endelig — vi tro sikkert, at dette sidste gjorde Udslaget — sad Uniformshuen saa kækt paa hans mørke, svagt krusede Haar, at den gamle Postmester, der til Prøve havde sat den paa Hovedet af Fyren, med et bifaldende Nik lod den blive siddende.

Fritz kreerede altsaa nu Rollen som Telegrafbud. Men vi vilde lyve grovt, hvis vi paastod, at han ikke somme Tider faldt ud af den. Tvertimod — Fritz var aldrig saa optaget af sine Embedsforretninger, at han gik af Vejen for lidt Sjov i Gaden, og den langvarige Interesse, hvormed han paa sine lovlige Budvandringer kunde dyrke et lille Spil Klink, var beundringsværdig. Kom en Driver fra Trommesalen trækkende med en Ko, var Fritz altid den hjælpsomme Kammerat, der daskede Koen paa Bagbenene og drejede dens Hale rundt, og skulde Koen en anden Vej end Telegrammet, var Fritz jo aldrig i Tvivl om, at Koen selvfølgelig var det vigtigste.

Den Anstand, hvormed Fritz røg sin »Seksøres«, de Spor, smaa Synder allerede havde trukket i hans friske Teint, den nyfigne Interesse, hvormed han betragtede Damerne under Vejs — det pegede alt sammen hen imod det Faktum, at Fritz blev ældre og fik højere Interesser.

II.

Slog vi i forrige Kapitel én Kendsgerning fast, maa vi desværre i dette slaa én til, nemlig den, at Postekspedient Andersen — en blond, godmodig Garderskikkelse — havde store, velformede Hænder, af hvilke især den højre havde en ganske forbløffende Færdighed i at »drive en Lussing« paa rette Tid og Sted.

En opmærksom Læser vil hurtigt ane et skjult, men inderligt Sammenspil mellem disse to Kendsgerninger. Ligesaa overbevist Andersen var om den førstes Rigtighed, ligesaa smertelig sikker var Fritz paa den sidstes. Og der havde desværre for Fritz været saa mange Lejligheder for begge Parter til gensidig at se de to Kendsgerninger efter i Sømmene, at der aldeles ingen Tvivl var mulig.

Men Fritz havde ikke til ingen Nytte faaet Klø hjemme hver og hveranden Dag, og Andersen var ikke for ingen Ting stor og som alle Kæmper godmodig, og derfor var det muligt, at han og Fritz tit kunde faa sig en nok saa fornøjelig Passiar »mellem Slagene«. Dette var bestemmende ogsaa for Postbudenes Optræden overfor Fritz, og ingen fandt noget mærkeligt i, at Andersen ti Minutter efter en veltruffet Lussing tiltalte Fritz uden Skygge af Erindring om det forefaldne, ej heller at Fritz selv, naar Kindens Varme var mindsket, fløjtede sin allerkækkeste Arie ude paa Trappegangen, Fritz's Yndlingsplads. At Fritz oven i Købet havde en velgørende Følelse af, at hans Konto nu var kvitteret, og at der altsaa nu var Plads til en ny Post, tvivler De maaske om. Det gør vi aldeles ikke. Vi kender Fritz ud og ind og ved, hvor lille et Spand af Tid der var mellem hver Gang, »Fa'rs Hammer« faldt.

III.

Postekspedient Andersen var en brav Fyr, godmodig og i Optræden en Smule indolent. Naar han først var kommen til Sæde, holdt han ikke meget af at rejse sig, og rejste han sig, skete det med en rolig Værdighed, som klædte hans 29 Aar fortræffeligt.

Men han elskede at se andre skynde sig, og dette kunde godt være Grunden til, at han hver Morgen med dyb Interesse betragtede Færdselen ude paa Vejen. Omnibusserne ruslede af Sted i et Mylr af Vogne, unge Kursuspiger trippede forbi med Bøgerne under Armen, leende og passiarende, Skoledrengene hujede af Sted, og adstadige Kontormennesker konfererede med Uhret og satte Farten en Smule op. Sælgekonerne skreg i vilden Sky, og Politibetjenten paa Hjørnet gned med Alvor og Eftertænksomhed sin Næse.

Andersen konfererede ogsaa med Uhret — 5 Minutter i 9 — og al Indolens var som blæst væk. Der var virkelig en Antydning af Spænding i hans Ansigt, som han stod der og spejdede. Saa glattedes de smaa Rynker ud, og Øjnene stirrede store, blanke og opmærksomme ud paa Vejen, hvor en ung Pige kom til Syne. Hun standsede ved Postkassen og tog en lille, blaa Konvolut ud af en Bog, gik saa videre og slog i Forbifarten et Par store, brune, skælmske Øjne op mod Andersen, som betaget stirrede ud, til Synet var forsvundet. Længe efter stod Andersen endnu i samme Stilling og overhørte aldeles, at en Kno bankede utaalmodigt paa Indleveringsvinduet. Men vi tilgiver ham det, thi den unge Dame var virkelig smuk. Og vi er ikke utilbøjelige til at indrømme, at en smuk Brunette, oven i Købet med en Sommermorgens friske Rødme paa Kinderne, nok kan faa et Hjerte, ogsaa vort, i meget livlig Funktion.

Vi kunde ogsaa fordybe os i en filosofisk Udredning af det mærkelige i, at han var blond og hun brunet, at hendes Næse var fin, lille og svagt indadbøjet, hvorimod Andersen midt i Ansigtet havde, hvad Fritz vilde kalde »en hel Nævefuld« — et Tilfælde, der syntes at bekræfte Rigtigheden af Paastandene i Schopenhauers »Metaphysik der Liebe«, De véd, den om »Slægtens Genius«, »Parringen« og »Afkommet«, men vi sætter for stor Pris paa den Velvilje, alle elskende vil skænke os for denne lille Historie, til allerede nu at trække for store Veksler paa den, og vi give derfor med Glæde Hr. Schopenhauer det afsluttende Spark.

Andersen vaagnede lidt efter til Bevidsthed og gik hen til sit Arbejde. Men et Par brune Øjne og en blaa Konvolut spøgede uafladelig i hans Tanker; dog først efter en længere Kamp med sin Nysgerrighed greb han en Nøgle, der laa paa Bordet, rakte den til en rødfrakket Skikkelse og sagde disse velklingende Ord: »Ta' og tøm Kassen, Petersen!«

Petersen tømte Kassen — elleve Breve ialt, men — intet med blaa Konvolut.

Og Andersen saa maalløs paa Nøglen, paa Petersen og paa Brevene.

Den kunde han ikke »skære«.

IV.

Det vilde have været mere end underligt, om vor Ven Fritz ikke skulde have mærket noget til Andersens altid bestemte Kiggen ud ad Vinduet lidt før 9 hver evige Morgen og lidt over 3 hver evige Eftermiddag. Og Fritz maatte have været mere end dum og blind, hvis han ikke fra sin Yndlingsplads ude paa Trappen havde set noget. Men Fritz var ikke dum — Fritz var »med«. Den unge Dame havde ydermere gjort et meget dybt Indtryk paa Fritz, og det var med en sær rislende Gysen af Glæde, at han hver Morgen hørte Bruset af hendes Kjole glide forbi.

Fritz havde ogsaa i Dag siddet paa sin vant Plads og med Velbehag røget en Stump, som en pæn Herre havde smidt inde paa Gangen. Han havde med søde Fornemmelser mærket hendes Kjoles Strejf, da hun febrilsk lagde Brevet i Postkassen lige ved Døren, og med Sorg set hendes Blik vandre op til Andersens Vindue.

Naar vi lægger et Brev i en Postkasse, løfter vi langsomt Dækket for Aabningen, tager Brevet i to Fingre, stikker det helt ind og venter roligt, til vi med stille Glæde har hørt Brevet klaske ned paa Bunden. Og efter Lyden dømme vi, om Kassen er tom, eller om vort Brev har faaet Selskab. Men saa har vi god Tid, er ikke kommet for sent op, skal ikke kile af Sted til Embedet og véd bestemt, at der ikke er Øjne, der fra et Vindue ved Siden af opmærksomt vogter enhver af vore Bevægelser.

Men den unge Dame var netop under alle disse sørgelige Vilkaar, og dette undskylder, at vor Ven Fritz ved tilfældigvis at kigge op til Postkassen fik Øje paa et stort Hjørne af en lille blaa Konvolut.

Det letteste for Fritz vilde nu have været at lade det roligt blive siddende. Dernæst vilde det ikke have kostet ham store Anstrengelser at skubbe det ned. Men Fritz — den slemme Fritz, den forelskede Fritz — kiggede forsigtig til alle Sider og snappede Brevet til sig, hvorefter han roligt gik ind paa Trappegangen med sit Rov.

Hvis Fritz nu havde bragt det ind paa Kontoret, havde han vist en prisværdig Omhu for Brevet og slettet sit eget Langfingreri med det samme. Men det gjorde Fritz ikke. Fritz brød Brevet, studerede det grundigt og puttede det saa roligt ned i sin Trøjelomme.

Han brød Brevet! Du gode Gud! Havde det været en Postmand, der var bukket under for en saadan Fristelse, vilde han ikke have fundet Fred i sin Grav. Som et vildt Dyr vilde han have lusket omkring, med uredt Haar, forladt sit Embede, glemt alt — selv det at betale sin Husleje — og fjorten Dage efter, udhungret og forpint, meldt sig selv til Politiet, der med de fornødne Attester — de er jo saa nemme at faa fat i — vilde have sendt ham sporenstregs til Pontoppidans »rolige« Gang.

Men Fritz var ikke Postmand, og Fritz, den forslagne Knægt, havde ingen Samvittighed. Havde han en, var den i hvert Tilfælde aldrig bleven brugt og burde først pudses kraftigt for Rust med Sæbergellærred og Pudsepomade, før hans mange Synder kunde spejle sig tilstrækkelig tydeligt i den.

Saa lidt Indtryk havde denne svare Synd gjort paa Fritz, at vi to Minutter efter træffer ham sammen med en anden ung, haabefuld Mand, fuldt optaget af et Spil, der med et udenlandsk Navn kaldes »Sidste Sjok«, og hvori en mystisk Værdi »Todter« er lig to akkurat lige saa mystiske »Janter«.

(Sluttes.)

Min kære Onkel Johan.

Af Pax.

Naar jeg i Øjeblikket ikke formaar at sige noget rigtig morsomt om min kære Onkel Johan, saa er det kun, fordi jeg egentlig har megen liden Sans for det morsomme. Det er i alt Fald ikke, fordi der ikke kan siges noget morsomt om ham. Onkel Johan er nemlig i sig selv den grinagtigste gamle Snegl, der endnu er set støvle omkring paa Jordens Overflade. Og det vil dog sige en Del.

De faar absolut bedst et Portræt af ham, hvis De ser ham en Dag, naar han er ude for at gøre Indkøb. Onkel Johan er nemlig Ungkarl, og han er i denne sin Egenskab saa dybt inde i alle huslige Sager som nogen Maren Kokkepige, hvorfor han selvfølgelig ogsaa finder sig kvalificeret til selv at gøre sine Indkøb.

Se ham f. Eks. en Dag nede ved Gammel Strand. Se ham staa dér og købslaa og »prutte« med Madammerne, beføle Fisken og værdsætte den . . . Torsk er hans Yndlingsret. Og kun faa har en Torskeforstand som han — det være sagt med al mulig Beundring for hans praktiske Sans og aldeles ikke som nogen ondartet Spydighed eller dum Vittighed.

I et saadant Øjeblik vil han gestalte sig for Deres Blik som en lille, trekantet Skikkelse med smaa, hjulede Ben og med mange struttende Lommer.

Samme Lommer befinder sig i en Frakke, som i salig Frederik den sjettes Tid var svært paa Mode,

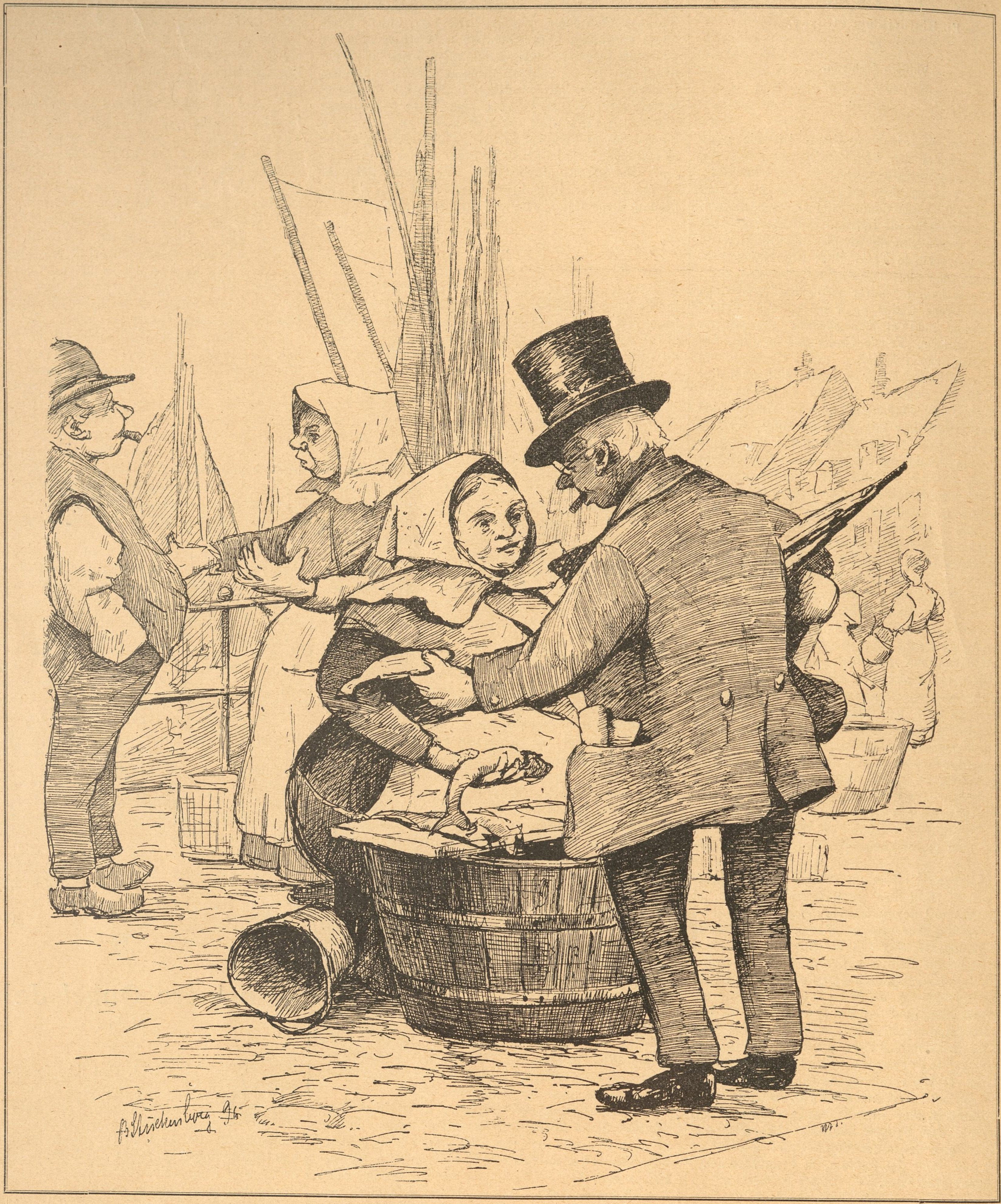

Min kære Onkel Johan. Originaltegning af B. Stuckenberg. (Se Side 363.)

og i et Par Benklæder, der ligeledes havde sine store Dage under den nys nævnte Monark.

I Tidernes Løb har disse veltjente Bukser imidlertid trukket sig en Kende sammen; og i de sidste halvtreds Aar har de stumpet vel meget op over de bredsnudede, forøvrigt meget holdbare Støvler, som han i det nævnte Tidsrum selv har holdt vedlige med Pløk og Hammer.

Under hans ene Arm vil De finde en Masse af de Rariteter, som egentlig skulde have fristet deres Tilværelse i de rummelige Lommer indtil Hjemkomsten, men som paa Grund af Pladsmangel er kommen lidt højere paa Straa.

Og øverst mellem disse Sager — lige i Armhulen — vil De se plantet en Paraply. En fæl, gammel grøn Rad, som, naar han slaar den ud, hvad han gør baade i Regn og Solskin, viser sig at være forsynet med talløse Lufthuller, ligesom Tøjet viser sig at være gaaet løs ved saa at sige alle Stivernes Endepunkter. De derved fremkomne bare Stilke yder ham selvfølgelig ikke megen Beskyttelse mod den Regn og Slud og det Solskin, som Himlen sender ned over os Mennesker. I Almindelighed bruger han den da ogsaa kun til at stikke Øjnene ud paa Folk med.

Til Beskyttelse for sine egne Øjne — men dog maaske ikke just til Beskyttelse mod andre, hævngerrige Folks Paraplystel — bærer han et Par kolossale, skæve, sammenloddede Briller, som enhver hæderlig gammel Skomager vilde spytte ad, om han fik dem paa Næsen.

Dernæst bærer han paa Hovedet, over Parykken, der akkurat er lige saa gammel som Paraplyen, men lidt mere søgrøn, en i sin Tid udmærket Cylinder — af Model 1838 — der i de forløbne Aar som en trofast Ven har taget mange af de Stød af, som ellers uundgaaeligt vilde have ramt hans Hoved eller dog Parykken. Men selv er den derved bleven en Smule mindre fager af Udseende, end den var i gamle Dage, og den ligner nu mest af alt en vel udhalet Harmonika — en af de runde amerikanske — overtrukket med Skindet af en gammel, falmet Vandrotte.

Dertil kommer i Munden, fast indeklemt i Mundvigen, en Cigarstump, som han nu har røget paa alle de Aar, jeg har været til, og som muligvis turde være saa uforgængelig, som den er, af den Grund, at den aldrig har været tændt. I alt Fald har den ikke været det i de sidste halvtreds Aar.

. . . Saadan ser altsaa min kære Onkel Johan ud. Og jeg tror egentlig ikke, at jeg efter denne Beskrivelse af hans Person behøver at gaa i Enkeltheder med Hensyn til hans daglige Færden og

Sommer. Efter Maleri af E. Niczky.

Leven for at gøre Billedet af ham fuldstændigere. Disse smaa faktiske Oplysninger om hans ydre Ejendommeligheder vil sikkert være tilstrækkeligt til at give Dem et tilforladeligt Indtryk af Manden.

Særlig naar jeg endnu en Gang fortæller Dem, at han er Pebersvend.

Deraf resulterer jo nemlig ganske naturligt, at han har en vis Forkærlighed for Gnavenhed, at han nyder sin lille Pension paa et saa ensomt Sted som muligt, at han selv bager sin Æggekage og koger sin Torsk paa et Primusapparat, at hans lille 2-Værelses-Lejlighed er Stabelplads for en Mængde støvede, gamle Sager, — og at han ikke slaar sin Lid til kvindelige Væsener af nogen som helst Art.

Og dog — det være langt fra, at Onkel Johan alle sine Dage har været en absolut Kvindehader. Jeg tror endog, uden at være alt for indiskret, at kunne sige, at min kære Onkel Johan en Gang har elsket. Det er dog nu længe siden, nemlig i hans unge Dage. Men netop denne Kærlighed — der paa en vis Maade var ulykkelig — var sikkert Skyld i, at han opgav alle Tanker om at finde den jordiske Lykke ved den lille skælmske Amors Mellemkomst.

Denne hans Kærlighed var dog heller ikke ganske uegennyttig. Og den blev fremtvungen af Omstændighederne. Sagen var den, at han sad i Gæld til op over Ørerne. Og da Kreditorerne for Alvor blev slemme imod ham, saa var det, han friede — gennem Aviserne.

Og han fik da ogsaa lavet Stævnemøder med en giftelysten Dame, der vel var ude over sin egent-Blomstringstid, men som til Gengæld havde lidt paa Kistebunden. En Dag indfandt hun sig endog paa hans Opfordring i hans Ungkarle-Wigwam, og her, i Enrum med hinanden og hinandens lønlige Tanker, kulminerede Fortroligheden ved et Glas Vin.

De var netop kommet til det Stadium, hvor Onkel Johan havde faaet den elskelige Kvinde paa Skødet for at tilhviske hende med blid Røst. »O Julie, laan mig din Rosenmund« — da der pludselig blev banket saa haardt og sikkert paa Døren, at hans søde Byrde — ved begges Springen op i højeste Forskrækkelse — gled fra ham og trillede hen ad Gulvet. Og da Onkel Johan fik lukket op, spaserede ind i Værelset et Par Herrer med Guldtresser om Kasketten — Kongens Fogens Folk.

De kom for at pante ham ud. Og de gjorde det ogsaa efter alle Kunstens Regler.

Hvorledes det derefter gik med Kærlighedshistorien, vil man let kunne regne ud. Onkel Johans elskede Genstand vilde herefter hverken høre eller se ham.

Og efter den Tid gjorde han aldrig mere Forsøg paa at vinde nogen Kvindes Kærlighed. Efterhaanden blev han endog Kvindehader.

Mere Kvindehader var han dog indtil for et Par Aar siden ikke, end at han kunde taale en Tjenestepige i sit Hus. Thi han holdt virkelig Tjenestepige trods det, at Pensionen daarligt nok strakte til til at give ham selv Brødet.

Nogen Sinekure var det naturligvis ikke at være Pige i Onkel Johans Hus. Maden var knap og Lønnen endnu knappere. Derfor skiftede han da ogsaa Pige regelmæssig hver Maaned, — noget, han dog efterhaanden var bleven saa fortrolig med, at han udelukkende holdt »Berlingske« for til Stadighed at kunne være à jour med de pladssøgende Piger.

Den Begivenhed, der skulde til for at faa Onkel Johan til helt at opgive al Tillid til »Kvindfolkene« — som han, uden en Gang at skamme sig, benævner det smukke Køns Repræsentanter — kan jeg referere med al Tilforladelighed. Jeg var nemlig i egen høje Person nærværende, da den saa følgerige Tildragelse indtraf.

Det var saaledes, at jeg havde aflagt ham et lille Besøg. Han fulgte mig ud i Korridoren, da jeg gik. Idet vi kommer ud, ser vi Pigen med et forskrækket Sideblik til Onkel Johan i Færd med at smutte ind i sit eget lille Lukaf med et Stykke bart Smørrebrød i hver Haand og desuden i den ene et Æg.

Formodentlig har hun været sulten, stakkels Pige. Og formodentlig maa Onkel Johan have forglemt at lukke af for Spisekammeret. Hvad han ellers aldrig glemte. Lige saa lidt som han vist i Grunden glemte at tælle sine Æg.

Lige ud for Døren ind til Pigekammeret snublede hun imidlertid. Og hun faldt, lige saa lang hun var, — med den ene Haand højt i Vejret for at redde det Stykke Smørrebrød, hun holdt i den, fra Fortabelse, medens hun — mærkværdigvis — greb for sig med den anden Haand, hvori hun baade havde Ægget og det andet Stykke Mad. Paa denne snedige Maade opnaaede hun da at klaske Ansigtet lige ned i den mest indholdsrige af sine Hænder, saa at hun laa paa Næsen i den dejligste Æggekage, der tænkes kan.

»Saa skulde da —!« brølede Onkel Johan op. »Hvad skal dette her betyde! Stjæler De? Er De gal? Hva'beha'r?«

Pigen fo'r op og vendte for et Øjeblik sit Ansigt imod os. . . . Ih, du forbarmende, hvilket Ansigt! Æggets indre, bløde Dele hængte som Istapper ned fra Næse, Kinder og Hage, og Øjnene var saaledes tilklistrede med Æggehvide, at man kunde være fristet til at paastaa, at hun vendte det hvide ud af Øjnene.

Jeg stak i med en saadan Latter, at jeg faar Mavekneb, hver Gang jeg tænker paa det.

Men hvem der for Alvor vendte det hvide ud af Øjnene, var min kære Onkel Johan. Han var aldeles rasende. Og han fo'r hen til Pigen, rev det Stykke Smørrebrød, hun endnu holdt i Haanden, fra hende og klaskede hende det lige i Ansigtet, hvor det dvælede et Sekund ved Æggedelene for derefter ved sin Bortgang at efterlade en skinnende Smørstribe paa den ulykkelige Piges Stumpnæse . . .

Mere saa' jeg ikke af denne Forestilling. Jeg var i en Fart ude af Døren, overladende Resten til de mere interesserede Parter.

. . . Men fra den Dag har man aldrig set nogen Pige hos Onkel Johan. Fra den Dag har han været en enlig Mand — og har levet efter Pebersvendelivets skrappeste Regler og Principper.

Og det skal siges i Dag, paa hans 75de Fødselsdag — det er nemlig i denne højtidelige Anledning, at vi her bringer hans Portræt og Biografi — at han virkelig er et Mønster paa en rettroende, kuriøs gammel Pebersvend.

Den Ros tilkommer dig, kære Onkel Johan!

Den blinde.

Novelle

af

F. Ottener.

(Sluttet.)

Nu viste det sig, at Bertha Winters Pligtfølelse, den hun hidtil kun havde lagt for Dagen i Livets smaa og mindste Ting, hjalp hende ud over det tungeste i hendes Smerte. Hun, der hidtil var bleven fritagen for enhver Afgørelse, skaanet for enhver Kamp, gik nu til de nødvendige Indretninger og Indskrænkninger med Viljestyrke — den Pension, der blev tilsagt hende, var fattig for fire Munde. Hun flyttede til en billigere Bolig i en hæslig Proletargade — for hende maaske det største Offer, thi hendes Skønhedssans, hendes udprægede Tilbøjelighed til det fornemme, blev i de nye Omgivelser hver Dag, hver Time haanet paa det føleligste. Men ingen Klagelyd kom over hendes Læber. Ogsaa Savnet af hendes kære Ægtefælle, der blev berøvet hende i sine bedste Aar, søgte hun at blive Herre over. Hun vidste, at hun havde al sin just ikke saa mægtige Kraft behov for at leve tappert videre, og leve maatte hun for sine Børns Skyld, og hun vilde leve videre ogsaa for sin egen Skyld. Trods det drøje Slag var Dagens Glans og Vaarens Fryd og den huslige Arnes Hygge ikke slukt for hende. Et Verdensbarn var hun, og hun elskede Livet. Derfor undgik hun at pille ved sit Saar. Hendes Liv tilhørte de levende — »lad de døde begrave deres døde«. Men hvor trofast hun til det sidste gemte paa Mindet om sin ægteskabelige Lykkes Ledsager, det erfarede enhver, der kendte hende i hendes sidste Leveaar.

Børnene fulgte deres Forbillede. Sønnen sagde med tungt Hjerte Farvel til den ham af Faderen bestemte Løbebane, som han var slaaet ind paa med lidenskabelig Kærlighed, og begyndte at forberede sig paa at blive Købmand. Samtidig søgte han at tjene lidt ved at give private Undervisningstimer. Hans Tvillingsøster sled haardt i det for at naa den Modenhed, der kræves til at bestaa Skolelærerindeeksamen, og den stakkels lille Solstraale læssede Husholdningens Byrder paa sine unge Skuldre, ganske vist under uafbrudt Opsigt af den syge Moder, men Moderen kendte ikke Forskel paa store og smaa Pligter, og hun krævede Opfyldelse af dem alle uden Skaansel, lige samvittighedsfuldt. Den Ordenssans, som Fru Berta havde faaet som den bedste Arv fra sit Barndomshjem, svævede nu over det hele. Hvem der saa Enken gaa ved sin yngste Datters Arm — en nydelig Pige var hun bleven —, uden et Gran af Støv paa sin ulastelige Dragt, velplejet, med et roligt Aasyn, skulde daarligt ane, at hun og hendes vidste, hvad Kampen for Tilværelsen er . . . Og de vidste det kun alt for godt! Hvad de alt undværede — usigelig var deres Anstrengelser for i Verdens Øjne at bevare Skinnet af stolt Sorgløshed! . . . Men i deres Husførelse herskede Orden til det Ringeste, takket være en jernhaandet Selvoptugtelse. Hvem kunde, naar han i de rigeste og mest luksiøse Købmandskredse i Hovedstaden traf de to Pigebørn paa flotte Baller, dømme om, hvor det faldt deres Moder vanskeligt, hvor mange Bryderier det kostede hende at fremtrylle deres Balstads, der trods al Tarvelighed dog aldrig maatte falde ud af Omgivelsernes Ramme. Ingen anede, hvor ofte Kjolerne var »pyntede op paany«, hvor tit Skoene var kridtede!

Det var Aar fulde af den haardeste Kæmpen — dog, de oplivedes ved Moderens Sindsligevægt, der ikke en Gang rokkedes, da et personligt, uerstatteligt Tab ramte hende: hun blev ganske pludselig blind paa det ene Øje. Hun bar det tyst, ihvorvel hun vidste, at det andet Øje nu ogsaa svævede i bestandig Fare.

Ved dette Tidspunkt kom der imidlertid lidt efter lidt ogsaa Solskin over hendes Liv fra anden Side. Tvillingsøsteren, der havde taget Lærerinde-Eksamen, giftede sig, og Sønnen var heldig, arbejdede sig opad og kunde skaffe Moderen og Grete et behageligere Liv. Det lykkedes dem ogsaa at forlade den grimme Gade, og de fik sig en luftig Bolig med vid Udsigt over Flod og Stad. Nu havde Fru Bertha det snart sagt saa godt igen, som da hendes omhyggelige Mand endnu levede — kun manglede jo netop han, den uerstattelige. Men i Stedet for at maatte trækkes med Smaabørn blev hun nu værnet og plejet af de to, der var bleven hos hende.

Men Skæbnen havde tiltænkt hende mere af tungt til hendes sidste Leveaar. Først blev det andet Øje daarligt. Ugers Sygeleje reddede, hvad reddes kunde, men med rigtig Brug af dets Sekraft var det for stedse forbi. Og da hun endelig første Gang turde komme ud i fri Luft, faldt hun ud af Vognen og brækkede begge Haandleddene. At det Dag for Dag, omend langsomt, gik ned ad Bakke med Øjets Sekraft, skjulte hun for Søn og Datter. Ligeledes fortav hun den Bekymring, hun følte, fordi ingen af dem syntes at skulle blive gift — ingen af de to, hendes Hjerte hang mest ved.

Aarene kom og gik. Paa Alexis Winters Hoved laa alt det første Snedække — Margarethes Ungdomsflor var visnet hen, Moderen stod paa Tærskelen til Støvets Aar; da blev hende en skønne Dag endnu den Glæde til Del, at hendes egen »Solstraale« blev forlovet, og hvad der forhøjede Glæden var, at hun vilde beholde hende i Hovedstaden. Hvor stort et Tab det vilde blive for hende, naar Grethe forlod Huset, derom talte hun ikke et Ord; hun maatte nu have en fremmed, der ydede hende de tusinde Smaatjeneste, Datteren hidtil havde gjort hende. Saa, kort Tid derefter, forlod Sønnen hende ogsaa; han giftede sig ligeledes. Da var det, hun flyttede ind i den lille Bolig ved Siden af mig.

Hvor solede hun sig i sine elskedes Lykke! Hvor flød hendes Hjerte ikke over i Taknemlighed, da hun erfarede, at der var Udsigt til, at hendes Mands Navn skulde forplantes ved et Sønnebarn!

Da hændte der noget, der var saa grusomt, at ingen Digter vilde vove at gøre Livet det efter: hendes Søn — Alexis — blev alvorlig syg og døde efter faa Maaneders Forløb fjernt fra Moderen i sin Hustrus Fødeby, til hvilken han var rejst for at raadspørge en derboende berømt Læge. Den unge Enke blev hos sine Forældre.

Med Hengivelse i Skæbnen bar den gamle Dame dette forfærdelige Slag — hun vakte alles Beundring og Forbavselse. Uden Afbrydelse, rolig, stille fortsatte hun sit regelrette Liv, i hendes Sind sneg sig end ikke den mindste Bitterhed ind, med Interesse og Glæde hørte hun om andres Lykke — hendes Sans for alle Livets Ting forblev uantastet og lige frisk. Sin hele Livskraft forenede hun om Margarethe. Om hende talte hun saa gerne, saa gerne . . . hver Gang det ringede paa hendes Dørklokke, troede hun, det var Margarethe. Og hendes stedse vaagne Ønske var, at Solstraalens Ægteskab maatte blive velsignet med Børn. Lang Tid gik dog hen, uden at det skete. Saa endelig, da den gamle var ved at opgive alt Haab, kom Forjættelsen. De blindes Fryd var rørende, og rørende var hendesn

Sorg over ikke at kunne tage virksom Del i de Smaasager, der anses for nødvendige ved en ny Verdensborgers Ankomst. I Timevis sad den gamle og underholdt sig med mig om smaa Tæpper og smaa Kapper. Den Gang var det, hun røbede for mig, at nu var hun fuldstændig blind — for Grete skjulte hun det og lod hende svæve i den Tro, at hun endnu kunde skimte Genstandene i Nærheden af sig, og at hun endnu havde Farveindtryk. Margarethe anede dog forlængst Sandheden, men vilde paa sin Side ikke ødelægge det fromme Bedrag for sin Moder.

Og som de to saa inderligt forbundne Kvinder i det Punkt havde Dølgsmaal for hinanden, saaledes holdt Datteren ogsaa skjult for sin blinde Moder, hvornaar den haarde Dyst skulde gaa for sig. I den gamle Kones glade Forventning blandede sig ikke desto mindre alt for megen Bekymring og bange Frygt og den hende trykkende Tanke, at Sygeplejersken ikke skulde kunne hjælpe Datteren tilstrækkelig omhyggeligt . . . Saaledes hengik Uger og Maaneder i gensidig, kærlig Fortielse!

Endelig — en solklar Oktobermorgen, kunde jeg bringe den gamle den Efterretning, at der var født hende en Dattersøn. Det var hændelsesvis hendes egen 74aarige Fødselsdag samme Dag. Vi andre var glade over dette Sammentræf — den unge Moder med, men hun selv, hun rystede paa Hovedet og sagde:

»Nej, det er ikke godt. Hvor faa Aar vil det vare ved, at vi to, Knægten og jeg, kunne blive lykønskede paa samme Dag — — og hvor mange Aar bagefter vil der ikke i hans Fødselsdagsglæde blande sig en vemodsfuld Erindring om mig!«

Saaledes tænkte hun ud over sin egen Død over sine kæres Følelser.

Men foreløbig var det ret, som var hendes Livskraft og Livsglæde fæstnet og vokset ved Drengens Ankomst. Som blomstrede i Drengen den Søn op, hun havde set visne bort. At Barnet fik Onklens Navn, var ganske selvfølgeligt, og jeg tror ikke, Bedstemoderen fra dets allerførste Kny af tvivlede om, at det vilde overgaa den bortgangne, der havde baaret det samme Navn, i alle Henseender! Drejede det sig om dette lille, spæde Barn — ja, saa brød den gamle overtvers med aargamle Vaner og al sin pedantiske Orden. Fra nu af blev hendes Ur stillet efter den lilles Behov — og jeg troede næppe mine egne Øjne, da jeg første Gang saa min Naboerske gaa hjemmefra paa Besøg hos Margarethe paa en Tid, da hun umuligt kunde have faaet sin Middagslur. Og værre endnu: nogle faa Maaneder efter Barnets Fødsel skulde Margarethe og hendes Mand flytte, og medens det stod paa, blev Drengen og hans Barnepige betroede til den gamles Forsorg. Der blev flyttet omkring derinde — — de gamle Sager, der nu i en Menneskealder havde staaet urørte, urørlige. Tomme Flasker og Ba ne ɔj til Tørring var i nogen Tid slet ikke det værste, man kunde faa Øje paa i den gamles sirlige Stue! Hun agtede ikke derpaa. Hver Ubehagelighed fandt hun sig i for Drengens Skyld; hun havde svært nok ved at slippe ham fra sig igen. Den mindste Lallen opklarede hendes Ansigt, og hun saa ganske salig ud, naar Drengens smaa Fingre, der endnu ikke ledes af nogen Bevidsthed, famlende greb efter hende. Han var alt da hendes største Lykke . . . hendes største Smerte!

Da hun første Gang besøgte Grete, forsøgte hun at faa et Glimt af den nyfødte — — skønt hun forlængst var vis paa, at hun ikke kunde se mere. I Overgangstiden, den Gang Sekraften tog af, kunde hun, naar en Genstand blev holdt i en bestemt Vinkel foran hendes Øje, endnu faa et Indtryk af den. Det forklaredes af hendes Øjensygdoms Natur. Det var det, hun nu paany vilde prøve paa. I alle optænkelige Stillinger anbragte hun sig overfor det grædende, sprællende Barn, der for hende var Indbegrebet af alt seværdigt . . . Forgæves. Som et Sværdslag ramte det hendes Hjerte, og jo længere Tiden skred fremad, desto dybere og mere sviende blev hendes Saar.

Med overdreven Ømhed omgikkes hun den lille Dreng — med langt mere inderlig Omhu end den, hun havde forkælet sine egne Børn med. Hendes sædvanlige Interesse for Mennesker og Begivenheder holdt kun Stand, forsaavidt hun endnu havde Plads dertil — der var jo kommet nyt Indhold i hendes Liv. Se sin Yndling kunde hun ikke — til Gengæld lod hun dem fortælle alt, alt om ham: hans første Smil, første Gang, han drejede sit Hoved, det første faste Tag af hans Haand om en Ting, alt det blev Begivenheder i hendes Liv. Og saa den første Fremlallen af et Ord — — den første Tand! Men da begyndte et nyt Martyrium for hende. Da Drengen lærte at skelne Omgivelserne fra hinanden, begyndte han af al Magt at stritte imod, naar han skulde sidde paa sin gamle Bedstemoders Skød. Han følte aabenbart, at der var noget egent, noget anderledes ved hende end ved de andre. Hendes Hænders forsigtige Bevægelser gjorde ham bange, hendes stakkels Øjnes stive Blik forskrækkede ham. Med Arme og Ben stred han imod, græd og jamrede sig, til Pigen tog ham bort igen. Hun led uendeligt derved. Tavs sad hun — hensunken i sig selv med et Udtryk af stum Sørgmodighed over de visne Træk . . . men saa begyndte hun med rørende utrættelig Taalmodighed at »fri« til ham! Aldrig besøgte hun ham uden at have noget med til ham: Soldater, Byggeklodser, Gummidyr eller Chokoladepastiller. I broget Afveksling alt, hvad der kunde lokke ham. Besejrede saa Graadigheden Drengens Rædsel, og sad han et Øjeblik paa hendes Knæ eller rakte hende sin lille Mund til Kys, var det for hende en Triumf, der var alle Ofre værd! Hver Gang var det en Kamp paany. Stedse tabte hun, hvad hun havde vundet.

Men lidt efter lidt forbedrede dog den lille sig — ganske naturligt indsaa Drengen, at fra Bedstemoderen vankede der kun godt, og at han, for at faa det gode, hun bød paa, maatte tage hende med i Købet. Saa sad han da tilsidst stille paa hendes Skød, naar hun ved Aftensbordet lod ham drikke med af sin Kop — for det var nu hans største Lykke at slubre et Par Mundfulde Te, saa tynd som Vand, i sig! Vist betragtede han hende med vidtaabne, mistroiske Øjne, naar han saa, hvor usikkert hun fyldte Teskeen, og hvorledes hans Moder maatte lede hendes Haand for at hitte hans Mund. Senere, da han kunde tale, begyndte han formelig at tyrannisere den gamle Kone, han ligefrem solgte hende hver lille Gunstbevisning. De hundrede Gange i Træk maatte hun synge den selvsamme Sang — en Vise, der nu havde behaget ham, da hun første Gang nynnede den —, og hun sang og sang utrættelig om og om igen med sin gamle, søndrede Stemme og var lyksalig, naar han ved et lille »Gal« gav sit Bifald til Kende! . . . Og hun skulde bygge for ham. Det faldt hende vanskeligt nok, for hun kunde ikke famlende føle sig til Klodsernes Form og Størrelse. Og dog lykkedes det hende med stor Anstrengelse at faa stablet saa mange ovenpaa hverandre, at det lignede et Taarn. Drengen lurede saa blot paa det Øjeblik, da Taarnet var bygget færdigt, for at lade det hele ramle sammen igen — med sine tykke Hænder væltede han Klodserne ned. Med straalende Ansigt lyttede hun til hans Sejrsraab og tog straks igen paa hans »Befaling« fat paa at bygge Taarnet op igen — — for at høste sin bedste Løn for Møjen, naar han bag efter larmende styrtede den stolte Bygning over Ende! . . . Saaledes opnaaede hun ved ingensinde trættet Taalmod at vinde Barnesjælen, og det klang for hende som Sfærernes Musik, da han første Gang ved hendes Komme raabte: »Bedstemo'er, Bedstemo'er!«

Den sidste Sommer, hun levede, rejste hun ikke en Gang til sit elskede Østrig, men tog med Barnet og Margarethe til et lille Sted i Harzen og tilbragte dèr nogle lykkelige Uger — hun havde jo Barnebarnet om sig altid, fra Morgengry til Solens Nedgang, naar han blev bragt til Sengs. Hvilken Stolthed og Glæde var det ikke for hende, naar de andre Sommergæster i Hotellet beundrede Drengen, der efterhaanden var vokset op til at blive en prægtig, kraftig bygget Purk — — og hvem vilde have nænnet ikke at »beundre« ham, naar man saa den gamle blinde Bedstemoders rørende Kærlighed til Knægten! Smukke Dage, herlige Uger var det — de sidste, hun uforstyrret skulde nyde.

Thi efter Hjemkomsten til Berlin begyndte hun at skrante. Hendes sædvanlige gode Appetit tog af, hendes Udseende forandrede sig, hun faldt synlig af. Men endnu bevarede hun sin aandelige Friskhed — endnu Nytaarsaftens Dag læste jeg som sagt i Fuldas Eventyrkomedie for hende, — og intet hindrede hende i hendes smaa Spaseretur til »Drengen« . . . Og naar hun sad henne hos ham, saa forsvandt det sygelige Udseende; da var det, som blomstrede hun op til nyt Liv, til ny Lykke. Alverden fortalte hende, hvor Drengen kom sig, hvor han voksede sig stor og køn — — da gled midt i hende Glæde en Skygge over hendes Aasyn — — aa, blot se ham, blot en eneste Gang, saadan som alle de andre kunde det, og for de andre var Synet af ham dog ikke, hvad det vilde være for hende: det eneste, hun endnu attraaede paa denne Jord . . .

Saa kom det Øjeblik, da hun ikke mere kunde naa saa langt som hen til Barnebarnet. Men endnu havde hun den største Glæde, naar hun hørte hans Fødders Trippen paa Flisegulvet i Forstuen, eller naar han jublende pillede ved alt, hvad der stod rundt omkring i hendes Hjem.

Vi blev alle yderst forskrækkede, da hun en Dag frabad sig hans Besøg — det vilde trætte hende for meget — — vi vidste ikke, hvad det var for en Haand, der ene var stærk nok til at fjerne det elskede Barn fra hende . . .

Gennem lange Uger sygnede hun hen, afstumpet, ligegyldig for alt. Kun om »Barnet« glemte hun ikke at spørge hver Morgen, naar Grete, der var hende den kærligste Sygeplejerske, kom hen til hendes Seng.

Men før det var forbi, kom der endnu en Dag, der bragte hende fuldstændig Klarhed. Hun vidste, at hun stod paa Grænsen af det Land, i hvilket hun atter vilde blive seende, eller hvor alle var blinde som hun — — hvor i hvert Fald alle var lige. Rolig og fattet drog hun ind i hint Land. Ansigt til Ansigt med Døden var al hendes Dødsangst som blæst bort. Stille og alvorlig hengav hun sig i det uundgaaelige. Hun længtes efter sine Døtre, der var komne langvejs fra, men ikke vovede sig til hendes Leje for ikke at forskrække hende. Og dog, Skræk kendte hun ikke længer til.

Men i det smaa blev hun sig selv lig til det sidste. Forinden hun lod sine Børn komme ind i Sygeværelset, vilde hun friseres paa samme Maade, som naar hun var rask; hun lod Kniplingssløjfen sætte fast paa de hvide Haar, og hun skændte, da hendes glidende Fingre følte, at man ikke havde givet hende en af de fine Natkjoler paa. Først da hendes Ydre var blevet saa venligt at skue som muligt, kaldte hun paa Børnene. Men »Drengen« maatte ikke komme med ind — — nej, han skulde kun huske hende som den raske Legekammerat. Og saa var vel Afskeden med ham ogsaa bleven hende for tung . . .

Det var hendes sidste Opblussen.

Fra da af faldt hun hen i en halv Bevidstløshed, for endelig at gaa bort — —

Hendes sidste Ord var:

»Barnet — Barnet!«

En spirende, blomstrende Majdag begravede vi hende. Trallende løb imens den lille »Alja« og legede i den groende Have, lyksalig efter den lange Vinter-Indespærring. Lidet anede han, at nu var det ophørt at slaa, det Hjerte, der havde banket for ham saa varmt, som intet andet vilde banke for ham paa denne Jord.

Øverst paa hendes Kiste laa en pragtfuld Krans af Hyben. Den havde Margarethe bragt fra sin Søn. Den var et Symbol paa den blindes Kærlighed til ham: rosenrøde Blomsterknopper, under hvilke Tornene lurede.

TIL BILLEDERNE

Franz Holtz: »En sjælden Gæst«. Ved den lille Provinsby steg en Dag en mærkelig Skikkelse ud af Toget: en Mand, hvis Ansigt var sort som en Kakkelovn, men som var soigneret som en ægte Gentleman. Og stor blev Bestyrtelsen, i en i Nærheden af Stationen liggende lille Beværtning, da han traadte ind her. Snart lagde dog denne Bestyrtelse sig og gav Plads for Nysgerrighed. Og da han, efter at have forlangt sig et Glas Vin, som Værten daarlig nok kunde skaffe ham, begyndte at fortælle en Mængde mærkelige, eventyrlige Historier og meddelte, at han ønskede at købe sig en Landejendom i Nærheden af Byen, saa lyttede baade Værten, Datteren og de to Gæster spændt til.

Hele Byen kom paa den anden Ende, da det først rygtedes, hvilken mærkelig Gæst den husede. Hvor Negeren senere gik og stod, var han Genstand for den mest smigrende Opmærksomhed. Og den mærkelige Gæst optraadte flot, lejede de bedste Værelser paa Byens Hotel og indkøbte efterhaanden rundt omkring i Byen en Mængde kostbare Varer, som han lod bringe op til sig paa Hotellet tilligemed Regningen — som han imidlertid ikke fik Lejlighed til at betale, fordi han i Øjeblikket ikke var hjemme.

Men større end nogensinde før var Bestyrtelsen, da det Dagen efter blev bekendt, at den Sorte atter havde forladt Byen — ganske stille og uden at ulejlige hverken Værten i Hotellet eller de Folk, hos hvem han havde købt de mange kostbare Varer.

Reserven indkaldes.

Hvordan Krokonen indkaldte Reserven, da der ved Skyttefesten blev bestilt dobbelt saa mange Kuverter, som der var Mad til.

Løsninger.

Løsning paa Rebus i Nr. 45.
Medikamenter for Heste.

Løsning paa Gaade i Nr. 45.
En Bog.

Løsning paa Regne-opgave i Nr. 45.
1555.

Opgaver.

Bogstavgaader.

1.

Med s et Navn fra det gamle Testamente, med l en Flod.

2.

Ved at sætte en Stavelse midt ind i et Kvindenavn, kendt fra det gamle Testamente, faar man Navnet paa en Ørken.

3.

Sæt et Udbrud af Smerte til en Flod og dan deraf en anden Flod.

En Overraskelse.

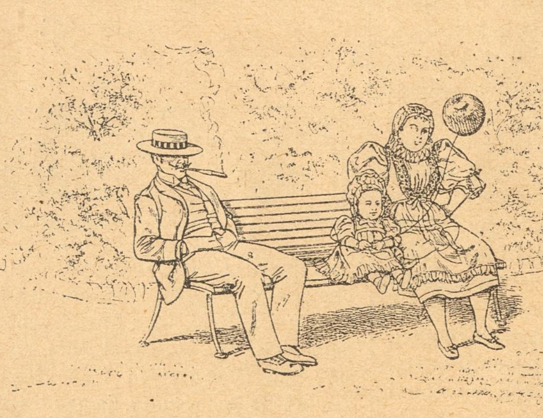

1.

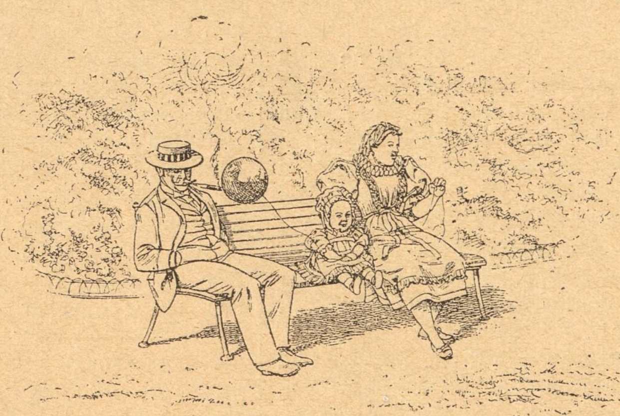

2.

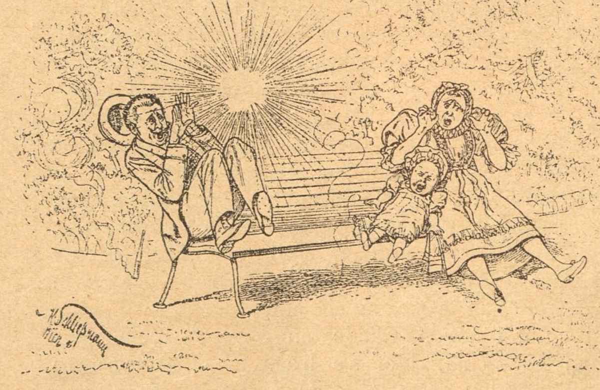

3.

Gaade.

Hvilken Vægt maa enhver have, for ikke at falde?

Indhold.

Billeder: En sjælden Gæst. Efter Maleri af Franz Holz? — Min kære Onkel Johan. Originaltegning af B. Stuckenberg. — Sommer. Efter Maleri af E. Niczky — Reserven indkaldes. Humoreske — En Overraskelse. Humoreske i 3 Billeder.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Fritz. Af Vilhelm Ohlsson. — Min kære Onkel Johan. Af Pax. — Den blinde. Novelle af F. Ottener (sluttet). — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. -- Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 47 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 23. August. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat.)

Roderick begav sig paa Hjemvejen med dette Budskab, som dog var delvis beroligende, og som i alt Fald bragte Nora en Vished, som var at foretrække for hendes grænseløse Frygt.

Hun sad paa Stenbænken udenfor Huset og ventede paa Rorics Tilbagekomst. Lykkelige Elsker, at blive saaledes ventet og budt Velkommen, dobbelt lykkelig ved Visheden om, at hun nu var hans for bestandig! Han lagde sin Arm om hendes Liv, og de vandrede sammen gennem Havens dunkle Gange, forbi Buskadser, hvor St. Hansorme lyste, og Duggen hang i store Draaber; Stjernerne glimtede frem, en efter en, medens Maanen langsomt steg op over Havet.

»Hvor skønt her dog er paa Jersey,« sagde Nora. »Jeg har aldrig følt det før nu, men jeg har heller aldrig før haft Lov til at gaa ud i Maaneskin. Det er ogsaa bedst, at vi gaa ind, Roric. Hvad mon Miss Skipwith tænker?«

»Lad hende tænke, hvad hun vil, min kære Pige. Jeg skal nok forklare hende alt, naar vi kommer ind. Hun har vel selv været ung en Gang, skønt man ikke skulde se det paa hende, og du kan være sikker paa, at hun ogsaa har vandret herude i den selvsamme gamle Maanes Skin, som med det samme overbærende Smil har set ned paa utallige Generationer af lykkelige og ulykkelige Elskende.«

»Fra Adam og Eva til Antonius og Kleopatra,« sagde Nora, som ikke kunde faa Ægypten ud af sit Hoved.

De samtalede nu en Stund om Ægypten, og derpaa begyndte han at synge med en Stemme, der lød højt i den stille Aften:

»Fryd dig ved Livet
I dine Dages Vaar,
Pluk Glædens Roser,
Før de forgaar.«

»Du har en smuk Stemme, Roric,« sagde Nora.

»Synes du virkelig? Jeg troede, at det kun var Lord Mallow, der kunde synge. Véd du, at jeg én Gang var frygtelig skinsyg paa denne brave Adelsmand, — jeg troede, at han var i Færd med at synge sig til din Kærlighed. Den Gang tænkte jeg kun lidt paa, at han skulde blive min største Velgører.«

»Du skal lære at synge Duetter med mig.«

»Jeg skal staa paa Hovedet for dig, hvis du forlanger det.«

Nora bemærkede atter, at Miss Skipwith sikkert vilde blive urolig og forundret, og denne Gang udtrykte Nora det med saa stor Bestemthed, at Roric var nødt til at vende om og gaa ned ad Højen.

De gik tilbage til Huset, hvor de fandt Miss Skipwith i Færd med at gøre Noter i et Foliomanuskript, saa omfangsrigt, at det maatte fylde enhver Forlægger med Forfærdelse.

»Det er vist silde,« sagde hun, idet hun aandsfraværende saa op fra Manuskriptet. »Jeg har omskrevet nogle Steder i mit Kapitel om Buddha, og

Et Drama udenfor Klosterporten. Efter Maleri af Rauecker.

derved er Tiden løbet fra mig, jeg anede ikke, hvad Klokken var, før Doddery kom og spurgte, om hun maatte lukke Dørene af. Saa huskede jeg pludselig, at De var gaaet ud paa Vejen for at se efter Mr. Vawdry.«

»De maa synes, vi bærer os underligt ad,« sagde Roderick lidt forlegen, »men Miss Tempest har maaske fortalt Dem, at vi er gode, gamle Venner, ja, jeg tør næsten sige, at jeg er den ældste Ven, hun har. Jeg er her kommen til Jersey for at bede hende blive min Hustru, og hun har været saa god« — vedblev han under Miss Skipwiths stigende Forbavselse, og medens Nora forsøgte at se vred ud — »at sige Ja.«

»Du gode Gud!« udbrød Miss Skipwith med et forfærdet Udtryk, »dette er højst ubehageligt. Jeg forstaar mig ikke den mindste Smule paa den Slags Ting. Mit Liv har været ofret til alvorlige Studier; jeg har ikke kendt til Mandens List og Forførelser. Min Nevø fortalte mig, at der var et Slags — ja, hvad skal jeg kalde det — et Slags hemmeligt Forhold mellem Miss Tempest og en Herre i Hampshire, et Forhold, som han i høj Grad misbilligede, fordi den unge Herre var forlovet.«

»Den unge Herre, det er mig,« udbrød Roric, »men det stemmer ikke ganske med Sandheden, at der var et hemmeligt Forhold mellem Miss Tempest og mig. Jeg vil ikke krænke Dem, Miss Skipwith, ved at betegne dette Udsagn ved dets rette Navn. Jeg er, som sagt, Miss Tempest gamle Ven og Legekammerat, og vi holdt af at se hinanden og var altid glade ved hinandens Selskab. Men det var en afgjort Sag imellem os, at jeg skulde holde det Løfte, jeg havde givet min Moder paa hendes Dødsseng. Hvis Miss Tempest havde været af en anden Mening, havde jeg ligget for hendes Fødder. Jeg vilde have hævet min Forlovelse, thi Nora Tempest er den eneste Kvinde, jeg har elsket; men nu har min Forlovede selv hævet vor Forbindelse, og jeg er en fri Mand, der har tilbudt Miss Tempest Haand og Hjerte. Og det maa Alverden gerne vide.«

»Roric har aldrig sagt en Usandhed,« svarede Nora stolt.

»Mit kære Barn, dette kommer mig meget overraskende,« sagde Miss Skipwith, der lod Blikket glide fra Rorics aabne, ærlige Ansigt til Noras nedslagne Øjne og rødmende Kinder. »Jeg havde haabet paa en hel anden Fremtid for Dem, nu da Trangen til større Viden var vaagnet i Dem, fremfor alle de uvidende Kvinder, der findes i Verden. Og nu meddeler De mig, at De har i Sinde at gifte Dem med en mig ganske ubekendt Herre og for hans Skyld give Afkald paa al Storhed.«

»Mine Udsigter til Storhed var for smaa,« stammede Nora beskedent. »Hvis jeg havde haft Deres Begavelse, kære Miss Skipwith —«

»Ganske vist,« sagde den kvindelige Reformator, idet hun langsomt nikkede et Par Gange. »Naturen har ikke givet os alle de samme Evner. En Gang troede jeg ogsaa, det skulde blevet min Lod at blive gift og gaa op i det daglige Livs mange smaa og store Bekymringer, men nu takker jeg Gud for, at jeg undgik denne Snare.«

»Og den Mand, der undgik at blive gift med Dem, har sandelig ogsaa Grund til at være taknemlig,« tænkte Roderick.

»Og dog har der været Øjeblikke, da jeg følte mig greben af Modløshed og var svag nok til at fortryde Fortiden,« sukkede Miss Skipwith. »Saaledes har enhver nok saa stærk Sjæl sine svage Øjeblikke. Men det er Geniets Skæbne at staa isoleret. Og nu vil De altsaa rejse fra mig, Miss Tempest.«

»Jeg har faaet Telegram om at komme hjem til min Moder, som er syg,« sagde Nora.

»Og, naar hendes Moder kommer sig, hvad hun forhaabentlig snart gør, vil Nora og jeg gifte os,« sagde Roderick. »De maa komme over til os og danse paa vor Bryllupsdag, Miss Skipwith.«

»O!« sagde Miss Skipwith sukkende, »kunde De blot vente, til min Universalkirke var bleven oprettet, hvilken storartet Ceremoni vilde Deres Bryllup da ikke blive!«

Skønt Miss Skipwith beklagede det skete, og i det hele var tilbøjelig til at betragte Ægteskabet som en overflødig og skadelig Institution, var hun dog meget venlig. Hun lod et tarveligt Maaltid, bestaaende af koldt Kød, Salat, Brød, Ost og Vin, anrette til Ære for Mr. Vawdry. Saaledes gik Tiden til Midnat, og Øjeblikket var nu kommet, da der maatte tænkes paa, hvor Roderick skulde tilbringe Natten. Der var ledige Gæsteværelser nok i Huset, men de var altfor tomme og uhyggelige til at kunne bruges. De eneste Gæster, som i lange Tider havde beboet dem, var Edderkopper og Rotter, Mus og Ugler. Roderick maatte derfor vandre ned til St. Helier, hvor han fik Natteleje paa Hotellet. Han var for lykkelig til at sove for længe, og Klokken syv næste Morgen mødtes han og Nora atter i den dugvaade Have og talte om det vidunderlige Liv, de skulde føre paa Briarwood, og om alt det gode, de vilde gøre. Lykken skulde udstraale fra deres Hjem som Varmen fra Solen. De Syge og Fattige skulde komme til Briarwood, som i gamle Dage til Abbediet, før Kaptajnen indførte sit økonomiske Regimente.

»Gud har været saa god mod os, Roderick,« sagde Nora, idet hun klyngede sig til sin Elskedes Arm. »Kan vi nogensinde være gode nok mod andre Mennesker?«

»Vi vil gøre vort Bedste, min Ven,« svarede han mildt. Jeg har ikke saa store Planer som Lord Mallow, men jeg vil søge at gøre mine Omgivelser lykkelige og holde dem borte fra Fattighuset og Tvangsarbejdsanstalten.«

De gik nu ud til Argus og fortalte ham, at nu skulde de giftes, og at der ogsaa for ham skulde oprinde bedre Tider, og at hans Vej skulde blive bestrøet med Roser eller maaske hellere med Kødben. Hunden syntes at glæde sig over, hvad der blev meddelt ham, i det mindste modtog han Efterretningen med vild Henrykkelse og gjorde gentagne Forsøg paa at vælte Roric om Kuld i sin Glædestummel. De var alle tre lige barnagtige i deres uendelige Lykke; det var et af de sjældne Øjeblikke i Livet, da Mennesket fristes til at raabe til Tiden: »Aa bliv, du er saa skøn!« og hvis Døden pludselig indfandt sig, vilde det være som en Bortgang midt under en Fest.

Nora havde pakket sine Kufferter; alt var parat til Afrejsen. Der var kun Tid til en hastig Frokost med Miss Skipwith, saa vilde Vognen komme fra St. Helier og føre de Elskende tilbage til deres Hjemstavn.

»Stakkels Moder,« sukkede Nora, »hvor det er ondt af mig at være saa lykkelig, naar hun er syg.«

Roric trøstede hende, saa godt han kunde. Det, Mrs. Winstanley fejlede, var uden Tvivl snarere et nervøst Anfald end nogen egentlig Sygdom. Hun vilde blive saa oplivet, naar hun saa sin Datter, at hun straks vilde blive rask.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorledes hun kunde tænke paa at undvære dig,« udbrød Roderick. »Jeg véd, hvor svært det faldt mig.«

»Aa, du bar dog Savnet med Taalmodighed i over et Aar,« svarede Nora leende, »og det har dog ikke taget saa frygteligt fra dig.«

»Ja, du har Ret, jeg baade spiste og drak,« sagde Roric med dyb Selvforagt. »Jeg kan ærgre mig over mig selv, naar jeg tænker derpaa. Jeg plejede endog at glæde mig til Middagsmaden, naar jeg kom hjem efter en lang Ridetur — saa dyrisk kan Mennesket blive. Men jeg kan dog forsikre dig, at jeg ikke har haft en eneste virkelig Glæde i det sidste Aar — mit Liv var blevet saa forunderlig dødt og ensformigt, det tyngede paa mig som en Mare. Jeg var til Mode som en syg Mave, der skal tage saa og saa mange Piller i Løbet af saa og saa mange Timer. Og ingen Modstand var mulig. Skæbnegudinden sad som en Vaagekone ved min Side, og hun vilde anvende Magt, hvis jeg ikke gjorde det med det gode. Men jeg gjorde aldrig Oprør; jeg opførte mig som et Mønster paa en vordende Ægtemand, Mabel og jeg har aldrig haft en eneste Uenighed. Og det er vist netop et Bevis paa, at vi ikke brød os om hinanden.«

»Du skal nok komme til at skændes med mig,« sagde Nora, »men saa vil Forsoningen ovenpaa smage saa meget desto bedre.«

Nu blev Frokosten indtagen i Hast og staaende — en Kop Te med lidt Brød —; saa blev der sagt Farvel til Miss Skipwith, der fældede Taarer ved Afrejsen og udtalte gode Ønsker med skælvende Stemme. Selv Familien Doddery forekom Nora mere elskværdig nu, da hun efter menneskelig Beregning skulde forlade dem for bestandig. Miss Skipwith gik ud paa Vejen for at se Vognen køre bort, og hun viftede med sit Lommetørklæde saa længe, indtil den forsvandt for hendes Øjne.

»Stakkels gamle Miss Skipwith,« sagde Nora, »hun har altid været venlig imod mig, men hvilket frygteligt ensformigt Liv har jeg ikke ført i dette Hus!«

Argus sad hos dem i Vognen; den sad med Tungen ud af Halsen og slog uophørligt med Halen mod Vognbunden, som om den sagde Tak til den hurtige Kørsel. Den skrabede med Poten paa Nora, og, da det ikke hjalp, ogsaa paa Roderick og anstrængte sig i den Grad for at tiltvinge sig sine Venners Opmærksomhed, at Roderick udbrød:

»Hør Nora, hvis du ikke kan holde din Hund i Ørerne, bliver han virkelig lige saa generende som en Stedsøn. Jeg vil gifte mig med dig, men ikke med din Hund.«

»Jeg synes, du bliver uartig, Roderick,« sagde Nora.

»Jeg haaber da ikke, du forlanger, at jeg skal være høflig. Jeg gad vide, hvorfor man skulde gifte sig med sin gamle Legekammerat, hvis man ikke en Gang imellem kunde sige hende Sandheden. For mig er du altid den lille Pige, jeg plejede at drille.«

»Som plejede at drille dig, mener du vel. Den Gang var du mere medgørlig, Roric.«

Hvor kort forekom dem ikke denne herlige Rejse over det herlige, solbeskinnede Hav! Det var ikke mere end en Time, siden Roric købte Pærer paa Kajen ved Guernsey, og nu kunde de allerede begynde at skimte »Naalene« og Øen Wights hvide Klipper og bølgende Skrænter. Wight! Det var det samme som Hampshire — det var Hjemmet.

Nora kunde ikke blive færdig med at skaffe sig Underretning om alt det, som maatte være hændet i hendes Fraværelse. Det tunge Aar, i hvilket hun havde været skilt fra det elskede Hjem, forekom hende at have været langt nok til at have forandret baade Naturen og Menneskene. Hun ventede næsten at høre, at Væddeløbene i Lyndhurst var blevet afskaffede, og at Hundene var døde af Alderdom. Hun blev næsten overrasket ved at høre, at der intet var hændet, og at alt var omtrent, som da hun forlod Hampshire.

»Véd du, hvad der er blevet af Arion?« spurgte Nora; hun turde næsten ikke gøre Spørgsmaalet.

»Jeg tror nok, den er bleven solgt, kort efter at du var rejst,« svarede Roric.

»Solgt!« gentog Nora forfærdet. »Det stakkels Dyr! Ja, jeg tænkte nok, at Kaptajn Winstanley vilde sælge den. Men jeg havde haabet —«

»Hvilket?«

»At en eller anden, som kendte mig, vilde købe den. Lord Mallow for Eksempel.«

»Lord Mallow! Du tænkte, han vilde købe Hesten af Kærlighed til Ryttersken. Som du ser, hører Trofasthed ikke til den irske Adelsmands mest fremherskende Egenskaber. Han frier og rejser sin Vej, naar den Elskede ikke vil have ham — naturligvis! Nej, Arion blev sendt til Tattersall og solgt paa samme Maade som andre Heste.«

»Jeg haaber, at den, som købte den, ikke har været for tung,« udbrød Nora, som næsten var grædefærdig. Hun syntes, at Roderick var grænseløs ufølsom.

»Aa, hvorfor det? En Hest maa slide for Føden!«

»Jeg havde hellere set, at Arion var bleven skudt og begravet paa en af Engene derhjemme,« sagde Nora i en klagende Tone.

»Ja, men det passede ikke i Kaptajn Winstanleys Kram. Din stakkels Kæledægge indbragte ham hundrede og fem og fyrretyve Guineer, da den kom under Hammeren.«

»Jeg synes ikke, det er smukt af dig at omtale denne Sag saa ligegyldigt, da du dog véd, den gaar mig til Hjerte.«

Dette var den eneste Sky, som kom imellem dem paa hele Rejsen. Længe før Solnedgang dampede de ind i Southhamptons Havn, og det gule Lys laa endnu over Trætoppene, da Nora og hendes genfundne Lykke i en Brougham kørte op ad Vejen til Lyndhurst.

Hun havde spurgt Kusken om, hvorledes hendes Moder havde det, og havde faaet det Svar, at der ingen Forandring var indtraadt i hendes Tilstand. Svaret var til en vis Grad beroligende, og dog begyndte Noras Mod at synke, da hun nærmede sig Hjemmet og snart vilde komme til at se Sandheden i Øjnene. Den Fred, der var udbredt over Landskabet, stemte desuden Sindet til alvorlige Tanker, og Skovens alvorlige Skygger var traurige at se paa ovenpaa de legende Bølger og den glade Morgensol.

(Fortsættes.)

Arbejderen og Maskinen.

Se saa er du da færdig!
Nu staar du dér saa stolt;
du mangler ingen Skrue,
end ej den mindste Bolt.
Jeg samled' dig med Møje,
tidt badet i min Sved;
jeg kender i dig nøje
hver lille Enkelthed.

Men medens jeg dig samled'
med sikker, øvet Haand,
forunderlige Tanker
sneg ind sig i min Aand:
Hver Nagle, som jeg skrued'
ind i dig, Fod for Fod —
jeg syntes klart jeg skued',
den dryppede af Blod . . .

Og medens rask jeg filte
hver Stang saa rund og glat,
og Øjet maatte stirre,
til Blikket helt blev mat, —
den Lyd af Filens Skurren
som Nødskrig syntes mig, —
jeg tænkte: Naar mon Turen
vel ogsaa naar til dig!

Og mens jeg sammenskrued'
hver Del saa tæt og fast,
jeg tyktes, at for Tusinder
det sidste Livshaab brast, —
at Olien, der væded dig,
var Armods bitre Graad . . .
Og dog mit Arbejd' glæded' mig —
skønt Øjets Rand var vaad . . .

Rasmus Lund.

Fritz.

En Historie om et Brev.

Af

Vilhelm Ohlsson.

(Sluttet.)

V.

Fritz havde været ude med et Telegram, hvilket med andre Ord vil sige, at Fritz havde været paa Tourné. At den havde været vellykket, behøver ingen at tvivle om. Naar vi blot nævner, at Fritz havde stjaalet Kirsebær i en Have paa Platanvej, rundhaandet givet en jævnaldrende »Stabejs« et Par »paa Snuden« nede i Alleen, trakteret sig selv med en »Kaptajn« i »Billigheden«, holdt Grin med den gamle Kagekone paa Hjørnet og tjent 10 Øre ved at passe paa en Barnevogn, medens Ejerinden var inde i en Butik — faar De formentlig et svagt Begreb om Fritz's livlige Alsidighed.

Han traadte rødmusset og forpustet ind i Kontoret og sagde nok saa fornøjet og uskyldig: »God Dag.«

Andersen saa med rynkede Bryn paa Uhret og sagde derpaa roligt:

»Da', Fritz — ta' Børen af, min Dreng! — Naa, saa du længtes hjem igen, lille Fritz! Hvor har Vorherre haft dig i de sidste to Timer, hva', lille Fritz?«

Fritz fortalte uhyre troværdigt, at Adressaten var syg og laa paa Hospitalet, og at han havde maattet løbe derop og aflevere Depechen.

»Naa, han var syg! Hvad fejlede han? Difteritis! Du er vist ogsaa syg, hva', lille Fritz, men jeg skal kurere dig, din Slubbert, baade for Difteritis (en Lussing) og Mæslinger (en dito) og —«

Fritz, der anede, at de menneskelige Sygdomme ere utallige som Stjernerne paa Himlen, og langtfra var oplagt til at gennemgaa Fortegnelsen paa en saa eftertrykkelig Maade, deserterede hen i et Hjørne af Kontoret. Andersen fo'r efter ham.

»Og Manden var vel for syg til at kvittere? Op med Kvitteringen, Fritz, eller du kan tro, jeg skal desinficere dine Rygstykker.«

Fritz, der var bleven mere og mere ilde berørt af den lægevidenskabelige Udvikling, Sagen havde taget, rodede febrilsk i sin Trøjelomme og halede en Bunke Papirer op: et gammelt »Aftenblad«, en forkrøllet Strandbergsk Vise »Amanda eller Kærlighed og Hævn«, gamle Avisstumper, en fladtrykt Cigaretæske og — en blaa Konvolut.

Andersen stirrede hypnotiseret paa den sidste, Fritz opdagede det og søgte at skjule den, men for silde. Og et Sekund efter befandt vor Ven Fritz sig i en vandret, meget ydmygende Stilling over Andersens Knæ, — dog lad os trække et Slør for denne pinlige Situation og afvente det Tidspunkt, da Fritz, med en vis Hastighed, atter kom udenfor Kontordøren. Under sære Grimasser gned han den Del af sit Legeme, der nylig var blevet underkastet en altfor ublid og energisk Massage, og satte sig derpaa grundende paa Stentrappen ud til Vejen.

Fritz søgte forgæves at afvinde »Hændelsen« en eneste Lysside. Han havde ikke en Gang den Trøst, at Kontoen nu var kvitteret — Andersen havde tvertimod ladet ham vide, at han nok skulde høre nærmere fra Postmesteren.

En Gang før havde han paadraget sig en saa alvorlig Overhaling. Det var en Vinterdag, da Fritz i halvfjerde Time havde ventet paa og omsider ogsaa naaet at overvære den østerrigske Ærkehertugs festlige, højtidelige og hjertelige Modtagelse paa Københavns Banegaard og i Ventetiden delikateret sig med tre af Andersens gode Cigarer, som han havde »fundet« i en Skuffe. Da Fritz kom hjem, var hans egen Modtagelse ogsaa paa en vis Maade baade festlig, højtidelig og hjertelig — ja næsten i højere Grad, end Fritz egentlig brød sig om. Men den Gang kunde han dog trøste sig med, at det »varmede«.

Det stille Sommervejr afskar ham fra denne Trøst, og mismodig sad Fritz der paa sin Stentrappe. Men det var nu ikke den daarligste Plads — vi har selv fra vor fjerne, uforglemmelige Barndom en dunkel Erindring om, at efter en saadan »Tur«, som Fritz havde faaet, er en Stentrappes Kølighed slet ikke at foragte.

VI.

Inde i Kontoret gik Andersen frem og tilbage i den største Ophidselse. Denne Krænkelse af Brevhemmeligheden syntes ham saa fræk, saa oprørende, at alle Tanker gik til Bunds i hans Forfærdelse.

Men lidt efter dukkede de op paa ny, og Andersen stirrede grundende hen paa den brudte Konvolut, der skjulte — ja, Himlen maatte vide hvad. Men hun skrev nydeligt, og sikke et H — en Grafolog maatte kunne finde en Verden af Uskyldighed, Hengivelse og Blidhed i dets sirlige Sving.

Hr. P. Smith, Gothersgade 16 — mon det var en Bekendt — hm — maaske lidt mere. Hvor diskret kun at skrive Hr. P. og ikke Hr. Poul, Hr. Peter, eller hvad han nu kunde hedde. Hvor det lignede hendes søde Person ikke at overgive et hende kært Navn til almindelig Overbegloning. Hr. P. Smith — var han mon Grosserer? Eller Læge? Ja, de Læger, de forbandede Læger, dem er Damerne da ogsaa rent tossede efter. Andersen arbejdede sig efterhaanden op til en mindre blid Stemning — lad os sige Sandheden rent ud: den indolente Andersen havde den største Lyst til at kværke Hr. P. Smith, Gothersgade 16.

Men Brevet var jo brudt — hvad om han fik Vished? Hvor fristende at se dybt i en ung Piges, oven i Købet sin dyrebare Tilbedtes, inderste Sjæl. Og Andersen tog Brevet i Haanden og stirrede aandsfraværende ud i Luften. Saa stampede han heftigt i Gulvet og lagde Brevet fra sig.

Nej og tusinde Gange Nej — væk med Poten, gamle Fyr — og Andersen gik atter frem og tilbage.

Men al Ting faar en Ende, og selv for et Menneske paa Pinebænken kan Klokken blive 5 Minutter over 3. Og Andersen spejdede ud paa Vejen.

Der nærmede hun sig smilende og vilde gaa forbi, da Andersen rev Vinduet op og sagde meget stakaandet:

»Frøken! Jeg har en — en beklagelig Meddelelse om et Brev, der — der —«

»Nu skal jeg komme,« sagde hun forbavset og nysgerrig.

Andersen stod stille med bankende Hjerte og stirrede paa Døren. Der lød lette Trin udenfor, den aabnedes, og et Par store, brune Øjne saa spørgende og forventningsfulde paa ham! Han rødmede.

Unge Mænd! Vi lægger Eder vel paa Sinde aldrig at rødme i en kritisk Situation. Det forvirrer Eders Tanker, forkludrer Eders Ord, gør Eder latterlige og smaa og bringer alle Fordele over paa hendes Side. I samme Grad, som I bliver uklare, bliver hun klar, stærk og smilende.

»Frøken,« stammede Andersen. »De kom i Morges en Kasse — en Brev — et Brev i Fritz — en Fritz i Kas — en Kitz i Frassen — en —«

Andersen standsede, aldeles forvirret og ulykkelig — der var ikke Spor tilbage af de 29 Aars rolige Værdighed. Den unge Dame bekæmpede forgæves sit gode Humør.

»Hvad er det for en Fritz, der kom i Kassen?« spurgte hun omsider og skjulte det meste af sit smukke Ansigt bag et hvidt, duftende Lommetørklæde.

»Det var ikke Fritz, der kom i Kassen — det var Deres Brev, og det kom heller ikke i Kassen.«

Vi kan her beundre Andersens stilfulde og klare Replik. Alt sammen en Følge af den usalige Rødmen.

»Vort Telegrafbud hedder Fritz, og det er ham, der har taget det ud af Kassen og brudt det. Det var ikke kommet rigtig ned, og Kassen har saa megen Aabning« — atter maatte Lommetørklædet skjule et Smil — »at Fritz nemt kunde faa Fingre i det.« Nu gik Snakketøjet udmærket, og Historien blev tydelig fortalt.

»Har han læst Brevet?«

»Fritz? Ja, han har.«

»Har De ogsaa?« spurgte hun og saa smilende inkvisitorisk paa Andersen.

Men dette var at røre ved de dybeste Strenge i hans Bryst, og han tog Mod til sig og saa hende alvorligt i Øjnene.

»Frøken! Af en Grund, jeg ikke tør sige, har det været mig en stor Fristelse at have Brevet liggende aabent for mig. At se Dem gaa her forbi hver Dag har været mig en saa stor Glæde, at det ikke vilde være saa underligt, om jeg længtes efter at vide, hvorvidt dette Brev kunde tilintetgøre min Ret til at glæde mig og til — at haabe. Men jeg har ikke læst Brevet.«

»Saa læs da,« sagde hun og holdt Brevet op for hans Øjne, og han læste forundret følgende:

»De bedes sende mig 5 Pund Servelat-Pølse af den sædvanlige og 6 Pund gammel Ost.

E. Schou,
Dronningensvej 23.«

Andersen drog et dybt Lettelsens Suk, men den unge Dame kunde umulig styre sin Munterhed, og Andersen fandt til sidst Situationen saa komisk, at han maatte le med.

»Frøken Schou —«

»Mit Navn er ikke Schou.«

»Undskyld — men er det da ikke Deres Brev?«

»Det er min Tantes.«

Andersen stirrede idiotisk paa det sirlige, uskyldige og blide H, det diskrete P og stammede:

»Frøken —«

»Carlsen.«

»Frøken Carlsen! Mit Navn er Andersen — og jeg haaber ved Lejlighed at have den Fornøjelse at —«

Nu var det hendes Tur til at rødme. Men hun afbrød ham resolut:

»Farvel, Hr. Andersen! Jeg maa skynde mig hjem, det er Torsdag i Dag, og saa skal jeg ind til min Spillelærerinde fra 6—7 i Toldbodgade 10. Farvel!«

Og hun smuttede ud af Døren.

Vi beder vore ærede Læsere lægge vel Mærke til, at det var i Toldbodgade Nr. 10 fra 6—7. Vi behøver nemlig ikke at bede Andersen om det — Adressen og Tiden stod allerede indgraveret dybt i hans Hukommelse. Og nynnende og smilende skrev han udenpaa en ny Konvolut til Erstatning for den brudte. Behøver vi at sige, og tror man os, naar vi siger, at Andersen gerne kunde have omfavnet Hr. P. Smith, Gothersgade 16.

VII.

Men Fritz? spørger De. Ja, det gør os ondt, men vi maa desværre sørgeligst meddele, at Fritz er færdig — fuldkommen færdig. Med Post- og Telegrafvæsenet selvfølgelig. Ikke med Livet — det vil sikkert blive baade langt og indholdsrigt.

Med Interesse har vi, naar vi har haft Lejlighed dertil, fulgt vor Ven Fritz's Deltagelse i det

Fra den danske Afdeling paa Malmø-Udstillingen.

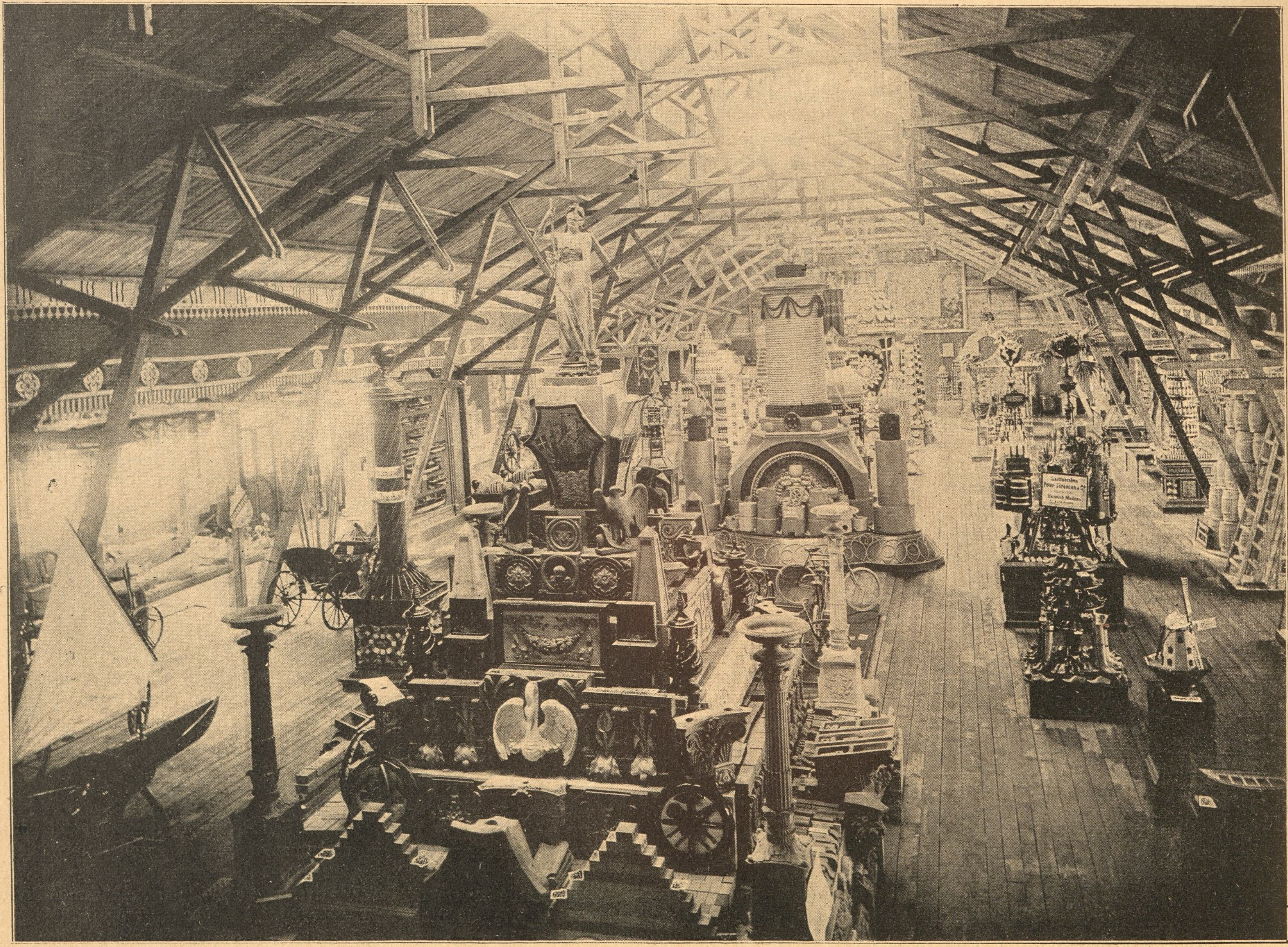

Fra den danske Afdeling paa Malmø-Udstillingen.

Fra Tivolis Nordpolsfester. Originaltegning af A. Rolstad.

offentlige Liv paa Byens Gader og Veje. Vi har set ham sælge Lykkesedler paa Dyrehavsbakken, set ham som Mælkeforsyningsdreng, som Lygtetænder, som Radiseforhandler, og vi har set ham gaa op og ned ad Strøget med en vældig, indefra oplyst Glaskasse, paa hvis Vægge stod malet den for alle dannede Mennesker i høj Grad elektriserende Tidende, at »I Aften« er der »stort offentligt Bal i »Stjernen«.«

Sidste Gang, vi saa Fritz, var ude i Frederiksberg Allé. Vi gik i vore egne dybe og værdifulde Tanker, da vi opdagede en Rullestol, hvori sad en rigtig fin gammel Herre, som efter vort Skøn maatte være Pastor emeritus, næsten døvstum og meget apoplektisk. Bagved Rullestolen gik — Fritz.

Vi kan ikke nægte, at Parret interesserede os, og vi vendte altsaa om og fulgte efter. Dette kunde til Tider være vanskeligt nok. Fritz satte nemlig en Gang imellem dygtig Fart paa og »hang bag i« til stor Moro for sig selv, men sikkert ikke for den Gamle. Fritz er, som De véd, en lidenskabelig Røger, og under Vejs blev en Cigarstump paa Fortovet taget op, undersøgt og tændt. Atter fik den Gamle sig en lille Rutsche-Tur — vi tør nok sige, at det gik med Damp.

Udenfor Alleenberg standsede den vilde Jagt, og vi hørte et Brudstykke af Samtalen. Fritz forelsog den Gamle »et lille Slag ind paa Berren« og udtalte en baade kyndig og rosende Dom over en vis Carmelita Rasmussens sanglige Evner og velformede Ben. Den Gamle rystede gysende og afværgende med Hovedet.

»Naa, du vil ikke« — vi opdagede her, at Parret tilsyneladende stod paa en meget fortrolig Fod — »ja, ja, saa stejler vi a' igen. Jeg troede, det ku' ha' moret dig — og saa vilde jeg gerne gi' dig den Smule Dovdi.«

Da Runddelen var naaet i skarpt Trav, standsede Vognen udfor en Kagevogn, og vi hørte Fritz sige: »Har du none Syle? Ta' og gi' et Ævle.«

Atter en Hovedrysten fra den Gamle. Men tro dog ikke, at dette Afslag satte Fritz i nogen fjendtlig Stemning — tvertimod syntes han at synke hen i finansielle Betragtninger, der ikke var saa helt sørgelige. Med et forhaabningsfuldt Blink i de brune Øjne nikkede han nok saa fornøjet ned til den Gamle:

»Ingen Ting i Niksen — hva'? Sløjberg i Bukselommerne? Men vi ska' nok skaffe »Gryn«. Nu kører vi hen til »Seltservandspigen«, saa kan hun sludre med dig, mens jeg render bare en lille Svip ned i Sporvognsgaarden og »sla'r en »Tier«.«

Vi havde ikke Tid til at afvente Resultatet. Men paa Hjemvejen tænkte vi en Del over, hvad vi havde set.

Vi tror ikke, at Fritz egner sig til at køre rundt med en gammel Pastor emeritus — Fritz er for verdslig, altfor verdslig. Og vi er sikre paa, at hvis den fine gamle Herres Familie fik et nøjere Begreb om Konversationen eller fik at vide, at Fritz under Vejs en Gang imellem »sla'r« en »Tier« til fælles Bedste, vilde den sikkert blive meget forfærdet.

Vi tror heller ikke, at Fritz bliver længe i den Plads, men saa faar han sig en anden Plads og en tredje Plads. Der er Pladser nok. Og Fritz bliver nok til »noget«.

Vi siger det saa roligt, men vi stoler — og vi er selv ikke saa lidt rørte derover — vi stoler altid paa de gode Magter her i Livet.

I Malmø.

En smukkere og naturligere Grænse mellem to Riger end den mellem Danmark og Sverrig: det friske, blaa Øresund, kan vanskelig tænkes.

De to Lande er skarpt adskilte og er dog hinanden saa nær. Og medens den korte Afstand mellem Landene gør Samkvemmet naturligt, behøver ingen af Parterne at frygte for, at de økonomiske Interesser, vi mulig kan have fælles og kan pleje til fælles Bedste, skal komme paa tværs af de nationale Ejendommeligheder, der jo altid kræver fornøden Hensyntagen.

Derfor kan vi og vore Brødre paa den anden Side Sundet altid mødes i god Forstaaelse. Og det fornøjelige er, at vi i Virkeligheden ogsaa altid gør det.

Et af Beviserne herpaa er det store Antal Visiter, vi gensidig aflægger hinanden. Lægger Sydsvenskerne mange Penge i København, saa lægger til Gengæld Kjøbenhavnerne mange Penge i de sydsvenske Byer.

Navnlig Malmø har altid haft en vis Popularitet blandt Kjøbenhavnerne. Naar vi om Sommeren lægger Planen for Søndagsfornøjelsen, tænker vi først og fremmest paa Tivoli, dernæst paa »Skoven« og — naar begge disse Steder synes os for gammelkendte, og vi kunde lide at komme rigtig udenvelts — paa Malmø. Det er i det hele en daarlig Kjøbenhavner, der ikke har været i Malmø.

Og som den store Fristelse har i denne Sommer Malmø-Udstillingen ligget for vore letsindige Bysbørn.

*

I Førstningen, Malmø-Udstillingen var aaben, tegnede det, tør man sige, ikke til nogen Sukces.

En væsentlig Aarsag hertil var maaske den Anmeldelse, Udstillingen fik i de kjøbenhavnske Blade. Thi selvfølgelig maatte Malmø for en Del slaa sin Lid til det store Kontingent af Besøgende, som København skulde yde. Men efter den Modtagelse, vor Presse fik første Gang, den efter Indbydelse gæstede Malmø-Udstillingen, kan man heller ikke fortænke den i, at den ikke gjorde sig nogen synderlig Umage for at tjene Malmøbonernes Interesser. Der vistes kun Bladene liden Opmærksomhed, og man syntes ikke at dele det Syn med os herhjemme, at Pressen — særlig ved en saadan Lejlighed — er en meget vigtig Faktor, hvis Alliance man maa sikre sig — selv om man ellers ikke holder paa det Princip, som et herværende Blad gjorde sig Talsmand for ved Malmø-Udstillingens Aabning: først Pressen, dernæst de dekorerede Herrer.

Selve Aabningshøjtideligheden var ogsaa alt andet end vellykket. Saaledes var der skrevet en Kantate for Anledningen; men den blev ikke afsungen. Og alt tydede paa, at Aabningsdagen var kommen bag paa Udstillingskommitéen og havde gjort den ikke saa lidt forfjamsket.

Anmeldelsen i de kjøbenhavnske Blade var altsaa ikke just egnet til at begejstre os for vore Genboeres Udstilling. Dog, efter at der var gaaet en lille Tid, og Bladene havde faaet Lejlighed til at tage Udstillingen i Øjesyn endnu en Gang, blev Omtalen adskilligt velvilligere — og Besøget tiltog.

Siden midt i Juni Maaned har Udstillingen været overordentlig godt besøgt. Alene af Danske har den gennemsnitlig været besøgt af 500 daglig — det vil sige om Hverdagen. Om Søndagen har de danske Gæsters Antal beløbet sig til omkring 3000 — hvad der maa kaldes mere end respektabelt. For dem, der maatte undre sig over, at man saa nøje kan angive de danske Udstillingsgæsters Antal, tjener det til Oplysning, at Billetterne til Udstillingen sælges paa Øresundsdamperne sammen med Dampskibsbilletterne.

Saaledes har altsaa Malmø-Udstillingen trods den ikke videre lovende Begyndelse slaaet sig op. Og alt tyder paa, at Udgangen vil blive særdeles tilfredsstillende baade for Udstillingskomitéens og for Udstillernes Vedkommende.

Lad os da se lidt paa Malmø-Udstillingen, medens det endnu er Tid.

*

Udstillingspladsen, der ligger saa tæt op ad den egentlige By som vel muligt, er netop saa stor — eller saa lille, om man vil —, at man hurtig kan orientere sig. Dens Bygninger minder i Stilen meget om vor egen Udstillingsbygning fra 1888. Mangt og meget tyder i det hele paa, at man har taget den kjøbenhavnske Udstilling til Mønster. Men det taler selvfølgelig kun til Svenskernes Ros, at de har holdt sig indenfor Erfaringens Omraade.

Ligesom Udstillingen her i 1888 indgik et inderligere Forbund med Tivoli, saaledes har man da ogsaa i Malmø fornuftigvis arrangeret sig med et folkeligt Etablissement, nemlig den bekendte »Kungspark«. Her kan Udstillingsgæsterne more sig om Aftenen, efter at de i Dagens Løb har set sig mætte paa alle Udstillingens forskelligartede Herligheder. Og denne Morskab hører ikke til de mest demoraliserende. Thi Svenskerne er pæne Folk, der ikke kender til Variétéer, hvor der skænkes Spiritus, og ikke kender til Spiritus, hvor der er Variétéer.

Paa venstre Haand, naar man gennem den smukke Indgangsportal er kommen ind paa Udstillingspladsen, har man Industrihallen. Her saavel som i Maskinhallen er der indrømmet Danmark omtrent en Tredjedel af Pladsen, og vi kan saaledes sikkert ikke klage over Knebenhed i denne Retning.

At Udstillingskomitéen imidlertid heller ikke har begaaet nogen Fejltagelse ved at tage et saa stort Hensyn til Nabolandet og da særlig Kjøbenhavn — thi selvfølgelig er de fleste danske Udstillingsgenstande her fra Byen —, det fremgaar bedst af den fyldige og smukke Maade, hvorpaa Danmark er repræsenteret. I det hele er ogsaa den danske Udstilling overmaade stilfuldt arrangeret, og den giver Beskueren det smukkeste Indtryk.

Vi gaar ned gennem de danske Udstilleres Afdeling, der strækker sig til venstre gennem hele Bygningens Længde. I det fjerne hører vi dæmpet Orgelmusik, som en af Udstillerne daglig lader udføre paa sine udstillede Instrumenter; i Baggrunden dækkes et Vindue af et nydeligt Glasmaleri, der er bestilt til en af vore Landsbykirker, og som her omgives af stilfulde Dekorationsmalerier, udførte af et kjøbenhavnsk Firma. Og fra begge Sider glimter Guld, Sølv og straalende Porcellæn os i Møde. Her er Broderier, Pelsværk, Terrakotta- og keramiske Arbejder, vævede Tapeter, Bogtrykarbejde fra et Par større københavnske Firmaer, Musikinstrumenter o. s. v. o. s. v., — Cykler ikke at forglemme. Her er nok at gøre et Par Timer, naar alt rigtig skal beses.

Imidlertid — vi maa videre. Hensigten med disse Linier er selvfølgelig kun at give en Smule Oversigt over Udstillingen. Navne er det heller ikke Stedet her til at nævne, lige saa lidt som vi kan komme ind paa den lange Præmieliste.

Vi begiver os tilbage gennem den svenske Afdeling, hvor Numrene synes at være klumpede vel meget sammen, men som forøvrigt er overordentlig smuk. Og for selv at faa lidt Oversigt over Udstillingen lader vi os derpaa af en præmieret Elevator føre helt op i Bygningens Taarn.

Her har man en fortrinlig Udsigt, ikke alene over selve Udstillingspladsen, men over den ganske By, Sundet og meget mere. Og gennem en Kikkert kan man mod en lille Kendelse faa Lov til at betragte sit kære Kjøbenhavn.

Ved her oppe fra at faa Øje paa Maskinhallen, som vi endelig med et Par Ord maa omtale, faar vi Hastværk og lader os skyndsomst fire ned igen samme Vej, som vi er komne.

Et Øjeblik efter er vi udenfor Bygningen og befinder os atter ude paa den brede Vej, der fører fra Indgangsportalen ned til Maskinhallen. Midt paa denne Vej musicerer nu paa en Tribyne et Militærorkester, der spiller nogle sært langsomme, omend stemningsfulde Melodier. Ovre til højre, med Kungsparken som Baggrund, ligger de forskellige smaa Konditorier og Restavranter smilende i Solskinnet.

Da vi har naaet Maskinhallen og er komne indenfor — ligeledes her strækker den danske Afdeling sig til venstre gennem hele Bygningen — fanges vort Øje straks af et Stykke Pølsefabrik, der er i fuld Aktivitet med at tilberede Wienerpølser, som serveres Publikum med tilhørende Pind og Sennep paa en Papirtallerken. Det er et Arrangement af en Fabrikant her i Byen, hvis Specialitet er Maskiner for Slagterier og Pølsefabriker.

Lidt længere nede i den danske Afdeling dingler et Par saakaldte Plansigter rundt som fulde Mænd. Og i Nærheden af disse findes Udstillingens arbejdende Sætteri og Trykkeri. Sætteriet er svensk, medens Trykningen udføres paa et kjøbenhavnsk Firmas Maskiner.

Til alle Sider ses Maskiner og Mekanismer, og overalt svirrer Hjulene. Nede i Enden af Hallen er der et Allerhelvedes Spektakel. Det er en Maskine, der laver Mursten — indtil 3000 pr. Time.

Saa godt som alle Udstillerne er Københavnere. Imellem disse hævder sig dog t. Eks. en Fabrik i Stubbekjøbing, der præsenterer sig som leverende Gasmaalere til en stor Mængde af de danske Byer.

— — —

Men det er allerede blevet hen paa Eftermiddagen. Om et Øjeblik gaar der en Damper. Vi maa med — og maa lade alle de andre endnu usete Herligheder i Stikken. Men det vigtigste har vi set, og det var netop kun det, vi ønskede.

Med os tager vi Indtrykket af en smuk, fiks lille Udstilling, af de danske Udstilleres gennemgaaende Tilfredshed og af et Blik fra et Par elskværdigt rødmende, smukke svenske unge Damer . . .

*

Malmø er ingen Storstad. Men Malmø er heller ingen Ravnekrog.

Det er en rigtig pæn By, har mange smukke Bygninger, smukke Beplantninger — og Karl Gustavs straalende Monument, hvis Afsløring hensynsfuldt udsattes, til de danske Blades Repræsentanter ved Udstillingens Aabning atter havde vendt Byen Ryggen.

Og Malmø er en ret lang By. Hvorfor man skal passe paa ikke at køre for langt med Sporvognen, naar man vil til Udstillingsterrænet.

Blandt Hotellerne vandt Kramers forlængst Ry for sine gode og billige Spisevarer. Men det store Hotel »Horn« er nu om Dage en meget farlig Medbejler til denne hæderlige Førsterangsplads.

Set baade fra Hovedgaderne og fra de smaa Sidegader ligner Malmø akkurat en af vore egne større Provinsbyer. End ikke de høje, behjelmede, altid tjenstvillige Politibetjente formaar rigtig at give Byen et for os fremmedartet Præg.

Og naar man i den stille Aften stævner ud over Sundets Vover tilbage mod den hjemlige Kyst, medens de hvide Maager kredser om Skibets Bagstavn for at opsamle de Smuler, der kan falde fra den Riges Bord, saa har man en Følelse af, at man har besøgt en venlig, fremadstræbende By, der staar os nær paa mange Maader.

Fred.

Fra Samfundets Kroge

Lille Jørgen.

Det var Morgen. En rigtig Sommermorgen var det, hvor Naturen sitrede i stille Fryd, og alle Livets Pulse bankede i Jord og Luft og Hav. Stor, varm og straalende steg den blanke Sol paa Himlen, ødselt kastende sit Guld til alle Sider.

En bred Solstrøm flød ogsaa ind ad Vinduet til den tarvelige Stue, hvor lille Jørgen laa i sin Seng og stirrede op i Loftet.

Han maatte da være en rigtig doven Dreng, siden han blev liggende i Fjerene i Stedet for at skynde sig op og ile ud til Blomsterne, Fuglene og det lyse Solskin. Hans Moder kunde da sagtens ude ved Pilegærdet skære sig et smygt lille Svipperis med særligt Henblik paa den bageste Del af den lille Dovenkrops Person. Det letter saa rart ved saadanne smaa Syvsovere.

Men lille Jørgens Moder skar ikke noget Ris i Pilehækken, for Jørgen var undskyldt.

Han laa med sit ene Ben i stiv Bandage, og saadan havde han ligget baade i Dage og Uger, siden han var bleven kørt over af Slagterens Vogn, da han vilde frelse sin lille Hund fra at komme ind under Hjulene.

Det havde været en slem Historie for Jørgen. Hans Ben var brækket, og Brystet havde ogsaa taget Skade. Mange Smerter havde han gennemgaaet, men lille Jørgen klagede sig nødigt, for han var ellers en rask Dreng og ikke ømskindet.

Nu laa han og regnede, og det var en hel Underholdning for ham. Lægen havde sagt, at han skulde blive liggende en Maaned endnu. Det gjaldt da om at regne ud, hvor mange Dage, Timer, Minutter og Sekunder en Maaned var. Og skønt nu Jørgen var flink til at regne, saa kneb det alligevel med Sekunderne, for de rendte fra ham efterhaanden, som han fik dem. Og bagefter var det for sent at indhente dem, men saa klarede Jørgen sig ved at tage f. Eks. 60 Sekunder i Forskud, saa havde han gratis et helt Minut til at anstille de større Beregninger i.

I Længden var Tallene dog ikke saa morsomme at omgaas, og lille Jørgen blev træt af at tumle med dem. Saa stirrede han igen op i Loftet og havde næsten ingen Tanker. Og inden han rigtig vidste af det, faldt han i Søvn.

Senere vaagnede han ved, at Trofast gennem Døren, der stod paa Klem, kom ind i Stuen til ham, satte Forbenene paa Sengefjælen og bjæffede. Oversat fra Hundesproget lød hans Bjæffen omtrent saaledes:

»Hvorfor bliver du liggende der, Jørgen, i Stedet for at staa op og komme ud? Nu er det saa længe siden, jeg har leget Tagfat eller rendt efter en Kæp. Kom nu bare, Jørgen!«

Lille Jørgen kunde saa nogenlunde forstaa sin Legekammerat, som stod der paa Bagbenene, logrede med Halen og slikkede hans Haand.

Og saa sagde han til Hunden — naar man er syg og alene og keder sig, kan man godt tale med en Hund —:

»Det er din Skyld, Trofast. Hvad skulde du ogsaa ved Slagterens Vogn? Du er altid saa vigtig. Hvad er der ved at rende og gø ind i Hjulene? De kan jo køre dig ihjel. Og nu ligger jeg her for det og skal blive liggende længe endnu. En hel Maaned, Trofast.«

Med den Besked trak Trofast sig tilbage fra Sengen og lagde sig paa Gulvet i en Krumning som en sammenrullet Larve. Af og til sukkede den, som om den fortrød sit onde Værk.

Lille Jørgen laa atter og tænkte paa ingen Ting.

Og saaledes laa han, medens Solen steg højere og højere. En Gang imellem snakkede han lidt med Trofast, som fik Lov at drikke af hans Mælkekrukke, der stod paa en Træstol ved Siden af Sengen. Saa sank lille Jørgen tilbage i sin Halvdvale igen.

Om Middagen kom hans Moder hjem fra sit Markarbejde og lavede Middagsmad til sig og ham. Fine Retter var det ikke, for hele Middagen bestod af Kartofler og Persilledyppelse. Men skønt den Ret ikke findes opført paa Spisesedlen i de fornemme Huse, smagte den alligevel den sengeliggende Jørgen og hans Moder ganske fortræffeligt. Jørgen manglede ikke Appetit; han var ikke hjertesyg, men han laa jo med det stakkels overkørte Ben i Bandagen.

Da de havde spist sig saa mætte, som man kan blive af Kartofler og Persilledyppelse, sagde lille Jørgen til sin Moder:

»Naar jeg nu er kommen mig om en Maaned, saa maa jeg nok somme Tider gaa med dig i Marken igen, Mor?«

»Det maa du, min Dreng.«

»Og løbe med Trofast og se, hvem der kommer først hen til den Sten, som jeg kyler?«

»Ja, lille Jørgen, det maa du nok.«

»Men kan jeg saa ogsaa løbe rigtig paa Benet?«

Moderen klappede sin Dreng paa hans hørgule Hoved og svarede, idet et fugtigt Skær glimtede i hendes Øjne:

»Hvis Vorherre vil, saa kan du nok baade gaa og løbe. — Men nu maa jeg af Sted igen, min Dreng. Vær nu rar og taalmodig, til jeg kommer hjem til dig i Aften. Saa skal vi to passiare sammen.«

Lille Jørgens Moder gik atter ud til sit strenge Arbejde i Roemarken, hvor Solen brændte hendes krummede Ryg, og Sveden løb saa stærkt ned fra hendes Ansigt, at maaske mere end én lille Roeplante fik Trivsel ved dens Dryp.

Hjemme i sin Sygeseng laa lille Jørgen og tænkte frem og tilbage paa sin Moders underlige Ord:

»Hvis Vorherre vil!«

Skønt Vorherres Navn ikke saa sjældent blev nævnt der i Huset, og skønt det laa paa hans egen lille Tunge hver Dag, naar han bad sin Morgenbøn og sin Aftenbøn, saa forekom det dog Jørgen, som om Ordet havde haft en egen hemmelighedsfuld Klang, da hans Moder med dæmpet Stemme havde sagt: »Hvis Vorherre vil.«

Hvis nu Vorherre ikke vilde, tænkte lille Jørgen. Hvad saa? Og hvis han vilde, hvorfor havde saa hans Moder sagt saadan? Det gik over Jørgens Begreb, og Spekulationen over de besynderlige Ord fik ham til ganske at glemme sine Hovedregningsopgaver og sin trofaste Trofast, som forgæves anstrengte sig for at tiltrække sig bare en Brøkdel af Jørgens Opmærksomhed.

Omsider kom da Aftenen, og med den kom lille Jørgens Moder — han havde ingen Fader at ligge og vente paa, for Faderen var død saa langt tilbage i Tiden, at Jørgen kun havde et meget dunkelt Billede af ham.

»Mor,« sagde Jørgen, da hun traadte ind hos ham, »hvorfor tror du, at Vorherre ikke vil gøre mig rask?«

»Hvad er nu det for noget, lille Jørgen?« svarede Moderen. »Du ligger og faar saa sære Tanker. Vorherre hjælper nok alle dem, der trænger til hans Hjælp. Han hjælper ogsaa dig, min Dreng.«

»Kan jeg saa løbe paa begge Ben igen lige saa hurtigt som før?« sagde Jørgen.

»Ja, naar du er kommen dig,« svarede Moderen. »Og det varer jo ikke saa længe, siger Doktoren.«

»Han siger, det varer en Maaned endnu, Mor. Og en Maaned er 30 Dage, og 30 Dage er 720 Timer, og 720 Timer er 43,200 Minutter, og saa mange Minutter er — nej, Sekunderne kan jeg ikke huske, men jeg har ellers regnet dem ud.«

Om Natten og mange Nætter siden drømte lille Jørgen, at han galopperede i vild Fart hen over Marker og Enge og alle Veje.

Endelig kom den store Dag, da han atter skulde paa Benene. Af Glæde og Forventning havde han næsten ikke sovet Natten før. Tidlig om Morgenen vimsede Trofast omkring, som om den forstod, at noget usædvanligt var i Gære.

Men da Moderen saa kom for at hjælpe lille Jørgen op efter det lange Sygeleje, da viste det sig, hvad hun i mørke Anelser havde tænkt sig, at det syge Ben var blevet stift og lille Jørgen en Krøbling.

»Saadan vilde Vorherre det,« sagde Moderen og trykkede den grædende Dreng i sine Arme.

Henrik Strandvold.

Til Billederne

Rauecker: Et Drama. Hvilken forfærdelig Opdagelse i den tidlige Morgen! Da Mælkehandleren ringer paa Klostrets Yderport, og Nonnerne kommer ned, finder de et Lig liggende i Klostrets Gaard — Liget af en ung Novice, der kun faa Dage i Forvejen paa Forældrenes Initiativ er bleven indført i Klostret for at tage Sløret. I Nærheden af det døde Legeme ligger Stumperne af en Rebstige, som møjsommeligt er lavet sammen af korte Rebstykker; ud fra et lille Vindue i Klostermuren hænger Resten af den skæbnesvangre Stige . . .

Historien er den gamle, der kendes fra de katolske Lande. Hun vilde have en, som hun ikke maatte faa. Og presset af de haarde Forældre gik hun saa endelig i Kloster. Men Klostercellen er hende for trang; Længslen efter Livet er for stor. Med flittige Hænder knytter hun i Enrum Tovstumper sammen til en Stige. Og i Nattens Stilhed forsøger hun en Flugt gennem Cellens Vindue . . .

Om Morgenen finder de hende saa i lemlæstet Tilstand i Klostrets forreste Gaard. Stigen brast. Den unge Pige er et Lig.

Men medens Klostrets Beboere rædselsslagne slaar Hænderne sammen, knytter den jævne Mand Haanden i Harme . . .

* * *

Tivoli har gjort sig det til Regel hvert Aar at producere en »stor Idé«, som føres ud i Livet hen i Midsommeren. Som en af de smukkeste af disse Ideer staar t. Eks. de italienske Fester for Erindringen. Men de Nordpolsfester, Etablissementet har arrangeret i Aar, giver i Virkeligheden ikke de italienske noget efter.

Arrangementet er i sin Helhed meget stilfuldt og stemningsfuldt. Mod den naturlige Aftenhimmel, enten denne er blaa med funklende Stjerner eller mørk og truende — hvad der kan være lige saa smukt i disse Omgivelser — rager kolossale Ismasser op. Hist ligger Vragstumperne af en Nordpolsfarer; her har vi Nansens »Fram«, endnu i god Behold. Men lige midt paa Nordpolen gaar Dansen lystig paa den store Estrade til Musikens Toner.

Ydermere er der noget, der hedder »Snedronningens Palads«, hvor lette Feer tager sig en Svingom, der tager sig meget godt ud, men som dog sikkert kunde være smukkere. Og andre i Forbindelse med Festpladsen staaende Fornøjelsessteder giver paa det fornøjeligste det ærede Publikum tilstrækkelig fyldig Besked om, hvorledes Forholdene er paa Nordpolen.

I Junglekrattet.

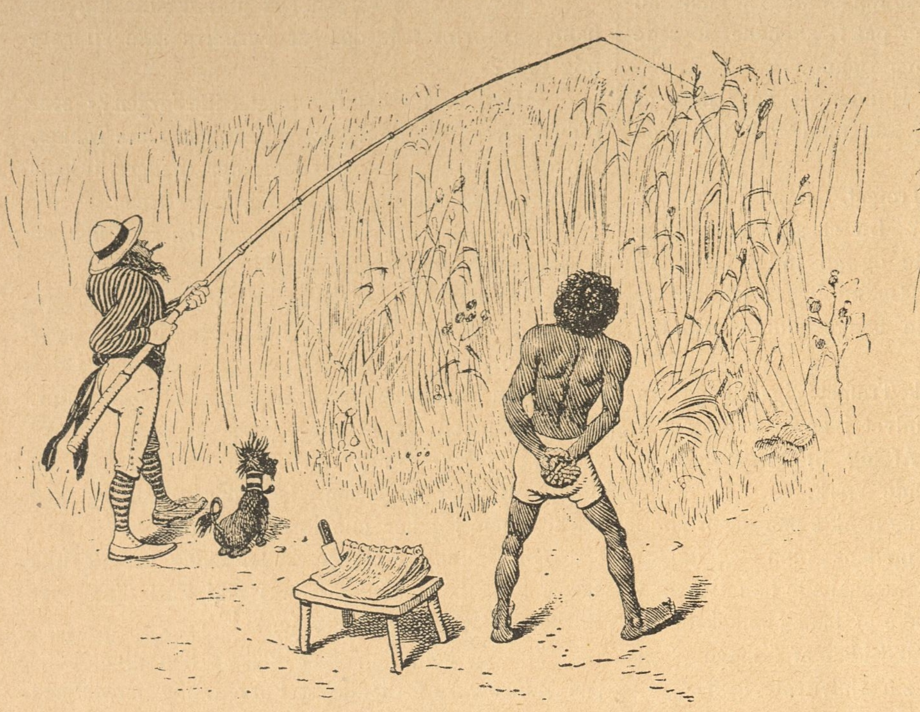

I Indien, hvor der i det saakaldte Junglekrat vrimler med Tigere, har forhenværende Athlet Kraft fundet paa en ny Maade at fange disse Dyr paa. Han sætter et Stykke Ribbensteg paa en kraftig Snøre og kaster denne ud — det vil sige ind i Krattet. Naar der da er »Bid«, haler han til. Og —

Tigeren hales i Land, for derpaa at overmandes og sættes i et Slags Hyttefad Det hele gaar som Fod i Hose.

Opgaver.

Regneopgave.

I en Familie var der flere Børn, Drenge og Piger. Paa et Spørgsmaal om, hvor stort deres Tal var, svarede den ældste Pige: »Jeg har lige saa mange Søstre som Brødre;« men den ældste Dreng sagde: »Jeg har kun halvt saa mange Brødre som Søstre.« Hvor mange Drenge og hvor mange Piger var der?

Talgaade.

»Jeg tænker paa et Tal,« sagde Kamilla til Gertrud, »prøv paa at gætte det. Jeg multiplicerer det med 7, lægger 3 til, dividerer med 2, trækker 4 fra og faar 15 tilbage. Hvilket Tal tænker jeg saa paa?

Beregningsopgave.

To Byer, A og B, ligger ved en Flod 24 engelske Mil fra hinanden. En Mand tilbagelagde Halvdelen af Vejen ved Roning op ad Floden, den anden Halvdel af Vejen til Lands. Han rejser fra A til B, og har paa de 12 Mil, han tilbagelægger ad Floden, Strømmen med sig og bruger derfor kun 5 Timer til at naa B, medens han senere bruger 7 Timer for at naa fra B til A, idet han har Strømmen mod sig. Havde der ingen Strøm været, og havde Manden rejst paa samme Maade som før, ved at tilbagelægge de 12 Mil ad Floden, de andre 12 til Lands, saa vilde han bruge 11 1/3 Time for at naa fra A til B og derfra tilbage til A. Nu spørges der: 1) Hvor mange Mil i Timen vilde han tilbagelægge, naar der ingen Strøm var? 2) Hvor stor er Strømmens Hastighed? 3) Hvor mange Mil tilbagelægger han i Timen, naar han gaar?

Naturkræfterne i Virksomhed eller En alvorlig Forskrækkelse.

1. Vor Forstmand raste vil en Stund, mens han et Dokument studerer.

2. Dog snart faar han et lille Blund mens Lup'en Brændeglas agerer.

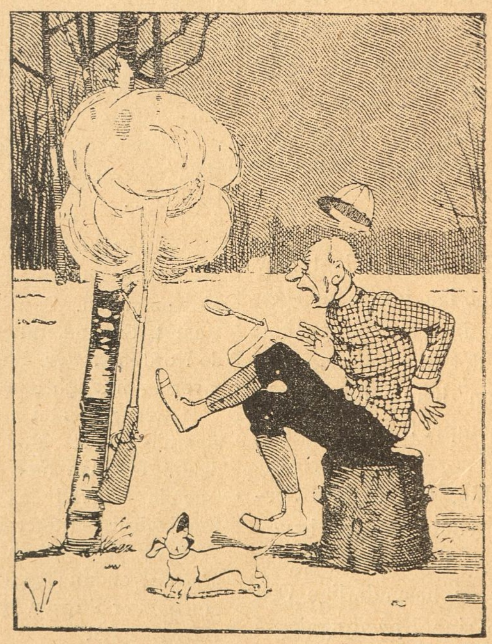

3. Et Knald. et Skud —! Han farer op — Gid Pokker staa i hele Stadsen!

4. Min egen Bøsse! Bob . . . . aa, Bob, det var da ikke dig, dit Asen!

Beregningsopgave.

Hr. K. er nu 39 og hans Kone 33 Aar gamle. De har 6 Børn, 3 Sønner og 3 Døtre. Sønnerne ere 15, 14 og 10 Aar og Døtrene 13, 12 og 8 Aar gamle. Sønnerne ere altsaa alle tre tilsammen 39 Aar (ligesom deres Fader) og Døtrene 33 Aar (som deres Moder.) Efter hvor mange Aars Forløb vil de seks Børn tilsammen være dobbelt saa gamle som deres Fader og Moder tilsammen?

Løsning paa Bogstavgaader i Nr. 46.

1. Moses-Mosel
2. Sara-Sahara.
3. Don-au; Donau.

Løsning paa Gaade i Nr. 46. Ligevægt.

Indhold.

Billeder: Et Drama. Efter Maleri af Rauecker. — Billeder fra Malmø-Udstillingen. — Fra Nordpolsfesten i Tivoli. Originaltegning af A. Rolstad. — I Junglekrattet. Humoreske i 2 Billeder. — Naturkræfterne i Virksomhed eller En alvorlig Forskrækkelse. Humoreske i 4 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Arbejderen og Maskinen. Digt af Rasmus Lund. — Fritz. Fortælling af Vilhelm Ohlsson. — I Malmø. Af Fred. — Fra Samfundets Kroge: Lille Jørgen. Af Henrik Strandvold. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 48	1 Kr. 25 Øre Kvartalet.	Søndagen den 30. August.	10 Øre pr. Nummer.	1896.

En ung Kvinde fra Bern. Efter Maleri af Emma v. Müller.

NORA.

Roman
af
E. Braddon.

(Fortsat.)

Det var blevet Skumring, da Vognen passerede Indkørslen til Abbediet og kørte forbi de grønne Rhododendron-Hække op til Huset. Kaptajn Winstanley stod paa Trappen, lænet op mod Dørkarmen og røg en Cigar, saaledes som Nora saa ofte før havde set ham.

Han kom ned for at aabne Vogndøren, og Nora saa, at han var træt og bekymret.

»Er Moder meget syg? spurgte hun skælvende.

»Ja, meget syg,« svarede han i en lav Tone, »men De maa ikke lade Dem mærke med noget, hvis De skulde finde hendes Ydre forandret. Og husk, at De maa ikke sige eller foretage Dem noget, som kan bringe hende Sindsbevægelse. De maa være rolig og munter.«

»Hvorfor har jeg ikke før faaet at vide, at Moder var syg? Hvorfor telegraferede De ikke til mig straks?«

»Fordi Deres Moder først er blevet alvorlig syg i de sidste Par Dage. Jeg sendte Bud efter Dem, saa snart jeg ansaa det for nødvendigt,« svarede Kaptajnen med Kulde.

Han fik først nu Øje paa Roderick, som var staaet ud paa den anden Side af Vognen og nu kom frem for at hjælpe med Bagagen.

»God Aften, Mr. Vawdry! Hvor i Alverden kommer De fra?« spurgte han fortrædeligt.

»Jeg har haft den Ære at ledsage Miss Tempest fra Jersey, hvor jeg netop opholdt mig, da hun fik det sørgelige Telegram.«

»Var det ikke en letsindig Streg, som ikke er fri for at smage af Skandale?«

»Det kan jeg ikke tro. Før nogen kan faa at vide, at jeg og Miss Tempest er komne sammen hertil, haaber jeg, at det er blevet almindelig bekendt, at Nora og jeg har i Sinde at gifte os.«

»De skynder Dem med at indhente det forsømte, efter at Deres første Forsøg er mislykkedes,« sagde Kaptajnen med en bitter Latter.

»Aldeles ikke, der har ikke været noget at indhente. Vor Kærlighed er næsten lige saa gammel som vi selv,« svarede Roderick roligt.

»Kan jeg straks gaa op til Moder?« spurgte Nora.

Da Svaret lød bejaende, gik hun op ad Trappen, gennem Korridoren til Mrs. Winstanleys Værelse. Aa, hvor det gamle Hus var kært og fortroligt, hvor fuldt af Rigdom og Farver i Sammenligning med det elendige, forfaldne *Les Tourelles*. Prægtige Gardiner hang i tunge Folder foran Vinduerne, det sidste Glimt af Aftenrøden faldt ind gennem de malede Vinduer, overalt en Rigdom af Former og Farver, der glædede og tilfredsstillede Øjet. Et Hus, der var værd at bo i, naar blot en Smule Kærlighed vilde hellige alle disse Ting. Men hvor værdiløse var de ikke, naar Ufred og Had boede imellem dem.

Døren til Mrs. Winstanleys Værelse stod paa Klem, og Lampeskæret faldt ud paa Gangen. Nora listede sig ind. Hendes Moder laa paa en Sofa ved Kaminen, som sendte en mild Varme ud i Værelset.

Pauline sad hos hende og læste med søvnig Stemme højt af Hofjournalen:

»Bruden bar en Robe af hvidt Atlask med gamle *Duchesse*-Kniplinger. Slæbet besat med *tulle bouillanné* og garneret med Orangeblomster.«

»Pauline,« mumlede den Syge ivrigt, »kan du dog aldrig lære at læse med en Smule Udtryk? Jeg har ikke det fjerneste Indtryk af, hvorledes Lady Evelyn Fitzdonner tog sig ud.«

Nora gik hen til Sengen, knælede ned ved Moderens Side og omfavnede hende ømt, medens hun samtidigt betragtede hende alvorligt i det klare Lampelys. Ja, der var foregaaet en stor Forandring! Det fine Ansigt var rynket, og Trækkene var slappe, Teinten var bleven graa, Kinderne hule, og dybe Furer havde lagt sig over den fintformede Pande. Det var en Forandring, som lod befrygte det allerværste. Noras Hjerte sank i hendes Bryst, men hun huskede paa Kaptajnens Advarsel, og ved en Kraftanstrengelse lykkedes det hende at forjage sin Forstemthed.

»Kære Moder, jeg er saa glad ved at komme hjem til dig igen,« sagde hun muntert. »Nu skal jeg pleje dig og kæle for dig, saa du kan blive rigtig rask, og saa om et Par Ugers Tid tager vi ud sammen og besøger vore Venner.«

»Ak, Nora, jeg gaar aldrig mere i Selskab. Jeg bliver aldrig mere rask.«

»Det maa du ikke sige, kære Moder. Du har altid troet, at det er værre, end det er.«

»Ja, lille Nora, det kan nok være, at min Sygdom i gamle Dage meget var en Indbildning, men nu er det Alvor, det mærker jeg sikkert. Du vil ikke være uvenlig eller uretfærdig mod Conrad, vel, min kære Pige? Han er lutter Godhed imod mig. Han telegraferede straks efter dig, da jeg bad ham derom. Prøv paa at komme ud af det med ham, for min Skyld, min egen Pige.«

Hun sagde dette paa en saa bønfaldende Maade, at Nora uden Betænkning lovede alt.

»Kære Moder,« sagde hun, »vi vil se at glemme, at Kaptajnen og jeg nogensinde har været Uvenner. Vi vil i Fremtiden blive de bedste Venner. Og jeg har en Hemmelighed at betro dig, hvis du bryder dig om at høre den.«

»Hvad er det for en Hemmelighed?«

»Lady Mabel Ashbourne er flygtet fra sit Hjem og fra Roderick.«

»Aa, min Pige, det er saamæn ingen Hemmelighed. Jeg hørte det hele i Forgaars. Folk har ikke talt om andet, lige siden det skete. Lady Mabel har opført sig skammeligt.«

»Synes du, Moder? Jeg synes, hun har opført sig beundringsværdigt. Hvis unge Damer i en lignende Situation var saa kloge at trække sig tilbage, selv om det skulde være i sidste Øjeblik, vilde der ikke være saa mange ulykkelige Ægteskaber. Men Lady Mabels Flugt er kun Indledningen til den Hemmelighed, jeg vilde fortælle dig.«

»Hvad mener du, Barn?«

»Roderick tog lige over til Jersey og friede til mig.«

»Saa hurtigt! Aa, Nora, det var ikke smukt.«

»Vilde du da have, at han skulde gaa i Sorg? Han kunde da ikke tage sig det nær; derfor rejste han ogsaa over til mig og sagde, at han havde elsket mig hele sit Liv. Og nu, kære Moder, kommer du virkelig til at tænke paa mit Udstyr, jeg vil komme til at trænge frygteligt til din Smag. Du véd nok, at jeg ikke selv har nogen.«

»Ak, Nora, hvis du blot den Gang havde giftet dig med Lord Mallow! Saa kunde jeg have ofret mig for dit Udstyr — men nu er det for silde, min kære Pige. Jeg har ikke Kræfter nok til at interessere mig for noget nu, selv om jeg aldrig saa gærne vil.«

Nora forstod saa godt, at det var Sandhed — den sørgelige Sandhed. Moderens Dage var talte. Hun laa hjælpeløs imellem sine Puder, svag og elendig som en knækket Blomst. Det var kun en Skygge, der nu var tilbage af Abbediets smukke Husfrue. Det sidste Sand var snart løbet ud af Timeglasset.

Nora sad ved hendes Side og holdt hendes kolde Hænder i sine. Mrs. Winstanley frøs, skønt Ilden buldrede i Kaminen, og Luften i Værelset var trykkende for Nora, som nylig havde indaandet den friske Søluft.

»Kære Moder, jeg kan slet ikke tænke paa at blive gift, hvis du ikke vil interessere dig for mit Udstyr,« sagde Nora ømt, idet hun prøvede paa at opmuntre den Syge ved at tale om de Ting, der havde beskæftiget hende mest, da hun var rask.

»Tal ikke om dit Udstyr, min kære Pige,« sagde Moderen bekymret. »Jeg véd ikke, hvor Pengene skal komme fra. Theodore sendte mig en en forfærdelig stor og opskruet Regning; stakkels Conrad havde ondt ved at betale den. Du vil blive rig, naar du bliver myndig, men vi er desværre fattige. Det vil se galt ud for os, hvis vi ikke sparer i det næste Par Aar, siger Conrad. Femten hundrede Pund om Aaret til at vedligeholde og føre et Hus med som dette; det vil sige det samme som, at vi maa sulte. Conrad har desuden stoppet Krediten hos Theodore. Jeg maa rentud sige, at jeg begriber ikke, hvor Pengene skal komme fra.«

Og den ulykkelige Pamela begyndte at hulke lydeligt.

»Men kæreste Moder, hvorledes kan du tale om, at du er fattig, naar jeg er rig?« sagde Nora, da hun omsider havde faaet beroliget Moderen, der nu laa hjælpeløs og udmattet. »Tror du da, at jeg vil beholde mine Indtægter for mig selv alene? Roderick har mere end nok til os begge; han bryder sig ikke om mine Penge. Du skal faa dem allesammen, hvis du vil.«

»Du taler som et Barn, Nora. Du kender ikke Verden. Tror du, at jeg vilde tage dine Penge og lade Folk sige, at min Datter maatte understøtte mig? Dertil har jeg gudskelov for megen Selvagtelse. Conrad slider og sparer for at skaffe os en taalelig Fremtid. Jeg har været en taabelig og forfængelig Kone, men det er nu forbi. Jeg bryder mig ikke mere om Kjoler og Selskaber.«

»Aa, Moder, jeg kan ikke taale at høre dig tale saaledes,« sagde Nora, der følte, at naar hendes Moder ophørte at tænke paa Pynt, saa vilde det snart være forbi med hende. »Hvorfor skulde du opgive Selskabslivet eller lade være at klæde dig saa smukt og moderne, som du plejer? Du er jo ung endnu.«

»Nej, Nora, jeg er en gammel og svag lig Kone,« hulkede Mrs. Winstanley. »Der kan være de Kvinder, som endnu ser godt ud i en Alder af fyrretyve Aar, men jeg har altid haft et svagt Helbred, og i den sidste Tid er jeg bleven meget mager. Kun en parisisk Modehandlerinde kunde endnu gøre mig præsentabel, men jeg er færdig med de parisiske Kjoler. Det eneste, jeg endnu kan have at haabe af Livet, er at sidde ved Kaminen og brodere Antimakassars.«

Alle Noras Anstrengelser for at trøste og opmuntre hende var frugtesløse. Mrs. Winstanley var virkelig Offer for en snigende Sygdom, som langsomt og sikkert havde arbejdet sig frem, uden at hendes Mand havde bemærket det, indtil Lægen en Morgen underrettede Kaptajn Winstanley om, at hans Hustru havde en Hjertesygdom, og at der var Grund til at befrygte det værste.

Kaptajnen fo'r op fra sit Skrivebord, askegraa i Ansigtet; hans sædvanlige Selvbeherskelse havde ganske forladt ham.

»Vil De dermed sige, at Mrs. Winstanley har en organisk Hjertefejl?« spurgte han.

»Jeg er bange for det. Jeg har i længere Tid bemærket, at hendes Hjerte er svagt. Hendes Ansigtsfarve, den svage Puls og flere andre Symptomer tyde derpaa. Jeg har undersøgt hende omhyggeligt i Dag, og der er Fare — alvorlig Fare.«

»Det vil sige, at hun kan dø, hvad Øjeblik det skal være, pludseligt, uden nogen Varsel.«

»Det vil være rigtigst altid at være forberedt paa denne Mulighed. Maaske vil hun ogsaa lidt efter lidt synke hen af Mangel paa Livs Kraft. Hun har en sørgelig Mangel paa Kræfter; det er rentud forbavsende, at hun kan have saa megen Modstandskraft med saa ringe fysiske Kræfter.«

»Hvorfor har De ikke sagt mig alt dette for længe siden? De har været Huslæge her siden vort Bryllup; De burde have advaret mig.«

»Det forekom mig at være unødvendigt. De maa selv have lagt Mærke til Forandringen, De maa have set, at hendes Appetit er aldeles borte, at hun skyr enhver legemlig Anstrengelse —«

»Jeg er ikke Læge.«

»Nej, men der er Symptomer, som ligger tydeligt for alles Øjne, — fremfor alt for Kærlighedens.«

»Det er vanskeligt at iagttage saadanne Forandringer hos en Person, man ser hver Time paa Dagen. De burde for længe siden have henledet min Opmærksomhed paa min Hustrus Helbredstilstand. Det er skændigt, uforsvarligt at lade dette Slag ramme mig uforberedt.«

(Fortsættes.)

Alt er dig forladt.

Af Francois Coppée.

Alle i Huset troede, at han var Enkemand. Det var et stort Hus med Smaalejligheder, dér hvor Tony Robec havde beboet et Værelse i det sidste Halvaar. Han var alene med en lille Dreng paa seks Aar, som altid vær saa ren og ordentlig, som om han havde haft en Moder. Det syntes dog ikke saadan. Men hverken Faderen eller Sønnen bar Flor om Armen eller om Kasketten.

Hver Morgen tidlig gik Tony hen i et Bogtrykkeri i Quartier Latin, hvor han arbejdede som Sætter. Paa Armen bar han sin lille søvnige Adrien, som han bragte hen i en Skole i Nærheden. Efter Arbejdstid hentede han ham igen og gik da med Barnet ved Haanden til Slagteren og Grøntkonen og købte som en anden Husmoder, hvad han behøvede til Middagsmaden. Saa lukkede han sig inde til den næste Dag.

Medlidende Sladresøstre beklagede den stakkels Fader — næppe 40 Aar, en saa smuk Mand, med sit sørgmodige Udtryk, med sit blege Ansigt, sit sorte, lidt graasprængte Skæg og sine venlige Øjne — og sagde bag hans Ryg:

»Den Mand burde gifte sig igen, saadan et hæderligt Menneske, der aldrig gaar paa Værtshus . . . Han kan sagtens finde en god Pige, som vil sørge for ham og hans lille Søn.«

Mange vil gerne gøre Bekendskab med ham, thi det er ikke vanskeligt at komme i Passiar sammen i disse store Huse, kvor man lever med Døren aaben. Men Tony var saa tilbageholden og hilste alle paa Trappen paa en saadan Maade, at de tabte Lysten til at nærme sig ham.

Hver Søndag spaserede Fader og Søn ud, sirlig og ordentlig paaklædte. Folk havde mødt dem paa Musæerne og i den zoologiske Have. Før Middagstiden kunde man ogsaa se dem i en lille Kafé der i Kvarteret, hvor Tony den ene Gang om Ugen tillod sig den Luksus at nyde et lille Glas Absinth, langsomt og i smaa Drag, medens Adrien sad ved Siden af ham paa en Træbænk og saa Billeder i et illustreret Blad.

»Nej, véd I hvad,« sagde den lidt sentimentale Portnerske til Nabokonerne, »den Enkemand, han gifter sig saamæn aldrig. Forleden Søndag mødte vi hinanden paa Kirkegaarden Montparnasse . . . Det er formodentlig dér, at hans Kone ligger begravet . . . Det gjorde En ordentlig ondt at se ham med sit moderløse Barn ved Siden af sig . . . Han har maattet holde meget af den afdøde . . . Det er sjældent, men det hænder dog . . . han er utrøstelig! . . .

Ja, Stakkel! Tony havde holdt umaadelig meget af sin Kone og kunde ikke trøste sig efter at have mistet hende . . . Men han var kun ikke Enkemand.

Hans Liv havde ikke været lykkeligt — men temmelig almindeligt!

Han var altid en samvittighedsfuld Arbejder, men da han ikke havde særlige Anlæg for sin Haandtering, var han først sent blevet til noget i sin Profession og kommet saa vidt, at han nogenlunde kunde tjene til Livets Ophold. Derfor havde han heller ikke kunnet tænke paa at gifte sig før efter sit tredivte Aar. Han burde have haft en fornuftig Kone, der som han havde kendt lidt til Fattigdom. Men hvad spørger Kærligheden om Fornuft? Han forelskede sig i en nittenaarig Blomsterarbejderskes smukke Ansigt. Hun var endnu ufordærvet, men letsindig; hun tænkte kun paa Stads og for Resten paa ingen Ting, som en lille Prinsesse. Han havde lagt lidt til Side, hvormed de kunde indrette deres

Hjem, — med et Spejl saa stort, at hans Kone kunde spejle sig deri fra Hoved til Fod. Han ægtede sin Clémentine, og i den første Tid var al Ting Solskin. Hvor de var glade ved hinanden! De havde to Værelser paa femte Sal paa Boulevard Port Royal, med en lille Altan og Udsigt ud over hele Paris. Om Aftenen, naar Tony Robec gik fra Bogtrykkeriet, som laa paa den venstre Seinebred, med en Paletot over sin Arbejdstrøje, saá han ud som en halv Kavaller. Han gik saa hen paa Hjørnet af Broen »les Saints Pères«, og ventede der paa sin lille Hustru, som kom fra Gaden St. Honoré, hvor Blomsterfabriken laa. Med hinanden under Armen gik de derpaa hurtigt den lange Vej for at indrette sig hyggeligt for Aftenen. Dog, om Søndagen var det aller dejligst. De var saa lykkelige hjemme, at de ikke vilde gaa ud. Hvilken fornøjelig Frokost om Sommeren med Vinduet aabent ud imod den store By og hele Himlen over dem! Medens han nød sin Kaffe og røg sin Cigaret, vandede Clémentine Blomsterne i Kassen ude paa Altanen.

Nej, hvor var hun dog yndig! Han rejste sig op og overraskede hende med et Kys paa Halsen.

»Lad dog være; — hvor du er tosset!«

Men snart kom der et Barn, deres lille Felix, som de hver fjortende Dag besøgte hos Plejemoderen i Morgency. Han døde af Krampe Aaret efter, men de trøstede sig snart ved Adriens Fødsel, og ham vilde Moderen selv passe.

Hun opgav Fabriken, tog Arbejde hjemme, fortjente mindre, men pyntede sig alligevel og gav Damen, naar hun i Luksembourg-Haven skubbede sit Barn foran sig i en lille Kurvevogn. Og Tony sled for fire og arbejdede om Natten med en Avis, men Pengene slog ikke til; de kom i Gæld.

Da saa Barnet blev større, kom det i et Asyl, men Moderen bestilte ofte intet, var altid koket, kedede sig hjemme og kom i Vane med at drive omkring.

Den stakkels Mand ældedes før Tiden, blev udmattet af Arbejde og Bekymringer. Men hun, Pyntedukken paa 23 Aar, hun var bestandig lige smuk . . . En Aften, da Tony kom hjem med sin Dreng, som han havde hentet i Asylet, fandt han et Brev paa Kaminen, og da han aabnede det, faldt Clémentines Forlovelsesring ud deraf. I Brevet tog det uartige Barn Afsked med ham og med sin Søn, idet hun bad om deres Tilgivelse.

Tony følte mere Sorg og Smerte derover, end han følte Vrede. Han græd ofte, og naar Adrien spurgte ham: »Hvor er Moder? Kommer Moder snart igen?« — saa omfavnede han ham heftigt og svarede: »Det véd jeg ikke.«

Clémentine var flygtet i de første Dage af Maj Maaned. I Juli solgte Tony næsten hele sit Bohave for at betale sin Gæld, og flyttede hen i Gaden Delambre for at undgaa sit gamle Kvarter. Dér levede han saa stille og roligt med sin lille Dreng, at Folk troede, han var Enkemand . . .

Henimod Slutningen af September fik Tony Robec et Brev fra sin Kone, fire Sider, usammenhængende og fortvivlede, hvor Blækket var udvisket af Taarer. Hendes Elsker, en medicinsk Studerende, var rejst bort for fem Uger siden, for i Ferien at besøge sin Familie langt nede i Syden, og han skrev ikke mere og gav ingen Livstegn fra sig.

Hun var forladt, forraadt; hun, som selv var Forræder! Og hun angrede, bønfaldt, raabte om Naade. Men Tony var stolt og svarede ikke sin troløse Ægtefælle.

Saa hørte han ikke mere til Clémentine førend Juleaften.

I nogle Aar havde han haft for Skik at gaa med sin Hustru ud og lægge en beskeden Buket — nogle halvt frosne Violer med en forkrøben Rose i Midten — paa deres lille Felix's Grav. Han, deres Førstefødte, var død ude paa Landet, men for at have ham hos sig var han bleven begravet paa Montparnasse; og Gravstedet var allerede fornyet for fem Aar.

For første Gang maatte Tony gaa denne Pilgrimsgang alene med sin lille Søn, og da han gik igennem Kirkegaardsporten i det triste Vintervejr, pintes han mere end nogensinde ved Tanken om den Fraværende, om Flygtningen.

»Hvor er hun nu?« tænkte han, »hvad er der blevet af hende?«

Men da han kom hen til Felix's Grav, som han havde lidt ondt ved at finde, standsede han helt forundret.

Paa Stenen laa der tre eller fire Stykker simpelt Legetøj — en Trompet, en Policinel, en Pudelhund paa en Blæsebælg. — Det var nylig blevet lagt der, thi det var ganske nyt, rimeligvis købt samme Dag.

»Aa! Legetøj!« raabte Adrien, glad ved Synet af de beskedne Sager.

Men Faderen havde lagt Mærke til en Stump Papir, som var heftet paa Legetøjet; han bukkede sig ned, tog det og læste følgende Ord med en Haandskrift, som han saa godt kendte: »Til Adrien, fra hans Broder Felix, som nu er hos Jesusbarnet.«

Pludselig følte han sin Søn trykke sig op til sig og hørte ham med angst Stemme mumle: »Moder!« Nogle Skridt derfra, under en Gruppe Cypresser, saá han en Kvinde ligge paa Knæ, klædt i en fattig Kjole og et Sjal. Hvor var hun bleg, hvor var hun forgrædt! Hænderne strakte hun bønfaldende hen imod ham.

Jeg tror ikke, Tony Robec i dette Øjeblik tænkte paa Ham, som fødtes paa Juleaften, og som ved sin Lære og ved sit Eksempel lærte os at tilgive Fornærmelser. Arbejderen var ikke meget religiøs. Men hans enfoldige Hjerte kendte ikke til Egenkærlighed og til Had.

Efter en Skælven, som kom, ikke af Harme over den tilføjede Forhaanelse, men af Medynk ved at se den Kvinde, han havde elsket saa højt, i en saa ynkelig Forfatning, puffede han sagte Drengen hen imod hende.

»Adrien,« sagde han, »gaa hen og kys din Moder.«

Hun greb sit Barn og overøste ham med Kærtegn under stærke Glædesudbrud; derpaa rejste hun sig op, og idet hun vendte sig imod sin Mand med et bønfaldende Blik, mumlede hun:

»Hvor du er god!«

Men han var i et Nu henne hos hende og svarede næsten haardt og med sammenpressede Læber:

»Ti stille . . . . men tag min Arm.«

Der er ikke langt fra Kirkegaarden til Gaden Delambre. De gik hurtigt det Stykke Vej. Tony følte Clémentines Arm ryste paa sin. Barnet løb ved Siden af, med Tankerne optagne af Beundring over Legetøjet.

Portnerkonen i det Hus, som Tony beboede, stod i Porten:

»Madam«, sagde han til hende, det er min Hustru, som i et halvt Aar har været paa Landet hos sin syge Moder, og som nu atter skal bo hos mig.«

Da han gik op ad Trappen, maatte han understøtte, næsten bære Staklen, som brød ud i Hulken og næsten besvimede af Sindsbevægelse og Glæde.

Da Tony var kommen ind i sit fattige Værelse, lod han sin Hustru sætte sig i deres eneste Lænestol og satte Drengen paa hendes Skød. Han aabnede derpaa en Komodeskuffe, tog op af den en Papæske med Clémentines Forlovelsesring, som han satte paa hendes Finger. Og først da, uden nogen Bebrejdelse, uden et bittert Ord om Fortiden, kyssede han hende tavs og langsomt paa Panden med et troskyldigt Hjertes hele Ædelmodighed, for at hun kunde være sikker paa, at han tilgav hende.

Nordvestpassagen.

Den samme Interesse, som Forsøgene paa at naa Nordpolen nu har vakt i hele den civiliserede Verden, — den samme Interesse skænkede man for et halvhundrede Aar siden Forsøgene paa at opdage »Nordvestpassagen« — den formodede Søvej norden om Amerika.

Hin Tids Opdagere var dog ikke saa heldig stillede som Nutidens. De raadede ikke over saa mange Hjælpemidler som disse. Kun Mod og Energi fattedes dem ikke.

Af »Nordvestpassagen«s Helte er ingen mere berømt end John Franklin, som tilligemed hele sit Mandskab fandt Døden paa Valpladsen.

»De smeddede Kædens sidste Led med deres eget Liv.« Saaledes lyder den Indskrift, som i Muséet i Greenwich er anbragt over det Værelse, hvor Relikvierne fra Franklin-Ekpeditionen findes udstillede.

Det var i Aaret 1845, at John Franklin, efter i nogle Aar at have været Generalguvernør paa Tasmanien, af Admiralitetet fik det Hverv at udruste en ny Ekspedition til Opdagelsen af Nordvestpassagen. To Skibe, »Erebus« og »Terror«, blev udrustede og forsynede med Proviant for tre Aar. De afsejlede den 19. Maj, ledsagede af et Transportskib. Dette forlod dem i Juli Maaned i Nærheden af Disko i Grønland og sejlede hjem med Breve. De sidste, som Ekspeditionen sendte til Hjemmet og de Kære.

Ekspeditionen blev sidste Gang set af en Hvalfanger den 20. Juli, og derefter hørte man intet til den før 1854. Men de kække Opdageres sørgelige Skæbne blev dog først i 1857 bekendt i alle sine frygtelige Enkeltheder. Til forskellige Tider havde man i de mellemliggende Aar udsendt Ekspeditioner for at lede efter Franklin. England havde indtil 1857 sendt ikke færre end 32 Skibe, og De Forenede Stater tre, foruden flere Ekspeditioner landværtsfra, udsendte af Hudson-Bay-Kompagniet.

Da udrustede Franklins Enke det lille Skib »Fox«; Kaptajn Mac Klintock og flere andre Officerer meldte sig som Frivillige. I Juni Maaned lettede »Fox« Anker. Det følgende Foraar traf man nogle Indfødte — Eskimoer. Mac Klintock begyndte at udspørge dem. I sin Dagbog beretter han herom: — Vi blev opmærksomme paa en Sømandsknap paa en af deres Dragter; den hidrørte, sagde de, fra nogle hvide Mænd, som var døde paa en Ø, hvor der var Laks — det vil sige i en Flod . . . . . Næste Morgen strømmede hele Landsbyens Befolkning til . . . . Først og fremmest søgte vi at tiltuske os alle Efterladenskaber fra den savnede Ekspedition. De bestod i 6 Sølvskeer og Gafler, en Sølvmedalje, et Stykke af en Guldkæde, nogle Knapper og Knive, som de Indfødte havde lavet af Jern og Træ fra Vraget; ligeledes Buer og Aarer, som hidrørte fra samme Materialier.«

Nogle af disse Folk havde set de skibbrudne Sømænd; deres Skib var sunket, det var alt, hvad Eskimoerne kunde berette, og de talte stadig kun om ét Skib. Senere fandt man Franklins Dagbog, som berettede om Franklins Død. Heraf og af de Meddelelser, man senere pumpede ud af de Indfødte, ses det, at begge Skibe sank, og at de Overlevende drog op til den store Flod, slæbende en Baad med sig over Isen. En gammel Kone, som havde set Vraget af det ene Skib, fortalte, at mange af de hvide Mænd bukkede under en for en under Vejs til den store Flod. Nogle blev begravede, andre ikke. De faldt om og døde, mens de gik, tilføjede den gamle.

Det er Slutningsoptrinet i dette frygtelige Drama, hvor Franklins kække Fæller leverede Døden og Kulden den sidste Kamp uden Haab om Sejr, — som Maleren Thomas Smith har skildret saa gribende paa det store Billede, som vi her gengiver.

Det vil nu, da Norden og Verden glæder sig over Dr. Nansens Hjemkomst og ængstelig venter Tidende fra André, ikke savne Interesse.

Nordpolen er funden!

Af Pax.

Jeg har absolut ikke noget imod at lade Folk i Ro og Mag tro, at det er fordømt vanskeligt at finde Nordpolen. Men saa maa de samme Folk da billigvis ogsaa indrømme mig, at det skulde synes endnu en Kende vanskeligere at kunne takke Nordpolen, der har været saa mange Menneskers Død, for sin Frelse. Især naar samme Nordpol slet ikke er opdaget. Det er den i alt Fald ikke i dette Øjeblik, da jeg sidder og nedskriver disse Linier, omend naturligvis André har været der, naar nærværende Numer af »Nordstjernen« er trykt — i god Tid som sædvanlig — og er bleven spredt overalt i Norge og Danmark med tilhørende Bilande og Nordpoler.

Naa! men hvorfor ikke lige saa godt begynde med Begyndelsen?

Det var forleden Dag. Jeg havde for Tidsfordriv sat mig op paa det store Bord i Midten af Redaktionskontoret og sad og sparkede mig selv over Skinnebenene, men tænkte ellers ikke paa noget synderlig ondt, naar jeg da undtager, at jeg i Raseri over ikke at kunne finde paa en god Idé just var bleven enig med mig selv om at skrive en saa sørgelig Historie til Bladet, at baade »Nordstjernen« og alle Abonnenterne skulde svømme i en strid Strøm af fortvivlede Taarer.

Saa kommer Redaktøren hen til mig med sin mest honningsøde Mine. Han klapper mig mellem Skulderbladene. Og da han begynder saaledes: »De er jo en snild Mand, Pax — «saa er jeg straks

Den sids

Fra Franklin-Ekspeditionen i Vinteren

ste Levende.

1849—50. Efter Maleri af Thomas Smith.

paa det rene med, at han som sædvanlig har fundet en eller anden Vildmand, jeg skal gaa paa.

Men fattet som den Mand, der er sig sin egen Styrke bevidst, knejste jeg kun ret op mod Loftet, idet jeg tænkte som saa:

»Det er Nordpolen, det er galt med. Redaktøren er blevet overbevist om, at det er snavs baade med Nansen og André, og nu skal du sendes op og opdage hele Historien paa »Nordstjernen«s Vegne og med det samme udbrede Bladet deroppe. Men saa skal han minsæl ogsaa faa Lov til at bløde!«

Det var nu imidlertid ikke Nordpolen, det var galt med denne Gang. Sagen var derimod den — Redaktøren forklarede mig det omstændeligt —, at der var indløbet en Klage til Redaktionen over den Maade, hvorpaa Tandudtrækningen foregaar paa en af vore offenlige Klinikker. Klageren kaldte Klinikken for en Torturanstalt og forlangte energisk, at man skulde tage sig af Sagen. Og skønt Bladet ellers ikke kunde have med den Slags Ting at gøre, saa havde den altid imødekommende Redaktør besluttet at forelægge mig Sagen og spørge mig, om jeg havde Lyst til at undersøge den. Men saa maatte jeg selvfølgelig ikke komme og præsentere mig som Medarbejder ved »Nordstjernen« og sige, at jeg var kommen for at se, hvor lumpent de bar sig ad. For saa vilde de jo efter al Rimelighed opføre sig paa den skikkeligste Maade eller ogsaa smide mig ud.

Jeg afbrød ham brat.

»Det forstaar sig,« sagde jeg. »Jeg troede ellers, der var noget vigtigt. — Den skal jeg nok klare.«

* * *

Den næste Dag humpede en sørgelig forpint Stakkel ind i Klinikens Lokale. Han var ret maadelig klædt, havde en fedtet Hat i den ene Haand, medens den anden krampagtig var presset mod et med Vat fyldt, hvidt Klæde, der var godt sort, og som var viklet ham et Par Gange om Hovedet. Og saa hylede han værre end en Ulykke.

Det var mig.

Nu skulde jeg nok prøve de gode Herrer herinde. Thi det er nemlig ogsaa et af mine Principper, at skal Folk af med Tænderne, saa skal det ikke just ske paa der aller mest barbariske Maade, er opfunden i dette Øjemed.

Jeg fejlede selvfølgelig ikke en Snus. Jeg vilde imidlertid gennemgaa hele Skærsilden — lige indtil Tandudtrækningen — for at forvisse mig om, hvorledes det hele gik til. Og selv om det gik meget ordentligvis til, saa skulde disse Tandkunstnere alligevel have paa Hattepullen; de fortjente det sikkert. I alt Fald fortjente jeg for mit Vedkommende ikke noget, dersom jeg opgav at skrive noget om dem.

Men her skulde desværre blive nok at skrive om og anke over.

Skønt jeg kom i god Tid, var saaledes det lille Hummer allerede aldeles overfyldt, og jeg maatte nøjes med en Plads op ad en Dørkam. Der var forøvrigt baade Mænd, Kvinder og Børn herinde. Langs Væggene sad de stuvede sammen, nogle med udbuldnede Hoveder som fyldt Hvidkaal, andre med blege, slappe Træk, der talte tydeligt om Overanstrengelse under døgnlange Øvelser for at lære at staa paa Hovedet; men saa godt som allesammen havde de omvundne Kinder og sad dér og jamrede sig ynkeligt som ulykkelige Katte i Maaneskin.

»Hænger de i derinde?« spurgte jeg en Mand, der sad i Nærheden af mig, og som netop tiltrak sig Opmærksomheden ved de høje Brøl, han en Gang imellem sendte ud i Verden fra et sorgfyldt Bryst. Og da jeg havde gentaget mit Spørgsmaal fire Gange, saa' han endelig op paa mig med et dumt, men stærkt indigneret Blik og svarede: »Hva'?«

Jeg tog Anledning til at bede ham om ikke at spise mig, før jeg havde faaet min daarlige Tand trukket ud, og jeg gentog endnu en Gang mit Spørgsmaal.

Men nu vilde han end ikke svare mig med saa meget som et »Hvad?« Og havde ikke en mere resigneret, men maaske mindre lidende, Ungmø ved hans Side taget Bladet fra Munden — eller rettere sagt Haanden — og havde ladet mig tilflyde en passende Meddelelse i Anledning af mit beskedne Spørgsmaal, saa kunde jeg lige saa godt have sparet mig Ulejligheden med at spørge.

Hun hævdede, at Lægerne endnu ikke var komne. Og det viste sig ganske rigtigt, at de heller ikke var det. De kom endda ikke før næsten en halv Time senere.

Men saa gik de paa den anden Side ogsaa løs paa alle de hule Tænder med en Liv og Lyst, som man maatte misunde dem.

»Kom saa her — den første!« kommanderede den ene med en Haandbevægelse, der skulde sige saa meget som saa: »Nu lidt villig!«

Og den Lykkelige, der var kommen først, en ung Kone, som sad nærmest det bag i Værelset opsatte Forhæng, hvorigennem man skimtede en Slags Lænestol, rejste sig febrilsk og smuttede ind bag Tæppet.

Et Sekund efter hørte man et Hvin, som vilde kunne faa en Betjent til at krybe ind i en Gadedør, om han hørte det ved Nattetide. Men straks derpaa kom Lægen atter til Syne —

»Den næste!« kommanderede han.

Manden, der havde siddet og udsendt de høje Vræl i Nærheden af mig, og som havde gjort Tegn til at ville spise mig, var med Rædslen malet i sit modige Ansigt gledet ned af Bænken; men han skyndte sig dog at komme paa Benene igen.

Medens den følgende Patient smuttede ind, hviskede denne Mandsperson til mig:

»De kan faa min Plads.«

Jeg takkede og satte mig, medens han selv stillede sig op ad Dørkarmen, hvor jeg hidtil havde staaet.

Et Øjeblik efter lød der nok et Hyl. Jeg hørte i det samme Døren ved Siden af mig blive aabnet. Og da jeg drejede Hovedet om, saa jeg til min Forundring Manden, der nys havde overladt mig sin Plads, smutte ud i en Fart, som om den onde var i Hælene paa ham.

»Kujon!« sagde jeg ganske højt. Men de i Forfærdelse stivnede Blikke, der rettedes imod mig rundt omkring fra i Anledning af denne min Ytring, tydede forunderligt nok ikke paa, at de Tilstedeværende udelt sluttede sig til min Dom over Krysteren.

Nu gik det imidlertid Slag i Slag med at føre Patienterne ind til »Slagtebænken« — som en endnu ikke ganske forfærdet ung Mand tillod sig at kalde Lænestolen derinde. De unge Doktorer syntes ligefrem at tørste efter Blod. Og med Hvinene fra »Ofrene« derinde bag Gardinet gik det ogsaa Slag i Slag.

Endelig var det min Tur. Der var imidlertid kommet flere Patienter til.

Modig begav jeg mig ind i det egentlige Torturkammer. Som alle andre Mennesker havde jeg heldigvis en hul Tand; den vilde jeg vise dem. Og først naar det kom rigtig til Stykket, og jeg var bleven fuldstændig klar over den Maade, hvorpaa de behandlede Folk, vilde jeg raabe Gevalt og fortælle dem, i hvilken Anledning jeg egentlig var kommen til Stede. Saa kunde de jo gøre, hvad de vilde. Hvad brød jeg mig om, hvad de kunde finde paa at sige til mig!

Altsaa: jeg kom ind og blev placeret i Lænestolen.

»Hold godt fast i Stolen med begge Hænder,« kommanderede den unge Torturmester. »Gab! — Er det den Sorte der?«

Han prikkede med noget koldt, som jeg ikke kunde se, hvad var, ved min omtalte hule Tand, der imidlertid endnu aldrig havde gjort sig ud til Bens. Og jeg vilde netop, trods det, at han holdt min Mund vidt opspærret, prøve paa at svare et Ja, da jeg i det samme mærkede den frygtelige Tang gribe fat om Tanden.

Med en fortvivlet Kraftanstrengelse klappede jeg Tænderne sammen om hans Fingre og Tangen, idet jeg højrød i Hovedet brølede:

»Holdt!«

Jeg vilde springe op. Men han tvang mig tilbage i Stolen, idet han paany vristede min Mund op ved Hjælp af Tangen og samtidig raabte til et Par af Kammerater, der stod i Nærheden:

»Kom her og hold!«

Øjeblikkelig blev jeg greben om begge Hænder og holdt fast, og en Indretning blev stukken ind imellem Tandraderne paa mig, saa at Munden atter var vidt opspærret, og saa at jeg kun kunde frembringe nogle uhyggelige, hæse Brøl.

»Er De en Mand?« vedblev den energiske unge Tanddoktor. »Man skulde snarere tro, at De var en gammel Kælling. Det hele er jo kun et Øjebliks Sag.«

Jeg svarede med et nyt Brøl. Og med Fortvivlelsens Kraft søgte jeg at frigøre mig for mine Plageaanders faste Tag. Men det nyttede mig intet; jeg sad som i en Skruestik. Og jeg mærkede, at jeg var en Afmagt nær.

Og atter følte jeg det kolde Staal mod mit Tandkød . . .

Da hørte jeg pludselig en Dør gaa op og et Menneske styrte ind.

»Har I hørt det — Nordpolen er funden!« lød en begejstret Stemme, samtidig med, at man hørte en Knitren af en Avis.

»Er Nordpolen . . .? Hva'? Et det sandt?«

Jeg mærkede, at mine Plageaanders Tag slappedes. Og den egentlige Tanddoktor standsede sit Værk for et Øjeblik.

»Ja, det vil sige, Nansen er kommen hjem. Og han har omtrent været . . .«

Jeg hørte ikke mere. Opbydende min sidste Kraft rev jeg mig løs, rystede Tangen og det hele af mig, saa Tingesterne fløj klirrende hen ad Gulvet. Og jeg styrtede ud gennem Venterummet, hvor de endnu ikke besørgede Patienter stirrede maalløs paa mig, og ud af Døren — ud paa Gaden.

Og jeg blev ved at løbe og løbe — uden at se mig tilbage — indtil jeg var kommen helt ud i den anden Ende af Byen . . .

— — —

Det er et af de mest kritiske Øjeblikke, jeg hidtil har oplevet. Og jeg takker endnu i denne Stund den gode Fridtjof Nansen, at han var saa elskværdig at opdage Nordpolen — eller dog komme den forholdsvis nær — paa et saadant Tidspunkt, at Efterretningen herom netop gennem Aviserne kunde naa den kjøbenhavnske Klinik hin Morgen, da jeg med Fortvivlelse i Sind laa paa Klinikens »Slagtebænk«.

Det er hans Skyld — for ikke at sige Nordpolens — at jeg frelste mig fra Tanddoktorens grumme Tang, — at jeg endnu har min gode gamle hule Tand i god Behold.

Og for hans Skyld vil jeg alligevel heller ikke give mig til at kritisere eller tale ondt om nogen, ikke heller om min brødebetyngede Redaktør, der fik mig til at gaa paa den Vildmand og lod mine hidtil udmærkede Tyggeredskaber løbe en Risiko, som vilde kunne faa en Fridtjof Nansens Tænder til at løbe i Vand.

FRA SAMFUNDETS KROGE

„En ejendommelig Historie."

Nu skal jeg fortælle en ejendommelig Historie; eller rettere genfortælle den. De, den væsentlig handler om, er døde; og han, som fortalte mig den, er ogsaa borte.

Han var en gammel Journalist; jeg maa vist hellere sige Journalist af den gamle Skole; han havde tjent mange Penge, gemt en Del af dem; behøvede ikke at skrive for at leve; skrev derfor ogsaa kun i Ny og Næ — con amore — og levede iøvrigt for at læse, lidt godt, af det, andre skrev. — Jeg kom en Aften i Samtale med ham om dette: at staa til Regnskab for alt, hvad man, saadan et helt Liv igennem, havde sat paa Papiret.

Han sagde: »De tænker naturligvis paa, at jeg har fældet mange Domme paa min Løbebane; nu ja — der kunde være nok at angre! — men jeg vil dog betro Dem ét: af alt, hvad jeg har skrevet, er der dog intet, der har pint mig saa meget, som en Artikel, hvor jeg netop løj Vedkommende al mulig Ros paa.

Det er ganske underligt, men jeg kan virkelig pege paa en enkelt lille Opsats og sige: den voldte mig Sorg — mere end nogen anden. Jeg kan sige, at den, for nogen Tid, ligesom slog Pennen ud af min Haand, fordi den pludselig lod mig se, at det skrevne Ord kan løbe ad de særeste Veje og virke paa Mader, man slet ikke havde tænkt sig.

Hør nu efter:

For tyve Aar siden havde jeg en Ven — en virkelig Ven; et Menneske, jeg kunde stole paa, og i hvis Selskab der fødtes nye Tanker hos mig — sammen med hvem jeg altsaa blev mere Menneske.

Han var Maler. Nævnte jeg hans Navn — nu! saa kendte De det, og vel ogsaa et og andet af hans Billeder — to af dem hænger paa Galleriet — men jeg vil ikke nævne det.

Og det Stykke Livshistorie, jeg vil fortælle Dem, beholder ligefuldt sin Værd.

Han forelskede sig i en ung Skuespillerinde, netop som hun dukkede op paa en af vore Scener.

Mig tiltalte hun ikke; selvfølgelig lagde jeg en ganske anden Maalestok an paa hende; jeg maalte hendes Kunst med Dybden af min Vens og Alvoret i hans Arbejde. Jeg saa hende stadig under den Synsvinkel: er hun god nok til ham — ?

Jeg sagde Nej! og jeg dømte rigtigt, Tiden gav mig Ret. Det var let og overfladisk, det hun ydede, og dreven Humbug — intet, intet! havde hendes Kunstnervæsen at gøre med hans.

Men han var saa glødende forelsket; hver Fiber i sit Væsen havde han givet bort til hende; den gamle, alt betagende, Forvildelse, at hver Tanke, hver Følelse i et Menneske raaber, at de kan ikke aande, ikke leve, at de maa sygne hen i Smerte, hvis ikke den, de elsker, bliver deres — den havde grebet ham helt ud.

Alle vi andre kunde se — klart som Dagen — at han tog fejl af hende; hvad nyttede det? hvad har det nogensinde nyttet et Menneske, at andre kunde se — ?

Spørg alle dem, hvis Liv gik itu paa ulykkelig Kærlighed!

— Jeg fik den Gang en af disse abnorme Idéer, som hører hjemme i en anderledes konstrueret Verden end vor: Jeg skrev anonymt til hende: Jeg ved, at den og den er forelsket i Dem og vil fri til Dem; jeg haaber, at De siger Nej; hans og Deres Kunst ligger saa langt fra hinanden, at De kun vil ødelægge hans, og han kommer til at hade Deres; altsaa gensidig Ulykke; et Forhold, der ikke maa komme i Stand. Jeg stoler paa, De er klogtberegnende nok til at afslaa hans Tilnærmelse — i det mindste forstaar at røgte Deres egne Interesser! . . . . saadant lignende skrev jeg.

Dumt af mig? ja vist; men det generer mig ikke; det var Udslag af et ærligt Venskab; og jeg har jo alligevel ikke magtet altid at bære mig klogt ad!

— Kort Tid efter forlovede de sig; og jeg havde den Ære at gratulere!

Ja, nu var han lykkelig, usigelig lykkelig i sin afsindige Drøm; og hun var forfængelig stolt over at have besejret en Mand, hvis Kunsts Ægthed alle beundrede.

Alle maaske undtagen hun; men det forlangte hun heller ikke at gøre; hendes Kvindeforfængelighed var det nok, at alle de andre gjorde det; deri laa hendes Sejrslykke.

Og det varede saa ved, indtil hun blev ked af ham — glad i en anden, kan jeg ogsaa sige — og hævede Forholdet.

— Menneskesorg er Menneskesorg, hvad man saa end maa tænke om det, der har fremkaldt den; og det var forfærdeligt at se ham lide.

Hvad nyttede al Fornuft? det, der var sket, var sket! — Alt det sarteste, det mest følsomme, det finest vibrerende i hans Sjæl var revet brutalt i Stykker! — alle hans lønligste Drømme om Lykke slaaet ned! — fra at være en overlykkelig Jublende var han bleven forvandlet til en, der gik omkring og ønskede, at dog i det mindste en, én eneste, Taare kunde løsne sig ud af hans Fortvivlelse!

— Han blev syg; naturligvis: jeg plejede ham; vi talte meget sammen; og paa mit Raad rejste han, saa saare hans Kræfter tillod det, bort.

Til Paris forresten.

— Nu kommer det med den Artikel, som jeg angrer.

Se, hende hadede jeg! Maaske var der ikke saa stor Grund — ? Hvad havde hun gjort? En fremragende Mand lægger sig for hendes Fødder; sværger, at han ikke kan leve foruden hende; tillægger hende alle vidunderlige Egenskaber; besværger hende at følge ham ind i Aandskredse, hvor hun ellers aldrig vil kunne komme — — er det underligt, at det svimler for hende?

Hvorfor siger han det til hende? Det er jo dog ikke sandt! — Med hvad Ret fortæller han hende, at hun er en Engel?

— — Nej, maaske var der ikke saa stor Grund til at hade hende . . . jeg gjorde det nu alligevel, og lovede at ramme hende, hvis jeg kunde.

Se nu maa De vide, at Historien var almen bekendt, i alt Fald i de kunst-interesserede Kredse; og al Sympathi var paa hans Side — og alle dømte enstemmigt om hendes Karakters Tomhed og hendes Kunsts Overfladiskhed. Hun var »Flanen« for os alle.

Paa denne Sam-Forstaaelse byggede jeg min Hævn.

Hun optraadte i en Paraderolle; De ved, en af dem, som en virkelig stor Kunstner gør til Sandhed, ved at lægge af sit eget Menneskeindhold ind i den — og som de smaa Kunstnersjæle spiller med et Overmaal af Affektion og falsk Patos.

Hun var endog ekstra falsk; og saa skrev jeg en Anmeldelse, hvor jeg — med en forstaaende Læseverden in mente — roste hendes overraskende Sjælsstorhed; talte om den dybe Understrøm af skærende Smerte, der dannede Baggrunden for hele det Billede, hun gav; jeg skrev om en ny Form for det vemodigt tavse i Kvindesjælen; jeg gjorde det saa »tykt«, at enhver kunde læse den mest skærende Haan ud af hvert Ord.

Glem ikke et Øjeblik, at jeg skrev for at hævne en Ven!

Og Artiklen gjorde rasende Lykke!

Mere haanende, mere ætsende, kunde den ikke være gjort; det var alle enige om; og vi var ogsaa saa afgjort vis paa, at hun skulde mærke Braadden; efter en saadan Makværks-Præstation som hendes at faa Attest for overraskende Sjælsstyrke, for ganske at have overvældet Tilskuerne ved Følelsens, næsten hellige, Sandhed . . . vi havde det Indtryk, og vi nød det, at hun var skandaliseret!

Ja, De véd vel, hvad det vil sige, at en Mand er vanvittig forelsket? . . . jeg spørger Dem; thi ellers forstaar De ikke det, som nu skete:

Denne Avis, dette Numer, forvildede sig paa en eller anden uforklarlig Maade til den Kafé i Paris, hvor en Del af de danske Kunstnere af og til samledes.

Jeg véd bestemt, at Kaféen abonnerede ikke paa Bladet — det er kommet der . . . ja hvem véd paa hvilken tilfældig Maade? — en har haft det i sin Lomme, har taget det op, og er gaaet fra det.

Imidlertid — han er kommen der, og har fundet den og har læst den!

Og hvordan læser han den? — med en uudslukket Kærlighed, med en fortvivlet Længsel efter hende! Han læser det, som hans syge Sjæl vil læse: at hun har angret; at alt det dybe i hende, som han troede paa, er vaagnet; mine ironisk bidende Fraser om den dybe Understrøm af Kvinde-Vemod tager han som Tegn paa, at nu græder det ogsaa inde i hende; — hans Sjæl er bleven lysræd for at glæde sig over nogetsomhelst, og dog fantaserer hans Kærlighed om saadan noget som, at nu kan alt maaske blive godt igen, og at maaske skulde alt dette til for at vække det dybe i hende . . .

Han har siddet her en Nat og fortalt mig det hele . . .

Thi véd De, hvad han gjorde? . . .

Han rejste samme Dag hjemad. —

Jeg husker endnu: det var en Søndag Aften; han var kommen med Korsørtoget; Klokken var henad ni; det ringer paa min Dør, jeg var alene hjemme, gaar selv hen og lukker op — og dér stod han.

Husk det endnu en Gang: mit Livs eneste Ven:

Han saa saa forvildet ud, og saa syg og træt, at jeg mente, det var bedst slet ingen Forbavselse at lægge for Dagen.

Jeg tog begge hans Hænder i mine og rystede dem djærvt, som vi plejede, naar vi i længere Tid ikke havde set hinanden.

Han havde saa febrilsk travlt med at komme ind og faa sat sig.

»Faa dog Tøjet af dig! faa dog Overtøjet af!« sagde jeg skæmtende.

Han sad nogle Øjeblikke tavs, strøg sig hen over Panden, saa haardt, at Haandens Gniden mod den bogstavelig kunde høres . . . saa trak han Vejret dybt — det var hans Sjæl og ikke hans Lunger, der aandede —

Frits! — begyndte han — jeg kan ikke gøre for det, men . . . jeg tror paa hende igen . . . læs dette!

Ja, De gætter jo nok, hvad det var, jeg skulde læse?

Det var min Artikel.

Har jeg nogensinde hadet mit eget Arbejde, saa var det i dette Øjeblik.

— Se, om han havde skrevet det til mig, nuvel! saa havde jeg forholdsvis roligt redet ud fra hinanden, hvormeget der var min Brøde, og hvormeget der kom paa Skæbnens Konto, og — ærligt talt, ogsaa hvormeget hans blinde Forelskelse maatte tage paa sin Kappe — — men han sad foran mig og saa paa mig med et Blik, som sagde: »læs! og giv mig Ret! endnu er jeg ikke dødsdømt!«

Jeg rev Bladet fra ham og raabte: Det er Løgn, Løgn, forbandet Løgn, hvert Ord, dér staar! — jeg raabte det i nagende Had til min Artikel og vel ogsaa, for at han ikke et nok saa kort Øjeblik skulde leve i sit Bedrag . . .

Vent blot lidt, saa skal jeg forklare dig det hele, føjede jeg til; jeg maatte skaffe mig Tid til at tænke . . . Stakkels Ven!

Ja hvad skulde jeg sige? jeg vidste det ikke, og saa valgte jeg at fortælle ham det hele uden Omsvøb.

Han sad bare og mumlede i korte Stød: hm! hm! — hm! hm!

»Kan du tilgive mig?« bad jeg.

»Aa ja, ja, ja — vist kan jeg det!« sagde han aandsfraværende — »vist kan jeg det . . . . hm! hm! . . .«

»Hvad vil du nu?« — jeg turde knapt spørge.

»Rejse igen,« sagde han — »nu til Morgen.«

»Vil du have Rejseselskab?« spurgte jeg.

»Hvordan mener du?« Han saa op.

»Jeg mener, skal vi gøre Turen til Paris sammen? — eller vil Du ikke se mig efter dette?«

»Jo — lad du os følges,« svarede han — stadig distræ.

»Men saa maa jeg lade dig alene en halv Time, jeg maa hen paa Redaktionskontoret et lille Løb.«

»Ja gaa du . . .«

Som jeg vilde ud ad Døren, fo'r en Rædsel gennem mig, og jeg gik hen til ham igen —

»Du! sagde jeg — du og jeg ved, at Livet venter paa os med sine Opgaver, og vi viger ikke! vi vil tage os sammen og løse dem.«

»Du behøver ikke at være bange,« svarede han; han havde forstaaet min Frygt.

Da jeg vendte tilbage, laa han og sov.

Trættere, sorgtungere Søvn har jeg aldrig set. Gudskelov!

— Næste Morgen rejste vi, og jeg blev hos ham i nogle Uger; og jeg havde det Indtryk, at den store Kunstaand, der slog os i Møde paa vore daglige Vandringer i Museerne, vakte hans egen igen.

— — — Ja det var den Anmeldelse!«

»Og hvordan gik det senere Deres Ven?« spurgte jeg.

»Aa jo, han kom saa vidt op, at han arbejdede ret flittigt; men han blev ikke gammel . . . lykkeligere Kunstbrødre faar erstatte, hvad der gik tabt i ham!«

F. O. Andersen.

Opgaver.

Arithmetisk Opgave.

Jeg lader 1 Krone bytte i Femører, Toører og Enører. Jeg faar 60 Mønter og 10 Enører mere end To- og Femører lagte sammen. Hvor mange fik jeg af hver Sort?

Regnegaade.

Tallet 108 lader sig dele i 4 Summer, saaledes at naar man lægger 5 til den første Sum, trækker 6 fra den anden Sum, multiplicerer den tredje Sum med 5 og dividerer den fjerde Sum med 5, faar man altid det samme Tal som Sum. Hvad er det for 4 Summer?

Regneopgave.

Naar en Synaalefabrikant hvert Minut leverer 100 Synaale og arbejder 12 Timer daglig baade Søndag og Hverdag, hvor megen Tid vilde han saa bruge for at producere en Trillion Naale?

Cirkus-Duellen.

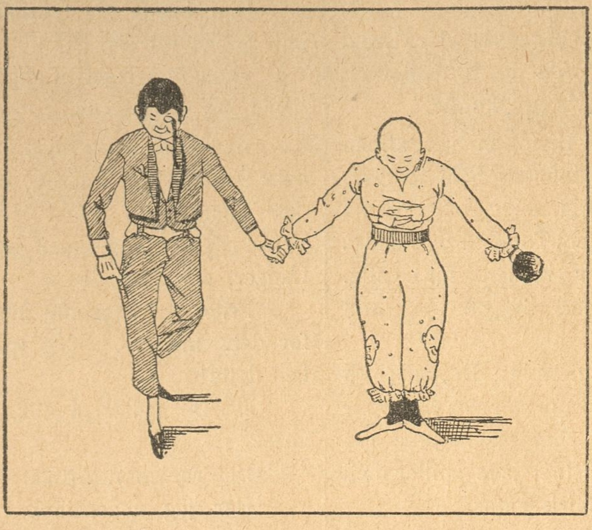

1. Som gode Venner de sig viser, disse to;
men at de godt forliges, bør man derfor ikke tro.

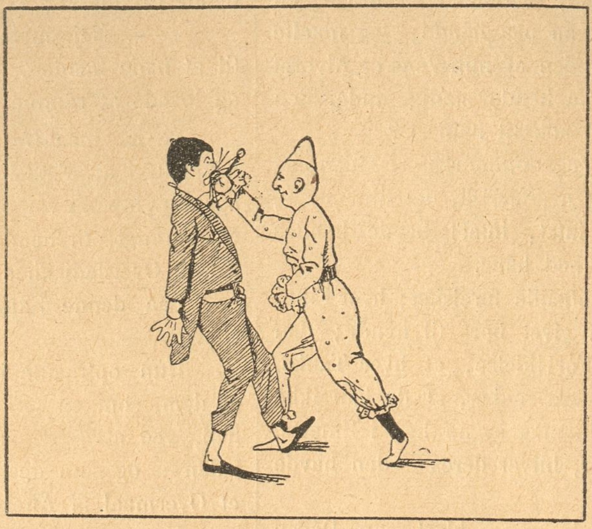

2. Saaledes har knap Peter et forblommet Ord udtalt,
før han af Skæbnen rammes med et Slag, der er fatalt.

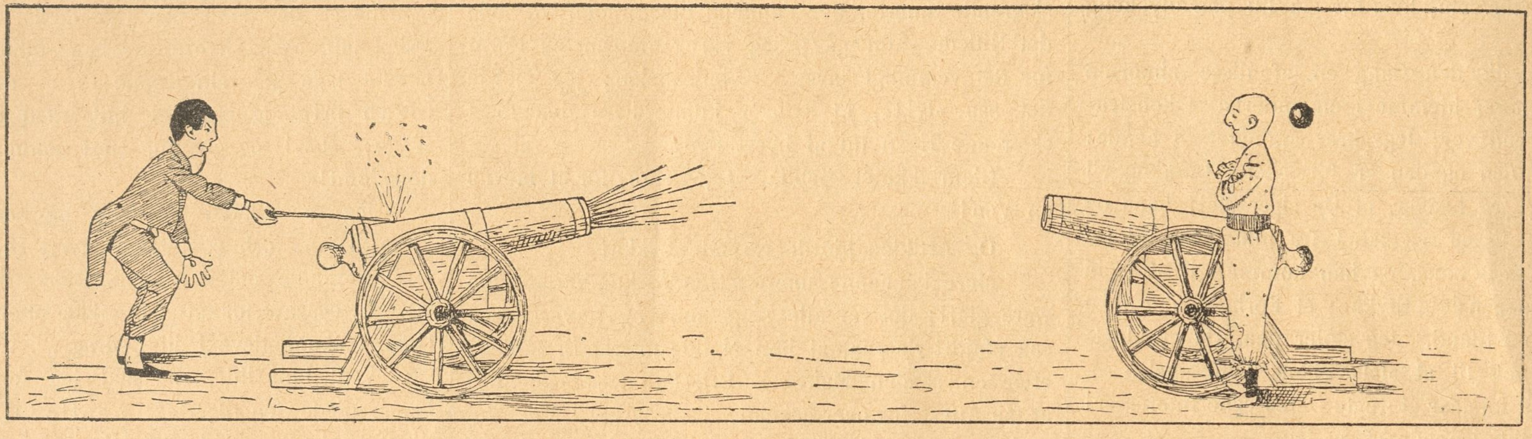

3. Og straks det bliver til Duel; Kanoner køres frem.
— Men Æblet, Peter skyder ud, gaar neden om og hjem.

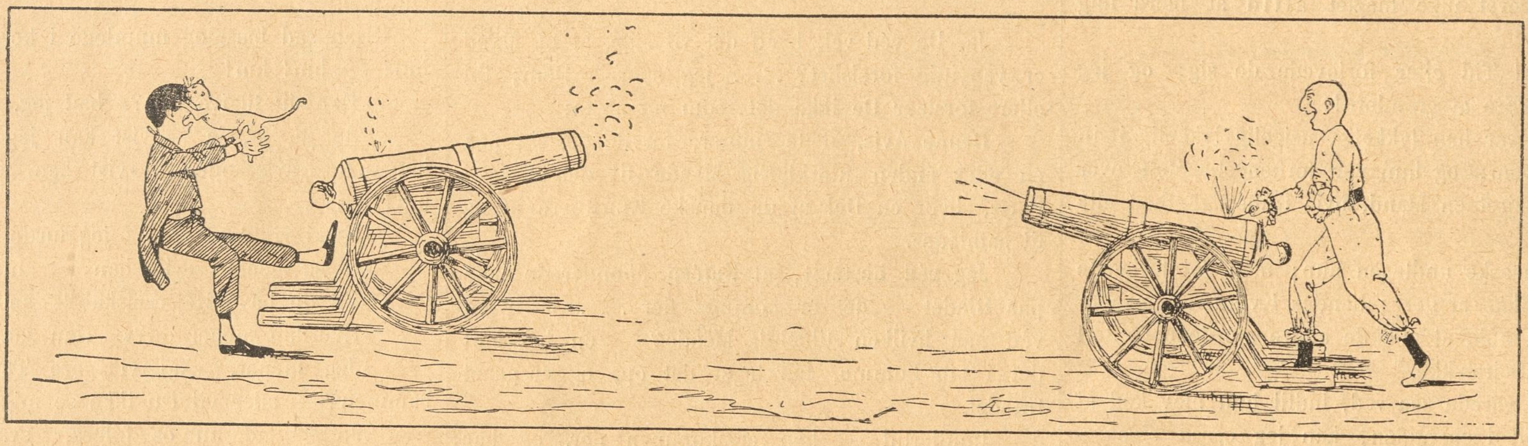

4. Saa er det da hans Fjendes Tur. Et Skud — i samme Nu
en Hvæsen fra en Kat opfylder Dumme-Per med Gru.

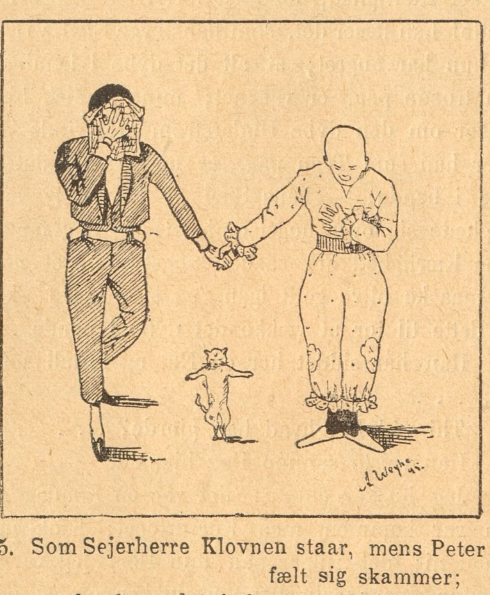

5. Som Sejerherre Klovnen staar, mens Peter
fælt sig skammer;
— for ham det hele ogsaa blev til bare
Katzenjammer!

Beregningsopgave.

En Fader, der blev spurgt om sine fire Sønners Alder, svarede: Naar de fyldte Aar, hver enkelt har oplevet, bliver adderede, faar man Tallet 48. Multiplicerer man Tallet af hver enkelts fyldte Aar med sig selv, begyndende med den ældste og gaaende nedad, faar man fire Tal af den Beskaffenhed, at Forskellen mellem det første og andet er lig med Forskellen mellem det tredje og fjerde. Desuden er denne Forskel lig med det Tal, man faar, naar man først multiplicerer Forskellen mellem den ældste Søns og den næstældstes Aar med Forskellen mellem den næstyngste og yngstes Aar og saa multiplicerer det, man faar ud, med sig selv. Hvor gammel var hver Søn?

Løsning paa Regneopgave i Nr. 47.
3 Drenge og 4 Piger.

Løsning paa Talgaade i Nr. 47.
Tallet 5.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 47.
1) 4 ½ Mil. 2) 1 ½ Mil. 3) 4 Mil.

Løsning paa Beregningsopgave i Nr. 47.
Efter 36 Aars Forløb.

Indhold.

Billeder: En ung Kvinde fra Bern. Efter Maleri af Emma v. Müller. — Den sidste Levende. Efter Maleri af Thomas Smith. — Cirkus-Duellen. Humoreske i 5 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Alt er dig forladt. Af Francois Coppée. — Nordvestpassagen. — Nordpolen er funden. Af Pax. — Fra Samfundets Kroge: »En ejendommelig Historie«. Af F. O Andersen. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 49 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 6. September. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Fortsat).

Hvis Kaptajnen hidtil havde været ligegyldig overfor sin Hustrus Klager, saa var der nu ikke Tvivl om Beskaffenheden af hans Følelser. Han havde rejst sig op fra Stolen og gik op og ned ad Gulvet i den heftigste Sindsbevægelse.

»Vil De have en anden Læge tilkaldt?« spurgte Dr. Martin.

»Ja, naturligvis. Den dygtigste i hele England.«

»Dr. Corrimer i Harley Street er den berømteste Læge i Hjertesygdomme.«

»Jeg vil straks telegrafere til ham,« sagde Kaptajnen.

Han lod sin Hest sadle, red til Lyndhurst og afsendte Telegrammet uden at spilde et Minut.

»Stakkels Mand, han maa holde meget af hende,« tænkte Lægen, da han red hen til en anden Patient. »Og dog har jeg altid tænkt, at hun maatte være et temmelig trættende Fruentimmer at leve sammen med. Rimeligvis gaar hendes Indtægter fløjten, naar hun dør. Det gør jo straks en Forskel.«

Allerede den næste Dag ankom Specialisten fra Harley Street til Abbediet. Han undersøgte den Syge og stillede sin Diagnose, der i næsten alle Punkter stemmede overens med Dr. Martins, om den end var affattet i et mere videnskabeligt Sprog.

»Patientens Hjerte har i de sidste tyve Aar lidt af en organisk Fejl,« sagde han til Huslægen, »men det er jo Deres Mening, at Sygdommen først har grebet om sig i de senere Aar. Véd De, om hun har haft nogen særlig Grund til sjælelig Lidelse?«

»Hendes eneste Datter staar paa en daarlig Fod med hendes anden Mand, tror jeg nok,« svarede Huslægen. »Det er muligt, at dette har tynget paa hende.«

»Naturligvis. Humøret spiller altid en vigtig Rolle ved Hjertesygdomme, navnlig naar der er organiske Fejl til Stede.«

Og Dr. Corrimer gav sine Instrukser med Hensyn til Behandlingen. Han havde ikke det svageste Haab om at frelse Patienten, men han havde ikke noget imod at brillere med sine Kundskaber overfor sin landlige Kollega.

De sidste Øieblikke. Efter Maleri af Toby E. Rosenthal.

Da han gik ud i Forhallen og mødte Kaptajnen, der urolig gik frem og tilbage, ventende paa Resultatet af Undersøgelsen, begyndte han paa den sædvanlige orakelmæssige Maade, men Kaptajnen standsede ham i Farten uden Ceremonier.

»Jeg bryder mig ikke om at høre Detailler,» sagde han. »Dr. Martin vil gøre, hvad De har sagt ham, at der bør gøres. Det, som jeg ønsker at høre, maa De sige mig kort og uden Omsvøb. Kan De frelse min Hustrus Liv, eller skal jeg miste hende?«

»Min kære Sir, saa længe der er Liv, er der Haab,« svarede Lægen med passende Alvor og i en medlidende Tone, der var bleven ham til Vane og hørte med til Forretningen ligesom den sorte Frakke og den majestætiske Værdighed, »Helbredelse i en Sygdom som denne kan der fornuftigvis ikke være Tale om; men jeg har set mange vidunderlige Tilfælde, hvor Livet ved omhyggelig Pleje har kunnet bevares utrolig længe. Men —«

»Der er altsaa et »Men«,« udbrød Kaptajnen bittert.

»I dette Tilfælde er der desværre en sørgelig Mangel paa Kræfter. Jeg kan ærlig talt kun give Dem lidet Haab. Gør alt, hvad De kan, for at opmuntre og trøste Deres Hustru og søg at gøre hendes sidste Dage lykkelige. Det er omtrent det eneste Raad, jeg kan give Dem.«

Lægen modtog sit Honorar, trykkede Kaptajnen hjerteligt i Haanden for at antyde sin Sympati og fjernede sig, idet han gjorde sig sine egne Tanker om den økonomiske Virkning, som Tabet af dette Menneskeliv uden Tvivl vilde have paa den efterlevende Ægtefælle.

»Hvad siger den londonske Læge om mig, Conrad?« spurgte Mrs. Winstanley, da hendes Mand kom tilbage til Sygeværelset, efter at have anlagt en munter og tillidsfuld Mine. »Han trættede mig frygteligt med sit Stetoskop. Tror han, at jeg kan komme mig? Er der noget ved Lungerne?«

»Nej, min Elskede, det er et Tilfælde af nervøs Svækkelse. Du maa tage dig sammen og gøre dig stærk, og du vil gøre mere for dit Helbred end alle Londons Læger tilsammen.«

»Men hvad siger han om mit Hjerte? Den frygtelige Hjertebanken — den kvælende Fornemmelse — den —«

»Han indlader sig ikke paa Detailler. Det er et nervøst Tilfælde, som du maa bekæmpe ved at samle Kræfter. Min kære Pige,« udbrød Kaptajnen i et Anfald af virkelig Følelse, »hvorledes kan jeg gøre dit Liv lykkeligt? Hvad skal jeg gøre for at vise dig min Kærlighed?«

»Lad Nora komme!« stammede hans Hustru ængsteligt, idet hun rejste sig op paa Albuen og betragtede ham frygtsomt. »Jeg har aldrig været glad, siden hun tog fra mig. Det har altid forekommet mig, som om jeg havde kastet hende paa Døren — ud af hendes eget Hus — min kære afdøde Mands eneste Datter! Det har altid tynget paa mit Sind, det — og saa meget andet.«

»Om en Time skal jeg telegrafere til hende. Hun skal være hos dig, saa snart Damperen kan bringe hende.«

»Tak, Conrad. Du er altid god. Jeg véd godt, at det har været svagt og taabeligt af mig at tænke —«

Her standsede hun, og Taarer begyndte at løbe ned ad hendes hule Kinder.

»At tænke hvilket, min Elskede?« spurgte Kaptajnen ømt.

»At tænke, at du aldrig har holdt af mig,« hulkede hun, »at du kun giftede dig med mig for mine Penges Skyld.«

»Pamela, kan du huske, hvad Tom Jones sagde til sin Elskede, da hun tvivlede om hans Kærlighed?«

»Jeg har aldrig læst »Tom Jones«. Jeg har hørt den kære Edward omtale den, som om den var altfor drøj og plump.«

»Det tror jeg — det er ikke Damelekture. Tom siger til sin Sofie, at hun skal se sig i Spejlet, og at et eneste Blik paa hendes søde Ansigt vil overbevise hende om Oprigtigheden af hans Følelser. Jeg vil bede dig gøre det samme, min kære Pige. Spørg dig selv, hvorfor jeg ikke skulde elske den smukkeste og elskværdigste af alle Kvinder.«

Hvis sukkersød Tale, Smaaopmærksomheder og Smiger havde kunnet fravriste Døden sit Bytte, vilde Pamela Winstanley sikkert være bleven rask. Men den Tid var forbi, da slige Lægemidler kunde gøre deres Virkning. Medens Kaptajnen færdedes paa Jagter og Fisketure, spekulerede og skrabede Penge sammen, havde hans Hustru nærmet sig Døden, uden at han havde nogen Anelse derom. Lyset brændte lavt i Stagen, og hvem kan tænde det igen, naar dets Tid er forbi? Det mindste Vindpust er tilstrækkeligt til at slukke den svage Flamme.

»Kortsynede Idiot, som jeg har været!« skreg Kaptajn Winstanley, idet han gik frem og tilbage i sit Studereværelse, pint ved Tanken om alle de jordiske Goder, han stod i Begreb med at miste, »jeg har vogtet hendes Penge, i Stedet for at vogte paa hende selv. Alt afhænger af hendes Liv, og jeg har ladet det glide bort imellem mine Hænder, medens jeg har samlet og sparet nogle lumpne Hundrede. Stakkels Pamela! Hun har været saa føjelig, saa eftergiven overfor alle mine Ønsker. Om en Maaned, ja maaske om en Uge, vil hun være død, og den smukke Trold vil have Ret til at kaste mig paa Døren. Nej, min gode Frøken, De skal dog ikke komme til at nyde denne Triumf. Jeg og min Hustrus Ligkiste vil forlade Huset sammen.«

Tiende Kapitel.

I de første Dage syntes Noras Nærværelse at udøve en gunstig Indflydelse paa den Syges Tilstand. Aldrig havde nogen Datter været mere kærlig og fuld af Trøst og Opmuntring, end Nora var det for sin dødssyge Moder. Naar man saa dem sammen nu, vilde man ikke have kunnet gætte, at Forholdet imellem dem ikke altid havde været saa godt, som det havde været at ønske. Den svage, hensygnende Kvinde syntes sjæleligt at støtte sig til den stærke, unge Kvinde og ligesom hente Kraft fra hende. Datteren bragte Sundhed og Friskhed ind i det kvalme, parfumerede Sygeværelse.

For Roderick var denne Tid fuld af Prøvelser. Han kunde ikke modsætte sig, at hans Forlovede ofrede al sin Tid og Tanke paa sin døende Moder, men paa den anden Side længtes han efter hende, som han aldrig havde længtes før — han havde jo saa nylig vundet hende efter mange Aars Misforstaaelser og Adskillelse. Han tilbragte hele Dagen paa Abbediet eller i dettes Nærhed, uden at bryde sig om Kaptajn Winstanleys mørke Blikke eller den trykkede Stemning, der hvilede over Huset; hans største Glæde var, naar han blev indladt i Mrs. Winstanleys Boudoir for at drikke en Kop Te og faa sig en Passiar med Moder og Datter.

»Naar alt kommer til alt, er det mig jo en Glæde at tænke paa, at min Datter faar saa brav en Mand som dig, Roric,« sagde Mrs. Winstanley mat, »skønt jeg tvivler om, at din Moder vilde have billiget dette Skridt, hvis hun havde levet. Hun satte alt ind paa at faa et Ægteskab i Stand mellem dig og Lady Mabel.«

»Men hun glemte, at det var mit Hjerte, som burde have den afgørende Stemme i denne Sag,« svarede Roderick. »Men den gode Mabel var saa klog at bringe os ud over alle Vanskeligheder. Jeg sendte hende i Gaar Moders Smaragdkors som en venlig Erindring om hende, tilligemed et Par venlige Ord fra mig selv.«

»Din Moders Smaragder var sjældent smukke,« bemærkede Mrs. Winstanley.

»Jeg syntes næsten, jeg forærede din Ejendom bort, — ikke sandt, Nora?« spurgte Roric, idet han sendte sin Elskede et kærligt Blik. »Men jeg har saa mange af Moders Smykker til dig, saa jeg tænkte, at du ikke vilde tage det ilde op, at jeg sendte Mabel ét — jeg vilde saa gerne vise hende, at jeg ikke er utaknemlig,« tilføjede Roric leende.

»Det var meget rigtigt af dig, Roric, og du véd desuden, at jeg ikke bryder mig det mindste om Juveler eller Smykker.«

»Det er en Trøst for mig at vide, at du faar Lady Janes Perlehalsbaand,« sagde Mrs. Winstanley. »Det vil tage sig nydeligt ud sammen med min Diamantbrosje. Ak, Roric, jeg vilde ønske, jeg havde været stærk nok til at tage mig af Noras Udstyr. Det er frygteligt at tænke sig, at det skal sys herude i Provinserne, uden at noget Menneske har Tilsyn dermed eller leder Indkøbene.«

»Kæreste Moder,« udbrød Nora, »jeg vil da rigtignok haabe, at du tager dig af alt. Jeg vil ikke gifte mig, før du igen bliver rask og stærk.«

»Det vil aldrig ske, mit kære Barn,« sukkede den Syge.

Og denne Gang havde hun Ret. De prøvede alle — Mand, Datter og Venner — at skuffe hende med falske Forestillinger, men hun lod sig ikke føre bag Lyset. Hun følte, at det gik tilbage med hende hver Dag. Hun klagede kun lidt, meget mindre end den Gang, da hendes Sygdomme til Dels var indbildte, men hun vidste med Sikkerhed, at hun ikke havde langt tilbage.

»Det er dejligt at have dig hos mig, Nora,« sagde hun. »Din og Conrads utrættelige Kærlighed gør mit Hjerte godt. Jeg føler mig næsten til Mode, som om jeg kunde ønske at leve et Par Aar endnu.«

»Hvorfor siger du »næsten«, kære Moder?« udbrød Nora bebrejdende.

»Jeg véd ikke, min kære Pige. Jeg er saa træt. Det forekommer mig, at Livet er saa besværligt, at det ikke er al den Anstrengelse værd. Jeg vilde gerne leve lidt endnu, naar jeg kunde blive her inden disse fire Vægge, naar du og Conrad altid vilde blive hos mig og opvarte mig og kæle for mig — men at blive rask igen, staa op og gaa ud imellem andre Mennesker — nej, min kære Pige, dertil er jeg altfor træt. Og selv om jeg kunde blive rask igen, vilde dog Alderen og Døden stadig stirre mig i Øjnene. Nej, min Ven, det er bedre, at jeg dør nu, inden jeg bliver altfor gammel og grim; jeg vil ogsaa helst være borte, inden mit Haar bliver graat.«

Hun tog en af de bløde, kastanjebrune Fletninger fra Puden og betragtede den sørgmodigt.

»Din kære Fader plejede at beundre mit Haar, Nora,« sagde hun. »Der er endnu ikke saa mange graa Haar, men det er blevet tyndere end før, og jeg tror ikke, at jeg nogensinde kunde have besluttet mig til at gaa med falskt Haar. Det passer aldrig rigtig til ens eget. Jeg har set Lady Ellangawan med tre forskellige Farver Haar paa Hovedet, og dog beundre Herrerne hende.«

Denne Eftermiddagsstund ved Teen var Mrs. Winstanleys bedste Tid. Den stærke Te oplivede hende, og Rodericks venlige Ansigt og Tale gjorde hende godt. De talte om gamle, gamle Dage, Squirens Velmagtstid, som hun mindedes som de lykkeligste Aar af sit Liv. Hun havde aldrig været fuldkommen lykkelig i sit andet Ægteskab, skønt hendes anden Mand gjorde alt for at vise hende sin Kærlighed og Hengivenhed. Der havde altid været et Stænk af Samvittighedsnag i hendes Glæde; en utydelig Bevidsthed om, at hun havde baaret sig dumt ad, og at Verden — hendes lille Verden i en fire, fem Miles Omkreds — spottede hende.

»Kan du huske, da vi kom hjem fra vor Bryllupsrejse, Conrad?« spurgte hun, da han en Aften traadte ind hos hende, tavs og nedslaaet. »Der var ingen Vogn efter os, og vi maatte køre hjem i et almindeligt Bondekøretøj. Det var et daarligt Varsel, ikke sandt?«

»Et daarligt Varsel om hvad, min kæreste Pige.«

»Om, at alt ikke skulde blive rigtig godt i vort Ægteskab; at vi ikke vilde blive rigtig lykkelige.«

»Har du da ikke været lykkelig, Pamela? Jeg har ærligt stræbt at gøre min Pligt overfor dig.«

»Det véd jeg, at du har, Conrad. Du har været lutter Godhed; det har jeg altid sagt til Nora — til alle. Men jeg har haft mine egne Sorger. Jeg følte, at jeg var altfor gammel til dig; det har tynget paa mit Sind.«

»Var det ikke ufornuftigt af dig, naar jeg aldrig har følt det?«

»Maaske ikke i Begyndelsen. Men selv om du havde følt Forskellen i vor Alder, vilde du have været altfor fintfølende til at lade dig mærke med, at dine Følelser var uforandrede. Men jeg vilde være bleven en gammel Kone, medens du endnu var en ung Mand. Det vilde have været altfor sørgeligt. Det er meget bedre, at det er, som det er. Forsynet har været meget naadigt imod mig.«

»Forsynet er ikke naadigt imod mig ved at berøve mig min Hustru,« sagde Kaptajnen med Bitterhed.

Det forekom ham højst egoistisk af hans Hustru, at hun kunde forlade Livet saa let, uden at tænke paa, at hans Indtægter uddøde med hende, og at han vilde blive sat ud af Hus og Hjem. Men en Aften, da de atter sad sammen, gik denne Kendsgerning pludselig op for hendes Sjæl.

»Du vil miste Abbediet, Conrad, naar jeg er borte.«

»Min Elskede, tror du, jeg kunde leve i dette Hus uden dig.«

»Og min Indtægt dør ogsaa med mig, gør den ikke, Conrad?«

»Jo, min Ven.«

»Det er haardt for dig.«

»Det er haardere at bære Tabet af dig.«

»Ja, min Ven, du har aldrig tænkt paa din egen Fordel. Hvor har jeg nogensinde kunnet tvivle paa dig? Men maaske — jeg er vis derpaa — Nora vil give de femten hundrede Pund om Aaret, jeg skulde have haft, hvis jeg beder hende derom.«

»Pamela, jeg kan ikke modtage nogen Gave af din Datter. Dette vilde saare mig dybt, hvis du blot hentydede til sligt.«

Dette var sandt. Hvor stor Pris han end satte paa Penge, vilde han hellere have sultet ihjel end tage imod en Sixpence fra den Pige, der havde forsmaaet ham, den Pige, hvis blotte Nærværelse fremkaldte en frygtelig Konflikt i hans Sjæl mellem lidenskabelig Kærlighed og bittert Had.

»Det er kun lidet, jeg ejer selv — nogle Juveler, Bøger og Møbler —, som den kære Edward har foræret mig. Det er mit eget, og det kan jeg raade over efter Behag. Jeg vil gøre Testamente, Conrad, og efterlade det til dig. Det er ikke meget, men —«

»Det vil være mig værdifulde Minder om vort lykkelige Samliv,« sagde Kaptajnen, der mente, at Krummer er ogsaa Brød.

Testamentet blev opsat og underskrevet næste Dag. Heri efterlod Mrs. Winstanley sine Diamanter til Datteren, sin Garderobe til sin trofaste Pauline og alt, hvad hun iøvrigt ejede, til sin elskede Mand, Conrad Winstanley. Kaptajnen var Forretningsmand nok til at sørge for, at dette Testamente blev overholdt.

I al denne Tid var hans daglige Samkvem med Nora en Kilde til Ydmygelse og Bitterhed for ham. Hun var høflig, ja endog venlig imod ham — for Moderens Skyld. Nu da hun var forlovet med Boric, kunde hun saa let være ædelmodig og eftergivende. Det gamle Had var glemt — hendes Fjende var falden og magtesløs. Om faa Uger vilde det gamle Hus være hendes — de gamle Tjenestefolk vilde kunne komme tilbage, og de Fattige vilde atter stimle sammen udenfor Køkkendøren. Alt vilde igen blive som i hendes Faders Tid; intet Spor af Kaptajn Winstanley vilde blive tilbage og forstyrre Harmonien, thi ak! det var desværre en Kendsgerning, at Noras Moder laa for Døden. Selv de mest sangvinske af hendes Venner havde ophørt at haabe. Hun var selv fuldstændig resigneret. Den venlige Præst, Mr. Scobel, kom hver Dag til hende og samtalede med hende om de evige Ting; hendes sidste Timer var saa rolige som Sokrates'.

(Fortsættes.)

Jeg ridsed dit Navn.

Jeg ridsed dit Navn, det søde,
paa Stien, i nyfalden Sne,
jeg turde ej gaa dig i Møde,
hvor gerne jeg vilde dig se;
dér stod det: »Lise«, saa løb jeg
fra Gerningsstedet i Skræk,
langt borte kom du, thi krøb jeg
i Skjul bag den bladløse Hæk.

Du gik, som du spekulered,
jeg kender dit drømmende Blik,
men just som du bedst spadsered,
mit »Lise« for Øje du fik.
Du standsed, trak af din Handske
og føjed et Navn til dit;
jeg jubled, jeg troede ganske
bestemt, at det Navn var mit.

Saa drejed du om ad Alleen,
og hurtig jeg skyndte mig hen
for at se, hvad der stod i Sneen,
det Navn paa din elskede Ven;
jeg læste, men skuffedes meget
— ak, I nagende Længsler og Savn —
hun skrev saamænd bare sit eget
prosaiske Efternavn.

Mac Eyre.

Asfalt.

Det er vel ikke saa mange Aar siden, at de gamle kjøbenhavnske Volde med de hyggelige Kærlighedsstier endelig maatte vige Pladsen for de moderne, træbeplantede Boulevarder, og at den egentlige Grænse mellem den gamle By og Forstæderne dermed udvidskedes. Men det er snart meget længe siden, at »Broerne« betragtedes som et slet og ret Appendiks til den »egentlige By«. Forstæderne har forlængst vokset sig saa store, at Kjøbenhavn med K. fuldstændig drukner i dem. Og dog er det egentlig sket med en saa rivende Fart, at de, der vil paastaa, at det ikke er meget længe siden, — at de ogsaa meget godt kan faa Ret.

Særlig er det Vesterbro og Nørrebro, der har sat Rekorden i Retning af at udvikle sig. Og for Vesterbros Vedkommende var det et længe dybtfølt Savn, der blev afhjulpet, da Istedgade endelig for faa Aar siden blev gennembrudt og kom til at danne en ny Hovedaare for denne Bydel.

Vesterbros Hovedgade er og bliver dog selvfølgelig Vesterbrogade. Og at denne nu kommer til at fremtræde i en Skikkelse, som ikke alene tiltaler Øjet, men som har mange andre, reelle Fordele, vil selvfølgelig kun kunne glæde enhver Vesterbroboer, men ogsaa enhver anden god Kjøbenhavner, der tidligere har prøvet at sidde fast i de smaa, hyggelige Huller i Gadens Brolægning.

Vi sigter til den nu saa omtrent tilendebragte Asfaltering af Gaden. Da de vigtigste Gader i den indre By nu er bleven forsynede med denne moderne Brolægning, var det jo ikke mere end rimeligt, at Vesterbros Hovedgade ogsaa kom med, — ligesom selvfølgelig alle de andre betydeligere Gader i hele Byen efterhaanden vil komme med i saa Henseende. Og heller ikke er det da mere end rimeligt, end at »Nordstjernen«, der her ser en hel Bydel i Opløsningstilstand for Asfaltens Skyld og i det hele ser Asfalterings-Epidemien — en af de lykkeligere Epidemier — brede sig overalt, griber Lejligheden til at opholde sig lidt ved dette aktuelle Emne.

Asfalten har den Fordel, at den er aldeles vandtæt, at den meget godt taaler Afveksling i Temperaturen, at den er varig og let at renholde, — og endelig, at Færdsel paa Asfalt foregaar let og lydløst.

De vigtigste Brudsteder for Asfaltstenen, hvoraf den ved Gadebrolægningen benyttede Asfalt udvindes, er Val de Travers i Kanton Neuchâtel i Svejts, Ragusa paa Sicilien, Seyssel i Frankrig, Limmer i Hannover og Vorwohll i Brunswig. Denne Slags Asfalt benyttes dog ikke alene til Kørebaner, men ogsaa til Overdækning af Hvælvinger, Bestrygning af Vægge, Fortove, Gulve o. s. v. — alt eftersom den finder Anvendelse som stampet Asfalt (Comprimé-Asfalt) eller som smeltet Asfalt (Coulé).

Ved begge Anvendelsesmaader pulveriseres Asfaltstenen straks i Bruddene. Og saaledes pulveriseret anvendes Asfalten direkte til Comprimé. Asfalt-Melet opvarmes da blot under stadig Omrøren paa de saakaldte Pander — der i denne Tid har kunnet ses i Virksomhed paa Vesterbros Torv —, og derpaa udbredes det snuslignende Pulver paa det Sted, hvor Asfalten skal lægges. Her er der i Forvejen blevet gravet for at faa Jorden i den tilbørlige Stand; der er dernæst blevet lagt et Betonlag paa 9 til 10 Tommers Tykkelse, og ovenpaa dette udbredes nu Asfalten i et ca. 2 Tommer tykt Lag. Efter at hele Fladen er bleven omhyggelig stampet og tromlet — med store Jerntromler, som er fyldte med glødende Kork —, og der er blevet strøget efter med varme Jern, er Asfalt-Belægningen fiks og færdig.

Den smeltede Asfalt (Coulé), der væsentligst anvendes til Fortove, Gaardspladser og andre Steder, hvor der ikke just er Tale om Vognfærdsel, undergaar, efter at være malet til Mel, en særegen Behandling og dannes til kompakte Masser af ensartet Størrelse, de saakaldte Asfalt-Brød. I denne Skikkelse ankommer Asfalten til Arbejdspladsen, hvor »Brøddene« da brydes og koges i store Kedler til en grødagtig Masse under Tilsætning af Goudron og Grus; og efter at være anbragt paa Betonunderlaget faar den smeltede Asfalt en lignende Behandling som Comprimé'en.

Ved Asfalteringen af Vesterbrogade er der til Kørebanen anvendt Comprimé, medens Coulé er benyttet langs med Sporene. Asfalten, der er benyttet, stammer dels fra Val de Travers, dels fra Sicilien. Arbejdet har nemlig været delt imellem to Firmaer her i Byen, af hvilke det ene repræsenterer en Londonner-Forretning, det andet et Berliner-Firma, og disse udenlandske Huse henter Asfalten fra hver sit Sted.

Henimod 200 Arbejdere har daglig været beskæftigede ved Asfalteringen. Deraf har Flertallet været Tyskere. Man kan nemlig kun benytte øvede Folk; og naar et større Arbejde skal udføres i en forholdsvis kort Tid, er der efter Firmaernes Udsagn ikke andet at gøre end at indforskrive øvede udenlandske Arbejdere. Ved mange Asfalteringsarbejder — saaledes i Frihavnen — er der dog udelukkende anvendt dansk Arbejdskraft, og det maa selvfølgelig haabes, at vi snarest maa naa dertil, at vi uden Undtagelse benytter danske Arbejdere.

Medens Arbejdet har staaet paa derude, er det stadig blevet fulgt med udelt Interesse fra de Forbipasserendes Side. Og i Virkeligheden har det hele ogsaa set ganske storslaaet ud. Saaledes har Vesterbros Torv afgivet et meget broget Skue. Masser af Sække med Asfalt-Mel har hævet sig som store Bjerge op i Luften; paa en halv Snes omfangsrige »Pander« har Arbejderne staaet i Røg og Damp for at vende den derpaa udbredte Asfalt; Kedlerne til den smeltede Asfalt har sydet og sendt blaalige Røgsøjler mod Himlen. Og midt i alt dette Virvar har enkelte trofaste Grøntkoner siddet Vagt ved deres Grøntsager og holdt sig for Næsen for ikke at modtage et altfor overvældende Indtryk af Duften fra Asfaltrøgen.

Noget nyt for Kjøbenhavnerne var det en Dag i Førstningen at se en Mand gaa og oppløje den for Stenbroen befriede Gade — med en rigtig Plov, forspændt med Heste. Og Interessen for denne her i Byens Gader ikke saa almindelig sete, landlige Indretning voksede, da det rygtedes, at der med denne forbandt sig en lille morsom Historie.

Ejermanden, en paa Vesterbro boende Vognmand, gaar nemlig efter Sigende under Navnet »Kongen«. Og da man nu vilde laane Ploven og havde faaet Vognmandens Tilladelse, blev et Par Mand sendte ud i Nærheden af Bernstorff, hvor den skulde henstaa. Her spurgte Folkene efter »Kongen«s Plov, og de blev da viste ind paa en Mark, hvor der ogsaa ganske rigtigt stod en Plov. Og denne tilegnede de sig og slæbte af med den til Kjøbenhavn. Imidlertid var det den virkelige Majestæts Plov; og da dens Forsvinden konstateredes, fik man travlt med at efterspore Tyvene. Endelig kom dog den rette Sammenhæng for Dagen, og Asfaltfolkene maatte af Sted igen med den kongelige Plov, der nu som Efterfølger fik det mere borgerlige Redskab, som oprindelig havde været bestemt for Pløjningen paa Vesterbrogade . . .

Naa! men nu er altsaa Gaden asfalteret; den sidste Mindelse om det imponerende Roderi vil snart forsvinde. Og den Handlende, der i denne kritiske Tid har lidt et føleligt Afbræk i Omsætningen, vil glæde sig i skøn Enighed med sine Kunder over den smukke Gade!

M.

Vore smaa Gæster fra Landet.

Over 13,000 smaa Kjøbenhavnere og Kjøbenhavnerinder fra Kommuneskolerne spredtes ved Sommerferiens Begyndelse ud over Landet. Deraf gik Størsteparten til Fyn og Jylland.

Det er i Sandhed en Velgerning, Landboerne her viser de Smaa fra den store Bys Arbejderkaserner. Og Landboerne fortjener i fuldeste Maal Tak for deres Offervillighed, — en Tak ud over den, der indeholdes i de Smaas naturlige Glæde over det gode, der gøres dem.

Og denne Tak kan sikkert ikke udtrykkes paa en bedre Maade end ved i videste Udstrækning at gøre Gengæld mod Landboernes Børn, byde dem til Huse hos os, aabne Hjemmene for dem og vise dem de vigtigste af de mange Seværdigheder, vor By til alle Tider har at byde paa.

Hvilke Seværdigheder er der ikke ogsaa her for et Barn fra Landet! Hvilken Viden — omend en Viden i al Beskedenhed — kan et saadant Barn ikke her blive beriget med paa faa Dage, naar den tilstrækkelige Vejledning ydes! Og hvilken Glæde kan der ikke beredes disse Smaa uden synderlige Ofre!

Vi, der bygger og bor i Hovedstaden, — som næppe nok kender vore egne Musæer, og som kunde falde over Rundetaarn uden at lægge Mærke til det, — vi kan have ondt ved at fatte dette. Men har man først én Gang set de smaa Landboeres Jubel over alt dette hidtil uanede, som her aabenbarer sig for dem, — har man blot én Gang set disse straalende Børneansigter, — saa tvivler man ikke længer.

Med Barnets for Indtryk saa modtagelige Sind Kjøbenhavn — til det Kjøbenhavn, der altid har staaet for dets Fantasi som noget saa ophøjet, at det hørte til det formastelige at tænke sig midt i en saadan Bys Viderværdigheder!

Jo, man forstaar, at et saadant Barn trodser Sygdom og allehaande andre Vanskeligheder for at naa sine Ønskers Maal — for at kunne komme med Skolen til Kjøbenhavn.

* * *

der søgte at overvælde ham og fængsle ham til Sygelejet.

Og mere død end levende kom han til Kjøbenhavn. Den første Dag slæbte han sig med overalt — gjorde Lærerens Bekymring for ham til Skamme. Men den næste Dag var han syg. Man maatte bringe ham op til Sekretæren for den Forening — »Foreningen til Provinsbørns Ferieophold i Kjøbenhavn« — der havde paataget sig at føre Skolen rundt i Byen, og maatte hente Læge til ham.

Parti af Vesterbrogade i Kjøbenhavn under Asfalteringen. Fot. af J. Hansen, Vesterbrogade 43.

gaar disse Smaa fuldstændig op i det, de hører og ser. Og man maa huske paa, at saa at sige ikke én af dem nogen Sinde før har været indenfor en stor Bys Enemærker.

Er der Forventning hos de smaa Kjøbenhavnere, naar disse staar foran Ferierejsen, saa er derfor Forventningen endnu mere spændt hos Barnet fra Landet, der har en Tur til Kjøbenhavn i Udsigt.

Tænk Dem ogsaa, hvad det vil sige for et Husmandsbarn ude i en Krog af Landet: en Tur til

Vi skal fortælle Dem om lille Hans Christian.

Han er ovre fra Fyn. Og Læreren selv kalder ham »den bedste Dreng i Skolen«. Men han er svagelig. Det er galt med Brystet. Og maaske har han ikke saa længe igen . . .

Men Hans Christian vilde med til Kjøbenhavn, da Skolen tog af Sted. Forventningen om den Tur, der forestod, opildnede hans Kraft, hans Energi. Med Anspændelsen af hele sin Viljestyrke holdt han sig paa Benene trods den snigende Sot i hans Bryst,

Og efter at han var bleven afhentet af sin Vært — en Ølhandler i Kristenbernikovstræde — laa han hjemme hos denne et Par Dage og var saa syg, at man tænkte paa at faa ham paa Hospitalet. Men hans Vært vilde ikke af med ham. Og Hans Christian blev da ogsaa plejet her, som han ingen andre Steder kunde blive det.

Men Foreningen var bekymret. Hvis nu Barnet døde herovre? Det vilde øge Forældrenes Sorg.

Provinsbørn i Kjøbenhavn. Originaltegning af Juul-Møller.

Men det vilde ogsaa være en ulykkelig Begivenhed i den nystiftede Forenings Liv.

Saa var det den næstsidste Dag, Skolen var her i Byen. Sekretæren kom op for at se til den syge Dreng.

»Hans Christian,« sagde han pludselig, som han sad paa Stolen ved Sengen, »tror du, du kunde blive saa rask til i Morgen tidlig, at du kunde tage med mig ud i en Droske og se paa Byen?«

Da lyste Hans Christians Øjne.

»Ja,« sagde han bestemt og uden Nølen.

Og da Vognen den næste Dag holdt udenfor Døren, var han oppe. Han saa' raskere ud end nogen af de andre Dage. Og han var kvik og flink, medens de turede omkring fra Sted til Sted. Alting slugte han med Øjnene. Og blev han spurgt, om han nu ikke var træt, svarede han standhaftig Nej.

Selv da han efter den anstrengende Tur blev bragt til Ro i den Separatkahyt, der var anskaffet til ham paa Dampskibet, syntes han meget livligere end de foregaaende Dage. Og med et Blik, der talte bedre end mange Taksigelser, saa' han paa sin Vært, da denne ved Afskeden sagde:

»Kom du herover igen, min Dreng, naar du kan. Saa maa du gerne være her i tre Maaneder, om du har Lyst. Og saa skal vi nok faa set os rigtig om.«

— Og derom er der absolut ingen Tvivl: at kan Hans Christian — saa kommer han ogsaa.

* * *

Men naar vi siger, at det ikke er forbundet med synderlige Ofre at tage imod og glæde disse Smaa ude fra Provinsen, saa maa det dog huskes, at det altid er lidt vanskeligere med Husrummet i Byerne end paa Landet.

I Bevidstheden herom har da ogsaa den ene af de Foreninger, der nylig er stiftede for at vejlede Landsbyskolerne — Komitéen — foretaget Indkvarteringen af Børnene i offentlige Lokaler. Den anden Forening er dog med Ufortrødenhed gaaet lige løs paa sit Maal: at faa Hjemmene til at yde Gengæld mod Hjemmene. Og den har haft den Tilfredsstillelse at se sin Opfordring om at aabne de kjøbenhavnske Hjem for de smaa Gæster efterkommet i saa stor Udstrækning, at der hidtil stadig er indløbet flere Anmodninger om at blive Værter for Børnene, end man har kunnet imødekomme.

I det hele taget maa det siges, at Kjøbenhavnerne lige fra Begyndelsen har haft den bedste Forstaaelse af denne smukke Sags Betydning. Næppe var der kommet Vind i Sejlene, før Velviljen meldte sig fra alle Sider. Hotelværter tilbød Værelser; Restavratører tilbød Spisevarer og Forfriskninger; Privatfolk meldte sig i store Skarer som Værter, og Lærere meldte sig som »Førere«. Og de vilde allesammen give Penge til. De meldte sig nemlig sporenstregs ind i Foreningen og ydede deres første Kontingent, der kan være stort eller lille, ligesom man evner.

Og dog har selvfølgelig disse to Foreninger haft mange Vanskeligheder at overvinde. Og der er udfoldet et stort Arbejde for at faa det hele store Apparat til at virke. For Lederne har det været en stadig Renden fra Herodes til Pilatus — der har jo hele Tiden været Brug for Penge og for gode Mennesker —; men de er ikke trættedes. Thi de véd, at det er en god Sag, den, de arbejder for.

»Foreningen for Provinsbørns Ferieophold i Kjøbenhavn« har for sit Vedkommende i Sommer taget sig af henved 4000 Børn. Og Virksomheden for denne Sæson er endda ikke endt endnu. Fra 1ste til 15de September har man saaledes særlig ventet en Del jyske Skoler herover — forudsættende, at Jernbanevæsenet stillede sig en Smule medgørligt.

Det er jo nemlig saadan, at Jernbanerne kun vil give fri Rejse til de Landsbyskoler, der tager hjem igen samme Dag. Og derved umuliggøres det selvfølgelig, at Skolerne paa Fyn og Jylland kan drage sig denne Indrømmelse til Nytte. Men Foreningen er ikke forknyt. Man har villet gøre et Attentat paa selve Ministeren for at faa Jernbanevæsenet mildere stemt og har kun ventet paa Ekscellencens Hjemkomst fra den Ferierejse, der indtil fornylig har holdt ham borte fra Byen.

Gid det da maa lykkes at stemme hans Sind mildt for den Sag, der i tidligere Tid faldt for Jernbanernes ikke altid lige store Flothed!

* * *

Det var denne sidstnævnte Forening, der forleden havde inviteret os til en lille Tur rundt i Byen for at se paa, hvorledes de smaa Landboere morede sig.

Vi begyndte paa Banegaarden, hvor en Skole fra Falster netop var ankommen med Masnedsundtoget. Paa Perronen, hvor Børnene var trukne til en Side, uddeltes Indkvarteringsbeviserne til de Smaa — Sedler med Navn og Adresse paa Værterne. Og straks efter gik Turen saa til Søpavillonen, hvor de smaa Hovedstadens Gæster skulde modtage det første Bevis paa Kjøbenhavnernes Gæstfrihed.

Her, paa den smukke Veranda, ud mod Søen, bænkedes Børnene. Og næsten i samme Øjeblik havde travle Opvartere — alt var jo parat i Forvejen — fyldt Bordene med Masser af Kaffekopper, iskænkede til bredfuldt Maal, medens der fra en mægtig, topfyldt Bagerkurv hentedes alt det dejlige Wienerbrød, de Smaas Hjerter vilde begære.

Og intet Under, at Børnene, da de endelig rejste sig, paa Lærerens Initiativ gav Søpavillonens Vært et rungende Hurra til Tak for god Behandling —

Et Hurra, der gav Sekretæren for Provinsbørnsforeningen Anledning til at holde en lille Speech, egentlig henvendt til Børnene, men maaske dog i Virkeligheden nærmest rettet til Omkringsiddendes gode Hjerter og velfyldte Portemonnæer.

Og se! Medens Børnene endnu en Gang istemte et Hurrø, straktes Haand efter Haand ud mod Kassereren, der ogsaa var med, — Hænder, der indeholdt baade Sølv, Guld og Sedler.

»Meld mig ind,« sagde de allesammen rundt omkring — »her er første Bidrag.«

Og Kassereren var ikke sen til at gribe Skatten. Men medens han i sin Lommebog opnoterede alle Bidragene og Bidragydernes Navne, drog Børneflokken videre med Læreren og Føreren i Spidsen, over til de elektriske Baades Anløbsbro. Og da Kassereren og vi andre rejste os, svingede den første lille Skibsladning Falsterboere hen forbi Pavillonen, vinkende til os med Lommetørklæder af mange Farver og raabende Hurra igen, medens Baaden stævnede ud over Søen . . .

Vi begav os dernæst til Cirkushaven, hvor vi fandt en anden Skole — her fra Sjælland — bænket, ligeledes omkring Kaffekopperne. Foreningen havde i det hele ca. 500 Provinsbørn herinde denne Dag.

Denne sidste Skole var Klokken ni ankommen til Frederiksberg Station. Herfra var man straks marsjeret til Zoologisk Have, havde taget Dyrene i Øjesyn under Førerens Vejledning, havde dernæst hjemsøgt Panoptikon og var nu endelig havnet her, hvor den store Variété-Direktørs Kaffe vinkede.

Det tilhørende Wienerbrød var leveret af Etablissementets Brødleverandør. Dette kan nævnes for at vise, hvorledes de mange gode Faktorer beredvilligt arbejder sammen for at tilvejebringe Totalvirkningen: de smaa Gæsters fornøjelige Ophold i Hovedstaden. Thi det er jo, som alt nævnt, saaledes, at der fra alle mulige Sider er vist den største Imødekommen. Og naar der i denne Artikel nærmere betegnes enkelte Steder, hvor Gæstfriheden mod Børnene fra Landet saa smukt giver sig Udslag, saa er det selvfølgelig kun af den Grund, at vore Veje ikke har ført os videre. Ikke for at fremhæve nogen Enkelt. Thi dette vilde være en af de største Synder, vi endnu har haft paa Samvittigheden. Foreningen søger jo ind med Børnene snart her, snart der. Alle Vegne synes der at være Hjerterum. Og da Foreningen en Dag netop stod uden noget passende Tilbud fra Restavratører paa den Rute, en af Skolerne var slaaet ind paa, og man dristede sig til at forespørge Nationals Kafé pr. Telefon — husk, at det kun er et Eksempel — om man ikke et Kvarter senere kunde modtage og bespise godt og vel et halvt Hundrede smaa sultne Agrarer, saa fik man blot det Svar: »Kom kun, alt skal være parat.« Og alt var parat, da man senere kom. Mad og Drikke i Overflødighed. Og det ungarske Orkester intonerede ved Ankomsten »Kong Kristian stod ved højen Mast«, saa det klang i hele Lokalet, og saa at de Smaa ikke kunde andet end stemme i med af alle Livsens Kræfter . . .

Restavrationer som Wivels inde i Tivoli og Langelinies Pavillon har leveret 1 Tusindvis af Smørrebrødsstykker til vore smaa Gæster fra Landet . . .

Fra Cirkushaven begav vi os netop ud til den sidstnævnte Restavrant. Her skulde vi efter Bestemmelsen atter træffe Skolen fra Søpavillonen. Vi kom imidlertid i god Tid; Skolen var endnu ikke ankommen.

Efter at have modtaget denne Besked paa Verandaen vilde vi gaa ind i selve Restavrationen. Og jeg som første Mand tog i Haandtaget paa en Glasdør, som førte ind til den lukkede Veranda. Men Døren var laaset af; indenfor strakte et langt Bord sig gennem hele Lokalet, bugnende fuldt af mange herlige Sager.

»Her er nok dækket til et Selskab,« bemærkede jeg.

»Ja, det er til Børnene,« skyndte nu en af Foreningens Tillidsmænd, der var bagved, sig at sige.

Jeg maatte uvilkaarlig se nøjere til. Og nu saa jeg, at det var store Stabler af Smørrebrød, der taarnede sig op paa Fadene derinde — det lækreste Smørrebrød, man vilde se for sine Øjne. Og i to lange Rækker snoede Masser af Glas sig ned gennem hele Opdækningen, fyldte med gyldentperlende Pilsnerøl.

I dette Øjeblik fyldtes imidlertid Luften af glade, barnlige Hurraraab. Og da vi vendte os om og spejdede i Retning af Lyden, skimtede vi langt ude ad Frihavnen til vore smaa Venner, der nu marsjerede frem mod Pavillonen efter grundigt at have gennempløjet Frihavnens imponerende Territorium.

Fem Minuter senere var hele Forsamlingen bænket omkring det lange Bord, hvis Opdækning formelig fik Børnenes Øjne til at staa helt stive i Hovedet. Og saa huggede man i sig over hele Linien — først tøvende, saa hurtigere og hurtigere. Da vi andre en halv Snes Minuter senere vendte tilbage for at se, hvorledes det gik, var det lange, nys af saa mange rare Madvarer bugnende Bord nærmest at lignes ved en Mark, der har været hjemsøgt af en ægyptisk Græshoppesværm. Ikke det ringeste var levnet!

Men Børnene var mætte og ønskede ikke mere. Derimod ønskede de til Tak, sagde Læreren, at synge en Sang.

Og saa sang de. Det var en Fædrelandssang. Sang, som hver Fugl synger med sit Næb, men med jublende glade Stemmer og med lykketindrende Øjne . . .

»Jeg tror, at man bliver ligesom et bedre Menneske ved at omgaas Børn,« hviskede en af mine Ledsagere til mig.

— — —

Klokken seks stod de samme Børn opstillede ud for Bethesda, hvor alle Værterne eller deres Repræsentanter var mødte for at bringe deres smaa Gæster i Kvarter efter den lange Dags Strabadser. Og en efter en — efterhaanden som deres Navne raabtes op — førtes de af Sted ved en Haand, der hjerteligt sluttede sig om deres, medens venlige Ord lød i deres Ører, — for i et hyggeligt Hjem at hvile ud og glæde sig til Dagen i Morgen, der bl. a. bød paa en Skovtur pr. Charabanc, et Besøg hos Kongen paa Bernstorff og et veldækket Bord i Charlottenlunds »Over Stalden«.

* * *

Ja, hvem vilde ikke gerne være et Provinsbarn under saadanne lykkelige Omstændigheder!

Fred.

Vaskerpigen.

Vær ikke bange, kære Læser. Det er ikke om Napoleons Vaskerpige, jeg skriver. Hende har De sikkert faaet nok af sidste Vinter. Den Vaskerpige, jeg vil omtale, er ikke nær saa fin. Hun blev hverken Hertuginde eller noget andet stort, men gaar den Dag i Dag og vasker for ganske almindelige Borgerfolk. Dog, derfor er Historien ikke mindre interessant.

Min Vaskerpige er født — ja hvor — kan nu være det samme, det er nok at sige, at det var i en ganske lille-bitte Provinsby. . . At Moderen hed Ane Jensdatter, var alt, hvad hun vidste om hende. Og havde der nogen Sinde eksisteret en Fader, saa var han hende i hvert Fald fuldstændig ubekendt.

I Daaben fik hun det skønne Navn Oline, og efter Moderen blev hun kaldt Oline Jensen. Det var den eneste Arvepart og det eneste Minde, hun havde om sit Ophav.

For Resten blev hun opfødt af Fattigvæsenet og sat i Kost og Pleje hos et Par meget fattige, men skikkelige og godmodige Folk, som selv havde en stor Børneflok.

Hendes Kaar var hverken værre eller bedre end Plejeforældrenes egne Børns. Var Fortjenesten nogenlunde, saa stod Humøret godt i Hjemmet, og Børnene havde det da jævnt fornøjeligt. Men blev

Indtægterne altfor ringe, og Smalhans kom til Huse, saa udstrakte den mørke og tunge Stemning sig ogsaa til Oline.

De Penge, Byen betalte for hende, blev altid brugt til Huslejen. Det var saadan en god samlet Skilling at tage ind. Og det medførte, at man til sine Tider ikke var fri for at betragte hende som den fornemste Person der i Huset.

Hvad der i Barndommen plagede hende mest, var Kirtlerne — de slemme Kirtler. Der blev taget hele Ben ud af hendes ene Kind, og hun fik et stort, vansirende Ar i Ansigtet. Hun var dertil ualmindelig lille af Vækst, saa en fager og dejlig Ungmø kunde hun just ikke kaldes.

Men hvad hun havde, og det kunde hun nærmest takke sin Plejemoder for, var et Par ganske ualmindelig arbejdsvante Hænder. Hun kunde ordentlig tage fat. Det var en Fornøjelse at se det lille Menneske i en Vaskerbalje. At vaske var nemlig hendes Specialitet. Den var hun ligefrem opfødt ved.

I Plejehjemmet havde de nemlig ernæret sig ved at vaske for Folk. Dampen fra Vaskerkedlen havde hun indaandet fra Vuggen af, og den havde senere fulgt hende hele Livet igennem.

Efter sin Konfirmation fik hun Plads i et rigtigt Vaskeri, hvor de tillige udførte fransk Strygning. Derved naaede hun straks op i en højere Sfære. Hun sang og sled i det fra tidlig Morgen til sent ud paa Aftenen og var altid i ypperligt Humør. Hendes eneste Sorg var, naar de andre Piger drillede hende med, at hun aldrig fik sig en Kæreste. Hvem vilde binde an med den »grimme Ælling« — »den lille Underjordiske«, og hvad de nu kunde finde paa at kalde hende.

»Det var ligegodt ærgerligt,« tænkte hun. Monstro de havde Ret? — Aa pyt! Det kom nok — hun var jo hidtil naaet skikkelig igennem Verden, hun fik saamænd ogsaa den Fornøjelse med. Og Humøret var atter oppe.

Gift blev hun dog ikke; men hun fik Lov til at stifte Bekendtskab med den Følelse at være Moder.

Da det lille Barn laa i hendes Arme, havde hun en løjerlig Følelse. I Grunden følte hun sig lykkelig, skønt Faderen allerede var forduftet. Det søde, lille Puds var saa aldeles hjælpeløs, saa aldeles overgivet til hendes Omsorg. Og der kom en vag Forestilling op i hende om Ansvaret.

Jo vist skulde hun sørge godt for det . . . Hun kunde arbejde, ja hun kunde slide for to, om det skulde være!

I disse Dage fattede Oline en hel Del gode Forsætter. Hun vilde i Fremtiden give Afkald paa det erotiske. — Jo, det var sikkert, det vilde hun. Mandfolkene var nogle Skarn, de fortjente ikke, al man ofrede dem en Tanke — nej, fra nu af skulde hun være fornuftig, hun var for grim til, at de mente hende det alvorligt . . . Men nu var hun jo heller ikke længer ene. Hun havde Barnet. Det vilde hun besøge hver Søndag. Oline skulde nemlig selv i sin gamle Plads igen og Barnet sættes i Pleje hos hendes gamle Plejeforældre.

Ja, Forsætterne var gode nok, men Oline havde ikke gjort Regning paa sin gamle Svaghed. Hun kunde saa daarligt staa for et venligt Ord. . . Naar et Mandfolk kom og gjorde lidt ud af hende, den grimme, lille Pige, var hun straks væk, og glemt var alle de gode Forsætter.

Inden et Aars Forløb var hun atter falden for Fristelsen . . . Og som det gaar i Eventyrene — Prinsen forsvandt. Hun stod igen ene med sit Barn. —

Nu følte Oline for Alvor, at der maatte en Forandring til. Det skulde være et Vendepunkt i hendes Liv. — Hun tog ikke mere i sin gamle Plads. . . Hun trængte saa haardt til en Konetitel, og — blev Vaskerkone.

Mange gode Steder fik hun at vaske, saa hver Dag var besat. Hun gik bogstavelig fra én Vaskerbalje til en anden. Om Natten havde hun sit lille Barn at tumle med.

Det var just ikke nogen let Tid for hende. Men hendes gode Humør fornægtede sig ikke heller nu, saa Tilværelsen faldt hende slet ikke tung.

Hun havde lejet sig et Værelse hos nogle Folk, der passede Barnet om Dagen.

Barnet var efterhaanden naaet saa vidt, at det kunde gaa, og Oline var ved, hvad man kalder, at komme over det. Hun havde ikke mere urolige Nætter. — Men da hænder det hverken værre eller bedre, end at Amor, der jo som bekendt er en grumme uartig Dreng, atter er paa Spil og har sine Garn ude efter den stakkels Vaskerpige — eller hvad jeg vilde sige — Vaskerkone, og saarer hende dødeligt.

I Familierne, hvor hun vaskede, begyndte man saa smaat at ynke hende; men da overrasker hun pludselig en Dag alle med at fortælle om sit nær forestaaende Bryllup. Hvordan det var gaaet til, vidste ingen; men et Faktum var det, at hun i en meget nær Fremtid skulde indtræde i den hellige Ægtestand.

Brudgommen var en ung, ret køn Fabrikarbejder. Ingen forstod, hvordan det var lykkedes Oline at fængsle ham varigt til sin lille Person. Maaske var han mere honnet og retskaffen end hendes forrige Tilbedere. Maaske havde han forelsket sig i hendes flittige Hænder og gode Humør. Nok er det, det var blevet til Alvor. Hun havde faaet sig en virkelig Kæreste, var »offentlig« forlovet.

Brylluppet skulde fejres med al mulig Festlighed og Glans. Oline vilde ikke vide noget af, at det skulde gaa af i Stilhed. . . Det var en Begivenhed, der nok maatte kendes viden om. Den skulde skaffe hende Oprejsning for meget.

Til Højtiden fik hun fin sort, ulden Kjole med Slæb og Skinkeærmer og hvide Strimler forneden. Slør vilde hun ogsaa have. Hun laante et hos en Veninde. Og det hjalp ikke, at Kæresten gjorde hende sagtmodige Forestillinger om at lade det fare, eftersom hun allerede var langt over en ung Bruds første Stadium, idet hun jo havde været Moder tvende Gange. Hun lod sig ikke rokke i sin Beslutning. Paa intet Punkt vilde hun give slip paa noget af det, der tilkom hende ved en saadan Lejlighed.

I den Lykkerus, hvori Oline i disse Dage levede, løb hendes gode Hjerte i den Grad af med hende, at hun bogstavelig talt inviterede alle dem, hun traf paa, med til Brylluppet. Der var nu først Pigerne i de Huse, hvor hun vaskede, saa Brudgommens Familie, den var selvskreven, og da de respektive Mødre nødvendigvis maatte have deres Børn med, eftersom der ingen var i Hjemmet til at passe dem, kom de ogsaa med til Gildet. Hendes egen Familie — ja, den var ikke stor — for der var ingen — jo stop, hendes to Børn — og Plejemoderen, de turde ikke mangle.

Det blev en god Slump, da hun senere var ved at regne ud, hvor mange Gæster hun maatte belave sig paa. Men hun slog sig til Ro med det gode, gamle Ordsprog, at hvor der er Hjerterum, er der ogsaa Husrum. Og Hjerterum var der saa umaadelig meget af hos Oline; om Husrummet vil jeg helst lade Læserne selv dømme.

Brylluppet skulde staa i Brudens eget Hjem. Det lyder jo saa fint og tillige saa hyggeligt. Men Olines Hjem bestod kun af en eneste lille Stue, der i Anledning af Brylluppet var bleven forøget med et Køkken.

Allerede Aftenen før Brylluppet var der stor Modtagelse af Gaver. — Der kom mange og gode Foræringer: Flødekande og Sukkerskaal paa Pletbakke, forgyldte Porcellænskopper og meget andet — altsammen et Bevis paa den solide og gode Vennekreds, Oline havde forstaaet at skaffe sig. Og det gik helt livligt til ved denne Lejlighed. Der blev trakteret med friskbagte Klejner og fin Madeira til 60 Øre Flasken.

Højtidsdagens Morgen oprandt med straalende Solskin.

»Er det ikke, som om Vorherre smiler ned til mig,« tænkte Oline, idet hun rejste sig fra sit Leje. »Han kan bestemt godt lide, at jeg gifter mig. Det andet var nok alligevel noget ugudeligt noget.«

Hun havde sovet trygt og støt samfulde otte Timer i Træk. Barnet havde hun ikke haft hos sig den Nat. Plejemoderen havde taget det hjem til sig i Anledning af den forestaaende Højtid. Hun mente, at det passede sig bedst, at Oline var ene den sidste Nat før Brylluppet. Hun skulde rigtig føle sig som Jomfru.

Hvad Oline følte den Nat, ved jeg ikke; men sove gjorde hun. Hun sov, som man kan det, naar man arbejder strengt om Dagen.

Da hun var staaet op, tog hun straks fat paa Forberedelserne til Brylluppet, Tillavningen af Maden o. desl. Der begyndte herunder saa smaat at dukke Bekymringer op i hendes Hjerne om, hvor hun skulde placere de mange Indbudne; men hun spildte ikke mange Minutter paa dette Problems Løsning. Gæsterne fik spise i flere Hold, og der var jo Plads nok i den vide, vide Verden. De havde Gaden, Gaarden og Køkkenet.

Brylluppet skulde staa om Lørdagen. Kæresten var paa Arbejde om Formiddagen. Dagen efter var Fridag. Der gik saaledes kun en halv Arbejdsdag tabt. Det gjaldt jo om at regne den ud.

Oline var virkelig fin, da hun kom i Stadsen, og dette i Forbindelse med hendes glædestraalende Ansigt gjorde, at Brudgommen fandt hende helt indtagende.

De var nu i Kirke. Præsten sagde ikke meget. Han kendte dem jo ikke, og han var heller ikke bleven bedt om at holde nogen lang Tale. Men da han spurgte Brudgommen, om denne vilde have Oline til sin Ægtehustru og elske hende og være hende tro alle sine Dage, og dette Spørgsmaal blev besvaret med et højt og lydeligt »Ja«, saa kunde Oline ikke lade være med at græde. . . . Det var dog saa underligt, at den pæne, kraftige Mand aabenlyst for alle vilde vedkende sig hende — lille, usle Kræ — som Hustru. Hun følte allerbedst i dette Øjeblik, hvor inderlig ubetydelig og grim hun var. Og en dyb Taknemlighedsfølelse steg op i hende, baade til Vorherre, som hun syntes svævede om inde i Kirken, og til Manden ved hendes Side. Vel var hendes »Ja« kun en utydelig Hvisken, men hendes hele Væsen var opfyldt af en Fasthed og Inderlighed, der maatte kunne holde hele Livet.

Da Ægteparret vendte hjem fra Kirke, var der allerede kommet en Del Gæster. De blev straks bænkede om Bordet og Maden serveret. Det gjaldt jo om at faa dem fra Haanden, for at andre kunde komme til. Og efter Bordet spredte Gæsterne sig i de øvrige Lokaler, det vil sige, de tyede ud i Køkkenet eller gik sig en lille Tur.

Omsider var alle de Indbudte bespiste, og nu kom det højtidelige Øjeblik, da de mange Smaahold skulde samles i Brudehuset. Alt overflødigt Inventar blev taget ud af Stuen, og denne samt Køkkenet fyldtes af glade Gæster, som placeredes paa alle mulige og umulige Steder. Samtidig bødes der Punch omkring. Tungebaandet løstes, og højrøstet Tale, Latter og Barnegraad flød sammen i hinanden. Der blev udbragt en Skaal for Brud og Brudgom, for et godt Humør, og meget andet, alt imedens Olines glade Ansigt lyste som en Sol for hele Selskabet.

Endnu er kun at berette, at Hvedebrødsdagene varede til om Tirsdagen. Den Flothed syntes Oline, hun havde Raad til. Hun var bestilt til Vask hos en Familie om Mandagen, men hun bad sig fri til næste Dag. Hun vilde dog ikke lige med det samme ind i Sliddet og Trivialiteten. En Dags Tid vilde hun sidde hjemme i sin Stue og fryde sig — og føle, hvordan det var at vente længselsfuldt paa den elskede Ægtemage, der vender hjem fra Arbejdet.

Min lille Vaskerpige blev altsaa ikke Hertuginde, og den grimme Ælling forvandledes ikke til en dejlig Svane, men hun blev en brav Mands lykkelige Hustru, og det kan jo være lige saa meget.

Charlotte Eilersgaard.

TIL BILLEDERNE

Toby E. Rosenthal: »De sidste Øjeblikke«. — Vi føres til en ung Piges Dødsleje — Blomsten, der knækkes i sin fejreste Skønhed. Vi ser Moderens dybe Fortvivlelse. Hun véd, at alt er tabt, — at her kan ingen Læge, ingen Medicin og ingen Bønner hjælpe mere. Og dog kaster hun endnu en Gang det gamle, trætte Hoved med de forvaagede, forgrædte Øjne ned paa sin Arm og folder sine Hænder i Bøn og hulker sin Fortvivlelse ud, — medens den unge Pige, Dødens Bytte, med sin sidste Kraft retter sig lidt i Vejret og hvisker med sin svage Røst: »Mo'r, græd ikke!«

Nordstjernens ærede Postabonnenter

bedes erindre at forny Abonnement inden den 27. September for at undgaa Forsinkelse i Ekspeditionen.

Ølbakterierne.

Da Bladene bragte den første Meddelelse om Ølbakterierne. Originaltegning af Axel Danielsen.

Løsning paa Arithmetisk Opgave i Nr. 48.

35 Enører, 20 Toører, 5 Femører.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 48.

Omtrent 9,257,000,000 Aar.

Løsning paa Beregnings-opgave i Nr. 48.

Sønnerne vare 17, 15, 10 og 6 Aar.

Paa Grund af en Fejl i Regnegaaden i forr. Nr. gentages Opgaven her.

Regnegaade.

Tallet 108 lader sig dele i 4 Summer, saaledes, at naar man lægger 5 til den første Sum, trækker 5 fra den anden Sum, multiplicerer den tredje Sum med 5 og dividerer den fjerde Sum med 5, faar man altid det samme Tal som Sum. Hvad er det for 4 Summer?

Regneopgave.

Tallet 16 lader sig dele i 3 Dele, der har følgende mærkelige Egenskaber: Naar man trækker Tallet 2 fra den første af disse tre Dele, multiplicerer den anden Del med 2, og dividerer den tredje Del med 2, faar man hver Gang det samme Resultat. Hvad er det for 3 Dele?

Den nye Margarineko.

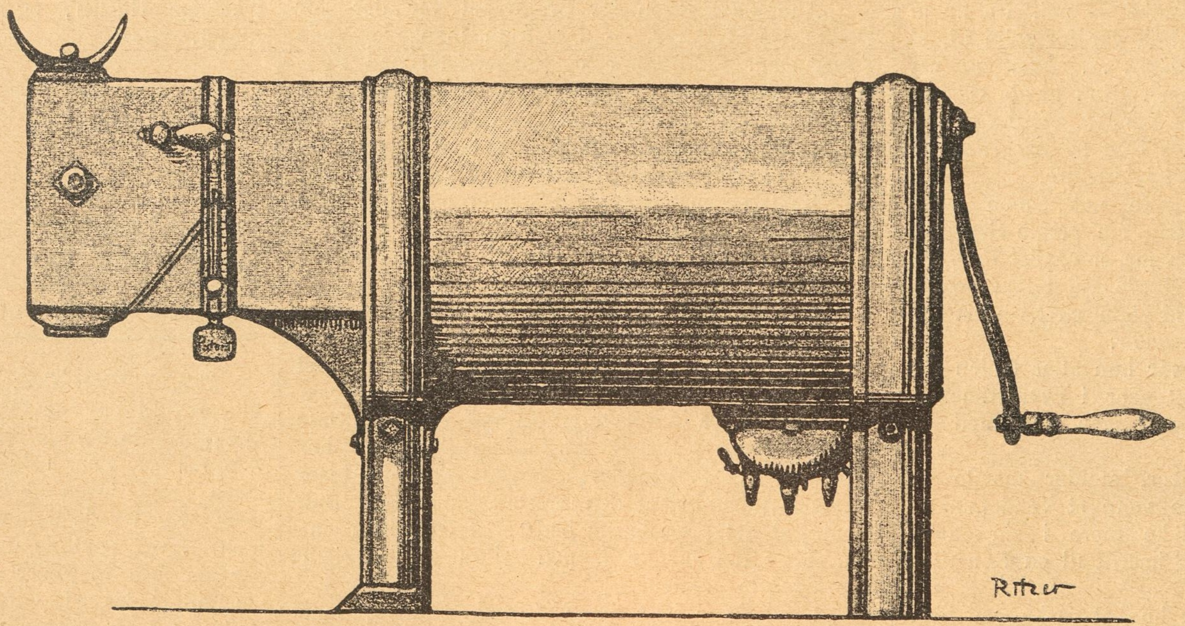

Gaade.

Jeg findes paa Træet,
jeg sættes paa Hovedet,
jeg bæres i Lommen,
jeg staves i alle tre Tilfælde ens.

Indhold.

Billeder: De sidste Øjeblikke. Efter Maleri af Toby Rosenthal. — Provinsbørn i København. Originaltegning af Juell. Møller. — Parti af Vesterbrogade i København under Asfalteringen. — Ølbakterierne. Humoreske. — Den nye Margarineko. Humoreske.

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Jeg ridsed dit Navn. Digt af Mac Eyre. — Asfalt. Af M. — Vore smaa Gæster fra Landet. Af Fred. — Vaskepigen. Af Charlotte Eilersgaard. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat)

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn **V.**

København. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN
ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 50 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 13. September. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

NORA.

Roman
af
E. Braddon.

(Fortsat.)

Kaptajn Winstanley maatte sidde ganske roligt og se til, naar Nora og hendes Forlovede var hos hans Hustru; han maatte saa godt som muligt udholde Synet af deres Lykke, vel vidende, at han — der havde lagt saa snilde Planer og som den flittige Bi havde villet sørge for Livets Vinter — havde lidt et afgørende Nederlag, og, at han ikke havde mere Andel i det Hus, ved hvis Arne han sad, end en Rejsende i en Kro.

Hvad Under da, at han sad med Vrede og Misundelse i Hjertet ved sin døende Hustrus Side — Vrede overfor Skæbnen, Misundelse overfor Roderick Vawdry, der var gaaet af med Sejren. Hvis onde Ønsker kunde gøre det af med et Menneskeliv, vilde hverken Nora eller hendes Elskede have overlevet denne Sommer. Heldigvis var Kaptajnen en altfor forsigtig Mand til at gøre sig skyldig i nogen overilet, hadefuld Handling; hans bitre Følelser skjulte sig under en iskold, høflig Maske, som ingen kunde have noget at udsætte paa.

Den skæbnesvangre Katastrofe indtraf uvente en rolig September-Eftermiddag, omtrent seks Uger efter Noras Hjemkomst fra Jersey. Kaptajn Winstanley havde læst en af Tennysons Idyller for sin Hustru, indtil hun faldt i en mild Søvn. Han gik ned for at skrive nogle Breve, medens Pauline blev siddende med sit Arbejde ved et af Vinduerne. Klokken fem plejede den Syge at drikke Te, men i den senere Tid havde hun ikke kunnet taale at have flere hos sig ad Gangen. Nora plejede derfor at være ene hos sin Moder, naar hun drak Te, og hun maatte gerne overtale hende til at nyde et Stykke Hvedebrød eller lidt af Husholderskens fine Bagværk.

Da Nora denne Eftermiddag kom ind i Værelse

Kærlighedsbudskab paa „Almen". Efter Maleri af F. Ortlieb.

med det lille japanesiske Testel, fandt hun Moderen liggende i samme Stilling, som da Kaptajnen forlod hende.

»Hun har sovet saa trygt,« hviskede Pauline. »Hun har ikke sovet saa roligt, siden hun blev syg.«

Denne trygge Søvn, der forekom Kammerpigen saa lovende, gjorde Datteren forskrækket. Nora skyndte sig at sætte Tetøjet fra sig og løb hen til Moderens Sofa. Hun saa de indfaldne Kinder, der hvilede paa Puden; hun berørte hendes Haand, der hvilede paa Sengetæppet. Denne Marmorkulde, Stilheden og det voksagtige Udseende sagde hende den frygtelige Sandhed. Hun sank ned paa Knæ ved Siden af Sofaen med et Skrig af Sorg og Smerte:

»Aa, Moder, Moder, jeg burde have elsket dig højere her i Livet!«

Ellevte Kapitel.

Dagen før Begravelsen fik Kaptajn Winstanley et Brev fra sin Steddatter, hvori hun tilbød at være ham til Tjeneste, hvis der var et eller andet, han ønskede; tillige underrettede hun ham om, at hun havde udsat den Sum for ham, som hans Hustru skulde have haft, naar Nora blev myndig.

»Jeg véd, at De har lidt et stort Tab ved min Moders Død,« skrev hun, »og det skulde glæde mig, hvis jeg kunde gøre noget for, at det kan blive mindre føleligt. Jeg véd, at det var hendes inderlige Ønske, at der skulde sørges for Deres Fremtid. Jeg fortalte hende faa Dage, før hun døde, at jeg vilde gøre Dem dette Tilbud. Jeg gør det af et ærligt, oprigtigt Hjerte, og det skulde glæde mig, hvis De vil modtage det.«

Kaptajnens Svar var kort og fast.

> »Jeg takker Dem for Deres ædelmodige Tilbud — skrev han — og jeg er overbevist om, at det er sket i al Oprigtighed; men jeg synes, at De maatte vide, at der er Grunde, som gør det umuligt for mig at modtage nogen Velgerning af Deres Haand. Efter min Kones Begravelse vil De ikke oftere faa mig at se i Abbediet. De vil være uindskrænket Herskerinde overalt fra denne Time.«

Han holdt Ord. Han var til Stede ved Begravelsen paa Beechdale Kirkegaard, hvor hans Hustru jordedes under det gamle Egetræ. Da alt var forbi, tog han en Vogn, kørte til Jernbanestationen i Lyndhurst og rejste med det første Tog til London. Han havde ikke omtalt sine Fremtidsplaner for nogen og ingen Adresse efterladt undtagen Navnet paa sin Klub. Seks Maaneder efter hørte man, at han var i Sydamerika.

Straks da Mrs. Winstanley var død, havde Nora telegraferet efter sin gamle Guvernante, og det trofaste gamle Menneske ankom Dagen efter Begravelsen for at opslaa sin Bolig hos den gamle Elev, indtil denne skulde blive Mrs. Vawdry. Dette vilde først ske seks Maaneder efter. Mrs. Winstanley havde taget det højtidelige Løfte af sin Datter, at hendes Død ikke maatte bevirke en længere Udsættelse end strengt nødvendigt.

»Du kan jo holde Bryllup i al Stilhed, min Pige,« havde hun sagt, »og lade dig vie i din Rejsedragt, — et fint graat Silkestof for Eksempel med Fløjls eller Chinchilla Besætning, hvis det bliver om Vinteren. I vil naturligvis tilbringe Hvedebrødsdagene i Udlandet, Pau eller Monaco, eller en af Byerne ved Middelhavet.«

Saaledes havde hun ligget og moret sig med at arrangere alt for de Elskende. Nora mindedes alle disse Samtaler med vemodig Sorg. Hendes Moder havde dog elsket hende paa sin Maade.

Naturligvis vilde Ægteparret bo paa Abbediet. Briarwood skulde udlejes til en eller anden Rigmand, en Liebhaver, der ønskede et smukt Hus, omgivet af glimrende holdte Haver og Drivhuse, som det vilde koste en lille Formue at vedligeholde. Førend Mr. Vawdry havde overgivet Sagen til sin juridiske Konsulent, meldte en saadan Liebhaver sig af sig selv.

Lady Mallow ønskede at tilbringe nogle Maaneder af Aaret i sin Faders og Moders Nærhed, og da disse hyppigt opholdt sig paa Ashbourne, paa Grund af, at Hertugen med hvert Aar fattede større Kærlighed for Chillingham-Okser, faldt hendes Tanker ganske naturligt paa Briarwood. Lord Mallow, der elskede sit Fødeland til Raseri, men altid havde nok af at være der seks Uger om Aaret, var henrykt over at kunne opfylde sin Hustrus Ønske og besluttede at leje Briarwood fuldt monteret for et Tidsrum af syv Aar. Hvis dette venskabelige Arrangement gik i Orden, vilde Lady Mallow dog alligevel komme til at nyde godt af de Forbedringer og Forandringer, hendes Fætter havde ladet foretage den Gang, da han troede, hun skulde være hans Hustru.

Da Arrangementet med Briarwood med Lethed gik i Orden, kunde Roric og Nora frit betragte Abbediet som deres fremtidige Hjem, og Nora var lykkelig over at vide, at det kære, gamle Hus, hvor hendes Barndom var henrunden, skulde vedblive at være hendes Bolig, indtil hun selv blev baaren til Hvile ude paa den fredelige Kirkegaard i Beechdale. Der er Mennesker, som altid higer efter Forandring, for hvilke det nyeste altid er det bedste, men til dem hørte Nora Tempest ikke. De Mennesker, som hun havde kendt hele sit Liv, de Omgivelser, hvori hun havde leget, da hun var Barn, var det kæreste for hende. Det vilde blive højst interessant at besøge fremmede Lande, men meget morsommere vilde det dog være at komme hjem igen til den fortrolige Arne, ved hvilken hendes Fader havde siddet, til de gamle Ansigter, der havde set ham, til de Hænder, der havde tjent ham, til den Have, han havde anlagt og forbedret.

»Jeg havde nok Lyst til at vise dig Briarwood i sin nuværende Skikkelse,« sagde Mr. Vawdry en Novembermorgen til sin Forlovede. »Du maa da i det mindste vise mit Stamgods den Ære at se det, inden det tages i Besiddelse af andre. Vil du og Miss Mae Croke komme over hos mig i Eftermiddag og drikke Te? Jeg tror nok, at min Husholderske kan lave en god Kop Te.«

»Ja, med Fornøjelse. Jeg tør ogsaa indestaa for Miss Mae Croke. Jeg kunde nok lide at se de Forbedringer, du lod foretage for Lady Mabel inden dit store Uheld. Jeg synes, at Lord Mallow har al Grund til at betragte dig som sin Velgører; ikke blot undlader du at anlægge Proces imod ham, hvad du var fuldt berettiget til, men du lader ham høste Nytten af alle de Penge, du har givet ud.«

»Ja, det har du Ret i. Men jeg er en godmodig Mand og tilgiver slige Smaating. Naa, nu siger jeg til min Husholderske, at hun skal sørge for Te og Smaakager og alt det, som Børn og unge Pige holder af, til i Eftermiddag Klokken fire. Klokken fem er for sent, nu da Eftermiddagene er saa korte.«

»Sæt, at vi nu slet ikke kommer.«

»Aa, du kommer nok, om ikke af anden Grund, saa fordi du er nysgerrig. Du maa huske, at det er sidste Gang, der gives dig Lejlighed til at se Rolf Blaaskæg-Værelset paa Briarwood.«

»Er der et saadant Værelse?«

»Ja, det er der rigtignok. Det hører sig jo til.«

Nora glædede sig meget til at besøge Roric i hans Hjem, og hun mindedes de Dage, da hun gik med sin Fader til Briarwood. Hun huskede alt, som om det var passeret i Gaar, og dog forekom det hende at være et helt Aarhundrede siden. Miss Mac Croke, der var Føjeligheden selv overfor sin Elev, var øjensynlig meget fornøjet over at skulle stifte Bekendtskab med det indre af Briarwood.

»Jeg har saamænd aldrig været indenfor Dørene,« sagde hun, »skønt jeg saa ofte kørte derover med Deres Fru Moder paa Visit. Lady Jane Vawdry hørte ikke til det Slags Folk, der vilde invitere en Guvernante indenfor. Dertil overholdt hun Kastevæsenet altfor strengt. Hertuginden er ikke nær saa stolt.«

»Jeg tror ikke, at Lady Jane nogensinde tilgav sig selv, at hun havde ægtet en uadelig Person,« sagde Nora; »og dette Fejltrin hævnede hun paa andre Mennesker.«

Nora havde af Roderick faaet foræret et nyt Par Ponyer, efter at alle Anstrengelser for at faa fat i Titmouse var mislykkedes. Med disse kørte hun til Briarwood, medens Miss Mac Croke med blind Resignation gav sig Forsynet i Vold. Hun vidste, at hvis det stod skrevet i Skæbnens Bog, at hun skulde brække Halsen ved at vælte med en Ponyvogn, vilde det dog ske før eller senere. At blive hjemme af den Grund, vilde blot være en øjeblikkelig Frist. Derfor indtog hun sin Plads ved Noras Side og sad rolig og tavs, medens Ponyerne stod paa Bagbenene og skabede sig, ganske som Titmouse i fordums Dage.

»De bliver nok rolige, naar jeg faar rigtig Tag i dem,« sagde Nora, idet hun gav dem et lille Rap med Pisken.

»Det er muligt,« sagde Guvernanten, »men tror De ikke, det havde været klogere, om Bates havde tæmmet dem lidt, førend vi tog ud at køre med dem.«

De var nu ude paa Landevejen, og Nora satte Ponyerne i skarpt Trav, idet hun meget fornøjet bemærkede, at de gik som et Urværk.

»Som et Ur, der trænger til at reguleres,« tænkte Miss Mac Croke.

De naaede Indkørslen til Briarwood og fandt Roderick staaende der for at byde dem Velkommen. Ilden brændte i Kaminen i den smukke Dagligstue, et nydeligt Tebord stod dækket, med magelige Lænestole rundt om, Temaskinen snurrede, kort og sagt, alt var smukt og hyggeligt.

Nora fandt, at der i Grunden slet ikke var saa galt paa Briarwood. Hun kunde sikkert ogsaa være bleven lykkelig med Roric dér; men Abbediet var dog tusinde Gange bedre, det var det bedste Sted i Verden. De satte sig alle om Tebordet ved Kaminen, og Nora, der agerede Værtinde, skænkede Te. De talte om gamle Dage, snart spøgende, snart alvorligt, idet de gled fra én gammel Erindring til en anden. Alle Rorics drengeagtige Dumheder, alle Noras Drillerier blev gennemgaaede.

»Jeg tror nok, at jeg drillede dig slemt den Gang, ikke sandt, Roderick?« sagde Nora, idet hun gik hen bagved Rodericks Stol og trak ham i det tykke, brune Skæg. »Det er det morsomste, jeg véd, at plage dem, som man holder mest af. Jeg er bange for, at jeg igen vil begynde at drille dig, Roderick.«

»Gør du det, det vil prelle af paa mig altsammen. Jeg er, som bekendt, en godmodig Fyr. Spørg Lord Mallow.«

Da de havde drukket Te, skulde Huset beses. De beundrede det ny Morgenværelse, som var indrettet til Lady Mabel i hollandsk Renæssancestil, og Roric lo og fremviste og forklarede alt, hvad han havde gjort for den Troløses Skyld.

»Jeg har for Resten Lyst til at vise dig Stalden, inden det bliver mørkt,« sagde han. »Jeg lod indføre nogle Forbedringer efter mit eget Hoved; nogle Smaating, som jeg er stolt af, vil jeg vise dig.«

»Du véd, at jeg har en Svaghed for Stalde,« svarede Nora. »Jeg har faaet mange Straffeprædikener af Moder for denne ulykkelige Tilbøjelighed. Men kan der tænkes noget behageligere Syn end en velindrettet Stald, hvor der dufter af Renlighed, Kløver og friskt Hø! Hvad, Miss Mac Croke?«

»Stalde kan virkelig være meget nette og — meget nyttige, naturligvis, men —«

»Man skal ikke bringe Staldene op i Dagligligstuen,« sagde Nora med komisk Alvor. »Nej, naturligvis. Men lad os saa komme ud og se dine Forbedringer, Roric.«

De gik alle ud i den flisebelagte Stald, der var saa proper, som tænkes kunde. Miss Mac Croke gik i en stadig Angst for Hestenes Bagben, men hun fulgte trolig med alligevel.

Her fandt de alle Rorics Yndlingsdyr: »Bess« med den skinnende brune Lød og den ene hvide Sok, »Blaa Peter«, kraftig og stærk, »Tigris«, den graa arabiske Hoppe, som Lady Jane plejede at bruge for sin Phaeton — den var selv kommen til at ligne en gammel Dame —, og »Donald«, en Jagthest med Sener af Jern.

Nora kendte dem alle og gik og klappede og talte til dem.

»I skal alle over og bo hos os paa Abbediet, I kære Dyr!« sagde hun henrykt.

I den ene Ende af Stalden var der en Baas med fem Fod høje Sider, og da Nora nærmede sig den, hørte hun en Vrinsken, Snøften og Snusen, som hun syntes at skulle kende.

Hun standsede, blev baade rød og bleg og saa stift paa Roderick, der stod ved Siden af hende, roligt smilende.

»Dette er Rolf Blaaskægs-Værelset,« sagde han muntert. »Tag dig i Agt — der er noget frygteligt derinde.«

Miss Mac Croke, der tog Advarslen bogstavelig, trak sig rædselslagen et Par Skridt tilbage.

»Hvad er det for en Hest, der staar derinde?« spurgte Nora ivrigt.

»Det er en Hest, som jeg haaber, du vil ride, naar vi tager paa Jagt sammen.«

»Hvad er det for en Hest? Kender jeg den? Har jeg redet paa den før?«

»Jeg tror nok, du vil henregne den Fyr dér mellem dine Venner,« sagde Roric, idet han tog Klinken af Døren.

Et Hoved stødte Døren op og i næste Øjeblik stod Nora med Armen slynget omkring sin gamle Yndlings Hals, medens Dyret fløjlsbløde Mule snusede til hendes Kinder og Haar af Glæde over Gensynet.

»Du kære gamle Ven!« udbrød Nora, og idet

hun henvendte sig til Roric, sagde hun: »Men du sagde jo, at den var bleven solgt paa Markedet i Tatersalle?«

»Det er ganske rigtigt, og jeg købte den.«

»Hvorfor fortalte du mig ikke det?«

»Fordi du ikke spurgte mig derom.«

»Og jeg, som syntes, du talte saa ligegyldigt og uvenligt om Dyret.«

»Jeg vilde have baaret mig ad som en slet Person, hvis jeg havde ladet din Yndlingshest falde i fremmede Hænder. Men du havde maaske hellere set, at Lord Mallow havde købt den?«

»At tænke sig, at du har kunnet tie med det saa længe!« sagde Nora.

»Ja, der kan du se, jeg er ikke et Fruentimmer; jeg kan holde paa en Hemmelighed. Jeg vilde have en lille Overraskelse til dig, en Belønning, naar du havde været rigtig sød.«

»Du er meget sød og god!« sagde hun, idet hun gav ham et Kys. »Og skønt jeg har elsket dig hele mit Liv, saa tror jeg dog ikke, jeg har elsket dig en eneste Smule for meget.«

(Sluttes.)

Naar Sol staar op —

Først kom der røde Roser paa alle Østens Sky'r,
og saa kom Guld paa Tage af alle danske By'r,
saa kom der blanke Spejle til Hytte og til Slot,
og Himlen, den blev malet fra Graat til Lyseblaat.

De Fugle smaa fik Vinger og Næb til Morgensang,
og Blomsterne paa Enge glad ud af Knoppen sprang;
og Nattens Slør, det sorte, blev hen i Skyer gemt,
og Nattens tunge Drømme saa hastelig forglemt.

Og Jorden den blev puttet i Solens varme Ovn,
de mange Kirkeklokker fik Lyd i hvert et Sogn —,
De dukle danske Skove, de hejste grønne Flag;
thi Solen, den har født os en ny og dejlig Dag.

Carl E. Simonsen.

En Skandale.

Det var i Mellemakten. I Restavranten sad de Teaterbesøgende om de smaa Marmorborde og slugte et Stykke Mad eller en Forfriskning.

Første Akt af det tyske, svulstige Drama var spillet. Om et Øjeblik vilde Klokken lyde og forkynde, at anden Akt var ved at begynde.

Der var forholdsvis stille i Lokalet — saa stille, som der bør være i en Foyer, naar man lige har set første Akt af et Drama — og har hele fire Akter igen.

I en Kanapé i det ene Hjørne sad to Damer. Den ene var meget ung — maaske næppe nitten Aar —, med et usædvanligt smukt Ansigt. Den anden kunde vel være godt oppe i Tyverne.

Den Ældre — de var forøvrigt Kusiner — havde flere Gange henvendt Ordet til sin yngre Ledsagerske. Men den unge Pige havde kun svaret med Enstavelsesord og var bleven ved at sidde og se tankefuldt ud i Rummet.

»Lad nu være at sidde dér med det traurige Ansigt,« udbrød tilsidst den Ældre muntert, idet hun slog sin Arm om den unge Piges Nakke og saa' hende smilende ind i Ansigtet. »Hvad er der dog i Vejen med dig? Du kan absolut ikke taale at se Tragedier!«

»Aa, det er saa kedeligt alt sammen,« svarede nu den Yngre, idet hun i et Øjebliks Selvopgivelse lod Hovedet synke ind mod sin omhyggelige Venindes Bryst. »Den ene Dag gaar hen ligesom den anden . . . der kommer aldrig noget nyt! Naar bare der dog vilde ske noget . . . lige meget hvad . . . noget ondt eller godt . . . bare en Smule Forandring —« Hun var grædefærdig.

»Men Emma dog!« udbrød hendes Veninde — »hvad gaar der dog af dig! Du, som har det saa godt . . . har ingen Sorger og Bekymringer og har to Forældre, som vil opfylde ethvert Ønske, du ytrer! Og du vil klage!«

Emma saa' kun frem for sig, idet Taarerne blinkede i hendes Øjne.

»Aa, jeg véd ikke,« sagde hun saa og gjorde et fortvivlet Kast med Hovedet: »jeg kan blive saa underlig til Mode, naar jeg kommer til at tænke paa, at der andre Steder . . . kan ske saa meget. Saadan som vi nu ser her i Stykket. De hader, og de elsker . . . Men her gaar den ene Dag ligesom den anden — aldrig noget nyt!«

»Men kære Emma! Du keder dig derhjemme — det er det hele. Og saa kan du, som jeg siger, absolut ikke taale at se Tragedier . . .«

I dette Øjeblik kom en høj, slank Herreskikkelse ilende forbi dem. Kunstnerkappen slog om ham som et folderigt Gevandt; den høje Flip og det flagrende Slips syntes kun at være kastede løst om hans Hals.

Det var en af Skuespillerne — Fremstilleren af den ene af Heltene i Dramaet. Han havde nys hævet sin kunstige Patos i en ret virkningsfuld Scene med Elskerinden i Stykket.

Hans Fremtræden her paa Skuepladsen vakte straks en Del Opsigt. Mange Øjne var paa et Øjeblik rettede imod ham. Ikke blot fordi en Scenens Helt, der pludselig viser sig midt iblandt sine beundrende Tilskuere, altid har et berettiget Krav paa at faa Opmærksomheden henvendt paa sig, men ogsaa fordi man i dette Tilfælde ikke godt kunde forstaa, at han, der for et Øjeblik siden havde vist sig paa Scenen, og som om en Minut eller to atter skulde frem paa Brædderne, havde Tid til at vise sig her.

Lige saa hurtig han kom, var han imidlertid ogsaa forsvunden igen. Hans overlegne Blik fra det knejsende Hoved havde heller ikke søgt nogen af de Tilstedeværende.

Men blandt dem, der betragtede denne hurtigt opdukkende og hurtigt forsvindende Skikkelse med størst Interesse, var Emma. Længe efter, at han havde gjort sig usynlig, søgte hendes Blik hen mod den Portière, bag hvilken han var forsvunden.

»Det er da en fælt indbildsk Fyr,« sagde Emmas Ledsagerske, idet hun bemærkede den unge Piges Stirren efter Skuespilleren.

Emma rev sig ud af sine Betragtninger med et Suk.

»Synes du?« spurgte hun. »Men det bliver man maaske, naar man er rigtig lykkelig. For han maa da være lykkelig. Han kommer rundt omkring med Selskabet — og kan ogsaa rejse paa egen Haand, om han lyster. Og han har sin Kunst, han kan ofre sine Tanker og Kræfter. Han kan faa Lov til at udtrykke sine Tanker og Følelser uden alle disse Hensyn. Og han er feteret« . . .

Nu ringede det. Emmas Veninde rejste sig.

»Lad os saa gaa op,« sagde hun, idet hun stak sin Arm ind under den unge Piges og hævede hende i Vejret. »Men lad nu alle disse tossede Tanker fare. Man skulde næsten tro, at du var bleven bidt af en gal Skuespiller!«

* * *

Da Emma den næste Dag kom ud fra sin Faders, den gamle, pensionerede Obersts Hus for at gaa ud paa en lille Spaseretur, og hun kastede et Blik hen ad Gaden, fo'r Rødmen pludselig op i hendes Kinder.

Blot et lille Stykke borte kom Tragediehelten fra den foregaaende Aften gaaende hen imod hende. Indtrykkene fra Forestillingen havde ikke ladet hende i Ro den hele Nat, og i hendes urolige Drømme havde særlig hans Skikkelse foresvævet hende. Var det da saa underligt, at hun blev forvirret ved dette uventede Møde?

Han syntes imidlertid slet ikke at lægge Mærke til hende. Han gik hurtigt fremad, seende lige ud i Luften, med et kækt knejsende Hoved og læggende de blege, næsten lidende Ansigtstræk i saa interessante Folder som muligt.

Dog, da han strøg forbi hende, mærkede han den unge Piges forlegne Øjekast, og han saa' til Siden. Han fik imidlertid kun set et Glimt af hende; og vilde han tilfredsstille sin Nysgerrighed og gøre sig bekendt med, hvem hans Beundrerinde var, maatte han vende sig.

Han gjorde det, idet han gik videre. Hun mærkede hans Blik ligesom brænde hende i Nakken. Og hun kunde ikke lade være: ogsaa hun maatte vende sig om.

Kun som et Lyn strejfede deres Blik hinanden. Men Emma var bleven rød som et dryppende Blod.

Og medens hun gik videre, læggende Baand paa sig selv for ikke at give efter for Fristelsen til at se endnu en Gang om, bemægtede der sig hende en underlig, hidtil ukendt, lykkelig Følelse —

Men han, den store Mand, den unge, feterede Skuespiller, havde jo ogsaa kastet sit Blik paa hende, en ringe Orm i Sammenligning med ham selv!

* * *

Dagen efter, om Aftenen sent, da Oberstens Pige i al Hemmelighed var ved at lukke sin Kæreste ud af Haven, der hørte til Huset — de havde holdt Stævnemøde under et af de store Æbletræer —, lagde hun — og Kæresten da for Resten ogsaa — Mærke til to Skikkelser, der stod i øm Forstaaelse udenfor, for Enden af Haven. Og stor var Pigens Overraskelse, da hun troede at kunne se, at den ene af disse Skikkelser ikke var nogen ringere end hendes Frøken.

Hun skulde imidlertid nok vogte sig for at slaa Allarm og var i Hjertet glad over, at hun ikke havde faaet Lejlighed til at forurolige de elskende to — ligesom ogsaa over, at de samme to ikke havde givet hende selv Anledning til Uro.

Men den næste Aften, da Kæresten kom, var hun yderst forsigtig og anbefalede sin tro Peter at være det samme. Og det viste sig da ogsaa, at der var Anledning til at gaa læmpeligt til Værks. Thi da Peter skulde gaa, stod de to atter derudenfor.

Peter genkendte ved denne Lejlighed den Person, der gav Rollen som Frøkenens Elsker. »Det er en af Skuespillerne,« hviskede han til Pigen.

— — —

Om Morgenen Dagen efter var hele Huset i Oprør. Frøken Emma var forsvunden! Man ledte og ledte. Men hun var der ikke.

Og medens man bestyrtet fo'r omkring i Huset og kaldte og ledte, gjorde man tilfældigt den Opdagelse, at en stor Haandkuffert var forsvunden — tilligemed næsten alt Frøkenens Tøj.

Den gamle Oberst og hans Hustru var ved at synke igennem Jorden. Hvad skulde dette her betyde? Var det muligt . . . ? Var hun flygtet?

De turde ikke tænke Tanken ud. Men paa dette Tidspunkt troede Pigen det rettest at komme frem med den Opdagelse, hun havde gjort. Stammende fortalte hun om Frøkenens og Skuespillerens Stævnemøder de foregaaende Aftener udenfor Haven — nøje vogtende paa, at hun ikke forraadte sig selv.

Den gamle Oberst hørte forstenet til, og Oberstinden var ved at besvime. De spurgte sig selv endnu en Gang, om det var muligt, — at deres lille Emma, deres eneste Barn, som de havde forgudet, virkelig skulde være løbet bort med en Skuespiller. Men Emma var jo i alt Fald borte, havde taget sit Tøj med, — og Selskabet, hvortil Skuespilleren hørte, vidste man, var rejst denne Morgen med første Tog.

Saa tog Obersten en kraftig Beslutning. Uden at sige et Ord gik han blot et Øjeblik for at klæde sig om. Og da han kom tilbage og gik igennem Værelset, hvor hans Hustru var sunket ned paa en Stol i stum Fortvivlelse, sagde han kun:

»Jeg rejser efter dem.«

* * *

Selskabet havde slaaet sig ned i en By omtrent en Snes Mil borte. Her skulde man give Forestillinger Resten af Sæsonen.

Man var lige kommet fra Banestationen og havde bænket sig i Teatrets Restavration for at dinere. De Fleste af Selskabet var mærkværdig tavse denne Dag. Og lagde man Mærke til, hvorledes der stadig i al Hemmelighed blev skævet til en ung Dame, der befandt sig i deres Midte, vilde man kunne forstaa, at der herskede en temmelig enstemmig Utilfredshed med denne unge Dames Tilstedeværelse.

Damen selv — det var selvfølgelig vor Emma — syntes ikke saa lidt tykket ved Situationen. Hun var stadig meget forlegen og turde næppe se paa de andre — knap nok paa sin Helt, der stadig var ved hendes Side og gjorde sig al Umage for at opmuntre hende ved kærlige Ord og Blikke. Han havde forestillet hende for sine Kolleger som sin Forlovede. Og Ring paa Fingeren havde da ogsaa baade hun og han. Men hendes hele usikre Optræden talte tydeligt nok om, at der var noget galt. — Og Kollegerne anede jo nok, hvorledes det hele hang sammen.

Man var omtrent færdig med Maaltidet, da vor Helt pludselig fo'r sammen, idet han kom til at se til Siden. Ind ad Døren kom nemlig den gamle Oberst — han kendte godt hans krogede Skikkelse

En Skandale. Efter Maleri

af T. Margitay. (Se Side 395.)

—, støttet til sin Stok og med Vreden og Sorgen malet i sit Ansigt.

Emma havde ogsaa vendt sig. — I samme Øjeblik, som hun fik Øje paa Faderen, sank hun bevidstløst sammen paa Stolen med et Skrig.

Men vor Helt havde rejst sig. Og uden at tage Hensyn til de Omkringsiddende udbrød han teatralsk og saa højt, at alle kunde høre det:

»Hun er min Forlovede, og hun tilhører mig. I alt Fald skal hun komme til at vælge mellem Dem og mig!«

Obersten rettede Ryggen lidt, og Stokken hævede sig et Par Tommer fra Jorden, som om den havde ondt i Sinde. Men han nøjedes dog med at sende Fyren et sønderknusende Blik.

Derpaa gik han lige hen til Datteren, der imidlertid var ved at komme til sig selv igen. Og han tog hendes Haand.

»Emma,« sagde han, »kom.«

»Du gaar ikke med!« udbrød Skuespilleren og greb hendes anden Haand. »Du bliver her! Vi to skilles ikke — vel?«

Men den gamle Oberst trak, uden at værdige ham et Ord eller et Blik, Datteren op fra Stolen og førte hende med sig ud gennem Lokalet og ud til en af de udenfor stationerede Drosker, i hvilken han steg op med hende.

Og forbløffet stod vor Helt tilbage blandt sine hemmeligt hoverende Kolleger, uden at kunne blive enig med sig selv om, hvad han skulde gøre.

Hans Rolle som Elsker var udspillet for denne Gang.

* * *

Men Emma blev efter denne Affære sendt ud til en Slægtning paa Landet for i Fred og Ro at tænke over, hvor forkert hun havde baaret sig ad, og hvor megen Sorg hun havde gjort sine kære Forældre, som hun dog elskede over alt paa Jorden, i alt Fald højere end den Frister, der havde krydset hendes Vej, og som havde hjulpet hende med at lave den Skandale, der nu havde sat Byen paa den anden Ende.

Og dér maatte hun leve i Ensomheden og Tomheden og dølge sine Længsler efter Lys og Luft, indtil snart efter en anden Helt indfandt sig og friede hende ud, — en lidt værdige og mere sympatetisk Helt, end den, der havde tildelt hende hendes Rolle i den sidste Komedie.

Sverre.

Et Stykke Livshistorie. Fortalt af **O. T. R.**

I.

I Sommeren 1893, mens jeg opholdt mig i Paris, fik jeg Lyst til at besøge min gamle Ven Sverre Johansen.

Jeg begav mig til Lazarebanegaarden og løste Billet til S. Germain en Laye.

Det var stille, klart Vejr. Det ene Landskab, smukkere og mere malerisk end det andet, træder frem for Ens Blik og forsvinder igen for at give Plads for et nyt. Til begge Sider afveksler vidtstrakte Marker med mindre Skovstrækninger, smaa Landsbyer med spredt liggende Villaer, Haver og Parkanlæg, medens Seinefloden i Slangeform og i meget snevre Bugtninger, nu og da spaltende sig omkring en lille Ø, skyder sig frem og tilbage i Terrænet, saa at man paa en Strækning af et Par Mil skærer den flere Gange.

Jeg var ene i Kupeen og kunde derfor i uforstyrret Ro hengive mig til mine Betragtninger. Genstanden for disse Betragtninger var Sverre Johansen og Tidspunktet for dem laa en Del Aar tilbage i Tiden.

Vi var tre Skolekammerater, der stadig kom sammen. Poul og jeg søgte hinanden af gensidig Drift; vi havde mange fælles Interesser. Sverre Johansen kom nærmest med, fordi han boede saa nær ved os: nogen egentlig Sympati var der ikke mellem os. Vore Hjem dannede en retvinklet Trekant med Sverre Johansen til Toppunkt. Ja, Sverre var i alle Maader Toppunktet. Han ragede saavel i fysisk som i intellektuel og social Henseende et godt Stykke op ikke blot over os men over de fleste af sine Meddisciple. I Følelsen af denne sin Overlegenhed kaldtes han i Skolen almindeligvis for »Kong Sverre«, hvad enten dette nu skete i en spottende Tone eller med et lille Anstrøg af Misundelse. Der kunde ogsaa til Tider være noget »kongeligt« over ham, noget fornemt, noget stolt ... han vilde gerne imponere, være den første — naar det blot kunde ske uden al for stor Ulejlighed fra hans Side, thi han havde allerede den Gang en udpræget Rædsel for alt, hvad der krævede Anspændelse og Bryderi, saavel legemlig som aandelig. Forældrene — fine og velhavende Privatfolk — havde i adskillige Aar opholdt sig i Udlandet, navnlig i Paris, og Sverre, der havde et hurtigt Nemme, og som fra sin tidligste Barndom af var bleven vænnet til det franske Sprog, havde i Aarenes Løb faaet saa stor Forkærlighed for det og Færdighed i det, at han, endnu før han blev Student, talte og skrev det flydende og sikkert.

Mens han læste til sin Lægeeksamen, døde Moderen, straks efter at han var bleven Kandidat, fulgte Faderen efter hende, og som eneste Barn kom Sverre nu i Besiddelse af en ret anselig Formue. Naturligvis, denne Formue blev hans Ulykke! Var han bleven tvunget til at arbejde, saa havde Livet nok lært ham at ryste Dovenskaben af; nu derimod blev han sat i Stand til at pleje den saa meget desto bedre. Hans Forældre havde haft fine Forbindelser i Kjøbenhavn, og i disse Kredse var den smukke unge Mand med den klare Forstand, den noble, elegante Figur, det belevne Væsen og den skønne Sangstemme selvfølgelig en velkommen Gæst.

Men, hvorledes det nu gik til eller ej, nok er det, at han paa den senere Tid ogsaa var bleven en vel set Gæst paa Steder, hvor hine Egenskaber skattedes mindre end hans altid velfyldte Pengepung og hans ubegrænsede Rundhaandethed. Hans Kammerater og Venner befrygtede det værste, og vi blev derfor saa meget desto glædeligere overrasket over at høre ham sige, at han nu vilde rive sig ud af det hele herhjemme og tage bort herfra for et Aarstid. Han vilde berejse Schweitz og lægge Hjemrejsen over Paris. Naar han saa kom hjem, vilde han slaa sig til Ro og blive »fornuftig« og gifte sig og tage »Konveniensens Seletøj paa og trave af Sted ad de banede Veje.« Og han rejste.

Den ene Maaned gik efter den anden, uden at vi hørte fra ham, hvad der iøvrigt ikke i mindste Maade forundrede os; hans medfødte Ladhed fornægtede sig heller ikke paa det Punkt. Saa en skøn Dag kom Poul med et Brev fra ham; han var bleven forlovet med en Mademoiselle Merlier, som han havde truffet i Interlaken, en meget rig Dame, der nok var en Del Aar ældre end han. Hendes Forældre eller i alt Fald hendes Slægt var af fornem Byrd, saa Partiet maatte betragtes som noget stort.

Det tog sig overmaade tiltalende ud altsammen, og vi tog hjertelig Del i hans Lykke, haabende paa, at der nu var faret en ny Aand i ham, men forresten var der ingen herhjemme, der kendte noget nærmere til Sagen. I de følgende Aar fik vi — ja jeg kan næsten med Rette og her bogstavelig sige »et Par Ord« fra ham, hvori han meddelte os sine Arvingers Ankomst, men dermed var ogsaa al vor Brevveksling forbi.

Poul, der havde uddannet sig i Maskinfaget, var rejst til Paris en fjorten Dages Tid før jeg; ved min Ankomst dertil var han taget op til Rouen for at tiltræde en Plads paa en større Fabrik der paa Egnen. Jeg skrev straks til ham og fik til Svar, at han om nogle Dage vilde komme ind til Hovedstaden. Saa var det, at jeg besluttede mig til paa egen Haand at opsøge vor fælles Ven Sverre Johansen eller, som han kaldte sig her: Dusverre.

I Vèsinet stod jeg af. Paa Banegaarden fik jeg M. Dusverres Adresse og begav mig paa Vandring.

Vèsinet har — som alle »villages« i Hovedstadens umiddelbare Nærhed — mere Præg af en By end af en Landsby, med sine sammenbyggede, teglhængte eller skiferbelagte Huse, sine pæne Butiker og sine brolagte Gader. Selve Byen, der for en Del er anlagt i en gammel Park, omkranses af nydelige smaa Villaer, der dølger sig diskret bag Havernes Træer, et helt Slyng af Spalier og vild Vin.

Endelig naaede jeg det betegnede Sted, Dusverres prægtige Villa. En smuk Acacieallé fører tværs igennem Parken lige op til en rød, to Etages Bygning, der krones af et lille firkantet Taarn med en glasdækket Lanterne øverst oppe. Jeg havde iført mig min fineste Stads, havde saa smaat belavet mig paa en bedre Middag og ønskede foreløbig blot, at Familien maatte være hjemme. Imidlertid ringede jeg tre Gange, før der kom nogen. Omsider blev Døren aabnet saa meget, at jeg kunde aflevere mit Kort til Pigen, der, efter at have vendt og drejet det adskillige Gange og mønstret mig selv med et, som det forekom mig, skeptisk Blik, endelig bekvemmede sig til at gaa ind, idet hun dog først trykkede Døren godt til igen.

Efter et lille Kvarters Forløb gik Døren atter op, og Pigen, der var lige saa mut som før, førte mig nu ind i en stor Havestue, hvor jeg »kunde vente lidt«.

Jeg tog Plads paa en Stol ved Siden af en Etagére, hvis talløse Nipsgenstande jeg søgte at beskæftige mine Tanker med, da en Dør gik op, og to elegant klædte Smaafyre traadte ind. Det var vel Sønnerne, tænkte jeg.

Ja, det var Sverres Sønner. Havde det været Politidirektørens, havde jeg bedre kunnet forstaa det; de stillede sig op lige indenfor Døren og syntes ikke at have anden Bestemmelse eller Funktion end at passe paa mig. Jeg indledede en Samtale med dem, eller, rettere sagt, forsøgte derpaa, thi det lykkedes absolut ikke. En Gang imellem oplivedes deres Ansigter af et skalkagtigt Smil, hvorhos de tilkastede hinanden et Blik, der tydeligt nok sagde mig, at jeg havde begaaet en Solecisme ....

Nu blev en Portière trukket til Side ligeoverfor mig, og med Udraabet: »Der er Fader!« fo'r Drengene i det samme ud af Døren.

Mit forventningsfulde Blik rettede sig mod den Indtrædende, — men havde jeg ikke med egne Øren hørt hint troværdige Udsagn, vilde jeg aldrig kunnet tænke mig, at det var Sverre! En tung, ludende Skikkelse med blege, slappe Træk og halvvejs udslukt Blik traadte — iført sorte Benklæder og brun Jakke, men uden Vest — langsomt henimod mig. Jeg var som lynslagen! Ganske vist havde jeg hørt, at han var faldet svært af, men saa galt havde jeg dog ikke troet, det var! Jeg havde paa Munden et: Herregud, Sverre, er det virkelig dig! men jeg fik det heldigvis ikke sagt, thi han kom mig i Forkøbet:

»Goddag, gamle Ven, Velkommen!« sagde han lavmælt og rakte mig en klam Haand ... »tag Plads, du, nej tag kun Plads!« tilføjede han livligere men dog med en Stemme, der kun havde lidt tilbage af sin fordums Klang ... »naa, hvordan gaar det saa?«

Jeg havde større Grund til at sige det samme til ham, men jeg søgte saa vidt muligt at skjule min Bevægelse, idet jeg gav mig til at fortælle løst og fast derhjemmefra. Nu og da kom der et lille Glimt i hans Øje, et lille Smil om hans Læber, ellers sad han og stirrede til Siden og saa ikke paa mig. Paa denne Maade forløb der vel en Snes Minutter. Samtalen gik noget trevent; det var mig, der førte Ordet, og jeg var slet ikke oplagt til det. Omsider sagde han, øjensynlig forlegen og med Hentydning til sit Kostume:

»Ja, du maa undskylde, at jeg ser saadan ud ... jeg var i Færd med at klæde mig om ... og du kan ikke faa hilst paa min Kone, for hun gør Toilette ... vi skal nemlig ud ... skønt jeg ... ikke befinder mig rigtig vel i Dag ...« og han tilføjede, idet jeg pligtskyldigst rejste mig: »Ja, det haster jo ikke ... du maa virkelig ...«

»Nej, paa ingen Maade!« svarede jeg saa roligt, jeg kunde, som Hjertet sad mig i min Hals ... »jeg vil ikke opholde dig ... jeg vilde ogsaa blot hilse paa dig, da jeg var her i Nærheden ...«

»Vil du ikke nyde noget ... et Glas Vin?«

»Nej Tak, jeg trænger ikke til noget ...«

»Ser jeg dig ikke mere?« spurgte han, og han tilføjede: »Se herud en anden Gang!« men i et Tonefald, som om disse Ord var et mildere Udtryk for: »lad hellere være!«

Jeg mumlede noget om, at det var mig umuligt, da jeg kun blev kort Tid i Paris, hvor der desuden var saa meget at se ... han gav et bifaldende Nik med Hovedet, — om det gjaldt Paris eller mig skal jeg ikke kunne sige. Saa paaskyndede jeg min Bortgang og rakte ham Haanden ...

»Farvel, Sverre ... og lev vel!«

»Farvel,« sagde han, og denne Gang trykkede han min Haand ret kraftigt.

Jeg kom udenfor ... Luften var mild og balsamisk, det var det dejligste Sommervejr af Verden ... men for Øjeblikket var jeg ikke i Stand til at nyde det: mit Hoved værkede, jeg vidste knap, hvor jeg var. Det var mig umuligt straks at tage tilbage til den larmende Hovedstad, jeg trængte til en aandelig og for den Sags Skyld da ogsaa til en legemlig Forfriskning.

Fra Vésinet begav jeg mig op til S. Germain en Laye, Parisernes Yndlingsopholdssted om Sommeren. Efter en god Frokost i Hotellet begav jeg mig ud. Med Undtagelse af Slottet og en Statue af Thiers har Byen ikke synderlig mærkværdige Ting at fremvise, — dens eneste Tiltrækningskraft er dens Skov og dens skønne »Terrasse«. Denne, en Kørevej og en Gangsti, strækker sig i anselig Højde over en Fjerdingvej i snorlige Retning og begrænses til

den ene Side i hele sin Længde af en tæt Skov og til den anden af et solidt Jerngitter; det er som en lang og bred Altan, hvorfra man har den brillanteste Udsigt over Vignerne, over Seinebeltet, over Mellemgrundens Parker, Skove, Villaer og Smaabyer og videre ud i Horisonten, over Mont Valeriens ensomme Højdedrag og over Byen Paris, der som en mørk Stribe dølger sig hist ude.

Fuglesangen fra Skoven blandede sig med Markarbejdernes Stemmer fra Skrænten.

Jeg havde næsten rent glemt Sverre, saa dejligt var her. Først da jeg saa hans Villa nede i Vesinet, stod den hele Scene atter for mig. Men for at forjage det triste Indtryk, Besøget i hans Hjem havde gjort paa mig, gav jeg mig i Snak med en gammel Bondemand, jeg traf paa Vejen.

Et Par Timerstid efter var jeg i Paris igen.

II.

Nogle Aftener senere mødte jeg Poul paa Place royale. Han var kommen til Byen om Morgenen og havde forgæves søgt mig i Pensionatet, hvor jeg boede. Efter at vi havde talt lidt sammen om forskellige Ting, sagde han:

»Du har vel sagtens ikke set noget til Dusverre?«

»Jo jeg har . . . han burde hellere have kaldt sig Dessverre, forekommer det mig!«

»Naa, saa du véd altsaa Besked?«

»Jeg véd egentlig ingen Ting,« svarede jeg og fortalte ham mit Besøg i Vésinet. Saa tog han mig under Armen og sagde:

»Gaa med over i »Regence« . . . der er tyndt besat i Aften . . . saa kan vi sidde og snakke om det dér . . .«

Vi tog Plads ved et Bord under Verandaen og fik et Par Bocks.

»Saa du har været ude hos ham!« udbrød Poul efter et Øjebliks Tavshed . . . »og du saa ikke noget til . . . Madame?«

»Hun var ikke visibel!«

»Naa saaledes! Ja, hun har sagtens ikke været hjemme, siden du fik Foretræde . . . men nu skal jeg forresten i en Hast fortælle dig, hvad jeg har erfaret om Forholdene, og jeg har Grund til at tro, det er sandt. Du véd jo nok, at Sverre var begyndt at komme paa gale Veje, da han var i Kjøbenhavn, men vi andre, og vistnok ogsaa han selv, troede bestemt, at det vilde rette sig altsammen, naar han havde fartet en Del om i Verden, hvad han jo havde Raad til. Du husker jo ogsaa nok, at han lagde sig i Pension i Interlaken. Her var det, at han stiftede Bekendtskab med sin Kone . . .«

»Det var jo en Pariserinde?«

»Ja vist saa. Faderen: Bankier, Pengematador, hovedrig og nok ogsaa hovedtom, efter hvad der siges; forresten en ret godmodig lille Tyksak med et jovialt Fuldmaaneansigt . . . Moderen: »Kommandant paa Pladsen«, en høj og bred Matroneskikkelse med et Blik som en Inkvisitor og en Mine som en Imperator . . . Datteren, en egoistisk og mistænksom lille Person, der nærmest slægtede Moderen paa, men som til sine Tider kunde være bedaarende smuk, og som i alle Tilfælde var eneste Arving til Millionerne . . . dér har du Familien. Bankieren og hans Husstand var hver paa sin Vis saa smaat begyndt at kede sig nede i Interlaken . . . og paa dette Tidspunkt var det, at Sverre Johansen blev introduceret der i Huset. Hans Formue og hans noble Optræden tiltalte Bankieren . . . hans Galanteri og hans kønne Stemme satte Datterens Hjerte i usædvanlig stærke Svingninger . . . og hvad der skænkede ham Fruens Bevaagenhed og Yndest, var foruden hans vakre Personlighed vistnok især hans ikke altfor jernholdige Karakter og hans bløde, indsmigrende Væsen. Han kom der hyppigere og hyppigere; han foretog Udflugter med dem i Berner-Oberland, sang og spillede med Datteren, underkastede sig ganske Moderen, kurerede lidt paa Faderens Gigt . . . og fortalte morsomme Historier fra Nordlandene . . . Og saa blev de forlovede.

Naa, saa rejste de allesammen til Paris, og her blev de gifte. Faderen indrettede dem et prægtigt Hjem paa Boulevard Malesherbes, og Sverre tog — vistnok tilskyndet af Moderen — fransk Eksamen for at kunne praktisere for Venner og Bekendte, selvfølgelig con amore og maaske for Tids-fordriv . . . Mennesket maatte jo da, i alt Fald tilsyneladende, tage sig en Smule nyttigt for.

For saa vidt var alt i Orden. Skønt den unge Frues Tilbøjelighed oprindelig gik i en anden Retning, svælgede de i Livsnydelse; de gjorde Baller, Selskaber, og de havde altid fuldt Hus til deres »Aftener«. Sverre var i sit Element . . . han kurtiserede og flanerede efter en større Maalestok og brød sig Pokker om, hvad det kostede. Men saa efter nogle Aars Forløb indtraadte der en Reaktion . . . en Reaktion fra oven af . . . det vil sige fra Fruen. Frøken Merliers Egoisme udviklede sig i Aarenes Løb hos Fru Dusverre til slet og ret Gerrighed, og Mistænksomheden til Skinsyge. Dette sidste havde Sverre naturligvis selv givet Anledning til, i Følge det erotiske Element, der laa ham i Blodet. — Naa, Selskaberne og Ballerne sløjfedes . . . og dermed trak en god Del af deres »Venner« sig fuldstændig bort fra dem. Den Styrkeprøve, der var opstaaet imellem Ægtefolkene, endte selvfølgelig med, at stakkels Sverre bukkede under, eftersom hans bedre Halvdel havde en trofast Allieret i Moderen. Kvinderne var nemlig paa det rene med, at den unge Ægtemand havde betydelig godt af en lille Afsondringskur. Faderen hældede mest til Svigersønnen, forsaavidt som han nok holdt af at se Folk hos sig, men i den Familie var det nu altid Konen, der havde Overtaget.

Fru Dusverres Anelse viste sig vel begrundet. Den Kærlighed, som Sverre, efter troværdige Folks Sigende, virkelig havde næret til sin unge Hustru, var stærkt i Aftagende, samtidig med at hans Interesse steg kendelig mere og mere for enkelte af de smukke Balgæster . . . og mellem disse Magter udviklede der sig saa en Kamp om Byttet, en Kamp, der endte lige bedrøvelig for alle Parter; de rivaliserende Damer havde kastet en Brand ind i vor gamle Vens Hjem, men samtidig hermed blev de afskaarne fra at forfølge Sejren, idet Generalkommandoen i Sverres Bolig herefter spærrede af for enhversomhelst fremmed Indflydelse. Denne Afgørelsesmaade, der iøvrigt stemte godt overens med Fruens paaholdende Tendenser, og dette krasse Afspærrelsessystem knugede Manden et Par Grader længere ned, og Folk troede, at han var »homme fini«.

Stakkels Sverre maatte finde sig i alt. Det gjorde han ogsaa . . . til en Tid. Men i Længden blev han ked af at sidde hjemme hos Madame . . . og saa begyndte det andet, det mest skæbnesvangre Afsnit i hans Liv. Paris, dette mangearmede Uhyre, havde en Gang faaet Tag i ham, og dette Favntag kunde han, koste hvad det vilde, ikke unddrage sig. Han havde allernaadigst faaet Lov til at besørge sin Smule Praksis, men det var en underlig Praksis den, hvor han selv maatte betale Medicinen og det i dyre Domme. En Gang imellem, og siden hyppigere og hyppigere, skød han sine kære Landsmænd i Ilden . . .«

»Sine Landsmænd, siger du?«

»Ja, da det var kommet saa vidt, at han maatte gøre Regnskab for sine Handlinger og sine Ærinder, forslog Patienterne jo ikke. Der maatte udspekuleres noget helt nyt. Saa fortalte han, at nu var den gode, gamle Bekendt, og nu var den kære, gamle Ven kommet herover, som han maatte følge med og være lidt behjælpelig i den store By. Der var jo ikke noget at indvende imod det . . . men alligevel, det gik lovlig hyppigt paa! Fruen protesterede og Moderen ræsonnerede, men det hjalp ikke. Kedsomheden i Hjemmet havde ægget Manden til Modstand, og nu satte han sin Villie igennem paa Trods. Men selvfølgelig kunde en saa unaturlig Tilstand heller ikke vare meget længe.

Aktionen indledede med, at Fruen opfordrede ham til at forestille en af disse sine Landsmænd for hende . . . han kunde jo tage ham med sig hjem til Frokost, det vilde være hende kært at hilse paa ham!

Det kom noget uventet, det. Sverre gjorde Modforestillinger, men derved voksede hendes Mistænksomhed, og saa blev hun paastaaelig: nu skulde han hente ham!

Hvad nu? Hvor skulde han nu finde denne »rigtig gode Ven«? Han gik ud i Byen og saa sig om efter ham. Han vendte ogsaa tilbage med ham: en pæn ung Mand af ulasteligt Ydre, beskeden, fordringsløs . . . og ganske overordentlig habil i det franske Sprog . . .

Ja, men han var ogsaa Sproglærer hjemme!

Naa, hvad enten det nu var, fordi Fru Dusverre haabede paa ved denne Gæstfrihed at drage Manden mere og mere til Hjemmet, eller hun virkelig anede, at der var Ugler i Mosen, nok er det, at hun senere fandt Lejlighed til at forny Anmodningen, og saa . . . gentog Eksperimentet sig med en anden.

Og Fruen fik meget stor Respekt for disse Nordboers sjeldent udviklede Sprogtalent . . hun havde jo gjort Begyndelsen med sin Mand selv, der talte saa temmelig rent Fransk, da hun lærte ham at kende.

Det gik godt i nogen Tid, og Sverre muntrede sig dygtigt med »Landsmanden«, saa saare Præsentationen var vel overstaaet!

Men — hvad har ikke Skæbnen at bestille! Stakkels Sverre havde ikke betænkt, at den en skøn Døg vilde smække Døren op og tilraabe ham med et Citat af den tyske Bibel: »Sohn, du hast dein Gutes genossen . . . nu kan det være nok!« Allerbedst nemlig som hans Kone og han sidder og passiarer med saadan »en rigtig god Ven« fra Kjøbenhavn, træder en veritabel Dansk ind til dem . . . jeg har desværre ikke kunnet faa opspurgt, hvem det var, men jeg har en ubedragelig Anelse om, at han var kommet efter Bestilling af Fruen . . . han præsenterer sig for dem under et eller andet let opdriveligt Paaskud . . . og saa . . .

»Nej, det var da morsomt,« siger Fruen . . . »her sidder netop en Landsmand af Dem, en Hr. . . . ja jeg husker saa daarligt de danske Navne!«

»Ja saa!« udbryder den anden paa uforfalsket Kjøbenhavnsk og henvendt til Staklen: »Den Herre opholder sig maaske her for sin Fornøjelses Skyld?«

Det Stænk af Ironi, der gemte sig i disse Ord, forstod kun Sverre, men saa meget havde vor forlorne Landsmand dog indset, at Situationen var uholdbar, hvorfor han skyndsomst trak sig tilbage.

Stakkels Sverre, dér sprang Bomben!

Hvorvidt vor rigtige Landsmand for sine fortjenstfulde Afsløringers Skyld blev belønnet med Frokost og Indbydelse til at komme igen, meddeler Historien ikke noget om, men aldrig saa snart var ogsaa han gaaet, før der paafulgte en huslig Scene, under hvilken Sverre maatte op med hele Lektien . . . og Dagen efter fandt der et stort Familieraad Sted mellem Moder og Datter. Her vedtoges følgende: der maatte øjeblikkelig gøres en Ende paa disse Skandaler. Tvinge Manden til at blive hjemme, lod sig vanskelig gøre, saa maatte de altsaa tage bort fra Byen. Faderen, der frygtede for, at Svigersønnens Ekscesser skulde udtynde Formuen mere, end ønskeligt var, slog sig omsider paa de andres Parti og købte Ægtefolkene en Villa ude i Vesinet, hvor de er tilstrækkelig langt borte fra Hovedstaden og dog nær nok til, at Datteren i fornødent Fald kan faa Assistance af de Gamle. For Resten tror jeg nok, hun kan have Krammet paa ham alene! Sverre er nu, som du har set, aandelig og tildels legemlig brudt.

»Saamegen Højhed sunken stum i Havet«, som der staar i »Kong Sverre«.

Nu er Sagaen ude; nu kommer han ingen Steder . . . saa du kan rolig tage Gift paa, at det var Løgn, han sagde, at han skulde ud . . . underlig var det for Resten, at du fik Lov til at komme indenfor . . . her har han for en Gangs Skyld emanciperet sig fra sine Ordrer . . . thi Fruen har, hvad man jo let forstaar, siden hin Tid faaet et indgroet Had til alt, hvad der er dansk: mange, intet anende Venner derhjemmefra er bleven afviste ved Døren: hun tog dem allesammen for forklædte Boulevardierer, der vilde fortsætte Spillet . . .

Ak ja, det var Sverres Historie! Drik nu dit Glas ud . . . du gaar vel med derover?«

»Hvor over?«

»I Français. De spiller» Hvor man keder sig« . . . det er i alt Fald morsommere end at tale om ham . . . men hør nu,« tilføjede han, idet vi fulgtes ad over Pladsen, »naar du kommer hjem, saa gør endelig, hvad du kan, for at faa Venerne til at lade være med at opsøge ham. Det er maaske den sidste . . . i hvert Tilfælde er det den bedste . . . Tjeneste, vi kan gøre ham.«

Til Billederne.

F. Ortlieb: Kærlighedsbudskab paa »Almen« Almen er de vidtstrakte Alpegræsgange. Her er Boligerne sparsomme, og Beboerne hører ikke hver Dag noget nyt fra Omverdenen. Et Besøg af en Fremmed er sjældent, og næsten endnu sjældnere er et Brev. Desto større er selvfølgelig derfor Glæden, naar der endelig indtræffer Budskab udefra — og da særlig, naar det som her er et Kærlighedsbudskab! Hun fik lige nu Brevet ind ad Døren og gav sig straks i Kast med det. Hun saa' jo øjeblikkelig paa Udskriften, hvem det var fra. Og at hun ikke fortryder, at hun har givet sig i Kast med det, beviser hendes straalende Ansigt Skulde han monstro skrive, at han selv kommer i Besøg?

Opgaver.

Bogstavrebus
af
Sofus Tromholdt.

1.

NIKJIG I SXD

Gaade.

Frits gik i det første, med et Lys i Handen, i Haven. Han vilde sè det hele, og det andet og tredje gik efter ham, medens det første fjernede sig. »Holdt!« raabte han, »bliv lidt,« men i det samme snublede han og lod Lyset falde. Straks kom det første igen, det andet og tredje flygtede, og det hele kunde han kun lugte. Hvad var det?

Aritmetisk Opgave.

Fire Tal, hvis Sum udgør 84, danner en aritmetisk Række, d. v. s. Forskellen mellem det mindste og næststørste Tal er lig med Forskellen mellem det sidste og andetstørste eller lig med Forskellen mellem det andetstørste og det største Tal. Summen af de fire Tals Kvadrater udgør 1844. Hvilke Tal er mente?

Domino Opgave.

A, B, C, D og E tager hver 5 Brikker. Tre Brikker, derimellem [6|1] bliver liggende tildækkede paa Bordet. B's Brikker har tilsammen 13, C's 28, D's 37 og E's 51 Prikker. A har [6|2] [5|2] [4|3] [2|2] [1|0] A lægger Dobbeltto ud og standser Spillet ved Begyndelsen af tredje Omgang med [5|2] B og C komme ikke til at lægge ud. D og E lægge hver 2 Brikker ud. Summen af Prikkerne paa de 7 udlagte Brikker er 48. Hvilke Brikker laa paa Bordet, hvilke lagde B og C, hvilke Brikker fik D tilbage, og hvorledes var Spillets Gang?

Fra Klampenborgtoget. Originaltegning af Axel Danielsen.

Konduktøren (til en Dame, der erklærer, at hun ikke vil køre i en Kupé, hvor der er Herrer): »Værs'artig Frøken, her er endnu en Plads i Dame-Kupéen.« —

Ærede Indsendere af Manuskripter bedes tage en Afskrift af Bidragene, inden disse indsendes. Det er nemlig Redaktionen aldeles uoverkommeligt at svare hver enkelt og — eventuelt — tilbagesende det indleverede. Et Svar til Indsenderne vil herefter fremkomme i Bladet, hvorfor et Mærke bedes opgivet dersom man ikke ønsker sit Navn fremdraget. Vi gør imidlertid opmærksom paa, at vi for Tiden er meget rigelig forsynet med indsendte Bidrag.

Løsning paa Regnegaade i Nr. 49.

10, 20, 3 og 75.

Løsning paa Regneopgave i Nr. 49

Disse 3 Dele er 6, 2 og 8; thi 6÷2, 2+2 og 8:2 giver hver Gang 4.

Indhold.

Billeder: Kærligheds-budskab paa »Almen«. Efter Maleri af F. Ortlieb. — En Skandale. Efter Maleri af T. Margitay. — Fra Klampenborgtoget. Humoreske. Originaltegning af Axel Danielsen. — De gamle Borgere som Lystfiskere. Humoreske i 3 Billeder. —

Tekst: Nora. Roman af E. Braddon (fortsat). — Naar Sol staar op. Digt af Carl E. Simonsen. — En Skandale. — Sverre. Af O. P. R. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Prinsessen af Aljaska. Roman af Henry Savage (fortsat). — Den Dødes Klippe. Roman af Q (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

De gamle Borgere som Lystfiskere.

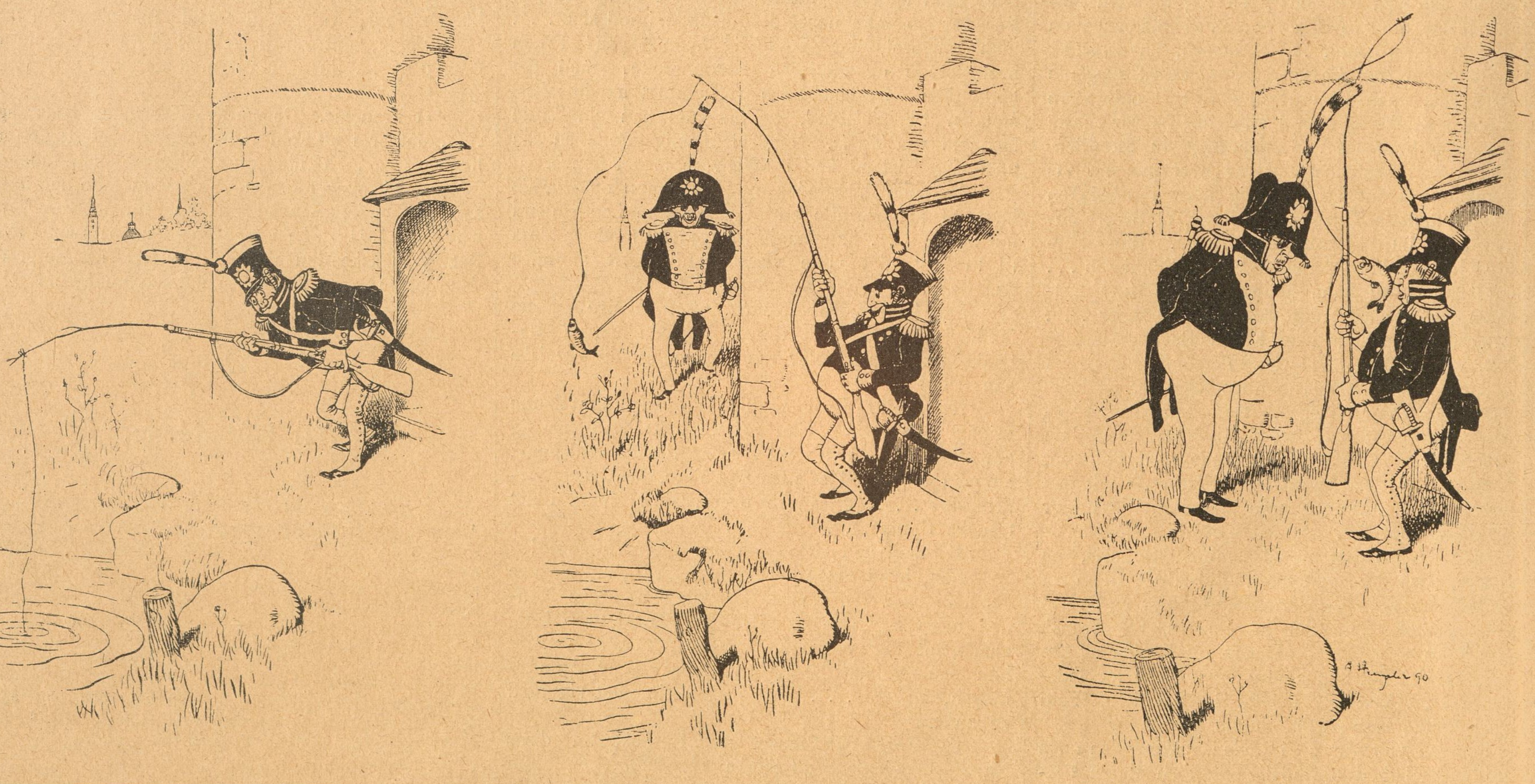

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen**, Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN
ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 51 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 20. September. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Den første slesvigske Krig 1848—50.

Af Oberst N. P. Jensen.

Før Krigen.

Fra ældgammel Tid var Ejderen Grænsen mellem Danmark og Tyskland, og Slesvig er derfor utvivlsomt et gammelt dansk Land. Men i Tiden løsnedes det fra Forbindelsen med Danmark og knyttedes til Holsten, og derfra stammer alle vore Ulykker.

Valdemar Sejr gjorde Begyndelsen ved 1232 at forlene sin Søn, Abel, med Slesvig. Denne stillede sig straks i fjendtligt Forhold til Danmark og sluttede sig til de holstenske Grever. Da han senere blev Konge, gjorde han Slesvig til et arveligt Len for sin ældste Søn, der saa vel som hans Efterkommere troligt fulgte Stamfaderens Eksempel i Forholdet til Danmark. Da Slægten i 1375 uddøde, tiltvang de holstenske Grever sig med Vaabenmagt Lenshøjhed over Slesvig, og derved blev dette Hertugdømme forenet med Holsten. Den holstenske Greveslægt uddøde i 1459, og Christian I, der i 1448 var bleven Konge i Danmark, havde nu Ret til at inddrage Slesvig som et hjemfaldent Len. Men da han ogsaa ønskede at komme i Besiddelse af Holsten, til hvilket han ikke havde nogen Adkomst, lod han sig af de slesvigske og holstenske Stænder vælge til Hertug af Slesvig og Greve af Holsten og Stormarn. Valget foregik i Ribe den 2. Marts 1460, og tre Dage senere underskrev Kongen de Betingelser, Stænderne dikterede ham. Han erkendte derved, at han var valgt ikke som Konge af Danmark, men som Herre over de nævnte Lande, og han lovede, at han vilde holde disse i god Landefred, samt at de evig skulde blive sammen udelte. Kongen gav tillige det slesvig-holstenske Ridderskab, der allerede den Gang dannede en Enhed, saadanne Særrettigheder, at det kom til at danne en Stat i Staten. Disse saakaldte Landsprivilegier var ugyldige, fordi de ikke blev forelagte og godkendte af det danske Rigsraad, men desuagtet var det dem, hvorpaa Slesvigholstenerne 400 Aar senere støttede deres Ret.

Uagtet Kongen havde lovet, at Hertugdømmerne skulde blive udelte, foretog allerede Kong Hans i 1490 en Deling i to Grupper, en segebergsk og en

Batteriet Jessen ved Nybbøl 28. Maj 1848.

gottorpsk, hver bestaaende af noget af Slesvig og noget af Holsten. Selv beholdt han den segebergske og gav sin Broder Frederik den gottorpske Del. Da Frederik i 1523 besteg Tronen, ophørte Delingen, men allerede i 1544 foretog Christian III en ny Udstykning mellem sine Brødre, og dette gentog sig 1580 under hans Efterfølger, saa at der blev en kongelig og en gottorpsk Del. Over den sidstnævnte fik Hertugerne af Holsten-Gottorp Lenshøjhed, men da de tilstræbte Souveræneteten, slog de sig bestandig til Danmarks Fjender, og derved opnaaede de for en Tid deres Hensigt. Efter lange Kampe kom det til et endeligt Opgør. Under den store nordiske Krig (1709—1720) havde Frederik IV erobret Hertugen af Holsten-Gottorps Lande, og ved Fredslutningen i Frederiksborg 1720 erhvervede Danmark hele Slesvig. Sverrig lovede aldrig mere at ville støtte Hertugen i hans fremtidige Krav paa dette Land, og Frankrig og England gik i Borgen for, at Danmark til evig Tid skulde blive i ukrænket Besiddelse af hele Slesvig, en Garanti, der senere blev tiltraadt af Rusland og Østerrig.

Hertugen af Holsten-Gottorp var saaledes reduceret til Besiddelserne i Holsten, men ved Mageskifte og ved Køb blev i 1779 hele Holsten samlet under den danske Krone.

I 1721 blev Frederik IV hyldet paa Gottorp af de slesvigske Stænder, der lovede at være ham tro og huld som eneste souveræn Landsherre og at vise samme Troskab mod hans kongelige Arvefølgere efter Kongelovens Lydende.

Efter lange Tiders Kampe var Slesvig saaledes atter bleven inkorporeret i Danmark. Det gjaldt nu om at løsne det fra Forbindelsen med Holsten og knytte det fast og inderligt til Kongeriget, og dette kunde saa meget lettere være sket, som der kom en meget lang Fredsperiode. Men Regeringen opretholdt Tvedelingen og lod alt blive ved det gamle, kun Finans- og Forsvarsvæsen blev fælles, men i alle andre Henseender regeredes og administreredes Hertugdømmerne, som om de var et fremmed Land. Værst var det dog, at der intet blev gjort for at skaffe det danske Sprog til sin Ret og derved styrke det nationale Baand mellem Kongeriget og Slesvig.

Ved Inkorporationen var Folkesproget nord for Slien Dansk undtagen i Købstæderne, hvor det var Tysk og Dansk. I den sydvestlige Del og nogle Sogne i det Vestlige taltes Frisisk eller Frisisk blandet med Dansk. Syd for Slien taltes Plattysk. Men trods dette var Dansk kun Skole- og Kirkesprog i 114 af Hertugdømmets 274 Sogne, og Regeringssamt Retssproget var udelukkende Højtysk. Der var derfor Fare for, at Tyskeriet vilde brede sig mere og mere, men det var saa langt fra, at Regeringen søgte at sætte Bom derfor, at endog en Mand som Statsminister A. P. Bernstorff forespurgte Overkonsistoriet, »om der ikke alle Steder, hvor Gudstjeneste og Skolesprog var dansk, burde læres Børnene saa meget Tysk, at de kunde forstaa de tyske Forordninger. I alle Købstæder og Flækker oprettedes tyske Borgerskoler, i alle Sogne oprettedes tyske Sognebiblioteker. Regeringen bestemte, at enhver, der vilde have et Embede i Slesvig, skulde studere to Aar ved det tyske Universitet i Kiel, og i førstnævnte By samt i Tønder oprettedes tyske Seminarier. Vel var Seminariet i Tønder bestemt til at uddanne Lærere til de nordslesvigske Skoler, men Eleverne fik ingen Undervisning i Dansk, da Forstanderne mente, at de kunde erhverve sig tilstrækkelig Kundskab i dette Sprog ved Søndagmorgen at høre Fropræediken i Tønder Kirke. »Den store tyske Sprogmaskine var sat i Gang.«

Saaledes gik Tiden til under Frederik VI. Han søgte at gøre Ret og Skæl mellem Dansk og Tysk og gav ikke faa Bestemmelser i denne Henseende. Den vigtigste af disse var Reskriptet af 15. December 1810, hvorved det bestemtes, at hvor Folkesproget var Dansk, skulde det tyske Sprog afskaffes ved Gudstjeneste, Skoleundervisning og Rettergang og afløses af det danske Sprog. Bestemmelsen kunde ikke træde i Kraft øjeblikkelig, og det slesvigholstenske — eller som det folkeligt og med Rette kaldtes — det tyske Kancelli fik derfor Ordre til at forberede Sagens Gennemførelse. Det forlangte Erklæringer og Betænkninger af de forskellige Myndigheder. At disse gik i forskellig Retning, kan ikke undre, thi »det sete afhænger jo altid af Øjnene, der se«. Men da Kancelliet havde faaet samlet hele Materialet, besluttede det, at der ikke skulde gøres noget ved Sagen, og henlagde den. Kongen fandt sig deri.

Under de Krige, Napoleon fremkaldte i Evropa, blev ogsaa vort Fædreland draget med ind i Kampen. Krigen, i Forbindelse med en uheldig Politik, førte til en Række Ulykker — Flaadens Tab, Statsbankerotten i 1813, Felttoget i Holsten —, som naaede deres Højdepunkt i Norges Tab.

Under disse Krige var det tyske Forbund blevet sprængt i 1806, men efter Napoleons Fald blev det genoprettet i 1815, og Kongen, der havde ombyttet svensk Pommern, som han havde faaet i Erstatning for Norge, med Lauenborg, tiltraadte i Wien Forbundet for Holstens og Lauenborgs Vedkommende. Derimod nægtede han at lade Slesvig tiltræde Forbundet, »da Slesvig hører til det danske Rige og er næsten aldeles dansk«. Det nye Forbund forenedes gennem en Forbundsakt, og ved denne blev der tilsagt de Lande, der hørte under Forbundet, en Forfatning.

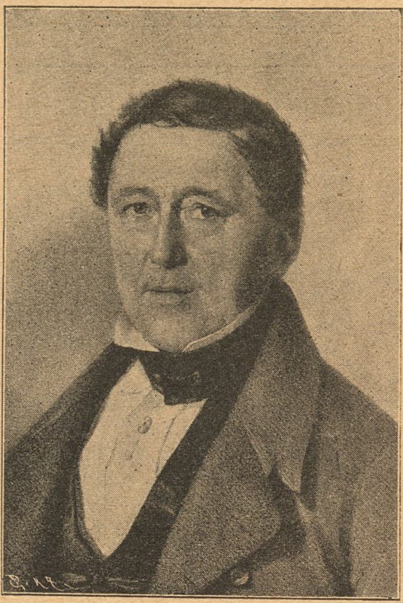

Peder Hjort Lorenzen.

Havde man end i Hertugdømmerne baaret Ulykkerne som en fælles Sorg, der ramte Monarkiet, saa havde dog Holsten paa Grund af stadige Troppesamlinger og Slutningsfelttoget følt Trykket i endnu højere Grad end de øvrige Landsdele. Dette Tryk forøgedes ved Finansernes mere end sørgelige Tilstand, og Folkestemningen i Hertugdømmerne var selvfølgelig ikke bleven upaavirket af, at medens hele det tyske Folk havde rejst sig til Befrielseskampen mod Napoleon, havde Holstenerne mod deres Ønske maattet kæmpe for Kejseren.

Norges Tab havde svækket det nordiske Element i Monarkiet, og samtidig var det tyske blevet forøget ved Erhvervelsen af Lauenborg. Betydningen deraf saa' man straks i Hertugdømmerne. Thi den kielske Professor Falck skrev 1815: »Nu, efter at vi har faaet Lauenborg med, udgør Hertugdømmernes Folkemængde næsten Halvdelen af Monarkiets; og ved indre Kraft er Hertugdømmerne vel lige saa vigtige for dette som Kongeriget.« Denne Anskuelse i Forbindelse med de ovenberørte Forhold fremkaldte en Bevægelse, der udgik fra det slesvig-holstenske Ridderskab.

Som omtalt var der tilsagt Holsten en Forfatning ved Forbundsakten. Dette Hertugdømme havde altsaa et retmæssigt Krav, men da man ogsaa vilde have Slesvig med, søgte man ad historisk Vej at begrunde det berettigede heri. Professor Falck og en kielsk Kollega, Dahlmann, opgravede derfor Landsprivilegierne af 1460, hævdede deres Gyldighed som Hertugdømmernes Grundlov og bortfortolkede Betydningen af, hvad der var sket ved Slesvigs Inkorporation i 1720 og 1721.

Støttet paa disse Privilegier og Forbundsakten optraadte nu Ridderskabet overfor Kongen med Klager over Forurettelse, og til sidst krævede det en fri Forfatning for begge Hertugdømmer med Skattebevillingsret. Da Kongen svarede, at Holsten var et tysk Forbundsland, og at der derfor ikke kunde være Tale om at give det Fællesrepræsentation med Slesvig, henvendte Ridderskabet sig i 1822 med Besværing til det tyske Forbund. Svaret, der kom næste Aar, bestod i en Afvisning, og ved Forhandlingerne derom i Forbundsraadet udtalte Preussens Gesandt, at Forbundet umulig kunde kræve en Fællesforfatning for Slesvig og Holsten, da Slesvig ikke havde det mindste med Forbundet at gøre.

Der var nu Ro, indtil Julirevolutionen, der udbrød i Paris 1830, trindt om i Evropa fremkaldte Forlangendet om fri Forfatninger. Dens Virkninger naaede ogsaa til os og gjorde sig især gældende i Hertugdømmerne, hvor Jordbunden var forberedt. Hidtil var det kun Ridderskabet, der havde ført an, men nu optraadte en Mand, der forstod at tale til Befolkningen og vække den til politisk Bevidsthed.

Uve Jens Lornsen.

Uve Jens Lornsen var født paa Syld, altsaa en Slesviger. Da Landfogedembedet paa denne Ø blev ledigt i 1830, blev han efter Ønske forflyttet dertil fra sin Stilling som Kontorchef i det tyske Kancelli. Samme Efteraar udgav han et lille Skrift — »Om Slesvig-Holstens Forfatningsværk« —, hvori han forlangte en fri Forfatning for Hertugdømmerne, og hvori han udtalte: »Vi Slesvig-Holstenere har ikke Aarsag til at ønske, hvad vi ikke har Ret til at forlange. Vi danner et selvstændigt Statsvæsen ved Siden af Danmark med Ret til en selvstændig Forfatning og Forvaltning. Efter Valgkapitulationerne og Arvefølgeordenen, efter Forbundsoverenskomsterne og øvrige Statsakter har vi kun Fyrste og Fjende fælles. Vi vil ærligt holde de Danske, hvad vi er forpligtede til, men vi forlanger ogsaa af dem vor fulde Ret, og vi vil søge at komme til Forstaaelse med dem om et folkeretligt Forbundsforlig, svarende til de nuværende Forhold.«

Skriftet gjorde stor Opsigt, men det tændte ikke som en Brandfakkel, og det blev straks mødt med en Protest fra Ridderskabet. Dette havde nok villet kæmpe for en Forfatning, dog kun naar dets Særrettigheder blev bevaret, men det fremgik af Lornsens Skrift, at det, han vilde, var en Forfatning med demokratisk Tilsnit, og en saadan vilde Ridderskabet ikke være med til. Derfor indgav det en Adresse til Kongen, hvori Lornsens Optræden blev misbilliget i stærke Udtryk, men samtidig fornyede det sin tidligere Anmodning om en Fællesforfatning for Hertugdømmerne. Kongen svarede, at noget saadant kunde han ikke tilstede.

Den Bevægelse, Julirevolutionen havde skabt, saa vel som den, Lornsens Skrift fremkaldte, var vistnok Aarsagerne til, at Frederik VI den 28. Maj 1831 kundgjorde, at han agtede at indføre raadgivende Provinsialstænder for Kongeriget samt for Slesvig og Holsten. Løftet blev indfriet den 15. Maj 1834. Der blev oprettet en Stænderforsamling for Øerne (Roskilde), en for Nørrejylland (Viborg), en for Slesvig (Slesvig) og en for Holsten (Itzehoe), der skulde møde hvert andet Aar. Stænderne fik Ret til at fremsætte Forslag om Forandringer i de almindelige Love, og Kongen lovede, at han ikke vilde udgive nogen Lov, der greb ind i Undersaatternes personlige Rettigheder eller Ejendomsretten, eller som angik Skatterne og de offentlige Byrder, uden forinden at have forelagt Stænderne et Lovudkast. Da der blev oprettet en Stænderforsamling for hvert af Hertugdømmerne, havde Kongen derved taget bestemt Stilling overfor dem, der krævede en Fællesrepræsentation for begge, men beklageligvis gav Kongen netop samme Dag Bestemmelser, der gik i den stik modsatte Retning, og som kun kunde bidrage til at knytte Hertugdømmerne yderligere sammen. Der blev nemlig oprettet en fælles Regering, en fælles Højesteret og fælles Eksamenskollegier for Slesvig og Holsten.

Lornsens Tilhængere sluttede sig sammen til et Parti, Slesvig-Holstenerne, der vilde arbejde for Gennemførelsen af Forfatningskravet, men fra Begyndelsen var man ingenlunde klar over de Vanskeligheder, der skulde overvindes. Det eneste, man straks havde Øje for, var, at det maatte komme til

Kamp med det enevældige Kongedømme. Men da der ogsaa i Kongeriget var rejst en Bevægelse for at opnaa en fri Forfatning, og denne for at naa Maalet maatte bekæmpe samme Modstand, mente Slesvig-Holstenerne det rettest at søge at komme til Forstaaelse med de Liberale i Kongeriget.

Tscherning havde allerede i 1831, efter at Reskriptet af 28. Maj 1830 var udkommet, udgivet et lille Skrift om de preussiske Provinsialstænders Historie, hvori han paaviste det uheldige i at ville tage Preussen som Forbillede og henviste til den norske Grundlov som det Maal, der burde efterstræbes. Hans Skrift blev oversat paa Tysk af den samme Professor Falck, der var optraadt i 1815, og nu blev Parolen i Hertugdømmet som i Kongeriget en Forfatning efter det norske Mønster. Paa samme Tid satte de slesvig-holstenske Ledere og ikke mindst de kielske Professorer sig i Forbindelse med Liberalismens Forkæmpere i Kongeriget. Vil man have et Indtryk af, hvor intimt Forholdene udviklede sig i de første Aar, behøver man kun at læse i Tschernings efterladte Papirer om hans Besøg i Kiel i Juni Maaned 1833, hvor han næsten udelukkende var sammen med de kielske Professorer, der, paa to nær, var ivrige Slesvig-Holstenere. Han traf ved samme Lejlighed sammen med Advokat Olshausen, som han skildrer som en lille, meget hentæret ung Mand, determineret Antiroyalist, levende, oprigtig og forekommende. Denne Olshausen, der senere blev vort Fædrelands argeste Fjende, havde den Gang begyndt at udgive »Kieler Korrespondenzblatt«, der var Slesvig-Holstenernes Organ, og han stod i meget nær Forbindelse med den kjøbenhavnske liberale Presse. Det vil heraf fremgaa, at Slesvig-Holstenerne fra første Færd ikke stillede sig i et fjendtligt Forhold til Danmark, men troede, at det kunde lykkes at komme til Forstaaelse ad fredelig Vej. De fulgte derved Lornsens Raad, thi han udtalte, at de Danskes Medvirkning var uundværlig, hvis det, han kaldte den gode Sag, skulde trives, og han fraraadede bestemt at tale for meget om Landsprivilegierne og om en Fællesforsamling for Hertugdømmerne, før de Danske var gennemtrængte af Frihedsidéerne. At der var Vanskeligheder af en ganske anden Natur at overvinde end det enevældige Kongedømme, det lærte Slesvig-Holstenerne først at indse under Kampens Udvikling.

(Fortsættes.)

Aldrig tilbage.

Het blege Morgenskær
vaagner de, af Kulden stive,
de har følt sig Døden nær,
føler sig endnu i Live.
Højt mod Nord de vandt sig frem,
Hvalerne de skulde jage;
siden til det fjerne Hjem
skulde Rejsen gaa tilbage.

Dagen stiger snart i Øst,
Natten synker bort i Vesten,
paa den øde Ishavskyst
isnes de af Vinterblæsten.
Sorgen har i deres Træk
sine dybe Furer trukket:
Deres Skib er drevet væk,
Haab om Frelse udelukket.

Da staar En iblandt dem frem,
tager Huen af sin Pande,
taler om det fjerne Hjem
ved de stille, milde Strande.
Aldrig mer de skal det se,
aldrig se de Kære smile,
men i Nordens Is og Sne
lægge deres Ben til Hvile.

Her paa denne øde Kyst,
i den matte Morgenrøde,
nævner han med Højtidsrøst
Ham, som led for Verdens Brøde.
Haab om Hvilen i hans Favn
lyser over deres Kummer;
med et mildt: »I Jesu Navn!«
søger de den sidste Slummer.

Henrik Strandvold.

Kristine Ilum.

Fortælling fra Jylland

af

Kappel Bøcker.

Der var Konfirmation i Landsbykirken.

Øverst paa Kirkegulvet stod en høj, slank En i sort Kjole med hvid Knipling i Halsen, Guldbrystnaal, Guldkæde over Brystet og Guldur ved Bæltet.

Kristine Ilum hed hun, og det saas paa hende, at Faderen, Tor Ilum, var en rig Mand. Hendes sorte Fletninger var slyngede sammen til en kunstfærdig Knude i Nakken, men de store, brune Øjne var skjulte. Hun saa stadig ned og var bevæget, hvilket undrede Folk meget. Hun havde mange Gange været til Ordsprog for Byen paa Grund af sin Uartighed og rappe Mund. Alle havde vidst at fortælle, hvor skrækkeligt Tor Ilum forkælede denne sin eneste Datter; faa havde haft Lejlighed til at erfare, hvor blød og veg hun kunde være overfor det, der ret evnede at gaa hende til Hjerte.

Der laa en dyb, tung Stilhed under den menneskefyldte Kirkes lave Hvælvinger. Præstens Spørgsmaal og Børnenes Svar lød spædt og enkelt og døde brat hen i det store Rum.

I Degnestolen stod den gamle Skolelærer ret op og ned med foldede Hænder, men af og til maatte han energisk pudse Næse, han var altid Graaden nær, hver Gang et nyt Kuld fløj bort fra Skolen.

Derfor rystede han ogsaa og var brusten i Halsen, da Sangen igen skulde begynde, men i samme Nu, han søgte at give Tonen an, faldt en stærk Drengestemme ind og førte Sangen videre. Menigheden studsede et Øjeblik, men fulgte saa. Skolelæreren saa til Siden, og op over hans Ansigt gled et mildt Smil. Hans Øjne ledte, indtil de standsede ved en halvvoksen Dreng, der sad helt foroverbøjet, med Ansigtet dybt begravet i Salmebogen. Da nikkede den Gamle, og nu var han kommen til Kræfter. Men saa snart han selv tog fat, blev Drengestemmen borte og hørtes siden ikke mere.

Udgangsbønnen var læst. Kirkefolket gik stille ud og spredte sig nu over Veje og Stier, men Skolelæreren havde i Tide faaet fat i Drengen, der hjalp med Sangen. De stod nu begge ved Degnestolen.

»Jeg skulde blot sige dig Tak, du Svend Andersen Mosegaard,« sagde Skolelæreren og tog med begge Hænder om Drengens Hoved. »Du har nok, gudskelov, ikke glemt, at vi altid har været gode Venner.«

Drengen svarede ikke.

»Har du ønsket Kristine til Lykke?«

»Nej!«

Drengen flygtede med Øjnene og blev rød i Hovedet.

Skolelæreren vendte sig fra ham og saa sig om i Kirken.

»Ja, saa kan vi jo hjælpe hinanden,« sagde han spørgende, »du skal se, hun staar her udenfor og vil hilse paa Skolemesteren.«

Ved Vaabenhusdøren stod Svends Fader, Anders Mosegaard, Tor Ilum og Kristine.

»Anders,« raabte Skolelæreren, saa snart han fik Øje paa dem, »Svend bliver Skolemester, før vi ser os om.«

»Hellere det end Sømand,« brummede Anders mut.

Men den Gamle kendte nok Anders Mosegaard og smilede lige mildt.

»Og saa er vi to, der vil ønske dig til Lykke, Kristine,« vedblev Skolelæreren, »frem og gør din Skyldighed, du lange Svend. Nu har I to Unger fulgtes ad til Skole hver Dag i mange Aar, nu er det forbi.«

»Ja, nu bliver det vel snarest til Legestuen, de skal følges,« sagde Tor, idet han gav Haand til Skolelæreren.

»Det er ikke noget at sige her,« bemærkede Anders alvorligt.

Tor skelede efter ham og smilede lunt.

»Naa, nej, saamænd! — Men hvad jeg ellers vilde sige. Vi faar jo intet Konfirmationsgilde, før min ny Rolling*) bliver færdig, men vi vilde gerne, at Skolemesteren og du, Anders, vilde kigge lidt ind til os i Eftermiddag. Vi sidder saa enlige ellers. Vi har jo ingen Kone i Huset. Det er for Resten længe siden, vi har tænkt saa meget paa vor Mor som i Dag.«

»Vi kommer. Vi kommer,« sagde Skolelæreren.

»Svend med,« fortsatte Tor, »saadan to Nabobørn skulde jo gerne holde sammen til det sidste. Saa kan de se paa de ny Gulve, for det bliver vel nok hjemme til vort, de kommer til at valse sammen for første Gang.«

Tor smilede igen. Han kunde aldrig rigtig dy sig, naar han var sammen med den alvorlige Anders Mosegaard.

Dette var en Dag midt i Oktober Maaned.

Men det blev midt i November, før Tor Ilum holdt sit Konfirmationsgilde. Da var det allerede Vinter. Det havde sneet om Natten, og Jorden laa hvid, men den lave Sol strøede gnistrende Guldstjerner over den. Den ellers saa urolige Fjord laa sort og blank mellem de tilsneede Brinker. Hele Naturen var hensunken i dyb tindrende Stilhed.

Tor Ilums Gildesmiddag varede i tre Timer — Suppe, Steg, stegt Aal, Lagkage og Kransekage, dertil Øl og Brændevin, Kirsebærvin og gammel fransk Vin. Der blev spist godt og drukket tæt, og En holdt Tale — Skolelæreren.

»Lyksalig, lyksalig, hver Sjæl, som har Fred« — saadan vil jeg ogsaa begynde her, om end jeg véd, at Folk saa smaat begynder at kalde mig den lyksalige Skolelærer. — Naa, ligemeget, blot det passede. — Det er nu over et halvt Aar siden, at jeg ogsaa sagde et Par Ord til en Konfirmand i dette Hjørne af Sognet, jeg mener min kære Svend Mosegaard, og som jeg sagde til ham, vil jeg sige til dig, Kristine — at have Fred, det er Hovedsagen saa vel for de Unge som for de Gamle med den graanende Nakke — Fred med sin Næste, Fred med sig selv og Fred med sin Gud. — Og skulde der komme Splid imellem disse tre, som nok kan hænde, da husk paa Salmens sidste Ord: Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaar ned. Du kan nu godt kaldes en voksen Pige, Kristine, du vil nu ogsaa sige Guds Fred, naar du træder ind i fremmed Mands Hus, du vil modtage den samme Hilsen igen; vær saa heller ikke karrig med at sige de to Ord hjemme. Vort Ønske, vor Hilsen til dig og din Fader og det hele Hus ligger i de to Ord. Naa og glem, saa heller ikke din gamle, lyksalige Skolelærer.«

Tor Ilum nikkede mange Gange.

»Tak for det og for alt godt; vi skal klinke.«

Alle klinkede, først med Kristine og saa med Skolelæreren.

Kort efter hørtes Violinerne blive stemte paa den anden Side Forstuen. De Unge vekslede hastige Blikke og begyndte at rokke i Sædet.

»Ja, nu er nok Musikanteren kommen,« sagde Tor Ilum ved sig selv.

Han sad for Bordenden, høj i Sædet, smal over Brystet, lidt foroverbøjet og tung i Vendingen.

»Har Musikanteren faaet noget til Føden?« spurgte han pludselig En, som gik for Borde*).

»Ja, han har da.«

»Skal vi have mere?«

»Nej, vi tænkte at bie med Kaffen.«

»Ja, vi trænger vist ogsaa nærmest til at sige Tak for Mad,« sagde Skolelæreren og rejste sig, de andre ligesaa, »du har beværtet os vel.«

»Ja, det er re'le**),« lød mange Stemmer, »Tak for det!«

»Ja, saa vel bekom jer alle sammen,« sagde Tor og rejste sig.

Der blev Smaasnakken og Skraben med Støvler, men Skolelærerens gennemtrængende, lidt forskregne Stemme hørtes tydelig gennem Tummelen.

»Naa, Kristine, hvem faar saa første Dans?«

»Det gør jeg!« raabte en hidsig Stemme. Alle lo og saa paa den Talende. Det var Knud Kær. Han var sytten Aar, slank og smækker, sorthaaret og mørk i Huden og havde et spydigt, lidt næsvist Ansigt. Han følte sig forlegen et Øjeblik, men lo saa med af fuld Hals, — »hvad Kristine, gør jeg, ikke?«

Hun lo og blev lidt rød, fordi alle saa paa hende.

»Ja, men sørg saa for, at du kommer,« raabte hun meget højt, og alle lo ogsaa, mens Knud, der sad indenfor Bordet, skubbede paa for at komme frem.

Svend Mosegaard, der efter sin Faders Befaling havde sat sig ved nederste Bordende, stod stadig paa sin Plads tæt ved Døren, medens de Unge susede glade forbi ham for at komme ind til Dansen.

*) Stuehus.

*) vartede op.
**) rigtigt.

Aldrig tilbage! Efter Maleri

af Julius v. Payer. (Se Side 403.)

Musikanteren gned væk paa Fjolen og drog flere og flere ind til sig. Men Svend blev staaende. Dugen blev taget af Bordet og Kort lagte frem, Piberne blev tændte, Kaffekopper og Romflasker baarne ind fra Køkkenet, men Svend blev staaende og saa ind paa de Dansende.

Kristine fo'r fra den ene Arm i den anden, hendes Øjne skinnede i løsluppen, overgiven Fryd, og den, hun dansede med, lo stadig, thi hun talte uafbrudt. Svend led det ikke. Det stemmede for hans Aande og summede i hans Hoved, saa han maatte holde sig ved Dørkarmen. Hans Venskab for Kristine rørte sig uafladelig et Steds dybt i Brystet, og det var ham pludselig umuligt at forestille sig, hvordan han og Kristine saa mange Gange havde siddet ene sammen og talt om den store Verden, som han længtes saa meget efter. Nu dukkede der Vemod frem i denne Længsel, mens Barndomstiden syntes ham saa langt tilbage, at den tog Præg af Uvirkelighed. Han saa ned ad sin egen stærktbyggede Skikkelse. Hun var snarest højere end han; Karlene rendte allerede efter hende, og saa var hun vel nu begyndt at gaa forbi ham. Han blev tilsidst saa overvældet, at han vilde gaa ud, — da han hørte en venlig Stemme tæt ved sig.

»Naa, Svend Andersen Mosegaard, hvordan gaar det?«

Svend vendte sig hastigt, saa' ind i Skolelærerens milde, rynkede Ansigt og følte til sin egen Forfærdelse, at han var lige ved Graaden.

»Godt!« svarede han lavt.

»Hvorfor danser du ikke?«

»Nu vil jeg snart til det.«

Skolelæreren saa' et Øjeblik ind til de Dansende, hvis taktfaste Trin fik alle Gulve til at dirre. Saa trak han Svend hen med sig i et Hjørne.

»Hør, Svend.«

»Ja.«

»Har du endnu Lyst til Søen?«

»Ja.«

»Har du talt med din Fader?«

»Ja.«

»Og hvad siger han?«

»Nej.«

Skolelæreren smilede, mens hans Blik hvilede paa Svends Ansigt, over hvis barnlige Træk der laa et Præg af tænksomt Tungsind.

»Er det blot Lyst til Søen eller Lyst til at se sig om?«

»Det ved jeg ikke.«

»Skal jeg tale med din Fader en Gang?«

»Ja.«

»Kunde du have Lyst til at stikke af øjeblikkelig? Den Slags Tanker kommer ofte midt i Lystigheden«.

Svend saa' uvis op, blev rød og stak Haanden dybt i Bukselommen.

»Altsaa ikke det i Vejen,« sagde Skolelæreren. »Du har nok noget godt i Lommen?«

Havde nogen anden end Skolelæreren spurgt, vilde Svend være gaaet, nu nikkede han flere Gange med blanke Taarer i Øjnene.

»Ja, det er jo hendes Konfirmationsdag paa en Maade,« sagde Skolelæreren.

Svend nikkede som før. Skolelæreren blev med Et alvorlig.

»Du har altid været ældre end dine Aar,« sagde han, »husk paa, at Skrøbelighederne ogsaa trænger paa med Alderen. Gud forlade mig,« vedblev han lidt bevæget, »jeg har vel ogsaa hjulpet til at gøre en gammel Knark af dig.«

Svend smilede, Skolelæreren gjorde det samme og gik hen til Bordet.

Svend blev staaende med Haanden dybt begravet i Lommen og haardt knyttet om en lille Papirspakke, der formelig brændte ham i Fingrene, men han havde dog faaet et Slags Mod ved at tale med Skolelæreren. Han ventede nu paa Kristine, men for at Skolelæreren ikke skulde se ham, gik han hen til Køkkendøren og blev der.

Da Kristine næste Gang kom flyvende gennem Stuen, varm og forpustet, tog han hende i Ærmet.

»Kristine.«

»Ja, hvad er det?« svarede hun og standsede. Han gik foran hende ud i Køkkenet.

»Jeg vil snakke med dig.«

»Ja, hvad er det?«

»Kom med herud i Gaarden.«

»Det har jeg ingen Stunder til, jeg skal ind og danse. Du danser jo ikke,« tilføjede hun pludselig, »la, la, la, du kan tro, det er et udmærket Gulv.«

Svend stod raadvild et Øjeblik.

»Ja, det kan godt være; — jeg vil gerne snakke med dig.«

»Det kan du jo gøre i Morgen,« svarede hun uvilligt, »nu har jeg ingen Stunder. Dette her er noget andet, hva', end at gaa til Præsten og svede imellem Skoleungerne.«

Hendes Ansigt skinnede i overstadig Fryd.

»Du kan tro, Knud danser godt. — Jeg skulde blot ud at have noget at drikke.«

Hun jog en af Kaffekopperne ned i en Vandspand —

»Hva'?«

»Jeg har noget til dig,« hviskede han.

Hun blev forbløffet staaende med Koppen i Haanden.

»Hvad er det?«

Nu hviskede ogsaa hun.

»Kom her, saa skal du faa det.«

Hun saa nysgerrigt paa ham og gik efter, helt ud i Gaarden.

»Her er det.«

Han trak Haanden op af Lommen og gav hende Pakken. Det var et Sølvarmbaand.

»Det er pænt,« sagde hun, og de var begge forlegne.

»Ja, det tykkes jeg ogsaa,« svarede han barnligt og vilde just til at forklare lidt om dets gode Sider, da hun pludselig hævede Hovedet og lo.

»Ja, men hvorfor giver du mig det nu?«

»Det er din Konfirmationsdag.«

»Nej, det er det da ikke.«

»Nej, ikke saadan, men alligevel da.«

»Ja, men hvor har du da faaet saa mange Penge?«

Hun lo endnu, og det krænkede ham forfærdeligt.

»Hvor jeg har faaet dem?« gentog han.

(Fortsættes.)

Artisterne fortæller.

I.

Hvordan man tæmmer Løver.

Min gode Bekendt, den unge Akrobat, Medlem af Familien Bellini — en Gentleman iøvrigt af de bedste Manerer, med soignerede Hænder, i Skjorte af hollandsk Lærred og Dress af sort Cheviot, forskrevet fra Edinburgh — spiste hos os i Gaar, og efter Bordet, ved Kaffen paa Terrassen, fortalte han om alle Artistlivets Hemmeligheder og Hændelser.

Han talte om Signorina Cecchi, der var blevet bortført af en ung Indier, om Familien Bernadini, en Patricierslægt blandt Artister, der nylig havde spillet Fallit i Siam, og om sin Ven Fernand Bussy, der for en Ugestid siden var styrtet ned fra sin Trapez i Cirkus Ciniselli i Moskva: han greb fejl, fik ikke Tag i Trapezens Stang, svirrede gennem Luften og faldt — død, stendød, ned paa Jorden.

Død foran Øjnene af Tusinder, midt under Musiken, i Skær af elektrisk Lys . . .

Saa talte vi længe om hans Haandværks Farer, om Jokeyerne, om »Dødsspringerne«, som fra Cirkus's Kupler sætter paa Hovedet ned i de udspændte Net, om »Eiffeltaarnet«, hvorfra Amerikaneren Wills kaster sig paa Ryggen ned paa Manegens Jord . . .

Og en af os sagde:

»Men det er dog altsammen ingenting mod Løvetæmmerne.«

Den unge Bellini lo og sagde:

»Ja, der har vi det — det tror Folk . . . Og saa er der i hele Artistverdenen knap nogen, der er saa vel garderet som en Løvetæmmer . . .«

»Ja, det er virkelig sandt,« blev han ved, »og det er højst naturligt.

»For hvad er det for Løver, De ser i de Bure, og ved De, hvordan de bliver opdragne? Jeg kan forsikre Dem for, de Bestier indforskrives ikke fra Ørkenen: Ørkenløver lader sig ikke tæmme, og Hr. Batty Seeth og hans Kolleger vilde tage sig vel i Agt for at gaa ind i et Bur til dem.

»Nej — de tæmmede Løver fødes i de zoologiske Haver, og saa snart de er fødte, bliver de oven i Købet taget bort fra Moderen og faar en stor Hund til Amme.

»Hvis de diede Moderen, vilde de maaske indsuge nogen Vildskab med Mælken — saadan en Løvinde faar for meget rødt Kød at æde. Men nu faar de Die hos en fredsommelig Hund, der fodres med Brød og Vand. Det skal nok gøre Løveungerne spage, saa man kan have med dem at gøre uden Risiko.

»De bliver oftest hos deres Plejemoder, Hunden, et Aarstid . . . saa begynder Dressuren . . . Er de unge Løver endnu stadig for livlige, bliver fire af deres værste Tænder huggede ud, og Hanløverne mister uden Barmhjertighed deres Køn. Det gør dem nu allertammest . . .

»Tro De mig, der bliver til sidst ikke stor Fare ved at færdes mellem de »Rovdyr«.

»De fleste er saa sløve, at Tæmmerne maa bruge Pisken for at gøre dem »levende« — og naar de hyler, er det ikke af Vildskab — — de brøler kun af Angst. De er saa sky og saa frygtsomme, at en almindelig Lænkehund er mere glubsk end de . . . og mere bidsk.

»Lyset i Cirkus gør dem desuden endnu mere bange. De sidste Timer før hver Forevisning tilbringer de i Mørke i det tildækkede Bur. Naar saa Forestillingen skal begynde, afdækkes pludselig Buret, og alt det elektriske Lys i en Cirkus falder ind paa dem . . . Det blænder og skræmmer dem, saa de gør deres Kunster ganske omtaagede og forvirrede . . .

»Nej,« siger Signor Bellini og slaar Asken af sin Cigaret:

»De maa gerne kalde det Dyrplageri at »tæmme Løver«, men De maa ikke tro, det er farligt.«

»Men Tigre?« spørger en af os.

»Ja« — og Signor Bellini trækker paa det — »Tigre er vanskeligere. De er lunefulde og ikke lette at faa Bugt med . . . hvis man ikke giver dem Opium. Men det faar de da ogsaa næsten altid før hver Forestilling.

»En Tigertæmmer gaar sjældent ind i sit Bur, før han har faaet strøet rigeligt med Savspaan paa Gulvet. Det hedder sig, at det sker, for at han ikke skal falde ved at glide . . .

»Naa — først og fremmest er der da bedøvende Stoffer i Savspaanerne. Dem indsuger de meget følsomme Tigre, og Faren — bliver betydelig mindre, kan De forstaa.

»Med Ulve er det værre. De er besværlige at haandtere, skønt ogsaa de altid er fødte i zoologiske Haver og opdragne sammen med Hunde . . . Men ser De, Ulve hører hjemme i vort Klima og mattes ikke i Kulden, som Tigre og Løver gør. De beholder derfor bestandig noget af deres Vildskab . . .

»Og alligevel,« siger Bellini og ler, »faar en Ulvetæmmer kun en Tiendedel af den Gage, der betales en Batty Seeth . . . for Løverne er stateligere og har nu en Gang Navnet Løver . . .

»Det betales.

»Vi arbejdede i Fjor i St. Petersborg tre Maaneder sammen med en Løvetæmmer . . . Der var to Aftener, hvor Direktøren maatte lade hans Nummer gaa ud af Programmet. Der blev sagt, at Bestierne var for ophidsede. Sandheden var, at Tæmmeren om Eftermiddagen slet ikke havde kunnet »vække« dem med sin Pisk — hvor meget han saa brugte den: de var for sløve.«

Signor Bellini gav sig paany til at le, og vi istemmede alle hans Latter.

»Ja,« sagde Husets Herre, »det er den gamle Historie, at Skinnet betales, og at Verden vil bedrages.«

»Jo« — og Signor Bellini blev ved at le — »derfor tjener Mr. Seeth titusind Francs om Maaneden, og Monsieur Bidel ejer syv Huse i Paris.

»Men han har da ogsaa været Løvetæmmer i tredive Aar og har endnu alle sine Lemmer.«

Herman Bang.

Den mystiske Fremmede.

Af Pax.

Siden April Flyttedag har jeg boet i en Stuelejlighed. Siden først i Juli har jeg været ene i denne Lejlighed, idet min Hustru og Pigebørnene siden da har ligget paa Landet.

Jeg stod netop og kiggede i et Brev, som jeg nys havde faaet puttet ind gennem Brevkassehullet i Døren, — et Brev fra den kære Familie med Budskab om, at den var i Anmarsj. Da ringede det.

Jeg lukkede op.

Det var i Skumringen. Uden for stod en velvoksen og — efter hvad jeg kunde se — velklædt Herre.

»Goddag,« sagde han — »er det Hr. Pax?«

»Ja, det er.«

»Saa har jeg en lille Regning til Dem.«

Jeg tog det Papir, han rakte mig.

»Hvem er det fra?« spurgte jeg.

»Fra Petersen & Hansen.«

»Petersen & Hansen?«

»Ja, i Studiestræde 15.«

»Jeg kender ikke det Firma.«

»Ja, jeg er selv Petersen. Vi er Snedkermestre.«

Jeg rystede paa Hovedet.

»Det maa være forkert. Jeg har ikke noget Mellemværende med nogen Snedkermester.«

»Er det virkeligt?«

»Det er sikkert nok.«

»Nu har jeg aldrig kendt Mage. Ja, men er det da ikke Dem, der har faaet de to Stole?«

»Nej, det kender jeg ikke noget til, min Herre. — Det maa være en Fejltagelse.«

Han sukkede og grundede lidt.

»Nu har jeg aldrig kendt Mage,« sagde han saa igen. »Saa er jeg min Sandten bleven snydt. Det er jeg vis paa.»

»Det kan jo være en anden Pax. Er De overbevist om . . «

»Ja, det er denne Adresse, jeg har faaet opgivet. Og i Vejviseren er der i alt Fald ingen andre med Navnet Pax. — Det var mærkeligt.«

Han grundede lidt igen og sukkede atter.

»Nej, De skal se, vi er bleven taget ved Næsen. Ja, er det nu ikke forfærdeligt, saa Folk kan rende om Hjørnet med En! Den Æsel! . . At man vil gøre sig til Kæltring for saadanne lumpne ti Kroners Skyld! Men jeg kan godt sige uden at lyve, at hvis jeg havde alt det, jeg i mine Dage er bleven snydt for, saa kunde jeg forgylde hele Byen og forsyne den med elektriske Sporvogne over det hele li' saa nydeligt . . . Ja, jeg siger elektriske Sporvogne; det trænger vi min Sæl og S . . . . til. Véd De, hvorlænge jeg var om at køre fra Studiestræde og hertil? Ti Minuter. Tænk! samfulde ti Minuter. Jeg aner ikke, hvordan disse raadne Hestevogne har kunnet faa Lov til at eksistere saa længe. Vilde jeg sætte min gamle, halte Svigermoder til at gaa omkap med en af disse Kasser fra Kongens Nytorv til Trianglen, saa vilde hun jo komme en Time før Vognen, selv om man havde presset hende et Par Sko paa Benene, der snarest egnede sig for et to Aars Barn med Klumpfødder som en Kineserinde. Den Kørsel, de præsterer for for Øjeblikket, er den elendigste, der tænkes kan. Og hvad Bekostning vilde det vel være at faa indført elektrisk Drift? Ingen som helst. Man kan i det hele taget komme uhyre langt med en lille Sum, naar man bare forstaar at bruge den paa rette Maade. For en 10-Krone-Seddel kan man jo . . . men jeg opholder Dem, min Herre?«

»Nej, bevares . . .« svarede jeg høfligt.

»Med en 10-Krone-Seddel i Haanden — det var det, jeg vilde sige — kan man jo faa hele Verden til at staa paa Hovedet for En. Men naturligvis: man skal forstaa at ta' Folk. Det kan ikke nytte at give en Spillemand 50 Øre, for at han skal forsvinde. Han vil selvfølgelig komme igen inden en Times Forløb, og i den Time har der maaske været hundrede andre Spillemænd, som han har gjort opmærksom paa dette gunstige Tilfælde. Nej, man skal give Pengene ud paa en egen Maade. Og saa den personlige Optræden — De kan være rolig for, at det alligevel er den, der gør Udslaget. Det er ikke alene de Kroner, man har i Haanden, der faar Folk til at staa paa Hovedet for En; det er Ens Optræden; det er, om jeg saa maa sige, Ens Feltherretalent. De skal se . . . Vær saa god at . . Kom her, skal De se —«

Han tog i sin Ivrighed fat om min Arm og førte mig med sig ned ad de to Trappetrin og ud gennem Gadedøren —

»Nu skal De se,« vedblev han iltert — »nu skal De se . . . Vi gaar lige neden for her . . .«

Lige uden for Gadedøren førte en Trappe ned til Kælder-Etagen, hvor en Urtekræmmer driver en temmelig stor Forretning. Det var her, han vilde have mig ned . . .

»Ja, men min Dør staar jo aaben,« dristede jeg mig til at indvende.

»Deres Dør?« svarede han distræ, idet han rodede i en Tegnebog, som han havde faaet frem, medens han vedblev at omslutte min ene Arm med sin. »Ja, lad den bare staa. Det er kun et Sekund. — Kom her; det vil more Dem at se. — De har da ikke en 10-Krone-Seddel hos Dem? De skal ikke være bange — den skal ingen Skade komme til . . .«

Vi var allerede nede paa det første Trappetrin i Kælderhalsen. Jeg begyndte at blive noget betænkelig ved hans Forlangende. Men hans Ilterhed, hans fremstrakte Haand med de ivrige Fingre og hans stadig fastere Tag om min Arm forvirrede mig. Jeg turde ikke gøre ham imod; kunde ikke en Gang besinde mig. Jeg fik i en Fart en Seddel frem.

Han greb den —

»Nu skal De se. Det vil fornøje Dem . . .«

Han trak mig med ned ad Resten af Trinene og slap mig her, medens han selv i brøsig Majestæt fo'r frem til Disken.

»Rask her!« udbrød han i en Tone, der baade var befalende og opmuntrende. »Jeg skulde ha' en halv Flaske Kognak —«

»Til 1 Kr., 1 Kr. 50, 2 Kr. —?«

»Af den bedste. Men rask! — Og saa 1 Pd. Chokolade af den bedste, en Fjer'ing hvidt Sukker, et halvt Pund Kaffe, for 50 Øre Konfekt, 10 Cigarer til en Krone og en Flaske Portvin til 3 Kr. — men lidt villig, lidt villig, lidt villig!«

Svenden sprang som en Kakerlak.

»Peter!« raabte han til Drengen — »et halvt Pund Kaffe — hurtigt. Jokumsen! . . . . Et Hoved blev stukket ud henne bag nogle Sukkerfustager . . . »Tag et Pund Chokolade af den bedste og — var det ikke et Fjerdingspund hvidt Sukker?«

»Jo, for Pokker; men rap Dem. Jeg har ikke Tid . . . Er Principalen her ikke?«

»Hr. Andersen!« brølede Svenden, medens han selv satte i Spring hen mod Kognaksflaskerne, og medens Principalen, en stor, kæmpestærk Skikkelse, nu kom farende ud fra et lille Privatkabinet, hvis Dør stod aaben . . .

»Vil De ekspedere mig hurtigt; jeg har ikke Tid at vente . . Tre Flasker Petroleum skulde jeg ha' . . .«

Principalon fo'r hen til en Lem i Gulvet —

»Hans — tre Flasker Petroleum herop straks!« raabte han.

»Og en Flaske Portvin, for 50 Øre Konfekt, tre Agurker, 10 Cigarer . . men lidt rask, lidt rask!« Og min Ledsager stampede i Gulvet og gestikulerede med Armene, medens han knitrede med 10-Krone Sedlen mellem et Par Fingre.

I dette Øjeblik kom den første af Svendene springende med Kognaken, den anden med Chokoladen; Drengen proppede Kaffe i en Pose med en saadan Ivrighed, at den duftende Vare spredtes over hele Disken og Gulvet; under Lemmen hørtes klaprende Trin paa en Stige . . . der var travlt som i en Myretue . . .

»Holdt!« brølede den forrykte Mand — thi forrykt maatte han jo være — pludselig med Tordenstemme til Principalen, der var ved at gribe en Flaske Portvin. Og han satte den knyttede Haand med et saadant Brag ned i Disken, at Syltekrukkerne dansede, medens Drengen af Forskrækkelse tabte Kaffeposen ned paa Gulvet, og medens Lemmen henne i Gulvet — maaske ogsaa af Forskrækkelse — klaskede ned paa Hovedet af den nu netop opdukkende »Hans«, saa at denne unge Mand hørtes at ramle ned ad Stigen med samt sine tre Flasker Petroleum.

»Ser De!« udbrød den Gale triumferende, idet han drejede sig om imod mig og slog ud med Haanden — »kan De nu se, hvor de render rundt paa mit mindste Vink, de Idioter!«

»Idioter!« fnyste det bag ved ham. Og da jeg saa' hen efter Principalen, der var bleven rød i Hovedet som en Tyr, susede der i det samme en fyldt Portvinsflaske gennem Luften, tagende Retning mod min Ledsagers Hoved, medens Principalens løftede Haand viste, hvor Flasken kom fra.

Samme Flaske forfejlede dog sit Maal, idet den uden at gøre Ulykker fo'r gennem en Spejlglasrude til et halvt Hundrede Kroner og op paa Gaden. Men at den gik forbi, skyldtes maaske ene den Omstændighed, at min Ledsager, ligesom anende en truende Fare, i en Fart fik stukket Hovedet ned imellem Skulderbladene.

»Naa, det er saadan!« skreg den rasende Urtekræmmer, idet han fløj over Disken som en Raket, medtagende et Par Sylteglas, der splintredes mod Betongulvet. »Jeg skal den Une han lyne . . .«

Men min Ledsager var i to Spriug henne ved Døren —

»Nu er den go'!« udbrød han, henvendt til mig —

Og som et Lyn forsvandt han op gennem Kælderhalsen, medens jeg for mit Vedkommende blev staaende som bedøvet.

Og da jeg kom nogenlunde til mig selv igen, laa jeg oppe i Rendestenen, ud for Kælderhalsen, med værkende Lemmer. Min mystiske Ven var ingen Steder at se; ikke heller 10-Krone-Sedlen.

Slukøret saa' jeg at komme paa Benene, og jeg listede ind, — gudskelov ikke observeret af nogen, naar undtages en Mand, der gik forbi mig i Gadedøren med en Bylt under Armen, og som syntes at have overordentligt Hastværk.

Dette Hastværk, samme Mand havde, fik jeg senere mine egne Tanker om, da jeg kom ind i Lejligheden og opdagede, at der manglede et Guldur, min nye Overfrakke og mange andre gode Sager, Selvfølgelig har denne Fyr været i Ledtog med den anden Skurk.

Men hvordan det nu end er, saa siger jeg kun, at dette her er noget nær det stiveste Stykke, jeg endnu har set præsteret. Saadanne to Bæster fortjente absolut ikke bedre end selv at blive taget under Behandling af en gal Urtekræmmer eller ogsaa af en god dansk Brandkommission.

Opgaver.

Slægtskabsgaade.

To Mænd mødte to Koner, og disse sagde: »Der kommer vore Mænd, vore Fædre og vore Mødres Mænd.« Hvorledes er det Slægtskab at forstaa?

Arithmetisk Opgave.

Jeg har tænkt paa et Tal, lagt 14 til, divideret med 19, multipliceret med 10, radiceret med 3 potentseret med 2, subtraheret med 93 og har faaet 7 til Rest. Paa hvilket Tal har jeg saa tænkt?

Løsning paa Bogstavrebus Nr. 1 af Sophus Tromholt i Nr. 50.

Ingen kjender Efterfølgerens Fortid.

(I NG: en, KJ, en; derefter følger en; S for ti, D.)

Løsning paa Gaade i Nr. 50.

Natskyggen.

Løsning paa Arithmetisk Opgave i Nr. 50.

De fire Tal er 15, 19, 23, 27.

Løsning paa Dominoopgave i Nr. 50.

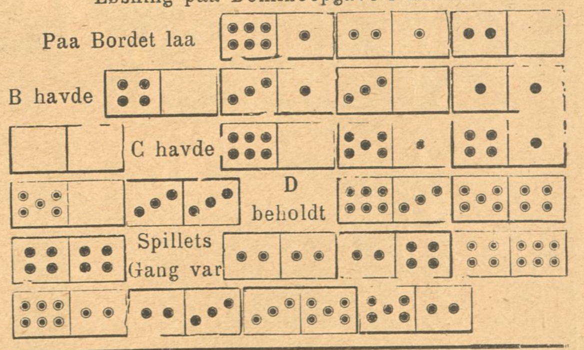

Indhold.

Billeder: Batteriet Jessen ved Nybbøl 28. Maj 1848. — Peder Hjort Lorenzen. — Uve Lorenzen. — Aldrig tilbage. Efter Maleri af Julius v. Payer. — Fra Gaden. Humoreske. Originaltegning af Axel Danielsen. —

Tekst: Den første slesvigske Krig 1848–50. Af Oberst N. P. Jensen. — Kristine Ilum. Fortælling fra Jylland. Af Kappel Bøcker — Aldrig tilbage. Digt af Henrik Strandvold. — Artisterne fortæller: Hvordan man tæmmer Løver. Af Herman Bang. — Den mystiske Fremmede. Af Pax. — Opgaver. — Romantillæg: Den Dødes Klippe. Roman af Q. (fortsat) — Paa Skæbnens Veje. Roman af M. E. Braddon.

Hermed følger et Tillæg.

Fra Gaden. Originaltegning af Axel Danielsen.

1. Hvorledes Gadesnavset fjernes fra Kørebanen. 2. »Du Stoffer, han dér er paa en Maade vores Kollega, for ser du, han er Medlem af Forskønnelses-foreningen.« 3. »Passér Gaden! Hvor kan det falde Dem ind at staa der og stimle sammen!« 4. Da Kioskerne aabnede. — Hvad er der derinde? 5. »Halløj, lille Frøken! Her maa De ikke køre uden Klokke paa!« 6. „Der er nu kun den Forskel paa dig og din Brændevinsflaske, at naar du er drukken, saa er Flasken ikke fuld, og naar den er fuld, saa er du ikke drukken!«

Udgivet af og Trykt hos Nielsen & Lydiche.

NORDSTJERNEN

ILLUSTRERET UGEBLAD REDIGERET AF CAND. MAG. JULIUS SCHIØTT.

Nr. 52 | 1 Kr. 25 Øre Kvartalet. | Søndagen den 27. September. | 10 Øre pr. Nummer. | 1896.

Frithjof Nansen. Fotograferet af Jackson umiddelbart efter Mødet med denne.

Den første slesvigske Krig 1848—50.

Af

Oberst **N. P. Jensen.**

(Fortsat).

Foreløbig havde man Stænderinstitutionen, og man vilde nu fra slesvig-holstensk Side gøre et Forsøg paa, om man derigennem kunde naa fremad. De første Stænderforsamlinger, som afholdtes i Hertugdømmerne i 1836 og 1838, førte ikke til noget Resultat. Om nogen Styrkeprøve mellem politiske Partier kunde der alene af den Grund ikke være Tale, at alle Medlemmer saavel i Slesvig som i Itzehoe var Slesvig-Holstenere, for saa vidt som de ønskede en Fællesforfatning for Hertugdømmerne, dog vilde Slesvigerne, at den skulde gennemføres, uden at Slesvig blev indlemmet i det tyske Forbund. Naar desuagtet de Forslag, der blev indbragte om Fællesrepræsentation, om Skattebevillingsret, om Adskillelse af Kongerigets og Hertugdømmets Finanser, i disse Forsamlinger enten blev begravede i Udvalg eller forkastede, maa Grunden søges paa et andet Sted. Alt tegnede til, at den gamle Konges Liv nærmede sig Enden, og af Pietetshensyn vilde man ikke foretage stærke oppositionelle Skridt.

En Undtagelse dannede dog Kongens Søstersønner, Hertugen af Augustenborg og hans Broder, Prins Friedrich af Nør, der begge var Medlemmer af den slesvigske Stænderforsamling, og som, skønt de mere end andre var forpligtede til at tage Hensyn til Kongen, benyttede enhver Lejlighed til at vise deres oppositionelle Sindelag mod Regeringen. Slesvig-Holstenerne begyndte derfor i dem at se deres kommende Førere, og Hertugen nærede denne Anskuelse ved i 1837, foranlediget af en Debat, der var rejst om Arvefølgen, anonymt at udgive et Skrift, hvori han meldte sig som den retmæssige Arvtager til Slesvig og Holsten, naar Frederik III's kongelige Mandsstamme uddøde, hvilket skete i 1863. Han benægtede nemlig Gyldigheden af, hvad der var sket ved Hyldingen paa Gottorp i 1721 og dermed, at Kongelovens Arvegang gjaldt for Slesvig. Foreløbig tog dog Slesvig-Holstenerne ikke dette Punkt med paa deres Program.

Forinden den slesvigske Stænderforsamling gik fra hinanden i 1838, var der i den rejst en Sag og truffet en Afgørelse, der i sine Følger fik den største Betydning.

Nis Lorenzen.

Den nordslesvigske Bonde Nis Lorenzen foreslog at andrage Kongen om at indføre dansk Regeringsog Retssprog i de Distrikter af Slesvig, hvor Kirkeog Skolesproget var Dansk. Forslaget blev vedtaget, men Hertugen og Prinsen stemte derimod og indgav tilligemed det øvrige Mindretal et Votum, hvori de i de stærkeste Udtryk fraraadede Kongen at gaa ind paa Andragendet.

I Nis Lorenzens Forslag maa man ikke se et Udslag af dansk Nationalitetsfølelse, og hvorfra skulde ogsaa den komme. Regeringen havde jo ikke alene intet gjort for at vække den, men langt mere gjort alt for at trænge den tilbage. Man behøver jo som Bevis kun at se paa den Kendsgerning, at det, skønt Slesvig havde været inkorporeret i Danmark i over 100 Aar, var Nis Lorenzen, der krævede en saa simpel Retfærdighedshandling, som det havde været Regeringens Pligt at gennemføre umiddelbart efter Inkorporationen. Det var derfor ikke Kærlighed til det danske Sprog og endnu mindre Kærlighed til Danmark, der bragte Nis Lorenzen til at stille Forslaget; det var et Billighedskrav, han forlangte, og det var samme Bevæggrund, der skaffede ham Tilslutning, saa at Forslaget blev vedtaget.

Advokat Olshausen havde fulgt Begivenhederne og var misfornøjet med, at det ikke var lykkedes at gøre et Skridt fremad mod Forfatningen. Efter hans Mening var det Slesvigerne, der skabte Vanskelighederne for Gennemførelsen deraf, thi de modsatte sig bestemt Slesvigs Indlemmelse i det tyske Forbund, og hvorledes skulde det saa blive muligt at faa en Fællesforfatning for Hertugdømmerne. Derfor fandt han, at man burde overlade Slesvig til sig selv og, støttet paa Tilsagnet i Forbundsakten af 1815, arbejde paa at faa en fri Forfatning med Skattebevillingsret for Holsten. Det maatte da overlades Slesvig selv at bestemme, om det vilde slutte sig til Danmark eller til Holsten. Denne Plan, der havde den store Fordel at være ren og klar, fremsatte Olshausen i sit Blad i Begyndelsen af 1839, og om den samledes det ny-holstenske Parti. Men Partiet fandt ikke tilstrækkelig Tilslutning, og efter forgæves at have søgt at vinde Indflydelse i de efterfølgende holstenske Stænderforsamlinger vendte det tilbage til Slesvig-Holstenerne, for Olshausens Vedkommende med den faste Beslutning at ville fremtvinge Slesvigs Indlemmelse i det tyske Forbund.

Den haderslevske Købmand Peder Hjort Lorenzen, der var Medlem af den slesvigske Stænderforsamling, stod som Slesviger netop paa det slesvigholstenske Stade, som Olshausen brød med. Mere end nogen anden havde Lorenzen i Slesvig kæmpet for at bringe Forfatningssagen fremad, men da det ikke lykkedes ham, besluttede han at forsøge at naa Maalet gennem en Forstaaelse med Kongeriget. Fra Begyndelsen af 1839 begyndte han derfor en alvorlig Tankeudveksling med Orla Lehmann, med hvem han allerede fra tidligere Tid stod i Forbindelse, og denne Korrespondance førte efterhaanden Lorenzen til Omslaget. Ligesom Olshausen opgav Slesvig for Holstens Skyld, saaledes opgav nu Lorenzen Holsten for at arbejde for Slesvig. For dem begge var det Frihedskærligheden, der var Drivfjederen, men paa Lorenzen gjorde Omslaget tillige den Virkning, at han blev Dansk. Da han var valgt paa et andet Program, nedlagde han sit Mandat og meddelte i en offentlig Redegørelse, at det skete, fordi han var kommen til Overbevisningen om, at Holstens Forhold til Forbundet gjorde en slesvig-holstensk Forfatning til en Umulighed, med mindre man vilde indlemme Slesvig i det tyske Forbund, og dertil kunde han aldrig beslutte sig.

Chr. VIII, Konge til Danmark.

Den 3. December 1839 døde Kong Frederik VI. Døden kom, som omtalt, ikke uventet, og allerede i flere Aar havde man knyttet Haabet til hans Efterfølger, Christian VIII. Af ham ventede man en fri Forfatning, fordi det var hans Navn, der stod under den norske Grundlov.

Man havde ventet, at Kongen ved sin Tronbestigelse vilde give et Tilsagn om en saadan Forfatning. Det skete ikke, og derfor strømmede der snart Adresser ind fra alle Egne af Landet, hvori man bad derom og mindede om, hvad der var sket paa Eidsvold i 1814. Men Kongen henviste til Stænderinstitutionen og nøjedes med at udtale, at han vilde indføre de Forbedringer i Forvaltningen, som Erfaring maatte tilraade.

Den slesvigske Stænderforsamlings Andragende i Sprogsagen henstod endnu uafgjort, men den 14. Maj 1840 udkom Sprogreskriptet, hvorved Dansk blev indført som Regerings- og Retssprog i de Distrikter af Slesvig, hvor Kirke- og Skolesproget var Dansk.

Sprogreskriptet vakte stor Glæde i Nordslesvig, men omvendt vakte det den største Forbitrelse blandt Slesvig-Holstenerne, og Hertugen af Augustenborg gik endog saa vidt, at han nedlagde en højtidelig Protest imod, at Reskriptet blev bragt til Anvendelse paa hans Godser.

I Oktober 1840 samledes den slesvigske Stænderforsamling. Mange af dem, der havde stemt for Nis Lorenzens Forslag, var bleven tvungne til at falde fra, og en af dem indgav endog Andragende om Sprogreskriptets Ophævelse. Dette Spørgsmaal maatte nu blive Forhandlingernes Hovedpunkt. Forsamlingen besluttede at andrage Kongen om at ophæve Reskriptet. Nis Lorenzen selvniende stemte derimod og indgav et Mindretalsvotum, hvori der blandt andet blev udtalt, at den dansktalende Slesviger kun vilde have sit Sprog og intet uden dette; at han hverken ønskede eller havde ønsket nogen anden Forening med Kongeriget end den nu bestaaende, og at han ikke ønskede nogen dansk Ret og nogen dansk Retsforfatning.

Allerede inden Stænderforsamlingen blev sluttet, lod Kongen den meddele, at han ikke vilde foretage nogen Forandring i Sprogreskriptet.

Sprogsagen traadte nu i Forgrunden, og Kampen om den blev ført med Lidenskabelighed fra begge Sider. Fandt de dansktalende Slesvigere i denne en Støtte i Kongeriget, saa fandt Slesvig-Holstenerne snart en endnu vægtigere Støtte i det store tyske Fædreland. Man kendte dér intet til de virkelige Forhold, men holdt sig udelukkende til den Kendsgerning, at Slesvig i umindelige Tider havde været officielt tysk. Derfor gik man ud fra, at havde der virkelig været dansk Sprog og dansk Nationalitet i Slesvig, saa maatte denne forlængst have gjort sig gældende og krævet sin Ret. At den nu kom frem, kunde derfor ikke have sin Rod i den nordslesvigske Befolkning, hvis Sprog man kun betragtede som et »forvirret« Dansk, men det maatte udelukkende skyldes Kongeriget, der stræbte efter at fordanske Slesvig, der var et tysk Hertugdømme, selv om det endnu ikke var indlemmet i Forbundet. Denne Opfattelse, som blev ivrigt støttet af Slesvig-Holstenerne, gav i Tyskland Anledning til en fjendtlig Stemning mod Danmark, en Stemning, som yderligere paavirkedes af Hertugen. Denne fandt det nemlig formaalstjenligt at søge Støtte for sine formentlige Arvekrav ved at lade udgive anonyme Skrifter i Tyskland, af hvilke det maatte faa Udseende, som om Danmark med Urette vilde tilegne sig Slesvig og derved skille de tyske Hertugdømmer ad.

Men saa' Tyskland med gale Øjne paa Sprogsagen, saa var Regeringens Syn ikke stort bedre, thi ogsaa den betragtede den Bevægelse, Sagen havde fremkaldt, som nærmest foranlediget ved Agitation fra Kongeriget. Den saa' ikke, at det var den dansktalende Slesviger, som hidtil havde haft dansk Maal uden dansk Bevidsthed, der nu begyndte at vaagne til Nationalitetsfølelse. Den saa' ikke, at denne Skabelsesproces kun kunde komme fra Slesvigerne selv, at det var dem, der maatte finde det Fødeland, som Regeringen havde gjort alt muligt for at faa dem til at glemme.

Som Regeringen saaledes ikke havde det rette Syn paa Forholdene, saaledes saa' den lige saa urigtigt paa Personerne.

Den 26. Marts 1842 ansattes Prinsen af Nør som Statholder i Hertugdømmerne, en Post, hvormed tillige var forbunden Kommandoen over Tropperne og Overpræsidiet i Fællesregeringen. Kongen havde vel haft Betænkeligheder ved Ansættelsen, men havde beroliget sig med, at Prinsen inden Ansættelsen ved en Samtale havde lovet Kongen at ville handle i Regeringens Aand. Vel erklærede Prinsen ved samme Lejlighed, at han ikke delte Kongens Anskuelse om Arvefølgespørgsmaalet og i denne Henseende stod paa sin Broders Side, men det tillagde Kongen ingen Betydning.

Tilskyndet af Prinsen af Nør ansatte Kongen kort Tid efter Grev J. Reventlow-Criminil som Præsident i det tyske Kancelli og skriver derom i sin Skrivekalender for 3. April 1842: »Jeg tror at have truffet et saare godt Valg.« Af alle andre blev

Fred. Aug. Emil, Prins til Slesvig, Holsten, Sønderborg, Augustenborg (Prinsen af Nør).

Greven betragtet som Slesvig-Holstener af det reneste Vand. Det varede ikke længe, før Kongen lærte ham at kende paa samme Maade, thi den 3. Februar 1843 skriver han i Kalenderen: »Set Kancellipræsident Grev Reventlow-Criminil, der er en fuldkommen Slesvig-Holstener.«

Hvorledes den ny Statholder og den ny Kancellipræsident opfattede Forpligtelsen til at tjene Kongen tro og ærligt, fik Kongen snart Beviser for. Da den slesvigske Stænderforsamling skulde sluttes i 1842, havde Kongen sendt Kommissarius (ɔ: Regeringens Repræsentant) en Udtalelse, der skulde meddeles Forsamlingen fra Kongen. Grev J. Reventlow-Criminil, der i denne Samling fungerede som Kommissarius, fandt, at der i Udtalelsen forekom nogle Ord, der stred mod Slesvig-Holstenernes Katekismus, og efter Samraad med Statholderen, der ikke længere var Medlem af Forsamlingen, udelod han derfor disse Ord ved Oplæsningen. Kongen fik det at vide, var meget utilfreds dermed og skriver derom: »Ikke for alt i Verden vilde jeg give det slesvig-holstenske Parti, der drømmer om og virker for en Adskillelse fra Danmark, nogen Fordel.« Men skønt Kongen saaledes havde Bevis i Hænde for, at Statholderen og Præsidenten i det tyske Kancelli kun gik det slesvig-holstenske Partis Ærinder, lod han dem dog beholde deres Embeder.

Prinsen af Nørs og Grev J. Reventlow-Criminils Udnævnelse vakte saa stor Glæde i den slesvig-holstenske Lejr, at den slesvigske Stænderforsamling udtalte sin Tak derfor, men i Kongeriget samt hos alle dem i Hertugdømmerne, der ønskede en rolig Udvikling, fremkaldte Ansættelserne den dybeste Bekymring. Hvor godt kendt Prinsen af Nør allerede den Gang var, vil man se af, at P. H. Lorenzen, da han erfarede Udnævnelsen, sagde: »Se saa, nu har Kongen da sat Lovlighedens Stempel paa Oprøret ved at give det en Chef. Udbruddet er nu kun et Tidsspørgsmaal.«

(Fortsættes.)

NORA.

Roman

af

E. Braddon.

(Sluttet.)

Nora og Rorics Bryllup stod om Foraaret, da der over Skovbunden var bredt det skønneste Tæppe af Primulaer og Violer, og Gøgen kukkede fra Morgen til Aften.

De blev viede i den lille Landsbykirke i Beechdale, og Mrs. Scobel sagde, at Miss Tempests Bryllup var det nydeligste, hun havde set i lange Tider. Aldrig havde der været en saadan Rigdom af Skovblomster i Kirken.

Hertuginden havde stillet sine Drivhuse til Disposition. Lady Ellangowan vilde sende hele Læs af Azaleer og Kamelier, men Nora vilde intet modtage. Hun vilde ikke have Kirken pyntet med andet end vilde Blomster, som Skolebørnene havde plukket.

Det var et meget stille Bryllup. Nora vilde ikke have andre med end Scobels, Miss Mac Croke, sine to Brudepiger og Sir Henry Tolmack, en gammel Ven af hendes Fader, som skulde være hendes Forlover. Det var en gammel, hvidhaaret Mand, hvis Tanker udelukkende drejede sig om Turnips og Dræning; men Nora ærede ham, fordi han havde været hendes Faders ældste Ven. Til Brudepiger havde hun Oberst Casterets Døtre, to nette, unge Piger, meget kønne og godt paaklædte, men som talte lige saa kedsommeligt og ensformigt som en Ordbog.

Der var ingen højtidelig Udstilling af Gaver og heller intet højtideligt Festmaaltid. Nora mindedes, hvor kedelig Festen ved hendes Moders andet Bryllup havde været.

Bruden var iført en graa Rejsedragt med graa Hat og Fjer, og hun og hendes Mand tog lige fra Kirken til Jernbanestationen for at tilbringe Hvedebrødsdagene i Engadindalen.

»Vi kommer hjem, naar vi er ked af Bjergene og af hinanden,« sagde Nora.

»Saa kom vi jo aldrig hjem!« sagde Roderick, der saa umaadelig lykkelig ud. »Nej, Mrs. Scobel, vi kommer tilbage til Jagttiden.«

Der begyndte nu en almindelig Kyssen og Trykken i Hænderne, en Regn af Violer og Primulaer faldt paa den smalle Kirkesti, og et hjerteligt Hurraraab lød fra Landsbyens Indbyggere, som i tætte Klynger var forsamlede udenfor Kirken. Vogndøren lukkedes for Brudeparret, Kusken knaldede med Pisken, og af Sted gik det op ad Højen og ud gennem den fredelige Dal til Lyndhurst og Jernbanestationen.

»Jeg vil komme til at savne dem frygteligt!« sagde Mrs. Scobel, som havde tilbragt mangen ledig Stund sammen med de unge Mennesker paa Abbediet. »De er saa muntre og glade.«

»De er unge og lykkelige,« sagde hendes Mand, »og hvem vil ikke savne Ungdom og Lykke?«

Da den første Nattefrost havde svedet Bladene brune, da Rønnebærrene var skinnende røde, og Lyngen stod og visnede paa Høj og Slette, vendte Mr. Vawdry og hans Hustru tilbage til det gode, gamle Abbedi efter deres Rejse i Alperne. Deres Hvedebrødsdage, som havde varet et halvt Aar, var forløbne i lutter Glæde; de havde drillet hinanden, været uenige og sluttet Fred igen, ligesom et Par Børn. Og nu vendte de tilbage til Hjemmet, brune af Sommerens Sol, fulde af Sundhed og Livslyst. Tiden syntes at være rykket Aar tilbage i Abbediet; thi alledegamle Tjenestefolk varryk kede ind i Huset igen, Bates regerede som Enehersker i de velbesatte Stalde, og alt var som i Squirens Tid.

Blandt Brudegaverne fandtes en fra Lord Mallow: Bullfinch, den bedste Gave, Nora kunde faa.

»Jeg véd, at Deres Hustru vil sætte Pris paa at eje dette Dyr,« skrev Lorden. »Sig hende, at Bullfinch aldrig har været syg i min Stald, og at der altid er sørget særlig godt for den efter hendes udtrykkelige Ønske.«

Lady Mallow sendte Nora et Diamantarmbaand tilligemed en hjertelig Skrivelse, og den første Visit, Vawdrys modtog efter deres Hjemkomst, var af Lord og Lady Mallow. Den første store Middag, de gav paa Briarwood, var til Ære for de Nygifte, der fandt det ganske forunderligt at komme i Rorics Barndomshjem som Gæst.

Mabel Ashbourne havde forandret sig meget, siden hun var bleven gift med Lord Mallow, den Mand, hun elskede og passede til. Hun var mindre selvtilfreds og egoistisk, mere eftergivende. Hendes Ærgerrighed var gaaet over paa hendes Mand, hun var ivrig efter, at han skulde vinde Anseelse i Parlamentet, fuld af store Forhaabninger om Irlands Fremtid. Hun saa fremad mod den Dag, da hendes Mand vilde sidde som Vicekonge i Dublin, og da irsk Kunst og Industri vilde opblomstre under hendes Auspicier. Med denne lykkelige Fremtid for Øje klædte hun sig i irske Stoffer, gik med irske Kniplinger, irske Strømper og irsk Linned. Ved Avdiensen hos Hendes Majestæt St. Patricksdag bar hun en Buket af virkeligt Kløver mellem Diamanterne, der funklede paa hendes Bryst. Hun var mere irsk end Irlænderne selv.

Lord Mallow var uhyre stolt af sin Hustru og af sin Forbindelse med Huset Ashbourne. Hertugen var i Begyndelsen yderst opbragt over den ved Datterens Flugt foraarsagede Skandale og den Haan, der var vist hans Yndling, Roric, men han forsonede sig dog snart med et Ægteskab, der bragte større materielle Fordele end det paatænkte.

»Jeg havde saa gerne set, at Roderick havde faaet Ashbourne,« sagde han sørgmodigt. »Jeg er vis paa, at han vilde have holdt mit Chillingham-Kvæg i Ære. Mallow er en skikkelig Fyr, men han har ikke Begreb om Landvæsen. Han vil aldrig give Penge nok ud til Gødning for at vedligeholde Jordens Produktionsevne. Han har ikke Sjælsstyrke nok til at grave sine Midler ned i Jorden for at forbedre den. Han hører til det Slags Folk, der vil se øjeblikkelige Resultater.«

Eftersom Hertugen blev ældre, hengav han sig mere og mere til Dyrkningen af sine Jorder. Han brød sig hverken om sit Slot i Skotland eller om Minerne. Ashbourne, som var bygget og indrettet efter hans eget Hoved, var det Sted, hvor han helst opholdt sig. Her tilbragte han Tiden med at ride om paa Markerne og i Skoven og have Opsigt med Arbejderne indtil de mindste Enkeltheder. Der blev ikke et Drænrør nedlagt eller et Straatag fornyet paa Godset, uden at Hertugen havde givet sit Besyv med. Han opdrættede Okser og Raceheste, spillede en stor Rolle ved alle Dyrskuer og førte en lykkelig Tilværelse.

Hertuginden, som aldrig havde tænkt sig, at hendes Mønster af en Datter kunde foretage sig noget urigtigt, blev straks forfærdet ved Lady Mabels fortvivlede Skridt, men hun kunde ikke længe være vred paa den tilbedte Datter. Hun kom meget hurtigt tilbage til sin oprindelige Overbevisning, at alt, hvad Lady Mabel foretog sig, var rigtigt. Og desuden var Ægteskabet saare lykkeligt, og Verden glemmer snart en Skandale, der ender lykkeligt.

Saaledes lever Lord og Lady Mallow, lykkelige, afholdte og virksomme. Rundt om paa Godset skinner der smaa, røde Skoler og i Stedet for de gamle Lerhytter ser man nu moderne, venlige Arbejderboliger. I én Henseende har Lady Mallow ikke været sin Fortid tro. Hun er ikke bleven en stor Forfatterinde. Hertuginden er yderst forbavset derover, thi endskønt hun ikke kunde følge Datteren paa hendes høje Flugt og havde ondt ved at holde Øjnene aabne, naar hun læste sine Digte op for hende, havde hun dog en fast og inderlig Tro til deres Genialitet. Hvad der egentlig har bragt Lady Mallow til at opgive sin digteriske Virksomhed, er en Hemmelighed mellem hende og hendes Mand. Muligvis er det en altfor aaben Erklæring fra Lord Mallows Side, der har bevirket dette Omslag.

»Hvis dit Geni havde udviklet sig, og du var bleven en feteret Digterinde, vilde jeg have mistet en fuldkommen Hustru,« plejede Lord Mallow at sige, naar denne Sag kom paa Tale. »Literaturen har mistet en Stjerne, men jeg har til Gengæld vundet den sødeste og ædleste Kvinde.«

Medens Lord Mallow og hans Hustru forfølger deres ophøjede Maal, fører Roric og Nora det Liv, de elsker, i den Skov, hvor de levede deres Barndom, spredende Lykke og Glæde blandt deres Omgivelser og elskede af alle, der kender dem. De gamle Folk i Abbediets Omegn glæder sig over, at de gode Tider er komne igen, ligesaa hjerteligt og oprigtigt, som England glædede sig, da Crumwells og hans Tilhængeres strenge Herredømme var forbi og afløstes af Kongens lystige Regimente.

Om Kaptajn Winstanley erfarer man, at han er bleven gift med en rig, jødisk Dame fra Frankrig, Datter af en bekendt Rigmand. Bruden skal være styg og alt andet end elskværdig, men der er ingen Tvivl om, at hun er rig. Kaptajnen har købt sig en Villa i Monaco, og han har lejet en Række Værelser i Paris tæt ved Triumfbuen, hvor han efter Sigende vil føre Hus i stor Stil, gøre Selskaber og modtage de bedste Mænd i den franske Hovedstad. Han er altsaa bleven lykkelig paa sin Manér, han har vundet de tyve tusind Pund i Livets store Lotteri, men det er en anden Slags Lykke end den, som Roric og Nora nyder i deres smukke, gamle Hjem i den store Skov, der gav dem Ly og Skygge, da de var Børn.

Ende.

Vi beder vore Læsere lægge Mærke til den denne Gang vedføjede Plan, der giver Oplysning om alt det nye, „Nordstjernen" vil byde i det følgende Kvartal. Særlig henledes Opmærksomheden paa det absolut fremragende Bidrag „Den første slesvigske Krig 1848—50" — en populær historisk Fremstilling ved Krigshistorikeren, Hr. Oberst N. P. Jensen, hvem Redaktionen har formaaet til at offentliggøre dette Arbejde her i Bladet i Anledning af de tilstundende Krigs-Jubilæumsaar.

En Jubilar.

Hvert eneste Aar møder der paa vort hjemlige, og maaske altfor rige Bogmarked, en hel Flok uanselige Smaabøger, hvis beskedne Titler, »Vers og Sange« — »Nogle Vers« eller slet og ret »Digte« — røber deres Indhold. Det er det sidste unge Digterkulds Førstefødte, som en for en forlade den hjemlige Rede for at trodse Kritikens barske Vind.

Ak, hvor mange af dem gaar ikke til Grunde allerede den første Vinter. Den unge Forfatter, hvis Lejlighedsdigte eller Stemningsudbrud hans egen snævre Kreds har beundret, faar nu at mærke, at det er lettere at vade om langs Bredden, hvor man kan bunde, end at vove sig ud paa Dybet. Og naar han læser Kritikens strenge Dom, fortryder han mangen en Gang bittert, at han nogensinde vovede sig ud.

Blandt de Smaabøger, som Høsten 1871 bragte', var der netop en saadan Digtsamling. Den hed »Sange og Smaadigte« og bar Forfatternavnet *Zakarias Nielsen.*

Den var gennemgaaende køn og stemningsfuld — men adskilligt var Efterklang. En stærk religiøs Grundtone var det bærende i den, og hist og her kom der ogsaa lidt af en Personlighed frem — sagtmodig og mild — kun stærk i sin Tro paa det jordiske og det himmelske Fædreland.

En Del af Digtene maa have skrevet sig fra en meget ung Alder, t. Eks. det i Anledning af Frederik VII's Død, da Forfatteren kun har været

Zakarias Nielsen

19 Aar. Det første hedder »Paa Landet« og begynder saaledes:

Min Hytte er kun Ler og Straa,
men dækket af Vinløv og Roser.
Jeg har Udsigt til Søen den blaa,
til Skov og til rørklædte Moser.

Det er ogsaa herfra, Zakarias Nielsen stammer. Han har Fødselsdag sammen med Grundloven, men er fem Aar ældre. Faderen var Smed i Nærheden af Slagelse, men Moderen var et Degnebarn. Som det sig hør og bør, slægtede Sønnen Moderen paa. Det var ikke Hammerens Slag paa Ambolten eller det gnistrende Jern, som tiltrak sig Drengens største Interesse. Han holdt nok af at sysle med Værktøjet, men endnu mere af at spille paa Fløjte, lytte til Moderens Oplæsning eller timevis sidde drømmende ude i det Fri og lytte efter Aftenens tusind, dæmpede Lyd.

Da han havde Lyst til »Bogen«, fik han Lov til at gaa paa Seminarium i Jonstrup, hvor han tog Skolelærereksamen 1863 med bedste Karakter. Efter en kort Tid at have været Huslærer, kom han til Nordsjælland, hvor han i fire Aar var ansat ved en Landsbyskole i den rigtige Kulsvier-Egn. Herfra stammer det udmærkede Virkelighedspræg, som gør hans Roman »Kulsviere« til en af hans bedste Bøger.

1868 blev han ansat i Herstedvester, hvor han kom til at gøre Bekendtskab med to af vore betydeligste Digtere, *N. V. Kaalund,* som var Overlærer paa Vridsløselille, og *Christian Richardt,* som da var Forstander for Tune Højskole. Hans digteriske Tilbøjeligheder og Interesser fik nu rigtig Vækst, og det var Richardt, som op-

Parti fra Konstantinopel. Langs Bosporus.

Et Løvepar paa Rov. Originaltegning af K. Hansen-Reistrup.

muntrede ham til i 1871 at søge en Forlægger for den ovennævnte Digtsamling.

Han indsaa dog snart, at hans Evner væsentlig var som »Fortæller«, og gennem »Tre Fortællinger« og »To Landsbyhistorier« vandt han sig snart en Læsekreds, som med Forventning imødesaa hans næste Bog. Og naar en Forfatter er kommen saa vidt, kan han føle sig tryg. Zak. Nielsen har ikke senere dyrket Lyriken synderlig uden som Lejlighedsdigter; dog har han haft den Glæde at se et større Digt »Et Møde«, som tryktes i et lille Hefte for sig, udkomme i 5 Oplag.

Hans første Fortælling, som naaede at blive trykt i andet Oplag, er »Nye Tider«, der udkom 1881 og — som Titlen antyder — behandler Brydningstiden lige efter 1864. Ogsaa til andre af sine senere Bøger, t. Eks. »Maagen« og »Gærende Kræfter«, henter han Stof fra Nutidslivet. Hans Hovedarbejde, det, som vil blive staaende længst som et Stykke god dansk Kulturhistorie, er dog Fortællingen »Kulsviere«. Den er ligeledes kommen i nyt Oplag, og til dens originale Typer, som nu næsten er uddøde, har han som sagt gjort Studier under sin 4aarige Virksomhed i Nordsjælland.

I Herstedvester slog han sig til Ro og virkede nidkært i sit Kald — som burde være det mest agtede i vort Land, og som ikke mindst ved Zakarias Nielsen's Gerning er i Færd med at blive det. Hans varme Hjertelag og Følelse af Standens Værd gjorde ham til et nidkært Medlem af Lærerforeningens Bestyrelse. Ved Foredrag og Sagforeningsvirksomhed vilde han højne Befolkningens aandelige Trin og gennem Skyttesagen dens legemlige Udvikling. Dette store Arbejde, i Forening med hans Fortatter-Virksomhed tog for stærkt paa ham, og i 1884 maatta han søge sin Afsked. Han har selvfølgelig faaet Digtergage og kan nu helt hellige sig sin Produktion, om hvis endnu frodige Kraft hans sidste Skuespil »Ellen Vaage« bærer Vidne.

At Zakarias Nielsen hører til Folkets kæreste Digtere, er uimodsigeligt, og mere Lovtale behøves ikke. Da vi i Sommer skrev til en af vore Venner, en Lærer ved Vestkysten, og bad ham sige os, hvilken Forfatter han mente var mest populær i Befolkningen, svarede han: »ubetinget Zakarias Nielsen«. Denne Røst fra Folket skal høres i Dag; den angiver Maalet for den stille Tak, som sendes Digteren fra Tusinder og atter Tusinder — en Tak for de forløbne 25 Aar og for Løfterne for de næste.

Blandt disse er der et, som særlig har Bud til »Nordstjernen«s Læsere, nemlig at vi forhaabentlig til Jul kan glæde dem med en Fortælling af Zakarias Nielsen — Redaktionen føjer til: helst en dygtig lang.

Kristine Ilum.

Fortælling fra Jylland

af

Kappel Bøcker.

(Fortsat).

Hans Moder havde efter mange indtrængende Anmodninger givet ham dem, fordi han havde faaet en inderlig Lyst til at gøre sin Legekammerat glad. Moderen havde ogsaa lovet at give Faderen Underretning.

»Hvor jeg har faaet dem!«

Da lo hun overstadigt.

»Æ', hi, hi, du var altid saa hellig Svend; du har nappet dem fra din Fader.«

Hun mente intet ondt med dette, hun var blot overgiven, og det morede hende saa rent uhyre, at andre bar sig ad som hun; men en mørk Blodbølge skød op i Svends Kinder.

»Det er Løgn!« sagde han harmfuld.

Men det brød hun sig ikke om, det hele var altfor morsomt.

»Hvordan gjorde du det. Sig mig det.«

Hun blev helt kvalt af Latteren.

»Lad mig faa det igen,« sagde han kort.

Hun tav og saa paa ham; Skælmen sad hende endnu i Øjet.

»Lad mig faa det igen.«

Nu saa hun, at hans Øjne var mørkere og luede.

»Hvad skal det sige?« begyndte hun forsonligt, men tav brat, thi i samme Nu, hun ret havde læst i hans harmglødende Ansigt, flammede Heftigheden op i hendes eget letbevægelige Sind.

»Du vil have det igen,« raabte hun rasende, »kommer du og giver noget og vil have det igen — det Skidt.«

Hun kastede Armbaandet for hans Fødder og sparkede efter det.

»Tror du ikke, jeg er ligeglad, din Galskipper. Gaa du hjem og læg dig!«

Hun greb denne Tanke og traadte et Skridt nærmere.

»Du skal gaa hjem, Dreng,« raabte hun rasende.

Da var der En, som stak Hovedet ud gennem Døren.

»Men i Jesu Navn da, hvad er det for et Skraal?«

Hun vendte sig hastig om, saa paa den Talende, saa paa Svend, slog saa en himmelhøj Latter op, gjorde et tøset Slæng med Skørterne og løb ind.

Hun gik gennem Køkkenet, og saa snart hun hørte Musiken og de Dansendes Trin, var hendes Vrede som blæst bort, og Danselysten steg hende summende til Hovedet. Snart tumlede hun sig igen derinde, varm og blussende som før.

Svend havde samlet sit Smykke op. Harmens og Skuffelsens bitre Taarer sved ham i Øjnene.

Folk kom og gik ved Kaffebordet. De Dansende meldte sig ikke, før deres Tid var; nu sad Kristine og Knud her ved Siden af hinanden, lo og snakkede. Svend gik gennem Stuen fra Køkkenet ud i Gangen*).

»Han har været i Æddikedunken, og han har sgu' ikke levnet Bundfaldet,« sagde Knud.

Kristine saa' efter Svend med et foragteligt Blik. Dette opfangede Skolelæreren, der stod ved Ilden og varmede sig.

»Han gaar saa vel nu og spekulerer en Hoben ud,« lo Knud, »saadan som hans Vane er. Har du hørt, at han er snart klogere end et Menneske?«

»Klogere end de fleste Mennesker,« rettede Skolelæreren.

Knud saa sig hastigt om og havde vel i sin Vrede dristet sig til at give et skarpt Svar, hvis ikke Kristine pludselig havde rejst sig. Det slog aldrig fejl, at hun blev rørt og taknemlig, saa snart Svend blev rost — thi, aa Gud, som hun begreb, at enhver Ros var sand. Nu gik hun lige hen til Svend.

»Jeg vil danse med dig.«

Saa uventet og stor en Lykke havde Svend aldrig følt, thi der var i den noget forunderlig inderligt, som han næsten ikke kunde rumme. Kom hun virkelig selv nu og vilde lige straks være gode Venner med ham igen? Det voldte ham en usigelig mild Glæde. I sin overvættes Taknemlighed fik han ikke et Ord sagt. Ogsaa hun tav; men som Dansen skred frem, kom der efterhaanden noget besluttet i hendes Ansigt. Musiken holdt op.

»Lad mig saa faa det Armbaand,« sagde hun, idet de standsede.

Hun holdt den ene Haand bag paa Ryggen og strakte den anden frem.

»Det faar du aldrig,« svarede han brat og blev kold.

Et Steds dybt i hans Bryst begyndte Vreden langsomt og at sig selv at koge. Han drejede sig paa Hælen og gik, men da Violinen igen stemte i, stod hun bag ved ham.

»Svend,« hviskede hun og gled frem for ham som en Skygge; thi hun maatte undgaa de andre Karles Efterstræbelser.

Inden han ret sansede, var de igen paa Gulvet. I et Hjørne, hvor der var mange i Klynge, greb hun ham pludselig med begge Hænder om Halsen.

»Lad mig saa faa det,« hulkede hun inderligt.

Men i samme Nu standsede han og saa sig skrækslagen til alle Sider.

»Nu vil jeg ikke mere,« sagde han hastigt.

Han var aldeles fortumlet og syntes, at hun egentlig forfulgte ham. At give hende Armbaandet faldt ham aldrig ind. Han vilde gaa ud, men hun fulgte efter og smilede til ham. Det syntes ham da, at hendes hvide Tænder formelig gnistrede. Da hun gik efter ham, fik Skrækken Vinger. Stuen dansede for hans Øjne, og samtidig var hans Ben saa tunge, at han næppe evnede at flytte dem. Han havde Følelsen af, at det utroligste kunde ske.

»Svend!« hviskede hun lige bag ham. »Svend!« sagde hun højere. »Svend da!«

De var nu ude i Gangen.

»Hvad er det?« spurgte En, som kom til.

Der var Haan i Kristines Stemme:

»Det er . . .«

Mere hørte Svend ikke. Han havde faaet Yderdøren lukket efter sig.

*) Forstuen.

Næste Dag var Svend i Laden og snoede Simer*). En stor Dynge Tog**) laa ved Siden af ham og sindigt og forsigtigt tog han Lok efter Lok. De lange Rinkler af Simer forraadte, at han havde arbejdet længe. Trofast og udholdende som altid blev han ved uden at spilde et Minut.

Der saa smukt og ordentlig ud derinde i Laden. Loen havde været pænt fejet, før han begyndte; i Gulvene sad Kornet stuvet omhyggeligt hen, og der var ingen Spindelvæv under Mønningen. Laagen ud mod Marken stod aaben for Lysets Skyld. En Gang imellem løftede Svend Blikket og saa ud. Tor Ilums Gaard kunde han se. Røgen fra Skorstenen stod ret i Luften. Vejret var stille med gnistrende Solskin over Sneen.

Med ét mørknede det i Laagen, og Svend saa op. Kristine stod udenfor med begge Hænder svøbt i Forklædet.

»Gud hjalp.«

»Tak.«

»Har du travlt?«

»Ja, jeg skal stryge Simer.«

»Luk dine Øjne, Svend, og se en anden Vej.«

»Hvorfor?«

»Gør det nu!«

Hun blev straks hidsig.

»Ja, men hvorfor?« spurgte han igen, imedens han vendte sig.

Hun svarede intet, men han hørte, at hun kravlede ind gennem Laagen.

»Ja, nu kan du se, saa meget du vil.«

Hun satte sig paa Toget.

»Der kan du ikke være, jeg skal bruge det.«

Hun satte sig over paa den Brynge Halm, der tjente ham selv til Sæde. Han tog fat og strøg igen. Der var Tavshed et Øjeblik, kun Halmen knitrede, naar den brækkede i Snoningen.

»Naa, du blev vel godt gal i Aftes?«

Hun forsøgte at spøge.

»Hvornaar?«

»Den Gang du gik.«

»Nej.«

»Hvorfor gik du da?«

»Jeg vilde hjem.«

»Det er Løgn, Svend!«

Hun blev igen hidsig og saa stadig paa ham. Det varede meget længe, før han svarede:

»Ja, det er det ogsaa.«

»Kunde du ikke havde biet?«

Han svarede ikke.

»Svend.«

»Ja.«

»Jeg sagde ingen Ting mere, den Gang du var gaaet.«

»Det maatte du godt.«

»Nej, jeg maatte ikke.«

Et Par Spurve flagrede ned foran Laagen. Hun gik hen til en Dynge Korn, der var fejet op mod Lobalken, tog en Haandfuld, kastede det ud og blev selv staaende ved Laagen med bortvendt Ansigt.

»Du har vel det Armbaand endnu, Svend?«

»Ja.«

»Hvor er det?«

»Inde i Karlekammeret.«

»Gaa ind og hent det.«

»Nej, jeg vil ikke.«

Han saa paa hende og faldt hen i en sær varm Forundring over, at han i Aftes næsten havde betragtet hende som et Uhyre, der vilde opsluge ham. Der stod hun, smal og pæn som sædvanlig, det sorte Haar var sat omhyggelig op, hun var i graa, tætsluttende Trøje og havde et rødt- og sortstrikket Underskørt.

»Vil du nu selv beholde Armbaandet?«

Dette Spørgsmaal kom ham saa uventet, at han intet vidste at svare straks.

»Vil du kanske give det væk?«

Hun talte truende og vendte sig nu harmglødende om.

»Det kan du lige vove paa, Svend!«

En forunderlig mild Glæde, som han ikke selv forstod, gjorde ham brændvarm. Men han saa endnu ned; thi han ligesom lukkede sig over den Glæde. Da saa En ruskede ham i Bluseærmet, fo'r han forfærdet op, thi han havde ikke hørt Kristine gaa tilbage over Loen, men det var dog hendes Ansigt, der var lige ved ham.

»Vil du give det væk, Dreng?« spurgte hun med sammenbidte Tænder, men satte sig saa uden at vente paa Svar ned ved Siden af ham igen. »Jeg er ikke tiggefærdig i Dag,« vedblev hun og

*) Snore.

**) Byghalm, der er renset, saa kun de stive Straa er tilbage.

begyndte at lede efter sin Lomme, »jeg kan godt give Penge for det, for jeg vil have det, Dreng.«

Dette var nu rent galt, dette med at give Penge, forstod han klarligt. Med den ene Arm forom hende, den anden bagom, tog han med begge Hænder fat i hendes Arm for at trække hendes Haand op.

Hun gjorde Modstand; hans Ansigt var nu lige ved hendes, hendes Bryst begyndte at bølge, saa han blev svimmel, hun kunde ikke se for Graaden og var glødende rød, og da var det, som om hans Arm stivnede.

Han blev ved at se paa hendes Ansigt, saa og saa, indtil hun overvældet og under hede Taarer sank ind imod ham med begge hans Arme fast om sig.

Der var lang Stilhed.

»Faar jeg saa det Armbaand?« hviskede hun bedende.

»Ja,« svarede han rask og rejste sig hastigt; det var ham en Befrielse at komme bort.

Han havde ikke turdet slippe hende og havde ikke kunnet skamme sig til at blive siddende. Han betragtede sig selv som Dreng endnu, eftersom Forældrene gjorde det. I et Nu var han borte.

Da han kom tilbage, stod hun lænet mod en af Bjælkerne.

»Her er Armbaandet.«

Han gav hende det.

»Tak! Svend, er vi saa Kærester?«

Det begyndte at bævre om hendes Mund.

Han drog Vejret, som løftede han med Brystet en uhyre tung Byrde.

»Ja, naar jeg en Gang skal giftes, saa skal du være min Kæreste.«

Hun maatte smile.

»Saa skal jeg jo være din Kone, Svend.«

Da smilede ogsaa han, men han var ikke glad.

»Du kan komme over om Aftenen en Gang imellem,« sagde hun.

»Ja, men du skal ikke komme her.«

»Nej.«

»Og saa er det vel det bedste, at jeg gaar — hva'?«

»Ja, jeg skal dreje mig om saa længe.«

»Jeg vil ikke ud gennem Laagen.«

»Ja, men jeg skal nok dreje mig.«

»Det er lige meget, jeg vil ikke alligevel.«

Han satte sig straks til at arbejde, mens hun gik gennem Laden ind i Stalden for at komme ud gennem Stalddøren.

I de følgende Dage kunde Svend ikke paa nogen Maade skjule for sig selv, at han var ulykkelig, ja, endogsaa frygtelig ulykkelig. At han narrede sine Forældre, som han dog skulde have Ærefrygt for, var imidlertid ikke Hovedsagen, nej, men han forstod ikke sig selv mere og kom til at leve i helt forkert Verden.

Til Trods for sin Fremmelighed i Udvikling, sin Videbegærlighed og Rejselysten, der nu og da slog ned i ham og gærede i hans Hoved, havde han dog altid følt sig som Barn i Hjemmet og tulret rundt med Barnets jævne Ligevægt i Sindet.

Nu forekom han sig selv at være en højst mærkelig Skabning, som han egentlig ikke kendte videre til, og hans Angst for at møde Kristine var ubegrænset.

Men en Aften, da han vilde gaa over Gaarden til Karlekammeret, stod hun i Indkørslen, trykket tæt mod Portstolpen.

»Svend!« hvæsede hun saa gennemtrængende, at han maatte høre det.

Han gjorde da omkring og stirrede.

Hun gjorde hemmelige Tegn for at vise, hvor hun var.

Han fik en lignende Fornemmelse, som naar han ikke kunde sin Lektie i Skolen.

»Kom da herhen; hvad staar du dér efter,« hvæsede ogsaa han, mens han vinkede febrilsk og saa sig sky om.

End om Faderen nu kom og selvfølgelig med et Blik var klog paa hele Redeligheden. Det gik aldrig i Evighed godt, dette her.

»Kristine! Kristine!!«

Han stampede i Jorden og fo'r pludselig hen imod hende med Graaden brændende i Øjnene.

»Kristine, vil du saa komme.«

»Det gaar aldrig an,« hviskede hun fra Portstolpen.

»Kristine,« hviskede han i den græsseligste Angst, »hvis du ikke kommer, saa . . .«

(Fortsættes.)

Artisterne fortæller.

II.

Hvad der tjenes.

Den unge Artist løfter betænksomt sine Sigøjnerøjne op fra sin Cigaret og siger:

»Jo, De har Ret: vi Artister kan faa høje Gager — vi faar dem virkelig undertiden. Der gives de Artister, som tjener femtusind Francs om Maaneden, og Trupper, der betales med titusinde Francs for den samme Tid . . .

Men de er ikke mange, og de tjener sjældent det samme i ret mange Aar.

De fleste af os tjener kun Tusinder i Reklamerne og i — Kontrakterne. Ser De, vi arbejder næsten alle paa »underlagt Kontrakt«. Den øverste Kontrakt, den, som ved Lejlighed forelægges Pressen og Offentligheden, den pranger med nogle Tusinde Francs i Maanedsgage, frie Rejser, egne Garderober o. s. v. o. s. v. Den, som ligger underneden, den »underlagte Kontrakt«, ser ganske anderledes ud. Der staar de Priser, vi faar — — og de er adskilligt lavere.

Det hele er en Humbug, som Artisterne selv holder paa — for at prale med store Tal og betale Praleriet med store Afgifter; thi Agenterne tager tidt i en snæver Vending deres Procenter af Skinkontraktens Sum — — — medens vi arbejder for den Tredjedel, som »den underlagte« fastsætter.«

»Ja,« skyder jeg ind, »men hvorfor har De ogsaa disse Agenter? Nu De selv f. Eks.? De vilde jo dog finde Engagement i hele Verden — uden Agentur?«

»Tja — i Aar maaske og næste Aar« — den unge Mand skyller lidt Isvand i sig — »men selv jeg turde i Længden ikke være uden Agent. Det er Agenterne, som behersker Markedet; de ejer Artistaviserne, som reklamerer; de sorterer Specialiteterne, og de Artister, som ikke vil benytte dem, skubber de ud af Markedet . . .

Derfor maa vi holde os til dem. Og det gjorde heller ikke noget, hvis man havde nok i én Agent . . . Men der er en Sværm af Agenter, ser De, og alle vil de have Del i Byttet i vor Gage.

Der er først de store Agenturer, som lancerer os og udbyder os paa Markedet . . . De faar 10 pCt. af vor Gage . . . Det er deres kontante Vederlag. Men desuden tjener de Penge ved at besørge vore Reklamer, ved at trykke vore Litografier og ved at lade os abonnere paa deres Blade.

Hvert stort Agentur udgiver sit Blad, hvis selvskrevne Abonnenter vi er.

Og det er kun Hovedagenturet. Efter dem kommer Husagenterne. Hvert større Etablissement har sin. Han afslutter alle Engagementer for Etablissementet — — og han gør det ikke uden Vederlag. Hans Procenter varierer — men de er ofte større end Hovedagentens . . . Der er ogsaa Anstalter, hvor Direktøren er sin egen Agent . . .«

»Hvad for noget?« spørger jeg.

»Jo« — og Artisten ler — »lad os tænke os, at Etablissementet er et Aktieselskabs Eje og Direktøren en lønnet Mand. Saa kan det let hænde, at ogsaa han spiller Agent, og har man betalt Hovedagent og Husagent, betaler man til sidst Direktøren, der er »sin egen Forretningsfører«, hvad der koster os — nye 10 pCt.«

»Men det er Aager,« siger jeg.

»Ja, det er Aager,« svarer han langsomt, »og det vil aldrig blive anderledes. Men ogsaa det kunde være det samme, hvis ellers alting var, som det burde være. Men det er langt fra. Det er i Trupperne selv, der værste Aager drives.«

»I Trupperne?«

»Ja«, den unge Artist nikker, »netop. Tag hvilken Trup, De vil: »The Phyris«, The Exentrics«, »The Detroits«, »Les Boisset«, hvem De vil, saa er der altid En, som ejer Truppen. Det vil sige, han har indøvet den, givet den Navn, han ejer deres Kostumer, Rekvisiter, alt . . .

Ja, hvad mere er, han ejer deres Renommé. Recensioner og Reklamer skrives altid om Trupperne De enkelte Medlemmer er navnløse.

Derfor bliver de i Trupperne. Thi at bryde ud af dem er det samme som at begynde forfra . . .

Saa foretrækker de fleste at forblive Trupmedlemmer og tjene Penge til Truppens Ejer.

Han arbejder maaske slet ikke mere med — men han tjener sine tusind Francs om Maaneden, medens hans »Arbejdere« lønnes med et Par Hundrede Francs til Tak for deres Slid . . .

Eller som oftest faar de ikke en Gang det. Atten-tyve-Aars-Mennesker holdes hen med Kost og Logis og nogle Lommepenge — tredive, fyrretyve Francs om Maaneden og ikke det en Gang. De er ikke bedre end Livegne.«

»Men at de finder sig i det«, siger jeg.

»Finder sig i det?« — og den unge Artist ryster paa Hovedet — »hvor skal de vel gaa hen? Deres Liv er en Vandring gennem tre, fire Verdensdele — men i dem alle tre, fire ser de kun Agenter og Direktører, som alle tilhobe holder sig til Trup-Ejerne, deres Forretningsvenner.

Trupperne har et Navn. Den enkelte, som vilde bryde ud, er kun — en Akrobat blandt de hundrede andre navnløse Akrobater.«

Den unge Artist tier en Stund.

»Nej,« siger han saa, »vort Liv har ogsaa sin Bagside. Der tjenes mange Penge i Artistverden — men det er rigtignok sjældent Artisterne, som tjener dem.«

Han drak sit Isvand ud og tændte sig en ny Cigaret. Diamanterne glimtede paa hans lange, smalle Fingre.

»Og de?« sagde jeg og pegede paa de dejlige Stene.

»Ja — de er mit eneste Eje,« svarede han, og min — største Reklame.«

Herman Bang.

Til Billederne.

Den Gang Nansen og hans Mænd drog ud, bragte vi Billeder baade af dem og af »Fram«. Nu midt under den uhyre Begejstring, der mer og mer samler sig om de to ensomme Mænds personlige sjælelige Mod og legemlige Kraft under deres lange Isvandring og Kajaksejlads i det store Hav — vil det sikkert i høj Grad interessere vore Læsere at se, hvorledes Dr. Nansen saa' ud, den Gang han og hans Rejsefælle traf Jackson-Ekspeditionen. Engelskmanden Jackson var i Færd med grundig at kortlægge »Franz Josefs Land« — et af de højeste Polarlande. Hans Ekspedition laa i Vinterkvarter i Blokhuse nær ved Cap Flora.

En af Ekspeditionens Mænd saa Nansen og hans Kammerat komme gaaende paa Isen, trækkende deres Slæde efter sig, hvorpaa Kajakken laa. Han skyndte sig op i Jacksons Hytte og meldte denne Opdagelse, hvorpaa Jackson ilede ned paa Isen, hvor han snart stod overfor en mærkelig udseende Mand med langt, filtret Haar og Skæg, aldeles sortebrun af Vejrbidthed og — Snavs. Hans Klæder var stive af Snavs og Blod. Hans Fodbeklædning var Træskostøvler og under dem et Par Ski.

Det var Dr. Nansen, og vort Billede i Tillæget gengiver dette Møde efter en Tegning fra en af Øjenvidnerne.

Nansen og hans Kammerat, Løjtnant Johansen, blev straks førte op til Lejren, kom i varmt Bad og fik andre Klæder paa. Forinden blev Nansen dog fotograferet af Hr. Jackson, og dette Billede bringer vi paa dette Numers Forside. Dr. Nansen staar foran et af Bjælkehusene med Skistaven i Haanden. Han har taget sin gamle, medtagne Hovedbedækning af, og det ser ud, som om han dog — i Forudfølelsen af at ville blive foreviget — har gjort en Smule Toilette. Men skønt han ikke ser slet saa Vildmandsagtig ud her som paa Tegningen, er det dog gribende at sammenligne dette Ansigt med Nansens sædvanlige, ungdommelige Træk.

*

Til de andre Billeder, vi har bragt af Konstantinopel, føjer vi endnu dette. Denne By, som ved Myrderierne paa Armenierne har faaet en ny, sørgelig Berømmelse, nyder et Ry for sin skønne Beliggenhed. Særlig smuk er den fra Bosporus-Siden, det smalle Stræde, som skiller den fra sin Forstad Skutari paa Asiens Kyst. Nedenfor et malerisk, skovbevokset Højdedrag strækker sig langs det blaa Vand en lang Strandvej med skønne Villaer, saa langt Øjet rækker.

En Røveravtomat.

»Lad mig prøve . . .«

»Aa Himmel! Hjælp, hjælp! . . . Her er alt, hvad jeg ejer!«

»Det var . . ligegodt den værste endnu!«

Opgaver.

Regneopgave.

Til Illuminationen af en Bygning havde Ejeren en Del Lys at raade over, dog naaede dissesAntal ikke 300. Med samtlige Lys kunde han oplyse 19 Vinduer, saaledes at hvert fik lige mange Lys. Men det var nødvendigt at oplyse 28 Vinduer. Han lod de 23 Lys fjerne og var nu i Stand til at oplyse de 28 Vinduer, saaledes at der brændte lige mange i hvert. Hvor mange Lys var der oprindelig, og hvor mange brændte der ved Illuminationen i hvert af de 28 Vinduer?

Geografisk Gaade.

Forbogstaverne læste fra oven og nedad og Endebogstaverne læste fra neden og opad danner Navnene paa to Lande. 1) Del af Nørrejylland, 2) en Verdensdel, 3) Stat i Nordamerika, 4) By i Rusland, 5) By i Jylland, 6) Flod i Tyskland, 7) By paa Sjælland.

Bogstavrebus.

2.

DEE / E — *maler* / S

Gaadespøg.

Man gaar ind ad et Hul og ud ad to. Naar man er ude af dem, er man først rigtig inde i dem.

Løsning paa Slægtskabsgaade i Nr. 51.

De to Mænd havde to Døtre, og efter deres Koners Død tog hver den andens Datter til Kone.

Løsning paa Aritmetisk Opgave i Nr. 51.

1886.

En Ballongynge i Afrika.

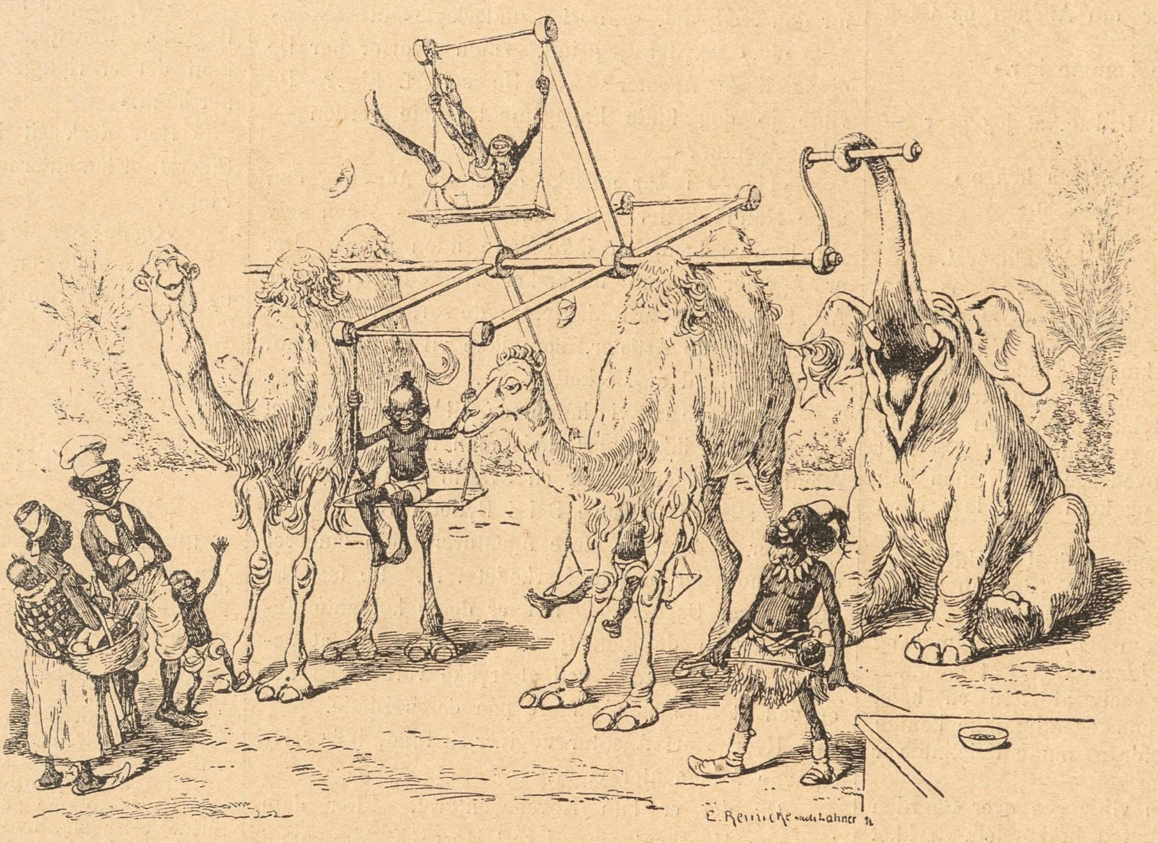

Hr. Sørensens Familiecykle.

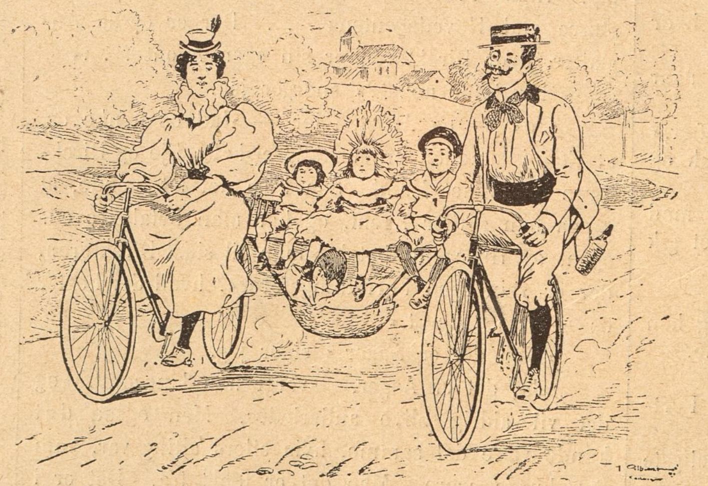

Til vore Læsere.

Vi beder ikke blot vore gamle Venner men ogsaa, vore mange nye om i disse Dage at vise saa mange Bekendte som mulig disse Numre med Begyndelsen af

Krigen 1848, 49 og 50

og gøre dem opmærksom paa, at enhver, som giver Landposten

kun 10 Øre

eller indbetaler dette lille Beløb paa nærmeste Postkontor, straks faar gratis tilbragt to

Prøvenumre af „Nordstjernen“

*indeholdende ialt 32 store Sider med **Begyndelsen af de udmærkede Romaner** og Krigen 1848, 49 og 50.*

*I Kjøbenhavn henvender man sig i **Hovedekspeditionen,** Industriudstillingsbygningen.*

Indhold.

Billeder: Fridtjof Nansen hos Jackson i Franz Josephs Land. — Nis Lorenzen. — Christian VIII. — Prinsen af Nør. — Zakarias Nielsen. Portræt. — Parti af Konstantinopel. Langs Bosporus. — Et Løvepar paa Rov. Originaltegning af K. Hansen-Reistrup. — En Røveravtomat. — Humoreske i 3 Billeder. — En Ballongynge i Afrika. — Humoreske. — Hr. Sørensens Familiecykle. Humoreske.

Tekst: Krigen 1848-50. — Af Oberst N. P. Jensen. — Nora. Roman af E. Braddon (sluttet). — En Jubilar. — Kirstine Illum. Af Kappel Bøcker. — Artisterne fortæller. Af Herman Bang. — Til Billederne. — Opgaver. — Romantillæg: Den Dødes Klippe. Roman af Q. (sluttet). — Paa Skæbnens Veje. Roman af M. E. Braddon. (fortsat).

Hermed følger et Tillæg.

»Nordstjernen« udkommer hver Søndag til en Pris af 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, 42 Øre maanedlig eller 10 Øre om Ugen. »Nordstjernen« kan bestilles i enhver Boglade i Danmark, Norge og Sverrig samt hos disse Landes kgl. Postkontorer, Brevsamlingssteder og Landpostbude, ligesom hos de forskellige Kommissionærer og Udsalgssteder, hos Bladets Bude og i Hovedekspeditionen, **Industriudstillingsbygningen,** Kjøbenhavn V.

Kjøbenhavn. — Udgivet af og trykt hos Nielsen & Lydiche.

og de mest forsorne Medlemmer af Selskabet fløj af Vognene og dundrede som besatte paa den slumrende Kro's Døre og Vinduer.

»Peter Hansen!« skreg de. »Vaagn op! — — Staa op! — — Luk op! Her er Folk, der vil have baade Piben tændt og noget at drikke!«

Omsider skramlede nogen i et Par Træsko inden for i Krostuen, og da vedkommende rev en Tændstik af og tændte Lys, saa man, at det var Kromanden. Han kom lidt efter ud med en Lygte og lukkede Kørestaldens Port op, og ind vrimlede baade Køretøjer og Folk.

»Ih, se velkommen,« sagde han med smørret grinende Forbavselse, og hans store, runde, glatragede Ansigt udtrykte megen Fornøjelse ved Synet af de mange Gæster. »Hvad kommer I egentlig her efter ved Nattetid?« spurgte han, idet han hævede Lygten og lod Lyset spille hen over Gæsternes Ansigter.

»Vi vil more os,« sagde en.

»Vi vil have noget at spise,« sagde en anden, som var bleven sulten.

»Og vi vil drikke og danse,« sagde tre, fire paa én Gang.

»De er tossede!« mumlede Kuskene og grinede i Skægget.

Atter sneg en Fornemmelse af Flovhed sig igennem alles Sind. Uden maaske at gøre sig det klart følte de det ironiske i Situationen. De vare komne for at holde Fest, gøre noget rigtig desperat, drikke og danse og slaa Gækken løs saa vildt, som de havde Lyst til — som om saadant var muligt her i denne fattige Kro! En desperat Idé i Sandhed! Den enlige Lygtes usle, lille Lysskær i det store Portrums Mørke var tilstrækkeligt til at oplyse dem om, at man ikke pludselig kunde festivere i en saa afsides liggende Kro ved Nattetid. Men hvad var derved at gøre? Ikke andet, end at bringe det bedst mulige ud af Forholdene.

Da Staldkarlen var kommen paa Benene og Peter Hansen kunde forlade Kørestalden, gik han i Spidsen for sine Gæster ind i Krostuen.

»Nu, hvad skal det saa være?« sagde han og saa sig smilende om i Kredsen.

»Kan vi faa noget rigtigt godt at spise?« spurgte den sultne fra før.

»Ja, lad os først faa noget Mad,« sagde flere.

»Ja, hvad skal det vel være?« storsmilede Peter Hansen atter. Han spurgte egentlig dermed sig selv, hvad han havde at byde, men dette forstod hans Gæster ikke.

»En rigtig god Bøf,« sagde Kjøbenhavneren.

»Ja, Gud ved, hvor vi skulde faa den fra,« grinede Peter. »Nej, Folkens, ved I, hvad I kan faa? — I kan faa stegt Flæsk, kan I — og,« tilføjede han triumferende polisk — »hvis der er nogen, som er rigtig lækkersulten, saa kan han kanske faa en Æggekage.«

»For Satan!« udbrød Kjøbenhavneren rasende, »stegt Flæsk . . . gid Fanden havde baade Pærekøbing og Tændpibe!«

Han sagde ikke mere den Nat, men sad med rynkede Bryn og gul af Galde og sammenlignede Peter Hansens stegte Flæsk med Indholdet af »Over Stalden«s Kødgryder i Charlottenlund.

»Lad mig faa en Æggekage,« sagde Brink, som ikke var fri for at være sulten, og som havde en mere plebeisk Appetit end de fleste af Selskabet.

»Lad os saa alle faa Æggekage!« sagde en anden. »Skidt! vi maa tage. hvad vi kan faa, og naar vi nu ikke kan faa andet, saa lad gaa!«

Peter Hansen kaldte paa sin Kone, der kom igennem Krostuen i Nattrøje og Underskørt og gik ud i Køkkenet.

Kjøbenhavneren saa efter hende med et Par Øjne, der spruttede af Indignation og Foragt. Han kunde i dette Øjeblik have druknet hende og dem alle i en Skefuld Vand.

»Men saa er der Drikkevarerne,« sagde Fick, da Peter Hansen var kommen ind, efter at han havde været ude hos sin Kone i Køkkenet og sagt hende Besked. »Hvad kan vi faa at drikke?«

»Ja-a,« sagde Peter og kløede sig i Nakken. »Se — vi har jo Bajere og Brændevin og Akvavit og Kirsebærvin og Rom og Kognak, og Køsters Mave-Bitter har vi da ogsaa — og saa har vi jo Vand, naturligvis,« smilede han.

»Godt,« sagde Fick. »Bajere, Akvavit og Kognak — det andet skal vi vist ikke have noget af.«

»Ja, se af Bajere har vi lige i Nat ikke flere end fire, og Kognak er der kun en Sjat af,« sagde Kromanden, idet han undersøgte Skænkens Beholdninger. »Akvavit'en er nok heller ikke store Sager — men af Brændevin har vi et helt lille Træ fuldt, og simpelt Øl har vi jo ogsaa.«

Pause.

»Her er vel Piger, som vi kan danse med?«

»Nej Gu' om I kan. De slider som Bæster i denne Tid, og de maa have Lov til at sove. De skal op Klokken fire og tage Korn op efter Meje-Leen hele Dagen. Nej, vil I danse, saa kan I s'gu danse med jer selv!«

Medens Peter Hansen sindig gik og dækkede et ret mangelfuldt Bord inde i sin private Storstue, og Madammen i Underskørt og Nattrøje brasede Flæsk og Æggekage i Køkkenet, sad de tre og tyve Gæster hensunkne i sørgmodige Refleksioner, af hvilke Tanken om Fordelingen af fire Bajere og en halv Flaske Akvavit mellem tre og tyve tørstige Sjæle fyldte dem med Bitterhed, medens Tanken om stegt Flæsk og Æggekage Klokken to om Natten fyldte dem med Ækelhed, saa at de generede sig for at møde hverandres Blikke. De følte, at den nøgterne Virkelighed havde givet dem en Spand Vand over Hovedet. Et ustyrligt Begær efter at styrte sig ud i Nydelser af enhver Art havde givet Initiativet til denne Natteudflugt. De mest ekstravagante Forestillinger havde om end i utydelige Former foresvævet Kjøbenhavnerens Fantasi, da de steg til Vogns inde i Byen. Og hvorledes stillede Virkeligheden sig saa til deres og især til hans i alle Henseender fordringsfulde Lækkersultenhed?

Her var ingen kjoleklædte Opvartere, der kom springende paa deres mindste Fløjt, og som kunde sige: »Straks, Herre!« til deres flotteste Ordrer. Her var en sindig Vært i ikke ganske rene Skjorteærmer og i Træsko, en uforstyrrelig Fyr, som vel var høflig, men som ikke kom, før han selv havde Lyst, og som koldblodig bød deres Lækkersultenhed stegt Flæsk og Æggekage Klokken to om Natten. Her var ingen kvikke Sangerinder, som man kunde høre og se paa, eller fikse Fiskerpiger, som vare villige til at danse. Her var kun et Par grødnærede Tjenestepiger, som sov det strenge Arbejdes dødtunge Søvn, og som paa Opfordring til Dans vilde have anmodet al Verdens mandlige Ungdom om at gaa Pokker i Vold. Og saa var her en tyk, gammel Krokone, som sjokkede omkring i Underskørt og Nattrøje og stegte det foragtede Flæsk og den dito Æggekage til dem.

Da Maden kom paa Bordet, var Brink en af

Napoleon ved Waterloo. Efter Maleri af Georg Bleibtreu.

de faa, som spiste. Han var den af de tre og tyve, som mindst følte det latterlige i Situationen og den, der var mindst slukøret, da de senere i begravelsesagtig Tavshed kørte ud af Kroen.

Søvnige, gnavne, arrige paa sig selv og hele Verden drog Selskabet atter ind i Byen ved Daggry og spredte sig i mut Hast, enhver til sit, for at sove det Par Timer, de endnu raadede over, inden Dagens Arbejde fordrede deres Nærværelse.

VI.

»Uf, Idioter,« sagde Kjøbenhavneren den næste Aften, da de tre og tyve atter vare samlede hos Grejsen.

»Hvad behager?« spurgte én, da han ikke fortsatte.

»Jeg siger: Idioter!« gentog han med ubeskrivelig Foragt.

»Hvad er den af?« spurgte en anden.

»*Idioter!* siger jeg. Har man kendt Mage!

Og før den uforskammede Mand kunde tænke paa at sætte sig til Modværge, havde nogle taget ham og andre lukket Dørene op, og han befandt sig i Rendestenen neden for Trappen med sin Hat, sin Frakke og sin Stok kastet i Nakken efter sig.

»Det kan ikke nægtes, at det var en fæl Vandgang med denne Tændpibetur,« bemærkede Fick, da der efter Udsmidningsscenen atter var kommen Ro over Gemytterne. »Og vi er til Grin for Byen, for de forbandede Kuske har plapret Historien ud. Men lad os bare ikke tale mere om den Ting. En anden Gang er vi klogere.«

At trække Folk ud til en lumpen Kro Klokken to om Natten til stegt Flæsk.«

»Det var jo dig selv, der lavede det hele.«

»Hvad — mig! — Ja, men det er jer, der har Skylden. Vidste I maaske ikke, at der ikke var noget at komme efter?«

»Nej, hvad vidste vi. Vi tænkte . . .«

»Torskehoveder!« og saa sparkede han udfordrende til en Stol, som væltede med et Rabalder.

»Nu bliver han for grov. Lad os smide den Edderkop ud. Herud med ham!«

VII.

En saadan meningsløs tilbragt Aften, som den, der havde dette lille Efterspil, kostede Brink henimod et Hundrede Kroner, men han betalte dem gladelig. Det var det besynderlige ved ham, at efterhaanden som hans Kapital formindskedes, blev han lettere om Hjertet. Det var, som om der med de tyve Tusinde Kroner var kommet noget pinligt over ham: et Slags tyngende Ansvar, som han følte, men ikke forstod; og han havde snart mærket, at dette ubehagelige noget forsvandt sammen med hans Penge. Han saa af denne Grund ikke uden Glæde den Dag i Møde, da han atter vilde være omtrent paa samme Punkt som den lykkelige uden Skjorte. Og han frygtede ikke af nogen Grund for at komme til Ende med Forødelsen af sin Arv, thi vel havde han vænnet sig til Ødselhed, Driveri og Luksus, men han følte, at naar han var færdig med Pengene, vilde han ogsaa være færdig med denne Maade at leve Livet paa. Samvittigheden gnavede bestandig i ham, men til ingen Nytte, thi han havde ikke Ligevægt til at arbejde, saa længe han havde Penge. Arven maatte ryddes af Vejen, før han kunde blive sig selv igen. Rigtignok kunde han give den bort og saaledes paa én Gang blive færdig med den, men han vilde dog nok have den Fornøjelse at give den ud for noget, som han selv deltog i og nød af.

Uselvstændig, som han var, kunde han ikke finde paa eller gennemføre hverken nogen fornuftig eller ufornuftig Anvendelse af sine Penge, og de flød derfor for hans tilfældige Omgangs Indfald, og hans glade Venner vare tilstrækkelig opfindsomme. Det var en Guldalders Tid for en vis Klasse af den pærekøbingske Ungdom, da de havde Peter Brinks tyve Tusinde Kroner. Selvfølgelig hjalp ikke alle ham med at bruge dem, thi der var mange, som holdt sig for gode; men Flertallet af baade unge Mænd og unge Kvindnr flokkedes dog om ham, og af denne Flok gjorde hans nærmeste Venner igen et Udvalg, som fulgte ham paa Skovture om Sommeren, og som, da Vinteren kom, deltog i smaa Piknik'er med ham paa Hotellet, hvor alt var arrangeret paa bedste Maade af disse hans nærmeste Venner, og hvor man legede og dansede og morede sig mageløst.

Tyve Tusinde Kroner er ikke mange Penge, naar man hensynsløst rutter med dem, men i Pærekøbing forslaa de længere end for Eksempel i Kjøbenhavn. Maksimum-Udgiften for en splendid Aften i Pærekøbing er selvfølgelig en Bagatel i Sammenligning med den Maksimum-Udgift, man kan drive det op til en Aften i Kjøbenhavn. Intet Under derfor, at Peter Brink efter ti Maaneders Forløb endnu havde lidt over otte Hundrede Kroner til Rest af sin Arv.

»Hvad skal jeg nu gøre med disse Penge?« spurgte han sine tre jomfrunalske Venner, da han en Aften i Januar sad paa Loftskammeret hos dem.

»Tænker du da paa at gøre noget ekstra med dem?« spurgte Hans.

»Ja, skal der være Gilde, saa lad der være Gilde — dette har jeg jo tænkt hele Tiden, men nu kunde jeg nok lide at ende det hele med et Knald — og saa er jeg færdig til at tage fat paa Høvlen igen.«

»Et Knald!« sagde Sofus, »et rigtigt Fyrværkeri — en — en — lad os sige — en Rosin i Pølseenden — «

»Skal vi sige »Afdansningsbal«,« bemærkede Peter tørt.

»Ja, Afdansningsbal!« udbrød Sofus henrykt; »med Kotillons fra Kjøbenhavn, Peter Brink, og din Skaal i Champagne?«

»Ja, det var jo en pæn Afslutning,« sagde Brink. »Men I maa hjælpe mig.«

»Ja, naturligvis! — selvfølgeligt!«

Straks fik de tre Brødre Brun travlt med de indledende Skridt til »Peter Brinks Afdansningsbal« (en Betegnelse, som Pærekøbing greb med Jubel), og endnu selv samme Aften blev der taget Bestemmelse om, hvem der skulde indbydes. Hans gav Brink sit frivillige Tilsagn om at ville bistaa ham i Forhandlingerne med Hotelværten, Musikdirektøren og Vognmanden, hvis Kareter skulde befordre Gæsterne til og fra Ballet. Sofus paatog sig at udfærdige Indbydelseskort og hjælpe Brink med Arrangementet af Kotillon'en, og Peter var selvskreven som Ballets Ordensmarskalk.

* * *

Kareterne rumlede gennem Gaderne med Balgæsterne. Sofus i Livkjole og Laksko, med blændende Skjortebryst, flunkende Glacéhandsker og sit stride, glatte Haar i Aftenens Anledning i duftende Krøller, Sofus, siger jeg, modtog paa Brinks Vegne Gæsterne i Spisesalen, hvor de forinden Dansens Begyndelse forfriskedes med en Bagatel af The og Kager.

Havfrue-Tale. Efter Maleri af Paul Thumann.

En Barnebegravelse paa Vestre Kirkegaard. Efter Maleri af Cilius Andersen.

bliver her, lader jeg mine Heste komme hertil i næste Uge«, sagde Kaptajnen.

Mrs. Tempest blev rød som en Rose. Hendes Liv var forløbet saa fredeligt og havde været saa frit for Storme, at hun endnu havde bevaret noget af sin Sjæls Ungdom; hun kunde endnu rødme i en Alder af niogtredive Aar. Der var noget saa betydningsfuldt ved Kaptajn Winstanleys Beslutning om at tage fast Ophold i Beechdale, at hun ikke kunde andet end foruroliges derved. Det kunde naturligvis være for Noras Skyld, men en Følelse sagde hende dog, at dette var lidet sandsynligt, naar man havde set dem sammen.

»Stakkels Fyr«, tænkte hun, »hvis han noget Øjeblik kunde falde paa, at jeg vilde gifte mig igen, tager han fejl.«

Hun saa sig om i det prægtige Værelse, hvori de festlig klædte Gæster bevægede sig, og fandt, at hun i Grunden kunde være tilfreds med sin Stilling som Enke. «Min kære Mand«, tænkte hun, «det er forunderligt, at vi ikke have savnet ham mere i Aften!«

Og virkelig — Værtinde og Gæster havde opført sig, som om der aldrig havde eksisteret nogen Squire. Vel fordrede den almindelige Høflighed, at den sørgelige Hændelse for to Aar siden ikke blev berørt, men man var kommen over det uden Vanskelighed. Den smittende Latter, det gæstfrie Haandtryk og det venlige Smil var borte, men ingen syntes at savne det. Kun Nora kom til at tænke derpaa, en Gang hun saa sig om i Værelset, da Samtalen gik aller livligst. »Jeg vil ikke haabe, Fader kan se ned til sine glemsomme Venner«, tænkte hun harmfuld; hun var bleven ligbleg.

«Naa, Nora«, sagde Mrs. Tempest i en indsmigrende Tone, da Gæsterne vare borte, »hvorledes synes du, det gik?«

»Jeg antager det gik, som saadant noget plejer at gaa», svarede Nora koldt.

En sørgelig Julekvæld. Efter Maleri af August Dieffenbacher.

»Jeg synes kun, det maa have været en pinlig Aften for dig, Moder.«

Mrs. Tempest sukkede. Hun havde altid et Oplag af Sukke parat til forskellige Lejligheder.

»Derfor sad jeg heller ikke paa min gamle Plads ved Bordet«, sagde hun, »jeg synes, det gaar noget bedre, naar jeg sidder i Midten, end hvis jeg sad ved den øverste Ende. Det tager sig ogsaa bedre ud. Hvad synes du om det ny Arrangement med Glassene?«

»Jeg lagde ikke Mærke til noget nyt.«

«Kjære Nora, du har da heller ikke Øjnene med dig.«

»Vær du overbevist om«, svarede Nora, »at mine Øjne se altfor klart.«

Mrs. Tempest begyndte at føle sig ubehagelig til Mode. Det var dog maaske bedst, at hun anskaffede sig en Selskabsdame, som kunde være Mellemled mellem hende og Nora. En stadig nærværende Miss Jones eller Miss Smith vilde afværge mangt et Sammenstød. Men der gives Tider, hvor man alligevel er henvist til sig selv alene, hvor man maa se Situationen dristigt i Øjnene. Mrs. Tempest gjorde en Bevægelse, som om hun slugte en Pille og besluttede at gøre et heltemodigt Forsøg.

»Nora, hvorfor har du et saa indgroet Had til Kaptajn Winstanley?«

»Hvorfor har mit Haar den Farve, det har, og hvorfor er mine Øjne brune og ikke blaa? Der er Spørgsmaal, man ikke kan besvare. Naturen har gjort mig til det, jeg er, og Naturen har begavet mig med den dybeste Modvilje, ja endog Had, mod Kaptajn Winstanley.«

»Synes du det er smukt at hade — i min Ungdom var det ikke engang passende for en Dame at bruge dette Udtryk — især naar man ikke har mindste Grund dertil?«

»Men jeg har netop Grund til at hade ham,

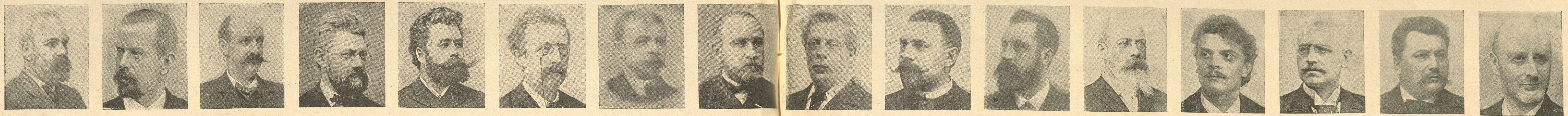

Herman Trier. Kbhvns. I.
Oberstlt. Wagner. Kbhvns. II.
Ovrtssgf. A. Christensen. Kbhvns. III.
Prof W. Scharling. Kbhvns. IV.
Skræderm. P. Holm. Kbbvns. V.
Ingeniør Hammerich. Kbhvns. VI.
C. Hage. Kbhvns. VII.
Marineminister Ravn. Kbhvns. VIII.
Forretningsf. Hørdum. Kbhvns. IX.
Maler J. Jensen. Kbhvns. X.
Cigarfabr. S. Olsen. Kbhvns. XI.
Red. A. Wiinblad. Kbhvns. XII.
Journalist A. C. Meyer. Kbhvns. XIII.
Kommandør. S. Bojesen. Kbhvns. Amts I.
Lærer K. M. Klausen. Kbhvns. Amts II.
Bladudgiver H. Bing. Kbhvns. Amts III.

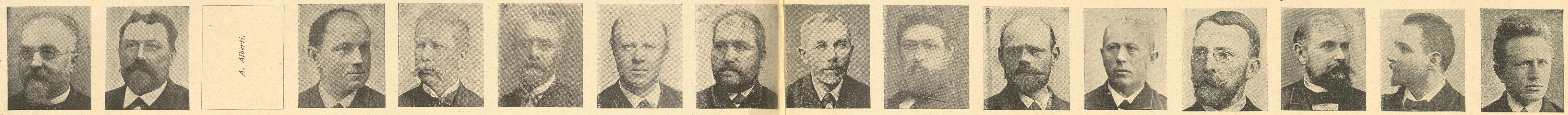

Oberst Colding. Kbhvns. Amts IV.
Mejeriejer Rosleff. Kbhvns. Amts V.
Højesteretssagf. Alberti. Kbhvns. Amts VI.
Grdejer O. Hansen. Kbhvns, Amts VII.
Krigsminister Thomsen. Frederiksborg I.
Godsejer Joh. Hage. Frederiksborg II.
Statsrevisor L. Dinesen. Frederiksborg III.
Grdejer H. Jørgensen. Frederiksborg IV.
Grdejer P. Pedersen. Frederiksborg V.
Skolelærer C. Fogtmann. Holbæk I.
Grdejer H. Petersen. Holbæk II.
Grdejer H. L. Jørgensen. Holbæk III.
Herredsfoged Krabbe. Holbæk IV.
Amtsrdsmdl. P. Madsen. Holbæk V.
Overretssagfører Zahle. Sorø I.
Grdejer P. Christensen. Sorø II.

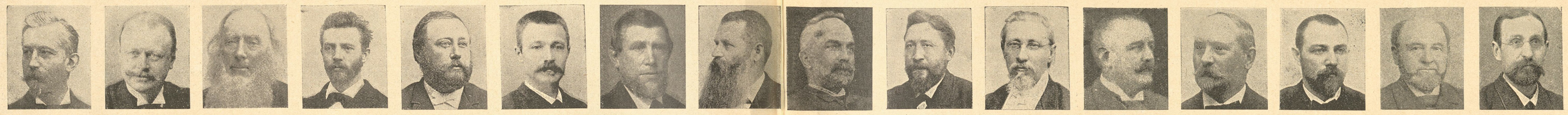

Gross. Petschke-Kødt. Sorø III.
Kmrherre O. Scavenius. Sorø IV.
Gdej. Hansen-Menstrup. Sorø V.
Hjsteretsagf. Høgsbro. Præstø I.
Lærer A. Jensen. Præstø II.
Redåktør Jørg. Lund. Præstø III.
C. C. Bønløkke. Præstø IV.
Gaardejer Nøhr. Præstø V.
Frede Bojsen. Præstø VI.
Gaardejer Blem. Bornholm I.
Lærer N. J. Jensen. Bornholm II.
Grev Reventlow. Maribo I.
Lærer Johansen. Maribo II.
Læge Rørdam. Maribo III.
Statsrevisor R. Claussen. Maribo IV.
Cand. jur. N. J. Larsen. Maribo V.

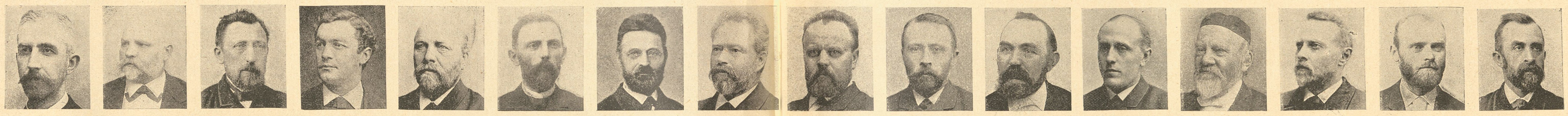

Kultusmin. Bardenfleth. Odense I.
Guldsmed Christiansen. Odense II.
Grdej. L. Christiansen. Odense III.
Højskolef. Cl. Berntsen. Odense VI.
Gaardejer Lohmann. Odense V.
Provst Nielsen. Odense VI.
Lærer Højmark. Odense VII.
Cand. theol. H. Holm. Odense VIII.
Gdej. Jensen-Toustrup. Svendborg I.
Forpagter A. Rosager. Svendborg II.
Lærer P. Jørgensen. Svendborg III.
Gaardejer Chr. Jensen. Svendborg IV.
Statsrevisor S. Høgsbro. Svendborg V. Folkethingets Formand.
Redaktør Guldbrandsen. Svendborg VI.
Grdejer J. Frederiksen. Svendborg VII.
Gaardejer H. Madsen. Hjørring I.

Gaardejer Chr. Jensen. Hjørring II.
Gaardejer Jungersen. Hjørring III.
Købmand Th. Larsen. Hjørring IV.
Proprietær Bertelsen. Hjørring V.
Grdejer A. K. Sørensen. Aalborg I.
Direktør L. Bramsen. Aalborg II.
Snedker J. Jensen. Aalborg III.
Lærer A. Thomsen. Aalborg IV.
Drejer L. Kvist. Aalborg V.
Gaardejer R. Nørhauge. Thisted I.
Kaptajn Trolle. Thisted II.
Entreprenør N. Andersen. Thisted. III.
Gaardejer Markvardsen. Thisted IV.
Gaardejer Dalsgaard. Viborg I.
Overpræsident Klein. Viborg II.
Gaardejer Sloth. Viborg III.

Gaardejer Hansen. Viborg IV.
Gaardejer A. Nielsen. Viborg V.
Gaardejer Moestrup. Randers I.
Finansmin. Lüttichau. Randers II.
Gaardejer Skaarup. Randers III.
Redaktør Neergaard. Randers IV.
Amtsraadsm. Petersen. Randers V.
Assurncbest. Wistoft. Randers VI.
Grdej. L. Espensen Aarhus I.
Overretssagf. Reisz. Aarhus II.
Redakt. Harald Jensen. Aarhus III.
Lærer Nielsen-Jeksen. Aarhus IV.
Sekretær Jul. Wulff. Skanderborg I.
Red. Oluf H. Jørgensen. Skanderborg II.
Gaardejer Bøtker. Skanderborg III.
Grdejer Chr. Jørgensen. Skanderborg IV.
Grdej. Byriel-Jensen. Skanderborg V.

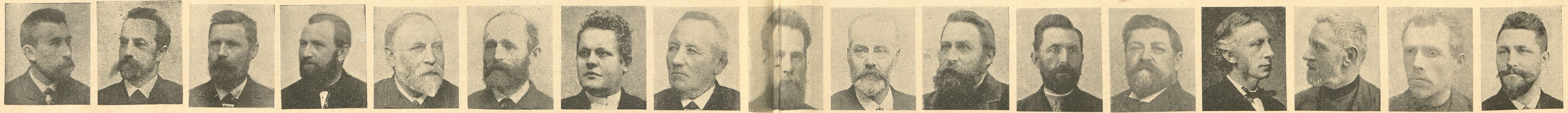

Gaardejer J. Ousen. Vejle I.
Grdejer H. Henriksen. Vejle II.
Træskom. T. Nielsen. Vejle III.
Gaardejer Jensen (Flø). Vejle IV.
Møller Berthelsen. Vejle V.
Gaardejer Paulin. Vejle VI.
Lærer Christensen-Stadil. Ringkjøbing I
Gaardejer Aaberg. Ringkjøbing II.
Grdej. Mølgaard-Nielsen. Ringkjøbing III.
Proprietær L. Skou. Ringkjøbing IV.
Grdejer R. Nielsen. Ringkjøbing V.
Gaardejer L. Ovesen. Ringkjøbing VI.
Grdejer S. Sørensen. Ribe I.
Kapt. H. Bluhme. Ribe II.
Gaardejer J. Busk. Ribe III.
Grdejer S. Rasmussen. Ribe IV.
Ovrtssgf. F. Thomsen. Færøerne.

Den danske Rigsdags Folketing 1895.

Optrin af Blodbadet paa Armenierne i Trapezunt.

„Børnlille, elsker hverandre!“ Efter Maleri af Henry Danger.

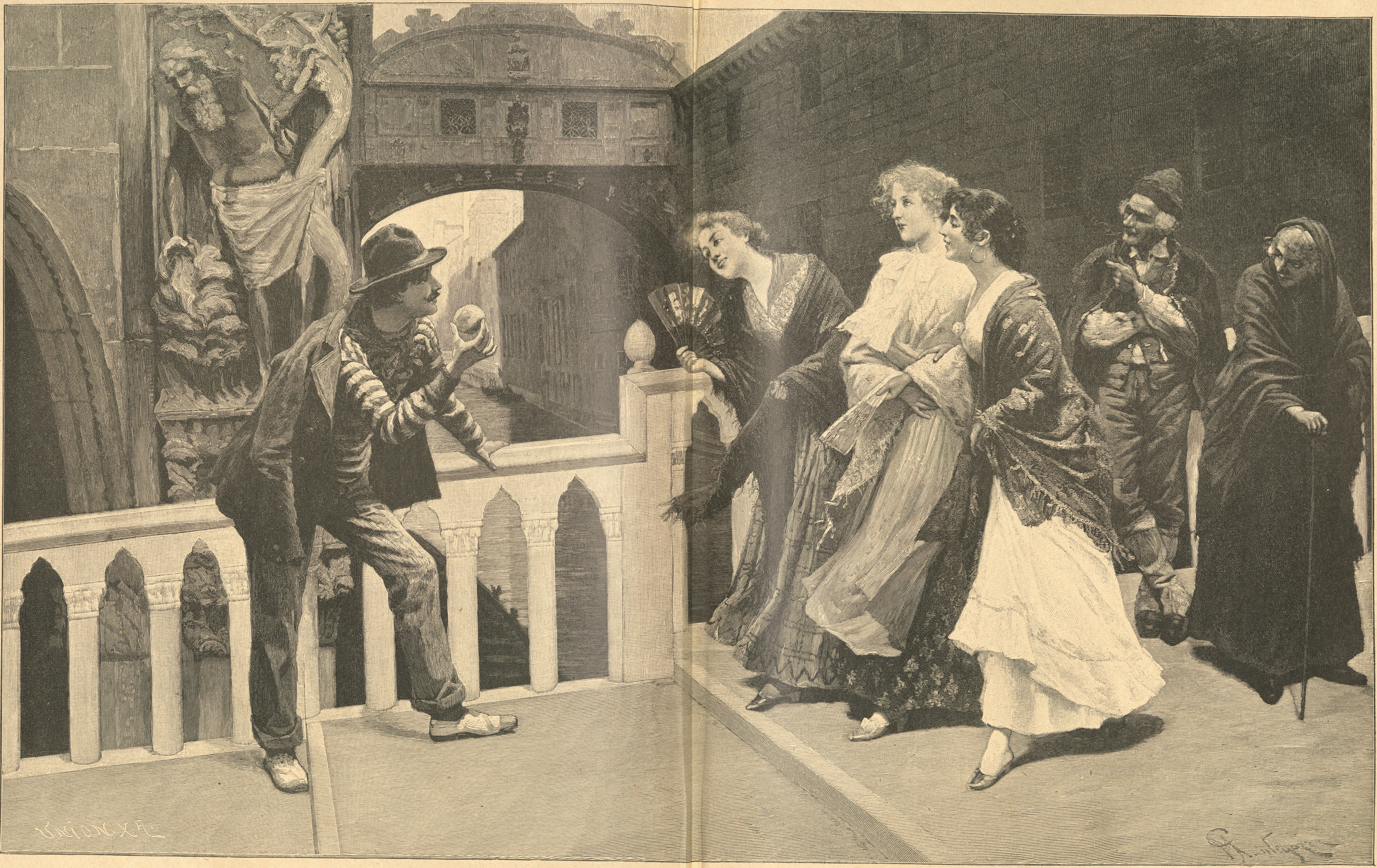

Prins Paris' Dom. Efter Maleri af P. Montegazza.

Nede ved Lamperækken til venstre sad en mystisk Herre med blaa Briller og Frakkekraven op om Ørene, vistnok fordi det trak stærkt fra Døren. Da første Akt var forbi, kastede han en stor Buket op paa Scenen, hvilken traf første Elskerinde lige paa Maven og forskrækkede hende, saa hun udstødte et hvinende Skrig. Efter anden Akt kom en dito fra samme Haand, men denne trillede hen ad Gulvet som et Hjul og lagde sig kælent op til Heltindens Barm, thi nu laa hun, saa lang hun var, paa Gulvet — hun var besvimet, fordi hendes Elskede havde bedraget hende. Da tredje Akt var forbi, susede Buket Nr. 3 gennem Luften og satte sig fast i Blondebesætningen paa hendes høje Pufærme, hvor den hang og dinglede som et Uhrlod. Frøken Lene Callengren var ude af sig selv af Henrykkelse.

Publikum var lige ved at gaa fra Forstanden af Nysgerrighed, men maatte gaa hjem uden at faa noget at vide, thi Heltinden havde listet et lille Kort ud af hver Buket og bed derpaa Tænderne sammen, som om hun vilde synke den søde Hemmelighed.

Den mystiske Buketmand var forsvunden som et Taagebillede.

Men hos Bager Callengrens brændte der to Lamper til langt ud paa Natten. Ingen vidste, hvad der gik for sig, men to Dage efter fik man det at vide, idet Skraakøbing da oversvømmedes af Kort, som paa Forsiden bar Navnene:

Jean Pierre Strømfall.
Lene Callengren.

I disse Dage skal Hjørnebutiken overfor Raadhuset atter aabnes.

I Søndags holdt Jean og Lene Bryllup.

Fra Slaget.

Der drager de tre over Heden.

Det sidste Kanonskud rullede bort,
de sidste Trommeslag døde.
Ravnen flagrede, hæs og sort,
i Ligmarkens vilde Øde.
Og alt, hvad af Ungdom og Haab og Mod
i tusinde Liv havde vugget,
var skyllet bort i den røde Flod,
som Hedens Jord havde drukket.

Der drager de tre over Heden.

Trætte til Døden og uden Ord
paa Hesteryggen de sidder;
Vej er der ikke og intet Spor
paa Hedens vildsomme Vidder.
Om det mod Hjemmet gaar eller ej,
derpaa de ikke tænker,
synes, de er paa Dødens Vej
og tyngede af dens Lænker.

Der drager de tre over Heden.

Slagets Rædsel har lagt sig haardt
paa deres Syn og Sinde,
ride gør de, men ikke bort
fra Livets blodigste Minde,
rødligt flimrer i Solens Glans
de faldne Kampfællers Navne,
rødlige blive for halvslukt Sans
de sorte, kredsende Ravne.

Der drager de tre over Heden.

Drager fra Kampen med Sorg og Saar,
med Smerter, der hede brænder,
Vinden sin Kaabe omkring dem slaar,
og ej ved de selv, hvor de ender.
Venter dem hjemme en Hustru kær,
og rødmer en Brud dem i Møde —
lidet dog synes dem Livet værd.
Med Sejrsørnen Længslerne døde.

Der drager de tre orer Heden.

Henrik Strandvold.

Etter Slaget. Efter Maleri af R. Ottenfeld.

Barberens Historie.

Fortalt af
Ingeborg Raunkiær.

For seksten Aar siden, medens jeg arbejdede i Aarhus, fik jeg en Dag Brev om, at min Fader var meget syg og ønskede, at jeg skulde komme hjem. Jeg fulgte naturligvis Opfordringen, og da han døde, arvede jeg Huset her og Forretningen, som den Gang var meget lille. Byen var jo paa den Tid meget mindre end nu, og de fleste Folk havde for Skik at barbere sig selv, saa her var ikke meget at stifte Familie paa, men ikke desmindre tænkte jeg snart paa at gifte mig; thi naar man sætter Foden under eget Bord, saa maa man have en ved Siden af sig, ellers bliver Livet ikke til at udholde.

Jeg vidste nok, hvem jeg gerne vilde have. Jeg havde nemlig tænkt paa hende mange Gange, siden jeg første Gang saa hende, medens jeg, et Par Aar tidligere, var hjemme nogle Uger i Besøg. Hun var nu to og tyve Aar, og jeg var syv og tyve. Jeg var sammen med hende nogle Gange og var, hvad man vel kalder dødelig forelsket, og da jeg mærkede, at hun syntes ganske godt om mig, saa gik jeg lige paa og friede. Jeg sagde, at jeg holdt af hende og gerne vilde have hende til Hustru, og at min Stilling var saadan og saadan.

Hun var en klar og ærlig Natur. Hun svarede, at hun syntes bedre om mig end om nogen anden; at jeg ikke var uundværlig for hende, men at hun følte mere Tillid til mig end til nogen anden og troede, at hun kunde komme til at holde af mig. Og hvad Stillingen angik, da var den vel god nok. Hun kunde jo ogsaa arbejde.

Og saa giftede vi os.

Jeg synes, vi var meget lykkelige. Vi var nøjsomme og paapasselige begge to, og vi passede godt sammen. Jeg elskede hende, og jeg er overbevist om, at hun holdt af mig. Hun var retskaffen og velsindet, og jeg var glad for og hemmelig stolt af min Hustru.

Da et Aars Tid var gaaet, fik vi en Søn, og min Hustru, som hidtil havde tjent adskilligt ved

forskellige Smaaarbejder, maatte opgive at tjene saa meget, samtidig med at Udgifterne steg. Det trykkede os begge lidt, men gjorde intet Skaar i vor gode Forstaaelse. Tvertimod. Og efterhaanden bedredes ogsaa vore Kaar, for nu kom Jernbanen, og der blev mere at bestille for mig, nu da der kom flere Folk til Byen.

Saa en Dag — Drengen var da saa omtrent halvandet Aar — medens vi spiser til Middag, siger min Hustru: »Hør, Christian, hvad om vi lejede Gavlværelset ud? Der bor saa mange enlige Personer nu hist og her i Byen, og Kammeret deroppe staar tomt.«

»Ja,« siger jeg. »Det var jo en Idé. Men hvorfor skal vi egentlig indlade os paa det, nu da Forretningen giver tilstrækkeligt?«

»Tilstrækkeligt?« sagde hun. »Ja, ganske vist, saa længe al Ting gaar som nu, men at lade Kammeret staa saadan, naar vi kunde tjene en halv Snes Kroner ved det om Maaneden, synes jeg alligevel ikke, vi har Raad til.«

Og det havde hun ganske Ret i, for der var ikke Grund til at rutte, heller ikke til at opgive at fortjene, hvad vi kunde, og vi blev derfor enige om at pudse Kammeret op og avertere.

Vi købte Tapet og hjalp hinanden med at tapetsere. Vi købte Gardiner, røde Gardiner, som hun syede Blonder om og hængte op. Jeg malede selv Døren og Vinduet deroppe, og paa en Auktion købte vi en Jernseng og et lille Bord. Vi havde nogle Sengeklæder fra mine Forældres Tid, og en Stol tog vi fra vor egen Stue, og saa var der møbleret deroppe.

Saa averterede vi.

Dagen efter kom der en ung Mand ind her i Barberstuen og spurgte om Værelset. Han kunde vel være paa min Alder, var Bygningssnedker og en stor, køn Fyr, som i det hele saa rigtig rar ud. Jeg kunde straks godt lide ham, og jeg gik med ham ovenpaa, og da han syntes, at Kammeret var efter hans Hoved, skønt egentlig altfor fint, sagde han, saa blev vi enige med det samme, og han gav mig 5 Kroner paa Haanden.

Saa skete nu det mærkelige, at da han er gaaet, kommer min Kone ind og spørger, hvem det var, der gik.

»Det var vor nye Lejer.«

»Gud fri os!« sagde hun, »har du lejet det ud til ham?«

»Ham?« sagde jeg og studsede, og jeg kunde ikke andet end se meget nøje paa hende.

»Hvad stirrer du saadan paa mig for?« spurgte hun.

»Kender du ham?«

»Nej,« sagde hun, »jeg har aldrig før set ham for mine Øjne.«

Og at hun talte sandt, det vidste jeg, for hun løj aldrig.

»Kan Lejemaalet ikke gaa tilbage?« spurgte hun.

»Men, Elise, hvad tænker du paa? Hvorfor skulde det gaa tilbage?«

»Kan vi ikke lade være at leje det Værelse ud?« spurgte hun uden at høre mig.

»Jamen, hvad er nu det for noget? Du var jo selv saa opsat paa, at vi skulde leje det ud og tjene de Penge.«

»Jamen jeg er ked af det.«

»Hvad er du ked af?«

»At du har lejet det ud. Kan du ikke lade det gaa tilbage?«

»Umuligt. Han har betalt paa Haanden. En Mand maa dog staa ved sit Ord. Men hvad er det, du har imod Manden, som du aldrig før har set og kun set i det Øjeblik, han gik herfra?«

Men det kunde hun ikke svare mig paa.

Hun lignede slet ikke sig selv, da hun talte om denne Sag. Det var ikke min rolige, fornuftige Hustru, som jeg hidtil havde kendt hende, og jeg forstod hende ikke. At jeg trængte ind paa hende for at faa hende til at sige, hvad der gik for sig i hendes Sind, nyttede ikke. Hun sagde, at hun kunde ikke forklare det. Hun var blot ked af, at vi skulde have denne fremmede Mand i Huset.

»Vi kan jo sige ham op til næste Maaned,« foreslog jeg.

Men hun rystede blot paa Hovedet og sagde intet.

Han flyttede altsaa ind i Huset med sine Ejendele. Jeg ved ikke, hvor det kunde være, men jeg var i daarligt Humør, da han kom. Det var vel min Hustrus anelsesfulde Væsen, der var Skyld i det.

Vi var midt i Maaneden, og jeg tænkte med Bekymring paa, at vi jo nok kom til at beholde ham i halvanden.

Han lavede sig det rigtig hyggeligt deroppe. Han havde Portræter, som han hængte paa Væggene. Han havde Pibebrædt med Piber, og han havde en Gyngestol.

Jeg kan ikke nægte, at jeg syntes godt om ham og hans Sans for Hygge, men jeg var i daarligt Humør.

»Har De ført denne Gyngestol med fra en anden By?« spurgte jeg.

»Nej,« sagde han og lo, »saa upraktisk er jeg ikke; den har jeg opsnuset her. Jeg holder nemlig saa meget af at sidde i en Gyngestol, naar jeg hviler ved min Aftenpibe.«

Han vilde have mig til at sidde i den og prøve den, og han bød mig en Pibe. Og jeg satte mig lidt og passiarede med ham, og da jeg kom ned til min Hustru, sagde jeg, at han gjorde Indtryk af at være et rigtig flinkt og godt Menneske, og det vilde hun vist selv finde, naar hun fik talt med ham, men det lod ikke til, at min Udtalelse beroligede hende.

Vi mærkede i de første Dage intet til vor Logerende deroppe. Han gik om Morgenen, før vi stod op, og naar han kom om Aftenen, gik han op paa sit Værelse uden paa nogen Maade at forstyrre os.

Men saa en Aften hørte vi ham fløjte paa Okarino deroppe.

Klokken var over otte, men det var endnu saa lyst, at jeg kunde se at læse, og min Hustru kunde se at sy, og hun sad ved Vinduet og syede paa et Forklæde til Drengen.

Hun havde været saa besynderlig tavs i de sidste Dage, hun, som ellers var saa aaben og glad, og jeg kunde ikke lade være at vogte paa hendes Væsen, der gjorde mig urolig.

Og jeg saa, at medens han spillede deroppe, standsede hendes Haands Bevægelse, og hendes Blik gled bort fra Sytøjet, og at hun ikke længer saa, hvad hun stirrede paa.

Han fløjtede »Flyv, Fugl, flyv —« og han fløjtede kønt, i alt Fald blev jeg helt underlig om Hjertet ved at høre derpaa. Hvad Indtryk det gjorde paa hende, ved jeg ikke, men hun tog sig pludselig sammen med en underlig skuddrende Bevægelse og begyndte igen at sy.

Ovenpaa Kalamata virker Piræus helt velgørende. Den store og trygge Havn med de mange Skibe, Orlogs- og Handelsfartøjer, de nette og renlige Gader, de mange anselige Bygninger, de offentlige Anlæg, alt dette i Forbindelse med Gasbelysningen, Gadevandingen, Telefonkioskerne giver Byen et saa civiliseret Præg, at man uden Væmmelse fuldt ud kan nyde det endnu stærkt udprægede græske Folkeliv. Nationaldragten med de korte, hvide Skørter og de stramme Benklæder bæres vel ikke af slet saa mange Mænd som i Kalamata, men der er dog nok af dem og af andre karakteristiske Nationaldragter til at live op blandt den i øvrigt helt paa vesteuropæisk Vis klædte Befolkning. Ogsaa er der talrige Boder og Beværtninger i ren græsk Stil, men de er ikke ene om Budet, og man kan da nøjes med at betragte dem i passende Frastand, uden at give sig dem i Vold, hvad der er baade det billigste og det behageligste.

Saa langt som Klampenborg fra Kjøbenhavn ligger Athen fra Piræus, og der gaar Tog frem og tilbage hver halve Time. Den Rejsende gør sig derfor snart færdig med den forholdsvis lidet interessante Havneby og søger op til Grækenlands Hovedstad, der rummer saa mange Seværdigheder baade fra Oldtid og Nutid. Nogle Billeder fra det ny Athen vil ledsage næste Artikel.

C.

Fra Malmøudstillingen 1896.

Min Bedstefader, Hendry Watty.

En „Ende".

Af Q.

Det er den fornøjeligste Fejltagelse i Verden, at jeg er født Sønnesøn af min egen Farfader, og i det hele ikke af nogen anden Mand. Hendry Watty var Navnet paa den, der kunde have været min Bedstefader; og han holdt altid fast ved, at efter alle Hensigter og Bestræbelser, saa var han min Bedstefader, og han fik mig til at kalde sig saaledes, fordi »det var lige ved«. Ja, nu skal jeg fortælle Dem, hvordan det hang sammen, for det er dog en Historie.

Min Bedstefader, Hendry Watty, væddede atten Potter Ægge-Toddy paa, at han midt om Natten vilde ro ud til de »Rystende Grunde« og trække Vaad der. For at finde de rystende Grunde om Natten, maa man gaa ud fra Tregamenna i Retning ad Maageklippen og hale ud, til man kan øjne Lyset fra St. Anthonys Fyr. Imidlertid har Folk ikke synderligt Mod paa at komme ud til disse Grunde om Natten, fordi Archelaus Rowetts Baad strandede der en Gang med tre Mand om Bord; og man siger, at om Natten kan man høre de tre druknede Mænd raabe deres egne Navne. Men min Bedstefader var den dristigste Mand i Port Loe, og han sagde, at det brød han sig ikke om. Saa en Juleaftensdag gik han og hans Kammerater ud og satte Garnet, og saa kom de tilbage og tilbragte den første Del af Aftenen ved Æggetoddyen nede i Olivers Ølhus — dels for at holde min Bedstefaders Mod oppe dels for at vise, at Væddemaalet var alvorlig ment.

Klokken var over elleve, da de gik fra Olivers og ned til Fjorden for at se min Bedstefader tage af Sted. Han har fortalt mig, at han slet ikke følte sig bange, slet ikke, men at han var meget venlig stemt, især overfor William John Dunn, som gik ved hans højre Side. Det forundrede ham selv lidt i Begyndelsen, for han plejede ellers ikke at tænke videre paa William John Dunn. Men nu trykkede han ham i Haanden flere Gange, og netop idet han træder op i Baaden, siger han: »Du passer nok paa Mary Polly, medens jeg er borte.« Mary Polly Polsne var den Gang min Bedstefaders Kæreste. Naa, hvorfor han i Grunden talte, som om han skulde paa Langfart, kunde han aldrig sige; han plejede at antage, at det var Skæbnen, som vilde det.

»Det skal jeg,« svarede William John Dunn; og saa gav de min Bedstefader et Hurra og stødte hans Baad ud, og han tændte sin Pibe, og væk roede han, ud i den bælgmørke Nat. Og han holdt sig som efter en Snor fra Tregamennas Vinduer ud til Maageklippen; og han roede bestandig, da han pludselig hørte en Røst kalde:

«Hendry Watty! Hendry Watty!«

Som jeg sagde Dem, var min Bedstefader den modigste Mand i Port Loc. Men han tabte sine to Aarer og slog Kors for sig fem Gange. For hvem kunde kalde paa ham her midt ude paa den øde Havflade og midt om Natten?

»Hendry Watty! Hendry Watty! Giv mig en Snøre!«

Min Bedstefader havde sine Snører i en lille Skindpose under den bageste Tofte. Men han havde ikke Spor af Madding om Bord. Og selv om han havde haft det, vilde han ikke have kunnet sætte Madding paa Krogen; saadan skælvede han.

»Hendry Watty! Hendry Watty! Kast en Snøre du til mig!«

Min stakkels Bedstefader havde paa dette Tidspunkt atter sat sig i Besiddelse af sin Hørelse, og han roede som en rasende for at komme bort fra det Nabolag, da nogen pludselig gav tre Slag — *bump, bump, bump!* — paa Bunden af Baaden, akkurat som man banker paa en Dør. Ved det tredje Bump fo'r Hendry Watty op i Baaden. Han havde ikke længer Mod til at være ulydig, og da han havde bidt Mundstykket af sin Snadde — saadan klaprede hans Tænder — brugte han Stumpen som Madding, som han satte paa Krogen, og saa smed han Snøren ud, idet han lod den gaa agter for Baaden. Den var næppe ude, før han følte, at der blev halet i den, som naar man har en Haa — det er en Slags Haj — paa Krogen.

»Hendry Watty! Hendry Watty! træk mig op!«

Hendry Watty halede i Snøren af alle Kæfter; og ind over Rælingen kom Blyklumpen, men Snøren var lige tung. Han halede og halede, og det næste han saa, midt i Nattens døde Ørken, var to hvide Hænder, der lignede en Vadskerkones, og som greb fat om Rælingen Styrbords; og paa den venstre af disse to Hænder, paa den lille Finger, sad en Sølvring, som sank dybt ind i Kødet. Hvis dette Syn var fælt, saa var det Ansigt, der futgte efter endnu fælere at se — et stort, hvidt, ligesom halvkogt Ansigt, med Haaret og Skæget fuldt af Træsplinter og Tang. Og hvis det Syn kunde være svært for enhver, saa var det da især skrækkeligt for min Bedstefader, som havde kendt Archelaus Rowett, før han druknede for seks Aar siden ude paa »de rystende Grunde«.

Archelaus Rowett kravlede ind i Baaden, samlede Krogen med Stumpen af Pibespidsen ud af Munden, viskede en lille Ansjos ud af sit Skæg og sagde meget koldblodigt:

»Hvis du skulde træffe paa min Kone —«

Ja, det var alt, hvad min Bedstefader hørte, for ved Lyden af Archelaus Stemme, udstødte han et Brøl og styrtede lige lukt ud i Vandet og svømmede af Sted for at redde det kære Liv. Han svømmede og svømmede, til han ved Hjælp af den Bid Maane, der var fremme paa Himlen, saa Maageklippen tæt forude. Der var piskende fuldt af Rotter paa Maageklippen, vidste han, men han blev temmelig forbavset ved at se, hvordan de opførte sig: for de sad i en Række ved Vandkanten og fiskede, med Halerne stukne ud i Vandet som Medesnører, og deres Øjne var at se til som brændende Granater, som de sad der og gloede paa min Bedstefader hen over deres egne Rygge.

»Hendry Watty! Hendry Watty! Du kan ikke gaa i Land her — du forstyrrer Fiskene.«

»Pokker staa i det! Det vil jeg ikke for alt i Verden,« siger min Bedstefader, og saa vender han om og sætter Kursen ad Fastlandet til. Det var en lang Svømmetur, og det var lige med Kniberi at han naaede til Land ved Kibberick, hvor han faldt lige paa Næsen imellem Stenene, og der laa han og trak sit Vejr.

Han havde lige knapt nok faaet Luft i Lungerne igen, før han hørte Fodtrin, og langs med Bredden kom en Kvinde, som gik tæt forbi ham. Han laa meget stille, og da hun kom nærmere, saa han, at det var Sara Rowett, som havde været Archelaus Kone, men som nu var gift med en anden. Hun gik og strikkede og syntes slet ikke at lægge Mærke til min Bedstefader: men han hørte hende sige til sig selv: »Timen er kommen, og Manden er kommen.«

Han havde næppe nok begyndt at spekulere over dette, da han ved Siden af sig opdagede et

Han bøjede sig atter ømt mod hende og søgte at se hende ind i det bortvendte Ansigt; men han saa' kun den fint buede Linje fra Pande til Hage og det lille Øre, som indrammedes af bløde Krøller. Han kæmpede mellem Vrede og den stærke Magt, som drog ham til hende.

»Ester, kære, elskede Ester, tal venligt til mig og send mig et af dine straalende Smil.«

»Kun for at sige dig, at du maa rejse igen, opfyldte jeg dit Ønske om at møde dig her. Jeg vil ikke være Medvider i dit Bedrag mod Fader. Nej, Christian, det kan jeg virkelig ikke tilgive dig.«

Hun rejste sig for at gaa, men han stillede sig i Vejen for hende.

»En anden har maaske indtaget min Plads i dit Hjerte, Ester; for Tiden veksler Følelserne hurtigt, og Trofasthed kendes kun i gamle, længst forglemte Sagn. Jeg har taget fejl af dig og bygget mit Haab paa en flygtig Tilbøjelighed, som hverken havde Rod eller Livskraft. Farvel, jeg skal ikke oftere trænge mig frem paa din Vej.«

Han vendte sig og gik, men da ilede hun hurtig efter ham og berørte sagte hans Arm.

»Christian!«

Han saa' op. Der stod Taarer i hendes Øjne.

»Ester!« han løftede hende næsten op mod sig i sin heftige Glæde. »Ester!«

»Du véd jo godt, at jeg elsker dig — jeg mener, at jeg holder af dig — en lille Smule — saadan et lille Gran,« og hun lagde Armen om hans Hals og lod ham kysse Taarerne bort.

»Og hvorfor var du da vred paa mig?«

»Det var rigtig uartigt af dig at komme uden mit Vidende og min Tilladelse. Jeg kunde jo have røbet alt i min Overraskelse og Forfærdelse.«

»Men en Gang maa din Fader vide vort Forhold, en Gang maa vi sige ham, at vi elsker hinanden, og saa synes jeg, det var lige saa godt at springe som krybe i det. Maaske kunde jeg blive saa gode Venner med ham, at jeg lettere kunde faa hans Samtykke — thi følge mig uden det vil du jo ikke. Betro dig til din Moder, Ester, lad os faa allierede i alle Lejre, selv i hans eget Hjerte.«

De satte sig atter paa Bænken. Hun lænede sig op mod ham, Stemmerne blev sagtere og sagtere, kun enkelte Ord og dæmpet Latter lød ind mellem Buske og Træer, hvor Skyggerne blev dybere og dybere.

Den næste Dag gik Nystrøm paa sædvanlig Tid ud af Porten; men han standsede ikke for at se paa Sæden eller bedømme Kløverens Modenhed. Han gik lige ned mod Søen; det kunde nok more ham at vide, om hans unge Ven havde Held med Fiskefangsten.

Ganske rigtig. Der sad han paa en Træstub, som laa ud over Vandet, og lænede sig magelig mod en afhugget Gren.

Det er s'gu en flot Fyr, tænkte Nystrøm, ret en Karl efter mit Sind, saadan et Hoved og det krusede Skæg og saadan en kraftig Figur; det er saagu' Synd, at han ikke er Landmand.

»Hvor Pokker kan De holde ud at sidde her og drive over den Snøre?« spurgte Nystrøm, idet han nærmede sig. »Og hvad Udbytte har De saa faaet? — intet, tør jeg dø paa.«

»Det skal De nu ikke være saa sikker paa, Hr. Proprietær. Hvad giver De mig for de to Karle der?« og han pegede paa to Gedder, der spællede i Græsset. »Jeg tænker, at Deres Frue vil blive nok saa glad over dem.«

»Død og Pine, dem maa vi have op til Gaarden — og da De altsaa giver Middagen i Dag, saa haaber jeg, De selv vil give Møde, det vil være os alle en Glæde. Men læg nu de Fiskeredskaber væk og følg mig ud i Engen, hvor vi slaar Græs i Dag; der er Liv, og der finder vi nok et Bud, som kan bringe Varerne op til Gaarden. Maaske vi ogsaa møder Damerne dernede.«

Christian rejste sig straks, og kort efter gik Nystrøm i venskabelig Samtale med sin Fjendes Søn.

Ester havde benyttet Morgenstunden vel; snart under Kærtegn og Smil, snart under Taarer, havde hun betroet Moderen sin første store Hemmelighed, som hun havde baaret paa siden sit sidste Besøg i København. Her var hun ofte kommen sammen med Faderens Fætter og dennes Familie, hvor hun og hendes Halvfætter, den unge Christian Brun, var kommen til at elske hinanden.

»Du maa hjælpe os, lille Mo'r,« sluttede hun, »kun du kan hjælpe os.«

»Du véd, hvordan Fader er, Barn, han taaler jo ikke, at vi nævner Bruns Navn. Hvorledes skal jeg kunne hjælpe, jeg som ikke en Gang véd, hvad Aarsagen er til Striden.«

»Véd du det ikke, Mo'r?«

»Din Fader er altid blevet saa opfarende, naar jeg har hentydet dertil, at jeg har fundet det rigtigst ikke at berøre det mere end højst nødvendigt.«

»Mo'r!«

Ester saa hurtigt op paa Moderens endnu smukke Ansigt.

»Ja, mit Barn.«

»Har du elsket Fader meget højt?«

»Har du Grund til at tvivle derom?« spurgte Fru Nystrøm, medens en ungdommelig Rødme fo'r op i hendes Kinder. »Ellers havde jeg vel ikke giftet mig med ham.«

»Og han dig?«

Fru Nystrøm smilede og strøg Datteren hen over Haaret.

»Det sagde han, Ester, og det har han bevist i alle de Aar, vi have levet sammen.«

»Og dog er Faders Vrede begrundet i Fætterens Giftermaal med Christians Moder.«

»Hvad mener du?«

Fru Nystrøms Rødme forsvandt ligesaa hurtig, som den var kommen.

»At Fa'r har elsket hende.«

»Ja saa!« svarede Fru Nystrøm stadig klappende Datterens Haar.

»Du véd, hun var her fra Egnen, og Fader paastod, at Onkel Brun havde misbrugt hans Venskab.«

»Ja saa, mit Barn, ja det er godt, jeg skal se, hvad jeg kan gøre.«

Nød. Efter Maleri af Fritz Fleischer.

Ester var meget lettet efter Samtalen med Moderen og langt livligere og venligere mod den unge fremmede end Dagen forud.

Fru Nystrøm var derimod meget tilbageholdende, og da Christian sent om Aftenen var gaaet, og hun og Nystrøm var ene, bebrejdede hun sin Mand, at han havde ført dette vildfremmede Menneske ind i deres Hjem.

»Hvad kender du til ham; hvad véd du om ham?« spurgte hun.

»Jeg véd, s'gu, at han er et net og dannet Menneske — jeg synes om ham, og jeg lader mig ikke saa let skuffe.«

»Ikke det,« svarede Fru Nystrøm koldt, »jeg antog dog, at du tidligere er bleven skuffet, og det endog af din Ven.«

»Hvad mener du med det!« buldrede Nystrøm op. »Hvad véd du om det, Clara?«

»Jeg har tilfældigvis hørt noget om det, som du saa omhyggelig har skjult for mig, og netop denne Hemmelighedsfuldhed har ogsaa vakt en Tvivl hos mig, om Menneskene i det hele, og om den, jeg har stolet mest paa.«

»Du mener —?«

»Jeg mener, at du har skuffet mig, og at du har bedraget mig fra den første Gang, du saa mig.«

Nystrøm gik heftigt frem og tilbage over Gulvet og purrede op i sit tætte, buskede Haar.

»Det var haarde Ord, Clara, det var s'gu egentlig talt mere, end du har Lov til at sige til din Mand!«

»Det mener jeg dog ikke! Hvorfor har du forsætligt fortiet Aarsagen til din Vrede, og hvorfor føler du endnu saa meget Nag? — fordi dit Hjerte endnu hænger ved din gamle Kærlighed — du elsker endnu din Fætters Kone!«

»Fanden tage mig, om jeg gør!« raabte Nystrøm rasende. Jeg har aldrig brudt mig halvt saa meget om hende som om dig — naar du endelig vil vide det.«

»Ja, saa bevis mig det.«

»Hvordan kan jeg bevise det?«

»Der er kun en Maade.«

»Og det er?«

Nystrøm standsede foran sin Kone.

»Naar du ikke selv indser det, kan det ikke hjælpe, at jeg taler.«

Fru Nystrøm rejste sig og gik.

»Det var som Pokker,« brummede Nystrøm og strøg sig gjennem Haaret, »hvem kan have fortalt . . .! Naa — at tænke sig, Clara er skinsyg paa sine gamle Dage. Ved Gud, hun er meget smuk endnu, og jeg har hende kær som i vor Ungdom — men at hun nu begynder — man kan aldrig være sikker paa de Kvinder.«

Dagen efter var han meget mild og øm mod sin Hustru, og hun var høflig, sørgede for hans Bekvemmelighed som sædvanlig, men viste ham en Kulde, som synlig irriterede ham meget.

Han blev vred og skændte over alt og paa alle — Fru Nystrøm var lige høflig, lige behersket.

»Herre Gud,« sagde han en Dag, »lad os nu ikke komme ind paa alle disse nymodens Ideer, Clara, alt dette ulykkelige Ægteskabsskaberi, Skilsmisser, og Gud véd hvad.«

»Det beror paa dig, Nystrøm.«

»Hvad Fanden vil du da, at jeg skal gøre?«

»Bevise, at din Vrede mod din Fætter ikke hviler paa nogen alvorlig Grund.«

»Du véd, hvor ondt jeg har ved at glemme.«

»Ja, jeg ogsaa.«

»Det har jeg aldrig mærket før.«

»Saa har jeg vel aldrig haft nogen virkelig Aarsag til Vrede.«

»Forlanger du, at jeg skal skrive til Brun og bede ham om Forladelse — det manglede sgu blot.«

»Det ønsker jeg ikke, Nystrøm, men hvis han kommer til dig, og du da ikke kan glemme og ikke kan tage venligt imod ham med fuld Tilgivelse, da maa jeg tro, at du bedrog mig den Dag, du forsikrede mig om din Kærlighed. Aa, Nystrøm, husker du det gamle Æbletræ, som heldede sig ud over Bænken, hvor vi sad?«

»Ja, Clara, det staar jo derude endnu.«

Nystrøm var bevæget.

»Kom, saa skal du se.« Han fulgte hende hen til Vinduet, og hun viste ud mod Haven. »Der sidder Ester og den unge Mand, som du førte herind.«

»Ja, han synes godt om hende, og det kan jeg forstaa, hun ligner dig, da du var tyve Aar.«

»Nu maa du selv om det, Nystrøm, men jeg vil for min Part vaage over dem.«

»Men det var ikke derom, vi skulde tale.«

»Det andet er afsluttet, du vil ikke forsone dig, du elsker hende endnu og ængstes for atter at se hende.«

»Clara, ved alt, hvad der er mig helligt, jeg elsker dig.«

Men Fru Nystrøm hørte ikke hans Forsikringer, hun var gaaet ud i Haven og nærmede sig nu de to unge ved Æbletræet.

»Ja saa, hun vil ikke en Gang høre, hvad jeg siger — nu, det maa blive hendes egen Sag, men nu kan han komme først.«

Nystrøm smækkede Døren i efter sig og gik ned i Hestestalden, hvor Staldkarlen maatte døje en Del Skældsord, fordi han endnu ikke havde været hos Smeden, der skulde beslaa Krybben, saa den nye Hest maaske kunde glemme sine Nykker. Derpaa gik han nynnende ud i Marken; det var et meget slemt Tegn, naar Nystrøm nynnede.

Der gik nogle Dage, i hvilke Proprietæren kun var inde ved Maaltiderne, hvor han næsten ikke sagde et Ord, naar der da ikke var Anledning til at brumme over et eller andet.

»Fa'er er jo i et helt forfærdeligt Humør, omtrent som naar det regner i Høsttiden,« sagde Ester til Moderen, »hvad skal vi dog gøre, jeg tør ikke lade Christian komme her, og han truer ogsaa bestandig med at ville sige alt til Fader.«

Fru Nystrøm sad tankefuld ved sit Arbejde; endelig saa hun op.

»Lad ham kun komme, Ester; jeg tror næsten, Tiden nu er dertil og Jordbunden tilstrækkelig forberedt.«

»Jeg forstaar dig ikke, Mo'r.«

Den sidste Levende.

Fra Franklin-Ekspeditionen i Vinteren 1849—50. Efter Maleri af Thomas Smith.

En Skandale. Efter Maleri af T. Margitay. (Se Side 395.)

Miltons Besøg hos Marion Delorme. Efter Maleri af C. Brozik.

Aldrig tilbage! Efter Maleri af Julius v. Payer. (Se Side 403.)